AUTHOR:

ARISTOPHANES

TITLE:

COMOEDIAE. VERSIONE LATINA, VARIIS ...

PLACE:

OXONII

DATE:

1810

Master Negative #

93-81471-1

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES
PRESERVATION DEPARTMENT

BIBLIOGRAPHIC MICROFORM TARGET

Original Material as Filmed - Existing Bibliographic Record

Works. 1810.
Gr. & Lat.

Aristophanes.
Aristophanis Comoediae ex optimis exemplaribus emendatae, cum versione Latina, variis lectionibus, notis, et emendationibus. Accedunt deperditarum comoediarum fragmenta et index ... a Rich. Franc. Phil. Brunck ... Oxonii, Bliss, 1810.
4 v.2-4 22 cm.

Contents.--t.1. Lysistrata, Thesmophoriazusae, Ranae, Plutus.--t.2.. Ecolesiazusae, Nubes, Aves, Vespae.--t.3. Equites, Acharnenses, Pax, Fragmenta, Index.--t.4. Latin translation of each play.

Restrictions on Use:

TECHNICAL MICROFORM DATA

FILM SIZE: 35mm REDUCTION RATIO: 11x
IMAGE PLACEMENT: IA (IIA) IB IIB
DATE FILMED: 6/7/93 INITIALS BF
FILMED BY: RESEARCH PUBLICATIONS, INC WOODBRIDGE, CT

VOLUME 1

BIBLIOGRAPHIC IRREGULARITIES

MAIN
ENTRY: ARISTOPHANES v. 1

Bibliographic Irregularities in the Original Document
List volumes and pages affected; include name of institution if filming borrowed text.

_____ Page(s) missing/not available: _____

_____ Volumes(s) missing/not available: _____

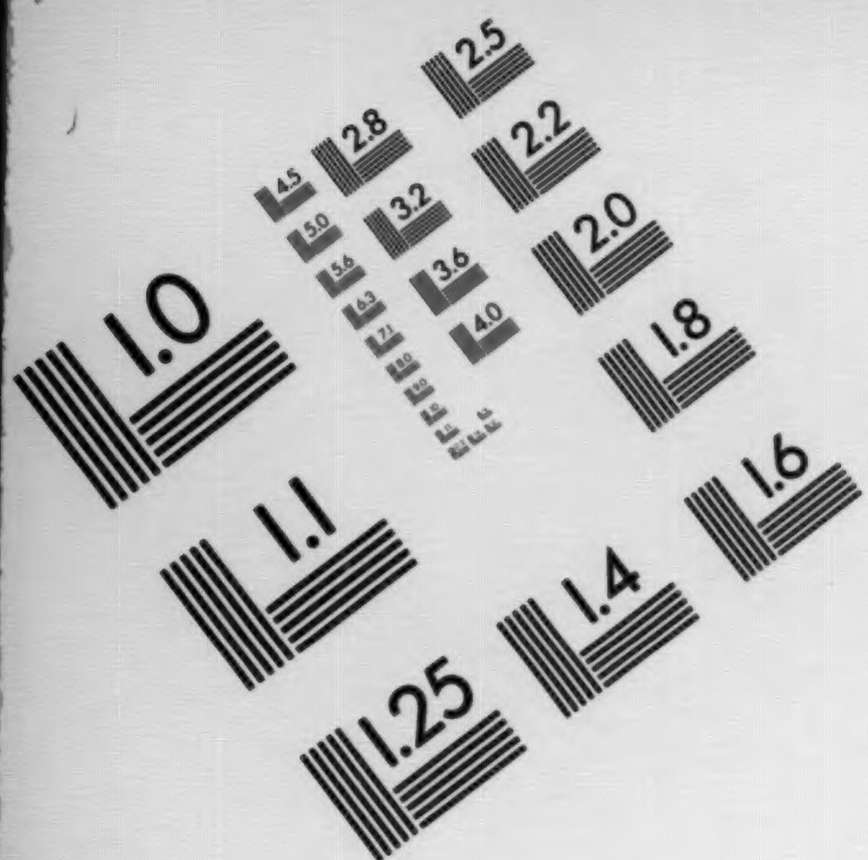
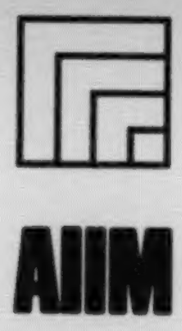
_____ Illegible and/or damaged page(s): _____

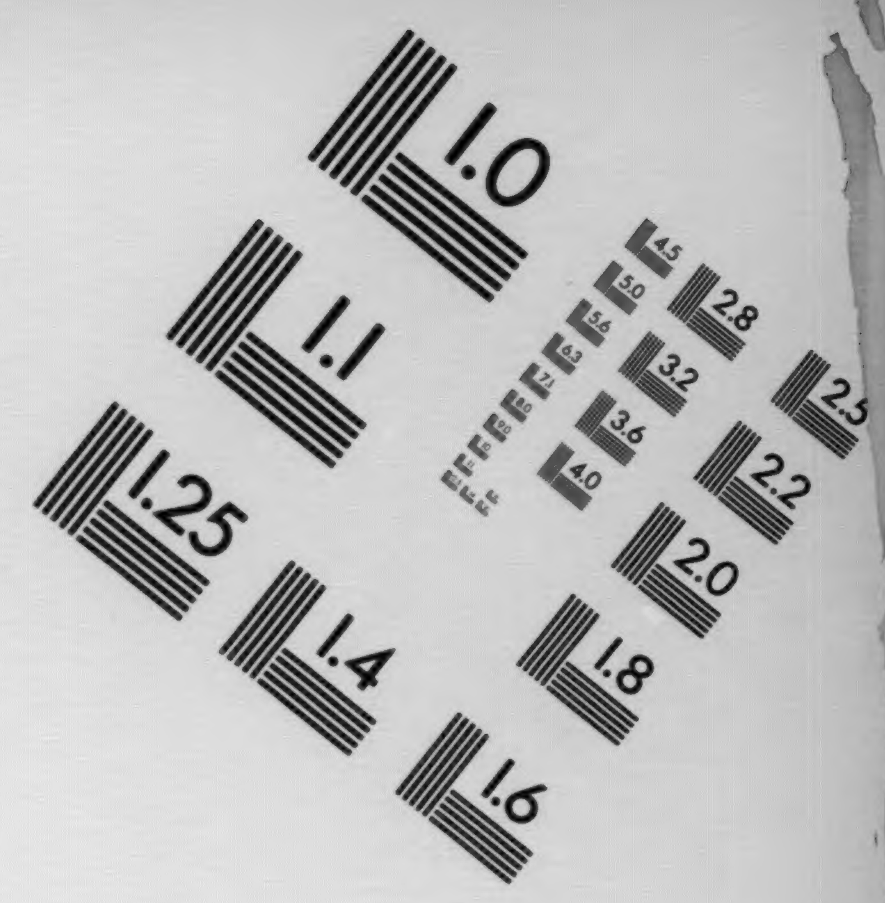
_____ Page(s) or volumes(s) misnumbered: _____

_____ Bound out of sequence: _____

✓ Page(s) or illustration(s) filmed from copy borrowed from: Brown University; pp. 323-326

_____ Other: _____

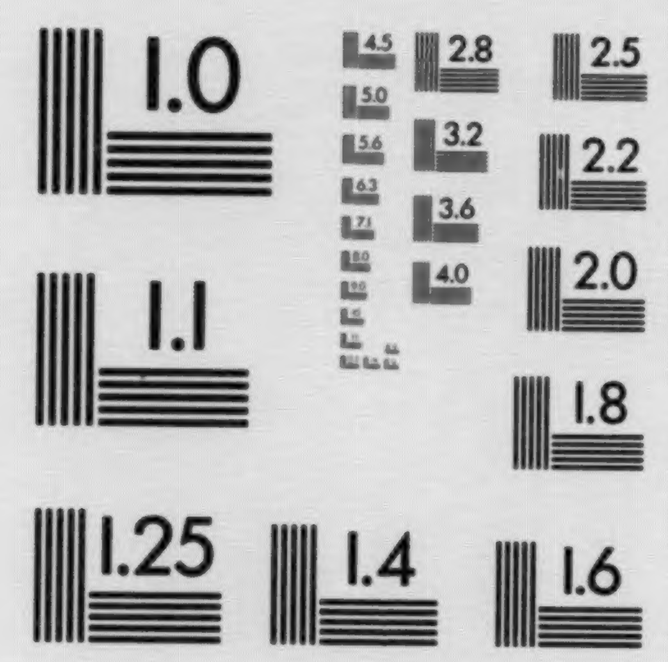

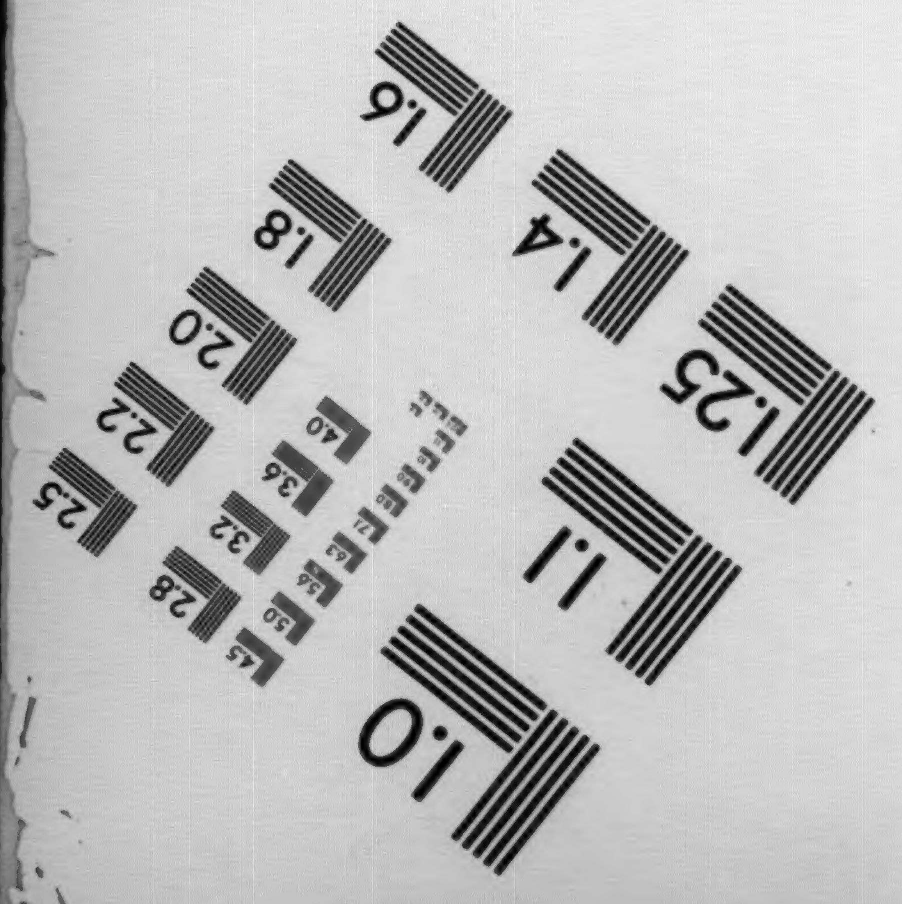
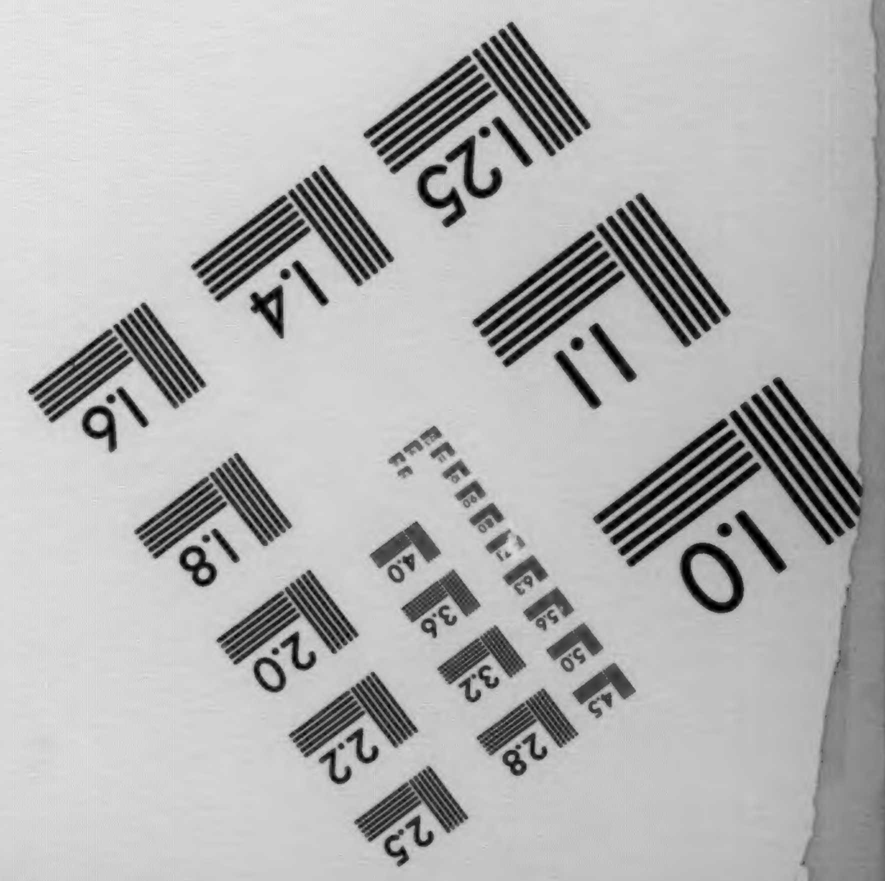

Centimeter

Inches

ARISTOPHANIS
COMŒDIÆ

EX OPTIMIS EXEMPLARIBUS EMENDATÆ:

CUM

VERSIONE LATINA,

VARIIS LECTIONIBUS, NOTIS,

ET

EMENDATIONIBUS:

ACCEDUNT

DEPERDITARUM COMŒDIARUM FRAGMENTA,

ET

INDEX

VERBORUM, NOMINUM PROPRIORUM, PHRASIUM, ET PRÆCIPUARUM PARTICULARUM.

A

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK.

TOM. I.

OXONII:

TYPIS ET SUMTU N. BLISS.

1810.

MUSARUM ET CHARITUM CULTORIBUS

S. D.

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK,

REGIÆ INSCRIPTIONUM ET HUMANIORUM LITERARUM ACADEMIÆ SOCIUS.

Aristophanis quæ ad hunc diem prodierunt editiones, si vel optimæ omnium epigraphen quis inscripsisset,

ΒΟΡΒΟΡΟΣ ΠΟΛΥΣ ΚΑΙ ΣΚΩΡ ΑΕΙ ΝΩΝ,

haud sinistre facetissimi ipsius Comici verbis judicium animi significasse videretur. E tetra colluvie vix tandem extractus, elegantiorum hominum in conspectum prodit totius antiquitatis scriptor ingeniosissimus, idemque tersi sermonis Attici exemplar perfectissimum, studio meo nitidior multo, quam erat antea, factus, nec tamen ita, ut eum esse vellem, ab omni sorde purgatus. Quæ supersunt in eo mendæ, si tot sunt singulæ, quot centenas ablui, haud male de re literaria meruisse mihi videbor. Nec tamen superstites illæ omnes lectoribus erunt fraudi, quos in notis meis de plerisque admonui *, simulque rationem ostendi, qua sincera lectio restitui debeat. At notarum is est usus, ut qui earum indigeat ope, eas

* Mendas desideratissimo editore in notis et addendis commemoratas sustulimus, et lectiones sinceras textui restituimus.

adeat; qui semel eas legerit, raro aut nunquam relegat: quamobrem morem illum nunquam probavi, qui apud multos diu invaluit, notas auctorum textui subjiciendi. ARISTOPHANEM autem nemo est, qui semel gustatum abjiciat, nec nova identidem majoreque semper cum voluptate relegat. Dolet proinde mihi textum in hac editione ita emaculatum non esse, ut perito lectori melioris lectionis reperiendæ cupiditas excutiendarum notarum molestiam nunquam facessat. Quin autem mihi labor iste ita feliciter cesserit, ut in votis erat, obstitit humana imbecillitas, cui neminem magis obnoxium me esse agnosco, breve temporis spatium, intra quod susceptum hoc absolutumque fuit consilium, maxime vero ratio ipsa, qua id fui exsecutus.

Constitueram primum specimen aliquod editionis Aristophaneæ emittere, periculumque facere in tribus vel quatuor fabulis, ad eundem modum, quo Tragicorum aliquot Dramata jam antea fuerant a me edita, quumque ea de re agerem cum honorato hujus urbis cive, GOTHOFREDO BAVER, cujus probitatem, fidem et solertiam maximi faciebam, is precibus a me impetravit, ut quod e re sua magis futurum esse sperabat, ei adnuerem, Aristophanemque totum mea politum cura ederem.

Postquam fabulam unam alteramque ad unum Ms. codicem contuli, cujus meliores lectiones margini adlinebam exemplaris editionis novissimæ Lugduno-Batavæ in charta majore impressi, perspexi marginis illius, licet ampli, spatium mihi defore, si omnia in eo notanda essent, quæ mutata vellem, tum quod ad lectionem, tum quod ad personas, et ad versuum pro variis metrorum generibus distinctionem, laboremque typothetæ, si ei exemplar illud exprimendum darem, infinitum quantum auctum iri, mihique multum molestiæ in corrigendis formarum speciminibus inde exhibitum iri. Consilium itaque cepi fabulas omnes describendi, prout eas typis mandatas volebam. Exhausto hoc primo labore, quum exemplum illud relegerem, et ad alios conferrem codices, quos prius non adhibueram, multa in eo esse deprehendi nondum satis accurata et emendata, quibus ad meliorem, ut opinor, formam revocatis, correctisque, tot lituris obscuratum exemplum esse vidi, ut metuerem, ne se haud facilius inde, quam ex impresso exemplari, extricare posset typotheta; unde intellexi, describendi tædium iterum mihi subeundum esse, novumque confeci exemplum, e quo editio hæc typis descripta fuit. Jam vero neminem esse opinor, qui reapse expertus nesciat, quam facile contingat, ut describenti obrepat aliquid oscitantiæ, ita ut quæ sint ob oculos videat distincte, aliud autem scribat, qua ex allucinatione tot ortæ sunt variæ in codicibus lectiones. Quod olim librorum descriptoribus sæpissime evenit, id et ego quandoque passus sum; nec hujus inconsiderantiæ necesse duco ut me purgem, veniamque petam: quin mirari subit lætarique, bonam Fortunam frequentioribus istiusmodi lapsibus mihi cavisse, maxime quum recordor, partem haud minimam istarum fabularum a me descriptam iterum fuisse, dum in museo meo vel ludebat filius meus, quo animum meum nihil magis advertit oblectatque, vel confabulabantur boni quidam viri, qui quot fere diebus horisque matutinis ad me visere solent. Sunt in hac editione lectiones aliquot falsæ, quædam etiam ineptissimæ, quæ istiusmodi παροράματι ortum de-

bent, neutiquam vero emendandi prurigini: cujus rei unicum exemplum hic proponam. In Nubium v. 316. scripseram in priore apographo, μεγάλαι θεαὶ ἀνδράσιν ἀργοῖς, quod et loquentis personæ sensus flagitat, et est in libris omnibus. Quum fabulam iterum describerem, aliud quid agenti mihi, aut id ipsum nimis somniculose, casu in calamum venit ἀνδράσιν ἀγνοῖς, quo etiamsi nihil excogitari possit ineptius, mendam tamen non ante animadverti, quam notas ad illam fabulam scriberem. Hunc, aliosque similes non ita multos errores, de quibus in notis sedulo monui, corriget æquus lector in margine libri.

ARISTOPHANIS textum, quem valde depravatum esse sciebant jamdudum dolebantque eruditi omnes, si quis e solis veteribus editionibus emendare aggressus fuisset, etiamsi in eis bonæ aliquot lectiones reperiantur novissimis editoribus incognitæ, is utique operam lusisset. Ad codices confugiendum erat, quorum copiam mihi factam fuisse literatis quibusdam amicis meis acceptum fero, qui debitas sibi grates privatim quam publice persolvi malunt. Codicum syllabum ad quos singulæ fabulæ exactæ fuerunt, notis in unamquamque præfixi: proinde nihil est, quod de iis amplius dicam. Ultimi, quem post impressum textum et notas adhibui, cujusque in *Supplemento Emendationum* varias lectiones et glossas aliquot protuli ad Ranas, Plutum et Nubes, index est in Catalogo Bibliothecæ Regiæ numerus MMDCCCXX.

Editiones autem sunt tres modo, quæ habeant aliquid momenti atque auctoritatis, quippe quæ solæ e scriptis veteribus libris expressæ fuerint.

Primam omnium anno 1498. excudit Venetiis

Aldus Manutius in folio. Continet ea novem tantum fabulas. Decimam Lysistraten in epistola ad *Danielem Clarium* prætermisisse se ait, quia vix dimidiatam habere eam potuit. Thesmophoriazusæ in ejus notitiam non venere.

Secunda prodiit Florentiæ anno 1515. in 8vo ex officina *Philippi Juntæ*, cura Bernardi Juntæ. Continet ea novem fabulas ab *Aldo* jam ante in lucem prolatas, cum insigni lectionis varietate. Eodem anno iisdem typis eademque forma excusæ fuerunt primum cura ejusdem Bern. Juntæ Thesmophoriazusæ et Lysistrata ex antiquissimo codice Urbinatis Bibliothecæ.

Tertiam excudere Florentiæ *Philippi Juntæ* hæredes anno 1525. in 4to, cura Antonii Fracini. Continet ea novem tantum fabulas ab *Aldo* editas, cum scholiis itidem græcis, sed interpolatis. Sincera habentur in sola editione Aldina.

Quæ subsecutæ sunt editiones e prioribus illis expressæ fuerunt, a quibus si quando in diversa abeunt, varietates nullius codicis fide nixæ, vel correctorum conjecturis, vel typothetarum incuriæ debentur. Editiones illas omnes recensere, non est instituti mei: earum tantum quas habeo, quibus usus sum, quarumque mentionem feci in notis, seriem subjiciam.

Quarta prodiit Basileæ ex officina Andreæ Cratandri et Joannis Bebelii, cura Simonis Grynæi, anno 1532. in 4to.

Quintam excudit Venetiis Bartholomæus Zanetti anno 1538. in 8vo.

Sextam ex illa expressit Venetiis Joannes Farreus anno 1542. in 8vo.

Septimam excudit Parisiis Christianus Wechelus annis 1540. 1547. in 4to.

Octava prodiit Basileæ cum scholiis græcis cura Sigismundi Gelenii ex officina Frobeniana anno 1547. in fol.

Hæ sunt editiones, quas veteres appello, quibus antiquo more nec versio latina, nec editorum notæ additæ sunt.

E recentioribus quatuor sunt tantum, quas habeam, quibusque usus fuerim. Batavæ minores duæ, quarum prior prodiit Lugduni Batav. ex officina Jo. Maire anno 1624. altera Amstelædami apud Jo. Ravestein anno 1670.

Ludolphi Kusteri editio prodiit Amstelædami anno 1710. forma maxima, parum habili, et quæ Comœdiis minime convenit. Non erat cur ille gloriaretur de nitore et cultu, quem Comico sua opera accessisse opinabatur: mendis enim eum reliquit effertissimum. Est tamen in ejus notis bonæ frugis haud parum, quo si uti scivisset *Stephanus Berglerus*, textum Aristophanis multo dedisset emendatiorem. Novissima illa editio Bergleri prodiit Lugduni Batav. duobus in 4to voluminibus anno 1760. De illius meritis quid sentiam, satis in notis declaravi.

FRAGMENTA deperditarum fabularum a *Gulielmo Coddæo* post *Gulielmum Canterum* collecta Kusterus neglexit. Prout exstant in duabus minoribus Batavis, repetita sunt in novissima, sine ulla vel copiæ, vel emendationis, vel nitoris accessione. Fœdum in modum excusa fuere. Ea ego recognovi, auxi, concinneque et eleganter excudi curavi.

Ordo Comœdiarum in hac editione nec melior est, nec pejor eo, quo in aliis dispositæ sunt. Quas primum edere destinaveram, quum de specimine tantum cogitabam, quia ante alias a me descriptæ fuerunt, et typis paratæ erant, eas primum excudendas dedi; postea nihil aliud quæsivi, quam ut, quantum fieri posset, æquaretur voluminum moles. Quia vero fabulæ illæ pleræque politici sunt argumenti, nullaque earum est, in qua non occurrant multa ad historiam Atticam spectantia, majore cum voluptatis utilitatisque fructu legentur, si temporis, quo singulæ in scenam productæ fuerunt, observetur ratio, quam sequens exhibet tabula.

CHRONOLOGIA

FABULARUM ARISTOPHANIS.

OLYMP. LXXXVIII.

Anno 1. Archonte Diotimo . . . ΔΑΙΤΑΛΗΣ.
Anno 2. Archonte Eucle . . . . ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ.
Anno 3. Archonte Euthydemo . ΑΧΑΡΝΗΣ.
Anno 4. Archonte Stratocle . . . ΙΠΠΗΣ.

OLYMP. LXXXIX.

Anno 1. Archonte Isarcho . . . . ΝΕΦΕΛΑΙ Α.
Anno 2. Archonte Aminia . . . . ΣΦΗΚΕΣ.

Eodem anno Nubes emendatas docuit, aut docere in animo habuit: nam in scenam eas productas fuisse incerta opinio est.

OLYMP. XC.

Anno 1. Archonte Astyphilo . . ΕΙΡΗΝΗ.

OLYMP. XCI.

Anno 2. Archonte Chabria . . . ΟΡΝΙΘΕΣ.
ΑΜΦΙΑΡΑΟΣ.

Olymp. xcii.

Anno 1. Archonte Callia	ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΑΙ.
	ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.
Anno 4. Archonte Diocle	ΠΛΟΥΤΟΣ Α.

Olymp. xciii.

Anno 3. Archonte Callia	ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

Olymp. xcvii.

Anno 1. vel 2.	ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΥΣΑΙ.
Anno 4. Archonte Antipatro ...	ΠΛΟΥΤΟΣ Β.

Post Olymp. xcvii.

	ΑΙΟΛΟΣΙΚΩΝ.
	ΚΩΚΑΛΟΣ.

Ceterarum, quarum titulos novimus et fragmenta pauca habemus, didascaliæ incertæ sunt.

Equidem miror doctis viris, qui Aristophani latine vertendo operam insumserunt, in mentem non venisse, quod olim M. Terentium Varronem a Socratica philosophia latinis literis illustranda avertebat. Quam enim ille causam afferebat, multo probabilior ea est in comicis salibus et jocis, quam in sophistarum interrogationibus et conclusionibus : *Si qui veteris comœdiæ studio teneantur, si sint græcis doctrinis eruditi, græca potius quam nostra lecturos ; sin a Græcorum artibus et disciplinis abhorreant, ne hæc quidem curaturos, quæ sine eruditione græca intelligi non possunt.* Hoc de nullius græci poëtæ verius, quam de Aristophanis versione dici posse arbitror, cujus nemo unquam jocos, facetias, leporem assequetur, nisi qui græce eum legerit. Quamobrem si animo meo obsecutus fuissem, huic operi partem non adjecissem, quam nec doctis nec indoctis valde utilem fore auguror. Sed optimo viro Gothofredo Baver, qui paulo post immatura morte absumtus, bonis omnibus sui desiderium reliquit, gratificari volui. Is, quod comperisset græcos libros ægre et vix quidem vendi, qui latina versione destituti essent, enixe me rogavit, ut versionem novissimæ editionis Lugduno-Batavæ huic meæ subjungi sinerem, quod ille sibi eo facilius a me concedendum esse autumabat, quo minori eam rem labori mihi fore opinabatur. Sane quidem si opus male curatum emittere voluissem, huic petitioni sine ulla mea molestia indulgere poteram. Verum versionem hic comparere nolui, nisi græcis a me emendatis accommodatam ; quod aliter fieri non poterat, quam si exemplum illius manu mea descriptum typothetæ excudendum darem. Id itaque confeci, eademque opera versionem castigavi, et, quantum per temporis angustias licuit, expolivi : quumque numeris non sit ligata, eam pro solutæ orationis modo excudi volui, plene et perspicue notatis personis, amotisque metra indicantibus titulis, qui in aliis editionibus dialogum, parabases et cantica inepte fœdeque intersecant, quorumque in latinis saltem nullus esse potest usus. Commodior sic reddita hæc versio, aliquantoque melior, modo in ea corrigantur, quæ minus accurate reddita in notis mutanda esse monui, iis, qui græcas literas non adtigerunt, erit utcunque usui, si intelligere velint quodnam fuerit ingenium veteris comœdiæ, quæ constitutio, quid ab illa differat nova, quod e solo Aristophane, qui unicus superest eorum, quorum comœdia prisca virorum est, cognosci potest.

Postquam latina versio typis mandata fuit, notas scripsi, quas profecto vellem aliquanto politius limasse : sed tempus defuit. Harum minima pars

integris in foliis a me conscripta fuit. Musteas *Heitzio* meo plagulas, atramento vixdum siccato, plerumque submisi, dumque ille typos unius paginæ componebat, aliam ego scribebam. Istius festinationis cum aliæ fuerunt causæ, tum maxime, quia bibliopolæ commodis consulere volui, cupiebamque ut proxime elapsis autumnalibus nundinis Lipsiæ liber venum exponeretur, quod tamen labor improbus eluctari non potuit; vixque ob interjectas a gravioribus negotiis moras eo res adducta est, ut ante instantes vernas nundinas opus absolveretur.

Quum notas extremas scriberem, utilitatem perspexi Indicis Verborum, quem Kusterus editioni suæ addidit, quæ multo uberior futura fuisset, nisi opus, alioquin jam nimis perfunctorie factum, noxiæ typographorum manus mirifice corrupissent. Proinde intellexi bene me de studio græcæ linguæ meriturum, si indicem illum reconcinnarem, accommodaremque huic meæ editioni. Quam tædiosus sit difficilisque istiusmodi labor, pauci sciunt eorum qui confecti commoditate fruuntur. Utique eum suscepisse plus me semel pœnituit: nunc vero postquam eum exhausi, egomet mihi constantiam meam gratulor, cujus ipse primus fructum percepi. Nam quum diversas cujusque vocabuli sedes in editione mea quærerem, Aristophanem totum excussi, nec in eo versus est unus, quem non ter aut quater relegerim: unde factum est, ut typographicæ mendæ, quas primum non animadverteram, mihi demum in oculos incurrerint, quodque præcipuum est, ut quædam a me ipso perperam administrata deprehenderim. Lepidum poëtam e manibus meis amittere nefas duxi, quin nævos omnes, quorum mihi conscius essem, ex eo

detersissem: eique a me satisfactum non iri intellexi, si, quod mihi antea constitutum fuerat, varias modo lectiones codicis Ms. quem postremum inspexi, notis meis subjungerem. Decrevi itaque Supplementum Emendationum in omnes ejus reliquias scribere, quo coronis imposita huic operæ.

Si Comicum in hac editione nitidum, concinnum, emendatum nunc primum prodire, ne addito quidem præfiscini, dicerem, eruditos viros haud paucos esse scio, qui judicium istud calculo suo comprobaturi essent. Sed alia ex parte exoriretur censor aliquis, qui, ut senex ille Comicus,

σκώπτων ἀγροίκως, καὶ προσέτι λόγους λέγων
ἀμαθέστατ', οὐδὲν εἰκότας τῷ πράγματι,

ludos me faceret, et *primam* illam *editionem emendatam* identidem ingerens, sales suos omnes in eam effunderet, fastusque pœnas a me expeteret. Valeant Zoïli. Tu vero, candide et erudite Lector, hos libellos lubens accipe, et quum Aristophanis facetiis exhilaraberis, si eum mea opera tersiorem facilioremque redditum sentias, bona verba dic mihi, quæso, et fausta precare.

Dabam Argentorati d. xvi. Martii mdcclxxxiii.

IN LYSISTRATAM.

COLLATA fuit hæc fabula ad Codices manuscriptos tres. Sunt autem:

A. Regius MMDCCXV.

B. Regius MMDCCXVII.

Aug. Codex chartaceus e Bibliotheca Senatus Augustani, quo præter alia continentur Comici nostri Thesmophoriazusæ et Lysistrata, minutissimis ductibus, sed eleganter exaratus, sæculi, ut videtur XV. sub finem, sed ex antiquo integroque exemplari.

IN THESMOPHORIAZUSAS.

RARISSIMA sunt hujus fabulæ scripta exemplaria. Non exstat in ullo codicum quorum notitiam exhibet impressus Bibliothecæ Regiæ Catalogus, nec in iis reperitur qui post annum MDCCXL. in splendidum illum literarium thesaurum illati fuerunt. Hac de re per epistolam rogatus certiorem me fecit optimus Juvenis Jo. Capperonnerii filius unicus, qui deplorabili casu paulo post fato functus est, conceptasque de eo spes, fore ut acceptam a parente, parentisque patruo, nominis claritatem novis in literas meritis illustriorem redderet, destituit. E solo itaque Augustano codice emendata fuit.

IN RANAS.

QUATUOR sunt Mss. codd. ad quos Fabulam hanc contuli:

A. Regius membranaceus MMDCCXII.

B. Regius chartaceus MMDCCXVII.

C. Regius bombycinus, post impressum catalogum in Bibliothecam illatus, quo continentur Plutus, Nubes, Ranæ, cum scholiis et glossis inter versus. Jam typis descripta erat Fabula, quum codicis hujus usum nactus sum.

D. Meus, quo continentur tres eædem Fabulæ. Codex est bombycinus eleganti manu scriptus cum scholiis aliquot in margine, et glossis inter versus minio scriptis. In extrema ultimi folii pagina librarii nomen et loci ubi scriptus fuit codex his verbis notatum: *Μιχαὴλ ὁ τοῦ Λυγγᾶ πινίκ συζῶν ἐξέγραψεν ἐν Ῥεθύμνῃ Κρήτης.*

IN PLUTUM.

COLLATA fuit hæc fabula ad quatuor eosdem codd. qui ad Ranas adhibiti fuerunt. Initio codicis C. interierunt folia aliquot, quibus continebantur præter argumentum versus fabulæ 68. primi, et scholia in 65. horum priores.

ΕΚ ΤΩΝ

ΠΛΑΤΩΝΙΟΥ

ΠΕΡΙ ΔΙΑΦΟΡΑΣ ΚΩΜΩΔΙΩΝ.

ΚΑΛΟΝ ἐπισημήνασθαι τὰς αἰτίας, δι' ἃς ἡ μὲν ἀρχαία κωμῳδία ἴδιόν τινα τύπον ἔχει· ἡ δὲ μέση διάφορός ἐστι πρὸς ταύτην. ἐπὶ τῶν Ἀριστοφάνους καὶ Κρατίνου καὶ Εὐπόλιδος χρόνων, τὰ τῆς δημοκρατίας ἐκράτει παρ' Ἀθηναίοις, καὶ τὴν ἐξουσίαν σύμπασαν ὁ δῆμος εἶχεν, αὐτὸς αὐτοκράτωρ καὶ κύριος τῶν πολιτικῶν πραγμάτων ὑπάρχων. τῆς ἰσηγορίας οὖν πάσης ὑπαρχούσης, ἄδειαν οἱ τὰς κωμῳδίας συγγράφοντες εἶχον τοῦ σκώπτειν καὶ στρατηγοὺς καὶ δικαστὰς τοὺς κακῶς δικάζοντας, καὶ τῶν πολιτῶν τινὰς, ἢ φιλαργύρους, ἢ συζῶντας ἀσελγείᾳ. ὁ γὰρ δῆμος, ὡς εἶπον, ἐξῄρει τὸν φόβον τῶν κωμῳδούντων, φιλοτίμως τῶν τοὺς τοιούτους βλασφημούντων ἀκούων. ἴσμεν γὰρ ὡς ἀντίκειται φύσει τοῖς πλουσίοις ἐξ ἀρχῆς ὁ δῆμος, καὶ ταῖς δυσπραγίαις αὐτῶν ἥδεται. ἐπὶ τοίνυν τῆς Ἀριστοφάνους καὶ Κρατίνου καὶ Εὐπόλιδος κωμῳδίας, ἀφόρητοί τινες κατὰ τῶν ἁμαρτανόντων ἦσαν οἱ ποιηταί. λοιπὸν δὲ τῆς δημοκρατίας ὑποχωρούσης ὑπὸ τῶν κατὰ τὰς Ἀθήνας τυραννούντων, καὶ καθισταμένης ὀλιγαρχίας, καὶ μεταπιπτούσης τῆς ἐξουσίας τοῦ δήμου εἰς ὀλίγους, καὶ κρατυνομένης τῆς ὀλιγαρχίας, ἐνέπιπτε τοῖς ποιηταῖς φόβος. οὐ γὰρ ἦν τινὰ προφανῶς σκώπτειν, δίκας ἀπαιτούντων τῶν ὑβριζομένων παρὰ τῶν

ποιητῶν. ἴσμεν γοῦν τὸν Εὔπολιν, ἐπὶ τῷ διδάξαι τοὺς ΒΑΠΤΑΣ, ἀποπνιγέντα εἰς τὴν θάλασσαν ὑπ' ἐκείνων, εἰς οὓς καθῆκε τὸ δρᾶμα. καὶ διὰ τοῦτο ὀκνηρότεροι πρὸς τὰ σκώμματα ἐγένοντο, καὶ ἐπέλιπον οἱ χορηγοί. οὐ γὰρ ἔτι προθυμίαν εἶχον οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς χορηγοὺς, τοὺς τὰς δαπάνας τοῖς χορευταῖς παρέχοντας, χειροτονεῖν. τὸν γοῦν ΑΙΟΛΟΣΙΚΩΝΑ Ἀριστοφάνης ἐδίδαξεν, ὃς οὐκ ἔχει τὰ χορικὰ μέλη. τῶν γὰρ χορηγῶν μὴ χειροτονουμένων, καὶ τῶν χορευτῶν οὐκ ἐχόντων τὰς τροφὰς, ὑπεξῃρέθη τῆς κωμῳδίας τὰ χορικὰ μέλη, καὶ τῶν ὑποθέσεων ὁ τρόπος μετεβλήθη. σκοποῦ γὰρ ὄντος τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας τοῦ σκώπτειν δήμους καὶ δικαστὰς καὶ στρατηγοὺς, παρεὶς ὁ Ἀριστοφάνης τοῦ συνήθως ἀποσκῶψαι διὰ τὸν πολὺν φόβον, ΑΙΟΛΟΝ τὸ δρᾶμα, τὸ γραφὲν τοῖς τραγῳδοῖς, ὡς κακῶς ἔχον διασύρει. τοιοῦτος οὖν ἐστιν ὁ τῆς μέσης κωμῳδίας τύπος, οἷός ἐστιν ὁ ΑΙΟΛΟΣΙΚΩΝ Ἀριστοφάνους, καὶ οἱ ΟΔΥΣΣΕΙΣ Κρατίνου, καὶ πλεῖστα τῶν παλαιῶν δραμάτων οὔτε χορικὰ οὔτε παραβάσεις ἔχοντα.

ΠΑΡΑΒΑΣΙΣ δέ ἐστι τοιοῦτο. μετὰ τὸ τοὺς ὑποκριτὰς, τοῦ πρώτου μέρους πληρωθέντος, ἀπὸ τῆς σκηνῆς ἀναχωρῆσαι, ὡς ἂν μὴ τὸ θέατρον ᾖ κενὸν, καὶ ὁ δῆμος ἀργῶς καθέζηται, ὁ χορὸς οὐκ ἔχων πρὸς τοὺς ὑποκριτὰς διαλέγεσθαι, ἀπόστροφον ἐποιεῖτο πρὸς τὸν δῆμον. κατὰ δὲ τὴν ἀπόστροφον ἐκείνην, οἱ ποιηταὶ διὰ τοῦ χοροῦ ἢ ὑπὲρ ἑαυτῶν ἀπελογοῦντο, ἢ περὶ δημοσίων πραγμάτων εἰσηγοῦντο. ἡ δὲ παράβασις ἐπληροῦτο ὑπὸ μελυδρίου καὶ κομματίου, καὶ στροφῆς καὶ ἀντιστρόφου, καὶ ἐπιῤῥήματος καὶ ἀντεπιῤῥήματος, καὶ ἀναπαίστων. τὰ μὲν γὰρ ἔχοντα τὰς παραβάσεις, κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἐδιδάχθη, καθ' ὃν ὁ δῆμος ἐκράτει· τὰ δὲ οὐκ ἔχοντα, τῆς ἐξουσίας λοιπὸν ἀπὸ τοῦ δήμου μεθισταμένης, καὶ τῆς ὀλιγαρχίας κρατούσης. οἱ δὲ τῆς μέσης κωμῳδίας ποιηταὶ καὶ τὰς ὑπο-

θέσεις ἤμειψαν, καὶ τὰ χορικὰ μέλη παρέλιπον, οὐκ ἔχοντες τοὺς χορηγοὺς, τοὺς τὰς δαπάνας τοῖς χορευταῖς παρέχοντας. ὑποθέσεις μὲν γὰρ τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας ἦσαν αὗται· τὸ στρατηγοῖς ἐπιτιμᾷν, καὶ δικασταῖς οὐκ ὀρθῶς δικάζουσι, καὶ χρήματα συλλέγουσιν ἐξ ἀδικίας τισὶ καὶ μοχθηρὸν ἐπανῃρημένοις βίον. ἡ δὲ μέση κωμῳδία ἀφῆκε τὰς τοιαύτας ὑποθέσεις· ἐπὶ δὲ τὸ σκώπτειν ἱστορίας ῥηθείσας ποιηταῖς ἦλθεν. ἀνεύθυνον γὰρ τὸ τοιοῦτον. οἷον, διασύρειν Ὅμηρον εἰπόντα τι, ἢ τὸν δεῖνα τῆς τραγῳδίας ποιητήν. τοιαῦτα δὲ δράματα καὶ ἐν τῇ παλαιᾷ κωμῳδίᾳ ἐστὶν εὑρεῖν, ἅπερ τελευταῖον ἐδιδάχθη λοιπὸν τῆς ὀλιγαρχίας κρατυνθείσης. οἱ γοῦν ΟΔΥΣΣΕΙΣ Κρατίνου, οὐδενὸς ἐπιτίμησιν ἔχουσι· διασυρμὸν δὲ τῆς Ὀδυσσείας Ὁμήρου. τοιαῦται γὰρ αἱ κατὰ τὴν μέσην κωμῳδίαν ὑποθέσεις εἰσίν. μύθους γάρ τινας τιθέντες ἐν ταῖς κωμῳδίαις τοῖς παλαιοτέροις εἰρημένους, διέσυρον ὡς κακῶς ῥηθέντας· καὶ τὰς παραβάσεις παρῃτήσαντο, διὰ τὸ τοὺς χορηγοὺς ἐπιλεῖψαι, χορῶν οὐκ ὄντων. οὐ μὴν οὐδὲ τὰ προσωπεῖα ὁμοιοτρόπως τοῖς ἐν τῇ παλαιᾷ κωμῳδίᾳ κατεσκευασμένοις εἰσῆγον. ἐν μὲν γὰρ τῇ παλαιᾷ εἴκαζον τὰ προσωπεῖα τοῖς κωμῳδουμένοις, ἵνα, πρίν τι καὶ τοὺς ὑποκριτὰς εἰπεῖν, ὁ κωμῳδούμενος ἐκ τῆς ὁμοιότητος τῆς ὄψεως κατάδηλος ᾖ. ἐν δὲ τῇ μέσῃ καὶ νέᾳ κωμῳδίᾳ, ἐπίτηδες τὰ προσωπεῖα πρὸς τὸ γελοιότερον ἐδημιούργησαν, δεδοικότες τοὺς Μακεδόνας καὶ τοὺς ἐπηρτημένους ἐξ ἐκείνων φόβους, ἵνα μηδὲ ἐκ τύχης τινὸς ὁμοιότης προσώπου συμπέσῃ τινὶ Μακεδόνων ἄρχοντι, καὶ δόξας ὁ ποιητὴς ἐκ προαιρέσεως κωμῳδεῖν, δίκας ὑπόσχῃ. ὁρῶμεν γοῦν τὰ προσωπεῖα τῆς Μενάνδρου κωμῳδίας, τὰς ὀφρῦς ὁποίας ἔχει, καὶ ὅπως ἐξεστραμμένον τὸ στόμα, καὶ οὐδὲ κατ' ἀνθρώπων φύσιν.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ

ΕΙΣ ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΝ.

ΒΙΒΛΟΙ Ἀριστοφάνευς, θεῖος πόνος, αἷσιν Ἀχαρνεὺς
κισσὸς ἐπὶ χλοερὴν πουλὺς ἔσεισε κόμην.
ἠνίδ' ὅσον Διόνυσον ἔχει σελὶς, οἷα δὲ μῦθοι
ἠχεῦσιν, φοβερῶν πληθόμενοι χαρίτων.
ὦ καὶ θυμὸν ἄριστε, καὶ ἤθεσιν Ἑλλάδος ἶσα
κωμικὲ, καὶ στύξας ἄξια καὶ γελάσας.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ τις Ἀθήνησι τῶν πολιτίδων, καὶ τῶν Πελοποννησίων, ἔτι δὲ καὶ Βοιωτίων γυναικῶν σύλλογον ἐποιήσατο, διαλλαγὰς μηχανωμένη τοῖς Ἕλλησιν, ὀμόσαι δὲ ἀναπείσασα μὴ πρότερον τοῖς ἀνδράσι συνουσιάζειν, πρὶν ἂν πολεμοῦντες ἀλλήλοις παύσωνται, τὰς μὲν ἐξωπίους ἐμπριλὰς καταλιποῦσα ὀπίσω, αὐτὴ δὲ πρὸς τὰς κατειληφυίας τὴν ἀκρόπολιν μετὰ τῶν οἰκείων ἀπαντᾷ. συνδραμόντων δὲ πρεσβυτῶν πολιτῶν μετὰ λαμπάδων καὶ πυρὸς πρὸς τὰς πύλας, τὴν ἀνασολὴν ποιεῖται ἐξελθοῦσα, καὶ Προβούλου τινὸς μετ᾽ ὀλίγον παραβιάσασθαι μετὰ τοξοτῶν ὁρμήσαντος, εἶτα δὲ ἀποκρουσθέντος, καὶ διαπυνθανομένου, τί βουλόμεναι ταῦτα δεδράκασι, τὸ μὲν πρῶτον, φασὶν, ὅτι ἐγκρατεῖς γενόμεναι τοῦ ἀργυρίου, μὴ ἐπιτρέψουσι τοῖς ἀνδράσιν ἀπὸ τούτου πολεμεῖν· δεύτερον δὲ, ὅτι πολὺ ἄμεινον ταμιεύ-

ARGUMENTUM in duobus Regiis non comparet, nec fuit in codice Urbinate, equo Bernardus Junta duas fabulas Aldo incognitas primus in lucem protraxit: quumque in principe illa editione deesset, caruerunt itidem eo sequentes omnes, ex Juntina derivatæ, donec Kusterus, qui primus tenuem Criticæ faculam Comico admovit, ex alio codice illud edidit. Nos idem argumentum ad Aug. codicis fidem emendavimus.

L. 5. *τὰς μὲν ἐξωπίους ἐμπριλάς*. Ultimam vocem vel consulto omisit, ut corruptam, Kusterus, vel in codice suo non reperit. Veteris lectionis vestigiis insistentes indagent alii quid olim scriptum fuerit.

L. 10. *μετ᾽ ὀλίγον, paulo post.* Sic cod. noster. Kusterus ὀλίγων. Idem mox male τοξευτῶν: cod. τοξοτῶν.

L. 15. ταμιεύσονται. Sic cod. Kusterus ταμιεύονται, minus bene, quum sequatur καταπαύσουσιν, quod verbum perperam cod. in modum subjunctivum transfert.

σονται, καὶ τὸν παρόντα πόλεμον τάχιστα καταπαύσουσιν. οὗτος μὲν οὖν καταπλαγεὶς τοῦ θράσους, ὡς τοὺς συμπροβούλους οἴχεται, ταῦτα μὴ παύσας· οἱ δὲ γέροντες ὑπομένοντες ταῖς γυναιξὶ λοιδοροῦνται. μετὰ ταῦτα αὐτῶν τινες αὐτομολοῦσαι μάλα γελοίως, δι' ἀκρασίαν, ὡς τοὺς ἄνδρας, ἁλίσκονται· ἐγκαρτεροῦσι δὲ, Λυσιστράτης ἱκετευούσης. Κινησίας τις τῶν πολιτῶν, ἀκρατῶς ἔχων τῆς γυναικὸς, παραγίνεται· ἡ δὲ χυτροτομοῦσα αὐτὸν, ἐπαγγέλλεται μὲν, τὰ περὶ τῶν διαλλαγῶν δὲ σπουδάζει. ἀφικνοῦνται δὲ καὶ παρὰ Λακεδαιμονίων περὶ σπονδῶν κήρυκες, ἐμφανίζοντες ἅμα καὶ τὰς προτέρας γυναῖκας. συναχθέντες δὲ σφίσιν (οἱ Ἀθηναῖοι) πρέσβεις αὐτοκράτορας ἀποστέλλουσιν· οἱ μὲν γέροντες εἰς ταυτὸν ταῖς γυναιξὶν ἀποκαταστάντες, ἕνα χορὸν ἐκ τῆς διχορίας ἀποστέλλουσι· καὶ Λυσιστράτη τοὺς παραγενομένους πρὸς αὐτὴν ἐκ Λακεδαίμονος πρέσβεις . . . . . ὀργῶντας διαλλάττεσθαι προσέλκει· καὶ ἑκατέρους ἀναμνήσασα (τῆς) παλαιᾶς εἰς ἀλλήλους γενομένης (εὐνοίας) διαλλάττει ἐν φανερῷ, καὶ ξενίσασα κοινῇ, παραδίδωσι τὰς γυναῖκας ἑκάστοις ἄγεσθαι. ἐδιδάχθη ἐπὶ Καλλίου ἄρχοντος, τοῦ μετὰ Κλεόκριτον ἄρξαντος· εἰσῆκται δὲ διὰ Καλλιστράτου. ἐκλήθη Λυσιστράτη παρὰ τὸ λῦσαι τὸν στρατόν.

L. 2. οὗτος μὲν οὖν καταπλαγεὶς τοῦ θράσους. Kusterus τὸ θράσος, omisso οὖν.

L. 6. ἐγκαρτεροῦσι δέ. Sic bene cod. Perperam vulgo ἐγκαρτεροῦσαι.

L. 9. E loci sententia facile intelligitur quid significet participium χυτροτομοῦσα, *irridens, ludibrio habens, ludificans.* Genuinum esse græcum verbum χυτροτομεῖν nec affirmare nec negare ausim: quibus secus videbitur, per me licet legant κερτομοῦσα.

L. 13. Voces οἱ Ἀθηναῖοι, et quæ sequuntur uncis inclusæ, sensu flagitante inserui.

L. 17. Post vocem πρέσβεις lacuna est in codice.

L. 18. Cod. ἀναμνήσασα παλαιὰς εἰς ἀλλήλους γενομένας διαλλάττει ἐν φανερῷ.

L. 20. Cod. ἑκάστοις. Vulgo ἑκάστους.

L. 21. τοῦ μετὰ Κλεόκριτον. Sic recte cod. id est anno i. Olymp. xcii. Perperam Kusterus Λεώκριτον.

ARGUMENTI METRICI versum ultimum non aliter exhibet cod. quam vulgo legitur, id est misere depravatum. Pro suo lubitu et captu quivis eum emendet: ego vero legendum censeo:

σπονδὰς τιθέμενοι τὸν πόλεμον ἐξώρισαν.

ad corruptam lectionem propius accederet ἐξήρασαν. Sed quin pro sincero habeatur obstat prosodia, quum in ἐξεράω penultima producatur, nec ἐξεράζω usu comprobatum sit.

ΑΛΛΩΣ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ καλέσασα τὰς πολίτιδας,
ὑπέθετο φεύγειν, μὴ δὲ μίγνυσθ' ἄῤῥεσιν,
ὅπως, γενομένης νῦν στάσεως ἐμφυλίου,
τὸν πρὸς Λάκωνας πόλεμον αἴρωσιν λόγῳ·
μένωσί τ' οἴκοι πάντες. ὡς δὲ συνέθετο,
τινὲς μὲν αὐτῶν τὴν ἀκρόπολιν διεκράτουν·
τινὲς δ' ἀπεχώρουν. αἵ τ' ἀπὸ Σπάρτης πάλιν
ταυτὸν διεβουλεύοντο. κήρυξ ἔρχεται
λέγων περὶ τούτων. τῆς δ' ὁμονοίας γενομένης,
σπονδὰς θέμενοι, τὸν πόλεμον ἐξέῤῥησαν.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.
ΚΑΛΟΝΙΚΗ.
ΜΥΡΡΙΝΗ.
ΛΑΜΠΙΤΩ.
ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.
ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.
ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.
ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.
ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ.
ΚΙΝΗΣΙΑΣ.
ΠΑΙΣ.
ΚΗΡΥΞ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ.
ΠΡΕΣΒΕΙΣ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ.
ΠΟΛΥΧΑΡΙΔΗΣ.
ΑΓΟΡΑΙΟΙ ΤΙΝΕΣ.
ΘΕΡΑΠΩΝ.
ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΤΙΣ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ, ΚΑΛΟΝΙΚΗ, ΜΥΡΡΙΝΗ,
ΛΑΜΠΙΤΩ.

Λυ. ΑΛΛ' εἴ τις ἐς Βακχεῖον αὐτὰς ἐκάλεσεν,
ἢ 'ς Πανὸς, ἢ 'πὶ Κωλιάδ', ἢ 'ς Γενετυλλίδος,
οὐδ' ἂν διελθεῖν ἦν ἂν ὑπὸ τῶν τυμπάνων.
νῦν δ' οὐδεμία πάρεστιν ἐνταυθοῖ γυνή·
πλὴν ἥ γ' ἐμὴ κωμῆτις ἥδ' ἐξέρχεται.
χαῖρ', ὦ Καλονίκη.
Κα. καὶ σύ γ', ὦ Λυσιστράτη.
τί συντετάραξαι; μὴ σκυθρώπαζ', ὦ τέκνον·
οὐ γὰρ πρέπει σοι τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς.
Λυ. ἀλλ', ὦ Καλονίκη, κάομαι τὴν καρδίαν,
καὶ πόλλ' ὑπὲρ ἡμῶν τῶν γυναικῶν ἄχθομαι,
ὁτιὴ παρὰ μὲν τοῖς ἀνδράσι νενομίσμεθα
εἶναι πανοῦργοι.
Κα. καὶ γὰρ ἐσμὲν, νὴ Δία.
Λυ. εἰρημένον δ' αὐταῖς ἀπαντᾶν ἐνθάδε,
βουλευσομέναισιν οὐ περὶ φαύλου πράγματος,
εὕδουσι, κοὐχ ἥκουσιν.
Κα. ἀλλ', ὦ φιλτάτη,

1. Ἐς Βακχεῖον. Magis Atticum est ἐς quam εἰς, quod præferunt A. et Aug. cum Juntina. Sed B. ἐς, quomodo etiam ante inspectum illum codicem scripseram.

5. πλὴν ἥ γ' ἐμή. Sic tres codd. et Juntina, aliæque antiquæ. Perperam Kusterus ἣ γ'... Naturalis ordo est: πλήν γε ἥδε ἡ ἐμὴ κωμῆτις ἐξέρχεται.... Πλὴν valet ἀλλ' ὅμως, quo significatu particulam ἢ non adsciscit.

11. ἀνδράσι νενομίσμεθα. Sic A. et Aug. Vulgo minus bene ἀνδράσιν.

ἥξουσι· χαλεπή τοι γυναικῶν ἔξοδος.
ἡ μὲν γὰρ ἡμῶν περὶ τὸν ἄνδρ' ἐκύπτασεν·
ἡ δ' οἰκέτην ἤγειρεν· ἡ δὲ παιδίον
κατέκλινεν· ἡ δ' ἔλουσεν· ἡ δ' ἐψώμισεν.
Λυ. ἀλλ' ἕτερα γάρ ἦν γε τῶνδε προὐργιαίτερα
αὐταῖς.
Κα. τί δ' ἐςίν, ὦ φίλη Λυσιςράτη,
ἐφ' ὅ τι ποθ' ἡμᾶς τὰς γυναῖκας ξυγκαλεῖς;
τί τὸ πρᾶγμα; πηλίκον τι;
Λυ. μέγα.
Κα. μῶν καὶ παχύ;
Λυ. νὴ τὸν Δία, παχύ.
Κα. κᾆτα πῶς οὐχ ἥκομεν;
Λυ. οὐχ οὗτος ὁ τρόπος· ταχὺ γὰρ ἂν ξυνήλθομεν.

16. ἥξουσι· χαλεπή τοι γυναικῶν ἔξοδος. Juntina, quam sequuntur editiones ceteræ, cod. etiam Aug. χαλεπή τυ Posterius ex prava pronuntiatione ortum. Duo Regii τοι, quod et metro et loquendi rationi satisfacit. Antequam Regios inspexissem codices reposueram pro jure meo χαλεπὴ δ' ἡ γυναικῶν ἔξοδος, quod et Th. Burgessio, qui nuperrime summo literarum bono novam procuravit Dawesii Miscellaneorum Criticorum editionem, facillimum et ad vulgatum accommodatissimum videtur. Sed postquam Scaligeri emendationi duorum codicum accessit auctoritas, eam quam exhibeo lectionem, retinendam omnino censui. Non enim is ego sum, qui facile animum inducam, verborum constructionem, quæ apud Tragicos frequentissima nihil habet offendiculi, *cane pejus et angue* a Comicis vitari debuisse: qua de re infra prolixius agam.

χαλεπή τοι γυναικῶν ἔξοδος. Sic quidem scripti veteres: nec tamen ideo recipi debuit hæc lectio, quam ut nunc respuem, penitius demum perspecta comici sermonis indoles suadet. Scripserat Poëta noster: χαλεπή τοι γυναικῶν ἡ 'ξοδος. Sic Pac. 1181. Αὔριον γ' ἔσθ' ἡ 'ξοδος.

17. ἐκύπτασεν. Schol. ἀντὶ τοῦ ἐτράγγευσεν. κυπτάζειν ἐστὶ τὸ περί τι ποιεῖν καὶ διατρίβειν. κωμῳδῶς δὲ τῇ ἀμφιβολίᾳ καὶ πιχαρίτως κέχρηται, καθὰ καὶ Σώφρων. Πλεῖσται γυναῖκες ἐνθαδὶ κυπτάζουσιν. Vide viros doctissimos Valckenarium ad Ammonium L. ii. c. 13. et Toupium ad Suidam i. 102.

18. ἡ δὲ παιδίον. Clausulam hanc, integrumque versum sequentem profert Pollux vi. 38. ubi quum olim recte editum fuisset παιδίον, novissimi editores e ridicula erga suos codices superstitione, nulla metri habita ratione, reposuerunt παῖδα, sicque sibi sapere visi sunt.

20. ἦν γε. Posterioris voculæ, e Regio A. repositæ, omissione claudicabat hic versus. Conjeceram prius: ἀλλ' ἕτερα γάρ τ' ἦν. A Juntina non discrepat Aug. In B. ἦν τῶνδε προυργιαίτατα, superscripta e scholiis varia lectione:
ἀλλ' οὐκ ἐκείνων ἦν τάδε προυργιαίτερα αὐταῖς;
Sed vitiosa est ista lectio, quia nihil præcessit, quo referri queat τάδε. Ad προυργιαίτερα addita glossa ἀναγκαιότερα.

22. ξυγκαλεῖς. Vulgo, neglecto Atticismo, συγκαλεῖς. In his nulla est apud me librariorum auctoritas. Quod tamen antea reposueram, confirmavit demum Regius A.

23. μῶν καὶ παχύ. Quod dixit Lysistrata μέγα, accipit Calonice de virili membro.

24. νὴ τὸν Δία παχύ. Sic A. duo alii, ut vulgo, καὶ νὴ Δία παχύ.

25. ταχὺ γὰρ ἂν ξυνήλθομεν. Frequentissima hic est ellipsis, quam semel observasse satis erit. Plena phrasis est: εἰ γὰρ οὗτος ἦν ὁ τρόπος, ταχὺ ξυνήλθομεν ἄν. *Si enim ad magnum et crassum penem convocatæ fuissemus, cito convenissemus.* Namque, ut est in Priapeiis, Carm. vii. observante Berglero:

ἀλλ' ἔςιν ὑπ' ἐμοῦ πρᾶγμ' ἀνεζητημένον,
πολλαῖσιν ἀγρυπνίαισιν ἐρριπτασμένον.
Κα. ἦπου τι λεπτὸν ἐςὶ τοὐῤῥιπτασμένον.
Λυ. οὕτω γε λεπτὸν, ὥσθ' ὅλης τῆς Ἑλλάδος
ἐν ταῖς γυναιξὶν ἐςὶν ἡ σωτηρία.
Κα. ἐν ταῖς γυναιξίν; ἐπ' ὀλίγου γ' ἄρ' ὤχεται.
Λυ. ὡς ἔς' ἐν ἡμῖν τῆς πόλεως τὰ πράγματα,
ἢ μηκέτ' εἶναι, μήτε Πελοποννησίους.
Κα. βέλτιςα τοίνυν μηκέτ' εἶναι, νὴ Δία.
Λυ. Βοιωτίους τε πάντας ἐξολωλέναι.
Κα. μὴ δῆτα πάντας γ'· ἀλλ' ἄφελε τὰς ἐγχέλεις.
Λυ. περὶ τῶν Ἀθηνῶν δ' οὐκ ἐπιγλωττήσομαι
τοιοῦτον οὐδέν· ἀλλ' ὑπονόησον σύ μοι.
ἢν δὲ ξυνέλθωσ' αἱ γυναῖκες ἐνθάδε,
αἵ τ' ἐκ Βοιωτῶν, αἵ τε Πελοποννησίων,
ἡμεῖς τε, κοινῇ σώσομεν τὴν Ἑλλάδα.
Κα. τί δ' ἂν γυναῖκες φρόνιμον ἐργασαίατο,

Nimirum sapiunt, videntque magnam matronæ quoque mentulam libenter.

27. πολλαῖσιν ἀγρυπνίαισιν, sine copula. Sic duo Regii eleganter. Languide vulgo πολλαῖσί τ' ἀγρυπνίαισιν.

29. ὥσθ' ὅλης. Sic recte Aug. Mendum typographicum ὥς τ' ὅλης a Juntina usque per omnes editiones propagatum fuit. In duobus Regiis minus bene ὡς ὅλης.

31. ἐπ' ὀλίγου γ' ἄρ' ὤχεται. Vulgo γὰρ ὤχετο. Quam ante inspectos codices admiseram lectionem partim Florentis sunsu, partim emendatione mea certissima, imprudens in textu reliqui: ille enim ὤχεται pro vulgato ὤχετο legi voluit: ego autem γὰρ in duas divisi particulas; quæ omnia etiam Berglero placuisse vidi. γ' ἄρ' divisim scriptum postea reperi in Regio A. Sed codices tres mei in alia, eaque meliore consentiunt lectione; non ὤχετο, sed εἴχετο exhibentes, quod omnino reponi debuit. Vereor enim ut e Græcis nostris, salva linguæ indole, erui possit sententia in versione expressa: *parum abest quin nulla sit.* Hoc sensu græce non dicitur ἐπ' ὀλίγου, sed absolute ὀλίγου suppresso verbo δεῖν. Vid. Thesm. 935. Vesp. 829. Acharn. 348. 381. quorum locorum in nullo scribere poteris ἐπ' ὀλίγου pro ὀλίγου. Jam vero ἔχεσθαι sæpissime nihil aliud valet quam εἶναι: et εἶναι vel ἔχεσθαι ἐπ' ὀλίγου eadem ratione dicitur et non valde dissimili sensu, quam εἶναι, στῆναι, βῆναι ἐπὶ ξυροῦ. Gallice: *Il tenoit donc a bien peu de chose.*

33. μήτε Πελ— Sic bene duo Regii: perperam vulgo μηδέ. Huic μήτε respondet v. 36. Βοιωτίους τε. Additura mox erat Lysistrata perituros etiam esse Athenienses omnes; sed se ipsam reprimit, nec tale quid in patriæ suæ perniciem ominari velle ait. Nihil hic intellexit Berglerus.

36. πάντας γ'— Eleganter insertam particulam γε habent duo Regii.

38. ἄλλ' ὑπονόησον σύ μοι. Id est ἄλλο. Sic Pl. 361. σὺ μηδὲν εἰς ἔμ' ὑπονόει τοιοῦτο. *Hæc in melius accipe.* In codicibus quidem scriptum, ut vulgo, ἀλλ' pro ἀλλὰ, et in B. superscripta glossa e scholiis, ὅτι ἀπολοῦνται δηλονότι. Sed falsus est hic sensus. Nihil enim *suspicari* vel *conjicere* poterat Calonice, quæ de Lysistratæ consilio nondum quicquam compererat. Temere et incogitanter, textu meo forte non inspecto, Berglerum in versione secutus sum. Pro his verbis *tu ipsa conjecturam facias*: repone: *aliud te suspicari velim.* μοι possit eodem sensu positum esse, quam εἰς ἐμὲ in altero exemplo: sed mihi videtur abundare, quod frequens est et elegans.

ἢ λαμπρὸν, αἳ καθήμεθ' ἐξηνθισμέναι,
κροκωτὰ φοροῦσαι, καὶ κεκαλλωπισμέναι,
καὶ Κιμβερίκ' ὀρθοστάδια, καὶ περιβαρίδας;
Λυ. ταῦτ' αὐτὰ γάρτοι κἄσθ', ἃ σώσειν προσδοκῶ,
τὰ κροκωτίδια, καὶ τὰ μύρα, καὶ περιβαρίδες,
χ' ἡ 'γχουσα, καὶ τὰ διαφανῆ χιτώνια.
Κα. τίνα δὴ τρόπον ποθ';
Λυ. ὥςε τῶν νῦν μηδένα
ἀνδρῶν ἐπ' ἀλλήλοισιν αἴρεσθαι δόρυ.
Κα. κροκωτὸν ἄρα, νὴ τὼ θεὼ, 'γὼ βάψομαι.
Λυ. μήτ' ἀσπίδα λαβεῖν.
Κα. Κιμβερικὸν ἐνδύσομαι.
Λυ. μήτε ξιφίδιον.
Κα. κτήσομαι περιβαρίδας.
Λυ. ἆρ' οὐ παρεῖναι τὰς γυναῖκας δῆτ' ἐχρῆν;
Κα. οὐ γὰρ μὰ Δί', ἀλλὰ πετομένας ἥκειν πάλαι.
Λυ. ἀλλ', ὦ μέλ', ὄψει τοι σφόδρ' αὐτὰς Ἀττικὰς,
ἅπαντα δρώσας τοῦ δέοντος ὕςερον.

44. κροκωτὰ φοροῦσαι. Sic bene Aug. cum Juntina aliisque veteribus. Kusterus κροκωτοφοροῦσαι, quæ scriptura binorum Regiorum est. At melior est nostra lectio, quia simplex φοροῦσαι sequentia etiam regit nomina κιμβερικὰ et περιβαρίδας. Postremi male Berglerus casum mutat, maleque etiam locum vertit, tanquam si περιβαρίδες scriptum esset. Tres codd. perspicue περιβαρίδας præferunt. In duobus Regiis καὶ κιμμερικορθοστάδια, sine vocum distinctione: in Aug. καὶ κιμβερινορθοστάδια. Scilicet hæsitans librarius, nesciensque utram e duabus præferret scripturis, ambas repræsentavit simul conjunctas. κιμβερινὸν pro κιμβερικὸν male legitur apud Suidam.

45. περιβαρίδες calcei sunt, quibus maxime utebantur ancillæ, teste Polluce vii. 92. quod paulo supra confirmat his Cephisodori versibus:

σανδάλιά τε τῶν λεπτοσχιδῶν,
ἐφ' οἷς τὰ χρυσᾶ ταῦτ' ἔπεστιν ἄνθεμα·
νῦν δ', ὥσπερ ἡ θεράπαιν', ἔχω περιβαρίδας.

Quod tamen nihil aliud ostendit, quam περιβαρίδας calceos fuisse minus pretiosos, quibus etiam ingenuæ uti poterant.

48. Perperam hic versus vulgo versui 45. subjicitur, sede perquam aliena, quod et Kusterus animadvertit, addens eum in duobus codicibus a se inspectis positum esse eo loco in quem eum reposuimus. Cum illis Kusteri codicibus consentiunt bini Regii, ubi idem, quem exhibemus, versuum ordo. Frustra tempus et operam contrivissemus, si Kusteri exemplo bonas codicum lectiones in notis indicare contenti, priores mendas in textu reliquissemus, qua veterum auctorum edendi ratione nihil est ineptius. Est autem hic et Concion. 929. χ' ἤγχουσα pro καὶ ἡ ἄγχουσα. Hesychius: ἄγχουσα, ῥίζα, ᾗ φυκοῦνται τὰ γύναια. Etymol. ἔγχουσα, εἶδος βοτάνης, ἣ καὶ διὰ τοῦ α λέγεται ἄγχουσα. Ἀττικοὶ δὲ διὰ τοῦ ε. Sed fallitur prava codicum deceptus scriptura, quæ Thomæ etiam fraudi fuit, cujus adeundus interpres. Apud Comicum, quo nemo Ἀττικώτερος, scriptum hoc nomen per α in Thesm. ii. fragm. viii. Gallis herba ista *Orcanette* vocatur.

52. μήτ' ἀσπίδα et v. seq. μήτε ξιφίδιον dant duo Regii, melius quam, ut vulgo, μηδ' et μηδέ.

56. ὄψει τοι. Sic duo Regii. Vulgo ὄψει γε. Iidem et Aug. habent ὦ μελ' ὄψει. Recte in codd. scriptum ὦ μέλ' Concion. 245. quod notandum. Licet enim a μέλεος femininum sit μελέα, ut Vesp. 312. tamen vocativo ὦ μέλε compellantur tam feminæ quam viri.

ἀλλ' οὐδὲ Παράλων οὐδεμία γυνὴ πάρα,
οὐδ' ἐκ Σαλαμῖνος.
Κα. ἀλλ' ἐκεῖναί γ' οἶδ' ὅτι
ἐπὶ τῶν κελήτων διαβεβήκασ' ὄρθριαι.
Λυ. οὐδ' ἃς προσεδόκων κἀλογιζόμην ἐγὼ
πρώτας παρέσεσθαι δεῦρο τὰς Ἀχαρνέων
γυναῖκας, οὐχ ἥκουσιν.
Κα. ἡ γοῦν Θεαγένους,
ὡς δεῦρ' ἰοῦσα, τἀκάτιον ἀνήρετο.

60. ἐπὶ τῶν κελήτων. Jocus est ex ambiguo. κέλης significat parvum navigium, qualia conscendisse oportebat Salaminias mulieres, quæ Athenas deferendæ erant: tum notat equum desultorium, et inde, ut ait noster, Ἀφροδίτης τρόπον, quo sibi morigerari noluisse meretricem facete queritur servus in Vespis v. 500. Hujus schematis meminit Horatius Serm. ii. 7.

Quæcunque excepit turgentis verbera caudæ,
clunibus aut agitavit equum lasciva supinum.

At illud graphice describit Apuleius loco quem emendatum protulit elegantissimus Ruhnkenius ad Julium Rufinianum p. 260. *Inscenso grabatulo, super me coxam residens, ac crebra subsiliens, lubricisque gestibus mobilem spinam quatiens, pendulæ Veneris fructu me satiavit.*

61. κἀλογιζόμην ἐγώ. Sic bene duo Regii. Vulgo ἐγὼν, quod minime Atticum est. Post hunc versum usque ad 132. lacuna est in duobus Regiis. In A. versus 132. ἔρησθα subjectus est versui 61. sine ullo defectus indicio. In B. vacuum relictum spatium duarum semipaginarum.

64. τἀκάτιον ἀνήρετο. Aug. et veteres editiones ἥρετο: recentiores ᾔρετο: depravata lectione: deest enim syllaba ad integritatem versus. Biseti emendationem recepi utpote facillimam: præterea adblandiebatur mihi jocus ex ambigua significatione nominis ἀκάτιον *cymbam*, navigii genus, et *cymbium*, poculum notantis. Verbum ἀναίρεσθαι non minus quam ἀνάγεσθαι et ἐπαίρειν, nauticum esse possit. Quia supra v. 60. lusit in ambiguo Comicus, cui vix alius magis placuit jocus, hic eadem ratione temulentiam mulierum perstringere mihi videbatur. Sed re attentius considerata jam nunc intelligo nihil istiusmodi hunc locum admittere. Nullus enim in ambiguitate nominis ἀκάτιον lepor est, nisi illud nomen utroque sensu accipi queat, unique sententiæ tam apte conveniat atque alteri, uti observare est in illis supra, ἐπὶ τῶν κελήτων διαβεβήκασ' ὄρθριαι. Sine *celocibus* Salaminiæ mulieres Athenas venire non poterant. Primaria illa significatio est, unde bona oritur sententia, in qua acquiescit mens auditoris, tametsi statim non percipiat latentem alterum sensum, nec equum illum suspicetur, de quo Ovidius,

Thebaïs Hectoreo nupta resedit equo.

At hic nec poëtæ nec spectatorum ulli venire quicquam in mentem de navigio potuit. Queritur Lysistrata nullam sibi præsto esse ex Acharnis mulierem, unde, tanquam e propiore loco, primas adventuras esse sperabat. Erant autem Acharnæ χωρίον μέγιστον τῆς Ἀττικῆς, τῶν δήμων καλουμένων, mediterraneæ, ab urbe distantes lx. stadiis. (Thucyd. p. 111.) Cui Athenis Acharnas, vel Acharnis Athenas iter faciendum erat, ne, si vellet quidem, navigio uti poterat, quum nulla alia nisi terrestris esset via. Quis itaque credat tam ineptum responsum Poëtam Calonicæ tribuisse? *At venient profecto: nam Theagenis uxor, tanquam horsum tendens cymbam in altum edidit.* Amplectenda est igitur primarii in arte critica viri Ric. Bentleii emendatio proposita ad Callimachi fragm. 227. et Kustero merito probata, tam ad hunc locum, quam ad Suidam in Ἐκάτειον:

ὡς δεῦρ' ἰοῦσα θοὐκάτειον ἤρετο.

Typothetæ tribuendus error τοὐκάτειον, cujus suspicio in Bentleium non cadit. Hanc lectionem, quam in textu legi vellem, in versione secutus sum, repudiata priori interpretatione, quam supra exhibui.

ἀτὰρ αἵδε καὶ δή σοι προσέρχονταί τινες·
αἵδ' αὖθ' ἕτεραι χωροῦσί τινες. ἰού, ἰού·
πόθεν εἰσίν;
Λυ. Ἀναγυρουντόθεν.
Κα. νὴ τὸν Δία·
ὁ γοῦν Ἀνάγυρός μοι κεκινῆσθαι δοκεῖ.
Μυ. μῶν ὕστεραι πάρεσμεν, ὦ Λυσιστράτη;
τί φής; τί σιγᾷς;
Λυ. οὐκ ἐπαινῶ, Μυῤῥίνη,
ἥκουσαν ἄρτι περὶ τοιούτου πράγματος.
Μυ. μόλις γὰρ εὗρον ἐν σκότῳ τὸ ζώνιον.
ἀλλ' εἴ τι πάνυ δεῖ, ταῖς παρούσαισιν λέγε.
Λυ. μὰ Δί', ἀλλ' ἐπαναμείνωμεν ὀλίγου γ' οὕνεκα
τάς τ' ἐκ Βοιωτῶν, τάς τε Πελοποννησίων
γυναῖκας ἐλθεῖν.
Μυ. πολὺ σὺ κάλλιον λέγεις.
ἡδὶ δὲ καὶ δὴ Λαμπιτὼ προσέρχεται.
Λυ. ὦ φιλτάτη Λάκαινα, χαῖρε Λαμπιτοῖ.
οἷον τὸ κάλλος, γλυκυτάτη, σοῦ φαίνεται·
ὡς δ' εὐχροεῖς, ὡς δὲ σφριγᾷ τὸ σῶμά σου,
κἂν ταῦρον ἄγχοις.
Λα. μάλα γὰρ οἰῶ, ναὶ σιώ.
γυμνάδδομαί γα, καὶ ποτὶ πυγὰν ἅλλομαι.
Λυ. ὡς δὴ καλὸν τὸ χρῆμα τιτθίων ἔχεις.
Λα. ἅπερ ἱερεῖόν τοί μ' ὑποψαλάσσετε.
Λυ. ἡδὶ δὲ ποδαπὴ 'σθ' ἡ νεᾶνις ἡτέρα;
Λα. πρέσβειρά τοι, ναὶ τὼ σιώ, Βοιωτία
ἵκει πὸθ' ὑμέ.
Λυ. νὴ Δί', ὦ Βοιωτία,

68. Alludit ad notum proverbium de quo consulendi parœmiographi et Meursius de Pop. Att. in Ἀνάγυρος.

74. ὀλίγου γ' οὕνεκα. Male vulgo εἵνεκα, qua forma nusquam usi sunt Attici poëtæ. Vide infra ad v. 491. 501. Ran. 189. Pl. 329. ne plures locos indicem, ubi ad codicum fidem reposita fuit forma genuina Attica.

82. γυμνάδδομαί γα—Vulgo γε. Alterum ex usu dialecti reponi debuit, ut infra 105. 170. et alibi. καὶ ποτὶ πυγὰν ἅλλομαι. De hac Laconica saltatione sic Pollux iv. 102. καὶ ΒΙΒΑΣΙΣ δέ τι ἦν εἶδος Λακωνικῆς ὀρχήσεως, ἧς καὶ τὰ ἆθλα προὐτίθεντο, οὐ τοῖς παισὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ ταῖς κόραις. ἔδει δὲ ἅλλεσθαι καὶ ψαύειν τοῖς ποσὶ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΠΥΓΑΣ, καὶ ἠριθμεῖτο τὰ πηδήματα, ὅθεν ἐπὶ μιᾶς ἦν καὶ ἐπίγραμμα· Χίλιά ποκα βιβᾶντι· πλεῖστα δ' ἃ τῶν πώποκα. Sic Laconica scribenda esse existimo. E Pollucis autem verbis manifesto apparet, quam recte, licet frustra, monuerit Florens πυγὰν, non, ut vulgo, πυγᾶν, scribi oportere.

καλόν γ' ἔχουσα τὸ πεδίον.
Κα. καί, νὴ Δία,
κομψότατα τὴν βληχώ γε παρατετιλμένη.
Λυ. τίς δ' ἡτέρα παῖς;
Λα. χαΐα μὲν, ναὶ σιώ,
Κορινθία δ' αὖ.
Λυ. χαΐα, νὴ τὸν Δία,
δήλη 'ϛιν οὖσα ταυταγὶ τἀντευθενί.
Λα. τίς δ' αὖ ξυναλίαζε τόνδε τὸν ϛόλον
τὸν τᾶν γυναικῶν;
Λυ. ἥδ' ἐγώ.
Λα. μύσιδδέ τοι
ὅ τι λῇς πὸθ' ἁμέ.
Λυ. νὴ Δί', ὦ φίλη γύναι.
Μυ. λέγε δῆτα τὸ σπουδαῖον ὅ τι τοῦτ' ἐϛί σοι.
Λυ. λέγοιμ' ἂν ἤδη· πρὶν δὲ λέγειν, ὑμᾶς τοδὶ
ἐπερήσομαί τι μικρόν.
Μυ. ὅ τι βούλει γε σύ.
Λυ. τοὺς πατέρας οὐ ποθεῖτε τοὺς τῶν παιδίων
ἐπὶ ϛρατιᾶς ἀπόντας; εὖ γὰρ οἶδ', ὅτι

88. καί, νὴ Δία. Hæc vulgo Lacænæ tribuuntur. Dicterium Atticæ mulieri magis convenire mihi videtur; ideo τὰν in τὴν mutavi. Si quis ne quidem in personarum distinctione ab editionibus discedere vellet, majori mutatione sic oporteret Lampitonem loqui:

καί, ναὶ σιώ,
κομψότατα τὰν γλαχώ γα παρατετιλμένα.

Notum est Laconas, aliosque Dorice loquentes, *pulegium*, quod Atticis βλήχων appellatur, γλάχωνα nominare. Vide Acharn. 861. 869. 874. Ceterum in Aug. personarum nomina adscripta non sunt: interlocutorum mutatio transversa tantum lineola indicata.

90. χαΐα μὲν, ναὶ σιώ. Male vulgo ναὶ τὼ σιώ. Vox χαΐα trisyllaba est, et pedem creticum facit, ut versu etiam seq. Apud Theocritum Idyll. vii. δισυλλαβῶς effertur. Quæ vero mox subjicit Lysistrata e Bergleri versione haud facile intelligas: *Bonam profecto apparet esse hinc ex istis indiciis.* Sensus est: δήλη ἐστὶν οὖσα χαΐα κατά γε τὰ αὐτὰ ταῖς ἐντευθενί, vel αἵα ἐστι τὰ ἐντευθενί. Hanc ad sententiam versionem reformavi.

93. ξυναλίαζε. Duplex est in hoc verbo menda. Scribe συναλίαξε. Atticum ξὺν pro σὺν Dorica dialectus non admittit: tum ratio temporum *aoristum* flagitat, non *imperfectum*. Perspicue in Aug. quem etiamnum ad manum habeo, scriptum ξυναλίαξε, quod, ob eam quam dixi causam, scilicet minutissimis calami ductibus exaratum esse illum codicem, me fugerat, quum eum primum, nubilo forte die, aut vesperi ad lumen, excussi.

94. ἥδ' ἐγώ. Perperam vulgo ἄδ'—μύσιδδέ τοι. Male vulgo μυσιδδέτω. μύσιδδε, vel si mavis μούσιδδε, Laconicum est pro μύθιζε. Hesychius: μουσίδδει, λαλεῖ, ὁμιλεῖ. Præter illa, quæ ad hanc glossam notavit interpres, vide Valckenarium nostrum ad Theocriti selecta Idyllia p. 279. Quod autem vir ille doctissimus Toupio obsecutus censet τὺ scribendum pro τοι, in eo consentientem me sibi non habet. τοι hic consequentiam infert, et valet *ideo*, *ergo*, cujusmodi aliquid nexus sermonis et sententia omnino flagitant. Vide versionem.

πάσαισιν ὑμῖν ἐςὶν ἀποδημῶν ἀνήρ.
Κα. ὁ γοῦν ἐμὸς ἀνὴρ πέντε μῆνας, ὦ τάλαν,
ἄπεςιν ἐπὶ Θρᾴκης φυλάττων Εὐκράτην.
Λυ. ὁ δ' ἐμός γε τελέους ἑπτὰ μῆνας ἐν Πύλῳ.
Λα. ὁ δ' ἐμός γα, κἂν ἐκ τᾶς ταγᾶς ἔλσῃ πόκα,
πορπακισάμενος φροῦδος ἀμπτάμενος ἔβα.
Λυ. ἀλλ' οὐδὲ μοιχοῦ καταλέλειπται φεψάλυξ.
ἐξ οὗ γὰρ ἡμᾶς προὔδοσαν Μιλήσιοι,
οὐκ εἶδον οὐδ' ὄλισβον ὀκτωδάκτυλον,
ὃς ἦν ἂν ἡμῖν σκυτίνη 'πικουρία.
ἐθέλοιτ' ἂν οὖν, εἰ μηχανὴν εὕροιμ' ἐγώ,
μετ' ἐμοῦ καταλῦσαι τὸν πόλεμον;
Μυ. νὴ τὼ θεώ·
ἐγὼ δέ γ' ἄν, κἂν εἴ με χρείη τοὔγκυκλον
τουτὶ καταθεῖσαν ἐκπιεῖν αὐθήμερον.
Κα. ἐγὼ δέ γ' ἄν, κἂν ὡσπερεὶ ψῆτταν δοκῶ
δοῦναι ἂν ἐμαυτῆς παρταμοῦσα θἤμισυ.
Λα. ἐγὼ δὲ καί κα ποττὸ Ταΰγετόν γ' ἄνω
ἔλσοιμ', ὅπα μέλλοιμί γ' εἰράναν ἰδεῖν.
Λυ. λέγοιμ' ἄν· οὐ δεῖ γὰρ κεκρύφθαι τὸν λόγον.
ἡμῖν γάρ, ὦ γυναῖκες, εἴπερ μέλλομεν
ἀναγκάσειν τοὺς ἄνδρας εἰρήνην ἄγειν,
ἀφεκτέ' ἐςιν —
Μυ. τοῦ; φράσον.
Λυ. ποιήσετ' οὖν;

105. ταγᾶς, priori correpta, quod notandum. Inde ταγοῦχος eadem prosodia. Æschylus Eumen. 296.
θρασὺς ταγοῦχος ὡς ἀνὴρ ἐπισκοπεῖ.
sed ταγὸς priorem producit. Qua de re vide ad Eq. 159.

109. ὀκτωδάκτυλον. Non memini aliter legere in Aug. cod. At veram scripturam esse credo ὀκταδάκτυλον.

113. εἴ με χρείη. In Juntina, unde in reliquas migravit, εἴ με χρὴ, ἢ— Nec aliter in Aug. scriptum, nisi quod inter duas voculas distinctio abest. Librariorum hoc σφάλμα frequentissimum esse, et ubique corrigendum χρείη norunt jam tirones. Videndus Dawesius ad hunc locum in Miscell. Crit. Quod autem apud Suidam in editione principe legitur χρείη, δέῃ, ex errore itidem librarii est, qui scribere debuit δέοι. Grammaticus paulo infra in χρῆ: χρείη δὲ, τὸ δέοι. Πλάτων Εὐθύφρονι· πυνθανόμενοι τοῦ ἐξηγητοῦ τί χρείη ποιεῖν.

115. ὡσπερεί. Aug. ὥσπερ ἡ—Juntina ὥσπερ ἥ. Recte in duabus editionibus Venetis minoribus repositum ὡσπερεὶ e Suida in ψῆττα, qui v. seq. habet δοῦναι ἐμαυτῆς, omisso ἂν, quod et abesse mallem.—παρταμοῦσα. Nescio an melius scriberetur παρατεμοῦσα, ut infra 132.
ἔφησθα σαυτῆς κἂν παρατεμεῖν θἤμισυ.
Sane ubi syncope versum non juvat, credibile est ab ea abstinuisse poëtas Atticos. Vide ad Nub. 754. et quæ notavi ad Euripidis Phœn. 1420.

122. Hic et seq. v. quæ vulgo Calonicæ partes tribuuntur, eas in Myrrhinam transtuli, quæ prima patefactum Lysistratæ consilium rejicit v. 129. Facetum est eam omnium cupidissimam fuisse rei cognoscendæ. Eo etiam ducit personarum distinctio in Reg. codd. quæ infra observabitur.

Μυ. ποιήσομεν, κἂν ἀποθανεῖν ἡμᾶς δέῃ.
Λυ. ἀφεκτέα τοίνυν ἡμίν ἐςι τοῦ πέους.
τί μοι μεταςρέφεσθε; ποῖ βαδίζετε;
αὗται, τί μοι μυᾶτε, κἀνανεύετε;
τί χρὼς τέτραπται; τί δάκρυον κατείβεται;
ποιήσετ', ἢ οὐ ποιήσετ'; ἢ τί μέλλετε;
Μυ. οὐκ ἂν ποιήσαιμ'· ἀλλ' ὁ πόλεμος ἑρπέτω.
Κα. μὰ Δί' οὐδ' ἔγωγ' ἄρ'· ἀλλ' ὁ πόλεμος ἑρπέτω.
Λυ. ταυτὶ σὺ λέγεις, ὦ ψῆττα; καὶ μὴν ἄρτι γε
ἔφησθα σαυτῆς κἂν παρατεμεῖν θἤμισυ.
Κα. ἄλλ', ἄλλ' ὅ τι βούλει· κἄν με χρῇ, διὰ τοῦ πυρὸς
ἐθέλω βαδίζειν· τοῦτο μᾶλλον τοῦ πέους.
οὐδὲν γὰρ οἷον, ὦ φίλη Λυσιστράτη.
Λυ. τί δαὶ σύ;
Λα. κἀγὼ βούλομαι διὰ τοῦ πυρός.
Λυ. ὦ παγκατάπυγον θἠμέτερον ἅπαν γένος.

124. ἡμίν ἐςι. Sic partim ob metrum, partim ob euphoniam scribendum. Male vulgo ἡμῖν ἐςιν.

128. Aug. et Juntina bis in hoc versu, et supra 122. ποίησετ'. Aug. v. seq. ποίησαιμ', ex inepta librariorum circa metrum sollicitudine, qui ne sibimet ipsis quidem in ea scriptura constant; nec magis cum codicibus concordant impressi libri. ποιεῖν forma est Atticis incognita, quibus diphthongus οι multis in vocibus corripitur, ut οἴει infra 247. ποιητὴς, 368. ποιῶν Eq. 32. οἴει, 736. τοιοῦτος, passim, ut αι in δείλαιος, Pl. 850. Scholion Ms. ad Plutum 14. τοῦ δὲ ποιεῖν ἡ παραλήγουσα κοινὴ, καὶ οὐ χρὴ ποιεῖν γράφειν. Recte monenti veteri magistro nos ubique morem gessimus, et inauditum Atticis illud ποιεῖν, in editionibus tam frequenter obvium, e textu nostro prorsus ejecimus: quod semel monuisse satis esto.

129. ὁ πόλεμος ἑρπέτω. *Bella pergant protinus*, ut recte vertit Florens. Suidas ἐῤῥέτω legisse videtur, et si ad hunc locum respexit, pessime eum interpretatus est.

130. οὐδ' ἔγωγ' ἄρ'—Male vulgo ἐγὼ γάρ.

133. ἄλλ', ἄλλ'—id est ἄλλο, ἄλλο—vividius quam ut vulgo ἀλλὰ ἄλλο. κἄν με χρῇ. Male vulgo χρή. Impersonalis hujus verbi indicativus est χρὴ, optativus χρείη, subjunctivus χρῇ. Suidas supra laudatus ad v. 113. χρὴ ὀξυτόνως, ἤγουν δεῖ. χρῇ δὲ περισπωμένως, τὸ ὑποτακτικὸν, σημαίνει δὲ τὸ δέῃ.

136. τί δαὶ σύ; Sic tres codd. quod, iis etiam nolentibus, reponi debuisset. Nam vulgatum δὲ in metrum peccat. κἀγὼ βούλομαι. Non ita credo scripsisse Comicum. Rariori verbo Laconico substituerunt librarii glossam. Legebatur olim procul dubio: κἀγὼ δήλομαι διὰ τῶ πυρός. Verbum δήλεσθαι illustrat Valckenarius in Theocriteis p. 258. ad Brasidæ epistolam patria brevitate scriptam ad Ephoros: ὅσσ' ἂν δηλῶμαι πραξῶ πὸττὸν πόλεμον, ἢ τεθναξοῦμαι.

137. ὦ παγκατάπυγον. Vulgo divisim πᾶν κατάπυγον. Eadem est compositionis ratio quam in παγκατάρατος v. 588. παμβδελυρὸς et παμμυσαρὸς, 969. παγγλυκερὸς, 970. παμμίαρος, Ran. 466. παμπόνηρος, 106. infinitisque hujus generis aliis. Idem etiam Reiskio placuisse video.

οὐκ ἐτὸς ἀφ' ἡμῶν εἰσὶν αἱ τραγῳδίαι.
οὐδὲν γάρ ἐσμεν πλὴν Ποσειδῶν καὶ σκάφη.
ἀλλ', ὦ φίλη Λάκαινα, σὺ γὰρ ἐὰν γένῃ
μόνη μετ' ἐμοῦ, τὸ πρᾶγμ' ἀνασωσαίμεσθ' ἔτ' ἄν,
ξυμψήφισαί μοι.

Λα. χαλεπὰ μέν, ναὶ τὼ σιώ,
γυναῖκας ἔσθ' ὑπνῶν, ἄνευ ψωλᾶς, μόνας.
ὅμως γα μὰν δεῖ· δεῖ γὰρ εἰράνας μάλ' αὖ.

Λυ. ὦ φιλτάτη σύ, καὶ μόνη τούτων γυνή.

Μυ. εἰ δ' ὡς μάλις' ἀπεχοίμεθ' οὗ σὺ δὴ λέγεις,
ὃ μὴ γένοιτο, μᾶλλον ἂν διὰ τουτογὶ
γένοιτ' ἂν εἰρήνη;

Λυ. πολύ γε, νὴ τὼ θεώ.
εἰ γὰρ καθοίμεθ' ἔνδον ἐντετριμμέναι,
κἂν τοῖς χιτωνίοισι τοῖς ἀμοργίνοις

141. Vulgo profligato metro legitur:
μόνη μετ' ἐμοῦ, τὸ πρᾶγμ' ἂν συσωσαίμεσθ' ἔτι.
Aug. τὸ πρᾶγμα συσωσαίμεσθ' ἔτι. Regii, τὸ πρᾶγμ' ἀνασωσαίμεσθ' ἔτι. Genuinam ex indole linguæ restituimus lectionem, τὸ πρᾶγμ' ἀνασωσαίμεσθ' ἔτ' ἄν.

143. γυναῖκας ἔσθ' ὑπνῶν. Sic recte Dawesius. Perperam vulgo transpositis vocibus, γυναῖκας ὑπνῶν ἔσθ' — Vide ad Plutum 166. In indice Thesauri H. Stephani legitur: ψωλὴ *affertur pro mentula, sed* ἀμαρτύρως. – En tibi testem idoneum. Vide infra 979. et Av. 560.

144. Vulgo absque ullo sensu sic legitur hic versus:
ὅμως γέ μ' ἂν δεῖ. τὰς γὰρ εἰράνας μάλ' αὖ.
Nil discrepant codd. nisi quod omnes μὰν habent, quæ quidem facilis erat emendatio, nec cuiquam in eo aqua hæsit. Reliqua tentavit, sed infeliciter, Dawesius; non melius conjectura cessit Gisb. Kœnio, quem vide ad Corinthum p. 110. Elegantissimum est et procul dubio verum, quod excogitavit Jo. Toupius ad Suid. ii. 164. quod nisi recepissemus, Comico nostro fecissemus injuriam.

146. Hic et infra sæpius, ubi Myrrhinæ partes tribuimus, quæ vulgo sunt Calonicæ, auctoritatem sequimur binorum Reg. codd.

149. εἰ γὰρ καθοίμεθ' — Vulgo καθήμεθ' contra syntaxin, siquidem sequentia verba, ab eadem particula εἰ pendentia, sunt in optativo. Legitur quidem in puerilibus linguæ institutionibus verbum κάθημαι optativo et subjunctivo carere. Sed ab his magistellis dissentit Comicus noster. Vid. Ran. 919. et 1046. Quando in protasi verbum in imperfecto ponitur vel aoristo indicativo cum particula εἰ, alterum verbum in apodosi ponitur etiam in indicativo cum particula ἄν, et vice versa. Conc. 407.
ἔγωγ' ἂν εἶπον, εἰ παρὼν ἐτύγχανον.
Ran. 1195. Philemon in Floril. Grotii p. 127.
εἰ μὴ ποτ' ἐπόνουν, νῦν ἂν οὐκ εὐφραινόμην.
Confer quæ notavi ad Euripidis Hippol. 705. Sic etiam solutæ orationis scriptores: Andocides contra Alcibiadem in fine: καίτοι εἰ τῶν στρατευόντων ἕκαστος τὰ αὐτὰ ἐποίησεν, ὀλίγους ἂν πολεμίους εἴχετε, καὶ πολλοὺς συμμάχους ἐκέκτησθε. Itaque καθήμεθ' in imperfecto hic legi non potest, nisi solœce.

150. κἀν, id est καὶ ἐν. Male editio Burmanni κἂν, quod valet καὶ ἄν. τοῖς ἀμοργίνοις, e lino vel bysso, qui optimus in insula Amorgo, e Sporadibus una, proveniebat. Inde ἀμοργὶς pro quolibet bysso vel lino.

γυμναὶ παρίοιμεν, δέλτα παρατετιλμέναι,
στύοιντ' ἂν ὤνδρες, κἀπιθυμοῖεν πλεκοῦν,
ἡμεῖς δὲ μὴ προσίοιμεν, ἀλλ' ἀπεχοίμεθα,
σπονδὰς ποιήσαιντ' ἂν ταχέως, εὖ οἶδ' ὅτι.

Λα. ὁ γῶν Μενέλαος τᾶς Ἑλένας τὰ μᾶλά πα
γυμνᾶς παρεσιδών, ἐξέβαλ', οἴω, τὸ ξίφος.

Μυ. τί δ', ἢν ἀφίωσ' ἄνδρες ἡμᾶς, ὦ μέλε;

Λυ. τὸ τοῦ Φερεκράτους, κύνα δέρειν δεδαρμένην.

152. στύοιντ' ἂν ὤνδρες. Dubium non est, quin hic scripsisset Dawesius ἄνδρες, pro οἱ ἄνδρες, quod nos ὤνδρες scribimus. Sed quanam vi articulum intrusisset in præcedentem versum, ubi nomini δέλτα non minus necessario adjungi deberet, si Comicis non licuisset substantivum sine articulo efferre? στύειν et στύεσθαι verba sunt Comico nostro valde frequentata: Latinis *arrigere*; ut in isto Martialis disticho:

Mentula tam magna est, tantus tibi, Papile, nasus,
ut possis, quoties arrigis, olfacere.

In nominibus quibusdam propriis, quorum significatio cum hoc verbo nihil habet commune, jocum quæsiverunt faceti nebulones, Ἀστυάνακτα vel Ἀστυάγην appellantes eum cui stare mentula desiit. Strato Epigr. x.
ἀλλ' ἐμὲ μάστ' ἔχοιτε φίλοι φίλον, ἀλλ' ἀπὸ πύργου
βάλλετ', ἐπεὶ λίην Ἀστυάναξ γέγονα.
Fronto in Epigr. quod infra explicabo:
καί σε παύσουσιν αἱ τρίχες Ἀστυάγην.
στύοιντ' ἂν ὤνδρες. Vulgo ἂν ἄνδρες. Hanc aliasque similes erases negligere solennis est librariorum mos. Ubi ὤγὼν ponendum erat, vel ὠὐτὸς, vel ὠ'νὴρ, illi ἀγών, αὐτὸς, ἀνὴρ, frequentant. Peccato in ultima voce vereor ne sæpius, quam oportuerat, pepercerim; quod, vineta ipse mea cædens, ingenue profitebor. οἱ α in ω coalescunt. Strattis apud Athenæum p. 323. B.
τίς δ' ἐστὶν ἡ σφύραινα; φησὶν ἄττικος,
κέστραν μὲν ὔμμες ὠττικοὶ κικλήσκετε.
Quod autem apud Comicum exempla occurrant oppido pauca omissi in similibus articuli, id metri necessitate semper contigisse deprehendas, ut in super. v. δέλτα παρατετιλμέναι. Regulariter enim scribere debuit τὸ δέλτα, ut supra τὴν βληχώ, et Thesm. 538. 540. Conc. 724. τὸν χοῖρον. Eadem necessitate Conc. 624. τρύπημα sine articulo legitur.

155. ὁ γῶν. Sic Aug. Vulgo divisim ὅ γ' ὤν. — τὰ μᾶλά πα. Sic duo Regii. In Aug. ut in Juntina et aliis veteribus πο. Doricum est πα, quod e Theocrito satis notum.

156. παρεσιδών. Sic Aug. et B. cum veteribus editionibus: recentiorum παρενιδὼν est in A. Respicit ad Euripidis Andromacham, ubi Peleus v. 628. sic Menelao exprobrat:
οὐκ ἔκτανες γυναῖκα χειρίαν λαβών·
ἀλλ' ὡς ἐσεῖδες μαστόν, ἐκβαλὼν ξίφος,
φίλημ' ἐδέξω, προδότιν αἰκάλλων κύνα,
ἥσσων πεφυκὼς Κύπριδος, ὦ κάκιστε σύ.

157. τί δ', ἢν ἀφίωσ' ἄνδρες ἡμᾶς, ὦ μέλε; Sic libri omnes scripti et ante Kusterum impressi. At ille: *Ut versus hic sit* ἀρτίπους, *pro* ἀφίωσ' *legendum est* ἀφίωσιν. Quod non monuisse contentus, prava emendatione bonum versum corrupit. Ignorabat, ut qui prosodiæ non tam peritus esset, quam poëtæ editorem oportebat, verbum ἵημι cum suis compositis omnibus primam producere. Vide Nub. 397. 1214. 1426. 1494. Eq. 430. 436. 522. 756. Centena e Comico nostro proferri possent exempla, ne Tragicos memorem. Cratinus apud Strobæum p. 425. Floril. Grotii:
αὐτόματα τοῖσι θεὸς ἀνίει τἀγαθά.
Sic legendus iste senarius: male vulgo ἀνοίγει.

158. κύνα δέρειν δεδαρμένην. Quod eo sensu dixerat Pherecrates, quo postea ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων in proverbium abiit, id aliorsum trahit faceta mulier. Penem coriaceum intelligit, cujus mentio supra v. 109. quique inter instrumenta muliebris mundi recensetur in Thesmophor. ii.

Μυ. φλυαρία ταῦτ' ἐςὶ τὰ μεμιμημένα.
ἐὰν δὲ λαβόντες ἐς τὸ δωμάτιον βίᾳ
ἕλκωσιν ἡμᾶς;
Λυ. ἀντέχου σὺ τῶν θυρῶν.
Μυ. ἐὰν δὲ τύπτωσι;
Λυ. παρέχειν χρὴ κακὰ κακῶς.
οὐ γὰρ ἔνι τούτοις ἡδονὴ, τοῖς πρὸς βίαν.
κἄλλως ὀδυνᾷν χρή· κἀμέλει ταχέως πάνυ
ἀπεροῦσιν. οὐ γὰρ οὐδέ ποτ' εὐφρανθήσεται
ἀνὴρ, ἐὰν μὴ τῇ γυναικὶ ξυμφέρῃ.
Μυ. εἴ τοι δοκεῖ σφῷν ταῦτα, χ' ἡμῖν ξυνδοκεῖ.
Λα. καὶ τὼς μὲν ἁμῶν ἄνδρας ἅμες πείσομες,
παντᾶ δικαίως ἄδολον εἰράναν ἄγειν·
τὸν τῶν Ἀσαναίων γα μὰν ῥυάχετον
πᾶ καί τις ἂν πείσειεν αὖ μὴ πλαδδιῆν;
Λυ. ἡμεῖς ἀμέλει σοι τά γε παρ' ἡμῖν πείσομεν.
Λα. οὐχ ἆς σποδᾶς γ' ἔχωντι ταὶ τριήρεες,

160. ἐὰν δὲ λαβόντες ἐς τὸ δωμάτιον βίᾳ. Sic concinne duo Regii. Vulgo ἐὰν λαβόντες δ' ἐς—

162. τύπτωσι. Sic duo Regii. Vulgo τύπτωσιν. παρέχειν verbum est palæstræ Veneriæ. Vide Stratonis Epigr. xlii. Sic Latinis *præbere*. Ovidius de A. A. ii. 685.

Odi quæ præbet, quia sit præbere necesse,
siccaque de lana cogitat ipsa sua.

166. ξυμφέρῃ. Sic duo Regii. Ovidius ibidem:

Quod juvet, ex æquo femina virque ferant:
odi concubitus, qui non utrumque resolvunt.

167. In tribus codicibus hic versus eidem personæ tributus ac sequentes: præfixum est ei in duobus Regiis nomen Λαμπ. Hanc distinctionem primo admiseram, scribendo χ' ἁμῖν συνδοκεῖ. Sed vulgatum postea prætuli, quia necesse videtur, ut una etiam ex Atticis mulieribus Lysistratæ consilium approbet.

169. παντᾶ δικαίως. Vulgo πάντας relatum ad ἄνδρας, satis inficete. Aug. et B. πάντα. A. πάντως e glossemate. E dialecti usu scribendum παντᾶ, quod apud Theocritum sæpius occurrit.

170. ῥυάχετον. Regii ῥυχάχετον. Aug. ut vulgo ῥυγχάχετον. Scripturam Hesychio probatam recepi. ῥυάχετον, θόρυβον, ἢ τὸν ῥέοντα ὀχετόν: quam ad glossam vide interpretes.

171. πᾶ καί τις ἂν πείσειεν αὖ μὴ πλαδδιῆν; Sic duo Regii: nisi quod in altero πλαδδιῇν subscripto ι, quod in Doricis melius omittitur. Suidas in ῥυχάχετον habet πλαδδιεῖν, unde genuinam lectionem, Dorica restituta forma, indicavit et illustravit Gisb. Kœn, cujus erudita nota ad Corinthum p. 104. omnino legenda. Vulgo corruptissime μὴ πλαδδικῶ. πλαδδιῆν significat *nugari, delicias facere*. Infra 990. in imperativo μηδ' αὖ πλαδδίη.

173. οὐχ ἆς—ἔχωντι. ἆς Doricum est pro ἕως, ὅπως, μέχρις οὗ. Vide Hesychium. Sic sine accentu scriptum est in Aug. et in B. in hoc σποδᾶς γ' ἔχοντι: in Aug. οὐχ' ἆς σπονδὰς ἔχοντι. A. οὐχ ἆς σποδὰς ἔχοντι. Viris doctissimis Kœnio et Valckenario placuit etiam subjunctivus ἔχωντι, ideo reponendus, quia sequitur ᾖ in altero versu, ab eadem particula ἆς pendens. In ceteris interpretationem secutus sum Jo. Toupii Cur. Nov. in Suidam p. 2. ubi e Sophoclis Œdipo Tyr. 709. ostendit verbum ἔχειν bene cum genitivo σποδᾶς, Dorico pro σπου-

καὶ τἀργύριον τὤβυσσον ᾖ παρὰ τᾷ σιῷ.
Λυ. ἀλλ' ἔςι καὶ τοῦτ' εὖ παρεσκευασμένον.
καταληψόμεθα γὰρ τὴν ἀκρόπολιν τήμερον.
ταῖς πρεσβυτάταις γὰρ προστέτακται τοῦτο δρᾷν,
ἕως ἂν ἡμεῖς ταῦτα συντιθώμεθα,
θύειν δοκούσαις καταλαβεῖν τὴν ἀκρόπολιν.
Λα. παντᾶ κ' ἔχοι, καὶ τᾷδε γὰρ λέγεις καλῶς.
Λυ. τί δῆτα ταῦτ' οὐχ ὡς τάχιςα, Λαμπιτοῖ,
ξυνωμόσαμεν, ὅπως ἂν ἀῤῥήκτως ἔχῃ;
Λα. πάρφαινε μὰν τὸν ὅρκον, ὡς ὀμιώμεθα.
Λυ. καλῶς λέγεις. ποῦ 'σθ' ἡ Σκύθαινα; ποῖ βλέπεις;
θὲς ἐς τὸ πρόσθεν ὑπτίαν τὴν ἀσπίδα.

δῆς, construi.

καὶ μάθ' οὕνεκ' ἐςί σοι
βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης.

Huic exemplo duo alia addo ex eodem dramate. v. 345.

καὶ μὴν παρήσω γ' οὐδὲν, ὡς ὀργῆς ἔχω.

et v. 1477. juxta vulgatam lectionem, bonam illam quidem, sed veteribus libris non comprobatam, ut olim declarabo:

γνοὺς τὴν παροῦσαν τέρψιν, ἧς εἶχες πάλαι.

Hæc ad confirmandam nostram lectionem sufficiunt. Verumtamen debita laude non fraudanda est elegans Valckenarii conjectura in Euripidea diatribe p. 235. proposita, Comici nostri ingenio quam maxime digna, quam si quis recipi debuisse contendat, ei non valde refragabor:

οὐχ ἆς πόδας γ' ἔχωντι ταὶ τριήρεες.

176. καταληψόμεθα. Hanc formam metrum omnino flagitat, vulgatamque respuit καταληψόμεσθα.

178. συντιθώμεθα. Sic tres codd. editionesque recentiores. Errore, ut puto, typothetæ, in Juntina excusum σκευτιθώμεθα, quod retinuerunt Cratander et Frobenius. Sed Veneti huic corruptelæ mederi cupientes inepte reposuerunt σκευτιζώμεθα. Notatu vix dignum hoc ideo observo, ut intelligant præclari illi doctores, qui nihil in veteris scriptoris textu mutari sustinent, quanti pretii sint, et quali plerumque nitantur auctoritate vulgatæ lectiones absurdissimæ, quas ipsi absurdioribus argumentis defendunt. Vide notam infra 702.

179. δοκούσαις. Sic tres codd. Juntina, prior Basileensis, duæ Venetæ, Parisina Wecheli. Parum accurate Kusterus ait in prioribus editionibus legi δοκούσας. Id quidem reperio in Frobeniana: ceteræ nullius sunt momenti. Sed verum est quod addit, parum vel nihil interesse utro modo legatur. Vide quæ notavimus ad Euripidis Medeam 56. Attamen, licet ad sensum nihil intersit, ea procul dubio præferenda est lectio, quam tuentur libri scripti omnes et impressi antiquissimi.

180. παντᾶ κ' ἔχοι, καὶ τᾷδε—id est πάντως ἂν ἔχοι—Male vulgo contra metri præscriptum τάδε. Unus e Regiis πάντα γ' ἔχει—pejus alter πάντ' ἔχει. Jam supra observavi Doricum hoc adverbium accentu circumflexo notandum esse, quo tollitur lectoris hæsitatio. Perspicue in A. τᾶδε.

182. ἀῤῥήκτως. Aug. ἀῤῥήτως. Haud infrequens in harum vocum permutatione librariorum lapsus, nobis observatus ad Apollonium i. 917. In sup. v. solius euphoniæ causa prætulerim lectionem codicis B. ὡς τάχισθ', ὦ Λαμπιτοῖ.

183. ὡς ὀμιώμεθα. Dorica forma in tribus codicibus servata: vulgo ὀμώμεθα.

184. Servi publici Athenis, magistratuum apparitores, τοξόται, quorum frequens in his fabulis mentio, peregrini erant et barbari, plerique e Scythia, ideo peculiari nomine Σκύθαι etiam vocati, ut infra videbitur. Facete nunc Lysistrata famulam compellat, tanquam publicam muliebris concilii ministram, Σκύθαιναν. Noli enim hoc cum Kustero pro nomine proprio accipere. Sic in Conc. habemus κηρύκαιναν.

καί μοι δότω τὰ τόμια τις.
Μυ. Λυσιστράτη,
τίν᾽ ὅρκον ὁρκώσεις ποθ᾽ ἡμᾶς;
Λυ. ὅν τινα;
εἰς ἀσπίδ᾽, ὥσπερ, φασὶν, Αἰσχύλος ποτὲ,
μηλοσφαγούσας.
Μυ. μὴ σύ γ᾽, ὦ Λυσιστράτη,
εἰς ἀσπίδ᾽ ὀμόσῃς μηδὲν εἰρήνης πέρι.
Λυ. τίς ἂν οὖν γένοιτ᾽ ἂν ὅρκος;
Μυ. εἰ λευκόν ποθεν
ἵππον λαβοῦσαι, τόμιον ἐντεμοίμεθα.
Λυ. ποῖ λευκὸν ἵππον;
Μυ. ἀλλὰ πῶς ὀμούμεθα
ἡμεῖς;
Λυ. ἐγώ σοι, νὴ Δί᾽, ἢν βούλῃ, φράσω.
θεῖσαι μέλαιναν κύλικα μεγάλην ὑπτίαν,
μηλοσφαγοῦσαι Θάσιον οἴνου σταμνίον,
ὀμόσωμεν ἐς τὴν κύλικα μὴ ᾽πιχεῖν ὕδωρ.
Λα. φεῦ δᾶ τὸν ὅρκον ἄφατον ὡς ἐπαινιῶ.
φερέτω κύλικά τις ἔνδοθεν καὶ σταμνίον.
Λυ. ὦ φίλταται γυναῖκες, ὄχλος κεραμῶν ὅσος.

ταύτην μὲν ἄν τις εὐθὺς ἡσθείη λαβών.
καταθεῖσα ταύτην, προσλαβοῦ μοι τοῦ κάπρου.
δέσποινα Πειθοῖ, καὶ κύλιξ φιλοτησία,
τὰ σφάγια δέξαι ταῖς γυναιξὶν εὐμενής.
Μυ. εὔχρων γε θαἶμα, κἀποπυττίζει καλῶς.
Λα. καὶ μὰν ποτόδδει γ᾽ ἁδὺ, ναὶ τὸν Κάστορα.
Λυ. ἐᾶτε πρώτην μ᾽, ὦ γυναῖκες, ὀμνύναι.
Μυ. μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐκ, ἐάν γε μὴ λάχῃς.
Λυ. λάζυσθε πᾶσαι τῆς κύλικος, ὦ Λαμπιτοῖ·
λεγέτω δ᾽ ὑπὲρ ὑμῶν μί᾽ ἅπερ ἂν κἀγὼ λέγω.
ὑμεῖς δ᾽ ἐπομεῖσθε ταὐτὰ, κἀμπεδώσετε.
οὐκ ἔστιν οὐδεὶς οὐδὲ μοιχὸς, οὐδ᾽ ἀνὴρ---
Μυ. οὐκ ἔστιν οὐδεὶς οὐδὲ μοιχὸς, οὐδ᾽ ἀνὴρ---
Λυ. ὅστις πρὸς ἐμὲ πρόσεισιν ἐστυκώς. λέγε.
Μυ. ὅστις πρὸς ἐμὲ πρόσεισιν ἐστυκώς. παπαῖ,
ὑπολύεταί μου τὰ γόνατ᾽, ὦ Λυσιστράτη.
Λυ. οἴκοι δ᾽ ἀταυρώτη διάξω τὸν βίον---
Μυ. οἴκοι δ᾽ ἀταυρώτη διάξω τὸν βίον---
Λυ. κροκωτοφοροῦσα καὶ κεκαλλωπισμένη.
Μυ. κροκωτοφοροῦσα καὶ κεκαλλωπισμένη.

188. *ὥσπερ, φασὶν, Αἰσχύλος ποτέ.* Id est, *ὥσπερ ποτὲ ἐποίησεν Αἰσχύλος, ὥς φασιν.* Hanc lectionem, distinctione tantum juvandam, in duobus codicibus reperit, et, si quid recte judico, corrupit Kusterus. Eam exhibet etiam B. Veterem editionum lectionem *ὥσπερ φάσ᾽ ἐν Αἰσχύλῳ ποτὲ* habet Aug. Est quidem in A. quod ille volebat *φησίν*: sed e librarii emendatione putantis hoc verbum a sequenti nomine *Αἰσχύλος* pendere. Multo melius in ore mulieris, Æschylum dubitanter et ex aliorum sermone citantis, *φασὶν*, per parenthesin insertum. Respicit autem ad Septem ad Thebas 42.

ἄνδρες γὰρ ἑπτὰ, θούριοι λοχαγέται,
ταυροσφαγοῦντες ἐς μελάνδετον σάκος,
καὶ θιγγάνοντες χερσὶ ταυρείου φόνου
ὠρκωμότησαν —

189. *μηλοσφαγούσας.* Sic duo Regii. In Aug. et in Juntina *μηλοσφαγούσαις.*

192. *τόμιον ἐντεμοίμεθα.* Sic bene Regii. *ἔντομα*, sicut in *τόμια* seu *τομία* (priori modo in codd. positus accentus) sunt *τὰ ἱερὰ ἃ σφάζοντες ὀμνύουσιν*: unde *ἔντεμοι, ἔνορκοι.* Vide Hesychium in his vocibus. Perperam vulgo *ἐκτεμοίμεθα.* *ἐντέμνεσθαι* verbum est ad sacra pertinens, et hic valet *sacrificare.* Diversa significatio alterius compositi, quæ hujus loci non est. *λευκὸν ἵππον* opponit Æschyli *tauro.* Sed nolit faceta mulier hoc de quadrupede intelligi: mentulam innuit, quam mox abjuratura est. Vide Scholiastem.

194. *ἢν βούλῃ.* Sic bene Regii. Solœce vulgo *ἢν βούλει.* Terminatio illa Attica 2. pers. formæ passivæ locum habet tantum in indicativo.

195. *θεῖσαι μέλαιναν κύλικα μεγάλην ὑπτίαν.* Parodia est Æschylei versus. *μέλαιναν μεγάλην κύλικα* pro *μελάνδετον σάκος*: et *ὑπτίαν*, quia sic clypei humi ponebantur: supra 185. *θὲς ἐς τὸ πρόσθεν ὑπτίαν τὴν ἀσπίδα*: et Acharn. 583. *παράθες νῦν ὑπτίαν αὐτὴν ἐμοί.*

197. *ὀμόσωμεν.* Sic recte emendavit Dawesius Miscellan. Crit. p. 337. mendose vulgo *ὀμόσομεν.* Quod reposuimus, perspicue scriptum reperimus in Aug.

200. Vulgo sic legitur hic versus: *ὦ φίλταται γυναῖκες, κεραμίων ὅσος,* sine ullo sensu et jugulato metro. Nihil discrepat Aug. nisi in accentu *κεραμεῶν.* Iterum hic nos destituunt duo Regii, in quibus post v. 199. lacuna est usque ad 268. Continuati hi versus in A. vacuum in altero relictum spatium quatuor paginarum et dimidiæ. Sed deficientium codicum, quos vix credo melius quid adlaturos fuisse, si integri essent, vicem explet Jo. Toupii sagacitas, cujus integra legatur nota Emend. in Suidam tom. ii. pag. 21. Ducta emendatio e Cod. Vossiano, unde eam eruere non erat *τοῦ τυχόντος*, quod Kusterus expertus est.

202. *προσλαβοῦ μοι τοῦ κάπρου.* Male vulgo *προσλαβοῦ μου.* Eleganter hic *μοι* abundat, quod centies in his fabulis, utpote in familiari sermone, observabitur, et sæpe commutatum a librariis vel editoribus pronominis casum restituimus. Vide infra 1074. Ran. 1119. 1200. Sic *mihi, tibi* frequenter Comici Latini. Ter. Phorm. v. 9. 21.

Qui mi, ubi ad uxores ventum 'st, tum
fiunt senes.

ad quem locum Donatus versum citat ex Heautont. ii. 1. 8.

Perii! is mi ubi adbibit plus paulo,
sua quæ narrat facinora!

Pleni sunt exemplorum. Per *κάπρον* *verrem*, quod animal in sacris maxime mactabatur, quibus fœdera sancienda, ut discere est ab exemplis in Stephani Thesauro prolatis v. *τομίον*: urceum illum innuit vini Thasii, qui pro victima in scenam illatus. Juraturi autem prosecta tangebant, ut apud Æschylum:

καὶ θιγγάνοντες χερσὶ ταυρείου φόνου.

Ideo mulieres jubet Lysistrata manum urceo admovere. Ineptit Scholiastes per *κάπρον* muliebre pudendum intelligi existimans. Satis facetus est jocus ex allusione perpetua ad sacrorum ritum, ut nihil quæratur obsceni.

205. *κἀποπυττίζει.* Sic etiam in Aug. scriptum, sed minus bene. Scribi debet per unicum *τ*, ut apud Etymologicum est. Vide Salmasium ad H. A. p. 150. A Græco *πυτίζειν* derivatum Latinum *pytisma*, prima etiam longa. Juven. xi. 173.

Qui Lacedæmonium pytismate lubri-
cat orbem.

209. *λάζυσθε.* Sic bene Aug. Vulgo *λάζεσθε.*

Λυ. ὅπως ἂν ὡνὴρ ἐπιτυφῇ μάλιςά μου.
Μυ. ὅπως ἂν ὡνὴρ ἐπιτυφῇ μάλιςά μου.
Λυ. κοὐδέποθ' ἑκοῦσα τἀνδρὶ τῷ 'μῷ πείσομαι.
Μυ. κοὐδέποθ' ἑκοῦσα τἀνδρὶ τῷ 'μῷ πείσομαι.
Λυ. ἐὰν δέ μ' ἄκουσαν βιάζηται βίᾳ---
Μυ. ἐὰν δέ μ' ἄκουσαν βιάζηται βίᾳ---
Λυ. κακῶς παρέξω, κοὐχὶ προσκινήσομαι.
Μυ. κακῶς παρέξω, κοὐχὶ προσκινήσομαι.
Λυ. οὐ πρὸς τὸν ὄροφον ἀνατενῶ τὰ Περσικά.
Μυ. οὐ πρὸς τὸν ὄροφον ἀνατενῶ τὰ Περσικά.
Λυ. οὐ ςήσομαι λέαιν' ἐπὶ τυροκνήςιδος.
Μυ. οὐ ςήσομαι λέαιν' ἐπὶ τυροκνήςιδος.
Λυ. ταῦτ' ἐμπεδοῦσα μὲν πίοιμ' ἐντευθενί.
Μυ. ταῦτ' ἐμπεδοῦσα μὲν πίοιμ' ἐντευθενί.
Λυ. εἰ δὲ παραβαίην, ὕδατος ἐμπλῇθ' ἡ κύλιξ.
Μυ. εἰ δὲ παραβαίην, ὕδατος ἐμπλῇθ' ἡ κύλιξ.
Λυ. ξυνεπόμνυθ' ὑμεῖς ταῦτα πᾶσαι;
Κα. νὴ Δία.
Λυ. φέρ' ἐγὼ καθαγίσω τήνδε.

221. ὅπως ἂν ὡνήρ. Vulgo ἀνήρ. Articulus hic omnino requiritur, ut significetur *vir meus*: alias ἀνὴρ sine articulo esset *vir quilibet*.

227. κακῶς παρέξω. Ovidius Am. i. 4.

Verum invita dato, potes hoc, similisque coactæ;
blanditiæ taceant, sitque maligna Venus.

Mulierum mobilitas concinniorem, ut ait Lucretius, Venerem facit viris. Hinc apud Plautum Asin. iv. 1. quum in syngrapho de meretrice in annum conducenda, caveret parasitus ne illi liceret noctu quicquam membri sui commovere, adolescens excipit his verbis:

optumum est;
ita scilicet facturam: verum in cubiculo
deme istuc: equidem illam moveri gestio.

229. ἀνατενῶ τὰ Περσικά. In Conc. 265. εἰθισμέναι γὰρ ἐσμὲν αἴρειν τὰ σκέλη. Mendosum est, ut reor, τὰ Περσικά. Aliis in locis ubi nomen hoc occurrit, forma feminina legitur: Thesm. 734. Conc. 319. Nub. 151. Pollux vii. 92. ἴδια δὲ γυναικῶν ὑποδήματα, Περσικαί. Sic in Mss. scriptum. Repone itaque τὰς Περσικάς.

231. οὐ ςήσομαι λέαιν' ἐπὶ τυροκνήςιδος. Id est, οὐ τετραποδηδὸν ςήσομαι, ut est in Pace 996. Est autem σχῆμα συνουσίας, quod nebulones nostri nomine e canino genere sumto indigetant. Adluditur ad morem summa cultellorum manubria leænæ figura ornandi submissis genibus subsidentis. De meretrice Λέαινα dicta ne cogitandum quidem.

235. ὕδατος ἐμπλῇθ' ἡ κύλιξ. Certissimam Dawesii emendationem recepi. Vulgo corrupte legitur ἐμπλησθῇ κύλιξ. Græcum verbum est ἔμπλημι. Passivum ἔμπλημαι, ἐμπλήμενος: optativus ἐμπλήμην, ἐμπλῇο, ἐμπλῇτο. Acharn. 236.

ὡς ἐγὼ βάλλων ἐκεῖνον οὐκ ἂν ἐμπλήμην λίθων.

ubi vulgo legitur ἐμπλείμην. Sic βλῆμι, βλῆμαι, βλήμενος, βλήμην, βλῇο, βλῇτο. Homerus Iliad. ν'. 288.

εἴπερ γάρ κε βλῇο πονεύμενος ἠὲ τυπείης.

ibi etiam vulgatum βλεῖο. Sed alterum invitis Grammaticis e scripto libro reponendum.

Μυ. τὸ μέρος γ', ὦ φίλη,
ὅπως ἂν ὦμεν εὐθὺς ἀλλήλων φίλαι.
Λα. τίς ἆδ' ὀλολυγά;
Λυ. ταῦτ' ἐκεῖν' οὑγὼ 'λεγον.
αἱ γὰρ γυναῖκες τὴν ἀκρόπολιν τῆς θεοῦ
ἤδη κατειλήφασιν. ἀλλ', ὦ Λαμπιτοῖ,
σὺ μὲν βάδιζε, καὶ τὰ παρ' ὑμῶν εὖ τίθει,
τασδὶ δ' ὁμήρους κατάλιφ' ἡμῖν ἐνθάδε.
ἡμεῖς δὲ ταῖς ἄλλαισι ταῖσιν ἐν πόλει
ξυνεμβάλωμεν εἰσιοῦσαι τοὺς μοχλούς.
Μυ. οὔκουν ἐφ' ἡμᾶς ξυμβοηθήσειν οἴει
τοὺς ἄνδρας εὐθύς;
Λυ. ὀλίγον αὐτῶν μοι μέλει.
οὐ γὰρ τοσαύτας οὐδ' ἀπειλὰς, οὐδὲ πῦρ,
ἥξουσ' ἔχοντες, ὥς' ἀνοῖξαι τὰς πύλας
ταύτας, ἐὰν μὴ 'φ' οἷσιν ἡμεῖς εἴπομεν.
Μυ. μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐδέποτέ γ'· ἄλλως γὰρ ἂν
ἄμαχοι γυναῖκες καὶ μιαραὶ κεκλήμεθ' ἄν.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ, ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ, ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ, ΓΥΝΗ ΤΙΣ.

Χορὸς Γεροντῶν.

Χώρει, Δράκης, ἡγοῦ βάδην, εἰ καὶ τὸν ὦμον ἀλγεῖς,
κορμοῦ τοσουτονὶ φέρων βάρος χλωρᾶς ἐλάας.
Ημ. ἦ πόλλ' ἄελπτά γ' ἐςὶν ἐν
τῷ μακρῷ βίῳ. φεῦ.

240. τίς ἆδ' ὀλολυγά; Male vulgo τίς ἁ ὀλ—

244. κατάλιφ' ἡμῖν. Male vulgo κατάλειφ'—

245. ταῖς ἄλλαισι ταῖσιν ἐν πόλει. *Cum ceteris quæ sunt in arce.* Ad intelligentiam hujus fabulæ sciendum est, antiquitus πόλιν appellatum fuisse Athenarum arcem, qua de re videndus Meursius in Cecropia cap. iii. et Hemsterhusius ad Plutum p. 260. Sæpissime in hac fabula πόλις eo sensu accipi debet, ut v. 266. 302. 317. 487. 754. 758. 912. 1183. et aliis.

253. κεκλήμεθ' ἄν. Male vulgo κεκλήμεθ', tanquam si esset præteriti indicativi; est autem optativi. Sic a κέκλημαι κεκλήμην. Sophocles Phil. 119.

σοφός τ' ἂν αὑτὸς κἀγαθὸς κεκλῇ ἅμα.

a μέμνημαι μεμνήμην. Pl. 991.

ἵνα τοὐμὸν ἱμάτιον φορῶν μεμνῇτό μου.

255. ἐλάας. Attice: vulgo ἐλαίας. Sed laborat metrum gravi vulnere, quod nescio qua mala fortuna me fugit, quum textum describerem. Facilis est medela: abige spondeum e sexta sede, et transpositis vocibus scribe:

κορμοῦ τοσουτονὶ βάρος χλωρᾶς φέρων ἐλάας.

256. ἦ πόλλ' ἄελπτά γ' ἐςὶν ἐν. Dimeter est iambicus. Vulgo soluto metro, ἦ πόλλ' ἄελπτ' ἐςὶν ἐν.

ἐπεὶ τίς ἄν ποτ' ἤλπισ', ὦ
Στρυμμόδωρ', ἀκοῦσαι,
γυναῖκας, ἃς ἐβόσκομεν
κατ' οἶκον ἐμφανὲς κακὸν,
κατὰ μὲν ἅγιον ἔχειν βρέτας,
κατά τ' ἀκρόπολιν ἐμὰν λαβεῖν,
μοχλοῖς δὲ καὶ κλήθροισι
τὰ προπύλαια πακτοῦν;
Ημ. ἀλλ' ὡς τάχιστα πρὸς πόλιν σπεύσωμεν, ὦ Φιλοῦργε,
ὅπως ἂν αὐταῖς ἐν κύκλῳ θέντες τὰ πρέμνα ταυτὶ,
ὅσαι τὸ πρᾶγμα τοῦτ' ἐνεστήσαντο καὶ μετῆλθον,
μίαν πυρὰν νήσαντες, ἐμπρήσωμεν αὐτόχειρες
πάσας, ὑπὸ ψήφου μιᾶς· πρώτην δὲ τὴν Λύκωνος.
οὐ γὰρ, μὰ τὴν Δήμητρ', ἐμοῦ
ζῶντος ἐγχανοῦνται·
ἐπεὶ οὐδὲ Κλεομένης, ὃς αὐ-
τὴν κατέσχε πρῶτος,
ἀπῆλθεν ἀψάλακτος. ἀλλ'
ὅμως Λακωνικὸν πνέων
ᾤχετο θὤπλα παραδοὺς ἐμοὶ,

259. Στρυμμόδωρ'. Aberrasse credo in hujus nominis scriptura librarium. Reponenda videtur forma, quæ occurrit Vesp. 233. Ach. 273. Στρυμόδωρ'.

273. ἐπεὶ οὐ pes est iambus, duabus ultimis syllabis in unam coalescentibus, ut fieri solet in η ου, ω ει, ω ου. Sophocles Œdip. Col. 1436.

θανόντ', ἐπεὶ οὔ μοι ζῶντί γ' αὖθις ἕξετον.

Infra 284. ἐγὼ οὐκ est etiam disyllabum et pes iambus. Sic rursus 876, 1171. Ran. 33. Eq. 340. Vesp. 416. Exemplorum pleni sunt tragici.

277. ᾤχετο θὤπλα παραδοὺς ἐμοί. Vulgo legitur ᾤχετ' ὅπλα, articulo male omisso: paulo emendatius Aug. ᾤχεθ' ὅπλα. Sed duo Regii dant ᾤχετο θὤπλα. Hoc per crasin factum est ex τὰ ὅπλα. Quum aspiratio transierit in literam θ, necesse non est ut spiritus asper adpingatur: scribo itaque θὤπλα, quod in aliis similibus observatum. Crasis autem vocalium ο α in ω Atticis est solemnis. Sic Nub. 1247. ὡπαιτῶν pro ὁ ἀπαιτῶν. Vesp. 304. ὥρχων pro ὁ ἄρχων. ὧνδρες pro οἱ ἄνδρες passim. Sed totus hic locus male sanus est metris corruptis. Versus omnes hujus virorum cantici a 254. usque ad 318. sunt iambici, paucis insertis trochaicis. Rescribe itaque:

θὤπλ' ᾤχετο παραδοὺς ἐμοὶ,
τρίβων' ἔχων πάνυ σμικρὸν,
πινῶν, ῥυπῶν, ἀπαράτιλ-
τος, ἓξ ἐτῶν ἄλουτος.

Tres codd. habent πεινῶν pro πινῶν, quæ voces facile permutantur, ut contigit etiam Pl. 297. ubi pro πινῶντα male vulgo legebatur πεινῶντα.

Censui legendum esse τρίβων' ἔχων πάνυ σμικρόν. Sic emendanti mihi nondum satis constiterat de prosodia nominis μικρὸς, cujus apud Comicum nostrum prima semper longa est, quod, præter observata ad Pl. 147. evincunt exempla in indice enotata. Scribendum itaque:

τρίβων' ἔχων σμικρὸν πάνυ.

Nec obstat alia, quam sæpe inculcavi, lex metrica, ultimam in dimetris non esse indifferentem, sed, si brevis sit, metro longam requirente, adjuvari eam debere consonantibus sequentem versum inchoantibus. Id enim in regularibus systematibus modo locum habet, non vero in iis, quæ ex diversi generis metris commixta sunt.

σμικρὸν ἔχων πάνυ τριβώνιον,
πινῶν, ῥυπῶν, ἀπαράτιλτος,
ἓξ ἐτῶν ἄλουτος.
οὕτως ἐπολιόρκησ' ἐγὼ τὸν ἄνδρ' ὅμως ἐκεῖνον,
ἐφ' ἑπτακαίδεκ' ἀσπίδων πρὸς ταῖς πύλαις καθεύδων.
τασδὶ δὲ τὰς Εὐριπίδῃ θεοῖς τε πᾶσιν ἐχθρὰς
ἐγὼ οὐκ ἄρα σχήσω παρὼν τολμήματος τοσούτου;
μὴ νῦν ἔτ' ἐν τετραπτόλει τοὐμὸν τρόπαιον εἴη.
ἀλλ' αὐτὸ γάρ μοι τῆς ὁδοῦ
λοιπόν ἐστι χωρίον
τὸ πρὸς πόλιν, τὸ σιμὸν, οἷ σπουδὴν ἔχω·
χὤπως ποτ' ἐξαμπρεύσομεν
τοῦτ' ἄνευ κανθηλίου.
ὡς ἐμοῦ γε τὼ ξύλω τὸν ὦμον ἐξιπώκατον·

281. τὸν ἄνδρ' ὅμως ἐκεῖνον. Hanc vocum collocationem metrum requirit. Male vulgo τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον ὅμως.

285. Vulgo τετραπόλει. Secunda contra analogiam producta, quæ in τετράμετρον, τετραπήχεις, τετράποδα, τετραποδηδὸν apud Nostrum corripitur. Scribendum τετραπτόλει, ut apud Euripidem Heracl. 81.

ὅδ'; ἐκ τίνος γῆς, ὦ γέρον, τετράπτολιν
ξύνοικον ἤλθες λαόν.

Ad quem locum videnda desideratissimi Musgravii nota.

τετραπτόλει. Sic apud Æschylum S. Th. 503. in senario ἀγχίπτολις.

289. ἐξαμπρεύσομεν. Sic scribendum esse metrum evincit, quod et flagitat Atticismi usus ὅπως cum futuro indicativi construentis, neutiquam vero cum aor. 1. subjunct. Meminisse debuerat Kusterus Suidæ sui, apud quem in ἀμπρεύοντες recte legitur ἐξαμπρεύσομεν, ad quem locum ipse Comici verba emendate protulerat: in hoc autem mendosum ἐξαμπρεύσωμεν reliquit.

291. Vulgo legitur τὸν ὦμον ἐξιπιώκατον: monstrum verbi, quod nemo procuraverat. Id quidem agnoscunt codd. et Suidas, qui e Scholiaste exponit θλίβουσιν, ἢ ἔθλιψαν. Sic enim apud eum legendum pro ἐθλίψατε. Emendaveram primo literarum insistens ductibus, sicque scriptum est in priori meo apographo, ἐξεπιάκατον, quod postea repudiavi, tum quia Atticis forma πιάζω pro πιέζω inusitata, tum quia præteritum carebat augmento. Quod autem reposui, genuinum est ἐξιπώκατον. Verbum ἰπόω luculenter illustravit Hemsterhusius ad Plutum p. 279. ubi inter alia ostendit ἰπνοῦν ab ἰπνὸς Græcum non esse, et ἰπνεύειν dici; at ab ἶπος esse ἰπόω, quo verbo utitur Noster Eq. 924. ἰπούμενος ταῖς εἰσφοραῖς. Quæ quidem jamdudum mihi lecta et probata e memoria mihi exciderant, quando Æschyli Prometheum edidi, ubi v. 365. invitis etiam librariis legendum:

ἰπούμενος ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὕπο.

Istud autem ἐξιπώκατον tam aptum videbitur cuilibet Græce docto, ut emendationem hanc ne PUTEANUM quidem ipsum carpere posse arbitrer. Sed ecce alteri illi lectioni, quo me conjectura parum meditata duxerat, quamque despectui habui, ἐξεπιάκατον, aliud agens, forte fortuna fidejussorem reperi. Eustathius is est, qui multa antiqua et bona e Grammaticorum scriptis veteribusque lexicis collegit. Sic autem ille ad Ἰλ. ί. p. 759. l. 41. τὸ δὲ ἐκτῆσθαι Ἀττικόν ἐστι καὶ αὐτὸ, καὶ Ἰωνικὸν δὲ, ἀποβληθέντος τοῦ συμφώνου τῆς αὐξήσεως. τοιοῦτον καὶ τὸ ἐβούλευσε, καὶ τὸ ΕΞΕΠΙΑΚΕ, καὶ τὸ τυρὸς ἐξειλυμμένος, καὶ ἄλλα μυρία. Sed si verum est, quod ipse ait p. 1578. l. 63. Doricum esse πιάζω pro πιέζω, probabile non est eum huc respexisse, nec in scripta quam habuit Lysistrata, ἐξεπιάκατον legisse; nam Aristophanes Dorice loquentes non inducit populares suos; nec sic absque augmento præteritum adhibuisset, sed dixisset ἐξεπεπιάκατον. Nihil huc faciunt exempla ab Eustathio

ἀλλ' ὅμως βαδιστέον,
καὶ τὸ πῦρ φυσητέον,
μή μ' ἀποσβεσθὲν λάθῃ πρὸς τῇ τελευτῇ τῆς ὁδοῦ.
φῦ, φῦ.
ἰοὺ, ἰοὺ τοῦ καπνοῦ.
ὡς δεινὸν, ὦ 'ναξ Ἡράκλεις,
προσπεσόν μ' ἐκ τῆς χύτρας,
ὥσπερ κύων λυττῶσα, τὼ 'φθαλμὼ δάκνει·
κἄστι Λήμνιον τὸ πῦρ
τοῦτο πάσῃ μηχανῇ·
οὐ γὰρ ἂν ποθ' ὧδ' ὀδὰξ ἔβρυκε τὰς λήμας ἐμοῦ.
σπεῦδε πρόσθεν ἐς πόλιν,
καὶ βοήθει τῇ θεῷ,
εἰ πότ' αὐτῇ μᾶλλον ἢ νῦν, ὦ Λάχης, ἀρήξομεν;
φῦ, φῦ.

adducta ἐκτῆσθαι, ἐξιγλυμμένος. Negligunt Attici augmentum in verbis a duplici consonante incipientibus, ut βλακεύω, γλύφω, γλωττίζω, κτάομαι, πτήσσω, σπείρω: unde κατεβλακευμένως, ἐγλυμμένος, κατεγλωττισμένος, ἔκτημαι, ἔπτηχα, ἐσπαρμένος, et similia. Vide Taylor ad Lycurgum edit. Lips. p. 166. et Orvillium ad Charit. p 577. At in verbis a simplici consonante incipientibus præteritum nunquam sine augmento efferunt. Sunt ergo ἐβεύλευκε, ἐγύμνασμαι, ἐξεπίακε nihil aliud, quam librariorum sordes ex emendatis libris ejiciendæ. Hic ut infra 307. et 313. τὼ ξύλω instrumentum est bajulorum, quo suspensa onera ferunt, quod alibi appellatur τὸ ἀνάφορον.

293. Est hic versus etiam tetrameter trochaicus, cui pes deficiebat cum syllaba catalectica. Voces τῆς ὁδοῦ reposuimus e duobus Regiis.

296. δεινὸν et mox προσπεσὸν relata ad πῦρ: vulgo δεινὸς et προσπεσὼν relata ad καπνοῦ, utique non pejus. Sed alterum prætuli, quia in eo consentiunt tres codd. cum priscis editionibus.

Ridicula erga veteres libros superstitione pravam lectionem bonæ nescio cujus emendationi prætuli. Reponendum δεινὸς et προσπεσὼν, ut jam ediderat Gelenius. Signate δάκνειν de *fumo* dicitur, non vero de *igne*. Pl. 822. ὁ καπνὸς ἔδακνε τὰ βλέφαρά μου. Pac. 610. τῷ καπνῷ πάντας Ἕλληνας δακρῦσαι.

299. κἄστι Λήμνιον τὸ πῦρ. Perperam vulgo κἄστιν pessundato metro. Satis mirari nequeo tum parum ad ista adtendisse Kusterum.

301. Vulgo legitur οὐδὲ γάρ ποθ' ὧδ' ὀδὰξ ἔβρυκε τὰς λήμας ἐμοῦ. Vertit Berglerus: *Nunquam enim sic mordicus prehendisset glamas meas.* Sed, ô bone, non ita Græca sonant: sensum quidem adsecutus es; sed quid in phrasi deesset non vidisti. ἔβρυκε valet *prehendit*, non *prehendisset*. Ad hunc sensum requiritur particula ἂν, quæ omnino hic esse debet. Præterea οὐδέποτε semper verbo *futuri* temporis, nunquam *præteriti*, adjungitur. In duobus Regiis scriptum: οὐ γάρ ποθ' ὧδ' ὀδάξ. Insere particulam, quam sensus flagitat, et genuinam habebis lectionem:

οὐ γὰρ ἂν ποθ' ὧδ' ὀδὰξ ἔβρυκε τὰς λήμας ἐμοῦ.

Potentialem illam particulam sæpissime librarii omiserunt: infinita occurrent in his notis exempla. Vide modo, ne plures excitem locos, ad Thesm. 593. Ran. 81. 488. Pl. 374.

304. εἰ πότ' αὐτῇ—cum interrogatione. εἰ hic valet ἐπεί. Vide quæ notavi ad Eurip. Andr. 205. et ad Med. 679. Absurde vulgo εἴποτ' αὐτῇ. Sensum frustra quæsivit Berglerus, qui nihil sani e vulgata scriptura elicere potuit. Sequenti interjectioni φῦ, φῦ, additæ sunt in Regiis duæ voces e glossa in textum illatæ, φυσᾷ πάλιν. Est παρεπιγραφὴ, seu Grammatici admonitio.

ἰοὺ, ἰοὺ τοῦ καπνοῦ.
τουτὶ τὸ πῦρ ἐγρήγορεν θεῶν ἕκατι καὶ ζῇ.
οὔκουν ἄν, εἰ τὼ μὲν ξύλω θείμεσθα πρῶτον αὐτοῦ,
τῆς ἀμπέλου δ' ἐς τὴν χύτραν τὸν φανὸν ἐγκαθέντες,
ἅψαντες, εἶτ' ἐς τὴν θύραν κριηδὸν ἐμπέσοιμεν;
κἂν μὴ, καλούντων, τὰς μοχλὰς χαλῶσιν αἱ γυναῖκες,
ἐμπιμπράναι χρὴ τὰς θύρας, καὶ τῷ καπνῷ πιέζειν.
θώμεσθα δὴ τὸ φορτίον. φεῦ τοῦ καπνοῦ, βαβαιάξ.
τίς ξυλλάβοιτ' ἂν τοῖν ξύλοιν τῶν ἐν Σάμῳ στρατηγῶν;
ταυτὶ μὲν ἤδη τὴν ῥάχιν θλίβοντά μου πέπαυται·
σὸν δ' ἐστὶν ἔργον, ὦ χύτρα, τὸν ἄνθρακ' ἐξεγείρειν,
τὴν λαμπάδα θ' ἡμμένην ὅπως πρώτως ἐμοὶ προσοίσεις.
δέσποινα Νίκη ξυγγενοῦ, τῶν τ' ἐν πόλει γυναικῶν
τοῦ νῦν παρεστῶτος θράσους θέσθαι τρόπαιον ἡμᾶς.

Χορὸς Γυναικῶν.

λιγνὺν δοκῶ μοι καθορᾶν καὶ καπνὸν, ὦ γυναῖκες,
ὥσπερ πυρὸς καομένου· σπευστέον ἐστὶ θᾶττον.
Ημ. πέτου, πέτου, Νικοδίκη,
πρὶν ἐμπεπρῆσθαι Καλύκην
τε καὶ Κριτύλλαν περιφυσήτω
ὑπό τε νόμων ἀργαλέων,

306. Regii ἕκητι. Vulgatum tuetur Aug. ἕκατι licet formæ Doricæ frequentant poëtæ Attici.

311. ἐμπιμπράναι ut infra 341. πιμπραμένας, et 348. ὑποτίμπρησιν. Vulgo ἐμπιπράναι secunda brevi contra metri legem. In Thesm. 749. ubi vulgo ἐμπίπρατε, ad cod. fidem edidi:

ἐμπρήσομεν τοίνυν σε.—πάνυ γ' ἐμπίμπρατε.

313. τίς ξυλλάβοιτ' ἂν τοῖν ξύλοιν, id est τοῦ ἀναφόρου, ut supra 291. et 307. Male vulgo τοῦ ξύλου. Nostram lectionem habet Reg. A.

316. Vulgo legitur ὅπως πρῶτον ἐμοὶ προσοίσεις labante metro. In A. πρώτως ὅπως ἐμοὶ προσοίσεις. Eadem in B. vocum collocatio, sed perperam scriptum πρῶτος. Inde proclive fuit emendare, ὅπως πρώτως ἐμοὶ προσοίσεις.

319. Hic versus vulgo sequenti postponitur ordine præpostero: quem exhibemus agnoscunt duo Regii. Sunt autem hi versus, et qui sequuntur usque ad 350. omnes choriambici mixti.

323. Copula τε initio hujus versus, quam habent libri omnes scripti et impressi, omnino reponenda est, metro jubente, quod monuit cl. editor; qui particulam illam, quæ ad sensum non erat necessaria, et initio versus male posita videbatur, non satis considerata metri natura, expunxerat. Sed etsi τε rite versum non inchoet, tamen, ut recte observat summus Valckenarius ad Phœnissas p. 259. *in choricis celeriter et continuo ductu decantatis data hæc poëtis licentia.*

τε καὶ κριτυλ | λαν περιφυ | σητω

choriambicus est trimeter brachycatal. Hujus metri lex est, ut in secunda sede sit choriambus, si ultra dimetrum excrescit; in alterutra vero, si sit dimeter. Màsculinum περιφυσήτω ad feminina nomina pertinens nihil habet, quod tironem offendat: id enim Atticis in duali solemne est. Luculentum exemplum est in Sophoclis Electra 977. Id tamen forte librarium impulit ad mutandam lectionem. In A. post Κριτύλλαν, majori posita distinctione, scriptum περιφυσῶνται.

ὑπό τε γερόντων ὀλέθρων.
Ημ. ἀλλὰ φοβοῦμαι τόδε. μῶν ὑστερόπους βοηθῶ;
νῦν δὴ γὰρ ἐμπλησαμένη τὴν ὑδρίαν κνεφαία
μόγις ἀπὸ κρήνης ὑπ' ὄχλου καὶ θορύβου,
καὶ πατάγου χυτρείου,
δούλησιν ὠστιζομένη,
στιγματίαις θ', ἁρπαλέως
ἀραμένη, ταῖσιν ἐμαῖς
δημότισιν καομέναις
φέρουσ' ὕδωρ βοηθῶ.
ἤκουσα γὰρ τυφογέρον-
τας ἄνδρας ἔρρειν, στελέχη
φέροντας, ὥσπερ βαλανεύσοντας,
ἐς πόλιν, ὡς τριτάλαντον βάρος,
δεινότατ' ἀπειλοῦντας ἐπῶν,
ὡς πυρὶ χρὴ τὰς μυσαρὰς γυναῖκας ἀνθρακεύειν·
ἃς, ὦ θεὰ, μή ποτ' ἐγὼ πιμπραμένας ἴδοιμι,
ἀλλὰ πολέμου καὶ μανιῶν ῥυσαμένας
Ἑλλάδα καὶ πολίτας·
ἐφ' οἷσπερ, ὦ χρυσολόφα
πολιοῦχε, σὰς ἔσχον ἕδρας.
καί σε καλῶ ξύμμαχον, ὦ
Τριτογένει', ἤν τις ἐκείνας
ὑποπίμπρησιν ἀνήρ,
φέρειν ὕδωρ μεθ' ἡμῶν.

331. στιγματίαις. Sic Aug. Schol. et veteres editiones. In recentioribus, ut in duobus Regiis, μαστιγίαις.

335. ηκουσα γαρ | τυφογερον-
τας ανδρας ερ | ρειν στελεχη.

Dimetri sunt choriambici, quorum metrum perit nisi ita distinguantur, quam divisionem exhibent duo Regii.

346. ξύμμαχον. Sic uterque Regius.

349. Dixi supra ad v. 319. hos versus omnes esse choriambicos, quod utique verum est ex poëtæ animo. Si ab hujus metri norma versus aliquot recedunt, librariorum imperitiæ id tribuendum. Ad hunc modum erant distinguendi:

ἀλλὰ φοβοῦμαι τόδε. μῶν ὑστερόπους βοηθῶ;
νῦν δὴ γὰρ ἐμπλησαμένη τὴν ὑδρίαν κνεφαία,
μόγις ἀπὸ κρήνης, ὑπ' ὄχλου καὶ θορύβου,
καὶ πατάγου χυτρείου,
δούλησιν ὠστιζομένη,
στιγματίαις θ', ἁρπαλέως
ἀραμένη, ταῖσιν ἐμαῖς
δημότισιν καομέναις φέρουσ' ὕδωρ βοηθῶ.
ἤκουσα γὰρ τυφογέρον-
τας ἄνδρας ἔρρειν, στελέχη
φέροντας, ὥσπερ βαλανεύσοντας,
εἰς ἀκρόπολιν, ὡς τριτάλαντον βάρος,
δεινότατ' ἀπειλοῦντας ἐπῶν,
ὡς πυρὶ χρὴ τὰς μυσαρὰς γυναῖκας ἀνθρακεύειν·
ἃς, ὦ θεὰ, μή ποτ' ἐγὼ πιμπραμένας ἴδοιμι·
ἀλλὰ πολέμου καὶ μανιῶν ῥυσαμένας
Ἑλλάδα καὶ πολίτας·
ἐφ' οἷσπερ, ὦ χρυσολόφα
πολιοῦχε, σὰς ἔσχον ἕδρας.
καί σε καλῶ ξύμμαχον, ὦ
Τριτογένει', ἤν τις ἐκεί-
νας ὑποπίμπρησιν ἀνὴρ, φέρειν ὕδωρ μεθ' ἡμῶν.

Vides in unum coaluisse versus 333, 4. item versus 348, 9. Versum 347. qui erat hypercatalectus, dimetrum esse acatalecticum, ut tres præcedentes, ultimoque nihil amplius ad integritatem deesse. Sunt autem ejusdem mensuræ horum versuum octavus et ultimus ac decimus quartus, qui sic dimetiendi sunt:

δημοτισιν | καομεναις | φερουσ' υδωρ | βοηθω
ως πυρι χρη | τας μυσαρας | γυναικας αν | θρακευειν
νας υποπιμ | πρησιν ανηρ | φερειν υδωρ | μεθ' ημων.

In verbis nihil prorsus immutatum præterquam v. 338. ubi manifestum est scriptum olim fuisse εἰς ἀκρόπολιν. Nomina illa πόλις et ἀκρόπολις promiscue eodem sensu usurpata vides in tota hac fabula. Plane vigilans somniabat Kusterus, quando de metro sotadeo cogitavit, cujus hic nec vola nec vestigium.

Στ. ἔασον ὦ· τουτὶ τί ἦν; ὦνδρες πόνῳ πονηροί·
οὐ γάρ ποτ' ἂν χρηστοί γ' ἔδρων, οὐδ' εὐσεβεῖς τάδ' ἄνδρες.

Χορὸς Γεροντῶν.

τουτὶ τὸ πρᾶγμ' ἡμῖν ἰδεῖν ἀπροσδόκητον ἥκει·
ἑσμὸς γυναικῶν οὑτοσὶ θύρασιν αὖ βοηθεῖ.

Χορὸς Γυναικῶν.

τί βδύλλεθ' ἡμᾶς; οὔ τι που πολλαὶ δοκοῦμεν εἶναι;
καὶ μὴν μέρος γ' ἡμῶν ὁρᾶτ' οὔπω τὸ μυριοστόν.

Χορὸς Γεροντῶν.

ὦ Φαιδρία, ταύτας λαλεῖν ἐάσομεν τοσαυτί;
οὐ περικατάξαι τὸ ξύλον τύπτοντα χρῆν τιν' αὐτάς;

Χορὸς Γυναικῶν.

θώμεσθα δὴ τὰς κάλπιδας χ' ἡμεῖς χαμᾶζ', ὅπως ἄν,
ἢν προσφέρῃ τὴν χεῖρά τις, μὴ τοῦτό μ' ἐμποδίζῃ.

Χορὸς Γεροντῶν.

εἰ νὴ Δί' ἤδη τὰς γνάθους τούτων τις ἢ δὶς ἢ τρὶς
ἔκοψεν, ὥσπερ Βουπάλου, φωνὴν ἂν οὐκ ἂν εἶχον.

Χορὸς Γυναικῶν.

καὶ μὴν ἰδοὺ παταξάτω τις· στᾶσ' ἐγὼ παρέξω,

353. θύρασιν, *foris*, adverbialiter. Quæ enim in arcem ingressæ erant mulieres (vide supra 246.) postquam chorus accessit senum cum igne, rursus egressæ sunt. Integrum choriambicum systema in arcis mœnibus recitatur: tum patefactis foribus prodeunt in scenam v. 350. Perperam post Berglerum verti *foribus succurrit*. In Aug. scriptum θύρασιν, frequenti librariorum errore. Vide ad Thesm. 69.

354. τί βδύλλεθ' ἡμᾶς. Hesych. βδύλλειν, δεδιέναι, τρέμειν. ἢ βδεῖν. Vide Suidam in βδύλλεσθε, qui ex hoc loco emendandus, quod nec Kusterus animadvertit, nec Hesychii interpres. βδύλλεσθ' in metri legem offendit. Eq. 224. ὅ τε πένης βδύλλει λεώς.

357. τύπτοντα χρῆν. Sic Regii. Vulgo τύπτοντ' ἐχρῆν.

362. Vulgo παταξάτω τις· καὶ στᾶσ' ἐγὼ παρέξω. syllaba ultra numerum excurrente. Quis non videt inutilem et languidam copulam a mala manu insertam fuisse? eam non agnoscit Regius A.

κοὐ μή ποτ' ἄλλη σοῦ κύων τῶν ὄρχεων λάβηται.

Χορὸς Γερόντων.

εἰ μὴ σιωπήσει, θένων ἐκκοκκιῶ τὸ γῆρας.

Χορὸς Γυναικῶν.

ἅψαι μόνον Στρατυλλίδος τῷ δακτύλῳ προσελθών.

Χορὸς Γερόντων.

τί δ', ἢν σποδῶ τοῖς κονδύλοις; τί μ' ἐργάσῃ τὸ δεινόν;

Χορὸς Γυναικῶν.

βρύκουσά σου τοὺς πλεύμονας καὶ τἄντερ' ἐξαμήσω.

Χορὸς Γερόντων.

οὐκ ἔστιν ἀνὴρ Εὐριπίδου σοφώτερος ποιητής·
οὐδὲν γὰρ ὧδε θρέμμ' ἀναιδές ἐστιν, ὡς γυναῖκες.

Χορὸς Γυναικῶν.

αἰρώμεθ' ἡμεῖς θὔδατος τὴν κάλπιν, ὦ 'Ροδίππη.

Χορὸς Γερόντων.

τί δ', ὦ θεοῖς ἐχθρά, σὺ δεῦρ' ὕδωρ ἔχουσ' ἀφίκου;

Χορὸς Γυναικῶν.

τί δὲ δὴ σὺ πῦρ, ὦ τύμβ', ἔχων; ὡς σαυτὸν ἐμπυρεύσων;

Χορὸς Γερόντων.

ἐγὼ μὲν, ἵνα νήσας πυρὰν τὰς σὰς φίλας ὑφάψω.

Χορὸς Γυναικῶν.

ἐγὼ δέ γ', ἵνα τὴν σὴν πυρὰν τούτῳ κατασβέσαιμι.

364. Vulgo ἐκκοκκιῶ τὸ γῆράς σου. Manifesta interpolatio. Illud σου mensuram versus excedit, huc forte illatum e v. 448. contra sententiam. Si enim per metrum licuisset pronomen quodpiam addi, scripsisset poëta ἐκκοκκιῶ τὸ γῆράς μου, quod postremum hic subintelligitur.

365. ἅψαι μόνον. Sic Regii. Vulgo ἅπτου.

366. τί μ' ἐργάσει. Perperam vulgo, neglecto Atticismo, ἐργάσῃ. Illud, quod codicibus etiam nolentibus reponendum erat, præstat Regius B. Pro κονδύλοις male Aug. δακτύλοις.

367. πλεύμονας Attice. Vulgo πνεύμονας. Illud dat uterque Regius, mendose tamen B. πλέμονας.

368. οὐκ ἔστιν ἀνὴρ, mollius quam vulgatum οὐκ ἔστ' ἀνὴρ, præstant duo Regii.

369. ὧδί. Sic Aug. Vulgo οὕτω.

370. θοὔδατος. Sic una voce cum apostropho et accentu scriptum in A. pro τοῦ ὕδατος. Vide notam supra 277.

371. ὦ θεοῖς ἐχθρά. Sic recte A. Vulgo redundante syllaba θεοῖσιν.

372. τί δὲ δὴ σὺ πῦρ. Vulgo omisso δὴ claudicat versus, in prima sede pyrrichium habens. Ran. 158.

οὗτοι δὲ δὴ τίνες εἰσίν;—οἱ μεμυημένοι.

Thesm. 608.

ἡδὶ δὲ δὴ τίς ἐστιν, ἢ τὸ παιδίον.

Harum particularum aliquoties altera excidit, ut Thesm. 889.

τί δὲ δὴ σὺ θάσσεις τάσδε τυμβήρεις ἕδρας;

Male vulgo, ut hic, τί δὲ σὺ—Quæ sequuntur ὡς σαυτὸν ἐμπυρεύσων; Plauti verbis melius vertissem: *an ut humanum exuras tibi?*

Χορὸς Γερόντων.

τοὐμὸν σὺ πῦρ κατασβέσεις;

Χορὸς Γυναικῶν.

τοὔργον τάχ' αὐτὸ δείξει.

Χορὸς Γερόντων.

οὐκ οἶδας, εἰ τῇδ', ὡς ἔχω, τῇ λαμπάδι σαθεύσω.

Χορὸς Γυναικῶν.

εἰ ῥύμμα τυγχάνεις ἔχων, λουτρὸν ἐγὼ παρέξω.

Χορὸς Γερόντων.

ἐμοὶ σὺ λουτρὸν, ὦ σαπρά;

Χορὸς Γυναικῶν.

καὶ ταῦτα νυμφικόν γε.

Χορὸς Γερόντων.

ἤκουσας αὐτῆς τοῦ θράσους;

Χορὸς Γυναικῶν.

ἐλευθέρα γάρ εἰμι.

Χορὸς Γερόντων.

σχήσω σ' ἐγὼ τῆς νῦν βοῆς.

Χορὸς Γυναικῶν.

ἀλλ' οὐκ ἔθ' ἡλιάξεις.

Χορὸς Γερόντων.

ἔμπρησον αὐτῆς τὰς κόμας.

Χορὸς Γυναικῶν.

σὸν ἔργον, ὦ 'χελῷε.

Χορὸς Γερόντων.

οἴμοι τάλας.

Χορὸς Γυναικῶν.

μῶν θερμὸν ἦν;

Χορὸς Γερόντων.

ποῖ θερμόν; οὐ παύσει; τί δρᾷς;

Χορὸς Γυναικῶν.

ἄρδω σ', ὅπως ἀναβλαστάνῃς.

377. λουτρὸν ἐγὼ παρέξω. Claudicat versus, nec magis recto stabit talo, si cum Florente scribas ἐγὼ λουτρὸν παρέξω. Quod excidit pronomen repone: σοὶ λουτρὸν ἐγὼ παρέξω.

384. ἄρδω σ', ὅπως ἀναβλαστάνῃς. Si

Χορὸς Γεροντῶν.

ἀλλ' αὖος εἴμ' ἤδη τρέμων.

Χορὸς Γυναικῶν.

οὐκοῦν ἐπειδὴ πῦρ ἔχεις σύ, χλιανεῖς σεαυτόν.

Πρ. ἆρ' ἐξέλαμψε τῶν γυναικῶν ἡ τρυφή,
χὠ τυμπανισμὸς, χοἰ πυκνοὶ Σαβάζιοι,
ὅ τ' Ἀδωνιασμὸς οὗτος οὑπὶ τῶν τεγῶν,
οὗ 'γώ ποτ' ὢν ἤκουον ἐν τῇ 'κκλησίᾳ;
ἔλεγεν δ' ὁ μὴ ὥραισι μὲν Δημόστρατος
πλεῖν ἐς Σικελίαν· ἡ γυνὴ δ' ὀρχουμένη,
αἰ, αἶ Ἄδωνιν, φησίν. ὁ δὲ Δημόστρατος
ἔλεγεν ὁπλίτας καταλέγειν Ζακυνθίων·

nullam exceptionem admittit Dawesii canon, *vocales breves produci semper ante consonantes medias β, γ, δ, sequente quavis liquida, præter unicam ρ, eamque regulam tragicis cum comœdiæ scriptoribus communem esse.* Hoc, inquam, si usquequaque verum est, versus hic, quem ille non adtigit, aliter scribendus est. Nam ex isto canone ἀναβλαστ pes est bacchius, quem metrum iambicum non admittit: rescribendum est igitur ὅπως ἂν βλαστάνῃ, nec amplius vertere licet, *ut regermines.* Sed ego tam severas leges poëtis non statuo. Quantum id fieri potuit, certum est ad prosodiæ regulas, quas Dawesius sagaciter observavit, data opera Comicum nostrum versus suos tornasse: sed ubi eum vis metri coëgit, aliaque defuerunt verba, quibus sensus suos exprimeret, eadem licentia usus est, quam Atheniensium aures tam benigne concedebant Tragicis, qui alterum e Dawesii canonibus susque deque habuerunt; illum autem de consonantibus mediis non adeo, ut ille rebatur, religiose observarunt. De his alio loco agam. Hic tria exempla satis erit produxisse. Æsch. Prom. 172. dimetrum hunc habet anapæsticum:

καίτοι μ' οὐ μελιγλώσσοις πειθοῦς.

Noster in simili metro Av. 216.

πρὸς Διὸς ἕδρας, ἵν' ὁ χρυσοκόμας.

Plato Comicus apud Grotium in Excerptis p. 487.

νοεῖ μὲν ἕτερ', ἕτερα δὲ γλώττῃ φθέγγεται.

Vides hic secundam in μελιγλώσσοις corripi, quæ juxta canonem Dawesianum produci deberet: primam in ἕδρας produci, quæ deberet corripi: δὲ in quarta senarii sede corripi ante γλ, quum produci debuisset. Non obstabit ergo canon ille, quin maneat ὅπως ἀναβλαστάνῃ. Aliam ob causam mihi minus placuerat vulgata lectio: scilicet quia rarissime Comicus particula ὅπως, *ut*, causam finalem notante, nude sic utitur, eique fere semper adjungit ἄν. Vide 182. 221. 239. 267. 358. 419. 425. 539. ne plures excitem locos. Alterius tamen constructionis dantur exempla, licet multo pauciora: ut Conc. 117. ξυνελέγημεν ὅπως προμελετήσωμεν, ἅ'κεῖ δεῖ λέγειν.

386. χλιανεῖς primam hic producit, quæ corripitur in Conc. 64.

ἐχλιαινόμην ἑστῶσα πρὸς τὸν ἥλιον.

Putavi aliquamdiu scribendum esse ἔχεις, σύ γε χλιανεῖς σεαυτόν. Sed revera in χλιαίνω et derivatis incerti moduli est litera ι et poëtarum arbitrio permissa. Producitur in χλιαρὸς Acharn. 975.

χρήσιμα· τά δ' αὖ πρέπει χλιαρὰ κατεσθίειν.

388. χοἰ πυκνοί. Sic Regius A. Vulgo πυκνοί.

391. ὁ μὴ ὥραισι. Elliptica locutio, in qua verbum supplendum e trita vulgi sermone imprecatione. Ordo est sic instituendus: ἔλεγε δ' ὁ μὲν Δημόστρατος (μὴ ὥραισιν ἵκοιτο) πλεῖν ἐς Σικελίαν. Formulam hanc illustravit Casaubonus ad Athenæum p. 112. Variata constructione occurrit infra 1037.

ἀλλὰ μὴ ὥρας ἵκοισθ'· ὡς ἐστὲ θωπικαὶ φύσει.

In Aug. scriptum ὥρασι, eodem errore, quo sæpe θύρασι pro θύραισι.

ἡ δ' ὑποπεπωκυῖ', ἡ γυνὴ 'πὶ τοῦ τέγους,
Κόπτεσθ' Ἄδωνιν, φησίν· ὁ δ' ἐβιάζετο
ὁ θεοῖσιν ἐχθρὸς καὶ μιαρὸς Χολοζύγης.
τοιαῦτ' ἀπ' αὐτῶν ἐστιν ἀκόλαστ' ᾄσματα.

Χορὸς Γεροντῶν.

τί δῆτ' ἄν, εἰ πύθοιο καὶ τὴν τῶνδ' ὕβριν;
αἳ τἄλλα θ' ὑβρίκασι, κἀκ τῶν καλπίδων
ἔλουσαν ἡμᾶς, ὥστε θαἰματίδια
πάρεστι σείειν, ὥσπερ ἐνεουρηκότας.

Πρ. νὴ τὸν Ποσειδῶ τὸν ἁλυκὸν, δίκαιά γε.
ὅταν γὰρ αὐτοὶ ξυμπονηρευώμεθα
ταῖσιν γυναιξὶ, καὶ διδάσκωμεν τρυφᾶν,
τοιαῦτ' ἀπ' αὐτῶν βλαστάνει βουλεύματα.
οἳ λέγομεν ἐν τῶν δημιουργῶν τοιαδί·
ὦ χρυσοχόε, τὸν ὅρμον, ὃν ἐπεσκεύασας,

395. ἡ δ' ὑποπεπωκυῖ'. In binis Regiis ὑποπιπτωκυῖ'. Sic etiam in Aug. scripserat librarius: sed π induxit. Hæ voces alibi commutatæ. In Pace 874. male vulgo legitur ὑποπεπτωκότες, ubi edidimus:

ἐπαίομεν Βραυρωνάδ' ὑποπεπωκότες.

397. Schol. Δημόστρατος Βουζύγης ἐλέγετο· ὃν Χολοζύγην εἶπε, διὰ τὸ μελαγχολᾶν. καὶ Εὔπολις δὲ ἐν Δήμοις ὡς μανιώδη αὐτὸν λέγει·

τί κέκραγας, ὥσπερ Βουζύγης ἀδικούμενος;

καὶ ἄλλοι.

398. τοιαῦτ' ἀπ' αὐτῶν. Sic duo Regii: mendose tamen B. ἀπαυτῶν, errore librarii, qui utique ob oculos habuit ἀπ' αὐτῶν. Vulgo τοιαῦθ' ὑπ' αὐτῶν.

399. Vulgo personam huic versui præfigunt nuntii, qui nullus in hac fabula est. Ineptorum librariorum commentum est. In Aug. adscripta persona est ἄγγελος γερόντων: in B. χορὸς γερόντων ἢ ἄγγελος. Vere A. id quod jam ante reposueram, exhibet nude χορὸς γερόντων.

401. θαἰμάτιδια. Sic recte tres codd. et veteres editiones. Perperam Kusterus edidit θοἰμάτιδια.

407. ἐν τῶν δημιουργῶν. Nihil frequentius apud quosvis scriptores hac ellipsi nominis οἶκος, vel ναὸς, quando de Diis agitur. Sic infra 622. εἰς Κλεισθένους. 1064. εἰς ἐμοῦ. Conc. 420. ἐς τῶν σκυλοδεψῶν. Ran. 69. et 118. εἰς Ἅιδου. Plato initio libri I. de Republica: ἦμεν ἂν οἴκαδε εἰς τοῦ Πολεμάρχου: ad quem locum in editione Cantabrigiensi hominis parum Attici legitur hæc annotatiuncula: ΑΤΤΙΚΩΤΕΡΟΝ *legas* ΤΟΝ ΤΟΥ. Ceterum tres mei codd. habent ἐν τῶν, ut recte Kusterus e duobus aliis edidit, quorum, in formula pueris etiam notissima, ne quidem requirenda erat auctoritas. Berglerus tamen mendosum veterum editionum ἐκ retineri voluit, absurdissimis argumentis, ut sunt ejus alia permulta.

408. ὦ χρυσοχόε, τὸν ὅρμον, ὃν ἐπεσκεύασας. Sic duo Regii: vulgo claudicante metro, ἐσκεύασας. Sincera lectio Kustero innotuerat e cod. Vossiano, eamque in eadem nota commendat, qua dicit se e duobus codicibus superiori versu ἐν pro ἐκ reposuisse. Quidni ergo etiam ἐπεσκεύασας in textu reponebat? Hoc non minus quam illud certum est. Aug. pravam exhibet editionum lectionem. Scilicet observasse operæ pretium erit ridiculum multorum librariorum morem, qui compendii ergo præpositiones verbis adhærentes, maxime si eas ad sensum nihil conferre arbitrarentur, omittere solebant; quod quidem in solutæ orationis scriptoribus haud permagni momenti est; at in poëtis multos bonos versus perdidit hæc socordia. Infra 613. ubi recte edidi:

ἥξει παρ' ἡμῶν τὰ τρίτ' ἐπεσκευασμένα.

Ex eadem causa atque hic legitur vulgo cum metri labe ἐσκευασμένα. In Thesm.

ὀρχουμένης μου τῆς γυναικὸς ἑσπέρας,
ἡ βάλανος ἐκπέπτωκεν ἐκ τοῦ τρήματος.
ἐμοὶ μὲν οὖν ἔστ' ἐς Σαλαμῖνα πλευστέα·
σὺ δ', ἢν σχολάσῃς, πάσῃ τέχνῃ, πρὸς ἑσπέραν
ἐλθὼν, ἐκείνῃ τὴν βάλανον ἐνάρμοσον.
ἕτερος δέ τις πρὸς σκυτοτόμον ταδὶ λέγει,
νεανίαν, καὶ πέος ἔχοντ' οὐ παιδικόν·
ὦ σκυτοτόμε, τῆς μου γυναικὸς τοῦ ποδὸς
τὸ δακτυλίδιον πιέζει τὸ ζυγὸν,
ἅθ' ἁπαλὸν ὄν· τοῦτ' οὖν σὺ, τῆς μεσημβρίας
ἐλθὼν, χάλασον, ὅπως ἂν εὐρυτέρως ἔχῃ.
τοιαῦτ' ἀπήντηκ' ἐς τοιαυτὶ πράγματα,
ὅτε γ' ὢν ἐγὼ Πρόβουλος, ἐκπορίσας ὅπως
κωπῆς ἔσονται, τἀργυρίου νυνὶ δέον,
ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἀποκέκλεισμαι τῶν πυλῶν.
ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ἑστάναι. φέρε τοὺς μοχλοὺς,
ὅπως ἂν αὐτὰς τῆς ὕβρεως ἐγὼ σχέθω.
τί κέχηνας, ὦ δύστηνε; ποῖ δὲ σὺ βλέπεις,
οὐδὲν ποιῶν ἄλλ', ἢ καπηλεῖον σκοπῶν;

951. ubi edidi :

ἐς τὰς ὥρας ξυνεπιτυχόμενος.

Legitur vulgo ruente metro ξυντυχόμενος. E similibus exemplis didicerunt Critici mendas codicibus, quos versant antiquiores, eluere, pro simplicibus verbis composita reponendo ; quod sæpe a nobis factum videbitur : ut Ran. 1517. διασώζειν pro σώζειν. Thesm. 658. διαθρῆσαι pro ἀθρῆσαι. Nub. in versu fœde corrupto 326. διαθρῶ pro ἀθρῶ. Ibid. 987. προδιδάσκεις pro διδάσκεις. Vesp. 386. κατακλαύσαντες pro κλαύσαντες. Ibid. 565. παρισώσῃ pro ἰσώσῃ : aliisque in locis, ubi emendationum reddetur ratio. Sic Apollonio iii. 571. ὑποπτήσσεσθαι restitutum pro πτήσσεσθαι.

410. ἐκ τοῦ τρήματος. Perperam Regii ἐκ τοῦ τρίμματος. Intellexitne auctor istius lectionis, glandem ὑπὸ τῆς τρίψεως excidisse? sed ineptum hoc est. Nemo non videt quo adludat Comicus. In Conc. 623. προβεβούλευται γὰρ ὅπως ἂν μηδεμιᾶς ᾖ τρύπημα κενόν.

413. ἐνάρμοσον. Sic tres codd. Editiones priscæ εὐάρμοσον, eadem erroris causa, ob quam supra observatum v. 398. ἀπαυτῶν pro ἀπ' αὐτῶν : quia ν et υ facillime permutantur.

417. δακτυλίδιον. Diminutivorum in ίδιον penultimam alia corripiunt, alia producunt. Diversitatis causam patefacit Dawesius Misc. Crit. p. 214. Sed vereor ut ejus ratio hic locum habere possit. Nam δακτυλίδιον *digitulus* a δάκτυλος fluit, ut ἀδελφίδιον ab ἀδελφός. Non enim derivatur a δακτύλιος *anulum* significante. Aut dicendum δακτυλίδιον derivatum a δακτύλιος tam *digitulum*, quam *anulum* significare. Sed sunt hæc, *quod dici solet*,

gerræ germanæ, atque edepol λῆροι λῆρον.

Certum est antepenultimam in δακτυλίδιον hic produci, et *parvum digitum* hoc diminutivo significari.

426. ποῖ δὲ σὺ βλέπεις; Sic ambo Regii. Vulgo ποῖ δ' αὖ σύ. Iidem initio versus exhibent τί κέχηνας, quod bene Kusterus reposuit, quum priores editiones jugulato metro haberent ποῖ κέχηνας.

427. οὐδὲν ποιῶν ἄλλ', ἢ — Sic Aug. quod vix memoratu dignum est. Potior est hæc scriptura, ea quam vulgati libri exhibent ἀλλ' ἤ : qua de re videndus, si tanti est, novissimus auctor de Part. Gr.

οὐχ ὑποβαλόντες τοὺς μοχλοὺς ὑπὸ τὰς πύλας
ἐντεῦθεν ἐκμοχλεύσετ', ἐνθενδὶ δ' ἐγὼ
ξυνεκμοχλεύσω;
Λυ. μηδὲν ἐκμοχλεύετε·
ἐξέρχομαι γὰρ αὐτομάτη. τί δεῖ μοχλῶν;
οὐ γὰρ μοχλῶν δεῖ μᾶλλον, ἢ νοῦ καὶ φρενῶν.
Πρ. ἄληθες, ὦ μιαρὰ σύ; ποῦ 'σθ' ὁ τοξότης;
ξυλλάμβαν' αὐτὴν, κὠπίσω τὼ χεῖρε δεῖ.
Λυ. εἴ τ' ἄρα, νὴ τὴν Ἄρτεμιν, τὴν χεῖρά μοι
ἄκραν προσοίσει δημόσιος ὢν, κλαύσεται.
Πρ. ἔδεισας, οὗτος; οὐ ξυναρπάσει μέσην,
καὶ σὺ μετὰ τούτου, κἀνύσαντε δήσετον;
Στ. εἴ τ' ἄρα, νὴ τὴν Πάνδροσον, ταύτῃ μόνον
τὴν χεῖρ' ἐπιβαλεῖς, ἐπιχεσεῖ πατούμενος.
Πρ. ἰδού γ' ἐπιχεσεῖ. ποῦ 'στιν ἕτερος τοξότης;
ταύτην προτέραν ξύνδησον, ὁτιὴ καὶ λαλεῖ.
Λυ. εἴ τ' ἄρα, νὴ τὴν Φωσφόρον, τὴν χεῖρ' ἄκραν
ταύτῃ προσοίσεις, κύαθον αἰτήσεις τάχα.
Πρ. τουτὶ τί ἦν; ποῦ τοξότης; ταύτης ἔχου.
παύσω τιν' ὑμῶν τῆσδ' ἐγὼ τῆς ἐξόδου.
Στ. εἴ τ' ἄρα, νὴ τὴν Ταυροπόλον, ταύτῃ πρόσει,

428. ὑποβαλόντες. Vulgo ὑποβαλόντι. Pluralem præferunt tres codd. Mendose tamen in B. ὑποβαύνες, unde nihilominus liquet de terminatione vocis, quam scribere debuit librarius.

429. ἐνθενδὶ δ' ἐγώ. Vulgo claudicante metro ἐνθένδ' ἐγώ. Illud se cuivis facile obtulisset : jamdudum a me repositum postea confirmavit Regius A. Minus emendate in B. ἐνθένδε δ' ἐγώ.

436. Male hunc locum vertit Berglerus, quem incaute secutus sum : *quamvis publicus sit minister*. Nihil tale in Græcis. Reddendum potius erat : *quum sit publicus minister*. Sed ne is quidem verus est sensus. δημόσιος hic summi contemtus est appellatio, tantumdem valens ac κάθαρμα, vel φαρμακὸς, qua significatione occurrit Eq. 1136. Verterim : *Per Dianam juro, flebit, si mihi primorem manum admoverit scelus.*

441. ποῦ 'στιν ἕτερος τοξότης; *ubi est alius sagittarius?* Sic bene Berglerus, a quo hic temere descivi. ἕτερος apud Comicum nostrum nunquam aliud valet, quam ἄλλος. Ubi de duobus sermo est, et *alter* significari debet, tum ἕτερος comitem sibi adjungit articulum, ὁ ἕτερος, vel ἅτερος. Nec causæ erat quidquam cur Kusterus in indice observaret ἕτερον pro ἄλλον usurpari. Id enim perpetuum est, ut nullibi ἕτερον nude sine articulo reperias, quando e duobus alter significatur. Ran. 1415. τὸν ἕτερον λαβὼν ἄπει. Nub. 114. τούτοιν τὸν ἕτερον τοῖν λόγοιν. Eq. 174. τὸν δ' ἕτερον εἰς Χαλκηδόνα. Ach. 117. τοῖν μὲν εὐνούχοιν τὸν ἕτερον τουτονὶ ἐγᾦδα. Thesm. 227. τὴν ἡμίκραιραν τὴν ἑτέραν ψιλὴν ἔχων.

444. κύαθον, *cucurbitulam*. Suidas ex integrioribus ad hunc locum scholiis : κύαθον αἰτήσεις τάχα, ἵνα προσθῇς ταῖς γνάθοις. οὕτως τυφθήσῃ, ὡς ὑπωπιασθήσῃ ὑφ' ἡμῶν. γεμίζουσι γὰρ κύαθον θερμοῦ, καὶ προσκολλῶσι τοῖς οἰδήμασι, καὶ θεραπεύουσι. Græci medici σικύας vocant, nos Galli, *ventouses*, caliculos illos, qui cuti cum flamma applicantur. Horum mentio etiam in Pace 541.

καὶ ταῦτα δαιμονίως ὑπωπιασμέναι
ἁπαξάπασαι, καὶ κυάθοις προσκείμεναι.

ἐκκοκκιῶ σοῦ τὰς στενοκωκύτους τρίχας.
Πρ. οἴ μοι κακοδαίμων· ἐπιλέλοιφ' ὁ τοξότης.
ἀτὰρ οὐ γυναικῶν οὐδέποτ' ἔσθ' ἡττητέα
ἡμῖν· ὁμόσε χωρῶμεν αὐταῖς, ὦ Σκύθαι,
ξυνταξάμενοι.
Λυ. νὴ τὼ θεὼ, γνώσεσθ' ἄρα,
ὅτι καὶ παρ' ἡμῖν εἰσι τέτταρες λόχοι
μαχίμων γυναικῶν ἔνδον ἐξωπλισμένων.
Πρ. ἀποστρέφετε τὰς χεῖρας αὐτῶν, ὦ Σκύθαι.
Λυ. ὦ ξύμμαχοι γυναῖκες, ἐκθεῖτ' ἔνδοθεν,
ὦ σπερμαγοραιολεκιθολαχανοπώλιδες,
ὦ σκοροδοπανδοκευτριαρτοπώλιδες,
οὐχ ἕλξετ', οὐ παιήσετ', οὐκ ἀρήξετε;
οὐ λοιδορήσετ', οὐκ ἀναισχυντήσετε;
παύεσθ', ἐπαναχωρεῖτε, μὴ σκυλεύετε.
Πρ. οἴμ', ὡς κακῶς πέπραγέ μου τὸ τοξικόν.
Λυ. ἀλλὰ τί γὰρ ᾤου; πότερον ἐπὶ δούλας τινὰς
ἥκειν ἐνόμισας, ἢ γυναιξὶν οὐκ οἴει
χολὴν ἐνεῖναι;
Πρ. νὴ τὸν Ἀπόλλω, καὶ μάλα

453. *τέτταρες.* Sic Regii. Vulgo *τέσσαρες.* Hesychius: *λόχοι Λακεδαιμονίων, φησὶν Ἀριστοφάνης, τέτταρες.* Ad quem locum vide interpretes. Argutatur hic Berglerus, jocum ex ambiguo quærens, qui prorsus esset inficetus. Adludit Comicus ad notissimas Lacedæmoniorum *μόρας.* Vide Meursium Att. Lect. i. 16.

459. *παιήσετ'.* Futurum est verbi *παίω* Atticorum more, qui futura barytonorum formant tanquam a contractis. Nub. 1125.

ἀποκικόψονται· τοιαύταις σφενδόναις παιήσομεν.

Sic Eq. 98. *κατακλινήσομαι.* Thesm. 653. *οἰχήσεται.* Vesp. 222. *βαλλήσομεν.* Pl. 21. *τυπτήσεις*: aliaque — *οὐχ ἕλξετ'* habent duo Regii, quod e Vossiano bene reposuit Kusterus. Aug. et Juntina *ἐξέλκετ'*, quod inepte Veneti typographi mutarunt in *ἐξέλθετ'*.

461. *παύεσθ'.* Sic Aug. Vulg. *παύσασθ'.*

465. *νὴ τὸν Ἀπόλλω.* Sic duo Regii, quod e Vat. bene reposuit Kusterus, ejecto spurio *μὰ*, quod erat in prioribus editionibus. At hoc revocavit Berglerus, licet fateatur, *particulam illam negativam esse, et apud Comicum vix ullibi aliter occurrere, nisi forte hoc in loco.* Cur ergo veteri codici, cui major quam denis editionibus, etiamsi omnes Farreanæ essent, fides habenda, noluit obsequi? Quia scilicet apud Aristænetum et Alciphronem *μὰ* affirmans occurrit. Tanquam si ad normam recentiorum et vix balbutientium Græculorum exigendus esset Aristophanes. Una est illa ex multis Bergleri notulis, quas ille procul dubio retractasset, quasque peritus emtor, qui famæ illius consultum voluisset, plane suppressisset. Particula *μὰ* non apud Comicum solum, sed apud quosvis Atticos scriptores, aliorumque probatissimos, semper in *negatione* adhibetur; nunquam in *affirmatione*, nisi comitem *ναὶ* adjunctam habeat, cui tum vis omnis inest, ut Pl. 187. ubi quærenti Pluto,

ἐγὼ τοσαῦτα δυνατός εἰμ' εἷς ὢν ποιεῖν;

respondet Chremylus:

καὶ ναὶ μὰ Δία τούτων γε πολλῷ πλείονα.

Sed *μὰ* sine *ναὶ* apud veteres non affirmat. Afferuntur in contrarium exempla pauca e Plutarcho, Luciano, Libanio, aliisque recentioribus. Vide Thomam M. in *μὰ* et Luciani interpretem T. ii. p. 718. et 767. Sed præterquam nihil ista ad Aristophanem faciunt, illorum forte locorum plures aliter quam vulgo in bonis codicibus exstant. Miror a nemine in exemplum adductum fuisse prioris ætate et auctoritate potioris Callimachi Epigr. xii. (Edit. Batavæ xlv.) cujus ultimum hoc est distichon:

ὤπτηται μεγαλωστὶ, μὰ δαίμονας. οὐκ ἀπὸ ῥυσμοῦ
εἰκάζω, φωρὸς δ' ἴχνια φὼρ ἔμαθον.

Vertit interpres: *Torretur vehementer per deos: non de tramite aberro conjectura; furis vero vestigia ipse fur novi.* Sed prava est versio, et lectio, et interpunctio. Sic distingui et scribi oportuit:

ὤπτηται μέγα δή τι. μὰ δαίμονας, οὐκ ἀπὸ ῥυσμοῦ
εἰκάζω· φωρὸς δ' ἴχνια φὼρ ἔμαθον.

μὰ δαίμονας ad sequentem negationem pertinet, ut apud Comicum millies. *Non, ita me dii ament, falsa conjectura ducor.* Vel *ab ejus figura tantum conjecturam facio: sed furis vestigia fur ipse novi.* *ῥυσμὸς figuram* significat, ut ostendit Menagius ad Diog. Laërt. p. 415. Denique in membr. Vaticanis scriptum est *μεγάλη τι*, unde alii *μεγάλως τι* fecerunt, alii *μεγαλωστί*: perperam. Emendandum erat *μέγα δή τι*, quod conjectura adsecutum est Bentleii acumen, cui nos stolidi morem non gessimus. Lineola tantum differunt ΜΕΓΑΔΗΤΙ et ΜΕΓΑΛΗΤΙ. Membranæ Vat. menda orta ex frequenti commutatione literarum Α. Λ. Δ. cujus aliud exemplum est in nota ad Thesm. 456. Istuc *μέγα δή τι* Callimacho in deliciis fuisse ostendit Princeps Criticorum. Sic Strato Epigr. xxii. *καῦμά μ' ἔχει μέγα δή τι.* et Epigr. xlii.

καὶ μὴν καὶ τὸν, ὅτ' ἐστὶν ἐν ἀγκάσιν, εὐθὺ θέλοντα,
καὶ παρέχοντα χύδην, οὐ πάνυ δή τι φιλῶ.

466. *πολλήν γ', ἐάνπερ.* Duo Regii *πολλή γ' ἐάν περ.* Aug. *πολλήν γ'* — quod congruum est. Repetendum enim ex interrogatione verbum *οἶμαι.* Vulgo *πολλὴν ἐάν γε* —

467. *Πρόβουλε τῆσδε τῆς γῆς.* Sic bene Kusterus ex nescio cujus emendatione. Tres codd. cum Juntina aliisque veteribus *τῆσδε γῆς*, mutilo versu.

476. *χρησόμεσθα.* Sic duo Regii. Vulgo *χρησόμεθα.*

πολλήν γ', ἐάνπερ πλησίον κάπηλος ᾖ.

Χορὸς Γεροντῶν.

ὦ πόλλ' ἀναλώσας ἔπη, Πρόβουλε τῆσδε τῆς γῆς,
τί τοῖσδε σαυτὸν ἐς λόγους τοῖς θηρίοις ξυνάπτεις;
οὐκ οἶσθα λουτρὸν, οἷον αἵδ' ἡμᾶς ἔλουσαν ἄρτι
ἐν τοῖσιν ἱματιδίοις, καὶ ταῦτ' ἄνευ κονίας;

Χορὸς Γυναικῶν.

ἀλλ', ὦ μέλ', οὐ χρὴ προσφέρειν τοῖς πλησίοισιν εἰκῇ
τὴν χεῖρ'· ἐὰν δὲ τοῦτο δρᾷς, κυλοιδιᾶν ἀνάγκη.
ἐπεὶ θέλω 'γὼ σωφρόνως, ὥσπερ κόρη, καθῆσθαι,
λυποῦσα μηδέν' ἐνθαδὶ, κινοῦσα μηδὲ κάρφος·
ἢν μή τις ὥσπερ σφηκιὰν βλίττῃ με κἀρεθίζῃ.

Χορὸς Γεροντῶν.

ὦ Ζεῦ, τί ποτε χρησόμεσθα
τοῖσδε τοῖσι κνωδάλοις;
οὐ γάρ ἐστ' ἀνεκτὰ τάδ'. ἀλλὰ βασανιστέον
τόδε σοι πάθος μετ' ἐμοῦ,
ὅ τι βουλόμεναί ποτε τὴν Κρανάαν

κατέλαβον, ἐφ' ὅ τι τε
μεγαλόπετρον, ἄβατον,
ἀκρόπολιν, ἱερὸν τέμενος.
ἀλλ' ἀνερώτα, καὶ μὴ πείθου, καὶ πρόσφερε πάντας ἐλέγχους·
ὡς αἰσχρὸν ἀκωδώνιστον ἐᾶν τοιοῦτον πρᾶγμα μεθέντας.

Πρόβουλος.

καὶ μὴν αὐτῶν τοῦτ' ἐπιθυμῶ, νὴ τὸν Δία, πρῶτα πυθέσθαι,
ὅ τι βουλόμεναι τὴν πόλιν ἡμῶν ἀπεκλείσατε τοῖσι μοχλοῖσιν.

Λυσιστράτη.

ἵνα τἀργύριον σῶν παρέχοιμεν, καὶ μὴ πολεμοῖτε δι' αὐτό.

Πρόβουλος.

διὰ τἀργύριον πολεμοῦμεν γάρ;

Λυσιστράτη.

καὶ τἄλλα γε πάντ' ἐκυκήθη.
ἵνα γὰρ Πείσανδρος ἔχοι κλέπτειν, χοἰ ταῖς ἀρχαῖς ἐπέχοντες,
αἰεί τινα κορκορυγὴν ἐκύκων. οἱ δ' οὖν τοῦδ' οὕνεκα δρώντων
ὅ τι βούλονται· τὸ γὰρ ἀργύριον τοῦτ' οὐκέτι μὴ καθέλωσιν.

Πρόβουλος.

ἀλλὰ τί δράσεις;

Λυσιστράτη.

τοῦτό μ' ἐρωτᾷς; ἡμεῖς ταμιεύσομεν αὐτό.

Πρόβουλος.

ὑμεῖς ταμιεύσετε τἀργύριον;

484. μὴ πείθου. Sic scribendum esse evincit metri ratio. Male vulgo πιθοῦ. Illud jam ante a me repositum postea inveni in duobus Regiis. Iidem et Aug. seq. v. recte ad metri legem habent τοιοῦτον. Male vulgo τοιοῦτο.

487. Turpiter depravatum hunc versum exhibent recentiores Comici editiones:

ὅ τι βουλόμεναι τὴν ἀκρόπολιν ἡμῶν ἀπεκλείσατε μοχλοῖς.

Quæ imperiti nescio cujus editoris interpolatio est. In Aug. ut in Juntina ceterisque veteribus editt. legitur:

ὅ τι βουλόμεναι τὴν πόλιν ἡμῶν ἀπεκλείσατε τοῖς μοχλοῖς.

In Regio A.

ὅ τι βουλόμεναι τὴν πόλιν οὕτως ἡμῶν ἀπεκλείσατε μοχλοῖς.

Nec aliter B. nisi quod οὕτως omittit. In eo voci πόλιν superscripta glossa τὴν ἀκρόπολιν, e Scholiastæ expositione petita. Censebit quis forte lectionem prioris Regii recipi debuisse; sed obstat syllabæ modulus in μοχλοῖς, quod nullibi apud Comicum occurrit, nisi priore correpta. Itaque tutius fuit Dawesii emendationem sequi, e penitissima Aristophanei metri peritia ductam. Vides eam ab antiqua lectione sola duarum vocum forma differre. Properanti librario, et ductus aliquot calami compendi facere volenti, commodum visum est τοῖς μοχλοῖς pro τοῖσι μοχλοῖσιν.

488. παρέχοιμεν. Solœce vulgo παρέχωμεν. Illud recte exhibent Aug. et B. In A. σῶν κατέχοιμεν.

489. καὶ τἄλλα γε. Sic Regii. Vulgo τἄλλα τε.

490. ταῖς ἀρχαῖς ἐπέχοντες. Sic etiam Suidas in κορκορυγάς. Perperam Regii τὰς ἀρχάς.

491. αἰεί. Vulgo ἀεί. Vide infra ad 1230. οὕνεκα pro vulgato εἵνεκα habent Regii. In Aug. ἕνεκα.

494. τί δὲ δεινὸν τοῦτο νομίζεις. Vulgo τί δεινὸν, claudicante versu.

Λυ. τί δὲ δεινὸν τοῦτο νομίζεις;
οὐ γὰρ τἄνδον χρήματα πάντως ἡμεῖς ταμιεύομεν ὑμῖν;
Πρ. ἀλλ' οὐ ταυτόν.
Λυ. πῶς οὐ ταυτόν;
Πρ. πολεμητέον ἔστ' ἀπὸ τούτου.
Λυ. ἀλλ' οὐδὲν δεῖ πρῶτον πολεμεῖν.
Πρ. πῶς γὰρ σωθησόμεθ' ἄλλως;
Λυ. ἡμεῖς ὑμᾶς σώσομεν.
Πρ. ὑμεῖς;
Λυ. ἡμεῖς μέντοι.
Πρ. σχέτλιόν γε.
Λυ. ὡς σωθήσει, κἂν μὴ βούλῃ.
Πρ. δεινόν γε λέγεις.
Λυ. ἀγανακτεῖς·
ἀλλὰ ποιητέα ταῦτ' ἐστὶν ὅμως.
Πρ. νὴ τὴν Δήμητρ', ἄδικόν γε.
Λυ. σωστέον, ὦ 'τάν.
Πρ. κεἰ μὴ δέομαι;
Λυ. τοῦδ' οὕνεκα καὶ πολὺ μᾶλλον.
Πρ. ὑμῖν δὲ πόθεν περὶ τοῦ πολέμου τῆς τ' εἰρήνης ἐμέλησεν;
Λυ. ἡμεῖς φράσομεν.
Πρ. λέγε δὴ ταχέως, ἵνα μὴ κλάῃς.
Λυ. ἀκροῶ δή,
καὶ τὰς χεῖρας πειρῶ κατέχειν.
Πρ. ἀλλ' οὐ δύναμαι. χαλεπὸν γὰρ
ὑπὸ τῆς ὀργῆς αὐτὰς ἴσχειν.

499. Hunc versum in impressis omissum tres codd. sic exhibent:

ὡς σωθήσει, κἂν μὴ βούλῃ—δεινὸν λέγεις—ἀγανακτεῖς.

Exciderat particula γε, quæ habetur infra 529. δεινόν γε λέγεις, κοὐ τλητὸν ἔμοιγε. Minus emendate A. σωθήσῃ.

500. ἀλλὰ ποιητέα ταῦτ' ἐστὶν ὅμως. Sic optime Regii. Aug. ut Juntina et utraque Basileensis ἀλλ' ἀποντέα, quod quid sit, vel unde emerserit, neminem arbitror adhuc suspicatum fuisse. Ortum est a prava scriptura αλλα ποντεα. η, ut millies observatum ab iis qui codices tractarunt, in ν mutatum, et voces male distinctæ, ἀλλ' ἀποντέα pro ἀλλὰ ποντέα. Hoc primum certissimum est. In priore Veneta, unde in ceteras transiit, emendatum fuit ἀλλ' ἀποδεκτέα, conjectura sane non inepta, quæque auctorem habet hominem eruditum. ἀποδέχομαι, unde verbale ἀποδεκτέον, exemplis illustrat Taylor ad Lysiam p. 768. edit. Lipsiensis. Sed longe præstat nostra lectio certa nixa auctoritate. Permutationis literarum η et ν permulta dabit exempla Juntina editio, quæ instar scripti codicis est. Alterum observare memini in hac ipsa fabula v. 1281. ἰσίον pro ἠπίον.

501. τοῦδ' οὕνεκα. Sic recte B. et Aug. In A. τοῦγ' εἵνεκα. Regii καὶ πολύ. In Aug. et in vett. editt. καὶ omissum cum metri ruina.

Λυ. κλαύσει τοίνυν πολὺ μᾶλλον.

Πρόβουλος.

τοῦτο μὲν, ὦ γραῦ, σαυτῇ κρώξαις· σὺ δ' ἐμοὶ λέγε.

Λυσιστράτη.

ταῦτα ποιήσω.

ἡμεῖς, τὸν μὲν πρότερον πόλεμον καὶ τὸν χρόνον, ἠνεχόμεσθα, ὑπὸ σωφροσύνης τῆς ἡμετέρας, τῶν ἀνδρῶν, ἅττ' ἐποιεῖτε. οὐ γὰρ γρύζειν εἰᾶθ' ἡμᾶς. κᾆτ' οὐκ ἠρέσκετέ γ' ἡμᾶς. ἀλλ' ᾐσθανόμεσθα καλῶς ὑμῶν· καὶ πολλάκις, ἔνδον ἂν οὖσαι, ἠκούσαμεν ἄν τι κακῶς ὑμᾶς βουλευσαμένους μέγα πρᾶγμα· εἶτ' ἀλγοῦσαι τἄνδοθεν, ὑμᾶς ἐπανηρόμεθ' ἂν γελάσασαι· Τί βεβούλευται περὶ τῶν σπονδῶν ἐν τῇ στήλῃ παραγράψαι ἐν τῷ δήμῳ τήμερον ὑμῖν; Τί δέ σοι τοῦτ'; ἦδ' ὃς ἂν ὡνήρ· οὐ σιγήσει; κἀγὼ 'σίγων.

Γυνή.

ἀλλ' οὐκ ἂν ἐγώ ποτ' ἐσίγων.

Πρόβουλος.

κἂν ᾤμωξάς γ', εἰ μὴ 'σίγας.

Λυσιστράτη.

τοιγὰρ ἔγωγ' ἔνδον ἐσίγων.

ἕτερόν τι πονηρότερον δήπου βούλευμ' ἐπεπύσμεθ' ἂν ὑμῶν· εἶτ' ἠρόμεθ' ἄν· Πῶς ταῦτ', ὦ 'νερ, διαπράττεσθ' ὧδ' ἀνοήτως; ὁ δ' ἔμ' εὐθὺς ὑποβλέψας φάσκεν ἄν· Εἰ μὴ τὸν στήμονα νήσεις,

508. τῶν ἀνδρῶν, ἅττ' ἐποιεῖτε. Sic recte A. Vulgo spreta et metri et sermonis lege ἅττ' ἂν ποιεῖτε. In B. saltem ad loquendi normam ἅττ' ἂν ποιῆτε.

510. ἔνδον ἂν οὖσαι. Sinceram hanc editionum lectionem habet Aug. In B. particula ἂν omissa versu ruente: in A. ἔνδον ἐοῦσαι. Postremum hoc non admittit plebeius Comicorum sermo.

514. Τί δέ σοι τοῦτ'; ἦδ' ὃς ἂν ὡνήρ. Vulgo ταῦτ' ἦδ' ὃς ἂν ἀνήρ. Regius uterque τοῦτ'. A. ἦδ' ὃς ὁ ἀνήρ: alter ἦδ' ὃς ἀνήρ. Vides ex istis legitimam lectionem reconcinnatam fuisse.

515. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐγώ. Hoc dicit quævis alia mulier. In A. præfixa persona Μυῤῥίνη, et superscriptum γυνή. In B. μία γυνή.

516. ᾤμωξας. Sic duo Regii cum Vat. et Voss. Mox vocem ἔνδον in prioribus editt. omissam et a Kustero repositam agnoscunt tres mei codd. Sed ἔγωγ' omittunt.

517. Hic versus toto pede vulgo mutilus est, omissa voce δήπου, quam suppeditavit Regius A. Kusteri conjectura non contentus reposueram primo: ἀλλὰ τάχ' ἕτερόν τι πονηρότερον βούλευμ'—

519. Corrupte vulgo legitur hic versus tum quoad metrum, tum quoad φράσιν;

ὁ δέ μ' εὐθὺς ὑποβλέψας ἔφασκε, καὶ μὴ τὸν στήμονα νήσω—

Persanatum eum fore credidit Orvillius ad Charit. p. 506. si legatur φάσκειν: sed non animadvertit absurdum esse καὶ μὴ νήσω. Nullus hic locus esse potest copulæ. Regii vocem ἔφασκε omittunt, præterea in A. scriptum ὑποβλέψας, εἰ μὴ τὸν στήμονα νήσεις, quod postremum

ὀτοτύξει τοι μακρὰ τὴν κεφαλήν· ΠΟΛΕΜΟΣ Δ' ΑΝΔΡΕΣΣΙ ΜΕΛΗΣΕΙ.

Πρόβουλος.

ὀρθῶς γε λέγων, νὴ Δί', ἐκεῖνος.

Λυσιστράτη.

πῶς ὀρθῶς, ὦ κακόδαιμον, εἰ μηδὲ κακῶς βουλευομένοις ἐξῆν ὑμῖν ὑποθέσθαι; ὅτε δῆθ' ὑμῶν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς φανερῶς ἠκούομεν ἤδη, Οὐκ ἔστιν ἀνὴρ ἐν τῇ χώρᾳ, μὰ Δί', οὐ δῆτ' ἔσθ' ἕτερός τις· μετὰ ταῦθ' ἡμῖν εὐθὺς ἔδοξεν σῶσαι τὴν Ἑλλάδα κοινῇ ταῖσι γυναιξὶ ξυλλεχθείσαις. ποῖ γὰρ καὶ χρῆν ἀναμεῖναι; ἢν οὖν ἡμῶν χρηστὰ λεγουσῶν ἐθελήσητ' ἀντακροᾶσθαι, κἀντισιωπᾶν, ὥσπερ χ' ἡμεῖς, ἐπανορθώσαιμεν ἂν ὑμᾶς.

Πρόβουλος.

ὑμεῖς ἡμᾶς; δεινόν γε λέγεις, κοὐ τλητὸν ἔμοιγε.

Λυσιστράτη.

σιώπα.

verissimum est: unde maximam partem optime reposui:

ὁ δ' ἔμ' εὐθὺς ὑποβλέψας φάσκεν ἄν· Εἰ μὴ τὸν στήμονα νήσεις.

V. seq. vulgo legitur ὀτοτύξεσθαι, congruenter quidem, quum præcessisset νήσω: duo Regii ὀτοτύξεσθε. Utraque lectio corrupta est ex ὀτοτύξει τοι. Quis non sentit quantum accedat vis et leporis huic narrationi, si directa referatur mariti increpatio, ad eundem modum, quo supra, τί βεβούλευται ὑμῖν; et τί δέ σοι ταῦτ'; et πῶς ταῦτα διαπράττεσθ'; Tamen quia φάσκεν sine augmento non est ex Comici usu, præstat minore mutatione, transpositis tantum duabus vocibus, cum Valckenario ad Herodotum p. 853. legere:

ὁ δ' ἔμ' εὐθὺς ἔφασκεν ὑποβλέψας· Εἰ μὴ τὸν στήμονα νήσεις

ὀτοτύξει τοι μακρὰ τὴν κεφαλήν.

reliqua pars meæ emendationis certissima est, fide veteris codicis nixa.

520. πόλεμος δ' ἄνδρεσσι μελήσει. Facete hæc traducta ex Hectoris ab Andromacha discedentis oratione Iliad. vi. versus finem:

ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε, ἱστόν τ', ἠλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε

ἔργον ἐποίχεσθαι· ΠΟΛΕΜΟΣ Δ' ΑΝΔΡΕΣΣΙ ΜΕΛΗΣΕΙ.

quæ παρῳδεῖ infra mulier: πόλεμος δὲ γυναιξὶ μελήσει.

523. ὅτε δῆθ' ὑμῶν. Corrupte vulgo et mendosissime ὅτε δ' ἤδ' ὑμῶν. Nostrum exhibet A. et jamdudum repositum fuerat in priore Veneta, unde in alteram migravit. Falsum est quod ait Berglerus ultimam in ἤδη posse elidi.

524. μὰ Δί', οὐ δῆτ' ἔσθ' ἕτερός τις. Sic certissime metrum restitui, inserto ἔσθ', quod eleganter repetitum vim sermoni addit. Omittunt hoc verbum etiam tres mei codd. In Regiis, ut vulgo, οὐ δῆθ' ἕτερός τις. In Aug. οὐ δῆτ' ἕτερός τις, ubi tenuis consonans leve indicium dat omissi verbi. Similiter ἔσθ' omissum vulgo Av. 276.

529. σιώπα. Sic vulgo absurdissime constitutus hic locus.

Λυσιστράτη.

σιώπα,

σίγ', ὦ κατάρατε.

Πρόβουλος.

σιωπῶ 'γώ;

Λυσιστράτη.

ᾗ ταῦτα καλύμματα φέρει περὶ τὴν κεφαλήν.

Πρόβουλος.

μὴ νῦν ζώην.

ubi non metri magis quam sensus habita

Πρόβουλος.

σοί γ', ὦ κατάρατε, σιωπῶ 'γώ; καὶ ταῦτα κάλυμμα φορούσῃ
περὶ τὴν κεφαλήν; μή νυν ζῴην.

Λυσιστράτη.

ἀλλ' εἰ τοῦτ' ἐμπόδιόν σοι,
παρ' ἐμοῦ τουτὶ τὸ κάλυμμα λαβὼν,
ἔχε καὶ περίθου περὶ τὴν κεφαλὴν,
κᾆτα σιώπα,
καὶ τουτονὶ τὸν καλαθίσκον·
κᾆτα ξαίνειν ξυζωσάμενος,
κυάμους τρώγων·
ΠΟΛΕΜΟΣ ΔΕ ΓΥΝΑΙΞΙ ΜΕΛΗΣΕΙ.

Χορὸς Γυναικῶν.

ἀπαίρετ', ὦ γυναῖκες, ἀπὸ τῶν καλπίδων, ὅπως ἂν
ἐν τῷ μέρει χ' ἡμεῖς τι ταῖς φίλαισι συλλάβωμεν.
ἐγὼ γὰρ οὔποτ' ἂν κάμοιμ' ὀρχουμένη,

ratio. Proclive erat e Scholiaste reponere καὶ ταῦτα κάλυμμα φορούσῃ, quod Kustero ne quidem observatum, animadvertit Dawesius Miscell. Crit. p. 75. Præterea loquendi vices personis male divisas esse monuerunt Markland ad Eurip. Suppl. 454. et Toup Cur. Nov. in Suidam p. 82. sed neuter rem confecit. Postquam Lysistrata ira concitata dixit σιώπα, *tais-toi*, nihil insuper addere debuit: quod illi præterea tribuunt σίγα, frigidum est. Ubi duo illa verba conjunguntur, hoc primo loco semper positum videbis; σίγα, σιώπα. Tum participium φορούσῃ cum emphasi prolatum ob voces καὶ ταῦτα, ad expressum nomen, vel pronomen, vel personam præcedentis verbi referri debet. Tres mei codd. perspicue exhibent:

σοί γ', ὦ κατάρατε, σιωπῶ 'γὼ, καὶ ταῦτα κάλυμμα φορούσῃ
περὶ τὴν κεφαλήν; μή νυν ζῴην.

In Regiis ante σοί γ' adscripta persona Προβ. cui omnia continuantur, ut in nostra editione. σοί γε σιωπῶ; *tibine taceam?* dictum hic, ut Ran. 1134. ἐγὼ σιωπῶ τῷδ';

539. Vulgo αἴρεσθ', ὦ γυναῖκες. Ab anapæstis transit sermo ad iambos. Qui vel pauxillum metra adtigit, statim videt illud αἴρεσθ' esse depravatum. Nihil tamen ad hunc locum belli editores Strepsiadis similes. Antiquiorem codicibus nostris labem eluam. Scholiastes textus vocem exponens ἀναχωρήσατε ait: quæ interpretatio manifeste refertur ad ἀπαίρετ'. Hesychius: ἀπαίρει, ἀναχωρεῖ. Concion. 818.

μισθὸν ἀπῆρα τὴν γνάθον χαλκῶν ἔχων.

Frequens historicis verbum tam de terrestri, quam de maritimo itinere. Hoc confidenter reposui, tam certus veram Comici manum restituisse, quam si tres codices adstipularentur. Mirabor tamen, ni mihi censor aliquis mutatæ absque auctoritate lectionis crimen intentet. At si quis,

οὔνου παρέντας, ἔξοι ἠράσθη τινῖν,

fruatur ille suo sensu.

540. χ' ἡμεῖς τι ταῖς φίλαισι συλλάβωμεν. Vulgo χ' ἡμεῖς τι perperam. Regii τι. Harum vocularum frequentissima permutatio viros etiam adtentiores aliquando fefellit, quod ipsi exemplo nostro ostendimus Thesm. 21.—συλλάβωμεν. Sic edi debuit nullo ad codices respectu, ne spondæus alienam occuparet sedem. Alibi observavi Atticum ξ librarios temere adscivisse vel neglexisse, sine certa lege. Hic, casune an consilio, recte in Regiis scriptum συλλάβωμεν.

541. Iambicum senarium in vulgata lectione nemo agnoscat:

ἐγὼ γὰρ οὔποτε κάμοιμ' ἂν ὀρχουμένη.

Nostram lectionem exhibet Regius A.

οὔτε τὰ γόνατα κόπος ἕλοι μου καματηρός.
ἐθέλω δ' ἐπὶ πᾶν ἰέναι μετὰ τῶνδ',
ἀρετῆς ἕνεχ', αἷς
ἔνι φύσις, ἔνι χάρις,
ἔνι δὲ θράσος, ἔνι δὲ
σοφὸν, ἔνι φιλόπολις
ἀρετὴ φρόνιμος.
ἀλλ', ὦ τηθῶν ἀνδρειοτάτων καὶ μητριδίων ἀκαληφῶν,
χωρεῖτ' ὀργῇ, καὶ μὴ τέγγεσθ'· ἔτι γὰρ νῦν ἔρια θεῖτε.

Λυσιστράτη.

ἀλλ' ἤνπερ ὁ γλυκύθυμος Ἔρως, χ' ἡ Κυπρογένει' Ἀφροδίτη
ἵμερον ἡμῶν κατὰ τῶν κόλπων καὶ τῶν μηρῶν καταπνεύσῃ,
κᾆτ' ἐντέξῃ τέτανον τερπνὸν τοῖς ἀνδράσι καὶ ῥοπαλισμοὺς,
οἶμαί ποτε Λυσιμάχας ἡμᾶς ἐν τοῖς Ἕλλησι καλεῖσθαι.

Πρόβουλος.

τί ποιησάσας;

Λυσιστράτη.

ἢν παύσωμεν πρώτιστον μὲν ξὺν ὅπλοισιν
ἀγοράζοντας, καὶ μαινομένους.

Γυνή.

νὴ τὴν Παφίαν Ἀφροδίτην.

Λυσιστράτη.

νῦν μὲν γὰρ δὴ καὶ ταῖσι χύτραις καὶ τοῖς λαχάνοισιν ὁμοίως

542. οὔτε. Sic ambo Regii: vulgo οὐδέ. Tum ἕλοι, quod nemo non reposuisset, quia pendet ab eadem particula ἂν, qua præcedens verbum κάμοιμ', præstat A. pro vulgato ἕλοι.

549. ἀνδρειοτάτων. Nec ἀνδρειοτάτη, nec ἀνδρειόταται hic scribendum: sed retinenda codicum omnium lectio: subauditur nomen θυγατέρες. Utrumque substantivum suum adjectivum habet, quod multo est elegantius. Una fidelia duos parietes dealbavit Kusterus ad hunc locum et ad Suidam in τήθη: sed fallitur utrobique. Corrigendi e Comico Suidas, Athenæus, et qui eum descripsit Eustathius pag. 1485. l. 49.

Dixi ad hunc versum genitivos pendere a suppresso nomine θυγατέρες. Plena locutio occurrit apud Æschyl. S. Th. 794.

θαρσεῖτε παῖδες μητέρων τεθραμμέναι.

Est autem μητριδίων a recto μητρίδιον, non vero, ut inepte tradit Scholiastes, a μητριδία, unde Kusterus in indicem retulit μητρίδιαι ἀκαλῆφαι, quod reliquisse nollem. A μήτηρ formatur diminutivum μητρίδιον, ut a πατὴρ, πατρίδιον.

551. ἤνπερ ὁ — Syllaba περ producitur ob asperitatem consonantis ρ, quam sequitur vocalis aspirata, ut in illo Homeri versu Ἰλ. α'. 342.

τοῖς ἄλλοις· ἦ γὰρ ὅγ' ὀλοιῇσι φρεσὶ θύει.

Tum observa in Κυπρογένει' primam produci, quod Dawesii canonem de potestate tenuis vel aspiratæ sequente liquida labefactat.

556. νὴ τὴν Παφίαν Ἀφροδίτην. Verba hæc, quæ vett. editt. Lysistratæ continuant, tres codd. alii personæ tribuunt. In Aug. lineola mutatam personam indicat: in Regiis adscriptum Προβ. Ego mulieri cuidam probabilius tribuo: ironiæ enim, quam his verbis Provisori tributis inesse ait Scholiastes, nihil mihi subolet.

557. χύτραι et λάχανα hic notant non

περιέρχονται κατὰ τὴν ἀγορὰν ξὺν ὅπλοις, ὥσπερ Κορύβαντες.

Πρόβουλους.

νὴ Δία· χρὴ γὰρ τοὺς ἀνδρείους.

Λυσιστράτη.

καὶ μὴν τόγε πρᾶγμα γέλοιον,
ὅταν ἀσπίδ' ἔχων καὶ Γοργόνα τις, κἆτ' ὠνεῖται κορακίνους.

Γυνή.

νὴ Δί' ἔγωγ' οὖν ἄνδρα κομήτην φυλαρχοῦντ' εἶδον ἐφ' ἵππου
ἐς τὸν χαλκοῦν ἐμβαλλόμενον πῖλον λέκιθον παρὰ γραός·
ἕτερος δὲ Θρᾷξ πέλτην σείων κἀκόντιον, ὥσπερ ὁ Τηρεύς,
ἐδεδίσκετο τὴν ἰσχαδόπωλιν, καὶ τὰς δρυπέπεις κατέπινε.

Πρόβουλος.

πῶς οὖν ὑμεῖς ἕξετε παῦσαι τεταραγμένα πράγματα πολλὰ
ἐν ταῖς χώραις, καὶ διαλῦσαι;

Λυσιστράτη.

φαύλως πάνυ.

Πρόβουλος.

πῶς; ἀπόδειξον.

Λυσιστράτη.

ὥσπερ κλωστῆρ' ὅταν ἡμῖν ᾖ τεταραγμένος, ὧδε λαβοῦσαι,
ἐπενεγκοῦσαι τοῖσιν ἀτράκτοις, τὸ μὲν ἐνταυθοῖ, τὸ δ' ἐκεῖσε·
οὕτως καὶ τὸν πόλεμον τοῦτον διαλύσομεν, ἤν τις ἐάσῃ,
διενεγκοῦσαι διὰ πρεσβειῶν, τὸ μὲν ἐνταυθοῖ, τὸ δ' ἐκεῖσε.

Πρόβουλος.

ἐξ ἐρίων δὴ καὶ κλωστήρων καὶ ἀτράκτων πράγματα δεινὰ
παύσειν οἴεσθ', ὦ ἀνόητοι;

Λυσιστράτη.

κἂν ὑμῖν γ' εἴ τις ἐνῆν νοῦς,

ollas et *olera*; sed fora, seu loca ubi illa venibant. Usitatissima Atticis hæc synecdoche. Eq. 1375.

τὰ μειράκια ταυτὶ λέγω, τἀν τῷ μύρῳ.

Sic Vesp. 789. ἐν τοῖς ἰχθύσι, *in foro piscario*. Eupolis apud Pollucem ix. 47.

περιῆλθον εἰς τὰ σκόροδα καὶ τὰ κρόμμυα,
καὶ τὸν λιβανωτὸν, κεὐθὺ τῶν ἀρωμάτων,
καὶ περὶ τὰ γέλγη.

Multa exempla congessit Taylor Lect. Lysiacarum circa finem, quæ si conferas, facile mecum in opinionem venies hic scribi oportuisse:

νῦν μὲν γὰρ δὴ κἀν ταῖσι χύτραις κἀν τοῖς λαχάνοισιν ὁμοίως.

564. τὰς δρυπέπεις. Sic Aug. et B. quæ sincera est scriptura. Vulgo δρυπέπτους. Vide Jo. Piersonum ad Mœrim p. 121.

565. Vulgo legitur labefactato metro, πῶς οὖν ὑμεῖς δύνασθε παῦσαι. Emendabat Kusterus πῶς οὖν ὑμῖν δυνατὸν παῦσαι. Sed ulcus soli verbo δύνασθε subest, quod glossema genuini verbi locum invasit. Scripserat Comicus: πῶς οὖν ὑμεῖς ἕξετε παῦσαι.

ἐκ τῶν ἐρίων τῶν ἡμετέρων ἐπολιτεύεσθ' ἂν ἅπαντα.

Πρόβουλος.

πῶς δή; φέρ' ἴδω.

Λυσιστράτη.

πρῶτον μὲν ἐχρῆν, ὥσπερ πόκον ἐν βαλανείῳ,
ἐκπλύναντας τὴν οἰσπώτην, ἐκ τῆς πόλεως ἐπικλινεῖς
ἐκραβδίζειν τοὺς μοχθηροὺς, καὶ τοὺς τριβόλους ἀπολέξαι·
καὶ τούς γε συνισταμένους τούτους, καὶ τοὺς πιλοῦντας ἑαυτοὺς
ἐπὶ ταῖς ἀρχαῖσι διαξῆναι, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀποτῖλαι·
εἶτα ξαίνειν ἐς καλαθίσκον κοινὴν εὔνοιαν ἅπαντας,
καταμιγνύντας τούς τε μετοίκους, κεἴ τις ξένος, ἢ φίλος ὑμῖν,
κεἴ τις ὀφείλει τῷ δημοσίῳ, καὶ τούτους ἐγκαταμίξαι·
καὶ νὴ Δία τάς γε πόλεις, ὁπόσαι τῆς γῆς τῆσδ' εἰσὶν ἄποικοι,
διαγιγνώσκειν ὅτι ταῦθ' ἡμῖν ὥσπερ τὰ κατάγματα κεῖται
χωρὶς ἕκαστον· κἆτ' ἀπὸ τούτων πάντων τὸ κάταγμα λαβόντας,
δεῦρο ξυνάγειν καὶ ξυναθροίζειν εἰς ἕν· κἄπειτα ποιῆσαι
τολύπην μεγάλην· κἆτ' ἐκ ταύτης τῷ Δήμῳ χλαῖναν ὑφῆναι.

Πρόβουλος.

οὔκουν δεινὸν ταυτὶ ταύτας ῥαβδίζειν καὶ τολυπεύειν,
αἷς οὐδὲ μετῆν πάνυ τοῦ πολέμου;

Λυσιστράτη.

καὶ μὴν, ὦ παγκατάρατε,
πλεῖν ἤ γε διπλοῦν αὐτὸν φέρομεν. πρώτιστον μέν γε τεκοῦσαι
κἀκπέμψασαι παῖδας ὁπλίτας.

Πρόβουλος.

σίγα, μὴ μνησικακήσῃς.

Λυσιστράτη.

εἶθ' ἡνίκα χρῆν εὐφρανθῆναι, καὶ τῆς ἥβης ἀπολαῦσαι,
μονοκοιτοῦμεν διὰ τὰς στρατιάς. καὶ θἠμέτερον μὲν ἐᾶτε·

574. πρῶτον μὲν ἐχρῆν. Sic tres codd. optime. Vulgo πρῶτα, ruente metro, quia in ἐχρῆν prior semper corripitur. Nihil magis inutile est quam Kusteri emendatio reponentis πόκου.

576. ἀπολέξαι e duobus codd. a Kustero bene repositum agnoscunt etiam bini Regii. Mendosam priorum editt. lectionem ἀπολέσαι præfert Aug. At consentiunt tres codd. in prava lectione præc. v. ἐπὶ κλίνης, quod in duabus Venetis reperio. Propius ad verum accedit Juntina ἐπικλίνεις, accentu tantum male posito.

592. διὰ τὰς στρατιάς. Sic A. recte: minio superscriptum εἰ, sive sit interpretatio, sive emendatio, sive varia lectio. Aug. ut veteres editiones omnes στρατιὰς, accentu genuinæ vocis indicium dante, quod observavit Orvillius ad Charit. p. 540. Editiones recentiores στρατείας. Ammonius: στρατεία, ἐκστρατευόμενος, τὸ πρᾶγμα· στρατιὰ, συνεσταλμένως, τὸ τῶν στρατιωτῶν πλῆθος. ἐναλλάσσει δὲ πολ-

περὶ τῶν δὲ κορῶν ἐν τοῖς θαλάμοις γηρασκουσῶν ἀνιῶμαι.

Πρόβουλος.

οὔκουν κἄνδρες γηράσκουσιν;

Λυσιστράτη.

μὰ Δί' ἀλλ' οὐκ εἶπας ὅμοιον.
ὁ γὰρ ἥκων μέν, κἂν ᾖ πολιός, ταχὺ παῖδα κόρην γεγάμηκε·
τῆς δὲ γυναικὸς μικρὸς ὁ καιρός· κἂν τούτου μὴ 'πιλάβηται,
οὐδεὶς ἐθέλει γῆμαι ταύτην. ὀττευομένη δὲ κάθηται.

Πρ. ἀλλ' ὅστις ἔτι στῦσαι δυνατὸς - - -

Λυ. σὺ δὲ δὴ τί μαθὼν οὐκ ἀποθνήσκεις;
καίριος ἐσσί γε· σορὸν ὠνήσει·
μελιτοῦτταν ἐγὼ καὶ δὴ μάξω.

λάκκις ἐν τῇ χρήσει. Postremam observationem confirmat Photius in Lexico, Ruhnkenio laudatus ad Timæum p. 171. στρατιὰν, συστέλλοντες τὴν δευτέραν συλλαβὴν, οὐ μόνον τὸ στράτευμα λέγουσι, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν στρατείαν. οὕτως Ἀριστοφάνης. Parum interest fueritne Aristophanes, quem testem advocat, Comicus noster, an Grammaticus. Priorem certum est promiscue hoc vocabulo usum fuisse. In impressis etiam Acharn. 251. 1143. Eq. 587. στρατιὰ legitur pro στρατεία. Sequitur καὶ θἠμέτερον μὲν ἐᾶτε, ut recte legit Berglerus: vulgo καθ' ἡμέτερον mendose. Articulus omnino requiritur, ut significari possit, quod sententia fert: *quod ad rem nostram spectat, illud quidem mittite.*

593. περὶ τῶν δὲ κορῶν. Perperam vulgo τῶνδε.

594. οὔκουν κἄνδρες—id est καὶ ἄνδρες. Sic duo Regii optime. Vulgo οὔκουν γ' ἄνδρες.

595. ὁ γὰρ ἥκων μέν. Sic duæ minores editt. Batavæ, e Florentis, ut videtur, emendatione, quam stulte contemsit Kusterus, qui priorum editionum mendosam revocavit lectionem, ὁ μὲν γὰρ ἥκων. At in duobus Regiis legitur, quod nunc primum, serius quam oportuit, animadverto, ὁ μὲν ἥκων γάρ. Iidem v. seq. habent κἂν τούτου. Perperam vett. editt. contra metri et constructionis legem habent τοῦτο. Illud Kusterus e Batavis adsumsit, quas etiam in præc. versus lectione sequi debebat.

598. ἀλλ' ὅστις ἔτι στῦσαι—Regulare est systema anapæsticum a v. 484. usque ad 607. quod rite clauditur dimetris, quorum ultimus parœmiacus est præcedente basi. Hoc nulli editorum subolnisse videtur, qui tot versus, quorum soluta metra, silentio præterierunt. Hic mendose vulgo legitur ὅστις ἐστὶ—

599. In Regiis persona huic versui præfixa Lysistratæ, non, ut vulgo, alius mulieris. Habent autem illi etiam τί μαθών. Sed legendum est omnino τί παθών. Ut Nub. 402. Pace 701. Bene monentibus Florenti et Scaligero obsequi debueram. Frequentissima est Luciano formula illa τί παθὼν, cujus idiotismum explicatum videbis in nota ad Vigerum p. 230.

600. Vulgo legitur absque ullo sensu, χωρίον ἐστί· σορὸν ὠνήσει. Ad metrum saltem oportuisset ἐστίν. Reposui e mera conjectura; nam nihil hic juvant codd. καίριος ἐσσί γε. Nemo autem ad poëticam formam offendat, et credat ejusmodi verba Atticam scenam respuisse. En fidejussorem Euripidem, Helena 1246.

πιστὴ γὰρ ἐσσὶ σῷ πόσει φεύγουσά με.

Editiones Venetæ habent καίριόν ἐστι: nescio unde: sed propius ad meam emendationem. Confer quæ notavi ad Eurip. Or. 446.

601. μελιτοῦτταν. Vulgo ἀμέτρως et barbare μελιττοῦταν. Frequens in hac voce librariorum lapsus. Forma contracta est ex μελιτόεσσα, ut οἰνοῦττα ex οἰνόεσσα. Postremum hoc unicum est istius generis quod in vulgatis libris emendate excusum sit, Pl. 1121. Vide ad Nubes 507. et Aves 567.

λαβὲ ταυτὶ καὶ στεφάνωσαι.

Γυ. α'. καὶ ταυτασὶ δέξαι παρ' ἐμοῦ.

Γυ. β'. καὶ τουτονδὶ λαβὲ τὸν στέφανον.

Λυ. τί σε δεῖ; τί ποθεῖς; χώρει ἐς ναῦν.
ὁ Χάρων σε καλεῖ·
σὺ δὲ κωλύεις ἀνάγεσθαι.

Πρ. εἶτ' οὐχὶ ταῦτα δεινὰ πάσχειν ἔστ' ἐμέ;
νὴ τὸν Δί' ἀλλὰ τοῖς Προβούλοις ἄντικρυς
ἐμαυτὸν ἐπιδείξω, βαδίζων ὡς ἔχω.

Λυ. μῶν ἐγκαλεῖς, ὅτι οὐχὶ προὐθέμεσθά σε;
ἀλλ' ἐς τρίτην γοῦν ἡμέραν σοι πρῷ πάνυ
ἥξει παρ' ἡμῶν τὰ τρίτ' ἐπεσκευασμένα.

603, 4. Hi versus, qui in vulgatis eidem ac superiores tribuuntur personæ, singuli singulis mulieribus tributi in Regiis, quod actionem scenæ et vividiorem et lepidiorem reddit. In altero τουτονὶ perperam vulgo, labante versu, legitur.

605. τί σε δεῖ; τί ποθεῖς; χώρει ἐς ναῦν. Hic versus in duas lineas; non enim adeo ineptus sum, ut versus eas appellem; vulgo discerptus est ad hunc modum:

τοῦ δέει; τί ποθεῖς;
χώρει εἰς τὴν ναῦν.

Teterrimam labem codicibus meis antiquiorem, qui nihil variant, nisi quod pro δέει A. habet δέῃ, sustuli, reconcinnato anapæstico dimetro. Scriptum fuit olim τί σε δεῖ, cujus in locum glossema se intrusit τοῦ δέει. Verbum δεῖ cum accusativo personæ construitur, qua de re videndus Valckenarius ad Hippolytum 23. quem præstantissimum virum agniturum arbitror hac loquendi forma non abstinuisse Aristophanem. Dubitationi locus esset, si unicum hoc ex mea emendatione proferretur exemplum. Sed en alterum: Conc. 297.

ὡς ἂν χειροτονῶμεν
ἅπανθ', ὁπόσ' ἂν δέῃ τὰς ἡμετέρας φίλας.

Exemplis ex Euripide enotatis addantur ista: Herc. Fur. 1173.

ἦλθον, εἴ τι δεῖ, γέρον,
ἢ χειρὸς ὑμᾶς τῆς ἐμῆς, ἢ ξυμμάχων.

Ion. 1028.

ὦ φιλτάτη παῖ, πάντ' ἔχεις, ὅσων σε δεῖ.

611. ὅτι οὐχί. Sic bene Aug. Observes velim apud Aristophanem ι nuspiam elidi in ὅτι, non magis quam in περί. Nub. 1223.

ὅτι ἐς δῦ' εἶπεν ἡμέρας. τοῦ χρήματος;

non ὅτ' ἐς, quod ambiguum fuisset, quum posset accipi pro ὅτε ἐς. Thesm. 275.

μέμνησο τοίνυν ταῦθ', ὅτι ἡ φρὴν ὤμοσεν.

non ὅθ' ἡ — Ad eundem modum scribo adstipulantibus codicibus, Ran. 922. ὅτι αὐτὸν ἐξελέγχω. 1386. ὅτι εἰσέθηκε. Eq. 101. ὅτι οὐκ ἐλήφθην. Acharn. 516. ὅτι οὐχὶ τὴν πόλιν λέγω. Et sic in omnibus locis, ubi vulgo facta elisio.

612. Legitur vulgo: ἀλλ' ἐς τρίτην γοῦν ἡμέραν πρωῒ πάνυ. Mendosissime. πρωῒ dissyllabum non agnoscit Atticus sermo, nec semel quidem apud Comicum occurrit, qui etiamsi eo usus fuisset, neutiquam tamen ultimam produxisset. Excidit pronomen ad sensum maxime necessarium, quod e Regiis codd. repono:

ἀλλ' ἐς τρίτην γοῦν ἡμέραν σοι πρῷ πάνυ.

Tres codd. γοῦν una voce exhibent. De Attico πρῷ vide doctissimum Ruhnkenium ad Timæum p. 160. et quæ notavi paucula ad Æsch. Prom. 702. ubi dubium non est, quin reponendum sit πρῷ γε τινάζεις. In A. emendate scriptum ΠΡΩ͂, ι ductu minore ad latus posito. In B. mendose πρωΐ pro πρωῒ, quomodo scribere solebant imperiti librarii, tametsi metri scansio monosyllabum requireret. Et ea est ratio, cur in Platonis codd. semper πρωῒ occurrat, licet certum sit illum pro dialecti suæ more adverbium hoc semper una syllaba extulisse. Vera hujus vocabuli, ut et aliorum multorum pronuntiatio e solis poëtis cognosci potest, ad quorum normam eorumdem vocabulorum scriptura in metro solutis auctoribus reformanda est, quod meminisse velim futurum Platonis editorem.

613. Vulgo legitur: ἥξει παρ' ἡμῶν τὰ τρίτ' ἐσκευασμένα: mendose, quia τὰ ante

Χορὸς Γεροντῶν.

οὐκ ἔτ' ἔργον ἐγκαθεύδειν, ὅστις ἔστ' ἐλεύθερος·
ἀλλ' ἐπαποδυώμεθ', ἄνδρες, τουτωὶ τῷ πράγματι.
ἤδη γὰρ ὄζειν γε ταδὶ μειζόνων καὶ πλειόνων
πραγμάτων μοι δοκεῖ·
καὶ μάλιστ' ὀσφραίνομαι τῆς Ἱππίου τυραννίδος·
καὶ πάνυ δέδοικα, μὴ
τῶν Λακώνων τινὲς
δεῦρο συνεληλυθότες
ἄνδρες ἐς Κλεισθένους,
τὰς θεοῖς ἐχθρὰς γυναῖκας ἐξεπαίρωσιν δόλῳ,
καταλαβεῖν τὰ χρήμαθ' ἡμῶν,
τόν τε μισθὸν ἔνθεν ἔζων.
δεινὰ γάρτοι τάσδε γ' ἤδη τοὺς πολίτας νουθετεῖν,
καὶ λαλεῖν γυναῖκας οὔσας ἀσπίδος χαλκῆς πέρι,
καὶ διαλλάττειν πρὸς ἡμᾶς ἀνδράσιν Λακωνικοῖς,
οἷσιν οὐδὲν πιστὸν, εἰ μή περ λύκῳ κεχηνότι.
ἀλλὰ ταῦθ' ὕφηναν ἡμῖν, ἄνδρες, ἐπὶ τυραννίδι.
ἀλλ' ἐμοῦ μὲν οὐ τυραννεύσουσ'· ἐπεὶ φυλάξομαι,
καὶ φορήσω τὸ ξίφος τολοιπὸν ἐν μύρτου κλαδὶ,

literas τρ male et contra artem producitur. Regius uterque recte ἐπεσκευασμένα. Vide notam ad v. 408.

615. Vulgo legitur: ἀλλ' ἐπαποδυώμεθ', ἄνθρωποι, τουτωὶ τῷ πράγματι. Istud ἄνθρωποι metri ratio facessere jubet, quod alias per se ineptissimum est. Duo Regii dant ἄνδρες, quod etiam sine codd. proclive erat reponere.

616 ἤδη γὰρ ὄζειν γε ταδὶ μειζόνων καὶ πλειόνων. Sic Regii ambo, nisi quod A. ὄζει habet: alter vero γε omittit. Vulgo ἤδη γὰρ ὄζειν ταδὶ πλειόνων καὶ μειζόνων. Harum lectionum neutra sana est. Scribendum:

ἤδη γὰρ ὄζειν πλειόνων καὶ μειζόνων
πραγμάτων ταδὶ δοκεῖ μοι.

Prior versus senarius est iambicus: alter dimeter trochaicus. Sic olim emendaveram et scripseram in priore meo apographo, quod, tametsi retinendum erat, stolida nescio qua veterum librorum reverentia præpeditus in textu non reposui, et nunc manifesto video fuisse reponendum.

619. Hic versus et tres sequentes dimetri sunt pæonici.

625. τόν τε μισθὸν ἔνθεν ἔζων. Cave credas casu aut typothetæ negligentia omissam fuisse vocem ἐγὼ, quam in fine hujus versus addunt editiones omnes, agnoscuntque codd. A. mala manu est, ex inutili et inepta glossa orta. Versus hic dimeter est trochaicus, ut præcedens.

628. πρὸς hic adverbii vicem fungitur, nec construitur cum ἡμᾶς: idem est ac προσέτι. Ordo est: καὶ πρὸς διαλλάττειν ἡμᾶς ἀνδράσιν Λακωνικοῖς: *et insuper*. Sic in Æsch. Prom. 937.

ἄπιρ τελεῖται, πρὸς δ', ἃ βούλομαι, λέγω.

confer Ran. 415. 611. Eq. 578.

632. Alludit ad notissimum scolion, quod in minore nostra Anacreontis editione legitur p. 83. τοῦ μύρτου, eo sensu quo usurpat hoc nomen infra 1004. Lacedæmonius Caduceator, haud equidem sum osor. Nolim tamen eos interpretes imitari, qui, ubicunque occurrit vox aliqua apud Comicum, quæ ad obscenum sensum detorqueri queat, illico aiunt eo poëtam respexisse. Scio illum perquam libenter in ambiguitate vocum

ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὅπλοις ἑξῆς Ἀριστογείτονι,
ὧδέ θ' ἑστήξω παρ' αὐτόν· αὐτὸς γάρ μοι γίγνεται
τῆς θεοῖς ἐχθρᾶς πατάξαι τῆσδε γραὸς τὴν γνάθον.

Χορὸς Γυναικῶν.

οὐ γὰρ εἰσιόντας οἴκαδ' ἡ τεκοῦσα γνώσεται.
ἀλλὰ θώμεσθ', ὦ φίλαι γρᾶες, ταδὶ πρῶτον χαμαί.
ἡμεῖς γὰρ, ὦ πάντες ἀστοὶ, λόγων κατάρχομεν
τῇ πόλει χρησίμων·
εἰκότως, ἐπεὶ χλιδῶσαν ἀγλαῶς ἔθρεψέ με.
ἑπτὰ μὲν ἔτη γεγῶσ'
εὐθὺς ἠῤῥηφόρουν·
εἶτ' ἀλετρὶς ἦ· δεκέτις
οὖσά τ' Ἀρχηγέτι
καταχέουσα τὸν κροκωτὸν ἄρκτος ἦ Βραυρωνίοις·
κἀκανηφόρουν ποτ' οὖσα
παῖς καλὴ, σχοῦσ' ἰσχάδων ὁρμαθόν.

ludere, qui fons est ei jocorum facetissimorum: sed nihil inde haurit nisi lepidum et ingeniosum. Quod autem post Florentem commentus est Berglerus, id sane insulsum est.

634. αὐτὸς γάρ μοι γίγνεται. Sic quidem libri omnes, sed manifesta corruptela, ob spondeum in quinta octonarii sede. Metri labem non persensisse videtur Berglerus, qui solius sententiæ ductu αὐτὸ suasit. Florens meras egit nugas. Menda est in γὰρ, ratiocinativa particula, cui nullus est hic locus. Legendum αὐτὸς οὖν μοι γίγνεται. Nisi forte quis putet γὰρ subnatum esse ex ἄρ', qua gratia legere etiam possit, αὐτὸς ἄρ' ἐμοὶ γίγνεται. Quod ad sententiam adtinet, vide not. ad Nub. 1483.

641. γεγῶσ', non, ut vulgo, γεγῶσα, habent duo Regii, et recte quidem. Versus hic dimeter est pæonicus, ut et tres sequentes et v. 639.

642. ἠῤῥηφόρουν. Sic emendate Aug. et A. Perperam vulgo ἠῤῥιφόρουν. Vide Meursium Gr. Fer. in Ἀῤῥηφόρια.

644. Ἀρχηγέτι. Sic tres codd. cum Schol. Perperam vulgo Ἀρχηγέτις. Dativus est contractus, ut μάντι. Significatur Diana, quæ in Braurone colebatur, et *præses* erat illius pagi. Vide rursus Meursium Gr. Fer. in Βραυρώνια.

645. καταχέουσα τὸν κροκωτὸν ἄρκτος ἦ Βραυρωνίοις. Sic legendus hic versus. Claudicat vulgo ob omissionem articuli τὸν, quem habent tres codd. cujusque indicium, seu potius reliquias servant vett. editt. in quibus excusum καταχέουσαν. In Aug. perspicue καταχέουσα. In Regiis κατέχουσα, quod in duobus aliis repertum præferendum duxit, immo in textu reposuit Kusterus sine ullo acumine, summaque cum metri imperitia. Nam κατέχουσα respuit versus trochaici lex, quæ trochæum vel tribrachyn, neutiquam vero pyrrichium in prima sede admittit. Præterea absurda est illa lectio. Quis unquam κατέχειν κροκωτὸν græce dixit, pro *crocota amictam esse?* καταχέουσα τὸν κροκωτὸν significat *laxam, recinctam fluere sinens crocotam, fluente crocota amicta.*

647. σχοῦσ'. Sic ad metri præscriptum scribendum. Vulgo ἔχουσ'.

παῖς καλὴ, σχοῦσ' ἰσχάδων ὁρμαθόν. Libri omnes pro σχοῦσ' habent ἔχουσ'. Dicere debebam, ingrati hiatus vitandi gratia ἔχουσ' me in σχοῦσ' mutasse, de metri autem præscripto silere, quod minime observavi. Quod enim pro versu dedi, versus non est, ne trochaicus quidem, quippe qui desinat in duas breves; nec, si pro tali haberi posset, in hoc canticum rite insereretur, cujus constructio non alios admittit trochaicos, quam dimetros et tetrametros. Versus esse debet tetrameter pæonicus, quod manifesto osten-

ἆρα προὐφείλω τι χρηστὸν τῇ πόλει παραινέσαι;
εἰ δ' ἐγὼ γυνὴ πέφυκα, τοῦτο μὴ φθονεῖτέ μοι,
ἢν ἀμείνω γ' εἰσενέγκω τῶν παρόντων πραγμάτων.
τοῦ 'ράνε γάρ μοι μέτεστι· καὶ γὰρ ἄνδρας εἰσφέρω,
τοῖς δὲ δυστήνοις γέρουσιν οὐ μέτεσθ' ὑμῖν· ἐπεὶ
τὸν ἔρανον τὸν λεγόμενον παππῷον ἐκ τῶν Μηδικῶν
εἶτ' ἀναλώσαντες, οὐκ ἀντεισφέρετε τὰς εἰσφοράς.
ἀλλ' ὑφ' ὑμῶν διαλυθῆναι προσέτι κινδυνεύομεν.
ἆρα γρυκτόν ἐστιν ὑμῖν; εἰ δὲ λυπήσεις τί με,
τῷδέ γ' ἀψήκτῳ πατάξω τῷ κοθόρνῳ τὴν γνάθον.

Χορὸς Γερόντων.

ταῦτ' οὐχ ὕβρις τὰ πράγματ'
ἐστὶ πολλή; κἀπιδώσειν
μοι δοκεῖ τὸ χρῆμα μᾶλλον.
ἀλλ' ἀμυντέον τὸ πρᾶγμ', ὅςις γ' ἐνόρχης ἔστ' ἀνήρ.
ἀλλὰ τὴν ἐξωμίδ' ἐκδυώμεθ', ὡς τὸν ἄνδρα δεῖ
ἀνδρὸς ὄζειν εὐθύς· ἀλλ' οὐκ ἐντεθριῶσθαι πρέπει.
ἀλλ' ἄγετε λυκόποδες,
οἵπερ ἐπὶ Λειψύδριον
ἤλθομεν, ὅτ' ἦμεν ἔτι,
νῦν δεῖ,
νῦν ἀνηβῆσαι πάλιν,
κἀναπτερῶσαι
πᾶν τὸ σῶμα, κἀποσείσα-
σθαι τοδὶ τὸ γῆρας.
εἰ γὰρ ἐνδώσει τις ἡμῶν ταῖσδε κἂν σμικρὰν λαβὴν,

dunt tres integri pedes, secundo duobus temporibus defecto. Facile erat frequens librariorum peccatum hic deprehendere, quorum culpa excidit præpositio verbi compositi. Scripserat Comicus:

παῖς καλὴ, περιέχουσ' ἰσχάδων ὁρμαθόν.

Agnoscis jam suavissimos pæonicos numeros. περιέχουσα autem præcise dictum valet ἔχουσα περὶ τὸν τράχηλον.

654. εἶτ' ἀναλώσαντες. Metro coactus poëta particulam εἶτα ante participium collocavit, quæ ei subjici debebat. Ordo enim naturalis est: ἐπεὶ τὸν ἔρανον ἀναλώσαντες, εἶτα οὐκ ἀντεισφέρετε. Observatum hoc Kœnio ad Corinthum de Dial. p. 62. ubi usus particulæ εἶτα post participia Comico admodum familiaris illustratur.

658. Hic et duo seq. versus male vulgo scripti sunt,

ταῦτ' οὐχ ὕβρις τὰ πράγματ' ἐστὶ
πολλή; κἀπιδώσειν μοι δοκεῖ
τὸ χρῆμα μᾶλλον.

In Regiis diversa est nec tamen melior primi scriptura: ταῦτ' οὖν οὐχ ὕβρις τὸ πρᾶγμ' ἐστίν. Primus dimeter est iambicus catal. quem sequuntur duo dimetri trochaici.

671. Laborabat etiam versiculus iste qui male scriptus erat,

σθαι τὸ γῆρας τόδε.

dimeter est trochaicus brachycatal. quem phallicum vocant.

οὐδὲν ἐλλείψουσιν αὗται λιπαροῦς χειρουργίας·
ἀλλὰ καὶ ναῦς τεκτανοῦνται, κἀπιχειρήσουσ' ἔτι
ναυμαχεῖν, καὶ πλεῖν ἐφ' ἡμᾶς, ὥσπερ Ἀρτεμισία·
ἢν δ' ἐφ' ἱππικὴν τράπωνται, διαγράφω τοὺς ἱππέας.
ἱππικώτατον γάρ ἐστι χρῆμα κἄποχον γυνή·
κοὐκ ἂν ἀπολίσθοι τρέχοντος· τὰς δ' Ἀμαζόνας σκόπει,
ἃς Μίκων ἔγραψ' ἐφ' ἵππων μαχομένας τοῖς ἀνδράσιν.
ἀλλὰ τούτων χρῆν ἁπασῶν ἐς τετρημένον ξύλον
ἐγκαθαρμόσαι λαβόντας τουτονὶ τὸν αὐχένα.

Χορὸς Γυναικῶν.

εἰ, νὴ τὼ θεώ, με ζωπυρήσεις,
λύσω τὴν ἐμαυτῆς ὗν ἐγὼ δὴ,
καὶ ποιήσω
τήμερον τοὺς δημότας βωστρεῖν σ' ἐγὼ πεκτέμενον.
ἀλλὰ χ' ἡμεῖς, ὦ γυναῖκες, θᾶττον ἐκδυώμεθα,
ὡς ἂν ὄζωμεν γυναικῶν αὐτοδὰξ ὠργισμένων.

678. λιπαροῦς χειρουργίας. Absurde vulgo et labante metro legitur λιπαρᾶς. Illud reponendum esse vidit etiam Berglerus.

676. διαγράφω τοὺς ἱππέας. Sic ad metri normam scripserat poëta. Editiones omnes ante Kusterum διαγράψω, haud quidem repugnante sententia, sed cum versus labe, quod illi ne quidem suboluit. Quum vero in codicibus mendosiorem adhuc scripturam, quam præferunt etiam duo Regii, reperisset, διαγράψαι, istuc arripuit, perperamque interpretatus est. Reiskius, qui minus etiam quam Strepsiades metra curabat, saltem διαγράψαι illud, quod tamen præ διαγράψω non flocci faciebat, ad sensum non admodum improbabiliter explicavit, subintelligendo χρή. Præterquam quod præsens tempus hic omnino requirit lex metri, in eo etiam est quiddam elegans. Terentius Eun. ii. 3.

O faciem pulchram! deleo omnes dehinc ex animo mulieres.

677. Alluditur ad illum Ἀφροδίτης τρόπον, de quo supra ad v. 60. Ad pendulam illam Venerem, cujus fructu delectabantur etiam mulieres tribades alternis se inscendentes, spectant Asclepiadis Epigrammata xxix. xxx.

678. κοὐκ ἂν ἀπολίσθοι τρέχοντος. Sic distincte et perspicue Aug. et B. quæ genuina lectio est, cuilibet græce scienti statim se approbans. Misere depravata fuit a librariis et editoribus. In A. κοὐκ ἂν ἀπολίσθαι τρέχον γε. In Juntina et utraque Basil. κοὐκ ἀναπολίσθαι τρέχοντος. Duæ Venetæ κοὐκ ἀναπολεῖται. Pessime omnium editiones recentiores κοὐκ ἀναπολεῖσθαι. Nihil ad hunc locum Kusterus; pauca, sed inepta notavit Berglerus: tentavit eum, sed infeliciter, Taylor Lect. Lys. p. 686. Genuinam lectionem solus conjectura adsecutus est Dawesius Miscell. Crit. p. 339. ἂν ἀπολίσθοι. Illi κουκ vel κουδ' condonandum est.

679. ἃς Μίκων ἔγραψ' ἐφ' ἵππων. Vulgo, metro reclamante, ἔγραψεν, quod jam emendaverat Florens. Facetum in modum depravata est scriptura binorum Reg. ἔγραψε φιλίππῳ, ubi tamen latet vestigium veteris lectionis εγραψ εφ ιππων. Miconis pictura erat in Porticu, cui nomen Ποικίλη, quam describit Meursius Ath. Att. p. 20. In fine versus ἀνδράσιν scribendum ob vocalem initio sequentis versus, et sic est in A.

681. τουτονὶ τὸν αὐχένα. Sic libri omnes. Mallem τουτονὶ ad ξύλον relatum.

683. τὴν ἐμαυτῆς ὗν. Sic tres codd. et vett. editt. In recentioribus τόν. Duos seq. versus distinxi ad exemplum Reg. codd. quod recte factum nemo non videt. Prior monometer est trochaicus, alter tetrameter, ut duo sequentes.

νῦν πρὸς ἔμ' ἴτω τις, ἵνα
μή ποτε φάγῃ σκόροδα,
μηδὲ κυάμους μέλανας·
ὡς εἰ
καὶ μόνον κακῶς ἐρεῖς,
ὑπερχολῶ γὰρ,
ἀετὸν τίκτοντα κάνθα-
ρός σε μαιεύσομαι.

Γυνή τίς.

οὐ γὰρ ὑμῶν φροντίσαιμ' ἂν, ἢν ἐμοὶ ζῇ Λαμπιτὼ,
ἥ τε Θηβαία φίλη παῖς εὐγενὴς Ἰσμηνία.
οὐ γὰρ ἔσται δύναμις, οὐδ' ἢν ἑπτάκις σὺ ψηφίσῃ,
ὅστις, ὦ δύστην', ἀπήχθου πᾶσι καὶ τοῖς γείτοσιν.
ὥστε κἀχθὲς τῇ 'κάτῃ ποιοῦσα παιγνίαν ἐγὼ,
τοῖσι παισὶ τὴν ἑταίραν ἐκάλεσ' ἐκ τῶν γειτόνων,
παῖδα χρηστὴν κἀγαπητὴν ἐκ Βοιωτῶν ἔγχελυν·

689. In Regiis hic versus cum seq. in unum coaluit. Tetrameter esset pæonicus pro duobus dimetris.

694. ἀετὸν Attice; vulgo αἰετόν.

700. τῇ 'κάτῃ, pro τῇ Ἑκάτῃ, cujus nominis ob metrum prima eliditur. Sic distincte Aug.

702. κἀγαπητήν. Sic duo Regii, ut Bisetus recte emendavit. Ante eum e Juntina legebatur, ut est in Aug. παῖδα χρηστὴν καμπητὴν, sine ullo sensu. Hoc exemplo, multisque aliis passim in his notis obviis, ostenditur optime de antiquis auctoribus eorumque studiosis mereri viros doctos, qui sublatis librariorum mendis, genuinas revocant voces formasque loquendi, quas illis, ut ipsi olim auctori, ingenii acumen, linguæ peritia, et perspecta sententia suggerunt. Hæc quidem laus a viris quibusdam artis criticæ imperitis in invidiam trahitur. Quod pueri audierunt, receptam in veterum scriptis lectionem immutari non debere sine codicum auctoritate, legem iis, quibus pauper est ingenii vena, tenuisque eruditionis apparatus, sane percommodam, hanc omnibus impositam esse clamitant. Sed dicite mihi, quæso, quænam est illa recepta lectio, pro qua tam acriter digladiamini? scilicet ea est, quam præfert liber, quo utimini: hic ex. gr. καμπητήν: supra, v. 678. κοὐκ ἀπολίσθαι. Sed absurda sunt ista, quæ nullam, ne coactam quidem, admittunt interpretationem: nec vir quispiam elegans hujusmodi sordes ob oculos habere velit, quibus nulla non præferenda conjectura est. Lectionibus a me repositis nulla amplius controversia moveri potest, quas satis confirmant veteres libri a me primum inspecti. Sed antequam sic suffultæ essent, dixisset Biseto, aut ei qui prudenter doctam ingeniosamque Dawesii recepisset emendationem infrunitus aliquis censor: *Heus tu, cur receptam lectionem e conjectura mutas? Quinne probabile tibi videtur, id quod reponis? Sed alius de eo secus judicabit, suamque conjecturam* INFERCIET, *quam rursum alius non flocci faciet præ eo quod ipse commentus fuerit: eoque tandem res adducetur, ut tot diversi textus extituri sint, quot fuerint editores, utque veteres poëtæ, si reviviscant, suamet ipsorum scripta in libris nostris non sint agnituri.* Sed, ô bone, ut paratragœdias! Non agnoscet Euripides sua dramata, ob triginta circiter in singulis voces emendatius scriptas, quam in codice quo usus est Aldus? Næ ille si revivisceret, miraretur tot ea maculis a librariorum stupore conspersa fuisse, gratiasque haberet doctis viris, qui vel omnes, vel plurimas abstersissent. Tu vero eam rationem, qui fraudi vertere potes, quum, emendato textu, portenta priorum editionum, quibus adeo delectaris, in notis fideliter et accurate repræsentata reperias?

οἱ δὲ πέμψειν οὐκ ἔφασκον διὰ τὰ σὰ ψηφίσματα.
κοὐχὶ μὴ παύσεσθε τῶν ψηφισμάτων τούτων, πρὶν ἂν

Si autem aliquis tam hebeti palato est, ut saporem optimæ lectionis, sententiæ ex omni parte convenientis, et ad loquendi normam exactæ, non probet, aliudque sive ingenioli ostentandi cupidine, sive obloquendi studio conquirat, is ludibrium debebit et exsibilabitur, quo modo Kusterum ad hunc locum excipi par est, qui eleganti Biseti emendationi frigidam prætulit et ταυτολόγον Florentis conjecturam Κυσαῖτιν. Nec unicus hic locus est ubi Kusteri judicium desideres. Vide Thesm. 128.

704. κοὐχὶ μὴ παύσεσθε. Sic ad rectam loquendi normam scribi debuit, quod certis argumentis adstruxit Dawesius Misc. Crit. p. 222. vulgo παύσησθε. Quam proclivis fuerit in commutandis modis librariorum lapsus, præsertim ignorantium quidnam interesset, illene an alter cum negativis particulis οὐ μὴ adhiberetur, nemo non videt; et proinde quid amplectendum sit ex perspecta linguæ indole potius quam e scriptis libris decernendum est. Hi tamen, quo sunt antiquiores et emendatiores, eo minus hac in parte peccant, quod sæpius aliis in Comici locis ostendam. Nunc Tragicorum quædam loca proferre juvat quæ certissimam hanc græci sermonis regulam confirmant. Sophocles Electra 42.

οὐ γάρ σε μὴ γήρᾳ τε καὶ χρόνῳ μακρῷ
γνῶσ', οὐδ' ὑποπτεύσουσιν ὧδ' ἠνθισμένον.

Vides ibi γνῶσι aor. 2. subj. et ὑποπτεύσουσιν futurum indic. in eadem phrasi conjungi cum οὐ μή. Qui Parisiensibus librorum institoribus nuper operam suam addixit, ut ante triginta circiter annos excuso Sophocli præfationem, notas, metrica scholia adderet, ne situ corrumperetur, sumtusque nunquam exsarciret suos, ad illum Tragici locum sic commentatur. *Cl. Brunck ex Cl. Dawes legibus edidit ὑποπτεύσουσι. conf. not. in Ajac. v. 561.* Temperare mihi nequeo, quin cum illo homine pauca verba commutem. "Dic mihi, amabo, CLARISSIME PROFESSOR, undenam rescivisti me ὑποπτεύσουσι edidisse *ex Dawesii legibus?* Ignorabas utique quid me permovisset ad eam lectionem amplectendam. Quanto tibi satius erat mei non meminisse, quam meas rationes temere sic hariolari! Scias velim in quatuor codicibus melioris notæ ὑποπτεύσουσιν a me fuisse repertum, quorum scriptura leges illas Dawesianas, quas tu ne quidem intelligis, confirmat. In Ajace v. 560.

οὔ τοι σ' Ἀχαιῶν, οἶδα, μή τις ὑβρίσει.

Sic in uno cod. perspicue scriptum reperi: in alio, ὑβρίσῃ, superposita ultimæ literæ diphthongo ει: in utroque vetus glossa ἀτιμάσει, quæ manifesto ad ὑβρίσει refertur, non autem ad ὑβρίσῃ. Age jam videamus, quid ad eum locum, quo nos amandas, nugeris. *Etiam in his aoristum primum subjunctivum locum habere vetat Cl. Dawes Miscell. Crit. p. 222. et probat Cl. Brunck. Sed exceptionem nullam aoristo passivo concedit. Non meminerat scilicet in Œdipo Tyr. οὐ μὴ στερηθῇς. v. 790. nec in Æschyl. Sept. ad Theb. οὔ τι μὴ ληφθῶ δόλῳ. v. 38. De versu autem Trachin. 996. οὐ μὴ 'ξεγείρῃς, ubi Cl. vir legere jubet οὐ μὴ 'ξεγερεῖς. Vide notam ad locum.* Nondum nos docuisti particulas οὐ μὴ, qua lege aut qua ratione cum aor. 1. subj. vocis activæ construantur; nec argumenta Dawesii adtigisti, nedum ea convelleris. Sed quid tibi vis cum tua exceptione aor. subj. vocis passivæ? Nonne illud est, quod modo aiebam, te Dawesianas leges ne quidem intelligere? Nam ille in egregia illa observatione ad Nub. 366. de voce passiva ne verbum quidem facit. Sed paulo infra, scilicet p. 229. ubi de particularum ὅπως μὴ, quarum eadem est ratio, constructione agit, hæc habet: IDEM DICTUM PUTA DE ALTERO VOCULARUM PARI ΟΥ ΜΗ. Et mox: *Legitime quidem construitur vocula ὅπως, altera μὴ vel comite vel absente, cum aoristo secundo formæ vel activæ vel mediæ,* UTI ET CUM AORISTO PRIMO PASSIVÆ. Postrema hæc tam de οὐ μὴ, quam de ὅπως μὴ ex Dawesii sententia intelligenda esse adeo manifestum est, ut Th. Burgess, qui summa cum laude Dawesiani operis novam editionem adornavit, binas observationes in indice conjunxerit his verbis: ΟΥ ΜΗ *non nisi cum futuro indicativi vel cum aoristo altero subjunctivi activæ, vel* AORISTO PRIMO PASSIVÆ VOCIS *construitur.* Vide jam quam bene Dawesium reprehenderis. Qui autem vir acutissimus et græce doctissimus

τῦ σκέλους ὑμᾶς λαβών τις ἐκτραχηλίσῃ φέρων.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ, ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ, ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ, ΓΕΡΩΝ ΤΙΣ.

Χορὸς Γυναικῶν.

ΑΝΑΣΣΑ πράγους τοῦδε καὶ βουλεύματος,
τί μοι σκυθρωπὸς ἐξελήλυθας δόμων;
Λυ. κακῶν γυναικῶν ἔργα, καὶ θήλεια φρὴν
ποιεῖ μ' ἄθυμον, περιπατεῖν τ' ἄνω κάτω.

Χορὸς Γυναικῶν.

τί φῄς; τί φῄς;
Λυ. ἀληθῆ, ἀληθῆ.

negasset particulas οὐ μὴ cum aor. 1. subj. formæ passivæ construi, quod tu illi adfingis? Sane illæ cum verbis omnibus passivis construi debent, quorum tamen multa aoristo secundo prorsus carent: necesse est ergo, ut primum adsciscant. Denique videamus an in nota ad Trachin. quo nos rursus ablegas, meliora sis nos edocturus. Ibi v. 980. medio in systemate anapæstico leguntur hi versus:

οὐ μὴ 'ξεγείρης τὸν ὕπνῳ κάτοχον,
κἀκκινήσῃς, κἀνασήσῃς.

Prioris versiculi corruptum metrum manifesto ostendit vitiosam esse lectionem. Sciunt pueri qui nondum ære lavantur, ει et η perpetuo a librariis commutata fuisse. Tu vero, ut Dawesio obloquaris, potius quam facillimam probes emendationem,

οὐ μὴ 'ξεγερεῖς τὸν ὕπνῳ κάτοχον,
κἀκκινήσεις, κἀνασήσεις.

nobis tuum somnium narras, μὴ 'γείρῃς, quod a veteri lectione longius abest, nervosque abscidit verbo, demta præpositione minime hic vacante. Emendationem illam recipiet dehinc quisquis erit sana mente Sophoclis editor: et, crede mihi, lex Dawesii vigebit, quamdiu non ab alio, quam a te, impugnabitur."

Ut autem semel hac observatione defungar, mihique in posterum nihil aliud opus sit dicto, si codd. lectiones adnotavero regulam firmantes, locum solutæ orationis scriptoris proponam, in quo duo itidem modi conjuncti, ut in primo e Sophocle exemplo, qui itidem male vulgo constitutus est, quemque itidem e veteri libro emendabo. Initium est fragmenti DIOTOGENIS PYTHAGORÆI apud Stobæum p. 251. quod sic legendum est: *Τὼς δὲ νόμως οὐκ ἐν οἰκήμασι καὶ θυρώμασιν ἐνθῆμεν δεῖ, ἀλλ' ἐν τοῖς ἤθεσσι τῶν πολιτευομένων. τίς ἂν ἀρχὰ πολιτείας ἁπάσας; νέων τροφά. ΟΥ γὰρ ΜΗ πόκα τὸν καρπὸν ἐνασίφορον ἀμπέλοι ΓΕΝΝΑΣΟΝΤΙ, μὴ φυτοτροφηθεῖσαι καλῶς, ΟΥΔ' ἵπποι ΜΗ πόκα ΓΕΝΩΝΤΑΙ καλοὶ, πωλοτροφίας παρέντες.* Latini etiam scriptores duplici negatione more Græcorum utuntur, Plautus Epid. v. i. 57.

neque ille haud objiciet mihi
pedibus sese provocatum.—Bacch. iv. 9. 114.
Neque ego haud committam, ut si quid peccatum siet,
fecisse dicas de mea sententia.

Terentius Andr. i. 2. v. ult.
Ne temere facias. Neque tu haud dices tibi non prædictum. Cave.

705. *τοῦ σκέλους ὑμᾶς λαβών τις.* Sic recte ad metri legem edidit Kusterus, nec alio ordine collocatæ sunt voces in duobus Regiis. Ante Kusterum prorsus ἀμέτρως legebatur *τοῦ σκέλους λαβὼν ὑμᾶς τις*, quod tamen revocavit Berglerus, homo vanissimus, qui in edendo Aristophane nulli rei magis studuisse videtur, quam ut a Kustero desciscere.

Χορὸς Γυναικῶν.

τί δ' ἐστὶ δεινόν; φράζε ταῖς σαυτῆς φίλαις.
Λυ. ἀλλ' αἰσχρὸν εἰπεῖν, καὶ σιωπῆσαι βαρύ.

Χορὸς Γυναικῶν.

μή νυν με κρύψῃς, ὅ τι πεπόνθαμεν κακόν.
Λυ. βινητιῶμεν, ᾗ βράχιστον τοῦ λόγου.

Χορὸς Γυναικῶν.

ἰὼ Ζεῦ.
Λυ. τί Ζῆν' ἀϋτεῖς; ταῦτα δ' οὖν οὕτως ἔχει.
ἐγὼ μὲν οὖν αὐτὰς ἀποσχεῖν οὐκέτι
οἵα τ' ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν· ἀποδιδράσκουσι γάρ.
τὴν μέν γε πρώτην διαλέγουσαν τὴν ὀπὴν
κατέλαβον, ᾗ τοῦ Πανός ἐστι ταὔλιον·
τὴν δ' ἐκ τροχιλίας αὖ κατειλυσπωμένην·
τὴν δ' αὐτομολοῦσαν· τὴν δ' ἐπὶ στρουθοῦ μίαν
ἤδη πέτεσθαι διανοουμένην κάτω
ἐς Ὀρσιλόχου χθὲς τῶν τριχῶν κατέσπασα.
πάσας τε προφάσεις, ὥστ' ἀπελθεῖν οἴκαδε,
ἕλκουσιν. ἤδη γοῦν τις αὐτῶν ἔρχεται.
αὕτη σύ, ποῖ θεῖς;
Γυ. α'. οἴκαδ' ἐλθεῖν βούλομαι.
οἴκοι γάρ ἐστιν ἔριά μοι Μιλήσια,
ὑπὸ τῶν σέων κατακοπτόμενα.

713. Sumtus hic versus ex Æschylo Prom. 197.

ἀλγεινὰ μέν μοι καὶ λέγειν ἐστὶν τάδε,
ἄλγος δὲ σιγᾷν· πανταχῇ δὲ δύσποτμα.

720. *διαλέγουσαν.* Bergleri versionem retinui *pertundentem*. Fucum nobis fecit Scholiastes exponens *διορύττουσαν*, detorto in obscenum sensum hoc verbo. Quam bene hæc conveniant, non video. Longe melius Hesychius: *διαλέγειν, ἀνακαθαίρειν.* Verti debuit, *foramen repurgantem.*

721. *Πανὸς αὔλιον.* Panis antrum subter rupes, quæ *Macræ* dicebantur, ad latus arcis septentrionale. In eo compressa Creüsa ab Apolline, ibidem post exactos menses Ionem peperit. In cognomine Euripidis dramate Creüsæ arcana sua revelanti, v. 946.

οἶσθα Κεκροπίας πέτρας,
πρόσβορρον ἄντρον, ἃς Μακρὰς κικλήσκομεν;

respondet senex patris illius olim pædagogus:

οἶδ', ἔνθα Πανὸς ἄδυτα, καὶ βωμοὶ πέλας.

Ibid. v. 11.

ἔνθα προσβόρρους πέτρας
Παλλάδος ὑπ' ὄχθῳ τῆς Ἀθηναίων χθονὸς
Μακρὰς καλοῦσι γῆς ἄνακτες Ἀτθίδος.

Vide Meursium Ath. Att. ii. 6. ubi tamen Panis non meminit, cui sacrum fuit hoc antrum.

730. *κατακαπτόμενα.* Sic legit auctor Etymol. M. in *σὴς* p. 709. extrema, ubi *κατακαμπτόμενος* male editum pro *κατακαπτόμενα.* Lectionem hanc, viro docto, cujus non recordor, probatam, prætuli vulgatæ *κατακοπτόμενα*, quam nunc meliorem esse agnosco, et reponi velim. Vide Scaligeri notam ad Plauti Mostell. iii. 2. 140. Bene verteretur, *quam tineæ secant*: vel, *quam cædunt tineæ.* Thomas M. *σέες Ἀττικοί, καὶ σῆες,*

Λυ. ποίων σέων;
οὐκ εἶ πάλιν;
Γυ. α'. ἀλλ' ἥξω ταχέως, νὴ τὼ θεώ,
ὅσον διαπετάσασ' ἐπὶ τῆς κλίνης μόνον.
Λυ. μὴ διαπετάννυ, μηδ' ἀπέλθῃς μηδαμῆ.
Γυ. α'. ἀλλ' ἐῶ 'πολέσθαι τἄρι';
Λυ. ἢν τούτου δέῃ.
Γυ. β'. τάλαιν' ἐγώ, τάλαινα τῆς ἀμόργιδος,
ἣν ἄλοπον οἴκοι καταλέλοιπ'.
Λυ. αὕτ' ἑτέρα
ἐπὶ τὴν ἄμοργιν τὴν ἄλοπον ἐξέρχεται.
χώρει πάλιν δεῦρ'.
Γυ. β'. ἀλλά, νὴ τὴν Φωσφόρον,
ἔγωγ' ἀποδείρασ' αὐτίκα μάλ' ἀπέρχομαι.
Λυ. μή, μὴ 'ποδείρῃς· ἢν γὰρ ἄρξῃ τοῦτο σύ,
ἑτέρα γυνὴ ταυτὸν ποιεῖν βουλήσεται.
Γυ. γ'. ὦ πότνια Εἰλείθυι', ἐπίσχες τοῦ τόκου,
ἕως ἂν εἰς ὅσιον μόλω 'γὼ χωρίον.

ἀπὸ τῆς οἰὸς ἀχρήστου εὐθείας, ὥσπερ καὶ υἱέας, ἀπὸ τῆς υἱὸς—σῆτες δὲ καὶ σῆτας, ἑλληνικόν, ἀπὸ τοῦ σῆς σητός. Observationem confirmat ex Luciano adv. indoctum libros multos ementem, ubi legitur T. iii. p. 99. ἢ πόθεν γάρ σοι διαγνῶναι δυνατόν, τίνα μὲν παλαιὰ καὶ πολλοῦ ἄξια, τίνα δὲ φαῦλα καὶ ἄλλως σαπρά, εἰ μὴ τῷ διαβεβρῶσθαι καὶ ΚΑΤΑΚΕΚΟΦΘΑΙ αὐτὰ τεκμαίροιο, καὶ συμβούλους τοὺς ΣΕΑΣ ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάνοις. Hinc apparet codd. lectionem κατακοπτόμενα locum suum optime tueri.

732. διαπετάσασ'—Mendam editionis Juntinæ διαπετάσασα nullus editor adeo cordatus fuerit ut elueret. Accurata scriptura est cum elisione et apostropho in Aug. et A. quorum auctoritas tamen hic non requiritur.

733. μὴ διαπετάννυ, μηδ' ἀπέλθῃς. Vulgo διαπετάννυε. Formam quam Regii exhibent, prætuli. Sic Eurip. Med. 747.

ὄμνυ πέδον γῆς, πατέρα θ' Ἥλιον πατρός.

Noster Pace 844.

τόρνυ τ' ἐμοὶ καὶ τῇδε κουρίδιον λέχος.

Est hoc ex indole dialecti Atticæ, quæ formis contractis gaudet. Perperam in A. ἄπελθι. Vide infra ad v. 1036.

734. ἀλλ' ἐῶ 'πολέσθαι τἄρι'; ἢν τούτου δέῃ. Vulgo minus bene τἄρια sine elisione. Tum quod Kusterus habet ἢν τοῦτο δέῃ mendum est typographicum, quod religiose servavit nuperrimus editor apud Batavos. Priores editt. omnes habent τούτου, quod metri lex flagitat. Initio versus nonnemini placere poterit lectio cod. A. vulgata mollior: ἐῶ δ' ἀπολέσθαι τἄρι';

739. ἔγωγ' ἀποδείρασ'—Sic Regii. Perperam vulgo ἐγὼ δ'—Sæpissime ἐγὼ δὲ pro ἔγωγε a librariis positum fuisse observavi ad Eurip. Hippol. 483.—ἀπέρχομαι. Sic, ut impressi, Aug. et A. In B. αὐτίκα μάλα ἐπέρχομαι. Legi possit ἀνέρχομαι vel ἐπανέρχομαι. Sed vulgatum bonum est: subauditur οἴκοθεν, ἐξ οἴκου.

740. μή, μὴ 'ποδείρῃς. Male vulgo sine elisione μὴ ἀποδείρῃς.

742. ὦ πότνια Εἰλείθυι'—Vulgo claudicante versu ὦ πότνι' Εἰλείθυι'. Prima in πότνια nusquam apud Comicum producitur, nec salva prosodiæ lege produci potest.

743. ἕως ἄν, donec, usquedum. Eo sensu particulas ὡς ἂν ab ullo poëta Attico usurpatas fuisse negavi in nota ad Eurip. Phœn. 89. quod effatum librorum cuidam censori temerarium visum fuit. Si lis ex Aristophanis usu dirimenda sit, non equidem causa cecidero. Quippe in iis quæ Comici nostri supersunt ne semel quidem ὡς ἂν pro donec reperietur. Non cavillationibus, sed exemplis ejusmodi observationes refelli debent.

Λυ. τί ταῦτα ληρεῖς;
Γυ. γ'. αὐτίκα μάλα τέξομαι.
Λυ. ἀλλ' οὐκ ἐκύεις σύ γ' ἐχθές.
Γυ. γ'. ἀλλὰ τήμερον.
ἀλλ' οἴκαδέ μ' ὡς τὴν μαῖαν, ὦ Λυσιστράτη,
ἀπόπεμψον ὡς τάχιστα.
Λυ. τίνα λόγον λέγεις;
τί τοῦτ' ἔχεις τὸ σκληρόν;
Γυ. γ'. ἄρρεν παιδίον.
Λυ. μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐ σύ γ'· ἀλλ' ἢ χαλκίον
ἔχειν τι φαίνει κοῖλον· εἴσομαι δ' ἐγώ.
ὦ καταγέλαστ', ἔχουσα τὴν ἱερὰν κυνῆν,
κυεῖν ἔφασκες;
Γυ. γ'. καὶ κυῶ γε, νὴ Δία.
Λυ. τί δῆτα ταύτην εἶχες;
Γυ. γ'. ἵνα, μ' εἰ καταλάβοι
ὁ τόκος ἔτ' ἐν πόλει, τέκοιμ' ἐς τὴν κυνῆν
ἐσβᾶσα ταύτην, ὥσπερ αἱ περιστεραί.
Λυ. τί λέγεις; τί προφασίζει περιφανῆ πράγματα;
οὐ τἀμφιδρόμια τῆς κυνῆς αὐτοῦ μενεῖς;
Γυ. δ'. ἀλλ' οὐ δύναμαί γ' ἔτ' οὐδὲ κοιμᾶσθ' ἐν πόλει,
ἐξ οὗ τὸν ὄφιν εἶδον τὸν οἰκουρόν ποτε.
Γυ. ε'. ἐγὼ δ' ὑπὸ τῶν γλαυκῶν γε τάλαιν' ἀπόλλυμαι
ταῖς ἀγρυπνίαισι κακκαβιζουσῶν ἀεί.

749. ἀλλ' ἢ χαλκίον. Sic Regii: vulgo ἀλλὰ χαλκίον.

756. τί λέγεις; τί προφασίζει περιφανῆ πράγματα; Vulgo, τί λέγεις; προφασίζῃ περιφανῆ τὰ πράγματα. In B. τί προφασίζει; περιφανῆ τὰ πράγματα, syllaba ultra numerum excurrente. In A. τί προφασίζῃ περιφανῆ πράγματα; Hinc proclive fuit genuinam lectionem reconcinnare. Meliore distinctione vulgata juvari possit:

τί λέγεις; προφασίζει. περιφανῆ τὰ πράγματα.

In hac necessarius est articulus: in nostra otiosus esset et contra linguæ indolem. Quid intersit manifestum reddet utriusque phraseos gallica versio. *Que dites-vous? vous cherchez des prétextes.* LA CHOSE *est claire. Que dites-vous? pourquoi envelopper de prétextes* UNE CHOSE *évidente?*

757. οὐ τἀμφιδρόμια. Perperam vulgo οὔτ' ἀμ—Regii οὐδ' ἀμ—Vide Meursium Gr. Fer. in Ἀμφιδρόμια.

758. ἀλλ' οὐ δύναμαί γ' ἔτ' οὐδὲ κοιμᾶσθ' ἐν πόλει. Sic A. Vulgo, ἀλλ' οὐ δύναμαι 'γωγ' οὐδὲ—Pejus in B. δύναμαί γ' ἔγωγ' οὐδέ.

759. τὸν ὄφιν εἶδον. Sic bene Regii. Perperam vulgo ἴδον, quod poëticum in sermone comico locum non habet. Huc respexit Hesychius in οἰκουρὸν ὄφιν, ad quam glossam vide interpretes et imprimis Valckenarium ad Herodot. p. 638.

761. κακκαβιζουσῶν, *tutubantium*. Hoc in versione reponendum, ubi male *cacabantium*. Plautus Men. iv. 2. 90.

Λυ. ὦ δαιμόνιαι, παύσασθε τῶν τερατευμάτων.
ποθεῖτ' ἴσως τοὺς ἄνδρας· ἡμᾶς δ' οὐκ οἴει
ποθεῖν ἐκείνους; ἀργαλέας εὖ οἶδ' ὅτι
ἄγουσι νύκτας. ἀλλ' ἀνάσχεσθ', ὦ 'γαθαί,
καὶ προσταλαιπωρήσατέ γ' ὀλίγον χρόνον,
ὡς χρησμὸς ἡμῖν ἐστιν ἐπικρατεῖν, ἐὰν
μὴ στασιάσωμεν· ἔστι δ' ὁ χρησμὸς οὑτοσί.

Χορὸς Γυναικῶν.

λέγ' αὐτὸν ἡμῖν ὅ τι λέγει.

Λυ. σιγᾶτε δή.
ἀλλ' ὁπόταν πτήξωσι χελιδόνες εἰς ἕνα χῶρον,
τοὺς ἔποπας φεύγουσαι, ἀπόσχωνταί τε φαλήτων,
παῦλα κακῶν ἔσται· τὰ δ' ὑπέρτερα νέρτερα θήσει
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης . . .

Χορὸς Γυναικῶν.

ἐπάνω κατακεισόμεθ' ἡμεῖς;

Λυ. ἢν δὲ διαστῶσι, καὶ ἀναπτῶνται πτερύγεσσιν
ἐξ ἱεροῦ ναοῖο χελιδόνες, οὐκέτι δόξει
ὄρνεον οὐδ' ὁτιοῦν καταπυγωνέστερον εἶναι.

Χορὸς Γυναικῶν.

σαφής γ' ὁ χρησμὸς, νὴ Δί'. ὦ πάντες θεοὶ,
μὴ νῦν ἀπείπωμεν ταλαιπωρούμεναι,
ἀλλ' εἰσίωμεν. καὶ γὰρ αἰσχρὸν τουτογὶ,
ὦ φίλταται, τὸν χρησμὸν εἰ προδώσομεν.

Χορὸς Γεροντῶν.

μῦθον βούλομαι
λέξαι τιν' ὑμῖν, ὅν ποτ' ἤκουσ'
αὐτὸς ἔτι παῖς ὤν,
οὕτως.

Tu, tu istic, inquam. Vin' afferri noctuam
quæ *Tu Tu* usque dicat tibi? nam nos, jam nos defessi sumus.
ad quem locum vide interpretes.

764. ποθεῖν ἐκείνους; ἀργαλέας εὖ οἶδ' ὅτι—Sic bene Regii, otiosas non agnoscentes particulas quas alius inseruit librarius.

766. καὶ προσταλαιπωρήσατέ γ' ὀλίγον—Sic ex Aug. edidi. In A. προσταλαιπωρήσατ' ὀλίγον—B. ut vulgo, προσταλαιπωρήσατ' ἔτ' ὀλίγον.

769. λέγ' αὐτόν. His verbis præscripta in Regiis Chori persona.

774. ἢν δὲ διαστῶσι, καὶ ἀναπτῶνται. Sic bene duo Regii, servata ratione epici metri et imitatione veterum oraculorum. Vulgo διαστῶσιν κἀναπτῶνται. In Aug. ἢν δὲ ἀποστῶσιν. Pejus Juntina ἢν δ' ἀποστῶσι.

777. σαφής γ' ὁ χρησμός. Sic Regii. Vulgo particula omissa.

ἦν νεανίσκος Μελανίων τις, ὃς
φεύγων
γάμον, ἀφίκετ' ἐς ἐρημίαν,
κἀν τοῖς ὄρεσιν ᾤκει·
κᾆτ' ἐλαγωθήρα
πλεξάμενος ἄρκυς,
καὶ κύνα τιν' εἶχεν,
κοὐκέτι κατῆλθ' οἴκαδ' ὑπὸ μίσους.
οὕτω
τὰς γυναῖκας ἐβδελύχθη
κεῖνος· ἡμεῖς δ', οὐδὲν ἧττον
τοῦ Μελανίωνος, οἱ σώφρονες.

Γε. τις. βούλομαί σε, γραῦ, κύσαι.
Γυ. τις. κρόμμυόν τ' ἄρ' οὐκ ἔδει.
Γε. κἀνατείνας τὸ σκέλος λακτίσαι.
Γυ. τὴν λόχμην πολλὴν φορεῖς.
Γε. καὶ Μυρωνίδης γὰρ ἦν
τραχὺς ἐντεῦθεν, μελάμπυ-
γός τε τοῖς ἐχθροῖς ἅπασιν,
ὡς δὲ καὶ Φορμίων.

Χορὸς Γυναικῶν.

κἀγὼ βούλομαι
μῦθόν τιν' ὑμῖν ἀντιλέξαι
τῷ Μελανίωνι.
Τίμων
τις ἦν ἀίδρυτος ἀβάτοισιν ἐν
σκώλοι-
σι τὸ πρόσωπον περιειργμένος,
'Ερινύων ἀποῤῥώξ.
οὗτος οὖν ὁ Τίμων
ᾤχεθ' ὑπὸ μίσους

789. κᾆτ' ἐλαγωθήρα. Male vulgo ἐλαγοθήρει. Duo Regii et Schol. ἐλαγοθήρα. Sed cum Atticismi, tum metri ratio flagitat id quod reposuimus, ἐλαγωθήρα.

792. κοὐκέτι κατῆλθ' οἴκαδ' ὑπὸ μίσους. Sic omnino legendum, ut hic versiculus pari suo congruat,
μενος πάκ' ἀνδράσιν πονηροῖς.
Est uterque dimeter iambicus hypercatal. Vulgo legitur κοὐκέτι κατῆλθεν πάλιν οἴκαδ' ὑπὸ μίσους. Adverbio πάλιν sententiam frustra onerari nemo non videt.

795. ἡμεῖς δ'—Sic Regii: vulgo ἡμεῖς τ'—

798. κρόμμυόν τ' ἄρ'—id est τοι ἄρα. Sic optime duo Regii. Vulgo γὰρ, quod male scriptum conjunctim pro γ' ἄρ'. Hoc autem antea depravatum fuerat ex τ' ἄρ'.

809. ἀβάτοισιν ἐν σκώλοισι. Vulgo ἀβάτοισιν ἐνσκώλοισι. In A. ἀσκώλοισι. Vide Toupium Cur. Nov. in Suidam p. 122.

812. 'Ερινύων cum unico ν scriptum in B. Vide quæ notavi ad Æschyli S. Th. 490.

πολλὰ καταρασά-
μενος κάκ' ἀνδράσιν πονηροῖς.
οὕτω
κεῖνος ὑμῶν ἀντεμίσει
τοὺς πονηροὺς ἄνδρας αἰεί·
ταῖσι δὲ γυναιξὶν ἦν φίλτατος.
Γυ. τις. τὴν γνάθον βούλει θένω;
Γε. τις. μηδαμῶς ἔδεισά γε.
Γυ. ἀλλὰ κρούσω τῷ σκέλει . . .
Γε. τὸν σάκανδρον ἐκφανεῖς.
Γυ. ἀλλ' ὅμως ἂν οὐκ ἴδοις,
καίπερ οὔσης γραὸς, ὄντ' αὐ-
τὸν κομήτην, ἀλλ' ἀπεψι-
λωμένον τῷ λύχνῳ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ, ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ, ΜΥΡΡΙΝΗ, ΚΙΝΗΣΙΑΣ, ΠΑΙΣ, ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

Λυ. ΙΟΥ, ἰοὺ γυναῖκες, ἴτε δεῦρ' ὡς ἐμὲ
ταχέως.
Γυ. α'. τί δ' ἐστίν; εἰπ' ἐμοὶ, τίς ἡ βοή;
Λυ. ἄνδρ', ἄνδρ' ὁρῶ προσιόντα παραπεπληγμένον,
τοῖς τῆς Ἀφροδίτης ὀργίοις εἰλημμένον.
Γυ. β'. ὦ πότνια, Κύπρου καὶ Κυθήρων καὶ Πάφου
μεδέουσ', ἴθ' ὀρθὴν, ἥνπερ ἔρχει, τὴν ὁδόν.
Γυ. α'. ποῦ δ' ἐστὶν, ὅστις ἐστί;
Λυ. παρὰ τὸ τῆς Χλόης.
Γυ. α'. ὦ νὴ Δί', ἐστὶ δῆτα. τίς κἄστιν ποτέ;

Λυ. ὁρᾶτε· γιγνώσκει τις ὑμῶν;
Μυ. νὴ Δία,
ἔγωγε· κἄστιν οὑμὸς ἀνὴρ Κινησίας.
Λυ. σὸν ἔργον εἴη τοῦτον ὀπτᾶν καὶ στρέφειν,
κἀξηπεροπεύειν, καὶ φιλεῖν, καὶ μὴ φιλεῖν,
καὶ πάνθ' ὑπέχειν, πλὴν ὧν ξύνοιδεν ἡ κύλιξ.
Μυ. ἀμέλει, ποιήσω ταῦτ' ἐγώ.
Λυ. καὶ μὴν ἐγὼ
ξυνηπεροπεύσω παραμένουσά γ' ἐνθαδί,
καὶ ξυσταθεύσω τοῦτον. ἀλλ' ἀπέλθετε.
Κι. οἴμοι κακοδαίμων, οἷος ὁ σπασμός μ' ἔχει,
χὠ τέτανος, ὥσπερ ἐπὶ τροχοῦ στρεβλούμενον.
Λυ. τίς οὗτος οὑντὸς τῶν φυλάκων ἑστώς;
Κι. ἐγώ.
Λυ. ἀνήρ;
Κι. ἀνὴρ δῆτ'.
Λυ. οὐκ ἄπει δῆτ' ἐκποδών;
Κι. σὺ δ' εἶ τίς ἡ 'κβάλλουσά μ';
Λυ. ἡμεροσκόπος.
Κι. πρὸς τῶν θεῶν νυν ἐκκάλεσόν μοι Μυῤῥίνην.
Λυ. ἰδοὺ, καλέσω τὴν Μυῤῥίνην σοι. σὺ δὲ τίς εἶ;
Κι. ἀνὴρ ἐκείνης, Παιονίδης Κινησίας.
Λυ. ὦ χαῖρε φίλτατ'· οὐ γὰρ ἀκλεὲς τοὔνομα
τὸ σὸν παρ' ἡμῖν ἐστιν, οὐδ' ἀνώνυμον.
ἀεὶ γὰρ ἡ γυνή σ' ἔχει διὰ στόμα.
κἂν ᾠὸν ἢ μῆλον λάβῃ, Κινησίᾳ
τουτὶ γένοιτο, φησίν.
Κι. ὦ πρὸς τῶν θεῶν.
Λυ. νὴ τὴν Ἀφροδίτην· κἂν περὶ ἀνδρῶν γ' ἐμπέσῃ

816. Voculam κάκ' metro necessariam inserui, quam codices non agnoscunt.

Nondum satis exæquatus est hic versus antithetico suo. Scribendum: κακὰ πονηροῖς ἀνδράσιν. Trimetri sunt pæonici, quos sic dimetiare:

κουκετι κα | τηλθ' οικαδ' | ὑπο μισους.
μενος κακα | πονηροις | ανδρασιν.

Monuerunt rei metricæ magistri pedem, cui nomen *Antibacchio*, melicis carminibus parum esse congruentem, ἀνεπιτήδειον πρὸς μελοποιΐαν. Est tamen apud Comicum haud infrequens. Observari potuit supra v. 542.

ουτε πα γε | ταυτα κοπος ἱ | λει μου
κα | ματηρος.

819. Post hunc versum lacuna est in utroque Regio usque ad v. 890. qui in A. post v. 819. continuatur: in B. vacuum relictum spatium quatuor circiter plagularum.

824. Suidas; σάκανδρος, τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. Derivatur a σάκος, *barbam* significante. Vide Conc. 502.

831. ἄνδρ', ἄνδρ' ὁρῶ. Claudicat in vulgatis versus, semel tantum posita vocula ἄνδρ'. Emendandi viam, quam aliquoties ingressus sum, stravit Orvillius ad Charit. p. 200. ubi memoriæ lapsu suppleti hujus versus laudem Kustero tribuit, quam sibi vindicat Florens.

835. Cereris Χλόης dictæ templum erat in urbe prope arcem. Vide Meursium Gr. Fer. in Χλόεια.

836. Lysistratæ hic versus absurde continuatur in vulgatis libris, in quibus totius hujus lepidissimi colloquii ita confusæ et perturbatæ sunt personæ, ut vix se quis eo extricare et actionem scenæ mente concipere queat. In Aug. lineola mutatæ personæ index huic versui præfixa: quæ vero initio seq. v. præfigi debuit, male omissa: at rursus posita est ante νὴ Δία. Melius in cod. ὦ νὴ Δί'— ut infra 857. ὦ πρὸς τῶν θεῶν.

843. παραμένουσά γ' ἐνθαδί. Perperam vulgo παραμένουσ' ἐνθαδὶ, deficiente ad integritatem versus syllaba.

851. Vulgo legitur: ἰδοὺ, καλέσω 'γὼ τὴν Μυῤῥίνην σοι. σὺ δὲ τίς εἶ; metro corrupto. Diversa, sed non melior, cod. lectio: ἰδοὺ, καλέσω τὴν Μυῤῥίνην νῦν σοι. σὺ δὲ τίς εἶ; Hinc expuncto νῦν, illinc 'γὼ, constant numeri. Superest adhuc suspicio de forma minus Attica καλέσω, quam librario imputo. Scripserat, ni fallor, Comicus:

ἰδοὺ, καλῶ τὴν Μυῤῥίνην σοι; σὺ δὲ τίς εἶ;

Et sic infra 864. rursus καλῶ rescribi velim. Vide ad Ran. 298.

855. ἡ γυνή σ' ἔχει διὰ στόμα. Non hoc tam insolenter dictum, quam rebatur Bisetus. In Æsch. S. Theb. 51. οἶκτος δ' οὔ τις ἦν διὰ στόμα.

λόγος τις, εἴρηκ᾽ εὐθέως ἡ σὴ γυνή,
ὅτι λῆρός ἐστι τἄλλα πρὸς Κινησίαν.
Κι. ἴθι νυν, κάλεσον αὐτήν.
Λυ. τί οὖν; δώσεις τί μοι;
Κι. ἔγωγε, νὴ Δί᾽, αὐτίκ᾽, ἢν βούλῃ γε σύ·
ἔχω δὲ τοῦθ᾽· ὅπερ οὖν ἔχω, δίδωμί σοι.
Λυ. φέρε νυν καλέσω καταβᾶσά σοι.
Κι. ταχύ νυν πάνυ.
ὡς οὐδεμίαν ἔχω γε τῷ βίῳ χάριν,
ἐξ οὗπερ αὐτὴ 'ξῆλθεν ἐκ τῆς οἰκίας·
ἀλλ᾽ ἄχθομαι μὲν εἰσιών· ἔρημα δὲ
εἶναι δοκεῖ μοι πάντα· τοῖς δὲ σιτίοις
χάριν οὐδεμίαν οἶδ᾽ ἐσθίων. ἔστυκα γάρ.
Μυ. φιλῶ, φιλῶ 'γὼ τοῦτον· ἀλλ᾽ οὐ βούλεται
ὑπ᾽ ἐμοῦ φιλεῖσθαι. σὺ δ᾽ ἐμὲ τούτῳ μὴ κάλει.
Κι. ὦ γλυκύτατον Μυῤῥινίδιον, τί ταῦτα δρᾷς;
κατάβηθι δεῦρο.
Μυ. μὰ Δί᾽ ἐγὼ μὲν αὐτόσ᾽ οὔκ.
Κι. ἐμοῦ καλοῦντος, οὐ καταβήσει, Μυῤῥίνη;
Μυ. οὐ γὰρ δεόμενος οὐδὲν ἐκκαλεῖς ἐμέ.
Κι. ἐγὼ οὐ δεόμενος; ἐπιτετριμμένος μὲν οὖν.
Μυ. ἄπειμι.
Κι. μὴ δῆτ᾽, ἀλλὰ τῷ γοῦν παιδίῳ,
ὑπάκουσον· οὗτος, οὐ καλεῖς τὴν μαμμίαν;
Πα. μαμμία, μαμμία, μαμμία.
Κι. αὕτη, τί πάσχεις; οὐδ᾽ ἐλεεῖς τὸ παιδίον,
ἄλουτον ὂν κἄθηλον ἕκτην ἡμέραν;
Μυ. ἔγωγ᾽ ἐλεῶ δῆτ᾽· ἀλλ᾽ ἀμελὴς αὐτῷ πατὴρ
ἐστιν.
Κι. κατάβηθ᾽, ὦ δαιμονία, τῷ παιδίῳ.
Μυ. οἷον τὸ τεκεῖν. καταβατέον· τί γὰρ πάθω;

862. Vulgo legitur, metro pessundato, ἔγωγε νὴ τὸν Δί᾽, ἢν βούλῃ γε σύ. Nec aliter cod. nisi quod Δία plene habent sine elisione, versu non melius ideo fluente. Nihil interpretes ad hunc versum, quem ego non male restituisse mihi videor. V. seq. τοῦτο, δεικτικῶς, scilicet rigentem nervum.

866. αὐτὴ 'ξῆλθεν. Male cod. ut vett. editt. αὐτὴ ξυνῆλθεν. Florentis conjecturam, seu potius certam emendationem prudenter receperunt editores. Vide notam ad v. 702.

873. οὐκ in fine versus scribendum, sequente versu a vocali incipiente. Sic bene vulgo Ran. 68.

κοὐδείς γέ μ᾽ ἂν πείσειεν ἀνθρώπων τὸ μὴ οὐκ
ἐλθεῖν ἐπ᾽ ἐκεῖνον.

878. Mœris: Μάμμην, καὶ μαμμίαν, τὴν μητέρα, Ἀττικοί· Ἕλληνες τὴν μάμμην. Ad quem locum videndi interpretes.

884. τί γὰρ πάθω; Perperam vulgo

Κι. ἐμοὶ μὲν αὕτη καὶ νεωτέρα δοκεῖ
πολλῷ γεγενῆσθαι, κἀγανώτερον βλέπειν·
χ᾽ ἃ δυσκολαίνει πρὸς ἐμὲ καὶ βρενθύεται,
ταῦτ᾽ αὐτὰ δή 'σθ᾽, ἃ κἄμ᾽ ἐπιτρίβει τῷ πόθῳ.
Μυ. ὦ γλυκύτατον σὺ τεκνίδιον κακοῦ πατρός,
φέρε σε φιλήσω γλυκύτατον τῇ μαμμίᾳ.
Κι. τί, ὦ πονηρά, ταῦτα ποιεῖς, χ᾽ ἀτέραις
πείθει γυναιξί; κἀμέ τ᾽ ἄχθεσθαι ποιεῖς,
αὐτή τε λυπεῖ.
Μυ. μὴ πρόσαγε τὴν χεῖρά μοι.
Κι. τὰ δ᾽ ἔνδον ὄντα τἀμὰ καὶ σὰ χρήματα
χεῖρον διατιθεῖς.
Μυ. ὀλίγον αὐτῶν μοι μέλει.
Κι. ὀλίγον μέλει σοι τῆς κρόκης φορουμένης
ὑπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων;

verba hæc Cinesiæ tribuuntur, quæ mulieri continuanda. Formulam illustravit Valckenarius ad Eurip. Phœniss. p. 335. Ea utitur Noster Conc. 860. Nub. 798. Av. 1432. Librarii error in personarum distinctione alium peperit errorem: ut enim postrema hæc verba cum sequentibus connecteret, particulam γὰρ posuit, pro ea quam adhibere debuit poëta, quamque reposui: ἐμοὶ μὲν αὕτη—

887. βρενθύεται. De hoc verbo vide Hemsterhusium ad Lucianum p. 367.

891. Male vulgo huic versui præfixa est persona Lysistratæ, quæ postquam v. 864. Myrrhinam evocatura intro abiit, non amplius prodit in scenam. Hoc quidem vidit Berglerus; sed male constituta verba insulse vertit. γυναιξὶ sine ν in fine exhibent duo Regii: tum habent κἀμέ τ᾽ ἄχθεσθαι ποιεῖς, αὐτή τε λυπεῖ, sensu perspicuo et optimo. In Aug. ut in vett. editt. est etiam κἀμέ τ᾽: sed in cod. post ποιεῖς non distinctum, nec initio seq. versus ante αὐτὴ ducta lineola mutatæ personæ index. At vulgo, quum duo præcedentes versus Lysistratæ, dudum e scena egressæ, tributi fuerint ista lectione, χ᾽ ἀτέραις πείθει γυναιξίν, κἄμ᾽ ἔτ᾽ ἄχθεσθαι ποιεῖς; initium versus 893. seu verba αὕτη με λυπεῖ Cinesiæ tribuuntur. Absurda autem ista sic reddidit Berglerus: CINESIAS. *Cur, ó improba, hæc incipis, aliisque pares mulieribus, et me anxium facis? hæc me contristat.* Quænam est illa, quæ pronomine *hæc* demonstratur? λυπεῖ est 2. pers. passiva, quam pro 3. activa accepit. Facile sagacior quispiam inspecta veteri editione mendam deprehendisset, quæ tota est in με pro τι posito, quod postremum hic requiri satis indicat prius τι præcedentis versus, cui alterum reddi debebat: καὶ ποιεῖς ἐμέ ΤΕ ἄχθεσθαι, αὐτή ΤΕ λυπῇ.

893. Medeæ apud Euripidem v. 1361. Jason hæc dicit:

κἀυτή γε λυπῇ, καὶ κακῶν κοινωνὸς εἶ.

895. χεῖρον διατιθεῖς. In Juntina διατιθεῖσ᾽, tanquam si participium esset διατιθεῖσα. Adsueti non erant sequioris ævi librarii veteri formæ verbi τιθέω, quæ nullibi fere occurrit, quin aliquo in codice depravata reperiatur. Equit. 717.

μασώμενος γάρ, τῷ μὲν ὀλίγον ἐντιθεῖς.

Ibi codicum optimus habet ἐντίθης, forma qua pueri verbum hoc conjugare docentur. In Eurip. Ione 747. et 1540.

ἵππου νυν ἴχνος δ᾽ ἐκφύλασσ᾽, ὅπου τιθεῖς.

ἔπειτα τῷ θεῷ προστιθεὶς τὴν αἰτίαν.

Duorum Regg. codd. alter habet τιθεὶς et προστιθεὶς, tanquam si participia essent. In Soph. Phil. recte aliquando excudetur v. 991.

ὦ μῖσος, οἷα κἀξανευρίσκεις λέγειν·
θεοὺς προτείνων, τοὺς θεοὺς ψευδεῖς τιθεῖς.

Confer vulgatam lectionem in Johnsoni editionibus sive Britannis, sive nupera Parisiana v. 1017.

Μυ. ἔμοιγε, νὴ Δία.
Κι. τὰ τῆς Ἀφροδίτης ἱερ' ἀνοργίαστά σοι
χρόνον τοσοῦτόν ἐστιν. οὐ βαδιεῖ πάλιν;
Μυ. μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἢν μὴ διαλλαχθῆτέ γε,
καὶ τοῦ πολέμου παύσησθε.
Κι. τοιγάρ, ἂν δοκῇ,
ποιήσομεν καὶ ταῦτα.
Μυ. τοιγάρ, ἂν δοκῇ,
κἄγωγ' ἄπειμ' ἐκεῖσε· νῦν δ' ἀπομώμοκα.
Κι. σὺ δ' ἀλλὰ κατακλίθητι μετ' ἐμοῦ διὰ χρόνου.
Μυ. οὐ δῆτα· καίτοι σ' οὐκ ἐρῶ γ' ὡς οὐ φιλῶ.
Κι. φιλεῖς; τί οὖν οὐ κατεκλίνης, ὦ Μύῤῥιον;
Μυ. ὦ καταγέλαστ', ἐναντίον τοῦ παιδίου;
Κι. μὰ Δί'· ἀλλὰ τοῦτό γ' οἴκαδ', ὦ Μανῆ, φέρε.
ἰδού, τὸ μέν σοι παιδίον καὶ δὴ 'κποδών·
σὺ δ' οὐ κατακλινεῖ;
Μυ. ποῦ γὰρ ἄν τις καί, τάλαν,
δράσειε τοῦθ';
Κι. ὅπου τὸ τοῦ Πανός, καλόν.
Μυ. καὶ πῶς ἔθ' ἁγνὴ δῆτ' ἂν ἔλθοιμ' ἐς πόλιν;
Κι. κάλλιστα δήπου, λουσαμένη τῇ Κλεψύδρᾳ.
Μυ. ἔπειτ' ὀμόσασα δῆτ' ἐπιορκήσω, τάλαν;
Κι. εἰς ἐμὲ τράποιτο· μηδὲν ὅρκου φροντίσῃς.

901. Post hunc versum is, qui sequi debebat, omissus fuit in omnibus editionibus, magno cum sententiæ et venustatis dispendio. Causam omissionis manifestam vides. Duobus continuis versibus in eadem verba τοιγὰρ ἂν δοκῇ desinentibus, a superiore ad inferiorem deflexit librarii oculus, alioqui non animadvertentis absurde Cinesiæ tribui ista, κἄγωγ' ἄπειμ' ἐκεῖσε. Versum qui desiderabatur, personis recte distinctis, exhibent tres codd. solus quidem B. in contextus serie, duo reliqui in margine ab eadem manu.

906. ὦ Μύῤῥιον. Sic optime Regii. Vulgo jugulato metro, ὦ Μυῤῥίνιον. Diminutivum Μύῤῥιον deductum a nomine primitivo μύῤῥα, unde Μυῤῥίνη. Hoc certum, et longe præstat Orvillii commento Μυρίδιον, quem vide ad Charit. p. 239.

910. κατακλινεῖ in futuro: sic Regii. Vulgo κατακλίνει.

911. ὅπου τὸ τοῦ Πανός, καλόν. Supra 721. ᾗ τοῦ Πανός ἐστι ταὔλιον. Conc. 321.

ὃ πανταχοῦ τοι νυκτός ἐστιν ἐν καλῷ.

Thesm. 292.

ποῦ, ποῦ καθίζωμαι 'ν καλῷ, τῶν ῥητόρων
ἵν' ἐξακούω;

Hic καλόν ἐστι, vel καλὸν ἂν εἴη, diversa loquendi forma idem valet, ac illis in locis ἐν καλῷ εἶναι. Ceterum duo Regii bene habent τὸ τοῦ Πανός, quod e suis reposuit Kusterus. In Aug. ut in Juntina, ὅπου τοῦτο Πανός.

912. καὶ πῶς ἔθ' ἁγνὴ δῆτ' ἂν ἔλθοιμ' ἐς πόλιν; Sic ad linguæ normam legendum. Male vulgo duæ voces coaluerunt ἀνέλθοιμ'—Πῶς cum optativo non construitur, nisi comite particula ἄν. Vide Dawesii Misc. Crit. p. 207.

913. Clepsydra fons erat Athenis ex arce fluens. Vide Hesychium in κλεψύῤῥυτον ὕδωρ.

Μυ. φέρε νυν ἐνέγκω κλινίδιον νῷν.
Κι. μηδαμῶς.
ἀρκεῖ χαμαὶ νῷν.
Μυ. μὰ τὸν Ἀπόλλω, μή σ' ἐγώ,
καίπερ τοιοῦτον ὄντα, κατακλινῶ χαμαί.
Κι. ἥ τοι γυνὴ φιλεῖ με, δήλη 'στὶν, καλῶς.
Μυ. ἰδού, κατάκεισ' ἀνύσας τι· κἀγὼ 'κδύομαι.
καίτοι, τὸ δεῖνα, ψίαθός ἐστ' ἐξοιστέα.
Κι. ποία ψίαθος; μὴ 'μοιγε.
Μυ. νὴ τὴν Ἄρτεμιν,
αἰσχρὸν γὰρ ἐπ' ἐπιτόνου γε.
Κι. δός μοι νῦν κύσαι.
Μυ. ἰδού.
Κι. παπαιάξ. ἧκε νῦν ταχέως πάνυ.
Μυ. ἰδοὺ ψίαθος· κατάκεισο, καὶ δὴ 'κδύομαι.
καίτοι, τὸ δεῖνα, προσκεφάλαιον οὐκ ἔχεις.
Κι. ἀλλ' οὐ δέομ' οὐδὲν ἔγωγε.
Μυ. νὴ Δί' ἀλλ' ἐγώ.
Κι. ἀλλ' ἦ τὸ πέος τόδ' Ἡρακλῆς ξενίζεται.

919. ἥ τοι γυνή. Sic Regii: vulgo ἡ δὴ γυνή. Male iidem φιλεῖν pro φιλεῖ. In A. φιλεῖ primo scriptum fuit: postea superscriptum ν.

921. καί τοι, τὸ δεῖνα, ψίαθός ἐστ' ἐξοιστέα. Voces τὸ δεῖνα cum ceteris partibus sermonis non construuntur, quod distinctione indicavi. Est ἐπιφώνημα, seu interjectio affectum animi significans, sive mirantis, sive dolentis, sive indignantis, nec alio verbo melius reddi potest, quam Comicis Latinis frequentissimo *Perii*. Plaut. Truc. iii. 2. 21.

Perii! rabonem? quam esse dicam
hanc beluam?

Terent. Eun. ii. 3. 69.

Perii! nunquamne etiam me illam vidisse?

Vide aliud exemplum supra ad v. 202. Alibi, ut Pace 268. alia Comicis Latinis non minus frequenti interjectione usus sum, *Malum*. Quid sibi vellet istud τὸ δεῖνα non intellexerunt interpretes. Verti equidem: *At, perii! teges efferenda est.* Berglerus vero insulse: *sed illud erat efferendum, teges inquam.* Et ubicunque recurrit illud ἐπιφώνημα, eadem elegantia et perspicuitate vim ejus exprimit. In Acharn. 1149. τὸ δεῖνα aliud quid significat; nempe κατ' εὐφημισμὸν, ut ait Scholiastes, τὸ αἰδοῖον. Scilicet idem olim quod hodie contigit, ut proletarius sermo animi affectus quosdam significaret vocabulis e re Venerea sumtis. Italorum etiam politissimi vocem *cazzo*, qua primaria sua significatione non utuntur, nisi indecore εὐθυῤῥημονοῦντες, frequenter pro interjectione adhibent, plane idem significante quod Comici τὸ δεῖνα, et Latinorum *Perii*. Nostrûm autem quis sibi in tota vita adeo temperavit, ut illi nunquam exciderit

ce mot des Français révéré,
mot énergique, au plaisir consacré,
mot que souvent le profâne vulgaire
indignement prononce en sa colere?

923. αἰσχρὸν γὰρ ἐπ' ἐπιτόνου γε. Sic recte edidit Zanettus, et legitur etiam in posteriori Veneta: in aliis γὰρ ἐπὶ τόνου. In A. conjunctim ἐπιτόνου, ut legit etiam Scholiastes, qui nugatur ellipsim hic esse statuens præpositionis ἐπὶ, quam olim scriptam, absorpsit postea sequens syllaba. Sunt autem ἐπίτονοι lora, quibus lecti instruuntur ad sustinendas culcitas, aut stragulas, aut tegetes.

928. ἀλλ' ἦ τὸ πέος. Sic primum

Μυ. ἀνίστασ', ἀναπήδησον.
Κι. ἤδη πάντ' ἔχω.
Μυ. ἅπαντα δῆτα;
Κι. δεῦρο νῦν, ὦ χρύσιον.
Μυ. τὸ στρόφιον ἤδη λύομαι. μέμνησο νῦν·
μή μ' ἐξαπατήσῃς τὰ περὶ τῶν διαλλαγῶν.
Κι. νὴ Δί' ἀπολοίμην ἄρα.
Μυ. σισύραν οὐκ ἔχεις.
Κι. μὰ Δί' οὐ δέομαι 'γωγ'· ἀλλὰ βινεῖν βούλομαι.
Μυ. ἀμέλει, ποιήσεις τοῦτο· ταχὺ γὰρ ἔρχομαι.
Κι. ἡ 'νθρωπος ἐπιτρίψει με διὰ τὰ στρωματα.
Μυ. ἔπαιρε σαυτόν.
Κι. ἀλλ' ἐπῆρται τοῦτό γε.
Μυ. βούλει μυρίσω σε;
Κι. μὰ τὸν Ἀπόλλω, μή μέ γε.
Μυ. νὴ τὴν Ἀφροδίτην, ἤν τε βούλῃ γ', ἤν τε μή.
Κι. εἴθ' ἐκχυθείη τὸ μύρον, ὦ Ζεῦ δέσποτα.
Μυ. πρότεινέ νυν τὴν χεῖρα, κἀλείφου λαβών.
Κι. οὐχ ἡδὺ τὸ μύρον, μὰ τὸν Ἀπόλλω, τουτογὶ,
εἰ μὴ διατριπτικόν γε, κοὐκ ὄζον γάμων.

emendaveram, tam certus genuinam lectionem restituisse, quam nunc, postquam eandem in ambobus Regiis reperi. In Aug. et in binis Venetis ἀλλ' ἤ τοι τὸ πέος, syllaba ultra numerum excurrente: ceteræ editt. et ἀμέτρως et absurde ἄλλῃ τοι τὸ πέος. Confer Vesp. 60. et Suidam in Ἡρακλῆς ξενίζεται.

929. Longe aliter, ac vulgo, personis distributa sunt quæ sequuntur: nempe ut in duobus Regiis, binisque aliis codicibus quorum collationes Kusterus habuit. Eadem in Aug. lineolis indicata distinctio. *Surge*, ait Myrrhina, *ut cervical tibi subponam.* Verba ἅπαντα δῆτα interrogative cum ironia proferri possunt: *omniane, quæso? me tamen nondum.* Vel affirmative: *omnia sane, ut dicis.*

933. νὴ Δί' ἀπολοίμην ἆρα. Qui non animadverterunt editores ad metri legem scribendum esse ἆρα, non autem, ut vulgo, ἄρα, næ illi prosodiæ prorsus erant rudes. Scilicet versum dimetientes mediam in σισύραν producebant, quæ corripitur semper. Conc. 347.

ἵνα μὴ 'γχέσαιμ' ἐς τὴν σισύραν· φανὴ γὰρ ἦν.

Conc. 421.

χειμῶνος ὄντος, τρεῖς σισύρας ἐφιλίεσω.

Av. 122.

ὥσπερ σισύραν ἐγκατακλιθῆναι μαλθακήν.

Vesp. 738.

λαίχειν, χλαῖναν μαλακὴν, σισύραν.

Confer Toup. ad Suidam iii. 132.

934. μὰ Δί' οὐ δέομαι 'γωγ'· ἀλλὰ— Sic ad metri integritatem legendum, ut Thesm. 594.

οὐκ οἴομαι 'γωγ', ὦ πολυτιμήτω θεώ.

Infra 1114. τάχα δ' εἴσομαι 'γώ. Vulgo claudicante metro οὐ δέομαί γ' ἀλλά. Pejus B. οὐ δέομαι ἀλλά. In A. bona lectio οὐ δέομαι δῆτ', ἀλλά. Illam tamen sinceriorem puto cujus vestigia servant alii libri.

936. ἡ 'νθρωπος. Male vulgo omisso articulo ἄνθρωπος. Schol. ἀντὶ τοῦ ἡ γυνὴ, ἡ ἄνθρωπος εἶπε. Quod Toupio observatum fuit ad Suidam i. 13.

939. ἤν τε βούλῃ. Sic bene Regii, ut supra 194. Solœce vulgo βούλει.

941. πρότεινέ νυν τὴν χεῖρα. Vulgo πρότεινε δή. Regii πρότεινε νῦν. Glossema est δὴ pro νυν enclitico.

943. εἰ μὴ διατριπτικόν γε. Sic bene Schol. et A. Vulgo τι. Copula hic locum non habet.

Μυ. τάλαιν' ἐγὼ, τὸ Ῥόδιον ἤνεγκον μύρον.
Κι. ἀγαθόν· ἔα 'ὔτ', ὦ δαιμονία.
Μυ. ληρεῖς ἔχων.
Κι. κάκιστ' ἀπόλοιθ' ὁ πρῶτος ἑψήσας μύρον.
Μυ. λαβὲ τόνδε τὸν ἀλάβαστρον.
Κι. ἀλλ' ἕτερον ἔχω.
ἀλλ' ᾧ 'ζυρὰ, κατάκεισο, καὶ μή μοι φέρε
μηδέν.
Μυ. ποιήσω ταῦτα, νὴ τὴν Ἄρτεμιν.
ὑπολύομαι γοῦν. ἀλλ' ὅπως, ὦ φίλτατε,
σπονδὰς ποιεῖσθαι ψηφιεῖ.
Κι. βουλεύσομαι.
ἀπολώλεκέν με κἀπιτέτριφεν ἡ γυνὴ,
τά τ' ἄλλα πάντα, κἀποδείρασ' οἴχεται.
οἴ μοι τί πάθω; τίνα βινήσω,
τῆς καλλίστης πασῶν ψευσθείς;
πῶς ταύτην παιδοτροφήσω;
ποῦ Κυναλώπηξ;
μίσθωσόν μοι τὴν τίτθην.

945. ἀγαθόν· ἔα 'ὔτ', ὦ δαιμονία. Sic emendate scribi debet. Vulgo ἔα αὔτ', quod si plene pronuntietur, et aures ingrato hiatu offendit, et numeros solvit. ἔα αὔτ' pes est bacchius, quem nullibi versus iambicus admittit: duæ voces tanquam una efferuntur ἐαυτ': et sic versui constat rhythmus. ἰῶ, ἔα apud poëtas Atticos sæpe in unam syllabam coalescunt; sed in ἔα, ultima, quæ longa est, nunquam eliditur. Vide ad Ranas 1243.

946. ὁ πρῶτος ἑψήσας. Sic bene ambo Regii. Vulgo πρῶτον.

948. ᾧ 'ζυρὰ, pro ὦ οἰζυρά. Ad vulgarem pronuntiandi morem, qui Athenis obtinebat, referendum videtur, quod media hic in οἰζυρὸς corripiatur, quod sane analogiæ repugnat, nec aliorum poetarum exemplis confirmari posse arbitror. Etymol. M. p. 620. l. 3. οἰζυρὸς, τὸ ζὺ μακρόν. In Daphnidis et puellæ colloquio inter Theocritea, ubi ediderunt:

τὰν σαυτῶ φρένα τέρψον· ὀΐζυον οὐδὲν ἀρέσκει,

Scaliger ὀϊζυρὸν contra prosodiam reponebat: nec scio an melius locum tueatur ὀΐζυον significatione transitiva. Ut autem ad ᾧ 'ζυρὰ revertar, si unico in hoc loco reperissem, vitii suspectum mihi fuisset: sed recurrit Nub. 655.

οὐ γὰρ, ᾧ 'ζυρὲ,
τούτων ἐπιθυμῶ μανθάνειν οὐδέν.

quo in loco non magis quam hic variant codd.

950. ὑπολύομαι γοῦν. Sic duo codd. In A. ἀποδύομαι γοῦν. Supra bis dixit ἐκδύομαι. Supererat ut calceos exueret. Male vulgo divisim γ' οὖν.

957. ποῦ Κυναλώπηξ. Sic ambo Regii. Vulgo χηναλώπηξ. Quis non miretur editores latuisse, versus hos esse anapæsticos, quorum legi illud χηναλώπηξ neutiquam accommodari potest? At Kusteri socordiam non video, quomodo excusari queat, qui repertæ in scholiis, quæ ille primus edidit, genuinæ vocis ne meminerit quidem in notis, nedum illam in textum referret. Bergleri nota nihil est ineptius. Innuitur Philostratus, famosus illius ætatis leno, cujus meminit Comicus etiam Eq. 1069.

958. μίσθωσόν μοι τὴν τίτθην. Sic omnino legendum, quod e Scholiaste discere poterant nuperi editores. In B. liquido et emendate scriptum τὴν τίτθην. In A. τὴν τίθην. Vulgo barbare τὴν κύστην. Aug. τὴν

Χορὸς Γερόντων.

ἐν δεινῷ γ', ὦ δύστηνε, κακῷ
τείρει ψυχὴν, ἐξαπατηθείς.
κἄγωγ' οἰκτείρω σ'· αἶ, αἶ.
ποῖος γὰρ ἂν ἢ νέφρος ἀντίσχοι;
ποία ψυχὴ, ποῖοι δ' ὄρχεις,
ποία δ' ὀσφὺς; ποῖος ἂν ὄρρος
κατατεινόμενος,
καὶ μὴ βινῶν τοὺς ὄρθρους;

Κι. ὦ Ζεῦ, δεινῶν ἀντισπασμῶν.

Χορὸς Γερόντων.

ταυτί μέντοι νυνί σ' ἐποίησ'
ἡ παμβδελυρὰ καὶ παμμυσαρά.

Κι. μὰ Δί' ἀλλὰ φίλη καὶ παγγλυκερά.

Χορὸς Γερόντων.

ποία γλυκερά; μιαρὰ, μιαρὰ
δῆτ'. ὦ Ζεῦ, Ζεῦ,
εἴθ' αὐτὴν, ὥσπερ τοὺς θωμοὺς,

κύσιν, quod saltem græcum est. Berglerus spreta Scholiastæ lectione, cujus venustatem non adsequebatur, legebat τὴν κύσθην, quæ vox ne græca quidem est: oportebat τὸν κύσθον: et vertit: *conduc mihi cunnum mercede*. Cui talia placuerint, ille

οὔ ποτ' ἐκ ταυτοῦ μεθ' ἡμῶν πίεται ποτηρίου.

Coriaceum penem erectum manu tenens et ostendens Cinesias, tanquam si puellula esset partu recenti edita, quærit: *Quomodo istam educabo? ubi Cynalopex? locu mihi mercede nutricem*. Intelligebant ex alumni visu spectatores, et ex notissimo lenonis cognomine, quanam nutrice opus esset. Facetum hoc et comicum est: quod antea legebatur, inficetum et absonum. Nominis τίτθη veram scripturam hic locus ostendit: ut mendosa est in A. sic aliis in auctoribus peccatum a librariis, quorum error fraudi fuit Scaligero, apud Ammonium p. 135. scribere jubenti τιθὴ pro τιτθὴ, cui morem non gessit Valckenarius noster.

963. Alieno loco hic positum mihi videtur nomen ψυχὴ, quod librarius repetiit e v. 960. τείρει ψυχήν. Ad institutam partium enumerationem non pertinet ψυχή. Scripserat, ni fallor, Comicus, ποία ψωλή; ποῖοι δ' ὄρχεις—de his non dicas, ὡς οὐ ξύμφορον.

964. ποῖος ἂν ὄρρος. Metrum jugulans particula male vulgo inserta, ποῖος δ' ἄν. Recte eam omittit B.

966. μὴ βινῶν. Sic ambo Regii: vulgo κινῶν. Frequens horum verborum permutatio. Quia κινεῖν ad rem Veneream non raro traducitur, eandemque vim significandi habet quam βινεῖν, loco hujus magis notum illud librarii sæpe posuerunt.

967. ὦ Ζεῦ, δεινῶν ἀντισπασμῶν. Sic distingui oportet. Genitivi pendent a suppresso admirationis adverbio ὦ. Sic Nub. 153.

ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν.

Loquendi formam imitantur Latini. Plautus Most. iii. 3. 9.

Di immortales, mercimoni lepidi!

972. δῆτ'. ὦ Ζεῦ, Ζεῦ. Monometer est seu basis. Vulgo contra artem ὦ repetitum. Mox v. 977. ἐς τὴν γῆν, non εἰς, habent ambo Regii. Lege in scholio ad v. 973. θωμοὶ δὲ λέγονται οἱ τῶν πυρῶν σωροί. Male excusum πυρσῶν. Hesychius: θωμὸς, σωρὸς σταχύων.

μεγάλῳ τυφῷ καὶ πρηστῆρι
ξυστρέψας καὶ ξυγγογγυλίσας,
οἴχοιο φέρων, εἶτα μεθείης·
ἡ δὲ φέροιτ' αὖ πάλιν ἐς τὴν γῆν,
κᾆτ' ἐξαίφνης
περὶ τὴν ψωλὴν περιβαίη.

ΚΗΡΥΞ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ, ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ, ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

Κη. ΠΑ τᾶν Ἀσανᾶν ἐστιν ἁ γερωσία,
ἤτοι Πρυτάνιες; λῶ τι μυσίξαι νέον.
Πρ. σὺ δ' εἶ πότερον ἄνθρωπος, ἢ Κονίσσαλος;
Κη. κᾶρυξ ἐγὼν, ὦ κυρσάνιε, ναὶ τὼ σιὼ,
ἔμολον ἀπὸ Σπάρτας περὶ τᾶν διαλλαγᾶν.
Πρ. κἄπειτα δόρυ δῆθ' ὑπὸ μάλης ἥκεις ἔχων;
Κη. μὰ τὸν Δί' οὐκ ἐγώνγα.
Πρ. ποῖ μεταστρέφει;
τί δὴ προβάλλει τὴν χλαμύδ'; ἢ βουβωνιᾷς
ὑπὸ τῆς ὁδοῦ;
Κη. παλαιόρ γα, ναὶ τὸν Κάστορα,

980. γερωσία. Sic bene A. Vulgo γερωχία. Hinc emendari possit Hesychius in γερωνία.

981. Πρυτάνιες. Sic tres codd. Vulgo Πρυτάνεις claudicante versu. Tum ambo Regii μυσίξαι itidem e dialecto, ut supra 94. μύσιδδέ τυ. Vulgo μυθίξαι.

982. σὺ δ' εἶ πότερον. Vulgo syllaba redundante, σὺ δ' εἶ τίς; πότερον. Illud τις Regii non agnoscunt. Kusterus ad Suidam in Κονίσσαλος versum sic emendabat: σὺ δὲ πότερον εἶ ἄνθρωπος ἢ Κονίσαλος; Poterat etiam sine ullius vocis dispendio et cum eodem hiatu: σὺ δὲ τίς; πότερ' εἶ ἄνθρωπος ἢ Κονίσαλος; Sed sunt hi versus pravi commatis. Scripturam nominis Κονίσσαλος, quam habet Suidas, duplici σ, male prætuli. Codd. Comici, Hesychius, auctor Etymol. M. alteram, quæ impressorum librorum est, unico σ, confirmant. A κονίσω futuro verbi κονίω, cujus penultima longa est, derivatur κονίσαλος, ut ab ἴξω, ἴξαλος. Sic κονίποδες Conc. 848. antepenult. producta, ab eodem futuro κονίσω. De nominis significatione vide Hesychii interpretes ad κονιορτόποδες et seq. aliquot glossas: confer Eustathium ad Ἰλ. γ'. p. 373.

983. κᾶρυξ. Sic Regii: vulgo κήρυξ. Suidas: κυρσάνιε, νεανία, ἔφηβε, ἢ εὐτελέστατε. κυρσὸς γὰρ, εὐτελὲς λάχανον. κυρσανίους δὲ καλοῦσιν οἱ Λάκωνες τὰ μειράκια, καὶ τοὺς εὐτελεῖς ἀνθρώπους. Confer Hesychii interpretes ad κυρσάνιοι.

986. ἐγώνγα. Sic ambo Regii. In Aug. ἐγώνγε: ut infra 990. recte habet ἐγώνγα, ut iterum Regii. Utroque in loco impressi ἐγώγα.

988. παλαιόρ γα. Hoc reponere debuerat Kusterus, qui perite vidit genuinam eam esse lectionem, cujus elementa omnia repræsentant veteres editt. sed male distincta, πάλαι ὄργα. Nec diversa est in Aug. scriptura. Laconicum est παλαιὸρ pro παλαιός. Vide Hesychii interpretem ad v. σιόρ. In A. ut in recentioribus editt. παλεός γα. Vocem παλεὸς adsciverunt forte e Suida, qui eam a Scholiaste ad hunc locum habet. Hic vero λῆρος ληρεῖ. Pro παλαιόρ

ὤνθρωπος.
Πρ. ἀλλ' ἔστυκας, ὦ μιαρώτατε.
Κη. οὐ τὸν Δί', οὐκ ἐγώνγα· μηδ' αὖ πλαδδίη.
Πρ. τί δ' ἐστί σοι τοδί;
Κη. σκυτάλα Λακωνικά.
Πρ. εἴπερ γε χ' αὕτη 'στὶ σκυτάλη Λακωνική,
ἀλλ' ὡς πρὸς εἰδότα με σὺ τἀληθῆ λέγε.
τί τὰ πράγμαθ' ὑμῖν ἐστι τὰ 'ν Λακεδαίμονι;
Κη. ὀρσὰ Λακεδαίμων πᾶα, καὶ τοὶ σύμμαχοι
ἅπαντες ἐστύκαντι· Πελλάνας δὲ δεῖ.
Πρ. ἀπὸ τοῦ δὲ τουτὶ τὸ κακὸν ὑμῖν ἐνέπεσεν;
ἀπὸ Πανός;
Κη. οὔκ. ἀρχὰ μὲν οἴα Λαμπιτώ·
ἔπειτα δ' ἄλλαι ταὶ κατὰ Σπάρταν ἅμα
γυναῖκες, ἅπερ ἀπὸ μιᾶς ὑσπλαγίδος,
ἀπήλαον τὼς ἄνδρας ἀπὸ τῶν ὑσσάκων.
Πρ. πῶς οὖν ἔχετε;
Κη. μογιῶμες. ἂν γὰρ τὰν πόλιν,
ἅπερ λυχνοφοριῶντες, ἀποκεκύφαμες.
ταὶ γὰρ γυναῖκες οὐδὲ τῶ μύρτω σίγειν

γα absurdissime in B. παλιολόγα. V. seq. ὤνθρωπος edidi, addito ex linguæ indole articulo, quod suasit etiam Toupius ad Suidam i. 107.

990. Male vulgo πλαδδίῃ excusum cum ι subscripto. Imperativus est formæ Doricæ πλαδδίη, ut πάδη, ἱερώτη, ἴμβη, ὅρη. Vide Kœnium ad Corinthum p. 79. et 105.

998. Sic vulgo legitur hic versus:

ἀπὸ Πανός; Οὐκ, ἀλλ' ἀρχὰ μὲν οἰῶ Λαμπιτώ.

Nonne ergo animadverterunt ultimam in ἀρχὰ corripi non posse, ut cum duabus seq. syllabis anapæstum faciat? Præterea quid sibi vult dubitandi verbum οἰῶ? Legendum, Οὔκ· ἀρχὰ μὲν οἴα Λαμπιτώ. *Caput quidem huic rei sola Lampito.*

999. ταὶ κατὰ Σπάρταν. Sic Aug. Vulgo κατὰ τὰν Σπάρταν. Articulus hic non magis necessarius, quam supra v. 984. ἔμολον ἀπὸ Σπάρτας.

1000. ὑσπλαγίδος. Hoc jam reposueram e Piersoni ad Mœrin p. 376. emendatione, quæ mihi tunc non minus certa videbatur, quam nunc, postquam eandem scripturam reperi in ambobus Regg. perspicue sic ὑσπλαγίδος, accentu in penultima. Vulgo ὑσπλάγιδος. Confer notam supra 702.

1002. μογιῶμες et v. seq. λυχνοφοριῶντες, idiomata sunt Laconicæ dialecti, a librariis et typographis male habita. Vulgo μογίομες, λυχνοφορίοντες. A communibus verbis μογέω, λυχνοφορέω, Laconica formantur μογιάω, λυχνοφοριάω, ut supra 198. ἐπαινιῶ pro ἐπαινέω. Vide laudatum Kœnium ad Corinthum. A dialecto longius adhuc recedit scriptura in A. μογίομες, λυχνοφορίοντες. ἅπερ edidi ex Aug. in quo veteris scripturæ remanent vestigia, ut et in primariis editt. Hæ αἵπερ habent: ille αἶπερ. In antiquo exemplari ι, quod nunc subscribi solet, ad latus erat positum.

1004. τῶ μύρτω σίγειν. Sic A. In B. σιγεῖν. In Aug vero θιγῆν, quod præferunt etiam vett. editt. Quum verbum θίγω barytonum sit, non credo terminationem infinitivi ειν mutasse Laconas in ην, quod illis solemne est in verbis formæ contractæ, ut supra 171. πλαδδῆν.

ἑῶντι, πρίν γ' ἅπαντες ἐξ ἑνὸς λόγω
σπονδὰς ποιησώμεσθα ποτὶ τὰν Ἑλλάδα.
Πρ. τουτὶ τὸ πρᾶγμα πανταχόθεν ξυνομώμοται
ὑπὸ τῶν γυναικῶν· ἄρτι νυνὶ μανθάνω.
ἀλλ' ὡς τάχιστα φράσον περὶ τῶν διαλλαγῶν
αὐτοκράτορας πρέσβεις ἀποπέμπειν ἐνθαδί.
ἐγὼ δ' ἑτέρους ἐνθένδε τῇ Βουλῇ φράσω
πρέσβεις ἑλέσθαι, τὸ πέος ἐπιδείξας τοδί.
Κη. ποτάομαι, κράτιστα γὰρ παντᾷ λέγεις.

Χορὸς Γεροντῶν.

οὐδέν ἐστι θηρίον γυναικὸς ἀμαχώτερον,
οὐδὲ πῦρ, οὐδ' ὧδ' ἀναιδὴς οὐδεμία πόρδαλις.

Χορὸς Γυναικῶν.

ταῦτα μέντοι σὺ ξυνιεὶς, εἶτα πολεμεῖς; εἶπ' ἐμοί,
ἐξόν, ὦ πόνηρε, σοί μ' ἔχειν βεβαίαν νῦν φίλην.

Χορὸς Γεροντῶν.

ὡς ἐγὼ μισῶν γυναῖκας οὐδέποτε παύσομαι.

1005. πρίν γ' ἅπαντες. Sic perspicue tres codd. Malebat Kœnius πρίν γε πάντες.—V. seq. ποιησώμεσθα. Sic A. In B. prorsus omissum est verbum. Vulgo ποιησόμεσθα. Doricam futuri indicativi formam ποιησεύμεσθα reponit Valckenarius in erudito commentario ad Theocriti Idyl. xv. p. 280. ubi hunc locum emendatum proposuit, uti eum exhibuimus. Sed πρίν cum subjunctivo construitur, ut Conc. 629. 752. sæpius quidem cum particula ἄν: ita ut, si quid mutandum esset, mallem:

ἑῶντι, πρίν γ' ἂν πάντες ἐξ ἑνὸς λόγω
σπονδὰς ποιησώμεσθα ποττὰν Ἑλλάδα.

1007. Huic versui præfixa pers. in impressis Ἀθηναῖος. Recte in A. Πρόβουλος.

1009. ἀλλ' ὡς τάχιστα φράσον περὶ τῶν διαλλαγῶν. Sic optime A. In B. reclamante metro, φράζε περὶ τῶν—Vulgo φράζε περὶ διαλλαγῶν. Supra 984. ἔμολον ἀπὸ Σπάρτας περὶ τᾶν διαλλαγᾶν.

1010. πρέσβεις ἀποπέμπειν. Perperam in A. et cum ruina metri πρέσβεις πέμπειν. Confer notam ad v. 408.

1013. Ab hoc v. usque ad 1035. si duos primos mulierum chori excipias, sunt versus omnes asynarteti e dimetro trochaico, et dimetro pæonico, constante ex pæone primo et cretico, seu dimetro iambico brachycatal. cujus primus pes semper est dactylus. Versus 1016, 1017. 1035. et sequentes tetrametri sunt trochaici. Hoc præstruendum, ut depravati versus ad metri normam exigi queant.

1014. Hic et sequens versus in impressis metro soluti sunt. In priore σὺ ante ξυνιεὶς inserendum. Carere quidem sententia potest pronomine, sed illud abesse metri non patitur ratio, cujus ignorantia librarium in fraudem egit. Alter vulgo sic legitur:

ἐξὸν, ὦ πόνηρε σὺ, βεβαίαν νῦν μ' ἔχειν φίλην.

quæ vocum collocatio metrum prorsus perimit. In A. σοι βεβαίαν μ' ἔχειν φίλην. Sic etiam B. nisi quod σὺ pro σοι habet. In Aug. et in Juntina σὺ βεβαίαν μ' ἔχων. Vides voculam νῦν, quæ in recentioribus editt. est, a nullo veterum librorum agnosci. Bene sit tamen illi, qui eam inseruit. σοι codice A. firmatum, repositum jam fuerat in minoribus editt. Batavis, forte Florentis suasu, qui sic legendum esse viderat. Inde facile versus in integrum restituitur, repositis in suam sedem singulis vocibus:

ἐξὸν, ὦ πόνηρε, σοί μ' ἔχειν βεβαίαν νῦν φίλην.

Χορὸς Γυναικῶν.

ἀλλ' ὅταν βούλῃ σύ· νῦν δ' οὖν οὔ σε περιόψομαι
γυμνὸν ὄνθ' οὕτως. ὁρῶ γὰρ, ὡς καταγέλαςος εἶ.
ἀλλὰ τὴν ἐξωμίδ' ἐνδύσω σε προσιοῦσ' ἐγώ.

Χορὸς Γεροντῶν.

τοῦτο μὲν μὰ τὸν Δί' οὐ πονηρὸν ἐποιήσατε·
ἀλλ' ὑπ' ὀργῆς γὰρ πονηρᾶς καὶ τότ' ἀπέδυν ἐγώ.

Χορὸς Γυναικῶν.

πρῶτα μὲν φαίνει γ' ἀνήρ· εἶτ' οὐ καταγέλαστος εἶ.
κἄν με μὴ 'λύπεις, ἐγὼ σοῦ κἂν τόδε τὸ θηρίον
τοὐπὶ τῷ 'φθαλμῷ λαβοῦσ' ἐξεῖλον ἄν, ὃ νῦν ἔνι.

Χορὸς Γεροντῶν.

τοῦτ' ἄρ' ἦν με τοὐπιτρῖβον, δακτύλιος οὑτοσί·
ἐκσκάλευσον αὐτό· κᾆτα δεῖξον ἀφελοῦσά μοι·
ὡς τὸν ὀφθαλμόν γ' ἐμοῦ, νὴ τὸν Δία, πάλαι δάκνει.

Χορὸς Γυναικῶν.

ἀλλὰ δράσω ταῦτα· καίτοι δύσκολος ἔφυς ἀνήρ.
ἦ μέγ', ὦ Ζεῦ, χρῆμ' ἰδεῖν τῆς ἐμπίδος ἔνεςί σοι.
οὐχ ὁρᾷς; οὐκ ἐμπίς ἐστιν ἥδε Τρικορυσία;

Χορὸς Γεροντῶν.

νὴ Δί' ὤνησάς γ' ἔμ', ὡς πάλαι γέ μ' ἐφρεωρύχει·
ὥστ' ἐπειδὴ 'ξῃρέθη, ῥεῖ μου τὸ δάκρυον πολύ.

Χορὸς Γυναικῶν.

ἀλλ' ἀποψήσω σ' ἐγὼ, καίτοι γε πάνυ πόνηρος εἶ·

1019. *νῦν δ' οὖν οὔ σε περιόψομαι.* Sic Regii. Vulgo *νυνὶ δ' οὔ σε*, quod æque bonum est. In Aug. metro ruente *νῦν δ' οὔ σε*, ut in primariis editionibus, unde liquet alterum vulgatum ab emendatore esse.

1020. *ὡς καταγέλαςος εἶ.* Sic bene tres codd. Mala manus pronomen inseruit, quod vulgo habetur, *ὡς σὺ κατ*—

1023. *καὶ τότ' ἀπέδυν.* Sic bene Aug. et primariæ editt. In aliis *καὶ τόδ'*—Adverbium *τότε* tempus præteritum notat, tam quod diu, quam quod proxime effluxit: redditur per *olim, prius, modo.* Vide Thesm. 13. Sophoclem El. 278. 676. et Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 313. et 420.

1025. *κἄν με μὴ 'λύπεις.* Sic ad sensum et metri legem scribendum, uti jam Florenti visum est. In B. scriptum *λυπεῖς.* Vulgo *κἂν μή με λυπῇς*—Tum *σοῦ κἂν τόδε* præferunt ambo Regii. Vulgo *σοῦ γ' ἂν τόδε.*

1027. *δακτύλιος.* Vulgo *ὁ δακτύλιος.* Articulum, qui versui officit, non agnoscunt Regii. Male conjectura hic cessit Florenti. Vett. editt. Italicæ et prior Basileensis, quas consulere poterat, habent *τοῦτ' ἄρ' ἦν με τοὐπιτρῖβον.* In Frobenii officina typothetæ incuria *με* omissum fuit, quæ menda in aliquot alias editiones transiit. Culicem *δακτύλιον* appellat, derivato nomine a *δακεῖν*, quare reddidi *mordaculus ille.*

1028. *ἐκσκάλευσον.* Sic optime ambo Regii. Vulgo *ἐκσάλευσον.* Perperam in A. mutato versus genere, *δεῖξον ἐξελοῦσά μοι.*

1030. *δύσκολος ἔφυς.* Male vulgo inter illas voces inserta particula *γε*, quæ metro magis adhuc quam sententiæ inutilis est.

καὶ φιλήσω.

Χορὸς Γεροντῶν.

μὴ φιλήσῃς.

Χορὸς Γυναικῶν.

ἤν τε βούλῃ γ', ἤν τε μή.

Χορὸς Γεροντῶν.

ἀλλὰ μὴ ὥρας ἵκοισθ'· ὡς ἐστὲ θωπικαὶ φύσει·
κἄς' ἐκεῖνο τοὔπος ὀρθῶς, κοὐ κακῶς, εἰρημένον·
ΟΥΤΕ ΣΥΝ ΠΑΝΩΛΕΘΡΟΙΣΙΝ, ΟΥΤ' ΑΝΕΥ ΠΑΝΩΛΕΘΡΩΝ.

Χορὸς Γυναικῶν.

ἀλλὰ νυνὶ σπένδομαί σοι, καὶ τολοιπὸν οὐκέτι
οὔτε δράσω φλαῦρον οὐδὲν, οὔθ' ὑφ' ὑμῶν πείσομαι.
ἀλλὰ κοινῇ ξυσταλέντες τοῦ μέλους ἀρξώμεθα.
οὐ παρασκευαζόμεσθα τῶν πολιτῶν οὐδέν', ὦ 'ν-
δρες, φλαῦρον εἰπεῖν οὐδὲ ἕν·
ἀλλὰ πολὺ τοὔμπαλιν
πάντ' ἀγαθὰ καὶ λέγειν,
καὶ δρᾶν. ἱκανὰ γὰρ τὰ κακὰ
καὶ τὰ παρακείμενα.
ἀλλ' ἐπαγγελλέτω
πᾶς ἀνὴρ καὶ γυνὴ,

1036. *μὴ φιλήσῃς.* Sic bene Aug. et B. Perperam A. *οὐ φιλήσεις.* Vulgo *μὴ φίλησον.* Negat *οὐ*: vetat *μή.* Hoc cum verbis temporis præsentis in imperativo, cum verbis aoristis in subjunctivo construitur. Vide Thomam in *μή.* Ideo si duo verba ex hac particula pendeant diversorum temporum, in diversis etiam modis ponuntur, ut supra 733.

μὴ διαπετάννυ, μηδ' ἀπέλθῃς μηδαμῇ.

Solœcum fuisset *ἄπελθε.* Scribere potuit etiam poëta:

καὶ φιλήσω.—Οὐ μὴ φιλήσεις.

οὐ μὴ cum futuro indicativi vetantis est: et *ω ου* in unam syllabam coalescunt. Vide supra ad v. 273. Thesm. 269.

βάδιζε τοίνυν.—Μὰ τὸν 'Απόλλω, οὐκ,
ἤν γε μὴ—

1039. *οὔτε σὺν πανωλέθροισιν.* Metricæ rationis imperitus erat editor e recentioribus nescio quis, a quo invectum *ξύν.* Vett. editt. ut codd. habent *σύν*—In Juntina *συμπανωλέθροισιν—οὔτ' ἄνευ.* Sic bene Regii; vulgo *οὐδ'*—Exstant in eam sententiam Susarionis veteris Comici versus, in scholiis olim laudati, sed quorum particula tantum in iis hodie legitur. Eos adponam ex Bentleii Dissertatione Phalaridea de origine Comœdiæ:

'Ακούετε λεώς· Σουσαρίων λέγει τάδε,
υἱὸς Φιλίνου Μεγαρόθεν Τριποδίσκιος.
κακὸν γυναῖκες· ἀλλ' ὅμως, ὦ δημόται,
οὐκ ἔςιν οἰκεῖν οἰκίαν ἄνευ κακοῦ.
καὶ γὰρ τὸ γῆμαι, καὶ τὸ μὴ γῆμαι κακόν.

1040. *καὶ τολοιπὸν οὐκέτι.* Sic præter codd. veteres editiones omnes. In nescio qua recentiori, forte Genevensi, vocula *καὶ* typothetæ errore omissa fuit, quæ menda deinceps in reliquas omnes transiit, non animadversa ab editoribus versus labe. In utroque Reg. præfixa est huic versui persona *χορὸς γυναικῶν.*

1044. Versus est dimeter iambicus. In Regiis scriptum *οὐδὲ ἕν.* In Aug. *οὐδεέν.* Perperam vulgo *οὐδέν.*

εἴ τις ἀργυρίδιον
δεῖται λαβεῖν, μνᾶς ἢ δύ', ἢ
τρεῖς, ὡς πόλλ' ἔσω 'στὶν,
κἄχομεν βαλάντια.
κἂν ποτ' εἰρήνη φανῇ,
ὅστις ἂν νυνὶ δανείσηται, παρ' ἡ-
μῶν ἂν λάβῃ, μηκέτ' ἀποδῷ.
ἑστιᾶν δὲ μέλλομεν ξένους τινὰς Καρυστίους,
ἄνδρας καλούς τε κἀγαθούς.
κἄστιν ἔτνος τι, καὶ
δελφάκιον ἦν τι μοι,
καὶ τοῦτο τέθυχ', ὡς τὰ κρέα
ἔξεσθ' ἁπαλὰ καὶ καλά.
ἥκετ' οὖν εἰς ἐμοῦ
τήμερον· πρῷ δὲ χρὴ
τοῦτο δρᾶν λελουμένους,
αὐτούς τε καὶ τὰ παιδί'· εἶτ'
ἔσω βαδίζειν· μηδ' ἔρεσθαι μηδ' ἕνα,
ἀλλὰ χωρεῖν ἄντικρυς,
ὥσπερ οἴκαδ' εἰς ἑαυτῶν, γεννικῶς.
ἴσως δ' ἡ θύρα κεκλείσεται.

Χορὸς Γεροντῶν.

καὶ μὴν ἀπὸ τῆς Σπάρτης οἱδὶ πρέσβεις ἕλκοντες ὑπήνας

1053. Hujus versiculi corrupti sunt numeri. Scriptum oportuit :

τρεῖς, ὡς ἔσω πόλλ' ἐστίν.

Dimeter est iambicus: ut autem transpositæ sunt duæ voces, nihil tam plane est. Pæonici sunt hujus cantici plerique versiculi: haud abs re fuerit advertere, ubi Comicus pro licentia in melicis concessa a prosodiæ legibus recesserit. Prima in ἔτνος producitur v. 1060. itidem in κεκλείσεται, v. 1071. Versiculos istos sic dimetiare:

κἄστιν ἔτ | νος τι καὶ.
ἴσως δ' ἡ | θύρα κεκ | λείσεται.

Prior creticus est: alter bacchius.

1056. Hujus et seq. versus tum scripturam, tum divisionem exhibeo, quam præfert uterque Regius, nisi quod in altero ἂ "ν excudi curavi, ut in iis scribi debuit, et alibi in vulgatis libris bene excusum occurrit, ut Thesm. 344. Frequens, quod aliis observatum fuit, librariorum hic error: vide Marklandum ad Eurip. Suppl. 364. Prior versus trochaicus est, alter iambicus. Vulgo in tres lineas, versus enim appellare pudet, ad istum modum digesti sunt:

ὅστις ἂν δανείσηται,
παρ' ἡμῶν ἂν νυνὶ λάβῃ,
μηκέτ' ἀποδιδῷ.

1062. ὡς τὰ κρέα. Sic Regii: vulgo ὥστε τὰ—

1068. Versus est trimeter iambicus, qui sic, ut eum exhibui, bene digestus est in utroque Regio, ubi tamen minus bene εἴσω et μηδένα. Vulgo autem sic distincti sunt versus:

αὐτούς τε, καὶ τὰ παιδί'· εἶ-
τα εἴσω βαδίζειν·
μηδ' ἔρεσθαι μηδ' ἕνα.

1070. Unus versus est in Regiis trochaicus trimeter catalect. Male vulgo in duos distinctus.

χωροῦσ', ὥσπερ χοιροκομεῖον περὶ τοῖς μηροῖσιν ἔχοντες.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ, ΠΡΕΣΒΕΙΣ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ, ΠΟΛΥΧΑΡΙΔΗΣ, ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ, ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, ΑΓΟΡΑΙΟΙ ΤΙΝΕΣ, ΘΕΡΑΠΩΝ, ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΤΙΣ, ΧΟΡΟΣ ΛΑΚΩΝΩΝ.

Χορὸς Γεροντῶν.

ΑΝΔΡΕΣ Λάκωνες πρῶτα μέν μοι χαίρετε·
εἶτ' εἴπαθ' ἡμῖν, πῶς ἔχοντες ἥκετε.
Πρ. τί δεῖ ποτ' ὔμμε πολλὰ μυσίδδειν ἔπη;
ὁρῆν γὰρ ἔξεσθ', ὡς ἔχοντες ἥκομες.

Χορὸς Γεροντῶν.

βαβαί· νενεύρωται μὲν ἥδε συμφορὰ
δεινῶς· τεθερμῶσθαί γε χεῖρον φαίνεται.
Πρ. ἄφατα. τί κἂν λέγοι τις; ἀλλ' ὅπα σέλει
παντᾶ τις ἐλσὼν ἁμὶν εἰράναν σέτω.

1073. χοιροκομεῖον. Duplex fertur hujus vocis interpretatio. Vel enim est πάτταλος ἐν ᾧ δεσμεύοντες τοὺς χοίρους τρέφουσι: vel πλεκτὸν ἀγγεῖον, ἐν ᾧ τοὺς νέους ἔτρεφον χοίρους περιδήσαντες. Utrumque e Scholiaste habet Suidas. Prior placuit Biseto aliisque, argutias quærentibus in adlusione ad muliebre pudendum, quod etiam indigetatur nomine χοῖρος, et ad caudam salacem, quæ πάτταλος appellatur. Sed nugæ sunt. Si quos domi saginabant porcellos, eos paxillo adligabant: putasne paxillum illum tam diversum fuisse ab aliis, quibus in humum depactis quævis animalia adligari poterant, ut peculiari nomine insigniri debuerit? χοιροκομεῖον hic idem prorsus est, quod Vesp. 844. scilicet hara e vimine texta et plicatilis, qua, duabus extremitatibus ad parietem adnexis, circumsepiebatur spatium quoddam, intra quod conclusi saginabantur porcelli. Qui vocem hanc exponunt doctissimi Grammatici Pollux et Hesychius paxil i nullam mentionem faciunt. Ille x. 159. καὶ χοιροτροφεῖον δὲ, ἐν ᾧ χοῖροι τρέφονται, ὡς Εὔπολις καὶ Φρύνιχος ἐν Ποαστρίαις· τὸ δ' αὐτὸ καὶ χοιροκομεῖον ἐν Ἀριστοφάνους Λυσιστράτῃ. Hic, χοιροκομεῖον, λεπτόν τι πλεκτὸν, ὡς ὀρνιθοτροφεῖον. Istiusmodi quidpiam vas textile circa coxas habere videbantur Spartani legati, quia, ut ait Suidas, veniebant ἐγκεκολπωμένα τὰ ἱμάτια ἔχοντες, quæ verba male Kusterus accepit, scilicet prominente ex adversa parte vestis sinu, idque propter τὴν τοῦ αἰδοίου τάσιν. Verti itaque debuit: *adveniunt tanquam suile vimineum circa femora adligatum habentes.* Altera expositio ridiculum est Grammaticorum commentum. Quidni etiam paxillos memorant singulis animalibus ligandis aptos, κυνοκομεῖον, ἀρνοκομεῖον, πωλοκομεῖον, ὀνοκομεῖον? Quidni ὀρνιθοκομεῖον *paxillum avi ligando aptum?* Anne nomen instrumenti domestici vilis et quotidiani usus modo *vas vimineum* significabit, modo *paxillum?* In Juntina et priore Basileensi male legitur ἔχοντας, ut in Aug. Mendam sustulerat jam prior Veneta. Bene Regii ἔχοντες, quod Kusterus e Suida in χοιροκομεῖον reponere poterat.

1074. πρῶτα μέν μοι χαίρετε. Elegans est lectio cod. Aug. Inepte vulgo μέντοι. Venustam habet ἔμφασιν istud μοι, quod abundare videtur. Sic supra 125. τί μοι μεταστρέφεσθε; τί μοι μύετε; 707. τί μοι σκυθρωπὸς ἐξελήλυθας δόμων; Thesm. 291. καὶ πρὸς φάλητα νοῦν ἔχειν μοι καὶ φρένας. Confer notam ad v. 202.

1081. ἁμὶν præterquam e dialecto est, sic hoc loco scribi debet ob metrum,

Χορὸς Γεροντῶν.

καὶ μὴν ὁρῶ γε τούσδε τοὺς αὐτόχθονας,
ὥσπερ παλαισὰς παῖδας, ἀπὸ τῶν γαστέρων
θαιμάτι' ἀποστέλλοντας· ὥστε φαίνεται
ἀσκητικὸν τὸ χρῆμα τοῦ νοσήματος.

Πο. τίς ἂν φράσειε, ποῦ 'στιν ἡ Λυσιστράτη;
ὡς ἄνδρες ἡμεῖς οὑτοιὶ τοιουτοιί.

Χορὸς Γεροντῶν.

χ' αὕτη ξυνᾴδει χ' ἁτέρα ταύτῃ νόσῳ.
ἤπου πρὸς ὄρθρον σπασμὸς ὑμᾶς λαμβάνει;

Πο. μὰ Δί', ἀλλὰ ταυτὶ δρῶντες ἐπιτετρίμμεθα.
ὥστ' εἴ τις ἡμᾶς μὴ διαλλάξει ταχὺ,
οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ Κλεισθένη βινήσομεν.

Χορὸς Γεροντῶν.

εἰ σωφρονεῖτε, θαἰμάτια λήψεσθ', ὅπως
τῶν ἑρμοκοπιδῶν μή τις ὑμᾶς ὄψεται.

Πο. νὴ τὸν Δί' εὖ μέντοι λέγεις.
Πρ. ναὶ τὼ σιὼ
παντᾶ γε. φέρε τὸ ἔσθος ἐμβαλώμεθα.
Πο. ὦ χαίρετ', ὦ Λάκωνες, αἰσχρά γ' ἐπάθομεν.
Πρ. ὦ Πολυχαρίδα, δεινά γ' αὖ πεπόνθαμες,
αἴ κ' εἶδον ἁμέ γ' ἄνδρες ἀναπεφλασμένως.

Πο. ἄγε δὴ, Λάκωνες, αὔθ' ἕκαστα χρὴ λέγειν.
ἐπὶ τί πάρεστε δεῦρο;
Πρ. περὶ διαλλαγᾶν
πρέσβεις.
Πο. καλῶς δὴ λέγετε· χ' ἡμεῖς τουτογί.
τί οὐ καλοῦμεν δῆτα τὴν Λυσιστράτην,
ἥπερ διαλλάξειεν ἡμᾶς ἂν μόνη;
Πρ. ναὶ τὼ σιὼ, κἂν λῆτε, τὸν Λυσίστρατον.

Χορὸς Γεροντῶν.

ἀλλ' οὐδὲν ὑμᾶς, ὡς ἔοικε, δεῖ καλεῖν·
αὐτὴ γὰρ, ὡς ἤκουσεν, ἥδ' ἐξέρχεται.

Πολυχαρίδης.

χαῖρ', ὦ πασῶν ἀνδρειοτάτη· δεῖ δὴ νυνί σε γενέσθαι
δεινὴν, ἀγαθὴν, φαύλην, σεμνὴν, ἀγανὴν, πολύπειρον·
ὡς οἱ πρῶτοι τῶν Ἑλλήνων τῇ σῇ ληφθέντες ἴυγγι
ξυνεχώρησάν σοι, καὶ κοινῇ τἀγκλήματα πάντ' ἐπέτρεψαν.

Λυ. ἀλλ' οὐχὶ χαλεπὸν τοὔργον, εἰ λάβοι γε τις
ὀργῶντας, ἀλλήλων τε μὴ πειρωμένους.
τάχα δ' εἴσομαι 'γώ. ποῦ 'στιν ἡ Διαλλαγή;
πρόσαγε λαβοῦσα πρῶτα τοὺς Λακωνικοὺς,
καὶ μὴ χαλεπῇ τῇ χειρὶ, μηδ' αὐθαδικῇ,
μηδ' ὥσπερ ἡμῶν ὦνδρες ἀμαθῶς τοῦτ' ἔδρων·
ἀλλ', ὡς γυναῖκας εἰκὸς, οἰκείως πάνυ.
ἢν μὴ διδῷ τὴν χεῖρα, τῆς σάθης ἄγε.
ἴθι καὶ σὺ τούτους τοὺς Ἀθηναίους ἄγε·
οὗ δ' ἂν διδῶσι, πρόσαγε τούτους λαβομένη.
ἄνδρες Λάκωνες στῆτε παρ' ἐμὲ πλησίον,
ἐνθένδε θ' ὑμεῖς, καὶ λόγων ἀκούσατε.
ἐγὼ γυνὴ μέν εἰμι· νοῦς δ' ἔνεστί μοι·
αὐτὴ δ' ἐμαυτῆς οὐ κακῶς γνώμης ἔχω·
τοὺς δ' ἐκ πατρός τε καὶ γεραιτέρων λόγους

quod a primis editoribus observatum, posteriores, ut alia multa, susque deque habuerunt.

1084. θαιμάτι'. Sic bene Aug. et Juntina. Vulgo θοιμάτι'.

1085. ἀσκητικόν. Vide Kusterum ad Suidam hac voce.

1086. Persona vulgo est ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΤΙΣ. Quum perspicuitati studerem, maxime in personarum distinctione, quæ plurimum confert ad fabulæ intelligentiam actionisque scenicæ, hunc interlocutorem eo nomine insignivi, quo eum appellat Laco v. 1098. licet probabilius sit, id nomen non esse proprium viri, sed blande compellandi vocabulum. Reponi possit ΑΘΗΝΑΙΟΣ α'. et v. 1225. præponi persona ΑΘΗΝΑΙΟΣ β'..

1092. Clisthenes Sibyrtii filius homo erat effeminatus et mollis, quem sæpe exagitat Comicus.

1094. Alludit ad notissimam in historia Attica Hermarum mutilationem, de qua videndus Thucydides vi. 27. et ad eum Dukerus.

1096. τὸ ἔσθος ἐμβαλώμεθα. Vellem reperisse ἀναβαλώμεθα, quod proprium est amiciendi verbum, sed saltem ἐπιβαλώμεθα. Utrumvis vulgato melius videri possit, nisi forte idiotismus hic est Laconici sermonis.

ἐμβαλώμεθα. Sic quidem libri: legendum tamen videtur ἀμβαλώμεθα.

1097. Post hunc versum lacuna est in utroque Regio usque ad v. 1237. ᾄδει Τελαμῶνος—sine defectus indicio in P. vacuis in B. quinque fere paginis.

1099. αἴ κ' εἶδον ἁμέ. In Aug. αἴκ' ἴδον, ut in vett. editt. Qui metro subvenire voluerunt posteriores editores, male reposuerunt αἶκεν ἴδον. Vide supra ad v. 759. Perperam etiam vulgo legitur ἁμὲς ἄνδρες, quod et κακόφωνον et male græcum: ἁμὲς nominativus est; quem sensus flagitat, accusativus est ἁμέ.

1108. Hi versus qui vulgo Choro continuantur, alii personæ tributi sunt in Aug.

Aug. codici fidem derogare debebam, in quo perspicuo errore huic versui præfixus est index mutatæ personæ. Quatuor isti versus recte in impressis Choro continuati erant.

1109. Excidit librarii culpa nomen aliquod adjectivum: nam versus toto pede mutilus est.

1115. Hic versus et sex sequentes absurde vulgo tribuuntur Choro. Nec cod. nec vett. editt. distinctionem hanc agnoscunt. Chori personam hic primum præfixam invenio in editione Frobeniana.

1119. τῆς σάθης ἄγε. Hesych. σάθη (male legitur σάθει) τὰ ἀνδρεῖα ἀναγκαῖα. Ad quam glossam vide interpretes.

πολλοὺς ἀκούσασ', οὐ μεμούσωμαι κακῶς.
λαβοῦσα δ' ὑμᾶς, λοιδορῆσαι βούλομαι
κοινῇ δικαίως, οἳ μιᾶς ἐκ χέρνιβος
βωμοὺς περιῤῥαίνοντες, ὥσπερ ξυγγενεῖς,
Ὀλυμπιᾶσιν, ἐν Πύλαις, Πυθοῖ, (πόσους
εἴποιμ' ἂν ἄλλους, εἴ με μηκύνειν δέοι;)
ἐχθρῶν παρόντων βαρβάρων, στρατεύμασιν
Ἕλληνας ἄνδρας καὶ πόλεις ἀπόλλυτε.
εἷς μὲν λόγος μοι δεῦρ' ἀεὶ περαίνεται.
Πο. ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαί γ' ἀπεψωλημένος.
Λυ. εἶτ', ὦ Λάκωνες, πρὸς γὰρ ὑμᾶς τρέψομαι,
οὐκ ἴσθ', ὅτ' ἐλθὼν δεῦρο Περικλείδας ποτὲ
ὁ Λάκων, Ἀθηναίων ἱκέτης καθέζετο
ἐπὶ τοῖσι βωμοῖς ὠχρὸς ἐν φοινικίδι,
στρατιὰν προσαιτῶν; ἡ δὲ Μεσσήνη τότε
ὑμῖν ἐπέκειτο, χὡ θεὸς σείων ἅμα.
ἐλθὼν δὲ σὺν ὁπλίταισι τετρακισχιλίοις
Κίμων, ὅλην ἔσωσε τὴν Λακεδαίμονα.
ταυτὶ παθόντες τῶν Ἀθηναίων ὕπο,
δῃοῦτε χώραν, ἧς ὕπ' εὖ πεπόνθατε;
Πο. ἀδικοῦσιν οὗτοι, νὴ Δί', ὦ Λυσιστράτη.
Πρ. ἀδικοῦμες· ἀλλ' ὁ πρωκτὸς ἄφατος καὶ καλός.
Λυ. ὑμᾶς δ' ἀφήσειν τοὺς Ἀθηναίους οἴει;
οὐκ ἴσθ' ὅθ' ὑμᾶς οἱ Λάκωνες αὖθις αὖ
κατωνάκας φοροῦντας, ἐλθόντες δορὶ

1129. μιᾶς ἐκ χέρνιβος. Sic manifestum est legi debere. Perperam vulgo μιᾶς τι χέρνιβος.

1133. στρατεύμασιν. Male vulgo στρατεύματι. In his terminationibus frequens librariorum lapsus.

1135. De formula Attica δεῦρ' ἀεὶ significante ἕως τοῦ δεῦρο, vide Valckenarium ad Eurip. Phœn. p. 413.

1138. Περικλείδας. In Aug. Περικλείδησα. Emendationem in veteri exemplari adscriptam male accepit librarius: α pro η reponi debuit, Περικλείδας, quæ Laconica nominis est forma. Plutarchus in Cimone p. 129. editionis Bryani: πέμπουσιν οὖν οἱ Λακεδαιμόνιοι Περικλείδαν εἰς Ἀθήνας, δεόμενοι βοηθεῖν, ὃν φησι κωμῳδῶν Ἀριστοφάνης, καθεζόμενον ἐπὶ τοῖς βωμοῖς ὠχρὸν ἐν φοινικίδι, στρατιὰν ἀπαιτεῖν.

1140. ἐπὶ τοῖσι βωμοῖς. Vulgo pessumdato metro ἐπὶ τοῖς βωμοῖσιν: quæ quidem lectio imperito nescio cui editori debetur: nam in vett. editionibus est ἐπὶ τοῖς βωμοῖς.

1144. ἔσωσε τὴν—In Juntina mendose et cum versus ruina ἔσωσεν, quod per omnes deinceps editiones propagatum fuit. Aug. recte supra ἐπὶ τοῖσι βωμοῖς, et hic ἔσωσε. Sed quis adeo ineptus sit, ut in his codicum auctoritatem requirat?

1148. ἀδικοῦμες. Hic per metrum non licuit poëtæ Laconica forma uti ἀδικιῶμες.—ἄφατος καὶ καλὸς, idem quod ἄφατον ὡς καλός. Av. 427. ἄφατον ὡς φρόνιμος.

1150. οὐκ ἴσθ'. Sic Aug. ut supra 1138. Vulgo οὐκ οἶσθ'. Idem cod. infra 1154. ξυνεκμαχοῦντες, uti absque eo etiam scripsissem.

πολλοὺς μὲν ἄνδρας Θετταλῶν ἀπώλεσαν,
πολλοὺς δ' ἑταίρους Ἱππίου καὶ ξυμμάχους,
ξυνεκμαχοῦντες τῇ τόθ' ἡμέρᾳ μόνοι,
κἀλευθέρωσαν, κἀντὶ τῆς κατωνάκης
τὸν δῆμον ὑμῶν χλαῖναν ἤμπισχον πάλιν;
Πρ. οὔπα γυναῖκ' ὄπωπα χαϊωτέραν.
Πο. ἐγὼ δὲ κύσθον γ' οὐδέπω καλλίονα.
Λυ. τί δῆθ', ὑπηργμένων τε πολλῶν κἀγαθῶν,
μάχεσθε, κοὐ παύεσθε τῆς μοχθηρίας;
τί δ' οὐ διηλλάγητε; φέρε, τί τοὐμποδών;
Πρ. ἀμές γε λῶμες, αἴ τις ἀμὶν τοὔγκυκλον
λῇ τοῦτ' ἀποδόμεν.
Λυ. ποῖον, ὦ 'τάν;
Πρ. τὰν Πύλον,
ὥσπερ πάλαι δεόμεσθα, καὶ βλιμάττομες.
Πο. μὰ τὸν Ποσειδῶ, τοῦτο μέν γ' οὐ δράσετε.
Λυ. ἄφετ', ὦ 'γάθ', αὐτοῖς.
Πο. κᾆτα τίνα κινήσομεν;
Λυ. ἕτερόν γ' ἀπαιτεῖτ' ἀντὶ τούτου χωρίον.
Πο. τὸ δεῖνα, τοίνυν παράδοθ' ἡμῖν τουτονὶ
πρώτιστα τὸν Ἐχινοῦντα, καὶ τὸν Μηλιᾶ
κόλπον τὸν ὄπισθεν, καὶ τὰ Μεγαρικὰ Σκέλη.
Πρ. οὐ τὼ σιώ, οὐχὶ πάντα γ', ὦ λισσάνιε.
Λυ. ἐᾶτε, μηδὲν διαφέρου περὶ Σκελοῖν.
Πο. ἤδη γεωργεῖν γυμνὸς ἀποδὺς βούλομαι.
Πρ. ἐγὼ δὲ κοπραγωγῆν γα πρᾶτα ναὶ σιώ.

1162. λῶμες. Vulgo λώμεσθ'. Forma activa λῇ occurrit v. seq. λῶ 981. λῇς 95. 1188. λῆτε 1105. Unde λῶμες hic scribendum esse recte censet Kœnius ad Cor. p. 115.

1163. ἀποδόμεν. Sic scribendum e notissimo dialecti idiomate, pro ἀποδοῦναι. Male vulgo ἀποδῶμεν, quæ non est forma infinitivi, sed prima pers. plur. aoristi subjunctivi.

1164. βλιμάττομες. Huc respicit Suidas in βλιμάζειν. βλιμάττομεν, ψηλαφῶμεν, ἐπιθυμοῦμεν. Sed, quod me fugit, quum textum descripsi, restituenda est Laconica forma, a librariis obliterata, βλιμάδδομες. Ut supra 82. γυμνάδδομαι pro γυμνάζομαι: 94. μύσιδδε pro μύθιζε: 1302. ψιάδδοντι pro ψιάζοντι: 1313. θυρσάδδω et παίδδω pro θυρσάζω et παίζω: ita hoc loco a βλιμάζω, βλιμάδδω, βλιμάδδομες. Communis forma occurrit Av. 530. εἰ δ' ὠνοῦνται βλιμάζοντες.

1167. ἀντὶ τούτου χωρίον. Sic recte vulgatam scripturam χωρίου emendat Dawesius Miscell. Crit. p. 307.

1168. Hunc locum docte explicuit Palmerius, pro ea qua erat Historiæ et Geographiæ peritia. Quid autem Ἐχινοῦς, Μηλιεὺς κόλπος, et τὰ Μεγαρικὰ σκέλη, ad aliam deflexa significationem, innuant, nemo non intelligit.

1171. πάντα γ', ὦ Λ. Male vulgo sine elisione γε ὦ.

1174. In Aug. et in Juntina sic legitur hic versus:

ἐγὼ δὲ κοπραγωγῆν γῷ πρῶτα ναὶ τὼ σιώ.

Hancque lectionem retinent vett. editt.

Λυ. ἐπὴν διαλλαγῆτε, ταῦτα δράσετε.
ἀλλ' εἰ δοκεῖ δρᾶν ταῦτα, βουλεύσασθε, καὶ
τοῖς ξυμμάχοις ἐλθόντες ἀνακοινώσατε.
Πο. ποίοισιν, ὦ 'τὰν, ξυμμάχοις; ἐστύκαμεν.
οὐ ταυτὰ δόξει τοῖσι συμμάχοισι νῷν,
βινεῖν ἅπασι;
Πρ. τοῖσι γοῦν, ναὶ τὼ σιὼ,
ἁμοῖσι.
Πο. καὶ γὰρ, ναὶ μὰ Δία, Καρυστίοις.
Λυ. καλῶς λέγετε. νῦν οὖν ὅπως ἁγνεύσετε,
ὅπως ἂν αἱ γυναῖκες ὑμᾶς ἐν πόλει
ξενίσωμεν, ὧν ἐν ταῖσι κίσταις εἴχομεν.
ὅρκους δ' ἐκεῖ καὶ πίστιν ἀλλήλοις δότε·
κᾄπειτα τὴν αὑτοῦ γυναῖχ' ὑμῶν λαβὼν
ἄπεισ' ἕκαστος.
Πο. ἀλλ' ἴωμεν ὡς τάχος.
Πρ. ἄγ' ὅπα τὺ λῇς.
Πο. νὴ τὸν Δί' ὡς τάχιστά γε.

Χορὸς Γυναικῶν.

στρωμάτων δὲ ποικίλων, καὶ χλανιδίων, καὶ ξυςίδων,
καὶ χρυσίων, ὅσ' ἐστὶν ἐμοὶ,
οὐ φθόνος ἔνεστί μοι
πᾶσι παρέχειν φέρειν
τοῖς παισὶν, ὁπόταν τε θυγάτηρ
τινὶ κανηφορῇ.
πᾶσιν ὑμῖν λέγω,
λαμβάνειν τῶν ἐμῶν
χρημάτων νῦν ἔνδοθεν,
καὶ μηδὲν οὕτως
εὖ σεσημάνθαι, τὸ μὴ οὐχὶ τοὺς ῥύπους ἀνασπάσαι,

omnes. Quæ in recentioribus obtinet, sciolo nescio cui, syllabas numeranti, debetur:

ἐγὼ δὲ κατραγωγῆν γᾷ πρῷ καὶ τὼ σιώ.

Profecto malus ille fuit versuum artifex. Proclive erat emendare:

ἐγὼ δὲ κοπραγωγῆν γα πρῶτα καὶ σιώ.

γα Dorica particula pro γε. καὶ σιὼ sine articulo occurrit in hac fabula 81. 90.

1178. ἐστύκαμεν. Perperam vulgo ἐστύκαμες, tanquam si loqueretur Laco.

1190. χρυσίων. Sincerum esse arbitror χρυσίδων.

1194. ὁπόταν κανηφορῇ. Solœce vulgo κανηφορεῖ.

1199. Pollux x. 59. Οὐ μὴν ἀγνοητέον, ὅτι τὸν ἐπιτήδειον εἰς τὸ κατασημαίνεσθαι κηρὸν οἱ παλαιοὶ ῬΥΠΟΝ ὠνόμαζον καὶ ῬΥΠΟΥΣ, ὡς ἐν Λυσιστράτῃ Ἀριστοφάνης· Καὶ μηδὲν οὕτως εὖ σεσημάνθαι, τὸ μὴ οὐχὶ τοὺς ῥύπους ἀνασπάσαι. Hujus observationis si meminisset Florens, mendosam Venetæ editionis lectionem τοὺς τύπους præferendam non duxisset. Hesychius:

χ' ἅ τ' ἔνδον ᾖ φορεῖν.
ὄψεται δ' οὐδὲν, σκοπῶν, εἰ μή
τις ὑμῶν ὀξύτερον ἐμοῦ βλέπει.
εἰ δέ τῳ μὴ σῖτος ὑμῶν ἐςι, βόσκει δ' οἰκέτας,
καὶ σμικρὰ πολλὰ παιδία,
ἔςι παρ' ἐμοῦ λαβεῖν
πυρίδια λεπτὰ μὲν,
ὁ δ' ἄρτος ἀπὸ χοίνικος
ἰδεῖν μάλα νεανίας.
ὅστις οὖν βούλεται
τῶν πενήτων, ἴτω
εἰς ἐμοῦ, σάκους ἔχων καὶ κωρύκους· ὡς
λήψεται πυρούς· ὁ Μανῆς δ' αὐτοῖς οὑμὸς ἐμβαλεῖ.
πρός γε μέντοι τὴν θύραν
προαγορεύω μὴ βαδίζειν τὴν ἐμὴν,
ἀλλ' εὐλαβεῖσθαι τὴν κύνα.
Αγ. ἄνοιγε τὴν θύραν.
Θε. οὐ παραχωρεῖν θέλεις;
ὑμεῖς τί κάθησθε; μῶν ἐγὼ τῇ λαμπάδι
ὑμᾶς κατακαύσω; φορτικὸν τὸ χωρίον.
Αγ. οὐκ ἂν ποιήσαιμ'.
Θε. εἰ δὲ πάνυ δεῖ τοῦτο δρᾶν,
ὑμῖν χαρίζεσθαι, ταλαιπωρήσομεν.
Αγ. χ' ἡμεῖς γε μετὰ σοῦ ξυνταλαιπωρήσομεν.
Θε. οὐκ ἄπιτε; κωκύσεσθε τὰς τρίχας μακρά.
οὐκ ἄπιτ', ὅπως ἂν οἱ Λάκωνες ἔνδοθεν
καθ' ἡσυχίαν ἀπίωσιν εὐωχημένοι;
Αθ. τις. οὔπω τοιοῦτον ξυμπόσιον ὄπωπ' ἐγώ.

ῥύπος. ῥύπον Ἀττικοὶ, τὸν εἰς τὰς σφραγίδας κηρὸν λέγουσι.

1215. εὐλαβεῖσθαι τὴν κύνα. Confer Plauti interpretes ad Most. iii. 2. 162.

1216. Unicus est in tota hac fabula locus, qui mihi adhuc negotium facessat, et quem nescio an recte constituerim. Aliter vulgo divisæ personis loquendi vices. Prodeunt in scenam homines aliquot otiosi et circumforanei, qui convivio interesse cupientes, a servo janitore ostium sibi aperiri flagitant: horum unus ait ἄνοιγε τὴν θύραν. Hæc verba et quæ sequuntur ad finem quinti versus vulgo tribuuntur famulo, quod absurdum est.

1220. ὑμῖν χαρίζεσθαι, ταλαιπωρήσομεν. Vulgo redundante syllaba προσταλαιπωρήσομεν. Pejus in Aug. προσταλαιπωρήσαιμεν. Qui sæpe e compositis simplicia faciebant librarii, ut observatum ad v. 408. iidem præpositiones temere addebant verbis, si quod forte compositum eorum memoriæ obversabatur, de sensu parum solliciti, quid autem metri leges admitterent aut repudiarent, nihil pensi habentes. Sic in Eurip. Hippol. 31. ἐγκαθείσατο pro καθείσατο intruserunt.

1222. κωκύσεσθε. Sic bene Aug. Vulgo titubante metro κωκύσετε.

ἦ καὶ χαρίεντες ἦσαν οἱ Λακωνικοί·
ἡμεῖς δ' ἐν οἴνῳ ξυμπόται σοφώτατοι.

Χορὸς Γερόντων.

ὀρθῶς γ', ὁτιὴ νήφοντες οὐχ ὑγιαίνομεν·
ἢν τοὺς Ἀθηναίους ἐγὼ πείσω λέγων,
μεθύοντες αἰεὶ πανταχοῖ πρεσβεύσομεν.
νῦν μὲν γὰρ ὅταν ἔλθωμεν ἐς Λακεδαίμονα
νήφοντες, εὐθὺς βλέπομεν ὅ τι ταράξομεν·
ὥσθ', ὅ τι μὲν ἂν λέγωσιν, οὐκ ἀκούομεν·
ἃ δ' οὐ λέγουσι, ταῦθ' ὑπονενοήκαμεν.
ἀγγέλλομεν δ' οὐ ταυτὰ τῶν αὐτῶν πέρι.
νυνὶ δ' ἅπαντ' ἤρεσκεν· ὥστ' εἰ μέν γε τις
ᾄδοι Τελαμῶνος, Κλειταγόρας ᾄδειν δέον,
ἐπῃνέσαμεν ἄν, καὶ προσεπιωρκήσαμεν.

Θε. ἀλλ' οὑτοιῒ γὰρ αὖθις ἔρχονται πάλιν
ἐς ταυτόν. οὐκ ἐρρήσετ', ὦ μαστιγίαι;

Αγ. νὴ τὸν Δί', ὡς ἤδη γε χωροῦσ' ἔνδοθεν.

Πρ. ὦ Πολυχαρίδα, λαβὲ τὰ φυσατήρια,
ἵν' ἐγὼ διποδιάξω γα, κἀείσω καλὸν

1228. ὁτιὴ νήφοντες. Male vulgo cum versus ruina ὅτι νήφοντες.

1230. μεθύοντες αἰεί. Vulgo ἀεί. Vide quæ notavi ad Æschyli Pers. 174. et Eurip. Phœn. 84. Mihimet ipsi constare volui. Sed si quis istud αἰεὶ e Scenicis exsulare juberet, illi non refragarer.—πανταχοῖ. Vulgo minus bene πανταχοῦ. Hæc accurate distinxit Photius, cujus observationem e Lexico MS. protulit Hesychii interpres ad πανταχῶς. Πανταχῆ, πάντα τρόπον. καὶ πανταχοῦ ἐν παντὶ τόπῳ· καὶ πανταχόθι. πανταχοῖ δὲ καὶ πανταχόσε, εἰς πάντα τόπον. Sæpe confusa a librariis ista adverbia. In Av. 165. ubi vulgo legitur: μὴ περιπέτεσθε πανταχῆ κεχηνότες, membr. habent πανταχοῦ: at vero legendum πανταχοῖ.

1242. Ista Legatus dicit puero tibicini, qui eum e convivio exeuntem comitatus fuerat; unde liquet vocem Πολυχαρίδας non esse nomen proprium, sed blandam compellationem, qua utebantur Lacones. Nimis ineptum est, quod hoc nomine Atheniensem virum induxi. Reponenda sunt omnino personarum nomina ad eum quem dixi modum in nota ad v. 1086.

1243. διποδιάξω. Laconicæ saltationis genus erat, ut observatum Meursio in Orchestra, Διποδία, Διποδισμός.—κἀείσω. Hoc ex emendatione est nescio cujus, sed bona. Sic jam legebat Meursius loco citato. Aug. et vett. editt. κάἴσω. Notissima phrasis est ᾄδειν εἴς τινα: nec loci sensus de quopiam alio verbo cogitare sinit. Ambo Regii dant καὶ κινήσω καλὸν, quam lectionem in Vat. etiam MS. repertam probat Kusterus, posthabita metri lege, quæ illam respuit. Vide enim qui versum illum dimetiare:

ἱν' εγω | διποδι | αξω | γε και κι | νησω | καλον.

Præterea quid significat κινήσω καλὸν εἰς τοὺς Ἀθηναίους? hujus similes aliquot Kusteri notæ non fuerunt, ut Lysistratæ nostræ consilium,

παλλαῖσιν ἀργυρωνίαισιν ἐμπεπαρμένας.

Suspicari quis possit voces illas καὶ κινήσω glossema esse, olimque scriptum fuisse κἀείξω pro καὶ ἀείξω. Sed hoc si metro satisfacit, probabili sensu cassum est.

ἐς τὼς Ἀσαναίως τε, κἠς ἡμᾶς ἅμα.

Πο. λαβὲ δὴ σὺ τὰς φυσαλλίδας, πρὸς τῶν θεῶν,
ὡς ἤδομαί γ' ὑμᾶς ὁρῶν ὀρχουμένους.

Πρ. ὅρμαον
τὼς κυρσανίως, ὦ Μναμοσύνα,
τάν τ' ἐμὰν Μῶαν, ἅτις
οἶδεν ἄμμε, τώς τ' Ἀσαναίως·
ὅκα τοὶ μὲν ἐπ' Ἀρταμιτίῳ
πρόκροον θείκελοι
ποττὰ κᾶλα, τὼς Μήδως τ' ἐνίκων·
ἀμὲ δ' αὖ Λεωνίδας
ἆγεν, ἅπερ τὼς κάπρως
θάγοντας τὸν ὀδόντα. πολὺς δ'
ἀμφὶ τὰς γένυας ἀφρὸς ἤνσει,

1244. κἠς ἡμᾶς. Regii καὶ ἐς ἡμᾶς, unde Doricum κἠς facile erat eruere. Vulgo titubante versu καὶ ἡμᾶς.

1245. λαβὲ δὴ σὺ τὰς—Sic bene A. In B. λαβὲ δὴ τὰς—Vulgo λαβὲ δῆτα τὰς—Hesych. φυσαλλίδες, φυσητήρια, αὐλοί. Eundem ad modum scripta est hæc vox in A. duplici λ: in duobus aliis unico, ut apud Suidam. Pessima est veterum editionum scriptura φυσσαλίδας. In φυσᾶν prima longa est.

1246. ὡς ἤδομαί γ' ὑμᾶς ὁρῶν ὀρχουμένους. Vulgo fœdissima metri corruptela legitur, ὡς ἥδομαί γ' ὁρῶν ὑμᾶς ὀρχουμένους, quod tamen concoxerunt interpretes. In duobus Regiis ἤδομαί γ' ὑμᾶς ὀρχουμένους, omisso ὁρῶν, quod versus integritati adeo necessarium est, ut dubitari non possit, quin a poëta sit: et hoc habet Aug. sed sede sua, ut vulgo, motum. Alias salva sententia abesse posset. Quin scita est phrasis ἥδομαι ὑμᾶς ὀρχουμένους, cujus tamen elegantiam non credo librariis ita placuisse, ut ejus specie ducti ὁρῶν consulto omiserint. Vide Musgravium ad Eurip. Suppl. 328. et Valckenarium ad Hippol. 1339.

1247. ὅρμαον, Μῶα, et supra 995. πᾶα, pro ὅρμασον, Μῶσα, πᾶσα, idiomata sunt Laconicæ dialecti, de quibus vide Valckenarium in Theocr. p. 274.

1248. ὦ Μναμοσύνα. Sic Regii. Aug. et vett. editt. ὦ μναμόνα.

1249. τάν τ' ἐμὰν Μῶαν. Sic bene Regii: vulgo τὰν τιάν.

1250. ἄμμε. Sic scriptum in A. Vulgo ἀμέ.

1253. πρόκροον θείκελοι ποττὰ κᾶλα, *in naves Persarum.* Sic in utroque Regio scriptum: male vulgo καλά. πρόκροον autem e dialecto est pro προὔκρουον.

1256. Vulgo θάγοντας οἰῶ τὸν ὀδόντα, ad quæ Berglerus sic commentatur: οἰῶ *autem est puto; sed hoc loco abundat, ut aliquoties in antecedentibus.* Abundat quidem, sed ita absurde, ut plane ejiciendum sit, librarioque reddendum, qui illud inferciit.

Nulla profecto erat causa, cur insertum, idque eleganter, in hoc versu verbum οἴω ejicerem; abundat hic, ut v. 156. Nec deerunt fortasse, quibus minus probabitur, idem verbum οἴω in v. 998. mutatum a me fuisse in οἴα: meque etiam nunc conjecturæ istius pœnitet, quæ me primum melioris sensus specie deluserat. Non satis adtenderam ad venustum usum verborum dubitandi, οἶμαι, δοκέω, νομίζω, ἐοικέναι, quæ apud quosvis scriptores, præsertim vero Atticos, sic adhibentur, etiam quum quis de re certa, et quam maxime compertam habet, loquitur. οἶμαι centies ita apud Comicum occurrit. Verbi δοκέω frequentissimus est Xenophonti usus. Vide Hutchinsonum ad K. Π. præfationis ultima verba: ὅσα οὖν καὶ ἐπυθόμεθα καὶ ᾐσθῆσθαι δοκοῦμεν περὶ αὐτοῦ, ταῦτα πειρασόμεθα διηγήσασθαι. E tribus istis exemplis verbi οἴω mediæ sententiæ interjecti, quæ Laconum sermo in hac fabula exhibet, pronum est colligere fuisse hunc idiotismum illis perquam familiarem.

πολύς δ' ἅμα
καὶ καττῶν σκελῶν ἵετο.
ἦν γὰρ τὤνδρες οὐκ ἐλάσσως
τᾶς ψάμμας, τοὶ Πέρσαι.
ἀγρότερ' Ἄρταμι σηροκτόνε,
μόλε δεῦρο, παρσένε σιὰ,
ποττὰς σπονδὰς, ὡς
συνέχῃς πολὺν ἄμμε χρόνον·
νῦν δ' αὖ
φιλία δ' αἰὲς εὔπορος εἴη
ταῖς συνθήκαις·
καὶ τᾶν αἱμυλᾶν ἀλωπέκων
παυσαίμεθ'. ὦ
δεῦρ' ἴθι, δεῦρ', ὦ
κυναγὲ παρσένε.

Λυ. ἄγε νῦν, ἐπειδὴ τἄλλα πεποίηται καλῶς,
ἀπάγεσθε ταύτας, ὦ Λάκωνες· τάσδε τε
ὑμεῖς· ἀνὴρ δὲ παρὰ γυναῖκα, καὶ γυνὴ
στήτω παρ' ἄνδρα· κᾆτ' ἐπ' ἀγαθαῖς ξυμφοραῖς
ὀρχησάμενοι θεοῖσιν, εὐλαβώμεθα
τολοιπὸν αὖθις μὴ 'ξαμαρτάνειν ἔτι.

Χορὸς Ἀθηναιῶν.

πρόσαγε χορόν· ἔπαγε χάριτας,
ἐπὶ δὲ κάλεσον Ἄρτεμιν·
ἐπὶ δὲ δίδυμον ἀγέχορον, ἰήϊον,
εὔφρον'· ἐπὶ δὲ Νύσιον,
ὃς μετὰ Μαινάσι Βάκχειος ὄμμασι
δαίεται·

1258. Vulgo πολύς θ' ἅμα καὶ κατὰ τῶν σκελῶν ἀφρὸς ἵετο. Uterque Regius πολύς δ'—Tum A. καὶ κατῶν, mendose pro καττῶν. Nomen ἀφρὸς, e superiori versu male repetitum, glossema est, quod expungi debuit.

1262. ἀγρότερ' Ἄρταμι. Male vulgo Ἄρτεμι. Ut supra 1251. Ἀρταμιτίῳ scriptum e dialecto, pro Ἀρτεμισίῳ, ita hic scribi debuit Ἄρταμι pro Ἄρτεμι. Vide Kœnium ad Corinthum p. 139.

1268. ταῖς συνθήκαις. Sic Regii. Vulgo ταῖσιν.

1274. τάσδε τε ὑμεῖς. Id est καὶ ὑμεῖς Ἀθηναῖοι τάσδε. Male vulgo τὰς δέ τε. In Regiis scriptum τασδεῖ.

1277. ὀρχησάμενοι θεοῖσιν. *Postquam in honorem deorum saltaveritis.* De hac loquendi formula videndus Valckenarius ad Eurip. Phœn. p. 582. ὀρχήσασθαι θεοῖσιν plane eodem modo dictum, quo τοῖς θεοῖς πιεῖν dixit Anacreon, Od. xxxi.

1279. Hic versus et sequentes vulgo Lysistratæ continuantur. In Regiis adscripta Chori persona.

1281. δίδυμον ἀγέχορον. Vulgo ἄγε χορόν. Pejus Regii ἄγετε χορόν. Facilem certamque emendationem præcepit Berglerus.

Δία τε πυρὶ φλεγόμενον, ἐπί τε
πότνιαν ἄλοχον ὀλβίαν.
εἶτα δὲ δαίμονας, οἷς ἐπὶ μάρτυσι
χρησόμεθ' οὐκ ἐπιλήσμοσιν
ἡσυχίας πέρι τῆς μεγαλόφρονος,
ἣν ἐποίησε θεὰ Κύπρις.
ἀλαλαὶ ἰὴ παιήων.
αἴρεσθ' ἄνω, ἰαὶ,
ὡς ἐπὶ νίκῃ, ἰαί.
εὐοῖ, εὐοί. εὐαὶ, εὐαί.
Λάκων, πρόφαινε δὴ σὺ μοῦσαν
ἐπὶ νέᾳ νέαν.

Χορὸς Λακωνῶν.

Ταΰγετον αὖτ' ἐραννὸν ἐκλιπῶα Μῶα,
μόλε Λάκαινα, πρεπτὸν ἁμὶν
κλεῶα τὸν Ἀμύκλαις σιὸν,
καὶ χαλκίοικον Ἀσάναν,
Τυνδαρίδας τ' ἀγασώς,
τοὶ δὴ παρ' Εὐρώταν ψιάδδοντι.
εἶα μάλ' ἔμβη,
ὤϊα κοῦφα πάλλων,
ὡς Σπάρταν ὑμνιῶμες,

1287. οἷς ἐπὶ μάρτυσι χρησόμεθ'—Tmesis pro οἷς μάρτυσι ἐπιχρησόμεθα. Sic divisim scriptum in Regiis. Vulgo οἷς ἐπιμάρτυσι, quod minus placet, maxime ob sequens epitheton ἐπιλήσμοσιν.

1299. κλεῶα τὸν Ἀμύκλαις σιὸν—κλεῶα, ἐκλιπῶα, pro κλέωσα, ἐκλιπῶσα, eaque pro communibus κλέουσα, ἐκλιποῦσα. Vide supra ad 1247. Vulgo legitur κλεῶα τὸν Ἀμύκλαις Ἀπόλλω σιόν. Nomen Ἀπόλλω glossema est, et ejici debuit, quod jam monuit Valckenarius loco laudato. Dativus Ἀμύκλαις vel est pro genitivo Ἀμυκλῶν, quod schema breviter observavi ad Apollonium iii. 862. χθονίην, ἐνέροισιν ἄνασσαν: vel potius pendet a suppressa præpositione ἐν, cujus frequens ellipsis. Sic Acharn. 697.

ἄνδρ' ἀγαθὸν ὄντα Μαραθῶνι περὶ τὴν πόλιν;
εἶτα Μαραθῶνι μὲν ὅτ' ἦμεν, ἐδιώκομεν.

1300. χαλκίοικον. Minervæ cognomen apud Spartanos, de cujus ratione vide Meursium Misc. Lac. i. 3.

1303. ἔμβη. Sic recte Aug. Vide supra ad 990. Vulgo εἶα μάλα ἔμβα.

1304. ὤϊα κοῦφα πάλλων. Aug. et vett. editt. ὤϊα. Kusterus, mutationis non reddita ratione, ὦ εἶα, quod e scripto libro habuisse videtur: sic enim duos versiculos exhibent Regii:

εἶα μάλα, ἔμβα εἶα.
ὦ εἶα. κοῦφα πάλλων.

ὤϊα tam neutro genere effertur, quam feminino ὤϊαι, quam vocem Hesychius exponit. ὤϊαι, ἄκραι, ἔσχατα, μηλωταὶ, λέγναι.

1304. Quam e veteribus editt. revocavi lectionem, vereor ut exemplis adstrui possit. τὰ ὤϊα vox nihili esse videtur, cujus frustra patrocinium susceperim. Sincerum est ὦ εἶα, quod tuentur ambo Regii, quodque tam frequens est apud Comicum. κουφὰ neutrum plurale adverbii præstat usum: πάλλων activum participium neutraliter adhibetur, ut mox infra ἀμπάλλοντι. Nihil hic erat impediti.

1305. ὡς Σπάρταν ὑμνιῶμες. Vulgo ὦ Σπάρταν ὑμνίωμες. Bene uterque

τᾷ σιῶν χοροὶ μέλοντι,
καὶ ποδῶν κτύπος·
ἅτε πῶλοι δ' αἱ κόραι
πὰρ τὸν Εὐρώταν
ἀμπάλλοντι πυκνὰ ποδοῖν
ἐγκονιῶσαι·
ταὶ δὲ κόμαι σείονθ', ἅπερ Βακχᾶν
θυρσαδδωᾶν καὶ παιδδωᾶν·
ἁγῆται δ' ἁ Λήδας παῖς
ἁγνὰ χοραγὸς εὐπρεπής.
ἀλλ' ἄγε, κόμαν παραμπύκιδδέ τε
χερὶ, ποδοῖν τε πάδη, πάδη,
ᾇ τις ἔλαφος· κρότον δ' ἅμα ποί-

Regius ὡς. Tum B. ὑμνίωμες, servato dialecti idiomate, de quo supra ad v. 1002. Scribi debuit ὑμνιῶμες.—ὡς perinde ac ὅπως *ut*, causam finalem significans, raro apud Comicum occurrit sine particula ἄν. Ter in hac fabula sic nudum reperitur, hic et 183. 1265. ubique in Laconum ore. Tragici ὡς et ὅπως sine ἄν sæpissime adhibent. Verum ubi ὅπως non *causam finalem* significat, sed *modum rationemque agendi*, et per *quomodo* verti potest, ut supra 289. nunquam, nisi solœce, cum aoristo primo subjunctivi construitur, sed cum futuro indicativi. Solœcum est, quod vulgo apud Sophoclem legitur Ajac. 556.

δεῖ σ' ὅπως πατρὸς
δείξῃς ἐν ἐχθροῖς οἷος ἐξ οἵου 'τράφης.

legendum est δείξεις. Pendent ista ὅπως δείξεις a verbo suppresso ὁρᾶν, vel simili. δεῖ σε ὁρᾶν ὅπως δείξεις. Miræ imperitiæ sunt, quæ Parisinus Professor ad hunc locum nuper commentatus est, diversas significationes particulæ ὅπως confundens, et exempla advocans, quæ nihil ad rem faciunt.

1308. ᾇτε πῶλοι δ' αἱ κόραι. Sic optime Regii, nisi quod scriptura ἅτε pro ᾇτε exhibet, librarii errore. Versus hic est trochaicus. Absurde vulgo αἴ τε πῶλοι ταὶ κόραι—αἶτε conjunctim excusum in Juntina depravatum est ex Dorico ᾇτε.

1311. ἐγκονιῶσαι. Sic e dialecto scribendum. Quod vulgo habetur ἀγκονιοῦσαι, vel quod est in B. ἀγκονίσουσαι, nauci non sunt. Bene quidem animadvertit Berglerus, nihil aliud vulgato significari posse, quam ἐγκονοῦσαι: sed lectionis monstrum procurandum erat. Vide modo Hesychii interpretem ad ἀγκόνους.

1312. σείονθ', ᾇπερ. Male vulgo σείοντ'. A prima editione in reliquas omnes transiit hæc menda. Regii literam aspiratam habent, sed male ἅπερ. Aug. αἶπερ, ut supra 1308. αἶτε.

1313. θυρσαδδωᾶν καὶ παιδδωᾶν, id est θυρσαζουσῶν καὶ παιζουσῶν. Vide supra ad 1164. Vulgo legitur καὶ παδδωᾶν. Quod reposui liquido exhibent duo Regii, quorum auctoritatem secutus sum. Doctorum virorum de hoc loco conjecturas vide apud Valckenarium in Theocriteis p. 275.

1316. ἀλλ' ἄγε, κόμαν παραμπύκιδδέ τε. Unus versus est in utroque Regio, male vulgo in duos digestus. Trimeter est pæonicus. Hoc primum. Deinde male vulgo ἀλλά γε et παραμπυκίδδετε in plurali, quum sit singularis: καὶ κόμαν παραμπύκιζε χερὶ, καὶ πήδα ποδοῖν—singularis est imperativi πάδη, ut παραμπύκιδδε.

1317. χερί. Sic Regii. Vulgo χειρί. Iidem bis perperam πάδδη, quod ut in πάδη mutandum, sic bene vulgatum παδδωᾶν v. 1313. mutari poterat in παιδδωᾶν. Hic Aug. bene πάδη: perperam Juntina πᾶ δή.

1318. ᾇ τις ἔλαφος. κρότον δ' ἅμα ποίη χορωφελέταν.

Sic distincti hi versus in utroque Regio bene. In Aug. male in tres digesti:

αἵ τις ἔλαφος
κρότον δ' ἅμα πό-
η χορωφελέταν.

η χορωφελέταν·
καὶ τὰν σιᾶν δ' αὖ τὰν κρατίσταν
Χαλκίοικον ὕμνει,
τὰν παμμάχον.

Sed vides tamen alteram syllabam verbi ποίη ultimo versui contributam esse. Prior versus est trimeter pæonicus catal. Alter trochaicus monometer hypercatal.

1320. Vulgo καὶ τὰν σιὰν δ' αὐτὰν κρατίσταν. In duobus Regiis est δ' αὖ τὰν, unde verum restitui lectionem: καὶ τᾶν σιᾶν δ' αὖ τὰν κρατίσταν.

ΤΕΛΟΣ

ΤΗΣ ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗΣ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ Εὐριπίδου κηδεστής.
ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.
ΘΕΡΑΠΩΝ Ἀγάθωνος.
ΑΓΑΘΩΝ.
ΧΟΡΟΣ Ἀγάθωνος.
ΚΗΡΥΞ.
ΧΟΡΟΣ ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΩΝ.
ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ.
ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.
ΠΡΥΤΑΝΙΣ.
ΣΚΥΘΗΣ ΤΟΞΟΤΗΣ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ, ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ, ΘΕΡΑΠΩΝ, ΑΓΑΘΩΝ, ΧΟΡΟΣ ΑΓΑΘΩΝΟΣ.

Μν. Ω ΖΕΥ, χελιδὼν ἄρα πότε φανήσεται;
ἀπολεῖ μ' ἀλοῶν ἄνθρωπος ἐξ ἑωθινοῦ.
οἷόν τε, πρὶν τὸν σπλῆνα κομιδῆ μ' ἐκβαλεῖν,
παρὰ σοῦ πυθέσθαι, ποῖ μ' ἄγεις, ὦ 'ὑριπίδη;
Ευ. ἀλλ' οὐκ ἀκούειν δεῖ σε πάνθ', ὅσ' αὐτίκα
ὄψει παρεστώς.
Μν. πῶς λέγεις; αὖθις φράσον.
οὐ δεῖ μ' ἀκούειν;
Ευ. οὐχ', ἅ γ' ἂν μέλλῃς ὁρᾶν.

Rarissima sunt hujus fabulæ scripta exemplaria. Non exstat in ullo codicum quorum notitiam exhibet impressus Bibliothecæ Regiæ Catalogus, nec in iis reperitur qui post annum MDCCXL. in splendidum illum literarium thesaurum illati fuerunt. Hac de re per epistolam rogatus certiorem me fecit optimus Juvenis Jo. Capperonnerii filius unicus, qui deplorabili casu paulo post fato functus est, conceptasque de eo spes, fore ut acceptam a parente, parentisque patruo, nominis claritatem novis in literas meritis illustriorem redderet, destituit. E solo itaque Augustano codice emendata fuit.

1. χελιδὼν ἄρα πότε φανήσεται; Non pertinent hæc ad notationem temporis, quo Thesmophoria celebrabantur; multo minus illius, quo acta fuit hæc fabula. Sed proverbii locum apud veteres obtinuisse illud videtur: *Quando tandem optatum veniet tempus, quo a molestiis hisce liberabor?* ab iis ducta locutione, qui hiemis pertæsi, hirundinis adventum, ut veris indicium, cupide exspectant. *E notis Kusteri apud quem plura in hanc rem vide.*

2. ἀλοῶν. Suidas: Ἔξωθεν ἐν κύκλῳ περιάγων, ὡς οἱ ἐν ταῖς ἅλωσιν. Hesychius: ἀλοῶν, πλανῶν, καὶ τύπτων. Qua ex glossa liquet Grammaticum eidem verbo binas significationes tribuisse, quarum prior huc congruit. Falsi itaque sunt qui ἀλῶν hic reponi volunt. Activa enim forma ἀλάω non est in usu: ἀλάομαι dixerunt veteres neutrali significatione.

4. ὦ 'ὑριπίδη. Sic cod. Vulgo sine elisione ὦ Εὐριπίδη. Confer Lysistr. 700.

5. ὅσ' αὐτίκα ὄψει, *quæ videbis.* Sic cod. Vulgo ὃς relatum ad σὺ, *qui videbis.*

Μν. οὐδ' ἄρ' ὁρᾶν δεῖ μ';
Ευ. οὐχ', ἅ γ' ἂν ἀκούειν δέῃ.
Μν. πῶς μοι παραινεῖς; δεξιῶς μέντοι λέγεις.
οὐ φῂς σὺ χρῆναί μ' οὔτ' ἀκούειν, οὔθ' ὁρᾶν.
Ευ. χωρὶς γὰρ αὐτοῖν ἑκατέρου 'στιν ἡ φύσις,
τοῦ μήτ' ἀκούειν, μήθ' ὁρᾶν· εὖ ἴσθ' ὅτι.
Μν. πῶς χωρίς;
Ευ. οὕτω ταῦτα διεκρίθη τότε.
αἰθὴρ γὰρ, ὅτε τὰ πρῶτα διεχωρίζετο,
καὶ ζῶ' ἐν αὐτῷ ξυνετέκνου κινούμενα,
ᾧ μὲν βλέπειν χρὴ, πρῶτ' ἐμηχανήσατο
ὀφθαλμὸν ἀντίμιμον ἡλίου τροχῷ·
ἀκοὴν δὲ χοάνης ὦτα διετετρήνατο.
Μν. διὰ τὴν χοάνην οὖν μήτ' ἀκούω, μήθ' ὁρῶ.
νὴ τὸν Δί', ἥδομαί γε τουτὶ προσμαθών.
οἷόν τι που 'στὶν αἱ σοφαὶ ξυνουσίαι;
Ευ. πόλλ' ἂν μάθοις τοιαῦτα παρ' ἐμοῦ.
Μν. πῶς ἂν οὖν
πρὸς τοῖς ἀγαθοῖς τούτοισιν ἐξεύροιμ', ὅπως
ἔτι προσμάθω, μὴ χωλὸς εἶναι τὼ σκέλη;

11. Hæc vulgo male Mnesilocho continuantur. In cod. lineola mutatæ personæ index, quæ huic versui præponi debuit, librarii errore initio sequentis posita.

13. τότε hic *olim* notat. Vide ad Lys. 1023. male Kusterus vertit *tunc*.

16. πρῶτ' ἐμηχανήσατο. Sic bene Kusterus. Priores editt. ut cod. πρῶτα μηχανήσατο.

18. ἀκοὴν δὲ χοάνης. Facete Comicus tragico stylo loquentem inducit Euripidem, simulque Tragicos irridet, qui hujusmodi nominum commutationibus, a vulgi sermone alienis, dignitatem orationi suæ conciliabant. De ista figura vide quæ observavi ad Æsch. Pers. 94. et ad Eurip. Hec. 432.

20. ἥδομαί γε τουτί. Sic cod. et vett. editt. quinque. In Frobeniana typothetæ errore ἥδομαι γὰρ, contra metri legem. Sed per omnes deinceps editiones propagata fuit turpis menda.

21. οἷόν τι που 'στίν. Gravis hic fuit error in re tenui. Supra v. 3. ubi recte editum οἷόν τι, perperam cod. habet οἷόν τι. Hic vero ubi sententia et loquendi ratio οἷόν τι flagitant, habet οἷόν τι.

22. πῶς ἂν οὖν. Hæc verba vulgo Mnesilocho tributa, et seq. duo versus Euripidi, manifesta absurditate. Nobiscum consentit cod. in personarum distinctione.

24. ἔτι προσμάθω. Vulgo προσμάθοις e Zanetti interpolatione. Cod. et Juntina, ut Basileenses habent προσμάθοι. Quum ista loqui facerent Euripidem, necesse illis erat verbum in secunda persona ponere. At vero loquitur Mnesilochus: proinde verbum in prima persona esse debet. Accedit linguæ ratio verbum modi substantivi flagitans, quia ὅπως significans *quomodo* cum futuro indicativo, vel aor. 2. subjunctivo construitur. Itaque προσμάθω reponi debuit.

Post excusum hujus editionis textum, interquiescentibus operis, dum Lugduno adveherentur literarum formæ quibus latina versio describenda erat, casu incidi in Reiskii notulas in Aristophanem, quas notulis in Euripidem subjectas vidisse non memineram. Præclari viri, cujus acumen ingenii et doctrinam plurimi semper feci, in mentem mihi non venerat; forte quia sciebam eum prosodiæ leges, totamque de re metrica doctrinam pro vana atque imaginaria habuisse, quod sane facilius erat, quam eam addiscere; nec operam collocanti mihi in emendando poëta, quæ se offerebant in eo difficultates, facile poterant Reiskium in memoriam mihi redigere. Utut hæc sunt, casu incidi in illius animadversionum libellum, ubi quædam deprehendi, quæ prius cognovisse vellem; et sane illius ope locum hunc melius constituissem. Scilicet sup. versu legendum ἐξεύροις, quod in versione secutus sum.

πῶς ἂν οὖν
πρὸς τοῖς ἀγαθοῖς τούτοισιν ἐξεύροις, ὅπως
ἔτι προσμάθω, μὴ χωλὸς εἶναι τὼ σκέλη.

Vices loquendi, quomodo personis essent dividendæ, vidit Reiskius, suasitque ἐξεύροις μ' ὅπως ἔτι προσμάθω. Inserti pronominis με gratiam illi facimus. πῶς ἂν verti debuit per *utinam*. Vide doctissimos viros Marklandum ad Eurip. Suppl. 796. et Valckenarium ad Hippol. 208.

Ευ. βάδιζε δευρὶ, καὶ πρόσεχε τὸν νοῦν.
Μν. ἰδού.
Ευ. ὁρᾷς τὸ θύριον τοῦτο;
Μν. νὴ τὸν Ἡρακλέα,
οἶμαί γε.
Ευ. σίγα νῦν.
Μν. σιωπῶ τὸ θύριον.
Ευ. ἄκου'.
Μν. ἀκούσω, καὶ σιωπῶ τὸ θύριον.
Ευ. ἐνταῦθ' Ἀγάθων ὁ κλεινὸς οἰκῶν τυγχάνει,
ὁ τραγῳδοποιός.
Μν. ποῖος οὗτος ὡγάθων;
Ευ. ἔστιν τις Ἀγάθων - - -
Μν. μῶν ὁ μέλας, ὁ καρτερός;
Ευ. οὔκ· ἀλλ' ἕτερός τις. οὐχ ἑώρας πώποτε;
Μν. μῶν ὁ δασυπώγων;

28. ἀκούσω. Sic quidem libri: sed legendum ἀκούω, et verti debuit: *ausculto et taceo ostiolum*.

30. ποῖος οὗτος ὡγάθων. Sic bene Kusterus in notis post Scaligerum. Vulgo ruente versu οὗτος Ἀγάθων.

31. ἔστιν τις Ἀγάθων. Hæc perperam vulgo socero continuata per interrogationem, codex recte genero tribuit, cujus sermonem abrumpit alter.

32. Vulgo sic legitur hic versus: οὐκ, ἀλλ' ἕτερός τις. οὐχ ἑώρακας πώποτε; syllaba ultra numerum excurrente. Kustero *metri gratia* scribendum videbatur οὐχ ἑώρακάς ποτε. Sed ob metrum sermoni proprietas non erat deroganda. οὔποτε, ut observavimus ad Lys. 301. nunquam verbo præteriti temporis jungitur, nec οὐπώποτε verbo temporis futuri: qua de re vide Piersonum ad excerpta ex Herodiano Mœridi subjecta p. 461. et confer quæ notavimus ad Vesp. 984. Genuinam lectionem restituit Dawesius, οὐχ ἑώρας πώποτε. Formæ istæ ἑώρας, ἑώρακας a librariis non raro permutatæ. Vide quæ notamus ad Pl. 713. Nub. 767. Nihil magis obvium apud Atticos scriptores forma illa imperfecti seu aoristi ἑώρων. Lysias p. 775. οὐ τοίνυν ἄξιον χρῆσθαι τούτοις, οὓς ἐκείνους ἑωρᾶτε ἐξαμαρτάνοντας. Thucyd. viii. 40. ὡς ἑώρα καὶ τοὺς ξυμμάχους προθύμους ὄντας, ὥρμητο ἐς τὸ βοηθεῖν. Xenoph. Hellen. p. 22. edit. Lips. ἐπεὶ δὲ ἑώρα ἑαυτῷ εὔνουν οὖσαν. In cod. verba οὐκ, ἀλλ' ἕτερός τις, Euripidi tributa sunt: Mnesilocho autem ea quæ sequuntur, sic scripta: οὐχ ἑώρακα πώποτε, et sequens versus omissus.

Ευ. οὐχ ἑώρας πώποτε;
Μν. μὰ τὸν Δί', οὔ τοί γ', ὥστε κἀμέ γ' εἰδέναι.
Ευ. καὶ μὴν βεβίνηκας σύ γ'· ἀλλ' οὐκ οἶσθ' ἴσως.
ἀλλ' ἐκποδὼν πτήξωμεν, ὡς ἐξέρχεται
θεράπων τις αὐτοῦ, πῦρ ἔχων καὶ μυῤῥίνας.
προθυσόμενος ἔοικε τῆς ποιήσεως.
Θε. εὔφημος πᾶς ἔστω λεώς,
στόμα συγκλείσας. ἐπιδημεῖ γὰρ
θίασος Μουσῶν ἔνδον μελάθρων
τῶν δεσποσύνων μελοποιῶν.
ἐχέτω δὲ πνοὰς νήνεμος αἰθήρ·
κῦμα δὲ πόντου μὴ κελαδείτω
γλαυκόν.
Μν. βομβάξ.
Ευ. σίγα. τί λέγεις;
Θε. πτηνῶν τε γένη κατακοιμάσθω,
θηρῶν τ' ἀγρίων πόδες ὑλοδρόμων
μὴ λυέσθων.
Μν. βομβαλοβομβάξ.
Θε. μέλλει γὰρ ὁ καλλιεπὴς Ἀγάθων,
πράμος ἡμέτερος - - -
Μν. μῶν βινεῖσθαι;
Θε. τίς ὁ φωνήσας;
Μν. νήνεμος αἰθήρ·
Θε. δρυόχους τιθέναι, δράματος ἀρχάς·

39. Hic incipit anapæsticum systema in impressis libris pessime digestum, cujus primus versus parœmiacus est, vocis λεὼς duabus syllabis in unam coalescentibus, et spondeo subjecta illa catalectica syllaba. Hæc quidem minus mihi placent, nec ullus dubito, quin antiqua et sincera lectio sit,

εὔφημος πᾶς ὁ λεὼς ἔστω.

43. ἐχέτω δὲ πνοάς. Sic cod. et vett. editt. quinque. In Frobeniana, typothetæ, ut videtur, culpa, πνοιὰς excusum fuit, turpisque menda per ceteras deinceps editiones propagata fuit.

50. πράμος. Sic cod. et impressi. Vereor ut genuina sit hæc forma, quam nescio an Doricam dicam: sane nullibi eam obviam habui. Bene Scaliger πρέμος reponebat.

52. Male hic vulgo famuli persona omissa, lineola indicata est in cod. Δρύοχοι sunt trabes erectæ, carinam sustinentes, quibus ea imponitur, quando construendæ navis exordiuntur opus naupegi. Eustathius p. 1878. in fine: δρύοχοι δὲ κυρίως, πάσσαλοι, ἐφ' ὧν συχνῶν διατιθεμένων ἡ τρόπις ἵσταται τῶν ναυπηγουμένων πλοίων, διὰ ἰσότητα. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, δρύοχοι, πάτταλοι ἐκ δρυὸς, ὅ ἐστιν ἁπλῶς ξύλον, καθιστῶντες τὴν τρόπιν ἐν τῷ πῆξαι αὐτὴν συνέχειν· ὡς δῆλον ἐκ τοῦ·

πῶς δὲ κατὰ δρυόχων ἐπάγη σκάφος; ἢ τίνι γόμφοι
τμηθέντες πελέκει, τοῦτ' ἔκαμον τὸ κύτος;

Distichon est ex Archimeli Epigr. in Hieronis navem. Quia autem a pangendis his trabeculis construendæ navis initium fiebat, facere ad dramatis exor-

κάμπτει δὲ νέας ἁψῖδας ἐπῶν·
τὰ δὲ τορνεύει, τὰ δὲ κολλομελεῖ,
καὶ γνωμοτυπεῖ, κἀντονομάζει,
καὶ κηροχυτεῖ, καὶ γογγυλέει,

dium locutionem transfert Comicus. Suidas: δρύοχοι, πάτταλοι, οἱ ἐντιθέμενοι ναυπηγουμένης νεώς· καταχρηστικῶς δὲ τὰ προοίμια. Cujus rei in exemplum hunc locum profert. At quod ei subjicit, alio pertinet, scilicet ad eam significationem nominis δρύοχος, qua pro δρυμὸς ponitur. Est autem pars Epigr. Archiæ vii. Apollonius i. 723.

δίπλακα πορφυρέην περονήσατο, τήν οἱ ὄπασσε
Παλλὰς, ὅτε πρῶτον δρυόχους ἐπεβάλλετο νηὸς
Ἀργοῦς.

56. καὶ γογγυλέει. Male vulgo καὶ γογγυλίζει, quam verbi formam non admittit metrum anapæsticum. Hunc locum adtigit Bentleius ad Horatii A. P. 441. Sed fefellit eum conjectura, quando verbum finxit γογυλίζει, quod male tuetur exemplo φάρυγες, pro φάρυγγες: nam illud formatur ab obsoleto recto φάρυξ, estque poëtis omnibus usitatum: γογυλίζω autem et γογύλος sunt vocabula prorsus inaudita. Dixerunt antiqui γογγυλίζω et γογγυλέω. Hesychius: γογγυλεῖν, συστρέφειν. Huc respexit lexicographus; nec tamen animadvertit illius interpres ex eo comicum esse emendandum. Eodem modo variatur forma multorum verborum. Latebat apud Hesychium etiam verbum ἀολλέω carens auctoritate, quod Apollonio restitui i. 863. Homeroque plus semel reddendum esse dixi.

Superiorem notulam cum amico quodam meo Parisino communicavi, Græcarum Musarum cultore studiosissimo, i n primisque docto, a quo facetum hocce responsum accepi. *Emendatio tua anapæstici versiculi in Thesmophoriazusis haud sane inepta est: eam tamen minus necessariam judico. Et, ut verum fatear, pœnitet me operæ, quam in excutiendis scriptis et impressis tot libris, conquirendisque exemplis, conteris, ut Aristophanis versus rectis exæques pedibus. Habemus hic virum longe doctissimum, Professorem Regium, qui sibi et discipulis suis novum excogitavit prosodiæ Græcæ systema, cujus ope versuum salebræ nullo labore complanantur omnes. Legas modo recondita doctrina refertam notam in Electræ Sophocleæ v. 21. Ibi disces versiculum illum, qui tibi negotium facessivit, esse, ut aiunt,* ὑγιέστερον κρότωνος, *nec apicem in eo mutari debere. Nam* γογγυλίζει *facilem se tibi præbet, et, prout tibi libuerit, vel primam, vel penultimam corripiet, ita jubente nostro Professore. Nec tibi hoc mirum accidere ille velit. Nam qui Aristophanem trivisti, scire debes, quam sit versabilis ejus prosodia, quotque apud eum occurrant similis licentiæ exempla. Pauca quæ advocavit Vir Cl. ista sunt. In Equit. 810.* Θεμιστοκλεῖ *secundam corripit. Ibid. 803.* στεμφύλων *primam corripit. In Nub. 346.* παρδάλει *primam corripit. Ib. 964.* περίπτολιν *antepenultimam corripit. In Av. 460.* σκυτοδέψαι, *et in Pl. 514.* σκυτοδεψεῖν *leguntur penultima brevi.*

Amico meo hæc rescripsi: "Quem mihi dicis hominem non novi, sed profecto miror illius ὁμουσίαν. In illa quam prædicas nota vix unum verbum est, quod justæ reprehensioni obnoxium non sit. Exempla quæ e tragicis aliisque poëtis nescio unde corrasit, alias excutiam. Nunc quandoquidem in Aristophane versamur, quid de versibus ex eo prolatis sentire debeas, paucis tibi declarabo. Priorem ex Equit. versum sic dimetimur:

ω πολις | Αργους | κλυεθ' οἱ | α λεγει |
συ Θεμιστ | οκλει εν | τιφερι | ζεις.

Dic mihi nunc sodes, an corripitur secunda in Θεμιστοκλεῖ: nonne συ Θεμιστ— pes est anapæstus? Alter ex eadem fabula versus menda inquinatus est, quam Kusterus perite eluit, et sic in editione mea exhibetur:

και χι | δρα φαγων | αναθαρρ | ησει |
και στεμφ | υλω εις | λογον ελ | θοι.

Nugatur Professor tuus, quando Nubium citat v. 346. ubi quum ait παρδάλει positum esse prima correpta, næ ille ostendit se anapæsticum Aristophanium ne quidem scire scandere. En ut eum dimetiuntur, qui metra callent.

η παρ | δαλει η | λυκῳ η | ταυρῳ | νη Δι'
ε | γωγ' ει | τα τι του | το.

In ejusdem fabulæ v. 964. quis adeo imperitus est, ut non videat περίπολιν scribendum esse, ut in mea editione legitur ad optimorum codicum fidem? σκυτοδέψαι, σκυλοδέψαι: σκυτοδεψεῖν,

καὶ χοανεύει - - -
Μν. καὶ λαικάζει.
Θε. τίς ἀγροιώτας πελάθει θριγκοῖς;
Μν. ὃς ἕτοιμος σοῦ, τοῦ τε ποιητοῦ
τοῦ καλλιεποῦς, διὰ τοῦ θριγκοῦ
ξυγγογγυλίσας, καὶ ξυστρέψας
τουτὶ τὸ πέος χοανεῦσαι.
Θε. ἦπου νέος γ᾽ ὢν ἦσθ᾽ ὑβριστὴς, ὦ γέρον;
Ευ. ὦ δαιμόνιε, τοῦτον μὲν ἔα χαίρειν· σὺ δὲ
Ἀγάθωνά μοι δεῦρ᾽ ἐκκάλεσον πάσῃ τέχνῃ.
Θε. μηδὲν ἱκέτευ᾽· αὐτὸς γὰρ ἔξεισιν τάχα.
καὶ γὰρ μελοποιεῖν ἄρχεται· χειμῶνος οὖν
ὄντος, κατακάμπτειν τὰς στροφὰς οὐ ῥᾴδιον,
ἢν μὴ προΐῃ θύραισι πρὸς τὸν ἥλιον.

σκυλοδεψεῖν ab imperitis librariis et typographis sæpissime permutata fuisse nemo ignorat, nisi qui in critica plane est hospes: satis fuerat Professori tuo legisse, quæ in versum Pluti adnotavit summus Hemsterhusius, in cujus editione legitur, ut in mea, ad hunc modum:

η σκυ | τοτομειν | η πλινθ | ευεγειν, η
πλυ | νειν η | σκυλοδεψ | ειν.

Avium versus ex eadem ratione sic legendus:

ανακτα | δωειν | παιδες επ᾽ | ιεζον | χαλ-
κης | κεραμης | σκυλοδεψ | ει.

Ignorat homo ille anapæstici metri legem, quam in tetrametris ne semel quidem violatam reperies, *ut pes ultimus, is cui syllaba catalectica subjicitur, non alius esse possit quam anapæstus.* Etiamsi concederetur vocalem ante duplicem ψ corripi posse, cujus tamen rei in tota Græca poësi non unicum exstat exemplum, dactylus σκυτοδεψ ne quidem in istis duobus versibus locum habere posset. Professori tuo meis verbis dicas velim bene illum facturum, si discipulis suis præcepta declinationum et conjugationum tradat, auctoremque me illi esse, ut de prosodia et metris ne verbum mutiat, ne si quis forte in via præteriens homo eruditus eum, quæ ipse nesciat, docentem audiat, illi versiculum illum clamet:

ΕΡΔΟΙ ΤΙΣ, ΗΝ ΕΚΑΣΤΟΣ ΑΝ ΕΙ-
ΔΕΙΗ ΤΕΧΝΗΝ.

58. *τίς ἀγροιώτας.* Perperam vulgo *ἀγροιώτας* cum versus labe. Eurip. Or. 1271.

τίς δ᾽ ἀμφὶ μέλαθρον πολιὸν
ἀγρώτας ἀνήρ;

Sed eo non respexit Comicus, siquidem Orestes aliquot annis post hanc fabulam emissus fuit.

60. *διὰ τοῦ θριγκοῦ.* Præpositio διὰ cum versus et sensus labe vulgo omissa.

61. *ξυγγογγυλίσας.* Vulgo *γογγυλίσας*, reclamante metro. E composito simplex verbum fecit librarius. Confer notata ad Lys. 408. In ista fabula legitur idem hicce versiculus diversa verborum collocatione, 973. *ξυστρέψας καὶ ξυγγογγυλίσας.*

63. *ἦπου νέος γ᾽ ὢν ἦσθ᾽ ὑβριστὴς, ὦ γέρον.* Sic perspicue, distincte et optime scriptum in cod. Eandem lectionem habet Juntina, unius literæ mutatione depravatam:

ἦ που νέο ἀγὼν ἦσθ᾽ ὑβριστὴς, ὦ γέρον.

ubi *νέο ἀγὼν* est ex librarii imperitia, exemplar quod ob oculos habebat incuriose legentis. Correxerunt Veneti *νέος ἀγών*: postea nescio quis alius *νέος ἄγαν*, quæ Batavarum et ceterarum deinceps editionum est lectio. Et hæc etiam appellabatur recepta lectio, quam nemo sciebat unde emersisset, cuique tamen controversiam status nefas fuisset movere.

69. *θύραισι.* Cod. et Juntina *θύρασι.* Male etiam apud Suidam legitur *θύρασιν* pro *θύραισιν*. In exemplo quod profert e Pace 942. duo Regii codd. habent, *ὁ γὰρ βωμὸς θύραισι καὶ δή.* Editt. Venetæ et Batavæ minores habent *θύραζε*, quod prætulit etiam Berglerus. Est autem hoc ex Zanetti, aut docti viri, qui illius procuravit editionem, emendati-

Μν. τί οὖν ἐγὼ δρῶ;
Ευ. περίμεν᾽, ὡς ἐξέρχεται.
ὦ Ζεῦ, τί δρᾶσαι διανοεῖ με τήμερον;
Μν. νὴ τοὺς θεοὺς, ἐγὼ πυθέσθαι βούλομαι,
τί τὸ πρᾶγμα τουτί. τί στένεις; τί δυσφορεῖς;
οὐ χρῆν σε κρύπτειν, ὄντα κηδεστὴν ἐμόν.
Ευ. ἔστιν κακόν μοι μέγα τι προπεφυραμένον.
Μν. ποῖόν τι;
Ευ. τῇδε θἠμέρᾳ κριθήσεται,
εἴτ᾽ ἔστ᾽ ἔτι ζῶν, εἴτ᾽ ἀπόλωλ᾽ Εὐριπίδης.
Μν. καὶ πῶς; ἐπεὶ νῦν γ᾽ οὔτε τὰ δικαστήρια
μέλλει δικάζειν, οὔτε Βουλῆς ἔσθ᾽ ἕδρα,
ἐπεὶ τρίτη ᾿στὶ Θεσμοφορίων ἡ μέση.
Ευ. τοῦτ᾽ αὐτὸ γάρ τοι κἀπολεῖν με προσδοκῶ.
αἱ γὰρ γυναῖκες ἐπιβεβουλεύκασί μοι,
κἀν Θεσμοφόροιν μέλλουσι περί μου τήμερον
ἐκκλησιάζειν ἐπ᾽ ὀλέθρῳ.
Μν. τιὴ τί δή;

one, credentis *θύραισι* adverbium esse, ut aiunt, *in loco*, *θύραζε*, *ad locum*; hocque ex indole linguæ adhiberi debuisse cum verbo motus *προΐῃ*: quod quidem non omnino est improbabile. Verum haudquaquam constat inter *θύραισι* et *θύραζε* tantum intercedere, quantum inter latina *foris* et *foras*. *θύραισι* adverbii vice ponitur; sed est revera dativus pluralis cum ellipsi præpositionis *ἐπί*. Plena locutio occurrit Conc. 997.

ἀλλ᾽ ἄπιθ᾽, ὅπως μή σ᾽ ἐπὶ θύραισιν
ὄψεται.

Jam vero notum est præpositionem ἐπὶ cum tribus casibus promiscue construi etiam cum verbis motus. Quod ad secundum attinet, vide quæ notavi ad Æsch. Prom. 663. et Apollon. iv. 580. Tertii exemplum e multis selectum proferam ex Homero Ἰλ. β΄.

βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ᾽ ἄνθεσιν εἰαρι-
νοῖσιν.

ad quem locum sic Eustathius p. 179. *τὸ δὲ ἐπ᾽ ἄνθεσιν εἰαρινοῖς, ἀντὶ τοῦ ἐπ᾽ ἄνθη εἰαρινὰ, ὅμοιον τῷ ἦλθεν ἐπὶ Κρήτεσσιν, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τοὺς Κρῆτας.* Hæc sufficere possint ad tuendam veterem lectionem.

74. *οὐ χρῆν.* Kusterus vertit *non oportebat*: minus bene. Est quidem imperfectum *χρῆν*, sed de præsenti tempore perinde ac *χρὴ* a poëtis Atticis solet usurpari. Thomas: *χρῆν καὶ ἀντὶ τοῦ ἔπρεπε, καὶ ἀντὶ τοῦ πρέπει.*—*Κηδεστὴς* eum notat, qui affinitate cum alio junctus est, et tam de *socero*, quam de *genero* dicitur, ut apud Latinos *affinis*. Vide Plautum Aulul. iii. 4. 14. et 5. 62.

74. *κρύπτειν* cum duplici accusativo construi personæ et rei, observatum fuit ad Æschyli Prom. 630. Hic subaudiendum est *με*. *οὐ χρῆν σε ὄντα κηδεστὴν ἐμὸν κρύπτειν με.* Sed Poëtam scripsisse suspicor:

οὐ χρῆν σε κρύπτειν ὄντα κηδεστὴν ἐμέ.

Sophocles El. 957. *οὐδὲν γάρ σε δεῖ κρύπτειν μ᾽ ἔτι.* Confer Lys. 714.

80. *ἐπεὶ τρίτη ᾿στὶ Θεσμοφορίων ἡ μέση.* Nihil unquam clarius fuit dictum. Dies, quo hæc agi fingit poëta, Thesmophoriorum est tertius idemque medius: ergo per quinque dies Thesmophoria celebrabantur. Cui de numero dierum, quibus festum hoc peragebatur, magis credas, Aristophani, qui Athenis vixit, anne Hesychio, qui diu post exstinctam Atheniensium Rempublicam glossas suas e variis lexicis et Grammaticorum scriptis congessit? Vide eum in *τρίτη Θεσμοφορίων* et præter Meursium, Wesselingium ad Petiti Leges Atticas.

Ευ. ὁτιὴ τραγῳδῶ, καὶ κακῶς αὐτὰς λέγω.
Μν. νὴ τὸν Ποσειδῶ καὶ Δία, δίκαι' ἂν πάθοις.
ἀτὰρ τίν' ἐκ τούτων σὺ μηχανὴν ἔχεις;
Ευ. Ἀγάθωνα πεῖσαι τὸν τραγῳδοδιδάσκαλον
ἐς Θεσμοφόροιν ἐλθεῖν.
Μν. τί δράσοντ'; εἰπ' ἐμοί.
Ευ. ἐκκλησιάσοντ' ἐν ταῖς γυναιξὶ, χ' ἃ ἂν δέῃ
λέξονθ' ὑπὲρ ἐμοῦ.
Μν. πότερα φανερὸν, ἢ λάθρα;
Ευ. λάθρα, στολὴν γυναικὸς ἠμφιεσμένον.
Μν. τὸ πρᾶγμα κομψὸν, καὶ σφόδρ' ἐκ τοῦ σοῦ τρόπου·
τοῦ γὰρ τεχνάζειν ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς.
Ευ. σίγα.
Μν. τί δ' ἔστιν;
Ευ. ὡγάθων ἐξέρχεται.
Μν. καὶ ποῖος ἐστὶν οὗτος;
Ευ. οὑκκυκλούμενος.

86. νὴ τὸν Ποσειδῶ καὶ Δία, δίκαι' ἂν πάθοις. Sic optime codex. Edit. vett. omnes habent νὴ τὸν Ποσειδῶ καὶ δίκαι' ἂν πάθοις, omisso nomine Δία, quod absorpsit sequens syllaba. Vulgata lectio in recentioribus editt. νὴ τὸν Ποσειδῶ καὶ δίκαιά γ' ἂν πάθοις ex emendatione Scaligeri est.

87. τίν' ἐκ τούτων. Sic omnino legendum, emendante Berglero. Absurde vulgo τίν' ἐκ ταύτης.

89. ἐς Θεσμοφόροιν, ut supra 83. κἀς Θεσμοφόροιν. Sic veteres editt. Minus emendate in cod. ἐν Θεσμοφόροιν. Editt. recentiores ἐς Θεσμοφόρει. Vide notam ad Lys. 407.

90. ἐν ταῖς γυναιξὶ, χ' ἃ ἂν δέῃ. Vulgo γυναιξὶν, κἂν δέῃ. Cod. non variat, nisi quod ν omittit ἐφελκυστικόν. Flagitante sensu χ' ἃ ἂν reposui pro κἂν. Vide ad Lys. 1056. καὶ ἃ ἂν δέῃ λέξονθ' ὑπὲρ ἐμοῦ: non καὶ ἂν, quod dubitantis est, et a sententia alienum.

94. In Equit. v. 277.

ἢν δ' ἀναιδείᾳ παρέλθῃς, ἡμέτερος ὁ πυ-
ραμοῦς.

ubi proverbialis locutionis ratio redditur.

95. ὡγάθων ἐξέρχεται. Vulgo labante metro Ἀγάθων. V. ad v. 30.

96. οὑκκυκλούμενος. Infra 265. Agatho postquam Euripidi et socero apparatum omnem, quo illis usus erat, concessit, domum se inferri jubet his verbis:

εἴσω τις ὡς τάχιστά μ' εἰσκυκλησάτω.

Quem versum absurde vulgo Mnesilocho tribuunt, et ridiculum in modum interpretatur Kusterus. In Acharn. Dicæopolis Euripidem convenit, pannos mendicique tragicum ornatum ab eo mutuaturus, cumque rogat, ut foras prodeat, his verbis: ἀλλ' ἐκκυκλήθητ'. Respondet Euripides v. 409.

ἀλλ' ἐκκυκλήσομαι· καταβαίνειν δ' οὐ
σχολή.

Scilicet erat ἐκκύκλημα machina theatralis in tragœdiarum repræsentatione adhiberi solita, de qua sic Pollux iv. 128. καὶ τὸ μὲν ἐκκύκλημά ἐστι ξύλων ὑψηλῶν βάθρον, ᾧ ἐπίκειται θρόνος. δείκνυσι δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τὴν σκηνὴν ἐν ταῖς οἰκίαις ἀπόῤῥητα πραχθέντα. καὶ τὸ ῥῆμα τοῦ ἔργου καλεῖται ΕΚΚΥΚΛΕΙΝ, ὅτι δὲ εἰσάγεται τὸ ἐκκύκλημα, ΕΙΣΚΥΚΛΕΙΝ ὀνομάζεται. καὶ χρὴ τοῦτο νοεῖσθαι καθ' ἑκάστην θύραν, οἱονεὶ καθ' ἑκάστην οἰκίαν. ἡ μηχανὴ δὲ θεοὺς δείκνυσι, καὶ ἥρωας τοὺς ἐν ἀέρι, Βελλεροφόντας καὶ Περσεῖς, καὶ κεῖται κατὰ τὴν ἀριστερὰν πάροδον ὑπὲρ τὴν σκηνὴν τὸ ὕψος. Sic legenda Pollucis verba, quæ vulgo mendose feruntur: nec mirum, si ex istis, ἐφ' οὗ δὲ εἰσάγεται τὸ ἐγκύκλημα, εἰσκύκλημα ὀνομάζεται, nihil extundere potuerunt interpretes. Machinæ unum erat nomen ἐκκύκλημα: sed pro diverso illius usu, quo intus in scenam, vel e scena intro vehebatur persona quælibet, duplex erat verbum ἐκκυκλεῖν, εἰσκυκλεῖν, quæ ut apud Comicum distincta, sic Onomastico fuerunt enotata. Facete noster Agathonem tragicum poëtam, itemque in Acharn. Euripidem, non pedibus in scenæ solo gradientes inducit, sed, tanquam deos aut heroas, sublimes in machina tragica vectos. Nihil hic viderunt interpretes, qui ἐκκυκλεῖσθαι non sua propria significatione accipi voluerunt, sed absolute pro *apparere, prodire*, idque *cum insolita specie*; quum revera significet *sublimem in machina inferri*. In fabulæ repræsentatione sic ostendebatur Agatho; eodemque modo in Acharnens. Euripides. Quapropter postquam eum evocavit Dicæopolis, ex interiore ædium, nondum a spectatoribus conspectus, respondet: *Evehar quidem in machina sublimis; sed descendere non vacat.*

Μν. ἀλλ' ἢ τυφλὸς μέν εἰμ'· ἐγὼ γὰρ οὐχ ὁρῶ
ἄνδρ' οὐδέν' ἐνθάδ' ὄντα· Κυρήνην δ' ὁρῶ.
Ευ. σίγα· μελῳδεῖν αὖ παρασκευάζεται.
Μν. μύρμηκος ἀτραπούς, ἢ τί διαμινύρεται;
Αγ. ἱερὰν χθονίαις δεξάμεναι
λαμπάδα κοῦραι ξὺν ἐλευθέρᾳ
πατρίδι χορεύσασθαι βοάν.
Χο. τίνι δαιμόνων ὁ κῶμος; λέγε νῦν.
εὐπίστως δὲ τοὐμὸν
δαίμονας ἔχει σεβίσαι.
Αγ. ἄγε νυν ὄπλιζε, Μοῦσα,
χρυσέων ῥύτορα τόξων
Φοῖβον, ὃς ἱδρύσατο χώρας
γύαλα Σιμουντίδι γᾷ.
Χο. χαῖρε καλλίσταις ἀοιδαῖς,
Φοῖβ', ἐν εὐμούσοισι τιμαῖς
γέρας ἱερὸν προφέρων.
Αγ. τάν τ' ἐν ὄρεσι δρυογόνοι-
σι κόραν ἀείσατ' Ἄρ-
τεμιν ἀγροτέραν.

98. Κυρήνην δ' ὁρῶ. Nobile scortum Cyrene, de qua vide ad Ran. 1328.

100. ἢ τί διαμινύρεται; Sic tam ad metri quam ad linguæ rationem recte emendavit Dawesius vulgatam lectionem διαμινυρίζεται.

103. χορεύσασθαι βοὰν, *saltando clamorem tollere.* Dithyrambica locutio, quales aliæ nonnullæ in hoc cantico, data opera a Comico conquisitæ in Agathonis μελοποιΐας irrisionem. Hoc non animadvertit Kusterus, alioquin ei non venisset in mentem ξὺν ἐλευθέρᾳ πατρίᾳ χορεύσασθαι βοᾷ, quod utique insulsum est.

104. Agathonem comitantur actores tragici Chori, quem ille erudiebat, proximisque ludis populo exhibiturus erat. Non est hic Chorus fabulæ, qui e mulieribus constat Cereris et Proserpinæ festum celebrantibus.

106. δαίμονας ἔχει σεβίσαι. Sic recte Suidas in σεβαστὸς et in σεβίσαι, quod animadvertit Toupius iii. 120. Jam ante eum e sola sententia viderat Reiskius vulgatum ἔχεις mendosum esse, et ἔχει reponendum.

107. ὄπλιζε Φοῖβον. Dithyrambica rursus locutio: id est ἑτοίμαζε ὕμνον εἰς Φοῖβον.

Χο. ἕπομαι κλῄζουσα σεμνὸν
γόνον ὀλβίζουσα Λατοῦς,
Ἄρτεμιν ἀπειρολεχῆ.
Αγ. Λατώ τε, κρούματά τ' Ἀσιάδος
ποδὶ παράρυθμ' εὔρυθμα Φρυγίων
διανεύματα Χαρίτων.
Χο. σέβομαι Λατώ τ' ἄνασσαν,
κίθαρίν τε ματέρ' ὕμνων,
ἄρσενι βοᾷ δοκίμῳ·
τᾷ φῶς ἔσσυτο δαιμονίοις ὄμμασιν
ἡμετέρας τε δι' αἰφνιδίου ὀπός·
ὧν χάριν ἄνακτ' ἄγαλλε Φοῖβον τιμᾷ.
χαῖρ' ὄλβιε παῖ Λατοῦς.
Μν. ὡς ἡδὺ τὸ μέλος, ὦ πότνιαι Γενετυλλίδες,
καὶ θηλυδριῶδες, καὶ κατεγλωττισμένον,
καὶ μανδαλωτόν· ὥστ' ἐμοῦ γ' ἀκροωμένου
ὑπὸ τὴν ἕδραν αὐτὴν ὑπῆλθε γάργαλος.

117. κλῄζουσα. Sic bene scriptum in cod. Vulgo κληΐζουσα.

120. Ἀσιάδος, id est, *citharæ*. Etymol. M. p. 153. l. 31. Ἀσιάδος κρούματα, τῆς κιθάρας. οὕτως Ἀριστοφάνης εἶπε, παρῳδῶν τὸ ἐξ Ἐρεχθέως Εὐριπίδου. ἡ τρίχορδος κιθάρα οὕτω καλεῖται. εἴρηται δὲ, ὅτι ἐν Ἀσίᾳ τῇ πόλει τῆς Λυδίας κειμένῃ ἐν Τμώλῳ πρῶτον εὑρέθη. Nescio an unquam urbs exstiterit, cui nomen Ἀσία, quam tamen recenset etiam Stephanus. Hujus non meminit Schol. Apollonii ad ii. 777. Ἀσίαν δὲ ἐνταῦθα τὴν Λυδίαν φησίν. οὕτω γὰρ ἡ Λυδία πρότερον ἐκαλεῖτο. διὸ καὶ ἡ κιθάρα Ἀσιὰς ἐκλήθη, διὰ τὸ ἐν τῇ Λυδίᾳ πρῶτον εὑρεθῆναι. καὶ Ὅμηρος (Ἰλ. β'. 461.) Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι. Explicationem hanc erudite executus est Kusterus.

122. διανεύματα. Forte legendum δινεύματα.

Emendationem hanc adstruunt Doctorum Virorum observata ad Hesychii glossam: διανεύει, τρέφει, κυκλεῖ.

128. ὧν χάριν ἄνακτ' ἄγαλλε Φοῖβον τιμᾷ. Si nullum hujus fabulæ nactus fuissem codicem, non aliter versiculum hunc edidissem, facileque mihi se probasset eadem ista lectio a Scaligero enotata, sive illam e veteri libro excerpserit, sive conjectura adsecutus fuerit vir longe doctissimus. Ignorabat sane Kusterus *quid distent æra lupinis*, quando posthabita optima illa lectione, futilem Biseti conjecturam amplexus est. Quam scripturam repræsentavi, eandem plane et perspicue exhibet August. cod. In Juntina excusum ὧν χάριν ἄνακτ' ἄλλε Φοῖβον τιμᾷ, omissa syllaba ΑΓ, nescio an librarii qui codicem Urbinatem descripsit, anne typothetæ culpa. Correctores exercuit, sed frustra, hæc menda. Pro ἄλλε Zanettus edidit ἀλλὰ, servato τιμᾷ cum ι subscripto. Posterior Veneta ad prioris exemplum excusa habet ἀλλὰ etiam et τιμᾶ sed sine ι subscripto, quod typographicum vitium Berglero suspicionem injecit legendum esse τίμα in imperativo, quod etiamsi admitteretur, remaneret tamen vox absurda ἀλλά. Hanc Bisetus in ἄλλος mutavit, significante, ut ipse jussit, πᾶς τις: hocque Kusterus secutus est, vertens: *quorum gratia regem quilibet Phœbum honorat*.

129. Post hunc versum παρεπιγραφὴ vel ad marginem, vel inter versus scripta, ὀλολύζει ὁ γέρων, ab alio librario in contextum illata fuit, tanquam si esset versus fabulæ, depravata insuper scriptura, ὀλολύζεις γέρων. Eam, tanquam inutilem, prorsus omisi, ut aliam in Lys. v. 304.

καί σ', ὦ νεανίσχ', ὅστις εἶ, κατ' Αἰσχύλον
ἐκ τῆς Λυκουργίας, ἔρεσθαι βούλομαι.
ποδαπὸς ὁ γύννις; τίς πάτρα; τίς ἡ στολή;
τίς ἡ τάραξις τοῦ βίου; τί βάρβιτος
μέλει κροκωτῷ; τί δὲ λύρα κεκρυφάλῳ;
τί λήκυθος καὶ στρόφιον; ὡς οὐ ξύμφορον.
τίς δαὶ κατόπτρου καὶ ξίφους κοινωνία;
τίς δ' αὐτὸς, ὦ παῖ; πότερον ὡς ἀνὴρ τρέφει;
καὶ ποῦ πέος; ποῦ χλαῖνα; ποῦ Λακωνικαί;
ἀλλ' ὡς γυνὴ δῆτ'; εἶτα ποῦ τὰ τιτθία;
τί φῄς; τί σιγᾷς; ἀλλὰ δῆτ' ἐκ τοῦ μέλους
ζητῶ σ', ἐπειδή γ' αὐτὸς οὐ βούλει φράσαι.
Αγ. ὦ πρέσβυ, πρέσβυ, τοῦ φθόνου μὲν τὸν ψόγον
ἤκουσα, τὴν δ' ἄλγησιν οὐ παρεσχόμην.
ἐγὼ δὲ τὴν ἐσθῆθ' ἅμα γνώμῃ φορῶ.
χρὴ τὸν ποιητὴν ἄνδρα πρὸς τὰ δράματα,
ἃ δεῖ ποιεῖν, πρὸς ταῦτα τοὺς τρόπους ἔχειν.
αὐτίκα γυναικεῖ' ἢν ποιῇ τις δράματα,
μετουσίαν δεῖ τῶν τρόπων τὸ σῶμ' ἔχειν.
Μν. οὐκοῦν κελητίζεις, ὅταν Φαίδραν ποιῇς.
Αγ. ἀνδρεῖα δ' ἂν ποιῇ τις, ἐν τῷ σώματι
ἔνεσθ' ὑπάρχον τοῦθ'· ἃ δ' οὐ κεκτήμεθα,
μίμησις ἤδη ταῦτα συνθηρεύεται.
Μν. ὅταν Σατύρους τοίνυν ποιῇς, καλεῖν ἐμὲ,
ἵνα συμποιῶ σοὔπισθεν ἐστυκὼς ἐγώ.

134. ὅστις εἶ. Male in Juntina aliisque quibusdam εἴ τις εἶ, quod est etiam in codice nostro. Zanettus ὅστις bene emendavit. Primum in Frobeniana excusum fuit ἥτις, quod ceteræ deinceps licet pravum retinuerunt.

137, 8. τί βάρβιτος μέλει κροκωτῷ; Vulgo λαλεῖ, satis insulse. Præstantissimi Valckenarii emendationem recepi, quem vide ad Eurip. Hippol. p. 187. Exemplis ibi prolatis adde Nostrum Eq. 1022.

τί γὰρ ἔστ' Ἐρεχθεῖ, καὶ κολοιοῖς, καὶ κυνί;

et Epicharmum apud Stobæum in Floril. Grotii p. 365.

τίς γὰρ κατόπτρῳ καὶ τυφλῷ κοινωνία;

142. Λακωνικαί. Ἀνδρεῖα ὑποδήματα. Suidas e Comici Scholiaste ad Vesp. 1159.

147. τὴν δ' ἄλγησιν οὐ παρεσχόμην. ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐλυπήθην. Suidas in ἄλγησις.

153. κελητίζεις. Vide ad Lys. 60.

158. σοὔπισθεν (in Aug. scriptum σοὖπισθεν) esse possit pro σοι ὄπισθεν, ut sæpe μοὐστὶν pro μοι ἐστὶν scriptum reperitur: μοὔχρησεν pro μοι ἔχρησεν, μοὐδόκει pro μοι ἐδόκει, μοὐγκώμιον pro μοι ἐγκώμιον, de qua scriptura non ubivis probanda alibi agam. Hic subauditur σοι cum verbo συμποιῶ, et σοὔπισθεν est pro σοῦ ὄπισθεν, quod Reiskio etiam placuisse video. Male hucusque excusum fuit σ' οὔπισθεν. ἐστηκὼς pro ἐστυκὼς est in Scaligeri excerptis. Manifesta est causa, cur sæpe commutari debuerint.

Αγ. ἄλλως τ' ἄμουσόν ἐστι ποιητὴν ἰδεῖν
ἀγρεῖον ὄντα καὶ δασύν. σκέψαι δ' ὅτι
Ἴβυκος ἐκεῖνος, κἀνακρέων ὁ Τήϊος,
κἀλκαῖος, οἵπερ ἁρμονίαν ἐχύμισαν,
ἐμιτροφόρουν τε, καὶ διεκλῶντ' Ἰωνικῶς·
καὶ Φρύνιχος, τοῦτον γὰρ οὖν ἀκήκοας,
αὐτός τε καλὸς ἦν, καὶ καλῶς ἠμπέσχετο.
διὰ τοῦτ' ἄρ' αὐτοῦ καὶ καλ' ἦν τὰ δράματα.
ὅμοια γὰρ ποιεῖν ἀνάγκη τῇ φύσει.
Μν. ταῦτ' ἄρ' ὁ Φιλοκλῆς αἰσχρὸς ὢν αἰσχρῶς ποιεῖ·
ὁ δὲ Ξενοκλέης ὢν κακὸς κακῶς ποιεῖ.
ὁ δ' αὖ Θέογνις ψυχρὸς ὢν ψυχρῶς ποιεῖ.
Αγ. ἅπασ' ἀνάγκη. ταῦτα γάρ τοι γνοὺς ἐγὼ
ἐμαυτὸν ἐθεράπευσα.

161, 2. κἀνακρέων—κἀλκαῖος, pro καὶ Ἀνακρέων et καὶ Ἀλκαῖος.

163. ἐμιτροφόρουν τε, καὶ διεκλῶντ' Ἰωνικῶς. Egregia emendatio, quæ sagacitati Jo. Toupii debetur, adeundi ad Suidam i. 128. et Epist. Crit. p. 169. Adtigerat hunc locum etiam Orvillius ad Charit. p. 560. cujus conjecturæ ideo tantum memini, ut ex ambarum comparatione æstimetur quantum *vir viro præstet*. Vulgata lectione nihil est mendosius: ἐμιτροφόρουν τε καὶ διεκίνουν Ἰωνικῶς. In Aug. διεκίνουν.

169. ὁ δὲ Ξενοκλέης. Sic ad prosodiæ et metri canonas legendum. In cod. ὁ Ξενοκλῆς, vacuo inter duas voces spatio, et ad marginem reposito δ' αὖ. Sed scripserat Comicus ὁ δέ. In nomine Ξενοκλῆς secunda non magis produci debet, quam in Φιλοκλῆς superioris v. Sæpius in ista nominum forma peccatum, quod partim e codd. auctoritate, partim e metri legibus, partim ex analogia ad evidentiam usque demonstratur. Infra 440. ubi recte edidi,

ἅσ' ἂν εἰ λέγοι παρ' αὐτὴν Ξενοκλέης ὁ Καρκίνου.

vulgo legitur Ξενοκλῆς reclamante metro: nam nec pyrrichium nec iambum recipit quinta sedes octonarii trochaici, sed bene tribrachyn. Ran. 86. ubi edidi,

ὁ δὲ Ξενοκλέης;—Ἐξόλοιτο, νὴ Δία.

male vulgo legitur Ξενοκλῆς, quum tamen v. 787. veteres etiam impressi legitimam formam ostendant,

εὖ καὶ Σοφοκλέης ἀντιλάβοιτο τοῦ θρόνου·

non vero Σοφοκλῆς. Male vulgo Av. 1295. legitur

Κορυδὸς Φιλοκλεῖ· Χηναλώπηξ Θεαγένει.

ubi e membr. edidimus Φιλοκλέει, et ex analogia similium locorum Ἡρακλέει v. 567. ubi male vulgo legitur Ἡρακλεῖ. In eadem fabula prout vulgo fertur v. 281. in Φιλοκλέους antepenultima producitur contra artem et constantem Comici usum. Tetrameter est trochaicus

αλλα | χ' οὗτος | ἕτερος | οὗτος | εστι | μεν Φι | λοκλε | ους.

Quis neget corruptam esse lectionem? Reposuimus

αλλα | χ' οὗτος | ἕτερος | αλλ' εσ | τιν μεν | οὗτος | Φιλοκλε | ους.

Jam scire vellem an manifestas illas corruptelas, centenasque aliquot ejusdem generis, quibus inquinatus erat Comicus, in exemplum traxisset Piersonus contra Dawesii canonem de potestate liquidarum post tenues et aspiratas. Quod de eo dixit ad Mœrim p. 20. refellit Th. Burgess. Sed multo magis confutari dignum erat effatum p. 31. cujus temeritatem ostendam ad Pl. 166.

170. Theognis poëta tragicus valde frigidus, quem facete perstringit Comicus Acharn. 140. Scholiastes ad ejusd. dramatis v. 11. eum unum e xxx. Tyrannis fuisse ait, inter quos recensetur a Xenophonte Hellen. p. 70. edit. Lips.

Μν. πῶς, πρὸς τῶν θεῶν;
Ευ. παῦσαι βαΰζων· καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτος ἦν,
ὢν τηλικοῦτος, ἡνίκ' ἠρχόμην ποιεῖν.
Μν. μὰ τὸν Δί', οὐ ζηλῶ σε τῆς παιδεύσεως.
Ευ. ἀλλ' ὧνπερ οὕνεκ' ἦλθον, ἔα μ' εἰπεῖν.
Μν. λέγε.
Ευ. Ἀγάθων, σοφοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ὅστις ἐν βραχεῖ
πολλοὺς καλῶς οἷός τε συντέμνειν λόγους,
ἐγὼ δὲ καινῇ ξυμφορᾷ πεπληγμένος
ἱκέτης ἀφῖγμαι πρὸς σέ.
Αγ. τοῦ χρείαν ἔχων;
Ευ. μέλλουσί μ' αἱ γυναῖκες ἀπολεῖν τήμερον
τοῖς Θεσμοφορίοις, ὅτι κακῶς αὐτὰς λέγω.
Αγ. τίς οὖν παρ' ἡμῶν ἐστιν ὠφέλειά σοι;
Ευ. ἡ πᾶσ'· ἐὰν γὰρ ἐγκαθεζόμενος λάθρα
ἐν ταῖς γυναιξὶν, ὡς δοκεῖν εἶναι γυνὴ,
ὑπεραποκρίνῃ μοῦ σαφῶς, σώσεις ἐμέ.
μόνος γὰρ ἂν λέξειας ἀξίως ἐμοῦ.
Αγ. ἔπειτα πῶς οὐκ αὐτὸς ἀπολογεῖ παρών;
Ευ. ἐγὼ φράσω σοι. πρῶτα μὲν γιγνώσκομαι.
ἔπειτα πολιός εἰμι, καὶ πώγων' ἔχω·
σὺ δ' εὐπρόσωπος, λευκὸς, ἐξυρημένος,
γυναικόφωνος, ἁπαλὸς, εὐπρεπὴς ἰδεῖν.
Αγ. Εὐριπίδη - - -
Ευ. τί ἐστιν;
Αγ. ἐποίησάς ποτε;
ΧΑΙΡΕΙΣ ΟΡΩΝ ΦΩΣ· ΠΑΤΕΡΑ Δ' ΟΥ ΧΑΙΡΕΙΝ ΔΟΚΕΙΣ;
Ευ. ἔγωγε.
Αγ. μή νυν ἐλπίσῃς τὸ σὸν κακὸν

173. παῦσαι βαΰζων. Male hæc Agathoni vulgo tribui vidit Kusterus, qui personas in versione melius ad sensum distinxit, quam in Græcis: nec tamen earum perversionem ubique perspexit.

177. Parœdia est Euripidis versuum in Æolo:

παῖδες, σοφοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ὅστις ἐν βραχεῖ πολλοὺς λόγους οἷός τε συντέμνειν καλῶς.

Facetum est Euripidem hic induci suismet ipsius verbis loquentem.

179. καινῇ ξυμφορᾷ. Cod. et vett. editt. omnes κοινῇ, male. Illud jam repositum fuit in Batavis minoribus.

194. Versus est ex Alcestide 702.

ἡμᾶς ὑφέξειν· καὶ γὰρ ἂν μαινοίμεθ' ἄν·
ἀλλ' αὐτός, ὅ γε σόν ἐστιν, οἰκείως φέρε.
τὰς ξυμφορὰς γὰρ οὐχὶ τοῖς τεχνάσμασι
φέρειν δίκαιον, ἀλλὰ τοῖς παθήμασι.
Μν. καὶ μὴν σύ γ', ὦ καταπῦγον, εὐρύπρωκτος εἶ,
οὐ τοῖς λόγοισιν, ἀλλὰ τοῖς παθήμασιν.
Ευ. τί δ' ἔστιν, ὅ τι δέδοικας ἐλθεῖν αὐτόσε;
Αγ. κάκιον ἀπολοίμην ἄν, ἢ σύ.
Ευ. πῶς;
Αγ. ὅπως;
δοκῶν γυναικῶν ἔργα νυκτερείσια
κλέπτειν, ὑφαρπάζειν τε θήλειαν Κύπριν.
Μν. ἰδού γε κλέπτειν· νὴ Δία βινεῖσθαι μὲν οὖν.
ἀτὰρ ἡ πρόφασίς γε, νὴ Δί', εἰκότως ἔχει.
Ευ. τί οὖν; ποιήσεις ταῦτα;
Αγ. μὴ δόκει γε σύ.
Ευ. ὦ τρισκακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλ' Εὐριπίδης.
Μν. ὦ φίλτατ', ὦ κηδεστά, μὴ σαυτὸν προδῷς.
Ευ. πῶς οὖν ποιήσω δῆτα;
Μν. τοῦτον μὲν μακρὰ
κλάειν κέλευ'· ἐμοὶ δ' ὅ τι βούλει χρῶ λαβών.
Ευ. ἄγε νυν, ἐπειδὴ σαυτὸν ἐπιδίδως ἐμοί,
ἀπόδυθι τουτὶ θοἰμάτιον.
Μν. καὶ δὴ χαμαί.

196. καὶ γὰρ ἂν μαινοίμεθ' ἄν. Nihil frequentius apud poëtas Atticos geminatione particulae ἄν. Sic Lys. 191. τίς ἂν οὖν γένοιτ' ἂν ὅρκος; 361. φωνὴν ἂν οὐκ ἂν εἶχον. Exemplorum ἴσα κόνις, quod jam observavi ad Eurip. Or. 381. Hic bis a poëta posita semel exciderat cum versus labe. In cod. vacuum deficientis syllabae relictum spatium, sic: καὶ γὰρ μαινοίμεθ' ἄν. Kusteri emendatio καὶ γὰρ ἂν μαινοίμεθα geminatae particulae elegantia caret, et hiatum inducit similium vocalium in fine hujus versus et sequentis initio, quo, quantum fieri licuit, abstinuerunt poëtae. Quod reposui, placuit etiam Kœnio ad Corinthum p. 18.

198. οὐχὶ τοῖς τεχνάσμασι. Sic recte apud Suidam legitur in τεχνάσμασιν. Quam Comico lectionem restituit et erudite adstruxit Kusterus, eandem habet cod. leviter depravatam τεχνάμασιν. Juntina editio, et quae eam sequuntur, Basileenses, genuinae vocis vestigium servant in τεχνάσμασιν. Quod quia graecum non est, Comico bene consultum fore credidit Zanettus, si emendaret συνάγμασιν, quod inde in alias editt. migravit, bonum quidem, si formam vocis spectes, si sensum, plane absurdum. Hoc tamen licet cassum et auctoritate carens, ne Kustero aliquid boni debere videretur, revocavit Berglerus.

201. λόγοισιν respondet Agathonis τεχνάσμασι: et quod ille παθήμασι dixerat, aliorsum senex accipiens, Agathoni impudicitiam exprobrat.

209. ὦ τρισκακοδαίμων. Sic cod. ut et in Juntina excudi debuisse accentus indicare videtur τρισκακόδαιμον.

ἀτὰρ τί μέλλεις δρᾶν μ';
Ευ. ἀποξυρεῖν ταδί·
τὰ κάτω δ' ἀφεύειν.
Μν. ἀλλὰ πρᾶττ', εἴ σοι δοκεῖ.
ἢ μὴ διδόναι γ' ἐμαυτὸν ὤφελόν ποτε.
Ευ. Ἀγάθων, σὺ μέντοι ξυροφορεῖς ἑκάστοτε,
χρῆσόν γε νῦν ἡμῖν ξυρόν.
Αγ. αὐτὸς λάμβανε
ἐντεῦθεν ἐκ τῆς ξυροδόκης.
Ευ. γενναῖος εἶ.
κάθιζε· φύσα τὴν γνάθον τὴν δεξιάν.
Μν. ὤμοι.
Ευ. τί κέκραγας; ἐμβαλῶ σοι πάτταλον,
ἢν μὴ σιωπᾷς.
Μν. ἀτταταῖ, ἀτατταταῖ.
Ευ. οὗτος σύ, ποῖ θεῖς;
Μν. εἰς τὸ τῶν Σεμνῶν θεῶν.
οὐ γάρ, μὰ τὴν Δήμητρά γ', ἐνταυθοῖ μενῶ
τεμνόμενος.
Ευ. οὔκουν καταγέλαστος δῆτ' ἔσει,
τὴν ἡμίκραιραν τὴν ἑτέραν ψιλὴν ἔχων;
Μν. ὀλίγον μέλει μοι.

215. Mos erat veteribus barbam novacula radere; pudendorum autem pilos admota flamma amburere. In Conc. Praxagora lampadem adloquens sic ait:

μόνος δὲ μηρῶν εἰς ἀπορρήτους μυχοὺς
λάμπεις, ἀφεύων τὴν ἐπανθοῦσαν τρίχα.

217. ἢ μὴ διδόναι γ' ἐμαυτὸν ὤφελόν ποτε. Vulgo labante versu διδόναι γ' αὑτόν. Sic quidem cod. et Juntina. In Venetis omisso etiam αὑτόν, ἢ μὴ διδόναι γ' ὤφελόν ποτε. Quod dedi est e Scaligeri emendatione, cujus nomen suppressit Kusterus. Ut σαυτὸν est v. 213. ita hic esse debet ἐμαυτόν. Sed, ut recte observavit Dawesius, sermonis proprietas verbum etiam compositum ἐπιδίδωμι requirit, quod illic habetur, et infra v. 219.

Ἀγάθων, ἐπειδὴ σαυτὸν ἐπιδοῦναι φθονεῖς.

Rescribendum igitur, ut in isto versu:

ἢ μὴ 'πιδοῦναι 'μαυτὸν ὤφελόν ποτε.

In ἐπιδοῦναι diphthongus elidi non debet, sed ε sequentis vocis. Sic in Nub. edidi v. 7. κολάσαι 'ξεστί μοι. et v. 42. γῆμαι 'πῆρε, et v. 1357. εἶναι 'φασκε, pro vulgatis κολάσ' ἔξεστί μοι, et γῆμ' ἐπῆρε, et εἶν' ἔφασκε. Legitimam scripturam impressi repraesentant in Av. 976. καὶ σπλάγχνα διδόναι 'νεστι, quae in duobus codd. depravata est διδόν' ἔνεστι.

220. ἐκ τῆς ξυροδόκης. Male apud Pollucem x. 140. ξυροδόχης. Vide Eustathium ad Homerum p. 130. extrema.

224. Atheniensibus Σεμναὶ θεαὶ dicebantur Erinnyes, quibus eo nomine templum erat juxta Areopagum, quo supplices, quemadmodum ad alia quoque templa, confugiebant. Vide Equit. 1312. et Meursium Ath. Att. iv. 1.

227. τὴν ἡμίκραιραν τὴν ἑτέραν ψιλὴν ἔχων, altera tantum maxilla rasa. Hesych. ἡμίκρανα, ἡμικεφάλαιον. σιαγόνος τὸ ἥμισυ. Sed depravata est apud Lexicogr. scriptura. Vel enim ἡμίκραιραν legendum, vel ἡμίκραιρα, ut habent Pollucis codd. vi. 160. ubi vulgatum etiam ἡμίκρανα.

Ευ. μηδαμῶς, πρὸς τῶν θεῶν,
προδῷς με. χώρει δεῦρο.
Μν. κακοδαίμων ἐγώ.
Ευ. ἔχ' ἀτρέμα σαυτὸν, κἀνάκυπτε. ποῖ στρέφει;
Μν. μῦ, μῦ.
Ευ. τί μύζεις; πάντα πεποίηται καλῶς.
Μν. οἴ μοι κακοδαίμων, ψιλὸς αὖ στρατεύσομαι.
Ευ. μὴ φροντίσῃς· ὡς εὐπρεπὴς φανεῖ πάνυ.
βούλει θεάσασθαι σαυτόν;
Μν. εἰ δοκεῖ, φέρε.
Ευ. ὁρᾷς σεαυτόν;
Μν. οὐ μὰ Δί', ἀλλὰ Κλεισθένην.
Ευ. ἀνίστασ', ἵν' ἀφεύσω σε, κἀγκύψας ἔχε.
Μν. οἴ μοι κακοδαίμων, δελφάκιον γενήσομαι.
Ευ. ἐνεγκάτω τις ἔνδοθεν δᾷδ' ἢ λύχνον.
ἐπίκυπτε· τὴν κέρκον φυλάττου νῦν ἄκραν.
Μν. ἐμοὶ μελήσει, νὴ Δία· πλήν γ' ὅτι κάομαι.
οἴ μοι τάλας. ὕδωρ, ὕδωρ, ὦ γείτονες,
πρὶν ἀντιλαβέσθαι τόν γε πρωκτὸν τῆς φλογός.
Ευ. θάῤῥει.
Μν. τί θαῤῥῶ καταπεπυρπολημένος;
Ευ. ἀλλ' οὐκέτ' οὐδὲν πρᾶγμά σοι· τὰ πλεῖστα γὰρ
ἀποπεπόνηκας.
Μν. φεῦ, ἰοὺ τῆς ἀσβόλου.
αἰθὸς γεγένημαι πάντα τὰ περὶ τὴν τράμιν.
Ευ. μὴ φροντίσῃς· ἕτερος γὰρ αὐτὰ σπογγιεῖ.
Μν. οἰμώξετ' ἆρ', εἴ τις τὸν ἐμὸν πρωκτὸν πλυνεῖ.

231. τί μύζεις; πάντα πεποίηται καλῶς. Sunt ista omnia Euripidi tributa in cod. recte. Distinctionem hanc Zanettus e manifesto loci sensu invexit, quam servant altera Veneta et minores Batavæ. Basileenses pravam Juntinæ distinctionem retinuerunt, quas sine judicio secutus est Kusterus, τί μύζεις Euripidi, πάντα πεποίηται καλῶς Mnesilocho tribuens. Suidas μῦ, μύζω. ἀπὸ τοῦ μῦ παρῆκται τὸ μύζειν, πολλοῖς ἄλλοις ὁμοίως. μύζειν δέ ἐστι, τὸ ταῖς μυκτῆρσιν ἦχον ἀποτελεῖν. Sic ab ὤ admirandi adverbio fit ὤζω, quod occurrit Vesp. 1527. a σχετλιαστικῷ adverbio φεῦ, φεύζω Berglero observatum in Æsch. Agam. 1317. Plura vide in Valckenarii Diatr. Eurip. p. 20. qui Eustathium emendatione non indigere vidisset, si usus fuisset editione Romana, in qua emendate excusum, καὶ φεύζειν, τὸ φεῦ λέγειν.

232. ψιλὸς αὖ στρατεύσομαι. Jocus est in ambiguitate vocis ψιλὸς, quæ *glabrum* significat, et *levis armaturæ militem*. Eadem ambiguitas in latina voce *levis*.

235. Clisthenes, homo effeminatus et pathicus, de quo mentio in Lys. 1092. imberbis erat, rasis semper malis. Vide infra 583.

246. αἶθος nomen est substantivum, quod καῦμα, ἔκκαυσιν significat: αἰθὸς, ἡ, ὀν, adjectivum, καιόμενος, ἐκκεκαυμένος.

248. Toto pede decurtatus legitur vulgo hic versus: οἰμώξετ' ἆρ', εἰ τὸν ἐμὸν πρωκτὸν πλυνεῖ. In cod. ἆρ' εἴς τὸν—εἴς depravatum est ex εἴ τις. Comico manum suam reddidi:

οἰμώξετ' ἆρ', εἴ τις τὸν ἐμὸν πρωκτὸν πλυνεῖ.

Nauci non sunt Kusteri conjecturæ:

οἰμώξετ' ἄρ τις, εἰ τὸν ἐμὸν πρωκτὸν πλυνεῖ.

vel

οἰμώξεταί γ' ἆρ', εἰ τὸν ἐμὸν πρωκτὸν πλυνεῖ.

Indefinitum τις omnino requirit linguæ ratio, quod in horum versuum posteriore omissum: prior alio laborat vitio; poëticum ἄρ nullibi, quod sciam, apud Comicum occurrit.

Ευ. Ἀγάθων, ἐπειδὴ σαυτὸν ἐπιδοῦναι φθονεῖς,
ἀλλ' ἱμάτιον γοῦν χρῆσον ἡμῖν τουτοῒ
καὶ στρόφιον. οὐ γὰρ ταῦτά γ' ὡς οὐκ ἔστ' ἐρεῖς.
Αγ. λαμβάνετε, καὶ χρῆσθ'· οὐ φθονῶ.
Μν. τί οὖν λαβῶ;
Αγ. ὅ τι; τὸν κροκωτὸν πρῶτον ἐνδύου λαβών.
Μν. νὴ τὴν Ἀφροδίτην, ἡδύ γ' ὄζει ποσθίου.
Αγ. ξύζωσον ἀνύσας.
Μν. αἶρε νῦν στρόφιον.
Ευ. ἰδού.
Μν. ἴθι νῦν κατάστειλόν με τὰ περὶ τὼ σκέλη.
Ευ. κεκρυφάλου δεῖ καὶ μίτρας.
Μν. ἡδὶ μὲν οὖν
κεφαλὴ περίθετος, ἣν ἐγὼ νύκτωρ φορῶ.
Ευ. νὴ τὸν Δί' ἀλλὰ κἀπιτήδεια πάνυ.
Μν. ἆρ' ἁρμόσει μοι;
Αγ. νὴ Δί' ἀλλ' ἄριστ' ἔχει.
Ευ. φέρ' ἔγκυκλον.

250. ἱμάτιον γοῦν χρῆσον ἡμῖν τουτοΐ. Sic bene cod. quod jam ad sententiæ ductum in Batavis minoribus repositum merito adsumsit Kusterus. Vett. editt. perperam τουτωΐ, quod e Bergleri crisi in novissima reponi debuerat. τουτοΐ, δεικτικῶς. Repræsentat scena interiorem Agathonis domum.

252. τί οὖν λαβῶ; Personæ hic erant vulgo admodum confusæ. Perperam hæc Euripidi tribuebantur: interrogatio est Mnesilochi, cui soli Agathonis responsum congruit ἐνδύου. Si enim Euripidi dictum esset, usus fuisset verbo, non *medio*, sed *activo*. Diversa sunt ἐνδύσασθαι et ἐνδύειν τινά. Confer Lys. 1021. infra 636. ἀπόδυσον αὐτόν. Mox quæ dicit Agatho, σύζωσον ἀνύσας, ad Euripidem directa, male Kusterus vertit, *quin succingere te properas*: hoc sensu medium requiritur συζώσασθαι. Verba αἶρε νῦν στρόφιον a præcedentibus et sequentibus in codice lineolis distincta sunt, recte: sunt Mnesilochi, cui versus etiam 254. tribuendus erat.

260. ἆρ' ἁρμόσει μοι; In cod. hic scriptum ἦ ῥ' ἁρμόσει: at mox infra, ut vulgo, ἆρ'.

261. φέρ' ἔγκυκλον. Ex hoc loco manifestum est ἔγκυκλον fuisse vestimentum exterius, ἐπίβλημα: κροκωτὸν vero, interius, ἔνδυμα. Crocotam jam induerat Mnesilochus, cui supra v. 253. dixit Agatho, τὸν κροκωτὸν πρῶτον ἐνδύου λαβών. Vestimentorum omnium ultimum, quod aliis superinjiciebatur, erat ἔγκυκλον, *palla*. Hoc liquet etiam e loco infra 499. ubi dicitur mulier expanso *encyclo* elabentis e conclavi mœchi fugam texisse. Falsum est igitur, quod Eustathius in Iliad. p. 976. e Pausania tradit: φησὶ γοῦν Παυσανίας, ὅτι ἔγκυκλον

Αγ. τουτὶ λάβ' ἀπὸ τῆς κλινίδος.
Ευ. ὑποδημάτων δεῖ.
Αγ. τἀμὰ ταυτὶ λάμβανε.
Μν. ἆρ' ἁρμόσει μοι;
Ευ. χαλαρὰ γοῦν χαίρεις φορῶν;
Αγ. σὺ τοῦτο γίγνωσκ'. ἀλλ', ἔχεις γὰρ ὧν δέει,
εἴσω τις ὡς τάχιστά μ' εἰσκυκλησάτω.
Ευ. ἀνὴρ μὲν ἡμῖν οὑτοσὶ, καὶ δὴ γυνὴ
τό γ' εἶδος· ἢν λαλῇς δ', ὅπως τῷ φθέγματι
γυναικιεῖς εὖ καὶ πιθανῶς.
Μν. πειράσομαι.
Ευ. βάδιζε τοίνυν.
Μν. μὰ τὸν Ἀπόλλω, οὐκ, ἤν γε μὴ
ὀμόσῃς ἐμοὶ - - -
Ευ. τί χρῆμα;
Μν. συσσώσειν ἐμὲ
πάσαις τέχναις, ἤν μοί τι περιπίπτῃ κακόν.
Ευ. ὄμνυμι τοίνυν αἰθέρ', οἴκησιν Διός.
Μν. τί μᾶλλον, ἢ τὴν Ἱπποκράτους ξυνοικίαν;
Ευ. ὄμνυμι τοίνυν πάντας ἄρδην τοὺς θεούς.
Μν. μέμνησο τοίνυν ταῦθ', ὅτι ἡ φρὴν ὤμοσεν,
ἡ γλῶττα δ' οὐκ ὀμώμοκ', οὐδ' ὥρκωσ' ἐγώ.
(ὀλολύζουσι γυναῖκες. ἱερὸν ὠθεῖται.)

περιπόρφυρον ἱμάτιον, καὶ χιτὼν γυναικεῖος, ὃν ἔνδοθεν ἐνδύονται γυναῖκες, εἶτα τὸ ἔνδυμα. λέγεται δὲ, φησὶν, ὑπ' ἐνίων ἐπιγονατὶς, διότι μέχρι γονάτων διήκει. Verum est quod tradit Suidas, ad hunc locum respiciens in ἔγκυκλον. καὶ δῆλον, ὡς τὸ μὲν ἔγκυκλόν ἐστιν ἱμάτιον· ὁ δὲ κροκωτὸς ἔνδυμα.—τουτὶ λάβ' ἀπὸ τῆς κλινίδος. Sic bene Kusterus in notis. Vulgo mendose τουτὶ λάμβαν'.

263. χαλαρὰ γοῦν χαίρεις φορῶν. Sic in cod. scriptum; tum quæ sequuntur alii personæ tributa: unde liquet priora esse Euripidis, posteriora Agathonis. Omnia hæc sua perspicuitate satis se commendant, et versio commentarii instar est. Absurdum in modum perversæ erant loquendi vices, ita ut mirarer, si quisquam unquam scenæ actionem animo concipere potuerit, eamque sibi repræsentare.

Suidas in χαλαρὰ locum hunc profert, sic: χαλαρὰ γοῦν χαίρεις φορῶν. Bona esset lectio χαλαρά γ' ἂν χαίρεις φορῶν, per ellipsin sic supplendam, εἰ μή σοι ἁρμόσειαν. *Laxos gestare amares, si minus hi tibi apti essent.*

272. Hic rursus suismet ipsius verbis loqui facit Euripidem, cujus in Melanippe hic erat versus:

ὄμνυμι δ' ἱερὸν αἰθέρ', οἴκησιν Διός.

Vide Valckenarium Diatr. Eurip. p. 49, ubi Bergleri emendationi meritam laudem tribuit.

273. Hippocratis filiorum meminit Comicus Nubib. 1001. ad quem locum vide.

277. In parepigraphe post hunc versum verba ἱερὸν ὠθεῖται significant scenæ conspectum mutari, et machinarum ope, ut apud nos fieri solet, templum propelli, seu novum scenæ apparatum templi speciem exhibere. Nec de victima hic cogitandum, nec, quod perinde absurdum est, cum Berglero legendum γέρον ὠθεῖται.

Ευ. ἔκσπευδε ταχέως· ὡς τὸ τῆς ἐκκλησίας
σημεῖον ἐν τῷ Θεσμοφορίῳ φαίνεται.
ἐγὼ δ' ἄπειμι.
Μν. δεῦρο νῦν, ὦ Θρᾶττ', ἕπου.
ὦ Θρᾶττα, θέασαι, καομένων τῶν λαμπάδων
ὅσον τὸ χρῆμ' ἀνέρχεθ' ὑπὸ τῆς λιγνύος.
ἀλλ', ὦ περικαλλῆ Θεσμοφόρω, δέξασθέ με
ἀγαθῇ τύχῃ, καὶ δεῦρο, καὶ πάλιν οἴκαδε.
ὦ Θρᾶττα, τὴν κίστην κάθελε, κᾆτ' ἔξελε
τὸ πόπανον, ὅπως λαβοῦσα θύσω ταῖν θεαῖν.
δέσποινα πολυτίμητε Δήμητερ φίλη,
καὶ Περσέφαττα, πολλὰ πολλάκις μέ σοι
θύειν ἔχουσαν· εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ νῦν λαθεῖν.
καὶ τὸν θυγατέρος χοῖρον ἀνδρός μοι τυχεῖν
πλουτοῦντος, ἄλλως τ' ἠλιθίου κἀβελτέρου,
καὶ πρὸς φάλητα νοῦν ἔχειν μοι καὶ φρένας.
ποῦ, ποῦ καθίζωμαι 'ν καλῷ, τῶν ῥητόρων
ἵν' ἐξακούω; σὺ δ' ἄπιθ', ὦ Θρᾶττ', ἐκποδών.
δούλοις γὰρ οὐκ ἔξεστ' ἀκούειν τῶν λόγων.

ΚΗΡΥΞ, ΧΟΡΟΣ ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΩΝ, ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ, ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ, ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Κη. ΕΥΦΗΜΙΑ ἔστω,

281. Vel hic est hypallage, vel vocum trajectio. Ordo est: ὅσον τὸ χρῆμα τῆς λιγνύος ἀνέρχεται ὑπὸ τῶν λαμπάδων καομένων. Non male Reiskius:

ὅσον τὸ χρῆμ' ἀνέρχεται τῆς λιγνύος.

Sane in ista lectione nihil est duri nec salebrosi, nec me invito reciperetur.

283. καὶ δεῦρο, καὶ πάλιν οἴκαδε. Hoc et sensus et metrum flagitant. Vulgo posterior copula omissa.

289. καὶ τὸν θυγατέρος χοῖρον. Vulgo sine ullo sensu καὶ τὴν θυγατέρα χοῖρον. Scaligeri emendationem Kustero probatam, et, opinor, nemini non probandam, recepi.

291. καὶ πρὸς φάλητα. In cod. ut in Juntina πρὸς θάλητον, quod plane nihil est: Editt. Venetæ φαλλικὸν, quod ad verum propius accedit. Genuinum est, quod reposuimus e Bisceti vel Scaligeri sententia: uter enim prior sic emendaverit, nescio. φαλλικὸν est canticum in honorem Bacchi. Vide Acharn. 261. φαλλὸς vero, φαλῆς, seu φάλης, est virile membrum, cujus effigies in Bacchi sacris gestabatur. In faceto oraculo mulieribus edito, Lys. 771. ἀπόσχωνταί τε φαλήτων. Vellem Kusterus nihil ultra quæsivisset, cui de sua conjectura καὶ πρὸς θύλακόν τι facimus gratiam.

295. Persona est κῆρυξ. Feminino nomine melius indigetata fuisset κηρύκαινα. Nam præconis officio fungitur hic mulier. Quippe sacris illis vir nullus intererat. Quæ sequuntur autem preces et imprecationes, facete ritus adumbrant,

εὐφημία ἔστω.
εὔχεσθε ταῖν Θεσμοφόροιν,
τῇ Δήμητρι καὶ τῇ Κόρῃ,
καὶ τῷ Πλούτῳ, καὶ τῇ Καλλιγενείᾳ,
καὶ τῇ Κουροτρόφῳ, τῇ Γῇ,
καὶ τῷ Ἑρμῇ, καὶ Χάρισιν,
ἐκκλησίαν τήνδε καὶ ξύνοδον τὴν νῦν
κάλλιστα κἄριστα ποιῆσαι·
πολυωφελῶς μὲν πόλει τῇ Ἀθηναίων,
τυχηρῶς δ' ἡμῖν αὐταῖς,
καὶ τὴν δρῶσαν, τήν τ' ἀγορεύουσαν
τὰ βέλτιστα περὶ τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων,
καὶ τὸν τῶν γυναικῶν,
ταύτην νικᾶν.
ταῦτ' εὔχεσθε, καὶ ὑμῖν αὐταῖς τἀγαθά.
ἰὴ παιών, ἰὴ παιών, ἰὴ παιών· χαίρωμεν.

Χο. εὐχόμεσθα, καὶ θεῶν γένος
λιτόμεσθα ταῖσδ' ἐπ' εὐχαῖς
φανέντας ἐπιχαρῆναι.
Ζεῦ μεγαλώνυμε, Χρυσολύρα τε,
Δῆλον ὃς ἔχεις ἱεράν·
καὶ σὺ παγκρατὲς κόρα,
γλαυκῶπι, χρυσόλογχε,
πόλιν οἰκοῦσα περιμάχητον, ἐλθὲ δεῦρο.
καὶ πολυώνυμε, θηροφόνε παῖ,
Λατοῦς χρυσώπιδος ἔρνος·
σύ τε πόντιε σεμνὲ Πόσειδον
ἁλιμέδον, προλιπὼν
μυχὸν ἰχθυόεντ' οἰστροδόνητον

qui in populi concionibus observabantur, de quibus videndus Sam. Petitus Leg. Att. p. 288.

312. εὐχόμεσθα, quod refertur ad Præconissæ εὔχεσθε, primus edidit Barth. Zanetti, et sic est in cod. Pravum est quod aliæ editiones habent ex principe δεχόμεσθα.

320. θηροφόνε. Hanc nominis formam Theognidi Megarensi restituo, cujus in fragmentorum initio θηροφόνη legitur, forma inusitata: debetur ea librario ignoranti vocalem brevem in cæsura produci: scripserat antiquus poëta:

"Αρτεμι θηροφόνε, θυγάτηρ Διὸς, ἣν Ἀγαμέμνων
εἵσαθ', ὅτ' ἐς Τροίην ἔπλει νηυσὶ θοαῖς.

324. οἰστροδόνητον. Sic bene cod. et vett. editt. omnes. Qui e Suida in οἶστρος reposuit οἰστροδίνητον, metrum susque deque habuit. Est hic versus dimeter anapæsticus. In δονέω compositis et derivatis prima longa est. Quin Suidæ cod. Kustero ipso teste, quem mirum est tam sæpe syllabarum quantitates non observasse, habet οἰστροδόνητον.

Νηρέος εἰνάλιοί τε κόραι,
Νύμφαι τ' ὀρείπλαγκτοι.
χρυσέα τε φόρμιγξ ἠχήσειεν ἐπ' εὐχαῖς
ἡμετέραις· τελέως δ'
ἐκκλησιάσαιμεν Ἀθηναίων
εὐγενεῖς γυναῖκες.

Κη. εὔχεσθε τοῖς θεοῖσι τοῖς Ὀλυμπίοις,
καὶ ταῖς Ὀλυμπίαισι, καὶ τοῖς Πυθίοις,
καὶ ταῖς Πυθίαισι, καὶ τοῖς Δηλίοις,
καὶ ταῖσι Δηλίαισι, τοῖς τ' ἄλλοις θεοῖς·
εἴ τις ἐπιβουλεύει τι τῷ δήμῳ κακὸν
τῷ τῶν γυναικῶν, ἢ 'πικηρυκεύεται
Εὐριπίδῃ, Μήδοις τ', ἐπὶ βλάβῃ τινὶ
τῇ τῶν γυναικῶν, ἢ τυραννεῖν ἐπινοεῖ,
ἢ τὸν τύραννον ξυγκατάγειν, ἢ παιδίον
ὑποβαλλομένης κατεῖπέ τις, ἢ δούλη τινὸς,
προαγωγὸς οὖσ', ἐνεθρύλλισεν τῷ δεσπότῃ,
ἢ πεμπομένη τις ἀγγελίας ψευδεῖς φέρει,
ἢ μοιχὸς εἴ τις ἐξαπατᾷ ψευδῆ λέγων,
καὶ μὴ δίδωσιν ἃ ἂν ὑπόσχηταί ποτε,
ἢ δῶρά τις δίδωσι μοιχῷ γραῦς γυνή,
ἢ καὶ δέχεται προδιδοῦσ' ἑταίρα τὸν φίλον·
κεἴ τις κάπηλος, ἢ καπηλὶς, τοῦ χοὸς,
ἢ τῶν κοτυλῶν, τὸ νόμισμα διαλυμαίνεται,
κακῶς ἀπολέσθαι τοῦτον αὐτὸν κοἰκίαν
ἀρᾶσθε· ταῖς δ' ἄλλαισιν ὑμῖν τοὺς θεοὺς
εὔχεσθε πάσαις πολλὰ δοῦναι κἀγαθά.

Χο. ξυνευχόμεσθα τέλεα μὲν
πόλει, τέλεα δὲ δήμῳ,
τάδ' εὔγματα γενέσθαι·

340. κατεῖπέ τις. Male vulgo, vitiato metro, κατεῖπεν.

344. ἃ ἂν—In cod. ut in Juntina sine elisione ἃ ἄν.

351. πολλὰ δοῦναι κἀγαθά. Sic cod. et Juntina recte, cum utraque Basileensi, Parisina Wecheli, Batavis minoribus. Zanettus imperite edidit τἀγαθὰ, quod Kusterus ex Excerptis Scaligeri adsumsit. πολλὰ κἀγαθὰ formula est Atticis scriptoribus perquam frequentata. Lysias pag. 762. πολλὰ δὲ κἀγαθὰ εἰργασμένος τὴν πόλιν. p. 768. ὅσοι δὲ τὸν δῆμον πολλὰ κἀγαθὰ εἰργασμένοι εἰσί. Vide Lys. 1159. Pace 436. 538. In contrariam partem dicitur πολλὰ καὶ κακά. Vide Eq. 1276. Nub. 1329. notamque ad eum locum et ad Conc. 453. Imitantur Latini. Plautus Pseud. i. 3. 138.

Sed quanquam multa malaque in me
dicta dixistis mihi.

τὰ δ' ἄριστ' ὅσαις προσήκει
νικᾶν λεγούσαις· ὁπόσαι δ'
ἐξαπατῶσι, παραβαίνου-
σί τε τοὺς ὅρκους
τοὺς νενομισμένους,
κερδῶν ἕνεκ' ἐπὶ βλάβῃ,
ἢ ψηφίσματα καὶ νόμον
ζητοῦσ' ἀντιμεθιστάναι,
τἀπόρρητά τε τοῖσιν ἐ-
χθροῖς ἡμετέροις λέγουσιν,
ἢ Μήδους ἐπάγουσι τῆς
χώρας ἐπὶ βλάβῃ,
ἀσεβοῦσιν, ἀδικοῦσίν τε τὴν
πόλιν. ἀλλ' ὦ παγκρατὲς
Ζεῦ, ταῦτα κυρώσειας, ὥσθ'
ἡμῖν θεοὺς παραστατεῖν,
καίπερ γυναιξὶν οὔσαις.

Κη. ἄκουε πᾶς. ἔδοξε τῇ Βουλῇ τάδε
τῇ τῶν γυναικῶν· Τιμόκλει' ἐπεστάτει·
Λύσιλλ' ἐγραμμάτευεν· εἶπε Σωστράτη·
ἐκκλησίαν ποιεῖν ἕωθεν τῇ μέσῃ
τῶν Θεσμοφορίων, ᾗ μάλισθ' ἡμῖν σχολή·

366. *χώρας ἐπὶ βλάβῃ.* Versus est dimeter iamb. brachycatal. Vulgo *χώρας οὕνεκ' ἐπὶ βλάβῃ.* Importunum illud *οὕνεκ'* repetiit librarius e v. 360. hic locum non habet. Perspicua est phrasis et omnibus suis numeris absoluta, *Μήδους ἐπάγουσιν ἐπὶ βλάβῃ τῆς χώρας.*

376. *τῶν Θεσμοφορίων, ᾗ μάλισθ' ἡμῖν σχολή.* Sic liquido codex, optime. Hujus lectionis vestigia servat Juntina, in qua excusum *ἦν ἄλισθ' ἡμιν σχολή.* Idem expressum in vett. omnibus editt. nisi quod quædam accentum mutant in *ἡμῖν,* quod nullius est momenti. In Batavis minoribus e nescio cujus emendatione legitur *ἦν ἅλις ἐσθ' ἡμῖν σχολῆς.* Pejus adhuc Kusterus, *ἦν ἅλις ἐσθ' ἡμῖν σχολή.* Et hæc est demum ea, quæ vocatur *vulgata lectio,* cui temerariam manum admovere nefas. Vapulasset, qui e vestigiis antiquæ lectionis ΗΝ ΑΛΙΣΘ' ΗΜΙΝ ΣΧΟΛΗ, una tantum litera mutata, genuinam revocasset, Ꜧ ΜΑΛΙΣΘ' ΗΜΙΝ ΣΧΟΛΗ. At ego tutelæ sinceri codicis confido, securusque quod res est dicam. Lectio illa vulgata inepta est. *ἦν ἅλις ἐστὶ σχολῆς,* vel *σχολή,* solœcum est; tum quoad sententiam absurdum. *Placuit mulierum Senatui concilium haberi mane, die medio Thesmophoriorum, si satis est otii.* Nam *ἦν ἅλις ἐστὶ* non significat *Si satis erit:* sed, *Si satis est.* Scilicet ignorabant istæ mulieres, quæ quotannis Thesmophoria celebrabant, an die medio satis otiosæ futuræ essent, ut de re consultarent, quæ ipsis tantopere cordi erat! Tertius festi dies appellabatur ΝΗΣΤΕΙΑ: hunc totum in templo jejunio transigebant, ob eamque causam eum diem concioni præstituerant, quo otium sibi non defuturum sciebant, nec futurum quicquam in mora, quin de Euripidis ultione deliberarent. Sunt homines cordati, quibus forte prodigiosum videbitur, quod dicebam modo, vapulaturum fuisse, si quis literarum ductus, quibus constat lectio vetus, observans, genuinam in eis deprehendisset, poëtæque suam restituisset manum. *Quis,* inquient illi, *adeo morosus, tam ab omni humanitatis venustatisque sensu alienus esse possit, ut manifestam labem tam facili medela tolli non gaudeat? Anili ista erga librariorum et typothetarum errores superstitione eruditorum animos exsolvit dudum felicioribus ingeniis exculta critica disciplina, cujus puriori splendentem lumine facem extulerunt hujus et superioris ætatis viri præstantissimi, quorum tu scripta laudas identidem, e quibusque quantum profeceris satis ostendis.* Recte dicitis, ô boni, et nisi illud ipsum quod res est, saltem quod esse debet. Sed ipse ego nonne nuper censoria notatus fui virgula ob medicinam multo leniorem, quam Apollonio feci in versu depravatissimo L. ii. 232? Servatam in cod. Bibliothecæ Cæsareæ genuinam lectionem unius, non dicam *literæ,* sed *lineolæ* defectus vitiabat. Codicis scriptura hæc est:

ΑΛΛΑ ΜΕ ΠΙΚΡΗ ΔΗΤΑ ΚΑΙ ΙΣΧΕΙ
ΔΑΙΤΟΣ ΑΝΑΓΚΗ.

Vidi, et quis id non vidisset? summæ literæ I imponendam esse transversam lineolam, ut T fieret, unde vera poëtæ manus emersura erat:

ΑΛΛΑ ΜΕ ΠΙΚΡΗ ΔΗΤΑ ΚΑΤΙΣΧΕΙ
ΔΑΙΤΟΣ ΑΝΑΓΚΗ.

Jam vero videatis quibus cachinnis emendationem hanc, si modo emendatio dicenda est, exploserit Aristarchus in *Eruditorum diario ad mensem Maium an.* 1781. Ecquid tali reponam censori? *Fruatur quisque suo sensu.* Etiamdum verum est, quod dixit vetus poëta:

ΠΟΛΛΟΙ ΕΝ ΑΡΚΑΔΙῌ ΒΑΛΑΝΗΦΑ-
ΓΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΕΑΣΙ.

καὶ χρηματίζειν πρῶτα περὶ Εὐριπίδου,
ὅ τι χρὴ παθεῖν ἐκεῖνον. ἀδικεῖν γὰρ δοκεῖ
ἡμῖν ἁπάσαις. τίς ἀγορεύειν βούλεται;

Γυ. ἐγώ.

Κη. περίθου νυν τόνδε πρῶτον, πρὶν λέγειν.
σίγα, σιώπα, πρόσεχε τὸν νοῦν· χρέμπτεται γὰρ ἤδη,
ὅπερ ποιοῦσ' οἱ ῥήτορες. μακρὰν ἔοικε λέξειν.

Γυ. α'. φιλοτιμίᾳ μὲν οὐδεμιᾷ, μὰ τὼ θεώ,
λέξουσ' ἀνέστην, ὦ γυναῖκες· ἀλλὰ γὰρ
βαρέως φέρω τάλαινα πολὺν ἤδη χρόνον,
προπηλακιζομένας ὁρῶσ' ὑμᾶς ὑπὸ
Εὐριπίδου, τοῦ τῆς λαχανοπωλητρίας,
καὶ πολλὰ καὶ παντοῖ' ἀκουούσας κακά.
τί γὰρ οὗτος ἡμᾶς οὐκ ἐπισμῇ τῶν κακῶν;
ποῦ δ' οὐχὶ διαβέβληχ', ὅπου περ ἔμβραχυ

380. *τόνδε.* *δεικτικῶς.* Subauditur *στέφανον.* Pertinet hoc ad populi concionum ritum, in quibus oratores coronati verba faciebant. Conc. 130.

Τίς ἀγορεύειν βούλεται;—
Ἐγώ.—Περίθου δὴ τὸν στέφανον τύχῃ
'γαθῇ.

Conc. 147.

Ἔσθ' ὅστις ἑτέρα βούλεται λέγειν;—
Ἐγώ.—
Ἴθι δὴ στεφανοῦ.

Conc. 163.

φέρε τὸν στέφανον· ἐγὼ γὰρ αὖ λέξω πάλιν.

moxque v. 171. eadem qua hic ellipsi,

αὐτὴ γὰρ ὑμῶν γ' οὕνεκά μοι λέξειν δοκῶ,
ΤΟΝΔΙ *λαβοῦσα.*

Confer Av. 463.

389. *ἐπισμῇ.* Vide Suidam in hac voce et Hesych. in *ἐπισμήχει.* Bene interpretantur *ἐπιτρίβει:* sed nescio an huic interpretationi melius congrueret *ἡμῖν* quam *ἡμᾶς.* Equit. 5.

πληγὰς ἀεὶ προστρίβεται τοῖς οἰκέταις.

Ob literarum compendia quibus utebantur librarii sæpe commutati hujus pronominis casus. Vide infra ad 571.

390. *ἔμβραχυ.* Cod. et Juntina male *ἐν βραχύ.* Mendam fucavit, non sustulit

εἰσὶν θεαταὶ, καὶ τραγῳδοὶ, καὶ χοροὶ,
τὰς μυχοτρόπους, τὰς ἀνδρεραστρίας καλῶν,
τὰς οἰνοπότιδας, τὰς προδότιδας, τὰς λάλους,
τὰς οὐδὲν ὑγιὲς, τὰς μέγ' ἀνδράσιν κακόν·
ὥστ' εὐθὺς εἰσιόντες ἀπὸ τῶν ἰκρίων
ὑποβλέπουσ' ἡμᾶς, σκοποῦνταί τ' εὐθέως,
μὴ μοιχὸς ἔνδον ᾖ τις ἀποκεκρυμμένος.
δρᾶσαι δ' ἔθ' ἡμῖν οὐδὲν ὥσπερ καὶ προτοῦ
ἔξεστι· τοιαῦθ' οὗτος ἐδίδαξεν κακὰ
τοὺς ἄνδρας ἡμῶν· ὥσ', ἐάν γέ τις πλέκῃ
γυνὴ στέφανον, ἐρᾷν δοκεῖ· κἂν ἐκβάλῃ
σκεῦός τι, κατὰ τὴν οἰκίαν πλανωμένη,
ὡνὴρ ἐρωτᾷ, Τῷ κατέαγεν ἡ χύτρα;
οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ Τῼ ΚΟΡΙΝΘΙῼ ΞΕΝῼ.

Zanettus reponendo ἐν βραχεῖ. Vide Hesychii interpretes ad ἐμβραχεῖ et Ruhnkenium ad Timæum v. ἔμβραχυ. Occurrit hoc adverbium rursus Vesp. 1120.

392. τὰς μυχοτρόπους, id est, Kustero interprete, *clandestinis moribus præditas, subdolas, fallaces.* Sed nullibi vox ista exstat, nec alia nititur fide quam librarii errore. In cod. scriptum μυχοτρόπους: in Juntina μυχοτρέπους. υ et οι eodem efferebantur sono; inde tot horum elementorum permutationes, vocumque depravationes. Geminum exemplum vide infra 501. Mendam sustulit Zanettus hoc loco, reponendo μοιχοτρόπους, quæ vera scriptura est, confirmata a Suida in οἰνοπίπας. Operæ pretium est integram hujus observationem e variis Grammaticorum veterum ad hanc fabulam scholiis excerptam legere. Οἰνοπίπας, τὰς τοὺς οἴνους περισκοπούσας, ὡς Ὅμηρος παρθενοπίπας (Ἰλ. λ'. 385.) Ἀριστοφάνης φησί· Ποῦ δ' οὐχὶ—

τὰς μοιχοτρόπους, τὰς ἀνδρεραστρίας καλῶν,
τὰς οἰνοπίπας, τὰς προδότιδας—

ὁ μὲν οὖν Σύμμαχός φησι παρὰ τὸ πιπίζειν τὸν οἶνον. ἐγὼ δ' οὐχ ὁρῶ τὸ πιπίζειν ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς κείμενον, ἀλλὰ κατὰ μίμησιν φωνῆς λεγόμενον. ἄμεινον οὖν, ὥσπερ παιδοπίπας λέγεται, οὕτω καὶ οἰνοπίπας. οἰνοπίπας οὖν ἀντὶ τοῦ μέθυσος· παρὰ τὸ πιπίζειν, ὅ ἐστι μυζεῖν, ἢ μυζᾶν. Vides de lectione consensisse veteres criticos, de illius interpretatione in diversa abiisse. Licet πιπίζειν Atticis fere nihil aliud significaverit quam *pipiare*, verbo ad imitationem avium quarumdam vocis efficto, potuit tamen Aristophanes nomine οἰνοπίπης uti, derivato ab eodem verbo significante ποτίζειν, seu μυζεῖν. Glossarium vetus: ἐκπιπίζει, *exsugit*: vide Hesychium in πιπίζειν. Derivationi ab ὀπιπτεύω, unde est Homericum παρθενοπίπης favet Comici locus in Lys. 426.

ποῖ δὲ σὺ βλέπεις,
οὐδὲν ποιῶν ἄλλ', ἢ καπηλεῖον σκοπῶν.

Cod. et editt. omnes habent οἰνοπότιδας, quod mihi nunc, ut olim Kustero, e glossa subornatum videtur. Etsi mihi primum valde arrideret οἰνοπίπας, quin illud vulgato præferrem, obstitit H. Stephani judicium Thes. tom. ii. col. 1243. tum quia Eustathius, qui bis aut ter ex Eq. 407. notat nomen πυῤῥοπίπης, istius οἰνοπίπης non meminit, quod non prætermissurus fuisse videbatur, si illud in Comico legisset. Sed fateor parum momenti his rationibus inesse, quas prægravat veterum Criticorum auctoritas, quos e Suida constat non aliter hoc loco legisse, quam οἰνοπίπας. Hoc itaque et μοιχοτρόπους lectorem reponere velim. Confer notam infra 432.

400. ἐάν γέ τις πλέκῃ. Sic bene Kusterus in notis. Vulgo titubante metro ἐάν τις—

404. τῷ Κορινθίῳ ξένῳ. Irrisio est Eu-

κάμνει κόρη τις; εὐθὺς ὡδελφὸς λέγει,
τὸ χρῶμα τοῦτό μ' οὐκ ἀρέσκει τῆς κόρης.
εἶεν· γυνή τις ὑποβαλέσθαι βούλεται,
ἀπορούσα παίδων; οὐδὲ τοῦτ' ἔστιν λαθεῖν.
ὥνδρες γὰρ ἤδη παρακάθηνται πλησίον.
πρὸς τοὺς γέροντάς θ', οἳ προτοῦ τὰς μείρακας
ἤγοντο, διαβέβληκεν· ὥστ' οὐδεὶς γέρων
γαμεῖν θέλει γυναῖκα διὰ τοῦπος τοδί·
ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΓΑΡ ΓΕΡΟΝΤΙ ΝΥΜΦΙῼ
ΓΥΝΗ.
εἶτα διὰ τοῦτον ταῖς γυναικωνίτισιν
σφραγῖδας ἐμβάλλουσιν ἤδη καὶ μοχλοὺς,
τηροῦντες ἡμᾶς· καὶ προσέτι Μολοττικοὺς
τρέφουσι, μορμολύκεια τοῖς μοιχοῖς, κύνας.
καὶ ταῦτα μὲν ξύγγνωσθ'· ἃ δ' ἦν ἡμῖν προτοῦ,
αὐταῖσι ταμιείου προαιρούσαις λαβεῖν,
ἄλφιτον, ἔλαιον, οἶνον, οὐδὲ ταῦτ' ἔτι
ἔξεστιν. οἱ γὰρ ἄνδρες ἤδη κλειδία
αὐτοὶ φοροῦσι κρυπτὰ, κακοηθέστατα,
Λακώνικ' ἄττα, τρεῖς ἔχοντα γομφίους.
προτοῦ μὲν οὖν ἦν ἀλλ' ὑποῖξαι τὴν θύραν,

ripidis Sthenebœæ, cujus fragmentum quo respexit Comicus servavit Athen. p. 427. E. Τοῖς δὲ τετελευτηκόσι τῶν φίλων ἀπένεμον τὰ πίπτοντα τῆς τροφῆς ἀπὸ τῶν τραπεζῶν. διὸ καὶ Εὐριπίδης περὶ τῆς Σθενεβοίας φησὶν, ἐπειδὴ ἐνόμιζεν τὸν Βελλεροφόντην τεθνάναι·

πεσὸν δέ νιν λέληθεν οὐδὲν ἐκ χερὸς,
ἀλλ' εὐθὺς αὐδᾷ Τῼ ΚΟΡΙΝΘΙῼ ΞΕΝῼ.

405. εὐθὺς ὡδελφός. Sic bene Scaliger in Excerptis. Vulgo ruente metro ἀδελφός.

413. Euripidis versus e Phœnice. Fragmentum exstat apud Stobæum Floril. Grotii pag. 293. sic in Musgravii editione emendatum:

μοχθηρὸν ἐστιν ἀνδρὶ πρεσβύτῃ τέκνον,
ὁμῶς τ' ἔστιν, ὅστις οὐκ εἰδ' ὡραῖος γαμεῖ.
δέσποινα γὰρ γέροντι νυμφίῳ γυνή.

414. διὰ τοῦτον. Sic bene cod. *propter hunc Euripidem, per hunc, hujus opera.* Frequens apud Comicum hæc significatio præpositionis διά. Vide infra 864. Vulgo διὰ τοῦτο.

419. αὐταῖσι ταμιείου προαιρούσαις. Sic bene Kusterus in notis. Corrupte vulgo αὐταῖς ταμιεύεσθαι. Signatum verbum προαιρεῖν, *e penu aliquid promere*, illustratum a Casaubono ad Theophr. Char. p. 141. edit. Lugdun. an. 1599. ubi e Diogene Laërt. simile exemplum adducit: ἐπειδὰν γάρ τι προέλοι τοῦ ταμιείου.—λαβεῖν. Hoc solum in vulgata lectione emendandum videbatur Scaligero, bene reponenti λαθεῖν, quod serius quam oportuit animadverti. Sæpe hæc verba, unico elemento differentia, perperam commutata. προαιρούσαις λαθεῖν, tantumdem est ac λάθρα προαιρεῖν.

421. De ratione serarum, pessulorum, clavium quibus utebantur veteres, videndus Salmasius in Plinianis p. 649. seqq. Laconicæ clavis mentio etiam apud Plautum Most. ii. 1. 57.

clavem mi harunce ædium Laconicam
jam jube efferri intus: hasce ego ædes
occludam hinc foris.

424. ἦν ἀλλ' ὑποῖξαι. Recte Kusterus observat ἀλλὰ hic significare *saltem*, ut

ποιησαμέναισι δακτύλιον τριωβόλου·
νῦν δ' οὗτος αὐτοὺς ὡ'κότριψ Εὐριπίδης
ἐδίδαξε θριπήδεστ' ἔχειν σφραγίδια
ἐξαψαμένους. νῦν οὖν ἐμοὶ τούτῳ δοκεῖ
ὄλεθρόν τιν' ἡμᾶς κυρκανᾶν ἁμωσγέπως,
ἢ φαρμάκοισιν, ἢ μιᾷ γέ τῳ τέχνῃ,
ὅπως ἀπολεῖται. ταῦτ' ἐγὼ φανερῶς λέγω·

supra 250. ἀλλὰ γοῦν: *quod notandum* quidem, non tamen ut aliquid raro obvium. Quin satis frequens est. Vide Nub. 1364. 1369.

425. δακτύλιον, *anulum signatorium.* Viris, etiamsi clave Laconica cellæ fores occlusissent, metuendum erat, ne qualicunque artificio mulieres claustra reserarent, quod difficile non erat, pro rudi serarum illo ævo fabrica: idcirco ne sibi imprudentibus fraudem illæ facerent, cellæ ostium obsignabant, imposita cera, ῥύπῳ, impressoque ceræ anuli sui signo. Vide Lys. 1195. Sed cautelam hanc etiam irritam reddebat mulierum calliditas. Quippe tribus obolis, id est, vilissimo pretio, unaquæque sibi comparabat anulum eodem insculptum signo, quo mariti anulus, ejusque ope, postquam in penum ingressa quæcunque libuisset suffurata esset, idem reponebat signaculum, ita ut a marito fraudis argui non posset. At vero queritur mulier nostra, sibi nullam amplius relictam esse rationem latenter et impune in penum se penetrandi, postquam viros docuit Euripides ceram obsignare, non, ut antea, anulo, sed ligno a teredinibus pertuso, cujusmodi sigilla singuli appensa gestabant. Nam signacula illa mulieres imitari non poterant, quum foraminum in ligno modum et dispositionem non cognoscerent; et nisi unaquæque eodem ligni frusto potiretur, quo maritus ceram signarat, nulla alia fraude furta celare potis erat. Hic est hujus loci sensus, unde liquet Berglerum male δακτύλιον interpretari *clavem annulatam*: nec melius, quod sane miror, Salmasium hoc nomine intelligere *ferreum digitulum*, seu instrumentum illi simile quod nos vernacula lingua *un rossignol* appellamus. Alludit autem Comicus ad Euripidis drama quod non exstat.

428. τούτῳ δοκεῖ. Sic optime codex. In Juntina aliisque vett. omnibus mendose τοῦτο δοκεῖ. Dativum τούτῳ sententia et constructionis ratio flagitant: *Nunc igitur mihi placet huic homini, Euripidi, perniciem nos moliri.* τούτῳ, τοῦτο millies a librariis commutata: nec satis erat causæ cur aliter fieret, maxime si dictantis verba exciperent. Quod in editione Kusteri reperio τοῦτό γε δοκεῖ, scioli emendatio est. In Ran. 861. ubi vulgo etiam bene editum εἰ τούτῳ δοκεῖ, Reg. cod. habet τοῦτο, gemello errore.

429. κυρκανᾶν. Sic cod. et Juntina recte. Prioris Basileensis menda κυρκανᾶν in Venetas et Parisinam Wecheli transiit. Frobenius paulo melius edidit κυκανᾶν, quod per alias deinceps editiones propagatum fuit, Kustero tamen in notis monente legendum esse e Suida κυρκανᾶν. Hoc merito in textu reposuit Berglerus: sed quod dicit ita in Farrei editione esse, id est in posteriore Veneta, falsum est.

430. μιᾷ γέ τῳ τέχνῃ. Juntina editio et aliæ deinceps omnes præter novissimam habent μιᾷ γέ τῃ τέχνῃ, immo recentiorum aliquot pejus adhuc τῇ. Hoc non solum non *Atticum*, sed ne *Græcum* quidem est. Scaliger emendabat μιᾷ γέ τοι. Verum vidit Berglerus, idque in textu reposuit μιᾷ γέ τῳ. Raro bono illi viro contigit, ut mendam ex Aristophane elueret; eum laudo, et deamo ob restitutam Comico suam manum: et ne forte censori cuipiam antiquorum textuum propugnatori pœnas det mutatæ, sine alia quam rationis auctoritate, lectionis, testor sic liquido in August. cod. scriptum esse μιᾷ γέ τῳ. Sciunt græce docti του, τῳ indefinito, eademque accentu notata et interrogantia, omnium esse generum. Æsch. S. Th. 474.

πέμπωμ' ἂν ἤδη τόνδε, σὺν τύχῃ δέ τῳ.

Ad quem locum vide quæ notavi. Euripid. Androm. 567. οὔτε τῳ δίκῃ κρίναντες. Soph. Œd. Tyr. 1107. εὕρημα δέξατ' ἔκ του Νυμφᾶν. 1435. καὶ τοῦ με χρείας ὧδε λιπαρεῖς τυχεῖν;

τὰ δ' ἄλλα μετὰ τῆς Γραμματέως ξυγγράψομαι.
Χο. οὔπωποτε ταύτης
ἤκουσα πολυπλοκωτέρας
γυναικὸς, οὐδὲ δεινότερον λεγούσης.
πάντα γὰρ λέγει δίκαια· πάσας δ' ἰδέας
ἐξήτασεν· πάντα δ' ἐβάστασεν φρενὶ,
πυκνῶς τε ποικίλους λόγους
ἀνεῦρεν εὖ διεζητημένους,
ὥστ' ἂν, εἰ λέγοι παρ' αὐτὴν Ξενοκλέης ὁ Καρκίνου,
δοκεῖν ἂν αὐτὸν,
ὡς ἐγῷμαι, πᾶσιν ὑμῖν ἄντικρυς μηδὲν λέγειν.
Γυ. β'. ὀλίγων ἕνεκά γ' αὐτὴ παρῆλθον ῥημάτων.
τὰ μὲν γὰρ ἄλλ' αὕτη κατηγόρηκεν εὖ·
ἃ δ' ἐγὼ πέπονθα, ταῦτα λέξαι βούλομαι.
ἐμοὶ γὰρ ὡνὴρ ἀπέθανεν μὲν ἐν Κύπρῳ,
παιδάρια πέντε καταλιπών· ἃ 'γὼ μόγις
στεφανηπλοκοῦσ' ἔβοσκον ἐν ταῖς μυρρίναις.
τέως μὲν οὖν, ἀλλ' ἡμικάκως, ἐβοσκόμην·
νῦν δ' οὗτος ἐν ταῖσιν τραγῳδίαις ποιῶν,
τοὺς ἄνδρας ἀναπέπεικεν οὐκ εἶναι θεούς·
ὥστ' οὐκέτ' ἐμπολῶμεν οὐδ' εἰς ἥμισυ.

432. μετὰ τῆς Γραμματέως. Ad hunc locum respexit Pollux iv. 19. Ἀριστοφάνης δὲ παίζει ἐν Θεσμοφοριαζούσαις, λέγων ὁ γραμματεύς. Comicum hoc est et facetum. Sic alibi, in serio etiam, immo tragico sermone, substantiva masculina femininis tribuuntur. Helena in cognomine Euripidis dramate v. 288. ait:

μήτηρ δ' ὄλωλε, καὶ φονεὺς αὐτῆς ἐγώ.

Confer quæ notavi ad Æsch. S. Th. 226.

440. παρ' αὐτήν. Cod. et Juntina mendose παρ' αὐτῆς. Illud jam ex usu linguæ reposuerat Zanettus. παρὰ, *propter, præ*, in comparationibus accusativo jungitur. Ξενοκλέης. Vulgo male Ξενοκλῆς. Vide supra ad 169.

442. ἐγῷμαι. Sic bene in cod. scriptum, et in Juntina aliisque vett. excusum. Perperam in recentioribus editt. divisim ἐγ' ᾦμαι. Ad eumdem modum ἐγῷδα scribitur, de quo vide infra 502.

443. ὀλίγων ἕνεκά γ' αὐτὴ παρῆλθον ῥημάτων. Cod. et Juntina ὀλίγων ἕνεκ' αὐτῇ. Zanettus ad sensum bene reposuit αὐτὴ, sed claudicanti metro non exæquavit pedes. ἕνεκέν γ' Kusterus emendavit Berglerus ἕνεκά γ' quod melius est.

448. ἐν ταῖς μυρρίναις. Vide notam ad Lys. 557.

450. ἐν ταῖσιν τραγῳδίαις. Male vulgo ταῖσι producta contra artem vocali brevi ante τρ. Leves isti errores librariis imputandi, et ubique, nullo ad codices respectu, ex artis præscripto corrigendi sunt. Infra 764. ne centenos alios excitem locos, vulgati etiam libri recte habent ταῖσιν Πρυτάνεσιν, ubi ταῖσι metrum vitiaret.

451. Vide Bellerophontis fragm. xxv. in Musgravii Euripide, et quæ notavit vir excellens ad Sisyphi fragm. i. Fueritne Euripides atheus, anne, non quæro. Aliud quid dicam, quod certum mihi videtur. Si capitale crimen ei, ut Socrati, fuisset intentatum, nihil causæ est, quin credam, exstiturum fuisse male feriatum aliquem anilium fabularum consarcinatorem, qui memoriæ prodidisset, Aristophanem ab inimicis Euripidis pretio subornatum fuisse, ut eum in scena impietatis reum ageret.

νῦν οὖν ἁπάσαισιν παραινῶ καὶ λέγω,
τοῦτον κολάσαι τὸν ἄνδρα πολλῶν οὕνεκα.
ἄγρια γὰρ ἡμᾶς, ὦ γυναῖκες, δρᾷ κακὰ,
ἅτ' ἐν ἀγρίοισι τοῖς λαχάνοις αὐτὸς τραφείς.
ἀλλ' εἰς ἀγορὰν ἄπειμι· δεῖ γὰρ ἀνδράσι
πλέξαι στεφάνους ξυνθηματιαίους εἴκοσιν.

Χο. ἕτερον αὖ τι λῆμα τοῦτο
κομψότερον ἔτ', ἢ τὸ πρότερον, ἀναπέφηνεν.
οἷα κατεστωμύλατο
οὐκ ἄκαιρα, φρένας ἔχουσα,
καὶ πολύπλοκον νόημ', οὐδ' ἀσύνετ', ἀλλὰ
πιθανὰ πάντα. δεῖ δὲ ταύτης
τῆς ὕβρεως ἡμῖν τὸν ἄνδρα περιφανῶς δοῦναι δίκην.

Μν. τὸ μὲν, ὦ γυναῖκες, ὀξυθυμεῖσθαι σφόδρα
Εὐριπίδῃ, τοιαῦτ' ἀκουούσας κακὰ,
οὐ θαυμάσιόν ἐστ', οὐδ' ἐπιζεῖν τὴν χολήν.
καὐτὴ γὰρ ἔγωγ', οὕτως ὀναίμην τῶν τέκνων,

456. ἅτ' ἐν ἀγρίοισι τοῖς λαχάνοις αὐτὸς τραφείς. Vulgo ἀγρίοισι λαχάνοις, vacillante metro, quod non animadverterunt belli editores. Versum ad digitos exigentes primam producebant in λαχάνοις, quæ corripitur semper. Vide supra 387. Lys. 457. 557. Vesp. 497. Emendaveram primum, ἅτ' ἐν ἀγρίοισι δὴ λαχάνοις αὐτὸς τραφεὶς, quod, etsi nulla nixum auctoritate, nescio an præstet alteri quod reposui. Postea in Kusteri, viri πολυμαθοῦς, notis animadverti meminisse hujus loci Plutarchum Opp. Mor. p. 853. et Gellium l. xv. c. 20. Incessit me cupido videndi num forte in illis scriptoribus integer Comici versus prolatus esset, scopumque feriissem, anne. In Plutarcho verba hæc reperi: Ἄγρια γὰρ ἡμᾶς, ὦ γυναῖκες, ἄρα κακά· ἅτε ἐν ἀγρίοις τοῖς λαχάνοις αὐτὸς τραφείς. Vides hic exemplum frequentis literarum permutationis de qua supra p. 80. ΑΡΑ pro ΔΡΑ: et librariorum morem poëticas paragogas omittere, ἀγρίοις pro ἀγρίοισι, de quo aliquid dictum ad Lys. 487. In Gellio autem vidi libros omnes veteres habere ἀγρίοις τοῖς λαχάνοις. Quantum putas Kusteri me socordiam miratum fuisse, cui, postquam hæc loca inspexit, in mentem ne venit quidem disquirere, an articulus ille τοῖς metro necessarius esset, nec ne, et quanam prosodia nomen λάχανον Comicus soleret efferre? Ego veterum librorum reverentia ductus τοῖς reposui, licet sentirem articulum hic inutilem et tantum non importunum esse, atque ex usu græce loquentium ἅτε δὴ longe præstare.

458. στεφάνους ξυνθηματιαίους coronas locatitias, quas aliquis faciendas locaverat pacta mecede. Athenæus p. 680. C. συνθηματιαῖοι στέφανοι, ἠργολαβημένοι ἢ ἐκδόσιμοι. Nominis rationem explicat Casaubonus. Pollux vii. 200. συνθηματιαίους δὲ στεφάνους εἴρηκεν Ἀριστοφάνης, τοὺς ἠργολαβημένους, οὓς οἱ νῦν ἐκδοσίμους λέγουσι. Ad quem locum videndi interpretes.

463. νόημ', οὐδ'—Sic cod. Vulgo νόημα οὐδ', ingrato cum hiatu et metri labe. Tetrameter est pæonicus brachycatal.

465. Versus est tetrameter trochaicus. Genitivi ὕβρεως duæ ultimæ syllabæ in unam coalescunt.

469. ὀναίμην. Mendose vulgo ὀνοίμην. Prius e Suida reponendum esse monuit Toupius Emendatt. t. ii. p. 173. In cod. ut in vett. editt. scriptum ὀνοίμην et v. abhinc secundo ἐν ἀλλήλοισιν, ex eadem corruptelæ causa, nempe commutatione diphthongorum αι et οι, quas perversa pronuntiatione eodem efferebant sono. Ut hic ὀναίμην, ita mox ἀλλήλαισι reponi debuit, non, quod in recentioribus editt. est, ἀλλήλῃσι. ὄναιο recte editum Pl. 1062. ὄναιτο, Nub. 1237.

μισῶ τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον, εἰ μὴ μαίνομαι.
ὅμως δ' ἐν ἀλλήλαισι χρὴ δοῦναι λόγον.
αὐταὶ γάρ ἐσμεν, κοὐδεμί' ἐκφορὰ λόγου.
τί ταῦτ' ἔχουσαι κεῖνον αἰτιώμεθα,
βαρέως τε φέρομεν, εἰ δύ' ἡμῶν ἢ τρία
κακὰ ξυνειδὼς εἶπε δρώσας μυρία;
ἐγὼ γὰρ αὐτὴ πρῶτον, ἵνα μὴ ἄλλην λέγω,
ξύνοιδ' ἐμαυτῇ πολλὰ δείν'· ἐκεῖνο δ' οὖν
δεινότατον, ὅτε νύμφη μὲν ἦν τρεῖς ἡμέρας,
ὁ δ' ἀνὴρ παρ' ἐμοὶ 'κάθευδεν· ἦν δ' ἐμοὶ φίλος,
ὅσπερ με διεκόρευσεν οὖσαν ἑπτέτιν.
οὗτος πόθῳ μου 'κνυεν ἐλθὼν τὴν θύραν·
κᾆτ' εὐθὺς ἔγνων· εἶτα καταβαίνω λάθρα.
ὁ δ' ἀνὴρ ἐρωτᾷ· Ποῖ σὺ καταβαίνεις;—Ὅποι;

472. κοὐδεμί' ἐκφορὰ λόγου. Vulgo absque sensu legitur κοὐδεμί' ἔκφορος λόγου. Certam Valckenarii emendationem recepi prolatam ad Eurip. Hippol. 294.

473. τί ταῦτ' ἔχουσαι κεῖνον αἰτιώμεθα; ταῦτα construendum cum αἰτιώμεθα, ut in simili versu Acharn. 514.

τί ταῦτα τοὺς Λάκωνας αἰτιώμεθα;

Participium ἔχουσαι abundare videtur: sed est ἰδίωμα Attici sermonis, hypallage participii et verbi, sic resolvenda: τί ταῦτα ὑπάρχομεν ἐκεῖνον αἰτιώμεναι; formulam illustrat Kœnius ad Corinthum p. 63. Exempla apud Atticos poëtas passim obvia. Infra 852. Ran. 202. οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων. Av. 341. τοῦτο μὲν ληρεῖς ἔχων κάρτα. Conc. 853. τί γὰρ ἕστηκ' ἔχων; 1151. τί δῆτα διατρίβεις ἔχων; Nub. 131. τί ταῦτ' ἔχων στραγγεύομαι; 509. τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν;

477. Vulgo legitur uno pede mutilus hic versus, ξύνοιδ' ἐμαυτῇ πόλλ'· ἐκεῖνο δ' οὖν. Voculam quæ exciderat felici conjectura Comico restituit Dawesius:

ξύνοιδ' ἐμαυτῇ πολλὰ δείν'· ἐκεῖνο δ' οὖν
δεινότατον.—

Quod elegantissimum est. Futilia aliorum commenta referre operæ pretium non est. Suppositum a Biseto fulcrum ὅτι servarunt minores Batavæ, quo prudenter carere maluit Kusterus.

479. Cod. et Juntina παρ' ἐμοὶ καθεύδεν. Zanettus emendavit παρ' ἐμοὶ 'κάθευδεν. Melius fuisset παρ' ἐμοὶ καθηῦδεν. Apostrophus elisi augmenti index hic minime necessarius est, quia Attice tam bene καθεῦδον dicitur, quam ἐκάθευδον: illud augetur a verbo, hoc a præpositione. εὕδω, imperf. εὗδον, καθεῦδον. Sic ἧντο, καθῆντο, ἐκάθηντο. Vide Sylburgium in notis ad Clenardum p. 461. καθῆντο non caret augmento, nec similem admittit elisionem in Eurip. Bac. 1042.

ἔνθα Μαινάδες
καθῆντ', ἔχουσαι χεῖρας ἐν τερπνοῖς πόνοις.

Scaliger legebat καθηῦδεν, quod perinde est. Vide quæ notavi ad Eurip. Hec. 18. Infra 794. εὕρετε, non ηὕρετε.

480. οὖσαν ἑπτέτιν. Cod. et vett. editt. male ἑπτέτιν οὖσαν. Ad metri legem Kusterus voces transposuit. In cod. scriptum διακόρευσεν. Pollux iii. 42. hunc locum citans habet διακόρησεν. Hac forma utitur Lucianus cum alibi, tum in Dial. Neptuni et Enipei tom. i. p. 320. ὑφελθών μου τὴν ἐρωμένην, εἰκασθεὶς ἐμοὶ, διακόρησας τὴν παῖδα. Illa vero in dialogis meretriciis tom. iii. p. 309. τὴν ἐκ Πειραιῶς, τὴν ἄρτι διακεκορευμένην. Confer notam ad v. 760.

481. Hunc versum citat Eustathius ad Odyss. p. 1746. l. 4. ubi male pro ἐλθὼν legitur ἔλκων.

482. κᾆτ' εὐθὺς ἔγνων. Cod. κατευθύς. Vett. editt. κατ' εὐθύς. Frequens error in permutatione vocum κᾆτα et κατά.

στρόφος μ' ἔχει τὴν γαστέρ', ὦνερ, κὠδύνη·
ἐς τὸν κοπρῶν' οὖν ἔρχομαι.—Βάδιζέ νυν.
κᾆθ' ὁ μὲν ἔτριβεν κεδρίδας, ἄνηθον, σφάκον·
ἐγὼ δὲ καταχέασα τοῦ στροφέως ὕδωρ,
ἐξῆλθον ὡς τὸν μοιχόν· εἶτ' ἠρειδόμην
παρὰ τὸν Ἀγυιᾶ, κύβδ' ἐχομένη τῆς δάφνης.
ταῦτ' οὐδεπώποτ' εἶφ', ὁρᾶτ', Εὐριπίδης·

487. καταχέασα τοῦ στροφέως ὕδωρ. Plautus Curcul. i. 3.

Placide egredere, et sonitum prohibe
forum, et crepitum cardinum,
ne quod hîc agimus herus percipiat
fieri, mea Planesium.
mane, suffundam aquulam.

489. Hesychius: Ἀγυιεὺς, ὁ πρὸ τῶν θυρῶν ἑστὼς βωμὸς ἐν σχήματι κίονος. Ad quam glossam vide interpretes.—κύβδ' ἐχομένη τῆς δάφνης. Sic legendum esse viderunt Berglerus ad hunc locum, et Piersonus ad Mœrin p. 6. et per se res est manifesta. Adverbium κύβδα derivatum est a verbo κύπτω, occurritque iterum Eq. 365. nec in posterum fidei quicquam huis emendationi detrahetur, quam confirmat August. cod. in quo liquido scriptum κύβδ' ἐχομένη. Vulgata lectio κύνδ' mera corruptela est, cujus sane miror patrocinium suscepisse virum doctissimum Emendatt. in Suidam tom. iii. p. 50. et ad Theocr. Schol. p. 214. κύβδα statum et habitum mulieris exprimit se componentis, ut ab amatore iniri possit: idem schema designat, quod innuitur Lys. 231. κύνδ' autem, quod a κυνεῖν derivat Toupius, auctoritate carens et exemplo, etiamsi vox esset Græca, eo sensu, quo ab illo accipi videtur, nihil signati ad hujus loci sententiam haberet. Mira autem eo magis mihi accidit illa viri eruditione et ingenii acumine excellentis interpretatio, quod ipse Emendatt. tom. ii. p. 100. de adverbio κύβδα hæc tradat: *Est autem κύβδα, ut dixi, schema ἀφροδίσιον, idque cinædis proprium, de quo non semel Aristophanes in Thesmophoriazusis. Est et meretricibus commune.*

489. κύβδ' ἐχομένη τῆς δάφνης. Idem opilionis status, cui caprarius apud Theocritum ait:

ἦ οὐ μέμνασ' ὅτ' ἐγών τυ κατήλασα, καὶ τὺ σεσαρὼς
εὖ ποτεκιγχλίζευ, καὶ τήνας δρυὸς εἴχεο τήνας.

490. ταῦτ' οὐδεπώποτ' εἶφ', ὁρᾶτ', Εὐριπίδης. Sic distincte et optime scriptum in cod. Vulgo ταῦτ' οὐδεπώποτ' ἐφωρᾶτ' Εὐριπίδης. Lectio mendosissima est, quæ Zanetto debetur: nam in Juntina excusum ἐφ' ὁρᾶτ' Εὐρ—BERGLERUS: *Metrum claudicat, quod in integrum restituetur, si, admisso in quartu sede spondeo, scribatur ταῦτ' οὐδεπώποτε πεφώραχ' Εὐριπίδης. Hæc nunquam deprehendit Euripides. Kusterus volebat ἐφιωρᾶτε, ab ἐφορᾷν inspicere, videre: quo pacto etiam ibi sit spondeus.* Sed, ô dulcissime, ubinam gentium vidisti in quarta sede vel comici vel tragici senarii spondeum, et quis te docuit istiusmodi subsidio metra *in integrum restituere?* Qui emendis tuis in Aristophanem lucubrationibus pecuniam suam haud inepte fœnori locavit, si græce doctus fuisset, famæ tuæ consuluisset totam hanc notulam una litura corrigendo, quod procul dubio fecisses ipse, si Dawesii opus criticum, vel Piersoni Mœridem legere potuisses. Quanto istis ineptiis præstat Dawesii conjectura!

ταῦτ' οὐδεπώποτ' εἶφ', ὁρᾷς, Εὐριπίδης.

Melius est, quod dant cod. et Juntina, ὁρᾶτ', numero plurali, quia ad cœtum mulierum directa oratio: tametsi infra eodem sensu dicit ὁρᾷς, v. 496. et 556. In his variari solet numerus: modo mulieres omnes alloquitur, modo eam quæ prius concionata fuit, cujusque dicta refellit. ὁρᾷς sic in parenthesi positum occurrit Nub. 355.

καὶ νῦν ὅτι Κλεισθένην εἶδον, ὁρᾷς, διὰ τοῦτ' ἐγένοντο γυναῖκες.

Quantum autem a sententia aliena sint vel πεφώρακ' vel ἐφιωρᾶτε, ostendit jam Dawesius. Ceterum nullus dubito, quin Kusterus, vir doctus et in critica satis exercitatus, si editionem Juntinam inspexisset, de qua ne fando quidem inaudiverat, veram lectionem in ea deprehendisset. Quid enim proclivius quam ex ἐφ' ὁρᾶτ' elicere εἶφ' ὁρᾶτ', una tan-

οὐδ' ὡς ὑπὸ τῶν δούλων τε κὠρεωκόμων
σποδούμεθ', ἢν μὴ 'χωμεν ἕτερον, οὐ λέγει·
οὐδ' ὡς, ὅταν μάλισθ' ὑπό του ληκώμεθα
τὴν νύχθ', ἕωθεν σκόροδα διαμασώμεθα,
ἵν' εὐθὺς εἰσιὼν ἀπὸ τοῦ τείχους ἀνὴρ
μηδὲν κακὸν δρᾷν ὑποτοπῆται. ταῦθ', ὁρᾷς,
οὐπώποτ' εἶπεν. εἰ δὲ Φαίδραν λοιδορεῖ,
ἡμῖν τί τοῦτ' ἔστ'; οὐδ' ἐκεῖν' εἴρηκέ πω,
ὡς καὶ γυνὴ δεικνῦσα τἀνδρὶ τοὔγκυκλον

tum addita literula, quam sensus ipse subministrat, quum mox sequatur ταῦθ', ὁρᾷς, οὐπώποτ' εἶπεν, deincepsque ἐπεὶ τόδ' οὐκ εἴρηχ', ὁρᾷς, ὡς—Si quis scriptorum codicum ope destitutus veteris auctoris editionem adornet, quod me judice temerarium est, saltem editionem principem, quæ scripti libri instar esse possit, ad manum habeat.

493. ὑπό του ληκώμεθα. Sic apud Suidam legitur v. ληκώμεθα, cujus glossæ sunt κινώμεθα et βινώμεθα. Illud est in cod. et vett. editt. hoc in recentioribus, nescio quo auctore. Vide Piersonum ad Mœrim p. 6. cui laus debetur deprehensæ apud Suidam istius lectionis. Hesych. ληκῶ, τὸ μόριον. ληκᾶσθαι, πιραίνεσθαι. Ejusdem est originis verbum λαικάζειν, quod legitur supra 57. et Eq. 167. ἐν Πρυτανείῳ λαικάσεις.

494. ἕωθεν σκόροδα διαμασώμεθα. Pessime interpunctus erat hic locus, et proinde male intellectus: tum claudicabat versus, qui sic vulgo legitur:

τὴν νύχθ' ἕωθεν σκορόδια μασώμεθα.

id est, Kustero interprete, *nocte usque ad mane allia mandimus.* Quod ineptissimum est. Non sane quæ noctem cum mœcho transigebat mulier, ea *nocte usque ad mane* mandebat allia: amatorem hoc pacto procul abegisset: sed postquam ille mane abierat, tum mandebat allia mulier, ut halitu nocturni furti suspicionem amoveret. Vide quo argumento Praxagora evincat se noctu cum mœcho non fuisse, Conc. 524. Quod autem ad græca verba adtinet, certissimam Dawesii emendationem recepi σκόροδα διαμασώμεθα. Confer quæ notavi ad Lys. 408. 1010. Ultimam syllabam nominis σκόροδα absorpsit sequens præpositio, quam postea a verbo suo divulserunt. Adde quod Comico σκορόδια sint, non alliorum quod manditur, capita scilicet, sed caulis et folia. Vide Schol. ad Pluti v. 818. ἀποψώμεσθα—σκοροδίοις ὑπὸ τρυφῆς ἑκάστοτε.

495. Sic vulgo legitur hic versus:

ἵν' ὀσφραινόμενος ἀνὴρ ἀπὸ τοῦ τείχους εἰσίων.

quod quidvis potius esse dicas, quam iambicum senarium. Kusteri ineptias a Dawesio confutatas referre nihil adtinet. Versum autem sic restituisse sibi visus est eruditus Britannus:

ἵν' ὀσφρόμενος ὡνὴρ ἀπὸ τοῦ τείχους ἰών.

Miror virum naris tam emunctæ non statim odoratum fuisse, quid in vulgata lectione genuinum, quid spurium esset. εἰσιὼν a poëta est, et omnino retinendum: ὀσφραινόμενος ab interpolatore et ejiciendum. Hoc ex antiqua interlineari glossa in textum se intrusit, quod ut metrum obruit, ita phrasin frustra onerat. Nam cui rei istud ὀσφραινόμενος vel ὀσφρόμενος addidisset poëta? Estne ad sententiæ perspicuitatem necessarium? nonne satis per se intelligitur *odoratu* maritum percipere uxorem suam allia comedisse, et exinde patrati cujuspiam flagitii suspicionem a se segregare? quo enim alio sensu, aut quo indicio, quove argumento id cognoscere possit, nisi quia domum *ingredientem*, εἰσιόντα, afflat eum diffusus odor allii, quem graviorem adhuc exspirat os mulieris. *Olfaciendi* itaque hoc verbum prorsus est inutile. Hujus ego librario gratiam facio, voculamque, quam longiori cauda everrerat illud glossema, revoco εὐθὺς, et totum versum sic reconcinno, e simili loco supra 395.

ἵν' εὐθὺς εἰσιὼν ἀπὸ τοῦ τείχους ἀνὴρ
μηδὲν κακὸν δρᾷν ὑποτοπῆται.

Meliora adferat, si quis me Comico, tanquam cadaveri, quod impune secare liceat, medicinam facere criminetur.

ὑπ' αὐγὰς, οἷόν ἐστιν, ἐγκεκαλυμμένον
τὸν μοιχὸν ἐξέπεμψεν, οὐδ' εἴρηκέ πω.
ἑτέραν δ' ἐγῷδ', ἣ 'φασκεν ὠδίνειν γυνὴ
δέχ' ἡμέρας, ἕως ἐπρίατο παιδίον·
ὁ δ' ἀνὴρ περιήρχετ', ὠκυτόκει' ὠνούμενος·
τὸ δ' εἰσέφερε γραῦς ἐν χύτρᾳ τὸ παιδίον,
ἵνα μὴ βοῴη, κηρίῳ βεβυσμένον·
εἶθ', ὡς ἔνευσεν ἡ φέρουσ', εὐθὺς βοᾷ·
Ἄπελθ', ἄπελθ', ἤδη γὰρ, ὦ 'νερ, μοὶ δοκῶ
τέξειν. τὸ γὰρ ἦτρον τῆς χύτρας ἐλάκτισε.
χὠ μὲν γεγηθὼς ἔτρεχεν· ἡ δ' ἐξέσπασεν
ἐκ τοῦ ςόματος τοῦ παιδίου· τὸ δ' ἀνέκραγεν.
εἶθ' ἡ μιαρὰ γραῦς, ἣ 'φερεν τὸ παιδίον,
θεῖ μειδιῶσα πρὸς τὸν ἄνδρα, καὶ λέγει·
Λέων, λέων σοι γέγονεν, αὔτ' ἔκμαγμα σόν·
τά τ' ἄλλ' ἀπαξάπαντα, καὶ τὸ πόσθιον
τῷ σῷ προσόμοιον, στρεβλὸν, ὥσπερ κύτταρον.
ταῦτ' οὐ ποιοῦμεν τὰ κακά; νὴ τὴν Ἄρτεμιν,
ἡμεῖς γε. κᾆτ' Εὐριπίδῃ θυμούμεθα,
οὐδὲν παθοῦσαι μεῖζον, ἢ δεδράκαμεν;

Χο. ταυτὶ μέντοι θαυμαστὸν,
ὁπόθεν εὑρέθη τὸ χρῆμα,
χ' ἥτις ἐξέθρεψε χώρα

500. ὑπ' αὐγάς. Eurip. Hecuba 1140. ἧνουν θ', ὑπ' αὐγὰς τούσδε λεύσσουσαι πέπλους.

501. τὸν μοιχόν. In cod. τὸν μῦχὸν, ut supra 392. τοὺς μῦχοτρόπους: Juntina τὸν μυχὸν, quod Zanettus retinuit, aliique deinceps usque ad Frobenium, qui recte emendavit μοιχόν. Supra 343. 345. accurata scriptura est hujus nominis in cod. nec in Juntina vitiata. Ut autem hic omnino reponi debuit μοιχὸν, ita illic nihil erat causæ, quin μοιχοτρόπους reponeretur.

502. ἐγῷδ'. Sic recte cod. ut supra 442. ἐγῷμαι. Perperam vulgo ἐγ' ᾧδ'. Vide quæ notavi ad Eurip. Med. 39.

506. Huc pertinet Hesychii glossa: Κηρίῳ βύσασα. εἰς τὸ ςόμα τῶν παίδων ἐτίθεσαν κηρίον, ὑπὲρ τοῦ μὴ βοᾶν, ὁπότε ὑποβάλλοιεν.

509. τὸ γὰρ ἦτρον τῆς χύτρας ἐλάκτισε. Pro χύτρας alios habere μήτρας testatur Scaliger. Quinam sint isti *alii*, nescio. Sane sex vett. editt. et cod. August. χύτρας exhibent, ut et Suidas. Kusterus vero sic ad hunc locum commentatur: *χύτρας præter exspectationem hic dictum est pro μήτρας. Nisi potius legendum sit μήτρας, ut in Excerptis Scaligeranis reperio.* Scilicet ignorabat ille spondeum e quarta senarii sede perpetuo exsulare. Itane metricarum legum imperitum fuisse Aristophanis editorem?

512. ἣ 'φερεν τὸ παιδίον. Vulgo ἣ ἔφερε, mendose; quia prima verbi syllaba elidi debet, sicque ultima vacillat versus. Infra 1218. vulgo etiam bene legitur:
τὴν γραῦν ἐρωτᾷς, ἣ 'φερεν τὰς πηκτίδας;
ad quem modum hujus loci scriptura reformari debuit.

514. αὔτ' ἔκμαγμα σόν. Sic liquido cod. quod recte post Bisetum Kusterus e Suida in λέων et πόσθιον: e Polluce ix. 131. Eustathio ad Odyss. p. 1857. l. 16. in textu reposuit. Antea e Juntina legebatur αὔτ' εἶγμα σόν.

τήνδε τὴν θρασεῖαν οὕτω.
τάδε γὰρ εἰπεῖν τὴν πανοῦργον
κατὰ τὸ φανερὸν ὧδ' ἀναιδῶς,
οὐκ ἂν ᾠόμην ἐν ἡμῖν οὐδὲ τολμῆσαί ποτ' ἄν.
ἀλλ' ἅπαν γένοιτ' ἂν ἤδη·
τὴν παροιμίαν δ' ἐπαινῶ
τὴν παλαιάν· ὑπὸ λίθῳ γὰρ
παντί που χρὴ, μὴ δάκῃ ῥήτωρ, ἀθρεῖν.
ἀλλ' οὐ γάρ ἐστι τῶν ἀναισχύντων φύσει γυναικῶν
οὐδὲν κάκιον εἰς ἅπαντα, πλὴν ἄρ' ἢ γυναῖκες.

Γ. γ'. οὔ τοι μὰ τὴν Ἄγλαυλον, ὦ γυναῖκες, εὖ φρονεῖτε,
ἀλλ' ἢ πεφάρμαχθ', ἢ κακόν τι μέγα πεπόνθατ' ἄλλο,
ταύτην ἐῶσαι τὴν φθόρον τοιαῦτα περιυβρίζειν
ἡμᾶς ἁπάσας. εἰ μὲν οὖν τις ἔστιν—εἰ δὲ μὴ, ἡμεῖς,
αὐταί γε καὶ τὰ δουλάρια, τέφραν ποθὲν λαβοῦσαι,
ταύτης ἀποψιλώσομεν τὸν χοῖρον, ἵνα διδαχθῇ
γυνὴ γυναῖκας οὖσα μὴ κακῶς λέγειν τὸ λοιπόν.

Μν. μὴ δῆτα τόν γε χοῖρον, ὦ γυναῖκες. εἰ γὰρ, οὔσης

529. Allusio ad vetus scolion, quod exstat in minori nostra Anacreontis editione p. 88.

533. Ἄγλαυλον. Vulgo in libris impressis et cod. Ἄγραυλον sed mendosa scriptura est: Ἄγλαυρον. Hesych. Ἄγλαυρος, θυγάτηρ Κέκροπος. παρὰ δὲ Ἀττικοῖς καὶ ὀμνύουσι κατ' αὐτῆς. ἦν δὲ ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς. Ad quam glossam vide Interpretes. Agraulos Cecropis uxor cum filia Aglauro sæpe confusa: proclivis error in duarum literarum transpositione. Vide Musgravium ad Eurip. Ion. 23. Per Aglauron Cecropis et Agrauli filiam jurabant Atticæ mulieres. Incogitanter in versione Kusteri interpretationem retinui *Agraulam*, quo nomine ille perperam intelligit *Dianam agrestem*. Vide Maussacum ad Harpocrationem in περίπολος. Saltem oportebat *Agraulon*. At vero repone *Aglauron*. Ovidius Metam. ii. 777.

Pars secreta domus ebore et testudine cultos
tres habuit thalamos, quorum tu, *Pandrose*, dextrum,
Aglauros lævum, medium possederat *Herse*.

Nomina sunt trium Cecropis et Agrauli filiarum, quas a matre Euripides appellat παρθένους Ἀγραυλίδας. Pausanias Attic. c. 18. ὑπὲρ δὲ τῶν Διοσκούρων τὸ ἱερὸν, Ἀγλαύρου τέμενός ἐστιν. Ἀγλαύρῳ δὲ καὶ ταῖς ἀδελφαῖς Ἕρσῃ καὶ Πανδρόσῳ, δοῦναι φασὶν Ἀθηνᾶν Ἐριχθόνιον, καθεῖσαν ἐς κιβωτὸν, ἀπειποῦσαν εἰς τὴν παρακαταθήκην μὴ πολυπραγμονεῖν. Πάνδροσον μὲν δὴ λέγουσι πιθέσθαι· τὰς δὲ δύο, ἀνοῖξαι γὰρ σφᾶς τὴν κιβωτὸν, μανῆναί τι, ὡς εἶδον τὸν Ἐριχθόνιον, καὶ κατὰ τῆς ἀκροπόλεως, ἔνθα ἦν μάλιστα ἀπότομον, αὑτὰς ῥίψαι. In Aglauri templo ephebi, postquam Lexiarchico inscripti fuerant, sacramentum dicebant, cujus formula legitur in Sam. Petiti Leg. Att. p. 231.

533. Ut per Aglauron, ita etiam per illius sororem Pandroson jurabant Atticæ mulieres, quod constat e Lys. v. 439. εἶτ' ἄρα, νὴ τὴν Πάνδροσον—ad quem locum Scholiastes: θυγατέρες Κέκροπος Πάνδροσος καὶ Ἀγραύλη. (scr. Ἄγλαυρος) ἐκ τῆς Πανδρόσου δὲ καὶ ἡ Ἀθηνᾶ Πάνδροσος καλεῖται.

536. Post verba εἰ μὲν οὖν τίς ἐστιν, aliquid suppleri debet. Schema est ἀνανταπόδοτον, de quo præter Kusterum ad Pl. 468. videndus Kœnius ad Corinthum p. 19.

παῤῥησίας, κᾆξὸν λέγειν ὅσαι πάρεσμεν ἀσταὶ,
εἶτ' εἶπον ἃ 'γίγνωσκον ὑπὲρ Εὐριπίδου δίκαια,
διὰ τοῦτο τιλλομένην με δεῖ δοῦναι δίκην ὑφ' ὑμῶν;
Γ. γ'. οὐ γάρ σε δεῖ δοῦναι δίκην; ἥτις μόνη τέτληκας
ὑπὲρ ἀνδρὸς ἀντειπεῖν, ὃς ἡμᾶς πολλὰ κακὰ δέδρακεν,
ἐπίτηδες εὑρίσκων λόγους, ὅπου γυνὴ πονηρὰ
ἐγένετο, Μελανίππας ποιῶν, Φαίδρας τε· Πηνελόπην δὲ
οὐπώποτ' ἐποίησεν, ὅτι γυνὴ σώφρων ἔδοξεν εἶναι.
Μν. ἐγὼ γὰρ οἶδα ταἴτιον. μίαν γὰρ οὐκ ἂν εἴποις
τῶν νῦν γυναικῶν Πηνελόπην, Φαίδρας δ' ἁπαξαπάσας.
Γ. γ'. ἀκούετ' ὦ γυναῖκες, οἷ' εἴρηκεν ἡ πανοῦργος
ἡμᾶς ἁπάσας αὖθις αὖ.
Μν. καὶ νὴ Δί' οὐδέπω γε
εἴρηχ', ὅσα ξύνοιδ'· ἐπεὶ βούλεσθε πλεῖον εἴπω;
Γ. γ'. ἀλλ' οὐκέτ' ἂν ἔχοις· ὅσα γὰρ ᾔδεις ἐξέχεας ἅπαντα.
Μν. μὰ τὸν Δί' οὐ τὴν μυριοστὴν μοῖραν, ὧν ποιοῦμεν.
ἐπεὶ τόδ' οὐκ εἴρηχ', ὁρᾷς, ὡς στλεγγίδας λαβοῦσαι
ἔπειτα σιφωνίζομεν τὸν οἶνον.
Γ. γ'. ἐπιτριβείης.

541. ὅσαι πάρεσμεν ἀσταί. Sic liquido codex, optime. Vulgo satis inepte, ὅσαι πάρεσμεν αὐταί. Alibi ἀστὸς et αὐτὸς male commutata fuerunt: exemplo sit Eurip. Or. 902. αὐταὶ hic defendi non potest e Spanhemii observatione ad Nub. 219. *αὐτὸν pro cive subinde dictum, intuitu inquilinorum et sociorum:* cujus rei in exemplum adducit locum ex Acharn. v. 504. seqq. Nam hic nec ξένων nec μετοίκων mentio ulla est, quorum ex oppositione intelligi possit αὐταὶ cives significare.

542. ἃ 'γίγνωσκον. Crasis est, non elisio: ideo excudi debuit conjunctim ἁ'γίγνωσκον. Vocales breves ἃ ἐ in ἁ longum coalescunt: alioqui recto talo non insisteret versus. Sic alibi excudi curavi, ut Nub. 1463.

οὐ γάρ μ' ἐχρῆν τὰ χρήμαθ', ἁ'δανεισάμην.

546. ἐπίτηδες εὑρίσκων. Vulgo ἐξεπίτηδες, quod mendosum esse nemo non vidit. Sublevandus erat versus inutili gravatus syllaba.

549. μίαν γὰρ οὐκ ἂν εἴποις. Vulgo manifesta menda οὐκ ἄρ' εἴποις. Perspicue cod. οὐκ ἄν, quod etiamsi ille non subministrasset, reposuissem tamen.

553. ἐπεὶ βούλεσθε πλεῖον εἴπω; interrogative. Græcorum vim non exprimit latina versio: *quapropter, si vultis, plura dicam.* Vertendum erat: *Sin aliter creditis, voltisne plura dicam?* In ista loquendi formula ἐπεὶ elliptice adhibetur.

554. ἀλλ' οὐκέτ' ἂν ἔχοις, supple εἰπεῖν: et ἔχοις accipe pro δύναιο. Sic Lys. 563. ex mea emendatione πῶς οὖν ἕξετε παῦσαι: Nihil notius hac potestate verbi ἔχειν. Lucianus tom. I. p. 746. πόθεν ἔχεις εἰδέναι; *unde potes scire?* p. 445. οὐκέτ' ἂν εἰπεῖν ἔχοις, *dicere nequeas.*— ὅσα γὰρ ᾔδεις. E puriori Atticismo excudi debuit ᾔδης. Vide notata ad Nub. 329.

555. μὰ τὸν Δί' οὐ τὴν μυριοστήν. Haud sane difficile erat labefactatum hujus versus metrum reparare, cujus vitium editores omnes fugit: nihil enim in eum a quoquam adnotatum reperio. In cod. ut in vett. editt. μὰ Δί' οὐδὲ τὴν μυριοστήν: in recentioribus nescio quo auctore, sed nihilo melius, μὰ Δία οὐδὲ τὴν—

557. σιφωνίζομεν τὸν οἶνον. Vulgo ineptissime τὸν σῖτον. Kustero reponenti οἶνον adstipulantur Berglerus et Reiskius posthabita etiam Suidæ auctoritate, merito. At in interpretatione nominis

Μν. ὥς τ' αὖ τὰ κρέ' ἐξ 'Απατουρίων ταῖς μαστροποῖς διδοῦσαι,
ἔπειτα τὴν γαλῆν φαμὲν ---
Γ. γ'. τάλαιν' ἐγὼ, φλυαρεῖς.
Μν. οὐδ' ὡς τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει γυνὴ κατεσπόδησεν,
οὐκ εἶπον· οὐδ' ὡς φαρμάκοις ἑτέρα τὸν ἄνδρ' ἔμηνεν,
οὐδ' ὡς ὑπὸ τῇ πυέλῳ κατώρυξέν ποτ' ---
Γ. γ'. ἐξόλοιο.
Μν. 'Αχαρνικὴ τὸν πατέρα.
Γ. γ'. ταυτὶ δῆτ' ἀνέκτ' ἀκούειν;
Μν. οὐδ' ὡς σὺ, τῆς δούλης τεκούσης ἄῤῥεν', εἶτα σαυτῇ
τοῦθ' ὑπεβάλου· τὸ σὸν δὲ θυγάτριον παρῆκας αὐτῇ.
Γ. γ'. οὔ τοι, μὰ τὼ θεὼ, σὺ καταπροίξει λέγουσα ταυτί·
ἀλλ' ἐκποκιῶ σου τὰς ποκάδας.
Μν. οὔποτε μὰ Δία σύ γ' ἅψει.
Γ. γ'. καὶ μὴν ἰδού.
Μν. καὶ μὴν ἰδού.
Γ. γ'. λαβὲ θοἰμάτιον, Φιλίστη.
Μν. πρόσθες μόνον, κἀγώ σε, νὴ τὴν Ἄρτεμιν ---
Γ. γ'. τί δράσεις;
Μν. τὸν σησαμοῦνθ', ὃν κατέφαγες, τοῦτόν σε χεσεῖν ποιήσω.
Χο. παύσασθε λοιδορούμεναι. καὶ γάρ γυνή τις ὑμῖν

στλεγγίδας hærent viri docti, nec prorsus intelligunt quem strigil præbeat usum hauriendo e doliis vino. Sane στλεγγὶς ea sui parte qua stringit, cutemque abradit, instrumentum est huic fraudi haud apprime utile: sed pars illa stringens aptata erat manubrio satis longo et cavo, quo facile, tanquam siphone, mulieres uti poterant. Hoc primum: estque hæc interpretatio ita probabilis, ut, etiamsi nulla alia suppeteret, ab hoc στλεγγίδας suspicionem omnem vitii amoliri deberet. Sed præterea aliud quid hoc nomen significat, a sententia hujus loci minime alienum. Nempe fuit quoddam muliebre capitis ornamentum στλεγγὶς appellatum: aurea erat bractea, quæ facile in culmi formam cogi poterat, ut ea, tanquam fistula, mulieres vinum traherent. Hujus rei auctor est Scholiastes Comici ad Eq. 577. descriptus a Suida in στλεγγίς. Καλεῖται δὲ στλεγγὶς, καὶ χρυσοῦν ἔλασμα τὸ περὶ τῇ κεφαλῇ τῶν γυναικῶν. Quod vero addit, vel priorem nostram interpretationem stabilit, vel tertiæ fundamentum substernit: ἡ δὲ στλεγγὶς τῶν πρὸς ἄλλο τι. οὐ γὰρ πρὸς τὸ περιξύεσθαι ἄν τις αὐτῇ χρήσαιτο μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ ὕδωρ ἀρύσασθαι. Si cui deinceps negotium facessat istud στλεγγίδας, haud sane erit, quia nesciet quid significare possit, sed quia dubius hærebit, quamnam e variis significationibus eligat.

558. κρέ' ἐξ 'Απατουρίων. Sic distincte cod. recte. Sed perperam in eo scriptum ὡς ταῦτα. In Juntina ὥστ' αὐτὰ κρὲξ 'Απ. Melius Zanettus ὥστ' αὖ τὰ κρέ' ἐξ 'Απ. Nondum accurate hic locus excusus fuerat. Quod ad rem ipsam attinet, videndus Meursius Gr. Fer. in 'Απατούρια.

567. οὔποτε μὰ Δία σύ γ' ἅψει. Sic legendum, ut recto talo versus insistat, syllaba vulgo vacillans, οὐδὲ μὰ Δία σύ γ' ἅψει.

568. Φιλίστη. Sic bene cod. Vulgo Φιλίστα.

570. τοῦτόν σε χεσεῖν ποιήσω. Pronomen σε, quod exciderat, salva loquendi ratione abesse non potest.

571. γυνή τις ὑμῖν. Sic plene et perspicue cod. recte. Vulgo ὑμᾶς. Scriptu-

ἐσπουδακυῖα προστρέχει. πρὶν οὖν ὁμοῦ γενέσθαι,
σιγᾶθ', ἵν' αὐτῆς κοσμίως πυθώμεθ' ἅττα λέξει.
Κλ. φίλαι γυναῖκες, ξυγγενεῖς τοῦ 'μοῦ τρόπου,
ὅτι μὲν φίλος εἴμ' ὑμῖν, ἐπίδηλος ταῖς γνάθοις.
γυναικομανῶ γάρ, προξενῶ θ' ὑμῶν ἀεί.
καὶ νῦν ἀκούσας πρᾶγμα περὶ ὑμῶν μέγα
ὀλίγῳ τι πρότερον κατ' ἀγορὰν λαλούμενον,
ἥκω φράσων τοῦτ', ἀγγελῶν θ' ὑμῖν, ἵνα
σκοπῆτε, καὶ τηρῆτε, μή τι προσπέσῃ
ὑμῖν ἀφράκτοις πρᾶγμα δεινὸν καὶ μέγα.
Χο. τί δ' ἐστίν, ὦ παῖ; παῖδα γάρ σ' εἰκὸς καλεῖν,
ἕως ἂν οὕτως τὰς γνάθους ψιλὰς ἔχῃς.
Κλ. Εὐριπίδην φάσ' ἄνδρα κηδεστήν τινα
αὑτοῦ, γέροντα, δεῦρ' ἀναπέμψαι τήμερον.
Χο. πρὸς ποῖον ἔργον, ἢ τίνος γνώμης χάριν;
Κλ. ἵν' ἅττα βουλεύοισθε καὶ μέλλοιτε δρᾶν,
ἐκεῖνος εἴη τῶν λόγων κατάσκοπος.
Χο. καὶ πῶς λέληθεν ἐν γυναιξὶν ὢν ἀνήρ;
Κλ. ἀφεῦσεν αὐτὸν κἀπέτιλλ' Εὐριπίδης,
καὶ τἄλλ' ἅπανθ' ὥσπερ γυναῖκ' ἐσκεύασε.
Μν. πείθεσθε τούτῳ ταῦτα; τίς δ' οὕτως ἀνὴρ
ἠλίθιος, ὅστις τιλλόμενος ἠνείχετ' ἄν;
– οὐκ οἴομαι 'γωγ', ὦ πολυτιμήτω θεώ.
Κλ. ληρεῖς. ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν ἦλθον ἀγγελῶν,
εἰ μὴ 'πεπύσμην ταῦτα τῶν σάφ' εἰδότων.
Χο. τὸ πρᾶγμα τουτὶ δεινὸν εἰσαγγέλλεται.
ἀλλ', ὦ γυναῖκες, οὐκ ἐλινύειν ἐχρῆν,

ræ compendia, quibus utebantur librarii, maxime in ultimis vocum syllabis, multos pepererunt errores.

580. *σκοπῆτε, καὶ τηρῆτε*. Perperam cod. et vett. editt. *σκοπεῖτε καὶ τηρεῖτε*. Illud jam repositum observo in priore Batava.—*μή τι προσπέσῃ*. Sic bene Kuster. in notis: inconcinne vulgo *καὶ μὴ προσπέσῃ*.

581. *ὑμῖν ἀφράκτοις*. Sic bene cod. Vulgo *ἡμῖν*.

593. *ὅστις τιλλόμενος ἠνείχετ' ἄν; qui sibi pilos evelli pateretur?* Hic est sensus quem perceperunt interpretes omnes; sed quem e vulgatis elicere non poterant, *ὅστις τιλλόμενος ἠνείχετο*; Valet hoc, *qui sibi pilos evelli passus est*. Infinita sunt exempla omissæ a librariis particulæ *ἄν*, maxime in versuum fine. Vide supra 196. Lys. 141. 301.

594. *οὐκ οἴομαι 'γωγ'*. Vulgo claudicante versu, *οὐκ οἴομ' ἔγωγ'*, male elisa diphthongo, quum vocalis brevis seq. vocis elidi debebat. Vide supra ad 217. Lys. 934.

596. *ταῦτα τῶν*. Perperam vulgo *ταυτὶ τῶν*, spondeo quartam senarii sedem occupante.

598. *ἐλινύειν* unico *ν* scriptum in cod. ut illud exhibent editiones omnes. *ἐλιννύειν* enotatum nescio unde in Scaligeri excerptis. Præter ea quæ notavi ad Æschyli Prom. 53. et ad Apollonium i. 862. vide Heynii, elegantissimæ doctri-

ἀλλὰ σκοπεῖν τὸν ἄνδρα, καὶ ζητεῖν ὅπου
λέληθεν ἡμᾶς κρυπτὸς ἐγκαθήμενος.
καὶ σὺ ξυνέξευρ' αὐτόν, ὡς ἂν τὴν χάριν
ταύτην τε κἀκείνην ἔχῃς, ὦ πρόξενε.
Κλ. φέρ' ἴδω· τίς ἡ πρώτη σύ;
Μν. ποῖ τις τρέψεται;
Κλ. ζητητέαι γάρ ἐστε.
Μν. κακοδαίμων ἐγώ.
Γυ. δ'. ἔμ', ἥτις, ἤρου;
Κλ. ναί.
Γυ. δ'. Κλεωνύμου γυνή.
Κλ. γιγνώσκεθ' ὑμεῖς, ἥτις ἔσθ' ἥδ' ἡ γυνή.
Χο. γιγνώσκομεν δῆτ'. ἀλλὰ τὰς ἄλλας ἄθρει.
Κλ. ἡδὶ δὲ δὴ τίς ἐστιν, ἡ τὸ παιδίον
ἔχουσα;
Γυ. δ'. τίτθη, νὴ Δί', ἐμή.
Μν. διοίχομαι.
Κλ. αὕτη σύ, ποῖ στρέφει; μέν' αὐτοῦ. τί τὸ κακόν;
Μν. ἔασον οὐρῆσαί μ'.
Κλ. ἀναίσχυντός τις εἶ.

næ viri, notam ad Pindari Nem. v. 2.

600. *λέληθεν ἡμᾶς*. Sic bene et perspicue scriptum in cod. Vulgo *ὑμᾶς*. Rursus commutata pronomina, quorum confusio in libris fere perpetua est.

601. *καὶ σὺ ξυνέξευρ' αὐτόν*. Perperam vulgo, metro vacillante, *συνέξευρ'*. Supra 553. bene editum *εὕρηχ' ὅσα ξύνοιδ'*—Atticum *ξὺν*, quod aliquoties diligentiam nostram fugit, ubique Aristophani reddendum, nisi si præcedens vocalis e metri lege corripi debeat. Præstat hoc Toupii commento prolato ad Suidam iii. 83. *καὶ σὺ συνανέξευρ' αὐτόν*.

603. *τίς ἡ πρώτη σύ*; Sic recte cod. Vulgo *τίς εἶ πρώτη σύ*; Articulus hic omnino necessarius: at verbum bene subauditur. *εἶ* et *ἡ* millies commutata.—Verba *ποῖ τις τρέψεται*; et mox *κακοδαίμων ἐγώ*, secum Mnesilochus dicit ad spectatores conversus, quæ ab aliis scenæ personis non exaudiri fingitur.

605. *ἔμ', ἥτις, ἤρου*; Sic bene edidit Zanettus. Juntina, ut in cod. est, habet *ἔμ' εἴτις ἤρου*; quam lectionem servarunt Basileenses et minores Batavæ. Meliorem adsumsit Kusterus e Parisina Wecheli: nam Venetas non noverat magis quam Juntinam.—Vulgo exciderat vocula *ναί*, quæ huic loco nonnihil addit leporis, et metrum sartum tectumque præstat. In cod. post *ἔμ' εἴτις ἤρου* picta lineola mutatæ personæ index: tum sequuntur verba *Κλεωνύμου γυνή*, quæ tamen ab eadem muliere proferuntur ac superiora illa. Manifestum est, inter duo ista commata mediam olim fuisse voculam, diversæ personæ tributam, quæque versum explebat. Est ipsissimum illud *ναί* a me repositum, quo Clisthenes mulieris quæstioni respondet. Satis inepto fulcro versum sustentabat Kusterus, particulam *γε* post *ἤρου* inserendo.

609. *διοίχομαι*. Hoc secum dicens Mnesilochus abscedit, ut qui e templo clam elabi meditetur: sed a Clisthene revocatur.

610. *τί τὸ κακόν*; Hæc verba in cod. ut vulgo, eidem personæ continuata. Mnesilocho tributa non male sic cohærerent, *τί τὸ κακόν; ἔασον οὐρῆσαί μ'*.

611. *ἀναίσχυντός τις εἶ*. Sic optime

σὺ δ' οὖν ποίει τοῦτ'. ἀναμένω γὰρ ἐνθάδε.
Χο. ἀνάμενε δῆτα, καὶ σκόπει γ' αὐτὴν σφόδρα.
μόνην γὰρ αὐτὴν, ὦ 'νερ, οὐ γιγνώσκομεν.
Κλ. πολύν γε χρόνον οὐρεῖς σύ.
Μν. νὴ Δί', ὦ μέλε.
στραγγουριῶ γάρ· ἐχθὲς ἔφαγον κάρδαμα.
Κλ. τί καρδαμίζεις; οὐ βαδιεῖ δεῦρ' ὡς ἐμέ;
Μν. τί δῆτά μ' ἕλκεις ἀσθενοῦσαν;
Κλ. εἰπ' ἐμοὶ,
τίς ἔστ' ἀνήρ σοι;
Μν. τὸν ἐμὸν ἄνδρα πυνθάνει;
τὸν δεῖνα γιγνώσκεις, τὸν ἐκ Κοθωκιδῶν;
Κλ. τὸν δεῖνα; ποῖον; ἔσθ' ὁ δεῖν', ὅς καί ποτε---
Μν. τὸν δεῖνα, τὸν τοῦ δεῖνα.
Κλ. ληρεῖν μοι δοκεῖς.
ἀνῆλθες ἤδη δεῦρο πρότερον;
Μν. νὴ Δία,
ὅσ' ἔτη γε.
Κλ. καὶ τίς σοῦ 'στι συσκηνήτρια;
Μν. ἡ δεῖν' ἔμοιγ'.
Κλ. οἴμοι τάλας, οὐδὲν λέγεις.
Γυ. ε'. ἄπελθ'. ἐγὼ γὰρ βασανιῶ ταύτην καλῶς
ἐκ τῶν ἱερῶν τῶν πέρυσι· σὺ δ' ἀπόστηθί μοι,
ἵνα μὴ 'πακούσῃς ὢν ἀνήρ. σὺ δ' εἰπ' ἐμοὶ,
ὅ τι πρῶτον ἡμῖν τῶν ἱερῶν ἐδείκνυτο.
φέρ' ἴδω, τί πρῶτον ἦν;
Μν. τί πρῶτον; ἐπίνομεν.
Γυ. ε'. τί δὲ μετὰ τοῦτο δεύτερον;

Kusterus in notis. Vulgo omissa vocula τις cum versus labe.

623. νὴ Δία, ὅσ' ἔτη γε. Sunt ista omnia Mnesilochi, ne minima quidem interpunctione in cod. distincta. Absurde vulgo verba ὅσ' ἔτη γε Clistheni tribuuntur, quærenti, juxta Kusteri interpretationem, *Quot sunt anni?*

630. Vulgo sic legitur hic versus:

φέρ' ἴδω, τί πρῶτον ἦν;—ἐπίνομεν.

toto deficiente pede. Poëtæ manum restituimus.

φέρ' ἴδω, τί πρῶτον ἦν;—τί πρῶτον; ἐπίνομεν.

Sic solent ad interrogationem responsuri, quæstionem repetere. Ran. 198. quærenti Charoni οὗτος, τί ποιεῖς; respondet Bacchus: ὅ τι ποιῶ; τί δ' ἄλλο γ' ἤ—Nub. 1248. quærenti Strepsiadi τουτὶ τί ἐστι; respondet Pasias: τοῦθ' ὅ τι ἐστί; κάρδοπος. Ibid. 787. quærenti Socrati τί δή γε πρῶτον ἐδιδάσκου; λέγε. respondet Strepsiades:

φέρ' ἴδω, τί μέντοι πρῶτον ἦν; τί πρῶτον ἦν.

qui locus hujusce geminus est et simillimus. Sæpissime contigit, ut repetitas ab auctore voces librarii semel tantum ponerent; cujus omissionis exemplum enotatum in Lys. 831.

Μν. προὐπίνομεν.
Γυ. ε'. ταυτὶ μὲν ἤκουσάς τινος· τί δὲ τὸ τρίτον;
Μν. σκάφιον Ξένυλλ' ᾔτησεν· οὐ γὰρ ἦν ἀμίς.
Γυ. ε'. οὐδὲν λέγεις. δεῦρ' ἐλθὲ, δεῦρ', ὦ Κλείσθενες·
ὅδ' ἐστὶν ὡνήρ, ὃν λέγεις.
Κλ. τί οὖν ποιῶ;
Γυ. ε'. ἀπόδυσον αὐτόν· οὐδὲν ὑγιὲς γὰρ λέγει.
Μν. κᾄπειτ' ἀποδύσετ' ἐννέα παίδων μητέρα;
Κλ. χάλα ταχέως τὸ στρόφιον, ὦ 'ναίσχυντε σύ.
Γυ. ε'. ὡς καὶ στιβαρά τις φαίνεται καὶ καρτερά·
καὶ, νὴ Δία, τιτθούς γ', ὥσπερ ἡμεῖς, οὐκ ἔχει.
Μν. στεριφὴ γάρ εἰμι, κοὐκ ἐκύησα πώποτε.
Γυ. ε'. νῦν; τότε δὲ μήτηρ ἦσθα παίδων ἐννέα.
Κλ. ἀνίστασ' ὀρθός. ποῖ τὸ πέος ὠθεῖς κάτω;
Γυ. ε'. τόδ', ἰδοὺ, ἔκυψε, καὶ μάλ' εὔχρων, ὦ τάλαν.
Κλ. καὶ ποῦ 'στιν;
Γυ. ε'. αὖθις ἐς τὸ πρόσθεν οἴχεται.

632. τί δὲ τὸ τρίτον; Perperam vulgo τί δὲ τρίτον, metro vacillante, quia δὲ ante τρ produci non potest, ut observavi supra 450. et ad Lys. 613. Quia in præcedentibus nude πρῶτον, δεύτερον, sine articulo videbat librarius, hic etiam eum omisit.

632. Quam huic versui medelam feci, eadem summus Bentleius Menandri restituit senarium, Emend. lv. p. 26.

ἢ ταῖς ἀνάγκαις, ἢ τὸ τρίτον ἔθει τινί.

ubi articulus itidem exciderat, metrumque fulserat Grotius inserta particula γε.

633. σκάφιον Ξένυλλ' ᾔτησεν· οὐ γὰρ ἦν ἀμίς. Hunc versum citat Pollux x. 45. e Comici Polyido, forte memoriæ lapsu: potuit tamen in binis fabulis exstare. Quod autem rebatur Bisetus, e Polluce scripturam hujus loci reformandam esse, et pro vulgato σκάφιον ξένη μ' ᾔτησεν, legi debere σκάφιον Ξένυλλ' ᾔτησεν, id certissimum est. Impressorum enim librorum corrupta est lectio: alteram liquido cod. exhibet ξένυλλ' ᾔτησεν. Superducta transversa lineola indicat nomen esse proprium, quod verum est.

635. ὅδ' ἐστὶν ὡνήρ, ὃν λέγεις. Vulgo minus bene ἀνὴρ, omisso articulo.

642. νῦν; τότε δὲ μήτηρ—Vulgo laborat hic versus interpunctionis et metri vitio. Impressi omnes δὴ pro δὲ habent. Hoc ad codicis fidem reposuimus, in quo etiam bene post νῦν distinctum: sed hoc præstat interrogative efferri. De metri vitio silent Kusterus et Berglerus. Hunc quidem id non animadvertisse, nihil est quod mirer: at illum Scaligeri excerpta, quibus utebatur, sagaciorem reddere poterant. In iis enotatum νῦν δέ· τότε δὲ—vel νῦν δή· τότε δὴ μήτηρ—quarum lectionum prior vulgata melior, altera deterior adhuc est.

644. Personis hoc loco absurdum in modum divisæ erant loquendi vices: v. 638. mulieri perperam tribuitur; ad Clisthenis partes pertinet, cui demandatum munus Mnesilochum arguendi. Dixerat ei mulier ἀπόδυσον αὐτόν. Tum ille pro imperio Mnesilochum jubet fasciam solvere: postea rursus eum jubet surgere rectumque stare. V. ἀνίστασ' ὀρθὸς Clistheni adscribi debuit: sequens totus est mulieris: in cod. uni personæ tributus est, sed male, ut vulgo, τοδὶ δὴ ἔκυψε scriptum est. Metrum et sensus flagitant, id quod reposuimus, τόδ', ἰδοὺ, ἔκυψε.

645. αὖθις ἐς τὸ πρόσθεν οἴχεται. Mallem ἐς τὸ νέρθεν, quod res ipsa flagitare videtur.

Κλ. οὐκ ἔν γε ταυθί.

Γυ. ε΄. ἀλλὰ δεῦρ' ἥκει πάλιν.

Κλ. ἰσθμόν τιν' ἔχεις, ἄνθρωπ'· ἄνω τε καὶ κάτω
τὸ πέος διέλκεις πυκνότερον Κορινθίων.

Γυ. ε΄. ὁ μιαρὸς οὗτος ταῦτ' ἄρ' ὑπὲρ Εὐριπίδου
ἡμῖν ἐλοιδορεῖτο.

Μν. κακοδαίμων ἐγώ,
εἰς οἷ' ἐμαυτὸν εἰσεκύλισα πράγματα.

Γυ. ε΄. ἄγε δή, τί δρῶμεν;

Κλ. τουτονὶ φυλάττετε
καλῶς, ὅπως μὴ διαφυγὼν οἰχήσεται·
ἐγὼ δὲ ταῦτα τοῖς Πρυτάνεσιν ἀγγελῶ.

Χορός.

ἡμᾶς τοίνυν μετὰ τοῦτ' ἤδη τὰς λαμπάδας ἁψαμένας χρὴ
ξυζωσαμένας τ' εὖ κἀνδρείως, τῶν θ' ἱματίων ἀποδύσας,
ζητεῖν εἴ που κἀλλος τις ἀνὴρ ἐσελήλυθε, καὶ περιθρέξαι
τὴν πνύκα πᾶσαν, καὶ τὰς σκηνάς, καὶ τὰς διόδους διαθρῆσαι,

647. Hic versus in codicis contextu omissus, in margine ab eadem manu adscriptus est. Bene eum a Biseto monitus Kusterus e Suida in Ἰσθμὸς Comico restituit; sed quod eum uncis inclusit, id minime probandum est. Corinthii, ne totam Peloponnesum circumnavigare cogerentur, naves machinis traducebant per Isthmum ab uno mari ad alterum. Sic intelligi debet vetus Scholiastes, cujus ad hunc locum verba descripsit Suidas: ἐπεὶ τὰς ναῦς διὰ τοῦ ἰσθμοῦ εἷλκον οἱ Κορίνθιοι, ὥστε μὴ περιέρχεσθαι. τοῦτο δὲ διισθμονίσαι ἐκάλουν. Dicebatur etiam διισθμεῖν, ὑπερισθμεῖν, ὑπερνεωλκεῖν, quorum verborum exempla apud Polybium reperiuntur. Male hoc de fossa accepit Kusterus, quum terrestri via navium illa traductio fieri soleret.

651. εἰσεκύλισα. Cod. ut vett. editt. perperam εἰσεκύλησα. Non magis hic quam infra 767. emendari debuit εἰσεκύλησα.

652. τουτονὶ φυλάττετε. Quis non videt ista in Clisthenis partes transferri debuisse? Absurde vulgo mulieri continuantur. At bene in cod. distincta sunt: post τί δρῶμεν ducta lineola mutatæ personæ index.

653. ὅπως μὴ διαφυγὼν οἰχήσεται. Vulgo deficiente syllaba οἴχεται, quod e scripturæ compendio ortum videtur. Genuinam lectionem certissime restituit Dawesius. Vesp. 51.

ἀρθεὶς ἀφ' ἡμῶν ἐς κόρακας οἰχήσεται.

De his Atticis futuris dictum ad Lys. 459.

654. τοῖς Πρυτάνεσιν. Sic bene cod. Vulgo poëtica forma Πρυτάνεσσιν, quæ ne metro quidem sustentando necessaria est.

655. μετὰ τοῦτ'. Sic cod. et editt. omnes præter novissimam, in qua, nescio unde, ἐπὶ τοῦτ'.

658. τὴν πνύκα. Male cod. ut Juntina, τὰς πύκνας. Legitimam scripturam reposuit Zanettus et enotavit in Excerptis Scaliger. Suavis est ad hunc locum Kusterus, qui librariorum errores, ubique corrigendos, in exemplum trahit, ut probet e recto πνὺξ declinari casus obliquos πυκνὸς, πυκνί, πύκνα, quod absurdum est. In Pnyce, de qua videndus Meursius Ath. Att. ii. 9. habebantur populi conciones: ideo templum in quo tunc concioni habendæ congregatæ erant mulieres, facete Comicus Pnycem appellat. διαθρῆσαι. Sic Kusterus in notis bene. Vide ad Lys. 408.

Ημ. εἶα δὴ πρώτιστα μὲν χρὴ κοῦφον ἐξορμᾶν πόδα,
καὶ διασκοπεῖν σιωπῇ πανταχῇ· μόνον δὲ χρὴ
μὴ βραδύνειν, ὡς ὁ καιρός ἐστι μὴ μέλλειν ἔτι,
ἀλλὰ τὴν πρώτην τρέχειν χρὴ ὡς τάχιστ' ἤδη κύκλῳ.
εἶα νῦν ἴχνευε, καὶ μάτευε ταχὺ πάντ',
εἴ τις ἐν τόποις ἑδραῖος ἄλλος αὖ λέληθεν ὤν.
πανταχῇ διάριψον ὄμμα,
καὶ τὰ τῇδε καὶ τὰ δεῦρο πάντ' ἀνασκόπει καλῶς.
ἢν γὰρ μὴ λάθῃ δράσας ἀνόσια,
δώσει τε δίκην, καὶ πρὸς τούτῳ
τοῖς ἄλλοισίν γ' ἔσται πᾶσιν
παράδειγμ' ὕβρεως, ἀδίκων τ' ἔργων,
ἀθέων τε τρόπων·
φήσει δ' εἶναί τε θεοὺς φανερῶς,
δείξει τ' ἤδη
πᾶσιν ἀνθρώποις σεβίζειν δαίμονας,
δικαίως τ' ἐφέποντας
ὅσια, καὶ νόμιμα μηδομένους,
ποιεῖν ὅ τι καλῶς ἔχει.
κἂν μὴ ποιῶσι ταῦτα, τοιάδ' ἔσται·
αὐτῶν ὅταν ληφθῇ τις ἀνόσια δρῶν,
μανίαις φλέγων,
λύσσῃ παράκοπος,

659. εἶα secunda brevi: sunt enim hi versus trochaici. Male vulgo hic et mox infra excusum εἶα. Est autem εἶα adverbium adhortandi, quod sæpe apud Comicum recurrit, maxime vero in Pace v. 459. seqq. Ab eo, eadem ratione, qua alia ab aliis adverbiis verba, de quibus supra ad v. 231. formatur verbum εἰάζω. Hesych. εἰάζων, εἶα ἐπικελεύων. Εὐριπίδης Χρυσίππῳ.

660. In cod. ut in vett. editt. inversæ cum metri et sententiæ labe voces: καὶ διασκοπεῖν σιωπῇ μόνον δὴ χρὴ πανταχῇ. Hic rursus metrum restituit Kusterus. Nihil in codd. frequentius obvium, quam hujuscemodi vocum trajectiones.

661. ὡς ὁ καιρός. *In prioribus editt. male legitur ὡς καιρὸς, omisso articulo ὁ, quem fulciendo metro hic inserui. Sic supra in Pluto v. 255. ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν.* KUSTERUS. Quis lecta hac nota non credat Kusterum e conjectura *infersisse* articulum ὁ? Quis ejus tergo non timeat, ne censoriæ virgæ subjiciatur vibicibus? Sed securi estote, ô boni: tutum eum præstabo. Est articulus ille ὁ non solum in August. cod., sed etiam in quinque primis editionibus. Non eo nomine culpandus est Kusterus, quod optima crisi versum hunc emendatiorem exhibuerit, quam Æm. Portus: sed quod Aristophanem edere aggressus, ne unam quidem editionum veterum, quæ alicujus esset momenti, consuluerit.

665. διάριψον. Male vulgo in trochaico versu διάρριψον.

678. ποιῶσι. Sic cod. recte. Nullum hic usum præstat ν paragogicum in iambico versu: ideo etiam v. 683. γυναιξὶ lego, non γυναιξίν.

εἴ τι δρῴη, πᾶσιν ἐμφανὲς ὁρᾶν
ἔστιν γυναιξὶ καὶ βροτοῖς,
ὅτι τὰ παράνομα, τά τ' ἀνόσια, θεὸς
ἀποτίνεται,
παραχρῆμά τε τίνεται.
Χο. ἀλλ' ἔοιχ' ἡμῖν ἅπαντά πως διεσκέφθαι καλῶς.
οὐχ ὁρῶμεν γοῦν ἔτ' ἄλλον οὐδέν' ἐγκαθήμενον.
Γυ. ζ'. ἆ, ἆ.
ποῖ, ποῖ σὺ φεύγεις; οὗτος, οὗτος, οὐ μενεῖς;
τάλαιν' ἐγώ, τάλαινα, καὶ τὸ παιδίον
ἐξαρπάσας μοι φροῦδος ἀπὸ τοῦ τιτθίου.
Μν. κέκραχθι· τοῦτο δ' οὐδέποτε σὺ ψωμιεῖς,
ἢν μή μ' ἀφῆτ'· ἀλλ' ἐνθάδ', ἐπὶ τῶν μηρίων
πληγὲν μαχαίρᾳ τῇδε φοινίας φλέβας,
καθαιματώσει βωμόν.
Γυ. ζ'. ὦ τάλαιν' ἐγώ.
γυναῖκες οὐκ ἀρήξετ'; οὐ πολλὴν βοὴν
στήσεσθε καὶ τροπαῖον; ἀλλὰ τοῦ μόνου
τέκνου με περιόψεσθ' ἀποστερουμένην;
Χο. ἔα, ἔα.
ὦ πότνιαι Μοῖραι, τί δὲ δέρκομαι
νεοχμὸν αὖ τέρας.
ὡς ἅπαν γάρ ἐστι τόλμης ἔργα κἀναισχυντίας.

686. παραχρῆμά τε τίνεται. Sic cod. et Venetæ editiones. Juntina γίνεται.

689. Exclamandi adverbia sunt extra versum. Ad eundem modum quo hic, scripta sunt in cod. et excusa in vett. editt. id est a seq. versu separata. In cod. ἆ ἆ: in Venetis editt. ἰώ. Versus autem deficiente syllaba claudicabat, vocula ποῖ semel tantum posita, quam a poëta geminatum fuisse acute Bisetus vidit. Sic infra 1093. Pl. 417. ποῖ, ποῖ; τί φεύγετον; Confer supra 196. 630. Lys. 831.

693. ἢν μή μ' ἀφῆτ'—vulgo ἀφείητ', quod in metri et in sermonis legem offendit. ἀφείημεν, ἀφείητε, formas esse Atticis inusitatas ostendit Dawesius p. 246. Tolerabilior esset codicis lectio ἀφεῖτε, legitima formatione, sartoque metro. Sed ἢν subjunctivo jungi debet, itaque ἀφῆτ' reponendum erat.

697. στήσεσθε καὶ τροπαῖον. Cod. et Juntina στήσεσθε τροπαῖον omissa copula, quam Venetæ editt. exhibent, restitutam a Zanetto sive ex metri necessitate et sermonis indole, sive e Comici Scholiaste ad Plutum 453. quem descripsit Corinthus de Dial. p. 8. In ceteris editt. claudicat hic versus, quem Kusterus a se primo restitutum fuisse arbitrabatur. De formula ἱστάναι βοὴν vide P. Leopardi Emendatt. vii. 22.

702. Tetrameter est trochaicus, cujus vulgo fracti sunt pedes, ὡς ἅπαντ', ἐστὶν τόλμης. In cod. ὡς ἅπαν γάρ ἐστιν τόλμης—oportuit ἐστί. Bene procedit phrasis, ἅπαν ἐστὶν ἔργα τόλμης καὶ ἀναισχυντίας. Aliter e Suida, quem tamen huc respexisse non liquet, Toupius Epist. Crit. p. 33.

ὡς ἅπαντ' ἐστὶ πλέα τόλμης ἔργα κἀναισχυντίας.

Suidæ verba sunt: ἅπαντα τόλμης πλέα κἀναισχυντίας. ἐπὶ τῶν ἰταμῶν καὶ ἀναιδῶν.

704. ἐξαράξω e certissima Toupii emendatione, quem vide ad Suidam i. 141. Vulgo legitur absque metro et sensu:

οἷον ὑμῶν ἐξάρξω τὴν ἄγαν αὐθαδίαν.

Sed ante Toupium sic legendum esse jam monuerat Reiskius, cujus, quia brevis est, totam notam proponam. ἐξαράξω τὴν ἄγαν αὐθαδ'—ὁ *quam pulchre vobis nimiam vestram audaciam excutiam! Confer Dionys. Halicarn. Ant.* p. 38. 44. Dawesium hic destituit nota illa sagacitas. Occurrit verbum ἐξαράττω Nub. 1373. Equit. 641.

706. Hujus etiam versus, prout vulgo legitur, metrum solutum:

δῆλον δῆθ', ὅτι γ' ἔχει μου 'ξαρπάσας τὸ παιδίον.

Proclive erat emendare ὅτιή γ' ἔχει. Placuit mihi magis ὅτι γ' οἴχεται. Sed fateor alterum præferri debuisse, quod a veteri scriptura unica tantum litera differt, eaque a librariis in hac voce alibi omissa. Exemplum habuimus in Lys. 1228. ἔχει ἐξαρπάσας valet ἐξήρπασε, formula satis obvia, de qua suffecerit legisse Valckenario observata ad Eurip. Phœn. 712.

οἷον αὖ δέδρακεν ἔργον, οἷον αὖ, φίλαι, τόδε;
Μν. οἷον ὑμῶν ἐξαράξω τὴν ἄγαν αὐθαδίαν.
Χο. ταῦτα δῆτ' οὐ δεινὰ πράγματ' ἐστὶ, καὶ περαιτέρω;
Γυ. ζ'. δεινὰ δῆθ' ὅτι γ' οἴχεταί μου 'ξαρπάσας τὸ παιδίον.
Χο. τί ἂν οὖν εἴποι πρὸς ταῦτά τις, ὅτε
τοιαῦτα ποιῶν ὅδ' ἀναισχυντεῖ;
Μν. κοὔπω μέντοι γε πέπαυμαι.
Γυ. ζ'. ἀλλ' οὖθ' ἥξεις ὅθεν ἥκεις,
φαύλως τ' ἀποδρὰς, οὐ λέξεις
οἷον δράσας διέδυς ἔργον.
λήψει δὲ κακόν.
Μν. τοῦτο μέντοι μὴ γένοιτο μηδαμῶς, ἀπεύχομαι.
Χο. τίς οὖν σοι, τίς ἂν ξύμμαχος ἐκ θεῶν
ἀθανάτων ἔλθοι ξὺν ἀδίκοις ἔργοις;
Μν. μάτην λαλεῖτε· τὴν δ' ἐγὼ οὐκ ἀφήσω.
Χο. ἀλλ' οὐ, μὰ τὼ θεώ, τάχ' οὐ
χαίρων ἴσως ἐνυβρίσεις,
λόγους τε λέξεις ἀνοσίους.
ἀθέοις ἔργοις γὰρ ἀντα-
μειψόμεσθά σ', ὥσπερ εἰκὸς, ἀντὶ τῶνδε.

709. κοὔπω μέντοι γε πέπαυμαι. Hinc litem Grammaticorum dirimas, de qua postremum auctorem Doctr. Particul. vide p. 699. En aliud e Platone exemplum initio librorum de Republica. καὶ λέγουσι μέν τι, οὐ μέντοι γε ὅσον οἴονται. Sic est etiam in veteri scripto libro.

710. Depravata est in omnibus libris hujus versiculi scriptura. In cod. ἀλλ' οὖν ἥκεισθ' ὅθεν ἥκεις. In quinque vett. editt. ἀλλ' οὖν ἥκεις θ' ὅθεν ἥκεις. Primus Frobenius copulam exsulare jussit, ediditque ἀλλ' οὖν ἥκεις γ' ὅθεν ἥκεις. Quæ lectio deinceps, licet absurdissima, per ceteras editt. propagata fuit. Ad sensum et prout flagitat sermonis ratio, reposui,

ἀλλ' οὖθ' ἥξεις ὅθεν ἥκεις.

οὔτε ἥξεις ὅθεν ἥκεις, οὔτε φαύλως ἀποδρὰς λέξεις. Vides quam bene nunc omnia cohæreant.

τάχα δέ σε μεταβαλοῦσ'
ἐπὶ κακὸν ἑτερότροπον
ἐπέχει τις τύχη.
ἀλλὰ τάσδε μὲν λαβεῖν χρῆν σ', ἐκφέρειν τε τῶν ξύλων,
καὶ καταίθειν τὸν πανοῦργον, πυρπολεῖν θ' ὅσον τάχος.
Γ. ζ'. ἴωμεν ἐπὶ τὰς κληματίδας, ὦ Μανία·
κἀγώ σ' ἀποδείξω θυμάλωπα τήμερον.
Μν. ὕφαπτε καὶ κάταιθε· σὺ δὲ τὸ Κρητικὸν
ἀπόδυθι ταχέως· τοῦ θανάτου δ', ὦ παιδίον,
μόνην γυναικῶν αἰτιῶ τὴν μητέρα.
τουτὶ τί ἐστίν; ἀσκὸς ἐγένεθ' ἡ κόρη
οἴνου πλέως, καὶ ταῦτα Περσικὰς ἔχων.
ὦ θερμόταται γυναῖκες, ὦ ποτίσαται,
κἀκ παντὸς ὑμῖν μηχανώμεναι πιεῖν,
ὦ μέγα καπήλοις ἀγαθὸν, ἡμῖν δ' αὖ κακόν·
κακὸν δὲ καὶ τοῖς σκευαρίοις, καὶ τῇ κρόκῃ.
Γ. ζ'. παράβαλλε πολλὰς κληματίδας, ὦ Μανία.
Μν. παράβαλλε δῆτα· σὺ δ' ἀπόκριναί μοι τοδί.
τουτὶ τεκεῖν φῄς;
Γ. ζ'. καὶ δέκα μῆνας αὔτ' ἐγὼ

726. Hic versus et tres sequentes vulgo Choro continuantur. Eos ego haud melius omnes Mulieri vi. tribueram. Quæ ad latus hujus versus minio valde diluto et tenuissimis characteribus scripta sunt in codice, aut negligenter legi, aut quid sibi vellent non satis perspectum habui. Nunc rem teneo. Literarum compendia hoc significant: πρὸς τὰς γυναῖκας (oportuit πρὸς τὴν γυναῖκα) scilicet præcedentem Chori sermonem ad Mnesilochum directum fuisse, hoc autem versu ad mulierem converti. Sed Mulieris vi. persona versui 728. præfigi debuiisse manifeste ostendit cum metri mutatum genus, tum versus 739. Postquam Chorus mulierem incitavit, ut adsumtis sociis ligna aggereret, Mnesilochumque combureret, statim illa jussa capessit, et cum famula abscedens huic dicit: *age, ô Mania, sarmenta arcessamus.* Moxque in scenam cum sarmentis reversa eidem suæ famulæ ait:

παράβαλλε πολλὰς κληματίδας, ὦ Μανία.

Delenda itaque Mulieris persona ante v. 726. adscribendaque ante versum

728.—χρῆν σ' ἐκφέρειν τε. In cod. χρὴ μ' ἐκφέρειν τε. In Juntina χρήν σ' ἐκφέρειν τε. Qua in scriptura præter accentum impersonalis verbi nihil mutandum erat. Zanettus tamen pro χρῆν edidit χρή.

730. σὺ δὲ τὸ Κρητικόν. Sic bene Kusterus in notis: vulgo σὺ τόδε τὸ Κρητικόν. Quod autem ait ille syllabam redundare, id falsum est:

ὕφαπτ | ε καὶ | καται | θε συ το | δε το κρη | τικον.

Sed anapæstus tribrachy subjectus minus modulatum versum facit: quod vero præcipuum est, particulam adversativam δὲ sententia flagitat, non autem demonstrativum τόδε. Hesych. Κρητικόν. ἱμάτιον λεπτὸν καὶ βραχύ. τὰ γὰρ τοιαῦτα, Κρητικὰ ἔλεγον. Ad quam glossam vide Interpretes.

735. ποτίσαται. De hac superlativi formatione Atticis scriptoribus familiari agit Eustathius ad Odyss. p. 1441. plurimis adductis exemplis. Sic Ran. 91. λαλίστερα. Pl. 27. κλεπτίστατον. Acharn. 425. πτωχίστερον.

ἤνεγκον.
Μν. ἤνεγκες σύ;
Γυ. ζ'. νὴ τὴν Ἄρτεμιν.
Μν. τρικότυλον; ἢ πῶς; εἰπ' ἐμοί.
Γυ. ζ'. τί μ' εἰργάσω;
ἀπέδυσας, ὦ 'ναίσχυντε, μου τὸ παιδίον,
τυννοῦτον ὄν.
Μν. τυννοῦτο;
Γυ. ζ'. μικρὸν, νὴ Δία.
Μν. πόσ' ἔτη δὲ γέγονε; τρεῖς χοᾶς, ἢ τέτταρας;
Γυ. ζ'. σχεδὸν τοσοῦτον, καὶ ὅσον ἐκ Διονυσίων.
ἀλλ' ἀπόδος αὐτό.
Μν. μὰ τὸν Ἀπόλλω τουτονί.
Γυ. ζ'. ἐμπρήσομεν τοίνυν σε.
Μν. πάνυ γ' ἐμπίμπρατε·
αὕτη δ' ἀποσφαγήσεται μάλ' αὐτίκα.
Γυ. ζ'. μὴ δῆθ', ἱκετεύω σ'· ἀλλ' ἔμ' ὅ τι χρῄζεις ποίει
ὑπέρ γε τούτου.
Μν. φιλότεκνός τις εἶ φύσει.
ἀλλ' οὐδὲν ἧττον ἥδ' ἀποσφαγήσεται.
Γυ. ζ'. οἴμοι τέκνον. δός μοι τὸ σφαγεῖον, Μανία,
ἵν' οὖν τό γ' αἷμα τοῦ τέκνου τοῦ 'μοῦ λάβω.

745. τυννοῦτον ὄν; τυννοῦτο. Vulgo bis τυνοῦτο. Cod. priore loco τυνοῦτον, bene saltem quoad vitatum hiatum. Dicitur τυννοῦτον et τυννοῦτο in neutro, ut τοσοῦτον et τοσοῦτο.

746. γέγονε. Vulgo γέγονεν.

πόσ' ἔτη δὲ γέγονε; τρεῖς χοᾶς, ἢ τέτταρας; *Quot annos vero natus est? tres Choas, an quatuor?* Sic verti debuit. Per Χόας intelligendum τὴν τῶν Χόων ἑορτὴν, cujus frequens in Acharnensibus mentio. Agebatur hoc festum Lenæorum, seu Anthesteriorum die secundo, quo vocabatur Χόες. Vide Meursium Gr. Fer. in Ἀνθεστήρια. Quotannis celebrabatur, quapropter assimulati infantis annos sciscitans Mnesilochus facete quærit, quot sit Choas natus. Huic quæstioni congruit mulieris responsum,

σχεδὸν τοσοῦτο, καὶ ὅσον ἐν Διονυσίων.

Fere tantum, et quantum effluxit temporis ab ultimis Anthesteriis. Nam per Dionysia hic Anthesteria significari, Choum quæ præcedit ostendit mentio. Quum autem infans ille nihil aliud sit quam uter vini plenus, rei accomodata est hæc annos computandi ratio. Veri enim haud absimile est vini ætatem Athenienses Liberalium numero indicasse. Aliæ hanc in rem apud alias gentes formulæ sunt in usu: in Galliæ quibusdam regionibus dici solet, *du vin de trois feuilles, de quatre feuilles.*

747. σχεδὸν τοσοῦτον, καὶ ὅσον ἐκ Διονυσίων. Sic cod. et vett. ediit. omnes. Kusterus nescio unde, χ' ὅσον ἐκ τῶν Δ. Observa autem in hoc versu quater recurrere eundem sonum ον. Scribe σχεδὸν τοσοῦτο καὶ ὅσον—

748. μὰ τὸν Ἀπόλλω τουτονί. Hic certe particula μὰ per se negat, quum nec præcedat nec sequatur alia negatio, nec particula adversativa. Sic rursus infra 897. Eq. 336. 339.

749. ἐμπίμπρατε. Vide ad Lys. 311.

754. Suidas: σφαγεῖον, τὸ τοῦ αἵματος δεκτικὸν ἀγγεῖον, ὃ εἶπεν ὁ ποιητὴς (Od. γ'. 444.) ἀμνίον.

Μν. ὕπεχ' αὐτὸ, χαριοῦμαι γὰρ ἕν γε τοῦτό σοι.
Γυ. ζ΄. κακῶς ἀπόλοι'· ὡς φθονερὸς εἶ καὶ δυσμενής.
Μν. τουτὶ τὸ δέρμα τῆς ἱερείας γίγνεται.
Γυ. ζ΄. τί τῆς ἱερείας γίγνεται;
Μν. τουτὶ λαβέ.
Γυ. η΄. ταλαντάτη Μίκα, τίς ἐξεκόρησέ σε;
τίς τὴν ἀγαπητὴν παῖδά σου 'ξῃρήσατο;
Γυ. ζ΄. ὁ πανοῦργος οὗτος. ἀλλ', ἐπειδήπερ πάρει,
φύλαξον αὐτὸν, ἵνα, λαβοῦσα Κλεισθένη,
τοῖσιν Πρυτάνεσιν, ἃ πεποίηχ' οὗτος, φράσω.
Μν. ἄγε δὴ τίς ἔσται μηχανὴ σωτηρίας;
τίς πεῖρα, τίς ἐπίνοι'; ὁ μὲν γὰρ αἴτιος,
κἄμ' ἐσκυλίσας ἐς τοιαυτὶ πράγματα,
οὐ φαίνετ' οὔπω. φέρε, τίν' ἂν, τίν' ἄγγελον
πέμψαιμ' ἐπ' αὐτόν; οἶδ' ἐγὼ καὶ δὴ πόρον
ἐκ τοῦ Παλαμήδους. ὡς ἐκεῖνος, τὰς πλάτας
ῥίψω γράφων. ἀλλ' οὐ πάρεισί μοι πλάται.

758. Creticam vestem, qua bibacula mulier utrem vini plenum involverat, ut speciem infantis præberet, projicit ei Mnesilochus, tanquam victimæ pellem. Alludit autem ad sacrorum morem, quo sacerdotibus cedebant reliqua e victimis, scilicet pelles et κωλαῖ. Vide Petitum de Leg. Att. p. 75.

760. ἐκκορέω idem significat, quod διακορέω, de quo supra ad v. 480. et sic forte intelligendus est Hesychius in glossa ἐκκοροῦσι, φθείρουσιν. At hic valet τὴν κόρην ἀφαιροῦμαι. Ludit in ambiguo Comicus: *Quis te devirginavit?* pro *Quis tibi puellam tuam ademit?* Priori modo ambiguitas in versione exprimi poterat, idque eo magis fieri debuit, quod sequens versus nulli alii rei additus videatur, quam ut ambiguo ἐξεκόρησε interpretamento sit. *Miserrima Mica, quis te devirginavit? quis dilectam et unicam filiolam tibi eripuit?*

766. τίς ἐπίνοι'; Male vulgo sine elisione ἐπίνοια.

767. κἄμ' ἐσκυλίσας. Nescio qui Kustero in mentem venerit genuinum hic esse ἐγκυκλήσας, quod etiamsi codd. præstarent, tamen vulgato anteponendum non esset.

768. Sic exhibent hunc versum duæ novissimæ editiones:

ὁ φαίνετ' ὄπω. φέρε δὴ, τίν' ἂν ἄγγελον.

Quartam senarii sedem deturpat trochæus, cujus vitii neutri editorum quicquam suboluit. Vellem Kusterus nos decuisset, unde hanc lectionem haberet, quæ in nulla vett. editt. reperitur. Habent illæ omnes,

οὐ φαίνετ' οὔπω. φέρε, τίν' οὖν ἄγγελον.

et sic etiam in cod. scriptum est, deficiente syllaba, quæ quintum expleat pedem. Præterea solœca est locutio τίν' ἄγγελον πέμψαιμ' ἐπ' αὐτόν; Ad loquendi normam oportet τίν' ἄγγελον πέμψω ἐπ' αὐτόν; vel τίν' ἄγγελον πέμψαιμ' ἂν ἐπ' αὐτόν; Hinc proclive erat Comico manum suam restituere.

οὐ φαίνετ' οὔπω. φέρε, τίν' ἂν, τίν' ἄγγελον
πέμψαιμ' ἐπ' αὐτόν;

Voculam τίν' geminatam librarius semel tantum posuit, cujus socordiæ compluria jam observata exempla, tum οὖν pro ἂν scripsit. Prius vidit Orvillius ad Charit. p. 200. fugit eum posterior labes. Vocis τίνα elegans est repetitio, et hæsitanti apprime conveniens. Ran. 120.

φέρε δὴ, τίν' αὐτῶν σοι φράσω πρώτην; τίνα;

Ran. 460.

ἄγε δὴ, τίνα τρόπον τὴν θύραν κόψω; τίνα;

771. Hic locus vulgo mendosus et mutilus est:

πόθεν οὖν γένοιντ' ἂν ἀθλίῳ πλάται; πόθεν;
τί δ' ἂν, εἰ ταδὶ τἀγάλματ' ἀντὶ τῶν πλατῶν
γράφων διαῤῥίπτοιμι; βέλτιον πολύ.
ξύλον γέ τοι καὶ ταῦτα, κἀκεῖν' ἦν ξύλον.
ὦ χεῖρες ἐμαὶ,
ἐγχειρεῖν χρῆν ἔργῳ πορίμῳ.
ἄγε δὴ πινάκων ξεστῶν δέλτοι,
δέξασθε σμίλης ὁλκοὺς,
κήρυκας ἐμῶν μόχθων. (οἴμοι·
τουτὶ τὸ ῥῶ μοχθηρὸν,
χωρεῖ, χωρεῖ ποίαν αὔλακα;)
βάσκετ', ἐπείγετε πάσας καθ' ὁδοὺς,
κείνῃ, ταύτῃ· ταχέως χρή.

Χορός.

ἡμεῖς τοίνυν ἡμᾶς αὐτὰς εὖ λέξωμεν παραβᾶσαι.
καί τοι πᾶς τις τὸ γυναικεῖον φῦλον κακὰ πόλλ' ἀγορεύει,
ὡς πᾶν ἐσμὲν κακὸν ἀνθρώποις, κἀξ ἡμῶν ἐστὶν ἅπαντα,
ἔριδες, νείκη, στάσις, ἀργαλέα λύπη, πόλεμος. φέρε δὴ νῦν,
εἰ κακόν ἐσμεν, τί γαμεῖθ' ἡμᾶς, εἴπερ ἀληθῶς κακόν ἐσμεν;
κἀπαγορεύετε μήτ' ἐξελθεῖν, μήτ' ἐγκύψασαν ἁλῶναι;
ἀλλ' οὑτωσὶ πολλῇ σπουδῇ τὸ κακὸν βούλεσθε φυλάττειν;
κἂν ἐξέλθοι τὸ γύναιόν ποι, κᾆθ' εὕροιτ' αὐτὸ θύραισιν,
μανίας μαίνεσθ', οὓς χρῆν σπένδειν καὶ χαίρειν, εἴπερ ἀληθῶς
ἔνδοθεν εὕρετε φροῦδον τὸ κακὸν, καὶ μὴ κατελαμβάνετ' ἔνδον.

ἀλλ' οὐ πάρεισιν αἱ πλάται.
πόθεν οὖν γένοιντ' ἄν μοι πλάται; πόθεν;

Alter versus toto pede mancus est. Orvillius loco supra citato legendum censet:

πόθεν οὖν γένοιντ' ἄν μοι πλάται; πόθεν; πόθεν;

Quod aliis se approbabit, aliis secus. Sed pedis defectus non unice considerandus erat. πλάται in hoc versu indefinite positum est sine articulo, recte. Cur, quæso, eidem nomini in sup. v. additus est articulus, tanquam si de certis quibusdam et definitis palmulis ageretur, quod falsum est? μοι in priore versu posuerat poëta, quod in altero fuit interpolatum. Vide an Comici manum agnoscas:

ἀλλ' οὐ πάρεισί μοι πλάται.
πόθεν οὖν γένοιντ' ἂν ἀθλίῳ πλάται;
πόθεν;

Adjectivum ἀθλίῳ superscriptum fuit pro declaratione μοι, quod se in locum genuinæ vocis subornavit, non persentiscente librario legitimum sic pedum numerum imminui.

773. Cod. ut vett. editt. τί δ' ἂν εἶτα διά σ' ἀγάλματ'—Genuinam lectionem perite restituit Kusterus e Suida in Παλαμήδης.

782. ποίαν αὔλακα. Sic bene cod. et sex primariæ editt. In recentioribus nescio unde ὁποίαν.

784. κείνῃ, ταύτῃ· ταχέως χρή. Vulgo κείνᾳ. ταῦτα ταχέως χρή. Scilicet non viderunt versum esse anapæsticum, ut superiores. Oportebat saltem κείνᾳ, ταύτᾳ· ταχέως χρή. Sed Dorismus ab hoc loco alienus est. E pravis Græcis prava latina dedit Kusterus: *festinate per omnes vias illuc: hæc enim fieri cito oportet.*

792. κἂν ἐξέλθοι. Sic cod. Vulgo ἐξέλθῃ. Perperam in cod. θύρασιν.

κἂν καταδαρθῶμεν ἐν ἀλλοτρίων παίσασαι καὶ κοπιῶσαι,
πᾶς τις τὸ κακὸν τοῦτο ζητεῖ, περὶ τὰς κλίνας περινοστῶν.
κἂν ἐκ θυρίδος παρακύπτωμεν, ζητεῖ τὸ κακὸν τεθεᾶσθαι·
κἂν αἰσχυνθεῖσ' ἀναχωρήσῃ, πολὺ μᾶλλον πᾶς ἐπιθυμεῖ
αὖθις παρακύψαν ἰδεῖν τὸ κακόν. οὕτως ἡμεῖς ἐπιδήλως
ὑμῶν ἐσμὲν πολὺ βελτίους· βάσανός τε πάρεστιν ἰδέσθαι.
βάσανον δῶμεν, πότεροι χείρους. ἡμεῖς μὲν γὰρ φαμὲν ὑμᾶς·
ὑμεῖς δ' ἡμᾶς. σκεψώμεθα δὴ, κἀντιτιθῶμεν πρὸς ἕκαστον,
παραβάλλουσαι τῆς τε γυναικὸς καὶ τἀνδρὸς τοὔνομ' ἕκαστον.
Ναυσιμάχης μὴν ἥττων ἐστὶν Χαρμῖνος· δῆλα δὲ τἄργα.
καὶ μὲν δὴ καὶ Κλεοφῶν χείρων πάντως δήπου Σαλαβακχοῦς.
πρὸς Ἀριστομάχην δὲ χρόνου πολλοῦ, πρὸς ἐκείνην τὴν Μαραθῶνι,
καὶ Στρατονίκην, ὑμῶν οὐδεὶς οὐδ' ἐγχειρεῖ πολεμίζειν.
ἀλλ' Εὐβούλης τῶν πέρυσίν τις βουλευτὴς ἐστὶν ἀμείνων,
παραδοὺς ἑτέρῳ τὴν βουλείαν; οὐδ' αὐτὸς τοῦτό γε φήσεις.
οὕτως ἡμεῖς πολὺ βελτίους τῶν ἀνδρῶν εὐχόμεθ' εἶναι.
οὐδ' ἂν κλέψασ' γυνὴ ζεύγει κατὰ πεντήκοντα τάλαντα
ἐς πόλιν ἔλθοι τῶν δημοσίων· ἀλλ' ἢν τὰ μέγισθ' ὑφέληται,
φορμὸν πυρῶν τἀνδρὸς κλέψασ', αὐθήμερον αὔτ' ἀπέδωκεν.
ἀλλ' ἡμεῖς ἂν πολλοὺς τούτων
ἀποδείξαιμεν ταῦτα ποιοῦντας·
καὶ πρὸς τούτοις γάστριδας ἡμῶν
ὄντας μᾶλλον, καὶ λωποδύτας,
καὶ βωμολόχους, κἀνδραποδιστάς.
καὶ μὲν δήπου καὶ τὰ πατρῷά γε
χείρους ἡμῶν εἰσὶν σώζειν.
ἡμῖν μὲν γὰρ σῶν ἔτι καὶ νῦν
τἀντίον, ὁ κανὼν, οἱ καλαθίσκοι,
τὸ σκιάδειον·
τοῖς δ' ἡμετέροις ἀνδράσι τούτοις

795. παίσασαι. Male vulgo παίζουσαι, contra manifestum sensum et temporum rationem. Non dormiunt *ludentes*, sed *postquam luserunt*.

807. ὑμῶν οὐδείς. Typothetæ culpa in novissima Batava excusum ἡμῶν.

809. οὐδ' αὐτὸς τοῦτό γε φήσεις. Verum est, quod ait Kusterus, melius processurum sensum, si legatur φήσει: et hoc reponi debuit.

812. ὑφέληται. Sic optime cod. Vulgo ἀφέληται. Signatum hic est verbum ὑφελέσθαι, *suffurari*.

813. κλέψασ' αὐθήμερον. Male vulgo sine elisione κλέψασα.

815. ἀποδείξαιμεν. Vulgo ἀποδείξομεν claudicante metro et solœca phrasi. ἡμεῖς πολλοὺς ἀποδείξαιμεν ἄν.

824. ἀνδράσι et v. seq. ἀπόλωλεν flagitat anapæstici metri lex, quod non animadverterunt editores. ἀνδράσι est in cod. cujus hic non requiritur consensus. Vulg. ἀνδράσιν et ἀπόλωλε.

ἀπόλωλεν μὲν πολλοῖς ὁ κανὼν
ἐκ τῶν οἴκων αὐτῇ λόγχῃ·
πολλοῖς δ' ἑτέροις ἀπὸ τῶν ὤμων
ἐν ταῖς στρατιαῖς
ἔρριπται τὸ σκιάδειον.
πόλλ' ἂν αἱ γυναῖκες ἡμεῖς ἐν δίκῃ μεμψαίμεθ' ἂν
τοῖσιν ἀνδράσιν δικαίως· ἓν δ' ὑπερφυέστατον.
χρῆν γὰρ, ἡμῶν εἰ τέκοι τις ἄνδρα χρηστὸν τῇ πόλει,
ταξίαρχον, ἢ στρατηγὸν, λαμβάνειν τιμήν τινα,
προεδρίαν τ' αὐτῇ δίδοσθαι Στηνίοισι καὶ Σκίροις,
ἔν τε ταῖς ἄλλαις ἑορταῖς, αἷσιν ἡμεῖς ἤγομεν·
εἰ δὲ δειλὸν καὶ πονηρὸν ἄνδρα τις τέκοι γυνὴ,
ἢ τριήραρχον πονηρὸν, ἢ κυβερνήτην κακὸν,
ὑστέραν αὐτὴν καθῆσθαι, σκάφιον ἀποκεκαρμένην,
τῆς τὸν ἀνδρεῖον τεκούσης. τῷ γὰρ εἰκὸς, ὦ πόλις,
τὴν Ὑπερβόλου καθῆσθαι μητέρ' ἠμφιεσμένην
λευκὰ, καὶ κόμας καθεῖσαν, πλησίον τῆς Λαμάχου,
καὶ δανείζειν χρήμαθ', ᾗ χρῆν, εἰ δανείσειέν τινι,
καὶ τόκον πράττοιτο, διδόναι μηδέν' ἀνθρώπων τόκον,
ἀλλ' ἀφαιρεῖσθαι βίᾳ τὰ χρήματ', εἰπόντας τοδί·
ΑΞΙΑ ΓΟΥΝ ΕΙ ΤΟΚΟΥ, ΤΕΚΟΥΣΑ ΤΟΙΟΥ-
ΤΟΝ ΤΟΚΟΝ.

828. ἐν ταῖς στρατιαῖς. Cod. στρατιαῖς. Vide ad Lys. 592.

832. χρῆν γὰρ—Vulgo χρή. Illud ad sensum et ex indole linguæ melius est. Sic infra 842.

834. Στηνίοισι. Cod. ut vett. editt. τηνίοισι. Genuinam lectionem erudite restituit Kusterus. Vide Hesychii interpretem ad glossam Στήνια.

835. αἷσιν ἡμεῖς ἤγομεν, pro ἃς ἡμεῖς ἤγομεν. Attica constructio est notissima, quam semel animadvertisse satis erit. Hic ex metri lege aliter scribi non potuit. Sed ubi casum verbi non respuit versus, illum sæpe pro casu nominis posuerunt librarii; ut Pl. 1128.

οἴμοι δὲ κωλῆς, ἧς ἐγὼ κατήσθιον.

Vesp. 907.

τῆς μὲν γραφῆς ἠκούσαθ', ἧς ἐγραψάμην.

Utrobique vulgo legitur ἣν. In Sophoclis Electra 636.

ὅπως λυτηρίους
εὐχὰς ἀνάσχω δειμάτων, ὧν νῦν ἔχω.

Cod. unus habet ἃ νῦν ἔχω.

836. εἰ—τέκοι, ut supra 832. ex linguæ indole scribi debuit. Solœce vulgo ἢν—τέκοι. Eadem menda inquinatus est v. 842. ubi pro ᾗ χρῆν, εἰ δανείσειέν τινι, in recentioribus editt. legitur ᾗ χρῆν, κ' ἢν δανείσειέν τινι: quo nihil magis solœcum. Præterea κ' ἢν a nescio quo interpolatum fuit. Cod. χρήματ' ἢν χρῆν ἢν δανείσειέ τινι. Juntina: χρήματα τ' ἂν χρῆν ἢν δανείσειέ τινι. Venetæ, χρήματα τῇ χρῆν ἢν δανείσειέ τινι. Vides lectionem librorum omnium mendosam esse, in nullo tamen vetere esse κ' ἢν.

838. σκάφιον ἀποκεκαρμένην. Hic σκάφιον genus tonsuræ notat Hesych. σκάφιον—εἶδος κουρᾶς τῆς κεφαλῆς, ὃ κείρεσθαι φασὶ τὰς ἑταιρευούσας· εἶναι δὲ περιτρόχαλον. Ad hunc Comici locum respexit Eustathius ad Iliad. p. 907. l. 41. At in Av. v. 806.

σὺ δὲ κοψίχῳ γε σκάφιον ἀποτετιλμένῳ.

σκάφιον non jam *tonsuram* notat, sed ipsum *caput*, ut e Salmasii observatione ad illum locum ostendetur.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ, ΓΥΝΗ Η, ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ, ΠΡΥΤΑΝΙΣ, ΧΟΡΟΣ.

Μν. ΙΛΛΟΣ γεγένημαι προσδοκῶν· ὁ δ᾽ οὐδέπω.
τί δῆτ᾽ ἂν εἴη τοὐμποδών; οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως
οὐ τὸν Παλαμήδην ψυχρὸν ὄντ᾽ αἰσχύνεται.
τῷ δῆτ᾽ ἂν αὐτὸν προσαγαγοίμην δράματι;
ἐγᾦδα· τὴν καινὴν Ἑλένην μιμήσομαι.
πάντως ὑπάρχει μοι γυναικεία στολή.
Γυ. η΄. τί αὖ σὺ κυκανᾷς; ἢ τί κοικύλλεις ἔχων;
πικρὰν Ἑλένην ὄψει τάχ᾽, εἰ μὴ κοσμίως

846. ἰλλὸς γεγένημαι προσδοκῶν. Sic libri omnes recte. Erudite nugatur Kusterus, falsam conjecturam exemplis illustrans, quæ nihil huc faciunt, αὖος γεγένημαι προσδοκῶν. Mnesilocho deflexis oculis indesinenter spectanti versus eam partem, qua se visurum sperabat accedentem Euripidem, contigit id quod natura fert, quodque nemo non expertus est, si diu oculorum aciem aliquo intenderit, ut dolerent ei oculi, eosque movere non posset, ita ut, vel invito eo, semper versus eandem partem conversi manerent, licet eo non amplius spectaret, quod eorum est, qui ἰλλοί, *strabi*, dicuntur. *Quis unquam*, ait Kusterus, *vel legit vel audivit aliquem exspectando strabum factum fuisse?* Non, *exspectando*, sed *spectando*, an is quem exspectaret veniret, strabus factus est. Unum altero intelligitur, qui tropus, ni fallor, συνεκδοχὴ appellatur. Si quis aliquid *exspectat*, eo *spectat*, unde illud venire possit. Eadem prorsus loquendi forma utitur Plautus Men. v. 3. 6.

Lumbi sedendo; oculi *exspectando* dolent.

Sic enim in Plauti codd. et optimis editt. legitur: perperam in recentioribus *spectando*. Quod autem in Excerptis Scaligeri reperitur ἄλλος, ab αὖος multo remotius, quam ab ἰλλὸς, id nauci non esse manifestum est. Sed qua brevitate et obscuritate concinnata sunt ista Excerpta, nescimus unde hanc lectionem protulerit eorum redactor, an e scripto libro, an e conjectura. Si aliquo in codice scriptura illa reperta fuerit, error inde ortus est, quod olim initiales literas non scribebant librarii: vacuum relinquebant spatium, quo calligraphi manu litera auro variisque coloribus pingenda erat. Si forte librarius in vetus exemplar incidit, ubi hoc loco majuscula litera omissa fuerat, quum λλος reperiret, quid imperito homini prius in mentem venire debuit quam notissimum vocabulum Ἄλλος? et hoc fundamento nititur Kusteri emendatio. Confer Hemsterhusium ad Hesychii glossam ἰλλώπτειν.— ὁ δ᾽ οὐδέπω. Subauditur ἥκει, προσέρχεται, φαίνεται, vel simile quid. Nihil in familiari et comico sermone tritius. Hoc tamen etiam in iisdem excerptis sollicitatum video, proposita lectione προσδοκῶν Εὐριπίδην: qua admissa, nihil erit quo referantur sequentia, τί δῆτ᾽ ἂν εἴη τοὐμποδών;

852. κυκανᾷς. Sic ad metri legem scribendum esse, viderunt interpretes. Qui supra v. 429. in textu reposuerat κυρκανᾷς, hic eadem ex causa Berglerus κυκανᾷς reponere debebat, quod fecisset utique, si ipse Comicum edidisset. Utrumque dicitur κυκανᾷν et κυρκανᾷν. Etymol. M. κυκανᾷ, ἀπὸ τοῦ κυκῶ, τὸ ταράσσω· ἐὰν δὲ κυρκανᾷ, πλεονασμῷ τοῦ ρ.—Hesych. κοικύλλειν, περιβλέπειν. Cetera apud eum vide.

853. πικρὰν Ἑλένην ὄψει τάχ᾽. In Av. 1468.

πικρὰν τάχ᾽ ὄψει τριψοδικοπανουργίαν.

Similem minandi formulam observavi in Apollonio iii. 375. Alius ejusd. poëtæ locus Comico nostro admoveri poterat. Est ubi Jason ad Argum ait l. iii. 487.

μελέη γε μὲν ἧμιν ὄνειαρ
ἐλπωρή, ὅτε νόστον ἐπετρεψάμεθα γυναιξίν.

quod simile est Calonicæ sententiæ Lys. 31.

ἐν ταῖς γυναιξίν; ἐπ᾽ ὀλίγου γὰρ εἴχετο.

ἕξεις, ἕως ἂν τῶν Πρυτανέων τις φανῇ.
Μνησίλοχος ὡς Ἑλένη.
" Νείλου μὲν αἵδε καλλιπάρθενοι ῥοαί,
" ὃς ἀντὶ δίας ψεκάδος Αἰγύπτου πέδον
" λευκῆς νοτίζει μελανοσυρμαῖον λεών.
Γυ. η΄. πανοῦργος εἶ, νὴ τὴν Ἑκάτην τὴν φωσφόρον.
Μν. " ἐμοὶ δὲ γῆ μὲν πατρὶς οὐκ ἀνώνυμος,
" Σπάρτη, πατὴρ δὲ Τυνδάρεως.
Γυ. η΄. σοί γ᾽ ὦ ὤλεθρε,
πατὴρ ἐκεῖνός ἐστι; Φρυνώνδας μὲν οὖν.
Μν. " Ἑλένη δ᾽ ἐκλήθην.
Γυ. η΄. αὖθις αὖ γίγνει γυνή,
πρὶν τῆς ἑτέρας δοῦναι γυναικίσεως δίκην;
Μν. " ψυχαὶ δὲ πολλαὶ δι᾽ ἔμ᾽ ἐπὶ Σκαμανδρίαις
" ῥοαῖσιν ἔθανον.
Γυ. η΄. ὤφελες δὲ καὶ σύ γε.
Μν. " κἀγὼ μὲν ἐνθάδ᾽ εἰμ᾽· ὁ δ᾽ ἄθλιος πόσις
" οὑμὸς Μενέλεως οὐδέπω προσέρχεται.
" τί οὖν ἔτι ζῶ τῶν κοράκων πονηρίᾳ;
" ἀλλ᾽ ὥσπερ αἰκάλλει τι καρδίαν ἐμήν,
" μὴ ψεῦσον, ὦ Ζεῦ, τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος.
Εὐριπίδης ὡς Μενέλαος.
" τίς τῶνδ᾽ ἐρυμνῶν δωμάτων ἔχει κράτος,
" ὅστις ξένους δέξαιτο, ποντίῳ σάλῳ

855. Est initium dramatis Euripidei, ubi v. 2. legitur ψεκάδος. Vulgati Comici libri habent ψακάδος, quod perinde est; et sic etiam in cod. scriptum. Sed primæ syllabæ superscripta ab eadem manu litera ε. Tertium versum ridiculi causa immutavit Comicus: apud Tragicum legitur:

λευκῆς τακείσης χιόνος ὑγραίνει γύας.

859. Versus ex Euripidis Helena 16.

861. ἐστι; Φρυνώνδας. Editt. omnes ἐστιν contra metri legem. Recte cod. ἐστι.

862. Ἑλένη δ᾽ ἐκλήθην. Ex Euripide v. 22.—γίγνει. Male vulgo γίγνῃ.

864. Ex Euripide v. 52.

866. Versus est ex Helenæ prologo 49. Male in Comici editt. excusum σὺ δ᾽ ἄθλιος, pro ὁ δ᾽ ἄθλιος.

867. Μενέλεως, Attice. Vulgo Μενέλαος.

868. Helena apud Euripidem bis ait v. 56. et 301.

τί δῆτ᾽ ἔτι ζῶ;—

870. μὴ ψεῦσον. Veteribus Grammaticis tanquam novum et inusitatum hoc enotatum. Vetandi particula μὴ cum aoristis subjunctivis construi solet. Vide Kœnium ad Corinthum p. 6. ubi simile adducitur exemplum e Lysistrata, μὴ φίλησον, quod in illa fabula non reperietur in posterum. Vide quæ notavimus ad v. 1036.

871. Verba sunt Teucri in Euripidis dramate v. 68. Versus qui sequuntur duos non memini apud Euripidem legisse.

872. ὅστις ξένους δέξαιτο. Mallem ὃς ἂν ξένους δέξαιτο. In Euripidis dramate legitur v. 443.

“ κάμνοντας ἐν χειμῶνι καὶ ναυαγίαις;
Μν. “ Πρωτέως τάδ' ἐστὶ μέλαθρα.
Ευ. “ ποίου Πρωτέως;
Γυ. η'. ὦ τρισκακόδαιμον, ψεύδεται, νὴ τὼ θεώ,
ἐπεὶ τέθνηκε Πρωτέας ἔτη δέκα.
Ευ. “ ποίαν δὲ χώραν εἰσεκέλσαμεν σκάφει;
Μν. “ Αἴγυπτον.
Ευ. “ ὦ δύστηνος, οἷ πεπλώκαμεν,
Γυ. η'. πείθει τι, ὦ μέλε, τῷ κακῶς ἀπολουμένῳ,
ληροῦντι λῆρον; Θεσμοφόριον τουτογί.
Ευ. “ αὐτὸς δὲ Πρωτεὺς ἔνδον ἔστ', ἢ 'ξώπιος;
Γυ. η'. οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ ναυτιᾷς ἔτ', ὦ ξένε,
ὅστις γ' ἀκούσας ὅτι τέθνηκε Πρωτέας,
ἔπειτ' ἐρωτᾷς, ἔνδον ἔστ', ἢ 'ξώπιος.
Ευ. “ αἶ, αἶ· τέθνηκε. ποῦ δ' ἐτυμβεύθη τάφῳ;
Μν. “ τόδ' ἐστὶν αὐτοῦ σῆμ', ἐφ' ᾧ καθήμεθα.
Γυ. η'. κακῶς ἄρ' ἐξόλοιο, κἀξολεῖ γέ τοι,
ὅστις γε τολμᾷς σῆμα τὸν βωμὸν καλεῖν.
Ευ. “ τί δὲ δὴ σὺ θάσσεις τάσδε τυμβήρεις ἕδρας,

τίς ἂν πυλωρὸς ἐκ δόμων μόλοι,
ὅστις διαγγείλειε τἄμ' εἴσω κακά;

Sed ibi positum ἂν cum priore verbo, alteri etiam servit. Hujus loci diversa ratio est.

874. Traducta etiam hæc ex Euripidis Helena v. 467.

Μενέλαος.
τίς δ' ἥδε χώρα; τοῦ δὲ βασίλειοι δόμοι;
Γραῦς.
Πρωτεὺς τάδ' οἰκεῖ δώματ'· Αἴγυπτος δὲ γῆ.
Μενέλαος.
Αἴγυπτος; ὦ δύστηνος, οἷ πέπλευκ' ἄρα.

875. Audito Protei nomine, veteris historiæ mulier imperita credit de quodam Atheniense illos loqui, cui nomen fuerat Proteas. Similis est facetiæ, quod apud Molierium nostrum (*La Comtesse d'Escarbagnas, Sc.* xvi.) ridicula muliercula audito Martialis Poëtæ latini nomine, ait: *Quoi? Martial fait-il des vers? je pensois qu'il ne fit que des grands.* Proteæ Epiclis filii, Atheniensium classis præfecti meminit Thucydides.

879. Hic versus toto pede mutilus vulgo legitur: πείθει τι τῷ κακῶς ἀπολουμένῳ; Satis probabiliter sic supplevit Scaliger:

πείθει τι τῷ κακῷ κακῶς ἀπολουμένῳ;

Non minus probabile est et usitatum, quod dedi:

πείθει τι, ὦ μέλε, τῷ κακῶς ἀπολουμένῳ;

Estque hic versus altero numerosior.

880. Θεσμοφόριον τουτογί. Sic bene Juntina et exinde quatuor editt. vett. In Frobeniana τουτονί, ut mendose scriptum in cod. ex facili permutatione literarum ν et γ. Recentiores τουτοΐ. Nullis inspectis vett. libris, τουτογὶ suadebat Kœnius ad Corinthum p. 56.

881. Apud Euripidem 473. aliis verbis idem quærit Menelaus:

ἔστ' οὖν ἐν οἴκοις, ὅντιν' ὀνομάζεις, ἄναξ;

Et mox, postquam audiit Proteum fato functum esse, filiumque regni heredem reliquisse, de hoc rursus quærit:

ποῦ δῆτ' ἂν εἴη; πότερον ἐκτὸς, ἢ 'ν δόμοις;

Hunc versum fecisse videtur Comicus, ut Euripidem taxaret ob frequentem usum nominis ἐξώπιος.

886. Anus apud Euripidem v. 474. τόδ' ἐστὶν αὐτοῦ μνῆμα.

889. τί δὲ δὴ σὺ θάσσεις. Perperam vulgo titubante versu, τί δὲ σὺ θάσσεις; vide notata ad Lys. 372. Orvillius ad

“ φάρει καλυπτὸς, ὦ ξένη;
Μν. “ βιάζομαι
“ γάμοισι Πρωτέως παιδὶ συμμῖξαι λέχος.
Γυ. η'. τί, ὦ κακόδαιμον, ἐξαπατᾷς αὖ τὸν ξένον;
οὗτος πανουργῶν δεῦρ' ἀνῆλθεν, ὦ ξένε,
ὡς τὰς γυναῖκας, ἐπὶ κλοπῇ τοῦ χρυσίου.
Μν. “ βαῦζε, τοὐμὸν σῶμα βάλλουσα ψόγῳ.
Ευ. “ ξένη, τίς ἡ γραῦς, ἡ κακοῤῥοθοῦσά σε;
Μν. “ αὕτη Θεονόη Πρωτέως - - -
Γυ. η'. μὰ τὼ θεώ·
εἰμὶ Κριτύλλα γ' Ἀντιθέου Γαργηττόθεν·
σὺ δ' εἶ πανοῦργος.
Μν. “ ὁπόσα τοι βούλει, λέγε.
“ οὐ γὰρ γαμοῦμαι σῷ κασιγνήτῳ ποτὲ,
“ προδοῦσα Μενέλεων τὸν ἐμὸν ἐν Τροίᾳ πόσιν.
Ευ. “ γύναι, τί εἶπας; στρέψον ἀνταυγεῖς κόρας.
Μν. “ αἰσχύνομαί σε, τὰς γνάθους ὑβρισμένη.
Ευ. “ τουτὶ τί ἐστιν; ἀφασία τις τοί μ' ἔχει.

Charit. p. 147. τί δαὶ σὺ θάσσεις, vel τί δὲ σὺ θοάζεις legendum censet.

891. Helena in Prologo apud Euripidem v. 68.

παῖς ὁ τοῦ τεθνηκότος
θηρᾷ γαμεῖν με.

895. τοὐμὸν σῶμα, id est με. Periphrasin Euripidi usitatam irridet. Alcest. 647.

οὐκ ἦσθ' ἄρ' ὀρθῶς τοῦδε σώματος πατήρ.

Confer. Heracl. 91. 529.

896. ἡ κακοῤῥοθοῦσά σε. Vox tragica, ut sunt aliæ omnes quibus utitur Comicus in hac parodia, Tragicorum, Euripidisque maxime, stylum salse perstringens. Verbum κακοῤῥοθεῖν legitur in Æschyli S. Th. 578. ex nostra emendatione:

καὶ τὸν σὸν αὖθις ὁμόσπορον κακοῤῥοθῶν.

898. εἰμὶ Κριτύλλα γ' Ἀντιθέου Γαργηττόθεν. Emendate sic liquido scriptum est in cod. Ridicula est lectio Juntinæ editionis:

εἰ μὲν Κριτύλλα γ' ἀντὶ θεῶν γὰρ γηττόθεν.

quam servant vel totam, vel partim aliæ vett. editt. E tribus mendis duas sustulit Zanettus excudendo εἰμὶ et γαργηττόθεν. Tertia ἀντὶ θεῶ Berglero consideratione digna visa est, eique *nimis ineptam* suggessit notam.

Omni mendæ suspicione vacat hic versus, qui tertius, ni fallor, est in universis Comici nostri reliquiis senarius, ubi vocalis brevis ante tenuem et liquidam producatur. Aliter metro aptari non poterat nomen proprium Κριτύλλα.

900. Antigone in Eurip. Phœnissis Creonti ait v. 1687.

ἦ γὰρ γαμοῦμαι ζῶσα παιδὶ σῷ ποτε;

901. Μενέλεων. Sic ex metri necessitate hoc loco legendum: vulgo Μενέλαον, syllaba in versu redundante. In cod. προδοῦσα Μενέλεων ἐμὸν ἐν Τροίᾳ πόσιν. Quo quidem modo constant numeri: sed desideratur articulus, quem abesse non patitur linguæ ratio.

904. Apud Euripidem Herc. Fur. 515. Megara præter spem maritum Herculem videns, Amphitryoni ait:

ὦ πρέσβυ, λεύσσω τἀμὰ φίλτατ', ἢ τί φῶ;

cui respondet senex:

οὐκ οἶδα, θύγατερ· ἀφασία δὲ κἄμ' ἔχει.

In Helena autem Menelaus uxori suæ, quam nondum agnovit, ait, v. 556.

ὡς δέμας δείξασα σὸν,
ἔκπληξιν ἡμῖν ἀφασίαν τε προστιθεῖς.

BERGLER.

Confer quæ notavit in Epist. Cr. ii. p.

" ὦ θεοὶ, τίν' ὄψιν εἰσορῶ; τίς εἶ, γύναι;
Μν. " σὺ δ' εἶ τίς; αὐτὸς γάρ σε κἄμ' ἔχει λόγος.
Ευ. " Ἑλληνὶς εἶ τις, ἢ 'πιχωρία γυνή;
Μν. " Ἑλληνίς. ἀλλὰ καὶ τὸ σὸν θέλω μαθεῖν.
Ευ. " Ἑλένῃ σ' ὁμοίαν δὴ μάλιστ' εἶδον, γύναι.
Μν. " ἐγὼ δὲ Μενελάῳ σ', ὅσα γ' ἐκ τῶν ἰφύων.
Ευ. " ἔγνως ἄρ' ὀρθῶς ἄνδρα δυστυχέστατον.
Μν. " ὦ χρόνιος ἐλθὼν σῆς δάμαρτος ἐς χέρας,
" λαβέ με, λαβέ με, πόσι·
" περίβαλλε δὲ χέρας.
" φέρε, σε κύσω. ἄπαγέ μ', ἄπαγ', ἄπαγ', ἄπαγέ με,
" λαβὼν ταχὺ πάνυ.
Γυ. ή. κλαύσετ' ἄρα, νὴ τὼ θεώ,

61. elegantissimus Ruhnkenius ad Apollonii versum:

ὡς ηὔδα. Κύπριν δ' ἐπεστασίη λάβε μῦθον.

905. Hic versus ex Euripideo in Helena 565. paululum immutatus.

τίς εἶ; τίν' ὄψιν σὴν, γύναι, προσδέρκομαι;

Quatuor sequentes ex Euripidis dramate nulla mutatione desumti. In primo utriusque poëtæ exemplaria habent αὐτὸς, cujus loco ad scribendi normam reponimus αὑτός. Vide Valckenarium ad Phœn. p. 340.

910. In Helena v. 572. legitur:

ἐγὼ δὲ Μενελάῳ γέ σ'· οὐδ' ἔχω τί φῶ.

Ultimam versus partem ridiculi causa mutavit Comicus, servata quadam soni similitudine, τι φω, ιφυων, Euripidi natalium sordes, et matrem λαχανοπωλητρίαν identidem objiciens. In cod. ut in vett. editt. legitur,

ἐγὼ δὲ Μενέλεων ὅσα γ' ἐκ τῶν ὀφύων.

Manifestæ corruptelæ, quæ tamen unicam afficit literam, medelam ex Euripide arcessivit Kusterus, clausulam tragici versus comico hemistichio adsuens. Insulsum est, quod conjecit Berglerus, ὅσα γ' ἐκ τῶν ὀφρύων. Genuinam lectionem, apud Suidam latentem in ἴφυα, sagaciter detexit, et ingeniose adseruit Piersonus ad Mœrin pag. 7. qui omnino adeundus:

ἐγὼ δὲ Μενελάῳ σ', ὅσα γ' ἐκ τῶν ἰφύων.

Oleris agrestis species est ἴφυον, cujus meminit iterum Comicus in Phœn. fragm. i. quo ex loco de syllabarum quantitate constat. In sup. versu recte apud Tragicum legitur εἶδον, non, ut in Comici editt. ἴδον. Vide notam ad Lys. 759.

911. Hic versus et sequens ex Helena desumti sunt. Cod. et Juntina perperam χάρας habent pro χέρας, quod reposuit Zanettus.

913. Vox πόσι in impressis omissa, codicis fide nititur, e quo etiam versum abhinc secundum edidi, qui integer senarius est.

916. κλαύσετ' ἄρα, ὅστις. Sic v. 248. οἰμώξετ' ἄρ', εἴ τις—Nulla causa est, cur cum Dawesio p. 272. scribatur κλαύσεται, νὴ τὼ θεώ. Diphthongus quandoque elisisse poëtas Atticos, idque jure suo, nemo est hodie qui non agnoscat. Non omnia exempla, quæ apud Comicum occurrunt, observavit eruditus Britannus. Infra 1012.

ὅτι δεῖ με γίγνεσθ' Ἀνδρομέδαν. πάντως δ' ἐμοί—

1178.

ὀρχησομένη γὰρ ἔρχεθ' ὡς ἄνδρας τινάς.

Lys. 927.

ἀλλ' οὐ δέομ' οὐδὲν ἔγωγε.—Νὴ Δί' ἀλλ' ἐγώ.

Nub. 523.

πρώτους ἠξίωσ' ἀναγεῦσ' ὑμᾶς, ἃ παρέσχε μοι—

Nub. 1140.

οὕτως ἀπολήψεσθ', ἀλλὰ λοιδοροῦσί με.

Suntque alia multa, quæ proferre inutile est: suffecerit legisse, quæ in istum

ὅστις σ' ἀπάξει, τυπτόμενος τῇ λαμπάδι.
Ευ. " σὺ τὴν ἐμὴν γυναῖκα κωλύεις ἐμὲ,
" τὴν Τυνδάρειον παῖδ', ἐπὶ Σπάρτην ἄγειν;
Γυ. ή. οἴμ', ὡς πανοῦργος καὐτὸς εἶναί μοι δοκεῖς,
καὶ τοῦδέ τις ξύμβουλος. οὐκ ἐτὸς πάλαι
ἠγυπτιάζετ'. ἀλλ' ὅδε μὲν δώσει δίκην.
προσέρχεται γὰρ ὁ Πρύτανις, χὠ τοξότης.
Ευ. τουτὶ πονηρόν· ἀλλ' ὑπαποκινητέον.
Μν. ἐγὼ δ' ὁ κακοδαίμων, τί δρῶ;
Ευ. μέν' ἥσυχος.
οὐ γὰρ προδώσω σ' οὐδέποτ', ἤνπερ ἐμπνέω,
ἢν μὴ προλίπωσ' αἱ μυρίαι με μηχαναί·
Μν. αὕτη μὲν ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασεν.
Πρ. ὅδ' ἔσθ' ὁ πανοῦργος, ὃν ἔλεγ' ἡμῖν Κλεισθένης;
οὗτος, τί κύπτεις; δῆσον αὐτὸν, εἰσάγων,

Dawesii canonem observavit Th. Burgess. In Lys. v. 758. vitari potuisset elisio, scribendo cum Valckenario ad Herodot. p. 638.

ἀλλ' οὐ δύναμαί γ' ἔτ' οὐδὲ κοιμᾶσθαι 'ν πόλει.

922. αἰγυπτιάζειν hic est vox anceps. Tam enim significare potest *de Ægypto quædam garrire, vel loqui*; quam *Ægyptiorum versutiam et fraudulentos mores imitari.* Eo enim nomine gens illa olim male audiebat; unde proverbium:

δεινοὶ πλέκειν τὰς μηχανὰς Αἰγύπτιοι.

KUSTER.

Versus in nota citatus est Æschyli, sub cujus nomine legitur emendate in notis ad Nub. 1128.

δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι.

924. ὑπαποκινητέον. Idem compositum reposui Av. 1011.

κἄμοὶ πιθόμενος ὑπαποκίνει τῆς ὁδοῦ.

926. ἤνπερ ἐμπνέω. Ad verbum, *si modo vixero.* Nam ἤνπερ per se significare non potest *quoad.* Scribere potuit Comicus ἕως τ' ἂν ἐμπνέω.

927. ἢν μὴ προλίπωσ' αἱ μυρίαι με μηχαναί. Sic bene Kusterus in notis post Scaligerum. Vulgo προλείπωσ', redundante syllaba, quia in μυρίαι prima necessario producitur, ut supra 475. 555. Lys. 355. Ran. 63. Pace 521. et sic ubicunque occurrit vel simplex vel compositum.

928. αὕτη μὲν ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασεν. *Funis quidem iste piscium attraxit nihil.* Proverbium translatum a piscatoribus qui sæpe hamum retrahunt inanem. Eo alluditur Vesp. 175. ἀλλ' οὐκ ἔσπασε ταύτῃ γ'—

Perquam inepte in edit. omnibus, versus hic mulieri tributus est. Vers. 924. secum loquens effatur Euripides. Ejus verba excipit Mnesilochus solus: *Abibis tu quidem; at ego quid faciam infelix?* Eum gener bono animo esse jubet, pollicitus se ei non defuturum, quamdiu suppetent doli, quorum struendi callidissimus est artifex. Sermonem hunc mulier non exaudit, quæ postquam procedentem in scenam Prytanin conspexit, ad eum se converterat. Mnesilochus vero, ut par est, Euripidi respondet: *Istud quidem bene promittis; at vide ut doctiorem comminiscaris dolum: namque hic funiculus, quem modo demisisti, nihil eduxit.* Hæc mulier dicere non potest, quæ personatum Menelaum, quicum collocuta est, ignorat qui sit, nec liquido perspexit istius hominis consilium. Probabile est in codice, quem habuit B. Junta, perinde ac in August. interloquendi vices personarum nominibus distinctas non fuisse, sed lineola: unde factum, ut magno cum actionis scenicæ detrimento, et contra decorum, mulieri adscriptus fuerit hic versus, quem plane licuit in Mnesilochi partes transscribendum esse.

929. ὃν ἔλεγ' ἡμῖν. Sic cod. Vulgo immodulate ὃν ἔλεγεν ἡμῖν.

ὦ τοξότ', ἐν τῇ σανίδι, κἄπειτ' ἐνθαδὶ
στήσας φύλαττε, καὶ προσιέναι μηδένα
ἔα πρὸς αὐτὸν, ἀλλὰ τὴν μάστιγ' ἔχων,
παῖ', ἢν προσίῃ τις.

Γυ. η'. νὴ Δί', ὡς νῦν δῆτ' ἀνὴρ
ὀλίγου μ' ἀφείλετ' αὐτὸν ἱστιοῤῥάφος.

Μν. ὦ Πρύτανι, πρὸς τῆς δεξιᾶς, ἥνπερ φιλεῖς
κοίλην προτείνειν, ἀργύριον ἤν τις διδῷ,
χάρισαι βραχύ τι μοι, καίπερ ἀποθανουμένῳ.

Πρ. τί σοι χαριοῦμαι;

Μν. γυμνὸν ἀποδύσαντά με
κέλευε πρὸς τῇ σανίδι δεῖν τὸν τοξότην,
ἵνα μὴ 'ν κροκωτοῖς καὶ μίτραις γέρων ἀνὴρ
γέλωτα παρέχω τοῖς κόραξιν ἑστιῶν.

Πρ. ἔχοντα ταῦτ' ἔδοξε τῇ Βουλῇ σε δεῖν,
ἵνα τοῖς παριοῦσι δῆλος ᾖς πανοῦργος ὤν.

Μν. ἰαππαπαιάξ· ὦ κροκώθ', οἷ' εἴργασαι·
κοὐκ ἔστιν ἔτ' ἐλπὶς οὐδεμία σωτηρίας.

Χορός.

ἄγε νῦν ἡμεῖς παίσωμεν, ἅπερ νόμος ἐνθάδε ταῖσι γυναιξὶν,
ὅταν ὄργια σεμνὰ θεαῖν ἱεραῖς ὥραις ἀνέχωμεν, ἅπερ καὶ

935. ὀλίγου μ' ἀφείλετ' αὐτὸν ἱστιοῤῥάφος. Sic bene cod. Perperam vulgo ὀλίγον, quod recte emendavit Dawesius p. 330. Confer notam ad Lys. 31. Nub. 722. ὀλίγου φροῦδος γεγένημαι. Male autem vertit Kusterus, *sutor ille fraudum*, tanquam si certum aliquem et notum designaret hominem. Mulier Euripidem non noverat; ignorabat, quis esset ille homo, qui sub persona Menelai Mnesilochum abducere tentaverat: nec amplius Euripides erat in scena: eum itaque nullo modo designare poterat. In eodem errore versatur Dawesius, rescribi volens οὑστιοῤῥάφος. Eo sensu ex Atticismi indole scriptum oportuisset geminato articulo ὁ ἀνὴρ ὁ ἱστιοῤῥάφος. Sed subanditur hic indefinitum τις, cujus non infrequens ellipsis, et verti debuit, ut feci, *veterator nescio quis*.

939. τί σοι χαριοῦμαι; Sic ex Atticæ dialecti usu scribendum. Vulgo χαρίσομαι. Vide Piersonum ad Mœrin p. 406.

941. ἵνα μὴ 'ν κροκωτοῖς. Sic recte cod. ut Kusterus in notis emendandum censuit. Vulgo omissa præpositione ἵνα μὴ κροκωτοῖς. Similis erat menda in Euripidis Oreste v. 800.

943. ἔδοξε. Perperam vulgo cum metri labe ἔδοξεν.

944. τοῖς παριοῦσι. Vulgo libri, sed mendose τοῖς παριοῦσι. In Ran. 748. recte Kusterus reponit ἀπίῃς pro ἀπῇς. Confer Vesp. 623. Proclivis error in permutatione horum verborum, cujus contrarium exemplum observavi ad Apollonium ii. 195.

947. Prout vulgo in quatuor lineas hic et sequens versus divisi sunt, non temere quis opinabitur editores fugisse, anapæsticos eos esse tetrametros, quorum ad legem in priore scriptum oportuit ταῖσι γυν—non, ut vulgo ταῖς. παίσωμεν a Zanetto recte emendatum fuit, quum in Juntina esset πίσωμεν, quæ codicis etiam scriptura est.

Παύσων σέβεται, καὶ νηστεύει,
πολλάκις αὐταῖν ἐκ τῶν ὡρῶν
ἐς τὰς ὥρας ξυνεπευχόμενος
τοιαῦτα μέλειν θάμ' ἑαυτῷ.
ὅρμα, χώρει
κοῦφα ποσὶν, ἄγ' ἐς κύκλον,
χειρὶ σύναπτε χεῖρα, ῥυθμὸν χορείας
ὕπαγε πᾶσα· βαῖνε καρπαλίμοιν ποδοῖν.
ἐπισκοπεῖν δὲ, πανταχῇ
κυκλοῦσαν ὄμμα, χρὴ χοροῦ κατάστασιν.
ἅμα δὲ καὶ
γένος Ὀλυμπίων θεῶν
μέλπε, καὶ γέραιρε φωνῇ, πᾶσα χορομανεῖ τρόπῳ.
εἰ δέ τις
προσδοκᾷ κακῶς ἐρεῖν
ἐν ἱερῷ γυναῖκά μ' οὖσαν ἄνδρας,
οὐκ ὀρθῶς φρονεῖ.
ἀλλὰ χρὴ,
ὥσπερ ἔργον αὖ τι καινὸν,
πρῶτον εὐκύκλου χορείας εὐφυῆ στῆσαι βάσιν.
πρόβαινε ποσὶν, τὸν Εὐλύραν
μέλπουσα, καὶ τὴν τοξοφόρον
Ἄρτεμιν, ἄνασσαν ἁγνήν.
χαῖρ' ὦ Ἑκάεργε, ὄπαζε δὲ νίκην.
Ἥραν τε τὴν Τελείαν
μέλψωμεν, ὥσπερ εἰκὸς,
ἣ πᾶσι τοῖς χοροῖσιν ἐμπαίζει τε, καὶ
κλῇδας γάμου φυλάττει.
Ἑρμῆν τε Νόμιον ἄντομαι,
καὶ Πᾶνα, καὶ Νύμφας φίλας,
ἐπιγελάσαι προθύμως
ταῖς ἡμετέραις χαρέντα χορείαις.
ἔξαιρε δὴ προθύμως

951. ξυνεπευχόμενος. Sic optime cod. Vulgo ξυνευχόμενος. Vide notam ad Lys. 408.

952. τοιαῦτα μέλειν. Perperam Juntina μέλλειν contra metrum et sensum. Illud bene restitutum in Venetis Zanetti cura: sed ut supra πίσωμεν, hic μέλλειν revocarunt posteriores editores.

968. εὐφυῆ. Magis Atticum esset εὐφυᾶ, ut Nub. 76. ὑπερφυᾶ. Sed illud in chorico cantico locum suum tuetur.

975. Senarius est, ut v. 983. qui vulgo male digesti sunt.

διπλῆν χεροῖν χορείαν.
παίσωμεν, ὦ γυναῖκες, οἷά περ νόμος·
νηστεύωμεν δὲ πάντως·
ἀλλ' εἶ' ἐπ' ἄλλ' ἀνάστρεφ' εὐρύθμῳ ποδὶ,
τόρευε πᾶσαν ᾠδήν·
ἡγοῦ δέ γ' ὧδ' αὐτὸς
σὺ, κισσοφόρε Βάκχειε δέσποτ'· ἐγὼ δὲ κώμοις
σὲ φιλοχόροισι μέλψω
Εὔιον, ὦ Διόνυσε,
Βρόμιε, καὶ Σεμέλας παῖ,
χοροῖς τερπόμενος, κατ' ὄρεα, Νυμφᾶν,
ἐρατοῖς ἐν ὕμνοις
Εὔϊον, Εὔϊον, εὐοῖ ἀναχορεύων.
ἀμφὶ δὲ σοὶ κτυπεῖται
Κιθαρώνιος Ἠχὼ,
μελάμφυλλά τ' ὄρη δάσκια, καὶ νάπαι
πετρώδεις βρέμονται·
κύκλῳ δὲ περὶ σὲ κισσὸς
εὐπέταλος ἕλικι θάλλει.

ΤΟΞΟΤΗΣ, ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ, ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

Το. ΕΝΤΑΥΤΑ νῦν οἰμῶξι πρὸς τὴν αἰτρίαν.

982. διπλῆν χεροῖν χορείαν. Sic bene Zanettus edidit. In cod. duo præcedentès versus omissi: hic autem sic scriptus est: δὶ πλὴν χαίρειν χορείας. In Juntina διπλὴν χαίρειν χορείας. Hesych. διπλῆ. ὀρχήσεως εἶδος, ἢ κρούματος: ad quam glossam vide Interpretes. Quod Bisetus conjecerat, Kusterusque in versione expressit, διπλῆν, χάριν χορείας, haud sane ineptum est.

986. τόρευε πᾶσαν ᾠδήν. Probabiliter Bentleius loco ad v. 56. citato legit τόρνευε πᾶσαν ᾠδήν.

1001. Lictor Scytha barbare loquitur, quod neminem fugit: neque id monere necesse erat. Sed aliud quid erat, quod animadvertere debebant editores, Scythæ sermonem, licet barbarum, numeris tamen conclusum esse, utpote qui pars sit comœdiæ metro ligatæ. Barbarismi sunt personæ, at versus poëtæ sunt, iique omnes ad metricas leges exacti esse debent. Nec aliter se apud nos res habet: si quando comicus poëta aut rusticum, aut peregrinum in scenam inducit, mixobarbarum ei sermonem tribuit, numeros tamen et ὁμοιοτελεύτων leges observat. Uno verbo in comœdia metro ligata personæ omnes versu loquuntur. At nimium quantum in Scythæ hujus partibus indulserunt sibi librarii et editores, cujus sermonem diligenter ad numeros revocabo. Et primo quidem in vulgatis libris mendose circumfertur hic versus:

ἐνταῦθα νῦν οἰμώζει πρὸς τὴν αἰτρίαν.

Vides spondeum in quarta sede. Cod. et vett. editt. οἰμώζει. Lege οἰμῶξι. Adumbratum hoc ex Æschylo, apud quem Robur postquam Prometheum scopulo ad-

Μν. ὦ τοξόθ', ἱκετεύω σε.
Το. μή μ' ἱκέτευε σύ.
Μν. χάλασον τὸν ἧλον.
Το. ἀλλὰ ταῦτα δρᾶς ἐγώ.
Μν. οἴ μοι κακοδαίμων, μᾶλλον ἐπικρούσεις σύ γε.
Το. ἔτι μᾶλλον, ἂν βουλῇς.
Μν. ἄταται, ἀτάτταταί·
κακῶς ἀπόλοιο.
Το. σῖγα, κακοδαίμων γέρον.
πέρ' ἐγὼ ξυνίγκι πορμὸς, ἵνα πυλάξι σοι.
Μν. ταυτὶ τὰ βέλτιστ' ἀπολέλαυκ' Εὐριπίδου.
ἔα· θεοὶ, Ζεῦ Σῶτερ, εἰσὶν ἐλπίδες.
ἀνὴρ ἔοικεν οὐ προδώσειν· ἀλλ' ἐμοὶ
σημεῖον ὑπεδήλωσε Περσεὺς ἐκδραμὼν,
ὅτι δεῖ με γίγνεσθ' Ἀνδρομέδαν· πάντως δ' ἐμοὶ
τὰ δέσμ' ὑπάρχει. δῆλον οὖν ἐστίν γ', ὅτι
ἥξει με σώσων· οὐ γὰρ ἂν παρέπτατο.

Εὐριπίδης ὡς Περσεύς.

φίλαι παρθένοι, φίλαι,
πῶς ἂν ἐπέλθοιμι, καὶ
τὸν Σκύθην λάθοιμι;
κλύοις, ὦ
προσαυδῶσα τὰς ἐν ἄντροις,

fixit, ei dicit v. 82. ἐνταῦθα νῦν ὕβριζε. Præterea e Scythæ sermone aspiratio abesse debet; ut αἰτρίαν, sic ἐνταῦτα scribendum erat. Hoc semel observasse satis erit.

1002. μή μ' ἱκέτευε σύ. Male vulgo μή μ' ἱκετεύσῃ σύ.

Probabilior emendatio erat μή μ' ἱκετεῦσι σύ. Sic sup. v. οἰμῶξι. v. 1108. λαλῆσι. 1127. ἀποκεκόψι. 1176. ἀνεγείρι. 1179. ὀρχῆσι, μαλιτῆσι, aliaque, e quibus analogiam quamdam in istis Scythæ barbarismis observare licet.

1005. Vulgo legitur sine ulla metri forma, nec ad sensum satis perspicue:

ἔτι μᾶλλον βουλῇς.—ἄτταταί, τατταταί.

1007. πέρ' ἐγὼ ξυνίγκι πορμὸς, ἵνα πυλάξι σοι. Sic est in cod. Sed emendanda erat scriptura, πέρ' ἐγὼ 'ξενίγκι—id est φέρ' ἐγὼ ἐξενέγκω φορμὸν, ἵνα φυλάξω σε. Pessime vulgo ξυνίγκι et πυλάξῃ, ita ut nec secundam, nec sextam sedem pes teneat legitimus. In ligno jam victus erat Mnesilochus, quod statim factum fuit, postquam Prytanis v. 930. lictorem jussit eum vincire. Scythæ nihil aliud e mandatis exsequendum supererat, nisi ut vinctum eum observaret, impediretque ne quis ad eum accederet: ne stando defatigetur, stoream petit, in qua recumbat. Non video qui Toupius ad Suidam iii. 192. in mentem venire potuit φορμὸν hic pro fune accipi debere.

1013. δῆλον οὖν ἐστίν γ', ὅτι. Sic bene Kusterus in notis. Vulgo ruente versu δῆλον οὖν ἴσθ' ὅτι.

1016. Vulgo legitur πῶς ἂν ἀπέλθοιμι, καὶ τὸν Σκύθην λάβοιμι. *Utinam abire queam et Scytham deprehendere!* quo nihil excogitari potest magis absurdum. Sponte sua ex his enascitur genuina lectio ἐπέλθοιμι—λάθοιμι.

1019. προσαυδῶσα. Vulgo προσᾳδοῦσα

κατάνευσον, ἔασον ὡς
τὴν γυναῖκά μ᾽ ἐλθεῖν.
Μν. ἄνοικτος, ὅς μ᾽ ἔδησε, τὸν
πολυπονώτατον βροτῶν.
μόλις δὲ γραῖαν ἀποφυγὼν
σαπρὰν, ἀπωλόμην ὅμως.
ὅδε γὰρ ὁ Σκύθης φύλαξ
πάλαι ἐφέστηκ᾽, ὀλοὸν,
ἄφιλον κρεμάσας κόραξι,
δεῖπνον· ὁρᾷς; οὐ χοροῖσιν,
οὐδ᾽ ὑφ᾽ ἡλίκων νεανίδων,
ψήφων κημὸν ἔστηκ᾽ ἔχουσ᾽·
ἀλλ᾽ ἐν πυκνοῖς δεσμοῖσιν ἐμπεπλεγμένη,
κήτει βορὰ τῷ Γλαυκέτῃ πρόκειμαι.
γαμηλίῳ μὲν οὐ ξὺν
παιῶνι, δεσμίῳ δὲ,
γοᾶσθέ μ᾽, ὦ γυναῖκες, ὡς
μέλεα μὲν πέπονθα, μέλεος,
ὦ τάλας ἐγὼ, τάλας,
* * * * * *
ἀπὸ δὲ συγγόνων, ἀλλ᾽ ἀν᾽
ἄνομα πάθεα φῶτα λιτομέναν,
πολυδάκρυτον Ἀΐδα γόον φλέγουσαν,
αἶ, αἶ, αἶ, αἶ,
ὃς ἔμ᾽ ἀπεξύρησε πρῶτον,
ὃς ἐμὲ κροκόεντ᾽ ἐνέδυσεν·
ἐπὶ δὲ τοῖσδε τόδ᾽ ἀνέπεμψεν
ἱερὸν, ἔνθα γυναῖκες.
ἰώ μοι μοίρας ἄτεγκτε δαίμων·
ὦ κατάρατος ἐγώ· τίς ἐμὸν οὐκ ἐποικτερεῖ

absque sensu. In cod. προσαιδοῦσα. Echûs implorat opem, quæ montium antrorumque incolas Nymphas alloquitur.

1022. In hoc cantico Mnesilochus modo ex sua, modo ex Andromedæ persona loquitur, ex animi perturbatione, quod facetissimum est.

1028. κρεμάσας. Vulgo ἐκρέμασε.

1033. Γλαυκέτης, famosus helluo, cujus meminit iterum Comicus Pace 1008. Hujus nomine tanquam aptissimo epitheto ad exprimendam monstri marini voracitatem utitur.

Post v. 1038. aliquid deesse credo.

1041. γόον φλέγουσαν. Mendose vulgo φεύγουσαν. Genuinam lectionem, si bene commemini, Musgravio acceptam fero. Sed Euripidis locum non recordor, cujus occasione emendationem hanc protulit. Alibi, scilicet ad Rhesum 110. exemplum suppeditat commutationis verborum φεύγειν et φλέγειν. Hujus metaphoricum usum observavi ad Æsch. Pers. 393. Sequens versus in cod. sic scriptus est: αἶ αἶ αἶ αἶ ! ! —

1048. ἐποικτερεῖ. Sententiæ ducta

πάθος ἀμέγαρτον ἐπὶ κακῶν παρουσίᾳ;
εἴθ᾽ ἐμὲ πυρφόρος αἰθέρος ἀστὴρ
τὸν δύσμορον ἐξολέσειεν.
οὐ γὰρ ἔτ᾽ ἀθανάταν φλόγα λεύσσειν
ἐςὶν ἐμοὶ φίλον, ὡς ἐκρεμάσθην,
λαιμότμητ᾽ ἄχη δαιμονῶν, αἰόλᾳ
νέκυσιν ἐπὶ πορείᾳ.

Εὐριπίδης ὡς Ἠχώ.

" χαῖρ᾽, ὦ φίλη παῖ· τὸν δὲ πατέρα Κηφέα,
" ὅς σ᾽ ἐξέθηκεν, ἀπολέσειαν οἱ θεοί.

Μνησίλοχος ὡς Ἀνδρομέδη.

" σὺ δ᾽ εἶ τίς, ἥτις τοὐμὸν ᾤκτειρας πάθος;
Ευ. " Ἠχὼ λόγων ἀντῳδὸς ἐπικοκκύστρια,
" ἥπερ πέρυσιν ἐν τῷδε ταυτῷ χωρίῳ
" Εὐριπίδῃ καὐτὴ ξυνηγωνιζόμην.
" ἀλλ᾽, ὦ τέκνον, σὲ μὲν τοσαῦτα χρὴ ποιεῖν,
" κλάειν ἐλεεινῶς.
Μν. " σὲ δ᾽ ἐπικλάειν ὕςερον.
Ευ. " ἐμοὶ μελήσει ταῦτά γ᾽. ἀλλ᾽ ἄρχου λόγων.
Μν. " ὦ Νὺξ ἱερὰ,
" ὡς μακρὸν ἵππευμα διώκεις,
" ἀστεροειδέα νῶτα διφρεύουσ᾽
" αἰθέρος ἱερᾶς,

hoc reposui, pro vulgato ἐπόψεται, quod ineptum est.

1051. τὸν δύσμορον. Hoc etiam sententia flagitat: absurde vulgo τὸν βάρβαρον.

1054. λαιμότμητ᾽ ἄχη δαιμονῶν, αἰόλᾳ νέκυσιν ἐπὶ πορείᾳ. Ordo est: ὡς ἐκρεμάσθην ἐπὶ πορείᾳ αἰόλᾳ νεκύων, δαιμονῶν ἄχη λαιμότμητα. Vulgo δαιμόνων, tanquam si esset pluralis genitivus, quum sit participium verbi δαιμονᾶν. In istis autem δαιμονῶν ἄχη λαιμότμητα subauditur vel κατὰ vel διά. Perinde est ac si dixisset δαιμονῶν ἄχεσι λαιμοτμήτοις. Mendosa est etiam vulgata scriptura αἰόλαν πορείαν. Ad latus olim pingi solitum ι, mutatum fuit in ν, quod millies contigit. ἐπὶ, quo sensu hic positum est, tertium casum regit: ἐκρεμάσθην ἐπὶ θανάτῳ. Dativus autem νέκυσιν, figura poëtis usitata, quam Colophoniam vocant, est pro genitivo νεκύων. De ea vide quæ notavi ad Eurip. Phœn. 85.

Hesych. δαιμονᾷ, ὑπὸ δαίμονος κατέχεται. Suidas: δαιμονᾷν, ὑπὸ δαίμονος κατέχεσθαι, καὶ μαίνεσθαι. Posteriore significatione, scilicet pro *lymphata mente furiari*, hic adhibitum. Æschylus S. Th. 1003.

ἰὼ πάντων πολυπονώτατοι·
ἰὼ δαιμονῶντες ἐν ἄτᾳ.

Choëph. 564.

— ἐπειδὴ δαιμονᾷ δόμος κακοῖς.

Eurip. Phœn. 899.

ὡς δαιμονῶντας, κἀνατρέψαντας πόλιν.

1059. ἐπικοκκύστρια. Sic recte Kusterus e Biseti emendatione edidit. Vett. editt. ἐπικοκκάστρια. Mendosius cod. ἐπικοκκάςρεια.

1065. Sunt ipsius Euripidis ex Andromeda versus, quos latinos fecerat Ennius:

Quæ cava cœli signitenentibus
conficis bigis —

κατάνευσον, ἔασον ὡς
τὴν γυναῖκά μ' ἐλθεῖν.
Μν. ἄνοικτος, ὅς μ' ἔδησε, τὸν
πολυπονώτατον βροτῶν.
μόλις δὲ γραῖαν ἀποφυγὼν
σαπρὰν, ἀπωλόμην ὅμως.
ὅδε γὰρ ὁ Σκύθης φύλαξ
πάλαι ἐφέστηκ', ὀλοὸν,
ἄφιλον κρεμάσας κόραξι,
δεῖπνον· ὁρᾷς; οὐ χοροῖσιν,
οὐδ' ὑφ' ἡλίκων νεανίδων,
ψήφων κημὸν ἕστηκ' ἔχουσ'·
ἀλλ' ἐν πυκνοῖς δεσμοῖσιν ἐμπεπλεγμένη,
κήτει βορὰ τῷ Γλαυκέτῃ πρόκειμαι.
γαμηλίῳ μὲν οὐ ξὺν
παιῶνι, δεσμίῳ δὲ,
γοᾶσθέ μ', ὦ γυναῖκες, ὡς
μέλεα μὲν πέπονθα, μέλεος,
ὦ τάλας ἐγὼ, τάλας,
* * * * * *
ἀπὸ δὲ συγγόνων, ἀλλ' ἂν
ἄνομα πάθεα φῶτα λιτομέναν,
πολυδάκρυτον Ἀΐδα γόον φλέγουσαν,
αἶ, αἶ, αἶ, αἶ,
ὃς ἔμ' ἀπεξύρησε πρῶτον,
ὃς ἐμὲ κροκόεντ' ἐνέδυσεν·
ἐπὶ δὲ τοῖσδε τόδ' ἀνέπεμψεν
ἱερὸν, ἔνθα γυναῖκες.
ἰώ μοι μοίρας ἄτεγκτε δαίμων·
ὦ κατάρατος ἐγώ· τίς ἐμὸν οὐκ ἐποικτερεῖ

absque sensu. In cod. προσαιδοῦσα. Echûs implorat opem, quæ montium antrorumque incolas Nymphas alloquitur.

1022. In hoc cantico Mnesilochus modo ex sua, modo ex Andromedæ persona loquitur, ex animi perturbatione, quod facetissimum est.

1028. κρεμάσας. Vulgo ἐκρέμασε.

1033. Γλαυκέτης, famosus belluo, cujus meminit iterum Comicus Pace 1008. Hujus nomine tanquam aptissimo epitheto ad exprimendam monstri marini voracitatem utitur.

Post v. 1038. aliquid deesse credo.

1041. γόον φλέγουσαν. Mendose vulgo φεύγουσαν. Genuinam lectionem, si bene commemini, Musgravio acceptam fero. Sed Euripidis locum non recordor, cujus occasione emendationem hanc protulit. Alibi, scilicet ad Rhesum 110. exemplum suppeditat commutationis verborum φεύγειν et φλέγειν. Hujus metaphoricum usum observavi ad Æsch. Pers. 393. Sequens versus in cod. sic scriptus est: αἶ αἶ αἶ αἶ ! ἒ—

1048. ἐποικτερεῖ. Sententiæ ductu

πάθος ἀμέγαρτον ἐπὶ κακῶν παρουσίᾳ;
εἴθ' ἐμὲ πυρφόρος αἰθέρος ἀστὴρ
τὸν δύσμορον ἐξολέσειεν.
οὐ γὰρ ἔτ' ἀθανάταν φλόγα λεύσσειν
ἐστὶν ἐμοὶ φίλον, ὡς ἐκρεμάσθην,
λαιμότμητ' ἄχη δαιμονῶν, αἰόλᾳ
νέκυσιν ἐπὶ πορείᾳ.
Εὐριπίδης ὡς Ἠχώ.
" χαῖρ', ὦ φίλη παῖ· τὸν δὲ πατέρα Κηφέα,
" ὅς σ' ἐξέθηκεν, ἀπολέσειαν οἱ θεοί.
Μνησίλοχος ὡς Ἀνδρομέδη.
" σὺ δ' εἶ τίς, ἥτις τοὐμὸν ᾤκτειρας πάθος;
Ευ. " Ἠχὼ λόγων ἀντῳδὸς ἐπικοκκύστρια,
" ἥπερ πέρυσιν ἐν τῷδε ταὐτῷ χωρίῳ
" Εὐριπίδῃ καὐτὴ ξυνηγωνιζόμην.
" ἀλλ', ὦ τέκνον, σὲ μὲν τοσαῦτα χρὴ ποιεῖν,
" κλάειν ἐλεεινῶς.
Μν. " σὲ δ' ἐπικλάειν ὕστερον.
Ευ. " ἐμοὶ μελήσει ταῦτά γ'. ἀλλ' ἄρχου λόγων.
Μν. " ὦ Νὺξ ἱερὰ,
" ὡς μακρὸν ἵππευμα διώκεις,
" ἀστεροειδέα νῶτα διφρεύουσ'
" αἰθέρος ἱερᾶς,

hoc reposui, pro vulgato ἐπόψεται, quod ineptum est.

1051. τὸν δύσμορον. Hoc etiam sententia flagitat: absurde vulgo τὸν βάρβαρον.

1054. λαιμότμητ' ἄχη δαιμονῶν, αἰόλᾳ νέκυσιν ἐπὶ πορείᾳ. Ordo est: ὡς ἐκρεμάσθην ἐπὶ πορείᾳ αἰόλᾳ νεκύων, δαιμονῶν ἄχη λαιμότμητα. Vulgo δαιμόνων, tanquam si esset pluralis genitivus, quum sit participium verbi δαιμονᾷν. In istis autem δαιμονῶν ἄχη λαιμότμητα subauditur vel κατὰ vel διά. Perinde est ac si dixisset δαιμονῶν ἄχεσι λαιμοτμήτοις. Mendosa est etiam vulgata scriptura αἰόλαν πορείαν. Ad latus olim pingi solitum ι, mutatum fuit in ν, quod millies contigit. ἐπὶ, quo sensu hic positum est, tertium casum regit: ἐκρεμάσθην ἐπὶ θανάτῳ. Dativus autem νέκυσιν, figura poëtis usitata, quam Colophoniam vocant, est pro genitivo νεκύων. De ea vide quæ notavi ad Eurip. Phœn. 85.

Hesych. δαιμονᾷ, ὑπὸ δαίμονος κατέχεται. Suidas: δαιμονᾷν, ὑπὸ δαίμονος κατέχεσθαι, καὶ μαίνεσθαι. Posteriore significatione, scilicet pro *lymphata mente furiari*, hic adhibitum. Æschylus S. Th. 1003.

ἰὼ πάντων πουλυπονώτατοι·
ἰὼ δαιμονῶντες ἐν ἄτᾳ.

Choëph. 564.

— ἐπειδὴ δαιμονᾷ δόμος κακοῖς.

Eurip. Phœn. 899.

ὡς δαιμονῶντας, κἀναστρέψαντας πόλιν.

1059. ἐπικοκκύστρια. Sic recte Kusterus e Biseti emendatione edidit. Vett. editt. ἐπικοκκάστρια. Mendosius cod. ἐπικοκκάστρεια.

1065. Sunt ipsius Euripidis ex Andromeda versus, quos latinos fecerat Ennius:

Quæ cava cœli signitenentibus
conficis bigis —

“ τοῦ σεμνοτάτου δι' Ὀλύμπου.
Ευ. “ δι' Ὀλύμπου.
Μν. “ τί ποτ' Ἀνδρομέδα περίαλλα κακῶν
“ μέρος ἐξέλαχον;
Ευ. “ μέρος ἐξέλαχον;
Μν. “ θανάτου τλήμων.
Ευ. “ θανάτου τλήμων.
Μν. “ ἀπολεῖς μ', ὦ γραῦ, στωμυλλομένη.
Ευ. “ στωμυλλομένη.
Μν. “ νὴ Δί', ὀχληρά γ' εἰσήῤῥηκας
“ λίαν.
Ευ. “ λίαν.
Μν. “ ὦ 'γάθ', ἔασόν με μονῳδῆσαι,
“ καὶ χαριεῖ μοι. παῦσαι.
Ευ. “ παῦσαι.
Μν. “ βάλλ' ἐς κόρακας.
Ευ. “ βάλλ' ἐς κόρακας.
Μν. “ τί τὸ κακόν;
Ευ. “ τί τὸ κακόν;
Μν. “ ληρεῖς.
Ευ. “ ληρεῖς.
Μν. “ οἴμωζ'.
Ευ. “ οἴμωζ'.
Μν. “ ὀτότυζ'.
Ευ. “ ὀτότυζ'.
Το. οὗτος, σί λαλεῖς;
Ευ. “ οὗτος, σί λαλεῖς;
Το. Πρυτάνεις καλέσω.
Ευ. “ Πρυτάνεις καλέσω.
Το. σί κακόν;
Ευ. “ σί κακόν;
Το. πωτετοπωνή;
Ευ. “ πωτετοπωνή;
Το. σὺ λαλεῖς;
Ευ. “ σὺ λαλεῖς;

1073. Sunt versus anapæstici. Vulgatum στωμυλλωμένη nec metrum admittit, nec agnoscit græca lingua. In cod. στωμυλομένη. In Juntina στωμυλωμένη.

1083. σί λαλεῖς. Barbaro lictori σί valet τί.

1086. πωτετοπωνή; id est πόθεν ἡ φωνή;

1087. σὺ λαλεῖς; Sic bene cod. *Tune loqueris?*

Το. κλαύσει.
Ευ. “ κλαύσει.
Το. κακκάσκη μοι;
Ευ. “ κακκάσκη μοι;
Μν. μὰ Δί', ἀλλὰ γυνὴ πλησίον αὕτη.
Το. “ πλησίον αὕτη.
Ευ. ποῦ 'στ' ἡ μιαρά; καὶ δὴ φεύγει.
Το. ποῖ, ποῖ φεύγεις;
Ευ. “ ποῖ, ποῖ φεύγεις;
Το. οὐκ αἰρήσεις;
Ευ. “ οὐκ αἰρήσεις;
Το. ἔτι γὰρ γρύζεις;
Ευ. “ ἔτι γὰρ γρύζεις;
Το. λαβὲ τῇ μιαρᾷ.
Ευ. “ λαβὲ τῇ μιαρᾷ.
Το. λαλοκαικαταρατογύναικο.

Εὐριπίδης ὡς Περσεύς.

“ ὦ θεοὶ, τίν' ἐς γῆν βαρβάρων ἀφίγμεθα
“ ταχεῖ πεδίλῳ; διὰ μέσου γὰρ αἰθέρος
“ τέμνων κέλευθον, πόδα τίθημ' ὑπόπτερον,
“ Περσεὺς, πρὸς Ἄργος ναυστολῶν, τὸ Γοργόνος
“ κάρα κομίζων.
Το. τί λέγι Γοργόνος πέρι;
τὸ γραμματέο συ τῇ κεπαλῇ τὴν Γοργόνος;
Ευ. “ ἔγωγε φημί.
Το. Γοργό τοι κἀγὼ λέγι.
Ευ. “ ἔα· τίν' ὄχθον τόνδ' ὁρῶ, καὶ παρθένον
“ θεαῖς ὁμοίαν, ναῦν ὅπως, ὡρμισμένην;

1088. Vulgo bis κλαύσαιμι. Unde sensum quidem elicuit interpres; sed depravata sunt verba, quæ ad metri ductum restitui: κλαύσει—κλαύσει. Monometer est anapæsticus. Sequens versus dimeter est, in quo male vulgo κακκασκί μοι. Est autem pro κιγχάζεις με.

1093. Hoc et seq. v. quæ post Scytham repetere debuit Euripides verba, male omittunt cod. et impressi.

1102. Sic vulgo legitur hic versus: κάρα κομίζων—τί λέγει τῇ Γοργόνος πέρι; ubi frustra numeros quæras: repono τί λέγι Γοργόνος πέρι; In Juntina aliisque vett. excusum λέγι. In cod. versus hic et præced. omissi sunt.

1104. Γοργό τοι κἀγὼ λέγι. Sic cod. et vett. editt. Est autem γοργὸ pro γοργὼ, quod adverbialiter accipio, ut alibi μορμώ. Tantumdem hic valet, ac βάλλ' ἐς κόρακας.

1106. ναῦν ὅπως, ὡρμισμένην. Eurip. Herc. Fur. 1097. τί δεσμοῖς, ναῦς ὅπως, ὡρμισμένος—Hac comparatione utuntur Tragici, ad vinculorum firmitatem significandam. Attii Prometheus apud Ciceronem Tuscul. ii. 9.

Aspicite religatum asperis
vinctumque saxis. Navem ut horrisono freto

Μν. " ὦ ξένε, κατοίκτειρόν με τὴν πανάθλίαν·
" λῦσόν με δεσμῶν.
Το. οὐκὶ μὴ λαλῆσι σύ.
κατάρατο τόλμας· ἀποτανουμένη λαλᾷς;
Ευ. " ὦ παρθέν', οἰκτείρω σε, κρεμαμένην ὁρῶν.
Το. οὐ παρτέν' ἔστιν, ἀλλ' ἁμαρτωλὴ γέρων,
καὶ κλέπτο, καὶ πανοῦργο.
Ευ. " ληρεῖς, ὦ Σκύθα.
" αὕτη γάρ ἐστιν Ἀνδρομέδα παῖς Κηφέως.
Το. σκέψαι τὸ πόστη· μή τι μικτὸν παίνεται;
Ευ. " φέρε δεῦρό μοι τὴν χεῖρ', ἵν' ἅψωμαι κόρης·
" φέρε, Σκύθ'. ἀνθρώποισι γὰρ νοσήματα
" ἅπασιν ἐστίν· ἐμὲ δὲ καὐτὸν τῆς κόρης
" ταύτης ἔρως εἴληφεν.
Το. οὐ ζηλῶ σι σέ·
ἀτὰρ εἰ τὸ πρωκτὸ δεῦρο περιεστραμμένον,
οὐκ ἐπτόνησά σ' αὐτὸ, πυγίζεις ἄγων.

noctem paventes timidi adnectunt navitæ;
Saturnius me sic infixit Jupiter.

E notis Bergleri.

1108. *οὐκὶ μὴ λαλῆσι σύ.* Id est *οὐχὶ μὴ λαλήσεις σύ.* Vulgo fractis pedibus *οὐκίμι λαλῆς σύ.*

1112. *καὶ κλέπτο.* Sic cod. et vett. editt. In recentioribus jugulato metro *κλέπτω.*

1114. Vulgo sic legitur hic versus:

σκέψαι τὸ σκύτο μῆτι μικτὸν παίνεται.

Sic autem ad eum commentatur Kusterus: *Scaliger τὸ κύσο. Sed quis barbarismos Scythæ, quem Aristophanes de industria vitiose loquentem facit, emendare queat? ubi enim semel a recta via discesseris, omnia incerta sunt.* Bene! sed cur, malum, Kusterus nos non docuit, quænam sit illa *recta via*, cui semper insistere debeamus? Usquedum aliam quis tutiorem mihi monstret, ea, qua cœpi, pergam, ductumque sequar constantis et certi canonis metrici, ad quem exactum illud *σκύτο* prorsus vitiosum esse deprehenditur. Unde venerit difficile dictu est. En scripturam codicis: *σκέψαι τὸ σήντο μῆτι μικτὸν παίνεται.* In Juntina excusum: *σκέψαι τὸ σκυτομῆτι. μικτὸν παίνεται.* In Veneta, *σκέψαι τὸ σκῦται μῆτι μικτὸν παίνεται.* Ista qui vel scripserunt, vel excudi fecerunt, utique non arbitrabantur a quoquam ea intellectum iri, nedum ipsi ea intelligerent. Certum est mendosum esse *τὸ σκύτο*, quod Scaliger vidit: at quod ipse suggerit, *τὸ κύσο*, nescio quid ei significaverit. Ad eum modum, quo barbarissat Scytha, esset pro *τὸν κύσθον.* Sed qui subito sexum mutavit Mnesilochus? Dixerat Scytha, *Virginem eum non esse, sed flagitiosum senem:* adderetne? *Si mihi non credis, cunnum inspice: num tibi nam parvus videtur?* Ego cum bona Kusteri et Scaligeri venia certissime repono:

σκέψαι τὸ πόστη· μή τι μικτὸν παίνεται;

id est *σκέψαι τὴν πόσθην· μή τι μικρὰ φαίνεται;—πόσθη, ψωλὴ, mentula.* Vide Nub. 1014. In *τὸ πόστη* eadem est barbarismi ratio, quæ infra v. 1126. in *τὸ κεπαλὴ*, pro *τὴν κεφαλήν.* Interrogativum est *μή τι num.* Æsch. Prom. 967. *μή τι σοι δοκῶ ταρβεῖν;*

1115. Perperam vulgo in hoc versu geminatur adverbium *δεῦρο.*

1116. Prometheus apud Æsch. 275.

συμπονήσατε
τῷ νῦν μογοῦντι. ταῦτά τοι πλανωμένη
πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον πημονὴ προσιζάνει.

1118. *οὐ ζηλῶ σι σέ.* Sic cod. *σι* pro *τι* ut supra 1083.

1120. *οὐκ ἐπτόνησά σ' αὐτό.* Pro *οὐκ ἐφθόνησά σοι αὐτόν.* Perperam vulgo *ἐπτόνησας.*

Ευ. " τί δ' οὐκ ἐᾷς λύσαντά μ' αὐτὴν, ὦ Σκύθα,
" πεσεῖν ἐς εὐνὴν, καὶ γαμήλιον λέχος;
Το. εἰ σπόδρ' ἐπιτυμεῖς τῇ γεροντοπύγισο,
τῇ σανιδοτρήσας ἐξοπιστοπρώκτισον.
Ευ. " μὰ Δί', ἀλλὰ λύσω δεσμά.
Το. μαστιγῶ σ' ἄρα.
Ευ. " καὶ μὴν ποιήσω τοῦτο.
Το. τὸ κεπαλή σ' ἄρα
τὸ ξιπομάκαιραν ἀποκεκόψι τουτοΐ.
Ευ. " αἶ, αἶ· τί δράσω; πρὸς τίνας στρεφθῶ λόγους;
" ἀλλ' οὐκ ἂν ἐνδέξαιτο βάρβαρος φύσις.
" σκαιοῖσι γάρ τοι καινὰ προσφέρων σοφὰ,
" μάτην ἀναλίσκοις ἄν. ἀλλ' ἄλλην τινὰ
" τούτῳ πρέπουσαν μηχανὴν προσοιστέον.
Το. μιαρὸς ἀλώπηξ, οἷον ἐπιτήκιζέ μοι.
Μν. " μέμνησο, Περσεῦ, μ' ὡς καταλείπεις ἀθλίαν.
Το. ἔτι γὰρ σὺ τὴν μάστιγαν ἐπιτυμεῖς λαβεῖν.
Χο. Παλλάδα τὴν φιλόχορον ἐμοὶ
δεῦρο καλεῖν νόμος ἐς
χορὸν, παρθένον,
ἄζυγα κόρην,
ἣ πόλιν ἡμετέραν ἔχει,
καὶ κράτος φανερὸν μόνη,
κληδοῦχός τε καλεῖται.
φάνηθ', ὦ τυράννους
στυγοῦσ', ὥσπερ εἰκός.

1125. *λύσω δεσμά.* Sic bene excusum in minoribus Batavis: in aliis manifesto errore *δέμας.* Quid absurdius quam hujuscemodi mendas revocare?

1127. *ξιπομάκαιραν.* Sic cod. et Juntina aliæque vett. *ἀποκεκόψι* pro *ἀποκεκόψει*: in cod. *ἀποκεκόψο.* Vulgo *ξιπομάκαιρον ἀποκεκόψαι.*

1129. *ἀλλ' οὐκ ἂν ἐνδέξαιτο.* Sic bene Kusterus in notis. Vulgo, claudicante versu, *ἀλλ' οὐκ ἂν δέξαιτο.*

1130. Suis verbis loquitur Euripides. Sic enim ille in Medea 301.

σκαιοῖσι μὲν γὰρ καινὰ προσφέρων σοφὰ,
δόξεις ἀχρεῖος, κοὐ σοφὸς πεφυκέναι.

Megara apud eundem in Herc. Fur. 298.

φεύγειν σκαιὸν ἄνδρ' ἐχθρὸν χρεὼν,
σοφοῖσι δ' εἴκειν, καὶ τεθραμμένοις καλῶς·
ῥᾷον γὰρ αἰδοῦς, ὑποβαλὼν φίλ', ἂν τύχοις.

Euripidis in eandem sententiam exstat versus apud Stobæum Floril. Grotii p. 29.

δόξει τις ἀμαθεῖ σοφὰ λέγων, οὐκ εὖ λέγειν.

1133. *ἐπιτήκιζε.* Perperam vulgo contra metri legem *ἐπιτηκίζει.* Verbum *πιθηκίζω* occurrit Vesp. 1290. *ὑπό τι μικρὸν ἐπιθήκισα.*

1135. *μάστιγαν* barbare pro *μάστιγα*, quod habent impressi cum absono hiatu. In cod. *μαστιγᾶν.*

δῆμός τοι σὲ καλεῖ γυναι-
κῶν· ἔχουσα δ' ἐμοὶ μόλοις
εἰρήνην φιλέορτον.
ἥκετ' εὔφρονες, ἵλαοι,
Πότνιαι, ἄλσος ἐς ὑμέτερον·
οὗ δῆτ' ἀνδράσιν οὐ
θεμιτὸν εἰσορᾶν
ὄργια σεμνὰ θεαῖν·
ἵνα λαμπάσι φαί-
νετον ἄμβροτον ὄψιν.
μόλετον, ἔλθετον, ἀντόμεθ', ὦ
Θεσμοφόρω πολὺ πότνια.
εἰ γὰρ πρότερόν ποτ' ἐπηκόω
ἤλθετον, νῦν ἀφίκε-
σθον, ἱκετεύομεν, ἐνθάδ' ἡμῖν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ, ΧΟΡΟΣ, ΤΟΞΟΤΗΣ, ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

Ευ. ΓΥΝΑΙΚΕΣ, εἰ βούλεσθε τὸν λοιπὸν χρόνον
σπονδὰς ποιήσασθαι πρὸς ἐμέ, νυνὶ πάρα·
ἐφ' ᾧ τ' ἀκοῦσαι μηδὲν ὑπ' ἐμοῦ μηδαμῆ
κακὸν τολοιπόν, ταῦτ' ἐπικηρυκεύομαι.
Χο. χρεία δὲ ποίᾳ τόνδ' ἐπεισφέρεις λόγον;
Ευ. ὅδ' ἐστὶν, οὑν τῇ σανίδι, κηδεστής ἐμός.
ἢν οὖν κομίσωμαι τοῦτον, οὐδὲν μήποτε
κακῶς ἀκούσετ'· ἢν δὲ μὴ πείθησθέ μοι,
ἃ νῦν ὑποικουρεῖτε, τοῖσιν ἀνδράσιν
ἀπὸ τῆς στρατιᾶς παροῦσιν ὑμῶν διαβαλῶ.
Χο. τὰ μὲν παρ' ἡμῶν ἴσθι σοι πεπεισμένα·
τὸν βάρβαρον δὲ τοῦτον αὐτὸς πεῖθε σύ.

1150. Perperam vulgo οὗ δὴ ἀνδράσιν. Ad vitandum hiatum scribi debuit δῆτ'—

1162. μηδαμῆ. Vulgo μηδαμᾶ forma Dorica, quæ in senariis locum non habet. Lys. 733. μηδ' ἀπέλθῃς μηδαμῆ. Soph. Phil. 789.

ἔχετε τὸ πρᾶγμα. μὴ φύγητε μηδαμῆ.

1167. κακῶς ἀκούσετ'. Perperam vulgo et solœce ἀκούσαιτ'.

1168. τοῖσιν ἀνδράσιν ὑμῶν. Cohærent ista verba. Sed haud deterius scribere potuit poëta ὑμᾶς διαβαλῶ, ellipsi præpositionis διὰ, hac constructione: δι' ἃ νῦν ὑποικουρεῖτε, διαβαλῶ ὑμᾶς τοῖς ἀνδράσιν ἀπὸ τῆς στρατιᾶς παροῦσι. Et hoc sincerum esse opinor.

Εὐριπίδης ὡς γραῦς.
ἐμὸν ἔργον ἐστίν· καὶ σὸν ὦ 'λάφιον, ἅ σοι
καθ' ὁδὸν ἔφραζον, ταῦτα μεμνῆσθαι ποιεῖν.
πρῶτον μὲν οὖν δίελθε, κἀνακόλπασον.
σὺ δ', ὦ Τερηδών, ἐπαναφύσα Περσικόν.
Το. τί τὸ βόμβο τοῦτο; κῶμο τίς ἀνεγείρι μοι;
Ευ. ἡ παῖς ἔμελλε προμελετᾶν, ὦ τοξότα.
ὀρχησομένη γὰρ ἔρχεθ' ὡς ἄνδρας τινάς.
Το. ὀρκῆσι καὶ μελετῆσι, οὐ κωλύσ' ἐγώ.
ὡς ἐλαπρὸς, ὥσπερ ψύλλο κατὰ τὸ κώδιο.
Ευ. φέρε θοἰμάτιον ἄνωθεν, ὦ τέκνον, τοδί·
καθιζομένη δ' ἐπὶ τοῖσι γόνασι τοῦ Σκύθου,
τὼ πόδε πρότεινον, ἵν' ὑπολύσω.
Το. ναικὶ, ναὶ
κάτησο, κάτησο, ναικὶ, ναὶ, τυγάτριον.
οἴμ', ὡς στέριπο τὸ τιττί', ὥσπερ γογγύλη.
Ευ. αὔλει σὺ θᾶττον· ἔτι δέδοικας τὸν Σκύθην;
Το. καλό γε τὸ πυγή.
(ἀνακύπτει καὶ παρακύπτει ἀπεψωλημένος.)
Ευ. κλαύσετ', ἂν μὴ 'νδον μένῃ.
Το. εἶεν· καλὴ τὸ σκῆμα περὶ τὸ πόστιον.
Ευ. καλῶς ἔχει. λαβὲ θοἰμάτιον· ὥρα 'στὶ νῷν
ἤδη βαδίζειν.
Το. οὐκὶ πιλήσει πρῶτά με;
Ευ. πάνυ γε· φίλησον αὐτόν.
Το. ὀ, ὀ, ὀ, παπαπαπαὶ

1172. ὦ 'λάφιον, id est ὦ 'Ελάφιον. Confer not. ad v. 4.

1174. κἀνακόλπασον. Biseti emendationi κἀνακόλπισον favet analogia. Formæ sunt usitatæ κολπόω, κολπίζω. Sed κολπάζω, si locum hunc excipias, exemplo caret.

1175. Περσικόν. Vide posterioris fabulæ fragm. vi. et Meursii Orchestram in ὄκλασμα et in Περσική.

1182. τοῖσι γόνασι. Perperam vulgo claudicante versu τοῖς γόνασι.

1185. ὡς στέριπο τὸ τιττί'—Sic bene scriptum in cod. Vett. editt. ὡς στεριπὸ τὸ—absorpta nominis στέριπο litera sibilante a præcedente ὡς. In recentioribus ὡς στεριπὰ τὰ—

1187. κλαύσετ', ἂν μὴ 'νδον μένῃ. Vulgo sine numeris et sensu, κλαυσεῖ γ', ἂν μὴ 'νδον μένῃς. Res in versione satis explicata est. Quæ autem ante hæc verba poni debuit parepigraphe, iis vulgo subjecta est, non quidem ut adnotatio, sed tanquam versus fabulæ, licet nullus sit sententiæ nexus, nec in verbis forma metri ulla appareat.

1188. καλὴ τὸ σκῆμα περὶ τὸ πόστιον. Hæc est cod. scriptura, quam repræsentant vett. editt. In recentioribus labante metro καλὸ τὸ—et πόσθιον. Hoc nescio ubi Kusterus viderat *nates* significare.

1190. Vulgo syllaba auctior est hic versus, sed quam metrum respuit: τί; οὐκὶ πιλήσει—Istud τί, quo sententia bene carere potest, expungi debuit.

1191. ὀ, ὀ, ὀ, παπαπαπαί. Sic optime scriptum in cod. Metri formam in im-

ὡς γλυκερὸ τὸ γλῶσσ', ὥσπερ Ἀττικὸς μέλις.
τί οὐ κατεύδει παρ' ἐμέ;
Ευ. χαῖρε, τοξότα·
οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν τοῦτο.
Το. ναὶ, ναὶ, γράδιον,
ἐμοὶ κάρισο σὺ τοῦτο.
Ευ. δώσεις οὖν δραχμήν;
Το. ναὶ, ναικὶ δῶ σοι.
Ευ. τἀργύριον τοίνυν φέρε.
Το. ἀλλ' οὐκ ἔκ' ὠδέν· ἀλλὰ τὸ συβίνην λαβέ.
Ευ. ἔπειτα κομίζεις αὖθις.
Το. ἀκολούτει, τέκνον.
σὺ δὲ τοῦτο τήρει τῇ γεροντογράδιο.
ὄνομα δέ σοι τί ἐστίν;
Ευ. Ἀρτεμισία.
Το. μεμνῆσι τοίνυν τοὔνομ'· Ἀρταμουξία.
Ευ. Ἑρμῆ Δόλιε, ταυτὶ μὲν ἔτι καλῶς ποιεῖς.
σὺ μὲν οὖν ἀπότρεχε, παιδάριον τουτὶ λαβών·
ἐγὼ δὲ λύσω τόνδε. σὺ δ' ὅπως ἀνδρικῶς,
ὅταν λυθῇς τάχιστα, φεύξει, καὶ τενεῖς

pressis non habet hic versus, omissis admirandi adverbiis.

1194. ναὶ, ναὶ, γράδιον. Vulgo ναὶ γραΐδιον, claudicante versu. In cod. ναὶ γράδιον, syllaba deficiente. Ea est ipsa, quam reposui, scilicet ναὶ, quod a poëta geminatum librarius semel tantum scripsit. Infra sæpius occurrit in Scythæ sermone γράδιον. Nec aliter ille, licet barbarissans, id nomen proferre debuit, ac vulgari sermone Attico tritum erat. γραΐδιον semel tantum, si bene memini, apud Comicum occurrit in anapæstis Plut. 536. idque, ut par est, secunda brevi:

καὶ παιδαρίων ὑποπεινώντων, καὶ γραϊδίων κολεσυρτόν.

1195. ἐμοὶ κάρισο σὺ τοῦτο. Vulgo ἐμοὶ κάρισος τοῦτο, claudicante versu. In cod. ἐμοὶ κάρισο σοῦ τοῦτο. Oportuit σὺ, quod habuimus jam supra in Scythæ sermone.

1197. τὸ συβίνην. Male vulgo συβήνην. Barbare Scytha συβίνην dicit pro σιβύνην. Nisi hoc modo legatur, perit jocus in paronomasia quæsitus a poëta infra 1215.

1198. ἔπειτα κομίζεις αὖθις. Vulgo pessundato metro κομίζεις αὐτὴν, quod e Zenetti interpolatione est. In cod. et Juntina αὐτοῖς. Hoc autem depravatum est ex αὖτις.—ἀκολούτει. Perperam vulgo ἀκολούτι.

1205. Prava interpunctione laboravit hic versus; qui sic vulgo scriptus est:

σὺ δ' ὅπως ἀνδρικῶς,
ὅταν λυθῇς τάχιστα φεύξει, καὶ τενεῖς
ὡς τὴν γυν—

Valckenarius ad Theocr. sel. Idyll. p. 31. pro καὶ τενεῖς suadet κἀτενὲς, quod vulgato non deterius est. Hesych. ἀτενὲς, ἰθὺ, συνεχές. Antiquum tamen retineo. Ordo est: σὺ δὲ φρόντιζε, ὅπως, ὅταν τάχιστα λυθῇς, φεύξει ἀνδρικῶς, καὶ τενεῖς ὡς τὴν γυν—

καὶ τενεῖς ὡς τὴν γυναῖκα. Eurip. Suppl. 720. οἱ δ' ἔτεινον εἰς πύλας. *Illi vero cursu tendebant ad portas.* Ad quem locum vide Marklandum.

Græca ut distinguenda sint, in notis declaravi: Latine autem illa sic reddi debuerunt: *Tu autem vide, ut, quum extemplo solutus fueris, strenue fugias, cursuque contendas ad liberos et uxorem domum.*

ὡς τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδί' οἴκαδε.
Μν. ἐμοὶ μελήσει ταῦτά γ', ἢν ἅπαξ λυθῶ.
Ευ. λέλυσο. σὸν ἔργον, φεῦγε, πρὶν τὸν τοξότην
ἥκοντα καταλαβεῖν.
Μν. ἐγὼ δὴ τοῦτο δρῶ.
Το. ὦ γράδι', ὡς χαρίεντό σοι τὸ τυγάτριον,
κοὐ δύσκολ', ἀλλὰ πρᾶο.—ποῦ τὸ γράδιο;
οἴμ', ὡς ἀπόλωλον· ποῦ τὸ γέροντ' ἐντευτενί;
ὦ γράδι', ὦ γραῦ. οὐκ ἐπαινῶ, γράδιο.
Ἀρταμουξία.
διέβαλέ μ' ὦ γραῦς· ἀπότρεχ' ὡς τάχιστα σύ·
ὀρτῶς δὲ συβίνη 'στι· καταβινῆσι γάρ.
οἴμοι, τί δράσει; ποῖ τὸ γράδιο;
Ἀρταμουξία.
Χο. τὴν γραῦν ἐρωτᾷς, ἢ 'φερεν τὰς πηκτίδας;
Το. ναὶ, ναικί. εἶδες αὐτό;
Χο. ταύτῃ γ' οἴχεται,

1213. ὦ γράδι', ὦ γραῦ. οὐκ—Male vulgo ὦ γρᾶο. οὐκ.

1214. διέβαλέ μ' ὦ γραῦς. Recte cod. διέβαλε. Vulgo διέβαλλε. Suidas: διέβαλεν, ἐξηπάτησεν—Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις· διέβαλέ μ' ἡ γραῦς, ἀντὶ τοῦ ἐξηπάτησεν. Eodem significatu occurrit hoc verbum forma media Av. 1648.

διαβάλλεταί σ' ὁ θεῖος, ὦ πόνηρε σύ.

Cod. vero et Juntina habent ὁ γραῦς, mendose: oportuit ad metri legem ὦ, ut est in Venetis. Quæ autem sequuntur verba ἀπότρεχ' ὡς τάχιστα σὺ, dicit Scytha, pharetram, quam humi temere jacentem conspicit, vel pede, vel manu longe projiciens. Sequens versus nec latine, nec gallice reddi potest. Pharetram, quam συβίνην appellat Scytha, ἐπώνυμον esse, recteque sic appellari dicit, vel quia hoc pignore dato meretriculam ἐβίνησε, vel potius quia ipse quodammodo καταβεβίνηται. Scilicet anus accepto hoc pignore os ei sublevit, eumque *ludibrio habuit*, quod verbo καταβινεῖν exprimit. Quod Gallicum Græco καταβινεῖν verbum respondet, ad eundem fere modum in proletario sermone adhibetur. Aliter hæc Kusterus accepisse videtur, quantum ex illius versione mox proponenda intelligere est. Scytha in scenam revertitur cum saltatrice Elaphio, quam anus ad se reduci postulaverat, ἔπειτα κομίζεις αὖθις. Meretriculæ opinatus est Kusterus a Scytha dici verba ista ἀπότρεχ' ὡς τάχιστα σύ. Quod insulsum est, et a natura alienum, nedum comicum sit. In scenam vix ingressa meretricula clam lictore elabitur, simul ac ille fraudem persentiscit. Quum enim nec anum, nec senem sibi commissum conspicit, turbatur animi, meretriculam amittit, et præ studio illos conquirendi, de hac non amplius cogitat: et sic natura fert. Quod autem sequitur ὀρτῶς δὲ συβίνη 'στι, Kusterus vertit: *Sed salva est pharetra.* Tanquam si ea solatii aut subsidii aliquid Scythæ adlatura esset! At postremam versus partem sine interpretatione reliquit, cujus sententiam non assequebatur. Sic ei totus hic locus latine sonat: *Decepit me anus. Curre hinc quam celerrime. Sed salva est pharetra. Hei mihi, quid faciam?* Vide quantum tirones hujusmodi versione juvari queant, et quid de Aristophane censere debuerint, qui græca ejus legere non potuerunt. Fuere apud nos Gallos elegantes aliquot scriptores ex eorum ordine, quos vernaculo sermone vocare solemus *des Beaux-ésprits*, qui de Aristophane mira judicia tulerunt, quem nunquam legerant nisi in latina versione.

αὐτή τ' ἐκείνη, καὶ γέρων τις εἵπετο.
Το. κροκῶτ' ἔχοντο τῇ γέροντο;
Χο. φήμ' ἐγώ.
ἔτ' ἂν καταλάβοις, εἰ διώκοις ταυτηΐ.
Το. ὦ μιαρὸ γρᾶο· πότερα τρέξι τὴν ὁδό;
Ἀρταμουξία.
Χο. ὀρθὴν ἄνω δίωκε. ποῖ θεῖς; οὐ πάλιν
τῃδὶ διώξεις; τοὔμπαλιν τρέχεις σύ γε.
Το. κακόδαιμον· ἀλλὰ τρέξι Ἀρταμουξία.
Χο. τρέχε νῦν, τρέχε νῦν, κατὰ τοὺς κόρακας ἐπουρίσας,
ἀλλὰ πέπαισται μετρίως ἡμῖν·
ὥσθ' ὥρα δή 'στι βαδίζειν
οἴκαδ' ἑκάστῃ.
τὼ Θεσμοφόρω δ' ἡμῖν ἀγαθὴν
τούτων χάριν ἀντιδιδοίτην.

1222. ὦ μιαρὸ γρᾶο. Vulgo ὦ μιαρὸ γραῦ labante versu. Quod supra v. 1213. male admissum fuerat γρᾶο, hic sedem suam tueri debebat.

1226. Hic versus senarius est. Verba τρέχε νῦν a poëta geminata semel tantum scripsit librarius.

1227. ἀλλὰ πέπαισται. Vulgo male πέπαυται. Hoc ex altero depravatum, quod vidit Bisetus. Et hæc quidem est Attica forma satis nota, ita ut mirer Kusterum prætulisse πέπαικται. Sæpe alibi et supra v. 983. παίσωμεν, non παίξωμεν. Ran. 388. παῖσαί τε καὶ χορεῦσαι, non παῖξαι: paulo infra παίσαντα καὶ σκώψαντα. 411. συμπαιστρίας, non συμπαικτρίας. Idque Grammaticis etiam observatum. Mœris: παῖσαι, Ἀττικῶς. παῖξαι, Ἑλληνικῶς. Phrynichus: παῖξαι Δωριεῖς διὰ τοῦ ξ. ὁ δὲ Ἀττικὸς, παῖσαι, καὶ παίσαντι, καὶ συμπαίστης διὰ τοῦ σ' ἐρεῖ. Sunt autem hi versus anapæstici, quo metro fabulas claudere solet Chorus. Duo primi vulgo in unum coaluerunt: ultimus autem crurifragium passus est, τούτων χάριν ἀντιδοίτην. Scripserat poëta ἀντιδιδοίτην. In cod. ut in Juntina ἀνταδοῖτον: Zanettus ἀντιδοῖτον: bene in aliis editt. reposita tertia persona; sed laboranti metro nemo tulerat opem. Fulciendo versui reponi non potuit ἀντιδοιήτην, quam formam Atticus sermo non admittit, ut observatum supra ad v. 693.

ΤΕΛΟΣ

ΤΩΝ ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΩΝ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ ἐστι μετὰ θεράποντος Ξανθίου δι' Εὐριπίδου πόθον εἰς Ἅδου κατιών· ἔχει δὲ λεοντῆν καὶ ῥόπαλον, πρὸς τὸ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἔκπληξιν παρασχεῖν. ἐλθὼν δὲ ὡς τὸν Ἡρακλέα πρότερον, ἵνα ἐξετάσῃ τὰ κατὰ τὰς ὁδοὺς, δι' ὧν καὶ αὐτὸς, ὅτε ἐποίησε τὴν πορείαν ἐπὶ τὸν Κέρβερον, ᾤχετο· καὶ ὀλίγα περὶ τῶν Τραγικῶν διαλεχθεὶς ὁρμᾶται πρὸς τὸ προκείμενον. ἐπεὶ δὲ πρὸς τῇ Ἀχερουσίᾳ λίμνῃ γίνεται, ὁ μὲν Ξανθίας, διὰ τὸ μὴ συμμεμαχηκέναι εἰς τὴν περὶ Ἀργινούσας ναυμαχίαν, ὑπὸ τοῦ Χάρωνος οὐκ ἀναληφθεὶς, πεζῇ τὴν λίμνην κύκλῳ περιέρχεται· ὁ δὲ Διόνυσος δοὺς διώβολον περᾷ, προσπαίζων ἅμα τοῖς κατὰ τὸν πόρον ᾄδουσι βατράχοις, καὶ γελωτοποιῶν. μετὰ ταῦτα δ' ἐν Ἅδου τῶν πραγμάτων ἤδη χειριζομένων, οἵ τε μύσται χορεύοντες ἐν τῷ προφανεῖ, καὶ τὸν Ἴακχον ᾄδοντες, ἐν χοροῦ σχήματι καθορῶνται· ὅ τε Διόνυσος μετὰ τοῦ θεράποντος εἰς ταυτὸν ἔρχεται τούτοις. τῶν δὲ προηδικημένων ὑπὸ Ἡρακλέους προσπλεκομένων τῷ Διονύσῳ, διὰ τὴν ἐκ τῆς σκευῆς ἄγνοιαν, μέχρι μέν τινος οὐκ ἀγελοίως χειμάζονται. εἶτα μέντοι γε πρὸς τὸν Πλούτωνα καὶ τὴν

ARGUMENTI lin. 2. εἰς Ἅδου. Sic e membranis edidi. Vulgo εἰς Ἅδην. Vide not. ad Lys. 407. et Corinthum de Dial. p. 19.

L. 3. παρασχεῖν. E membr. vulgo παρέχειν.

L. 9. συμμεμαχηκέναι. E membr. vulgo συννεναυμαχηκέναι.

L. 20. πρὸς τὸν Πλούτωνα κ. τ. Π. παρελθόντες. Sic membran. optime. Vulgo περιελθόντες, omisso etiam articulo ante Πλούτωνα.

Περσέφασσαν παρελθόντες, ἀλεωρῆς τυγχάνουσιν. ἐν τοσούτῳ δὲ ὁ μὲν τῶν μυστῶν χορὸς περὶ τοῦ τὴν πολιτείαν ἐξισῶσαι, καὶ τοὺς ἀτίμους ἐντίμους ποιῆσαι, χ' ἀτέρων τινῶν, πρὸς τὴν Ἀθηναίων διαλέγεται πόλιν. τὰ δὲ λοιπὰ τοῦ δράματος, μονόκωλον, ἄλλως δὲ τερπνὴν καὶ φιλόλογον λαμβάνει σύστασιν. παρεισάγεται γὰρ Αἰσχύλος Εὐριπίδῃ περὶ τῆς τραγῳδίας διαλεγόμενος· τὸ μὲν ἔμπροσθεν Αἰσχύλου τὸ πρωτεῖον παρὰ τῷ Ἅδῃ ἔχοντος, τότε δὲ Εὐριπίδου τῆς τιμῆς καὶ τοῦ τραγῳδικοῦ θρόνου ἀντιποιησαμένου. συστήσαντος δὲ τοῦ Πλούτωνος τὸν Διόνυσον αὐτοῖς ἀκροατὴν, ἑκάτερος αὐτῶν λόγους ποιεῖται πολλούς· καὶ τέλος πάντα ἔλεγχον καὶ πᾶσαν βάσανον οὐκ ἀπιθάνως ἑκατέρου κατὰ τῆς θατέρου ποιήσεως προσαγαγόντος, κρίνας παρὰ προσδοκίαν Διόνυσος Αἰσχύλον νικᾷν, ἔχων αὐτὸν ὡς τοὺς ζῶντας ἀνέρχεται.

Τὸ δὲ δρᾶμα τῶν εὖ καὶ φιλοπόνως πάνυ πεποιημένων. ἐδιδάχθη δὲ ἐπὶ Καλλίου Ἄρχοντος, τοῦ μετὰ Ἀντιγένη, ἐπὶ Ληναίῳ. Φιλωνίδης ἐπεγράφη καὶ ἐνίκα· Φρύνιχος δεύτερος Μούσαις· Πλάτων τρίτος Κλεοφῶντι. οὕτω δὲ ἐθαυμάσθη τὸ δρᾶμα διὰ τὴν ἐν αὐτῷ Παράβασιν, ὥστε καὶ ἀνεδιδάχθη, ὥς φησι Δικαίαρχος. οὐ δεδήλωται μὲν ὅπου ἐστὶν ἡ σκηνή· εὐλογώτατον δ' ἐν Θήβαις. καὶ γὰρ ὁ Διόνυσος ἐκεῖθεν, καὶ πρὸς τὸν Ἡρακλέα ἀφικνεῖται Θηβαῖον ὄντα.

L. 2. περὶ τοῦ τὴν πολιτείαν ἐξισῶσαι. Optima est membran. lectio. Vulgo τὴν πολιτείαν ἐξελάσαι, ubi quas omissas fuisse librarii culpa voces arbitrabatur Kusterus, ad hunc modum reponit, περὶ τοῦ τοὺς ἀγαθοὺς τῆς πολιτείας ἐξελάσαι. Sed frustra est. Sincera ista τὴν πολιτείαν ἐξισῶσαι spectant ad fabulæ locum, v. 687. ubi ipsissimum hoc verbum legitur: πρῶτον μὲν οὖν δοκεῖ ἐξισῶσαι τοὺς πολίτας.

L. 18 ἐδιδάχθη δὲ—addita e membr. particula. Mox verbis Φιλωνίδης ἐπεγράφη significatur fabulam hanc non ipsius auctoris, sed Philonidis nomine editam fuisse. Vide Kusteri notam ad Schol. Pluti 179. Testatur Ipse sæpius Comicus se complures fabulas aliis poëtis edendas dedisse. Vide Nub. 530. Vesp. 1018. Equit. 513.

ARGUMENTUM METRICUM omisi, non tam ob mendas aliquot, quæ facile possunt elui, quam quod totum inficetum mihi visum est: idcirco illud inter notas relegavi. Sic autem legi debet:

Μαθὼν παρ' Ἡρακλέους Διόνυσος τὴν ὁδὸν,
πρὸς τοὺς κατοιχομένους πορεύεται, λαβὼν
τὸ δέρμα καὶ τὸ σκύταλον, ἀναγαγεῖν θέλων
Εὐριπίδην. λίμνην δὲ διέβαινεν κάτω·
καὶ τῶν βατράχων ἀνέκραγεν εὔφημος χορός.
ἔπειτα μυστῶν ἐκδοχή. θεράπων δ' ἰδὼν,
ὡς Ἡρακλεῖ, προσέκοπτε διὰ τὸν Κέρβερον.
ὡς δ' ἀνεφάνη, τίθεται τραγῳδίας ἀγών·
καὶ δὴ στεφανοῦταί γ' Αἰσχύλος. τοῦτον δ' ἄγει
Διόνυσος εἰς φῶς· οὐ μὰ Δία γ' Εὐριπίδην.

V. 3. legitur vulgo καὶ τὴν σκυτάλην, ἀνάγειν—trochæo quartam sedem tenente. In C. qui solus meorum codd. argumentum habet, mendose etiam, sed ad verum propius, τὸν σκύταλον. Conc. 76.

ἔγωγέ τοι τὸ σκύταλον ἐξηνεγκάμην.

Præterea ad metri integritatem ἀναγαγεῖν legendum est. Quod autem v. 6. editum est Πλούτων δ' ἰδὼν, id ex ipsa fabula falsi arguitur. Scripserat procul dubio hujus argumenti auctor θεράπων δ' ἰδὼν, Plutonis scilicet famulus Æacus, quæ dramatis persona in codd. plerumque indigetatur nomine Θεράπων.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.
ΔΙΟΝΥΣΟΣ.
ΗΡΑΚΛΗΣ.
ΝΕΚΡΟΣ.
ΧΑΡΩΝ.
ΧΟΡΟΣ ΒΑΤΡΑΧΩΝ.
ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ.
ΑΙΑΚΟΣ.
ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ.
ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑΙ.
ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.
ΑΙΣΧΥΛΟΣ.
ΠΛΟΥΤΩΝ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

ΞΑΝΘΙΑΣ, ΔΙΟΝΥΣΟΣ, ΗΡΑΚΛΗΣ, ΝΕΚΡΟΣ, ΧΑΡΩΝ, ΧΟΡΟΣ ΒΑΤΡΑΧΩΝ.

Ξα. ΕΙΠΩ τι τῶν εἰωθότων, ὦ δέσποτα,
ἐφ' οἷς ἀεὶ γελῶσιν οἱ θεώμενοι;
Δι. νὴ τὸν Δί', ὅ τι βούλει γε, πλὴν ΠΙΕΖΟΜΑΙ.
τοῦτο δὲ φύλαξαι· πάνυ γάρ ἐστ' ἤδη χολή.
Ξα. μηδ' ἕτερον ἀστεῖόν τι;
Δι. πλήν γ' ΩΣ ΘΛΙΒΟΜΑΙ.
Ξα. τί δαί; τὸ πάνυ γέλοιον εἴπω;
Δι. νὴ Δία,

Codicis, quem demum contuli, non mihi est animus varietates omnes persequi. Quæ sunt alicujus momenti delibabo, easque præsertim enotabo, quibus textus adhuc emendari, vel receptæ jam emendationes confirmari possint.

Præfixum est Fabulæ absque auctoris titulo argumentum, quod in impressis Thomæ Magistri inscriptum est nomine. Mutilum illud edidit Aldus: lacuna e nostro codice sic supplenda est: *εἶτα ὡς Ἡρακλῆς εἰσελθὼν, καὶ μεταξὺ πολλῶν τούτῳ συμβάντων, παραγίνεται πρὸς Πλούτωνα, καὶ ὅταν χάριν ἧκεν εἰπὼν, ἴσχει ὑπακούοντα Πλούτωνα, οὐχ ἵν' Εὐριπίδην ἀναγάγῃ, ἀλλ' ἵν' ἀγωνισαμένων*.... Vides causam omissionis: a priore Πλούτωνα ad posterius aberravit librarii oculus.

1. *εἰωθότων.* Gl. *τῶν συνήθων.* V. seq. *θεώμενοι.* Gl. *θεαταί.* His exemplis usus est Corinthus de Dial. Att. p. 58. *καὶ τὸ χρῆσθαι ταῖς μετοχαῖς ἀντὶ ὀνομάτων, ὡς ἐν Βατράχοις Ἀριστοφάνης· εἴπω τι τῶν εἰωθότων, ὦ δέσποτα; ἀντὶ τοῦ τῶν ἐθίμων. καί· οἱ θεώμενοι. ἀντὶ τοῦ θεαταί.*

4. *χολή.* Sic quatuor codd. In A. et C. scriptum fuerat primo *σχολή*, sed *σ* erasum fuit in uno, in altero litura inductum. In meo superscripta glossa *λυπή*. Sensus est: *λίαν γὰρ ἤδη λυποῦμαι ταῦτα ἀκούων.* Quod oscitantes duo scripserant librarii, postea vero, deprehenso errore, emendarunt *σχολή*, id genuinum esse contendit Dawesius, sed minime mihi persuadet. Ad Herculem properans Bacchus, viam ad Inferos ducentem sciscitaturus, non diceret sibi *otium* superesse. E solo sermonis contextu manifestum est particulam ratiocinativam *γὰρ* ad proxime præcedens *τοῦτο φύλαξαι* referri; non vero ad *νὴ τὸν Δί' ὅ τι βούλει γε.*

χολή. Sic liquido scriptum in cod.

θαῤῥῶν γε· μόνον ἐκεῖν' ὅπως μὴ 'ρεῖς.
Ξα. τὸ τί;
Δι. μεταβαλλόμενος τἀνάφορον ὅτι χεζητιᾷς.
Ξα. μήθ' ὅτι τοσοῦτον ἄχθος ἐπ' ἐμαυτῷ φέρων,
εἰ μὴ καθαιρήσει τις, ἀποπαρδήσομαι;
Δι. μὴ δῆθ', ἱκετεύω, πλήν γ' ὅταν μέλλω 'ξεμεῖν.
Ξα. τί δῆτ' ἔδει με ταῦτα τὰ σκεύη φέρειν,
εἴπερ ποιήσω μηδὲν, ὧνπερ Φρύνιχος
εἴωθε ποιεῖν, καὶ Λύκις, κἀμειψίας,
σκευηφοροῦσ' ἑκάστοτ' ἐν κωμῳδίᾳ;
Δι. μὴ νῦν ποιήσῃς· ὡς ἐγὼ θεώμενος,
ὅταν τι τούτων τῶν σοφισμάτων ἴδω,
πλεῖν ἢ 'νιαυτῷ πρεσβύτερος ἀπέρχομαι.
Ξα. ὢ τρισκακοδαίμων ἄρ' ὁ τράχηλος οὑτοσὶ,
ὅτι θλίβεται μὲν, τὸ δὲ γέλοιον οὐκ ἐρεῖ.
Δι. εἶτ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ καὶ πολλὴ τρυφὴ,
ὅτ' ἐγὼ μὲν ὢν Διόνυσος, υἱὸς Σταμνίου,

7. θαῤῥῶν γε· μόνον ἐκεῖν' ὅπως μὴ 'ρεῖς. Sic A. C. In meo μόνον δ' ἐκεῖν' ὅπως— Melius abest particula adversativa. Alia in impressis vocum collocatio: θαῤῥῶν γ'. ἐκεῖνο μόνον ὅπως—

8. τἀνάφορον. Vide Phœnissarum fragm. iv. In Equit. v. 998. oraculorum magnam vim afferens, eorumque sub pondere gemens ait Isiciarius:

οἴμ', ὡς χεσείω, κοὐχ ἅπαντας ἐκφέρω.

τἀνάφορον Latine haud male *furcam*, vel *furcillam*, appellaveris. Plautus Cas. ii. 8.

Sine modo rus veniat: ego remittam ad te virum
cum furca in urbem, tanquam carbonarium.

9. μήθ' ὅτι. Sic tres Regii. Vulgo μηδ' ὅτι.

13. Φρύνιχος, Comicus poëta Nostri coævus, de quo mentio in Argumento. Alius fuit ejusd. nominis poëta tragicus antiquior. Vide Bentleii Dissert. Phalar. de Origine Tragœdiæ p. 144. latinæ versionis. Amipsias poëtam nostrum in comœdiarum commissione bis superavit. Ejus Comastis cesserunt Aristophanis Aves: Conno Amipsiæ cesserunt priores Nubes. Fabulam etiam contra Socratem fecit, in qua Philosophus traductus in scenam, cujus tres versus servavit Diog. Laërt. ii. 28.

Σώκρατες, ἀνδρῶν βέλτισθ' ὀλίγων, πολλῶν δὲ ματαιόταθ' ἥκεις
καὶ σὺ πρὸς ἡμᾶς, καρτερικός γ' εἶ· πόθεν ἄν σοι χλαῖνα γένοιτο;
τουτὶ τὸ κακὸν τῶν σκυτοτόμων κατ' ἐπήρειαν γεγένηται.

15. σκευηφοροῦσ'. Sic uno verbo A. D. in hoc: οἱ τινες σκευηφοροῦσ'. In B. οἱ σκεύη φέρουσ'—Vides glossas, easque pravas, a librariis in textum immissas fuisse, nulla metri habita ratione. Fallebantur isti interpretes. σκευηφοροῦσ' dativus est participii, nec quidquam extrinsecus est arcessendum. ποιεῖν de poëtis dictum valet *scribere*, *componere*: ut infra v. 79. ὅπερ ἄλλοι ποιηταὶ εἰώθασι ποιεῖν τοῖς ἑκάστοτε σκευηφοροῦσι δούλοις ἐν κωμῳδίᾳ. *Quæ alii poëtæ tribuere solent servis identidem sarcinas bajulantibus in comœdia.* σκευηφοροῦσ'. Cod. σκευοφοροῦσ' superscripta optima glossa τοῖς. Scholion marginale: καὶ οὗτοι οἱ τρεῖς κωμικοὶ εἰσὶ ποιηταὶ, σκευοφοροῦντας εἰσάγοντες ἐν ταῖς κωμῳδίαις καὶ αἰσχρὰ ποιοῦντας.

18. πλεῖν. Corinthus de Dial. p. 59. Ἀττικὸν καὶ τὸ πλεῖν ἀντὶ τοῦ πλέον, δεῖν ἀντὶ τοῦ δέον. Mœris: πλεῖν ἢ μύριοι, Ἀττικῶς. πλέονες ἢ μύριοι, Ἑλληνικῶς. Sumtum exemplum e Pluto 1184. Occurrit πλεῖν Lys. 589.

22. υἱὸς Σταμνίου. Schol. δέον εἰπεῖν υἱὸς Διὸς, υἱὸς σταμνίου εἶπε παρ' ὑπόνοιαν. ἐπειδὴ ὁ οἶνος ἐν σταμνίῳ ἐμβάλλεται. V. seq. τοῦτον δ' ὀχῶ. Gl. ὀχεῖσθαι ποιῶ.

αὐτὸς βαδίζω καὶ πονῶ, τοῦτον δ' ὀχῶ,
ἵνα μὴ ταλαιπωροῖτο, μηδ' ἄχθος φέροι;
Ξα. οὐ γὰρ φέρω 'γώ;
Δι. πῶς φέρεις γὰρ, ὅς γ' ὀχεῖ;
Ξα. φέρων γε ταυτί.
Δι. τίνα τρόπον;
Ξα. βαρέως πάνυ.
Δι. οὔκουν τὸ βάρος τοῦθ', ὃ σὺ φέρεις, οὖνος φέρει;
Ξα. οὐ δῆθ' ὅ γ' ἔχω 'γὼ καὶ φέρω, μὰ τὸν Δί' οὔ.
Δι. πῶς γὰρ φέρεις, ὅς γ' αὐτὸς ὑφ' ἑτέρου φέρει;
Ξα. οὐκ οἶδ'· ὁ δ' ὦμος οὑτοσὶ πιέζεται.
Δι. σὺ δ' οὖν ἐπειδὴ τὸν ὄνον οὐ φῄς σ' ὠφελεῖν,
ἐν τῷ μέρει σὺ τὸν ὄνον ἀράμενος φέρε.
Ξα. οἴμοι κακοδαίμων. τί γὰρ ἐγὼ οὐκ ἐναυμάχουν;
ἦ τ' ἄν σε κωκύειν ἂν ἐκέλευον μακρά.
Δι. κατάβα, πανοῦργε. καὶ γὰρ ἐγγὺς τῆς θύρας
ἤδη βαδίζων εἰμὶ τῆσδ', οἷ πρῶτά με
ἔδει τραπέσθαι. παιδίον, παῖ, ἠμὶ, παῖ.
Ηρ. τίς τὴν θύραν ἐπάταξεν; ὡς κενταυρικῶς
ἐνήλαθ' ὅστις· εἰπέ μοι, τουτὶ τί ἦν;
Δι. ὁ παῖς.
Ξα. τί ἐστιν;
Δι. οὐκ ἐνεθυμήθης;
Ξα. τὸ τί;

24. Nihil certius videtur Dawesii observatione de diverso usu modorum optativi et subjunctivi cum particulis ἵνα, ὄφρα, μὴ, quam viginti exemplis ex Aristophane confirmavit p. 82. sqq. Quid ergo de hoc loco statuendum, ubi verbis de tempore præsenti βαδίζω, πονῶ, ὀχῶ, subjiciuntur cum ἵνα μὴ modi optativi ταλαιπωροῖτο et φέροι? quod græce non minus solœcum est, quam si latine dicas: *hunc autem vehi facio, ut ærumnarum esset expers et onus non ferret.* Est quidem illa codd. iv. scriptura, quam nihilominus mendosam esse censeo; nec dubito, quin scripserit poëta:

ἵνα μὴ ταλαιπωρῇ τι, μήτ' ἄχθος φέρῃ.

Activa forma ταλαιπωρέω perinde in usu est ac media ταλαιπωρέομαι, quod e solis lexicis notum. Vide Lys. 766. 1220. 1221.

27. οὖνος. Sic excudi debet, ut est apud Eustathium ad Hom. p. 488. l. 10. id est, ὁ ὄνος.

33. Xenophon Hellen. p. 36. edit. Lips. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τὰ γεγενημένα καὶ τὴν πολιορκίαν ἐπεὶ ἤκουσαν, ἐψηφίσαντο βοηθεῖν ναυσὶν ἑκατὸν καὶ δέκα, ἐσβιβάζοντες τοὺς ἐν ἡλικίᾳ ὄντας ἅπαντας, καὶ ΔΟΥΛΟΥΣ καὶ ἐλευθέρους. Hac classe paulo post ad Arginusas pugnatum, servisque qui prælio interfuerunt, libertas data.

36. βαδίζων εἶμι male accipit Spanhemius pro βαδίζω, tanquam si scriptum esset εἰμί. Diversum est εἶμι, quod valet πορεύσομαι, ut recte exponit codd. glossa.

37. ἠμὶ Attice pro φημί. Vide Etymol. M. p. 416. l. 26.

38. Plautus Trucul. ii. 2. 1.

Quis illic est, qui tam proterve nostras
ædes arietat?

40. ὁ παῖς. Glossa, ὦ παῖ. Vide not. ad Pl. 1099.

Δι. ὡς σφόδρα μ' ἔδεισε.
Ξα. νὴ Δία, μὴ μαίνοιό γε.
Ηρ. οὔ τοι, μὰ τὴν Δήμητρα, δύναμαι μὴ γελᾶν.
καί τοι δάκνω γ' ἐμαυτόν. ἀλλ' ὅμως γελῶ.
Δι. ὦ δαιμόνιε, πρόσελθε· δέομαι γάρ τι σου.
Ηρ. ἀλλ' οὐχ οἷός τ' εἰμ' ἀποσοβῆσαι τὸν γέλων,
ὁρῶν λεοντῆν ἐπὶ κροκωτῷ κειμένην.
τίς ὁ νοῦς; τί κόθορνος καὶ ῥόπαλον ξυνηλθέτην;
ποῖ γῆς ἀπεδήμεις;
Δι. ἐπεβάτευον Κλεισθένει.
Ηρ. κἀναυμάχησας;
Δι. καὶ κατεδύσαμέν γε ναῦς
τῶν πολεμίων ἢ δώδεκ', ἢ τρισκαίδεκα.
Ηρ. σφώ;
Δι. νὴ τὸν Ἀπόλλω.
Ηρ. κᾆτ' ἔγωγ' ἐξηγρόμην.
Δι. καὶ δῆτ' ἐπὶ τῆς νεὼς ἀναγιγνώσκοντί μοι
τὴν Ἀνδρομέδαν πρὸς ἐμαυτὸν, ἐξαίφνης πόθος
τὴν καρδίαν ἐπάταξε, πῶς οἴει σφόδρα;
Ηρ. πόθος; πόσος τις;
Δι. σμικρὸς, ἡλίκος Μόλων.
Ηρ. γυναικός;
Δι. οὐ δῆτ'.
Ηρ. ἀλλὰ παιδός;
Δι. οὐδαμῶς.

41. νὴ Δία, male cod. μὰ Δία, quod notandum.

46. κροκωτῷ. Gl. γυναικείῳ ἐνδύματι ἐκ μετάξης.

48. ἐπεβάτευον Κλεισθένει. *Clisthenem inscendi.* Tanquam si navis fuisset hoc insignita nomine. Salse cinædum perstringit, ut Lysistr. 1092.

51. κᾆτ' ἔγωγ' ἐξηγρόμην. Inepte vulgo continuata Baccho hæc verba codices A. B. Xanthiæ tribuunt, qui tamen se nondum colloquio immiscet: Herculi ea multo melius tribuunt C. D. Glossa ἐξηγειρόμην ἐξ ὕπνου. Qui somnia sua aliis narrant, fabulam plerumque his verbis concludere solent, quibus Hercules facete Baccho significat se fortibus ejus factis fidem non habere.

κᾆτ' ἔγωγ' ἐξηγρόμην. Istis præfixa in cod. Herculis persona. Glossa postremæ voci imposita ἐξ ὕπνου. Schol. marg. τὸ ἐξηγρόμην λέγει, διασύρων αὐτὸν, ὅτι ὀνείρατα φθέγγεται.

52. ἀναγιγνώσκοντί μοι. Sic B. duplici γ, recte. Propriam hanc Atticis scripturam tum codicum, tum veterum Grammaticorum auctoritate ubique apud Comicum restitui. Eustathius p. 1064. l. 1. τὸ δὲ γινώσκειν οἱ μὲν ὕστερον Ἀττικοὶ μετὰ καὶ δευτέρου γάμμα γιγνώσκειν φασὶν, ὡς καὶ ὁ Κωμικὸς δηλοῖ, καθὰ καὶ τὸ γίνεσθαι, γίγνεσθαι. Confer Valckenarium ad Phœnissas 1396.

55. σμικρὸς, ἡλίκος Μόλων. Ironice hoc dictum. Nam Molon, quisquis ille fuerit, sive histrio, sive grassator, fuit procul dubio insigni corporis magnitudine.

Ηρ. ἀλλ' ἀνδρός;
Δι. ἀταταῖ.
Ηρ. ξυνεγένου τῷ Κλεισθένει;
Δι. μὴ σκῶπτέ μ' ὦ 'δέλφ'. οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς·
τοιοῦτος ἵμερός με διαλυμαίνεται.
Ηρ. ποῖός τις, ὦ 'δελφίδιον;
Δι. οὐκ ἔχω φράσαι.
ὅμως γε μέντοι σοι δι' αἰνιγμῶν ἐρῶ.
ἤδη ποτ' ἐπεθύμησας ἐξαίφνης ἔτνους;
Ηρ. ἔτνους; βαβαιὰξ, μυριάκις ἐν τῷ βίῳ.
Δι. ἆρ' ἐκδιδάσκω τὸ σαφὲς, ἢ ἕτερα φράσω;
Ηρ. μὴ δῆτα περὶ ἔτνους γε· πάνυ γὰρ μανθάνω.
Δι. τοιουτοσὶ τοίνυν με δαρδάπτει πόθος
Εὐριπίδου, καὶ ταῦτα τοῦ τεθνηκότος·
κοὐδείς γέ μ' ἂν πείσειεν ἀνθρώπων τὸ μὴ οὐκ
ἐλθεῖν ἐπ' ἐκεῖνον.
Ηρ. πότερον εἰς Ἅδου κάτω;
Δι. καὶ νὴ Δί', εἴ τι γ' ἔστιν ἔτι κατωτέρω.
Ηρ. τί βουλόμενος;
Δι. δέομαι ποιητοῦ δεξιοῦ.
οἱ μὲν γὰρ οὐκέτ' εἰσίν· οἱ δ' ὄντες, κακοί.
Ηρ. τί δ'; οὐκ Ἰοφῶν ζῇ;
Δι. τοῦτο γάρ τοι καὶ μόνον
ἔτ' ἐστὶ λοιπὸν ἀγαθὸν, εἰ καὶ τοῦτ' ἄρα.
οὐ γὰρ σάφ' οἶδ' οὐδ' αὐτὸ τοῦθ' ὅπως ἔχει.
Ηρ. εἶτ' οὐχὶ Σοφοκλέα, πρότερον ὄντ' Εὐριπίδου,

57. ξυνεγένου τῷ Κλεισθένει; Articulum vulgo omissum exhibent iv. codd. quorum me consensus permovit, ut eum reciperem, pro ἀτταταὶ, quod habent illi etiam, scribendo ad metri legem ἀταταί.

58. οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς. Tres particulæ οὐ γὰρ ἀλλὰ sic aggregatæ simulque sumtæ tantumdem valent ac καὶ γὰρ, *etenim, enimvero:* nec distingui inter illas debet, quod post Bentleium ad Callim. fragm. xcii. monuit Jo. Jensius Lect. Lucian. pag. 144. Ellipsin comminiscuntur alii Grammatici, quam diversimode supplent, plerumque ridicule. Gl. in cod. meo: οὐ γὰρ τούτου ἐπιθυμῶ, ὃ λέγεις· ἀλλὰ κακῶς ἔχω. In C. οὐ γὰρ τοῦτό ἐστι. Novissimus auctor Doctrinæ particularum: μὴ σκῶπτέ με. οὐ γάρ σε σκώπτω. ἀλλὰ κακῶς ἔχω. Hujuscemodi millena excogitare possis, quorum nihil auctor in mente habuerit.

64. ἢ ἕτερα φράσω; Sic plene, sine elisione scriptum in codice meo, ut in Kusteri editione, recte. In aliis codd. ἅτερα. Pejus vett. editt. ἢ 'τέρα, quod imperite revocavit Berglerus. ἕτερα accusativus est pluralis, cujus ultima brevis ante φρ produci non potest.

76. Σοφοκλέα. Duæ ultimæ in unam coalescunt. Sic infra 863. Πηλέα disyllabum, in Thesm. 26. Ἡρακλέα trisyllabum est.

μέλλεις ἀναγαγεῖν, εἴπερ ἐκεῖθεν δεῖ σ' ἄγειν;
Δι. οὔ, πρίν γ' ἂν Ἰοφῶντ', ἀπολαβὼν αὐτὸν μόνον,
ἄνευ Σοφοκλέους ὅ τι ποιεῖ κωδωνίσω.
κἄλλως ὁ μέν γ' Εὐριπίδης, πανοῦργος ὤν,
καὶ ξυναποδρᾶναι δεῦρ' ἐπιχειρήσειεν ἄν·
ὁ δ' εὔκολος μὲν ἐνθάδ', εὔκολος δ' ἐκεῖ.
Ηρ. Ἀγάθων δὲ ποῦ 'στιν;
Δι. ἀπολιπών μ' ἀποίχεται,
ἀγαθὸς ποιητὴς, καὶ ποθεινὸς τοῖς φίλοις.
Ηρ. ποῖ γῆς ὁ τλήμων;
Δι. ἐς μακάρων εὐωχίαν.
Ηρ. ὁ δὲ Ξενοκλέης;
Δι. ἐξόλοιτο, νὴ Δία.
Ηρ. Πυθάγγελος δέ;
Ξα. περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος,
ἐπιτριβομένου τὸν ὦμον οὑτωσὶ σφόδρα.
Ηρ. οὔκουν ἕτερ' ἔστ' ἐνταῦθα μειρακύλλια,
τραγῳδίας ποιοῦντα πλεῖν ἢ μύρια,
Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα;
Δι. ἐπιφυλλίδες ταῦτ' ἐστὶ, καὶ στωμύλματα,
χελιδόνων μουσεῖα, λωβηταὶ τέχνης,

77. Hunc versum sic exhibet cod.
μέλλεις ἀνάγειν, εἴπερ γ' ἐκεῖθεν δεῖ σ' ἄγειν.
Eadem est scriptura cod. B. quam utique præferendam censeo, ob molliores numeros.

78. Ordinem verborum et sententiam declarat interpunctio: οὔ, πρίν γ' ἂν Ἰοφῶντα, μόνον αὐτὸν ἀπολαβὼν, κωδωνίσω, ὅ τι ποιεῖ ἄνευ Σοφοκλέους. Iophontem perstringit, quem vulgus opinabatur fabulas non composuisse, quas suo nomine ediderat; sed illis a patre Sophocle conscriptis filium ἐπιγεγράφθαι. — κωδωνίσω. Gl. in C. δοκιμάσω, ἐκ μεταφορᾶς τῶν νομισμάτων. Bene. Infra 723. nummorum mentio κεκωδωνισμένων. Inepta in meo codice glossa, διακηρύξω. Hinc verbale κωδωνιστός. In Lys. 485. πρᾶγμα ἀκωδώνιστον, res inexplorata.

81. ἐπιχειρήσειεν ἄν. Sic optime membr. Vulgo solœce ἐπιχειρήσειέ μοι. Pejus in C. ἐπιχειρήσειέ μοι. Potentialis particula ἂν salva linguæ indole abesse non potest: at inutile est pronomen μοι. Satis enim per se intelligitur, quibusnam se comitem furtim applicare conaretur Euripides, nempe Sophocli et Baccho, si illum hic ab Inferis reduceret. Vide ad Lys. 301. Thesm. 593.

86. ὁ δὲ Ξενοκλέης. Vide not. ad Thesm. 169.

Ξενοκλέης. Sic liquido scriptum in cod. ut emendavi, juxta certissimum prosodiæ canonem.

91. πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα. Comparatio comica. Nub. 430.
τῶν Ἑλλήνων εἶναί με λέγειν ἑκατὸν σταδίοισιν ἄριστον.
Alexis Comicus apud Eustathium p. 1226. l. 13.
κρείττων ἐκεῖνός ἐστιν ἡμέρας δρόμῳ.

93. χελιδόνων μουσεῖα. Eustathius ad Odyss. p. 1914. lin. 34. λαλαγοῦσα δὲ ἀκαλλὴς (ἡ χελιδὼν) οἷα Θρᾷσσα κατὰ τὸν μῦθον. διὸ καὶ ὁ Κωμικὸς, οὓς ἐκεῖνος ψέγει, ὡς τὰς Μούσας ἀφανίζοντας, χελιδόνων μουσεῖα καλεῖ· ὅ ἐστιν ὑποβαρβάρους, χελιδόνων δίκην, οὐ μὴν ἐμμούσους ὥστε καὶ Σειρήνων ἢ ἀηδόνων. Hinc infra 678. Cleophontis peregrinitatem, dictionisque barbarismum perstringit: ἐφ' οὗ δὴ χει-

ἃ φροῦδα θᾶττον, ἢν μόνον χορὸν λάβῃ,
ἅπαξ προσουρήσαντα τῇ Τραγῳδίᾳ.
γόνιμον δὲ ποιητὴν ἂν οὐχ εὕροις ἔτι,
ζητῶν ἂν, ὅστις ῥῆμα γενναῖον λάκοι.
Ηρ. πῶς γόνιμον;
Δι. ὡδὶ γόνιμον, ὅστις φθέγξεται
τοιουτονί τι παρακεκινδυνευμένον·
ΑΙΘΕΡΑ ΔΙΟΣ ΔΩΜΑΤΙΟΝ, ἢ ΧΡΟΝΟΥ ΠΟΔΑ,
ἢ ΦΡΕΝΑ ΜΕΝ ΟΥΚ ΕΘΕΛΟΥΣΑΝ ΟΜΟΣΑΙ
ΚΑΘ' ΙΕΡΩΝ,
ΓΛΩΤΤΑΝ Δ' ΕΠΙΟΡΚΗΣΑΣΑΝ ΙΔΙᾼ ΤΗΣ ΦΡΕΝΟΣ.

λεσιν ἀμφιλάλοις δεινὸν ἐπιβρέμεται Θρῃκία χελιδὼν, ἐπὶ βάρβαρον ἑζομένη πέταλον. Alio sensu verba ista χελιδόνων μουσεῖα adhibuerat Euripides in Alcmena, unde ea transtulit Comicus:
πολὺς δ' ἀνεῖρπε κισσὸς, εὐφυὴς κλάδος, χελιδόνων μουσεῖα.

94. Hujus loci sensum non adsecuti sunt interpretes, quem pessime sic reddidit Berglerus: *qui gaudio emoriuntur, si chorus eorum tantum semel secunda utatur fortuna in tragœdia.* Centum ista parasangis a poëtæ mente distant. φροῦδον εἶναι, γίγνεσθαι, οἴχεσθαι, nullibi significat, nec significare potest *gaudio emori.* προσουρίῳ, *secundo vento,* vel *secunda fortuna utor,* ne græcum quidem est. Satis mirari nequeo Henr. Stephano, viro doctissimo, fraudi fuisse ineptam græculi in scholiis interpretationem: προσουρήσαντα, εὐθυδρομήσαντα, εὐδοκιμήσαντα, ἐν τραγῳδίας δράματι ἐπαινεθέντα. Melioris notæ sunt, quæ tradit scholion ineditum cod. Regii C. οὐρίζω, τὸ ἀπὸ τοῦ οὔρου τοῦ ἀνέμου. οὐρῶ, τὸ ἀπὸ τοῦ οὔρου, τοῦ ἐκκρινομένου ὑγροῦ, προσουρήσαντα οὖν, τὸ βραχύν τινα χρόνον διατρίψαντα, καὶ τῶν αὐτῶν λῆρον ἐκχέαντα τῇ τραγῳδίᾳ. Acceperunt interpretes istud προσουρήσαντα pro accusativo singulari ad χορὸν pertinente, quum sit neutrum plurale in casu recto, cum ἃ φροῦδα conjungendum. Denique χορὸν λαμβάνειν dicebantur Scenici poëtæ, quibus locupletes cives choragi munere fungentes, (vide Petitum de Leg. Att. p. 351.) chorum instruebant, sumtusque suppeditabant omnes producendo dramati. Vide interpretibus notata ad Eq. 513.
καὶ βασανίζειν, ὡς οὐχὶ πάλαι χορὸν αἰτοίη καθ' ἑαυτόν.
Exilibus racemulis succo carentibus comparatos adolescentulos illos, qui, nondum maturo ingenio, tragœdiæ componendæ se pares esse rentur, ait Bacchus statim *arescere, evanescere,* si, accepto choro, semel tantum in Tragœdiam minxerint: necdum enim sunt adeo validi, ut cum ea rem habere possint eo successu, quo gaudere solent οἱ γόνιμοι. Hæc est poëtæ mens. De Tragœdia, tanquam de meretrice, loquitur, quæ amatoribus poëtis copiam sui facit. Sic de Comœdia in Equit. 517.
πολλῶν γὰρ δὴ πειρασάντων αὐτὴν, ὀλίγοις χαρίσασθαι.

100. αἰθέρα Διὸς δωμάτιον. Vide not. ad Thesm. 272. Χρόνου πόδα erat in Euripidis Alexandra, καὶ χρόνου προύβαινε πόδα. Audacior eadem locutio occurrit in Bacch. 876. ubi de Diis dicitur:
κρυπτεύουσι δὲ ποικίλως
δαρὸν χρόνου πόδα, καὶ
θηρῶσιν τὸν ἄσεπτον.
Quæ sequuntur spectant notissimum ex Hippolyto versum, Comico sæpius vexatum:
ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.
Confer Thesm. 275.

102. γλῶσσαν ἐπιορκήσασαν ἰδίᾳ τῆς φρενός. *Linguam, quæ juravit seorsum a mente.* Hoc dicere debuit, ad sententiam versus Euripidei, quem deridet; nec forte jocum captavit dicendo *pejeravit,* ut vertunt, pro *juravit.* Compositum hoc non plus valet, quam simplex, abundante præpositione: sicque in vulgi sermone accipiebatur Solonis ævo, ut constat e lege, quam profert Lysias c. Theomnestum, p. 359. ἐπεγγυᾶν δ' ἐπιορ-

Ηρ. σὲ δὲ ταῦτ᾽ ἀρέσκει;
Δι. καὶ μάλα πλεῖν, ἢ μαίνομαι.
Ηρ. ἦ μὴν κόβαλά γ᾽ ἐστὶν, ὡς καὶ σοὶ δοκεῖ.
Δι. μὴ τὸν ἐμὸν οἴκει νοῦν· ἔχεις γὰρ οἰκίαν.
Ηρ. καὶ μὴν ἀτεχνῶς γε παμπόνηρα φαίνεται.
Δι. δειπνεῖν με δίδασκε.
Ξα. περὶ ἐμοῦ δ᾽ οὐδεὶς λόγος.
Δι. ἀλλ᾽ ὧνπερ ἕνεκα τήνδε τὴν σκευὴν ἔχων
ἦλθον, κατὰ σὴν μίμησιν, ἵνα μοι τοὺς ξένους
τοὺς σοὺς φράσειας, εἰ δεοίμην, οἷσι σὺ
ἐχρῶ τόθ᾽, ἡνίκ᾽ ἦλθες ἐπὶ τὸν Κέρβερον,
τούτους φράσον μοι, λιμένας, ἀρτοπώλια,
πορνεῖ᾽, ἀναπαύλας, ἐκτροπὰς, κρήνας, ὁδοὺς,
πόλεις, διαίτας, πανδοκευτρίας, ὅπου
κόρεις ὀλίγιστοι.
Ξα. περὶ ἐμοῦ δ᾽ οὐδεὶς λόγος.
Ηρ. ὦ σχέτλιε, τολμήσεις γὰρ ἰέναι καὶ σύ γε;
Δι. μηδὲν ἔτι πρὸς ταῦτ᾽· ἀλλὰ φράζε τῶν ὁδῶν,
ὅπως τάχιστ᾽ ἀφιξόμεσθ᾽ εἰς Ἅδου κάτω·
καὶ μήτε θερμὴν, μήτ᾽ ἄγαν ψυχρὰν φράσῃς.
Ηρ. φέρε δὴ, τίν᾽ αὐτῶν σοι φράσω πρώτην; τίνα;
μία μὲν γάρ ἐστιν ἀπὸ κάλω καὶ θρανίου,
κρεμάσαντι σαυτόν.
Δι. παῦε, πνιγηρὰν λέγεις.

κύσαντα τὸν Ἀπόλλω. Ceterum in cod. scriptum ἐπιορκήσασαν ἄνευ τῆς φρενός. Sic etiam est in meo. Glossa in locum genuinæ vocis illata fuit. Hoc manifestum est e membranarum collatione, quæ in contextus serie exhibent ἰδίᾳ, superscripta glossa ἄνευ.

103. Hunc versum profert Suidas T. iii. p. 295. sed mendose. Unde sumtus esset, ignoravit Kusterus, quem ad veram scripturam non duxit conjectura.

104. κόβαλα. Sic iv. codd. Perperam vulgo κόβαλλα. Codicum hac in re assensus non requirendus erat; notum enim est e multis Comici locis mediam in hac voce per se longam esse. Vulgo etiam infra 1015. κοβάλους exhibent libri: in Pl. 279. κόβαλος. Equit. 270.
ὥσπερεὶ γέροντας ἡμᾶς, κἀκκοβαλικεύεται.
et sic ubicunque vel nomen vel derivatum occurrit.

106. ἀτεχνῶς γε. Sic, ut vulgo, membr. et C. In duobus reliquis omissum γε, quod salvo metro abesse non potest: in priori enim voce media semper apud Comicum correpta. ἀτεχνῶς, ἁπλῶς, καθόλου. Vide Ammonium.

108. ἀλλ᾽ ὧνπερ ἕνεκα τήνδε τὴν σκευὴν ἔχων. Sic A. C. D. vulgo οὕνεκα et σκευὴν φέρων.

118. ὅπως τάχιστ᾽ ἀφιξόμεσθ᾽ εἰς Ἅδου. Sic bene membran. et meus. In C. ἀφίξομαι. In B. ut vulgo, ἀφίξομ᾽ εἰς—

121. θρανίου. *Scabellum* hac voce notatur, cui insistens quis collum induat laqueo, quo fiat una litera longa, ut ait Plautus Aulul. i. 1. 38. Male Pollux x. 48. pro *paxillo* accipit, ad quem locum vide Jungermannum.

Ηρ. ἀλλ᾽ ἔστιν ἀτραπὸς ξύντομος τετριμμένη,
ἡ διὰ θυείας.
Δι. ἆρα κώνειον λέγεις;
Ηρ. μάλιστά γε.
Δι. ψυχράν γε καὶ δυσχείμερον·
εὐθὺς γὰρ ἀποπήγνυσι τἀντικνήμια.
Ηρ. βούλει ταχεῖαν καὶ κατάντη σοι φράσω;
Δι. νὴ τὸν Δί᾽, ὡς ὄντος γε μὴ βαδιστικοῦ.
Ηρ. καθέρπυσόν νυν ἐς Κεραμεικόν.
Δι. κᾆτα τί;
Ηρ. ἀναβὰς ἐπὶ τὸν πύργον τὸν ὑψηλὸν ---
Δι. τί δρῶ;
Ηρ. ἀφιεμένην τὴν λαμπάδ᾽ ἐντεῦθεν θεῶ,
κᾆπειτ᾽, ἐπειδὰν φῶσιν οἱ θεώμενοι
εἶναι, τόθ᾽ εἶναι καὶ σὺ σαυτόν.
Δι. ποῖ;
Ηρ. κάτω.
Δι. ἀλλ᾽ ἀπολέσαιμ᾽ ἂν ἐγκεφάλου θρίω δύο.
οὐκ ἂν βαδίσαιμι τὴν ὁδὸν ταύτην.
Ηρ. τί δαί;
Δι. ἥνπερ σὺ τότε κατῆλθες.
Ηρ. ἀλλ᾽ ὁ πλοῦς πολύς.
εὐθὺς γὰρ ἐπὶ λίμνην μεγάλην ἥξεις πάνυ
ἄβυσσον.
Δι. εἶτα πῶς περαιωθήσομαι;
Ηρ. ἐν πλοιαρίῳ τυννουτῳὶ σ᾽ ἀνὴρ γέρων
ναύτης διάξει, δύ᾽ ὀβολὼ μισθὸν λαβών.
Δι. (φεῦ) ὡς μέγα δύνασθον πανταχοῦ τὼ δύ᾽ ὀβολώ.

123. τετριμμένη. Jocus est in ambigua significatione verbi τρίβειν, quod de via dicitur, tum de medicamentis quæ in mortario teruntur. Similis jocus est in Stratonis venusto carmine xi. ubi investes medici φάρμακον τρίβειν dicuntur, quo significatur illa τοῦ δεῖνα τρίψις, cujus haud infrequens mentio apud Comicum.

129. Vide Meursium Gr. Fer. in Λαμπάς.

138. πῶς περαιωθήσομαι. Inserta vulgo particula γε, quam in uno Regio omissam, ut inutilem expunxi.

141. Allusio ad Judicum Atheniensium mercedem, aut eam quæ civibus in concione suffragia ferentibus dabatur. Non eadem fuit semper: sed diversis temporibus aucta vel imminuta fuit ab uno ad tres obolos: duorum obolorum tum fuisse videtur, quando editæ fuerunt Ranæ. Idcirco Charonti, quem ceteri omnes mythographi obolo contentum fuisse volunt, Comicus duobolon nauli nomine solvi fingit.

πῶς ἠλθέτην κἀκεῖσε;
Ηρ. Θησεύς σφ' ἤγαγε.
μετὰ ταῦτ' ὄφεις καὶ θηρί' ὄψει μυρία
δεινότατα.
Δι. μή μ' ἔκπληττε, μηδὲ δειμάτου·
οὐ γάρ μ' ἀποτρέψεις.
Ηρ. εἶτα βόρβορον παχὺν,
καὶ σκῶρ ἀεὶ νῶν· ἐν δὲ τούτῳ κειμένους,
εἴ που ξένον τις ἠδίκησε πώποτε,
ἢ παῖδα κινῶν τἀργύριον ὑφείλετο,
ἢ μητέρ' ἠλόησεν, ἢ πατρὸς γνάθον
ἐπάταξεν, ἢ 'πίορκον ὅρκον ὤμοσεν,
ἢ Μορσίμου τις ῥῆσιν ἐξεγράψατο.
Δι. νὴ τοὺς θεοὺς ἐχρῆν γε πρὸς τούτοισι, κ' εἰ
τὴν πυῤῥίχην τις ἔμαθε τὴν Κινησίου.
Ηρ. ἐντεῦθεν αὐλῶν τις σὲ περίεισιν πνοὴ,
ὄψει τε φῶς κάλλιστον, ὥσπερ ἐνθάδε,
καὶ μυῤῥινῶνας, καὶ θιάσους εὐδαίμονας
ἀνδρῶν, γυναικῶν, καὶ κρότον χειρῶν πολύν.
Δι. οὗτοι δὲ δὴ τίνες εἰσίν;

142. Θησεύς σφ' ἤγαγε. Vulgo pronomen abest, quod flagitante sermonis ratione reposui.

144. μή μ' ἔκπληττε. Gl. in C. μή μ' εἰς ἔκπληξιν καὶ φόβον ἔμβαλε· οὐ γάρ μ' ἀποστήσεις τῆς ὁρμῆς.

145 βόρβορον παχύν. Sic cod. meus. Reliqui, ut vulgo, πολύν. V. seq. νῶν. Gl. in C. ῥέον. In meo, νάον. Recte. Est participium verbi νάω, fluo, mano. Verti debuit, et merdam semper fluentem.

βόρβορον παχύν. Cod. ut tres alii Regii, juxta impressos, πολύν. quæ lectio plurium codicum fide nixa mutari forte non debebat.

149. ἠλόησεν. Vulgo ἠλοίησεν, quemadmodum in duobus codd. scriptum est. Membr. ἠλλοίησεν: meus ἠλλοίωσεν. Ad Atticismi normam exactum est quod dedi. Vide Valckenarii Animadv. ad Ammonium p. 21. Glossa codd. ἔτυψεν. Obsceno sensu accipit Toupius ad Suidam ii. 102. quod magis comicum est. Virgilius Æn. vi. 608.

Hic quibus invisi fratres, dum vita manebat,
pulsatusve parens, et fraus innexa clienti;
aut qui divitiis soli incubuere repertis,
nec partem posuere suis, quæ maxima turba est—&c.

150. ἢ 'πίορκον ὅρκον ὤμοσεν. Homerus Iliad. τ'. 259.

καὶ Ἐριννύες, αἵθ' ὑπὸ γαῖαν
ἀνθρώπους τίνυνται, ὅτις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ.

151. De Morsimo vide ad Eq. 401.

153. Cinesias Dithyrambicus seu κυκλίων χορῶν poëta, quem sæpe exagitat Comicus. De eo videndus Perizonius ad Æl. V. H. X. 6. et iii. 8. ubi docet πυῤῥίχην hic canticum notare, ad quod saltabatur.

154. περίεισιν πνοή. Perperam vulgo περίεισι. Vide ad Thesm. 450. Virgil. Æn. vi. 638.

Devenere locos lætos, et amœna vireta
fortunatorum nemorum, sedesque beatas.
largior hic campos æther et lumine vestit
purpureo, solemque suum, sua sidera norunt.

Ηρ. οἱ μεμυημένοι ---
Ξα. νὴ τὸν Δί' ἔγωγ' οὖν ὄνος ἄγων μυστήρια.
ἀτὰρ οὐ καθέξω ταῦτα τὸν πλείω χρόνον.
Ηρ. οἵ σοι φράσουσ' ἁπαξάπανθ', ὧν ἂν δέῃ.
οὗτοι γὰρ ἐγγύτατα παρ' αὐτὴν τὴν ὁδὸν
ἐπὶ ταῖσι τοῦ Πλούτωνος οἰκοῦσιν θύραις.
καὶ χαῖρε πόλλ', ὦ 'δελφέ.
Δι. νὴ Δία καὶ σύ γε
ὑγίαινε. σὺ δὲ τὰ στρώματ' αὖθις λάμβανε.
Ξα. πρὶν καὶ καταθέσθαι;
Δι. καὶ ταχέως μέντοι πάνυ.
Ξα. μὴ δῆθ', ἱκετεύω σ', ἀλλὰ μίσθωσαί τινα
τῶν ἐκφερομένων, ὅστις ἐπὶ τοῦτ' ἔρχεται.
Δι. ἐὰν δὲ μὴ 'ὕρω;
Ξα. τότε μ' ἄγειν.
Δι. καλῶς λέγεις.
καὶ γάρ τινες ἐκφέρουσι τουτονὶ νεκρόν.
οὗτος, σὲ λέγω μέντοι, σὲ τὸν τεθνηκότα·
ἄνθρωπε, βούλει σκευάρι' εἰς Ἅδου φέρειν;
Νε. πόσ' ἄττα;
Δι. ταυτί.
Νε. δύο δραχμὰς μισθὸν τελεῖς;
Δι. μὰ Δί', ἀλλ' ἔλαττον.
Νε. ὑπάγεθ' ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ.
Δι. ἀνάμεινον, ὦ δαιμόνι', ἐὰν ξυμβῶ τί σοι.
Νε. εἰ μὴ καταθήσεις δύο δραχμὰς, μὴ διαλέγου.
Δι. λάβ' ἐννέ' ὀβολούς.
Νε. ἀναβιῴην νῦν πάλιν.
Ξα. ὡς σεμνὸς ὁ κατάρατος· οὐκ οἰμώξεται;
ἐγὼ βαδιοῦμαι.
Δι. χρηστὸς εἶ καὶ γεννάδας.
χωρῶμεν ἐπὶ τὸ πλοῖον.
Χα. ὠὸπ, παραβαλοῦ.

161. ὧν ἂν δέῃ. Sic tres codd. Vulgo δέοι.

170. τινες ἐκφέρουσι. Sic solus C. cum impressis. Tres alii codd. τινες φέρουσι. Vide not. ad Lys. 408.

τινες ἐκφέρουσι. Hic etiam cod. verbum simplex exhibet. Vellem in aliquo reperisse τόνδε τὸν νεκρόν.

173. πόσ' ἄττα. Male vulgo ἅττα cum aspiratione. Vide Thomam M. in ἄττα.

180. ὠὸπ, παραβαλοῦ. Charontis ἐπιφώνημα est, quo ripæ proximus vectorem, quem remigare cogit, jubet cymbam ripæ applicare. Vide infra ad 269. Hoc vero dum clamat, in ulteriori ripa est; postea solus cymbam reducit ad ripam in qua stat Bacchus.

Ξα. τουτὶ τί ἐστι;
Δι. τοῦτο λίμνη, νὴ Δία,
αὕτη 'στὶν, ἣν ἔφραζε, καὶ πλοῖόν γ' ὁρῶ.
Ξα. νὴ τὸν Ποσειδῶ, κᾆστι γ' ὁ Χάρων οὑτοσί.
Δι. χαῖρ' ὦ Χάρων, χαῖρ' ὦ Χάρων, χαῖρ' ὦ Χάρων.
Χα. τίς εἰς ἀναπαύλας ἐκ κακῶν καὶ πραγμάτων;
τίς εἰς τὸ Λήθης πεδίον, ἢ 'ς ὄνου πόκας,
ἢ 'ς Κερβερίους, ἢ 'ς κόρακας, ἢ 'πὶ Ταίναρον;
Δι. ἐγώ.
Χα. ταχέως ἔμβαινε.
Δι. ποῦ σχήσειν δοκεῖς;
ἐς κόρακας ὄντως;
Χα. ναὶ μὰ Δία, σοῦ γ' οὕνεκα.
ἔμβαινε δή.
Δι. παῖ, δεῦρο.
Χα. δοῦλον οὐκ ἄγω,
εἰ μὴ νεναυμάχηκε τὴν περὶ τῶν κρεῶν.
Ξα. μὰ τὸν Δί', οὐ γὰρ ἀλλ' ἔτυχον ὀφθαλμιῶν.
Χα. οὐκοῦν περιθρέξει δῆτα τὴν λίμνην τρέχων.
Ξα. ποῦ δῆτ' ἀναμενῶ;

181. τουτὶ τί ἐστι; Hæc verba in iv. codd. Xanthiæ tributa. Quæ sequuntur usque ad 185. in meo et in B. continuata Baccho sine famuli personæ interpositione: in membr. et in C. Xanthiæ persona, quæ ante v. 183. poni debuit, superiori præfixa est. In v. 185. media salutatio melius famulo tribueretur.

183. κᾆστι γ' ὁ Χ. In cod. κᾆστιν ὁ Χ. quod magis placet.

188. σχήσειν. Gl. ἐλλιμενίσειν.

189. σοῦ γ' οὕνεκα. Sic meus et duo Regii: C. ut vulgo, perperam εἵνεκα. Vide ad Lys. 74.

191. τὴν περὶ τῶν κρεῶν. Vetus glossa in cod. meo, τῶν νεκρῶν σωμάτων. Ea postmodo a librariis diversimode in textum invecta fuit. In C. textus verba sunt, τὴν περὶ τῶν νεκρῶν. Ibi partem illius glossæ pro genuina voce vides. In B. uno tenore scriptum in textu τὴν περὶ τῶν κρεῶν, σωμάτων, ubi altera pars glossæ versui addita. Sincera lectio est τὴν περὶ τῶν κρεῶν, cujus acumen non adsecutus est auctor vetus expositionis Kustero probatæ: ἦσαν γὰρ οἱ δοῦλοι τότε ναυμαχήσαντες περὶ οὐδενὸς ἄλλου ἢ περὶ τῶν ἰδίων κρεῶν, τουτέστι σωμάτων. Quod quidem, pace Kusteri dictum sit, est plane absurdum. Nam in omni prælio, qui pugnant, pro vita certant: tum aliud etiam servis propositum erat præmium, nempe libertas. Frigida est, quam alii comminiscuntur, allusio ad notum proverbium, ὁ λαγὼς τὸν περὶ τῶν κρεῶν τρέχει. Quis enim inde emergit sensus? *Servum non veho, nisi qui in pugna navali fortiter dimicavit.* Sed qui dignoscere poterat Charon, an servus *fortiter* dimicasset, necne? Sagacitatem eorum desidero, qui facetissimo Comico ejusmodi sententias tribuunt, in quibus non est mica salis. At vero salse hoc loco Atheniensium stultitiam perstringit, qui post commissam eodem anno, quo Ranæ editæ, celebrem ad Arginusas pugnam, ita se erga victoriæ auctores duces gesserunt, ac si non de imperio, sed tantum de cæsorum *carnibus*, seu cadaveribus sepeliendis, dimicatum fuisset. Idcirco pugnam illam τὴν περὶ τῶν κρεῶν μάχην appellat.

Χα. παρὰ τὸν Αὑαίνου λίθον,
ἐπὶ ταῖς ἀναπαύλαις.
Δι. μανθάνεις;
Ξα. πάνυ μανθάνω.
οἴμοι κακοδαίμων, τῷ ξυνέτυχον ἐξιών;
Χα. κάθιζ' ἐπὶ κώπην. εἴ τις ἐπιπλεῖ, σπευδέτω.
οὗτος, τί ποιεῖς;
Δι. ὅ τι ποιῶ; τί δ' ἄλλο γ' ἢ
ἵζω 'πὶ κώπην, οἷπερ ἐκέλευσάς με σύ;
Χο. οὔκουν καθεδεῖ δῆτ' ἐνθαδὶ, γάστρων;
Δι. ἰδού.
Χα. οὔκουν προβαλεῖ τὼ χεῖρε, κἀκτενεῖς;
Δι. ἰδού.
Χα. οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων, ἀλλ' ἀντιβὰς
ἐλᾷς προθύμως.
Δι. κᾆτα πῶς δυνήσομαι,
ἄπειρος, ἀθαλάττωτος, ἀσαλαμίνιος
ὢν, εἶτ' ἐλαύνειν;
Χα. ῥᾷστ'. ἀκούσει γὰρ μέλη
κάλλιστ', ἐπειδὰν ἐμβάλῃς ἅπαξ.
Δι. τίνων;
Χα. βατράχων, κύκνων, θαυμαστά.
Δι. κατακέλευε δή.
Χα. ὠὸπ ὄπ, ὠὸπ ὄπ.
Χο. βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ.
βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ.

194. παρὰ τὸν Αὑαίνου λίθον. Faceta ambiguitas est in his verbis. Αὑαίνου positum est tanquam nomen proprium cujusdam sic dicti lapidis; sed accipi potest pro imperativo verbi αὑαίνομαι.

195. μανθάνεις; Bene hæc quæstio in tribus codd. Baccho tributa: in membr. persona non adscripta; sed vacuum relictum spatium. Bacchi intererat, non vero Charontis, Xanthiam percontari, an recte intellexisset, ubinam subsistere deberet herum opperiturus.

μανθάνεις; Hoc verbum Baccho tribuit etiam hic cod. suppleta per glossam sententia, ὃ λέγω.

197. κάθιζ' ἐπὶ κώπην. *Sede ad remum.* Schol. in C. ἤγουν ἐπὶ τῷ μεταχειρίζεσθαι ταύτην· ὁ δὲ παρανοήσας ἐπάνω ταύτης ἐκάθισεν.

202. οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων. Sic recte B. Reliqui, ut vulgo, perperam φλυαρήσῃς. Vide not. ad Lys. 704. Participio ἔχων superscripta glossa in C. περισσόν. Vide ad Thesm. 473. V. seq. ἐλᾷς futurum est Atticorum more formatum, quibus futura in σω post α breve, ι et ε in ῶ contrahuntur: ἐλάσω, ἐλῶ: καλέσω, καλῶ: ἀρέσω, ἀρῶ. Ut hic οὐ μὴ φλυαρήσεις, ἀλλ' ἐλᾷς, sic Nub. 505. οὐ μὴ λαλήσεις, ἀλλ' ἀκολουθήσεις ἐμοί. Confer notam ad v. 298.

207. θαυμαστά. Sic libri omnes. Nugatur Mœris θαυμάσιον, non θαυμαστὸν, Atticis scriptoribus usitatum fuisse dicens, quibus et præsertim Comico utrumque promiscue adhibitum.

λιμναῖα κρηνῶν τέκνα,
ξύναυλον ὕμνων βοὰν
φθεγξώμεθ', εὔγηρυν ἐμὰν ἀοιδὰν,
κοὰξ, κοὰξ,
ἣν ἀμφὶ Νυσήϊον Διὸς
Διόνυσον ἐν Λίμναισιν ἰαχήσαμεν,
ἡνίχ' ὁ κραιπαλόκωμος
ταῖς ἱεραῖσι Χύτρῃσι
χωρεῖ κατ' ἐμὸν τέμενος λαῶν ὄχλος.
βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ.
Δι. ἐγὼ δέ γ' ἀλγεῖν ἄρχομαι
τὸν ὄῤῥον, ὦ κοὰξ, κοάξ.
Χο. βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ.
Δι. ὑμῖν δ' ἴσως οὐδὲν μέλει.
Χο. βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ.
Δι. ἀλλ' ἐξόλοισθ' αὐτῷ κοάξ·
οὐδὲν γάρ ἐστ' ἀλλ' ἢ κοάξ.
Χο. εἰκότως ἔγωγ', ὦ πολλὰ πράττων.
ἐμὲ γὰρ ἔστερξαν εὔλυροί τε Μοῦσαι,
καὶ κεροβάτας Πὰν,
ὁ καλαμόφθογγα παίζων·
προσεπιτέρπεται δ' ὁ φορμικτὰς Ἀπόλλων,
ἕνεκα δόνακος, ὃν ὑπολύριον

216. Hesychius: *Λιμναγενής. Λίμναι, ἐν Ἀθήναις τόπος, ἀνακείμενος τῷ Διονύσῳ, ὅπου τὰ Λήναια ἤγετο.* Erat autem Bacchi festum *Λήναια* appellatum idem quod alio nomine dicebatur *Ἀνθεστήρια*, cujus dies tertius *Χύτροι*, seu *Χύτραι* appellabatur, quo certabant poëtæ agebanturque fabulæ. Videat lector eruditam Ruhnkenii disputationem in auctario emendatt. ad Hesychium ad v. *Διονύσια*, qua sola accurate traditur Liberalium Atticorum ratio. *ἰαχήσαμεν* verti debuit *cantare solemus*, quæ frequens est istius aoristi significatio.

218. *ταῖς ἱεραῖσι Χύτρῃσι.* Sic membr. Vulgo *τοῖς ἱεροῖσι Χύτροισιν.*

ταῖς ἱεραῖσι Χύτρῃσι. Hic cod. magis adhuc Ionice, *τῇς ἱρῇς Χύτρῃσι.*

233. *ὑπολύριον.* Huc respexit Pollux iv. 62. *καὶ δόνακα δέ τινα ὑπολύριον οἱ κωμικοὶ ὠνόμαζον, ὡς πάλαι ἀντὶ κεράτων ὑποτιθέμενοι ταῖς λύραις.* Hesych. *δόνακα ὑπολύριον. πάλαι γὰρ ταῖς λύραις κάλαμος ἀντὶ κέρατος ὑπετίθετο.* Suppositus ille lyræ fidibus calamus eundem præstabat usum, quem in instrumentis quæ hodie chordis instruuntur pars illa, quam vocant *le chevalet*.

ὑπολύριον. Hujus loci meminit Eustathius ad Homerum p. 1165. l. 23. cujus verba haud inutile erit proferre. *δόνακες διαφέρουσι καλάμων, ὅτι λεπτότατος μὲν ὁ δόναξ, ἁδρὸς δὲ ὁ κάλαμος. καὶ ὁ μὲν δόναξ ὡς ἐπὶ πολὺ ποτάμιος, οὐ μὴν καὶ ὁ κάλαμος. καὶ δόναξ μὲν συριγκταῖς χρήσιμος, κάλαμος δὲ αὐληταῖς, ὅθεν καί τις φαύλως αὐλῶν ἐλεεινοκάλαμος ἐσκώφθη. Αἴλιος δὲ Διονύσιος εἰπὼν ὡς δόναξ ὑπολύριον, ἐπάγει· τὸ γὰρ παλαιὸν, ἀντὶ* ΤΟΥ ΚΕΡΑΤΟΣ *ὑπετίθεντο κάλαμον. ἐμφαίνει δὲ τοιοῦτόν τι καὶ ὁ Κωμικὸς ἐν Βατράχοις ὑπολύριον εἰπὼν δόνακα.* Hinc corrigenda Pollucis verba quæ protuli, ubi perperam legitur *κεράτων*. Nam aliud quid in lyra erant *κέρατα*, *manubria*, *brachia*, quæ *πήχεις* appellabantur: *ὑπολύριον* autem, sive e calamo sive esset e cornu, vocabatur *μαγάδιον*. Vide Luciani interpretes ad Dial. Apollinis et Vulcani p. 222.

ἔνυδρον ἐν λίμναις τρέφω.
βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ.
Δι. ἐγὼ δὲ φλυκταίνας ἔχω,
χὠ πρωκτὸς ἰδίει πάλαι,
κᾆτ' αὐτίκ' ἐγκύψας ἐρεῖ,
βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ.
ἀλλ', ὦ φιλῳδὸν γένος, παύσασθε.
Χο. μᾶλλον μὲν οὖν φθεγξόμεθ', εἰ δήποτ' εὐηλίοις ἐν ἁμέραισιν
ἡλάμεσθα διὰ κυπείρου
καὶ φλέω, χαίροντες ᾠδῆς
πολυκολύμβοις μέλεσιν,
ἢ Διὸς φεύγοντες ὄμβρον,
ἔνυδρον ἐν βυθῷ χορείαν
αἰόλαν ἐφθεγξάμεσθα
πομφολυγοπαφλάσμασι.
βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ.
Δι. τουτὶ παρ' ὑμῶν λαμβάνω.
Χο. δεινά γ' ἄρα πεισόμεσθα,
εἰ σιγήσομεν.
Δι. δεινότερα δ' ἔγωγ', ἐλαύνων
εἰ διαῤῥαγήσομαι.
Χο. βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ.
Δι. οἰμώζετ'· οὐ γάρ μοι μέλει.
Χο. ἀλλὰ μὴν κεκραξόμεσθά γ',
ὁπόσον ἡ φάρυγξ ἂν ἡμῶν
χανδάνῃ, δι' ἡμέρας,
βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ.
Δι. τούτῳ γὰρ οὐ νικήσετε.
Χο. οὐδὲ μὴν ἡμᾶς σὺ πάντως.
Δι. οὐδὲ μὴν ὑμεῖς γε δή μ' οὐδέποτε.

247. *χορείαν αἰόλαν*, *celerem choream*, *πηδητικὴν*, ut exponit Suidas. Nulla causa erat cur diversa significatione acciperetur Thesm. 1054.

253. *εἰ σιγήσομεν.* Vulgo omissus hic versiculus, cui respondet ille Bacchi, *εἰ διαῤῥαγήσομαι.* E solis membr. restitutus fuit.

259. *ἡ φάρυγξ.* Sic tres codd. Perperam C. *ὁ φάρυγξ.*

264. Versus est trochaicus male vul-

κεκράξομαι γάρ, κἂν με δέῃ, δι' ἡμέρας,
ἕως ἂν ὑμῶν ἐπικρατήσω τοῦ κοάξ.
Χο. βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ.
Δι. ἔμελλον ἄρα παύσειν ποθ' ὑμᾶς τοῦ κοάξ.
Χα. ὦ παῦε, παῦε, παραβαλοῦ τῷ κωπίῳ.
ἔκβαιν', ἀπόδος τὸν ναῦλον.
Δι. ἔχε δὴ τὼ 'βολώ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ, ΞΑΝΘΙΑΣ, ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ.

Δι. Ὁ Ξανθίας, ποῦ Ξανθίας; ἢ Ξανθίας;
Ξα. ἰαῦ.
Δι. βάδιζε δεῦρο.
Ξα. χαῖρ', ὦ δέσποτα.
Δι. τί ἐστι τἀνταυθοῖ;
Ξα. σκότος καὶ βόρβορος.
Δι. κατεῖδες οὖν που τοὺς πατραλοίας αὐτόθι,
καὶ τοὺς ἐπιόρκους, οὓς ἔλεγεν ἡμῖν;
Ξα. σὺ δ' οὔ;
Δι. νὴ τὸν Ποσειδῶ 'γωγε, καὶ νυνί γ' ὁρῶ.
ἄγε δή, τί δρῶμεν;
Ξα. προϊέναι βέλτιστα νῷν,
ὡς οὗτος ὁ τόπος ἐστὶν, οὗ τὰ θηρία
τὰ δείν' ἔφασκ' ἐκεῖνος.
Δι. ὡς οἰμώξεται.
ἠλαζονεύεθ', ἵνα φοβηθείην ἐγὼ,

go digestus. Mendose in membr. οὐδὲ μὴν ὑμεῖς γ' ἴμ' οὐδεπώποτε. Vide ad Thesm. 32.

265. Male vulgo digestus hic versus, senarius est, ita ut eum repræsentavi, scriptus in membr. ubi recte δέῃ, quod linguæ non minus quam metri flagitat ratio. Reliqui codd. cum impressis titubante versu et solœce δεῖ.

266. ἕως ἂν ὑμῶν ἐπικρατήσω τοῦ κοάξ: id est juxta codicis mei glossam, ἕως ἂν ἐπικρατέστερος γενήσομαι τοῦ κόαξ ὑμῶν. Vulgo τῷ κόαξ: illud præferunt meus et B.

269. ὦ παῦε, παῦε. Infra 580. παῦε, παῦε τοῦ λόγου, pro παῦσαι, vel παῦε σεαυτόν. Pace 648. παῦε, παῦ' ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, μὴ λέγε. Promiscue media hujus verbi forma, et activa suppresso pronomine, usos fuisse in imperativo poëtas Atticos, exemplis ubivis obviis constat. Infra 1364. παύσασθον ἤδη τῶν μελῶν, perinde ac παῦε τοῦ λόγου, et Av. 1243. παῦε τῶν παφλασμάτων. In aliis modis vera est Thomæ observatio παύω ἕτερον, παύομαι δὲ ἐγώ. Glossæ codd. παῦε, ὦ Διόνυσε, τῆς κωπηλασίας. πλησιάσον τὴν ναῦν τῷ λιμένι. Supra 180. idem dixit Charon ei, quem tum vehebat, ubi eadem in glossis expositio: πλησίασον τὸ σκάφος τῷ λιμένι.

271. ἢ Ξανθίας; Glossa: ὄντως ὑπάρχει ὁ Ξανθίας, ὃν ὁρῶ;

272. ἰαῦ. Gl. μίμημα τοῦ συριγμοῦ.

276. νυνί γ' ὁρῶ. Hoc dicit ad spectatores se convertens.

εἰδώς με μάχιμον ὄντα, φιλοτιμούμενος.
οὐδὲν γὰρ οὕτω γαῦρόν ἐσθ', ὡς Ἡρακλῆς.
ἐγὼ δέ γ' εὐξαίμην ἂν ἐντυχεῖν τινι,
λαβεῖν τ' ἀγώνισμ' ἄξιόν τι τῆς ὁδοῦ.
Ξα. νὴ τὸν Δία καὶ μὴν αἰσθάνομαι ψόφου τινός.
Δι. ποῦ, ποῦ 'στιν;
Ξα. ὄπισθεν.
Δι. ἐξόπισθε νῦν ἴθι.
Ξα. ἀλλ' ἔστιν ἐν τῷ πρόσθε.
Δι. πρόσθε νῦν ἴθι.
Ξα. καὶ μὴν ὁρῶ, νὴ τὸν Δία, θηρίον μέγα.
Δι. ποῖόν τι;
Ξα. δεινόν. παντοδαπὸν οὖν γίγνεται·
ποτὲ μέν γε βοῦς, νυνὶ δ' ὀρεύς, ποτὲ δὲ γυνὴ
ὡραιοτάτη τις.
Δι. ποῦ 'στι; φέρ' ἐπ' αὐτὴν ἴω.
Ξα. ἀλλ' οὐκέτ' αὖ γυνή 'στιν, ἀλλ' ἤδη κύων.
Δι. Ἔμπουσα τοίνυν γ' ἐστί.
Ξα. πυρὶ γοῦν λάμπεται.
ἅπαν τὸ πρόσωπον.
Δι. καὶ σκέλος χαλκοῦν ἔχει;
Ξα. νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ βολίτινον θάτερον
σάφ' ἴσθι.
Δι. ποῖ δῆτ' ἂν τραποίμην;
Ξα. ποῖ δ' ἐγώ;
Δι. ἱερεῦ, διαφύλαξόν μ', ἵν' ὦ σοι ξυμπότης.

286. ποῦ, ποῦ 'στιν; Ὄπισθεν. Sic recte meus et B. In membr. verbum, omissum est. Abest etiam in C. at sine hiatu, sic, ποῦ, ποῦ;—'ξόπισθεν. Vulgo immodulate ποῦ, ποῦ 'στ'; ὄπισθεν. Observes velim comico senario venustatem sæpe conciliare anapæstum in paribus locis, qui, si in tragico senario occurrat, criticis quibusdam nauseam movet.

290. ποτὲ μὲν—ποτὲ δὲ γυνή. Sic membr. Vulgo ποτὲ μὲν—ποτὲ δ' αὖ. In C. ποτὲ μὲν—ποτὲ δ' αὖ.

Cod. ποτὲ μὲν—ποτὲ δ' αὖ γυνή.

293. Ἔμπουσα τοίνυν γ' ἐστί. Melius in C. τοίνυν ἐστί. Omissa inutili particula. Vide infra ad v. 321.

Recte cod. τοίνυν ἐστί. In sequentibus interloquendi vices personis divisæ plane ut in meo textu. Verba σάφ' ἴσθι Xanthiæ continuata. Liquido scriptum καλεῖς—κατερεῖς.

294. καὶ σκέλος χαλκοῦν ἔχει; Personarum distinctionem exhibui quæ est in membr. nisi quod versu abhinc secundo verba σάφ' ἴσθι, quæ in illis Baccho tribuuntur, Xanthiæ continuavi, manifestæ sententiæ ductu. Postquam primo suspicatus est Bacchus spectrum, cujus meminerat Xanthias, Empusam esse, et hic quædam addidit suspicioni illi augendæ idonea, quo certior fiat, ex notis illius larvæ signis percontatur, *num crus æreum habeat:* cui respondet famulus; *ita mehercle, et alterum asininum; certo hoc scias.* Nemo erit, opinor, qui lubens non agnoscat sic multo melius quam vulgo divisas esse loquendi vices.

297. ἱερεῦ, διαφύλαξόν μ', ἵν' ὦ σοι ξυμ-

Ξα. ἀπολούμεθ', ὦ 'ναξ Ἡράκλεις.
Δι. οὐ μὴ καλεῖς μ',
ὦ 'νθρωφ', ἱκετεύω, μηδὲ κατερεῖς τοὔνομα.
Ξα. Διόνυσε τοίνυν.
Δι. τοῦτό γ' ἔθ' ἧττον θατέρου.

πότης. Recte hunc versum interpretantur veteres critici, quibus inter dramatis hujus personas non magis accensebatur *Sacerdos*, quam *Empusa*. Histrio qui Bacchum agebat, hunc versum proferens ad Liberi sacerdotem se convertebat, cui ob dignitatis prærogativam in Liberalium celebratione sedes erat in theatri loco maxime conspicuo: alluditur autem ad morem superstitiosorum hominum qui, si in summas adducantur angustias, ad sacerdotes confugiunt, ut eorum precibus solvantur infortunio. At librarius aliquis quum arbitratus fuisset ista ad Sacerdotem dici cujus partes in fabula essent, noluit eum in scena tanquam stipitem stare, nihil proloquentem, eique verba tribuit ἀπολούμεθ', ὦ 'ναξ Ἡράκλεις et Διόνυσε τοίνυν, quæ ex auctoritate Regii cod. B. et mei Xanthiæ restitui. In membr. etiam posteriora verba famulo tributa, priora tantum Sacerdoti, cujus persona utrisque præfixa est in C. Sacerdotis personam jam sustulerat Zanettus, cujus in editione utraque ῥῆσις famulo tributa, ut in nostra.

298. οὐ μὴ καλεῖς—οὐδὲ κατερεῖς. Vulgo καλῇς et κατερῇς, quod, pace dicam Professorum quotquot sunt omnium, solœcum est, nec a poëtæ manu esse potest. Vide not. ad Lys. 704. Codex meus et C. liquido et distinctis quantum potest characteribus habent καλεῖς et κατερεῖς. In membr. et in B. καλῇς et κατερεῖς. Scilicet librarios turbavit Attica futuri forma καλεῖς, quod verbum quum præsentis esse crederent temporis, illud, pro ea qua erant græci sermonis peritia, in subjunctivum transtulerunt modum. Rationem futurorum istorum contractorum, quam breviter adtigi ad v. 202. plene explicavit Dawesius p. 73. seqq. Miscell. Crit. καλῶ et καλοῦμαι futura apud Comicum sæpe occurrunt. Nub. 1001.

τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν εἴξεις, καί σε καλοῦσι βλιτομάμμαν.

ubi ridicule nugatur Scholiastes. Confer v. 632. 1221. Acharn. 968.

ἣν δ' ἀπολιγαίνῃ, τοὺς ἀγορανόμους καλῶ.

Av. 849.

ἐγὼ δ', ἵνα θύσω τοῖσι καινοῖσιν θεοῖς,
τὸν ἱερέα πέμψοντα τὴν πομπὴν καλῶ.

In eadem fabula v. 1052. ἀπολῶ futurum est, ut καλῶ. ibid. v. seq. διασκεδῶ futurum ut ἐλῶ, de quo agebam ad v. 202. Menander in Fragm. a Bentleio recte constituto p. 23.

ἐμοὶ παράγα· τὴν θύραν κόψας ἐγὼ
καλῶ τιν' αὐτῶν.

Jo. Clericus, homo tam sermonis Attici quam metrorum peritus, vertit: *pulsata janua, ego voco aliquem illorum.* Immo *ego vocabo.*

300. τοῦτό γ' ἔθ' ἧττον θατέρου. Sic membr. et C. Vulgo τοῦτο δέ γ' ἧττον. Nostram lectionem agnoscit etiam Scholiastes ab Aldo editus, cujus ab operis levis commissus fuit error, τοῦτο γ' ἐσθ' ἧττον—debebant exprimere ἔθ'. Nexarum literarum typus σθ positus fuit pro θ, cujus generis errores in græcis libris multi observantur: quocirca HEITZIO nostro auctor fui, ut typos nexas uno ductu literas exprimentes ex officina sua prorsum eliminaret. Hac occasione græcæ eruditionis studiosos monebo nihil fere subsidii e Scholiastis ad auctorum emendationem capiendum esse, nisi principes eorum consulantur editiones, quibus in solis lectiones a veteribus criticis enotatæ fideliter repræsentantur, quæ in aliis editionibus vel typothetarum imperitia, vel pravis editorum correctionibus plerumque obliteratæ sunt. Exemplo sit hic locus. Aldina editio in textu exhibet τοῦτο δέ γ' ἧττον θατέρου: in Scholiis τοῦτο γ' ἐσθ' ἧττον θατέρου. In secunda Scholiorum editione per Phil. Juntam legitur τοῦτό κ' ἐσθ' ἧττον θατέρου, quæ menda per aliquot alias propagata fuit, donec tandem auctoris verba in scholiis reformata fuerunt ad eam lectionem, quæ in textu obtinebat: ita ut si quis hodie scholia legat in editione Kusteri, nulla causa sit, cur ei oboriatur suspicio, veterem criticum diversam lectionem ob oculos habuisse et enotasse.

Ξα. ἴθ', ᾗπερ ἔρχει δεῦρο, δεῦρ', ὦ δέσποτα.
Δι. τί δ' ἔστι;
Ξα. θάῤῥει· πάντ' ἀγαθὰ πεπράγαμεν.
ἔξεστι δ', ὥσπερ Ἡγέλοχος, ἡμῖν λέγειν·
ΕΚ ΚΥΜΑΤΩΝ ΓΑΡ ΑΥΘΙΣ ΑΥ ΓΑΛΗΝ ΟΡΩ.
ἡ 'μπουσα φρούδη.
Δι. κατόμοσον.
Ξα. νὴ τὸν Δία.
Δι. καὖθις κατόμοσον.
Ξα. νὴ Δί'.
Δι. ὄμοσον.
Ξα. νὴ Δία.
Δι. οἴμοι τάλας, ὡς ὠχρίασ', αὐτὴν ἰδών·
ὁδὶ δὲ δείσας ὑπερεπυῤῥίασέ μου.

301. ἴθ', ᾗπερ ἔρχει. In C. ἴθ' οἷπερ ἔρχῃ. In D. ἴθ' ᾗπερ ἔχῃ, cum glossa καθὰ δύνῃ. In Lys. 834 ἴθ' ὀρθὴν, ἥνπερ ἔρχει, τὴν ὁδόν.

302. πάντ' ἀγαθὰ πεπράγαμεν. Sic recte C. quod e Vat. immo etiam nullo adstipulante codice, reponere debebat Kusterus, quum vulgata lectio πάντα τἀγαθὰ manifesta labe metrum pessumdet. Glossa ad πεπράγαμεν, ἐπάθομεν. πάντ' ἀγαθὰ πράττειν, *summe felicem esse* significat. Av. 1706.

ὦ πάντ' ἀγαθὰ πράττοντες, ὦ μείζω λόγου.

ibid. 800. εἶτ' ἐξ οὐδένος μεγάλα πράττει. Usum istum verbi πράττειν sensu τοῦ πάσχειν illustravit Kusterus ad Pluti v. 341. χρηστόν τι πράττων, qui licet admodum frequens et nulli non græco scriptori familiaris, interpretes tamen sæpe fefellit. Apud Lucianum in Apologia pro mercede conductis p. 722. καὶ δὴ φημί σοι μηδένα μηδὲν ἀμισθὶ ποιεῖν· οὐδ' ἂν τοὺς τὰ μέγιστα πράττοντας εἴποις, ὅπου μηδὲ βασιλεὺς αὐτὸς ἄμισθός ἐστιν: male vertitur: *neque tu mihi eos nomines, qui res maximas gerunt.* Sensus est: *neque tu etiam eos dicere possis, qui summis pollent opibus.* Inversa ratione πάσχειν sæpe ponitur pro πράττειν, ut in formula τί γὰρ πάθω; *quid enim agam?* de qua ad Lys. 884.

304. ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλῆν ὁρῶ. Versus est ex Eurip. Or. 281. ubi Orestes quum e furore ad se redire incipit, ait:

ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλήν' ὁρῶ.

Qui Orestem agebat Hegelochus, quum γαλην᾽ ὁρῶ pronuntiare debuisset, sed ita raptim, ut ultima vocalis in γαληνὰ perciperetur quidem auditorum auribus, nullam tamen senarii numeris adderet momentum, quæ ratio videtur fuisse tragicos versus pronuntiandi, nulla elisa vocali vel diphthongo; ille sive deficiente spiritu, sive nescio quo alio casu pronuntiavit γαλῆν ὁρῶ, unde spectatores intelligere debuerunt eum *mustelam videre.* Quæ res multis illius ætatis comicis facete jocandi occasionem dedit. Vide utriusque poëtæ Scholiastas et Marklandum ad Eurip. Suppl. 901. Perperam autem vulgo excusum γαλήν' ὁρῶ, qua ratione perit jocus. Xanthias in actione fabulæ pronuntiabat ut Hegelochus γαλῆν ὁρῶ.

304. Divisim olim in quibusdam libris legebatur ἡ γέλοχος, unde ineptus nescio quis Græculus mulierem commentus est, cui nomen Γελόχῳ fuisse tradidit. Interpretationem illam, quæ in scholiis margini codicis adscriptis exstat, merito deridet Scholiastes editus.

306. Hic versus in B. D. et in cod. omissus.

307. ὡς ὠχρίασ'. Sic bene Kusterus in notis e cod. Vat. Mei, ut vulgo, ὠχρίασ'—V. seq. glossa ad ὑπερεπυῤῥίασε, ἐξανθίσθη κατὰ τὸ πρόσωπον.

ὡς ὠχρίασ'. Sic recte cod. ut e Vatic. Kusterus edidit.

οἴ μοι πόθεν μοι τὰ κακὰ ταυτὶ προσέπεσε;
τίν' αἰτιάσομαι θεῶν μ' ἀπολλύναι;
ΑΙΘΕΡΑ ΔΙΟΣ ΔΩΜΑΤΙΟΝ, ἢ ΧΡΟΝΟΥ
ΠΟΔΑ;
(αὐλεῖ τις ἔνδον.)
Ξα. οὗτος.
Δι. τί ἐστιν;
Ξα. οὐ κατήκουσας;
Δι. τίνος;
Ξα. αὐλῶν πνοῆς.
Δι. ἔγωγε, καὶ δᾴδων γ' ἐμὲ
αὔρα τις εἰσέπνευσε μυστικωτάτη.
ἀλλ' ἠρέμα πτήξαντες ἀκροασώμεθα.
Χο. Ἴακχ', ὦ Ἴακχε.
Ἴακχ', ὦ Ἴακχε.
Ξα. τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖνο, δέσποθ', οἱ μεμυημένοι
ἐνταῦθά που παίζουσιν, οὓς ἔφραζε νῷν.
ᾄδουσι γοῦν τὸν Ἴακχον, ὥσπερ Διαγόρας.
Δι. κἀμοὶ δοκοῦσιν. ἡσυχίαν τοίνυν ἄγειν

309. τὰ κακὰ ταυτί. Vulgo ταυτὶ τὰ κακὰ, qua vocum collocatione dactylus senarii quartam occupat sedem: id non animadverterunt editores, alioquin voces invertissent. Quis hic codd. consensum requirat? Sic quis tamen adeo superstitiosus sit, animum ei defæcabo. In membr. et C. is est vocum ordo, quem exhibui.

311. Hunc versum Baccho recte continuant tres codd. Solus C. ut impressi, eum Xanthiæ tribuit.

312. Personas distinxi ad trium codd. fidem, qui Xanthiæ tribuunt, quæ perperam editores in Bacchi transtulerunt partes, et vice versa. Error inde ortus est, quod in quibusdam exemplaribus v. 311. Xanthiæ tributus fuerit, ut in C. unde perturbatæ fuerunt in sequentibus personæ. Nihilominus in C. ante οὗτος præfixa Xanthiæ persona, quia parepigraphen αὐλεῖ τις ἔνδον librarius in versuum serie scripsit, tanquam si verba illa pars fabulæ essent, et ab actore aliquo proferri debuissent, quæ Baccho tribuit: sequentia autem personis sic divisit:

Ξανθίας.
οὗτος, τί ἐστιν;
Διόνυσος.
οὐ κατήκουσας;
Ξανθίας.
τίνος;
Διόνυσος.
αὐλῶν πνοῆς.
Ξανθίας.
ἔγωγε, καὶ δᾴδων γέ με αὔρα γέ τις εἰσέπνευσε—

Non eadem in primariis editionibus personarum distinctio, quæ in recentioribus; sed editionum varietates operæ pretium non est enotare, ubi meliora ex integrioris fidei codicibus proferimus.

315. ἠρέμα. Sic B. D. Vulgo ἠρεμεί, quæ adverbii forma nullibi, quod sciam, occurrit. Glossa ἡσύχως. Mendose in A. et D. πτύξαντες. Glossa in C. συστείλαντες ἑαυτούς.

320. ᾄδουσι γοῦν. Sic membr. Vulgo ᾄδουσιν οὖν. In C. ἄγουσι γοῦν.

321. τοίνυν ἄγειν. Sic A. C. Vulgo τοίνυν γ' ἄγειν. Particulam γε post τοίνυν additam sæpissime reperias, sed fere tantum ubi metri lex ultimam syllabam productam requirit: unde conficias librarios syllabam illam brevem esse credidisse. Sed falsi fuerunt. τοίνυν compositum est ex τοι et νυν: hoc autem

βέλτιστόν ἐστιν, ὡς ἂν εἰδῶμεν σαφῶς.
Χο. Ἴακχ', ὦ πολυτιμήτοις
ἕδραις ἐνθάδε ναίων·
Ἴακχ', ὦ Ἴακχε,
ἐλθὲ τόνδ' ἀνὰ λειμῶνα χορεύσων,
ὁσίους ἐς θιασώτας,
πολύκαρπον μὲν τινάσσων
ἀμφὶ κρατὶ σῷ βρύοντα
στέφανον μύρτων·
θρασεῖ δ' ἐγκατακρούων
ποδὶ τὰν ἀκόλαστον
φιλοπαίγμονα τιμὰν,
χαρίτων πλεῖστον ἔχουσαν
μέρος, ἁγνὰν, ἱερὰν
ὁσίοις μύσταις χορείαν.
Ξα. ὦ πότνια πολυτίμητε Δήμητρος κόρη,
ὡς ἡδύ μοι προσέπνευσε χοιρείων κρεῶν.
Δι. οὔκουν ἀτρέμ' ἕξεις, ἤν τι καὶ χορδῆς λάβῃς.
Χο. ἔγειρε φλογέας λαμπά-
δας· ἐν χερσὶ γὰρ ἥκεις
τινάσσων Ἴακχε,
νυκτέρου τελετῆς φωσφόρος ἀστήρ.
φλογὶ φέγγεται δὲ λειμών·

modo producitur, modo corripitur, correptumque encliticum est. Nec pro significationis diversitate variari quantitatem putes: nam sæpissime apud poëtas scenicos νῦν productum nihil aliud valet quam δή. Alibi τοίνυν observes ultima producta sine appendice particulæ γε: ut infra 1524. Thesm. 785. Supra v. 293. edi debuit Ἔμπουσα τοίνυν ἐστί.

321. τοίνυν ἄγειν. Sic etiam hic cod.

344. φλογὶ φέγγεται δὲ λειμών. Sic B. D. In A. C. φλογὶ φλέγεται librarii errore. Glossa in C. ad alterum refertur, καταλάμπεται. Miseret me Kusteri se ipsum cruciantis quod bonam lectionem imprudens in textu reliquerit. Scholiastem modo in consilium adhibuisset metra declarantem, intellexisset illud φλέγεται, præterquam quod minus aptum sententiæ est, metricæ rationi plane adversari. Bini sunt versus sibi correspondentes ionici a minore dimetri, hic in antistrophe, et v. 327. in strophe, quorum hæc est dimensio:

∪ ∪ – – ∪ ∪ – –
οσιους ες | θιασωτας
∪ ∪ – ∪ – ∪ – –
φλογι φεγγε | ται δε λειμων.

Prior purus ionicus est: alter ἀνακλώμενος, in quo primus pes quinque temporum est tantum, sed temporis unius defectus in sequente pede compensatur, qui septem temporum est. Hæc est ratio versus ἀνακλωμένου, quam tradit Hephæstio p. 40. ubi in exemplum proferuntur isti Anacreontis et Sapphus versus:

∪ ∪ – ∪ – ∪ – – ∪ ∪ – –
προσιδεξα | μην οναρ, Κυ | προγενεια.
∪ ∪ – ∪ – ∪ – – ∪ ∪
απο μοι θα | νειν γενοιτ' ου | γαρ αν
– –
αλλη
∪ ∪ – ∪ – ∪ – – ∪ ∪ – –
λυσις εκ πο | νων γενοιτ' ε | δαμα τωνδε.
∪ ∪ – ∪ – ∪ – – ∪ ∪ – ∪
παρα δ' ηντι | Πιθομανδρον | κατιδων ε
– ∪ – –
| ρωτα φευγων.

γόνυ πάλλεται γερόντων·
ἀποσείονται δὲ λύπας,
χρόνους τ', ἐτῶν
παλαιοὺς ἐνιαυτοὺς,
ἱερᾶς ὑπὸ τιμᾶς.
σὺ δὲ λαμπάδι φλέγων,
προβάδην ἔξαγ' ἐπ' ἀνθη-
ρὸν ἕλειον δάπεδον,
χοροποιὸν, μάκαρ, ἥβαν.

Ἡμίχορος.

εὐφημεῖν χρὴ, κἀξίστασθαι τοῖς ἡμετέροισι χοροῖσιν,
ὅςις ἄπειρος τοιῶνδε λόγων, ἢ γνώμῃ μὴ καθαρεύει,
ἢ γενναίων ὄργια Μουσῶν μήτ' ἴδε πω, μήτ' ἐχόρευσε·
μηδὲ Κρατίνου τοῦ Ταυροφάγου γλώττης βακχεῖ' ἐτελέσθη,
ἢ βωμολόχοις ἔπεσιν χαίρει, μὴ 'ν καιρῷ τοῦτο ποιοῦσιν·

de ultimo versu videndus Orvillius Crit. Vanni p. 450. Jam scribas:

◡◡ ◡◡ – ◡ – –
φλεγι φλεγι | ται δε λιμνων.

quatuor tantum habebis tempora in priori pede, et quidvis potius quam versum ionicum, qui pari suo congruat. Si quis metrorum imperitus fabulam hanc post Kusterum edidisset, non dubitasset ad Vat. cod. veteris Scholiastæ fidem et ex Kusteri sententia φλέγεται in textum recipere, unde, me auctore, in perpetuum ejicietur.

Cod. φέγγεται, cum gl. καταλάμπεται. Notata in marg. varia lectio, quam mendosam esse ostendimus: γρ. φλέγεται. Sequentes versus cod. exhibet, ut eos edidi, nisi quod τιμῆς v. 349. habet pro τιμᾶς.

346. ἀποσείονται. Sic bene A. C. Vulgo ἀποσείσεται.

347. χρόνους τ', ἐτῶν παλαιοὺς ἐνιαυτούς. Sic membr. In vett. editt. χρονίων τ' ἐτῶν παλαιοὺς ἐνιαυτοὺς, quam lectionem præferunt B. et D. In C. ἀποσείονται δὲ λύπας χρονίων ἐτῶν, παλαιούς τ' ἐνιαυτοὺς, tædia longævæ ætatis, senilesque annos. Qua in lectione nihil est quod offendat, eamque præferendam censeo, et in textu reponendam, eo magis, quod sic scriptus versiculus antithetico respondeat, membranarum autem lectionem non admittat ratio metrica. Binorum versuum hæc est dimensio:

◡ ◡ – –
τιβαιους μυρ | των

◡◡ – ◡
χρονιων ε | των.

Ionici sunt; prior purus: posterior ἀνακλώμενος: ita ut minime necesse sit cum Dawesio nomini ἐτῶν substituere ἀτῶν.

350. λαμπάδι φλέγων. Cod. haud deterius λαμπάσι.

351. ἔξαγ' ἐπ' ἀνθηρόν—Sic codd. omnes, ut legendum esse monuerat Bisetus. Vulgo ineptissime ἔξαγε πάνθηρον. Glossa in codd. ἀνθῶν πλῆρες. Mox χοροποιὸν editionum lectionem exhibent B. et D. Ceteri χαροποιόν. Glossa in C. χαροποιὸν ἥβην λέγει ἢ τὴν αὐτοῦ τοῦ Διονύσου ἡλικίαν τὴν τοὺς χοροὺς καθιστῶσαν, ἢ τοὺς χορεύοντας μύστας.

355. ἢ γνώμῃ μὴ καθαρεύει. Sic recte C. ut in posteriore Veneta et exinde in novissima Batava excusum. Vulgo καθαρεύει. Ad alterum pertinet glossa codicis mei καθαρός ἐστι. Habent autem libri omnes γνώμῃ, et sic bis citatum reperi apud Priscianum. Plutarchus vero Opp. Moral. p. 348. E. γλώσσῃ καθαρεύει legit, nisi librarii error est.

Cod. ἢ γνώμην μὴ καθαρεύει.

356. μήτ' ἴδε πω, μήτ'—Prava est hæc lectio. Jam plus semel observavi poëticam formam ἴδεν comicum sermonem aversari. In membr. est μήτ' εἶδε μήτ'—In C. μήτ' εἶδε μήτ'—Recte apud Gellium Præfationis p. 11. Cod. Ms. exhibet μήτ' εἶδεν μήτ'—quod hic reponi debuit. In Plutarchi loco modo cit. legitur μήτ' ᾔδει μήτ'—

ἢ ςάσιν ἐχθρὰν μὴ καταλύει, μηδ' εὔκολός ἐστι πολίταις·
ἀλλ' ἀνεγείρει καὶ ῥιπίζει, κερδῶν ἰδίων ἐπιθυμῶν·
ἢ τῆς πόλεως χειμαζομένης ἄρχων καταδωροδοκεῖται·
ἢ προδίδωσιν φρούριον ἢ ναῦς, ἢ τἀπόρρητ' ἀποπέμπει
ἐξ Αἰγίνης, Θωρυκίων ὢν, εἰκοστολόγος κακοδαίμων,
ἀσκώματα, καὶ λίνα, καὶ πίτταν διαπέμπων εἰς Ἐπίδαυρον·
ἢ χρήματα ταῖς τῶν ἀντιπάλων ναυσὶν παρέχειν τινὰ πείθει·
ἢ κατατιλᾷ τῶν Ἑκαταίων, κυκλίοισι χοροῖσιν ὑπᾴδων·
ἢ τοὺς μισθοὺς τῶν ποιητῶν ῥήτωρ ὢν, εἶτ' ἀποτρώγει,
κωμῳδηθεὶς ἐν ταῖς πατρίοις τελεταῖς ταῖς τοῦ Διονύσου.
τούτοις αὐδῶ, καὖθις ἀπαυδῶ, καὖθις τὸ τρίτον μάλ' ἀπαυδῶ,
ἐξίστασθαι μύσταισι χοροῖς· ὑμεῖς δ' ἀνεγείρετε μολπὴν,
καὶ παννυχίδας τὰς ἡμετέρας, αἳ τῇδε πρέπουσιν ἑορτῇ.

Ημ. χώρει δὴ νῦν πᾶς ἀνδρείως
εἰς τοὺς εὐανθεῖς κόλπους
τῶν καθ' Ἅδου λειμώνων, ἐγκρούων
καὶ σκώπτων, καὶ παίζων,
καὶ χλευάζων. ἠρίστηται δ'
ἐξαρκούντως. ἀλλ' ἔμβα,
χὤπως αἴρῃς τὴν Σώτειραν γενναίως

362. ἢ προδίδωσιν φρούριον. Male vulgo προδίδωσι. Vide ad Thesmoph. 450.

364. ἀσκώματα. Glossa δέρματα. Vide Schefferum nostratem de Militia navali p. 139.

366. Innuitur Cinesias poëta dithyrambicus, cujus mentio versu 153.—ὑπᾴδων. Sic solæ membranæ. In tribus reliquis ἐπᾴδων perperam. Vide infra ad 874.

366. ὑπᾴδων. Bonam hanc lectionem exhibet etiam cod.

367. Agyrrium intelligit, de quo Scholiastes ad Conc. 102. καὶ τὸν μισθὸν δὲ τῶν ποιητῶν συνέτεμε. Proinde in scholio ad hunc versum pro Ἀρχῖνον reponi debet Ἀγύῤῥιον.

369. Pessime luxatum est in omnibus libris tam scriptis quam impressis hujus versus metrum. Sic vulgo legitur:

τούτοισιν ἀπαυδῶ, καὖθις ἀπαυδῶ, καὖθις μάλ' ἀπαυδῶ.

duplici vitio: primo quia post quartum pedem cæsura est, tum quia deest syllaba in posteriore commate. Diversæ sunt codicum lectiones, sed nihilo meliores: unica vera est ea quam reposuimus e Gellii loco modo citato.

376. ἠρίστηται δ' ἐξαρκούντως. *Pransum est enim satis.* Sic vertit Berglerus. Inepta sententia. Reponendum censeo ἠρίστευται, quod in versione secutus sum. In C. scriptum a prima manu ἠρήσεται, superscripta emendatione ἠρίστηται.

378. χὤπως αἴρῃς. Sic B. et meus, in quo glossa, καὶ σκόπει ὅπως ὑψώσῃς. In membr. χὤπως αἴρεις. In C. χὤπως αἴρεις. Glossa σκόπει ὅπως μεγαλύνεις. Princeps editio et aliæ veteres χὤπως αἰρεῖς. Schol. αἰρεῖς τὴν Σώτειραν. ὑψώσεις τοῖς ἐπαίνοις. Vides fluctuare lectionem, cujus certiora vestigia in Aldina apparent. Scripserat poëta ἀρεῖς more suo. Nullibi enim, quod sciam, verbum cum ὅπως significante *quomodo*, a suppresso verbo σκόπει vel simili pendente, aliter construit quam in futuro indicativi aut aor. 2. subjunctivo, quod observavi ad Lys. 289. 1305. Thesm. 24. Locus classicus est in Lys. v. 1182. ubi in duobus continuis versibus ὅπως bis positum diversa constructione, pro diversa significandi potestate: prius valet *quomodo*; alterum ut finale:

τῇ φωνῇ μολπάζων,
ἣ τὴν χώραν σώζειν φήσ' ἐς τὰς ὥρας,
κἂν Θωρυκίων μὴ βούληται.

Ἡμίχορος.

ἄγε νῦν ἑτέραν ὕμνων ἰδέαν, τὴν καρποφόρον βασίλειαν,
Δήμητρα θεὰν, ἐπικοσμοῦντες, ζαθέαις μολπαῖς κελαδεῖτε.

Ημ. Δήμητερ ἁγνῶν ὀργίων
ἄνασσα, συμπαραστάτει,
καὶ σῶζε τὸν σαυτῆς χορόν·
καί μ' ἀσφαλῶς πανήμερον
παῖσαί τε καὶ χορεῦσαι,
καὶ πολλὰ μὲν γέλοιά μ' εἰ-
πεῖν, πολλὰ δὲ σπουδαῖα, καὶ
τῆς σῆς ἑορτῆς ἀξίως
παίσαντα καὶ σκώψαντα, νι-
κήσαντα ταινιοῦσθαι.

Ημ. ἄγ' εἶα νῦν γε καὶ τὸν ὡραῖον θεὸν
παρακαλεῖτε δεῦρο
ᾠδαῖσι, τὸν ξυνέμπορον
τῆσδε τῆς χορείας.

Ημ. Ἴακχε πολυτίμητε, μέλος ἑορτῆς
ἥδιστον εὑρὼν, δεῦρο συνακολούθει
πρὸς τὴν θεὸν, καὶ δεῖξον, ὡς
ἄνευ πόνου πολλὴν ὁδὸν περαίνεις.

Ημ. Ἴακχε φιλοχορευτὰ, συμπρόπεμπέ με
σὺ γὰρ κατεσχίσω μὲν ἐπὶ γέλωτι
κἀπ' εὐτελείᾳ τόνδε
τὸν σανδαλίσκον, καὶ τὸ ῥάκος,
κἀξεῦρες ὥστ' ἀζημίους
παίζειν τε καὶ χορεύειν.

Ημ. Ἴακχε φιλοχορευτὰ, συμπρόπεμπέ με.
καὶ γὰρ παραβλέψας τι μειρακίσκης

νῦν αὖ ὅπως ἁγνεύσετε,
ὅπως ἂν αἱ γυναῖκες ἡμᾶς ἐν πόλει
ξενίσωμεν.

Sed excidit hoc loco vocula fulciendo metro necessaria. Versus est enim anapæsticus. Scribe itaque:

χὤπως μὲν ἀρεῖς τὴν Σώτειραν γενναίως.

384. In membr. præfixa huic versui persona ἡμίχορος, quam omittunt tres alii. Eam jam adposuerat Zanettus.

394. Nulla persona præfixa huic versui in codd. In Aldina Semichorus.

402. Persona in membr. et in C. μέρος χοροῦ. In duobus reliquis ἡμίχορος. Vulgo hæc alteri Semichoro continuantur. Codices omnes v. 408. rursus præfixam habent Semichori personam.

νῦν δὴ κατεῖδον, καὶ μάλ' εὐπροσώπου,
συμπαιστρίας, χιτωνίου
παραῤῥαγέντος τιτθίον προκύψαν.
Ἴακχε φιλοχορευτὰ, συμπρόπεμπέ με.

Ξα. ἐγὼ δ' ἀεί πως φιλακόλουθός εἰμι, καὶ μετ' αὐτῆς
παίζων χορεύειν βούλομαι.

Δι. κἄγωγε πρός.

Χο. βούλεσθε δῆτα κοινῇ
σκώψωμεν Ἀρχέδημον,
ὃς, ἑπτέτης ὢν, οὐκ ἔφυσε φράτορας,
νυνὶ δὲ δημαγωγεῖ
ἐν τοῖς ἄνω νεκροῖσι,
κἄστιν τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας;

418. φράτορας. Præter exspectationem pro φραστῆρας. Vide Suidam in Φραστῆρες, et Meursium Gr. Fer. in Ἀπατούρια. Confer not. ad Av. 1669. Archedemus, de quo hic agitur, Erasinidis accusator fuit. Vide Xenoph. Hellen. p. 41. edit. Lips.

421. κἄστιν τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας. Vide quæ de hac formula notavi ad Eurip. Or. 1251. Versum hunc laudavit nuper ad Sophoclis El. p. 28. Parisinus Professor, cujus e longa errorumque et tædii refertissima nota ridicula quædam protuli ad Thesm. 56. Sed non animadvertit versum esse trimetrum iambicum, cujus in prima sede trochæus stare non potest, et proinde mendosum esse κἄστι. Quod tironum infimus ultro reposuisset κἄστιν, est in Reg. membr. Hoc primum. Deinde quum quid apud poëtas intersit inter πρῶτα et τὰ πρῶτα non intelligat, eaque promiscuæ significationis esse putet, ostendit se græci sermonis proprietatis tam peritum esse, quam prosodiæ et metrorum. At vero

γνωσθήσεται τάχα Παρισίνοις,
οἷα διδάσκει τοὺς ἀνοήτους.

Quando apud Æsch. Prometheus ait,

μέμψιν οὔ τιν' ἀνθρώποις ἔχων,
οἳ ΠΡΩΤΑ μὲν, βλέποντες ἔβλεπον μάτην.

in enumeratione miseriarum humani generis, quas sublevavit, istud ΠΡΩΤΑ valet *primum, premiérement*; et sic in plerisque aliis quæ nullo judicio advocat exemplis. Hac significatione πρῶτα, τὰ πρῶτα, ut πρῶτον, τὸ πρῶτον. promiscue adhibentur. Sed ubi memoratur quispiam *in aliqua re excellens, principatum tenens alicujus rei*, jam dici non potest πρῶτα εἶναι, πρῶτα ἔχειν; sed articulum τὰ omnino requirit græcæ linguæ ingenium. Sic Medea filiis suis dicit apud Euripidem:

οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆσδε γῆς Κορινθίας
ΤΑ ΠΡΩΤ' ἔσεσθαι.

Diphilus Comicus apud Stobæum Floril. Grotii p. 137.

ὃς δ' οὔτ' ἐρυθριᾶν οἶδεν οὔτε δεδιέναι
ΤΑ ΠΡΩΤΑ πάσης τῆς ἀναιδείας ἔχει.

Quod non minus vere de aliquo dici posset, qui eruditis quibusvis obloqueretur, de rebus temere disputans, quas tam perspectas haberet, quam cœcus colores. Si quis poëta aliter scripsisse comperiatur, vim sibi a metri necessitate illatam ipse linguæ fecerit, quod illi quidem ignoscendum est, ut et nostris multa condonamus; sed rarius admissæ culpæ vim certissimæ legis non labefactant. Præterea distinguendæ poëtarum ætates, ut et carminum genera; maxime autem mendæ suspicione vacare debent exempla. In Euripidis fragm. ex inc. Trag. xii. apud Musgravium Poëtæ non agnosco manum. Stobæi editio Tigurina et cod. Regius habent,

τὸ σκαιὸν εἶναι πρῶτ' ἀμουσίαν ἔχει.

In iis quæ apud Tragicum sequebantur, ab excerptore omissis, alia proponebantur incommoda imperitiæ, quorum in illis versibus institui cœpta enumeratio, ubi ΠΡΩΤΑ eadem significatione positum, qua in Æschyli versu,

οἳ ΠΡΩΤΑ μὲν, βλέποντες ἔβλεπον μάτην.

Varia lectio e prava nescio cujus emendatione falsæ interpretationi locum dedit. Hemsterhusium laudavi ad ista Mercurii ad Timonem verba apud Lucianum p. 147. πλούτει πάλιν, καὶ ἴσθι

τὸν Κλεισθένη δ' ἀκούω
ἐν ταῖς ταφαῖσι πρωκτὸν
τίλλειν ἑαυτοῦ, καὶ σπαράττειν τὰς γνάθους·
κἀκόπτετ' ἐγκεκυφὼς,
κἄκλαε, κἀκεκράγει
Σεβῖνον, ὅστις ἔστ' Ἀναφλύστιος.
καὶ Καλλίαν γέ φασι
τοῦτον τὸν Ἱπποβίνου
κύσθου λεοντῆν ναυμαχεῖν ἐνημμένον.

Δι. ἔχοιτ' ἂν οὖν φράσαι νῷν
Πλούτων', ὅπου 'νθάδ' οἰκεῖ;
ξένω γάρ ἐσμεν, ἀρτίως ἀφιγμένω.

Χο. μηδὲν μακρὰν ἀπέλθῃς,
μηδ' αὖθις ἐπανέρῃ με·
ἀλλ' ἴσθ' ἐπ' αὐτὴν τὴν θύραν ἀφιγμένος.

Ἀθηναίων ΤΑ ΠΡΩΤΑ. Vide virum eundem doctissimum ad Xenoph. Ephes. in Miscell. Observ. tom. v. p. 30. Valckenarium ad Herodotum pag. 484. 47. Abresch. ad Æschylum p. 236. ubi exemplorum affatim.

422. τὸν Κλεισθένη. In tribus codd. scriptum τὸν Κλεισθένους. In C. τὸν Κλεισθένην, et superscripta glossa τὸν Καλλίαν, quæ ad alteram lectionem referri videtur: sed mendosa illa est, falsaque ejus interpretatio. Sermo est de Clisthene illo cinædo toties a Comico exagitato, qui fingitur hic amico cuidam suo in monumentis parentare; sed alio sensu ista accipienda sunt, quod docent etiam veteres critici. Ad hunc locum respicit Theocr. Schol. ad Idyll. v. 43. ubi perperam Cleonem nominat pro Clisthene.

426. κἄκλαε. Sic membr. et C. Vulgo κἄκλαεν, quod minus Atticum est; vide infra ad v. 654. Perperam seq. v. in membr. Σεβῖνος. Pagus erat Atticæ Ἀνάφλυστος dictus, de quo videndus Meursius Sed ut fictum est viri nomen Σεβῖνος a βινεῖν deductum, sic in gentili nomine allusio est ad obscœnum verbum ἀναφλᾶν. Idem jocus est in Conc. 979.

429. τοῦτον τὸν Ἱπποβίνου. Sunt hujus commatis versus omnes iambici, inter quos trochaicus immisci non debuit. Vulgo legitur τουτονὶ τὸν—Recte in B. D. τοῦτον. Vim hujus pronominis declarat glossa in C. ὃν πάντες ἴσασι δηλονότι. V. seq. codd. omnes habent κύσθου, ut recte emendatum fuit in novissima Batava. Antea legebatur κίσθου.

432. In cod. scriptum Πλούτων', servato eleganti Atticismo. Nihil magis usitatum Græcis scriptoribus, quam verbis *dicendi, cogitandi, sentiendi*, accusativum subjungere personæ vel rei, quæ subjectum est sequentis verbi. Atticismum id schema appello, quia Atticis fuit valde adamatum: nam Homero, Pindaro, et optimis quibusque fuit frequentatum. Sic Iliad. β'. 409.

ᾔδει γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν, ὡς ἐπονεῖτο.

Exempla quævis Comici pagina offert. Nub. 145. ἀνήρετο ψύλλαν, ὁπόσους ἅλλοιτο τοὺς αὑτῆς πόδας. Conc. 1125. φράσατέ μοι τὸν δεσπότην, ὅπου 'στί. Lys. 769. λέγ' αὐτὸν ἡμῖν ὅ τι λέγει, pro λέγ' ἡμῖν ὅ τι λέγει αὐτός. Latinis Comicis nihil eadem constructione frequentius. Sic Plautus Rud. *eam veretur, ne perierit*: pro *veretur, ne ea perierit*.

434. μηδὲν μακρὰν ἀπέλθῃς. Tribus versiculis iambicis percontatur Bacchus, quorum duo primi dimetri sunt, tertius senarius. Totidem paribus versiculis constat chori responsio. μακρὰν pes est iambus. Hujus adverbii, ut et alius ejusdem familiæ ἄγαν, ultima apud poëtas Atticos semper producta observatur; qua de re alibi agam. Quippe novi aliquem, qui his in rebus nihil certi se videre profitetur, a quo grandem me solidamque initurum gratiam confido, si gramias quas in oculis habet purgavero.

Ξα. τουτὶ τί ἦν τὸ πρᾶγμα

Δι. αἴροι' ἂν αὖθις αὖ γε, παῖ, τὰ στρώματα.
ἀλλ', ἢ Διὸς Κόρινθος ἐν τοῖς στρώμασι;

Ημ. χωρεῖτε νῦν ἱερὸν ἀνὰ κύκλον θεᾶς,
ἀνθοφόρον ἀν' ἄλσος
παίζοντες, οἷς μετουσία
θεοφιλοῦς ἑορτῆς·
ἐγὼ δὲ σὺν ταῖσι κόραις
εἶμι καὶ γυναιξὶν,
οὗ παννυχίζουσι θεαὶ,
φέγγος ἱερὸν οἴσων.

Ημ. χωρῶμεν ἐς πολυῤῥόδους
λειμῶνας ἀνθεμώδεις,
τὸν ἡμέτερον τρόπον,
τὸν καλλιχορώτατον,
παίζοντες, ὃν ὄλβιαι
Μοῖραι ξυνάγουσι.
μόνοις γὰρ ἡμῖν ἥλιος

437. αἴροι' ἄν. Sic perspicue tres codd. In C. forma etiam verbi media, sed sine elisione αἴροιο ἄν. Vulgo αἴροις, quod mendosum esse vere pronuntiavit, multisque exemplis ostendit Dawesius p. 237.

αἴροι' ἄν. Sic etiam hic cod. cum glossa λάβοις ἄν.

439. Διὸς Κόρινθος. Proverbium ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ συνεχῶς λεγόντων. De ejus origine diversa tradunt veteres Grammatici, quæ apud parœmiographos collecta videas. Conc. 827.

ὅτε δὴ δ' ἀνασκοπουμένοις ἐφαίνετο
ὁ Διὸς Κόρινθος—

Eo Nemeon. vii. concludit Pindarus

Ταυτὰ
δὲ τρὶς τετράκις τ' ἀμπολεῖν,
ἀπορία τελέθει, τέκνοισιν ἅτε μαψυλάκας, Διὸς Κόρινθος.

440. Huic versui præfixa in cod. nota χορός. Versui 448. præfixa nota ἡμίχορος, eique Semichoro continuantur usque ad finem omnia, ut in mea editione. Præterea in penultimo cantici versu cod. habet, ut est etiam in membr. περί τε τοὺς ξένους, quæ sincera lectio est. Legendi sunt isti versiculi, ut eos exhibui in nota ad Pac. 375. Græculo, qui metra declaravit, quum libuisset canticum hoc in strophen et antistrophen dividere, is articulum qui obstabat deturbavit, licet hic salva linguæ indole non magis abesse possit, quam in Eq. v. 1074.

444. Hic et tres seqq. versus Baccho vulgo tribuuntur perquam absurde. In tribus codd. eidem semichoro continuantur: nec ulla distinctio in membr. fuerat; sed postmodo inter lineas scripta persona, quam minime exspectes, ἱερεύς. Sacerdotis etiam, nescio illiusne qui supra cum Baccho colloquebatur, an cujusvis alius, meminit idem librarius ad v. 382. cui præfixa in membr. persona ἡμίχορος ἢ ἱερεύς. Positam hic ab Aldo Bacchi personam sustulerunt Bernardus Junta et editores Veneti. Quod autem v. 440. et 448. personam præscripserim Semichori, in eo tres codd. consentientes habeo. In B. nulla persona est: impressi Chorum habent. Ultimum Semichori comma ad commendationem Mysteriorum Eleusiniorum pertinet, quorum in superioribus plurimi adumbrati ritus. Credebant veteres Græci solos initiatos post mortem in fortunatorum sedes admitti, qua de re videndus Brodæus ad Crinagoræ Epigr. Anthol. p. 56. et Meursium Eleusin. capp. 17, 18.

καὶ φέγγος ἱλαρόν ἐστιν.
ὅσοι μεμυήμεθ', εὐ-
σεβῆ τε διήγομεν
τρόπον, περί τε ξένους,
καὶ τοὺς ἰδιώτας.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ, ΞΑΝΘΙΑΣ, ΑΙΑΚΟΣ, ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ, ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑΙ, ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ.

Δι. ΑΓΕ δὴ τίνα τρόπον τὴν θύραν κόψω; τίνα;
πῶς ἐνθάδ' ἄρα κόπτουσιν οἱ 'πιχώριοι;
Ξα. οὐ μὴ διατρίψεις, ἀλλὰ γεῦσαι τῆς θύρας,
καθ' Ἡρακλέα τὸ σχῆμα καὶ τὸ λῆμ' ἔχων.
Δι. παῖ, παῖ.
Αι. τίς οὗτος;
Δι. Ἡρακλῆς ὁ καρτερός.
Αι. ὦ βδελυρὲ, κἀναίσχυντε, καὶ τολμηρὲ σὺ,
καὶ μιαρὲ, καὶ παμμίαρε, καὶ μιαρώτατε,
ὃς τὸν κύν' ἡμῶν ἐξελάσας τὸν Κέρβερον

461. *οἱ 'πιχώριοι.* In membr. *οὑπιχώριοι*, ut infra 967. *οὑμοί*, pro *οἱ ἐπιχώριοι*, et *οἱ ἐμοί*. Per *θλῖψιν* melius quam per *κρᾶσιν* ista efferuntur et scribuntur. Vide not. ad Eurip. Med. 818. Hec. 334. et ad Thesm. 158.

462. *οὐ μὴ διατρίψεις.* Solœce vulgo *διατρίψῃς*. Hoc quidem facile editoribus condonari potest. Sed quis risum teneat, quum viderit quemnam ex his verbis sensum elicuerint interpretes. Berglerus post Frischlinum vertit: *Ne conteras, sed gusta januam, quippe qui Herculis ornatum et animum habes.* Nec aliter *οὐ μὴ διατρίψῃς* accepit auctor Doctrinæ Particularum p. 945. ubi ellipsin in *οὐ μή*, quæ nulla est, sic supplet: *οὐ κοπτέον οὕτω, μὴ διατρίψῃς, non ita pulsandum, ne confringas.* Scilicet juxta facetos illos interpretes, verebatur Xanthias, ne pultando herus Plutonis foribus assulatim exitium afferret. Sed nondum pultaverat Bacchus: immo nescius quinam apud Inferos pultandi mos esset, servum ridicule percontatus est quomodo pultare deberet: cui nugarum et moræ impatiens Xanthias respondet: *οὐ μὴ διατρίψεις—ne tempus teras, sed aggredere januam.* Nusquam vidi *διατρίβειν* absolute, nec magis *διατρίβειν θύραν* positum pro *januam confringere*. Sed *διατρίβειν* absolute significat *morari, cunctari*, idem quod *στραγγεύεσθαι, κυπτάζειν*, quorum verborum alterutro bene hic poëta usus fuisset, si per metrum licuisset. Nub. 131. *τί ταῦτ' ἔχων στραγγεύομαι*; ibid. 509.

χώρει· τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν;

ubi schol. *τὸ δὲ κυπτάζεις, στραγγεύῃ, διατρίβεις.* An etiam Strepsiades Socratis januam *confringere* cogitabat? Sed putidum esset hujus verbi explicationi diutius immorari.—Elegans est locutio *γεῦσαι τῆς θύρας*, quam docte illustravit Kusterus. Sic etiam Latini *gustare*, adhibent pro *experiri, periculum facere*. Plaut. Mostell. v. 1. 15.

Herus meus hic quidem est; gustare
ejus sermonem volo.

Sequentis versus sensum male etiam reddiderat Berglerus.

464. *παῖ, παῖ.* Hæc dicens pultare tandem incipit Bacchus.

ἀπῇξας ἄγχων, κἀποδρὰς ᾤχου λαβὼν,
ὃν ἐγὼ 'φύλαττον. ἀλλὰ νῦν ἔχει μέσος·
τοία Στυγός σε μελανοκάρδιος πέτρα,
Ἀχερόντιός τε σκόπελος αἱματοσταγὴς
φρουροῦσι, Κωκυτοῦ τε περίδρομοι κύνες,
Ἔχιδνά θ' ἑκατογκέφαλος, ἣ τὰ σπλάγχνα σου
διασπαράξει, πλευμόνων τ' ἀνθάψεται
Ταρτησία μύραινα· τὼ νεφρὼ δέ σου
αὐτοῖσιν ἐντέροισιν ᾑματωμένω
διασπάσονται Γοργόνες Τιθράσιαι,
ἐφ' ἃς ἐγὼ δρομαῖον ὁρμήσω πόδα.
Ξα. οὗτος, τί δέδρακας;
Δι. ἐγκέχοδα. κάλει θεόν.
Ξα. ὦ καταγέλαστ', οὔκουν ἀναστήσει ταχὺ,
πρίν τινά σ' ἰδεῖν ἀλλότριον;
Δι. ἀλλ' ὡρακιῶ.
ἀλλ' οἶσε πρὸς τὴν καρδίαν μου σπογγιάν.
Ξα. ἰδοὺ λαβέ.
Δι. πρόσθου.
Ξα. ποῦ 'στιν; ὦ χρυσοῖ θεοί,

473. *Ἔχιδνά θ' ἑκατογκέφαλος.* Sic iv. codd. recte. Versum trucidat vulgatum *ἑκατοντακέφαλος*. Labem non senserunt editores, qui mediam in *Ἔχιδνὰ* corripiebant contra prosodiæ legem. Nub. 336.

πλοκάμους θ' ἑκατογκεφάλα Τυφῶ,
πρημαινούσας τε θυέλλας.

Eurip. Herc. Fur. 1190.

μαινομένῳ πιτύλῳ
πλαγχθεὶς, ἑκατογκεφάλου βαφαῖς ὕδρας.

474. *πλευμόνων.* Sic bene Aldus, e dialecti et Comici usu. Vide not. ad Lys. 367. Atticismum una constantem litera sæpe obliterarunt librarii, quorum inconstantia scrupulum injicere non debet, quum aliunde constet de idiotismo. Vide Interpretes ad Mœrin hac voce. *πλεύμων* ubique apud Comicum scribendum. Hic iv. codd. in vulgari forma *πνευμόνων* conspirant. Vide Eustathium laudatum infra ad v. 712.

479. *κάλει θεόν.* Variæ hujus formulæ prostant in scholiis interpretationes. Probabilior mihi videtur ea, quæ statuit alludi ad Sacrificiorum ritum, in quibus postquam libatum fuerat, acclamari solebat *κάλει θεόν*. Comice his verbis significat Bacchus se ventris omnem proluviem effudisse.

481. *ὡρακιῶ.* Mœris: *ὡρακιᾷν, Ἀττικῶς. λιποψυχεῖν, Ἑλληνικῶς.* Confer duas Hesychii glossas. In Pace 702. Cratinus *ἀπέθανεν ὡρακιάσας*.

482. *σπογγιάν.* Scripserat forte Comicus *σφογγιὰν* ex idiotismo Atticæ dialecti, quem hic in nullo meorum codd. observatum reperi. Sed Acharn. 463. ubi vulgo legitur *δός μοι χυτρίδιον σπογγίῳ βεβυσμένον.* Edidi ad trium codd. fidem *σφογγίῳ*.

483. *πρόσθου.* Hoc verbum codd. omnes Baccho tribuunt, recte. Istud dicens famuli manum spongiam tenentem arripit, sibique ad culum adducit. Sed nescio an in forma verbi, peccatum a librariis non sit. Xanthias hoc si diceret, bonum esset *πρόσθου, admove tibi*. Quum autem sit Bacchi, dicere debuisse videtur forma activa *πρόσθες*. Sequentia famuli verba, *ἐνταῦθ' ἔχεις τὴν καρδίαν,*

ἐνταῦθ' ἔχεις τὴν καρδίαν;
Δι. δείσασα γὰρ
εἰς τὴν κάτω μου κοιλίαν καθείρπυσεν.
Ξα. ὦ δειλότατε θεῶν σὺ κἀνθρώπων.
Δι. ἐγώ;
πῶς δειλὸς, ὅστις σπογγιὰν ᾔτησά σε;
οὐκ ἂν ἕτερος ταῦτ' εἰργάσατ' ἀνήρ.
Ξα. ἀλλὰ τί;
Δι. κατέκειτ' ἂν ὀσφραινόμενος, εἴπερ δειλὸς ἦν·
ἐγὼ δ' ἀνέστην, καὶ προσέτ' ἀπεψησάμην.
Ξα. ἀνδρεῖά γ', ὦ Πόσειδον.
Δι. οἶμαι, νὴ Δία.
σὺ δ' οὐκ ἔδεισας τὸν ψόφον τῶν ῥημάτων,
καὶ τὰς ἀπειλάς;
Ξα. οὐ μὰ Δί', οὐδ' ἐφρόντισα.
Δι. ἴθι νυν, ἐπειδὴ ληματιᾷς, κἀνδρεῖος εἶ,
σὺ μὲν γενοῦ 'γὼ, τὸ ῥόπαλον τουτὶ λαβὼν
καὶ τὴν λεοντῆν, εἴπερ ἀφοβόσπλαγχνος εἶ·
ἐγὼ δ' ἔσομαί σοι σκευοφόρος ἐν τῷ μέρει.
Ξα. φέρε δὴ ταχέως αὔτ'· οὐ γὰρ ἀλλὰ πειστέον·
καὶ βλέψον εἰς τὸν Ἡρακλειοξανθίαν,
εἰ δειλὸς ἔσομαι, καὶ κατὰ σὲ τὸ λῆμ' ἔχων.
Δι. μὰ Δί', ἀλλ' ἀληθῶς οὐκ Μελίτης μαστιγίας.
φέρε νυν, ἐγὼ τὰ στρώματ' αἴρωμαι ταδί.
Θε. ὦ φίλταθ' ἥκεις Ἡράκλεις; δεῦρ' εἴσιθι.
ἡ γὰρ θεός, σ' ὡς ἐπύθεθ' ἥκοντ', εὐθέως
ἔπεττεν ἄρτους· ἧψε κατερικτῶν χύτρας

declarant veteres magistri, ἔνθα τὴν χεῖρά μου προσήγαγες, ἤγουν περὶ τὸν πρωκτόν.

483. ποῦ 'στιν; Hæc verba perperam vulgo Baccho continuantur. Manifestum est ea Xanthiæ adscribi debere, cui tribuuntur in iv. codd. Glossa in C. ποῦ 'στιν ἡ καρδία σου; ὦ χρυσοῖ θεοί, ἐνταῦθ' ἔχεις τὴν καρδίαν, ἔνθα μου τὴν χεῖρα προσήγαγες;

488. οὐκ ἂν ἕτερος ταῦτ' εἰργάσατ' ἀνήρ. Bene vertit Berglerus: *nemo sane alius hoc fecisset.* Sed non erat hoc in Græcis, ubi legebatur οὔκουν ἕτερος. Particulam ἂν omnino requirit sententia et norma loquendi: eam sæpe jam a librariis omissam vidimus, ut supra 81. Lys. 301. Thesm. 593. A vero longius abest lectio in C. οὐ δειλότερος ταῦτ' εἰργάσατ' ἀνήρ.

490. ἀπεψησάμην. Glossa ἀπεσπογγισάμην.

501. Pagus erat Atticæ Melite dictus, de quo videndus Meursius.

502. αἴρωμαι. Sic tres codd. ut editt. primariæ, unde in novissimam Batavam revocatum fuit. Perperam in reliquis, quibuscum consentit C. αἴρομαι, quod mendosum esse jam declaravit Dawesius.

Cod. hic quoque αἴρωμαι.

ἔτνους δύ' ἢ τρεῖς· βοῦν ἀπηνθράκιζ' ὅλον·
πλακοῦντας ὤπτα, κολλάβους. ἀλλ' εἴσιθι.
Ξα. κάλλιστ', ἐπαινῶ.
Θε. μὰ τὸν Ἀπόλλω, οὐ μή σ' ἐγὼ
περιόψομαι ἀπελθόντ'· ἐπεί τοι καὶ κρέα
ἀνέβραττεν ὀρνίθεια, καὶ τραγήματα
ἔφρυγε, κῷνον ἀνεκεράννυ γλυκύτατον.
ἀλλ' εἴσιθ' ἅμ' ἐμοί.
Ξα. πάνυ καλῶς.
Θε. ληρεῖς ἔχων.
οὐ γάρ σ' ἀφήσω· καὶ γὰρ αὐλητρίς γέ σοι

508. κάλλιστ', ἐπαινῶ, πάνυ καλῶς, sunt blande recusandi formulæ, *quibus oblato beneficio non utentes, gratias agunt.* Verba sunt Casauboni Lect. Theocr. cap. xvi. initio. Simile est illud Plauti in Men. ii. 3. 36. ubi ancillæ dicenti: *Eamus intro, ut prandeamus:* Respondet Sosicles: *Bene vocas; tum gratia est.* Ad quem locum vide interpretes.

513. ληρεῖς ἔχων. οὐ γάρ σ' ἀφήσω. Hæc verba, quæ absurde Baccho tributi sunt, monente in excerptis Scaligero, Ancillæ adscripsi. Invitatus primo Xanthias lepide recusat his verbis, κάλλιστ', ἐπαινῶ. Instat ancilla: *Ita me Apollo amet, ut ego te nunquam sinam abire, quandoquidem &c.* Abnuit iterum Xanthias alia formula πάνυ καλῶς. Potestne Bacchus servo nolenti ingredi et usque recusanti dicere? *Fatuus es, non enim te amittam.* Hoc dicit ancillo, quod secundæ recusationi Xanthiæ congruit, ut superiora illa primæ: οὐ μή σ' ἐγὼ περιόψομ' ἀπελθόντ'· ἐπείτοι καὶ—et οὐ γάρ σ' ἀφήσω· καὶ γὰρ αὐλητρίς.—In A. et B. eadem est quæ vulgo personarum distinctio. In meo ante ληρεῖς ἔχων persona est Bacchi, ante καὶ γὰρ Xanthiæ. In C. ante ληρεῖς ἔχων persona est Bacchi, cui omnia continuantur usque ad ὀρχηστρίδες ἠβυλλιῶσαι, quibus verbis præfixa est persona Ancillæ. Quis de his diversitatibus certior factus animum non inducat, editorem qui sciat quid quamque personam deceat, ad fabulæ œconomiam et scenæ actionem loquendi vices sæpe melius dividere posse, quam a librariis harum rerum prorsus imperitis factum est?

In C. A. Dukeri notis a Burmanno editis, quas nunc primum post impressas meas inspicio, video virum illum doctissimum censuisse etiam verba ληρεῖς ἔχων. οὐ γάρ σ' ἀφήσω. non Baccho, sed Ancillæ tribuenda esse. At falli eum credo, quum ait sic in aliis esse editt. Quod ex ipsa sententia elicuit Scaliger, credidit ille ex alia quapiam editione esse petitum. In errore, quem corrigimus, consentiunt quas inspeximus omnes. In præcedente nota ad v. 508. putabat metrum laborare, quia non meminerat ω ου poëtas Atticos in unam syllabam contrahere solere, quod observavi ad Lys. 273. Vide Thesm. 717. Soph. Antig. 458. Œd. Tyr. 332. Œd. Col. 939.

ἐγὼ οὔτ' ἄνανδρον τήνδε τὴν πόλιν λέγων.

Exempla passim obvia. In nota ad v. 991. Μελιτίδαι κάθηνται. Kustero et Bentleio obloquitur, copulam apud Comicum retinendam esse statuens, et apud Suidam reponendam: secundam enim in Μέλιτος corripi, quia derivatur hoc nomen a μέλι, cujus utraque syllaba brevis est. Sed nugas agit. πόλις utramque syllabam corripit: tamen in πολίτης media semper producitur, itidemque in πολιτεύομαι secunda. De quantitate nominis Μέλιτος constat exemplis: vide fragm. Gerytadæ ix. Quod autem censet Suidæ præferendam esse lectionem κάθηνται, id manifesta loci refellit sententia. πάλαι ibi significat πρὸ τοῦ, πρότερον, *antea,* et opponitur adverbio νῦν, quod est v. 980. Proinde, ut dixi, verbum non potest esse temporis præsentis.

μί' ἔνδον ἔσθ' ὡραιοτάτη, κὠρχηστρίδες
ἕτεραι δύ' ἢ τρεῖς - - -

Ξα. πῶς λέγεις; ὀρχηστρίδες;

Θε. ἡβυλλιῶσαι, κἄρτι παρατετιλμέναι.
ἀλλ' εἴσιθ', ὡς ὁ μάγειρος ἤδη τὰ τεμάχη
ἤμελλ' ἀφαιρεῖν, χ' ἡ τράπεζ' εἰσῄρετο.

Ξα. ἴθι νυν, φράσον πρώτιστα ταῖς ὀρχηστρίσι
ταῖς ἔνδον οὔσαις, αὐτὸς ὡς εἰσέρχομαι.
ὁ παῖς, ἀκολούθει δεῦρο, τὰ σκεύη φέρων.

Δι. ἐπίσχες οὗτος. οὔ τι που σπουδὴν ποιεῖς,
ὁτιή σε παίζων Ἡρακλέα γ' ἐσκεύασα;
οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων, ὦ Ξανθία,
ἀλλ' ἀράμενός γ' οἴσεις πάλιν τὰ στρώματα.

Ξα. τί δ' ἔστιν; οὔ δήπου μ' ἀφελέσθαι διανοεῖ
ἃ 'δωκας αὐτός;

Δι. οὐ τάχ', ἀλλ' ἤδη ποιῶ.
κατάθου τὸ δέρμα.

Ξα. ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι
καὶ τοῖς θεοῖσιν ἐπιτρέπω.

Δι. ποίοις θεοῖς;
τὸ δὲ προσδοκῆσαί σ' οὐκ ἀνόητον καὶ κενὸν,
ὡς δοῦλος ὢν καὶ θνητὸς, Ἀλκμήνης ἔσει;

514. *μί' ἔνδον ἔσθ'*. Codd. ut impressi, *ἤδ' ἔνδον ἔσθ'*, quod absurdum est, adeo ut istud *ἤδ'*, *hæcce*, omiserint in versione interpretes. Certissima, ni fallor, conjectura veram poëtæ manum restitui: *αὐλητρὶς μία, καὶ ὀρχηστρίδες δύο ἢ τρεῖς*.

522. *οὔ τι που*. Vulgo *οὔτοι που* pessumdato metro, quod nemo non emendare potuisset. Tamen juxta vulgatam scripturam hunc versum profert auctor Doctrinæ Particularum loco ad v. 462. laudato: sed non longe infra, p. 998. ubi de *οὔ τι που* agit, a Devario monitus vitium agnoscit. *οὔ τοι που* ne quidem græcum est. In interrogatione adhibentur plerumque istæ particulæ, quæ valent *num*. Lysistr. 354.

τί βδύλλεθ' ἡμᾶς; οὔ τι που πολλαὶ δοκοῦμεν εἶναι;

Conc. 329.

οὔ τι που
Κινησίας σου κατατετίληκέν ποθεν;

ibid. 372.

οὗτος, τί ποιεῖς; οὔ τι που χέζεις;

Vide ad Nub. 1260. Hic in tribus codd. scriptum perspicue *οὔ τι που*, quod reperisset etiam Kusterus in editt. Aldi et Bernardi Juntæ, si eas consuluisset. Typothetæ, ut videtur, errore excusum in editione Phil. Juntæ *οὔ τοι που*, unde in ceteras transiit menda, cujus immunis non est meus codex, ex frequenti permutatione vocularum *τι*, *τοι*, *τι*, quæ observata fuit ad Thesm. 21. In Excerptis Scaligeri *οὗτος, οὔτις που*—operarum errore manifesto pro *οὔ τι που*.

524. *οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων*. Sic bene vulgo legitur in impressis omnibus. Sic etiam scriptum in B. C. Perperam in A. D. *φλυαρήσῃς*.

525. *ἀλλ' ἀράμενός γ' οἴσεις*. In C. D. *ἀράμενος οἴσεις*, omissa particula, quæ ad sensum minime necessaria est, quaque tanquam fulcro metrum non indiget. Nam in *ἀράμενος* prima longa est. Eam sane abesse mallem.

Ξα. ἀμέλει, καλῶς· ἔχ' αὔτ'. ἴσως γάρ τοι ποτὲ
ἐμοῦ δεηθείης ἄν, εἰ θεὸς θέλοι.

Χο. ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρός ἐστι νοῦν ἔχοντος καὶ φρένας,
καὶ πολλὰ περιπεπλευκότος,
μετακυλινδεῖν αὑτὸν αἰεὶ
πρὸς τὸν εὖ πράττοντα μᾶλλον τοῖχον, ἢ γεγραμμένην
εἰκόν' ἑστάναι, λαβόνθ' ἓν σχῆμα· τὸ δὲ μεταστρέφειν
πρὸς τὸ μαλθακώτερον,
δεξιοῦ πρὸς ἀνδρός ἐστι, καὶ φύσει Θηραμένους.

Δι. οὐ γὰρ ἂν γέλοιον ἦν, εἰ Ξανθίας μὲν δοῦλος ὤν,

531. *Ἀλκμήνης ἔσει*. Hic, ut modo supra, particulam *γε* insertam exhibent membranæ, *Ἀλκμήνης γ' ἔσει*: tam bene uno in loco, quam in altero.

533. *εἰ θεὸς θέλοι*. Male in C. *θέλει*. Vide not. ad Plut. 1037.

534. Qui sequuntur septem versus perperam vulgo in decem digesti sunt. Sunt in hac strophe, uti in antistrophe, quæ v. 590. incipit, omnes trochaici, excepto secundo, qui iambicus est.

536. In membran. *μετακυλινδεῖν γ' αὑτόν*. Inutilem particulam non agnoscunt ceteri.

537. *τὸν εὖ πράττοντα μᾶλλον τοῖχον*. Hoc ordine collocatæ voces in membr. Vulgo *τοῖχον μᾶλλον*. Adumbratum hoc, teste Scholiaste, ex Euripidis Alcmena:

οὐ γάρ ποτ' εἴων Σθένελον εἰς τὸν εὐτυχῆ
χωροῦντα τοῖχον, τῆς δίκης σ' ἀποστερεῖν.

Proverbium est *πρὸς τὸν εὖ πράττοντα τοῖχον ῥέπειν*, a navigantibus translatum, qui, siquando navis alterum latus fluctu deprimatur, in alterum transcurrunt quod altius eminet.

538. *τὸ δὲ μεταστρέφειν*. Sic bene A. C. In hoc glossa *μεταστρέφεσθαι*, quæ ab aliis librariis in textum invecta, occasionem dedit versuum divisioni, quæ vulgo recepta est, eademque pessima, ut ex antistrophe apparebit. *μεταστρέφειν* neutraliter positum pro *μεταστρέφειν ἑαυτὸν*, elegans est.

540. Notissimus in illius temporis historia Theramenes, unus e xxx. Tyrannis, qui Cothurnus appellatus fuit. De eo videndus Xenophon.

541. Aliud systema octo versuum, qui perperam vulgo in decem distributi sunt. Vulgo sic leguntur hic et versus 543.

οὐ γὰρ δὴ γέλοιον ἦν, εἰ Ξανθίας μὲν δοῦλος ὤν,
— — — — —
ἀναστετραμμένος, κινῶν ἐρ—

Primus versus tetrameter est trochaicus, aut esse debet, ut pari suo congruat, versui scilicet 597. sed primo pede turpiter claudicat. Præterea manifestum loci sensum non reddunt verba: *Annon ridiculum erat* . . . immo *annon ridiculum esset*, ut ex vi sententiæ vertimus. Deest itaque hic particula *ἄν*, quam linguæ indoles abesse non patitur. Jam videamus, quid sit in optimis vetustissimisque codicibus, quos rursus adii, postquam mihi in oculos incurrerunt istæ mendæ. In cod. liquido scriptum *οὐ γὰρ ἂν γέλοιον ἦν*; In membr. et in C. *οὐ γὰρ γέλοιον ἦν*, omisso illo *δὴ*, quod habent duo alii, sed ab imperito correctore insertum, qui versus syllabarum numero, non potestate metiebatur. A poëta est *ἄν*, quod jam sæpius a librariis omissum observavimus. Tertius versus dimeter est, aut saltem esse debet, trochaicus: sed tertio pede claudicat, qui pro trochæo spondeus est. Quod vulgo legitur *κινῶν*, id affirmo glossema esse olim superscriptum ad declarandam vim et notionem genuinæ vocis *φιλῶν*. Quum enim sciret Grammaticus *φιλεῖν* tria significare, *amare*, *osculari* et *futuere*, postrema significatione hic positum esse indicare voluit, Deinde, quod cum bona illorum venia dictum sit, qui, quomodo id fieri potuerit, non intelligunt,

ἐν στρώμασιν Μιλησίοις
ἀνατετραμμένος, φιλῶν ὀρ-
χηστρίδ', εἶτ' ᾔτησεν ἀμίδ', ἐγὼ δὲ πρὸς τοῦτον βλέπων
τοῦ 'ρεβίνθου 'δραττόμην· οὗ-
τος δ', ἅτ' ὢν αὐτὸς πανοῦργος,
εἶδε, κᾆτ' ἐκ τῆς γνάθου
πὺξ πατάξας μου 'ξέκοψε τοὺς χοροὺς τοὺς προσθίους;

Πα. α'. Πλαθάνη, Πλαθάνη, δεῦρ' ἔλθ', ὁ πανοῦργος ἐνθαδί,
ὅς, εἰς τὸ πανδοκεῖον εἰσελθών ποτε,
ἐκκαίδεκ' ἄρτους κατέφαγεν ἡμῶν.

Πα. β'. νὴ Δία,
ἐκεῖνος αὐτὸς δῆτα.

Ξα. κακὸν ἥκει τινί.

Πα. α'. καὶ κρέα γε πρὸς τούτοισιν ἀνάβραστ' εἴκοσιν
ἀν' ἡμιωβολιαῖα.

Ξα. δώσει τις δίκην.

Πα. α'. καὶ τὰ σκόροδα τὰ πολλά.

Δι. ληρεῖς, ὦ γύναι,
κοὐκ οἶσθ' ὅ τι λέγεις.

Πα. α'. οὐμενοῦν με προσεδόκας,
ὁτιὴ κοθόρνους εἶχες, ἀναγνῶναί σ' ἔτι;

Πα. β'. τί δαί; τὸ πολὺ τάριχος οὐκ εἴρηκά πω·
μὰ Δί', οὐδὲ τὸν τυρόν γε τὸν χλωρὸν, τάλαν,
ὃν αὐτὸς αὐτοῖς τοῖς ταλάροις κατήσθιε.

(vide not. ad 874.) glossa in genuinæ vocis locum se intrusit. Hoc, si quid est certi, certissimum est. Ne quis autem arbitretur aliquid me novi huc adferre, Kusteri observationem subjungam iisdem quibus legitur verbis in copioso et utili indice verborum, quo editionem suam locupletavit: ΦΙΛΕΙΝ *honeste dicitur pro* CONCUMBERE: *pari ratione ac Gallis,* BAISER UNE FILLE. Cujus rei in exemplum citat versum Conc. 910.

548. μου 'ξέκοψε. Sic in cod. meo scriptum per θλίψιν. In aliis, ut in impressis, crasis est μοὐξέκοψε, quod accipi etiam potuit pro μου ἐξέκοψε. Vide ad Thesm. 158. In C. μ' ἐξέκοψε, alia constructione, nempe πατάξας με, ἐξέκοψε.

551. νὴ Δία. Persona vulgo est Πλαθάνη. In meo cod. ἑτέρα πανδοκεύτρια. Sic etiam B. C. In membr. hic Πλαθάνη. At v. 558. præfixum ἄλλη πανδοκεύτρια: et v. 556. ante οὐμενοῦν præfixum πανδοκεύτρια.

554. ἀν' ἡμιωβολιαῖα. Sic distincte in meo codice scriptum. Alii perperam conjunctim ἀνημιωβολιαῖα, librariorum imperitia. Glossa illis antiquior ad sinceram scripturam refertur in C. ἄξιον ἡμίσεος ὀβολοῦ ἓν ἕκαστον. Verum viderat Kusterus.

559. Alteri cauponæ versus hic tributus in cod. meo et in B. In membr. et in C. eidem continuatur cui superior adscriptus.

560. ὃν αὐτὸς αὐτοῖς τοῖς ταλάροις κατήσθιε. Elegans lectio, quam e membr.

κᾆπειτ', ἐπειδὴ τἀργύριον ἐπραττόμην,
ἔβλεψεν εἰς ἐμὲ δριμὺ, κἀμυκᾶτό γε.

Ξα. τούτου πάνυ τοὔργον· οὗτος ὁ τρόπος πανταχοῦ.

Πα. β'. καὶ τὸ ξίφος γ' ἐσπᾶτο, μαίνεσθαι δοκῶν.

Πα. α'. νὴ Δία, τάλαινα.

Πα. β'. νὼ δὲ δείσασαί γέ πω
ἐπὶ τὴν κατήλιφ' εὐθὺς ἀνεπηδήσαμεν·
ὁ δ' ᾤχετ' ἐξάξας γε, τὰς ψιάθους λαβών.

Ξα. καὶ τοῦτο τούτου τοὔργον. ἀλλ' ἐχρῆν τι δρᾶν.

Πα. α'. ἴθι δὴ κάλεσον τὸν προστάτην Κλέωνά μοι.

Πα. β'. σὺ δ' ἔμοιγ', ἐάνπερ ἐπιτύχῃς, Ὑπέρβολον,

restitui, in quibus scriptum ὃν αὐτὸς αὐτοῖς ταλάροις—omisso articulo, quem ad metri et sermonis normam inserui. Correctionem istam tam certam quam facilem confirmavit postmodum Regius C. In quo perspicue scriptum, ὃν οὗτος αὐτοῖς τοῖς ταλάροις κατήσθιεν. Inter voces οὗτος et αὐτοῖς superscripta glossa σύν: voci ταλάροις superscripta glossa: καλαθίσκοις. λέγει δὲ τὰ λεγόμενα ἰδιωτικῶς τυροβόλια. Hæc scribens primum animadverto eandem lectionem e Vat. cod. a Kustero enotatam fuisse, quam non indicare tantum, sed recipere debuerat. Fuit etiam ea olim in codice e quo meus derivatus. In hoc scriptum pessumdato metro, ὃν οὗτος σὺν τοῖς ταλάροις κατήσθιε. Vides adverbium σὺν e glossa in textum transiisse, et genuinam vocem αὐτοῖς sede sua ejecisse. In B. ὅνπερ σὺν αὐτοῖς τοῖς ταλάροις, quæ lectio in novissimis editt. emendate repræsentata; nam in prioribus variis mendarum accessionibus depravata est. Mirare vero cum librariorum stuporem, tum glossatorum ineptam diligentiam. His quid opus erat observare suppressionem adverbii σὺν, tanquam si rarius quid esset? Nihil apud quosvis scriptores hac ellipsi frequentius, cujus exempla congerere putidum esset.

Cod. ὃν οὗτος αὐτοῖς ταλάροις κατήσθιε, absorpto a præcedenti syllaba articulo.

562. κἀμυκᾶτό γε. Cod. κἀπεμυκᾶτό γε. Gl. ut in meo ἐπεβριμήσατο. Compositum illud an alibi occurrat, nescio: hic per metri legem locum non habet, quum prima in μυκῶμαι producatur.

565. νὴ Δία, τάλαινα. Verba hæc, quæ cauponæ vulgo continuantur, tres codd. e quibus textum constitui, Xanthiæ tribuunt, A. B. D. In iisdem quæ sequuntur νὼ δὲ cauponæ adscripta sunt. In C. ante νὴ Δία persona est Xanthiæ: sed eidem sequentia continuantur usque ad v. 568. cui præfixa persona Bacchi. Manifesta hujus distinctionis absurditas, quæ ostendit aliquid jam olim hic turbatum fuisse. Verba νὴ Δία τάλαινα non ejusdem personæ sunt, cujus præcedens versus. Confer supra v. 552. Sed in Xanthiæ partes minime transferri debuerunt: sunt alterius cauponæ, cui ea reddidi.

νὴ Δία, τάλαινα. Hæc etiam in cod. Xanthiæ tribuuntur: quæ sequuntur in eodem versu, cauponæ.

566. κατήλιφα. Glossa κλίμακα.

568. Integrum hunc versum Xanthiæ tribuunt iv. codd. cum vett. editt. recte. In recentioribus verba ἀλλ' ἐχρῆν τι δρᾶν *Plathanæ*, seu alteri cauponæ, adscripta sunt. Superscripta in codd. glossa sic phrasin supplet: ἐχρῆν ὑμᾶς τι δρᾶν περὶ αὐτόν. Sensus est: *Quid vero in pedes vos conjiciebatis? immo oportebat vos aliquid facere, quo pœnas ab eo sumeretis.*

569. Cleon et Hyperbolus e vivis excesserant, quando acta hæc fabula. Hos facete Comicus cauponarum patronos apud Inferos facit.

570. Manifestum est ex ipsis verbis hunc versum ab eadem persona proferri non debuisse, cujus est præcedens. Licet in tribus codd. A. B. D. priori personæ continuatus sit, ut in impressis, tamen alterius cauponæ personam præ-

ἵν' αὐτὸν ἐπιτρίψωμεν.
Πα. α'. ὦ μιαρὰ φάρυγξ,
ὡς ἡδέως ἄν σου λίθῳ τοὺς γομφίους
κόπτοιμ' ἄν, οἷς μου κατέφαγες τὰ φορτία.
Πα. β'. ἐγὼ δέ γ' ἐς τὸ βάραθρον ἐμβάλοιμί σε.
Πα. α'. ἐγὼ δὲ τὸν λάρυγγ' ἂν ἐκτέμοιμί σου,
δρέπανον λαβοῦσ', ᾧ τοὺς κόλικας κατέσπασας.
ἀλλ' εἶμ' ἐπὶ τὸν Κλέων', ὃς αὐτοῦ τήμερον
ἐκπηνιεῖται ταῦτα προσκαλούμενος.
Δι. κάκιστ' ἀπολοίμην, Ξανθίαν εἰ μὴ φιλῶ.
Ξα. οἶδ', οἶδα τὸν νοῦν· παῦε, παῦε τοῦ λόγου.
οὐκ ἂν γενοίμην Ἡρακλῆς ἄν.
Δι. μηδαμῶς,
ὦ Ξανθίδιον.
Ξα. καὶ πῶς ἂν Ἀλκμήνης ἐγὼ
υἱὸς γενοίμην, δοῦλος ἅμα καὶ θνητὸς ὤν;
Δι. οἶδ', οἶδ' ὅτι θυμοῖ, καὶ δικαίως αὐτὸ δρᾷς·
κἂν εἴ γε τύπτοις μ', οὐκ ἂν ἀντείποιμί σοι.
ἀλλ' ἤν σε τοῦ λοιποῦ ποτ' ἀφέλωμαι χρόνου,

posui: ipsamque postmodum hanc distinctionem in C. observatam reperi. Prodierant in scenam cauponæ comitem unaquæque ancillam habens: utraque ancillam suam jubet patronum suum arcessere.

574. ἐς τὸ β. Vulgo εἰς. In B. D. ἐγὼ δ' ἐς τὸ, claudicante versu. In C. ἐγὼ δ' εἰς τὸ—Bene membr. ἐγὼ δέ γ' εἰς τὸ B. Sed Atticum ἐς præferri debebat. Βάραθρον sic dictus erat Athenis locus alte effossus, in quem facinorosos morti damnatos præcipitabant, qui et ὄρυγμα nuncupabatur. Vide Meursium Att. Lect. i. 25.

578. ἐκπηνιεῖται. Duplex hoc loco ferebatur olim lectio. Hanc solam exhibent codd. alterius meminere vett. critici. Scholion e cod. C. proponam, τὸ ἐκποινιεῖται ἢ διὰ τοῦ ο καὶ ι γράφεται, ἀντὶ τοῦ μετὰ τιμωρίας ἀπαιτήσει. ἢ διὰ τοῦ η, ἵν' ᾖ ἀντὶ τοῦ ἐξάξει. ἐπειδὴ καὶ τὴν μίταξαν κατηρχὰς ἐκ τοῦ σκώληκος ἐξάγομεν κατὰ μικρόν. πήνη δὲ ἡ μίταξα. Glossa in meo ἐξελκύσει.

Cod. perspicue ἐκποινιεῖται. Diphthongo οι superscriptum η, alterius lectionis index. Glossa, μετὰ τιμωρίας λάβοι. Idem in marg. scholion, quod jam edidi.

584. ὅτι θυμοῖ. Sic ad linguæ normam scribi debuit, siquidem secunda persona est verbi θυμόομαι. Barbarum est vulgatum θυμεῖ, quod tamen, vel obliterata forma Attica θυμῇ, obtulerant mihi tres codd. Demum in C. recte scriptum reperi θυμοῖ. Quibus alterum debetur librarii ne conjugationum quidem canonas sciebant. Ex eadem grammaticæ legis ignoratione, legitur in scholiis ad Plutum δηλῇ pro δηλοῖ. Vide Hemsterhusium p. 43. et Valckenarium Diatr. Eurip. p. 231.

584. Scriptum in textu θυμῇ. Superne vero a recentiori manu θυμοῖ.

585. κἂν εἴ γε τύπτεις μ'—Sic B. Vulgo κἂν εἴ με τύπτοις. Perperam in C. D. τύπτεις. Eodem errore qui supra notatus in v. 533.

Archedemi illius, cui cognomen fuit Γλάμων, sive ob oculorum vitium, sive alia de causâ, meminit Lysias in Oratione contra Juniorem Alcibiadem, p. 536.

πρόῤῥιζος αὐτὸς, ἡ γυνὴ, τὰ παιδία,
κάκιστ' ἀπολοίμην, κἀρχέδημος ὁ γλάμων.
Ξα. δέχομαι τὸν ὅρκον, κἀπὶ τούτοις λαμβάνω.
Χο. νῦν σὸν ἔργον ἔστ', ἐπειδὴ τὴν στολὴν εἴληφας, ἥν
εἶχες σύ γ' ἐξαρχῆς, πάλιν,
ἀνανεάζειν σαυτὸν αἰεὶ,
καὶ βλέπειν αὖθις τὸ δεινὸν, τοῦ θεοῦ μεμνημένον,
ᾧπερ εἰκάζεις ἑαυτόν· ἢν δὲ παραληρῶν ἁλῷς,
καὶ βάλῃς τι μαλθακὸν,
αὖθις αἴρεσθαί σ' ἀνάγκη τις πάλιν τὰ στρώματα.
Ξα. οὐ κακῶς, ὤνδρες, παραινεῖτ'· ἀλλὰ καὐτὸς τυγχάνω
ταῦτ' ἄρτι συννοούμενος.
ὅτι μὲν οὖν, ἢν χρηστὸν ᾖ τι,
ταῦτ' ἀφαιρεῖσθαι πάλιν πειράσεταί μ', εὖ οἶδ' ὅτι·
ἀλλ' ὅμως ἐγὼ παρέξω
'μαυτὸν ἀνδρεῖον τὸ λῆμα,
καὶ βλέποντ' ὀρίγανον.
δεῖν δ' ἔοικεν, ὡς ἀκούω τῆς θύρας καὶ δὴ ψόφον.
Αι. ξυνδεῖτε ταχέως τουτονὶ τὸν κυνοκλόπον,
ἵνα δῷ δίκην· ἀνύετον.
Δι. ἥκει τῳ κακόν.
Ξα. οὐκ ἐς κόρακας; μὴ πρόσιτον.
Αι. εἶεν, καὶ μάχει;

590. Respondent hi versus Strophæ quæ incipit v. 534. In membr. scriptum ἣν εἶχες: vulgo ἥνπερ εἶχες, e scioli interpolatione qui metra perperam digessit. Excidit quidem syllaba, quam suo loco reposui, σύ γ'—ἣν εἶχες σύ γ' ἐξαρχῆς. Sic metra congruunt.

594. ἢν δὲ παραληρῶν ἁλῷς, καὶ βάλῃς τι μαλθακόν. Sic optime membr. observata sermonis et metri ratione. Solœce vulgo εἰ δὲ παραληρῶν ἀλώσει καὶ βαλῇς τι—Pejus in meo ἀλώσῃ—In C. salva saltem constructionis lege, ἀλώσει καὶ βαλεῖς. Nunquam εἰ cum subjunctivo construitur. Sed longe præstat membr. lectio, quæ alteri genuinæ plane congruit, quam suppeditant illæ etiam in v. 538.

596. αὖθις αἴρεσθαί σ' ἀνάγκη τις πάλιν τὰ στρώματα. Sic codd. B. D. cum vett. editt. In recentioribus versu ruente ἀνάγκη 'στὶ πάλιν. Metri vitium, quod nec Kustero, nec Berglero suboluit, sensit Dawesius, emendavitque ἀνάγκη 'σται πάλιν. Nos veterem lectionem revocamus, quæ bona est. Verbum substantivum eleganter supprimitur. αὖθις ἀνάγκη τις ἔσται αἴρεσθαί σε πάλιν τὰ στρώματα. In C. τις omissum: major lacuna in membr. αὖθις αἴρεσθαί σε πάλιν τὰ στρώματα.

602. In A. B. D. recte cum elisione scriptum παρέξω 'μαυτὸν, quod metri ratio flagitat.

607. εἶεν, καὶ μάχει; Sine interrogatione vett. grammatici hæc legerunt. Glossa in codd. εἶεν ταῦτα ἃ λέγεις καὶ μάχῃ ἡμῖν. Quibus in verbis nullum sensum video. εἶεν valet ἄγε δή. Quocirca præstat forte legere εἶεν, καὶ μά-

ὁ Διτύλας, χὼ Σκεβλίας, χὼ Παρδόκας,
χωρεῖτε δευρὶ, καὶ μάχεσθε τουτωΐ.
Δι. εἶτ' οὐχὶ δεινὰ ταῦτα; τύπτειν τουτονὶ,
κλέπτοντα πρὸς τἀλλότρια;
Ξα. μάλ' ὑπερφυᾶ.
Αι. σχέτλια μὲν οὖν καὶ δεινά.
Ξα. καὶ μὴν, νὴ Δία,
εἰ πώποτ' ἦλθον δεῦρ', ἐθέλω τεθνηκέναι,
ἢ 'κλεψα τῶν σῶν ἄξιόν τι καὶ τριχός.
καί σοι ποιήσω πρᾶγμα γενναῖον πάνυ·
βασάνιζε γὰρ τὸν παῖδα τουτονὶ λαβὼν,
κἄν ποτέ μ' ἕλῃς ἀδικοῦντ', ἀπόκτεινόν μ' ἄγων.
Αι. καὶ πῶς βασανίζω;
Ξα. πάντα τρόπον, ἐν κλίμακι
δήσας, κρεμάσας, ὑστριχίδι μαστιγῶν, δέρων,
στρεβλῶν, ἔτι δ' εἰς τὰς ῥῖνας ὄξος ἐγχέων,
πλίνθους ἐπιτιθεὶς, πάντα τἄλλα, πλὴν πράσῳ
μὴ τύπτε τοῦτον, μηδὲ γητείῳ νέῳ.

χου. Vel εἶεν accipiendo pro *esto*, quæ alia est hujus interjectionis significatio, εἶέν γ'· εἰ μάχει, ὦ Διτ—Postremum hoc magis mihi probatur. In Pace 663. εἶέν γ', ἀκούω.

611. κλέπτοντα πρὸς τἀλλότρια;—πρὸς hic valet προσέτι, καὶ ταῦτα. Ordo est: τύπτειν τουτονὶ, καὶ ταῦτα κλέπτοντα τἀλλότρια.

Claudicat hic versus in quarto pede, qui pyrrichio constat. Legi possit:

κλέπτοντα προσέτι τἀλλότρια;—μάλ' ὑπερφυᾶ.

Sed quia videmus nihil tam frequens esse apud Comicum, quam καὶ μάλα, illudque καὶ sæpe a librariis omissum fuisse, quod deprehendimus in v. 745. et 751. hic etiam a poëta scriptum fuisse opinor:

κλέπτοντα πρὸς τἀλλότρια; καὶ μάλ' ὑπερφυᾶ.

Minus est probabile librarium notissimum προσέτι in reconditius πρὸς mutasse. Futilia sunt, meritoque a nobis omissa, quæ Kusterus de emendatione hujus versus indici suo inseruit in voce μάλα.

612. σχέτλια μὲν οὖν καὶ δεινά. Ironice hoc dicit Æacus, cui verba hæc tribuunt juxta impressos duo codd. At Baccho adscripta sunt in B. D.

615. καί σοι ποιήσω πρᾶγμα—Potestatem pronominis σοι recte explicat glossa in C. χάριν σου. Vide notam ad Lys. 1277.

618. καὶ πῶς βασανίζω; In C. βασανίσω. Si futurum tempus adhibuisset, scripsisset βασανιῶ, quod perinde admittit metrum.

619. ὑστριχίδι. Gl. ἐξ ὑείων τριχῶν μάστιγι.

620. ἔτι δ' εἰς τὰς ῥῖνας ὄξος ἐγχέων. Sic recte Suidas in βασανίζων. Codd. cum impressis ἐπί τι τὰς ῥῖνας—quam lectionem pravam esse ostendit Dawesius.

622. γητείῳ. Sic codd. et editt. vett. Perperam in recentioribus γηθείῳ. Sinceram scripturam exhibent in Equit. 677. Vesp. 496. 498. Hujus clausulæ sententiam sic exponit Scholiasta: βασάνιζε πανταχῶς αὐτὸν, μὴ ἐν παιδιᾷ, μηδὲ ὡς τοὺς ἐλευθέρους παῖδας τῷ ἐκκαυλήματι τοῦ πράσου τύπτουσιν, ἢ τῷ γητείῳ.

Αι. δίκαιος ὁ λόγος· κἄν τι πηρώσω γέ σοι
τὸν παῖδα τύπτων, τἀργύριόν σοι κείσεται.
Ξα. μὴ δῆτ' ἔμοιγ'· οὕτω δὲ βασάνιζ' ἀπαγαγών.
Αι. αὐτοῦ μὲν οὖν, ἵνα σοι κατ' ὀφθαλμοὺς λέγῃ.
κατάθου σὺ τὰ σκεύη ταχέως, χὤπως ἐρεῖς
ἐνταῦθα μηδὲν ψεῦδος.
Δι. ἀγορεύω τινὶ
ἐμὲ μὴ βασανίζειν ὄντ' ἀθάνατον· εἰ δὲ μὴ,
αὐτὸς σὺ σαυτὸν αἰτιῶ.
Αι. λέγεις δὲ τί;
Δι. ἀθάνατος εἶναί φημι Διόνυσος Διὸς,
τοῦτον δὲ δοῦλον.
Αι. ταῦτ' ἀκούεις;
Ξα. φήμ' ἐγώ·
καὶ πολύ γε μᾶλλόν ἐστι μαστιγωτέος.
εἴπερ θεὸς γάρ ἐστιν, οὐκ αἰσθήσεται.
Δι. τί δῆτ', ἐπειδὴ καὶ σὺ φῂς εἶναι θεὸς,
οὐ καὶ σὺ τύπτει τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί;
Ξα. δίκαιος ὁ λόγος· χὠπότερον ἂν νῷν ἴδῃς
κλαύσαντα πρότερον, ἢ προτιμήσαντά τι
τυπτόμενον, εἶναι τοῦτον ἡγοῦ μὴ θεόν.
Αι. οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ εἶ σὺ γεννάδας ἀνήρ.
χωρεῖς γὰρ ἐς τὸ δίκαιον. ἀποδύεσθε δή.
Ξα. πῶς οὖν βασανιεῖς νὼ δικαίως;
Αι. ῥᾳδίως.

624. τἀργύριόν σοι κείσεται. Vide Petitum Leg. Att. p. 441.

629. Claudicabat hic versus, quem tamen sic scriptum exhibent libri omnes:

ἐμὲ μὴ βασανίζειν ἀθάνατον ὄντ'· εἰ δὲ μὴ—

Primam in ἀθάνατος producunt ob metri necessitatem Epici poëtæ, quæ licentia ut in senariis inutilis est, ita scenicis nunquam concessa fuit.

638. προτιμήσαντα. Gl. φροντίσαντα, ἢ αἴσθησιν λαβόντα. *Rationem habentem verberum, aut dolentem quum cædetur, ita se moventem, ut sentire verberum dolorem videatur.* Sic enim Attici utuntur verbo προτιμῶ pro κήδομαι, ἐπιστρέφομαι, ἐντρέπομαι, ὑπόλογον ποιοῦμαι, ἐπιμελοῦμαι. Infra 655. quærenti Æaco ἔπειτα προτιμᾷς οὐδέν; respondet Bacchus, οὐδέν μοι μέλει. Pl. 883. οὐδὲν προτιμῶ σου. Eodem modo cum genitivo apud Demosthenem occurrit p. 80. edit. Reiskii: βούλεται καὶ δαπάνας οὐ μικρὰς δαπανᾶν εἰς τοὺς κατὰ θάλατταν κινδύνους, ὧν οὐδὲν προτιμᾷ. Vide Budæi Commentaria p. 677. et 714. Acharn. 27. εἰρήνη δ' ὅπως ἔσται προτιμῶσ' οὐδέν.

641. χωρεῖς γὰρ ἐς τὸ—Sic duo codd. Vulgo χωρεῖς γὰρ εἰς, quod ingratum quid sonat.

πληγὴν παρὰ πληγὴν ἑκάτερον.
Ξα. καλῶς λέγεις.
ἰδού, σκόπει νῦν, ἤν μ' ὑποκινήσαντ' ἴδῃς.
Αι. ἤδη 'πάταξά σ'.
Ξα. οὐ μὰ Δί'.
Αι. οὐδ' ἐμοὶ δοκεῖς.
ἀλλ' εἶμ' ἐπὶ τονδὶ καὶ πατάξω.
Δι. πηνίκα;
Αι. καὶ δὴ 'πάταξα.
Δι. κᾆτα πῶς οὐκ ἔπταρον;
Αι. οὐκ οἶδα· τουδὶ δ' αὖθις ἀποπειράσομαι.
Ξα. οὔκουν ἀνύσεις; ἰατταταί.
Αι. τί δ' ἰατταταί;
μῶν ὠδυνήθης;
Ξα. οὐ μὰ Δί', ἀλλ' ἐφρόντισα,
ὁπόθ' Ἡράκλεια τἀν Διομείοις γίγνεται.
Αι. ἄνθρωπος ἱερός. δεῦρο πάλιν βαδιστέον.
Δι. ἰοὺ, ἰού.
Αι. τί ἐστιν;
Δι. ἱππέας ὁρῶ.
Αι. τί δῆτα κλάεις;
Δι. κρομμύων ὀσφραίνομαι.

645. ἰδού, σκόπει νῦν, ἤν μ' ὑποκινήσαντ' ἴδῃς. Sic membr. optime, ut Suidas, et cod. Vat. Kustero teste. In B. ut vulgo, σκόπει γ' ἤν με παρακινήσαντ' ἴδῃς. Sic etiam meus, nisi quod particulam γε post σκόπει omittit. In C. Æaco tributum ἰδού. Xanthiæ, σκόπει νῦν ἤν με παρακινήσαντ' ἴδῃς. Eadem distinctio fuisse videtur in vetustissimo codice e quo descriptæ fuerunt membranæ Regiæ. Nam in eis post ἰδοὺ vacuum relictum spatium, quantum satis est personæ nomini, et ante ἰδοὺ est ξ, initium nominis Ξανθίας, quod non absolvit librarius, postquam scripta jam prima litera errorem suum deprehendit; Αἰακὸς scribere debuit. Profecto unice vera est illa distinctio, quam juvat actio scenæ, multo sic lepidior. ἰδοὺ dicit Æacus, elato brachio, et in plagam inflicturi statu.

Ad veram lectionem proxime accedit cod. a nobis in eo tantum discrepans, quod ἀποκινήσαντ' habet: glossa, ἐκτραπέντα τοῦ καθεστηκότος.

649. τί δ' ἰατταταί; Sic optime cod. meus. Perperam vulgo τί δὴ ταταί; Exclamaverat Xanthias ἰατταταί. Eundem σχετλιασμὸν repetere debet Æacus. In C. ἰατταταί.—τί ἰατταταί. Sic etiam in membr. sed sine personæ interpositione, correcto ad marginem errore per diversam lectionem, sic: Αἰακός. τί ἀτταταί.

651. Vide Meursium de Pop. Att. in Διόμεια.

653. ἱππέας ὁρῶ. Sic recte in membr. et in C. omissa inutili quæ vulgo inserta est particula. Mœris ἱππέας, μακρῶς, Ἀττικῶς· βραχέως, Ἑλληνικῶς. Ad quem locum videndus omnino Piersonus.

ἱππέας ὁρῶ. Sic etiam hic codex.

654. κλάεις. Sic recte membr. et B. non, ut vulgo, κλαίεις. Mœris: κλάειν καὶ κλαίειν μετὰ τοῦ α Ἀττικῶς. μετὰ τοῦ ι, Ἑλληνικῶς. Ubi vide Piersonum. Scripturam Atticam ubique apud Comicum reposui: quod semel monuisse satis sit.

Αι. ἔπειτα προτιμᾷς οὐδέν;
Δι. οὐδέν μοι μέλει.
Αι. βαδιστέον γ' ἄρ' ἐστὶν ἐπὶ τονδὶ πάλιν.
Ξα. οἴμοι.
Αι. τί ἐστι;
Ξα. τὴν ἄκανθαν ἔξελε.
Αι. τί τὸ πρᾶγμα τουτί; δεῦρο πάλιν βαδιστέον.
Δι. ΑΠΟΛΛΟΝ, ὋΣ ΠΟΥ ΔΗΛΟΝ Η ΠΥΘΩΝ' ΕΧΕΙΣ.
Ξα. ἤλγησεν. οὐκ ἤκουσας;
Δι. οὐκ ἔγωγ', ἐπεὶ
ἴαμβον Ἱππώνακτος ἀνεμιμνησκόμην.
Ξα. οὐδὲν ποιεῖς γάρ, ἀλλὰ τὰς λαγόνας σπόδει.
Αι. μὰ τὸν Δί', ἀλλ' ἤδη πάρεχε τὴν γαστέρα.
Δι. ΠΟΣΕΙΔΟΝ - - -
Ξα. ἤλγησέ τις.
Δι. ὋΣ ΑΙΓΑΙΟΥ ΠΡΩΝΑΣ
Η ΓΛΑΥΚΑΣ ΜΕΔΕΙΣ
ἉΛΟΣ ΕΝ ΒΕΝΘΕΣΙΝ.
Αι. οὔ τοι, μὰ τὴν Δήμητρα, δύναμαί πω μαθεῖν,
ὁπότερος ὑμῶν ἐστι θεός. ἀλλ' εἴσιτον.
ὁ δεσπότης γὰρ αὐτὸς ὑμᾶς γνώσεται,

655. προτιμᾷς οὐδέν; Sic recte B. D. In A. C. προτιμᾷς τοὐδέν. Vulgo προτιμᾷς γ' οὐδέν.

656. βαδιστέον γ' ἄρ'—Sic impressi. In B. D. βαδιστέον γάρ ἐστιν. In A. βαδιστέον ἄρ' ἐστίν: in C. βαδιστέον ἄρ' ἐστὶν— Male omnes. Scribendum erat βαδιστέον τ' ἄρ' ἐστίν.—τ' ἄρ' valet τοι ἄρα. Vide not. ad Lys. 798. et ad Eurip. Phœn. 724. In Conc. 711. edidi, ubi mendosa est impressorum lectio:

βαδιστέον τ' ἄρ' ἐστὶν εἰς ἀγορὰν ἐμοί.

Cod. βαδιστέον ἄρ'—

661. Non Hipponactis, sed Ananiæ, iambographi antiqui, de quo videndus Fabricius Bibl. Gr. tom. i. p. 547. senarium illum esse ait Scholiastes, quem Bacchus se contorquens et dolorem dissimulans, exclamavit. Animo perturbato convenit memoriæ lapsus, quo eum de industria errare facit Comicus. Duos Ananiæ iambos profert Scholiastes priori illi subjectos, quorum postremus mutilus et mendosus est.

665. ὃς Αἰγαίου πρῶνας. Repetendum ἔχεις ex Hipponactis iambo, ut recte locum hunc exponit Berglerus. At Kusterus male et contra vett. librorum fidem πρωνὸς legendum censet, *ut respondeat genitivo sequenti* γλαυκᾶς ἁλός, qui tamen genitivus non pendet a verbo μέδω. Quis enim non videt ordinem verborum sic institui debere? ἢ μέδεις (id est βασιλεύεις) ἐν βένθεσι γλαυκᾶς ἁλός. Sunt autem, Scholiaste teste, desumti hi versiculi e Sophoclis Laocoonte.

χ' ἡ Περσέφαττ', ἅτ' ὄντε κἀκείνω θεώ.

Διόνυσος.

ὀρθῶς λέγεις· ἐβουλόμην δ' ἂν τοῦτό σε
πρότερον ποιῆσαι, πρίν με τὰς πληγὰς λαβεῖν.

Χορός.

Μοῦσα χορῶν ἱερῶν ἐπίβηθι, καὶ
ἔλθ' ἐπὶ τέρψιν ἀοιδᾶς ἐμᾶς,
τὸν πολὺν ὀψομένη λαῶν ὄχλον,
οὗ σοφίαι μυρίαι κάθηνται,
φιλοτιμότεραι Κλεοφῶντος, ἐφ' οὗ
δὴ χείλεσιν ἀμφιλάλοις
δεινὸν ἐπιβρέμεται
Θρηκία χελιδὼν,
ἐπὶ βάρβαρον ἑζομένη πέταλον·
κελαδεῖ δ' ἐπίκλαυτον ἀηδόνιον
νόμον, ὡς ἀπολεῖται,
κἂν ἴσαι γένωνται.

Ἡμίχορος.

τὸν ἱερὸν χορὸν δίκαιόν ἐστι χρηστὰ τῇ πόλει
ξυμπαραινεῖν, καὶ διδάσκειν. πρῶτον οὖν ἡμῖν δοκεῖ
ἐξισῶσαι τοὺς πολίτας, κἀφελεῖν τὰ δείματα.
κεἴ τις ἥμαρτε σφαλείς τι Φρυνίχου παλαίσμασιν,
ἐγγενέσθαι φημὶ χρῆναι τοῖς ὀλισθοῦσιν τότε,
αἰτίαν ἐκθεῖσι, λῦσαι τὰς πρότερον ἁμαρτίας.
εἶτ' ἄτιμον φημὶ χρῆναι μηδέν' εἶναι 'ν τῇ πόλει.
καὶ γὰρ αἰσχρόν ἐστι, τοὺς μὲν ναυμαχήσαντας μίαν,
καὶ Πλαταιᾶς εὐθὺς εἶναι, κἀντὶ δούλων δεσπότας.
κοὐδὲ ταῦτ' ἔγωγ' ἔχοιμ' ἂν μὴ οὐ καλῶς φάσκειν ἔχειν,
ἀλλ' ἐπαινῶ· μόνα γὰρ αὐτὰ νοῦν ἔχοντ' ἐδράσατε.
πρὸς δὲ τούτοις εἰκὸς ὑμᾶς, οἳ μεθ' ὑμῶν πολλὰ δὴ,

681. Θρηκία. Perperam vulgo Θρηϊκία.

692. μηδέν' εἶναι 'ν τῇ πόλει. Tres codd. exhibent, μηδέν' εἶν' ἐν τῇ πόλει. In membr. verbum εἶν' omissum. Vide ad Thesm. 916.

695. κοὐδὲ ταῦτ'. Sic membr. bene; quum sequatur μόνα γὰρ αὐτά. Vulgo τοῦτ'. μὴ οὐ in unam syllabam coalescunt, quod non Atticis solum, sed quibusvis poëtis usitatum. Vide Clarckium ad Homerum 'Ιλ. ε'. 349. Meleager Epigr. xliii. in pentametro:

καὶ χαρίεις, ἵν' ἔχω μὴ οὐχὶ φιλεῖν πρόφασιν.

χ' οἱ πατέρες ἐναυμάχησαν, καὶ προσήκουσιν γένει,
τὴν μίαν ταύτην παρεῖναι ξυμφορὰν, αἰτουμένοις.
ἀλλὰ τῆς ὀργῆς ἀνέντες, ὦ σοφώτατοι φύσει,
πάντας ἀνθρώπους ἑκόντες ξυγγενεῖς κτησώμεθα,
κἀπιτίμους, καὶ πολίτας, ὅστις ἂν ξυνναυμαχῇ.
εἰ δὲ τοῦτ' ὀγκωσόμεσθα, κἀποσεμνυνούμεθα
τὴν πόλιν, καὶ ταῦτ' ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις,
ὑστέρῳ χρόνῳ ποτ' αὖθις εὖ φρονεῖν οὐ δόξομεν.

Χορός.

εἰ δ' ἐγὼ ὀρθὸς ἰδεῖν βίον ἀνέρος,
ἤ τρόπον, ὅστις ἔτ' οἰμώξεται,
οὐ πολὺν, οὐδ' ὁ πίθηκός γ' οὗτος, ὁ
νῦν ἐνοχλῶν, Κλειγένης ὁ μικρὸς,
ὁ πονηρότατος βαλανεὺς, ὁπόσοι
κρατοῦσι κυκησιτέφρου,
ψευδονίτρου κονίας,
καὶ Κιμωλίας γῆς,
χρόνον ἐνδιατρίψει· εἰδὼς δὲ τάδ', οὐκ
εἰρηνικὸς ἔσθ', ἵνα μή ποτε κἀ-
ποδυθῇ μεθύων, ἄ-
νευ ξύλου βαδίζων.

703. εἰ δὲ τοῦτ' ὀγκωσόμεσθα. Sic meus. In B. τοῦθ': in C. ταῦθ': vulgo ταῦτ'—

704. τὴν πόλιν, καὶ ταῦτ' ἔχοντες— Sic bene distinctum in meo codice. πόλιν pendet a præcedente verbo ἀποσεμνυνούμεθα: et ἔχοντες neutraliter adhibetur, ut infra v. 793. ἔξειν κατὰ χώραν.

705. ποτ' αὖθις. Sic meus. In B. ποθ' αὖθις. Vulgo τότ'—

708. οὐδ' ὁ πίθηκός γ' οὗτος ὁ—Vulgo in alienum locum translata cum metri labe particula, ὁ πίθηκος οὑτός γ', ὁ— Male illa in A. C. omissa est.

712. ψευδονίτρου κονίας. Vulgo inserta copula τε reclamante metro: eam non agnoscunt codd. B. D. Præterea scribi debuit ψευδολίτρου. Sic enim olim fuisse in Comici codicibus Grammaticorum testimonio constat. Eustathius p. 483. l. 8. 'Αθηναῖοι γὰρ ἀντὶ τοῦ ν, ἔσιν ὅτε λ τιθέασιν. ὁποῖον καὶ τὸ νίτρον, καὶ ὁ πνεύμων, ἃ ἐκεῖνοι λίτρον φασὶ καὶ πλεύμονα, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ Κωμικὸς ἐν τῷ ψευδολίτρου κονίας, καὶ ἐν τῷ πλευμόνων ἀνθάψεται. Pollux vii. 39. 'Αριστοφάνης δὲ τῶν πλυντικῶν καὶ τὴν κονίαν, καὶ τὴν κιμωλίαν εἶναί φησιν ἐν Βατράχοις, εἰπὼν, ψευδολίτρου τε κονίας καὶ κιμωλίας γῆς. Mœris: λίτρον, 'Αττικῶς. νίτρον, 'Ελληνικῶς. Apud Suidam in κυκησιτέφρου vulgaris scriptura per ν recepta. In Thesm. ii. fragm. viii. v. 1. pro νίτρον reponendum etiam λίτρον e MS. cod. in quo perperam λίτραν.

716. ἄνευ ξύλου βαδίζων. In B. D. κἄνευ ξύλου. Melius abest copula. Glossæ: εἰδὼς δὲ τάδε] ἃ πείσεται, οὐκ ἄοπλος διάγει, ἀλλ' ἐν χειρὶ ξύλον ἀεὶ φέρει, μήποτε καὶ ἀποδυθῇ. πολλοὶ γὰρ αὐτῷ ἀπειλοῦσι. In exemplari quod habeo editionis Bernardi Juntæ emendavit olim nescio quis ἀπολυθῇ pro ἀποδυθῇ. Sed fefellit eum ratio.

718. In C. particula γε prorsus omissa, ut ultima in πολλάκις producatur ob se-

Ἡμίχορος.

πολλάκις γ' ἡμῖν ἔδοξεν ἡ πόλις πεπονθέναι
ταυτὸν, ἔς τε τῶν πολιτῶν τοὺς καλούς τε κἀγαθοὺς,
ἔς τε τἀρχαῖον νόμισμα, καὶ τὸ καινὸν χρυσίον.
οὔτε γὰρ τούτοισιν οὖσιν οὐ κεκιβδηλευμένοις,
ἀλλὰ καλλίστοις ἁπάντων, ὡς δοκεῖ, νομισμάτων,
καὶ μόνοις ὀρθῶς κοπεῖσι, καὶ κεκωδωνισμένοις
ἔν τε τοῖς Ἕλλησι καὶ τοῖς βαρβάροις ἁπανταχοῦ,
χρώμεθ' οὐδὲν, ἀλλὰ τούτοις τοῖς πονηροῖς χαλκίοις
χθές τε καὶ πρώην κοπεῖσι τῷ κακίστῳ κόμματι.
τῶν πολιτῶν θ' οὓς μὲν ἴσμεν εὐγενεῖς καὶ σώφρονας
ἄνδρας ὄντας καὶ δικαίους, καὶ καλούς τε κἀγαθοὺς,
καὶ τραφέντας ἐν παλαίστραις, καὶ χοροῖς, καὶ μουσικῇ,
προσελοῦμεν· τοῖς δὲ χαλκοῖς, καὶ ξένοις, καὶ πυῤῥίαις,
καὶ πονηροῖς, κἀκ πονηρῶν, εἰς ἅπαντα χρώμεθα,
ὑστάτοις ἀφιγμένοισιν, οἷσιν ἡ πόλις πρότου
οὐδὲ φαρμακοῖσιν εἰκῇ ῥᾳδίως ἐχρήσατ' ἄν.

quentem aspirationem, eadem ratione qua infra in προσελοῦμεν.

720. ἔς τε τἀρχαῖον—Sic tres codd. cum primariis editionibus. Aliæ cum cod. C. εἴς τε τἀρχαῖον. Kusteriana εἴς τε τἀρχεῖον, quam mendam servavit novissima Batava.

724. τοῖς βαρβάροις ἁπανταχοῦ. Sic meus. In C. βαρβάροις πανταχοῦ claudicante metro: alii, ut vulgo, βαρβάροισι πανταχοῦ.

730. προσελοῦμεν. Gl. ὑβρίζομεν, ἀτιμάζομεν. Prima producitur vi aspirationis. Vide not. ad Æschyli Prom. 438. et ad Lys. 551. Mendose in novissima Batava προσηλοῦμεν. Versum 727. et decem sequentes excerpsit Stobæus titulo περὶ πολιτείας, apud quem προσελοῦμεν etiam legitur, perperam a Grotio Floril. p. 169. mutatum in προὐξελῶμεν.

Scholion MS. προσελεῖν, τὸ ὑβρίζειν Ἀττικοὶ φασίν.

733. φαρμακοῖσιν. Gl. καθάρμασιν. Scholion in C. φαρμακοῖσι, καθάρμασι. τοὺς γὰρ φαύλους, καὶ παρὰ τῆς φύσεως ἐπιβουλευομένους, εἰς ἀπαλλαγὴν αὐχμοῦ, ἢ λιμοῦ, ἤ τινος τῶν τοιούτων ἔθυον, οὓς ἐκάλουν καθάρματα. Vide Meursium Gr. Fer. in Θαργήλια. Imitatus est Comicus noster Eupolidem, cujus fragmenta duo opportune advocavit Berglerus. Prius est apud Athenæum p. 425. e Fabula cui titulus Πόλεις.

οὓς δ' οὐκ ἂν εἵλεσθ' οὐδ' ἂν οἰνόπτας πρὸ τοῦ,
νυνὶ στρατηγοὺς λεύσσομεν. ὦ πόλις, πόλις,
ὡς εὐτυχὴς εἶ μᾶλλον, ἢ καλῶς φρονεῖς.

Alterum est apud Stobæum Floril. Grotii p. 163.

καὶ μὴν ἐγὼ, πολλῶν παρόντων, οὐκ ἔχω τί λέξω·
οὕτω σφόδρ' ἀλγῶ, τὴν πολιτείαν ὁρῶν παρ' ἡμῖν.
ἡμεῖς γὰρ οὐχ οὕτω τέως ᾠκοῦμεν οἱ γέροντες,
ἀλλ' ἦσαν ἡμῖν τῇ πόλει πρῶτον μὲν οἱ στρατηγοὶ
ἐκ τῶν μεγίστων οἰκιῶν, πλούτῳ γένει τε πρῶτοι,
οἷς ὥσπερεὶ θεοῖσιν ηὐχόμεσθα· καὶ γὰρ ἦσαν.
ὥστ' ἀσφαλῶς ἐπράττομεν. νυνὶ δ' ὅποι τύχοιμεν,
στρατευόμεσθ' αἱρούμενοι ΚΑΘΑΡΜΑΤΑ στρατηγούς.

καθάρματα Eupolidi idem est quod Comico nostro φαρμακοί. Est autem illud Eupolidis fragmentum pars parabasis, in qua loquebatur ad spectatores conversus Chorus e senibus constans, unde v.

ἀλλὰ καὶ νῦν, ὦ 'νόητοι, μεταβαλόντες τοὺς τρόπους,
χρῆσθε τοῖς χρηστοῖσιν αὖθις· καὶ κατορθώσασι γὰρ
εὔλογον· κἄν τι σφαλῆτ', ἐξ ἀξίου γοῦν του ξύλου,
ἤν τι καὶ πάσχητε, πάσχειν τοῖς σοφοῖς δοκήσετε.

ΑΙΑΚΟΣ, ΞΑΝΘΙΑΣ, ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ.

Αι. ΝΗ τὸν Δία τὸν Σωτῆρα, γεννάδας ἀνὴρ
ὁ δεσπότης σου.
Ξα. πῶς γὰρ οὐχὶ γεννάδας,
ὅστις γε πίνειν οἶδε καὶ βινεῖν μόνον;
Αι. τὸ δὲ μὴ πατάξαι σ' ἐξελεγχθέντ' ἄντικρυς,
ὅτι, δοῦλος ὢν, ἔφασκες εἶναι δεσπότης---
Ξα. οἴμωξε μέντ' ἄν.
Αι. τοῦτο μέντοι δουλικὸν
εὐθὺς πεποίηκας, ὅπερ ἐγὼ χαίρω ποιῶν.
Ξα. χαίρεις, ἱκετεύω;
Αι. μάλα γ' ἐποπτεύειν δοκῶ,

3. pro vulgato ὦ γέροντες, lego ἡμεῖς—οἱ γέροντες. Grotii versionem subjiciam:

Ex multis quæ dicenda sunt non video unde incipissam.
Adeo hanc videre civitatem nequeo sine dolore.
Nos, ô senes, rempublicam non talem habuimus olim:
sed imperatores erant ducesque civitati
de gentibus primoribus, deque eminente censu,
quos venerabamur ut deos: et erant dei profecto.
Ita res secura tum stetit. Nunc, sicubi militandum est,
præficimus bello et copiis homines piaculares.

736. ἐξ ἀξίου γοῦν του ξύλου. Perperam vulgo τοῦ. Hic posita illa vocula pro indefinito τινος. Allusio est ad proverbium, ἀπὸ καλοῦ ξύλου κἂν ἀπάγξασθαι. Id est, *si pereundum est, saltem decore perire oportet.* Hoc est, quod ait Nicias Equitum initio:

κράτιστον οὖν νῷν ἀποθανεῖν. ἀλλὰ σκόπει,
ὅπως ἂν ἀποθάνοιμεν ἀνδρικώτατα.

738. Æacus in scenam redit cum Xanthia, quorum e colloquio percipiunt spectatores, quid in ædibus Plutonis actum fuerit, et præparatur nova dramatis constitutio. Codd. aliquot pro personâ *Æaci* habent *Famulum*. Inde est quod in recensione Fabulæ personarum conspicitur vulgo Οἰκέτης, qui cum Æaco unus et idem est. In B. D. recte ubique adscripta est persona Αἰακός: in C. primo loco οἰκέτης Αἰακοῦ, postea semper οἰκέτης: in membr. modo Αἰακὸς, modo οἰκέτης, et perturbatæ admodum personæ.

741. ἐξελεγχθέντ'. Sic membr. Vulgo ἐξελέγξαντ'.

743. ᾤμωξε μέντ' ἄν. Perperam vulgo οἴμωξε, omisso augmento, nec observata temporum ratione. ᾤμωζε ἂν valet *ploraret*: ᾤμωξε ἄν, *plorasset*, quod sententia hic flagitat.

745. μάλα γ' ἐποπτεύειν δοκῶ. Sic quidem in duobus codd. scriptum esse video; sed perperam, et e librarii conjectura. In membr. et in cod. cui nunc conferendo operam do, scriptum est μάλ' ἐποπτεύειν δοκῶ. Omissum hic fuit καὶ, ut mox v. 751. ubi repositum fuit e membr. Quomodo hæc exhibeat cod.

ὅταν καταράσωμαι λάθρα τῷ δεσπότῃ.
Ξα. τί δὲ, τονθορύζων, ἡνίκ' ἂν, πληγὰς λαβὼν
πολλὰς, ἀπίῃς θύραζε;
Αι. καὶ τοῦθ' ἥδομαι.
Ξα. τί δὲ πολλὰ πράττων;
Αι. ὡς μὰ Δί' οὐδὲν οἶδ' ἐγώ.
Ξα. Ὁμόγνιε Ζεῦ· καὶ παρακούων δεσποτῶν
ἅττ' ἂν λαλῶσι;
Αι. καὶ μάλα πλεῖν, ἢ μαίνομαι.
Ξα. τί δὲ, τοῖς θύραζε ταῦτα καταλαλῶν;
Αι. ἐγώ;
μὰ Δί', ἀλλ' ὅταν δρῶ τοῦτο, κἀκμιαίνομαι.
Ξα. ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον, ἔμβαλέ μοι τὴν δεξιὰν,
καὶ δὸς κύσαι, καὐτὸς κύσον, κἀμοὶ φράσον,
πρὸς Διὸς, ὃς ἡμῖν ἐστιν ὁμομαστιγίας,
τίς οὗτος οὔνδον ἐστὶ θόρυβος, χ' ἡ βοὴ,
χὠ λοιδορησμός;
Αι. Αἰσχύλου κεὐριπίδου.
Ξα. ἆ.
Αι. πρᾶγμα, πρᾶγμα γὰρ κεκίνηται μέγα

C. non recordor: penes me jamdudum desiit esse.

748. ἀπίῃς θύραζε. Sic bene Kusterus in notis. Vulgo ἀπῇς. Vide ad Thesm. 944.

749. πολλὰ πράττων. Male glossa in cod. meo πάσχων. πολλὰ πράττειν, πολυπραγμονεῖν, *male curiosum esse*, de eo dicitur qui se negotiis immiscet quæ ad eum non spectant, Pace 1058. πολλὰ πράττεις, ὅστις εἶ, *magnus es ardelio, quisquis es.*

751. ἅττ' ἂν λαλῶσι. Sic recte A. C. Vulgo ὅταν λαλῶσι. Membr. καὶ μάλα πλεῖν. Vulgo μάλα γε πλεῖν. In C. utraque particula omissa, et καὶ et γε.

Perperam cod. hunc versum exhibet:

ὅταν λαλῶσι;—μάλα πλεῖν ἢ μαίνομαι.

Vides καὶ hic etiam male omissum fuisse, ut in C. Sinceram optimamque lectionem dederunt membranæ, ad quem modum similes aliis in locis librariorum errores corrigendi sunt.

752. τοῖς θύραζε. Gl. τοῖς ἐκτός. Subauditur οὖσι. Vides θύραζε hic *foris* significare, nec verbo jungi motum ad locum significanti. Confer not. ad Thesm. 69.

753. κἀκμιαίνομαι. Glossa ἀποσπερματίζω. ἀγνισμὸν λογίζομαι.

755. κἀμοί. Vulgo καί μοι. Illud magis ex usu Atticorum Poëtarum.

756. ὁμομαστιγίας. Verbero verberonem obsecrat per Jovem converberonem, ut frater fratrem per Jovem ὁμόγνιον, sodalis sodalem per ἑταιρεῖον. BEROLER.

757. οὔνδον. Sic cum primariis editt. B. D. In C. οὖνδον. Perperam Kusterus ὁ ἔνδον. In membr. ὁ "νδον.

758. λοιδορησμός. Sic tres codd. cum primariis editt. Perperam Kusterus λοιδορισμὸς, quæ prava est etiam cod. mei scriptura, et Thomæ M. cujus observationem hic ipse locus refellit. In hujus formæ verbalibus sæpe peccarunt librarii pro η scribendo ι. Vide quæ notavi ad Æschyli S. Th. 563.

759. In Kusteri editione sic legitur hic versus:

ἆ.—πρᾶγμα γὰρ κεκίνηται μέγα.

toto deficiente pede. Quod librariis sæpe contigisse jam plus semel observavi, ut vocem bis ab auctore positam semel tantum scriberent, eandem hic ad-

ἐν τοῖς νεκροῖσι, καὶ στάσις πολλὴ πάνυ.
Ξα. ἐκ τοῦ;
Αι. νόμος τις ἐνθάδ' ἐστὶ κείμενος
ἀπὸ τῶν τεχνῶν, ὁπόσαι μεγάλαι καὶ δεξιαὶ,
τὸν ἄριστον ὄντα τῶν ἑαυτοῦ ξυντέχνων,
σίτησιν αὐτὸν ἐν Πρυτανείῳ λαμβάνειν,
θρόνον τε, τοῦ Πλούτωνος ἑξῆς ---
Ξα. μανθάνω.
Αι. ἕως ἀφίκοιτο τὴν τέχνην σοφώτερος
ἕτερός τις αὐτοῦ· τότε δὲ παραχωρεῖν ἔδει.
Ξα. τί δῆτα τουτὶ τεθορύβηκεν Αἰσχύλον;
Αι. ἐκεῖνος εἶχε τὸν τραγῳδικὸν θρόνον,
ὡς ὢν κράτιστος τὴν τέχνην.
Ξα. νυνὶ δὲ τίς;
Αι. ὅτε δὴ κατῆλθ' Εὐριπίδης, ἐπεδείκνυτο
τοῖς λωποδύταις, καὶ τοῖσι βαλαντιητόμοις,
καὶ τοῖσι πατραλοίαισι, καὶ τοιχωρύχοις,
ὅπερ ἔστ' ἐν Ἅδου πλῆθος· οἱ δ' ἀκροώμενοι
τῶν ἀντιλογιῶν, καὶ λυγισμῶν, καὶ στροφῶν,
ὑπερεμάνησαν, κἀνόμισαν σοφώτατον.
κἄπειτ' ἐπαρθεὶς ἀντελάβετο τοῦ θρόνου,
ἵν' Αἰσχύλος καθῆστο.
Ξα. κοὐκ ἐβάλλετο;
Αι. μὰ Δί', ἀλλ' ὁ δῆμος ἀνεβόα κρίσιν ποιεῖν,

miserunt culpam operæ in officina Wecheli, ubi primum sic excusus hic versus. Inde in Frobenii editionem et aliquot deinceps alias transiit menda. In minoribus tamen Batavis, ut in quinque primariis, recte excusum fuit:

ἆ.—πρᾶγμα, πρᾶγμα γὰρ κεκίνηται μέγα.

Sunt igitur editiones ad minimum septem, e quibus Kusterus hunc versum restituere poterat: nec conjecturis opus erat, nec Vaticano codice. Consentit codex meus vett. editionibus. Alii varias contraxerunt labes. In membr.

αἶ.—πρᾶγμα πρᾶγμα μέγα κεκίνηται πάνυ.

In C. totus versus Xanthiæ tributus sic legitur:

ὦ πρᾶγμα πρᾶγμα σφόδρα κεκίνηται μέγα.

In B. male distinctis personis et mutilo versu:

ἆ πρᾶγμα πρᾶγμα.—κεκίνηται μέγα.

762. ὁπόσαι μεγάλαι. Sic membr. Vulgo ὅσαι μεγάλαι.

763. ξυντέχνων, quod nulla auctoritate reposueram, exhibet postremus hic cod. Attica litera.

771. ὅτε δὴ κατῆλθ' Εὐριπίδης. Sic bene membr. et C. Vulgo κατῆλθεν, redundante syllaba: quod editores non animadverterunt: scilicet quia versum metiebantur syllabarum numero, non potestate.

ὅτε δὴ | κατῆλ | θεν Εὐ | ριπίδης | ἐπεδείκ | νυτο.

sed in Εὐριπίδης secunda semper et ubique producitur.

ὅτε δὴ κατῆλθ' Εὐριπίδης. Sic etiam hic cod.

772. τοῖσι βάλαντ—Sic membr. Vulgo τοῖς, minus numeroso versu.

ὁπότερος εἴη τὴν τέχνην σοφώτερος.
Ξα. ὁ τῶν πανούργων;
Αι. νὴ Δί', οὐράνιόν γ' ὅσον.
Ξα. μετ' Αἰσχύλου δ' οὐκ ἦσαν ἕτεροι ξύμμαχοι;
Αι. ὀλίγον τὸ χρηστόν ἐστιν, ὥσπερ ἐνθάδε.
Ξα. τί δῆθ' ὁ Πλούτων δρᾶν παρασκευάζεται;
Αι. ἀγῶνα ποιεῖν αὐτίκα μάλα, καὶ κρίσιν,
κἄλεγχον αὐτῶν τῆς τέχνης.
Ξα. κἄπειτα, πῶς
οὐ καὶ Σοφοκλέης ἀντελάβετο τοῦ θρόνου;
Αι. μὰ Δί' οὐκ ἐκεῖνος, ἀλλ' ἔκυσε μὲν Αἰσχύλον,
ὅτε δὴ κατῆλθε, κἀνέβαλε τὴν δεξιάν,
κἀκεῖνος ὑπεχώρησεν αὐτῷ τοῦ θρόνου.
νυνὶ δ' ἔμελλεν, ὡς ἔφη Κλειδημίδης,
ἔφεδρος καθεδεῖσθαι· κἂν μὲν Αἰσχύλος κρατῇ,
ἕξειν κατὰ χώραν· εἰ δὲ μή, περὶ τῆς τέχνης
διαγωνιεῖσθαι φάσκε πρός γ' Εὐριπίδην.
Ξα. τί χρῆμ' ἄρ' ἔσται;
Αι. νὴ Δί', ὀλίγον ὕστερον
κἀνταῦθα δὴ τὰ δεινὰ κινηθήσεται.
καὶ γὰρ ταλάντῳ μουσικὴ σταθμήσεται.
Ξα. τί δέ; μειαγωγήσουσι τὴν τραγῳδίαν;
Αι. καὶ κανόνας ἐξοίσουσι, καὶ πήχεις ἐπῶν,
καὶ πλαίσια ξύμπτυκτα πλινθεύσουσί γε,
καὶ διαμέτρους, καὶ σφῆνας. ὁ γὰρ Εὐριπίδης
κατ' ἔπος βασανιεῖν φησὶ τὰς τραγῳδίας.
Ξα. ἦπου βαρέως οἶμαι τὸν Αἰσχύλον φέρειν.
Αι. ἔβλεψε γοῦν ταυρηδὸν ἐγκύψας κάτω.
Ξα. κρινεῖ δὲ δὴ τίς ταῦτα;

783. ὅστις ἐνθάδε. Ad Theatrum se convertit hæc dicens Æacus, gestuque spectatorum turbam ostendit. Vide supra ad v. 276.

792. ἔφεδρος. Glossa perperam κριτής. Scholion Ms. ἔφεδρος, ὁ μαχομένων τινῶν παρακαθήμενος, καὶ μέλλων τῷ νενικηκότι μαχήσασθαι. *Tertiarius*. Æschylus Choëph. 866.

τοιάνδε πάλην μόνος ὢν ἔφεδρος
δισσοῖς μέλλει θεῖος Ὀρέστης
ἅψειν.

797. σταθμήσεται. Auctor Etymol. M. p. 744. l. 20. hunc versum sic profert:

ἀλλ' ἢ ταλάντῳ μουσικὴ κριθήσεται.

798. μειαγωγήσουσι. Gl. ζυγοστατήσουσι. De potestate et usu hujus verbi apud Atticos videndus Meursius Gr. Fer. in Ἀπατούρια.

800. Vulgo ξύμπηκτα. C. D. ξύμπυκτα. Gl. ἡνωμένα. Veram lectionem Poll. x. 148. reposui.

804. ἔβλεψε γοῦν. Sic iv. codd. Vulgo ἔβλεψεν οὖν.

Αι. τοῦτ' ἦν δύσκολον·
σοφῶν γὰρ ἀνδρῶν ἀπορίαν εὑρισκέτην.
οὔτε γὰρ Ἀθηναίοις ξυνέβαινεν Αἰσχύλος ---
Ξα. πολλοὺς ἴσως ἐνόμιζε τοὺς τοιχωρύχους.
Αι. λῆρόν τε τἄλλ' ἡγεῖτο, τοῦ γνῶναι πέρι
φύσεις ποιητῶν. εἶτα τῷ σῷ δεσπότῃ
ἐπέτρεψαν, ὁτιὴ τῆς τέχνης ἔμπειρος ἦν,
ἀλλ' εἰσίωμεν· ὡς ὅταν γ' οἱ δεσπόται
ἐσπουδάκωσι, κλαύμαθ' ἡμῖν γίγνεται.
Χο. ἦπου δεινὸν ἐριβρεμέτας χόλον ἔνδοθεν ἕξει,
ἡνίκ' ἂν ὀξύλαλόν περ ἴδῃ θήγοντος ὀδόντας
ἀντιτέχνου· τότε δὴ μανίας ὑπὸ δεινῆς
ὄμματα στροβήσεται.
ἔσται δ' ὑψιλόφων τε λόγων κορυθαίολα νείκη,
σχινδαλμῶν τε παραξόνια, σμιλεύματά τ' ἔργων,
φωτὸς ἀμυνομένου φρενοτέκτονος ἀνδρὸς
ῥήμαθ' ἱπποβάμονα.

807. οὔτε γὰρ Ἀθηναίοις ξυνέβαινεν Αἰσχύλος. Sic optime B. ita etiam in meo, nisi quod συνέβ. habet neglecta litera Attica. Vulgo redundante syllaba Ἀθηναίοισι συνέβαινεν. In A. C. Ἀθηναίοισι συνέβαιν' Αἰσχύλος. Musicas aures non haberet, qui hanc præferret lectionem. Glossa ad ξυνέβαινεν, ἔχαιρεν, ἀπεδέχετο αὐτούς.

Cod. Ἀθηναίοισι ξυνέβαινεν Αἰσχύλος.

809. λῆρόν τε τἄλλ' ἡγεῖτο, τοῦ γνῶναι πέρι φύσεις ποιητῶν. Adverbii vice hic est τὰ ἄλλα, et valet *præterea*. λῆρον ἡγεῖτο αὐτοὺς, nempe τοὺς Ἀθηναίους, περὶ τοῦ γνῶναι—Non satis accurata est versio, quæ sic corrigenda: *præterea nihil nisi meras nugas eos censebat in dignoscendis poëtarum ingeniis.* Salse Atheniensibus exprobrat prava judicia, quibus sæpe optimæ exigebantur fabulæ, concessa deterioribus palma, quod et ipse cum alias expertus est, tum maxime quando *Nubes* docuit.

814. ἐριβρεμέτας. ὁ μεγαλόφωνος Αἰσχύλος.

815. ἡνίκ' ἂν ὀξύλαλόν περ ἴδῃ θήγοντος ὀδόντας ἀντιτέχνου. Sic bene recentiores editt. quibus adstipulantur præter Scholiastam codd. C. D. Ingratus est hiatus in ὀδόντα ἀντιτέχνου, quam lectionem e prioribus editt. stulte revocavit Berglerus. In membr. ὀδόντ' ἀντιτέχνε cum elisione, quam metrum aversatur. Versus digessi, uti in membranis distincti sunt, quam rationem agnoscit etiam Scholiastes. In proposita lectione ὀξύλαλον substantive accipiendum est pro τὸ ὀξυλάλον, *garrulitas*: tametsi hac in formula vereor ut sine offensione articulus omitti possit. Verbum ἰδεῖν ad alium sensum translatum, more poëtis familiari, qui sensuum verba commutant. Sic Æschyl. S. Th. 103. κτύπον δέδορκα. In C. perspicue scriptum est ὀξυλάλου, quod adjective acciperetur, sicque vitaretur incommodum omissi articuli: ἡνίκ' ἂν περ ἴδῃ ὀξυλάλου ἀντιτέχνου θήγοντος ὀδόντας. Hac in phrasi neminem morari debet verbum ἰδεῖν cum patrio casu constructum. Verba sensuum duplicem adsciscunt casum, secundum et quartum. ἴδῃ positum hic pro αἴσθηται, et eandem sequitur constructionem. Meliorem hanc lectionem puto.

818. ὑψιλόφων. A. C. D. ἱππολόφων.

819. σχινδαλμῶν. Gl. λεπτολογιῶν. Mœris: σχινδαλμὸς, ἐν τῷ χ, Ἀττικῶς. σκινδαλμὸς, Ἕλληνες. Ubi vide Piersonum. In A. C. scriptum ut vulgo σκινδαλμῶν: in B. D. σκινδαλάμων. Forma quadrisyllaba occurrit Nub. 130.

λόγων ἀκριβῶν σχινδαλάμους μαθήσομαι,

φρίξας δ' αὐτοκόμου λοφιᾶς λασιαύχενα χαίταν,
δεινὸν ἐπισκύνιον ξυνάγων, βρυχώμενος ἥσει
ῥήματα γομφοπαγῆ, πινακηδὸν ἀποσπῶν
γηγενεῖ φυσήματι.
ἔνθεν δὴ στοματουργὸς ἐπῶν βασανίστρια, λίσπη
γλῶσσ' ἀνελισσομένη φθονεροὺς κινοῦσα χαλινούς,
ῥήματα δαιομένη, καταλεπτολογήσει
πνευμόνων πολὺν πόνον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ, ΔΙΟΝΥΣΟΣ, ΑΙΣΧΥΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ, ΠΛΟΥΤΩΝ.

Ευ. Οὐκ ἂν μεθείμην τοῦ θρόνου, μὴ νουθέτει.
κρείττων γὰρ εἶναί φημι τούτου τὴν τέχνην.
Δι. Αἰσχύλε, τί σιγᾷς; αἰσθάνει γὰρ τοῦ λόγου.
Ευ. ἀποσεμνυνεῖται πρῶτον, ἅπερ ἑκάστοτε
ἐν ταῖς τραγῳδίαισιν ἐτερατεύετο.
Δι. ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, μὴ μεγάλα λίαν λέγε.
Ευ. ἐγᾦδα τοῦτον, καὶ διέσκεμμαι πάλαι,
ἄνθρωπον ἀγριοποιόν, αὐθαδόστομον,
ἔχοντ' ἀχάλινον, ἀκρατὲς, ἀπύλωτον στόμα,
ἀπεριλάλητον, κομποφακελοῤῥήμονα.
Αι. ἄληθες, ὦ παῖ τῆς ἀρουραίας θεοῦ;

828. ἐπισκύνιον ξυνάγων. Gl. in C. συστέλλων. In B. D. textus exhibet ἐπισκύνιον ξυνέχων. Glossa in D. συνάγων, ὥσπερ οἱ θυμούμενοι θῆρες. Genuina lectio sæpe in glossa latet, quod alibi observavi. In codicis B. contextus serie scriptum βρυχώμενος ἥσει πέμψει. Sic etiam in C. nisi quod πέμπει habet. Glossam pro voce textus acceperunt boni librarii, quod non raro contigit. Hic manifestus est error. Sed aliæ sunt interpolationes, quæ facile fallant, nisi quis callidiori sensu præditus sit. Exemplo sit versus in Lys. 1299.

827. γλῶσσ' ἀνελισσομένη, et versu abhinc secundo πνευμόνων, formæ sunt veteres, Ionicæ, eædemque antiquæ Atticæ dialecti, quam in plerisque sequuntur Tragici. Eas in chorico cantico, ubi Tragicorum μελοποιΐαν imitatur Comicus, cum recentioris Atticismi formis γλῶττ' ἀνελιττομένη, et πλευμόνων mutare nefas fuisset. Priores agnoscunt iv. codd. Aldus πλευμόνων edidit: melius Bern. Junta πνευμόνων.

830. οὐκ ἂν μεθείμην τοῦ θρόνου. Sic recte A. C. Glossa παραχωρήσαιμι. Vulgo μεθείην, quam scripturam mendosam esse jam ostenderat Dawesius pag. 238. Verbum activum μεθίημι cum accusativo semper, cum genitivo nunquam construitur. Forma passiva μεθίεμαι utrumque casum adsciscit. Vide not. ad Vesp. 416.

μεθείμην. Sic etiam hic cod.

833. ἀποσεμνυνεῖται. Gl. σεμνῶς ἑαυτὸν σχηματίσει.

836. ἐγᾦδα. Sic codd. perperam vulgo divisum ἐγ' ᾦδα. Vide ad Thesm. 502. Sic ubique excudi volui, quod semel dictum sufficiat, nec librorum hanc varietatem amplius observabo.

839. κομποφακελοῤῥήμονα. Gl. σκληρὰ καὶ συνδεδεμένα ἔπη λέγοντα.

840. ἄληθες. *Itane?* Plerumque hoc adverbium ironicæ interrogationi servit.

σύ δή με ταῦτ', ὦ στωμυλιοσυλλεκτάδη,
καὶ πτωχοποιὲ, καὶ ῥακιοσυῤῥαπτάδη;
ἀλλ' οὔ τι χαίρων αὔτ' ἐρεῖς.
Δι. παῦσ' Αἰσχύλε,
καὶ μὴ πρὸς ὀργὴν σπλάγχνα θερμήνῃς κότῳ.
Αι. οὐ δῆτα, πρίν γ' ἂν τοῦτον ἀποφήνω σαφῶς
τὸν χωλοποιὸν, οἷος ὢν θρασύνεται.
Δι. ἄρν', ἄρνα μέλαιναν, παῖδες, ἐξενέγκατε·
τυφὼς γὰρ ἐκβαίνειν παρασκευάζεται.
Αι. ὦ Κρητικὰς μὲν ξυλλέγων μονῳδίας,
γάμους δ' ἀνοσίους ἐσφέρων ἐς τὴν τέχνην.
Δι. ἐπίσχες οὗτος, ὦ πολυτίμητ' Αἰσχύλε.

Suidas: ἄληθες. ἀντὶ τοῦ ὄντως. ἀξιοῦσι δὲ ὀξύνειν τὴν πρώτην, ὅταν τοῦτο δηλοῖ τὸ ἐν ἐπερωτήσει λεγόμενον ὄντως, ἀληθῶς, οἷον· Ἄληθες, ὦ παῖ—Thomas M. ἄληθες παρὰ ποιηταῖς, τὸ κατ' εἰρωνείαν ἀντὶ τοῦ ὄντως λαμβανόμενον, ὡς τὸ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτῳ (123.) ἄληθες, ὦ δειλότατε πάντων δαιμόνων. Sic Lys. 433. ἄληθες, ὦ μιαρὰ σύ. Eadem significatione occurrit apud Sophoclem Œd. T. 350. Antig. 758. quibus in locis adverbii hujus potestas interpretem latuit. Est autem hic parodia versus Euripidis, quem Musgravius in Telepho fuisse putat:

ἄληθες, ὦ παῖ τῆς θαλασσίας θεοῦ;

Nomini θαλασσίας Thetidem apud Tragicum significanti, ἀρουραίας facete substituit, Euripidi olera objiciens agrestia quibus innutritus fuerat. Vide Thesm. 456. et 910.

841. στωμυλιοσυλλεκτάδη. Gl. πολυλογίας συλλέγων.

842. Hunc versum interpretabitur colloquium inter Dicæopolin et Euripidem in Acharnensibus.

843. αὔτ' ἐρεῖς. Sic membr. Vulgo ταῦτ'—Infra v. 952. libri omnes: δημοκρατικὸν γὰρ αὔτ' ἔδρων.

844. πρὸς ὀργὴν, *iracunde*. Sic infra 856. 998. Sophocles El. 369. μηδὲν πρὸς ὀργὴν, πρὸς θεῶν.

847. Schol. Ms. ἄρν', ἄρνα μέλαιναν] τοιαῦτα γὰρ ἔθυον τῷ Τυφῶνι, ὁπότε στροβιλώδης ἐκινήθη ἄνεμος. τῶν γὰρ τοιούτων οὗτός ἐστιν ἔφορος. εἰκότως δὲ μέλαιναν, καὶ οὐ λευκὴν, ἐπειδὴ καὶ ὁ Τυφὼς μέλας. Virgil. Æn. iii. 118.

Sic fatus, meritos aris mactavit honores,
taurum Neptuno, taurum tibi, pulcher Apollo;
NIGRAM HIEMI PECUDEM, Zephyris felicibus albam.

851. Observes in his Bacchi verbis manifestam imitationem loci Homerici. Æschylum primo alloquitur, postea Euripidem, denique ad Æschylum deliniendum rursus se confert. Huic dicere poterat, ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι. Sic Nestor Iliad. α'. 275. Atridæ et Pelidæ jurgium sedans, ab eo qui dignitate præstantior erat incipit, Agamemnonemque primum hortatur, deinde Achillem, demum Agamemnoni iteratas admovet preces, in eoque desinit.

μήτε σὺ τόνδ', ἀγαθός περ ἐὼν, ἀποαίρεο κούρην,
ἀλλ' ἔα, ὥς οἱ πρῶτα δόσαν γέρας υἷες Ἀχαιῶν·
μήτε σὺ, Πηλείδη, 'θέλ' ἐριζέμεναι βασιλῆϊ
ἀντιβίην· ἐπεὶ οὔποθ' ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς
σκηπτοῦχος βασιλεὺς, ᾧ τε Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν·
εἰ δὲ σὺ καρτερός ἐσσι, θεὰ δέ σε γείνατο μήτηρ,
ἀλλ' ὅγε φέρτερός ἐστιν, ἐπεὶ πλεόνεσσιν ἀνάσσει.
Ἀτρείδη, σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος· αὐτὰρ ἔγωγε
λίσσομ' Ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον, ὃς μέγα πᾶσιν
ἕρκος Ἀχαιοῖσι πέλεται πολέμοιο κακοῖο.

Pessime et summa cum imperitia latinus interpres penultimi versus græca sic reddidit: *Verum ego precabor Achillem depo-*

ἀπὸ τῶν χαλαζῶν, ὦ πόνηρ' Εὐριπίδη,
ἄπαγε σεαυτὸν ἐκποδὼν, εἰ σωφρονεῖς,
ἵνα μὴ κεφαλαίῳ τὸν κρόταφόν σου ῥήματι
θένων ὑπ' ὀργῆς, ἐκχέῃ τὸν Τήλεφον·
σὺ δὲ μὴ πρὸς ὀργὴν, Αἰσχύλ', ἀλλὰ πρᾳόνως
ἔλεγχ', ἐλέγχου. λοιδορεῖσθαι δ' οὐ πρέπει
ἄνδρας ποιητὰς, ὥσπερ ἀρτοπώλιδας.
σὺ δ' εὐθὺς, ὥσπερ πρῖνος ἐμπρησθεὶς, βοᾷς.
Ευ. ἕτοιμός εἰμ' ἔγωγε, κοὐκ ἀναδύομαι,
δάκνειν, δάκνεσθαι πρότερος, εἰ τούτῳ δοκεῖ,
τἄπη, τὰ μέλη, τὰ νεῦρα τῆς τραγῳδίας,
καὶ, νὴ Δία, τὸν Πηλέα τε, καὶ τὸν Αἴολον,
καὶ τὸν Μελέαγρον, κἄτι μάλα τὸν Τήλεφον.
Δι. σὺ δὲ δὴ τί βουλεύει ποιεῖν; λέγ' Αἰσχύλε.
Αι. ἐβουλόμην μὲν ἂν οὐκ ἐρίζειν ἐνθάδε.

nere iram. Tanquam si λίσσομαι tempus esset futurum: tanquam si græce dictum unquam a quoquam fuisset λίσσομαί τινι pro *precor aliquem.* Dativus Ἀχιλλῆϊ non pendet a λίσσομαι, quicum subauditur pronomen σε, sed a μεθέμεν. Constructio est: λίσσομαί σε μεθεῖναι Ἀχιλλεῖ τὸν χόλον, id est, παύσασθαι τοῦ χόλου τῷ Ἀχιλλεῖ, παύσασθαι τοῦ χολοῦσθαι τῷ Ἀχιλλεῖ. Vel Ἀχιλλῆϊ valet Ἀχιλλῆος χάριν. (Vide Valckenarium laudatum ad Lys. 1277.) Ad eundem fere modum Horatius Carm. iii. 3.

Protinus et graves
iras et invisum nepotem,
Troïa quem peperit Sacerdos
Marti redonabo.

Anna Fabri ad latinæ versionis sensum homerica reddidit: utrumque ducem secutus est totus novorum Gallicorum interpretum grex. At vir longe doctissimus, qui græca ex ipsis græcis vertere solebat, Joannes Boivin in Actis Regiæ Parisiensis Academiæ tom. ii. p. 24. Nestoris sensum vere et eleganter expressit: *Et vous, fils d'Atrée, calmez la violence de vos transports, oubliez votre colere. C'est moi* QUI VOUS PRIE DE VOUS RELACHER EN FAVEUR D'ACHILLE, *dont le bras &c.*

854. κεφαλαίῳ. Gl. καθολικῷ καὶ μεγάλῳ. Schol. ἁδρῷ. Nub. 981.

οὐδ' ἂν ἐλέσθαι δειπνοῦντ' ἐξῆν κεφάλαιον τῆς ῥαφανίδος.

κεφάλαιον, κεφαλὶς et κεφαλὴ *apud Dioscoridem et alios pro* capitulo *plantarum, ossium, immo quarumvis fere summitatum capitatarum occurrit, ut et Lat.* caput. *Et quia* caput *est pars crassior ac durior, inde Comicus* κεφαλαίῳ ῥήματι τὸν κρόταφον θένειν *dixit,* duriori verbo caput ferire; *ubi* κεφαλαίῳ *adjective sumitur pro* grandi et duro, ἁδρῷ, crasso, *ut Schol.* Jo. Alberti Observatt. Philol. in N. T. p. 179.

857. ἔλεγχ', ἐλέγχου. Sic codd. omnes. Glossa in C. D. ἔλεγχ' αὐτὸν, ἐλέγχου παρ' αὐτοῦ. Pars glossæ in contextus seriem illata in B. ἔλεγχ' ἐλέγχου παρ' αὐτοῦ. Nostram lectionem habent vett. editt. unde illam bene revocavit Berglerus. Nescio unde in recentiorum quasdam venerit ἔλεγχ' ἐλέγχου. Ad hæc ἔλεγχ', ἐλέγχου referuntur mox sequentia Euripidis: ἕτοιμός εἰμι δάκνειν, δάκνεσθαι.

λοιδορεῖσθαι δ' οὐ πρέπει. Cod. οὐ θέμις.

861. εἰ τούτῳ δοκεῖ. Perperam in B. τοῦτο. Vide ad Thesm. 428.

863. Πηλέα disyllabum est. Vide supra ad v. 76.

866. Vulgo legitur: ἐβουλόμην μὲν οὐκ ἐρίζειν ἐνθάδε: verbis manifestum poëtæ sensum non referentibus. Particulam ἂν omisit librariorum socordia, quod iis solemne fuisse novimus. Eam desiderari vidit quidem Dawesius; sed pro μὲν reponendo ἂν poëtæ manum non restituit. Utraque retinenda particula. En fidejussorem meæ emendationis ipsum Comicum. Conc. 151.

ἐβουλόμην μὲν ἕτερον ἂν τῶν ἠθάδων
λέγειν τὰ βέλτισθ', ἵν' ἐκαθήμην ἥσυχος.

Ad eundem modum hic legendum:

ἐβουλόμην μὲν ἂν οὐκ ἐρίζειν ἐνθάδε.

Nullo partium studio ductus optimus Burgessius, quo cordatiorem novi neminem, ad tuendam contra Dawesium vulgatam lectionem duo Sophoclis advocat loca, quorum alter alieno sensu acceptus est, alter in mendo cubat, quod olim ostendam.

οὐκ ἐξ ἴσου γάρ ἐστιν ᾦγὼν νῷν.
Δι. τί δαί;
Αι. ὅτι ἡ ποίησις οὐχὶ συντέθνηκέ μοι·
τούτῳ δὲ συντέθνηκεν, ὥσθ' ἕξει λέγειν.
ὅμως δ', ἐπειδή σοι δοκεῖ, δρᾶν ταῦτα χρή.
Δι. ἴθι νυν λιβανωτὸν δεῦρό τις καὶ πῦρ δότω,
ὅπως ἂν εὔξωμαι πρὸ τῶν σοφισμάτων,
ἀγῶνα κρῖναι τόνδε μουσικώτατα·
ὑμεῖς δὲ ταῖς Μούσαις τι μέλος ὑπᾴσατε.

867. Vulgo sic legitur hic versus:

οὐκ ἐξ ἴσου γάρ ἐστιν ἀγὼν νῶϊν.—τιή;

duplici menda. Primo νῶϊν, σφῶϊν disyllaba poëtis Atticis prorsus sunt inusitata, quod post alios observavi ad Æschyli Prom. 12. In membr. scriptum ἀγὼν νῷν, claudicante metro. Nam in ἀγὼν prima semper corripitur, quæ etiamsi anceps esset, quod falso crediderunt viri quidam docti, non tamen hic salva linguæ indole sine articulo stare hoc nomen posset, quum de certo et definito certamine sermo sit. Nihil verius est Dawesii emendatione:

οὐκ ἐξ ἴσου γάρ ἐστιν ᾦγὼν νῷν.

Sæpissime librarii ᾦγὼν in ἀγὼν mutarunt, quod ad Euripidis Or. 857. observavimus. In ejusd. poëtæ Heracl. 724. scribendum:

ὡς ἐγγὺς ᾦγὼν, καὶ μάλιστ' Ἄρης συγεῖ—

Pro τιὴ in membr. scriptum τί δαί; Hesychius: τί δαί. διατί δή. Ejusdem significationis est τιή.

868. ὅτι ἡ ποίησις. Sic distincte scriptum in A. C. Perperam vulgo ὁτιὴ ποίησις. Glossa in meo ad ὁτιὴ, διότι: ad ποίησις, ἡ. Scilicet indicare voluit glossator articulum subintelligi, quem abesse non patitur sermonis ingenium. Hoc sensit quidem Dawesius: sed perperam emendavit ὅθ' ἡ ποίησις. Observavi ad Lys. 611. ultimam in ὅτι nunquam elidi. Vide infra ad 922. 1386.

870. ὅμως δ', ἐπειδὴ—Sic bene A. C. Perperam vulgo particula δὲ omissa, quæ alteri μὲν respondet v. 866.

873. κρῖναι τόνδε. In B. τοῦτον. Sæpe commutarunt librarii ista pronomina.

874. τι μέλος ὑπᾴσατε. Sic tres Regii, ut perite Kusterus legendum esse censuit. Meus ἐπάσατε, eodem errore, qui supra notatus ad v. 366. Vulgo προσᾴσατε. Etymol. M. auctor p. 782. l. 4. ὑπόγραμμος, πρόγραμμός τις ὤν. ἡ γὰρ ΥΠΟ ἀντὶ τῆς ΠΡΟ, ὡς καὶ ἐν Βατράχοις Ἀριστοφάνης·

ὑμεῖς δὲ ταῖς Μούσαις τι μέλος ὑπᾴσατε.

ἀντὶ τοῦ προᾴσατε. Ex hac observatione supplendum et emendandum esse Scholiastem Comici recte monuit Kusterus. Olim glossa erat προᾴσατε, quæ in textum primo invecta, postmodum depravata fuit et mutata in προσᾴσατε. *Neque hic tantum factum ut Scholium vocis authenticæ locum in textu occupaverit: sed et alibi non semel labes hæc Comicum nostrum invasit, ut suis locis lectorem monemus.* Sic ait Kusterus in nota ad hunc locum, scite et prudenter, ut plerisque videbatur: sed videbatur tantum; res autem aliter se habet. Nempe nondum excogitatum fuerat invictum illud argumentum, cujus disertissimo Eruditorum Diarii scriptori habeant gratiam referantque vulgatorum textuum propugnatores. Non enim unica est hujus generis interpolatio, quam non tueantur, sic cavillantes, vel, ut ait Noster, στρεβλοῖσι παλαίσμασιν ἀντιλογοῦντες: *Nous ne concevons pas bien comment ces gloses ont pu influer sur l'erreur dont il s'agit; mais il est fort aisé de comprendre qu'à l'aide d'une ressource de cette nature on ne doit jamais se trouver*

Χο. ὦ Διὸς ἐννέα παρθένοι ἁγναὶ
Μοῦσαι, λεπτολόγους ξυνετὰς φρένας αἳ καθορᾶτε
ἀνδρῶν γνωμοτύπων, ὅταν εἰς ἔριν ὀξυμερίμνοις
ἔλθωσι στρεβλοῖσι παλαίσμασιν ἀντιλογοῦντες,
ἔλθετ' ἐποψόμεναι δύναμιν
δεινοτάτοιν στομάτοιν·
πορίσασθε ῥήματα,
καὶ παραπρίσματ' ἐπῶν.
νῦν γὰρ ἀγὼν σοφίας
ὅδε μέγας χωρεῖ πρὸς ἔργον ἤδη.
Δι. εὔχεσθε δὴ καὶ σφώ τι, πρὶν τἄπη λέγειν.
Αι. Δήμητερ, ἡ θρέψασα τὴν ἐμὴν φρένα,
εἶναί με τῶν σῶν ἄξιον μυστηρίων.
Δι. ἐπίθες λαβὼν δὴ καὶ σὺ λιβανωτόν.
Ευ. καλῶς.
ἕτεροι γάρ εἰσιν, οἷσιν εὔχομαι, θεοί.
Δι. ἴδιοί τινές σοι, κόμμα καινόν;
Ευ. καὶ μάλα.
Δι. ἴθι νυν προσεύχου τοῖσιν ἰδιώταις θεοῖς.
Ευ. αἰθὴρ, ἐμὸν βόσκημα, καὶ γλώσσης στρόφιγξ,
ξύνεσίς τε, καὶ μυκτῆρες ὀσφραντήριοι,
ὀρθῶς μ' ἐλέγχειν, ὧν ἂν ἅπτωμαι λόγων.
Χο. καὶ μὴν ημεῖς ἐπιθυμοῦμεν
παρὰ σοφοῖν ἀνδροῖν ἀκοῦσαι τινὰ λόγων

dans l'embarras. Journal des Sçavans, Nov. 1780. p. 719.

ὑπάσατι. Perperam cod. sed vero proprius ὑπάσατι, ut est in meo. ὑπὸ in compositione sæpe tantumdem valet ac πρό. Vide primarii viri notas et animadv. ad Ammonium in ὑπάγειν. Sic Reiskius ὑπολαβὼν accipit in Æschinis Or. c. Timarchum p. 51.

875. ὦ Διὸς—Sic tres Regii. Vulgo omissum ὦ.

878. στρεβλοῖσι παλαίσμασιν. Vulgo inserta copula τε, quæ nulla ratione locum hic habere potest. Eam non agnoscunt A. C. additamentum est scioli, qui pessimum ad modum versus digessit, ut eos impressi exhibent.

882. καὶ παραπρίσματ' ἐπῶν. Quam opportune hic iv. codd. exhibent copulam, eam impressi perperam omittunt.

883. ἀγὼν σοφίας ὅδε μέγας. Optima hæc est vocum collocatio in iv. codd. Vulgo ἀγὼν ὅδε σοφίας, metrici rursus interpolatione. Primus hujus commatis versus dimeter est anapæsticus: qui sequuntur omnes dactylici sunt, præter ultimum qui est trochaicus.

886. Æschylus Eleusinius erat: quapropter Cererem invocat.

888. καλῶς. Id est, μηδαμῶς. Adverbium est negandi cum εὐφημισμῷ, ut Latinis *recte*, quo sæpissime utuntur Comici hac significatione, vel pro *nihil.* Vide supra ad v. 508.

889. οἷσιν εὔχομαι, θεοί. Sic membr. Vulgo οἷσιν εὔχομαι θεοῖς.

890. Confer not. ad Thesm. 451.

893. ξύνεσίς τε, καὶ μυκτῆρες. Vulgo, ruente metro, καὶ ξύνεσις καὶ μυκτῆρες. Dawesius emendat καὶ ξύνεσι καὶ—Nostra lectio modulatior est.

ἐμμέλειαν, ἐπί τε δαΐαν ὁδόν.
γλῶσσα μὲν γὰρ ἠγρίωται·
λῆμα δ' οὐκ ἄτολμον ἀμφοῖν, οὐδ' ἀκίνητοι φρένες.
προσδοκᾶν οὖν εἰκός ἐστι
τὸν μὲν ἀστεῖόν τι λέξειν καὶ κατερρινημένον·
τὸν δ' ἀνασπῶντ' αὐτοπρέμνοις
τοῖς λόγοισιν ἐμπεσόντα
συσκεδᾶν πολλὰς ἀλινδήθρας ἐπῶν.
Δι. ἀλλ' ὡς τάχιστα χρὴ λέγειν· οὕτω δ', ὅπως ἐρεῖτον
ἀστεῖα, καὶ μήτ' εἰκόνας, μήθ' οἷ' ἂν ἄλλος εἴποι.
Ευ. καὶ μὴν ἐμαυτὸν μέν γε, τὴν ποίησιν οἷός εἰμι,
ἐν τοῖσιν ὑστάτοις φράσω· τοῦτον δὲ πρῶτ' ἐλέγξω,
ὡς ἦν ἀλαζὼν καὶ φέναξ, οἵοις τε τοὺς θεατὰς
ἐξηπάτα, μωροὺς λαβὼν παρὰ Φρυνίχῳ τραφέντας.
πρώτιστα μὲν γὰρ δῆθ' ἕνα τιν' ἐκάθισεν ἐγκαλύψας,
Ἀχιλλέα τιν', ἢ Νιόβην, τὸ πρόσωπον οὐχὶ δεικνὺς,
πρόσχημα τῆς τραγῳδίας, γρύζοντας οὐδὲ τουτί.
Δι. μὰ τὸν Δί', οὐ δῆθ'.
Ευ. ὁ δὲ χορός γ' ἤρειδεν ὁρμαθοὺς ἂν
μελῶν ἐφεξῆς τέτταρας ξυνεχῶς ἄν· οἱ δ' ἐσίγων.
Δι. ἐγὼ δ' ἔχαιρον τῇ σιωπῇ, καί με τοῦτ' ἔτερπεν
οὐχ ἧττον, ἢ νῦν οἱ λαλοῦντες.
Ευ. ἠλίθιος γὰρ ἦσθα,
σάφ' ἴσθι.
Δι. κἀμαυτῷ δοκῶ. τί δὲ ταῦτ' ἔδρασ' ὁ δεῖνα;
Ευ. ὑπ' ἀλαζονείας, ἵν' ὁ θεατὴς προσδοκῶν καθοῖτο,
ὁπόθ' ἡ Νιόβη φθέγξαιτο δή· τὸ δρᾶμα δ' ἂν διῄει.
Δι. ὦ παμπόνηρος, οἷ' ἄρ' ἐφενακιζόμην ὑπ' αὐτοῦ.
τί σκορδινᾷ καὶ δυσφορεῖς;
Ευ. ὅτι αὐτὸν ἐξελέγχω.

897. ἐπί τε δαΐαν ὁδόν. Subauditur verbum ἐλθεῖν vel simile. In meo codice scriptum ἔπεισι, cum glossa ἐπέλθεισι, quæ etiam est in C. licet ibi scriptum sit ἐπί τε.

911. In A. C. πρώτιστα μὲν γὰρ ἵνα τινα κάθισεν. In meo πρώτιστα μὲν γὰρ δή γ' ἵνα τινα κάθισεν. Melius in B. γὰρ δῆτα ἵνα—unde veram lectionem reconcinnavi:

πρώτιστα μὲν γὰρ δῆθ' ἵνα τιν' ἐκάθισεν.

Nauci non est vulgatum δή γ' ἵνα.

919. ἵν' ὁ θεατὴς προσδοκῶν καθοῖτο. Sic tres Regii. Meus, ut vulgo, καθῆτο. Bona est utraque lectio. ἵνα, ὡς, ὅπως cum indicativo legitime construi observavi post alios multos ad Æschyli Prom. 155. Euripidis Phœn. 214. Apollonium i. 281. Vide Pacis v. 136. Menandri fragm. e Nauclero apud Athenæum p. 166. Euripidis fragm. ex Inone vii. ubi lapsus est latinus interpres: ne plura excitem loca. Alteram ob consensum Reg. Codd. prætuli. Vide ad Lys. 149.

922. ὅτι αὐτόν. Vulgo ὅτ' αὐτόν. In

κἄπειτ', ἐπειδὴ ταῦτα ληρήσειε, καὶ τὸ δρᾶμα
ἤδη μεσοίη, ῥήματ' ἂν βόεια δώδεκ' εἶπεν,
ὀφρῦς ἔχοντα καὶ λόφους, δεῖν' ἄττα μορμορωπά,
ἀγνῶτα τοῖς θεωμένοις.

Αι. οἴμοι τάλας.

Δι. σιώπα.

Ευ. σαφὲς δ' ἂν εἶπεν οὐδὲ ἕν.

Δι. μὴ πρῖε τοὺς ὀδόντας.

Ευ. ἀλλ' ἢ Σκαμάνδρους, ἢ τάφρους, ἢ 'π' ἀσπίδων ἐπόντας
γρυπαιέτους χαλκηλάτους, καὶ ῥήμαθ' ἱππόκρημνα,
ἃ ξυμβαλεῖν οὐ ῥᾴδιον ἦν.

Δι. νὴ τοὺς θεούς, ἐγὼγ' οὖν
ἤδη ποτ' ἐν μακρῷ χρόνῳ νυκτὸς διηγρύπνησα,
τὸν ξουθὸν ἱππαλεκτρυόνα ζητῶν, τίς ἐστιν ὄρνις.

Αι. σημεῖον, δὺν ταῖς ναυσὶν, ὦ 'μαθέστατ', ἐνεγέγραπτο.

Δι. ἐγὼ δὲ τὸν Φιλοξένου γ' ᾤμην Ἔρυξιν εἶναι.

Ευ. εἶτ' ἐν τραγῳδίαις ἐχρῆν κἀλεκτρυόνα ποιῆσαι;

Αι. σὺ δ', ὦ θεοῖσιν ἐχθρέ, ποῖά γ' ἐστὶν, ἅττ' ἐποίεις;

Ευ. οὐχ ἱππαλεκτρυόνας μὰ Δί', οὐδὲ τραγελάφους, ἅπερ σὺ,
ἃ 'ν τοῖσι παραπετάσμασιν τοῖς Μηδικοῖς γράφουσιν.
ἀλλ' ὡς παρέλαβον τὴν τέχνην παρὰ σοῦ τοπρῶτον εὐθὺς
οἰδοῦσαν ὑπὸ κομπασμάτων, καὶ ῥημάτων ἐπαχθῶν,
ἴσχνανα μὲν πρώτιστον αὐτὴν, καὶ τὸ βάρος ἀφεῖλον,
ἐπυλλίοις, καὶ περιπάτοις, μικροῖς τε τευτλίοισι,

iv. codd. scriptum ὅτι: mendose in C. ὅτι ἑαυτόν. Vide ad Lys. 611. et supra 868.

925. δεῖν' ἄττα. Sic bene novissima Batava. Priores perperam δεῖν' ἅττα. In membr. δεινάττα conjunctim et una voce, quod Dawesii suspicionem confirmare possit de voce ἄττα p. 302.

931. Parodia est versuum Euripidis in Hippolyto 378.

ἤδη ποτ' ἄλλως νυκτὸς ἐν μακρῷ χρόνῳ
θνητῶν ἐφρόντισ' ᾗ διέφθαρται βίος.

Confer Equit. 1290. ubi Euripidea illa loquendi forma rursus deridetur.

933. σημεῖον, δὺν ταῖς ναυσὶν ἐνεγέγραπτο. Vulgo σημεῖον ἐν ταῖς—Marklandi emendationem recepi, quem vide ad Eurip. Suppl. 109.

934. De Philoxeno Eryxidis filio, qui filium ipse habuit patri suo, ut Græcis erat mos, cognominem, videndus Perizonius ad Æliani V. H. x. 9.

936. ποῖά γ' ἐστὶν, ἅττ' ἐποίεις; Sic membr. Vulgo inconcinne ποῖ' ἅττ' ἐστὶν, ἅττ' ἐποίεις;

938. παραπετάσμασιν. Sic scribendum erat, ne versus claudicaret. Vulgo ν in fine omissum.

939. τοπρῶτον εὐθύς. Vulgo τοπρῶτον μὲν εὐθὺς, syllaba ultra numerum excurrente. Spurium est μὲν, quod ne syntaxis quidem hic admittit. In A. et C. παρὰ σοῦ πρῶτον εὐθύς. In meo παρὰ σοῦ πρῶτον μὲν εὐθύς. Pejus omnium B. τὴν τέχνην πρῶτον μὲν εὐθύς. A vero aberrare non sinebat lex metri.

942. μικροῖς τε τευτλίοισι. Aurium solum judicium secutus vocum ordinem inverti: vulgo καὶ τευτλίοισι μικροῖς.

χυλὸν διδοὺς στωμυλμάτων, ἀπὸ βιβλίων ἀπηθῶν·
εἶτ' ἀνέτρεφον μονῳδίαις, Κηφισοφῶντα μιγνύς·
εἶτ' οὐκ ἐλήρουν ὅ τι τύχοιμ', οὐδ' ἐμπεσὼν ἔφυρον·
ἀλλ' οὐξιὼν πρώτιστα μέν μοι τὸ γένος εἶπεν εὐθὺς
τοῦ δράματος.

Δι. κρεῖττον γάρ ἦν σοι, νὴ Δί', ἢ τὸ σαυτοῦ.

Ευ. ἔπειτ' ἀπὸ τῶν πρώτων ἐπῶν, οὐδὲν παρῆκ' ἂν ἀργόν·
ἀλλ' ἔλεγεν ἡ γυνή τ' ἐμοὶ, χὠ δοῦλος οὐδὲν ἧττον,
χὠ δεσπότης, χ' ἡ παρθένος, χ' ἡ γραῦς ἄν.

Αι. εἶτα δῆτα
οὐκ ἀποθανεῖν σε ταῦτ' ἐχρῆν τολμῶντα;

Ευ. μὰ τὸν Ἀπόλλω·
δημοκρατικὸν γὰρ αὔτ' ἔδρων.

Δι. τοῦτο μὲν ἔασον, ὦ 'τάν.
οὐ σοὶ γάρ ἐστι περίπατος κάλλιστα περί γε τούτου.

Ευ. ἔπειτα τουτουσὶ λαλεῖν ἐδίδαξα.

Αι. φημὶ κἀγώ.
ὡς πρὶν διδάξαι γ', ὤφελες μέσος διαρραγῆναι.

Ευ. λεπτῶν τε κανόνων ἐσβολὰς, ἐπῶν τε γωνιασμοὺς,
νοεῖν, ὁρᾶν, ξυνιέναι, στρέφειν, ἐρᾶν, τεχνάζειν,
κάχ' ὑποτοπεῖσθαι, περινοεῖν ἅπαντα.

Αι. φημὶ κἀγώ.

Ευ. οἰκεῖα πράγματ' εἰσάγων, οἷς χρώμεθ', οἷς ξύνεσμεν,
ἐξ ὧν γ' ἂν ἐξηλεγχόμην· ξυνειδότες γὰρ οὗτοι,

943. ἀπὸ βιβλίων ἀπηθῶν. Sic C. D. In Aldina ἀπήθων, quod nihil aliud est quam vulgatum in sequentibus omnibus editt. ἀπ' ἠθῶν. Nostram lectionem agnoscit etiam Scholiastes, et auctor Etymol. M. in ἠθμὸς, p. 422. l. 37.

946. πρώτιστα μέν μοι. Perperam B. D. μέντοι.

947. κρεῖττον γάρ. Hæc vulgo Æschylo tributa, melius, meo judicio, in B. adscripta sunt Baccho, quem in tota hac scena scurriliter jocantem, Euripidemque amariori sale defricantem inducit Comicus.

951. ταῦτ' ἐχρῆν. Sic bene meus. Vulgo ταῦτα χρῆν. In A. C. οὐκ ἀποθανεῖν σε δεῖ ταῦτα τολμῶντα. Immo in A. τοιαῦτα. In B. οὐκ ἀποθανεῖν σε χρῆν ταῦτα τολμῶντα.

952. τοῦτο μὲν ἔασον. Vulgo τουτὶ—Illud præferunt tres codd. In C. τοῦτο μὲν οὖν ἔασον.

958. κάχ' ὑποτοπεῖσθαι. Sic divisim scriptum in B. D. In hoc glossa priori voci superscripta κακά. In A. C. κἀθ' ὑποτοπεῖσθαι. Vulgo conjunctim καχυποτοπεῖσθαι, quod æque bonum esse possit. καχύποπτος ex Aristophane, καχυπονόητος e Platone enotavit Pollux ii. 57. Vulgatum agnoscere videtur Suidas. Sed veriorem lectionem esse reor eam, cujus vestigia servant codd. A. C. quamque tuetur auctor Etymol. M. p. 762. l. 15. τοπάζειν, στοχάζεσθαι, ὑπονοεῖν—καὶ καθυποτοπεῖσθαι, τὸ ἐπὶ (male vulgo ὑπὸ) τὸ χεῖρον ὑπονοεῖν. Sæpissime κάτα et κατὰ commutarunt librarii, quod suis locis observamus.

κάχ' ὑποτοπεῖσθαι. Sic divisim etiam hic cod. Gl. ὑπονοεῖν, ἐάν τις εἰς αὐτοὺς τεχνάσηται, quæ expositio iisdem verbis in vulgatis scholiis legitur.

ἤλεγχον ἄν μου τὴν τέχνην. ἀλλ' οὐκ ἐκομπολάκουν,
ἀπὸ τοῦ φρονεῖν ἀποσπάσας, οὐδ' ἐξέπληττον αὐτούς,
Κύκνους ποιῶν καὶ Μέμνονας κωδωνοφαλαροπώλους.
γνώσει δὲ τοὺς τούτου τε κἀμοῦ γ' ἑκατέρους μαθητάς.
τούτου μὲν οὖν Φορμίσιος, Μεγαίνετός θ' ὁ Μάνης,
σαλπιγγολογχυπηνάδαι, σαρκασμοπιτυοκάμπται·
οἱ 'μοὶ δὲ, Κλειτοφῶν τε, καὶ Θηραμένης ὁ κομψός.
Δι. Θηραμένης; σοφός γ' ἀνὴρ καὶ δεινὸς ἐς τὰ πάντα,
ὃς, ἢν κακοῖς που περιπέσῃ, καὶ πλησίον παραστῇ,
πέπτωκεν ἔξω τῶν κακῶν, οὐ Χῖος, ἀλλὰ Κῖος.
Ευ. τοιαῦτα μέντοι 'γὼ φρονεῖν
τούτοισιν εἰσηγησάμην,
λογισμὸν ἐνθεὶς τῇ τέχνῃ
καὶ σκέψιν, ὥστ' ἤδη νοεῖν
ἅπαντα, καὶ διειδέναι
τά τ' ἄλλα, καὶ τὰς οἰκίας
οἰκεῖν ἄμεινον ἢ πρὸ τοῦ,
κἀνασκοπεῖν· Πῶς τοῦτ' ἔχει;
Ποῦ μοι τοδί; Τίς τοῦτ' ἔλαβε;
Δι. νὴ τοὺς θεοὺς, νῦν γοῦν Ἀθη-
ναίων ἅπας τις εἰσιὼν
κέκραγε πρὸς τοὺς οἰκέτας,
ζητεῖ τε· Ποῦ 'στιν ἡ χύτρα;
Τίς τὴν κεφαλὴν ἀπεδήδοκεν
τῆς μαινίδος; Τὸ τρύβλιον
τὸ περυσινὸν τέθνηκ' ἐμοί·
Ποῦ τὸ σκόροδόν μοι τὸ χθεσινόν;

964. ἑκατέρους μαθητάς. Sic tres Regii. Vulgo ἑκατέρου.

965. In A. C. τούτου μὲν Φορμίσιος. In B. D. τούτου μὲν ὁ Φ. utrique male. Nominis Φορμίσιος antepenultima producitur, ut constat e Conc. v. 97.—Μεγαίνετός θ' ὁ Μάνης. In membr. ὁ Μάγνης, quod verum est. Taxantur homines isti tanquam barbari. Glossa: ἀμφότεροι βάρβαροι. Μάνης autem est nomen servile, et apud Comicum nihil aliud quam *servum, famulum* notat.

967. οἱ 'μοὶ—Perperam Kusterus edidit οἱ ἐμοὶ—Priores editiones habent οὑμοὶ, ut et tres codd. In C. omisso male articulo ἐμοί. Vide ad v. 461.

970. οὐ Χῖος, ἀλλὰ Κῖος. Sic legendum, non, ut apud Eustathium ter ad minimum habetur, ἀλλὰ Κῷος, vel Κεῖος. Nulla hic allusio ad talorum jactum. Proverbialis est locutio in versatilis ingenii hominem, qui rebus se accommodat et tempori servit, qui tanquam vespertilio in fabulis, modo mus est, modo volucris, prout illi usus venit, quique ad potiorem partem semper se convertit, ut est supra v. 538.

984. ἀπεδήδοκεν. Male vulgo ν finale omissum. In dimetris tam iambicis, quam trochaicis et anapæsticis ultima syllaba non est indifferens.

987. ποῦ τὸ σκόροδόν μοι τὸ χθεσινόν. Vulgo cum metri labe omissum est pronomen μοι, quod exhibent B. D.

Τίς τῆς ἐλάας παρέτραγεν;
τέως δ' ἀβελτερώτεροι
κεχηνότες Μαμμάκυθοι,
Μελιτίδαι καθῆντο.
Χο. τάδε μὲν λεύσσεις, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ·
σὺ δὴ τί, φέρε, πρὸς ταῦτα λέξεις; μόνον ὅπως
μή σ' ὁ θυμὸς ἁρπάσας
ἐκτὸς οἴσει τῶν ἐλαῶν·
δεινὰ γὰρ κατηγόρηκεν.
ἀλλ' ὅπως, ὦ γεννάδα,
μὴ πρὸς ὀργὴν ἀντιλέξεις,
ἀλλὰ συστείλας, ἄκροισι
χρώμενος τοῖς ἱστίοισιν,
εἶτα μᾶλλον, μᾶλλον ἄξεις,
καὶ φυλάξεις, ἡνίκ' ἂν τὸ
πνεῦμα λεῖον καὶ καθεστηκὸς λάβῃς.

988. ἐλάας. Sic bene, servato dialecti idiotismo, A. D. παρέτραγεν exhibent tres codd. Vulgo in hac voce peccatum, ut supra in ἀπεδήδοκε.

989. Hos versiculos sic exhibet codex.
τέως δ' ἀβελτερώτατοι
κεχηνότες Μαμμάκουθοι
Μελιτίδαι καθῆντο.
Estque hæc lectio maximam partem optima. Tribus in locis, ubi eosdem versus citat Suidas, ἀβελτερώτατοι præfert. Superlativo, præter alia, favet aurium judicium.

991. Μελιτίδαι κάθηντο. Sic vulgo legitur hic versus:
καὶ Μελιτίδαι κάθηντο.
Importunum καὶ, male habent, ut vulgo, B. D. In Μέλιτος, Μελιτίδαι secunda syllaba producitur, quod in v. 1302, fuit observatum. Vide Suidam in ἀβελτερώτατος, Βουταλίων, Μαμμάκουθος, ubi hi prolati versiculi, quorum ultimus omisso καὶ sic legitur, Μελιτίδαι κάθηνται. Et sic plane scriptum est in A. C. sed tempus imperfectum sententia postulabat.

992. τάδε μὲν—Sic scriptum est in libris omnibus. iv. codd. habent τάδε μὲν λεύσεις, male, siquidem verbum est in tempore præsenti. Frequens hic est librariorum error, de quo egi ad Apollonium i. 1307. Ex Æschyli Myrmidonibus sumtus hic versus, quem cum duobus aliis profert Harpocratio in προπεπωκότες, ἀντὶ τοῦ προδεδωκότες—ἐν ἀρχῇ δὲ τῶν Μυρμιδόνων Αἰσχύλος·
τάδε μὲν λεύσσεις, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
δοριλυμάντους Δαναῶν μόχθους,
οὓς προπέπωκας κλισίας εἴσω—
λεύσσεις cod. perspicue.
Hic cod. etiam ἐλαῶν. Licet hic οἴσει recte exhibeat cum ὅπως μὴ constructum, paulo infra, quæ imperitorum librariorum est inconstantia, habet ἀντιλέξῃς, plane solœce.

995. ἐλαῶν. Sic A. C. et Thomas M. qui locum hunc profert in ἐλάα. Putabat Kusterus illam lectionem metro adversari: nempe ignorabat Atticorum α pro communi αι longum esse, ut in κλάειν, κλαίειν, qua de re videndus Piersonus ad Mœrin p. 231. Observes velim particulas ὅπως μὴ ad rectam loquendi normam hic cum futuro indicativi construi; tamen apud Scholiastam videbis ἐκτὸς εἴσῃ. De ratione quam sequuti sunt veteres satis constat: quis imperitos Græculos et librarios morabitur?

1001. μᾶλλον, μᾶλλον—Semel tantum in C. scriptum hoc adverbium.

ἀλλ', ὦ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων πυργώσας ῥήματα σεμνὰ,
καὶ κοσμήσας τραγικὸν λῆρον, θαῤῥῶν τὸν κρουνὸν ἀφίει.

Αἰσχύλος.

θυμοῦμαι μὲν τῇ ξυντυχίᾳ, καί μου τὰ σπλάγχν' ἀγανακτεῖ,
εἰ πρὸς τοῦτον δεῖ μ' ἀντιλέγειν· ἵνα μὴ φάσκῃ δ' ἀπορεῖν με,
ἀπόκριναί μοι, τίνος οὕνεκα χρὴ θαυμάζειν ἄνδρα ποιητήν;

Εὐριπίδης.

δεξιότητος, καὶ νουθεσίας, ὅτι βελτίους τε ποιοῦμεν
τοὺς ἀνθρώπους ἐν ταῖς πόλεσιν.

Αἰσχύλος.

τοῦτ' οὖν εἰ μὴ πεποίηκας,
ἀλλ' ἐκ χρηστῶν καὶ γενναίων μοχθηροτάτους ἀπέδειξας,
τί παθεῖν φήσεις ἄξιος εἶναι;

Διόνυσος.

τεθνάναι. μὴ τοῦτον ἐρώτα.

Αἰσχύλος.

σκέψαι τοίνυν οἵους αὐτοὺς παρ' ἐμοῦ παρεδέξατο πρῶτον,
εἰ γενναίους, καὶ τετραπήχεις, καὶ μὴ διαδρασιπολίτας,
μήτ' ἀγοραίους, μήτε κοβάλους, ὥσπερ νῦν, μηδὲ πανούργους·
ἀλλὰ πνέοντας δόρυ, καὶ λόγχας, καὶ λευκολόφους τρυφαλείας,
καὶ πήληκας, καὶ κνημῖδας, καὶ θυμοὺς ἑπταβοείους.

Διόνυσος.

καὶ δὴ χωρεῖ τουτὶ τὸ κακόν· κρανοποιῶν αὖ μ' ἐπιτρίψει.

Εὐριπίδης.

σὺ τί δὴ δράσας αὐτοὺς οὕτως γενναίους ἐξεδίδαξας;

1004. Ex hoc loco profecit Antipater Thessal. Epigr. lvii. quod, quia breve est, integrum adponam:

Ὁ τραγικὸν φώνημα καὶ ὀφρυόεσσαν ἀοιδὴν
πυργώσας στιβαρῇ πρῶτος ἐν εὐεπίῃ,
Αἰσχύλος Εὐφορίωνος, Ἐλευσινίης ἑκὰς αἴης
κεῖται, κυδαίνων σήματι Τρινακρίην.

1008. Pro χρὴ cod. habet δεῖ, quæ verba sæpissime commutantur.

1009. νουθεσίας. Vocem hanc, tanquam minus Atticam, damnat Thomas M. Sed frustra est.

1013. τοίνυν οἵους. Sic tres codd. Insertam vulgo particulam solus agnoscit B. Vide supra ad 321.

1018. Primam hujus versus partem Euripidi, alteram Baccho tribuunt impressi, cui totum melius adscribunt membr.

Hic versus totus cum sequente Euripidi tributus est in cod. alter autem sic scriptus est, ut in Oxon. et Vatic.

καὶ σὺ τί δράσας οὕτως αὐτοὺς γενναίους ἐξεδίδαξας;

1019. Vulgo sic legitur hic versus, consentientibus tribus e meis codicibus.

καὶ σὺ τί δὴ δράσας, αὐτοὺς οὕτως ἀνδρείους ἐδίδαξας;

Quæ scriptura in legem commatum anapæsticorum offendit, quam si bis aut ter ad summum apud Comicum violatam reperias, aut ex ineluctabili necessitate id factum, aut labem contraxerunt a librariis hi versus, quos suis singulos locis examinabimus. In Vat. cod. cujus collocationem habuit Kusterus, et in Oxoniensi cujus meminit Bentleius Epist. ad Millium p. 21. legitur:

καὶ σὺ τί δράσας οὕτως αὐτοὺς γενναίους ἐξεδίδαξας;

Eandem lectionem exhibet C. nisi quod pro γενναίους ibi est ἀνδρείους, quod e glossemate ortum videtur. καὶ et δὴ simul in versu stare non possunt: alterutra particula ejicienda erat: tametsi primam tuentur tres memorati codd. alteram, ut magis aptam, præfero. καὶ e præcedente versu male repetitum fuisse videtur. Animadvertendum est frequens librariorum peccatum in omittendis præpositionibus verborum compositorum, cujus plurima jam exempla ostenderunt hæ notæ. Vide ad Lys. 408.

Διόνυσος.

Αἰσχύλε λέξον, μηδ' αὐθαδῶς σεμνυνόμενος χαλέπαινε.

Αἰσχύλος.

δρᾶμα ποιήσας Ἄρεος μεστόν.

Διόνυσος.

ποῖον;

Αἰσχύλος.

τοὺς ΕΠΤ' ΕΠΙ ΘΗΒΑΣ.
ὃ θεασάμενος πᾶς ἄν τις ἀνὴρ ἠράσθη δάϊος εἶναι.

Διόνυσος.

τουτὶ μέν σοι κακὸν εἴργασται· Θηβαίους γὰρ πεποίηκας
ἀνδρειοτέρους εἰς τὸν πόλεμον· καὶ τούτου γ' οὕνεκα τύπτου.

Αἰσχύλος.

ἀλλ' ὑμῖν αὔτ' ἐξῆν ἀσκεῖν· ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τοῦτ' ἐτράπεσθε.
εἶτα διδάξας τοὺς ΠΕΡΣΑΣ, κατὰ ταῦτ' ἐπιθυμεῖν ἐδίδαξα
νικᾷν αἰεὶ τοὺς ἀντιπάλους, κοσμήσας ἔργον ἄριστον.

Διόνυσος.

ἐχάρην γοῦν ἡνίκ' ἀπηγγέλθη ἂν περὶ Δαρείου τεθνεῶτος·

1021. ποῖον; Interrogationem hanc Baccho tribuunt B. C. D. Euripidi vulgo adscripta est.

1023. Θηβαίους πεποίηκας ἀνδρειοτέρους εἰς τὸν πόλεμον. Glossa: τῶν Ἀργείων, ὧν πολὺ κατὰ πόλεμον κλέος. Æschylum vituperat Bacchus, quod in *Septem ad Thebas* dramate Thebanos fortiores Argivis exhibuerit, qui tamen bellica laude Thebanis sint multo clariores; sed alio sensu verba ista accipit Æschylus, inde occasionem sumens Athenienses carpere, ob neglectum bellicarum artium studium.

1025. αὔτ'—Glossa τὰ πολεμικά.

1026. εἶτα διδάξας τοὺς Πέρσας μετὰ τοῦτ', ἐπιθυμεῖν ἐδίδαξα. In hac quæ vulgo obtinet lectione observes velim εἶτα et μετὰ τοῦτ' esse quod mox Æschylo exprobrabitur δὶς ταυτὸν εἰπεῖν. In duobus codd. reperi μετὰ ταῦτ'. Notum est sæpe commutari μετὰ et κατά: inde ad meliorem et veram lectionem conjectura ductus fui:

εἶτα διδάξας τοὺς Πέρσας, κατὰ ταῦτ' ἐπιθυμεῖν ἐδίδαξα.

1027. νικᾷν αἰεί. Sic membr. Reliqui ἀεί.

1028. Vulgo legitur, sine ulla metri forma:

ἐχάρην γοῦν ἡνίκ' ἤκουσα περὶ Δαρείου τοῦ τεθνεῶτος.

ὁ χορὸς δ' εὐθὺς τὼ χεῖρ' ὡδὶ ξυγκρούσας εἶπεν, Ἰαυοῖ.

Αἰσχύλος.

ταῦτά γ' ἄρ' ἄνδρας χρὴ ποιητὰς ἀσκεῖν. σκέψαι γὰρ ἀπ' ἀρχῆς
ὡς ὠφέλιμοι τῶν ποιητῶν οἱ γενναῖοι γεγένηνται.
Ὀρφεὺς μὲν γὰρ τελετάς θ' ἡμῖν κατέδειξε, φόνων τ' ἀπέχεσθαι.
Μουσαῖος δ' ἐξακέσεις τε νόσων, καὶ χρησμούς· Ἡσίοδος δὲ
γῆς ἐργασίας, καρπῶν ὥρας, ἀρότους· ὁ δὲ θεῖος Ὅμηρος
ἀπὸ τοῦ τιμὴν καὶ κλέος ἔσχεν, πλὴν τοῦδ' ὅτι χρήστ' ἐδίδαξε,
τάξεις, ἀρετάς, ὁπλίσεις ἀνδρῶν;

Διόνυσος.

καὶ μὴν οὐ Παντακλέα γε
ἐδίδαξεν ὅμως τὸν σκαιότατον· πρώην γοῦν, ἡνίκ' ἔπεμπεν,
τὸ κράνος πρῶτον περιδησάμενος, τὸν λόφον ἤμελλ' ἐπιδήσειν.

Αἰσχύλος.

ἀλλ' ἄλλους τοι πολλοὺς ἀγαθούς, ὧν ἦν καὶ Λάμαχος ἥρως·
ὅθεν ἡ 'μὴ φρὴν ἀπομαξαμένη πολλὰς ἀρετὰς ἐποίησεν
Πατρόκλων, Τεύκρων, θυμολεόντων, ἵν' ἐπαίροιμ' ἄνδρα πολίτην
ἀντεκτείνειν αὑτὸν τούτοις, ὁπόταν σάλπιγγος ἀκούσῃ.

Nihil differunt tres codd. e quibus fabulam hanc emendavi, nisi quod articulum τοῦ omittunt, et recte quidem. E conjectura reposueram:

ἐχάρην γοῦν ἡνίκ' ἐπήκουσ' ἂν περὶ Δαρείου τεθνεῶτος.

qua scriptura anapæsto saltem consultum erat. Sed nunc e cod. C. genuinam, quæ sua se simplicitate commendat, aptioremque multo lectionem profero.

Cod. ἡνίκ' ἤκουσα περὶ Δαρείου τεθνεῶτος. Optimam lectionem ἡνίκ' ἀπηγγέλθη, unicus dedit codex.

1030. ταῦτά γ' ἄρ. Vulgo γὰρ—

1035. κλέος ἔσχεν. Perperam vulgo ἔσχε, eadem menda, quæ in v. 362. Male inversus vocum ordo in iv. codd. τιμὴν ἔσχε καὶ κλέος. Sunt ejusmodi trajectiones in codd. frequentissimæ, quas ubi observarunt primi editores, voces ad metri legem collocarunt. Sed supererant hujus generis labes adhuc permultæ, quarum aliquot diligentiam meam fugerunt. Quum hisce forte diebus Vespas legerem, obstupui conspecto hoc versu, qui est illius fabulæ 247.

μή που λαθών τις ἡμᾶς ἐμποδὼν κακόν τι δράσῃ.

Veritus fui ne in me aliquid commeruissem mali: illico libros scriptos, impressos adii, in quibus omnibus voces eodem ordine collocatas deprehendi. Sed alias res agebam, dum illa describebam. In sensum enim incurrit legendum esse:

μή που λαθὼν ἡμᾶς τις ἐμποδὼν κακόν τι δράσῃ.

Recte voces in hoc cod. collocatæ: ἀπὸ τοῦ τιμὴν καὶ κλέος ἔσχε. Sed ν paragogicum metri lex requirit.

1042. ὁπόταν σάλπιγγος ἀκούσῃ. Revocant ista mihi verba in memoriam locum Æschyli in S. Th. qui ad hunc diem menda inquinatus fuit. Est ubi de Tydeo Nuntius ad Regem refert, v. 394.

μάχης δ' ἐρῶν,
ἵππος χαλινῶν ὣς κατασθμαίνων, μένει,
ὅστις βοὴν σάλπιγγος ὁρμαίνει μένων.

Quis μένει, μένων duorum continuorum in senariorum fine a poëta esse credat? Scripserat ille procul dubio:

ὅστις βοὴν σάλπιγγος ὁρμαίνει κλύων.

Virgil. Georg. iii. 83.

Tum, si qua sonum procul arma dedere,
stare loco nescit—

ἀλλ', οὐ μὰ Δί', οὐ Φαίδρας ἐποίουν πόρνας, οὐδὲ Σθενεβοίας·
οὐδ' οἶδ' εἰς ἥν τιν' ἐρῶσαν ἐγὼ πώποτ' ἐποίησα γυναῖκα.

Εὐριπίδης.

μὰ Δί', οὐ γὰρ ἐπῆν τῆς Ἀφροδίτης οὐδέν σοι.

Αἰσχύλος.

μηδέ γ' ἐπείη·
ἀλλ' ἐπὶ σοί τοι καὶ τοῖς σοῖσιν πολλὴ πολλοῦ 'πικαθοῖτο.
ὥστε γε καὐτόν σε κατ' οὖν ἔβαλεν.

Διόνυσος.

νὴ τὸν Δία τοῦτό γέ τοι δή.
ἃ γὰρ ἐς τὰς ἀλλοτρίας ἐποίεις, αὐτὸς τούτοισιν ἐπλήγης.

Εὐριπίδης.

καὶ τί βλάπτουσ', ὦ σχέτλι' ἀνδρῶν, τὴν πόλιν αἱ 'μαὶ Σθενέβοιαι;

Αἰσχύλος.

ὅτι γενναίας καὶ γενναίων ἀνδρῶν ἀλόχους ἀνέπεισας
κώνεια πιεῖν, αἰσχυνθείσας διὰ τοὺς σοὺς Βελλεροφόντας.

Εὐριπίδης.

πότερον δ' οὐκ ὄντα λόγον τοῦτον περὶ τῆς Φαίδρας ξυνέθηκα;

Αἰσχύλος.

μὰ Δί', ἀλλ' ὄντ'. ἀλλ' ἀποκρύπτειν χρὴ τὸ πονηρὸν τόν γε ποιητήν,
καὶ μὴ παράγειν, μηδὲ διδάσκειν. τοῖς μὲν γὰρ παιδαρίοισιν

1044. οὐδ' οἶδ' εἰς ἥν τιν' ἐρῶσαν ἐγὼ πώποτ' ἐποίησα γυναῖκα. Sic optime A. C. ut Vat. cod. Kustero adhibitus. Perperam vulgo ἥν τιν' ἂν ἐρῶσαν πώποτ', tribrachy pro pede quatuor temporum posito.

1047. ὥστε γε καὐτόν σε κατ' οὖν ἔβαλεν. Sic membr. ut Vatic. cod. Tmesis est: ὥστε γ' οὖν καὶ αὐτόν σε κατέβαλεν. Vulgo κάτω 'νέβαλεν, quod levi manu Valckenarius emendat ad Hippol. 934. κάτω γ' ἔβαλεν. Sed codicum lectionem præfero. In C. κατουνέβαλεν. Glossa μεμοίχευται γὰρ τὴν γυναῖκα.

Conjunctim scriptum in cod. κατουνέβαλε.

1050. ὅτι γενναίας καὶ γενναίων ἀνδρῶν ἀλόχους. Sic bene iv. codd. quibus accedit Vatic. Perperam primariæ editt. γενναίους καὶ γενναίων. Pejus Phil. Junta, unde reliqui sumserunt γενναίους καὶ γενναίας. In proclivi tamen erat errorem Aldinæ editionis corrigere.

Eadem codicis hujus scriptura est, quæ ceterorum, quam in textu repræsentavimus. Seq. v. male habet πίνειν.

1051. κώνεια πιεῖν. Sic recte membr. ut Vat. cod. Vulgo πίνειν cum versus labe. Prima in πίνειν producitur. Sed quis hoc ignorat? quis ut tales eluat mendas codicum exspectet adsensum. Quis unquam credat Berglerum, virum non indoctum, si ipse edendi Aristophanis curam suscepisset, has sordes in textu relicturum fuisse, postquam genuinæ lectiones e veteri bonoque codice in Kusteri notis prolatæ fuerant?

ἔςι διδάσκαλος, ὅστις φράζει· τοῖς δ' ἡβῶσίν γε ποιηταί.
πάνυ δὴ δεῖ χρηστὰ λέγειν ἡμᾶς.

Εὐριπίδης.

ἢν οὖν σὺ λέγῃς Λυκαβηττοὺς,
καὶ Παρνασῶν ἡμῖν μεγέθη, τοῦτ' ἐςὶ τὸ χρηςὰ διδάσκειν,
ὃν χρὴ φράζειν ἀνθρωπείως;

Αἰσχύλος.

ἀλλ', ὦ κακόδαιμον, ἀνάγκη
μεγάλων γνωμῶν καὶ διανοιῶν ἴσα καὶ τὰ ῥήματα τίκτειν.
κἄλλως εἰκὸς τὸς ἡμιθέους τοῖς ῥήμασι μείζοσι χρῆσθαι.
καὶ γὰρ τοῖς ἱματίοις ἡμῶν χρῶνται πολὺ σεμνοτέροισιν.
ἁ'μοῦ χρηστῶς καταδείξαντος διελυμήνω σύ.

Εὐριπίδης.

τί δράσας;

Αἰσχύλος.

πρῶτον μὲν τοὺς βασιλεύοντας ῥάκι' ἀμπίσχων, ἵν' ἐλεινοὶ
τοῖς ἀνθρώποις φαίνοιντ' εἶναι.

Εὐριπίδης.

τοῦτ' οὖν ἔβλαψα; τί δράσας;

1057. Παρνασῶν, unico σ. Sic iv. codd. et primariæ editt. recte. Sic etiam in Poëtarum Latinorum accuratis editionibus semper legitur. Virgil. Ecl. x. 11.

Nam neque Parnasi vobis juga, nam
neque Pindi—

1062. ἁ'μοῦ, ἃ ἐμοῦ. Duæ vocales per crasin in unam coalescunt, ut produci possit, metro ita flagitante. Perperam in vett. editt. excusum ἃ 'μοῦ: pejus in Kusteriana ἃ ἐμοῦ.

1063. ῥάκι' ἀμπίσχων, ἵν' ἐλεινοὶ—Vulgo legitur ἐλεεινοὶ, syllaba ultra numerum excurrente, ita ut octonarius sit acatalecticus, quo metro Aristophanem nunquam usum fuisse, nec ullum poëtam constat. Jam typis descripta erat hæc fabula, versu sic emendato, quum harum, quibus otium nostrum impendimus, literarum decus et columen DAVID RUHNKENIUS donum mihi misit pretiosissimum, Homericum in Cererem Hymnum, quem præter omnem exspectationem e tenebris Moscuæ erutum ab erudito Germano, egregio illustratum commentario, plaudentibus Musis, in lucem edidit vir præstantissimus. Ibi eandem formam, eodem quo usus sum jure, *licentiam* dixerit Flos Criticorum nostrorum, restituit in hoc versu:

τοῦ δὲ κασίγνηται φωνὴν ἐσάκουσαν ἐλεινὴν,

ubi, ut hic codd. apud Comicum exhibent ἐλεεινὴ, Moscuensis cod. habet ἐλεεινήν. Versus est integræ editionis 283. ad quem formam hanc adstructam videas. In heroico illo versu, sicut in Comici anapæsto, quin ea reponeretur, nulla erat causa: in Sophoclis allegato senario, Philoct. 870.

τλῆναί σ' ἐλεινῶς ὧδε τἀμὰ πήματα.

aliisque ubi occurrit, non ita manifesta causa est, quod alibi expendemus.

1064. φαίνοιντ' εἶναι. In A. B. φαίνονται εἶναι. In C. φαίνοιντο εἶναι. Vulgo φαίνοντ' εἶναι. Sermonis indoles optativum flagitat, quo pacto vitatur etiam diphthongi elisio. In meo cod. hic versus et præcedens omissi sunt. Scripto v. 1062. librarius deflexit oculos ad alterum τί δράσας in fine v. 1064. et intermedia omisit; quod

Αἰσχύλος.

οὐκ οὖν ἐθέλει γε τριηραρχεῖν πλουτῶν οὐδεὶς διὰ ταῦτα,
ἀλλ' ἐν ῥακίοις περιειλόμενος κλάει, καὶ φησὶ πένεσθαι.

Διόνυσος.

νὴ τὴν Δήμητρα, χιτῶνά γ' ἔχων οὔλων ἐρίων ὑπένερθε·
κἂν ταῦτα λέγων ἐξαπατήσῃ, παρὰ τοὺς ἰχθῦς ἀνέκυψεν.

Αἰσχύλος.

εἶτ' αὖ λαλιὰν ἐπιτηδεῦσαι, καὶ στωμυλίαν ἐδίδαξας,
ἣ 'ξεκένωσεν τάς τε παλαίστρας, καὶ τὰς πυγὰς ἐνέτριψε
τῶν μειρακίων ςωμυλλομένων, καὶ τοὺς παράλους ἀνέπεισεν
ἀνταγορεύειν τοῖς ἄρχουσιν. καίτοι τότε γ', ἡνίκ' ἔγω 'ζων,
οὐκ ἠπίςαντ' ἄλλ', ἢ μᾶζαν καλέσαι, καὶ Ῥυππαπαὶ εἰπεῖν.

Διόνυσος.

νὴ τὸν Ἀπόλλω, καὶ προσπαρδεῖν γ' ἐς τὸ ςόμα τῷ θαλάμακι,
καὶ μινθῶσαι τὸν ξύσσιτον, κἀκβὰς τινὰ λωποδυτῆσαι·
νῦν δ' ἀντιλέγει, κοὐκέτ' ἐλαύνει,
καὶ πλεῖ δευρὶ, καὖθις ἐκεῖσ' αὖ.

sæpissime contigit.—τοῦτ' οὖν ἔβλαψα; τί δράσας; Aliter locum hunc accipit Reiskius, sublato interrogandi signo post ἔβλαψα, hac constructione, τοῦτο οὖν δράσας τί ἔβλαψα; meo judicio, melius. Præstaret adhuc τοῦτ' οὖν ἔβλαψά τι δράσας; *Numquid ergo hoc facto damni dedi?*

1065. τριηραρχία munus erat publicum, civibus pro facultatum censu impositum. Qui illud declinare volebant, pauperes se esse causabantur. Vide in hanc rem Petitum de Leg. Att. p. 355. seqq.

1068. παρὰ τοὺς ἰχθῦς. Vide ad Lys. 557. Perspicue in iv. meis codd. παρὰ, scriptum, non περί. Illud agnoscit etiam Scholiastes, siquidem in vocum textus expositione sic habet: παρὰ τοὺς ἰχθῦς ἀνέκυψε.] παρὰ τὰ ἰχθυοπώλια. Quod autem Kusterus ait in Vat. cod. esse περὶ τοὺς ἰχθῦς, id fide illius nititur, qui in ejus usum varietates illius codicis excerpsit. Probabile est eum deceptum fuisse nota compendiaria librariis adhiberi solita pro παρὰ, tenuissimo discrimine ab ea differente, qua περὶ pingebant, quod observavi ad Eurip. Phœn. 893. παρὰ cum accusativo tam in motus significatione, quam absque ea construitur. Vide quæ notavi ad Apollonium ii. 496. p. 76. et 222. Eurip. Phœn. 243.

χορὸς γενοίμαν ἄφοβος
παρὰ μεσόμφαλα γύαλα Φοίβου.

Thesm. 489. ἠρειδόμην παρὰ τὸν ἀγυιᾶ.

1070. τὰς πυγὰς ἐνέτριψε. Qui rhetoricæ, poëticæ, aliisque hujus generis artibus operam dabant, impudicitiæ crimine notantur a Comico, tanquam ætatis flore magistris minerval solventes. Idcirco Praxagora Conc. 112. disertissimos juvenum esse ait, ὅσοι πλεῖστα σποδοῦνται. Hinc facetissimus jocus est in Equit. v. 428.

1073. ῥυππαπαί. Gl. ἐπιφώνημα ναυτικόν.

1075. τὸν ξύσσιτον. Operarum errore in Kusteri editione τῶν, quam mendam religiose servavit editor Batavus novissimus.

1076. Cod. tria verba in infinitivo exhibet, ἀντιλέγειν, ἐλαύνειν, πλεῖν, superscripta primo glossa ἀνέπεισεν αὐτούς. Sincera est ista lectio: sed e proximo repetendum, νῦν δ' οὐκ ἐπίστανται ἄλλο, ἢ ἀντιλέγειν—Inficeta est hoc loco transitio a plurium numero ad singularem. *Nunc autem nihil nisi obloqui, remosque non amplius agere, et huc illuc navigare temere.*

1077. καὖθις ἐκεῖσ' αὖ. Sic ad anapæstici metri legem scribi debuit. Per-

Αι. ποίων δὲ κακῶν οὐκ αἴτιός ἐστ᾽;
οὐ προαγωγοὺς κατέδειξ᾽ οὗτος,
καὶ τικτούσας ἐν τοῖς ἱεροῖς,
καὶ μιγνυμένας τοῖσιν ἀδελφοῖς,
καὶ φασκούσας οὐ ζῆν τὸ ζῆν;
κᾆτ᾽ ἐκ τούτων ἡ πόλις ἡμῶν
ὑπὸ γραμματέων ἀνεμεστώθη,
καὶ βωμολόχων δημοπιθήκων,
ἐξαπατώντων τὸν δῆμον ἀεί·
λαμπάδα δ᾽ οὐδεὶς οἷός τε φέρειν
ὑπ᾽ ἀγυμνασίας ἔτι νυνί.
Δι. μὰ Δί᾽ οὐ δῆθ᾽, ὥστ᾽ ἐπαφαυάνθην
Παναθηναίοισι γελῶν, ὅτε δὴ
βραδὺς ἄνθρωπός τις ἔθει κύψας
λευκὸς, πίων, ὑπολειπόμενος,
καὶ δεινὰ ποιῶν· κᾆθ᾽ οἱ Κεραμῆς
ἐν ταῖσι πύλαις παίουσ᾽ αὐτοῦ
γαστέρα, πλευρὰς, λαγόνας, πυγήν·
ὁ δὲ τυπτόμενος ταῖσι πλατείαις,
ὑποπερδόμενος
φυσῶν τὴν λαμπάδ᾽, ἔφευγε.
Χο. μέγα τὸ πρᾶγμα, πολὺ τὸ νεῖκος, ἁδρὸς ὁ πόλεμος ἔρχεται.

peram vulgo καὖθις ἐκεῖσε. Comico, ut poëtis quibusvis frequentatum αὖθις αὖ. Thesm. 552. 862. Acharn. 854. Supra 304. mox 1234. et multis aliis in locis.

1089. ἐπαφαυάνθην. Sic bene Suidas, quod non adserere solum, sed etiam recipere debebat Kusterus. Librariorum errore vulgo legitur ἀπεφαυάνθην, quod verbi monstrum tuetur quidem Bisetus; sed frustra. Simplex est αὔω, compositum ἀφαύω, bicompositum ἐπαφαύω, ἐπὶ relationem ad causam notante: ἀφαυάνθην γελῶν ἐπὶ τούτῳ, ὅτι.—φαύω, φαυαίνω ne græca quidem sunt. Est boni commatis verbum φαύζω, sed ejus significatio tam a loco Rhesi quem Bisetus profert, quam ab hoc Comici aliena est. Fucum Biseto fecit prava quæ apud Euripidem obtinebat scriptura ante desideratissimi Musgravii editionem, in qua legitur Rhesi v. 322.

ἡνίκ᾽ ἐξώστης Ἄρης
ἔθραυσε λαίφη τῆσδε γῆς μέγας πνέων.

Operarum errore in Kusteri editione excusum οὐ δῆτ᾽ ὥστ᾽. Rursusque v. 1112. οὐκ ἔτ᾽ οὕτω. Neutram mendam corrigere sustinuit Batavus editor.

1093. Κεραμῆς. Perperam A. C. Κεραμεῖς. Sic etiam in B. Sed altera lectio superscripta. Meus perspicue Atticam formam sæpe in codd. obliteratam repræsentat, Κεραμῆς. Vide ad Nub. 210.

1099. Multum se torquet Dukerus in declaratione metrorum hujus strophæ et antistrophæ, deceptus a Scholiasta, qui hic plane delirat. Septimus strophæ dimeter est trochaicus acatalectus:

ὅ τι περ | οὖν ἔ | χετον ἐ | ρίζειν.

Sic etiam qui illi opponitur in antistrophe:

αἱ φυ | σεις τ᾽ ἀλ | λως κρα | τισται.

Qui, malum, prior haberi potuit pro anapæstico, cujus primus pes trium temporum est, quales metrum anapæsticum nullos admittit, sed pedes tantum quatuor temporum: quocirca proceleusmaticum non aversatur, qui tamen infrequens est? Octavus in stropha et in antistropha, quos declaravi, non magis,

χαλεπὸν οὖν ἔργον διαιρεῖν,
ὅταν ὁ μὲν τείνῃ βιαίως,
ὁ δ᾽ ἐπαναστρέφειν δύνηται, κἀπερείδεσθαι τορῶς.
ἀλλὰ μὴ ᾽ν ταυτῷ κάθησθον.
εἰσβολαὶ γάρ εἰσι πολλαὶ χ᾽ ἅτεραι σοφισμάτων.
ὅ τι περ οὖν ἔχετον ἐρίζειν
λέγετον, ἔπιτον, ἀναδέρεσθον,
τά τε παλαιὰ καὶ τὰ καινὰ,
κἀποκινδυνεύετον λεπτόν τι καὶ σοφὸν λέγειν,
εἰ δὲ τοῦτο καταφοβεῖσθον, μή τις ἀμαθία προσῇ
τοῖς θεωμένοισιν, ὡς τὰ
λεπτὰ μὴ γνῶναι λεγόντοιν,
μηδὲν ὀῤῥωδεῖτε τοῦθ᾽· ὡς οὐκ ἔθ᾽ οὕτω ταῦτ᾽ ἔχει.
ἐστρατευμένοι γάρ εἰσι·
βιβλίον τ᾽ ἔχων ἕκαστος μανθάνει τὰ δεξιά·
αἱ φύσεις τ᾽ ἄλλως κράτισται·
νῦν δὲ καὶ παρηκόνηνται.

quam præcedentes, formam anapæstorum habent. Fuit Dukerus vir sane quam doctus, præclaraque, quam in Thucydide præstitit, opera magnam ab eruditis omnibus iniit gratiam: sed metrorum doctrina non satis erat instructus, ut poëtas eodem successu quo historicos tractare posset.

1100. Hic et sequens versus perperam vulgo in unum coaluerunt, ita ut strophe novem tantum sit versuum, tametsi in Kusteri editione præfixus est ei titulus cubitalibus literis ΣΤΡΟΦΗ ΚΩΛΩΝ ί.

1106. λέγετον, ἔπιτον, ἀναδέρεσθον. Est hic versus dimeter trochaicus, ut octavus antistrophæ, seu 1116.

νῦν δὲ καὶ παρηκόνηνται.

Vulgo autem legitur metro jugulato:

λέγετον, ἔπιτον, ἀναδαίρετον.

ubi pes tertius dactylus est, quartus iambus, quorum hic nullo loco recipitur, ille vero paribus locis tantum. Præterea ἀναδαίρετον est plane vox nihili. Quod Comici interpretum nulli suboluerat, id Dawesius intellexit. Sed diu ante eum idem monuerat H. Stephanus Thes. Ind. col. 410. *Ἀναδαίρετον, explicatè, denudatè, et apertè. Ita v. l. ex Aristophane,* SED NON SINE MANIFESTO MENDO. Veteris lexici auctor vocis sensum e glossa aliquatenus assecutus est, sed bis lapsus est, tum quia scripturæ mendam non animadvertit, tum quia verbum modi imperativi pro adverbio habuit. Loci hujus corrigendi frustra conatum cepit Dawesius, eo tantum nomine laudandus, quod vulgatum ἀναδαίρετον ineptum et barbarum esse declaraverit. Codd. iv. habent λέγετον, ἔπιτον, ἀναδέρετον. In B. et D. additum in contextus serie, tanquam auctoris verbum, προφέρετε, quod pars est veteris glossæ. In C. et D. verbo ἀναδέρετον superscripta glossa ἀνακαλύπτετε. Jam vides unde venerit illud ἀναδαίρετον. Qui vel unum Græcum codicem versavit, novit nihil librariis solemnius fuisse permutatione elementorum αι et ε, quæ illi eodem efferebant sono. Sed et illud ipsum ἀναδέρετον, quod sententiæ aptum est, metro non congruit, cui examussim conveniet, si correcto librariorum errore, pro activa mediam formam reposueris, ἀναδέρεσθον. Et hæc est vera poëtæ manus.

ἀναδέρεσθον. Cod. ad verum proxime, ut ceteri, ἀναδέρετον. Sed librario bene sit quod integram descripserit glossam, e qua suspicatus fueram verbum προφέρετε in duorum codd. textum irrepsisse. Sic illa se habet: ἀνακαλύπτετε, καὶ εἰς τὸ μέσον προφέρετε.

1115. αἱ φύσεις τ᾽ ἄλλως. Sic iv. codd. Perperam vulgo pro τε est δέ.

μηδὲν οὖν δείσητον, ἀλλὰ
πάντ' ἐπέξιτον, θεατῶν γ' οὕνεχ', ὡς ὄντων σοφῶν.
Ευ. καὶ μὴν ἐπ' αὐτοὺς τοὺς προλόγους σοι τρέψομαι,
ὅπως τὸ πρῶτον τῆς τραγῳδίας μέρος
πρώτιστον αὐτοῦ βασανιῶ τοῦ δεξιοῦ.
ἀσαφὴς γὰρ ἦν ἐν τῇ φράσει τῶν πραγμάτων.
Δι. καὶ ποῖον αὐτοῦ βασανιεῖς;
Ευ. πολλοὺς πάνυ.
πρῶτον δ' ἐμοὶ τὸν ἐξ Ὀρεστείας λέγε.
Δι. ἄγε δὴ σιώπα πᾶς ἀνήρ. λέγ' Αἰσχύλε.
Αι. ΕΡΜΗ ΧΘΟΝΙΕ, ΠΑΤΡΩ' ΕΠΟΠΤΕΥΩΝ
ΚΡΑΤΗ,
ΣΩΤΗΡ ΓΕΝΟΥ ΜΟΙ, ΞΥΜΜΑΧΟΣ Τ' ΑΙ-
ΤΟΥΜΕΝΩ.
ΗΚΩ ΓΑΡ ΕΣ ΓΗΝ ΤΗΝΔΕ, ΚΑΙ ΚΑΤΕΡ-
ΧΟΜΑΙ.
Δι. τούτων ἔχεις ψέγειν τι;
Ευ. πλεῖν ἢ δώδεκα.
Δι. ἀλλ' οὐδὲ πάντα ταῦτά γ' ἔστ' ἀλλ', ἢ τρία.
Ευ. ἔχει δ' ἕκαστον εἴκοσίν γ' ἁμαρτίας.
Δι. Αἰσχύλε, παραινῶ σοι σιωπᾶν· εἰ δὲ μή,
πρὸς τρισὶν ἰαμβείοισι προσοφείλων φανεῖ.
Αι. ἐγὼ σιωπῶ τῷδ';
Δι. ἐὰν πείθῃ γ' ἐμοί.

1119. καὶ μὴν ἐπ' αὐτοὺς τοὺς προλόγους σοι τρέψομαι. Sic optime membr. In B. D. omisso plane pronomine, προλόγους τρέψομαι. Demum in C. vulgata lectio est προλόγους σου, quæ est absurdissima. Euripides Bacchum alloquitur, ut e versu abhinc secundo, atque etiam tertio liquet; et Bacchus ei respondet. σοι hic eleganter abundat, ut Conc. 136. ἰδού γέ σοι πίνουσι. Sophocles Phil. 261.

ὅδ' εἴμ' ἐγώ σοι κεῖνος, ὃν κλύεις ἴσως—

Similem mendam elui sine librorum ope in Lys. 202. ubi vide not. et ad 1074. Sic locum hunc verterat Berglerus; *Igitur ad prologos tuos me convertam, ut primam tragœdiæ partem primo examinem, quid habeat boni: erat enim obscurus in rebus enunciandis.* Quis non sentit hæc male cohærere? Nam si Euripides Æschylo dicit, *ad prologos tuos me convertam*, addere debet *eras enim obscurus*: non vero *erat*. Tum αὐτοῦ τοῦ δεξιοῦ non significat *quid habeat boni*: sed sciti *illius poëtæ*.

1124. Ὀρεστείας. Sic tres codd. Solus C. ut vulgo Ὀρεστίας. In Thesm. 135. eadem forma est Λυκουργείας. Ex Æschyli Lycurgo versum profert Longinus Sect. xv. p. 102. editionis Lipsiensis:

ἐνθουσιᾷ δὲ δῶμα, βακχεύει στέγη.

1128. ἐς γῆν. Sic iv. codd. hic et infra, ubi eadem repetuntur verba. Impressi minus bene εἰς. Ex hoc Comici loco Stanleius initium Choëphorarum Æschyli, quod desideratur, partim restituit.

1134. ἐγὼ σιωπῶ τῷδ';—ἐὰν πείθῃ γ' ἐμοί. Sic distincte in membr. et optime, quem ad modum vulgo etiam recte expressum v. 1229.

ἐγὼ πρίωμαι τῷδ';—ἐὰν πείθῃ γ' ἐμοί.

Ευ. εὐθὺς γὰρ ἡμάρτηκεν οὐράνιόν γ' ὅσον.
ὁρᾷς ὅτι ληρεῖς.
Δι. ἀλλ' ὀλίγον γ' ἐμοὶ μέλει.
Αι. πῶς φῄς μ' ἁμαρτεῖν;
Ευ. αὖθις ἐξ ἀρχῆς λέγε.
Αι. ΕΡΜΗ ΧΘΟΝΙΕ, ΠΑΤΡΩ' ΕΠΟΠΤΕΥΩΝ
ΚΡΑΤΗ.
Ευ. οὔκουν Ὀρέστης τοῦτ' ἐπὶ τῷ τύμβῳ λέγει
τῷ τοῦ πατρὸς τεθνεῶτος;
Αι. οὐκ ἄλλως λέγω.
Ευ. πότερ' οὖν τὸν Ἑρμῆν, ὡς ὁ πατὴρ ἀπώλετο
αὐτοῦ βιαίως ἐκ γυναικείας χερὸς
δόλοις λαθραίοις, ταῦτ' ἐποπτεύειν ἔφη;
Αι. οὐ δῆτ' ἐκεῖνον, ἀλλὰ τὸν Ἐριούνιον
Ἑρμῆν, Χθόνιον προσεῖπε, κἀδήλου λέγων,
ὁτιὴ πατρῷον τοῦτο κέκτηται γέρας.
Ευ. ἔτι μεῖζον ἐξήμαρτες, ἢ 'γὼ 'βουλόμην·
εἰ γὰρ πατρῷον τὸ χθόνιον ἔχει γέρας---
Δι. οὕτω γ' ἂν εἴη πρὸς πατρὸς τυμβωρύχος.
Αι. Διόνυσε, πίνεις οἶνον οὐκ ἀνθοσμίαν.
Δι. λέγ' ἕτερον αὐτῷ· σὺ δ' ἐπιτήρει τὸ βλάβος.
Αι. ΣΩΤΗΡ ΓΕΝΟΥ ΜΟΙ ΞΥΜΜΑΧΟΣ Τ' ΑΙ-
ΤΟΥΜΕΝΩ.
ΗΚΩ ΓΑΡ ΕΣ ΓΗΝ ΤΗΝΔΕ, ΚΑΙ ΚΑΤΕΡ-
ΧΟΜΑΙ.
Ευ. δὶς ταυτὸν ἡμῖν εἶπεν ὁ σοφὸς Αἰσχύλος.
Δι. πῶς δίς;
Ευ. σκόπει τὸ ῥῆμ'· ἐγὼ δέ σοι φράσω.
ΗΚΩ ΓΑΡ ΕΣ ΓΗΝ, φησὶ, ΚΑΙ ΚΑΤΕΡ-
ΧΟΜΑΙ.

In B. D. scriptum hic ut vulgo legitur: ἐγὼ σιωπῶ τῷδέ γ';—ἂν—In C. non interposita Bacchi persona, τῷδ' ἂν πείθῃ—Lys. 530. σοί γ', ὦ κατάρατε, σιωπῶ 'γώ;

1136. ὁρᾷς ὅτι ληρεῖς. Absurde vulgo hæc verba Æschylo tribuuntur, qui nondum scit quid in suis versibus carpere velit Euripides; ideo mox ab eo percontatur quid in eis peccaverit. Sunt ista Euripidis ad Bacchum, ad quæ hic etiam respondet: ἀλλ' ὀλίγον γ' ἐμοὶ μέλει. Accedit codd. auctoritas. Sunt ista verba in B. D. Euripidi continuata.

1150. Erotianus in Expositione vocum Hippocratis: οἶνος ἀνθοσμίας, ὁ εὐώδης καὶ ἡδύς. ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις καὶ ἐν Θεσμοφοριαζούσαις. Posteriores Thesmophoriazusas intelligit: nam in prioribus, quæ exstant, nomen illud non reperitur.

1155. πῶς δίς; Hoc bene in C. D. Baccho, ut vulgo, tributum: in duobus aliis Æschylo.

ΗΚΩ δὲ ταυτόν ἐστι τῷ ΚΑΤΕΡΧΟΜΑΙ.
Δι. νὴ τὸν Δί', ὥσπερ εἴ τις εἴποι γείτονι,
ΧΡΗΣΟΝ ΣΥ ΜΑΚΤΡΑΝ, ΕΙ ΔΕ ΒΟΥΛΕΙ, ΚΑΡΔΟΠΟΝ.
Αι. οὐ δῆτα τοῦτό γ', ὦ κατεστωμυλμένε
ἄνθρωπε, ταὔτ' ἔστ', ἀλλ' ἄριστ' ἐπῶν ἔχον.
Δι. πῶς δή; δίδαξον γάρ με καθ' ὅ τι δὴ λέγεις.
Αι. ἐλθεῖν μὲν ἐς γῆν ἔσθ', ὅτῳ μετῇ πάτρας·
χωρὶς γὰρ ἄλλης ξυμφορᾶς ἐλήλυθε.
φεύγων δ' ἀνὴρ ἥκει τε καὶ κατέρχεται.
Δι. εὖ, νὴ τὸν Ἀπόλλω. τί σὺ λέγεις, Εὐριπίδη;
Ευ. οὔ φημι τὸν Ὀρέστην κατελθεῖν οἴκαδε·
λάθρᾳ γὰρ ἦλθεν, οὐ πιθὼν τοὺς κυρίους.
Δι. εὖ, νὴ τὸν Ἑρμῆν· ὅ τι λέγεις δ' οὐ μανθάνω.
Ευ. πέραινε τοίνυν ἕτερον.
Δι. ἴθι πέραινε σύ,

1157. ἥκω δὲ—Perperam vulgo ἥκειν, manifesto errore. In meo, bona syntaxi, sed pessundato metro, scriptum est: ἥκειν δὲ ταυτόν ἐστι τῷ κατέρχεσθαι. Haud imperite judicavit librarius utrumque verbum ejusdem modi esse debere: sed ipsa Æschyli verba repetenda erant. In C. hic versus omissus est.

Scripturam hujus et seq. versus dudum sic emendaveram non inspecto Gellii loco quem protulit Kusterus, sed quod in eo præcipuum erat omittens. Dum has notas scribo forte fortuna recordor bonæ operæ quam præstitit idem mihi Gellius ad Thesm. 456. et negligentiæ cujus ibi reum Kusterum egi, et versus hujus fabulæ 356. e Gellio etiam emendati. Illum itaque adeo, experiri cupiens an eum mihi consentientem sim habiturus. Sic autem apud eum l. xiii. cap. 24. Comici versus leguntur:

δὶς ταυτὸν ἡμῖν εἶπεν ὁ σοφὸς Αἰσχύλος.
ἥκω γὰρ εἰς γῆν φησὶ καὶ κατέρχομαι.
ἥκω δὲ ταυτόν ἐστι τῷ κατέρχομαι·
νὴ τὸν Δί', ὥσπερ εἴ τις εἴποι γείτονι,
χρῆσον σὺ μάκτραν, εἰ δὲ βούλει κάρδοπον.

Comico non fecisset injuriam Kusterus, si quæ sunt in his bonæ lectiones, eas illi restituisset.

1158. ὥσπερ εἰ—Vulgo γε inserunt: immo in membr. geminatur: ὥσπερ γ' εἴ τίς γ' εἴποι. Tam a poëta est unum quam alterum.

1161. Vulgo sic legitur hic versus toto pede defectus:

ἄνθρωπε, ταύτῃ 'στ', ἀλλ' ἑτέρως ἔχον.

Meliorem lectionem Kustero suppeditaverat Vat. cod. collatio:

ἄνθρωπε, ταῦτα 'στ', ἀλλ' ἄριστ' ἐπῶν ἔχει.

At vero optima est et sincera, quam dedi e meis:

ἄνθρωπε, ταὔτ' ἔστ', ἀλλ' ἄριστ' ἐπῶν ἔχον.

Tres habent ἔχον: solus B. ἔχει. Tres ταὔτ' bene: solus C. ταῦτ' cum glossa οὕτως. Euripidis criminationi ἥκω ταυτόν ἐστι τῷ κατέρχομαι, et δὶς ταυτὸν ἡμῖν εἶπεν, respondet Æschylus: οὐ δῆτα τοῦτο τὸ αὐτό ἐστιν, ἀλλ' ἔστιν ἄριστα ἔχον τῶν ἐπῶν.—ἐστιν ἔχον valet ἔχει, eleganter in altero membro participio ἔχον posito, ab ἐστιν prioris membri pendente. Sic Pl. 371.

τὸ δ' ἔστιν οὐ τοιοῦτον, ἀλλ' ἑτέρως ἔχον.

minus bene ibi legeretur ἔχει. Scripta jam hac nota animadverto eandem plane quam dedi lectionem esse in editione Bernardi Juntæ, unde enotata fuit in Excerptis Scaligeri. In minoribus Batavis integer saltem senarius legitur:

ἄνθρωπε, ταύτῃ γ' ἐστὶν, ἀλλ' ἑτέρως ἔχον.

Sed hæc lectio ab interpolatore concinnata fuit.

Scriptus in cod. hic versus, ut eum exhibet textus noster.

Αἰσχύλ', ἀνύσας· σὺ δ' ἐς τὸ κακὸν ἀπόβλεπε.
Αι. ΤΥΜΒΟΥ Δ' ΕΠ' ΟΧΘΩ ΤΑΔΕ ΓΕ ΚΗΡΥΣΣΩ ΠΑΤΡΙ
ΚΛΥΕΙΝ, ΑΚΟΥΣΑΙ.
Ευ. τοῦθ' ἕτερον αὖθις λέγει,
ΚΛΥΕΙΝ, ΑΚΟΥΣΑΙ, ταυτὸν ὂν σαφέστατα.
Δι. τεθνηκόσιν γὰρ ἔλεγεν, ὦ μόχθηρε σύ,
οἷς οὐδὲ τρὶς λέγοντες ἐξικνούμεθα.
Αι. σὺ δὲ πῶς ἐποίεις τοὺς προλόγους;
Ευ. ἐγὼ φράσω·
κἄν που δὶς εἴπω ταυτὸν, ἢ στοιβὴν ἴδῃς
ἐνοῦσαν ἔξω τοῦ λόγου, κατάπτυσον.
Δι. ἴθι δή, λέγ'· οὐ γάρ μου 'στὶν ἀλλ' ἀκουστέα
τῶν σῶν προλόγων τῆς ὀρθότητος τῶν ἐπῶν.
Ευ. ΗΝ ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΟΠΡΩΤΟΝ ΕΥΔΑΙΜΩΝ ΑΝΗΡ—
Αι. μὰ τὸν Δί', οὐ δῆτ'· ἀλλὰ κακοδαίμων φύσει,
ὅντινά γε, πρὶν φῦναι μὲν, ὥπόλλων ἔφη
ἀποκτενεῖν τὸν πατέρα, πρὶν καὶ γεγονέναι.
πῶς οὗτος ΗΝ ΤΟΠΡΩΤΟΝ ΕΥΔΑΙΜΩΝ ΑΝΗΡ;

1173. τοῦθ' ἕτερον. Sic quidem codd. sed, ut opinor, mendose. Scribendum ταὖθ' ἕτερον—id est, ἕτερον τὸ αὐτὸ αὖθις λέγει, quod in versione expressi.

1175. τεθνηκόσιν. Perperam vulgo ν finale omissum, cum versus labe: emendata in membranis est scriptura, et in C. quod quum observo, vereor ne stulte diligens videar.

1178. στοιβήν. Gl. σωρείαν λέξεων ἐνοῦσαν ἔξω τοῦ πρέποντος, παρὰ τὸ πρέπον.

1180. οὐ γάρ μου 'στίν. Sensum sic supplet glossa γνῶναι πρὸ τοῦ ἀκοῦσαι, quod paulo longius arcessitum videtur. Quidni? οὐ γάρ μου 'στὶ λέγειν. Rem transegit Berglerus, hæc verba in versione omittendo, qua ratione nihil profecto tutius vel facilius est.

λέγ'· οὐ γάρ μου 'στὶν· ἀλλ' ἀκουστέα. Perperam in cod. ἀκουστέον, neglecto eleganti Atticismo. Subobscurus est hic locus, in quo plenum ad sensum aliquid deficit. Salebram transiluit Berglerus. Ego quod maxime probabile videbatur in versione expressi. Sed aliter sententiam supplet glossa codicis: οὐ γάρ μούστὶ πρὶν ἀκοῦσαι γνῶναι. *Non enim mihi fas est judicare prius quam audierim.* μοὐστὶ accepto pro μοι ἐστί.

1182. εὐδαίμων. Sic optime Vat. cod. quod absque eo etiam reponi poterat ex Æschyli responso: *Non hercle* εὐδαίμων, *sed* κακοδαίμων. Hoc illud sibi opponi flagitat: loci gratiam corrupit, qui e glossa interpolavit vulgatum εὐτυχής. Idem Euripidei prologi vocabulum repetit etiam Bacchus v. 1195. ubi εὐτυχὴς metrum admittere non gravabatur.

1184. ὅντινά γε, πρὶν φῦναι μὲν, ὥπόλλων ἔφη. Sic e membr. edidi, in quibus tamen mendose Ἀπόλλων, versu, ob articuli defectum, claudicante. Eadem plane est scriptura in C. Duo alii, ut vulgo, perversissime:

ὅντινά γε, πρὶν μὲν ἢ φῦναι, Ἀπόλλων ἔφη.

ὥπόλλων est in Vat. cod. cujus scripturam ad eundem modum jam emendaverat Valckenarius ad Eurip. Phœn. p. 539.

Plane eadem cod. scriptura, quam e membr. enotavimus.

Ευ. ΕΙΤ' ΕΓΕΝΕΤ' ΑΥΘΙΣ ΑΘΛΙΩΤΑΤΟΣ ΒΡΟΤΩΝ.
Αι. μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτ', οὐμενοῦν ἐπαύσατο.
πῶς γάρ; ὅτε δὴ πρῶτον μὲν αὐτὸν γενόμενον,
χειμῶνος ὄντος, ἐξέθεσαν ἐν ὀστράκῳ,
ἵνα μὴ 'κτραφεὶς γένοιτο τοῦ πατρὸς φονεύς·
εἶθ' ὡς Πόλυβον ἤῤῥησεν οἰδῶν τὼ πόδε·
ἔπειτα γραῦν ἔγημεν, αὐτὸς ὢν νέος,
καὶ πρός γε τούτοις, τὴν ἑαυτοῦ μητέρα.
εἶτ' ἐξετύφλωσεν αὑτόν.
Δι. εὐδαίμων ἂν ἦν,
εἰ κἀστρατήγησέν γε μετ' Ἐρασινίδου.
Ευ. ληρεῖς· ἐγὼ δὲ τοὺς προλόγους καλῶς ποιῶ.
Αι. καὶ μήν, μὰ τὸν Δί', οὐ κατ' ἔπος γέ σου κνίσω
τὸ ῥῆμ' ἕκαστον, ἀλλὰ σὺν τοῖσιν θεοῖς
ἀπὸ ληκυθίου σοι τοὺς προλόγους διαφθερῶ.
Ευ. ἀπὸ ληκυθίου σὺ τοὺς ἐμούς;
Αι. ἑνὸς μόνου.
ποιεῖς γὰρ οὕτως, ὥστ' ἐναρμόττειν ἅπαν,
καὶ κῳδάριον, καὶ ληκύθιον, καὶ θυλάκιον,
ἐν τοῖς ἰαμβείοισι. δείξω δ' αὐτίκα.
Ευ. ἰδού, σὺ δείξεις;
Αι. φημί.
Δι. καὶ δὴ χρὴ λέγειν.
Ευ. ΑΙΓΥΠΤΟΣ, 'ΩΣ 'Ο ΠΛΕΙΣΤΟΣ ΕΣΠΑΡΤΑΙ ΛΟΓΟΣ,
ΞΥΝ ΠΑΙΣΙ ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑ ΝΑΥΤΙΛῼ ΠΛΑΤῌ
ΑΡΓΟΣ ΚΑΤΑΣΧΩΝ.
Αι. ληκύθιον ἀπώλεσεν.

1192. ἤῤῥησεν. Gl. μετὰ φθορᾶς ἦλθεν. Est ab ἔῤῥω, cujus verbi vis et significatio in glossis Hesychii satis explicatæ. Futurum Attici a forma contracta derivant: ἐῤῥήσω, ut ξυμπήσω. Vide ad Lys. 459. In eadem fabula v. 1240. οὐκ ἐῤῥήσετ', ὦ ματτυίαι; Ab hoc futuro derivantur cognata tempora ut aoristus hic, et præteritum, Thesm. 1075. ὀχληρά γ' εἰσήῤῥηκας.

1195. εὐδαίμων ἂν ἦν, εἰ—Perperam vulgo et solœce εὐδαίμων ἄρ' ἦν—Nostra lectio perspicue scripta est in B. Vide not. ad Lys. 149. et supra 866.

1197. καλῶς ποιῶ. Superscriptum in C. καλοὺς pro varia lectione.

1200. ἀπὸ ληκυθίου σοι τοὺς—Sic eleganter membr. Inde depravata est vulgata lectio, quam repræsentant C. D. ἀπὸ ληκυθίου σου. Meliorem exhibet B. sed nostræ non præferendam: ἀπὸ ληκυθίου τοὺς σοὺς προλόγους διαφθερῶ.

1206. Initium Archelai Euripidis.

Ευ. τουτὶ τί ἦν τὸ ληκύθιον; οὐ κλαύσεται;
Δι. λέγ' ἕτερον αὐτῷ πρόλογον, ἵνα καὶ γνῶ πάλιν.
Ευ. ΔΙΟΝΥΣΟΣ, ΟΣ ΘΥΡΣΟΙΣΙ ΚΑΙ ΝΕΒΡΩΝ ΔΟΡΑΙΣ
ΚΑΘΑΠΤΟΣ ΕΝ ΠΕΥΚῌΣΙ ΠΑΡΝΑΣΟΝ ΚΑΤΑ
ΠΗΔᾼ ΧΟΡΕΥΩΝ.
Αι. ληκύθιον ἀπώλεσεν.
Δι. οἴμοι πεπλήγμεθ' αὖθις ὑπὸ τῆς ληκύθου.
Ευ. ἀλλ' οὐδὲν ἔσται πρᾶγμα· πρὸς γὰρ τουτονὶ
τὸν πρόλογον οὐχ ἕξει προσάψαι λήκυθον.
ΟΥΚ ΕΣΤΙΝ ΟΣΤΙΣ ΠΑΝΤ' ΑΝΗΡ ΕΥΔΑΙΜΟΝΕΙ·
Η ΓΑΡ ΠΕΦΥΚΩΣ ΕΣΘΛΟΣ, ΟΥΚ ΕΧΕΙ ΒΙΟΝ,
Η ΔΥΣΓΕΝΗΣ ΩΝ.
Αι. ληκύθιον ἀπώλεσεν.
Δι. Εὐριπίδη—
Ευ. τί ἐστιν;
Δι. ὑφέσθαι μοι δοκεῖς.
τὸ ληκύθιον γὰρ τοῦτο πνευσεῖται πολύ.
Ευ. οὐδ' ἄν, μὰ τὴν Δήμητρα, φροντίσαιμί γε·
νυνὶ γὰρ αὐτοῦ τοῦτό γ' ἐκκεκόψεται.
Δι. ἴθι δὴ λέγ' ἕτερον, κἀπέχου τῆς ληκύθου.
Ευ. ΣΙΔΩΝΙΟΝ ΠΟΤ' ΑΣΤΥ ΚΑΔΜΟΣ ΕΚΛΙΠΩΝ ΑΓΗΝΟΡΟΣ ΠΑΙΣ.
Αι. ληκύθιον ἀπώλεσεν.

1209. Hunc versum Euripidi, sequentem Baccho tribuunt tres codd. Soli cod. et C. juxta impressos utrumque Baccho adscribunt.

1211. Initium Hypsipyles Euripidis: tertii versus clausulam profert Scholiastes, παρθένοις ξὺν Δελφίσι. Genuinam formam servarunt membr. πεύκῃσι, de qua vide Valckenario ad Eurip. Phœn. p. 23. et nobis ad Medeam 482. notata. In Lys. 330. vulgo etiam legitur δουλήσω ἀστιζομένη. Παρνασὸν est in iv. codd. ut supra 1057.

1217. Initium Sthenebœæ Euripidis. Tertii versus finem habet Scholiastes πλουσίαν ἀρεῖ πλάκα.

1221. τοῦτο πνευσεῖται. Insertam vulgo particulam γε omittunt tres Regii. πνευσεῖται forma est Dorica Atticis poëtis in futuris mediis frequentata. Vide quæ notavi ad Eurip. Hippol. 1104. Pl. 496. Menander apud Stobæum p. 59. Floril. Grotii:

εἰ τοὺς ἀδικηθέντας, πάτερ, φευξούμεθα.

1224. Hunc versum Baccho recte tribuunt iv. codd. Manifesto in impressis errore Æschylo adscriptus est.

1225. Initium est Euripidis Phryxi. Suppressam alterius versus partem habet Scholiastes, ἵκετ' ἐς Θήβης πέδον.

Δι. ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, ἀποπρίω τὴν λήκυθον,
ἵνα μὴ διακναίσῃ τοὺς προλόγους ἡμῶν.

Ευ. τὸ τί;
ἐγὼ πρίωμαι τῷδ';

Δι. ἐὰν πείθῃ γ' ἐμοί.

Ευ. οὐ δῆτ', ἐπεὶ πολλοὺς προλόγους ἕξω λέγειν,
ἵν' οὗτος οὐχ ἕξει προσάψαι λήκυθον.
ΠΕΛΟΨ 'Ο ΤΑΝΤΑΛΕΙΟΣ ΕΙΣ ΠΙΣΑΝ ΜΟΛΩΝ
ΘΟΑΙΣΙΝ ΙΠΠΟΙΣ.

Αι. ληκύθιον ἀπώλεσεν.

Δι. ὁρᾷς, προσῆψεν αὖθις αὖ τὴν λήκυθον.
ἀλλ', ὦ 'γάθ', ἔτι καὶ νῦν ἀπόδου πάσῃ τέχνῃ·
λήψει γὰρ ὀβολοῦ πάνυ καλήν τε κἀγαθήν.

Ευ. μὰ τὸν Δί' οὔπω γ'· ἔτι γὰρ εἰσί μοι συχνοί.
ΟΙΝΕΥΣ ΠΟΤ' ΕΚ ΓΗΣ.

Αι. ληκύθιον ἀπώλεσεν.

Ευ. ἔασον εἰπεῖν πρῶθ' ὅλον με τὸν στίχον.
ΟΙΝΕΥΣ ΠΟΤ' ΕΚ ΓΗΣ ΠΟΛΥΜΕΤΡΟΝ ΛΑΒΩΝ ΣΤΑΧΥΝ,
ΘΥΩΝ ΑΠΑΡΧΑΣ.

Αι. ληκύθιον ἀπώλεσεν.

Δι. μεταξὺ θύων; καὶ τίς αὔθ' ὑφείλετο;

Ευ. ἔα 'υτὸν, ὦ 'τάν· πρὸς τοδὶ γὰρ εἰπάτω.

ΖΕΥΣ, 'ΩΣ ΛΕΛΕΚΤΑΙ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ ΥΠΟ---

Δι. ἀπολεῖ σ'· ἐρεῖ γὰρ ΛΗΚΥΘΙΟΝ ΑΠΩΛΕΣΕΝ.
τὸ ληκύθιον γὰρ τοῦτ' ἐπὶ τοῖς προλόγοισί σου,
ὥσπερ τὰ σῦκ' ἐπὶ τοῖσιν ὀφθαλμοῖς, ἔφυ.
ἀλλ' ἐς τὰ μέλη, πρὸς τῶν θεῶν, αὐτοῦ τράπου.

Ευ. καὶ μὴν ἔχω γ', ὡς αὐτὸν ἀποδείξω κακὸν
μελοποιὸν ὄντα, καὶ ποιοῦντα ταὔτ' ἀεί.

Χο. τί ποτε πρᾶγμα γενήσεται;
φροντίζειν γὰρ ἔγωγ' ἔχω,
τίν' ἄρα μέμψιν γ' ἐποίσει
ἀνδρὶ τῷ πολὺ πλεῖστα δὴ
καὶ κάλλιστα μέλη ποιή-
σαντι τῶν ἔτι νῦν ὄντων.
θαυμάζω γὰρ ἔγωγ', ὅπη
μέμψεταί ποτε τοῦτον
τὸν βακχεῖον ἄνακτα,
καὶ δέδοιχ' ὑπὲρ αὐτοῦ.

Ευ. πάνυ γε μέλη θαυμαστά· δείξει δὴ τάχα.
εἰς ἓν γὰρ αὐτοῦ πάντα τὰ μέλη ξυντεμῶ.

Δι. καὶ μὴν λογιοῦμαι ταῦτα, τῶν ψήφων λαβών.
(διαύλιον προσαυλεῖ τις)

Ευ. Φθιῶτ' Ἀχιλεῦ, τί ποτ', ἀνδροδάϊκτον ἀκούων,

1227. *ἀποπρίω τὴν λήκυθον.* Hoc Bacchus Euripidi dicit, suadens ei ut pestiferum illum lecythum emat: mox v. 1235. Æschylo suadet, ut eum vendat. Manifestus sensus est: et si forte in verbi significatione hæsitabat Berglerus, quidni Stephani Thesaurum consulebat? non inepte vertisset: *Vende Lecythum. —Quid ita? egone huic vendam?*

1232. Initium est Iphigeniæ in Tauris. *εἰς Πίσαν.* Sic bene A. C. Fœdissima menda vulgo *Πίσσαν.*

1235. *ἀπόδου*, *vende.* Sic perspicue in membr. ut perite emendavit Dawesius. Vulgata lectio *ἀπόδος* alienam hujus loci significationem habet, *redde, restitue.*

1236. *καλήν τε κἀγαθήν.* Hoc ex usu loquendi, et formula qua nihil tritius, reponere quivis potuisset. Sic in iv. codd. Vulgo *καλήν γε κἀγαθήν.*

1238. Est ex prologo Meleagri, cujus hoc erat exordium:

Καλυδὼν μὲν ἥδε γαῖα, Πελοπίας χθονὸς
ἐν ἀντιπόρθμοις, πεδί' ἔχουσ' εὐδαίμονα.
Οἰνεὺς δ' ἀνάσσει τῆσδε γῆς Αἰτωλίας,
Πορθάονος παῖς· ὅς ποτ' Ἀλθαίαν γαμεῖ,
Λήδης ὅμαιμον, Θεστίου δὲ παρθένον.
οὗτός ποτ', ἐκ γῆς πολύμετρον λαβὼν στάχυν,
θύων ἀπαρχὰς, οὐκ ἔθυσεν ἐν μέρει
Ἀρτέμιδι—

1243. *ἔα 'υτὸν, ὦ 'τάν.* Sic perspicue scriptum in B. D. Perperam vulgo *ἔ' αὐτὸν*, tanquam si in *ἔα* elidi posset ultima, quæ longa est. Vide ad Lys. 945. Male in membr. scriptum *ἔα αὐτόν*: pejus in C. *ἔασον αὐτόν.* Poëtæ Attici sæpe in unam syllabam *ἔα* contrahunt. Nub. 932.

δεῦρ' ἴθι, τοῦτον δ' ἔα μαίνεσθαι.

Sophocles Œd. Tyr. 1451.

ἀλλ' ἔα με ναίειν ὄρεσιν ἔνθα κλῄζεται—

Antig. 95.

ἀλλ' ἔα με καὶ τὴν ἐξ ἐμοῦ δυσβουλίαν.

Ut in illis versibus *ἀλλ' ἔα* pes est spondeus, sic *ἀλλ' ἔα 'υτὸν* est antibacchius, qui senarium inchoat. Sic scripserat idem Sophocles in versu Œdipi Colon. vexatissimo 1255. editionis Johnsoni, cujus sensum solus percepit Dawesius, veramque lectionem adseruit, sed prava scribendi ratione obscuratam:

ἀλλ' ἔα 'υτόν. εἰσὶ χ' ἀτέροις γοναὶ κακαί.

Sibi habeant, auferantque secum nugas suas Viri Clarissimi, qui Sophocli adfingere voluerunt, alter *ἀλλ' εὖ τοι* (pro *εὖ τοι*) alter *ἄλις* (pro *ἅλις*) *αὐτόν*: quæ suo loco, ut par est, explodentur.

1244. Initium est prologi Melanippæ sapientis:

Ζεὺς, ὡς λέλεκται τῆς ἀληθείας ὕπο,
Ἕλλην' ἔτικτε—

1257. *ὅπη μέμψεται.* Sic tres codd. Solœce vulgo legitur *μέμψαιτο*, quod habet etiam B. Fœdissimam mendam, si minus e perspecta loquendi ratione, saltem e Scholiasta eluere poterant editores: hic enim metra declarans hunc versum constare ait *ἐκ διτροχαίου, καὶ βακχείου ἢ ἀμφιβράχεος*, quod verum est in nostra lectione, in vulgata secus deprehenditur. Glossa ad seq. v. *τὸν ἔνθεον ἄρχοντα τῶν μελῶν, τὸν ἐκβακχεύοντα ἐν τῇ ποιήσει.*

1258. *μέμψεταί ποτε.* Sic etiam hic cod. ut tres alii.

1263. Versum hunc libri omnes scripti et impressi, etiam posterior editio Veneta, Baccho tribuunt, ita ut typothetæ errore, non Bergleri judicio, adscriptus sit Æschylo in novissima Batava.

1264. Ridiculi hujus centonis duo

ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν;
Ἑρμᾶν μὲν πρόγονον τίομεν γένος οἱ περὶ λίμναν.
ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν.
Δι. δύο σοι κόπω, Αἰσχύλε, τούτω.
Ευ. κύδιστ' Ἀχαιῶν, Ἀτρέως
πολυκοίρανε μάνθανε παῖ.
ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν.
Δι. τρίτος, Αἰσχύλε, σοι κόπος οὗτος.
Ευ. εὐφαμεῖτε μελισσονόμοι
δόμον Ἀρτέμιδος πέλας οἴγειν.
ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν.
κύριός εἰμι θροεῖν ὁσίων κράτος αἴσιον ἀνδρῶν.
ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν.
Δι. ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶν κόπων ὅσον.
ἐγὼ μὲν οὖν ἐς τὸ βαλανεῖον βούλομαι.
ὑπὸ τῶν κόπων γὰρ τὼ νεφρὼ βουβωνιῶ.
Ευ. μή, πρίν γ' ἀκούσῃς χ' ἀτέραν στάσιν μελῶν
ἐκ τῶν κιθαρῳδικῶν νόμων εἰργασμένην.
Δι. ἴθι δὴ πέραινε, καὶ κόπον μὴ προστίθει.
Ευ. ὅπως Ἀχαιῶν

primi versus sunt ex Myrmidonibus Æschyli: tertius est e Psychagogis: quinto et sexto diversam sedem tribuunt veteres Critici: unde essent Aristarchus et Apollonius iguorarunt, aliis ad Telephum, aliis ad Iphigeniam eos referentibus.

1270. μάνθανε παῖ. Sic membr. omisso μου, quod pronomen vulgo inseritur.

1273. εὐφαμεῖτε μελισσονόμοι—Vertit Berglerus: *bona verba dicite apiarii.* Quid, quæso, apiariis rei est cum Dianæ templo? Μελισσονόμοι sunt Melissarum, seu sacerdotum Dianæ præsides. Mulieres fatidicas, quæ in templis ministrabant, μελίσσας dictas fuisse notum est. In C. non δόμον, sed δρόμον scriptum, et ista habetur glossa: εὐφήμως λέγετε οἱ δίκην μελισσῶν νεμόμενοι ἐν τῷδε τῷ τῆς θεᾶς ἄλσει.

1276. ὁσίων ad ἀνδρῶν relatum meliorem sensum dare videtur: vulgo legitur ὅσιον. Sed neutrum sincerum est. In Æschyli Agamemnone, unde hic versus desumtus, exstat v. 104. ὅδιον, quod cur Comicus mutaret nulla erat ratio. Immo ὅσιον ex Asclepiadis interpolatione esse tradit Scholiastes, cujus verba ab exscriptoribus male habita recte emendat Pawius ad Æschyli locum: ἐν τοῖς πλείστοις ΟΔΙΟΝ· Ἀσκληπιάδης δὲ ΟΣΙΟΝ. Illud a lectore reponi velim. In B. κύριός εἰμι λέγειν—Vides glossam pro genuino auctoris verbo. Mox v. 1279. idem cod. in contextus serie exhibet ἐς τὸ βαλανεῖον βούλομαι ἀπελθεῖν. Ultimum verbum glossa est, in C. D. verbis textus superscripta. De hujus verbi et similium frequentissima ellipsi, et Kusteri commento glossam in versum intrudentis, vide Orvillium ad Charit. p. 706. seq.

1284. Parodia est canticorum Æschyli, centonis itidem in modum concinnata e versibus variorum illius dramatum. In Agamemnone v. 109. isti leguntur:

ὅπως Ἀχαιῶν
δίθρονον κράτος, Ἑλλάδος ἥβας
ξύμφρονα ταγὰν,
πέμπει ξὺν δορὶ δίκας πράκτορι
θούριος ὄρνις Τευκρίδ' ἐπ' αἶαν.

E Sphinge desumtus est iste
Σφίγγα δυσαμερίαν, πρύτανιν κύνα, πέμπει.

δίθρονον κράτος, Ἑλλάδος ἥβαν,
τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ,
Σφίγγα δυσαμερίαν, πρύτανιν κύνα, πέμπει,
τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ,
σὺν δορὶ καὶ χερὶ πράκτορι θούριος ὄρνις,
τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ,
κυρεῖν παρασχὼν
ἰταμαῖς κυσὶν ἀεροφοίτοις,
τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ,
τὸ συγκλινὲς ἐπ' Αἴαντι,
τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ.
Δι. τί τὸ φλαττόθρατ τοῦτ' ἐστίν; ἐκ Μαραθῶνος, ἢ
πόθεν ξυνέλεξας ἱμονιοστρόφου μέλη;
Αι. ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν ἐς τὸ καλὸν ἐκ τοῦ καλοῦ
ἤνεγκον αὔθ', ἵνα μὴ τὸν αὐτὸν Φρυνίχῳ
λειμῶνα Μουσῶν ἱερὸν ὀφθείην δρέπων.
οὗτος δ' ἀπὸ πάντων μὲν φέρει πορνιδίων,
σκολιῶν Μελίτου, Καρικῶν αὐλημάτων,

Versus intercalaris unica voce constat a Comico ficta, ad deridendum strepitum inanem verborum Æschyli, ut probabiliter Berglero videtur. Apud Æschylum male vulgo legitur Ἑλλάδος ἥβαν. Stanleius merito ἥβας præferebat, et sic apud Comicum edi oportuit ad vetustissimorum codd. fidem. Quippe in membr. et in C. perspicue scriptum ἥβας, cum glossa in posteriore codice, ἀκμῆς, ἰσχύος, quod doctam plane confirmat Stanleii conjecturam. Cohærent apud Tragicum ταγὰν ξύμφρονα ἥβης Ἑλλάδος. Jocum inde captans Comicus pro ξύμφρονα ταγὰν, alios e Sphinge adsuens versus, substituit πρύτανιν κύνα, σφίγγα δυσαμερίαν: quod ridiculum est et facetum. In cantici fine frustra nexum sententiarum quæras, et probabilem aliquem sensum: de industria hos Æschyli e diversis dramatibus versus coagmentavit Comicus, personandis spectatorum auribus sine ullo animi motu; nisi forte versus ita delegit, ut Atheniensium in memoriam revocaret Tragici cantica quædam, quæ ob nimiam grandiloquentiam et κομποφακελοῤῥημοσύνην in reprehensionem incurrissent. A Græcis nimium recedit latina versio, quam sic reformatam vellem. *Quomodo Achivorum geminum imperium, Hellenicæ pubis,—Sphingem tristificam, rectorem canem mittit,—cum hasta et manu vindice impetuosus ales,—incidere faciens in audaces canes aëra pervagantes,—quod ad Ajacem inclinat: Phlat—*

1300. λειμῶνα Μουσῶν ἱερόν. Sic scribi debuisse statim deprehendit, qui metra primis labris adtigit. Sic est in C. D. Vulgo pessumdato versu et quod ad syntaxin minus eleganter, ἱερῶν.

λειμῶνα Μουσῶν ἱερὸν—Sic etiam cod.

1302. σκολιῶν Μελίτου, Καρικῶν αὐλημάτων. Perperam vulgo καὶ Καρικῶν. A mala manu inserta fuit copula, quæ sermonis venustati et metro officit. Secunda in Μέλιτος longa est, ut observatum fuit supra ad v. 991. *Quis non animadvertit, si* ΚΑΙ *interponatur, multum elegantiæ loco decedere? nam tota sententia progreditur sine aliqua particula, qua membra copulentur. Sed, ut nullus dubitandi locus relinquatur amplius, hic ipse versus citatur a Suida in Μέλιτος, nec ibi apparet* ΚΑΙ. Verba sunt Bentleii in Dissertatione Phalaridea de Origine Tragœdiæ p. 168. Istud καὶ plane abest in membr. et in meo: primo scriptum fuit in C. postea litura inductum, ut vix appareat quid prius scriptum fuerit.

σκολιῶν Μελίτου, Καρικῶν αὐλημάτων.

θρήνων, χορείων. τάχα δὲ δηλωθήσεται.
ἐνεγκάτω τις τὸ λύριον. καί τοι τί δεῖ
λύρας ἐπὶ τοῦτον; ποῦ 'στιν ἡ τοῖς ὀστράκοις
αὕτη κροτοῦσα; δεῦρο Μοῦσ' Εὐριπίδου,
πρὸς ἥνπερ ἐπιτήδεια τάδ' ἐστ' ᾄδειν μέλη.
Δι. αὕτη ποθ' ἡ Μοῦσ' οὐκ ἐλεσβίαζεν; οὔκ;
Αι. ἀλκυόνες, αἳ παρ' ἀενάοις θαλάσσης
κύμασι στωμύλλετε,
τέγγουσαι νοτεραῖς πτερῶν
ῥανίσι χρόα δροσιζόμεναι·
αἵ θ' ὑπωρόφιοι κατὰ γωνίας
εἰ εἰ εἰ εἰ εἰ εἱλίσσετε δακτύλοις φάλαγγες
ἱστότονα πηνίσματα,
κερκίδος ἀοιδοῦ μελέτας,

Sic etiam quintus hic cod. omisso importuno καί.

1308. οὔκ in fine versus. Vide ad Lys. 873. Vulgo οὔ. In membr. hæc vocula Euripidi tribuitur. De verbo λεσβιάζειν, quod Latinis est *fellare*, digna habet Eustathius, quæ hic proponantur: p. 741. ubi laudato hoc Comici versu, sic pergit l. 20. εἰσὶ βλασφημίαι καὶ ἀπὸ ἐθνῶν, καὶ πόλεων, καὶ δήμων πολλαὶ, ῥηματικῶς πεποιημέναι. ἐθνῶν μὲν, οἷον κιλικίζειν καὶ αἰγυπτιάζειν (Thesm. 922.) τὸ πονηρεύεσθαι. καὶ κρητίζειν, τὸ ψεύδεσθαι. ἐκ πόλεων δὲ, οἷον ΛΕΣΒΙΑΖΕΙΝ τὸ αἰσχροποιεῖν. εἶτα παραγαγόντες Φερεκράτους χρῆσιν ἐν ἰάμβῳ, τὸ
δώσω δέ σοι γυναῖκας ἑπτὰ Λεσβίας,
ἐπάγουσιν ἀμοιβαῖον τὸ
καλόν γε δῶρον ἑπτ' ἔχειν λαικαστρίας.
ὡς τοιούτων οὐσῶν τῶν Λεσβίων γυναικῶν. ἐκ δήμων δὲ βλασφημία, τὸ αἰξωνεύεσθαι, ἤγουν κακολογεῖν. Αἰξωνεῖς γὰρ, δημόται Ἀττικοὶ, σκωπτόμενοι, ὡς κακολόγοι· καθὰ καὶ οἱ Σφήττιοι ἐπὶ ἀγριότητι· ὅθεν ὁ Χαιρεφῶν Σφήττιος ἐσκωπται. In Meretriculam hujus adfinem turpitudinis ludens Martialis, illam exinde *Lesbiam* vocat:

Quod fellas, et aquam potas, nil, Lesbia, peccas.
qua tibi parte opus est, Lesbia, sumis aquam.

1309. Eadem ratione consutus est hic cento e diversis Euripidis canticis, ac superior ille in derisionem Æschyli. Initium traductum ex Iphig. T. v. 1096.

ὄρνις, ἃ παρὰ τὰς πετρίνας
πόντου δειράδας, ἀλκυὼν,
ἔλεγον οἰκτρὸν ἀείδεις.

Locum indicavit Berglerus, ubi paulo infra usus est Euripides verbo εἱλίσσω:

λίμναν θ' εἱλίσσουσαν ὕδωρ
κύκνειον.

Sed aliud quid respexisse videtur Comicus: nam quæ hic profert nimium quantum ab Euripideis illis immutata sunt. ἀενάοις scriptum est in iv. codd.

1316. κερκίδος ἀοιδοῦ μελέτας: appositio est ad πηνίσματα. Præposita vulgo copula gratiam omnem loci corrumpit: eam non agnoscit cod. meus. Sumtus est hic versiculus, teste Scholiasta, ex Euripidis Meleagro. *Radium* ἀοιδὸν, *canorum* appellat, non *quia*, ut ait ille, *textrices inter opus faciundum canere solent*; sed ob stridulum quem edit sonum, dum inter fila staminis trajicitur, cujus soni tanquam musici et jucundi solemne est poëtis græcis laudem adjungere, sicubi pectinis meminerint. Leonidas Tar. Epigr. viii.

τὰν ἄτρια κρινομέναν
κερκίδα, τὰν ἱστῶν μολπάτιδα.

Antipater Sid. Epigr. xxii.

κερκίδα δ' εὔποικτον, ἀηδόνα τὰν ἐν ἐρίθοις,
Βακχυλὶς, εὐκρέκτου ᾧ διέκρινε μίτους.

xxvi.

κερκίδα, τὰν ὀρθρινὰ, χελιδονίδων ἅμα φωνᾷ,
μελπομέναν, ἱστῶν Παλλάδος ἀλκυόνα.

ix. κερκίδα τὰν φιλαοιδὸν Ἀθηναίῃ θέτο

ἵν' ὁ φίλαυλος ἔπαλλε δελφὶς
πρώραις κυανεμβόλοις,
μαντεῖα καὶ σταδίους.
οἰνάνθας γάνος ἀμπέλου,
βότρυος ἕλικα παυσίπονον.
περίβαλλ', ὦ τέκνον, ὠλένας.
ὁρᾷς τὸν πόδα τοῦτον;
Δι. ὁρῶ;
Αι. τί δαί; τοῦτον ὁρᾷς;
Δι. ὁρῶ.
Αι. τοιαῦτα μέντοι σὺ ποιῶν
τολμᾷς τἀμὰ μέλη ψέγειν,
ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον
Κυρήνης μελοποιῶν;
τὰ μὲν μέλη σου ταῦτα· βούλομαι δ' ἔτι
τὸν τῶν μονῳδιῶν διεξελθεῖν τρόπον.
ὦ Νυκτὸς κελαινοφαὴς
ὄρφνα, τίνα μοι δύστανον ὄνειρον
πέμπεις ἐξ ἀφανοῦς, Ἀΐδα πρόπολον,
ψυχὰν ἄψυχον ἔχοντα, μελαίνας
Νυκτὸς παῖδα, φρικώδη δειναν ὄψιν,
μελανονεκυείμονα, φόνια, φόνια δερκόμενον,

Βιττώ.

Hinc illud Virgilii

Arguto tenues percurrens pectine telas.

1317. Hic et seq. versus desumti sunt ex Euripidis Electra, ubi legitur v. 438.

ἵν' ὁ φίλαυλος ἔπαλλε δελφὶς
πρώραις κυανεμβόλοισιν εἱλισσόμενος.

1320. Ex Euripidis versu in Hypsipyle, qui sic ferebatur juxta Scholiastam:

οἰνάνθα φέρει τὸν ἱερὸν βότρυν.

Ex eodem dramate est etiam v. 1322. Simile est quod exstat in Phœnissis v. 314.

ἀμφίβαλλε μαστὸν
ὠλέναισι ματέρος.

In Hypsipyle erant etiam hæc verba: ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον ἄστρον, cujus epitheti significatio apud Tragicum obscura est: sed hic facete Cyrenæ tribuitur, nobili scorto, cujus mentio in Thesm. 98. Omnes illa Veneris figuras exprimebat, quas Philænis, Elephantisque obscenis descripserunt libellis. Supra versu 1301. adversario objecerat Æschylus, eum a quibusvis meretriculis carmina sua sumere.

1331. κελαινοφαής. Sic tres codd. cum primariis editt. In aliis κελαινοφανὴς, quod est etiam in C. Conficta hæc ad imitationem monodias Hecubæ in cognomine dramate, v. 68. ὦ στεροπὰ Διός—Propter voces νυκτὸς ὄρφνα putat Berglerus respexisse etiam Comicum ad illa Iphig. in T. 151.

οἵαν ἰδόμαν ὄψιν ὀνείρων
νυκτὸς, τᾶς ἐξῆλθ' ὄρφνα.

Versus digessi, ut sunt in membr. e quibus et ex meo Doricam formam δύστανον recepi.

κελαινοφαὴς, et δύστανον in seq. v. agnoscit etiam hic cod.

1333. πρόπολον. Sic membr. et B. Vulgo πρόσπολον.

μεγάλους ὄνυχας ἔχοντα;
ἀλλά μοι, ἀμφίπολοι, λύχνον ἅψατε,
κάλπισί τ' ἐκ ποταμῶν δρόσον ἄρατε, θέρμετε δ' ὕδωρ,
ὡς ἂν θεῖον ὄνειρον ἀποκλύσω.
ἰὼ πόντιε δαῖμον, τοῦτ' ἐκεῖν'· ἰὼ ξύνοικοι,
τάδε τέρατα θεάσασθε.
τὸν ἀλεκτρυόνα μου ξυναρπάσασα
φρούδη Γλύκη. Νύμφαι ὀρεσίγονοι,
ὦ Μανία, ξύλλαβε.
ἐγὼ δ' ἁ τάλαινα προσέχουσ' ἔτυχον
ἐμαυτῆς ἔργοισι, λίνου μεστὸν ἄτρακτον
εἱ εἱ εἱ εἱ εἱ εἱλίσσουσα χεροῖν,
κλωστῆρα ποιοῦσ', ὅπως κνεφαῖος
ἐς τὴν ἀγορὰν φέρουσ' ἀποδοίμαν·
ὁ δ' ἀνέπτατ' ἀνέπτατ' ἐς αἰθέρα
κουφοτάταις πτερύγων ἀκμαῖς·
ἐμοὶ δ' ἄχε' ἄχεα κατέλιπε·
δάκρυα, δάκρυα τ' ἀπ' ὀμμάτων
ἔβαλον, ἔβαλον ἁ τλάμων.
ἀλλ' ὦ Κρῆτες, Ἴδας τέκνα,
τὰ τόξα λαβόντες ἐπαμύνατε,
τὰ κῶλά τ' ἀμπάλλετε, κυκλούμενοι τὴν οἰκίαν.
ἅμα δὲ Δίκτυννα παῖς Ἄρτεμις καλὰ

Cod. nec πρόσπολον, nec πρόπολον agnoscit, sed πρόμολον, qua voce nescio an augeri debeant lexica. Adposita glossa, πρόδρομον, καὶ θανάτου σημαντικόν.

1340. Qui triste insomnium viderant, primo mane se lustrabant marina aut fluviali aqua. Hujus moris exemplum est in Apollonii Argon. iv. 663. ubi viso sub Medeæ et Jasonis adventum somnio exterrita Circe

ἐπιπλομένης ἠοῦς νοτίδεσσι θαλάσσης
ἐγρομένη πλοκάμους τε καὶ εἵματα φαιδρύνεσκε.

1345. Μανία est nomen ancillæ, ut Thesm. 728. a Μάνης deductum, quod est nomen servi.

1346. ἔτυχον. Cod. ἐτύγχανον, itidemque v. 1355. bis ἔβαλλον. v. 1350. ἀποδοίμην ἄν, pro ἀποδοίμαν.

1349. κνεφαῖος. Sic codd. et primariæ editt. tres, quod e Scholiasta reposuit Berglerus. Peccarunt operæ in officina Cratandri κνιφαίος exprimentes, quæ menda in Venetas transiit, et postea male correcta vulgatum peperit κνεφαίως.

1356. Ἴδας, Dorica forma, tres habent codd.

Hic et sequens versus e Cretensibus Euripidis desumti sunt. Glossam nomini κῶλα superscriptam protuli, ut ostenderem veteres Criticos ei non eandem significationem tribuisse quam Bisetus, id est pro *retibus* non accepisse, quibus parum convenire videtur verbum ἀμπάλλετε. Ista notio adscivisset ἀμπετάσατε, ἀμφιβάλλετε vel simile quid.

1358. τὰ κῶλα. Glossa, τοὺς πόδας ὑμῶν.

1359. Vox Ἄρτεμις, quæ forte ex glossa se intrusit, sine ullo dispendio abesse posset.

τὰς κυνίσκας ἔχουσ' ἐλθέτω διὰ δόμων πανταχῆ.
σὺ δ', ὦ Διὸς, διπύρους ἀνέχουσα λαμπάδας
ὀξυτάταιν χεροῖν, Ἑκάτα, παράφηνον ἐς Γλύκης,
ὅπως ἂν εἰσελθοῦσα φωράσω.
Δι. παύσασθον ἤδη τῶν μελῶν.
Αι. κἀμοί γ' ἅλις.
ἐπὶ τὸν σταθμὸν γὰρ αὐτὸν ἀγαγεῖν βούλομαι,
ὅσπερ γ' ἐλέγξει τὴν ποίησιν νῷν μόνος·
τὸ γὰρ βάρος νῷν βασανιεῖ τῶν ῥημάτων.
Δι. ἴτε δεῦρο νῦν, εἴπερ γε δεῖ καὶ τοῦτό με
ἀνδρῶν ποιητῶν τυροπωλῆσαι τέχνην.
Χο. ἐπίπονοί γ' οἱ δεξιοί.
τόδε γὰρ ἕτερον αὖ τέρας
νεοχμὸν, ἀτοπίας πλέων,
ὃ τίς ἂν ἐπενόησεν ἄλλος;
μὰ τὸν, ἐγὼ μὲν οὐδ' ἂν, εἴ τις

1360. διὰ δόμων πανταχῆ. In meo διὰ δόμων ταχύ.

1362. ὀξυτάταιν χεροῖν. Tres codd. ὀξυτάτας ad λαμπάδας relatum, minus bene. Vulgatum habet B. In C. διαπύρους, cum hac glossa: διακαεῖς, ἢ διπύρους, ἤτοι διπλᾶς.

1363. ὅπως ἂν εἰσελθοῦσα φωράσω. Versus est iambicus. Particulam ἄν, quæ vulgo omissa est, exhibent codd. A. C. Rarissime Comicum ὅπως *ut*, sine ἄν adhibere observavi ad Lys. 384. *ut ingressa perscruter ad deprehendendum furtum.* Hac significatione adhibitum verbum φωρᾶν Nub. 499.

1364. Ex hoc senario perperam vulgo duos versus faciunt.

1365. Sic scriptus vulgo hic versus toto deficiente pede:

ἐπὶ τὸν σταθμὸν γὰρ ἀγαγεῖν βούλομαι.

Kusterus e conjectura sic supplet:

ἐπὶ τὸν σταθμόν γ' ὑμᾶς γὰρ ἀγαγεῖν βούλομαι.

parum concinne et falso sensu: Æschylus enim solum Euripidem ad libram ducere vult. Frischlinus ex vi sententiæ bene verterat: *Nunc ad stateram volo virum hunc deducere.* Et illud ipsum est, quod græce dedi, haud quidem e conjectura, quam tamen facile quivis facere poterat, sed e tribus codd. qui versum sic exhibent:

ἐπὶ τὸν σταθμὸν γὰρ αὐτὸν ἀγαγεῖν βούλομαι.

In B. eodem sensu, integroque versu, sed minus modulato:

ἐπὶ τὸν σταθμὸν τοῦτον γὰρ ἀγαγεῖν βούλομαι.

1369. Vulgo sic legitur hic versus, pessumdato metro:

ἀνδρῶν ποιητῶν τυροπωλῆσαι τὴν τέχνην.

Articulum τὴν et sententiam et metrum inutili gravantem onere non agnoscebant membr. nec meus cod. eumque postmodo vidi abesse etiam in C. et in cod. Gl. ἐριοπωλικῶς ζυγῆσαι.

1374. μὰ τὸν—Subauditur Δία, vel Ἀπόλλω, vel Ποσειδῶ, vel alius cujusvis dei nomen, quod religionis ergo supprimebant, qua de re videndi Scholiastes et Spanhemius. Diversa ratione istud μὰ τὸν adhibet Strato in venustissimo Epigr. xliii. ubi nomen dei non supprimit ex usu illo loquendi; sed juraturus se reprimit, inchoatumque non absolvit juramentum.

εἰ μὴ Κλεόνικος ἐλεύσεται, οὐκέτ' ἐκεῖνον
δέξομ' ἐγὼ μελάθροις, οὐ μὰ τὸν . . . .
οὐκ ὀμόσω.

ἔλεγέ μοι τῶν ἐπιτυχόντων,
ἐπιθόμην, ἀλλ' ᾠόμην ἂν
αὐτὸν αὐτὰ ληρεῖν.
Δι. ἴθι νυν, παρίστασθον παρὰ τὼ πλάστιγγ'.
Ευ. ἰδού.
Δι. καὶ λαβομένω, τὸ ῥῆμ' ἑκάτερος εἴπατον,
καὶ μὴ μεθεῖσθον, πρὶν ἂν ἐγὼ σφῷν κοκκύσω.
Ευ. ἐχόμεθα.
Δι. τοὔπος νῦν λέγετον εἰς τὸν σταθμόν.
Ευ. ΕΙΘ' ΩΦΕΛ' ΑΡΓΟΥΣ ΜΗ ΔΙΑΠΤΑΣΘΑΙ
ΣΚΑΦΟΣ.
Αι. ΣΠΕΡΧΕΙΕ ΠΟΤΑΜΕ, ΒΟΥΝΟΜΟΙ Τ' ΕΠΙ-
ΣΤΡΟΦΑΙ.
Δι. κόκκυ. μεθεῖτε. καὶ πολύ γε κατωτέρω
χωρεῖ τὸ τοῦδε.
Ευ. καὶ τί ποτ' ἐστὶ ταἴτιον;
Δι. ὅτι εἰσέθηκε ποταμόν, ἐριοπωλικῶς
ὑγρὸν ποιήσας τοὔπος, ὥσπερ τἄρια·

Ad eundem modum dicebant οὐ μὰ τὴν, quod Hesychius, apud quem perperam excusum οὐ μάτην, exponit οὐκ ἀληθῶς, in quam glossam videndus Bentleius ad Menandri fragm. p. 49.

μὰ τόν. Scholion in margine cod. δέον εἰπεῖν μὰ τὸν Δία, μὰ τὸν εἶπε μόνον. καὶ ἔστι τοῦτο εὐλαβείας ἴδιον, τὸ πεφεισμένως καὶ ἐλλειπτικῶς τοῦ ὅρκου ἅπτεσθαι. Simile exemplum est in Philodemi festivo Epigr. viii.

πέντε δίδωσιν ἑνὸς τῇ δεῖνα ὁ δεῖνα τάλαντα,
καὶ βινεῖ φρίσσων, καί, μὰ τόν, οὐδὲ καλήν.

1376. ἐπιθόμην. Sic recte B. Vulgo reclamante metro ἐπειθόμην. Sunt enim juxta Scholiastem metricum versus isti omnes trochaici. In tertio ποταμὸν pes est trochæus per synizesin duarum vocalium. Non tamen refragarer, si quis mallet versum illum dimetrum iambicum dicere, et duos postremos sic digerere, ut iambici itidem essent:

ἐπιθόμην, ἀλλ' ᾠόμην
ἂν αὐτὸν αὐτὰ ληρεῖν.

1378. ἰδού et mox ἐχόμεθα Æschylo vulgo adscripta, membr. tribuunt Euripidi. Prius in B. tributum Æschylo, posterius Euripidi. De meo cod. nihil est quod referam: nam desunt in eo 154. versus, incipiente lacuna post v. 1369. At in C. personæ multo melius indicatæ, utrique, Æschylo simul et Euripidi tributis illis. Sic plane in fabulis nostris sæpe duæ aut plures personæ simul proloquentes paucis verbis consensum suum significant.

1380. μὴ μεθεῖσθον. Sic juxta impressos membranæ etiam, male. Vetandi particula μὴ verbum aoristi temporis in subjunctivo flagitat. Vide ad Lys. 1036. In B. et C. recte scriptum μεθῆσθον, quod reponi debet.

1381. ἐχόμεθα. Huic verbo, ut et supra voci ἰδού, et vocibus ἤν ἰδού v. 1390. præfixa in cod. duplex persona simul loquentium Æschyli et Euripidis.

εἰς τὸν σταθμόν. Sic tres Regii. Vulgo ἐπὶ τὸν σταθμὸν, eadem præpositionum commutatione quæ observata fuit supra ad vers. 620.

1382. Euripidis versus initium est Medeæ: Æschyli versus erat in illius Philoctete.

1386. ὅτι εἰσέθηκε. Sic tres Regii. Perperam vulgo ὅτ' εἰσέθηκε.

σὺ δ' εἰσέθηκας τοὔπος ἐπτερωμένον.
Ευ. ἀλλ' ἕτερον εἰπάτω τι, κἀντιστησάτω.
Δι. λάβεσθε τοίνυν αὖθις.
Ευ. ἤν ἰδού.
Δι. λέγε.
Ευ. ΟΥΚ ΕΣΤΙ ΠΕΙΘΟΥΣ ΙΕΡΟΝ ΑΛΛΟ, ΠΛΗΝ
ΛΟΓΟΣ.
Αι. ΜΟΝΟΣ ΘΕΩΝ ΓΑΡ ΘΑΝΑΤΟΣ ΟΥ ΔΩΡΩΝ
ΕΡᾼ.
Δι. μεθεῖτε, μεθεῖτε· καὶ τὸ τοῦδέ γ' αὖ ῥέπει.
θάνατον γὰρ εἰσέθηκε βαρύτατον κακῶν.
Ευ. ἐγὼ δὲ πειθώ γ', ἔπος ἄριστ' εἰρημένον.
Δι. πειθὼ δὲ κοῦφόν ἐστι, καὶ νοῦν οὐκ ἔχον.
ἀλλ' ἕτερον αὖ ζήτει τι τῶν βαρυστάθμων,
ὅ τι σοι καθέλξει, καρτερόν τε καὶ μέγα.
Ευ. φέρε ποῦ τοιοῦτο δῆτά μοι 'στί; ποῦ φράσω;
Δι. βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέτταρα.
λέγοιτ' ἄν, ὡς αὕτη 'στὶ λοιπὴ σφῷν στάσις.
Ευ. ΣΙΔΗΡΟΒΡΙΘΕΣ Τ' ΕΛΑΒΕ ΔΕΞΙᾼ ΞΥΛΟΝ.

1390. ἤν ἰδού. His vocibus rursus in C. duplex præposita persona Æschyli et Euripidis: solius Æschyli in membr.

1391. Versus est ex Antigone Euripidis: sequens ex Æschyli Niobe, juxta Scholiastem: nam qui plenius Æschyli fragmentum protulerunt Stobæus et Eustathius dramatis non meminere. Versus ipsos subjungam cum Grotii versione:

Μόνος θεῶν γὰρ Θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ.
οὐδ' ἄν τι θύων οὐδ' ἐπισπένδων λάβοις·
οὐδ' ἐστὶ βωμός, οὐδὲ παιωνίζεται·
μόνου δὲ Πειθὼ δαιμόνων ἀποστατεῖ.

Nescit Deûm Mors una muneribus capi:
non sanguis illi, non merum templo fluit,
non dulce resonat carmen, aut aræ calent.
hanc quippe solam Suada non novit Deam.

1397. ζήτει τι τῶν. Nisi ita scriptum sit in C. quod observasse non memini, lectionem hanc nullus agnoscit cod. In membr. mendose ζητεῖτε τῶν. In B. ζήτει τῶν claudicante versu. Demum in quinto cod. reperio ζήτει γε τῶν, quod sincerum esse videtur.

1399. μοι 'στί, est pro μοι ἐστί, et sic excudi debet; quod cum ubivis ob perspicuitatem præstat, tum hic etiam ob euphoniam. Ingratum enim quid sonat quater repetita diphthongus οι.

1400. βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέτταρα. In Euripidis derisionem utitur hoc versu Comicus, quem ille fecerat in Telepho, ubi heroës inducebantur tesseris ludentes, quod episodium, quia theatri risum excitaverat, poëta suppressit. Hic vero idem significat, quod nobis formula e tesserarum etiam ludo desumta, *à vous le dé.*

Hunc versum, veterumque ad eum Criticorum observata illustrat Dan. Souterius in libello de Tabula lusoria et aleatoribus, p. 49.

1402. Versus est ex Euripidis Meleagro: sequens ex Glauco Potniense Æschyli, cujus locum pleniorem profert Scholiastes Euripidis ad Phœn. p. 750. editionis præstantissimi Valckenarii:

ἐφ' ἅρματος γὰρ ἅρμα, καὶ νεκρῷ νεκρός,
ἵπποι δ' ἐφ' ἵπποις ἦσαν ἐμπεφυρμένοι.

Αι. ΕΦ' ΑΡΜΑΤΟΣ ΓΑΡ ΑΡΜΑ, ΚΑΙ ΝΕΚΡΩ ΝΕΚΡΟΣ.
Δι. ἐξηπάτηκεν αὖ σε καὶ νῦν.
Ευ. τῷ τρόπῳ.
Δι. δύ' ἅρματ' εἰσέθηκε καὶ νεκρὼ δύο,
ὡς οὐκ ἂν ἄραιντ' οὐδ' ἑκατὸν Αἰγύπτιοι.
Αι. καὶ μηκέτ' ἔμοιγε κατ' ἔπος, ἀλλ' ἐς τὸν σταθμὸν
αὐτός, τὰ παιδί', ἡ γυνή, Κηφισοφῶν,
ἐμβὰς καθήσθω, ξυλλαβὼν τὰ βιβλία·
ἐγὼ δὲ δύ' ἔπη τῶν ἐμῶν ἐρῶ μόνα.
Δι. ἄνδρες σοφοί, κἀγὼ μὲν αὐτοὺς οὐ κρινῶ.

1405. Cod. δύ' ἅρματ' εἰσήνεγκε.

1405. καὶ νεκρὼ δύο. Vulgo legitur δύω. Atticis δύω usitatum non fuisse observavit Dawesius aurei libelli p. 347. Idem adseruit Valckenarius ad Eurip. Phœn. p. 220. Atticam formam δύο Tragicis sæpe restituendam esse monens, partemque nobilis ex Erechtheo ῥήσεως tantillæ rei ignoratione penitus obscuratam fuisse. Locus quem innuit hic est:

τῇ 'μῇ δὲ παιδὶ στέφανος, ἣ μία μόνη
πόλεως θανοῦσα τῆσδ' ὑπερδοθήσεται,
καὶ τὴν τεκοῦσαν, καὶ σέ, δύο θ' ὁμοσπόρους
σώσει.

Legebatur cum fœdissima sententiæ et metri labe,

καὶ τὴν τεκοῦσαν καὶ σε δύ' ὁμοσπόρους.

In re manifesta summis viris fidem derogandam esse non duxi, ipseque in eorum sententiam concessi ad Eurip. Or. 857. ubi versum ex Helena 1099. prout legi debet, protuli:

μέγας γὰρ οὑγών, καὶ βλέπω δύο ῥοπάς.

At ecce vir longe eruditissimus Regius Professor, qui sibi verba dari non facile patitur, quique callide novit, *quantum inter* DICTA *et* PROBATA *intersit, (vide not. in Soph. El. 1024.)* nos omnes ad ferulam suam revocat in nota ad Soph. Aj. 319. Dawesium reprehendens, quod in senarii Euripidei fine δύο pro δύω reponendum esse statuerit. Jam cupisne scire quo argumento ille ostendat posteriorem formam Atticos non refugisse? Undenam corruptelæ tuendæ potius tela arcessivisset, quam ex ipsius corruptelæ armamentario? Sic solent boni isti homines mendam menda defendere, non animadvertentes vix unicum esse græcum vocabulum, in quo describendo diversis modis non lapsi sint librarii. Versum ex Comici nostri Equitibus protulit 1347. quem sic in impressis legerat:

καὶ νὴ Δία γ', εἰ δύω λεγοίτην ῥήτορε.

Sed discat CLARISSIMUS PROFESSOR versum illum deinceps sic lectum iri:

καὶ νὴ Δία γ', εἰ δύο σοι λεγοίτην ῥήτορε.

Quid mirum, si librorum olim descriptoribus, hominibus imperitis, parumque adtentis, δύω sæpe pro δύο in calamum venerit? Hic in duobus Reg. codd. quos adhibueram, scriptum repereram δύω, quod mihi scrupulum non injecit, nec in mora fuit, quin Atticam formam reponerem. Demum in C. qui codex majoribus exaratus est calami ductibus, perspicue quantum potest scriptum reperio ΔΥΟ. Hoc tibicine non indigebat mea emendatio.

1408. αὐτός, τὰ παιδί', ἡ γυνή, Κηφισοφῶν. Omnis Veneris expertium mala librariorum manus gratiam hujus versus corruperat, copulam inserendo, quæ nulla, aut saltem triplex esse debebat. Sic enim vulgo legitur:

αὐτός, τὰ παιδία, χ' ἡ γυνή, Κηφισοφῶν.

In B. χ' ἡ γυνὴ χῷ Κηφισοφῶν. Posteriorem copulam metrum admittere gravatur, utramque respuit sermonis venustas. Eleganter supra v. 587. Bacchus ait:

πρόῤῥιζος αὐτός, ἡ γυνή, τὰ παιδία,
κάκιστ' ἀπολοίμην—

Confer notam ad v. 1302. Quum sic a me fuisset editum, idem etiam Reiskio placuisse vidi.

Hic cod. ut B. habet, τὰ παιδία, χ' ἡ γυνή, χῷ Κηφισοφῶν.

1411. ἄνδρες σοφοί. Sic tres Regii cum Vaticano et primariis editt. Quod vulgo nunc legitur φίλοι primum editum fuit in officina Phil. Juntæ, nescio unde: sed mutationis causam deprehendere mihi videor. Verba hæc corrector esse credidit in vocativo, et ad chorum directa, ut ea acceperunt etiam interpretes, quos temere secutus sum. Sunt autem in casu recto, subaudito verbo εἰσί. σοφοὶ retinuit prior Basileensis, et ex ea servatum fuit in utraque Veneta. Illud φίλοι prorsus auctoritate caret.

Male hic cod. ἄνδρες φίλοι, quod in alio nullo repereram.

1417. πύθεσθε. Gl. ἀκούσατε.—ταδί. In C. τοδί.

1418. τοῦ χάριν; Hæc interrogatio in tribus codd. ut in editt. Bern. Juntæ, Cratandri, et Venetis Plutoni tributa est: in Aldina prorsus omissa persona: in recentioribus adscriptus Æschylus: mihi Euripides, idque, ut reor, verisimilius: eum enim, tanquam petulantem et protervum, priorem semper in verba erumpere facit Comicus. Ejusdem debet esse personæ hæc percunctatio ac altera vers. 1424. ἔχει δὲ περὶ αὐτοῦ τίνα γνώμην. Posteriorem Æschylo duo codd. tribuunt: unus cui consentio, Euripidi.

τοῦ χάριν. Adscripta in cod. Plutonis persona.

1420. ὁπότερος οὖν ἂν—Vulgo inversæ voculæ cum metri labe, ἂν οὖν. Nihil ab impressis differebant prius inspecti codd. Nunc demum in C. quem restitui vocum ordinem reperio.

ὁπότερος οὖν ἂν—Sic etiam in hoc cod.

1424. In hoc cod. ut in membr. tributa hæc percontatio Æschylo. Melius, ut mihi videtur in B. adscripta Euripidis persona.

1425. Sumtus hic versus, teste Scholiasta, ex Ionis Chii Φρουροῖς. In alio ejusdem Tragici dramate, cui titulus erat Φοῖνιξ ἢ Καινεὺς erat heroicus iste versus, quem in rem suam traduxit Comicus supra v. 706.

εἰ δ' ἐγὼ ὀρθὸς ἰδεῖν βίον ἀνέρος, ὦ πολῖται.

de Ione Chio videndus Bentleius in Epist. ad Millium.

1428. μάλα δέ γε βλάπτειν ταχύς. Sic B. juxta impressos: A. C. μεγάλα

οὐ γὰρ δι' ἔχθρας οὐδετέρῳ γενήσομαι.
τὸν μὲν γὰρ ἡγοῦμαι σοφόν, τῷ δ' ἥδομαι.
Πλ. οὐδὲν ἄρα πράξεις, ὧνπερ ἦλθες οὕνεκα.
Δι. ἐὰν δὲ κρίνω;
Πλ. τὸν ἕτερον λαβὼν ἄπει,
ὁπότερον ἂν κρίνῃς, ἵν' ἔλθῃς μὴ μάτην.
Δι. εὐδαιμονοίης. φέρε, πύθεσθέ μου ταδί.
ἐγὼ κατῆλθον ἐπὶ ποιητήν.
Ευ. τοῦ χάριν;
Δι. ἵν' ἡ πόλις σωθεῖσα τοὺς χοροὺς ἄγῃ.
ὁπότερος οὖν ἂν τῇ πόλει παραινέσειν
μέλλει τι χρηστόν, τοῦτον ἄξειν μοι δοκῶ.
πρῶτον μὲν οὖν περὶ Ἀλκιβιάδου τίν' ἔχετον
γνώμην ἑκάτερος; ἡ πόλις γὰρ δυστοκεῖ.
Ευ. ἔχει δὲ περὶ αὐτοῦ τίνα γνώμην;
Δι. τίνα;
ποθεῖ μέν, ἐχθαίρει δέ, βούλεται δ' ἔχειν.
ἀλλ' ὅ τι νοεῖτον, εἴπατον τούτου πέρι.
Ευ. μισῶ πολίτην, ὅστις ὠφελεῖν πάτραν
βραδὺς πέφυκε, μάλα δέ γε βλάπτειν ταχύς,

καὶ πόριμον αὐτῷ, τῇ πόλει δ' ἀμήχανον.
Δι. εὖ γ', ὦ Πόσειδον· σὺ δὲ τίνα γνώμην ἔχεις;
Αι. οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν·
ἢν δ' ἐκτραφῇ τις, τοῖς τρόποις ὑπηρετεῖν.
Δι. νὴ τὸν Δία τὸν Σωτῆρα, δυσκρίτως γ' ἔχω.
ὁ μὲν σοφῶς γὰρ εἶπεν· ὁ δ' ἕτερος σαφῶς.
ἀλλ' ἔτι μίαν γνώμην ἑκάτερος εἴπατον,
περὶ τῆς πόλεως ἥν τιν' ἔχετον σωτηρίαν.
Ευ. εἴ, τις πτερώσας Κλεόκριτον Κινησίᾳ,
αἴροιεν αὖραι πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα.

δὲ βλάπτειν ταχὺς, ut et Suidas in Σίφνιοι. Vulgatum prætuli, in quo βλάπτειν absolute positum, et μάλα γε ad ταχὺς refertur.

1431. οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν·
ἢν δ' ἐκτραφῇ τις, τοῖς τρόποις ὑπηρετεῖν.

Inter hos versus medius insertus hic comparet in editt. omnibus:

μάλιστα μὲν λέοντα μὴ 'ν πόλει τρέφειν.

Parum emunctæ naris fuerunt, qui fraudem Comico factam statim non olfecerunt; furcillis expulissent suppositicium versum, si tantillum arte critica valuissent. Eum satis damnabat cum suamet ipsius ineptia, tum Plutarchi auctoritas, qui hanc sententiam proferens in Alcibiade p. 21. nullam adulterini versus mentionem facit. Sed qui ante nostram ætatem veteres tractabant poëtas quidvis potius passi fuissent, quam unum alicui versum eximi, etiamsi esset longe absurdissimus. Et sunt etiamnum boni viri, coævis suis adeo iniqui, ut si solœcismum quempiam atrocissimum perite emendemus, nos veterum scripta temerare clamitent: iidemque, si media in barbarie insulsus aliquis librarius inter venustos poëtæ versus absoni quid INFERCIERIT, id pro genuino haberi volunt: tantum apud eos valet quatuor vel quinque plus minus sæculorum auctoritas. Nec per eos licet a germanis spuria segregare: sin quis id aggrediatur, ei confestim violatæ antiquitatis crimen intentant, quo si me nunc arcessant, tam eis opto ut ineptiarum non damnentur, quam me majestatis absolutum iri confido. Quippe fidejussores habeo tres codd. quorum ne in uno quidem vel tenuissimum apparet vestigium rejecti a me versus. Hic subsistere possem, ut feci in Apollonio ii. 1117. Non tamen frustra satagere videbor, si inquiram quænam fuerit mens hominis, qui non diu multum ante Suidæ ætatem pannum hunc Comico adsuit. Scilicet quia sententiam suam dixerat Euripides tribus conclusam versibus, lepidiorem ille locum futurum credidit, si par Euripidi faceret Æschylus, totidemque versibus suam proponeret sententiam: itaque versum illum labore non magno, sententia nulla cudit. Arreptum eum postea ludimagistri, quum plus sapere quam illius conditor vellent, alius eum Euripidi, alius Baccho, quin etiam alius Choro, tribuere; verecundiores nihil decreverunt. Hoc declarat posterior pars scholii ad hunc locum. Pars prior usque ad verba ἔν τισι bonæ notæ est, et e veterum Criticorum commentariis excerpta; spectatque illa tres Euripidis versus et duos Æschyli, quales eos exhibent codd. et nostra editio. Quæ sequuntur nauci non sunt; et tam versus conditor quam illius interpretes fungi fuere.

Spurium versum, quem e textu ejeci, habet hic cod.

1437. εἴ, τις πτερώσας—Berglerus εἴ τις πτερώσαι cum hac nota. *Est 3. pers. aor. 1. opt. Edd. omnes* εἴ τις πτερώσας. Recte, ô bone, editiones omnes; nec solum eæ, sed etiam codd. omnes: nec aliter poëtam scripsisse manifestum est: nam cum tua tertia persona, priori verbo alterum sine copula subjici non potest: εἴ τις πτερώσαι—καὶ αὖραι αἴροιεν. An loquendi formam alioquin minime insolitam Kusterus tibi non satis declaraverat? Nominativus est absolutus pro genitivo: εἰ, πτερώσαντός τινος Κλεόκριτον Κινησίᾳ,

Δι. γέλοιον ἂν φαίνοιτο· νοῦν δ' ἔχει τίνα;
Ευ. εἰ ναυμαχοῖεν, κᾆτ' ἔχοντες ὀξίδας
ῥαίνοιεν ἐς τὰ βλέφαρα τῶν ἐναντίων.
ἐγὼ μὲν οἶδα, καὶ θέλω φράζειν.
Δι. λέγε.
Ευ. ὅταν τὰ νῦν ἄπιστα πίσθ' ἡγώμεθα,

αὖραι, αὐτοὺς αἴροιεν πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα. Qui tot putidissimas mendas silentio præteriisti, nunc demum corrigere incipis, ut quod non modo sanum, sed etiam elegans est, pervertas et corrumpas! At tibi non ita sum iniquus, quin credam, te ineptam hanc notulam deleturum fuisse, si, antequam prelo subjiceretur, lucubrationem tuam retractavisses. De nominativo et accusativo absolute positis videndus Gregorius de Dial. Att. §. vii. et xxxv. Sæpe dubitari potest utro casu, rectone an quarto, sic positum sic participium neutrum, ut in Lys. v. 13.

εἰρημένον δ' αὐταῖς ἀπαντᾷν ἐνθάδε—

Sed indubitati nominativi exempla ubivis obvia. Vide Valckenarium ad Eurip. Phœn. p. 101. et ad Hippol. v. 23. Sophocl. Antig. 259.

λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐῤῥόθουν κακοὶ,
φύλαξ ἐλέγχων φύλακα.

sed hæc tralaticia sunt. Aristarchum et Apollonium nobiles Grammaticos versum hunc et quatuor sequentes, proindeque etiam vers. 1452. et 1453. tanquam Aristophane indignos obelo notasse refert Scholiastes, quorum Kusterus judicium probat. Utique male cohærent cum reliquis: ideo v. 1442. edidi ἔτερον μὲν οἶδα, pro eo quod in libris omnibus legitur, ἐγὼ μὲν οἶδα. Hoc si quis non probet, septem versus, qui tamen insulsi non sunt, quibusque inest aliquid comicæ lasciviæ, prorsus repudiet, loco sic constituto post v. 1436.

περὶ τῆς πόλεως ἥν τιν' ἔχετον σωτηρίαν.
Εὐριπίδης.
ἐγὼ μὲν οἶδα, καὶ θέλω φράζειν.
Διόνυσος.
λέγε.
Εὐριπίδης.
ὅταν τὰ νῦν ἄπιστα πίσθ' ἡγώμεθα,
τὰ δ' ὄντα πίστ', ἄπιστα.
Διόνυσος.
πῶς; οὐ μανθάνω.
ἀμαθέστερόν πως εἰπὲ καὶ σαφέστερον.
Εὐριπίδης.
εἰ τῶν πολιτῶν, οἷσι νῦν πιστεύομεν,
τούτοις ἀπιστήσαιμεν· οἷς δ' οὐ χρώμεθα,
τούτοισι χρησαίμεσθ', ἴσως σωθεῖμεν ἄν.
εἰ νῦν γε δυστυχοῦμεν ἐν τούτοισι, πῶς
τἀναντία πράττοντες οὐ σωζοίμεσθ' ἄν;
Διόνυσος.
εὖ γ', ὦ Παλάμηδες· ὦ σοφωτάτη φύσις.
τί δαὶ λέγεις σύ;
Αἰσχύλος.
τὴν πόλιν νῦν μοι φράσον—

1440. Vulgo sic legitur hic versus:

εἰ ναυμαχοῖεν ἄν, κατέχοντές τ' ὀξίδας—

In membr. scriptum reperi, ut etiam est in C.

εἰ ναυμαχοῖεν κατέχοντες ὀξίδας—

Inde proclive fuit veram restituere lectionem:

εἰ ναυμαχοῖεν, κᾆτ' ἔχοντες ὀξίδας—

κατὰ et κᾆτα sæpe a librariis commutata fuere, ut observatum fuit ad v. 958. Particula ἂν hic prorsus est inutilis: importuna copula, et aliena significatio verbi κατέχειν. Jam has notas scribens primarias editiones ad manum habeo et Scaligeri Excerpta. Sicubi textus meus a Kusteriano differt, primarias illas inspicio, deinde Scaligeri Excerpta, si forte harum varietates ab eo enotatæ fuerint. Aldina, quam, una excepta, reliquæ omnes expresserunt, vulgatam lectionem habet: Scaliger ad hunc versum nihil. At unica illa, quæ a reliquis dissentit, quænam ea est, quidve habet? Est editio Bern. Juntæ, omnium optima, quam neglexerunt editores omnes, quam Kusterus ne quidem novit, in qua hæc ipsa nostra lectio totidem exstat literis, ne uno apice mutato. Idem jam observavimus supra in v. 1161. Mirari subit qui Bartholomæus Zanettus, cujus ex officina prodiit elegans xi. Comœdiarum editio, Basileensem Cratandri potius expresserit, quam illam Bern. Juntæ. Fueritne jam tum rarior, quæ hodie est rarissima?

Sic scriptus est hic versus in cod.

εἰ ναυμαχοῖεν, κατέχοντές τ' ὀξίδας.

τὰ δ' ὄντα πίστ', ἄπιστα.

Δι. πῶς; οὐ μανθάνω.
ἀμαθέστερόν πως εἰπὲ καὶ σαφέστερον.

Ευ. εἰ τῶν πολιτῶν, οἷσι νῦν πιστεύομεν,
τούτοις ἀπιστήσαιμεν· οἷς δ' οὐ χρώμεθα,
τούτοισι χρησαίμεσθ', ἴσως σωθεῖμεν ἄν,
εἰ νῦν γε δυστυχοῦμεν ἐν τούτοισι, πῶς
τἀναντία πράττοντες οὐ σωζοίμεθ' ἄν;

Δι. εὖ γ', ὦ Παλάμηδες, ὦ σοφωτάτη φύσις,
ταυτὶ πότερ' αὐτὸς εὗρες, ἢ Κηφισοφῶν;

Ευ. ἐγὼ μόνος· τὰς δ' ὀξίδας Κηφισοφῶν.

Δι. τί δαὶ λέγεις σύ;

Αι. τὴν πόλιν νῦν μοι φράσον
πρῶτον, τίσι χρῆται· πότερα τοῖς χρηστοῖς;

Δι. πόθεν;
μισεῖ κάκιστα.

Αι. τοῖς πονηροῖς δ' ἥδεται;

Δι. οὐ δῆτ' ἐκείνη γ', ἀλλὰ χρῆται πρὸς βίαν.

Αι. πῶς οὖν τις ἂν σώσειε τοιαύτην πόλιν,
ᾗ μήτε χλαῖνα, μήτε σισύρα ξυμφέρει;

Δι. εὕρισκε νὴ Δί', εἴπερ ἀναδύσει πάλιν.

Αι. ἐκεῖ φράσαιμ' ἄν· ἐνθαδὶ δ' οὐ βούλομαι.

Δι. μὴ δῆτα σύ γ'· ἀλλ' ἐνθένδ' ἀνίει τἀγαθά.

1448. *ἴσως σωθεῖμεν ἄν.* Sic perite emendavit Dawesius, cujus judicium confirmant codd. A. C. in quibus *σωθείημεν ἄν*, ut apud Suidam in *σαφέστερον*, forma Grammaticis tradi solita, cuique assueti erant librarii, sed quæ Atticis saltem poëtis inusitata fuit. Confer Toupium ad Suidam i. 49. Hic loquendi ratio optativum flagitat, et solœcum est, quod vulgo legitur *ἴσως σωθῶμεν ἄν.*

Hic cod. etiam *ἴσως σωθείημεν ἄν.*

1455. *πόθεν;* Negatio morata per interrogationem. Sic Conc. 976. percunctanti anui: *οὗτος, τί κόπτεις; μῶν ἐμὲ ζητεῖς;* respondet adolescens: *πόθεν;* id est, *οὐδαμῶς*, sed, ut ait Hesychius, *μεθ' ὑποκρίσεως.* Vide Hemsterhusium ad Luciani Tim. p. 115.

1457. *χρῆται πρὸς βίαν.* *Eis uti cogitur: vi utitur coacta.* Acharn. 73. *πρὸς βίαν ἐπίνομεν, cogebamur bibere.* Varii substantivi cum præpositione *πρὸς* adverbiorum vicem sustinent. *πρὸς βίαν, vi: πρὸς ἀνάγκην, vi, necessario: πρὸς καιρὸν, opportune: πρὸς εὐσέβειαν, pie: πρὸς ἡδονὴν, jucunde:* aliaque multa, quæ recensere meum non est; non enim lexicon facio. *πρὸς βίαν* perperam acceperunt Sophoclis interpretes, in Electræ loco, quem bene distinctum dedi, v. 1460.

ὅς, εἴ τις αὐτῶν ἐλπίσιν κεναῖς πάρος
ἐξῄρετ' ἀνδρὸς τοῦδε, νῦν ὁρῶν νεκρὸν,
στόμια δέχηται τἀμὰ, μηδὲ πρὸς βίαν,
ἐμοῦ κολαστοῦ προστυχὼν, φύσῃ φρένας.

ordo est: *μηδὲ, προστυχὼν ἐμοῦ κολαστοῦ, φύσῃ φρένας πρὸς βίαν.* Quod non intellexisse Parisinum Professorem ad eum locum ostendam.

1462. *μὴ δῆτα σύ γ'· ἀλλ' ἐνθένδ' ἄνιει τἀγαθά.* KUSTERUS: *Metri gratia scribendum est ἐνθάδ' ἄνιει, ut recte habet Ms. Vatic.* Itane, ô bone? videamus ergo quibusnam, recepta hac lectione, pedibus incedat versus:

μη δη | τα συγ' αλλ' | ενθαδ' α | νιει | τα | γαθα.

In quarta sede spondeus est: sed concedam tibi iambum esse, quia ignorabas verbum *ἵημι* primam semper producere, ut observavi ad Lys. 157. Quid facies quinto pede, tam misere fracto? *ἐνθάδ'* habet etiam cod. C. sed in duobus aliis, ut in impressis est *ἐνθένδ'*, quod genuinum esse facile deprehendit quicunque metra primoribus labris adtigit.

Αι. τὴν γῆν ὅταν νομίσωσι τὴν τῶν πολεμίων
εἶναι σφετέραν, τὴν δὲ σφετέραν τῶν πολεμίων·
πόρον δὲ τὰς ναῦς, ἀπορίαν δὲ τὸν πόρον.

Δι. εὖ, πλὴν ὁ δικαστὴς αὐτὰ καταπίνει μόνος.

Πλ. κρίνοις ἄν.

Δι. αὕτη σφῷν κρίσις γενήσεται.
αἱρήσομαι γὰρ, ὅνπερ ἡ ψυχὴ θέλει.

Ευ. μεμνημένος νυν τῶν θεῶν, οὓς ὤμοσας,
ἦ μὴν ἀπάξειν μ' οἴκαδ', αἱροῦ τοὺς φίλους.

Δι. Ἡ ΓΛΩΣΣ' ΟΜΩΜΟΚ', Αἰσχύλον δ' αἱρήσομαι.

Ευ. τί δέδρακας, ὦ μιαρώτατ' ἀνθρώπων;

Δι. ἐγώ;
ἔκρινα νικᾶν Αἰσχύλον. τιὴ γὰρ οὔ;

Ευ. αἴσχιστον ἔργον μ' ἐργασάμενος προσβλέπεις;

Δι. τί δ' αἰσχρὸν, ἢν μὴ τοῖσι θεωμένοις δοκῇ;

Ευ. ὦ σχέτλιε, περιόψει με δὴ τεθνηκότα;

Δι. τίς οἶδεν, εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν,

1466. *πλὴν ὁ δικαστής.* Sic duo codd. et primariæ editt. Particulam *γε* nescio unde adsciverunt recentiores, in quibus *πλὴν γ' ὁ*—Pejus in C. et cod. *εὖ γε πλὴν ὁ*—

1469. *μεμνημένος νυν*—Vulgo est *νῦν.* In B. *μεμνημένος νῦν δὴ τῶν*—Vides voculam *δὴ* interpretamentum esse alterius *νυν*, quod olim superscriptum, in textum translatum fuit. Post verba *οὓς ὤμοσας* cod. C. habet in contextus serie *πρὶν κατελθεῖν*: quod aliud glossema est. V. seq. ad *τοὺς φίλους* gl. *ἐμέ.*

1471. *ἡ γλῶσσ'*—Codd. ut impressi, *ἡ γλῶττ'*—Sunt ipsius Euripidis verba, quorum forma mutari non debuit. Versus abhinc secundi in fine codd. etiam habent *οὔ*, perperam.

1475. *τοῖσι θεωμένοις.* Sic membr. Vulgo *τοῖς.* Vide supra ad 286. 772. Est autem hic versus parodia Euripidei versus in Æolo:

τί δ' αἰσχρὸν, ἢν μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκῇ;

Eundem versum salse in Euripidem retorsit Laïs meretrix, cujus dictum ex Machone refert Athenæus p. 582. C. Versus quia faceti sunt, hic subjungam:

Λαΐδα λέγουσι τὴν Κορινθίαν ποτὲ
Εὐριπίδην ἰδοῦσαν ἐν κήπῳ τινὶ
πινακίδα καὶ γραφεῖον ἐξηρτημένον
ἔχοντ', Ἀπόκριναι, φησὶν, ὦ ποιητά μοι,
τί βουλόμενος ἔγραψας ἐν τραγῳδίᾳ
ΕΡΡ' ΑΙΣΧΡΟΠΟΙΕ. καταπλαγεὶς δ' Εὐριπίδης
τὴν τόλμαν αὐτῆς, καὶ γὰρ, ἔφη, τίς μοι δοκεῖς
σύ γ' αἰσχροποιός. ἡ δὲ γελάσασ' ἀπεκρίθη·
τί δ' αἰσχρὸν, ἢν μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκῇ;

Verba ista *ἔρρ' αἰσχροποιὲ* sunt in Euripidis Medea v. 1346.

1477. Parodia est versuum Euripidis in Phrixo, quos servavit Stobæus:

τίς δ' οἶδεν, εἰ ζῆν τοῦθ', ὃ κέκληται θανεῖν,
τὸ ζῆν δὲ θνήσκειν ἐστί; πλὴν ὅμως βροτῶν
νοσοῦσιν οἱ βλέποντες, οἱ δ' ὀλωλότες
οὐδὲν νοσοῦσιν, οὐδὲ κέκτηνται κακά.

τὸ πιεῖν δὲ δειπνεῖν, καὶ τὸ καθεύδειν κώδιον;
Πλ. χωρεῖτε τοίνυν, ὦ Διόνυσ', ἔσω.
Δι. τί δαί;
Πλ. ἵνα ξενίσω σφῶ πρὶν ἀποπλεῖν.
Δι. εὖ τοι λέγεις,
νὴ τὸν Δί'· οὐ γὰρ ἄχθομαι τῷ πράγματι.
Χο. μακάριόν γ' ἀνὴρ ἔχων

Id est, interprete Grotio, Floril. p. 494.
Quis scit morine vivere, atque hoc, vivere
quod nos vocamus, sit mori? hoc certe liquet:
morbis laborat vita; qui summum diem
obiit, miseriis pariter et morbo vacat.

Eadem sententia erat in Euripidis Polyido:
τίς οἶδεν εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν,
τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν κάτω νομίζεται;

et diversis verbis in Hippolyto legitur v. 192.
ἀλλ' ὅ τι τοῦ ζῆν φίλτερον, ἀλλ' ὃ
σκότος ἀμπίσχων κρύπτει νεφέλαις.
δυσέρωτες δὴ φαινόμεθ' ὄντες
τοῦδ', ὅτι τοῦτο στίλβει κατὰ γᾶν,
δι' ἀπειροσύναν ἄλλου βιότου,
κοὐκ ἀπόδειξιν τῶν ὑπὸ γαίας.
μύθοις δ' ἄλλως φερόμεσθα.

1479. *χωρεῖτε τοίνυν, ὦ Διόνυσ', ἔσω.* Sæpe cum vocativo singulari verbum plurale adhibetur, quando ad plures directa oratione, unus tantum compellatur. Lys. 1166. *ἄφετ', ὦ 'γάθ', αὐτοῖς.* *Concedite illis, ô bone.* Sic verti debuit, non vero *ô boni.* Vesp. 975.
ἴθ', ἀντιβολῶ σ', οἰκτείρετ' αὐτὸν, ὦ πάτερ,
καὶ μὴ διαφθείρητε.

Exempla apud Comicum nostrum frequenter obvia. Sic etiam Latini. Terentius Adelph. circa finem:
Nunc adeo si ob eam rem vobis mea vita invisa, Æschine, est,
quia non justa injusta prorsus omnia omnino obsequor,
missa facio: effundite, emite, facite quod vobis lubet.

Soph. Œd. Col. 1104. *προσέλθετ', ὦ παῖ, πατρί.* 1112. *ἐρείσατ', ὦ παῖ, πλευρόν.* 1102. *ὦ τέκνον, ἦ πάρεστον;* Egregie nugatur Heathius ad Philoct. v. 369. *ὦ σχέτλι', ἦ τολμήσατ'*—

1480. *ἵνα ξενίσω σφὼ πρὶν ἀποπλεῖν.—εὖ τοι λέγεις.* Vulgo legitur: *πρίν γ' ἀπελθεῖν.—εὖ λέγεις.* In membr. et C. scriptum *πρὶν ἀποπλεῖν.—εὖ λέγεις.* In B. *πρὶν ἀπελθεῖν.—εὖ λέγεις.* Primo vides particulam *γε* a nullo codice agnosci: nec eam in Vatic. esse, cujus varietas Kustero non satis accurate indicata, quavis sponsione contendam: tum *ἀποπλεῖν* cum Vat. duos Regios, eosque optimos præferre. *ἀπελθεῖν* nihil aliud est quam glossa. Sed laborabat metrum. In *ἀποπλεῖν* ex Comici usu media produci non debet: exciderat syllaba, quam haud infeliciter restituisse me confido: *εὖ τοι λέγεις.* Vide Pac. 934. Plut. 198.

πρὶν ἀποπλεῖν. Sic etiam postremum inspectus cod. Vide not. ad fragmentum xii. Senectutis.

1482. *μακάριόν γ' ἀνὴρ ἔχων.* Kusterus scribendum *μακάριος* ad Vat. cod. fidem censuit: nec tamen dicit an codex ille particulam *γε* habeat necne. In duobus Regiis scriptum repereram *μακάριος ἀνὴρ ἔχων*: eademque plane scriptura est in C. Ob codicum consensum *μακάριος* prætuleram stulte, ut quod res est dicam. Nam illud *μακάριον* longe elegantius non sane correctorem sapit: tuetur id Scholiastes et bene explicat, quod non animadverteram, fuitque procul dubio in codice quo usus est Aldus. Quod ad particulam *γε* attinet, eam retinui, ut hic versus ejusdem cum sequentibus omnibus esset metri, nempe trochaicus: sin omittatur, pro trochaico dimeter erit pæonicus. *μακάριον* hic non solum elegantius est, sed etiam sententiæ melius convenit, quæ generalis est: non enim hoc de Æschylo dicitur, sed absolute: *μακάριόν γε χρῆμά ἐστιν ἀνὴρ ἔχων ξύνεσιν*, quod deinde confirmatur Æschyli exemplo. Nihil frequentius hac ellipsi substantivi *χρῆμα*. Menander apud Bentleium p. 9.
εὑρετικὸν εἶναί φασι τὴν ἐρημίαν.

Ad quem versum vide summi viri observationem. Plena locutio est in Lys. 677.

ξύνεσιν ἠκριβωμένην.
παρὰ δὲ πολλοῖσιν μαθεῖν.
ὅδε γὰρ εὖ φρονεῖν δοκήσας,
πάλιν ἄπεισιν οἴκαδ' αὖθις,
ἐπ' ἀγαθῷ μὲν τοῖς πολίταις,
ἐπ' ἀγαθῷ δὲ τοῖς ἑαυτοῦ
ξυγγενέσι τε καὶ φίλοις,
διὰ τὸ συνετὸς εἶναι.
χαρίεν οὖν, μὴ Σωκράτει
παρακαθήμενον λαλεῖν,
ἀποβαλόντα μουσικὴν,
τά τε μέγιστα παραλιπόντα
τῆς τραγῳδικῆς τέχνης.
τὸ δ' ἐπὶ σεμνοῖσιν λόγοισι
καὶ σκαριφισμοῖσι λήρων
διατριβὴν ἀργὸν ποιεῖσθαι,
παραφρονοῦντος ἀνδρός.

ΠΛΟΥΤΩΝ, ΑΙΣΧΥΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Πλ. ΑΓΕ δὴ χαίρων, Αἰσχύλε, χώρει,
καὶ σῶζε πόλιν τὴν ἡμετέραν
γνώμαις ἀγαθαῖς, καὶ παίδευσον
τοὺς ἀνοήτους· πολλοὶ δ' εἰσίν·
καὶ δὸς τουτὶ Κλεοφῶντι φέρων,
καὶ τουτὶ τοῖσι πορισταῖς,
Μύρμηκί θ' ὁμοῦ καὶ Νικομάχῳ·
τόδε δ' Ἀρχενόμῳ·
καὶ φράζ' αὐτοῖς, ταχέως ἥκειν
ὡς ἐμὲ δευρὶ, καὶ μὴ μέλλειν.

ἀπιθανώτατον γάρ ἐστι χρῆμα κόσμιον γυνή.

Minus eleganter etiam hic cod. *μακάριος ἀνὴρ ἔχων.* In Pl. 782. *ὡς χαλεπόν εἰσιν οἱ φίλοι.* Conc. 236. *χρήματα πορίζειν εὐπορώτατον γυνή.* Et sic passim, adeo ut mirer librarios hic lapsos fuisse.

1484. Supra observavi versus istos trochaicos esse, quorum nonnulli crurifragio multati fuerant. Hic metri lex flagitat *πολλοῖσιν*; v. 1496. *σεμνοῖσιν*: v. 1490. *συνετὸς*, non, ut vulgo, *ξυνετός.* Ista codicibus etiam refragantibus emendari debebant. In A. C. scriptum *συνετός.*

1497. Perperam in C. *σκαρηφισμοῖσι*, cum gl. *σκιαῖς.*

1503. *εἰσίν.* Sic ob metrum scribendum: vulgo *εἰσί.*

1504. *καὶ τουτὶ*—Sic A. C. Vulgo *καὶ τούτους.*

κἂν μὴ ταχέως ἥκωσιν, ἐγὼ,
νὴ τὸν Ἀπόλλω, στίξας αὐτοὺς,
καὶ ξυμποδίσας,
μετ' Ἀδειμάντου τοῦ λευκολόφου
κατὰ γῆς ταχέως ἀποπέμψω.

Αι. ταῦτα ποιήσω· σὺ δὲ τὸν θᾶκον
τὸν ἐμὸν παράδος Σοφοκλεῖ τηρεῖν,
καὶ διασώζειν, ἢν ἄρ' ἐγώ ποτε
δεῦρ' ἀφίκωμαι. τοῦτον γὰρ ἐγὼ
σοφίᾳ κρίνω δεύτερον εἶναι.
μέμνησο δ' ὅπως ὁ πανοῦργος ἀνὴρ,
καὶ ψευδολόγος, καὶ βωμολόχος,
μηδέποτ' εἰς τὸν θᾶκον τὸν ἐμὸν
μηδ' ἄκων ἐγκαθεδεῖται.

Πλ. φαίνετε τοίνυν ὑμεῖς τούτῳ
λαμπάδας ἱερὰς, χἄμα προπέμπετε,
τοῖσιν τούτου τοῦτον μέλεσιν
καὶ μολπαῖσιν κελαδοῦντες.

Χο. πρῶτα μὲν εὐοδίαν ἀγαθὴν ἀπιόντι ποιητῇ
ἐς φάος ὀρνυμένῳ δότε, δαίμονες οἱ κατὰ γαῖαν,

1510. κἂν μὴ ταχέως ἥκωσιν, ἐγὼ— Sic anapæsto constant sui numeri. Vulgo κἂν μὴ ταχέως ἥκωσι. Integer versus erat apud Suidam in δεῦρο, quod Toupius indicavit: eandemque quam restituimus lectionem demum reperimus in C. In B. scriptum ἥκωσιν, sed omissum ἐγώ.

1512. In ξυμποδίσας Atticismum vulgo neglectum servant tres codices.

1513. λευκολόφου videtur hic esse nomen appellativum e nomine proprio per derisionem factum. Adimantus, de quo hic agitur, filius erat Leucolophidæ. Xenophonti Hellen. p. 25. vocatur Ἀδείμαντος ὁ Λευκολοφίδου. Sic enim ibi legendum ad codd. fidem, non, ut perperam editum est, Λευκοφορίδου. Potest tamen etiam accipi pro nomine proprio, siquidem, referente Scholiasta, Eupolis in *Urbibus* Adimantum hunc inducebat sic de se loquentem:

οὐκ ἀργαλέον δῆτ' ἐστὶ πάσχειν τοῦτ' ἐμὲ,
τὸν Λευκολόφου παῖδα;

1515. σὺ δὲ τὸν θᾶκον. Vulgo τὸν θρόνον, glossa in locum genuinæ vocis recepta, et sic corruptis numeris. Vat. cod. teste Kustero, habet θῶκον. Sed hic, ut infra 1522. θᾶκον scribi debuit ex Atticorum usu.

1517. καὶ διασώζειν. Vulgo καὶ σώζειν, profligato metro. Vide not. ad Lys. 408. Mendosi sunt in hoc versu codd. Ab impressis non differunt A. B. In C. τηρεῖν ἐμοὶ καὶ σώζειν.

1522. In membr. recte scriptum θᾶκον: in C. θῶκον: in B. θάκον. Vide quæ de hujus nominis scriptura observavi ad Æschyli Prom. 280. et ad Eurip. Bac. 343. et interpretes ad Luciani Jovem Trag. tom. ii. p. 660. θάκημα est apud Soph. Œd. Col. 1380.

τοιγὰρ τὸ σὸν θάκημα καὶ τοὺς σοὺς θρόνους
κρατοῦσιν—

1526. In vulgata hujus versiculi scriptura nec vola metri nec vestigium est: τοῖς τούτου τοῦτον μέλεσι. Numeros ad membr. fidem restitui. In duobus aliis saltem est τοῖσι, sed bis omissum ν finale. Sequens versus in A. C. omissus. μολπαῖσιν ob metrum scribi debuit.

τῇ τε πόλει μεγάλων ἀγαθῶν ἀγαθὰς ἐπινοίας.
πάγχυ γὰρ ἐκ μεγάλων ἀχέων παυσαίμεθ' ἂν οὕτως,
ἀργαλέων τ' ἐν ὅπλοις ξυνόδων· Κλεοφῶν δὲ μαχέσθω,
κἄλλος ὁ βουλόμενος τούτων πατρίοις ἐν ἀρούραις.

1532. Cleophontem tanquam peregrinum taxavit Comicus supra v. 678. quapropter eum hic pugnare jubet in patrio suo solo, apud Barbaros.

Periit codicis folium, quod quinque ultimos fabulæ versus continebat.

ΤΕΛΟΣ

ΤΩΝ ΒΑΤΡΑΧΩΝ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΠΛΟΥΤΟΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΚΑΡΙΩΝ θεράπων.
ΧΡΕΜΥΛΟΣ δεσπότης.
ΠΛΟΥΤΟΣ.
ΧΟΡΟΣ ΑΓΡΟΙΚΩΝ.
ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ φίλος Χρεμύλου.
ΠΕΝΙΑ.
ΓΥΝΗ Χρεμύλου.
ΔΙΚΑΙΟΣ ΑΝΗΡ.
ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.
ΓΡΑΥΣ.
ΝΕΑΝΙΑΣ.
ΕΡΜΗΣ.
ΙΕΡΕΥΣ ΔΙΟΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

ΒΟΥΛΟΜΕΝΟΣ Ἀριστοφάνης σκῶψαι τοὺς Ἀθηναίους ἀδικίᾳ καὶ συκοφαντίᾳ καὶ τοῖς τοιούτοις συνόντας, καὶ διὰ τοῦτο πλουτοῦντας, πλάττει πρεσβύτην τινὰ γεωργὸν Χρεμύλον τοὔνομα, δίκαιον μὲν ὄντα καὶ τοὺς τρόπους χρηστὸν, πένητα δὲ ἄλλως· ὃς μετά τινος αὐτῷ θεράποντος ἐλθὼν εἰς Ἀπόλλω, ἐρωτᾷ περὶ τοῦ ἰδίου παιδὸς, εἰ χρὴ τουτονὶ τρόπων χρηστῶν ἀμελήσαντα, ἀδικίας ἀντιποιεῖσθαι, καὶ ταυτὰ τοῖς ἄλλοις ἐπιτηδεύειν· ἐπειδήπερ οἱ μὲν τοιοῦτοι ἐπλούτουν· οἱ δὲ τὰ ἀγαθὰ πράττοντες, πένητες ἦσαν, καθάπερ αὐτὸς οὗτος ὁ Χρεμύλος. ἔχρησεν οὖν αὐτῷ ὁ θεὸς σαφὲς μὲν οὐδέν· ὅτῳ δὲ ἐξιὼν ἐντύχοι, τούτῳ ἕπεσθαι. καὶ ὃς γέροντι ἐντυγχάνει τυφλῷ (ἦν δὲ οὗτος ὁ Πλοῦτος) καὶ ἀκολουθεῖ κατὰ τὰς μαντείας, μὴ εἰδὼς ὅτι ὁ Πλοῦτός ἐστι. δυσχεραίνων δὲ ἐπὶ τούτῳ καθ' ἑαυτὸν ὁ θεράπων, μόλις αὐτὸν ἐρωτᾷ, τίνος ἕνεκα τούτῳ ἀκολουθοῦσι. καὶ ὁ Χρεμύλος λέγει αὐτῷ τὴν μαντείαν. ἔπειτα μανθάνουσι παρ' αὐτοῦ τοῦ Πλούτου, ὅστις ἐστὶ, καὶ ὅτου χάριν τυφλὸς ἐγεγόνει παρὰ τοῦ Διός. οἱ δὲ ἀκούσαντες, ἥσθησάν τε, καὶ βουλὴν ἐβουλεύσαντο ἀπαγαγεῖν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ, καὶ τὴν τῶν ὀφθαλμῶν θεραπεῦσαι πήρω-

ARGUMENTUM in duobus tantum codd. exstat; in B. et in meo.

L. 1. τοὺς Ἀθηναίους. Sic meus. Vulgo omissus articulus.

L. 18. παρ' αὐτοῦ τοῦ Πλούτου. Culpari non debebat Kusterus, quod articulum, quem sermonis ratio flagitare videtur, inseruisset, in prioribus editionibus male omissum. Hunc exhibent duo mei codices.

L. 20. βουλὴν ἐβουλεύσαντο. Sic ambo codd. Vulgo βουλὴν ἔσχον.

σιν. καὶ ἵνα τὰ ἐν μέσῳ παρῶ, τάς τε τοῦ Βλεψιδήμε ἀντιλογίας, καὶ τῆς Πενίας αὐτῆς, ἀπήγαγόν τε αὐτὸν ὅτι τάχιστα, καὶ ὑγιᾶ ἐπανήγαγον οἴκαδε· ἐπλούτησάν τε ἱκανῶς, οὐκ αὐτοὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅσοι βίου χρηςοῦ πρόσθεν ἀντεχόμενοι, πένητες ἦσαν.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΠΛΟΥΤΟΣ.

ΚΑΡΙΩΝ, ΧΡΕΜΥΛΟΣ, ΠΛΟΥΤΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Κα. ῼΣ ἀργαλέον πρᾶγμ' ἐστὶν, ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ,
δοῦλον γενέσθαι παραφρονοῦντος δεσπότου.
ἢν γὰρ τὰ βέλτισθ' ὁ θεράπων λέξας τύχῃ,
δόξῃ δὲ μὴ δρᾶν ταῦτα τῷ κεκτημένῳ,
μετέχειν ἀνάγκη τὸν θεράποντα τῶν κακῶν.
τοῦ σώματος γὰρ οὐκ ἐᾷ τὸν κύριον
κρατεῖν ὁ δαίμων, ἀλλὰ τὸν ἐωνημένον.
καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα. τῷ δὲ Λοξίᾳ,
ὃς θεσπιῳδεῖ τρίποδος ἐκ χρυσηλάτου,
μέμψιν δικαίαν μέμφομαι ταύτην, ὅτι
ἰατρὸς ὢν καὶ μάντις, ὥς φασιν, σοφὸς,
μελαγχολῶντ' ἀπέπεμψέ μου τὸν δεσπότην·
ὅστις ἀκολουθεῖ κατόπιν ἀνθρώπου τυφλοῦ,

Integra non exstat in codice hæc fabula, nec quod ejus superest ab eadem scriptum est manu. Scilicet in unum volumen compactæ fuerunt complurium mutilorum codicum reliquiæ. Versus Pluti habentur ibi tantum 787. in trium aut quatuor diversorum codicum collatis foliis. Octo prima continent versus ab initio 239. eleganti manu, nec forte una eademque, scriptos, sed parum emendate, in quibus post v. 87. personæ amplius non sunt notatæ, nec ullæ vocibus superscriptæ glossæ. Sex sequentia folia, e recentiore codice decerpta, quantum ex charta et literarum formis colligere est, partem fabulæ continent a v. 179. usque ad 355. in iis sunt glossæ, adscriptæque personæ. Demum a v. 355. incipit antiquioris peritiorisque manus scriptura, qua exaratæ Ranæ et pars Nubium. Lacuna est post v. 615. usque ad 769. a quo incipit trium quæ supersunt foliorum primum, quibus continetur pars fabulæ, usque ad v. 941. Reliqua desiderantur.

4. ταῦτα. Tres codd. ταυτά. Gloss. ὅμοια τῷ ἔχοντι αὐτόν. Nostram lectionem tuentur Scholiastes et Hemsterhusius.

τοὐναντίον δρῶν, ἢ προσῆκ' αὐτῷ ποιεῖν.
οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα·
οὗτος δ' ἀκολουθεῖ, κἀμὲ προσβιάζεται,
καὶ ταῦτ' ἀποκρινόμενος τοπαράπαν οὐδὲ γρύ.
ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομαι,
ἢν μὴ φράσῃς, ὅ τι τῷδ' ἀκολουθοῦμέν ποτε,
ὦ δέσποτ'· ἀλλά σοι παρέξω πράγματα.
οὐ γάρ με τυπτήσεις, στέφανον ἔχοντά γε.
Χρ. μὰ Δί', ἀλλ' ἀφελὼν τὸν στέφανον, ἢν λυπῇς τί με,
ἵνα μᾶλλον ἀλγῇς.
Κα. λῆρος· οὐ γὰρ παύσομαι,
πρὶν ἂν φράσῃς μοι, τίς ποτ' ἐστὶν οὑτοσί.
εὔνους γὰρ ὤν σοι πυνθάνομαι πάνυ σφόδρα.
Χρ. ἀλλ' οὔ σε κρύψω· τῶν ἐμῶν γὰρ οἰκετῶν
πιστότατον ἡγοῦμαί σε καὶ κλεπτίστατον.
ἐγὼ θεοσεβὴς καὶ δίκαιος ὢν ἀνὴρ
κακῶς ἔπραττον, καὶ πένης ἦν.
Κα. οἶδά τοι.
Χρ. ἕτεροι δ' ἐπλούτουν, ἱερόσυλοι, ῥήτορες,
καὶ συκοφάνται, καὶ πονηροί.
Κα. πείθομαι.
Χρ. ἐπερησόμενος οὖν ᾠχόμην ὡς τὸν θεόν,
τὸν ἐμὸν μὲν αὐτοῦ τοῦ ταλαιπώρου σχεδὸν
ἤδη νομίζων ἐκτετοξεῦσθαι βίον·

17. *ἀποκρινόμενος*. Sic perite legendum esse vidit Bentleius: refertur enim ad proximum *οὗτος*. Codd. etiam ut impressi habent *ἀποκρινομένου*, quod pro genitivo absoluto habuerunt veteres; nec tamen satis illis constitit utro pertineret, an ad proximum herum, an ad remotiorem cœcum hominem. Hoc ostendit glossa codicis mei, *τοῦ τυφλοῦ ἢ τοῦ Χρεμύλου*. Sed queri non poterat servus sibi cœcum non respondere, quem nondum percunctatus fuerat.

27. *κλεπτίστατον* furacissimum. *σχῆμα παρ' ὑπόνοιαν* appellat Scholiastes, quum additurus videretur herus *καὶ εὐνούστατον*. Sed et est in ambiguo lusus. Nam, ut ille quoque observat, *κλεπτίστατον* significare etiam possit *κερδαλέον καὶ συνετόν*: vel *μυστηριακώτατον*. Postremam hanc interpretationem amplexus est Berglerus. Sicque non multum differt ab eo quod Simo apud Terentium initio Andriæ liberto suo dicit:

Nihil istac opus est arte —
sed iis, quas semper in te intellexi sitas
fide et taciturnitate.

Sed nihil hîc agitur quod Chremylus famulum suum silentio tegere cupiat. Melius vertissem, *callidissimum, sollertissimum*. Glossa cod. mei *φρονιμώτατον*. In B. hoc scholion margini adscriptum: *κλεπτίστατον*] *ἢ ὅτι τὸν φρόνιμον οἱ Ἀττικοὶ κλέπτην ἐκάλουν. ἢ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κλεπτῶν τοῦτο φησί. φρονιμώτεροι γὰρ οἱ κλέπτοντες ἑαυτῶν γίνονται, ὅταν κλέπτωσιν, ἀναγκαζόμενοι παντὶ τρόπῳ συγκαλύπτειν ἅπερ ἔδρασαν. ὡς καὶ ἡ ἐτυμολογία δείκνυσι τοῦ ὀνόματος. κλέπτης γὰρ ἀπὸ τοῦ καλύπτω ἐτυμολογεῖσθαι δοκεῖ.*

34. *ἐκτετοξεῦσθαι, ἐκκεκενῶσθαι, ἀνηλῶσθαι. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τῇ τοξείᾳ ἀναλισκόντων τὰ βέλη.* Sic bene Suidas. *βίον* hic notat *τὴν περιουσίαν*, *facultates*

τὸν δ' υἱόν, ὅσπερ ὢν μόνος μοι τυγχάνει,
πευσόμενος εἰ χρὴ μεταβαλόντα τοὺς τρόπους,
εἶναι πανοῦργον, ἄδικον, ὑγιὲς μηδὲ ἕν,
ὡς τῷ βίῳ τοῦτ' αὐτὸ νομίσας ξυμφέρειν.
Κα. τί δῆτ' ὁ Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων;
Χρ. πεύσει. σαφῶς γὰρ ὁ θεὸς εἶπέ μοι τοδί·
ὅτῳ ξυναντήσαιμι πρῶτον ἐξιών,
ἐκέλευσε τούτου μὴ μεθίεσθαί μ' ἔτι,
πείθειν δ' ἐμαυτῷ ξυνακολουθεῖν οἴκαδε.
Κα. καὶ τῷ ξυναντᾷς δῆτα πρώτῳ;
Χρ. τουτῳΐ.
Κα. εἶτ' οὐ ξυνίης τὴν ἐπίνοιαν τοῦ θεοῦ,
φράζουσαν, ὦ σκαιότατε, σοὶ σαφέστατα,
ἀσκεῖν τὸν υἱὸν τὸν ἐπιχώριον τρόπον;
Χρ. τῷ τοῦτο κρίνεις;
Κα. δῆλον ὅτιὴ καὶ τυφλὸς
γνῶναι δοκεῖ τοῦθ', ὡς σφόδρ' ἐστὶ ξυμφέρον,
ΤΟ ΜΗΔΕΝ ΑΣΚΕΙΝ ΥΓΙΕΣ ΕΝ ΤΩ ΝΥΝ ΧΡΟΝΩ.
Χρ. οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ χρησμὸς εἰς τοῦτο ῥέπει,

nec ludit in ambigua significatione vocis *βίος vita* et *βιὸς arcus*. Ingeniosam conjecturam *ἐκτετελευτῆσθαι* scite ornavit Bentleius; sed nimium ei complacita fuit. Glossa in codd. *ἀπολαμβάνειν καταναλῶσθαι, ἠφανίσθαι τὴν περιουσίαν*. Scholion marginale in B. *ἐκτετοξεῦσθαι*] *ἐκ μεταφορᾶς εἴρηται τοῦτο τῶν τοξοτῶν, ὅταν τοξεύοντες πάντας τοὺς ἑαυτῶν οἰστοὺς ἀφήσωσιν.*

37. *μηδὲ ἕν*. Sic divisim scriptum in codd. Vulgo *μηδέν*.

44. *καὶ τῷ ξυναντᾷς δῆτα πρώτῳ*; Manifestum est interrogative hæc proferri. *τῷ* positum est pro *τίνι*. In B. D. signum est interrogationis. Quod justo argutiores quidam interpretes commenti sunt, id tuetur glossa in cod. meo voculæ *τῷ* superscripta, *τούτῳ*. Sed falluntur. Nusquam memini articulum *ὅς* apud Aristophanem vidisse loco pronominis *οὗτος*: sic quidem utuntur Tragici, sed rarissime. *τὰ* pro *ταῦτα* in Menandri versu reliquit Bentleius p. 86. cujus emendatio ut facillima, ita certissima est:

τάδε γὰρ ὁμόνοιαν τὴν πρὸς ἀλλήλους ποιεῖ.

At hic nulla est ratio, cur contra codd. fidem, sensu neutiquam meliori, sine interrogatione legatur, *καὶ τῷδε συναντᾷς δῆτα πρώτῳ*, quod summo viro videbatur. *δῆτα* centies sic in interrogatione occurit.

τῷ. Superscripta in cod. glossa *τίνι*.

46. *σκαιότατε*. Gl. *ἀπαίδευτε λίαν*.

51. *εἰς τοῦτο ῥέπει*. Sic tres codd. recte. Quod in impressis legitur *τουτὶ*, a correctore est, ignorante vim literæ *ρ*, qua præcedens brevis vocalis producitur. Vide quæ in hanc rem notavi ad Eurip. Or. 857. Æsch. Prom. 1031. Eurip. Hippol. 462. In Ione v. 530. tetrameter est trochaicus.

*παῦε, μὴ ψαύσῃς τὰ τοῦ θεοῦ στέμματα
ῥήξεις χερί.*

Mirum est Hemsterhusio ignotum hoc fuisse, eique excidisse hanc notulam: *τουτὶ*] C. D'O. *τοῦτο renitente versu*. Alia infra ad vers. 1065. adferentur exempla. Hic scriptum in membr. *εἰς τοῦτο ῥρέπει*, ad pronuntiandi modum. Vide Orvillii Crit. Vannum p. 335.

εἰς τοῦτο ῥέπει. Sic etiam hic codex.

ἀλλ' εἰς ἕτερόν τι μεῖζον. ἢν δ' ἡμῖν φράσῃ
ὅστις ποτ' ἐστὶν οὑτοσὶ, καὶ τοῦ χάριν,
καὶ τοῦ δεόμενος, ἦλθε μετὰ νῷν ἐνθαδὶ,
πυθοίμεθ' ἂν τὸν χρησμὸν ἡμῶν, ὅ τι νοεῖ.
Κα. ἄγε δὴ, πρότερον σὺ σαυτὸν ὅστις εἶ φράσον,
ἢ τἀπὶ τούτοις δρῶ. λέγειν χρὴ ταχὺ πάνυ.
Πλ. ἐγὼ μὲν οἰμώζειν λέγω σοι.
Κα. μανθάνεις,
ὅς φησιν εἶναι;
Χρ. σοὶ λέγει τοῦτ', οὐκ ἐμοί.
σκαιῶς γὰρ αὐτοῦ καὶ χαλεπῶς ἐκπυνθάνει.
ἀλλ' εἴ τι χαίρεις ἀνδρὸς εὐόρκου τρόποις,
ἐμοὶ φράσον.
Πλ. κλάειν ἔγωγέ σοι λέγω.
Κα. δέχου τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ.
Χρ. οὔ τοι, μὰ τὴν Δήμητρα, χαιρήσεις ἔτι.
Κα. ἢν μὴ φράσῃς γὰρ, ἀπό σ' ὀλῶ κακὸν κακῶς.
Πλ. ὦ 'τὰν, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ.
Χρ. πώμαλα.
Κα. καὶ μὴν ὃ λέγω, βέλτιστόν ἐστι, δέσποτα·
ἀπολῶ τὸν ἄνθρωπον κάκιστα τουτονί.
ἀναθεὶς γὰρ ἐπὶ κρημνόν τινα, κᾆτ' αὐτὸν λιπὼν

56. ἄγε δὴ, πρότερον σὺ σαυτόν. Sic membr. concinniore quam in impressis ordine, in quibus est, ἄγε δὴ σὺ πρότερον σαυτόν. Versu seq. verba λέγειν χρὴ ταχὺ πάνυ, quæ vulgo Chremylo tribuuntur, cum Hemsterhusio famulo continuavi.

58. οἰμώζειν. Scholion Ms. οἰμώζω, τὸ θρηνῶ. ἀφ' οὗ οἰμωγὴ, ὁ θρῆνος, καὶ οἴμωγμα οὐδετέρως παρ' Αἰσχύλῳ (S. Th. 8.) οἰμώγμασιν θ' ὧν Ζεὺς ἀλεξητήριος. ἐκ τούτου δοκεῖ καὶ οἴμοι θρηνητικὸν ἐπίρρημα γίνεσθαι.

62. κλάειν. Sic tres codd. non, ut vulgo, κλαίειν. Vide not. ad Ran. 654.

63. τὸν ὄρνιν, omen. Apollonius Scholiastæ laudatus, Argon. i. 304.
μίμνε δόμοις, μηδ' ὄρνις ἀεικελίη πέλε νηΐ.

65. ἢν μὴ φράσῃς γὰρ—Sic tres codd. Glossa in duobus, ἐὰν μὴ εἴπῃς. Vulgo εἰ μὴ φράσεις. Hunc versum, qui vulgo hero continuatur, cum Hemsterhusio famulo tribui: ei in B. præfixa fuerat persona Pluti, quæ postmodo litura inducta fuit.

66. πώμαλα. Glossa οὐδαμῶς. Vide Hesych. in hac voce, et Cocali fragm. vi. Interrogative efferendum videtur: est enim negatio morata per interrogationem, ut πόθεν, de quo vide not. ad Ran. 1455.

69. ἀναθεὶς γὰρ ἐπὶ κρημνόν τινα, κᾆτ' αὐτὸν λιπών. Sic optime scriptus est hic versus in membranis. Vulgo pessumdato metro:
ἀναθεὶς γὰρ ἐπὶ κρημνόν τιν' αὐτὸν, κᾆτα λιπὼν—
Nihil facilius nunc videbitur fuisse, quam genuinam lectionem restituere, duarum vocum transpositione: facillimum tamen istud conjectura non adsecuti sunt viri doctissimi. Admissa Bentleii emendatione καταλιπὼν, metro quidem prospectum erat, sed laborabat syntaxis, quod vidit Hemsterhusius: sed nihil melius

ἄπειμ', ἵν' ἐκεῖθεν ἐκτραχηλισθῇ πεσών.
Χρ. ἀλλ' αἶρε ταχέως.
Πλ. μηδαμῶς.
Χρ. οὔκουν ἐρεῖς;
Πλ. ἀλλ' ἢν πύθησθέ μ', ὅστις εἴμ', εὖ οἶδ' ὅτι
κακόν τι μ' ἐργάσεσθε, κοὐκ ἀφήσετε.
Χρ. νὴ τοὺς θεοὺς ἡμεῖς γ', ἐὰν βούλῃ γε σύ.
Πλ. μέθεσθέ νύν μου πρῶτον.
Χρ. ἠνὶ μεθίεμεν.
Πλ. ἀκούετον δή. δεῖ γὰρ, ὡς ἔοικ', ἐμὲ
λέγειν, ἃ κρύπτειν ἦ παρεσκευασμένος.
ἐγὼ γάρ εἰμι Πλοῦτος.
Χρ. ὦ μιαρώτατε
ἀνδρῶν ἁπάντων· εἶτ' ἐσίγας Πλοῦτος ὤν;
Κα. σὺ Πλοῦτος, οὕτως ἀθλίως διακείμενος;
Χρ. ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον, καὶ θεοὶ, καὶ δαίμονες,
καὶ Ζεῦ, τί φῄς; ἐκεῖνος ὄντως εἶ σύ;
Πλ. ναί.
Χρ. ἐκεῖνος αὐτός;
Πλ. αὐτότατος.
Χρ. πόθεν οὖν, φράσον,
αὐχμῶν βαδίζεις;
Πλ. ἐκ Πατροκλέους ἔρχομαι,
ὃς οὐκ ἐλούσατ' ἐξότου περ ἐγένετο.

adtulit. Tres alii codd. vulgatum habent, omnesque perspicue κᾆτα λιπών. Glossa in meo καὶ εἶτα ἀφείς: in B. καὶ ἔπειτα ἀφείς. In Orvillii codice si fuit scriptum καταλιπὼν, id errori librarii tribuendum. Jam observavi hominum illorum frequentissimum esse lapsum in κᾆτα et κατὰ permutandis. Vide ad Ran. 1440.

73. κακόν τι μ' ἐργάσεσθε, κοὐκ ἀφήσετε. Tres codd. ut editio Bern. Juntæ, ἐργάσεσθον κοὐκ ἀφήσετον: jugulato metro. In membr. ἐργάσεσθε κοὐκ ἀφήσετον, ultima syllaba per compendium scripta. Quid pronius erat et venustius quam duo verba in eodem numero ponere? Aldinam lectionem retinemus. Duales isti librariorum libidini debentur: mox v. 75. meus habet μέθεσθον.

75. In membr. μέθεσθέ μου τὸ πρῶτον. —ἠνὶ μεθίεμεν. Quæ in aliis codd. voci ἠνὶ superscripta est glossa, ἰδοὺ, in vetustissimo illo inter lineas reposita est, tanquam ad textum pertinens. Sed sic septenarius pro senario esset versus. In B. μέθεσθε νῦν πρῶτον. Solus C. germanam lectionem habet.

77. ἦ. Attice pro ἦν. Sic Lys. 643. εἶτ' ἀλετρὶς ἦ. Comprobatam a veteri Critico formam reliqui. iv. codd. habent ἦν παρεσκευασμένος.

81. Hic versus vulgo Carioni continuatur. Multo melius in B. hero tributus est. In meo, nulla interposita persona, omnia ab ὦ μιαρώτατε usque ad finem v. 82. Chremylo continuantur: quæ ratio omnium pessima est.

84. ἐκ Πατροκλέους. Gl. ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Πατρ— eadem ellipsi de qua ad Lys. dixi v. 407.

Χρ. τουτὶ δὲ τὸ κακὸν πῶς ἔπαθες; κάτειπέ μοι.
Πλ. ὁ Ζεύς με ταῦτ' ἔδρασεν, ἀνθρώποις φθονῶν.
ἐγὼ γὰρ ὢν μειράκιον ἠπείλησ', ὅτι
ὡς τοὺς δικαίους καὶ σοφοὺς καὶ κοσμίους
μόνους βαδιοίμην· ὁ δ' ἔμ' ἐποίησεν τυφλὸν,
ἵνα μὴ διαγιγνώσκοιμι τούτων μηδένα.
οὕτως ἐκεῖνος τοῖσι χρηστοῖσι φθονεῖ.
Χρ. καὶ μὴν διὰ τοὺς χρηστούς γε τιμᾶται μόνους,
καὶ τοὺς δικαίους.
Πλ. ὁμολογῶ σοι.
Χρ. φέρε, τί οὖν;
εἰ πάλιν ἀναβλέψειας, ὥσπερ καὶ πρὸτοῦ,
φεύγοις ἂν ἤδη τοὺς πονηρούς;
Πλ. φήμ' ἐγώ.
Χρ. ὡς τοὺς δικαίους δ' ἂν βαδίζοις;
Πλ. πάνυ μὲν οὖν.
πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑώρακα χρόνου.

86. τουτὶ δὲ τὸ κακόν. Gl. ἤγουν τὴν τύφλωσιν.

98. πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑώρακα χρόνου. Duplici nomine mendosa Dawesio visa fuit hæc scriptura; tum quia quadrisyllabum ἑώρακα poëtis Atticis usitatum non fuisse credebat, tum ob productam contra Comici usum vocalem brevem ante aspiratam et liquidam. Quapropter optime reponi posse censebat,

πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐκ ὄπωπ' ἐγὼ χρόνου.

Senarius est sane quam elegans, quemque pro suo agnoscere non dedignaretur poëta. Dawesii perpetuus obtrectator Orvillius neque hanc calumniandi occasionem prætermisit, ad Charit. p. 136. ubi ut in aliis iniquum censorem se ostendit, ita in hoc ridiculum, quod versum illum supra soccum assurgere affirmet. Qui enim? undenam tragicam pompam mutuatur? Estne a verbo ὄπωπα? Tragicus ergo versus fuerit iste in Lysistrata 1157.

οὔπω γυναῖκ' ὄπωπα χαϊωτέραν.

Estne a pronomine ἐγώ? Sed illud millies sic positum apud Comicum occurrit. Nisi invidia et odio abreptus fuisset, non sane tam inepte cavillatus fuisset vir πολυμαθέστατος, sed ingenii acumine, Atticarumque Venerum sensu Dawesio longe inferior. Etiamsi tragicum quid sonaret versus iste, ideone hujus loci alienus esset? Nonne observavit Bentleius cothurno incedere affectare Comicum, quod statim ab initio fabulæ animadvertit, quicunque aliquid sapit? Nonne tragœdiam spirat hic versus?

τί δῆθ' ὁ Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων;

Sed missum faciamus Orvillium, et ad Dawesii crisin revertamur. Quod primum statuit, ἑώρακα quadrisyllabum Atticis poëtis non fuisse in usu, id nullo fundamento nititur: huic opinioni adversantur cum exempla, tum analogia. Illa suis locis singula observabimus. Quod ad hanc adtinet, si ἑώρακα non adhibuerunt, nec eis licere debuit dicere ἑώνημαι, quod itidem quadrisyllabum est, et absque Attico illo augmento profertur, ὤνημαι. Atqui principio statim hujus fabulæ habemus τὸν ἐωνημένον, ubi per metrum non licet scribere τὸν ὠνημένον. Majoris momenti est altera ratio. Nam certissimum est Comicum eas dedita opera leges observasse prosodiæ, quas primus admirabili sagacitate deprehendit Dawesius, easque maxime in senariis rarissime transgressum fuisse. Unicum forte hoc in senariis occurrit exemplum vocalis brevis in fine vocis productæ ob sequentem tenuem vel aspiratam et liquidam. In Avibus est hic versus 231. sed in chorico cantico:

νεμεσ | θε φυ | λα μυ | ρια | κριθο | τραγων.

Reperiuntur in senariis tres aut quatuor ad summum versus, ubi media in voce vocalis brevis sic producitur. Pace 892.

δια ταυ | τα και | κεκαπν | ικ' αρ' | εσταν | θα γαρ.

In Vesp. 837. qui, ut et superior, facilem admittit medelam:

ὁ κυων | παρα | ξας εις | τον ιπν | ον αρ | πασας.

In anapæstis major est licentia, qua sæpius usum fuisse Comicum alibi ostendemus. Versus nonnullos qui Dawesianæ observationi adversari videbantur, nos ratione cum facillima, tum ita certa emendamus, ut calumniæ nullus relinquatur locus. Vide not. ad Thesm. 169. Non tamen ideo paucissimos illos versus, ubi necessitate metri coactus ad eam licentiam confugit Comicus, quam sibi sumserunt Tragici, a librariis depravatos esse crediderim. Vide not. ad Lys. 384. Proinde hoc in versu nihil muto. Tametsi elegans est ille, quem reponi volebat Dawesius, a vulgata lectione nimium recedit, quam repræsentant tres codd. quos primos adhibui. In C. ut in Barocciano,

πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑώρακά που χρόνου.

Non minus Atticum est ἑώρων quam ἑώρακα, quas formas a librariis aliquoties commutatas fuisse observavi ad Thesm. 32. favetque codd. istorum scriptura alteri Dawesii conjecturæ:

πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑώρων τοῦ χρόνου.

Sed articulum hic minime probo, nec magis placet particula vel που vel πω. Si quid mutare necessarium duxissem, prætulissem:

πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑώρων διὰ χρόνου.

Sperabam varietatem aliquam lectionis in hoc versu me reperturum in codice, quem postremo consului: sed ab aliis nihil discrepat. Tenendum est igitur, genuinum id esse, in quod consentiunt libri omnes. Nec minus tamen certa est prosodiæ regula, quam statuit Dawesius: eam nedum labefactent contraria exempla paucissima, eo ipso, quod paucissima sunt, iis stabilitur. Similem poëtæ nostri lapsum observare est in versu deperditæ comœdiæ, Fragm. cviii.

ἴκτινα παντόφθαλμον ἅρπαγα τρέφων.

Sed folius Etymologici fide nititur hoc exemplum. In Thesmoph. observavi versum 898.

εἰμὶ Κριτύλλα γ' Ἀντιθέου Γαργηττόθεν.

Præter hos tres nullum alium recordor senarium ineluctabili hujusmodi labe vitiatum. Hæc si in senariis sibi indulsit Comicus, quidni in dimetris iambico systemati subjectis potuerit secundam in ἀποπνιγείης producere? Factum hoc in Eq. v. 940. ubi versus optime digesti sunt, ad ritum perpetuo observatum, nec quidquam mutari debet. Haud tamen mihi Dawesianæ conjecturæ venit in mentem, quin doleam nullum ei codicem adstipulari, simulque Orvillii mirer, seu potius rideam fastidium. Nullus enim est in tota hac fabula senarius, quem pro suo libentius agniturus esset poëta, quam istum,

πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐκ ὄπωπ' ἐγὼ χρόνου.

Nec magis cothurnum affectat, quam iste in Lys. 1225. qui est in Atheniensis ore:

οὔπω τοιοῦτον ξυμπόσιον ὄπωπ' ἐγώ.

Χρ. καὶ θαῦμά γ' οὐδέν· οὐδ' ἐγὼ γὰρ ὁ βλέπων.
Πλ. ἄφετόν με νῦν. ἴστον γὰρ ἤδη τἀπ' ἐμοῦ.
Χρ. μὰ Δί', ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον ἑξόμεσθά σου.
Πλ. οὐκ ἠγόρευον, ὅτι παρέξειν πράγματα
ἐμέλλετόν μοι;
Χρ. καὶ σύ γ', ἀντιβολῶ, πιθοῦ,
καὶ μή μ' ἀπολίπῃς· οὐ γὰρ εὑρήσεις ἐμοῦ
ζητῶν ἔτ' ἄνδρα τοὺς τρόπους βελτίονα·
μὰ τὸν Δί'· οὐ γάρ ἐστιν ἄλλος, πλὴν ἐγώ.

Πλ. ταυτὶ λέγουσι πάντες· ἡνίκ᾽ ἂν δ᾽ ἐμοῦ
τύχωσ᾽ ἀληθῶς, καὶ γένωνται πλούσιοι,
ἀτεχνῶς ὑπερβάλλουσι τῇ μοχθηρίᾳ.
Χρ. ἔχει μὲν οὕτως· εἰσὶ δ᾽ οὐ πάντες κακοί.
Πλ. μὰ Δί᾽ ἀλλ᾽ ἁπαξάπαντες.
Κα. οἰμώξει μακρά.
Χρ. σὺ δ᾽, ὡς ἂν εἰδῇς ὅσα, παρ᾽ ἡμῖν ἢν μένῃς,
γενήσετ᾽ ἀγαθὰ, πρόσεχε τὸν νοῦν, ἵνα πύθῃ.
οἶμαι γὰρ, οἶμαι, ξὺν θεῷ δ᾽ εἰρήσεται,
ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας,
βλέψαι ποιήσας.
Πλ. μηδαμῶς τοῦτ᾽ ἐργάσῃ.
οὐ βούλομαι γὰρ πάλιν ἀναβλέψαι.
Χρ. τί φῄς;
Κα. ἄνθρωπος οὗτός ἐστιν ἄθλιος φύσει.
Πλ. ὁ Ζεὺς μὲν οὖν οἶδ᾽ ὡς, τὰ τούτων μῶρ᾽ ἐπεὶ

112. Nihil variant in scriptura hujus et seq. versus codd. estque ea optima. Dawesius p. 229. sententiam mutat legendo ὅσα παρ᾽ ἡμῖν, ἢν μένῃς, γένοιτ᾽ ἂν ἀγαθά. Locum prava distinctione obscuratum legerat, quæ bene curata fuit in novissima Batava.

115. ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας. Fabula hæc bis edita fuit: primum an. 4. Ol. xcii. Archonte Diocle: iterum post viginti annos Archonte Antipatro, Ol. xcvii. an. 4. Quam habemus nec prior, nec posterior est; sed e duabus a Grammatico quodam vetustissimo concinnata. Nobis melius esset, si priorem intemeratam haberemus cum choricis canticis omnibus. Videndi hanc in rem Petitus et Kusterus qui fabulæ historiam plenius exsecuti sunt. Hunc versum e priore fabula esse narrat vetus interpres, eique in posteriore a poëta suffectum fuisse istum:

τῆς ξυμφορᾶς ταύτης σε παύσειν, ἧς ἔχεις.

quia nimirum Pluti cæcitatem vocabulo minus idoneo appellaverat ὀφθαλμίαν, quod oculorum quemvis morbum significat, non autem ἀποβολὴν καὶ στέρησιν τῆς ὁρατικῆς δυνάμεως. Sed qui e duabus unam fecit, in prioris versu facetum et comicum quid deprehendere sibi visus est: alioquin alterum prætulisset.

Apud Suidam legitur hæc nota: Ἀναπηρίαν. οὕτως Ἀριστοφάνης Πλούτῳ. In fabula quam habemus, vox illa, quantum recordor, non occurrit. Erant forte prioris Pluti exemplaria, in quibus sic scriptus erat hic versus:

ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ἀναπηρίας.

Hesych. ἀναπήροις, τυφλοῖς. ἀνάπηρος, πηρὸς, τυφλὸς, νοσώδης.

117. In membr. verba τί φῄς; Chremylo tributa: sequens versus Carioni. Sic etiam personis divisæ loquendi vices in C. quam optimam distinguendi rationem ingenio adsecutus est Hemsterhusius, cujus hac in parte felix industria. Duo alii codd. omnia non famulo, ut vulgo, sed hero tribuunt.

119. Vulgo sic legitur hic locus:

ὁ Ζεὺς μὲν οὖν εἰδὼς τὰ τούτων μῶρ᾽, ἐμ᾽ εἰ
πύθοιτ᾽ ἂν, ἐπιτρίψειε.

Ab impressis ne minimum quidem differunt membr. In tribus aliis τὰ τούτων μῶρ᾽ ἴσῃ. superscripta in duobus extremo versui glossa, τοὺς μωροὺς λόγους, τοὺς ἀξυνέτους λόγους. Ex his nullus sensus elici potest, nec verba ad legitimam constructionem redigas. Emendandi rationem partim vidit Kusterus, cujus hæc est conjectura:

ὁ Ζεὺς μὲν οὖν εἰδὼς τὰ τούτων μῶρ᾽, (ἐπεὶ
πύθοιτ᾽ ἂν) ἐπιτρίψει με.

Jupiter equidem, cognitis stultis horum con-

πύθοιτ᾽ ἂν, ἐπιτρίψει με.
Χρ. νῦν δ᾽ οὐ τοῦτο δρᾷ,
ὅστις σε προσπταίοντα περινοστεῖν ἐᾷ;
Πλ. οὐκ οἶδ᾽· ἐγὼ δ᾽ ἐκεῖνον ὀρρωδῶ πάνυ.
Χρ. ἄληθες; ὦ δειλότατε πάντων δαιμόνων·
οἴει γὰρ εἶναι τὴν Διὸς τυραννίδα,
καὶ τοὺς κεραυνοὺς ἀξίους τριωβόλου,
ἐάν γ᾽ ἀναβλέψῃς σὺ κἂν σμικρὸν χρόνον;
Πλ. ἆ, μὴ λέγ᾽, ὦ πονηρὲ, ταῦτ᾽.
Χρ. ἔχ᾽ ἥσυχος.
ἐγὼ γὰρ ἀποδείξω σε τοῦ Διὸς πολὺ
μεῖζον δυνάμενον.
Πλ. ἐμὲ σύ;
Χρ. νὴ τὸν οὐρανόν.
αὐτίκα γὰρ ἄρχει διὰ τίν᾽ ὁ Ζεὺς τῶν θεῶν;
Κα. διὰ τἀργύριον· πλεῖστον γάρ ἐστ᾽ αὐτῷ.
Χρ. φέρε,
τίς οὖν ὁ παρέχων ἐστὶν αὐτῷ τοῦθ᾽;
Κα. ὁδί.
Χρ. θύουσι δ᾽ αὐτῷ διὰ τίν᾽; οὐ διὰ τουτονί;
Κα. καὶ νὴ Δί᾽· εὔχονταί γε πλουτεῖν ἄντικρυς.
Χρ. οὔκουν ὅδ᾽ ἐστὶν αἴτιος, καὶ ῥᾳδίως
παύσειεν, εἰ βούλοιτο, ταῦτ᾽ ἄν;
Πλ. ὅτι τί δή;
Χρ. ὅτι οὐδ᾽ ἂν εἷς θύσειεν ἀνθρώπων ἔτι,
οὐ βοῦν ἄν, οὐχὶ ψαιστὸν, οὐκ ἄλλ᾽ οὐδὲ ἕν,

siliis, (postquam resciverit) me perdet. Sic Kusterus græca sua vertere debebat. Sed, quod ipsum procul dubio non fugiebat, aliis dissimulare voluit, quam inepta esset illa parenthesis, nihil ad sententiam conferens, quam quod jam erat in præcedente participio εἰδώς. Sub postrema hac voce latebat ulcus. Legendum sine parenthesi, plano sensu, molliterque decurrente phrasi:

ὁ Ζεὺς μὲν οὖν οἶδ᾽ ὡς, τὰ τούτων μῶρ᾽ ἐπεὶ
πύθοιτ᾽ ἂν, ἐπιτρίψει με.

Præclaræ emendationis laudem mihi tribuere possem, certus neminem exstiturum, qui eam sibi aut alii vindicet. Sed cujus propria sit, ingenue profitebor. Est ea perantiqua, et e vetustissimo codice, ut videtur, depromta. In margine codicis mei ab eadem manu, sed atramento paulo dilutiore, scriptum οἶδ᾽ ὡς.

126. In membr. sic scriptus est hic versus:

ἐὰν ἀναβλέψῃς σὺ κἂν ἐπὶ σμικρὸν χρόνον.

In tribus aliis vulgata est lectio, nisi quod omittunt particulam γε, sine qua versus stare non potest.

136. ὅτι τί δή. Gl. διατί. Male meus ὅτιὴ τί δή; sed idem bene v. seq. ut et B. ὅτι οὐδ᾽. Duo alii, ut vulgo, ὅτ᾽ οὐδ᾽.

138. οὐδὲ ἕν — Sic disjunctim tres codd. ut supra v. 37. In B. sic οὐδέν.

μὴ βουλομένου σου.
Πλ. πῶς;
Χρ. ὅπως; οὐκ ἔσθ' ὅπως
ὠνήσεται δήπουθεν, ἣν σὺ μὴ παρὼν
αὐτὸς διδῷς τἀργύριον, ὥστε τοῦ Διὸς
τὴν δύναμιν, ἣν λυπῇ τι, καταλύσεις μόνος.
Πλ. τί λέγεις; δι' ἐμὲ θύουσιν αὐτῷ;
Χρ. φήμ' ἐγώ.
καὶ νὴ Δί', εἴ τι γ' ἔστι λαμπρὸν καὶ καλὸν,
ἢ χάριεν ἀνθρώποισι, διὰ σὲ γίγνεται.
ἅπαντα τῷ πλουτεῖν γάρ ἐσθ' ὑπήκοα.
Κα. ἔγωγέ τοι διὰ μικρὸν ἀργυρίδιον
δοῦλος γεγένημαι, διὰ τὸ μὴ πλουτεῖν ἴσως.
Χρ. καὶ τάς γ' ἑταίρας φασὶ τὰς Κορινθίας,
ὅταν μὲν αὐτάς τις πένης πειρῶν τύχῃ,
οὐδὲ προσέχειν τὸν νοῦν· ἐὰν δὲ πλούσιος,
τὸν πρωκτὸν αὐτὰς εὐθὺς ὡς τοῦτον τρέπειν.
Κα. καὶ τούς γε παῖδας φασὶ ταυτὸ τοῦτο δρᾷν,
οὐ τῶν ἐραστῶν, ἀλλὰ τἀργυρίου χάριν.
Χρ. οὐ τούς γε χρηστοὺς, ἀλλὰ τοὺς πόρνους· ἐπεὶ
αἰτοῦσιν οὐκ ἀργύριον οἱ χρηστοί.
Κα. τί δέ;
Χρ. ὁ μὲν ἵππον ἀγαθὸν, ὁ δὲ κύνας θηρευτικάς.
Κα. αἰσχυνόμενοι γὰρ ἀργύριον αἰτεῖν ἴσως,
ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν.

140. δήπουθεν. Gl. in C. ἀπό τινος πόρου. Atticis nihil aliud est quam δηλονότι. Vide Mœrin et Timæum.

147. διὰ μικρὸν ἀργυρίδιον. Sic B. C. ut vulgo. In membr. διὰ σμικρόν γ' ἀργυρίδιον. Particulam non admittit metrum, quia in ἀργυρίδιον antepenultima producitur. In meo διὰ μικρὸν ἀργυρίδιον, quæ vera lectio est et reponenda: nam σμικρὸν metrum pessundat. μικρὸς apud Comicum semper occurrit priori longa. Vide Lys. 98. Ran. 55. Nub. 630. Acharn. 523. Thesm. 745. Equit. 1222. Vesp. 5. Versum sic scribere et dimetiri oportet:

εγω | γε τοι | δια μι | κρον αρ | γυρι | διον.

Non observareram syllabam illam, quæ apud alios poëtas modo brevis, modo longa est, apud Comicum semper produci. Ex hujus rei ignoratione bonam quæ vulgo ferebatur lectionem v. 240. prava conjectura immutavi, auctorique vulnus grave inflixi, quod ad eum versum declarabo.

149. τάς γ' ἑταίρας. Typographi errore in Kusteriana τάς χ' ἑτ—quæ menda in novissima Batava servata fuit.

156. τί δέ; Sic duo codd. Alii τί δαί; ut vulgo.

159. Glossa: δι' ὀνόματος ἑτέρου περικαλύπτουσι τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἀργυρίου.

Scriptum in cod. τῇ μοχθηρίᾳ. Voluit igitur:

ὄνομά τι περιπέττουσι τῇ μοχθηρίᾳ.

Perinde dicitur περιπέττειν τὴν μοχθηρίαν ὀνόματι, et περιπέττειν ὄνομα τῇ μοχθηρίᾳ. Immo equidem reconditius hoc et elegantius judico.

Χρ. τέχναι δὲ πᾶσαι διὰ σὲ, καὶ σοφίσματα,
ἐν τοῖσιν ἀνθρώποισιν ἔσθ' εὑρημένα.
ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν σκυτοτομεῖ καθήμενος.
Κα. ἕτερος δὲ χαλκεύει τις, ὁ δὲ τεκταίνεται.
Χρ. ὁ δὲ χρυσοχοεῖ γε, χρυσίον παρὰ σοῦ λαβών.
Κα. ὁ δὲ λωποδυτεῖ γε, νὴ Δί', ὁ δὲ τοιχωρυχεῖ.
Χρ. ὁ δὲ γναφεύει γ'.
Κα. ὁ δέ γε πλύνει κώδια.

163. Hic versus, et qui sequuntur omnes usque ad personam Pluti, Chremylo in impressis continuati sunt. In B. inter herum et famulum divisi sunt, paulo aliter ac eos exhibeo. Versus hic tributus famulo: 164. hero: 165. famulo: 166. totus hero: 167. famulo: 168. hero: quod Bentleii, quem sequor, conjecturam confirmat.

164. ὁ δὲ χρυσοχοεῖ γε. Sic A. C. optime: unde liquet opinione falsum fuisse Bentleium, aut saltem bene conjecisse Ant. Francinum, qui fulciendo versui particulam γε in Aldina et priore Florentina omissam, inseruit. Abest etiam in meo codice. Depravatissima est lectio codicis B. ὁ δὲ χρυσίον ἐχρυσοχοεῖ παρὰ σοῦ λαβών.

166. Vulgo sic legitur hic versus:

ὁ δὲ κναφεύει τις· ὁ δὲ πλύνει κώδια.

Statim claudicat versus in primo pede. δὲ produci non debet ante κν. Hoc vidit Dawesius, et Scholiaste ipso præeunte, Poëtam scripsisse γναφεύει, hocque reponi debere decrevit. Illi parum verecunde oblocutus est Piersonus ad Mœrin p. 31. his verbis: *R. Dawesius pro κναφεύει reponendum censet γναφεύει, quod Attici vocalem brevem ante tenues consonantes sequente quavis liquida semper corripiant.* Sed AUDIENDUS NON EST. *Isti enim regulæ* INFINITA POETARUM ATTICORUM *adversantur loca.* Nihil unquam temere magis et inconsiderate scriptum fuit. Primo de Poëtis Atticis universis hoc non statuit Dawesius, sed de Comicis solum et speciatim de Aristophane. Maxime autem AUDIENDUS erat. Isti enim regulæ quæ in Aristophane adversantur loca, nedum INFINITA sint, vix reperientur in senariis tria. Quod autem ad hunc locum adtinet, litem dirimit vetustissima Regia membrana, in qua distincte et perspicue quantum potest, scriptum est Γναφεύει. Sic ibi versus integer habetur:

ὁ δὲ Γναφεύει γ', ὃς δὲ πλύνει κώδια.

In duobus aliis Regiis κναφεύει γ', ὁ δὲ πλ—Meus vulgatam lectionem habet. Membranarum ὃς locum tueri non potest: genuinum est ὁ δέ γε, quod ex Orvilliano codice protulit Hemsterhusius. Male in unam confusæ fuerunt duæ diversorum Criticorum ad hunc versum notæ. Altera sic in Ms. scripta est. Τὸ κναφεύει Ἀττικῶς διὰ τὸ κ. κοινῶς διὰ τὸ γ. κνάφος ἐστὶν ἀκανθῶδες φυτὸν, ᾧ ξύουσι τὰ ἱμάτια. τὸ διὰ τοῦ γ, παρὰ τὴν γνάψιν· τὸ δὲ διὰ τοῦ κ, ἀπὸ τοῦ κνῶ, τὸ ξύω, γίνονται. καὶ Ὅμηρος· ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρόν. γναφεὺς δὲ παρὰ τὴν τοῦ φάρους γνάψιν, ἤ τις ἐστὶ παρὰ τὸ γάνος, τὸ λαμπρόν. Quæ intermixta fuere, sunt alius Grammatici, et sic seorsum exhiberi debebant: οἱ παλαιοὶ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ κ, κνάφος· οἱ δὲ νεώτεροι διὰ τοῦ γ. Quantivis pretii est postrema hæc observatio, qua uti nescivit Dawesius. Optime se habet, nec in ea permutatæ fuerunt sedes elementorum κ et γ. En Harpocrationem idem dicentem: Γναφεύς. τοῦτο οἱ παλαιοὶ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ κ ἔλεγον. κοινὸν δὲ τὸ διὰ τοῦ γ. κνάφος δέ ἐστιν ἀκανθῶδές τι, ᾧ ξύουσι τὰ ἱμάτια. τοῦτο οἱ νεώτεροι διὰ τοῦ γ λέγουσι παρὰ τὴν γνάψιν. Vetus Attica dialectus est ea, qua utuntur Tragici. Veteres Attici non solebant ρρ pro ρσ proferre; non dicebant ἄῤῥην pro ἄρσην: non solebant ττ pro σσ proferre; non dicebant θάλαττα pro θάλασσα; non mutabant ν in λ; non dicebant πλεύμων pro πνεύμων. Illud quidem alicubi in Euripidem intulisse memini, deceptus auctoritate Aldi: sed ut *Discipulus est prioris posterior dies*, temere id a me factum fuisse nunc agnosco, quod pluribus ad Sophoclem exsequar. Ob unicam hanc rationem, quod γναφεὺς, γναφεύειν recentioris emollitæque sint dialecti, hæc forma apud Comi

Χρ. ὁ δὲ βυρσοδεψεῖ γ'· ὁ δέ γε πωλεῖ κρόμμυα.
Κα. ὁ δ' ἁλοὺς γε μοιχὸς διὰ σέ που παρατίλλεται.
Πλ. οἴμοι τάλας, ταυτί μ' ἐλάνθανεν πάλαι.
Κα. ὁ μέγας δὲ βασιλεὺς οὐχὶ διὰ τοῦτον κομᾷ;
Χρ. ἡ 'κκλησία δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον γίγνεται;
Κα. τί δέ; τὰς τριήρεις οὐ σὺ πληροῖς; εἴπ' ἐμοί.
Χρ. τὸ δ' ἐν Κορίνθῳ ξενικὸν οὐχ οὗτος τρέφει;
Κα. ὁ Πάμφιλος δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον κλαύσεται;

cum reponenda, ut et ubique apud eum legitur ἄῤῥην, θάλαττα, πλεύμων, quæ recentioris sunt Atticismi, non vero ἄρσην, θάλασσα, πνεύμων, quæ sunt dialecti veteris, Tragicisque usitata. Ubicunque Grammatici τοὺς νεωτέρους 'Αττικοὺς memorant, Aristophanem fere respiciunt. In Vespis v. 1126. legitur in omnibus libris:

ἀπέδωκ' ὀφείλων τῷ γναφεῖ τριώβολον.

Ad eundem modum in Conc. v. 415. οἱ γναφῆς reponendum, pro eo quod male reliqui οἱ κναφῆς. Apud Corinthum de Dial. Att. §. lxxxv. legebatur olim τὸ κναφεῖον γναφεῖον λέγουσι. quæ observatio ad recentiorem Atticismum pertinet. Ordinem invertit Kœnius ad sententiam Hemsterhusii, et e scripti codicis auctoritate, τὸ γναφεῖον κναφεῖον λέγουσι. Nota, si ad hunc modum a Grammatico scripta fuit, ad veterem Atticismum spectat, ut et ea §. lxxxii. in qua vocum omnium ordinem invertere debuerat Kœnius, si sibi constare voluisset. Antequam autem ex hoc fullonico egrediar, aliud scholion MS. proferam, quod in cod. C. illud præcedit supra a me descriptum, ex quo colligere est formas de quibus agitur confudisse recentiores Græculos, nec satis compertum habuisse ad utram dialectum unaquæque referenda esset. Κναφεύει] γναφεύει, τὰ δέρματα ξέει. γναφεῖον, ὁ τόπος, ὥσπερ κουρεῖον. γνάφαλλα, τὰ ἀποξέσματα. καὶ γναφεὺς, ὁ γνάφων. ἀπὸ τοῦ γνάφω, γναφεύω· ἄρδω, ἀρδεύω. πάντα οἱ 'Αττικοὶ ταῦτα διὰ τοῦ κ γράφουσι.

Duæ res sunt, quas satis ad liquidum perduxisse mihi videor. Primo Aristophanem in senariis rarissime, si modo unquam, vocalem brevem produxisse ante tenuem vel aspiratam et liquidam. Secundo γναφεὺς et γναφεύειν, illius esse dialecti, qua utebantur Athenienses Aristophanis ætate. Postremum hoc etiamsi cui dubium videretur, retineri tamen salva metri lege posset κναφεύει, scribendo:

ὁ δέ τις κναφεύει γ'. ὁ δέ γε πλύνει κώδια.

sed vera est lectio quam prætuli.

168. ὁ δ' ἁλοὺς γε μοιχὸς διὰ σέ που παρατίλλεται. Sic libri omnes, nec quidpiam mutandum est. *Deprehensus in facinore adulter, quia pecuniam non habet, qua pœnam redimat, depilatur.* Sic supra v. 147. dixit Cario se propter pauxillum argenti, quod non habebat, servum factum fuisse. Sic grassatores, fures, opifices artes suas singuli exercent propter argentum quod non habent. Alio etiam modo intelligi potest, verbo non factum ipsum, sed consilium significante, vel rei significatæ metum intentatum, quod familiare est. *Deprehenso adultero pœnæ metus intentatur, ut argentum det, ne ipsum percurrant raphanique mugilesque.* Suspicatur Valckenarius ad Eurip. Hippol. 415. scripsisse Comicum:

ὁ δ' ἁλοὺς γε μοιχὸς διὰ σέ γ' οὐ παρατίλλεται.

Non placet iteratum γε in eadem sententia.

170. Ab hoc versu usque ad verba ἐμπέσοι γέ σοι in v. 180. permutatæ fuerant personarum sedes, quæ heri sunt, famulo tributis et vice versa. In B. hic versus et 172. Carioni tributi; postea personæ minus conveniunt dictis, quia v. 173. loco suo motus est. In A. C. versus 170. et 171. Chremylo tribuuntur: 172. Carioni; sicque deinceps alternis loquuntur, ita ut verbis ὁ Τιμοθέου δὲ πύργος famulo tributis, versus clausula in heri partes cedat, quod et flagitat decori ratio. Hoc sensit Hemsterhusius, sed erroris principium non deprehenderat.

Χρ. ὁ Βελονοπώλης δ' οὐχὶ μετὰ τοῦ Παμφίλου;
Κα. 'Αγύῤῥιος δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον πέρδεται;
Χρ. Φιλέψιος δ' οὐχ ἕνεκά σου μύθους λέγει;
Κα. ἡ ξυμμαχία δ' οὐχὶ διὰ σὲ τοῖς Αἰγυπτίοις;
Χρ. ἐρᾷ δὲ Λαῒς οὐ διὰ σὲ Φιλωνίδου;
Κα. ὁ Τιμοθέου δὲ πύργος - - -
Χρ. ἐμπέσοι γέ σοι.
τὰ δὲ πράγματ' οὐχὶ διὰ σὲ πάντα πράττεται;
μονώτατος γὰρ εἶ σὺ πάντων αἴτιος,
καὶ τῶν κακῶν, καὶ τῶν ἀγαθῶν, εὖ ἴσθ' ὅτι.
Κα. κρατοῦσι γοῦν κἀν τοῖς πολέμοις ἑκάστοτε,
ἐφ' οἷς ἂν οὗτος ἐπικαθέζηται μόνος.
Πλ. ἐγὼ τοσαῦτα δυνατός εἰμ' εἷς ὢν ποιεῖν;
Χρ. καὶ ναὶ μὰ Δία τούτων γε πολλῷ πλείονα·
ὥστ' οὐδὲ μεστός σου γέγον' οὐδεὶς πώποτε.
τῶν μὲν γὰρ ἄλλων ἐστὶ πάντων πλησμονή·
ἔρωτος.
Κα. ἄρτων.
Χρ. μουσικῆς.

176. 'Αγύῤῥιος. Sic perspicue scriptum in membr. ut bene edidit Hemsterhusius, quæ scriptura in novissima etiam Batava recepta, non tamen ex Bergleri sententia. Tres alii codd. 'Αργύριος mendose. De Agyrrhio, cujus memini ad Ran. 367. vide Meursium Att. Lect. vi. 4.

178. In iv. codd. ut et in impressis omnibus antiquis legitur:

ἡ ξυμμαχία δ' οὐχὶ διὰ σὲ τοῖς Αἰγυπτίοις.

Typothetæ, ut videtur, errore in Kusteri editione excusum οὐ διὰ σὲ, quod nunc primum animadvertimus. οὐχὶ reponendum, quod metri legibus quam parum inimicum sit, ut lector intelligat, versum in suos pedes divisum ob oculos ei ponam:

ἡ ξυμ | μαχια | δ' ουχι δι | α σε τοις | Αιγυπτ | ιοις.

179. Quæ ad hunc versum disputat Scholiastes de Laïdis Siculæ ætate, non obstant quo minus hic versus in posteriore Pluto primum positus de nobili hac meretrice intelligi potuerit: nam Archonte Antipatro nata erat annos xxxiv. Nescimus an versus iste jam in priore Pluto fuerit: tum intelligi debuisset alia meretrix ejusdem nominis: fuere enim plures cognomines, nec necesse esset nomen mutare in Ναΐς. Meretricem hic intelligi Corinthi degentem, sive nobilem illam Siculam, sive aliam, verisimile est e v. 303. De Laïde Sicula ejusque filia, quas imperite confundunt compilatores nostri, videndus Perizonius ad Æliani V. H. x. 2.

Persona huic versui præfixa in cod. Χρεμ. et sequentia verba ὁ Τιμοθέου δὲ πύργος famulo tributa.

181. Hic et sequentes quatuor versus in membr. Chremylo continuati, non interposita Carionis persona. In B. ubi præcedens hemistichion ob unius versus transpositionem famulo tributum, hic præfixa persona heri, cui continuati etiam quatuor sequentes versus. In C. hic et duo sequentes famulo tributi: 184. et sequens hero. Meus impressis concinit.

186. In C. ἐγὼ τοσαῦτ' ἂν δυνατός εἰμ' εἷς ὢν ποιεῖν; Nec sententiæ, nec ingenio linguæ repugnat particula ἂν. Vide infra ad v. 885.

Κα. τραγημάτων.
Χρ. τιμῆς.
Κα. πλακούντων.
Χρ. ἀνδραγαθίας.
Κα. ἰσχάδων.
Χρ. φιλοτιμίας.
Κα. μάζης.
Χρ. στρατηγίας.
Κα. φακῆς.
Χρ. σοῦ δ᾽ ἐγένετ᾽ οὐδεὶς μεστὸς οὐδεπώποτε.
ἀλλ᾽ ἢν τάλαντά τις λάβῃ τρία καὶ δέκα,
πολὺ μᾶλλον ἐπιθυμεῖ λαβεῖν ἑκκαίδεκα·
κἂν ταῦτ᾽ ἀνύσηται, τετταράκοντα βούλεται,
ἤ φησιν οὐ βιωτὸν αὐτῷ τὸν βίον.
Πλ. εὖ τοι λέγειν ἔμοιγε φαίνεσθον πάνυ·
πλὴν ἓν μόνον δέδοικα.
Χρ. φράζε τοῦ πέρι.
Πλ. ὅπως ἐγὼ τὴν δύναμιν, ἣν ὑμεῖς φατὲ
ἔχειν με, ταύτης δεσπότης γενήσομαι.
Χρ. νὴ τὸν Δί᾽· ἀλλὰ καὶ λέγουσι πάντες, ὡς
δειλότατόν ἐσθ᾽ ὁ Πλοῦτος.
Πλ. ἥκιστ᾽· ἀλλ᾽ ἐμὲ
τοιχωρύχος τις διέβαλεν. εἰσδὺς γάρ ποτε,
οὐκ εἶχεν, ἐς τὴν οἰκίαν, οὐδὲν λαβεῖν,
εὑρὼν ἁπαξάπαντα κατακεκλεισμένα·
εἶτ᾽ ὠνόμασέ μου τὴν πρόνοιαν, δειλίαν.
Χρ. μή νῦν μελέτω σοι μηδέν· ὡς, ἐὰν γένῃ
ἀνὴρ πρόθυμος αὐτὸς εἰς τὰ πράγματα,

196. κἂν ταῦτ᾽ ἀνύσηται, τετταράκοντα βούλεται. Sic poëtam scripsisse sola metri ratio evincere possit. ἀνύσῃ, quod juxta codd. impressi habent mediam semper et ubique corripit. Præterea acquirendi notio, quam sententia verbo inesse debere ostendit, soli formæ mediæ competit. Vide not. ad Eurip. Bac. 131. Certissima est Dawesii emendatio, quem adeat lector.

200. Schol. Ms. δέδοικα ἔχων δὴ τὴν δύναμιν, ἣν ὑμεῖς φατὶ ἔχειν με, πῶς γενήσομαι ταύτης κύριος. μεγάλη γάρ τις ἐστὶ, καὶ δυσκόλως ἄν τις κτήσαιτο ταύτην ἐξουσιαστικῶς. τοῦτο δέδοικα, ὅπως, ἤγουν πῶς, γενήσομαι δεσπότης τῆς δυνάμεως ταύτης ἣν ὑμεῖς φατέ. De antiptosi vide ad Nub. 863.

203. δειλότατόν ἐσθ᾽ ὁ Πλοῦτος, ut in Ran. 1482. μακάριόν γ᾽ ἀνὴρ ἔχων ξύνεσιν. Ut in illo loco plerique peccarunt librarii, itidem in hoc Pluti versu lapsus est librarius codicis, quem nunc verso. Scripsit enim ille δειλότατός ἐσθ᾽ ὁ πλοῦτος.

204. διέβαλεν. Sic tres codd. Vulgo διέβαλ᾽—

βλέποντ᾽ ἀποδείξω σ᾽ ὀξύτερον τοῦ Λυγκέως.
Πλ. πῶς οὖν δυνήσει τοῦτο δρᾶσαι, θνητὸς ὤν;
Χρ. ἔχω τιν᾽ ἀγαθὴν ἐλπίδ᾽, ἐξ ὧν εἶπέ μοι
ὁ Φοῖβος αὐτὸς, Πυθικὴν σείσας δάφνην.
Πλ. κἀκεῖνος οὖν ξύνοιδε ταῦτα;
Χρ. φήμ᾽ ἐγώ.
Πλ. ὁρᾶτε.
Χρ. μὴ φρόντιζε μηδὲν, ὦ ᾽γαθέ.
ἐγὼ γὰρ, εὖ τοῦτ᾽ ἴσθι, κεἰ δεῖ μ᾽ ἀποθανεῖν,
αὐτὸς διαπράξω ταῦτα.
Κα. κἂν βούλῃ γ᾽ ἐγώ.
Χρ. πολλοὶ δ᾽ ἔσονται χ᾽ ἅτεροι νῷν ξύμμαχοι,
ὅσοις δικαίοις οὖσιν οὐκ ἦν ἄλφιτα.
Πλ. παπαῖ· πονηρούς γ᾽ εἶπας ἡμῖν ξυμμάχους.
Χρ. οὔκ· ἤν γε πλουτήσωσιν ἐξ ἀρχῆς πάλιν.
ἀλλ᾽ ἴθι σὺ μὲν ταχέως δραμών.
Κα. τί δρῶ; λέγε.
Χρ. τοὺς ξυγγεώργους κάλεσον, εὑρήσεις δ᾽ ἴσως
ἐν τοῖσιν ἀγροῖς αὐτοὺς ταλαιπωρουμένους,
ὅπως ἂν ἴσον ἕκαστος, ἐνταυθοῖ παρὼν,
ἡμῖν μετάσχῃ τοῦδε τοῦ Πλούτου μέρος.
Κα. καὶ δὴ βαδίζω· τουτο δὲ τὸ κρεάδιον

216. καὶ δεῖ μ᾽ ἀποθανεῖν. Codd. iv. mei juxta impressos κἂν δεῖ, solœce. Lys. 123.

ποιήσομεν, κἂν ἀποθανεῖν ἡμᾶς δέῃ.

Ran. 265.

κεκράξομαι γὰρ, κἄν με δέῃ, δι᾽ ἡμέρας.

ubi vide quæ notavi: sic semper δέῃ in subjunctivo cum κἂν occurrit. Similem solœcismum emendavimus in Nub. 1492. Soph. Œd. Tyr. 669.

ὁ δ᾽ οὖν ἴτω, κεἰ χρή με παντελῶς θανεῖν.

Dormitavit hic Hemsterhusius, qui a duobus codd. oblatum καὶ δεῖ avidis ulnis amplecti debebat, immo refragantibus etiam codd. reponere. Quod autem ait, id ipsum καὶ exstare in editione Farrei, falsum est; nisi Farreus, quod non credo, bis Aristophanem excuderit. In editione anni 1542. quam habeo, ut in aliis omnibus, est κἂν δεῖ.

222. ἀλλ᾽ ἴθι σὺ μὲν ταχέως δραμών. Sic duæ primariæ editt. juxta iv. meos codd. Ant. Fracinus edidit nescio unde μολὼν, quam lectionem neutra recepit Veneta. Fallitur hic rursus Hemsterhusius: in Farreana nec μολὼν nec μολῶν comparet, sed sincerum δραμών.

225. ὅπως ἂν ἴσον ἕκαστος—Sic scriptum in membr. et in meo, recte: non, ut vulgo, ἴσην, qua de re dicetur infra ad 1132.

227. κρεάδιον. Glossa in codd. τὴν χύτραν: quæ manifesto refertur ad alteram lectionem cujus meminit Scholiastes, τοῦτο δὲ τὸ λεβήτιον. Hanc veram esse metri ostendit, ni fallor, ratio: nam ut in aliis diminutivis terminatis in αδιον antepenultima corripitur, ut in λοπάδιον infra 812. sic in κρεάδιον corripi etiam debet, et proinde vocem illam non admittit versus. Ollulam manu gestabat Cario, in qua erat frustum carnis, immolatæ victimæ pars, quod ex Apollinis templo extulerat. Hujus rei explicatio, ex veterum more satis noto, in integris, quibus caremus scholiis, glossam peperit, unde in textum venit κρεάδιον.

τῶν ἔνδοθέν τις εἰσενεγκάτω λαβών.

Χρεμύλος.

ἐμοὶ μελήσει τοῦτό γ'· ἀλλ' ἀνύσας τρέχε.
σὺ δ', ὦ κράτιστε Πλοῦτε πάντων δαιμόνων,
ἔσω μετ' ἐμοῦ δεῦρ' εἴσιθ'· ἡ γὰρ οἰκία
αὕτη 'στὶν, ἣν δεῖ χρημάτων σε τήμερον
μεστὴν ποιῆσαι, καὶ δικαίως κἀδίκως.

Πλοῦτος.

ἀλλ' ἄχθομαι μὲν εἰσιὼν, νὴ τοὺς θεοὺς,
ἐς οἰκίαν ἑκάστοτ' ἀλλοτρίαν πάνυ·
ἀγαθὸν γὰρ ἀπέλαυσ' οὐδὲν αὐτοῦ πώποτε.
ἢν μὲν γὰρ ἐς φειδωλὸν εἰσελθὼν τύχω,
εὐθὺς κατώρυξέν με κατὰ τῆς γῆς κάτω·
κἄν τις προσέλθῃ χρηστὸς ἄνθρωπος φίλος,
αἰτῶν λαβεῖν τι μικρὸν ἀργυρίδιον,
ἔξαρνός ἐστι μηδ' ἰδεῖν με πώποτε.
ἢν δ' ὡς παραπλῆγ' ἄνθρωπον εἰσελθὼν τύχω,
πόρναισι καὶ κύβοισι παραβεβλημένος,
γυμνὸς θύραζ' ἐξέπεσον ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ.

Χρεμύλος.

μετρίου γὰρ ἀνδρὸς οὐκ ἐπέτυχες πώποτε.
ἐγὼ δὲ τούτου τοῦ τρόπου πώς εἰμ' ἀεί.
χαίρω τε γὰρ φειδόμενος, ὡς οὐδεὶς ἀνὴρ,
πάλιν τ' ἀναλῶν, ἡνίκ' ἂν τούτου δέῃ.
ἀλλ' εἰσίωμεν, ὡς ἰδεῖν σε βούλομαι
καὶ τὴν γυναῖκα, καὶ τὸν υἱὸν τὸν μόνον,
ὃν ἐγὼ φιλῶ μάλιστα μετὰ σέ.

Πλοῦτος.

πείθομαι.

Χρεμύλος.

τί γὰρ ἄν τις οὐχὶ πρὸς σὲ τἀληθῆ λέγοι;

Καρίων.

ὦ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότῃ ταυτὸν θύμον φαγόντες,

232. τήμερον. Neglecto Atticis moni membr. σήμερον.

253. ταυτὸν θύμον φαγόντες. Cave Kustero fidem habeas ταυτὸν accipienti

ἄνδρες φίλοι καὶ δημόται, καὶ τοῦ πονεῖν ἐρασταὶ,
ἴτ', ἐγκονεῖτε, σπεύδεθ', ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν,
ἀλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ᾗ δεῖ παρόντ' ἀμύνειν.
Χο. οὔκουν ὁρᾷς ὁρμωμένους ἡμᾶς πάλαι προθύμως,
ὡς εἰκός ἐστιν, ἀσθενεῖς γέροντας ἄνδρας ἤδη;
σὺ δ' ἀξιοῖς ἴσως με θεῖν, πρὶν ταῦτα καὶ φράσαι μοι,
ὅτου χάριν γ' ὁ δεσπότης ὁ σὸς κέκληκεν ἡμᾶς.
Κα. οὔκουν πάλαι δήπου λέγω; σὺ δ' αὐτὸς οὐκ ἀκούεις.
ὁ δεσπότης γάρ φησιν, ὑμᾶς ἡδέως ἅπαντας
ψυχροῦ βίου καὶ δυσκόλου ζήσειν ἀπαλλαγέντας.
Χο. ἔστιν δὲ δὴ τί, καὶ πόθεν τὸ πρᾶγμα τοῦθ', ὅ φησιν;
Κα. ἔχων ἀφῖκται δεῦρο πρεσβύτην τιν', ὦ πόνηροι,
ῥυπῶντα, κυφὸν, ἄθλιον, ῥυσὸν, μαδῶντα, νωδόν·
οἶμαι δὲ, νὴ τὸν οὐρανὸν, καὶ ψωλὸν αὐτὸν εἶναι.
Χο. ὦ χρυσὸν ἀγγείλας ἐπῶν, πῶς φῄς; πάλιν φράσον μοι.
δηλοῖς γὰρ αὐτὸν σωρὸν ἥκειν χρημάτων ἔχοντα.
Κα. πρεσβυτικῶν μὲν οὖν κακῶν ἔγωγ' ἔχοντα σωρόν.
Χο. μῶν ἀξιοῖς φενακίσας ἡμᾶς ἀπαλλαγῆναι
ἀζήμιος, καὶ ταῦτ' ἐμοῦ βακτηρίαν ἔχοντος;
Κα. πάντως γὰρ ἄνθρωπον φύσει τοιοῦτον ἐς τὰ πάντα
ἡγεῖσθέ μ' εἶναι, κοὐδὲν ἂν νομίζεθ' ὑγιὲς εἰπεῖν;
Χο. ὡς σεμνὸς οὑπίτριπτος· αἱ κνῆμαι δέ σου βοῶσιν
ἰοὺ, ἰοὺ, τὰς χοίνικας, καὶ τὰς πέδας ποθοῦσαι.
Κα. ἐν τῇ σορῷ νυνὶ λαχὸν τὸ γράμμα σου δικάζειν,

pro τὸν αὐτόν. Ex hoc enim versu in indicem suum retulit ταυτὸς, quæ vox est plane barbara. ταυτὸν valet τὸ αὐτό. Ut τοσοῦτον et τοσοῦτο in neutro dicitur, sic ταυτὸν et ταυτό. Vide Nub. 674. Av. 400. Duplici autem genere effertur ὁ θύμος et τὸ θύμον.

256. ᾗ δεῖ παρόντ' ἀμύνειν. Sic bene Hemsterhusius ad metri legem, licet refragantibus libris, qui habent omnes παρόντας. Cum singulari παρόντα subauditur τινὰ vel σέ. Qui Chorum alloquuntur, modo tanquam unicam personam, modo tanquam plures compellant. Sic etiam Chorus de se loquens, utroque numero sæpe in eadem phrasi utitur, ut mox infra v. 281.

267. ψωλόν. Diversæ sunt ad hanc vocem glossæ: in meo ἐσπασμένον: in B. καλύπτην: in C. ἀσχημόνως καλύπτην.

268. πάλιν φράσον μοι. In tribus codd. omissa vox πάλιν, quam habet meus, sed alieno loco positam, sic: φράσον μοι πάλιν. Sincera lectio est in utraque Florentina: Venetæ quæ ex Basileensi priore expressæ fuere non habent πάλιν. Conferri potest locus hic Plauti in Merc. iii. 4. 53.

Ch. qua forma esse aiebant?
Eu. ego dicam tibi:
canum, varum, ventriosum, bucculentum, breviculum,
subnigris oculis, oblongis malis, pansam aliquantulum.
Ch. non hominem mihi, sed thesaurum nescio quem memoras mali.

277. ἐν τῇ σορῷ νυνὶ λαχὸν τὸ γράμμα σου δικάζειν. Nominativus est absolutus pro genitivo, qua de re supra ad Ran. 1437. In meo superscripta participio λαχὸν, glossa λαχόντος, quam in C. textus exhibet: ibi enim ἐν τῇ σορῷ νυνὶ λα-

σὺ δ' οὐ βαδίζεις; ὁ δὲ Χάρων τὸ ξύμβολον δίδωσι.
Χο. διαρραγείης. ὡς μόθων εἶ, καὶ φύσει κόβαλος,
ὅστις φενακίζεις· φράσαι δ' οὔπω τέτληκας ἡμῖν,
ὅτου χάριν μ' ὁ δεσπότης ὁ σὸς κέκληκε δεῦρο·
οἳ πολλὰ μοχθήσαντες, οὐκ οὔσης σχολῆς, προθύμως
δεῦρ' ἤλθομεν, πολλῶν θύμων ῥίζας διεκπερῶντες.
Κα. ἀλλ' οὐκέτ' ἂν κρύψαιμι. τὸν Πλοῦτον μὲν, ὦ 'νδρες, ἥκει
ἄγων ὁ δεσπότης· ὃς ὑμᾶς πλουσίους ποιήσει.
Χο. ὄντως γάρ ἐστι πλουσίοις ἅπασιν ἡμῖν εἶναι;
Κα. νὴ τοὺς θεοὺς, Μίδας μὲν οὖν, ἢν ὦτ' ὄνου λάβητε.
Χο. ὡς ἥδομαι καὶ τέρπομαι, καὶ βούλομαι χορεῦσαι
ὑφ' ἡδονῆς, εἴπερ λέγεις ὄντως σὺ ταῦτ' ἀληθῆ.
Κα. καὶ μὴν ἐγὼ βουλήσομαι, θρεττανελὸ τὸν Κύκλωπα
μιμούμενος, καὶ τοῖν ποδοῖν ὡδὶ παρενσαλεύων,
ὑμᾶς ἄγειν. ἀλλ' εἶα, τέκεα, θαμίν' ἐπαναβοῶντες,
βληχώμενοί τε προβατίων
αἰγῶν τε κιναβρώντων μέλη,
ἕπεσθ', ἀπεψωλημένοι τράγοι δ' ἀκρατιεῖσθε.

χόντες τὸ γράμμα—In posteriore Basileensi excusum fuit, consilione an casu nescio, λαχών. In Florentina scholiorum editione, semel occurrit λαχὼν, typothetæ, ut videtur, errore. Nihil ista contra antiquam lectionem valent. Sed idem masculinum participium tuentur duo codd. Hemsterhusio adhibiti, quorum auctoritati magnum accedit pondus e Dawesii observatione, p. 124. *Verbi λαχεῖν notionem apud scriptores Atticos neutram non esse*, sorte obvenisse; *sed activam duntaxat*, sortitum esse. Quod et mihi verum esse videtur; proinde λαχὼν reponi velim. V. seq. pro σὺ δ' οὐ melius forte legeretur σύ γ' οὐ—

279. μόθων. Gl. λίαν ὑβριστής. Schol. Ms. Μόθων] φλύαρος· αἰσχρὸς, ἄτιμος, φορτικὸς, δουλοπρεπὴς, ἀπὸ Μόθωνος τινὸς αἰσχροποιοῦ. Sic vocabatur etiam saltatio quædam indecora, quo sensu occurrit hæc vox apud Eurip. Bac. 1048.

ὦ ξέν', οὐ μὲν ἵσταμεν,
οὐκ ἐξικνοῦμαι Μαινάδων ὄσσοι μόθων.

cujus loci non meminit Meursius in Orchestra.

285. ὃς ὑμᾶς πλουσίους ποιήσει. Sic iv. codd. bene, quod jam expressum fuerat in editt. aliquot, nec spernere debebat Hemsterhusius. Sup. v. aliquot editt. male ὦ ἄνδρες sine elisione. Primaria recte ὦ 'νδρες.

286. ἅπασιν ἡμῖν εἶναι. Hoc ordine collocatæ voces etiam in codd. sed peccant in accentu. Probabile est poëtam reliquisse ἡμῖν ἅπασιν εἶναι.

πλουσίοις. Cod. πλουσίους, minus eleganter, nec tamen contra syntaxis legem. Quod Kusterus in Μίδας facere volebat, fecit librarius ille in πλουσίοις, duo scilicet nomina ad eundem casum revocando, quod minime necesse est.

287. Μίδας accusativus est pluralis pendens a verbo εἶναι superioris versus, integra sic instituta syntaxi: νὴ τοὺς θεοὺς, ἐστὶ μὲν οὖν ὑμῖν Μίδας γίγνεσθαι, ἢν ὦτ' ὄνου λάβητε. Minime necesse est cum Kustero Μίδαις *scribere, ut respondeat dativo præcedenti* πλουσίοις. Utrumque casum admittit græcus sermo, ut et latinus. Perinde enim dicitur: *Nobis non licet esse tam disertis*: et *esse tam disertos*. Vide not. ad Lys. 179. Casu, arbitror, non ex Hemsterhusii sententia, excusum fuit in illius editione μὰ τοὺς θεούς. Libri omnes habent νὴ, quod et sententia flagitat. Vide infra ad 764.

290. Species quædam erat saltationis, Κύκλωψ dicta, de qua vide Meursium in Orchestra.

295. ἀκρατιεῖσθε. Est ab ἀκρατίζεσθαι secunda longa, quia derivatur ab

Χο. ἡμεῖς δέ γ' αὖ ζητήσομεν, θρεττανελὸ τὸν Κύκλωπα
βληχώμενοι, σὲ τουτονὶ πινῶντα καταλαβόντες,
πήραν ἔχοντα, λάχανά τ' ἄγρια δροσερὰ, κραιπαλῶντά θ',
ἡγούμενον τοῖς προβατίοις,
εἰκῇ δὲ καταδαρθέντα που,
μέγαν λαβόντες ἡμμένον σφηκίσκον, ἐκτυφλῶσαι.
Κα. ἐγὼ δὲ τὴν Κίρκην γε, τὴν τὰ φάρμακ' ἀνακυκῶσαν,
ἣ τοὺς ἑταίρους τοῦ Φιλωνίδου ποτ' ἐν Κορίνθῳ
ἔπεισεν, ὡς ὄντας κάπρους,
μεμαγμένον σκῶρ ἐσθίειν, αὐτὴ δ' ἔματτεν αὐτοῖς,
μιμήσομαι πάντας τρόπους·
ὑμεῖς δὲ γρυλλίζοντες ὑπὸ φιληδίας
ἕπεσθε μητρὶ χοῖροι.
Χο. οὐκοῦν σε τὴν Κίρκην γε, τὴν τὰ φάρμακ' ἀνακυκῶσαν,
καὶ μαγγανεύουσαν, μολύνουσάν τε τοὺς ἑταίρους,
λαβόντες, ὑπὸ φιληδίας
τὸν Λαρτίου μιμούμενοι, τῶν ὄρχεων κρεμῶμεν,

ἄκρατος. Significat *jentaculum, seu matutinum cibum sumere*. Vide fragm. Inc. xxxvi. et Athen. p. 11. Confuderunt hoc verbum veteres Critici cum alius derivationis et significationis verbo ἀκρατεύομαι, quod est ab ἀκρατής. Vim verbi non satis accurate reddit Bergleri versio, quam inconsiderate retinui, *lascivite*. Sensus est: *arrectisque veretris, ut hirci, jentate*. Quia nimirum hirci τὰ ἑαυτῶν αἰδοῖα λείχουσι. Glossa: λείχετε τὰ αἰδοῖα δηλονότι. Sup. v. male in duobus codd. scriptum κιναβρώντων. Aldina lectio κιναβρώντα μέλημων manifesto vitiosa est. Quid in codice, quem ob oculos habebat, significaret scriptura, non intellexit typotheta. Ibi scriptum erat κιναβρώντα μέλη. Superne additum ων correctio erat ad priorem vocem pertinens, indicansque legendum esse κιναβρώντων. Versus κιναβρώντα non admittit, ita ut ne dubitationi quidem locus sit, utra lectio præferri debeat.

297. πινῶντα. Sic vere Bentleius. Vulgo πεινῶντα. Vide not. ad Lys. 277. Pro ζητήσομεν idem vir doctissimus legendum censet ζηλώσομεν, cui hac in re non adsentior. Connectuntur ζητήσομέν σε ἐκτυφλῶσαι.

298. Vulgo legitur λάχανά τ' ἄγρια δροσερὰ, καὶ κραιπαλῶντα. Istud καὶ versum perimit. Quæ participio subjici debebat copula τε in καὶ mutata ei ab imperito librario præfixa fuit. Hanc quoque præcepit emendationem Bentleius.

301. σφηκίσκον. Sic codd. omnes. Gl. δαλόν. Sic etiam legebat Eustathius, cujus hæc sunt verba p. 897. l. 57. ἀπὸ δὲ τῶν σφηκῶν, οὐ μόνον σφηκίσκοι ἀριθμητικὸν σχῆμα, ἀλλὰ καὶ ξύλα μικρὰ εἰς ὀξὺ συνηγμένα. Utrumque σφηνίσκον et σφηκίσκον eadem significatione in usu fuisse videtur. Prius reponi volebat Bentleius.

306. μιμήσομαι πάντας τρόπους. Sic, ut Reg. membr. primariæ duæ editt. quas sequuntur prior Basileensis, Venetæ duæ, et Parisina Wecheli. In C. πάντας τοὺς τρόπους. Duo alii πάντα τρόπον: quam lectionem primus imperite vulgavit Ant. Fracinus qui Phil. Juntæ heredum curavit editionem. Bis in metri legem peccat. Ultima in πάντα produci non potest ante literas τρ. Vide Ran. v. 618. Eodem modo Nub. 701. male legebatur πάντα τρόπον, ubi edidimus πάντας τρόπους. Tum dimetrum iambicum syllaba brevi terminare non licet, nisi a sequenti versu adjuvetur. Vide ad Ran. 984.

μινθώσομέν θ', ὥσπερ τράγου,
τὴν ῥῖνα· σὺ δ' Ἀρίστυλλος ὑποχάσκων ἐρεῖς·
Ἕπεσθε μητρὶ χοῖροι.

Κα. ἀλλ' εἶα νῦν τῶν σκωμμάτων ἀπαλλαγέντες ἤδη
ὑμεῖς ἐπ' ἄλλ' εἶδος τρέπεσθ'·
ἐγὼ δ' ἰὼν ἤδη, λάθρᾳ
βουλήσομαι τοῦ δεσπότου,
λαβών τιν' ἄρτον, καὶ κρέας
μασώμενος, τολοιπὸν οὕτω τῷ κόπῳ ξυνεῖναι.

Χο. (λείπει κομμάτιον τοῦ Χοροῦ.)

ΧΡΕΜΥΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ, ΠΕΝΙΑ.

Χρ. ΧΑΙΡΕΙΝ μὲν ὑμᾶς ἐστιν, ὦ ̓νδρες δημόται,
ἀρχαῖον ἤδη προσαγορεύειν καὶ σαπρόν·
ΑΣΠΑΖΟΜΑΙ δ', ὁτιὴ προθύμως ἥκετε,
καὶ συντεταμένως, κοὐ κατεβλακευμένως.
ὅπως δ' ἐμοὶ καὶ τἄλλα συμπαραστάται
ἔσεσθε, καὶ σωτῆρες ὄντως τοῦ θεοῦ.

325. Vulgo metro prorsus pessumdato sic legitur hic versus:
καὶ συντεταγμένως κ' οὐ καταβεβλακευμένως.
ubi in quarta sede dactylus est et in quinta creticus. Parum musicas Hemsterhusii aures ista non offenderunt: at nos sinceram lectionem e membranis reponimus, in quibus distincte et perspicue scriptum συντεταμένως et κατεβλακευμένως. In C. καὶ συντεταγμένως (gl. μετὰ τάξεως) καὶ οὐ κατεβλακευμένως. (gl. ἀντὶ τοῦ βραδέως καὶ τρυφερῶς) In meo καὶ συντεταμένως (gl. σπουδαίως) κοὐ καταβεβλακευμένως (gl. ῥαθύμως.) Vide sprimum tria hic cumulari adverbia ejusdem significationis προθύμως, συντεταμένως, οὐ κατεβλακευμένως. Nihil ad rem facit quod vulgo legitur τὸ συντεταγμένως. Quod dedimus confirmatur auctoritate duorum codd. eoque referuntur etiam veterum Criticorum in editis scholiis interpretationes σπουδαίως, γοργῶς. Alterum κατεβλακευμένως tuentur itidem duo codd. quibus accedit metri lex, quæ τὸ καταβεβλακευμένως respuit, et Atticorum usus, qui in præterito plerorumque verborum a duplici consonante incipientium primam non geminant, qua de re vide not. ad Lys. 291. Sic Thesm. 131. καὶ κατεγλωττισμένον, non καταγγιλωττισμένον.

327. ὄντως. Sic tres codd. recte. In C. librarii errore ὄντος, cum glossa κατ' ἀλήθειαν. Perperam Aldus edidit ὄντες, quod recte correxit Bern. Junta. Versum hunc nuper advocavit, nescio quam opportune, ad Sophoclis Œdipum T. 612. Vir Cl. ut suspectam apud Thucydidem H. Stephano scripturam, tanquam bene græcam tueretur. Locum Thucydidis non adtingo: id solum observo, pro mendoso eum habendum esse, si nullo alio exemplo defendi possit. Hac autem occasione Clarissimum Professorem monebo, receptum jam esse morem, ut si quis Criticum agat, is optimis classicorum auctorum editionibus utatur, ne nobis veteres sordes, ex emendatis libris jamdudum ejectas, identidem oggerat: ludibriumque eruditis omnibus eum debere, qui criticam facere velit, et Hemsterhusii Plutum ne quidem noverit. Hæc illi editio inspicienda erat, antequam versum hunc citaret, alterumque illum, cujus eum scansionem docui in nota ad Thesm. 56.

Χο. θάρρει. βλέπειν γὰρ ἄντικρυς δόξεις μ' Ἄρην.
δεινὸν γὰρ, εἰ τριωβόλου μὲν οὕνεκα
ὠστιζόμεσθ' ἑκάστοτ' ἐν τῇ 'κκλησίᾳ,
αὐτὸν δὲ τὸν Πλοῦτον παρείην τῳ λαβεῖν.

Χρ. καὶ μὴν ὁρῶ καὶ Βλεψίδημον τουτονὶ
προσιόντα· δῆλος δ' ἐστὶν, ὅτι τοῦ πράγματος
ἀκήκοέν τι, τῇ βαδίσει καὶ τῷ τάχει.

Βλ. τί ἂν θν τὸ πρᾶγμ' εἴη; πόθεν, καὶ τίνι τρόπῳ
Χρεμύλος πεπλούτηκ' ἐξαπίνης; οὐ πείθομαι.
καί τοι λόγος γ' ἦν, νὴ τὸν Ἡρακλέα, πολὺς
ἐπὶ τοῖσι κουρείοισι τῶν καθημένων,
ὡς ἐξαπίνης ἀνὴρ γεγένηται πλούσιος.
ἔστιν δ' ἐμοὶ τοῦτ' αὐτὸ θαυμάσιον, ὅπως,
χρηστόν τι πράττων, τοὺς φίλους μεταπέμπεται.
οὔκουν ἐπιχώριόν τι πρᾶγμ' ἐργάζεται.

Χρ. ἀλλ' οὐδὲν ἀποκρύψας ἐρῶ, μὰ τοὺς θεούς.
ὦ Βλεψίδημ', ἄμεινον ἢ χθὲς πράττομεν,
ὥστε μετέχειν ἔξεστιν· εἶ γὰρ τῶν φίλων.

Βλ. γέγονας δ' ἀληθῶς, ὡς λέγουσι, πλούσιος;

Χρ. ἔσομαι μὲν οὖν αὐτίκα μάλ', ἢν θεὸς θέλῃ.
ἔνι γάρ τις, ἔνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι.

Βλ. ποῖός τις;

Χρ. οἷος;

Βλ. λέγ' ἀνύσας ὅ τι φῂς ποτε.

Χρ. ἢν μὲν κατορθώσωμεν, εὖ πράττειν ἀεί·
ἢν δὲ σφαλῶμεν, ἐπιτετρίφθαι τοπαράπαν.

328. ἄρην. Lectio est trium codd. In membr. ἄρη.
Cod. etiam ἄρην, et v. seq. οὕνεκα.

329. οὕνεκα liquido scriptum in quatuor codd. Vide not. ad Lys. 74. Perperam impressi hic, ut multis aliis in locis, εἵνεκα. His editionum mendis inductus Vir in arte critica præstantissimus Clar. Parisinus Professor in nota ad Sophoclis Antig. 1255. in dubium vocat Dawesii observationem, ειν pro εν Atticos non agnoscere.

331. παρείην τῳ λαβεῖν. Male vulgo excusum τῷ. Accentu caret in membr. vocula. In tribus aliis superscripta glossa τινί.

340. τοῦτ' αὐτὸ θαυμάσιον ὅπως. Vulgo θαυμαστὸν χ' ὅπως. Mendosissime. Copula sic inserta nihil absurdius. Tres codd. ut editio Bern. Juntæ, θαυμαστὸν ὅπως, metro claudicante, nisi forte brevis syllaba producatur ob sequentem aspirationem, quod mihi probabile non est. In meo codice perspicue scriptum θαυμαστὸν Γ' ὅπως, quod reponere debebam, lectorique ut reponat suadeo. Scriptura Aldini codicis ex illa depravata, quod et accentus ostendit. Similem librarii errorem χ pro γ ponentis alicubi supra observare memini. καὶ ὅπως apud Comicum semper coalescunt in χὤπως. Fraudi mihi fuit in margine libri mei enotata Piersoni emendatio prolata ad Mœrin p. 188. quam pro varia codicis lectione habui.
Cod. θαυμαστὸν ὅπως.

Βλ. τουτὶ πονηρὸν φαίνεται τὸ φορτίον,
καί μ' οὐκ ἀρέσκει. τό τε γὰρ ἐξαίφνης ἄγαν
οὕτως ὑπερπλουτεῖν, τό τ' αὖ δεδοικέναι,
πρὸς ἀνδρὸς οὐδὲν ὑγιὲς ἔστ' εἰργασμένου.
Χρ. πῶς οὐδὲν ὑγιές;
Βλ. εἴ τι κεκλοφὼς, νὴ Δία,
ἐκεῖθεν ἥκεις, ἀργύριον ἢ χρυσίον
παρὰ τοῦ θεοῦ· κᾆπειτ' ἴσως σοι μεταμέλει.
Χρ. Ἄπολλον ἀποτρόπαιε· μὰ Δί', ἐγὼ μὲν οὔ.
Βλ. παῦσαι φλυαρῶν, ὦ 'γάθ'· οἶδα γὰρ σαφῶς.
Χρ. σὺ μηδὲν εἰς ἔμ' ὑπονόει τοιοῦτο.
Βλ. φεῦ·
ὡς οὐδὲν ἀτεχνῶς ὑγιές ἐστιν οὐδενός.
ἀλλ' εἰσὶ τοῦ κέρδους ἅπαντες ἥττονες.
Χρ. οὔ τοι, μὰ τὴν Δήμητρ', ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς.
Βλ. ὡς πολὺ μεθέστηχ' ὧν πρότερον εἶχεν τρόπων.
Χρ. μελαγχολᾷς, ἄνθρωπε, νὴ τὸν οὐρανόν.
Βλ. ἀλλ' οὐδὲ τὸ βλέμμ' αὐτὸ κατὰ χώραν ἔχει·
ἀλλ' ἔστιν ἐπίδηλόν τι πεπανουργηκότι.
Χρ. σὺ μὲν οἶδ' ὃ κρώζεις· ὡς ἐμοῦ τι κεκλοφότος,
ζητεῖς μεταλαβεῖν.
Βλ. μεταλαβεῖν ζητῶ; τίνος;
Χρ. τὸ δ' ἐστὶν οὐ τοιοῦτον, ἀλλ' ἑτέρως ἔχον.
Βλ. μῶν οὐ κέκλοφας, ἀλλ' ἥρπακας;
Χρ. κακοδαιμονᾷς.
Βλ. ἀλλ' οὐδὲ μὴν ἀπεστέρηκάς γ' οὐδένα;
Χρ. οὐ δῆτ' ἔγωγ'.

353. *καί μ' οὐκ ἀρέσκει.* Glossa in codd. ἐμοὶ, quod ad sensus declarationem valet, sed quod ad syntaxin accuratum non est. μ' οὐκ ἀρέσκει est pro οὐκ ἀρέσκει με. Verbum hoc cum accusativo personæ construitur. Vide Lys. 509. Ran. 103. Sup. v. ad φορτίον glossa τὸ πρᾶγμα.

355. *πρὸς ἀνδρός.* Præpositioni superscripta in codd. glossa, περισσόν. Falsum est. In eodem errore, a Scholiasta reprehenso, versatur Corinthus de Dial. Attic. §. xlv. ubi meliora tradit Kœnius. πρὸς τινὸς εἶναι quidpiam dicitur, *quod partium et officii alicujus est, quod alicui convenit.* Vide Thesm. 177. Ran. 540.

356. *πῶς οὐδὲν ὑγιές;* Vulgo πῶς δ' οὐδὲν—Inutilem particulam omittunt quatuor mei codd.

365. *εἶχεν τρόπων.* Vulgo claudicante versu εἶχε.

366. *μελαγχολᾷς ἄνθρωπε.* Sic tres Regii, recte. Vocativis omnibus solebant, qui olim inter codicum lineas glossas scribebant, superponere ὦ, inepte plerumque, ut hic, ubi ipsa terminatio nominis casum indicat. In B. scriptum in textu ἄνθρωπε, et superpositum ὦ. Inde orta diversa lectio, quæ in impressis exstat ὤνθρωπε.

373. *οὐδὲ μὴν—γε.* Tres sunt particulæ, quæ aggregari solent. Perperam in impressis οὐδεμὴν excusum. In membr. et in meo divisim scriptum οὐδὲ μὴν—

Βλ. ὦ Ἡράκλεις· φέρε, ποῖ τις ἂν
τράποιτο; τἀληθὲς γὰρ οὐκ ἐθέλεις φράσαι.
Χρ. κατηγορεῖς γὰρ, πρὶν μαθεῖν τὸ πρᾶγμά μου.
Βλ. ὦ 'τᾶν, ἐγώ σοι τοῦτ' ἀπὸ σμικροῦ πάνυ
ἐθέλω διαπρᾶξαι, πρὶν πυθέσθαι τὴν πόλιν,
τὸ στόμ' ἐπιβύσας κέρμασιν τῶν ῥητόρων.
Χρ. καὶ μὴν φίλως γ' ἄν μοι δοκεῖς, νὴ τοὺς θεοὺς,
τρεῖς μνᾶς ἀναλώσας, λογίσασθαι δώδεκα.
Βλ. ὁρῶ τιν' ἐπὶ τοῦ βήματος καθεδούμενον,
ἱκετηρίαν ἔχοντα μετὰ τῶν παιδίων
καὶ τῆς γυναικός· κοὐ διοίσοντ' ἄντικρυς
τῶν Ἡρακλειδῶν οὐδ' ὁτιοῦν τῶν Παμφίλου.
Χρ. οὐκ, ὦ κακόδαιμον, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς μόνους
ἔγωγε, καὶ τοὺς δεξιοὺς καὶ σώφρονας

374. *ποῖ τις ἂν τράποιτο;* Sic in Kusteri editione exstat, casune an illius ex sententia nescio. Ante eum impressis in omnibus legebatur ποῖ τις οὖν τράποιτο. Solœcam formulam Hemsterhusium revocasse, simulque ignorasse eam græcæ linguæ ingenio adversari, profecto miror. A vulgatis nihil discrepant codd. Vide Dawesium p. 207. ad hujus fabulæ v. 438. ubi gemella erat menda.

380. Hic et sequens versus sic vulgo legebantur ante Hemsterhusium:

ὃ μὲν φίλος γ' ἄν μοι δοκῆς, νὴ τοὺς θεοὺς,
τρεῖς μνᾶς ἀναλώσας γε λογίσασθαι δώδεκα.

Bene ille pro δοκῆς e codice δοκεῖς reposuit, et in altero versu particulam γε expunxit. Sed ne sic quidem locus erat persanatus: nec satis intelligebat eruditus Batavus quid sibi vellet nominativus iste φίλος, quove nexu cum ceteris orationis partibus cohæreret. In membr. scriptum καὶ μὴν φίλως γ' ἄν μοι δοκεῖς. In C. etiam φίλως cum glossa προσφιλῶς. In B. φίλος superscripto ω. Meus in eo ab impressis differt quod δοκεῖς habet. Sensum versio expedit. Ordo est: ὃ μὴν δοκεῖς μοι, νὴ τοὺς θεοὺς, τρεῖς μνᾶς ἀναλώσας, φίλως ἂν λογίσασθαι δώδεκα. Faceta, manifestaque ironia. Particula ἂν ad verbum infinitivum λογίσασθαι pertinet, non vero ad δοκεῖς. In hac constructione sæpe peccarunt librarii. Succurrit locus in Vesp. v. 1198.

ποῖον ἂν λέξαι δοκεῖς
ἐπὶ νεότητος ἔργον ἀνδρικώτατον;

Quidnam tibi videris narraturus? Particula ἂν ad verbum λέξαι pertinet, cui significationem futuri tribuit. Ibi male codd. alter δοκῇς, ut hic in duobus scriptum est. Av. 1652.

ἢ πῶς ἄν ποτε
ἐπίκληρον εἶναι τὴν Ἀθηναίαν δοκεῖς,
οὖσαν θυγατέρ', ὄντων ἀδελφῶν γνησίων;

id est πῶς δοκεῖς τὴν Ἀθηνᾶν ἐπίκληρον ἂν εἶναι, *futuram esse*, vel *esse posse*. In altero versu particulam γε nullus agnoscit cod. Si modo fuit in Aldino, imperitiæ librarii debetur putantis hoc tibicine versum indigere. In ἀναλόω natura longa est secunda, quapropter in præteritis non augetur. Vide Valckenarium ad Phœn. p. 222. Hipparchus apud Stobæum p. 229.

τὰ μὲν γὰρ ἄλλα καὶ πόλεμος, καὶ μεταβολαὶ
τύχης, ἀνάλωσ', ἡ τέχνη δὲ σώζεται.

Sic in Regio codice: perperam Grotius edidit ἀνήλωσ'.

Sic etiam, ut eos edidi, plane in cod. —absente in altero γε. Adverbio φίλως superscripta glossa, εἰρωνικῶς τοῦτο. Participio ἀναλώσας, οἴκοθεν. Verbo λογίσασθαι, λογαριάσαι ἡμῖν.

385. In Pœcile pictura erat Pamphili, Heraclidas exhibens cum Alcmena opem ab Atheniensibus contra Eurystheum implorantes. Vide Meursium Athen. Att. i. 5.

ἀπάρτι πλουτῆσαι ποιήσω.
Βλ. τί σὺ λέγεις;
οὕτω πάνυ πολλὰ κέκλοφας;
Χρ. οἴμοι τῶν κακῶν,
ἀπολεῖς.
Βλ. σὺ μὲν οὖν σεαυτόν, ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖς.
Χρ. οὐ δῆτ'· ἐπεὶ τὸν Πλοῦτον, ὦ μόχθηρε σύ,
ἔχω.
Βλ. σὺ Πλοῦτον; ὁποῖον;
Χρ. αὐτὸν τὸν θεόν.
Βλ. καὶ ποῦ 'στιν;
Χρ. ἔνδον.
Βλ. ποῦ;
Χρ. παρ' ἐμοί.
Βλ. παρὰ σοί;
Χρ. πάνυ.
Βλ. οὐκ ἐς κόρακας; Πλοῦτος παρὰ σοί;
Χρ. νὴ τοὺς θεούς.
Βλ. λέγεις ἀληθῆ;
Χρ. φημί.
Βλ. πρὸς τῆς Ἑστίας;
Χρ. νὴ τὸν Ποσειδῶ.
Βλ. τὸν θαλάττιον λέγεις;
Χρ. εἰ δ' ἔστιν ἕτερός τις Ποσειδῶν, τὸν ἕτερον.
Βλ. εἶτ' οὐ διαπέμπεις καὶ πρὸς ἡμᾶς τοὺς φίλους;
Χρ. οὐκ ἔστι πω τὰ πράγματ' ἐν τούτῳ.
Βλ. τί φής;

388. ἀπάρτι. Sic tres codd. In meo glossa, ἀπὸ τοῦ νῦν: in C. νυνί. In membr. ut vulgo ἀπαρτὶ, sensu diverso, quemque minus probo.

390. σὺ μὲν οὖν σεαυτόν. Hic aliisque multis in locis elegantius videretur σὺ μὲν οὖν ἑαυτόν. Invitis codicibus hoc reponere nolui.

392. ὁποῖον. Sic codd. omnes. In C. superscripta glossa, ἐρωτηματικὸν, ἀντὶ τοῦ ποῖον. Recte. Id quidem, nempe ὁποῖον interrogantis esse, negat Dawesius p. 300. proindeque hic rescribendum esse censet ποῖον. Sed fallitur. ὅπως, ὁποῖος, οἷος, ὅστις apud Comicum, aliosque poëtas Atticos centies occurrunt in interrogatione. Euripides Phœn. 1718.

ὁποῖος; ἀλλ' ἢ πρὸς κακοῖς ἐμοῖς κακά;

Bac. 652.

ἥκεις δ' ὁποίαν προστιθεὶς σπουδὴν λόγου;

Dixisset forte Tragicum scripsisse ὁ ποῖος; et ἥκεις δὲ ποίαν—Sed nihil simile locum habere potest in hoc Nostri versu, Acharn. 963.

ὁποῖος οὗτος Λάμαχος τὴν ἐγχέλυν;

Dawesii emendationem adfirmat hic cod. in quo scriptum σὺ Πλοῦτον; ποῖον; sed librarii est allucinatio.

396. τὸν θαλάττιον. Sic cod. meus. Tres Regii, ut vulgo, neglecto Atticismi idiomate, θαλάσσιον.

οὐ τῷ μεταδοῦναι;
Χρ. μὰ Δία. δεῖ γὰρ πρῶτα - -
Βλ. τί;
Χρ. βλέψαι ποιῆσαι νὼ - -
Βλ. τίνα βλέψαι; φράσον.
Χρ. τὸν Πλοῦτον, ὥσπερ πρότερον, ἑνί γέ τῳ τρόπῳ.
Βλ. τυφλὸς γὰρ ὄντως ἐστί;
Χρ. νὴ τὸν οὐρανόν.
Βλ. οὐκ ἐτὸς ἄρ' ὡς ἔμ' ἦλθεν οὐδεπώποτε.
Χρ. ἀλλ', ἢν θεοὶ θέλωσι, νῦν ἀφίξεται.
Βλ. οὔκουν ἰατρὸν εἰσαγαγεῖν ἐχρῆν τινά;
Χρ. τίς δῆτ' ἰατρός ἐστι νῦν ἐν τῇ πόλει;
οὔτε γὰρ ὁ μισθὸς οὐδὲν ἔστ', οὔθ' ἡ τέχνη.
Βλ. σκοπῶμεν.
Χρ. ἀλλ' οὐκ ἔστιν.
Βλ. οὐδ' ἐμοὶ δοκεῖ.
Χρ. μὰ Δί', ἀλλ' ὅπερ πάλαι παρεσκευαζόμην
ἐγώ, κατακλίνειν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ
κράτιστόν ἐστι.
Βλ. πολὺ μὲν οὖν, νὴ τοὺς θεούς.
μή νυν διάτριβ', ἀλλ' ἄνυε πράττων ἕν γέ τι.
Χρ. καὶ δὴ βαδίζω.
Βλ. σπεῦδέ νυν.
Χρ. τοῦτ' αὐτὸ δρῶ.
Πε. ὦ θερμὸν ἔργον, κἀνόσιον, καὶ παράνομον
τολμῶντε δρᾶν ἀνθρωπαρίω κακοδαίμονε,
ποῖ, ποῖ; τί φεύγετον; οὐ μενεῖτον;
Βλ. Ἡράκλεις.
Πε. ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς ἐξολῶ κακοὺς κακῶς.
τόλμημα γὰρ τολμᾶτον οὐκ ἀνασχετόν,
ἀλλ' οἷον οὐδεὶς ἄλλος οὐδεπώποτε
οὔτε θεός, οὔτ' ἄνθρωπος· ὥστ' ἀπολώλατον.

400. μὰ Δία. Hic rursus per se negat μά. Vide not. ad Thesm. 748. Ran. 951.

402. ὥσπερ πρότερον. Sic bene tres Regii. Vulgo redundante syllaba, ὥσπερ τοπρότερον. Bentleii emendationem receperat Hemsterhusius ὡς τὸ πρότερον. Emendate in A. B. scriptum ἑνί γε τῳ—non, ut vulgo, τῷ. Idem est ac Thesm. 430. μιᾷ γέ τῳ τέχνῃ.

408. Deficit ars, ubi illi merces sua non est.

417. Ἡράκλεις. *Hercules te invoco.* Ut ἀλεξίκακον, et monstrorum domitorem. Vide Plautum Mostell. ii. 2. 94.

Χρ. σὺ δ' εἶ τίς; ὠχρὰ μὲν γὰρ εἶναί μοι δοκεῖς.
Βλ. ἴσως Ἐριννύς ἐστιν ἐκ τραγῳδίας·
βλέπει γέ τοι μανικόν τι καὶ τραγῳδικόν.
Χρ. ἀλλ' οὐκ ἔχει γὰρ δᾷδας.
Βλ. οὐκοῦν κλαύσεται.
Πε. οἴεσθε δ' εἶναι τίνα με;
Χρ. πανδοκεύτριαν,
ἢ λεκιθόπωλιν. οὐ γὰρ ἂν τοσουτονὶ
ἐνέκραγες ἡμῖν, οὐδὲν ἠδικημένη.
Πε. ἀληθες; οὐ γὰρ δεινότατα δεδράκατον,
ζητοῦντες ἐκ πάσης με χώρας ἐκβαλεῖν;
Χρ. οὔκουν ὑπόλοιπόν σοι τὸ βάραθρον γίγνεται;
ἀλλ' ἥ τις εἶ, λέγειν σ' ἐχρῆν αὐτίκα μάλα.
Πε. ἢ σφὼ ποιήσω τήμερον δοῦναι δίκην,
ἀνθ' ὧν ἐμὲ ζητεῖτον ἐνθένδ' ἀφανίσαι.
Βλ. ἆρ' ἐστὶν ἡ καπηλὶς, ἡ 'κ τῶν γειτόνων,
ἡ ταῖς κοτύλαις ἀεί με διαλυμαίνεται;
Πε. Πενία μὲν οὖν, ἢ σφῷν ξυνοικῶ πολλ' ἔτη.
Βλ. (Φεύγει, ἀκούσας ὅτι ἡ Πενία ἐστί.)
ἄναξ Ἄπολλον, καὶ θεοὶ, ποῖ τις φύγῃ;
Χρ. οὗτος, τί δρᾷς; ὦ δειλότατον σὺ θηρίον,
οὐ παραμενεῖς;
Βλ. ἥκιστα πάντων.
Χρ. οὐ μενεῖς;

427. iv. codd. λεκυθόπωλιν. In Lys. 562. Regiorum alter habet etiam λέκυθον. Duo alii recte λέκιθον. Vide Foësii Œcon. Hippocr. in hac voce.

Cod. λεκυθόπωλιν.

432. λέγειν σ' ἐχρῆν αὐτίκα. Pronomen omissum est in tribus codd. ut in duabus primariis editionibus: insertum fuit ab Ant. Fracino: λέγειν ἐχρῆν σ' αὐτίκα. Nos codicem B. sequimur, ubi pronomen eandem quam hic sedem tenet.

438. ποῖ τις φύγῃ; Codd. ut impressi φύγοι. In C. superscriptum ἄν. Scilicet significare voluit glossæ auctor particulam ἂν hic requiri, et subaudiri, quod partim verum, partim falsum. Requiritur illa quidem cum optativo, sed omitti non potest. Scriptum oportuit vel ποῖ τις ἂν φύγοι; vel ποῖ τις φύγῃ; Prius quum metrum non admittat, alterum a poëta esse certo certius est. Vide Dawesium loco ad v. 374. laudato.

ποῖ τις φύγῃ; Quod hic contra modorum rationem vitium ex Dawesii observatione sublatum fuit, sæpe in libris occurrit ab editoribus non animadversum, cujusmodi tamen plurima e codicibus emendari possent. In Posidippi Epigr. xvi. perperam post alios edidimus ποίην τις βιότοιο τάμοι τρίβον; quod etiam solœcum est. In Regio Stobæi cod. ad linguæ normam scriptum est: ποίην τις βιότοιο τάμῃ τρίβον; Supra v. 374. ubi legebatur ποῖ τις οὖν τράποιτο; observare poteram alibi similem culpam commisisse librarios. In Ran. 488. οὔκουν ἕτερος ταῦτ' εἰργάσατ' ἀνήρ. ubi itidem ἄν, quod reposui, mutatum fuerat in οὖν, contra linguæ indolem.

ἀλλ' ἄνδρε δύο γυναῖκα φεύγομεν μίαν;
Βλ. Πενία γάρ ἐστιν, ὦ πονηρ', ἧς οὐδαμοῦ
οὐδὲν πέφυκε ζῶον ἐξωλέστερον.
Χρ. στῆθ', ἀντιβολῶ σε, στῆθι.
Βλ. μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὔ.
Χρ. καὶ μὴν λέγω, δεινότατον ἔργον παραπολὺ
ἔργων ἁπάντων ἐργασόμεθ', εἰ τὸν θεὸν
ἔρημον ἀπολιπόντε ποι φευξούμεθα,
τηνδὶ δεδιότε, μηδὲ διαμαχούμεθα.
Βλ. ποίοις ὅπλοισιν ἢ δυνάμει πεποιθότες;
ποῖον γὰρ οὐ θώρακα, ποίαν ἀσπίδα
οὐκ ἐνέχυρον τίθησιν ἡ μιαρωτάτη;
Χρ. θάρρει· μόνος γὰρ οὗτος οἶδ' ὁ θεὸς ὅτι
τροπαῖον ἂν στήσαιτο τῶν ταύτης τρόπων.
Πε. γρύζειν δὲ καὶ τολμᾶτον, ὦ καθάρματε,
ἐπ' αὐτοφώρῳ δεινὰ δρῶντ' εἰλημμένω;
Χρ. σὺ δ', ὦ κάκιστ' ἀπολουμένη, τί λοιδορεῖ,
ἡμῖν προσελθοῦσ', οὐδ' ὁτιοῦν ἀδικουμένη;
Πε. οὐδὲν γὰρ, ὦ πρὸς τῶν θεῶν, νομίζετον
ἀδικεῖν με, τὸν Πλοῦτον ποιεῖν πειρωμένω
βλέψαι πάλιν;
Χρ. τί οὖν; ἀδικοῦμεν τοῦτό σε,
εἰ πᾶσιν ἀνθρώποις ἀγαθὸν πορίζομεν;

441. ἄνδρε δύο. Sic recte, ut impressi, membranæ. Perperam in tribus aliis δύω. Vide not. ad Ran. 1405. Omnes φεύγομεν: in membr. superscriptum ω, indicium var. lect. φεύγωμεν: sed prava illa est.

445. δεινότατον. Cod. δειλότατον, quod altero haud deterius videri possit. Gallice: *nous ferons l'action du monde la plus lache, si—*

450. ποίαν ἀσπίδα. Sic optime primariæ editt. In A. C. θώρακα, ἢ ποίαν ἀσπίδα. In B. θώρακα ἢ ποίαν ἀσπίδα. Meus, ποίαν δ' ἀσπίδα, quæ lectio est posterioris Florentinæ. Metro quidem non repugnat, sed frigida est. Multum vigoris orationi decedit si quavis particula membra connectantur. Hoc non sensisse Hemsterhusium!

453. τροπαῖον ἂν στήσαιτο. Sic bene Kusterus e Suida in τρόπαιον, ut et perite emendaverat Bentleius ante inspectum Grammatici locum. Sic etiam perspicue et distincte scriptum in meo et in B. Solœca est aliarum editt. lectio, versumque minus numerosum reddit τροπαῖον ἀναστήσαιτο. In Thesm. 696. exstat: οὐ πολλὴν βοὴν στήσεσθε καὶ τροπαῖον. Sæpe ex proprietatis sermonis et metricarum legum ignoratione particulam ἂν vim suam nativam exserentem, verbis simplicibus, tanquam præpositionem, adnexuerunt librarii cum sententiæ vel metri detrimento. Vide not. ad Lys. 912. et ad Eurip. Phœn. 514. Re consideratius pensitata nullum mihi superest dubium, quin depravata fuerit eodem modo lectio in Lys. v. 384. ibique scripserit poëta:

ἄρδω σ', ὅπως ἂν βλαστάνῃς.

461. ἀγαθὸν πορίζομεν. Sic recte Bentleius. Cod. meus immodulate, ut vulgo, πορίζομεν ἀγαθόν. Pejus alii omnes: membran. ἐκπορίζομεν ἀγαθόν. C.

Πε. τί δ' ἂν γ' ὑμεῖς ἀγαθὸν ἐξεύροιθ';
Χρ. ὅ τι;
σὲ πρῶτον ἐκβαλόντες ἐκ τῆς Ἑλλάδος.
Πε. ἔμ' ἐκβαλόντες; καὶ τί ἂν νομίζετον
κακὸν ἐργάσασθαι μεῖζον ἀνθρώπους;
Χρ. ὅ τι;
εἰ τοῦτο δρᾷν μέλλοντες, ἐπιλαθοίμεθα.
Πε. καὶ μὴν περὶ τούτου σφῷν ἐθέλω δοῦναι λόγον
τοπρῶτον αὐτή. κἂν μὲν ἀποφήνω, μόνην
ἀγαθῶν ἁπάντων οὖσαν αἰτίαν ἐμὲ
ὑμῖν, δι' ἐμέ τε ζῶντας ὑμᾶς· εἰ δὲ μή,
ποιεῖτον ἤδη τοῦθ', ὅ τι ἂν ὑμῖν δοκῇ.
Χρ. τουτὶ σὺ τολμᾷς, ὦ μιαρωτάτη, λέγειν;
Πε. καὶ σύ γε διδάσκου. πάνυ γὰρ οἶμαι ῥᾳδίως
ἅπανθ' ἁμαρτάνοντά σ' ἀποδείξειν ἐγώ,
εἰ τοὺς δικαίους φῂς ποιήσειν πλουσίους.
Χρ. ὦ τύμπανα καὶ κύφωνες, οὐκ ἀρήξετε;
Πε. οὐ δεῖ σχετλιάζειν καὶ βοᾶν, πρὶν ἂν μάθῃς.
Βλ. καὶ τίς δύναιτ' ἂν μὴ βοᾶν, ἰοὺ, ἰοὺ,
τοιαῦτ' ἀκούων;
Πε. ὅστις ἐστὶν εὖ φρονῶν.
Χρ. τί δῆτά σοι τίμημ' ἐπιγράψω τῇ δίκῃ,
ἐάν γ' ἁλῷς;
Πε. ὅ τι σοι δοκεῖ.
Χρ. καλῶς λέγεις.

ἐκπορίζοιμεν ἀγαθόν. B. ἀνθρώποισιν ἐκπορίζομεν ἀγαθόν.

462. τί δ' ἂν γ' ὑμεῖς ἀγαθὸν ἐξεύροιθ'; —ὅ τι; Prava hæc editionum lectio me imprudente irrepsit. Versum perite emendaverat Bentleius:

τί δῆτ' ἂν ὑμεῖς ἀγαθὸν ἐξεύροιθ'; —ὅ τι;

Longeque hoc concinnius est Orvilliani codicis scriptura, τί δ' ἂν ποθ' ὑμεῖς—In iv. codd. τί δ' ἂν ὑμεῖς—δῆτ' mutatum fuit in δ'.

468. τοπρῶτον αὐτή. Vulgo legitur αὐτοῦ, consentientibus etiam codd. In C. superscripta glossa: τοπικὸν, ἢ μᾶλλον χρονικόν. Sive loci, sive temporis sit adverbium, ineptum est.

τοπρῶτον αὐτή. Cod. hic etiam αὐτοῦ. Glossa, ἐνταῦθα, ἢ τὸ τούτου καὶ τὸ αὐτοῦ ἐκ τοῦ παραλλήλου.

470. δι' ἐμέ τε ζῶντας ὑμᾶς—figura ἀποσιώπησις, ut Thesm. 536. Omissam sententiæ partem bene supplet glossa in meo codice, παύσασθε τῆς ἐπιχειρήσεως. In C. ἐάσατε δηλονότι. quod in versione sequi debueram: *ab incepto desistite.*

471. τοῦθ', ὅ τι ἂν ὑμῖν. Sic quatuor codd. bene. Vulgo ὅ τι γ' ἂν—

476. Hic versus in quatuor codd. Chremylo tributus. Versum 478. tribuunt Blepsidemo A. C. duo alii Chremylo. In v. 477. B. C. πρὶν ἂν μάθοις. V. 481. verba καλῶς λέγεις ejusdem personæ esse debent, cujus fuit præcedens quæstio τί δῆτα—in tribus codd. Chremylo tributa sunt.

Πε. τὸ γὰρ αὐτό γ', ἐὰν ἡττᾶσθε, καὶ σφὼ δεῖ παθεῖν.
Βλ. ἱκανοὺς νομίζεις δῆτα θανάτους εἴκοσιν;
Χρ. ταύτῃ γε· νῷν δὲ δύ' ἀποχρήσουσιν μόνω.
Πε. οὐκ ἂν φθάνοιτον τοῦτο πράττοντ'· ἢ τί γ' ἂν
ἔχοι τις ἂν δίκαιον ἀντειπεῖν ἔτι;

Χορός.

ἀλλ' ἤδη χρῆν τι λέγειν ὑμᾶς σοφὸν, ᾧ νικήσετε τηνδὶ
ἐν τοῖσι λόγοις ἀντιλέγοντες· μαλακὸν δ' ἐνδώσετε μηδέν.

Χρεμύλος.

φανερὸν μὲν ἔγωγ' οἶμαι γνῶναι τοῦτ' εἶναι πᾶσιν ὁμοίως,
ὅτι τοὺς χρηστοὺς τῶν ἀνθρώπων εὖ πράττειν ἐστὶ δίκαιον·
τοὺς δὲ πονηροὺς καὶ τοὺς ἀθέους, τούτων τἀναντία δήπου.
τοῦτ' οὖν ἡμεῖς ἐπιθυμοῦντες, μόλις εὕρομεν, ὥστε γενέσθαι,
βούλημα καλὸν καὶ γενναῖον, καὶ χρήσιμον εἰς ἅπαν ἔργον.
ἢν γὰρ ὁ Πλοῦτος νυνὶ βλέψῃ, καὶ μὴ τυφλὸς ὢν περινοστῇ,
ὡς τοὺς ἀγαθοὺς τῶν ἀνθρώπων βαδιεῖται, κοὐκ ἀπολείψει·
τοὺς δὲ πονηροὺς καὶ τοὺς ἀθέους φευξεῖται· κᾆτα ποιήσει
πάντας χρηστοὺς καὶ πλουτοῦντας δήπου, τά τε θεῖα σέβοντας.
καίτοι τούτου τοῖς ἀνθρώποις τίς ἂν ἐξεύροι ποτ' ἄμεινον;

Βλεψίδημος.

οὔ τις. ἐγώ σοι τούτου μάρτυς· μηδὲν ταύτην γ' ἀνερώτα.

Χρεμύλος.

ὡς μὲν γὰρ νῦν ἡμῖν ὁ βίος τοῖς ἀνθρώποις διάκειται,
τίς ἂν οὐχ ἡγοῖτ' εἶναι μανίαν, κακοδαιμονίαν τ' ἔτι μᾶλλον;
πολλοὶ μὲν γὰρ τῶν ἀνθρώπων ὄντες πλουτοῦσι πονηροὶ,
ἀδίκως αὐτὰ ξυλλεξάμενοι· πολλοὶ δ' ὄντες πάνυ χρηστοὶ
πράττουσι κακῶς, καὶ πεινῶσιν, μετὰ σοῦ τε τὰ πλεῖστα σύνεισιν.
οὐκοῦν εἶναί φημ', ἢ παύσει ταῦτ', ἢν βλέψῃ ποθ' ὁ Πλοῦτος,
ὁδὸν, ἥν τιν' ἰὼν τοῖς ἀνθρώποις ἀγάθ' ἂν μείζω πορίσειεν.

Πενία.

ἀλλ', ὦ πάντων ῥᾷστ' ἀνθρώπων ἀναπεισθέντ' οὐχ ὑγιαίνειν
δύο πρεσβύτα, ξυνθιασώτα τοῦ ληρεῖν καὶ παραπαίειν,

482. ἐὰν ἡττᾶσθε. Sic codd. et vett. editt. In recentioribus metro claudicante ἄν. Illud jam reposuerat Hemsterhusius.

485. Glossa: ταχέως πείσεσθε τοῦτο, ἡττηθέντες· ἢ ταχέως ποιήσετε τοῦτο πρὸς με ἡττηθεῖσαν. πράττω γὰρ καὶ τὸ ποιῶ καὶ τὸ πάσχω. Vera est prior explicatio.

505. iv. mei codd. exhibent οὐκοῦν, non οὔκουν: et v. seq. superscripta textus verbis ὁδὸν ἥντιν' ἰὼν glossa in C. μέθοδον ἥντιν' ἐλθὼν ὁ Πλοῦτος. Unde liquet non aliter ista veteribus ac nobis intellecta fuisse.

εἰ τοῦτο γένοιθ', ὃ ποθεῖθ' ὑμεῖς, οὔ φημ' ἂν λυσιτελεῖν σφῷν.
εἰ γὰρ ὁ Πλοῦτος βλέψειε πάλιν, διανείμειέ τ' ἴσον ἑαυτὸν,
οὔτε τέχνην ἂν τῶν ἀνθρώπων, οὔτ' ἂν σοφίαν μελετῴη
οὐδείς· ἀμφοῖν δ' ὑμῖν τούτοιν ἀφανιστέντοιν, ἐθελήσει
τίς χαλκεύειν, ἢ ναυπηγεῖν, ἢ ῥάπτειν, ἢ τροχοποιεῖν,
ἢ σκυτοτομεῖν, ἢ πλινθουργεῖν, ἢ πλύνειν, ἢ σκυλοδεψεῖν,
ἢ γῆς ἀρότροις ῥήξας δάπεδον, καρπὸν Δηοῦς θερίσασθαι,
ἢν ἐξῇ ζῆν ἀργοῖς ὑμῖν τούτων πάντων ἀμελοῦσι;

Χρεμύλος.

λῆρον ληρεῖς. ταῦτα γὰρ ἡμῖν πάνθ', ὅσα νυνὶ κατέλεξας,
οἱ θεράποντες μοχθήσουσιν.

Πενία.

πόθεν οὖν ἕξεις θεράποντας;

Χρεμύλος.

ὠνησόμεθ' ἀργυρίου δήπου.

Πενία.

τίς δ' ἔσται πρῶτον ὁ πωλῶν,
ὅταν ἀργύριον κἀκεῖνος ἔχῃ;

Χρεμύλος.

κερδαίνειν βουλόμενός τις
ἔμπορος ἥκων ἐκ Θετταλίας, παρὰ πλείστων ἀνδραποδιστῶν.

Πενία.

ἀλλ' οὐδ' ἔσται πρῶτον ἁπάντων οὐδεὶς οὐδ' ἀνδραποδιστὴς,
κατὰ τὸν λόγον, ὃν σὺ λέγεις, δήπου. τίς γὰρ πλουτῶν ἐθελήσει,
κινδυνεύων περὶ τῆς ψυχῆς τῆς αὑτοῦ, τοῦτο ποιῆσαι;
ὥστ' αὐτὸς ἀροῦν ἐπαναγκασθεὶς, καὶ σκάπτειν, τἄλλα τε
μοχθεῖν,

511. οὔτ' ἂν σοφίαν. Vulgo claudicante versu οὔτε σοφίαν. Particulam ex Orvilliano cod. reposuit Hemsterhusius.

513. ἢ τροχοποιεῖν. In priore Pluto, quem intemeratum habuisse videtur Pollux, pro hoc verbo erat ζυγοποιεῖν, quod ille ex Aristophanis Pluto citat vii. 115.

514. ἢ σκυλοδεψεῖν. Vulgo legitur ἢ σκυτοδεψεῖν corrupto prorsus metro. Est hoc in A. B. In C. D. glossa genuinæ vocis locum invasit, βυρσοδεψεῖν. Vera lectio est σκυλοδεψεῖν, quam ex Bentleii Kusterique sententia jam reposuerat Hemsterhusius. In σκῦτος prima longa est; in σκύλον brevis. Conc. 432.

τὸ σκυτοτομικὸν πλῆθος. οἱ δ' ἐκ τῶν ἀγρῶν.

ibid. 420.

ἐς τῶν σκυλοδεψῶν ἦν δ' ἐπικλίνῃ τὴν θύραν.

Vide not. ad Thesm. 56.

Pro sincero σκυλοδεψεῖν hic cod. etiam glossema habet βυρσοδεψεῖν: et v. 528. οὔτ' ἐν τάπησι.

521. Scholion in C. εἰπὼν ἐκ Θετταλίας, ἐπήγαγε, παρὰ πλείστων ἀνδραποδιστῶν. δεικνὺς ὅτι τὸ τῶν Θετταλῶν γένος λῃστείαις ἐχρῆτο καὶ ἀνδραποδισμοῖς· ἀφ' ὧν οἱ ἔμποροι ἀνδράποδα ὠνούμενοι εἰς τὰς ἑτέρας ἐπώλουν ἠπείρους.

ὀδυνηρότερον τρίψεις βίοτον πολὺ τοῦ νῦν.

Χρεμύλος.

ἐς κεφαλήν σοι.

Πενία.

ἔτι δ' οὐχ ἕξεις οὔτ' ἐν κλίνῃ καταδαρθεῖν· οὐ γὰρ ἔσονται·
οὔτ' ἐν δάπισιν· τίς γὰρ ὑφαίνειν ἐθελήσει, χρυσίου ὄντος;
οὔτε μύροισιν μυρίσαι στακτοῖς, ὁπόταν νύμφην ἀγάγησθον·
οὔθ' ἱματίων βαπτῶν δαπάναις κοσμῆσαι ποικιλομόρφων.
καίτοι τί πλέον πλουτεῖν ἐστιν τούτων πάντων ἀποροῦσι;
παρ' ἐμοῦ δ' ἔστιν ταῦτ' εὔπορα πάνθ' ὑμῖν, ὧν δεῖσθον. ἐγὼ γὰρ
τὸν χειροτέχνην, ὥσπερ δέσποιν', ἐπαναγκάζουσα κάθημαι,
διὰ τὴν χρείαν καὶ τὴν πενίαν ζητεῖν ὁπόθεν βίον ἕξει.

Χρεμύλος.

σὺ γὰρ ἂν πορίσαι τί δύναι' ἀγαθὸν, πλὴν φῴδων ἐκ βαλανείου,
καὶ παιδαρίων ὑποπεινώντων, καὶ γρᾳδίων κολοσυρτόν;
φθειρῶν τ' ἀριθμὸν, καὶ κωνώπων, καὶ ψυλλῶν οὐδὲ λέγω σοι
ὑπὸ τοῦ πλήθους, αἳ βομβοῦσαι περὶ τὴν κεφαλὴν ἀνιῶσιν,
ἐπεγείρουσαι, καὶ φράζουσαι· Πεινήσεις, ἀλλ' ἐπανίστω.
πρὸς δέ γε τούτοις, ἀνθ' ἱματίου μὲν ἔχειν ῥάκος· ἀντὶ δὲ κλίνης,
στιβάδα σχοίνων, κόρεων μεστὴν, ἢ τοὺς εὕδοντας ἐγείρει·
καὶ φορμὸν ἔχειν ἀντὶ τάπητος σαπρόν· ἀντὶ δὲ προσκεφαλαίου,
λίθον εὐμεγέθη πρὸς τῇ κεφαλῇ· σιτεῖσθαι δ', ἀντὶ μὲν ἄρτων,
μαλάχης πτόρθους, ἀντὶ δὲ μάζης, φυλλεῖ' ἰσχνῶν ῥαφανίδων·
ἀντὶ δὲ θράνου, στάμνου κεφαλὴν κατεαγότος· ἀντὶ δὲ μάκτρας,
πιθάκνης πλευρὰν, ἐῤῥωγυῖαν καὶ ταύτην. ἆρά γε πολλῶν

528. οὔτ' ἐν δάπισιν. Sic bene apud Suidam in δάπιδας, et in scholiis ad Vesp. v. 676.

ὄρχας, οἶνον, δάπιδας, τυρὸν, μέλι—

Occurrit eadem vocis forma Concion. 840.

κλῖναί τε σισυρῶν καὶ δαπίδων νενασμέναι.

Vulgo οὔτε τάπησιν. In iv. codd. οὔτ' ἐν τάπησι.

531. τούτων πάντων ἀποροῦσι. Sic optime Regius B. In membr. πάντων τούτων ἀποροῦντα: in meo, ut vulgo, ἀποροῦντας. Depravatissima in C. lectio, quæ glossæ ortum debet; πλουτεῖν ἐπὶ πάντων τούτων ἀπορῇ τις. Dativum e græci sermonis usu præfert hic etiam Valckenarius, quem vide Diatr. Eurip. pag. 150. Illius judicio non minus tribuissem auctoritatis quam veteri chartæ. Phocylidis versus apud Stobæum, quos e Floril. Grotii p. 355. raptim descriptos in Anal. Vet. Poët. Gr. intuli T. i. p. 78. sic exhibendi erant:

καὶ τόδε Φωκυλίδου· Τί πλέον, γένος εὐγενὲς εἶναι,
οἷς οὔτ' ἐν μύθοις ἕπεται χάρις, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ;

545. ἀντὶ δὲ θράνου. Vulgo θράνους. Illud repositum e Polluce x. 48. καὶ οἱ θρᾶνοι δὲ, δίφροι ἂν εἶναι δοκοῖεν, εἰπόντος ἐν Πλούτῳ Ἀριστοφάνους· ἀντὶ δὲ θράνου, στάμνου κεφαλὴν—Glossa in meo θρόνου: In C. ὑποποδίου, quæ vera est. Vide Ran. 121.

ἀγαθῶν πᾶσιν τοῖς ἀνθρώποις ἀποφαίνω σ᾽ αἴτιον οὖσαν;

Πενία.

σὺ μὲν ἐ τὸν ἐμὸν βίον εἴρηκας· τὸν τῶν πτωχῶν δ᾽ ὑπεκρούσω.

Χρεμύλος.

οὐκοῦν δήπου τῆς πτωχείας πενίαν φαμὲν εἶναι ἀδελφήν.

Πενία.

ὑμεῖς γ᾽, οἵπερ καὶ Θρασυβούλῳ Διονύσιον εἶναι ὅμοιον.
ἀλλ᾽ ἐχ οὑμὸς τοῦτο πέπονθεν βίος, ἐ μὰ Δί᾽· οὐδέ γε μέλλει.
πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος, ὃν σὺ λέγεις, ζῆν ἐστιν μηδὲν ἔχοντα·
τοῦ δὲ πένητος, ζῆν φειδόμενον, καὶ τοῖς ἔργοις προσέχοντα·
περιγίγνεσθαι δ᾽ αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μηδ᾽ ἐπιλείπειν.

Χρεμύλος.

ὡς μακαρίτην, ὦ Δάματερ, τὸν βίον αὐτοῦ κατέλεξας,
εἰ φεισάμενος καὶ μοχθήσας καταλείψει μηδὲ ταφῆναι.

Πενία.

σκώπτειν πειρᾷ καὶ κωμῳδεῖν, τοῦ σπουδάζειν ἀμελήσας,
οὐ γιγνώσκων, ὅτι τοῦ Πλούτου παρέχω βελτίονας ἄνδρας,
καὶ τὴν γνώμην καὶ τὴν ἰδέαν. παρὰ τῷ μὲν γὰρ ποδαγρῶντες,
καὶ γαστρώδεις, καὶ παχύκνημοι, καὶ πίονές εἰσιν ἀσελγῶς·
παρ᾽ ἐμοὶ δ᾽ ἰσχνοὶ, καὶ σφηκώδεις, καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἀνιαροί.

Χρεμύλος.

ὑπὸ τοῦ λιμοῦ γὰρ ἴσως αὐτοῖς τὸ σφηκῶδες σὺ πορίζεις.

547. αἴτιον οὖσαν. Pessime vulgo corruptis numeris legitur αἰτίαν οὖσαν. Hoc monuit Bentleius: ei Hemsterhusius ad tuendam vulgatam lectionem opponit versum e Nub. 330. cujus depravata etiam ferebatur lectio, certissime a nobis emendata.

548. τὸν τῶν πτωχῶν δ᾽ ὑπεκρούσω. Articulum utrumque τὸν τῶν exhibent tres codd. editionesque primariæ. Alterum in nescio qua recentiore typographi culpa omissum, ex illis revocare noluit Kusteri levitas, futilemque conjecturam prætulit τὸν δὲ πτωχῶν. Cautiores fuere Hemsterhusius et Berglerus. Geminam admisit culpam librarius qui codicem C. descripsit, in quo alter etiam articulus omissus: εἴρηκας, τῶν πτωχῶν δ᾽ ὑπεκρούσω. Glossa verbo superscripta, αἰνιγματωδῶς ἀπήχησας: in meo ὠνείδισας. Quod autem Pollux ix. 139. huc respiciens ἐπεκρούσω legisse videatur, id forte librariorum errori imputandum, quibus familiare præpositiones ἐπὶ et ὑπὸ in verbis compositis commutare, quod nobis observatum fuit ad Ran. 366. et 874.

558. οὐ γιγνώσκων. Sic membr. Impressi γινώσκων.

559. ἰδέαν. Gl. μορφήν. Thomas M. σημείωσαι δὲ, ὡς οὐδεὶς τῶν δοκιμωτάτων ἰδέαν ἐπὶ ἀνθρώπου λέγει, ἀλλὰ εἶδος καὶ ὄψιν. Ex hoc Comici exemplo falsi arguitur.

560. ἀσελγῶς. Glossa in C. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν λίαν πίονες. In meo λιπαροὶ ἀτόπως. *Immodice, supra modum.* Hesych. ἀσελγὴς, ἀκόλαστος, ἀκάθαρτος. ἔτι δὲ ἀσελγὴς, ὁ μέγας, ἢ σφοδρὸς, ὡς Πλάτων, ἀσελγόκερων, τὸν μεγαλόκερων. Confer Suidam in ἀσέλγεια.

Πενία.

περὶ σωφροσύνης ἤδη τοίνυν περανῶ σφῷν, κἀναδιδάξω,
ὅτι κοσμιότης οἰκεῖ μετ᾽ ἐμοῦ· τοῦ Πλούτου δ᾽ ἔστιν ὑβρίζειν.

Χρεμύλος.

πάνυ γοῦν κλέπτειν κόσμιόν ἐστιν, καὶ τοὺς τοίχους διορύττειν.

Βλεψίδημος.

νὴ τὸν Δία γ᾽, εἴ γε λαθεῖν αὐτὸν δεῖ, πῶς οὐ κόσμιόν ἐστι;

Πενία.

σκέψαι τοίνυν ἐν ταῖς πόλεσιν τοὺς ῥήτορας, ὡς ὁπόταν μὲν
ὦσι πένητες, περὶ τὸν δῆμον καὶ τὴν πόλιν εἰσὶ δίκαιοι·
πλουτήσαντες δ᾽ ἀπὸ τῶν κοινῶν, παραχρῆμ᾽ ἄδικοι γεγένηνται,
ἐπιβουλεύουσί τε τῷ πλήθει, καὶ τῷ δήμῳ πολεμοῦσιν.

Χρεμύλος.

ἀλλ᾽ οὐ ψεύδει τούτων γ᾽ οὐδὲν, καίπερ σφόδρα βάσκανος οὖσα.
ἀτὰρ οὐχ ἧττόν γ᾽ οὐδὲν κλαύσει, μηδὲν ταύτῃ γε κομήσῃς,
ὅτι γε ζητεῖς τοῦτ᾽ ἀναπείσειν ἡμᾶς, ὡς ἔστιν ἀμείνων
πενία πλούτου.

Πενία.

καὶ σύ γ᾽ ἐλέγξαι μ᾽ οὔπω δύνασαι περὶ τούτου,
ἀλλὰ φλυαρεῖς, καὶ πτερυγίζεις.

Χρεμύλος.

καὶ πῶς φεύγουσί σ᾽ ἅπαντες;

Πενία.

ὅτι βελτίους αὐτοὺς ποιῶ. σκέψασθαι δ᾽ ἔστι μάλιστα
ἀπὸ τῶν παίδων. τοὺς γὰρ πατέρας φεύγουσι, φρονοῦντας ἄριστα
αὐτοῖς. οὕτω διαγιγνώσκειν χαλεπὸν πρᾶγμ᾽ ἐστὶ δίκαιον.

566. Numeros hujus versus restitutos vides e membr. in quibus ne una inversa litera sic scriptus est ut eum exhibeo, utque jam emendari eum posse monuerat Hemsterhusius. Nec obscura, nec frigida est sententia. Jocus est, quales sunt apud Comicum infiniti, ex ambigua significatione nominis κόσμιος petitus, quod *modestum hominem, rem decoram,* significat: tum etiam *hominem comem, aliis non gravem, rem bene ordinatam.* Sane qui clam et latenter aliquid facit, ideo κόσμιος dici potest, quod aliorum tranquillitati officere non videatur, speciemque præbeat hominis εὐτάκτου, *compositi.* Per αὐτὸν significat τὸν κλέπτην, quod nomen a præcedente verbo κλέπτειν adsumendum. Quæ figura passim obvia. Sic supra v. 503. ἀδικῶς αὐτὰ ξυλλεξάμενοι. Ubi αὐτὰ nomen substantivum significat adfine præcedenti verbo πλουτοῦσι, et ex eo adsumendum, nempe τὰ χρήματα.

567. τοίνυν ἐν. Sic iv. codd. omissa, quæ vulgo inseritur particula.

τοίνυν ἐν. Sic etiam est in hoc cod.

573. ὅτι γε ζητεῖς. Sic A. B. In meo ὅτι ζητεῖς: sic etiam in C. nisi quod addita inter lineas ab eadem manu litera ἡ, ut sit ὁτιὴ, quod non minus placet. Sæpius enim quam vellem recurrit in his versibus particula γε.

Χρεμύλος.
τὸν Δία φήσεις ἆρ' οὐκ ὀρθῶς διαγιγνώσκειν τὸ κράτιστον·
κἀκεῖνος γὰρ τὸν πλοῦτον ἔχει.

Βλεψίδημος.
ταύτην δ' ἡμῖν ἀποπέμπει.

Πενία.
ἀλλ', ὦ Κρονικαῖς λήμαις ὄντως λημῶντες τὰς φρένας ἄμφω,
ὁ Ζεὺς δήπου πένεται, καὶ τοῦτ' ἤδη φανερῶς σε διδάξω.
εἰ γὰρ ἐπλούτει, πῶς ἂν ποιῶν τὸν Ὀλυμπικὸν αὐτὸς ἀγῶνα,
ἵνα τοὺς Ἕλληνας ἅπαντας ἀεὶ δι' ἔτους πέμπτου ξυναγείρει,
ἀνεκήρυττεν τῶν ἀθλητῶν τοὺς νικῶντας, στεφανώσας
κοτίνου στεφάνῳ; καίτοι χρυσῷ μᾶλλον ἐχρῆν, εἴπερ ἐπλούτει.

Χρεμύλος.
οὐκοῦν τούτῳ δήπου δηλοῖ τιμῶν τὸν πλοῦτον ἐκεῖνος.

580. ταύτην δ' ἡμῖν. Hæc verba absurde vulgo Chremylo continuantur, qui si Paupertati pergeret loqui, non ταύτην, sed σὲ diceret. Sunt Blepsidemi, quod acute vidit Bentleius.

581. Κρονικαῖς λήμαις ὄντως λημῶντες. Sic recte iv. codd. Vulgo κρονικαῖς γνώμαις. Mendose in meo ex frequenti commutatione literarum η et υ, scriptum λύμαις, cum glossa τζίμβλαις. Vide *Car. Du Fresne* glossarium in τζίμπλα.

582. ὁ Ζεὺς δήπου πένεται, καὶ τοῦτ' ἤδη φανερῶς σε διδάξω. Sic optime scriptum in membr. ut Hemsterhusius edidit. Vulgo violata commatum anapæsticorum lege, καὶ τοῦτο γε δὴ φανερῶς—Istud γε ab imperito correctore est; in nullo codice comparet. B. D. exhibent τοῦτο δὴ, depravatum ex τοῦτ' ἤδη. In C. perversissima lectio: ὁ Ζεὺς δὲ που πένεται, καὶ τοῦτο δήπου φανερῶς—Genuinam lectionem jamdudum restituerat Ant. Fracinus.

583. Vulgo sic legitur hic versus:

εἰ γὰρ ἐπλούτει, πῶς ποιῶν αὐτὸς τὸν
'Ολυμπιακὸν ἀγῶνα.

qua in scriptura duæ sunt gravissimæ mendæ. Primo versus immodulatus est rursusque peccat in tetrametrorum legem, quæ cæsuram non admittit post quartum pedem. Deinde solœca phrasis est omissione particulæ ἄν. Si priore in membro verbum sit temporis imperfecti vel aoristi cum εἰ, verbum in altero membro ejusdem temporis particulam ἂν requirit, quod observavi ad Lys. 149. Sic Vesp. 824.

εἰ θᾶττον ἐκαθίζου σὺ, θᾶττον ἂν δίκην
ἐκάλουν.

Bentleii emendationem recepit Hemsterhusius:

εἰ γὰρ ἐπλούτει, πῶς ἂν ποιῶν αὐτὸς τὸν
'Ολύμπι' ἀγῶνα.

Longe tamen nec unico nomine præstabat Kusteri conjectura:

εἰ γὰρ ἐπλούτει, πῶς ἂν ποιῶν τὸν 'Ο-
λυμπικὸν αὐτὸς ἀγῶνα.

Et hæc ipsa est membran. lectio, nisi quod perperam ibi scriptum ὀλυμπιακόν. Ceteri omnes habent particulam ἄν, sed inverso vocum ordine. C. D. πῶς ἂν ποιῶν αὐτὸς τὸν 'Ολυμπιακὸν ἀγῶνα: nec aliter in B. nisi quod pronomen αὐτὸς plane omittit. Recte Thomas M. 'Ολυμπικὸς 'Αττικοὶ, οὐκ 'Ολυμπιακός. Ad quem locum nollem legi Cl. Sallierii notam.

586. κοτίνου στεφάνῳ. In iv. meis codd. ut in Orvilliano scriptum κοτίνῳ στεφάνῳ; quorum consensus suspicionem mihi movet vulgatum Aldi conjecturæ deberi. Sane codd. lectio infinitis poëtarum exemplis defendi potest, in quibus nomina substantiva adjectivorum vicem sustinent. Rem notissimam adtigi ad Apollon. iv. 1248.

In hoc etiam cod. hic et infra v. 592. scriptum: κοτίνῳ στεφάνῳ. Glossa, ἐλαΐνῳ.

φειδόμενος γὰρ καὶ βουλόμενος τούτου μηδὲν δαπανᾶσθαι,
λήροις ἀναδῶν τοὺς νικῶντας, τὸν πλοῦτον ἐᾷ παρ' ἑαυτῷ.

Πενία.
πολὺ τῆς πενίας πρᾶγμ' αἴσχιον ζητεῖς αὐτῷ περιάψαι,
εἰ πλούσιος ὤν, ἀνελεύθερός ἐσθ' οὑτωσὶ καὶ φιλοκερδής.

Χρεμύλος.
ἀλλὰ σέ γ' ὁ Ζεὺς ἐξολέσειεν, κοτίνου στεφάνῳ στεφανώσας.

Πενία.
τὸ γὰρ ἀντιλέγειν τολμᾶν ὑμᾶς, ὡς οὐ πάντ' ἔστ' ἀγάθ' ὑμῖν
διὰ τὴν Πενίαν.

Χρεμύλος.
παρὰ τῆς Ἑκάτης ἔξεστιν τοῦτο πυθέσθαι,
εἴτε τὸ πλουτεῖν, εἴτε τὸ πεινῆν βέλτιον. φησὶ γὰρ αὐτὴ
τοὺς μὲν ἔχοντας καὶ πλουτοῦντας δεῖπνον κατὰ μῆν' ἀποπέμπειν·
τοὺς δὲ πένητας τῶν ἀνθρώπων, ἁρπάζειν, πρὶν καταθεῖναι.
ἀλλὰ φθείρου, καὶ μὴ γρύξῃς
ἔτι μηδ' ὁτιοῦν.
οὐ γὰρ πείσεις, οὐδ' ἢν πείσῃς.
Πε. ὦ πόλις Ἄργους, κλύεθ' οἷα λέγει.
Χρ. Παύσωνα κάλει τὸν ξύσσιτον.
Πε. τί πάθω, τλήμων;
Χρ. ἔρρ' ἐς κόρακας θᾶττον ἀφ' ἡμῶν.
Πε. εἶμι δὲ ποῖ γῆς;
Χρ. ἐς τὸν κύφων'· ἀλλ' οὐ μέλλειν
χρή σ', ἀλλ' ἀνύτειν.

589. λήροις. Glossa in meo παιγνίοις. In C. mendose λείροις, cum glossa ἄνθεσιν.

592. Hic in membr. scriptum est κοτίνου στεφάνῳ. Tres alii, ut supra, κοτίνῳ στεφάνῳ.

596. κατὰ μῆν' ἀποπέμπειν. Sic bene membr. et B. uti et Suidas in 'Εκάτην. Duo alii perperam προσάγειν, ut Aldus. Quod Bern. Junta edidit προπέμπειν metro quidem satisfacit; sed a re de qua hic agitur aliena est illius verbi significatio.

597. πρὶν καταθεῖναι. Subauditur τινά. *Priusquam aliquis eam adponat.*

598. φθείρου. *Perieris.* Plautus Men. ii. 2. 21.

Seu tu Culindrus, seu Coliendrus, perieris.

μὴ γρύξῃς. In A. B. ut vulgo, γρύξῃς. In C. D. γρύζεις. Neutrubi bene. Vide not. ad Lys. 1036.

601. ὦ πόλις Ἄργους, κλύεθ' οἷα λέγει. Occurrit iterum hic versiculus Equit. 813. ubi ait Scholiastes priorem partem sumtam esse ex Euripidis Telepho, posteriorem ex Medea, ubi exstat v. 169.

κλύεθ' οἷα λέγει κἀπιβοᾶται
Θέμιν εὐκταίαν.

607. χρή σ'—Sic A. C. Vulgo χρῆν σ'—ἀνύτειν. Sic bene duæ primariæ editt. Fracinus edidit χρῆ σ' ἀλλ' ἀνύειν. Solus e meis codd. Atticam formam agnoscit C. in quo tamen mendose ἀνύττειν. In B. ἀνύσειν. Glossa in codd. σπεύδειν. Sophocles Antig. 231.

Πε. ἦ μὴν ὑμεῖς γ' ἔτι μ' ἐνταυθοῖ
μεταπέμψεσθον.
Χρ. τότε νοστήσεις· νῦν δὲ φθείρου.
κρεῖττον γάρ μοι πλουτεῖν ἐστὶν,
σὲ δ' ἐᾶν κλάειν μακρὰ τὴν κεφαλήν.
Βλ. νὴ Δί' ἔγωγ' οὖν ἐθέλω πλουτῶν
εὐωχεῖσθαι μετὰ τῶν παίδων
τῆς τε γυναικὸς, καὶ λουσάμενος,
λιπαρὸς χωρῶν ἐκ βαλανείου,
τῶν χειροτέχνων
καὶ τῆς Πενίας καταπαρδεῖν.
Χρ. αὕτη μὲν ἡμῖν ἡ 'πίτριπτος οἴχεται.
ἐγὼ δὲ καὶ σύ γ' ὡς τάχιστα τὸν θεὸν
ἐγκατακλινοῦντ' ἄγωμεν εἰς 'Ασκληπιοῦ.
Βλ. καὶ μὴ διατρίβωμέν γε, μὴ πάλιν τις αὖ
ἐλθὼν διακωλύσῃ τι τῶν προὔργου ποιεῖν.
Χρ. ὦ παῖ Καρίων, τὰ στρώματ' ἐκφέρειν σ' ἐχρῆν,
αὐτόν τ' ἄγειν τὸν Πλοῦτον, ὡς νομίζεται,
καὶ τἄλλ', ὅσ' ἐστὶν ἔνδον ηὐτρεπισμένα.
Χο. (λείπει ἡ τοῦ Χοροῦ ᾠδή.)

ΚΑΡΙΩΝ, ΧΟΡΟΣ, ΓΥΝΗ ΧΡΕΜΥΛΟΥ, ΠΛΟΥΤΟΣ, ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

Κα. Ὦ πλεῖστα Θησείοισι μεμυστιλημένοι,
γέροντες ἄνδρες, ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις,
ὡς εὐτυχεῖθ', ὡς μακαρίως πεπράγατε,
ἄλλοι θ', ὅσοις μέτεστι τοῦ χρηστοῦ τρόπου.
Χο. τί δ' ἔστιν, ὦ βέλτιστε τῶν σαυτοῦ φίλων;

τοιαῦθ' ἑλίσσων ἄνυτον σχελῇ βραδύς. Eadem forma ibid. 805. Trach. 319. Apud Euripidem Hippol. 403. Bac. 1089. 1094. et alibi passim.

624. ἐκφέρειν σ' ἐχρῆν. Sic B. D. In duobus aliis omissum, ut vulgo, pronomen. Vide supra ad 432. iterumque ad 966.

627. Θησείοισι. Sic B. In membr. et in meo recte scriptum μεμυστιλημένοι: alii ut vulgo μεμιστυλημένοι: antiquo errore, cujus origo in prava curiositate etymologias sectantium, ut colligi potest ex iis quæ apud Eustathium leguntur p. 1368. l. 48. Hesychius: μυστιλᾶσθαι, τὸ ἐκροφῆσαι τὸν ζωμὸν τοῖς ψωμίοις. μυστίλη, ὁ κοῖλος ψωμός. ψιχίον. δρὰξ χειρός. Confer Suidam in μυστιλᾶται et μυστίλην. In Eq. v. 1168. vulgo etiam bene legitur:

ἐγὼ δὲ μυστίλας μεμυστιλημένας.

At perperam in ejusd. fabulæ v. 827. vulgatam scripturam retinui μυστιλλᾶται. Nulla ratio est cur λ geminetur: præcedens enim vocalis per se et natura longa est.

φαίνει γὰρ ἥκειν ἄγγελος χρηστοῦ τινος.
Κα. ὁ δεσπότης πέπραγεν εὐτυχέστατα,
μᾶλλον δ' ὁ Πλοῦτος αὐτός· ἀντὶ γὰρ τυφλοῦ,
ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυνται κόρας,
'Ασκληπιοῦ παιῶνος εὐμενοῦς τυχών.
Χο. λέγεις μοι χαράν· λέγεις μοι βοάν.
Κα. πάρεστι χαίρειν, ἤν τε βούλησθ', ἤν τε μή.
Χο. ἀναβοάσομαι τὸν εὔπαιδα, καὶ
μέγα βροτοῖσι φέγγος, 'Ασκληπιόν.
Γυ. τίς ἡ βοή ποτ' ἐστίν; ἆρά γ' ἀγγελεῖ
χρηστόν τι; τοῦτο γὰρ ποθοῦσ' ἐγὼ πάλαι,
ἔνδον κάθημαι περιμένουσα τουτονί.
Κα. ταχέως, ταχέως φέρ' οἶνον, ὦ δέσποιν', ἵνα
καὐτὴ πίῃς· φιλεῖς δὲ δρῶσ' αὐτὸ σφόδρα·
ὡς ἀγαθὰ συλλήβδην ἅπαντά σοι φέρω.
Γυ. καὶ ποῦ 'στιν;
Κα. ἐν τοῖς λεγομένοις εἴσει τάχα.
Γυ. πέραινε τοίνυν, ὅ τι λέγεις, ἀνύσας ποτέ.
Κα. ἄκουε τοίνυν, ὡς ἐγὼ τὰ πράγματα
ἐκ τῶν ποδῶν ἐς τὴν κεφαλήν σοι πάντ' ἐρῶ.
Γυ. μὴ δῆτ' ἐμοί γ' ἐς τὴν κεφαλήν.
Κα. μὴ τἀγαθὰ,
ἃ νῦν γεγένηται;
Γυ. μὴ μὲν οὖν τὰ πράγματα.
Κα. ὡς γὰρ τάχιστ' ἀφικόμεθα πρὸς τὸν θεὸν,
ἄγοντες ἄνδρα, τότε μὲν ἀθλιώτατον,
νῦν δ', εἴ τιν' ἄλλον, μακάριον κεὐδαίμονα,
πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ θάλατταν ἤγομεν·
ἔπειτ' ἐλοῦμεν.
Γυ. νὴ Δί' εὐδαίμων ἄρ' ἦν,

635. E Sophoclis Phineo sumtum esse hunc versum observat Scholiastes. Posterius in eo verbum additum ad prioris declarationem, quod contraria duo significat, *oculos elido*, et *illustro, clariorem reddo.* Similiter Euripides in Œdipo quum eodem verbo in priore significatione uteretur, vitando ambiguo aliud ei subjecit:

ἡμεῖς δὲ Πολύβου παῖδ' ἐρείσαντες πέδῳ
ἐξομματοῦμεν καὶ διόλλυμεν κόρας.

Altero sensu, sed metaphorice utitur hoc verbo Æschyl. Prom. 498.

καὶ φλογωπὰ σήματα
ἐξωμμάτωσα, πρόσθεν ὄντ' ἐπάργεμα.

et Suppl. 476.

ξυνῆκας. ὠμμάτωσα γὰρ σαφέστερον.

E NOTIS BERGLERI.

640. φέγγος. Sic iv. codd. cum duabus primariis editt. Recentiores φάος, quod primus in textum intulit Fracinus.

657. ἐλοῦμεν. Schol. Ms. 'Αττικὸν τὸ

ἀνὴρ γέρων ψυχρᾷ θαλάττῃ λούμενος.
Κα. ἔπειτα πρὸς τὸ τέμενος ἦμεν τοῦ θεοῦ.
ἐπεὶ δὲ βωμῷ πόπανα καὶ προθύματα
καθωσιώθη, πέλανος Ἡφαίστου φλογὶ,
κατεκλίνομεν τὸν Πλοῦτον, ὥσπερ εἰκὸς ἦν·
ἡμῶν δ' ἕκαστος στιβάδα παρεκαττύετο.
Γυ. ἦσαν δέ τινες χἄλλοι δεόμενοι τοῦ θεοῦ;
Κα. εἷς μέν γε Νεοκλείδης, ὅς ἐστι μὲν τυφλὸς,
κλέπτων δὲ, τοὺς βλέποντας ὑπερηκόντισεν·
ἕτεροί τε πολλοὶ, παντοδαπὰ νοσήματα
ἔχοντες. ὡς δὲ τοὺς λύχνους ἀποσβέσας
ἡμῖν παρήγγειλεν καθεύδειν τοῦ θεοῦ
ὁ πρόσπολος, εἰπὼν, ἤν τις αἴσθηται ψόφου,
σιγᾷν, ἅπαντες κοσμίως κατεκείμεθα.
κἀγὼ καθεύδειν οὐκ ἐδυνάμην· ἀλλ' ἐμὲ
ἀθάρης χύτρα τις ἐξέπληττε, κειμένη
ὀλίγον ἄπωθεν τῆς κεφαλῆς του γραδίου,
ἐφ' ἣν ἐπεθύμουν δαιμονίως ἐφερπύσαι.
ἔπειτ' ἀναβλέψας ὁρῶ τὸν ἱερέα
τοὺς φθοῖς ἀφαρπάζοντα καὶ τὰς ἰσχάδας

ἐλοῦμεν, ἀντὶ τοῦ ἐλούομεν, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἐλοῦμεν. Mœris: λοῦται, Ἀττικῶς. λούεται, Ἑλληνικῶς. Ad quam notam vide Piersonum.

659. ἦμεν. Glossa in C. ἐπορευόμεθα. Perperam in meo ὑπήρχομεν. Quod subscribi solet ι, in codd. maxime in vetustioribus, perpetuo omittitur. Versum hunc citat Auctor Etym. M. p. 420. l. 3.

661. πέλανος per appositionem et ἀσυνδέτως additum. Vox est sacrorum propria, quam declarant præcedentia nomina πόπανα et προθύματα. Vide Toupium ad Suidam i. 36. Non observarunt Scholiastæ quanam ex Tragœdia hi versus desumti essent. Satius tamen hoc fuisset quam ad v. 639. monere ἀναβοάσομαι vocem esse tragicam.

663. παρεκαττύετο. Gl. συνετίθει.

670. ὁ πρόσπολος. Sic iv. codd. quibus consentientibus eo magis obsequi debui, quod sic suaviores fiunt numeri. Vulgo πρόπολος. Perpetua in his formis librorum varietas, quæ jam observari potuit ad Ran. 1333.—ἤν τις αἴσθηται. Sic tres codd. in B. ἤ τις. Solœce vulgo εἴ τις αἴσθηται. Poterat scribere εἴ τις αἴσθοιτο ψόφου. Sed cum verbo subjunctivo omnino esse debet ἄν.

673. ἀθάρης. Membr. et C. hic et in sequentibus ubi hæc vox occurrit, habent ἀθάρας, male. Suidas: ἀθάρα, ἄλευρον ἡψημένον. κλίνεται δὲ παρὰ μὲν Ἀττικοῖς διὰ τοῦ η, ἀθάρης· οἱ δὲ κοινοὶ διὰ τοῦ α, ἀθάρας. In C. et in meo adscriptum hoc margini scholion: ἀθάρα λέγεται ἡ ἰδιωτικῶς λεγομένη κουρκούτη. ἤγαγε δὲ αὐτὴν γραῦς τις τῷ Ἀσκληπιῷ· εἰκότως. αἱ γὰρ γραῖαι τοὺς ὀδόντας ἀποβαλοῦσαι, οὐκ ἄλλο τι ἐσθίουσιν ἢ ἀθάραν. τοιοῦτον ἐχρῆν καὶ δῶρον αὐτὰς προσφέρειν θεῷ.

674. τῆς κεφαλῆς του γραδίου. Perperam vulgo τοῦ. Encliticum est pro τινός. Præterea male vulgo excusum γραϊδίου. Trisyllaba vox est γραδίον. Vide not. ad Thesm. 1194. et confer Piersonum ad Mœrin in v. σιττὸς, p. 276.

677. Mœris: φθοῖς, Ἀττικῶς, μονοσυλλάβως. ἔστι δὲ πέμμα πλατὺ ἔχον ὀμφαλόν. πόπανον, Ἕλληνες. Ad quam notam vide Piersonum.

ἀπὸ τῆς τραπέζης τῆς ἱερᾶς. μετὰ τοῦτο δὲ
περιῆλθε τοὺς βωμοὺς ἅπαντας ἐν κύκλῳ,
εἴ που πόπανον εἴη τι καταλελειμμένον·
ἔπειτα ταῦθ' ἥγιζεν εἰς σάκταν τινά.
κἀγὼ νομίσας πολλὴν ὁσίαν τοῦ πράγματος,
ἐπὶ τὴν χύτραν τὴν τῆς ἀθάρης ἀνίσταμαι.
Γυ. ταλάντατ' ἀνδρῶν, οὐκ ἐδεδοίκεις τὸν θεόν;
Κα. νὴ τοὺς θεοὺς ἔγωγε, μὴ φθάσειέ με
ἐπὶ τὴν χύτραν ἐλθὼν, ἔχων τὰ στέμματα.
ὁ γὰρ ἱερεὺς αὐτοῦ με προὐδιδάξατο.
τὸ γράδιον δ', ὡς ᾔσθετο δή μου τὸν ψόφον,
τῇ χεῖρ' ὑφήρει· κᾆτα συρίξας ἐγὼ
ὀδὰξ ἐλαβόμην, ὡς παρείας ὢν ὄφις.
ἡ δ' εὐθέως τὴν χεῖρα πάλιν ἀνέσπασε,
κατέκειτο δ', αὐτὴν ἐντυλίξασ' ἡσυχῇ,
ὑπὸ τοῦ δέους βδέουσα δριμύτερον γαλῆς.
κἀγὼ τότ' ἤδη τῆς ἀθάρης πολλὴν ἔφλων·
ἔπειτ', ἐπειδὴ μεστὸς ἦν, ἀνεπαυόμην.
Γυ. ὁ δὲ θεὸς ὑμῖν οὐ προσῄειν;
Κα. οὐδέπω.
μετὰ τοῦτο δ' ἤδη καὶ γελοῖον δῆτά τι
ἐποίησα. προσιόντος γὰρ αὐτοῦ, μέγα πάνυ
ἀπέπαρδον· ἡ γαστὴρ γὰρ ἐπεφύσητό μου.

681. ἥγιζεν. Glossa in C. ἐτίθει, ὡς ἅγια ἐνέβαλεν. Simplex ἁγίζειν, ut et compositum καθαγίζειν, verba sunt ad sacra pertinentia, significantque *aliquid diis offerre, consecrare*. Menander apud Bentleium p. 40.

ἐγὼ μὲν οὖν ὤν γε θεὸς οὐκ εἴασα τὴν
ὀσφὺν ἂν ἐπὶ τὸν βωμὸν ἐπιθεῖναί ποτε,
εἰ μὴ καθήγιζέν τις ἅμα τὴν ἐγχέλυν.

Vide Lys. 238. Av. 566.

682. πολλὴν ὁσίαν τοῦ πράγματος. Glossa: κατὰ πολὺ ὅσιον δηλαδὴ τὸ λαμβάνειν τι τῶν ἱερῶν.

688. ὡς ᾔσθετο δή μου τὸν ψόφον. Particulam δὴ quam habent editt. priores, omisit in Kusteriana typotheta, proindeque deest etiam in novissima Batava, cum versus labe. Eandem mendam observo in tribus e meis codd. particulam enim illam solæ exhibent membr.

689. τῇ χεῖρ' ὑφήρει, scilicet τὴν χύτραν. Vulgo τὴν χεῖρ' ὑφήρει, quod manifesto mendosum est, nec ullam interpretationem admittit. Sic etiam tres codd. Glossa in meo: κατεῖχε λάθρα. At in C. τὴν χεῖρ' ἀφήρει, cum glossa λάθρα ἐκείνη, quæ etiam ad ὑφήρει pertinet. Stabat olla prope aniculæ caput: simulac servi eam attingentis strepitum audit, manu clam exserta ollam propius ad se reducit. Quæ sequuntur ὀδὰξ ἐλαβόμην referuntur ad propius substantivum, e quo repetendum αὐτῆς τῆς χειρός. Idem etiam Reiskio placuisse video.

696. προσῄειν. Plusquamperfecti singularis tertia apud Atticos exit in ει contractum ab εε, et ν in fine adsciscit, sequente vocali aut diphthongo: sic πεποίθειν, Nub. 1347. ᾔδειν, Vesp. 635. et Pac. 1182. Prima autem in η ex εα contractum desinit. ᾔδη, ἐνεχύρη, aliaque. Vide Etymol. M. auctorem in ἐπεποιήκειν p. 386. l. 14. et Dawesium p. 231. Male in membr. προσῄει.

Γυ. ἦπου σε διὰ τοῦτ' εὐθὺς ἐβδελύττετο.
Κα. οὔκ· ἀλλ' Ἰασὼ μέν τις ἀκολουθοῦσ' ἅμα,
ὑπηρυθρίασε, χ' ἡ Πανάκει' ἀπεστράφη,
τὴν ῥῖν' ἐπιλαβοῦσ'· οὐ λιβανωτὸν γὰρ βδέω.
Γυ. αὐτὸς δ' ἐκεῖνος;
Κα. οὐ μὰ Δί' οὐδ' ἐφρόντισε.
Γυ. λέγεις ἄγροικον ἄρα σύ γ' εἶναι τὸν θεόν.
Κα. μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἀλλὰ σκατοφάγον.
Γυ. αἰ τάλαν.
Κα. μετὰ ταῦτ' ἐγὼ μὲν εὐθὺς ἐνεκαλυψάμην,
δείσας· ἐκεῖνος δ' ἐν κύκλῳ τὰ νοσήματα
σκοπῶν περιήει πάντα κοσμίως πάνυ.
ἔπειτα παῖς αὐτῷ λίθινον θυείδιον
παρέθηκε, καὶ δοίδυκα, καὶ κιβώτιον.
Γυ. λίθινον;
Κα. μὰ Δί' οὐ δῆτ' οὐχὶ τό γε κιβώτιον.
Γυ. σὺ δὲ πῶς ἑώρας, ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε,
ὃς ἐγκεκαλύφθαι φῄς;
Κα. διὰ τοῦ τριβωνίου.
ὀπὰς γὰρ εἶχεν οὐκ ὀλίγας, μὰ τὸν Δία.
πρῶτον δὲ πάντων τῷ Νεοκλείδῃ φάρμακον
καταπλαστὸν ἐνεχείρησε τρίβειν, ἐμβαλὼν

707. μετὰ ταῦτ' ἐγὼ μὲν εὐθὺς ἐνεκαλυψάμην. Vulgo legitur profligato metro :

μετὰ ταῦτά γ' εὐθὺς ἐγὼ μὲν συνεκαλυψάμην.

In eo tantum differt B. quod ταῦτα δ' habet. Membr. μετὰ ταῦτ' εὐθὺς ἐγὼ μὲν συνεκαλυψάμην. Meus: μετὰ ταῦτ' ἐγὼ μὲν εὐθὺς συνεκαλυψάμην. Quod nec suave est nec rotundum, quum in senariorum legem peccet, dactylo quartam sedem tenente : sed inde proclive erat veram lectionem restituere, quam demum confirmat codex C. In eo eadem est scriptura, quæ in membranis : sed verbi συνεκαλυψάμην primis syllabis superscriptum ab eadem manu ενε, quod nostrum dat ἐνεκαλυψάμην. Hoc autem composito poëtam hic usum fuisse, præter metri rationem, sermonisque proprietatem, manifesto ostendit v. 714. ubi hera dicit, ὃς ἐγκεκαλύφθαι φῄς, non vero ὃς συγκεκαλύφθαι. Nub. 11.

ἀλλ', εἰ δοκεῖ, ῥέγκωμεν ἐγκεκαλυμμένοι.

735.

οὐκ ἐγκαλυψάμενος ταχέως τι φροντιεῖς;

709. περιήει πάντα. Nulla hic erat ratio cur scriberetur περιῄειν, sequente consonante. Hoc quidem edidit Aldus : at melius Bern. Junta περιῄει, licet supra dedisset προσῄειν. Sic etiam tres codd. In B. quæ primum omissa fuerat litera ν, superne addita fuit postmodo.

713. σὺ δὲ πῶς ἑώρας. In B. et C. σὺ δὲ πῶς ἑώρακας. Ut hic commutata fuerunt ἑώρας et ἑώρακας, sic etiam Thesm. 32. admodumque probabile est grassatam fuisse etiam librariorum libidinem in versu hujus fabulæ 98.

715. μὰ hic negativum est ; refertur enim ad præcedens οὐκ ὀλίγας.—ὀπὰς γὰρ εἶχεν οὐκ ὀλίγας, οὐ μὰ Δία. Sic supra v. 400. οὐ τῷ μεταδοῦναι ;—οὐ μὰ Δία. Negatio utroque in loco omissa e præcedentibus adsumenda est.

σκορόδων κεφαλὰς τρεῖς Τηνίων. ἔπειτ' ἔφλα
ἐν τῇ θυείᾳ ξυμπαραμιγνύων ὀπὸν,
καὶ σχῖνον· εἶτ' ὄξει διέμενος Σφηττίῳ,
κατέπλασεν αὐτοῦ τὰ βλέφαρ' ἐκστρέψας, ἵνα
ὀδυνῷτο μᾶλλον. ὁ δὲ κεκραγὼς καὶ βοῶν,
ἔφευγ' ἀνάξας· ὁ δὲ θεὸς γελάσας ἔφη·
Ἐνταῦθα νῦν κάθησο καταπεπλασμένος,
ἵν' ἐπομνύμενον παύσω σε τῆς ἐκκλησίας.
Γυ. ὡς φιλόπολίς τις ἔσθ' ὁ δαίμων καὶ σοφός.
Κα. μετὰ τοῦτο τῷ Πλούτωνι παρεκαθέζετο,
καὶ πρῶτα μὲν δὴ τῆς κεφαλῆς ἐφήψατο·
ἔπειτα καθαρὸν ἡμιτύβιον λαβὼν,
τὰ βλέφαρα περιέψησεν· ἡ Πανάκεια δὲ
κατεπέτασ' αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν φοινικίδι
καὶ πᾶν τὸ πρόσωπον· εἶθ' ὁ θεὸς ἐπόππυσεν.
ἐξηξάτην οὖν δύο δράκοντ' ἐκ τοῦ νεὼ,
ὑπερφυεῖς τὸ μέγεθος.
Γυ. ὦ φίλοι θεοί.
Κα. τούτω δ' ὑπὸ τὴν φοινικίδ' ὑποδύνθ' ἡσυχῇ,
τὰ βλέφαρα περιέλειχον, ὥς γ' ἐμοὶ 'δόκει·
καὶ πρίν σε κοτύλας ἐκπιεῖν οἴνου δέκα,
ὁ Πλοῦτος, ὦ δέσποιν', ἀνεστήκει βλέπων·
ἐγὼ δὲ τὼ χεῖρ' ἀνεκρότησ' ὑφ' ἡδονῆς,
τὸν δεσπότην τ' ἤγειρον. ὁ θεὸς δ' εὐθέως
ἠφάνισεν αὐτὸν, οἵ τ' ὄφεις, ἐς τὸν νεών.
οἱ δ' ἐγκατακείμενοι παρ' αὐτῷ, πῶς δοκεῖς,

721. κατέπλασεν. Sic quatuor codd. recte. Vulgo κατέπλασσεν. Geminationem istam literæ σ non admittit Attica scena. Ut autem esset temporis imperfecti, scriptum oporteret κατέπλαττεν. Quia præcessit ἔφλα, minime necesse est sequens verbum in eodem esse tempore: præcesserat enim jam antea aoristus ἐνεχείρησε. Sic solent ubique, non sine quadam venustate, tempora permutare.

723. ἀνάξας. Perperam vulgo ἀναΐξας.

725. Codd. omnes ἐπομνύμενον. Solus C. τὰς ἐκκλησίας, articulo superscripta litera η, ut sit τῆς, quod sincerum est. Glossa in meo τοῦ συνεδρίου. Ceterum probabile est Comicum scripsisse ἵν' ὑπομνύμενον. Vide Harpocrationem in ὑπωμοσία, et Petitum Leg. Att. p. 182. et 407. Bergleri versio quam retinui a sententia aberrat : refertur enim ad ἐξομνύμενον, quod non admittit metrum. Sensus est : *Ut mea opera desinas quævis promulgata plebiscita interposito jurejurando in concione abrogare.*

729. ἡμιτύβιον. Sic C. Tres alii ἡμιτύμβιον. Glossæ μανδύλιον, μανδήλιον. Vide Hesychii interpretes ad hanc vocem.

736. ὥς γ' ἐμοὶ 'δόκει. A. C. ὥστ' ἐμοὶ δοκεῖ. B. D. ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖ. Hinc mutato accentu sponte nascitur nostra lectio. Vulgo ὥς γε μοι δοκεῖν.

738. ὦ δέσποιν', ἀνεστήκει. Sic meus, ut vulgo. At tres Regii : ὦ δέσποινά γ' ἑστήκει, cum glossa in C. ἀνεστηκὼς ἦν.

742. πῶς δοκεῖς. Gl. in C. θαυμαστο-

τὸν Πλοῦτον ἠσπάζοντο, καὶ τὴν νύχθ' ὅλην
ἐγρηγόρεσαν, ἕως διέλαμψεν ἡμέρα.
ἐγὼ δ' ἐπῄνουν τὸν θεὸν πάνυ σφόδρα,
ὅτι βλέπειν τὸν Πλοῦτον ἐποίησεν ταχὺ,
τὸν δὲ Νεοκλείδη μᾶλλον ἐποίησεν τυφλόν.
Γυ. ὅσην ἔχεις τὴν δύναμιν, ὦ 'ναξ δέσποτα.
ἀτὰρ φράσον μοι, ποῦ 'σθ' ὁ Πλοῦτος;
Κα. ἔρχεται.
ἀλλ' ἦν περὶ αὐτὸν ὄχλος ὑπερφυὴς ὅσος.
οἱ γὰρ δίκαιοι πρότερον ὄντες, καὶ βίον
ἔχοντες ὀλίγον, αὐτὸν ἠσπάζοντο, καὶ
ἐδεξιοῦνθ' ἅπαντες ὑπὸ τῆς ἡδονῆς·
ὅσοι δ' ἐπλούτουν, οὐσίαν τ' εἶχον συχνὴν,
οὐκ ἐκ δικαίου τὸν βίον κεκτημένοι,
ὀφρῦς ξυνῆγον, ἐσκυθρώπαζόν θ' ἅμα.
οἱ δ' ἠκολούθουν κατόπιν ἐστεφανωμένοι,
γελῶντες, εὐφημοῦντες· ἐκτυπεῖτο δὲ
ἐμβὰς γερόντων εὐρύθμοις προβήμασιν.
ἀλλ' εἶ' ἁπαξάπαντες ἐξ ἑνὸς λόγου
ὀρχεῖσθε, καὶ σκιρτᾶτε, καὶ χορεύετε·
οὐδεὶς γὰρ ὑμῖν εἰσιοῦσιν ἀγγελεῖ,
ὡς ἄλφιτ' οὐκ ἔνεστιν ἐν τῷ θυλάκῳ.
Γυ. νὴ τὴν Ἑκάτην, κἄγωγ' ἀναδῆσαι βούλομαι
εὐαγγέλιά σ' ἐν κριβανωτῶν ὁρμαθῷ,

κόν. λίαν. Euripides Iphig. A. 1590.

κἀν τῷδε Κάλχας, πῶς δοκεῖς χαίρων, ἔφη.

Ad quem versum sic Marklandus: *Delevi interrogationem post δοκεῖς, præeunte magno magistro Hemsterhusio ad Lucian. Necyom.* p. 475. πῶς δοκεῖς χαίρων est summo gaudio affectus.

746. ὅτι βλέπειν τὸν Πλοῦτον ἐποίησεν ταχύ. Collocatæ hoc ordine voces in B. quam scripturam ob sequentem versum prætuli. Vulgo: ὅτι βλέπειν ἐποίησε τὸν Πλοῦτον ταχύ.

762. ὑμῖν. Sic meus. Vulgo ἡμῖν. In B. inverso vocum ordine, εἰσιοῦσιν ἡμῖν.

764. νὴ τὴν Ε. Perperam C. μὰ τὴν— Haud infrequens librariorum hic error. Vide not. ad Lys. 465.

765. ἐν κριβανωτῶν ὁρμαθῷ. Sic membr. In B. D. ἐν κριβανωτῷ ὁρμαθῷ. In C. mira lectio, ἐν κλιβάνῳ τῶν ὁρμαθῶν. Glossæ: στεφανῶσαι—ἐκ κριθίνων μαζῶν—διαβάλλει δὲ αὐτὸν ὡς λαίμαργον. Interpretationis hujus auctor sic verba ordinabat: βούλομαί σε στεφανῶσαι ἐν ὁρμαθῷ ἐκ κριθίνων μαζῶν: neque inde colligi potest apud Comicum unquam lectum fuisse σ' ἐκ κριβανωτῶν ὁρμαθῷ. Si quid mutandum esset, mallem expuncta præpositione, εὐαγγέλια σὲ κριβανωτῶν ὁρμαθῷ.

Etiamsi potuisset scribere poëta εὐαγγέλιά σε κριβανωτῶν ὁρμαθῷ, nollem tamen ideo præpositionem expungi. Quin vulgatam lectionem sinceram puto. ἐν apud Atticos etiam sic ex abundanti positum occurrit. Vide Luciani Interpretem tom. i. p. 835. Noster in Av. 1735. ξυνεκοίμισαν ἐν τοιῷδ' ὑμεναίῳ, ubi præpositio abesse possit sine sententiæ detrimento. Ejusd. fabulæ v. 906. abundat etiam in istis κλῄσαι σταῖς ἐν ὕμνων ᾠδαῖς. Alia exempla suppeditabit index.

τοιαῦτ' ἀπαγγείλαντα.
Κα. μή νυν μέλλ' ἔτι,
ὡς ἄνδρες ἐγγύς εἰσιν ἤδη τῶν θυρῶν.
Γυ. φέρε νῦν ἰοῦσ' εἴσω κομίσω καταχύσματα
ὥσπερ νεωνήτοισιν ὀφθαλμοῖς ἐγώ.
Κα. ἐγὼ δ' ἀπαντῆσαί γ' ἐκείνοις βούλομαι.
Χο. (λείπει κομμάτιον τοῦ Χοροῦ.)
Πλ. καὶ προσκυνῶ γε πρῶτα μὲν τὸν Ἥλιον,
ἔπειτα σεμνῆς Παλλάδος κλεινὸν πέδον,
χώραν τε πᾶσαν Κέκροπος, ἥ μ' ἐδέξατο.
αἰσχύνομαι δὲ τὰς ἐμαυτοῦ ξυμφορὰς,
οἵοις ἄρ' ἀνθρώποις ξυνὼν ἐλάνθανον·
τοὺς ἀξίους δὲ τῆς ἐμῆς ὁμιλίας
ἔφευγον, εἰδὼς οὐδὲν ὁ τλήμων ἐγώ.
ὡς οὐδ' ἐκεῖν' ἄρ', οὐδὲ ταῦτ' ὀρθῶς ἔδρων·
ἀλλ' αὖ τὰ πάντα πάλιν ἀναστρέψας ἐγὼ
δείξω τολοιπὸν πᾶσιν ἀνθρώποις, ὅτι
ἄκων ἐμαυτὸν τοῖς πονηροῖς ἐνεδίδουν.
Χρ. βάλλ' ἐς κόρακας· ὡς χαλεπόν εἰσιν οἱ φίλοι,
οἱ φαινόμενοι παραχρῆμ', ὅταν πράττῃ τις εὖ.
νύττουσι γὰρ, καὶ φλῶσι τἀντικνήμια,
ἐνδεικνύμενοι ἕκαστος εὔνοιάν τινα.
ἐμὲ γὰρ τίς οὐ προσεῖπε; ποῖος οὐκ ὄχλος
περιεστεφάνωσεν ἐν ἀγορᾷ πρεσβυτικός;
Γυ. ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, καὶ σὺ, καὶ σὺ, χαίρετον.

777. εἰδὼς οὐδὲν ὁ τλήμων ἐγώ. Non sane hic versus eorum in numero veniet, quorum exemplo quis forte probare conabitur vocalem brevem produci posse ante tenuem et liquidam. Nam manifestum est scriptum oportuisse εἰδὼς οὐδὲν, ὢ τλήμων ἐγώ. Qua ratione augetur etiam affectus.

οὐδὲν ὁ τλήμων. Sic etiam scriptum fuit in hoc codice a prima manu. Ab emendatore postmodo brevis ο in longam ω mutata fuit, ut legendum esse dixi. Nullibi apud Comicum ante τλήμων brevis vocalis producitur. Recte in Pace 723.

πάθοιν οὖν ὁ τλήμων ἐνθάδ' ἕξει σιτία;

779. ἀλλ' αὖ τὰ πάντα. Sic recte Hemsterhusius e Bentleii emendatione. Male in codd. scriptum ἀλλ' αὐτὰ πάντα.

785. ἐνδεικνύμενοι ἕκαστος. Elegans est constructio et passim obvia singularis ἕκαστος cum verbo vel participio plurali. Exempla vel lexica suppeditant. Nescio cur in Demosthenis Or. i. contra Philippum p. 54. l. 7. edit. Reiskii ἕκαστοι pro ἕκαστος viri docti maluerint.

788. ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν. Sic codd. omnes. Glossa in C. Πλοῦτε. In meo ad καὶ σὺ, καὶ σὺ, gl. Χρεμύλε, Πλοῦτε. Unde satis liquet priora verba ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν ad Plutum directa esse: quod confirmat etiam Suidas, qui non ἀνδρῶν, sed ἄνερ legebat. Ad hunc enim versum respicit in hac nota: Ἄνερ. παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτῳ· Φίλτατ' ἄνερ. χρῆσις τοῦ ἄνερ οὐκ ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς τῆς γυναικὸς εὑρέθη κλητικὴ, ὥσπερ ἐκεῖ ἐστι παρὰ τῷ ποιητῇ (Ἰλ. ω'. 725.) ἄνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο. Ex Suidæ observatione manifestum est eum in φίλτατ' ἄνερ Plutum intellexisse. Quod

φέρε νῦν, νόμος γάρ ἐστι, τὰ καταχύσματα
ταυτὶ καταχέω σου λαβοῦσα.

Πλ. μηδαμῶς.
ἐμοῦ γὰρ εἰσιόντος ἐς τὴν οἰκίαν
πρώτιστα, καὶ βλέψαντος, οὐδὲν ἐκφέρειν
πρεπῶδές ἐστιν, ἀλλὰ μᾶλλον εἰσφέρειν.

Γυ. εἶτ' οὐχὶ δέξει δῆτα τὰ καταχύσματα;

Πλ. ἔνδον γε παρὰ τὴν ἑστίαν, ὥσπερ νόμος·
ἔπειτα καὶ τὸν φόρτον ἐκφύγοιμεν ἄν.
οὐ γὰρ πρεπῶδές ἐστι τῷ διδασκάλῳ,
ἰσχάδια καὶ τρωγάλια τοῖς θεωμένοις
προβαλόντ', ἐπὶ τούτοισιν ἐπαναγκάζειν γελᾶν.

Γυ. εὖ πάνυ λέγεις· ὡς Δεξίνικος οὑτοσὶ
ἀνίσταθ', ὡς ἁρπασόμενος τὰς ἰσχάδας.

Χο. (λείπει ἡ τοῦ Χοροῦ ᾠδή.)

ΚΑΡΙΩΝ, ΑΝΗΡ ΔΙΚΑΙΟΣ, ΧΡΕΜΥΛΟΣ, ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

Κα. ΩΣ ἡδὺ πράττειν, ὦ 'νδρες, ἔστ' εὐδαιμόνως,

vero statuit vocativo ἄνερ mulieres solitas non fuisse maritos suos compellare, hujus rei penes eum fides esto. Sane apud Comicum occurrit vocativus ὦ ἄνερ Lys. 518. Conc. 531. aliisque forte in locis, quos excutere non vacat.

χαίρετον. Vulgo χαίρετε. Dualem præfert B.

794. εἶτ' οὐχὶ δέξει δῆτα. Perperam vulgo δέξῃ ταῦτα. Tres Regii δέξῃ δῆτα. Atticam terminationem reposui e perpetuo Comici usu.

796. τὸν φόρτον. Suidas exponit τὴν χλεύην, *irrisionem*. Glossæ, ψόγον, χλεύην, μέμψιν. Significat *molestas, odiosas ineptias*; ut Pace 748.

τοιαῦτ' ἀφελὼν κακὰ καὶ φόρτον, καὶ βωμολοχεύματ' ἀγεννῆ.

Hinc Vesp. 66. φορτικὴ κωμῳδία.

800. ὡς Δεξίνικος οὑτοσί. Sic perspicue membr. et C. optime. In B. δεξόνικος: in meo δεξύνικος: ducta in utroque superne linea, qua indicatur nomen esse proprium. Vulgo ὡς δὲ Ξένικος οὑτοσὶ, labante versu: nam in Ξένικος, etiamsi nomen esset proprium, media corripi deberet. Glossa in C. ad ὡς, ὅτι; ad viri nomen, διαβάλλει τοῦτον ὡς "ἅρπαγα. Optima est et plana sententia, nec quidquam conjecturis opus erat, inter quas duæ sunt, quas metri lex prorsus respuit. Ista Bentleii:

εὖ πάνυ λέγεις· ὄχλος δὲ ξενικὸς οὑτοσί.

Clerico, non Bentleio dignus senarius, quem dactylus in quarta sede deturpat. Altera Hemsterhusii pejori adhuc malo laborat, quæ creticum habet in quarta sede:

εὖ πάνυ λέγεις· ἄλλως Δεξίνικος οὑτοσί.

Nomen Δεξίνικος ex δέχομαι et νίκη compositum, penultimam necessario producit. Atque ista excogitata fuere, ne ὡς bis in duobus continuis versibus conspiceretur, licet diverso sensu: prius enim significat *nam*; alterum *tanquam*. Hoc si vitium esset, nescio quot versus apud Comicum mutandi venirent, qui tamen nemini correctione indigere visi sunt, nec revera indigent.

ὡς Δεξίνικος οὑτοσί. Sic liquido in hoc etiam cod. scriptum, superducta nomini lineola, proptium esse indicante, cum eadem glossa, quam ex alio codice protulimus.

καὶ ταῦτα μηδὲν ἐξενεγκόντ' οἴκοθεν.
ἡμῖν γὰρ ἀγαθῶν σωρὸς εἰς τὴν οἰκίαν
ἐπεισπέπαικεν οὐδὲν ἠδικηκόσιν.
ἡ μὲν σιπύη μεστὴ 'στι λευκῶν ἀλφίτων·
οἱ δ' ἀμφορῆς, οἴνου μέλανος ἀνθοσμίου.
ἅπαντα δ' ἡμῖν ἀργυρίου καὶ χρυσίου
τὰ σκευάρια πλήρη 'στιν, ὥστε θαυμάσαι.
τὸ φρέαρ δ' ἐλαίου μεστόν· αἱ δὲ λήκυθοι
μύρου γέμουσι· τὸ δ' ὑπερῷον, ἰσχάδων.
ὀξὶς δὲ πᾶσα, καὶ λοπάδιον, καὶ χύτρα,
χαλκῆ γέγονε· τοὺς δὲ πινακίσκους τοὺς σαπροὺς,
τοὺς ἰχθυηροὺς, ἀργυροῦς πάρεσθ' ὁρᾶν.
ὁ δ' ἶπος ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλεφάντινος.

805. Post hunc versum vulgo legitur insertus iste:

οὕτω τὸ πλουτεῖν ἐστιν ἡδὺ πρᾶγμά τι.

quem tanquam parallelum primo Carionis versui librarius olim margini adscripserat, unde ab alio in textum fuit illatus. Merito eum expunxit Bentleius. Alibi observavi solitos olim fuisse librarios in codicum margine versus qui sententias continerent scribere, præfixo lemmate γνώμη, horumque versuum complures maxime in Scenicorum scriptis in textum postea intrusos fuisse; quod hic accidisse jamdudum mihi fuit persuasum. Ecce vero manifestum interpolationis indicium ostendit cod. C. In eo versus in lineas non sunt distincti, sed, tanquam si soluta esset oratio, continuata scriptura est, cujus specimen hic subjicio:

ἐπεισπέπαικεν οὐδὲν ἠδικη
κόσιν· Γνω" οὕτω τὸ πλου-
τεῖν, ἡδύ ἐστι
πρᾶγμα που. ἡ μὲν γὰρ
σιπύη.

Vides librarium non solum marginalem versum, sed etiam illius lemma in contextus seriem intulisse. In meo et in B. idem lemma versui præfixum est. Ceterum in eo versu tres Regii habent πρᾶγμά που.

807. ἀμφορῆς. Sic bene Aldus edidit. Perperam in iv. codd. scriptum ἀμφορεῖς.

813. τοὺς σαπροὺς. Cod. σαθρούς. Has voces sæpissime commutari notum est.

815. ὁ δ' ἶπος ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλεφάντινος. Vulgo legitur ὁ δ' ἰπνὸς ἡμῖν. Utraque lectio ἶπος et ἰπνὸς ab Aristophane est. Illud erat in priore fabulæ editione, hoc in posteriore. Qui priore Pluto usus est Jul. Pollux, ut v. 513. pro προχοποιεῖν legebat ζυγοποιεῖν, quod in nullo codice nunc comparet, ita hoc in versu ἶπος habebat, non ἰπνός. Vide eum p. 1340. et interpretes. ἶπος seu ἰπὸς, utroque enim modo notatur accentu, primam producit, quapropter sæpe occurrit εἰπὸς, e librariorum more, qui pro ι longo solebant ει scribere: significat autem instrumentum omne, quo *stipatur, comprimitur, exprimitur, opprimitur*. Hinc ἶπος vocatur fullonum instrumentum, quo premuntur, stipantur vestes. Pollux p. 1317. καὶ ἰπὸς, τὸ πιέζον τὰς ἐσθῆτας ἐν τῷ γναφείῳ, ὡς Ἀρχίλοχος· κέαται δ' ἐν ἰπῷ. Hic autem *muscipulam* significat. Pollux priore loco: καὶ μυάγρα. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Φοινίσσαις κέχρηται τῷ ὀνόματι· ἐν δὲ Πλούτῳ εἰπὸν τὴν μυάγραν καλεῖ. Idem p. 715. καὶ ἶπος δὲ τὸ τῶν κναφέων ἐργαλεῖον. ἔστι δὲ καὶ μυάγρα οὕτω καλουμένη. Auctor Etym. M. p. 473. ἶπος σημαίνει τὴν παγίδα τῶν μυῶν, καὶ τὸ πραιστόριον. παρὰ τὸ ἴπτω τὸ βλάπτω, γίνεται ἶπος. καὶ γὰρ τοῦτο εἶδος φθαρτικόν ἐστι τῶν μυῶν. καὶ παρὰ τὸ ἶπος γίνεται ἰπῶ ῥῆμα, σημαῖνον τὸ θλίβω. καὶ Ἀριστοφάνης,

στατῆρσι δ' οἱ θεράποντες ἀρτιάζομεν
χρυσοῖς· ἀποψώμεσθα δ' οὐ λίθοις ἔτι,

ἰπνούμενος ταῖς συμφοραῖς. (lege εἰσφοραῖς ex Equit. 924.) ὡς κόπτω κόπος, οὕτω ἴπτω ἶπος. Perperam vulgo initio hujus notæ legitur καὶ τὸ πρωιτώριον. Infimæ græcitatis vox est πραιτώριον. Vide Car. Du Fresne Glossarium p. 1218. Veteres glossæ: ἶπος, prensurium. Corrigendum forte pressorium. Quod autem supra dixi, in posteriore Pluti editione ἰπνὸς repositum fuisse, id hoc solo nititur argumento, quod hanc lectionem exhibent codd. qui nunc exstant omnes, agnoscuntque eam etiam Grammatici aliquot veteres. Sed facile fieri potuit, ut ante horum ætatem menda irrepserit, ἰπνὸς pro ἶπος, ut et apud Æschylum in Prometheo ἰπνούμενος pro ἰπούμενος, quod observavi ad Lys. 291. Sane apud Athenæum p. 229. F. ubi profertur hic versus, istoque modo legitur:

ὁ δ' ἰπνὸς γέγονεν ἐξαπίνης ἐλεφάντινος.

In veteri Athenæi codice scriptum reperi ὁ διῖπνος, quod mendosum quidem est, sed antiquæ scripturæ indicium dare possit, ὁ δ' εἶπος. Nam si ἰπνὸς prior librarius legisset, nulla erat causa cur εἶπνὸς scriberet. Utut hæc sunt, vere, meo judicio, veterem lectionem ἶπος revocandam censuit Bentleius, cujus argumentis, si quæ opponi possint, non sane illa sunt quæ obmovet Dawesius. ἰπνὸν ille tuetur, laternumque significare contendit, ut exponunt Scholiastes et Suidas, φανός. Laternis utebantur veteres e cornu vel e vesica factis. Notus est ille Plauti versus in Amphitr.

Quo ambulas tu, qui Volcanum in
cornu conclusum geris?

Sed ebur translucidum non est, proindeque eburnea laterna res est plane inepta et absurda. Quod autem ait *Bentleii commento perquam incommode accidere*, genus scilicet nominis ἶπος femininum, id nullius est momenti. Nam substantiva sunt multa quæ utroque genere efferuntur; neque, si apud Pindarum ἶπος femininum occurrit, inde conficitur femininum etiam Atticis fuisse. Sane Polluci masculinum est, cujus hæc sunt verba p. 1317. καὶ περιστροφίδα δ' ἂν εἴποις τὸ ξύλον τὸ τὸν ἰπὸν περιστρέφον. Non itaque Bentleii *rationes profligavit Dawesius*. ἰπνὸν si concederem poëtam scripsisse, probarem potius Toupii interpretationem ad Suidam ii. 36. *latrinam*, sive *sellam familiarem, une chaise percée d'ivoire*, intelligentis. Pollux p. 527. τὸν δὲ κοπρῶνα καὶ ἰπνὸν Ἀριστοφάνης καλεῖ. Eo sensu posita erat hæc vox in Cocalo, cujus ultimum fragm. vide. Quominus autem eam sic a Poëta hoc loco adhibitam fuisse credam, obstat prioris syllabæ modulus, quam ille semper corripit. Vide Pac. 536. Av. 436. Vesp. 139. Nec objiciendus est ejusd. fabulæ v. 837. quem protuli supra in nota ad v. 98. Manifestum est enim legi debere:

ὁ κυνὸν παρέξας εἰς τὸν ἰπνὸν, ἐξαρπάσας—

et in superiore, qui in Pace est 892. poëtam scripsisse:

διὰ ταῦτα καὶ κεκάπυκεν ἄρ'· ἐνταῦθα γὰρ—

Hæc recte emendata esse tam absurdum esset negare, quam si quis contenderet in nomine δίκη primam rite produci, quia sic vulgo legitur in Vesp. v. 400.

οὐ ξυλλήψεσθ', ὁπόσοις δίκας τήτες μέλλουσιν ἔσεσθαι;

Eo ineptiarum redigi se patiantur, qui in veterum scriptis apicem mutari nolunt absque codicis auctoritate: nam sic etiam in duobus ad quos fabulam illam contuli scriptum est. At me piget mendam eam prætermisisse; novitiosque tirones moneo, quod, etiam me indicente, paulo peritiores videbunt, legendum esse:

οὐ ξυλλήψεσθ', ὁπόσοισι δίκαι τήτες μέλλουσιν ἔσεσθαι.

Dawesius autem, ne sibi e manibus laterna sua eriperetur, lectionem prorsus immutare coactus fuit, novamque ex ea quam codices exhibent, et misere depravata illa, quæ apud Athenæum fertur, concinnare, cujus parum suaves sunt numeri:

ὁ δ' ἰπνὸς γέγον' ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλεφάντινος.

Quanto satius erat optima in lectione acquiescere, quam commendabant sententiæ et metri venustas, tuebaturque doctissimi Grammatici fides! Sed virum ingeniosum abripiebat livor et Bentleii laudum obtrectatio.

816. ἀρτιάζομεν. Glossa: τὸ ἐν συνηθείᾳ λεγόμενον μονὰ ἢ ζυγά. Scholion: τὰ ἄρτια καὶ τὰ περιττὰ παίζομεν, τὰ κοινῶς λεγόμενα παρὰ τοῖς ἰδιώταις, μονὰ, ζυγά.

ἀλλὰ σκοροδίοις ὑπὸ τρυφῆς ἑκάστοτε.
καὶ νῦν ὁ δεσπότης μὲν ἔνδον βουθυτεῖ
ὗν καὶ τράγον καὶ κριὸν, ἐστεφανωμένος·
ἐμὲ δ' ἐξέπεμψεν ὁ καπνός. οὐχ οἷός τε γὰρ
ἔνδον μένειν ἦν. ἔδακνε γάρ τὰ βλέφαρά μου.
Δι. ἕπου μετ' ἐμοῦ, παιδάριον, ἵνα πρὸς τὸν θεὸν
ἴωμεν.
Χρ. ἔα, τίς ἔσθ' ὁ προσιὼν οὑτοσί;
Δι. ἀνὴρ πρότερον μὲν ἄθλιος, νῦν δ' εὐτυχής.
Χρ. δηλονότι τῶν χρηστῶν τις, ὡς ἔοικας, εἶ.
Δι. μάλιστ'.
Χρ. ἔπειτα τοῦ δέει;
Δι. πρὸς τὸν θεὸν
ἥκω· μεγάλων γάρ μοι 'στὶν ἀγαθῶν αἴτιος.
ἐγὼ γὰρ ἱκανὴν οὐσίαν παρὰ τοῦ πατρὸς
λαβὼν, ἐπήρκουν τοῖς δεομένοις τῶν φίλων,
εἶναι νομίζων χρήσιμον πρὸς τὸν βίον.
Χρ. ἦπου σε ταχέως ἐπέλιπεν τὰ χρήματα.
Δι. κομιδῇ μὲν οὖν.
Χρ. οὐκοῦν μετὰ ταῦτ' ἦσθ' ἄθλιος.
Δι. κομιδῇ μὲν οὖν. κἀγὼ μὲν ᾤμην, οὓς τέως
εὐηργέτησα δεομένους, ἕξειν φίλους
ὄντως βεβαίους, εἰ δεηθείην ποτέ·
οἱ δ' ἐξετρέποντο, κοὐκ ἐδόκουν ὁρᾶν μ' ἔτι.
Χρ. καὶ κατεγέλων γ', εὖ οἶδ' ὅτι.
Δι. κομιδῇ μὲν οὖν.
αὐχμὸς γὰρ ὢν τῶν σκευαρίων μ' ἀπώλεσεν.

824. Personam hic et deinceps in toto hoc colloquio Chremyli pono, ubi vulgo persona est Carionis, idque ex trium codd. auctoritate. Solus B. famulo tribuit, quæ manifesto heri esse nemo non sentit, certissimisque argumentis ostendit Hemsterhusius, qui pravam priorum editionum personarum distinctionem retinere non debuerat.

Interlocutores hujus scenæ notati sunt in codice Justus et Chremylus, ut apud nos. Minus bonum est, quod versui 860. Chremyli, 863. Carionis præfixa sit persona. Versui 864. adscripta persona ἕτερος συκοφάντης, ut etiam est in B. et in meo. Melius ceteri codd. unicum Sycophantam agnoscunt.

827. τοῦ δέει. Vulgo δέῃ. Atticam formam habent A. C.

828. μοι 'στίν. Sic meus: in C. μοι ἐστίν. Duo alii, ut vulgo, μοὐστίν.

832. ἐπέλιπεν τὰ χρήματα. Sic optime membr. ut et Kusterus legendum esse viderat. In C. ἀπέλιπεν. Duo alii, ut vulgo, ἀπέλιπε.

834. τέως. Glossæ, πρώην, πρότερον.

837. κοὐκ ἐδόκουν ὁρᾶν μ' ἔτι. *Et me videre se dissimulabant.* Græcorum vim non perceperat Berglerus. Vide Valckenarium ad Eurip. Hippol. p. 217. Pace 1051. μὴ νῦν ὁρᾶν δοκῶμεν αὐτόν. *Fesons semblant de ne pas le voir.* Plautus Epid. ii. 2. 54. *Dissimulabam me harum sermoni operam dare:* οὐκ ἐδόκουν ὑπακούειν αὐτῶν.

839. Participium ὢν hic, ut sæpe, a-

Χρ. ἀλλ' οὐχὶ νῦν.
Δι. ἀνθ' ὧν ἐγὼ πρὸς τὸν θεὸν
προσευξόμενος ἥκω δικαίως ἐνθάδε.
Χρ. τὸ τριβώνιον δὲ, τί δύναται πρὸς τὸν θεὸν,
ὃ φέρει μετὰ σοῦ τὸ παιδάριον τουτί; φράσον.
Δι. καὶ τοῦτ' ἀναθήσων ἔρχομαι πρὸς τὸν θεόν.
Χρ. μῶν οὖν ἐμυήθης δῆτ' ἐν αὐτῷ τὰ μεγάλα;
Δι. οὔκ· ἀλλ' ἐνεῤῥίγωσ' ἔτη τρία καὶ δέκα.
Χρ. τὰ δ' ἐμβάδια;
Δι. καὶ ταῦτα συνεχειμάζετο.
Χρ. καὶ ταῦτ' ἀναθήσων ἔφερες οὖν;
Δι. νὴ τὸν Δία.
Χρ. χαρίεντά γ' ἥκεις δῶρα τῷ θεῷ φέρων.
Συ. οἴμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλα δείλαιος,
καὶ τρισκακοδαίμων, καὶ τετράκις, καὶ πεντάκις,
καὶ δωδεκάκις, καὶ μυριάκις· ἰού, ἰού.
οὕτω πολυφόρῳ ξυγκέκραμαι δαίμονι.
Χρ. Ἄπολλον ἀποτρόπαιε, καὶ θεοὶ φίλοι,
τί ποτ' ἐστὶν, ὅ τι πέπονθεν ὤνθρωπος κακόν;
Συ. οὐ γὰρ σχέτλια πέπονθα νυνὶ πράγματα,
ἀπολωλεκὼς ἅπαντα τἀκ τῆς οἰκίας
διὰ τὸν θεὸν τοῦτον, τὸν ἐσόμενον τυφλὸν
πάλιν αὖθις, ἤνπερ μὴ 'λλίπωσιν αἱ δίκαι;
Δι. ἐγὼ σχεδὸν τὸ πρᾶγμα γιγνώσκειν δοκῶ.
προσέρχεται γάρ τις κακῶς πράττων ἀνήρ.
ἔοικε δ' εἶναι τοῦ πονηροῦ κόμματος.
Χρ. νὴ Δία· καλῶς τοίνυν ποιῶν ἀπόλλυται.
Συ. ποῦ, ποῦ 'σθ' ὁ μόνος ἅπαντας ἡμᾶς πλουσίους
ὑποσχόμενος οὗτος ποιήσειν εὐθέως,

bundat. Hemsterhusii notæ lucem affundet Scholion ineditum, quod profero è Cod. C. Τὸ ὢν ἢ ἀντὶ τοῦ οὖν κεῖται, τραπείσης Δωρικῶς τῆς ου διφθόγγου εἰς ωμέγα· ἢ ἀντὶ τοῦ ὑπάρχων, οὕτως· ἀπώλεσε γάρ ἐμὲ αὐχμὸς τῶν σκευαρίων ὢν καὶ ὑπάρχων ἐμοί. πέπρακα γὰρ ταῦτα, καὶ διὰ τοῦτο εἰς γέλωτα πᾶσι προὐκείμην. Παρὰ τὸ μὴ ἔχειν τὰ σκευάριά τι, ἀπολώλειν. ἐχόντων γάρ τι τῶν σκευαρίων, ἤδη ἠρδευόμην. διεκρίνειν δ' οὕτω αὖος καὶ ξηρὸς ἂν ὑπὸ τῆς ψυχρᾶς πενίας, ὃ γοῦν ἔπασχεν ὁ δίκαιος οὗτος, ἀντιστρέψας τοῦτο τὰ σκευάρια, φησὶν, ἀπώλεσεν.

842. τί δύναται πρὸς τὸν θεόν; *quid facit ad Deum?* Sic ingeniose Hemsterhusius. Frigidum est quod vulgo legitur: τί δύναται, πρὸς τῶν θεῶν.—

853. πολυφόρῳ. Glossa, πολλαπλασίῳ, πολλὰ κακὰ φέροντι.

854. Carioni tributa hæc vulgo, Chremylo adsignant tres codices, ut supra v. 824.

859. ἤνπερ μὴ 'λλίπωσιν. Sic bene Dawesius. Vulgo μὴ λίπωσιν.

860. In tribus Regiis Chremylo hæc tribuuntur: melius in meo Justo.

863. Huic versui in tribus Regiis præfixa persona Carionis: melius in meo tribuitur Chremylo.

εἰ πάλιν ἀναβλέψειεν ἐξαρχῆς; ὁ δὲ
πολὺ μᾶλλον ἐνίους ἐστὶν ἐξολωλεκώς.
Χρ. καὶ τίνα δέδρακε ταῦτα δῆτ';
Συ. ἐμὲ τουτονί.
Χρ. ἦ τῶν πονηρῶν ἦσθα καὶ τοιχωρύχων;
Συ. μὰ Δί', οὐμενοῦν ἔσθ' ὑγιὲς ὑμῶν οὐδενὸς,
κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἔχετέ μου τὰ χρήματα.
Κα. ὡς σοβαρὸς, ὦ Δάματερ, εἰσελήλυθεν
ὁ συκοφάντης. δῆλον ὅτι βουλιμιᾷ.
Συ. σὺ μὲν εἰς ἀγορὰν ἰὼν ταχέως οὐκ ἂν φθάνοις;
ἐπὶ τοῦ τροχοῦ γὰρ δεῖ σ' ἐκεῖ στρεβλούμενον
εἰπεῖν ἃ πεπανούργηκας.
Κα. οἴμωξ' ἆρα σύ.
Δι. νὴ τὸν Δία τὸν Σωτῆρα, πολλοῦ γ' ἄξιος
ἅπασι τοῖς Ἕλλησιν ὁ θεὸς ἔσθ', ὅτι
τοὺς συκοφάντας ἐξολεῖ κακοὺς κακῶς.
Συ. οἴμοι τάλας· μῶν καὶ σὺ μετέχων καταγελᾷς;
ἐπεὶ πόθεν θοἰμάτιον εἴληφας τοδί;
ἐχθὲς δ' ἔχοντ' εἶδόν σ' ἐγὼ τριβώνιον.
Δι. οὐδὲν προτιμῶ σου. φορῶ γὰρ πριάμενος

868. καὶ τίνα. Quæstionem hanc Chremylo adsignant tres codd. ut et v. 869.

870. οὐμενοῦν ἔσθ' ὑγιὲς ὑμῶν οὐδενός. Gl. ἀντὶ τοῦ, οὐδεὶς ὑμῶν ἔχει τι ἀγαθόν. Supra 362. ὡς οὐδὲν ἀτεχνῶς ὑγιές ἐστιν οὐδενός.

872. ὦ Δάματερ, licet forma Dorica, Comicis usurpatum fuisse observat Eustathius ad Odyss. p. 1385. l. 53. ubi de θάτερος et θατέρα mira quædam tradit ab aliorum Grammaticorum placitis discrepantia. εἰ δὲ τὰ τοιαῦτα Δωρικὰ, καὶ ἡ λοιπὴ τούτων ἀνάλογος κίνησις, Ἀττικοῖς γένοιτ φίλα, καινὸν οὐδὲν εἴ τις ἐνθυμοῖτο καὶ τὸ, ὦ Δάματερ, τὸ θαυμαστικὸν, ὃ κεῖται καὶ παρὰ τῷ Κωμικῷ, Δωρικὸν μὲν ὂν, φιληθὲν δὲ εἰς κοινὴν χρῆσιν τοῖς Ἀττικοῖς. Occurrit jam supra vers. 555. Mox verba δῆλον ὅτι βουλιμιᾷ in iv. codd. ut et in vett. editt. plerisque famulo continuata sunt: aliæ ea Justo minus bene tribuunt.

873. Verba δῆλον ὅτι βουλιμιᾷ tribuit hic cod. Justo, ut fecit etiam Bern. Junta. Recte in Aldina et in altera Juntina, quam curavit Ant. Fracinus, continuantur famulo, ut in quatuor primum inspectis codd. Nescio cur in priore Basileensi inserta fuerit Justi persona, unde recepta fuit in duas Venetas. Altera Basileensis, hac in re, ut in aliis fere omnibus, Fracini editionem refert. Operarum culpa aliquid turbatum fuit in Hemsterhusii super hac re nota.

876. ἆρα priori longa, metro sic flagitante: perperam vulgo excusum ἄρα. In C. Chremylo male tributa hæc imprecatio.

878. In tribus codd. scriptum ὁ θεὸς ἔσθ' οὑτοσὶ εἰ τοὺς συκοφάντας. Quartus B. in eo tantum differt quod habet οὑτοσίν— Inde apparet sinceram lectionem sic reconcinnandam esse, ejecto verbo substantivo:

ἅπασι τοῖς Ἕλλησιν ὁ θεὸς οὗτος, εἰ
τοὺς συκοφάντας ἐξολεῖ κακοὺς κακῶς.

In hoc etiam cod. scriptum ὁ θεὸς ἔσθ' οὑτοσὶ, εἰ τοὺς—

882. εἶδον. Sic bene meus et B. ut impressi. Perperam in A. C. ἴδον.

Aliter hunc versum exhibet cod. numeris concinnioribus:

ἐχθὲς δ' ἔχοντά σ' εἶδον ἐγὼ τριβώνιον.

τὸν δακτύλιον τονδὶ παρ' Εὐδάμου δραχμῆς.

Χρ. ἀλλ' οὐκ ἂν ἔςι συκοφάντου δήγματος.

Συ. ἆρ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ πολλή; σκώπτετον,
ὅ τι δὲ ποιεῖτον ἐνθάδ', οὐκ εἰρήκατον.
οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ γὰρ ἐνθάδ' ἐστὸν οὐδενί.

Χρ. μὰ τὸν Δί' οὔκουν τῷ γε σῷ, σάφ' ἴσθ' ὅτι.

Συ. ἀπὸ τῶν ἐμῶν γὰρ, ναὶ μὰ Δία, δειπνήσετον.

Χρ. ὡς δὴ 'π' ἀληθείᾳ, σὺ μετὰ τοῦ μάρτυρος
διαρραγείης, μηδενὸς ἐμπεπλησμένος.

Συ. ἀρνεῖσθον; ἔνδον ἐστὶν, ὦ μιαρωτάτω,
πολὺ χρῆμα τεμαχῶν καὶ κρεῶν ὠπτημένων.
ὖ ὔ, ὖ ὔ, ὖ ὔ, ὖ ὔ, ὖ ὔ, ὖ ὔ.

Χρ. κακόδαιμον, ὀσφραίνει τι;

Δι. τοῦ ψύχους γ' ἴσως
ἐπεὶ τοιοῦτόν γ' ἀμπέχεται τριβώνιον.

Συ. ταῦτ' οὖν ἀνάσχετ' ἐστὶν, ὦ Ζεῦ καὶ θεοί,
τούτους ὑβρίζειν εἰς ἔμ'; οἴμ', ὡς ἄχθομαι,

884. Anulos *physicos* dictos gestabant veteres, quibus inesse putabant vim sanandi aut avertendi morbos, et quævis mala. Vide Casaubonum in Athenæum iii. 34. ad hos Antiphanis versus:

ἐν χύτρᾳ δ' ἐμοὶ
ὅπως ὕδωρ ἕψοντα μηδέν' ὄψομαι.
οὐ γὰρ κακὸν ἔχω, μηδ' ἔχοιμ'. ἐὰν δ' ἄρα
στρέφῃ με περὶ τὴν γαστέρ', ἢ τὸν ὀμφαλὸν,
παρὰ Φιρτάτου δακτύλιός ἐστ' ἐμοὶ δραχμῆς.

885. *ἀλλ' οὐκ ἂν ἐςι.* Perperam vulgo *ἀλλ' οὐκ ἔνεςι.* Vide Toupium ad Suidam in fine T. ii. Nubium versum, quem eundem ad modum emendat, nos aliter legimus. *ἂν* potentiale cum præsente etiam indicativi construitur. Noster Av. 1069.

ἕρπετά τε καὶ δάκεθ', ὁπόσα περ ἂν
ἔςιν, ὑπ' ἐμᾶς πτέρυγος
ἐν φοναῖς ὄλλυται.

quocunque esse possint numero: et hic; *sed anulus esse non possit adversus sycophantæ morsum.* Nub. 395. *ἀλλ' ὁ κεραυνὸς πόθεν ἂν φέρεται; undenam venire possit?* Hunc autem versum Chremylo recte tribuit cod. meus. In tribus Regiis famulo adscriptus est.

Huic versui, ut et 889. præfixa in cod. Carionis persona.

886. *ἆρ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐςὶ πολλή;* Vulgo pessumdato metro, *ἆρ' οὐχ ὕβρις πολλὴ ταῦτ' ἐςι;*

889. Hic versus in tribus Regiis famulo tributus: melius in meo Chremylo.

891. Hi versus vulgo Justo tribuuntur, consentientibus duobus Regiis: in B. famulo adscripti sunt: in meo Chremylo.

892. Scriptum in cod. *μηδενός γ' ἐμπεπλησμένος.* Sic est etiam in membr. nec aliter in C. scriptum esse opinor. Non temere inserta comparet illa particula *γε.* Scripserat Comicus:

διαρραγείης, μηδενός γ' ἐμπλήμενος.

Librarius hic, ut sæpe alias, *ἐμπλήμενος* mutavit in *ἐμπεπλησμένος.* Vide not. ad Conc. 56.

895. Sexies repetita olfaciendi interjectio *ὖ ὔ* perperam vulgo et contra metri rationem duplici circumflexo notatur: prima brevis est, altera longa.

896. *κακόδαιμον* — Verba hæc tres Regii hero tribuunt, melius quam meus, qui ea, ut impressi, famulo adscribit.

897. *ἐπεὶ τοιοῦτόν γ' ἀμπέχεται.* Particulam *γε* in membr. eleganter insertam recepi. Si minus placeat, delenda est etiam in sup. v. Neutram agnoscit C. priorem habent tres alii: posteriorem solæ membr. Verba hæc in A. C. famulo tributa: in B. D. ut in impressis, Justo.

ὅτι χρηστὸς ὢν καὶ φιλόπολις, πάσχω κακῶς.

Χρ. σὺ φιλόπολις καὶ χρηστός;

Συ. ὡς οὐδείς γ' ἀνήρ.

Χρ. καὶ μὴν ἐπερωτηθεὶς ἀπόκριναί μοι.

Συ. τὸ τί;

Χρ. γεωργὸς εἶ;

Συ. μελαγχολᾶν μ' οὕτως οἴει;

Χρ. ἀλλ' ἔμπορος;

Συ. ναὶ, σκήπτομαί γ', ὅταν τύχω.

Χρ. τί δαί; τέχνην τιν' ἔμαθες.

Συ. οὐ μὰ τὸν Δία.

Χρ. πῶς οὖν διέζης, ἢ πόθεν, μηδὲν ποιῶν;

Συ. τῶν τῆς πόλεώς εἰμ' ἐπιμελητὴς πραγμάτων,
καὶ τῶν ἰδίων πάντων.

Χρ. σύ; τί παθών;

Συ. βούλομαι.

Χρ. πῶς οὖν ἂν εἴης χρηστὸς, ὦ τοιχωρύχε,
εἴ σοι προσῆκον μηδὲν, εἶτ' ἀπεχθάνει;

Συ. οὐ γὰρ προσήκει τὴν ἐμαυτοῦ μοι πόλιν
εὐεργετεῖν μ', ὦ κέπφε, καθ' ὅσον ἂν σθένω;

Χρ. εὐεργετεῖν οὖν ἐστι τὸ πολυπραγμονεῖν;

Συ. τὸ μὲν οὖν βοηθεῖν τοῖς νόμοις τοῖς κειμένοις,
καὶ μὴ 'πιτρέπειν, ἐάν τις ἐξαμαρτάνῃ.

Πρ. οὔκουν δικαστὰς ἐξεπιτηδὲς ἡ πόλις
ἄρχειν καθίστησιν;

Συ. κατηγορεῖ δὲ τίς;

Χρ. ὁ βουλόμενος.

901. In toto hoc diverbio, quæ vulgo Justo tribuuntur, meus et B. Chremylo adscribunt; quam personarum distinctionem decoro congruam et veteris codicis auctoritate confirmatam non probare solum, sed et reponere debebat Hemsterhusius. Vide eruditissimi viri notam p. 292.—*ὡς οὐδείς γ' ἀνήρ.* Particulam, quæ vulgo abest, hic rursus insertam exhibent membr.

Quæ ab hoc versu Chremylo tribuimus, in cod. Justo adscripta sunt.

904. A muneribus publicis mercatores Athenis immunes erant, ob operam quam præstabant invehendo frumento. Ideo Sycophanta hic dicit mercaturam se causari, si quando usus veniat. Facete adolescens in Concion. quem anus ut secum concumbat cogere vult, ait v. 1027. *ἀλλ' ἔμπορος εἶναι σκήψομαι.*

908. *βούλομαι, volo.* Publica crimina cuilibet licebat Athenis exsequi; quod notum e solemni legum formula, quæ toties apud oratores occurrit, ut: *ἀπογραφέσθω δὲ τὸν μὴ ποιοῦντα ταῦτα ὁ βουλόμενος. δοκιμασίαν μὲν ἐπαγγειλάτω Ἀθηναίων ὁ βουλόμενος.* Hinc jocus qui mox sequitur.

912. Cod. *εὐεργετεῖν, ὦ*—omisso pronomine.

913. *τὸ πολυπραγμονεῖν, male curiosum, ardelionem esse:* idem ac *πολλὰ πράττειν,* Ran. 749.

Συ. οὐκοῦν ἐκεῖνός εἰμ' ἐγώ.
ὥς' εἰς ἔμ' ἥκει τῆς πόλεως τὰ πράγματα.
Χρ. νὴ Δία, πονηρόν γ' ἄρα προστάτην ἔχει.
ἐκεῖνο δ' οὐ βούλοι' ἂν, ἡσυχίαν ἔχων,
ζῆν ἀργός;
Συ. ἀλλὰ προβατίου βίον λέγεις,
εἰ μὴ φανεῖται διατριβή τις τῷ βίῳ.
Χρ. οὐδ' ἂν μεταμάθοις;
Συ. οὐδ' ἂν, εἰ δοίης γ' ἐμοὶ
τὸν Πλοῦτον αὐτὸν, καὶ τὸ Βάττου σίλφιον.
Χρ. κατάθου ταχέως θοἰμάτιον.
Κα. οὗτος, σοὶ λέγει.
Χρ. ἔπειθ' ὑπόλυσαι.
Κα. ταῦτα πάντα σοὶ λέγει.
Συ. καὶ μὴν προσελθέτω πρὸς ἔμ' ὑμῶν ἐνθαδὶ
ὁ βουλόμενος.
Κα. οὐκοῦν ἐκεῖνός εἰμ' ἐγώ.
Συ. οἴμοι τάλας, ἀποδύομαι μεθ' ἡμέραν.
Κα. σὺ γὰρ ἀξιοῖς τἀλλότρια πράττων ἐσθίειν.
Συ. ὁρᾷς ἃ ποιεῖ; ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι.
Χρ. ἀλλ' οἴχεται φεύγων, ὃν ἦγες μάρτυρα.
Συ. οἴμοι περιείλημμαι μόνος.
Κα. νυνὶ βοᾷς;
Συ. οἴμοι μάλ' αὖθις.
Κα. δὸς σύ μοι τὸ τριβώνιον,
ἵν' ἀμφιέσω τὸν συκοφάντην τουτονί.
Δι. μὴ δῆθ'· ἱερὸν γάρ ἐστι τοῦ Πλούτου πάλαι.
Κα. ἔπειτα ποῦ κάλλιον ἀνατεθήσεται,
ἢ περὶ πονηρὸν ἄνδρα καὶ τοιχωρύχον;
Πλοῦτον δὲ κοσμεῖν ἱματίοις σεμνοῖς πρέπει.
Δι. τοῖς δ' ἐμβαδίοις τί χρήσεταί τις; εἴπ' ἐμοί.
Κα. καὶ ταῦτα πρὸς τὸ μέτωπον αὐτίκα δὴ μάλα,
ὥσπερ κοτίνῳ, προσπατταλεύσω τουτωΐ.

927. ταῦτα πάντα. Sic membr. concinnius quam πάντα ταῦτα, quod est in impressis.

932. ὁρᾷς ἃ ποιεῖ. Hoc dicit Sycophanta tanquam ad testem, quem secum adduxerat. Si enim ad Chremylum directus esset hic sermo, dixisset, ὁρᾷ τί ποιεῖς. Perperam vulgo ὁρᾷς ἃ ποιεῖς, quod mendosum esse declaravit Hemsterhusius. Facilis in istis terminationibus librariorum lapsus. Sic Thesm. 809. male φήσεις editum pro φήσει.

Συ. ἄπειμι· γιγνώσκω γὰρ ἥττων ὢν πολὺ
ὑμῶν· ἐὰν δὲ σύζυγον λάβω τινὰ,
καὶ σύκινον, τοῦτον τὸν ἰσχυρὸν θεὸν
ἐγὼ ποιήσω τήμερον δοῦναι δίκην,
ὅτι καταλύει περιφανῶς, εἷς ὢν μόνος,
τὴν δημοκρατίαν, οὔτε τὴν Βουλὴν πιθὼν
τὴν τῶν πολιτῶν, οὔτε τὴν ἐκκλησίαν.
Δι. καὶ μὴν, ἐπειδὴ τὴν πανοπλίαν τὴν ἐμὴν
ἔχων βαδίζεις, εἰς τὸ βαλανεῖον τρέχε·
ἔπειτ' ἐκεῖ κορυφαῖος ἑστηκὼς, θέρου.
κἀγὼ γὰρ εἶχον τὴν στάσιν ταύτην ποτέ.
Χρ. ἀλλ' ὁ βαλανεὺς ἕλξει θύραζ' αὐτὸν, λαβὼν
τῶν ὀρχιπέδων· ἰδὼν γὰρ αὐτὸν, γνώσεται,
ὅτι ἔστ' ἐκείνου τοῦ πονηροῦ κόμματος.
νὼ δ' εἰσίωμεν, ἵνα προσεύξῃ τὸν θεόν.
Χο. (λείπει ἡ τοῦ Χοροῦ ᾠδή.)

ΓΡΑΥΣ, ΧΟΡΟΣ, ΧΡΕΜΥΛΟΣ, ΝΕΑΝΙΑΣ.

Γρ. ΑΡ', ὦ φίλοι γέροντες, ἐπὶ τὴν οἰκίαν
ἀφίγμεθ' ὄντως τοῦ νέου τούτου θεοῦ,
ἢ τῆς ὁδοῦ τοπαράπαν ἡμαρτήκαμεν;
Χο. ἀλλ' ἴσθ' ἐπ' αὐτὰς τὰς θύρας ἀφιγμένη,
ὦ μειρακίσκη· πυνθάνει γὰρ ὠρικῶς.

944. γιγνώσκω. Sic membr.

946. τοῦτον τὸν ἰσχυρὸν θεόν. Sic recte tres Regii, ut legendum esse monuerat Bentleius, cui morem gessit Hemsterhusius. Vulgo inverso ordine et profligato metro, τὸν ἰσχυρὸν τοῦτον θεόν. —Ad verba καὶ σύκινον, vetus hoc est scholion: χαῦνον φυτὸν ἡ συκῆ. καὶ διὰ τοῦτο ἐστὶ παροιμία· Συκίνη ἐπικουρία, ἀντὶ τοῦ ἀσθενὴς, καὶ ἀνωφελής. Quæ istis subjecta in vulgatis scholiis leguntur, multo sunt recentiora, et ut quod sentio aperte profitear, inepta. Nullam enim ad nomen συκοφάντης allusionem hic reperire possis, nisi fingas eum qui loquitur semetipsum sugillare voluisse: σύκινος σύζυγος opponitur ἰσχυρῷ θεῷ. Hoc satis argutum est, nec aliud quærendum.

955. Huic versui in meo codice recte præfixa persona Chremyli.

957. ὅτι ἔστ'—Sic bene membr. Vulgo ὅτ' ἔστ'—In C. ὡς ἔστ'—

958. προσεύξῃ τὸν θεόν. In B. τῷ θεῷ.

959. Hæc, ut pleraque hujus dramatis, manifesto sunt e Pluto priore, in quo Chorus suas agebat partes. Chremylus abducto secum Viro Justo domum ingressus fuerat: solus erat in scena Chorus, canticumque canebat. Supervenit anus, quæ scire cupiens ubinam habitaret novus Deus, nullos alios, quam Chori personas percunctari poterat. Male Hemsterhusius verba ὦ φίλοι γέροντες ad Chremylum et Justum Virum refert, versuique 962. Chremyli personam præponit. Sic quidem est in B. At verius tres alii duos illos versus Choro tribuunt. In scenam non prodit amplius Vir Justus. In C. textui inserta παρεπιγραφὴ, sic: Γραῦς τίς φησι πρὸς τὸν Χορόν. Γραῦς. ἆρ' ὦ φίλοι γέροντες.

Γρ. φέρε νυν, ἐγὼ τῶν ἔνδοθεν καλέσω τινά.
Χρ. μὴ δῆτ'· ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ἐξελήλυθα.
ἀλλ' ὅ τι μάλιστ' ἐλήλυθας, λέγειν σ' ἐχρῆν.
Γρ. πέπονθα δεινὰ καὶ παράνομ', ὦ φίλτατε.
ἀφ' οὗ γὰρ ὁ θεὸς οὗτος ἤρξατο βλέπειν,
ἀβίωτον εἶναί μοι πεποίηκε τὸν βίον.
Χρ. τί δ' ἔστιν; ἦπου καὶ σὺ συκοφάντρια
ἐν ταῖς γυναιξὶν ἦσθα;
Γρ. μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὔχ.
Χρ. ἀλλ' οὐ λαχοῦσ' ἔπινες ἐν τῷ γράμματι;
Γρ. σκώπτεις· ἐγὼ δὲ κατακέκνησμαι δείλακρα.
Χρ. οὔκουν ἐρεῖς ἀνύσασα τὸν κνησμὸν τίνα;
Γρ. ἄκουε νῦν. ἦν μοί τι μειράκιον φίλον,
πενιχρὸν μὲν, ἄλλως δ' εὐπρόσωπον, καὶ καλὸν,
καὶ χρηστόν. εἰ γάρ του δεηθείην ἐγὼ,
ἅπαντ' ἐποίει κοσμίως μοι καὶ καλῶς·
ἐγὼ δὲ ἐκείνῳ ταὐτὰ πάνθ' ὑπηρέτουν.
Χρ. τί δ' ἦν, ὅ τι σου μάλιστ' ἐδεῖθ' ἑκάστοτε;
Γρ. οὐ πολλά· καὶ γὰρ ἐκνομίως μ' ᾐσχύνετο.
ἀλλ' ἀργυρίου δραχμὰς ἂν ᾔτησ' εἴκοσιν
εἰς ἱμάτιον· ὀκτὼ δ' ἂν εἰς ὑποδήματα·
καὶ ταῖς ἀδελφαῖς ἀγοράσαι χιτώνιον

964. τῶν ἔνδοθεν. Sic iv. codd. recte. Perperam impressi τῶν ἔνδοθι. Sic supra v. 228. τῶν ἔνδοθέν τις εἰσενεγκάτω λαβών.—καλέσω. Sic codd. Mallem hic etiam καλῶ. Vide ad Ran. 298. et ad Lys. 851.

966. λέγειν σ' ἐχρῆν. Sic B. recte. In C. λέγειν σε χρή. Vulgo pronomen omissum. Vide notam ad v. 432. et 624. ubi eodem modo peccatum fuerat.

972. Scholion Ms. δέον εἰπεῖν, Ἀλλ' οὐ λαχοῦσ' ἔκρινες ἐν τῷ γράμματι, ὡς ἔμπροσθεν τὴν ἱστορίαν εἴπομεν εἰς τὸ, Ἐν τῇ σορῷ νυνὶ λαχὸν τὸ γράμμα σου. ὁ δὲ διαβάλλων αὐτὴν ὡς μέθυσον, φησίν· Ἀλλ' οὐ λαχοῦσ' ἔπινες ἐν τῷ γράμματι.

973. κατακέκνησμαι, et v. seq. κνησμόν. Scripturam hanc alteri per ι prætuli ad membranarum fidem, itemque Eustathii. Sic ille ad Ἰλ. λ'. pag. 872. l. 5. τοῦ δέ γε κνίζειν χρῆσις παρά τε ἄλλοις καὶ παρὰ τῷ Κωμικῷ, ἔνθα παίζων παρηχεῖ τὸν διὰ τοῦ ἦτα γραφόμενον κνησμὸν ἐκ τοῦ κνίζειν. Hunc locum respicit, ubi saltem κνισμὸν legebat. Utro modo scribatur, parum interest.

979. Vulgo legitur πάντα ταῦθ'. Concinnius in membr. ταῦτα πάνθ'—Sed pro ταῦτα sententia flagitat ταὐτὰ, id est τὰ αὐτὰ, vel κατὰ τὰ αὐτά.

983. εἰς ἱμάτιον. Inutilem particulam γε vulgo subjungunt, ἱμάτιόν γ'—Eam nullus agnoscit Regiorum. Qui versui fulcrum hoc addidit librarius, arbitrabatur primam in ἱμάτιον corripi, quæ producitur semper. Vide supra 530. 540. Thesm. 656. Ran. 1061. Eadem prosodiæ ignorantia occasionem dedit pervertendæ sententiæ in versu abhinc secundo.

984. χιτώνιον. In B. χιτώνια, ex inutili librarii emendatione ob præcedens ἀδελφαῖς. De hoc nomine quædam lectu digna habet Eustathius, quæ describere eo minus pigebit, quod in eis Comici versum proferat, quem in fragmentis omissum fuisse credo. Sic ille p. 1166. l. 50. σημείωσαι δὲ ὅτι περὶ χιτώνων καὶ

ἐκέλευσεν ἂν, τῇ μητρί θ' ἱματίδιον·
πυρῶν τ' ἂν ἐδεήθη μεδίμνων τεττάρων.
Χρ. οὐ πολλὰ τοίνυν, μὰ τὸν Ἀπόλλω, ταῦτά γε
εἴρηκας· ἀλλὰ δῆλον, ὅτι σ' ᾐσχύνετο.
Γρ. καὶ ταῦτα τοίνυν οὐχ ἕνεκεν μισητίας
αἰτεῖν μ' ἔφασκεν, ἀλλὰ φιλίας οὕνεκα,
ἵνα τοὐμὸν ἱμάτιον φορῶν, μεμνῇτό μου.
Χρ. λέγεις ἐρῶντ' ἄνθρωπον ἐκνομιώτατα.
Γρ. ἀλλ' οὐχὶ νῦν γ' ὁ βδελυρὸς ἔτι τὸν νοῦν ἔχει

τοιαῦτα φασὶν οἱ παλαιοί. Χιτὼν, ὁ ζωστὸς καὶ γυναικεῖος· ὁ δὲ ἀνδρεῖος, χιτωνίσκος, ὃ τινὲς ἐπενδύτην· τὸ δὲ βραχὺ, χιτωνισκάριον. χιτώνιον δὲ ἢ χιτωνάριον, λεπτὸν ἔνδυμα γυναικεῖον πολυτελές. Μένανδρος·

λελουμένη γὰρ ἀτέρα, καὶ διαφανὲς
χιτωνάριον ἔχουσα.

Ἀριστοφάνης·

ἐνδὺς τὸ γυναικεῖον τοδὶ χιτώνιον.

985. τῇ μητρί θ' ἱματίδιον. Vulgo τῇ μητρί τε θοἰματίδιον. Articulum respuit sensus et linguæ indoles. Θοἰματίδιον significat *la robe:* ἱματίδιον, *une robe.* Quam perite hic mendam sustulit Dawesius, eandem relinquere non debebam in Nub. v. 179. ubi legendum:

ἐκ τῆς παλαίστρας ἱμάτιον ὑφείλετο.

Si versum hunc conferas cum ejusd. fabulæ v. 1498. intelliges quid intersit inter ἱμάτιον et θοἰμάτιον, seu substantivum definitum per articulum, et indefinitum sine articulo. Ad differentiam inter ἀγαθὸν et τὸ ἀγαθὸν non adtenderunt docti viri, qui Philemonis fragmenta vel ediderunt, vel emendarunt, in versibus e Pyrrho a Stobæo servatis in Floril. Grotii p. 211. quos, quia *Almæ Pacis,* qua nihil est quod nunc bonorum omnium votis magis expetatur, laudes continent, emendatos hic subjungam:

οἱ φιλόσοφοι ζητοῦσιν, ὡς ἀκήκοα,
περὶ τοῦτό τ' αὐτοῖς πολὺς ἀναλοῦται χρόνος,
τί τἀγαθόν ἐστι· κοὐδὲ εἷς εὕρηκέ πω,
τί ἐστίν. ἀρετὴν καὶ φρόνησίν φασι, καὶ
λέγουσι πάντα μᾶλλον, ἢ τί τἀγαθόν.
ἐν ἀγρῷ διατρίβων, τήν τε γῆν σκάπτων ἐγὼ,
νῦν εὗρον. εἰρήνη 'στιν. ὦ Ζεῦ φίλτατε,
τῆς ἐπαφροδίτου, καὶ φιλανθρώπου θεοῦ.
γάμους, ἑορτὰς, ξυγγενεῖς, παῖδας, φίλους,
πλοῦτον, ὑγίειαν, σῖτον, οἶνον, ἡδονὴν
αὕτη δίδωσι. ταῦτα πάντ' ἂν ἐκλίπῃ,
τέθνηκε κοινῇ πᾶς ὁ τῶν ζώντων βίος.

989. οὐχ ἕνεκεν μισητίας. In iv. codd. scriptum μισγητίας; Gl. μίξεως, πορνείας: quod ineptum est. μισητίας legebat Eustathius, sed perperam interpretabatur, significationem huic nomini tribuens, quam non admittit hujus loci sententia. Sic ille ad Odyss. κ'. p. 1650. extrema. αὐτὸ δέ γε τὸ μισεῖν, κοινότερον ἐπὶ τῷ ἐχθραίνειν τεθὲν, ἡ κωμικὴ σεμνότης ἐπὶ μίξεων ἔθετο ἀσέμνων. Ἀριστοφάνης γοῦν μισητίαν ἐπὶ καταφερείας ἔφη, ἤγουν ῥοπῆς ἀσχέτου τῆς περὶ μίξεις. Rursus occurrit istud nomen in Av. v. 1620.

ἐάν τις ἄνθρωπος ἱερεῖόν τῳ θεῶν
εὐξάμενος, εἶτα διασοφίζηται λέγων,
ΜΕΝΕΤΟΙ ΘΕΟΙ, καὶ μὴ 'ποδιδῷ, μισητίαν,
ἀναπράξομεν καὶ ταῦτα.

ubi Scholiastes, post inepta quædam, ex Eustathii loco citato supplenda, veram dubitabundus profert interpretationem: μήποτε μέντοι γενικώτερόν ἐστιν ἀπληστία, ὃ καὶ νῦν ἐμφαίνεται. Hoc etiam in loco ἀπληστίαν significat. Propter Veneris ἀπληστίαν libidinosæ mulieres μισῆται appellantur, ut in hoc versu quem profert Eustathius:

περὶ σφυρὸν παχεῖα μισήτη γυνή.

Et in hoc Cratini, qui est apud Hesychium:

μισῆται δὲ γυναῖκες ὀλίσβοισι χρήσονται.

Nihil hoc nomen cum verbo μίσγειν commune habet, nec ab eo derivatur. μισγητία vox est nihili, ab imperitis librariis conficta, quamque non agnoscit græcus sermo. De postremo μισήτη vide Valckenarii elegantes in Ammonium animadversiones, ii. 18.

991. μεμνῇτο. Præteritum optativi. Vide not. ad Lys. 253. In B. μεμνοῖτο.

993. Vulgo sic legitur hic versus:

ἀλλ' οὐχὶ νυνί γ' ὁ βδελυρὸς τὸν νοῦν ἔχει.

In B. D. ἀλλ' οὐχὶ νῦν γ' ὁ βδελυρὸς τὸν

τὸν αὐτόν· ἀλλὰ πολὺ μεθέστηκεν πάνυ.
ἐμοῦ γὰρ αὐτῷ τὸν πλακοῦντα τουτονί,
καὶ τἄλλα τἀπὶ τοῦ πίνακος τραγήματα
ἐπόντα πεμψάσης, ὑπειπούσης θ', ὅτι
εἰς ἑσπέραν ἥξοιμι ---

Χρ. τί σ' ἔδρασ'; εἰπ' ἐμοί.

Γρ. ἄμητα προσαπέπεμψεν ἡμῖν τουτονί,
ἐφ' ᾧ τ' ἐκεῖσε μηδέποτέ μ' ἐλθεῖν ἔτι,
καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις εἶπεν ἀποπέμπων, ὅτι
ΠΑΛΑΙ ΠΟΤ' ΗΣΑΝ ΑΛΚΙΜΟΙ ΜΙΛΗΣΙΟΙ.

Χρ. δῆλον ὅτι τοὺς τρόπους τις οὐ μοχθηρὸς ἦν.
ἔπειτα πλουτῶν, οὐκέθ' ἥδεται φακῇ·
πρότου δ' ὑπὸ τῆς πενίας ἅπαντ' ἐπήσθιε.

Γρ. καὶ μὴν πρότου γ' ὁσημέραι, νὴ τὼ θεώ,
ἐπὶ τὴν θύραν ἐβάδιζεν αἰεὶ τὴν ἐμήν.

Χρ. ἐπ' ἐκφοράν;

Γρ. μὰ Δί', ἀλλὰ τῆς φωνῆς μόνον
ἐρῶν ἀκοῦσαι.

Χρ. τοῦ λαβεῖν μὲν οὖν χάριν.

Γρ. καί, νὴ Δί', εἰ λυπουμένην γ' αἴσθοιτό με,
νηττάριον ἂν καὶ φάττιον ὑπεκορίζετο.

Χρ. ἔπειτ' ἴσως ᾔτησ' ἂν εἰς ὑποδήματα;

νοῦν ἔχει. Sic etiam membr. nisi quod post νῦν particula γε in iis omissa, quam expunxisse vellem. Demum in C. ut in Orvilliano:

ἀλλ' οὐχὶ νῦν ὁ βδελυρὸς ἔτι τὸν νοῦν
ἔχει.

994. μεθέστηκεν. Gl. μετετέθη τῆς διαθέσεως, μετηλλάγη.

997. ὑπειπούσης nihil aliud significat, quam προειπούσης, eandem potestatem habente in hoc composito præpositione, quam in ὑπᾴδειν, Ran. 874. nec ullam aliam significationem sententia admittit. Ineptam interpretationem retinuimus, *et subindicassem*. Verti debebat: *et prædixissem ad vesperam me venturam.*

999. ἄμητα προσαπέπεμψεν ἡμῖν τουτονί. Vulgo ἄμητά τι προσέπεμψεν. Copulam nullus agnoscit codicum, qui pariter omnes habent, ἄμητα προσέπεμψεν. Veram lectionem servavit auctor Etymol. M. in ἄμης. p. 83.

1005. ἅπαντ' ἐπήσθιε. Vulgo ἅπαντα κατήσθιε. Venustam Toupii conjecturam recepi, quem vide ad Suidam iii. 272. Elegans usus est præpositionis ἐπὶ cum verbis comedendi, nominibusque cibi et obsonii. Pace 126.

κολλύραν μεγάλην, καὶ κόνδυλον ὄψον
ἐπ' αὐτῇ.

Acharn. 835.

παίειν ἐφ' ἀλὶ τὰν μάδδαν, αἴκα τις
διδῷ.

Supra 628. μεμυστιλημένοι ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις. Eadem hic est vis præpositionis in composito ἐπήσθιε.

1008. ἐκφοράν. Gl. ἐνταφιασμόν.

1011. νηττάριον ἂν καὶ φάττιον ὑπεκορίζετο. Sic optime Bentleius, cui prælaxerat Tan. Faber ad Lucretium iv. 1164. Nihil mendosius vulgata lectione νιττάριον ἂν καὶ βάτιον, quæ absurdissimas peperit interpretationes. In meo scriptum νιττάριον: in C. αἴσθοιτο μὲν ἠττάριον, superscripto ι primæ literæ postremæ vocis.

1012. ἔπειτ' ἴσως ᾔτησ' ἂν εἰς ὑποδήματα. Sic optime duo Regii. Ipsa sunt

Γρ. μυστηρίοις δὲ τοῖς μεγάλοις ὀχουμένην
ἐπὶ τῆς ἁμάξης ὅτι προσέβλεψέν με τις,
ἐτυπτόμην διὰ τοῦθ' ὅλην τὴν ἡμέραν.
οὕτω σφόδρα ζηλότυπος ὁ νεανίσκος ἦν.

Χρ. μόνος γὰρ ἥδεθ', ὡς ἔοικεν, ἐσθίων.

Γρ. καὶ τάς γε χεῖρας παγκάλας ἔχειν μ' ἔφη.

Χρ. ὁπότε προτείνειάν γε δραχμὰς εἴκοσιν.

Γρ. ὄζειν τε τῆς χρόας ἔφασκεν ἡδύ με.

Χρ. εἰ Θάσιον ἐνέχεις, εἰκότως γε, νὴ Δία.

Γρ. τὸ βλέμμα δ' ὡς ἔχοιμι μαλακὸν καὶ καλόν.

Χρ. οὐ σκαιὸς ἦν ἄνθρωπος· ἀλλ' ἠπίστατο
γραὸς καπρώσης ταφόδια κατεσθίειν.

Γρ. ταῦτ' οὖν ὁ θεός, ὦ φίλ' ἄνερ, οὐκ ὀρθῶς ποιεῖ,
φάσκων βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις ἀεί.

Χρ. τί γὰρ ποιήσει, φράζε, καὶ πεπράξεται.

Γρ. ἀναγκάσαι δίκαιόν ἐστι, νὴ Δία,
τὸν εὖ παθόνθ' ὑπ' ἐμοῦ, πάλιν μ' ἀντευποιεῖν·
ἢ μηδ' ὁτιοῦν ἀγαθὸν δίκαιος ἔστ' ἔχειν.

vetulæ verba, v. 983. quæ facete ei regerit Chremylus. In meo ᾔτησεν ἂν εἰς ὑ— quod eodem redit. Minus bene in membr. ᾔτησεν εἰς ὑ— omisso ἄν. Male vulgo ἔπειτ' ἴσως ᾔτησεν ἄν σ' ὑποδήματα.

1018. παγκάλας. Sic membr. Vulgo παγκάλους.

1019. ὁπότε προτείνειάν γε δραχμὰς εἴκοσιν. Sic membr. Vulgo προτείνοιεν. Mendose in C. προτείνειεν. Non alium apud Comicum versum esse credo, in quo nominis δραχμὴ prior producatur. Alterum in Pace 1201. quem unicum esse credebat Dawesius, emendavimus. Forte hic olim legebatur:

ὁπότε προτείνειαν τάχα δραχμὰς εἴκο-
σιν.

1020. ὄζειν τε τῆς χρόας ἔφασκεν ἡδύ με. Vulgo constructione admodum intricata, si modo aliqua est, ἡδύ μου. Si pronomen in genitivo sit, nomen a quo pendet debet esse in accusativo, quod diu ante Hemsterhusium intellexit librarius, cujus manu descriptus fuit cod. C. In eo enim exstat: ὄζειν δὲ τὰς χρόας ἔφασκεν ἡδύ μου. Sed ad aliam lectionem refertur glossa, ὀσμὴν ἐξιέναι ἀπὸ τοῦ σώματος, scilicet ad eam, quam reposuimus: καὶ ἔφασκεν ὄζειν με ἡδὺ τῆς χρόας. Verbum ὄζω neutrum construitur cum genitivo partis illius quæ odorem emittit, per ellipsin præpositionis ἀπό. Acharn. 852. ὄζων κακὸν τῶν μασχαλῶν. Ineptum fuisset addere ἑαυτοῦ, ut nec additur in his Pherecratis versibus apud Athenæum p. 159. F.

μή μοι φακοὺς μὰ τὸν Δί'· οὐ γὰρ ἥδο-
μαι.
ἢν γὰρ τράγῃ τις, τοῦ στόματος ὄζει κα-
κόν.

Concion. 524. εἰ τῆς κεφαλῆς ὄζω μύρου. Non vero τῆς κεφαλῆς μου. Quo in exemplo vides ὄζειν construi etiam cum altero genitivo odoris, seu nominis quod odoris speciem definit. Confer Lys. 616. 663. 687. Alibi ὄζει impersonale est, itidemque cum duobus genitivis construitur, ut Pace 529. Vesp. 1058.

1022. τὸ βλέμμα δ' ὡς— Sic A. B. D. Vulgo τὸ βλέμμα θ' ὡς—

1030. Sic vulgo legitur hic versus:

ἢ μηδ' ὁτιοῦν δίκαιον ἀγαθὸν ἔστ' ἔχειν.

Intricatior obscuriorque structura, quam ut in ea poëtæ manum agnoscas. Nil tamen discrepabant quos contuleram tres codd. Vero propius accedit Hemsterhusii conjectura: ἢ μηδ' ὁτιοῦν ἀγαθὸν δίκαιον ἔστ' ἔχειν. Quam verborum collocationem vulgata meliorem demum reperio

Χρ. οὐκοῦν καθ' ἑκάστην ἀπεδίδου τὴν νύκτα σοι;
Γρ. ἀλλ' οὐδέποτέ με ζῶσαν ἀπολείψειν ἔφη.
Χρ. ὀρθῶς γε· νῦν δέ γ' οὐκέτι ζῆν σ' οἴεται.
Γρ. ὑπὸ τοῦ γὰρ ἄλγους κατατέτηκ', ὦ φίλτατε.
Χρ. οὔκ· ἀλλὰ κατασέσηπας, ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖς.
Γρ. διὰ δακτυλίου μὲν οὖν ἐμέ γ' ἂν διελκύσαις.
Χρ. εἰ τυγχάνοι γ' ὁ δακτύλιος ὢν τηλία.
Γρ. καὶ μὴν τὸ μειράκιον τοδὶ προσέρχεται,
οὗπερ πάλαι κατηγοροῦσα τυγχάνω·
ἔοικε δ' ἐπὶ κῶμον βαδίζειν.
Χρ. φαίνεται.
στέφανόν γέ τοι καὶ δᾷδ' ἔχων πορεύεται.
Νε. ἀσπάζομαι.

in C. Sed pro δίκαιον dubium non est quin scripserit poëta multo elegantius δίκαιος:

ἢ μηδ' ὁτιοῦν δίκαιος ἀγαθὸν ἔστ' ἔχειν.

Nub. 1283.

πῶς οὖν ἀπολαβεῖν τἀργύριον δίκαιος εἶ;

1434.

— ἐπεὶ σὲ μὲν δίκαιός εἰμ' ἐγὼ κολάζειν.

Eurip. Supplic. 188.

ἐγὼ δίκαιός εἰμ' ἀφηγεῖσθαι τάδε.

Heracl. 143.

— δίκαιοι δ' ἐσμὲν, οἰκοῦντες πόλιν,
αὐτοὶ καθ' αὑτῶν κυρίους κραίνειν δίκας.

Nihil apud quosvis scriptores hac constructione frequentius.

1037. εἰ τυγχάνοι γ'—Vulgo εἰ τυγχάνει. KUSTERUS: *Potius εἰ τυγχάνει in modo optativo.* HEMSTERHUSIUS: *τυγχάνοι cur mallet* Kusterus, *causa non erat: utrumvis æque ex usu linguæ græcæ ponere licebat.* Mira observatio! Si quid ex usu scriptorum Atticorum compertum habeo, illud est, τυγχάνει hic plane solœcum esse. εἰ conditionale cum optativo semper construitur, quando in altero membro præcedit vel sequitur verbum ejusdem modi cum particula ἄν: nec aliter usquam Comicus. Lys. 111.

ἐθέλοιτ' ἂν οὖν, εἰ μηχανὴν ΕΥΡΟΙΜ'
ἐγὼ—

Thesm. 773.

τί δ' ἄν, εἰ ταδὶ τἀγάλματ' ἀντὶ τῶν
πλατῶν
γράφων ΔΙΑΡΡΙΠΤΟΙΜΙ;

1221.

ἵν' ἂν καταλάβοις, εἰ ΔΙΩΚΟΙΣ ταυτηΐ.

Ran. 533.

ἐμοῦ δεηθείης ἄν, εἰ θεὸς ΘΕΛΟΙ.

Ubi vide notam. Ran. 585.

κἂν εἴ γε ΤΥΠΤΟΙΣ μ', οὐκ ἂν ἀντιτύποιμί σοι.

Quatuor paginas exemplis e solo Aristophane implere possem. Æschyl. S. Th. 405.

εἰ γὰρ θανόντι νὺξ ἐπ' ὀφθαλμοῖς ΠΕΣΟΙ,
τῷ τοι φέροντι, σῆμ' ὑπέρκομπον τόδε
γένοιτ' ἂν ὀρθῶς ἐνδίκως τ' ἐπώνυμον.

Sophocles Philoct. 1047.

πόλλ' ἂν λέγειν ἔχοιμι πρὸς τὰ τοῦδ' ἔπη,
εἴ μοι ΠΑΡΕΙΚΟΙ.

Nullum est horum verborum optativorum, quod in indicativum modum translatum, orationem solœcam non reddat. Lysias contra Ergoclem p. 818. καὶ γὰρ δεινὸν ἂν εἴη, εἰ νῦν μὲν οὕτως αὐτοὶ πιεζόμενοι ταῖς εἰσφοραῖς, συγγνώμην τοῖς κλέπτουσι καὶ τοῖς δωροδοκοῦσιν ΕΧΟΙΤΕ. In Xenophontis Hierone i. 8. prava est editionum lectio, e Stobæo sic reformanda: καὶ ὁ Σιμωνίδης εἶπεν· ἀλλ' ἐν τοῖσδε διαφέροι ἄν, εἰ πολλαπλάσια μὲν δι' ἑκάστου τούτων ΕΥΦΡΑΙΝΟΙΤΟ, πολὺ δὲ μείω τὰ λυπηρὰ ΕΧΟΙ. Quod ad hunc locum attinet, litem diriмunt duo Regii codd. In B. scriptum εἰ τυγχάνοι γ'—In C. εἰ τυγχάνοι δ' ὁ δακτύλιος τηλία. Glossa ad postremam vocem, κοσκίνου κύκλος: in meo κοσκινόγυρος.

Γρ. τί φησιν;
Νε. ἀρχαία φίλη,
πολιὰ γεγένησαι ταχύ γε, νὴ τὸν οὐρανόν.
Γρ. τάλαιν' ἐγὼ τῆς ὕβρεος, ἧς ὑβρίζομαι.
Χρ. ἔοικε διὰ πολλοῦ χρόνου σ' ἑωρακέναι.
Γρ. ποίου χρόνου, ταλάνταθ', ὃς παρ' ἐμοὶ χθὲς ἦν;
Χρ. τοὐναντίον πέπονθε τοῖς πολλοῖς ἄρα.
μεθύων γὰρ, ὡς ἔοικεν, ὀξύτερον βλέπει.
Γρ. οὔκ· ἀλλ' ἀκόλαστός ἐστιν αἰεὶ τοὺς τρόπους.
Νε. ὦ Ποντοπόσειδον, καὶ θεοὶ πρεσβυτικοὶ,
ἐν τῷ προσώπῳ τῶν ῥυτίδων ὅσας ἔχει.
Γρ. (ἆ, ἆ·) τὴν δᾷδα μή μοι πρόσφερ'.
Χρ. εὖ μέντοι λέγει.
ἐὰν γὰρ αὐτὴν εἷς μόνος σπινθὴρ λάβῃ,
ὥσπερ παλαιὰν εἰρεσιώνην καύσεται.
Νε. βούλει διὰ χρόνου πρός με παῖσαι;
Γρ. ποῖ, τάλαν;
Νε. αὐτοῦ, λαβοῦσα κάρυα.
Γρ. παιδιὰν τίνα;
Νε. πόσους ἔχεις ὀδόντας;
Χρ. ἀλλὰ γνώσομαι
κἄγωγ'. ἔχει γὰρ τρεῖς ἴσως, ἢ τέτταρας.
Νε. ἀπότισον· ἕνα γὰρ γόμφιον μόνον φορεῖ.
Γρ. ταλάντατ' ἀνδρῶν, οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς,
πλυνόν με ποιῶν ἐν τοσούτοις ἀνδράσιν.
Νε. ὄναιο μέντ' ἄν, εἴ τις ἐκπλύνειέ σε.
Χρ. οὐ δῆτ', ἐπεὶ νῦν μὲν καπηλικῶς ἔχει.
εἰ δ' ἐκπλυνεῖται τοῦτο τὸ ψιμύθιον,

1044. τῆς ὕβρεος. Sic vett. editt. recte. Perperam in minoribus Batavis ὕβριος. Atticam formam ὕβρεως codicum consensus contra metri legem tueri non potest. Male eam reposuit Kusterus.

1045. ἑωρακέναι. Vulgo, reclamante metro, ἑωρακέναι.

1061. πλυνόν με ποιῶν. Gl. ἐφύβριστον, καταπεπλυμένην ὀνείδεσι καὶ μυκτηρισμοῖς. Pollux vii. 38. καὶ πλυνεάς δ' ἂν αὐτοὺς εἴποις, καὶ τὸν τόπον πλυνούς. ἀφ' οὗ καὶ τὸ λοιδορεῖν, ΠΛΥΝΕΙΝ. καὶ ΠΛΥΝΟΝ ΜΕ ΠΟΙΕΙΣ ἡ κωμῳδία φησιν, ἤγουν ἐξονειδίζεις, ἢ αἰσχύνεις. Verbum πλύνειν eo sensu occurrit Acharn. 381.

1062. μέντ' ἄν. Sic A. B. recte. Vulgo μέν γ' ἄν.

1063. ἐπεὶ νῦν μὲν—Sic iv. codd. Vulgo ἐπεὶ μὲν νῦν.

1064. εἰ δ' ἐκπλυνεῖται—ὄψει—Quia supra de particula εἰ cum optativo constructione egi, hujus loci occasione monebo, eam sæpe cum futuro indicativo construi, tumque in redditione sententiæ, alterum verbum etiam in futuro indicativo poni. Solœcismus est in Philemonis versibus e Rhodia apud Stobæum, Floril. Grotii pag. 449.

εἰ πάντες ἀποθανοίμεθ', οἷς μὴ γίνεται
ἃ βουλόμεθα, πάντες ἀποθανοίμεθα.

ὄψει κατάδηλα τοῦ προσώπου τὰ ῥάκη.
Γρ. γέρων ἀνὴρ ὢν, οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς.
Νε. πειρᾷ μὲν οὖν ἴσως σε, καὶ τῶν τιτθίων
ἐφάπτεταί σου, λανθάνειν δοκῶν ἐμέ.
Γρ. μὰ τὴν Ἀφροδίτην, οὐκ ἐμοῦ γ', ὦ βδελυρὲ σύ.
Χρ. μὰ τὴν Ἑκάτην, οὐ δῆτα· μαινοίμην γὰρ ἄν.
ἀλλ', ὦ νεανίσκ', οὐκ ἐῶ τὴν μείρακα
μισεῖν σε ταύτην.
Νε. ἀλλ' ἔγωγ' ὑπερφιλῶ.
Χρ. καὶ μὴν κατηγορεῖ γέ σου.
Νε. τί κατηγορεῖ;
Χρ. εἶναί σ' ὑβριστὴν φησὶ, καὶ λέγειν, ὅτι
ΠΑΛΑΙ ΠΟΤ' ΗΣΑΝ ΑΛΚΙΜΟΙ ΜΙΛΗΣΙΟΙ.

Dedisset saltem ἀποθανοίμεθ' ἄν. Sed e veteri codice legendum:

εἰ πάντες ἀποθανούμεθ', οἷς μὴ γίγνεται
ἃ βουλόμεσθα, πάντες ἀποθανούμεθα.

1065. τοῦ προσώπου τὰ ῥάκη. Sic recte iv. codd. Ab imperito homine, sive is librarius fuerit, sive Aldinæ officinæ corrector, fulcrum subditum versui, quo non indigebat, τοῦ προσώπου γε τὰ ῥάκη. Eandem particulam insulse inferserunt aliis in Comici nostri versibus, ex ignorantia proprietatis literæ ρ. In Vesp. 982.

ἐς κόρακας. ὡς οὐκ ἀγαθόν ἐστι τὸ ῥοφεῖν.

Nub. 416.

μήτε ῥιγῶν ἄχθει λίαν, μήτ' ἀριστᾷν ἐπιθυμεῖς.

Vulgo legitur ἐστί γε τὸ ῥοφεῖν. et μήτε γε ῥιγῶν. Ibid. v. 647. edidi:

ταχύ γ' ἂν δύναιο μανθάνειν περὶ ῥυθμῶν.

ubi vulgo σὺ περὶ ῥυθμῶν. Bene tamen in impressis ferebatur v. 344.

κοὐχὶ γυναιξὶν, μὰ Δί' οὐδ' ὁτιοῦν. αὗται δὲ ῥῖνας ἔχουσιν.

in quo mendosos esse plerosque codd. ostendam. In Pace v. 740. bene etiam vulgo legitur:

ἐς τὰ ῥάκια σκώπτοντας ἀεὶ, καὶ τοῖς φθειρσὶν πολεμοῦντας.

At ejusd. fabulæ v. 699. in notissimo versu proverbiali, qui nullibi non recte scriptus occurrit:

κέρδους ἕκατι κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι.

ineptissime Comici editores articulum inferserunt ἐπὶ τῆς ῥιπός. Erudite Parisinus Professor ad Sophoclis Œd. T. versum 866. cujus sinceram scripturam adserueram in nota ad Eurip. Or. 857. observat, *omnes voces ab ρ incipientes* IN ATTICA DIALECTO *duplicis ρρ potestatem habere, quod indubitatæ fidei exemplis probavisse Cl. Dawes, Miscell. Crit. p.* 159. Si, quum illa scriberet, ei ad latus adstitissem, aurem ei vellissem, submonuissemque, ut verba illa IN ATTICA DIALECTO deleret. Nam quicunque græcæ linguæ indolem et dialectorum discrimina novit, is compertum habet, hoc non magis Atticæ dialecti, quam cujusvis alius, proprium esse; nisi forte Theocritus etiam in censum Atticorum poëtarum veniat. Sic enim ille in Adoniazusis 138.

τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις.

et in colloquio Daphnidis et puellæ 48.

τί ῥέζεις, σατυρίσκε; τί δ' ἔνδοθεν ἅψαο μασδῶν;

et in Epigrammate i.

τὰ ῥόδα τὰ δροσόεντα, καὶ ἁ κατάπυκνος ἐκείνα.

Vide Idyll. i. 125. Atticus etiam poëta fuerit Callimachus, cujus hic est versus Epigr. xii.

τὸ τρίτον ἠνίδ' ἔπινε· τὰ δὲ ῥόδα φυλλοβολεῦντα—

Scilicet apud poëtas græcos omnes ab Homero inde usque ad Nonnum vocales breves producuntur ante vocem ab ρ incipientem, idque ex vi hujus literæ, quæ in pronuntiando geminabatur. Vide notam ad v. 51.

Νε. ἐγὼ περὶ ταύτης οὐ μαχοῦμαί σοι.
Χρ. τὸ τί;
Νε. αἰσχυνόμενος τὴν ἡλικίαν τὴν σὴν, ἐπεὶ
οὐκ ἄν ποτ' ἄλλῳ τοῦτ' ἐπέτρεπον ποιεῖν·
νῦν δ' ἄπιθι χαίρων, ξυλλαβὼν τὴν μείρακα.
Χρ. οἶδ', οἶδα τὸν νοῦν· οὐκέτ' ἀξιοῖς ἴσως
εἶναι μετ' αὐτῆς.
Γρ. ὁ δ' ἐπιτρέψων ἐστὶ τίς;
Νε. οὐκ ἂν διαλεχθείην διεσπλεκωμένῃ
ὑπὸ μυρίων ἐτῶν γε καὶ τρισχιλίων.
Χρ. ὅμως δ', ἐπειδὴ καὶ τὸν οἶνον ἠξίους
πίνειν, ξυνεκποτέ' ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα.
Νε. ἀλλ' ἔστι κομιδῇ τρὺξ παλαιὰ καὶ σαπρά.
Χρ. οὐκοῦν τρύγοιπος ταῦτα πάντ' ἰάσεται.
Νε. ἀλλ' εἴσιθ' εἴσω· τῷ θεῷ γὰρ βούλομαι
ἐλθὼν ἀναθεῖναι τοὺς στεφάνους τούσδ', οὓς ἔχω.
Γρ. ἐγὼ δέ γ' αὐτῷ καὶ φράσαι τι βούλομαι.

1078. οὐκ ἄν ποτ' ἄλλῳ τοῦτ' ἐπέτρεπον ποιεῖν. Secunda in ἐπέτρεπον hic producta est contra artem et Comici usum. Quis dubitet, quin ille scripserit

οὐκ ἄν ποτ' ἄλλῳ τοῦτό γ' ἐπέτρεπον ποιεῖν.

1082. διαλεχθείην. Gl. ὁμιλήσαιμι. Pollux ii. 125. Ὑπερίδης δὲ, διειλεγμένος ἐπὶ ἀφροδισίων. Ἀριστοφάνης δὲ, διαλέξασθαι ἔφη. Hic διαλεχθῆναι, pro ὁμιλῆσαι, μιχθῆναι accipi quidem possit. Non tamen alium sensum Comici animo obversatum fuisse credo, ac Nub. 425. ubi de Diis, quos vulgus hominum colebat, Strepsiades ait:

οὐδ' ἂν διαλεχθείην ἀτεχνῶς τοῖς ἄλλοις, οὐδ' ἂν ἀπαντῶν.

διεσπλεκωμένῃ. Perperam vulgo legitur διεσπεκλωμένῃ. Σπλεκοῦν agnoscit Pollux v. 93. Hesych. σπλεκοῦν, πλησιάζειν, συνουσιάζειν, περαίνειν. In Lys. v. 152. σύσαιντ' ἂν ἄνδρες, κἀπιθυμοῖεν πλεκοῦν. Sic ibi scriptum est in codd. Glossa in B. συνουσιάζειν, ἤτοι πλέκεσθαι. Eandem scripturam exhibet princeps editio, πλεκοῦν. Zanettus vero, nescio qua auctoritate edidit σπλεκοῦν. Si codicis alicujus fidem secutus est, in eo librarii errore, ut in hoc loco, transpositæ erant literæ; debebat scribere σπλεκοῦν. Idem autem est πλεκοῦν et σπλεκοῦν, ut μικρὸς et σμικρὸς, μίλαξ et σμίλαξ, aliaque multa. Glossa ad hunc locum in C. συνουσιασμένη, διεφθαρμένη. Nescio cur Joanni Alberti, Viro eruditissimo, Miscellan. Crit. p. 285. visum fuerit, melius lectum iri διεσπλεκουμένῃ. Sane participium præteriti, non præsentis, requirit sententia. In μυρίων ἐτῶν jocus est ex ambiguo, quia postremum nomen et *annos* et *amicos* significat.

1085. ξυνεκποτέ' ἐστί. Sic bene membr. Tres alii, reclamante metro, συνεκποτέον ἐστι. Eleganter Attici verbalia in τέον numero plurali efferunt, quod observatum fuit Corintho de Dial. Attic. §. lxiii. Lys. 124.

ἀφεκτέα τοίνυν ἐστὶν ἡμῖν τοῦ πέους.

411.

ἐμοὶ μὲν οὖν ἔστ' ἐς Σαλαμῖνα πλευστέα.

Acharn. 394.

κἀμοὶ βαδιστέ' ἐστὶν ὡς Εὐριπίδην.

Sophocles Antig. 677.

οὕτως ἀμυντέ' ἐστὶ τοῖς κοσμουμένοις,
κοὔτοι γυναικὸς οὐδαμῶς ἡσσητέα.

Quorum versuum posteriorem imitatus est Noster Lys. 450.

ἀτὰρ οὐ γυναικῶν οὐδέποτ' ἔσθ' ἡττητέα.

Nihil apud Atticos poëtas frequentius.

1087. τρύγοιπος. Glossa: τὸ σακελιστήριον.

Νε. ἐγὼ δέ γ' οὐκ εἴσειμι.
Χρ. θάῤῥει, μὴ φοβοῦ.
οὐ γὰρ βιάσεται.
Νε. πάνυ καλῶς τοίνυν λέγεις.
ἱκανὸν γὰρ αὐτὴν πρότερον ὑπεπίττουν χρόνον.
Γρ. βάδιζ'· ἐγὼ δέ σου κατόπιν εἰσέρχομαι.
Χρ. ὡς εὐτόνως, ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ γρᾴδιον,
ὥσπερ λεπὰς, τῷ μειρακίῳ προσίσχεται.
Χο. (λείπει ἡ τοῦ Χοροῦ ᾠδή.)

ΚΑΡΙΩΝ, ΕΡΜΗΣ, ΙΕΡΕΥΣ ΔΙΟΣ, ΧΡΕΜΥΛΟΣ, ΓΡΑΥΣ, ΧΟΡΟΣ.

Κα. ΤΙΣ ἔσθ' ὁ κόπτων τὴν θύραν; τουτὶ τί ἦν;
οὐδεὶς ἔοικεν· ἀλλὰ δῆτα τὸ θύριον
φθεγγόμενον ἄλλως κλαυσιᾷ.
Ερ. σέ τοι, σέ τοι

1093. ὑπεπίττουν. Tres Regii claudicante metro ἐπίττουν. Sic etiam in meo a prima manu: sed omissam syllabam ὑπ idem librarius superne reposuit. Glossa: ἐγάμουν. Vide Kusteri notam ad Schol. 1082. Hoc exemplo confirmatur observatio quam feci ad Lys. 408. In scholiis codicis C. licet contextus exhibeat ἐπίττουν, legitur: ἐπίττουν] συνῆσαν ἐφίλουν, ἐμιγνύμην. πιττῶ δὲ κυρίως ἐστὶ τὸ τὰς ῥῆας πίσσῃ χρίω, καὶ τὸ τὰ διεῤῥωγότα τῶν ξύλων ἑνοῦν. Advertas verbum φιλεῖν adhibitum eadem significatione, qua in Ran. emendato versu 543. Vide notam supra p. 230. Formam πιττοῦν Atticis scriptoribus usitatam fuisse ostendit Hemsterhusius: altera πιττᾶν e solis Grammaticis nota.

1096. λεπάς. Scholion Ms. in meo cod. Λεπάς ἐστιν εἶδος ὀστρέου, ὅπερ λαβόμενον πέτρας ἀποσχυρίζεται, (in C. ἀποσχυρίζεται) καὶ δυσαποσπάστως ἔχει. καὶ

οὐκ ἄν τις αὐτὸ ῥᾳδίως ἀποσπάσει,
πρὶν ἄν τι τῆς πέτρας ἀποῤῥήξῃ μέρος.

τοῦτο καὶ ἐπὶ τοῦ πολύποδος λέγεται. (in C. γίνεται) Cujusnam sint poëtæ duo illi haud invenusti senarii nescio. In priore male C. habet ἀποσπάσῃ. In posteriore male uterque cod. πρὶν ἂν καὶ τῆς— Meus, ἀποῤῥήξει.

1097. ὁ κόπτων. Non minus bene B. ὁ κόψας. Nub 133. τίς ἔσθ' ὁ κόψας τὴν θύραν;

1099. ἄλλως. Gl. μή τινος κινοῦντος. μάτην.—κλαυσιᾷ, ἠχεῖ.—σέ τοι, σέ τοι λέγω, Καρίων—In membr. ita constitutus hic locus:

σέ τοι λέγω,
ὁ Καρίων, ἀνάμεινον.—

In C. σέ τι λέγω, Καρίων, ἀνάμεινον. Quin membran. lectionem, quæ mihi valde arridebat, tanquam sinceram amplecterer, expuncto altero σέ τοι, obstitit v. 624.

ὦ παῖ Καρίων, τὰ στρώματ' ἐκφέρειν σ' ἐχρῆν.

Nunc meæ me socordiæ piget pudetque. In illo versu edendum erat:

παῖ Καρίων, τὰ στρώματ' ἐκφέρειν σ' ἐχρῆν.

Hic vero poëtæ vera manus restitui sic debuit:

Ἑρμῆς.
σέ τοι λέγω,
ὁ Καρίων, ἀνάμεινον.

Prima in Καρίων necessario producitur, quum servile hoc nomen derivetur a regionis nomine Καρία, unde Κᾶρες, prima in utroque semper producta. In v. 624. iv. codd. exhibent παῖ Καρίων: in nullo comparet ὦ, ne quidem superne scriptum pro signo vocativi, quem glossatorum fuisse morem ad v. 366. observavi.

λέγω, Καρίων, ἀνάμεινον.
Κα. οὗτος, εἴπ' ἐμοὶ,
σὺ τὴν θύραν ἔκοπτες οὑτωσὶ σφόδρα;
Ερ. μὰ Δί', ἀλλ' ἔμελλον· εἶτ' ἀνέῳξάς, με φθάσας.
ἀλλ' ἐκκάλει τὸν δεσπότην τρέχων ταχὺ,
ἔπειτα τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδία,
ἔπειτα τοὺς θεράποντας, εἶτα τὴν κύνα,
ἔπειτα σαυτὸν, εἶτα τὴν ὗν.
Κα. εἰπ' ἐμοὶ,
τί δ' ἐστίν;
Ερ. ὁ Ζεὺς, ὦ πόνηρε, βούλεται,
ἐς ταυτὸν ὑμᾶς ξυγκυκήσας τρυβλίον,
ἁπαξάπαντας εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν.
Κα. ἡ γλῶττα τῷ κήρυκι τούτων τέμνεται.
ἀτὰρ διὰ τί γε ταῦτ' ἐπιβουλεύει ποιεῖν
ἡμᾶς;
Ερ. ὅτιὴ δεινότατα πάντων πραγμάτων
εἴργασθ'. ἀφ' οὗ γὰρ ἤρξατ' ἐξαρχῆς βλέπειν
ὁ Πλοῦτος, οὐδεὶς οὐ λιβανωτὸν, οὐ δάφνην,
οὐ ψαιστὸν, οὐχ ἱερεῖον, οὐκ ἄλλ' οὐδὲ ἓν
ἡμῖν ἐπιθύει τοῖς θεοῖς.
Κα. μὰ Δί', οὐδέ γε
θύσει. κακῶς γὰρ ἐπεμελεῖσθ' ἡμῶν τότε.
Ερ. καὶ τῶν μὲν ἄλλων μοι θεῶν ἧττον μέλει·
ἐγὼ δ' ἀπόλωλα κἀπιτέτριμμαι.
Κα. σωφρονεῖς.
Ερ. πρότερον γὰρ εἶχον μὲν παρὰ ταῖς καπηλίσι
πάντ' ἀγάθ' ἕωθεν εὐθὺς, οἰνοῦτταν, μέλι,

Ad codicum cum impressis discrepantiam non satis adtenderam, Hemsterhusio, cui vulgata lectio suspecta non fuerat, plus, quam par erat, tribuens. Nunc occasione hujus versus, codices qui ad manum sunt rursus adii, et in nullo ὦ παῖ scriptum esse testor. In hoc versu elegans est lectio σέ τοι λέγω, ὁ Καρίων, ἀνάμεινον. Sic sæpe qui famulum vocat articulum addit nomini: vide Ran. 40. 271. 521. quibus in locis nominativus est pro vocativo, quod Atticis solemne est.

Jam si quis Comicorum quæ supersunt relliquias omnes excutiat, nullibi, opinor, nomen illud Καρίων prima correpta reperiet. In Euphronis Synepheborum fragmento apud Athenæum p. 377. D. duo isti leguntur senarii:

ὅταν ἐ | ρανισ | ταῖς, Κα | ρίων | δια | κονῇς.
ἐγκεφα | λος ηλ | λοιω | τα, δει | δε Κα | ρίων.

1105. τὴν κύνα. Perperam in membr. τὸν κύνα.

1117. τότε, *tunc*, scilicet quando ista vobis sacrificia fiebant: seu simpliciter, *olim, antea*. Vide not. ad Lys. 1023. Thesm. 13. Minus bene interpretatur Bergleras; *tunc, quum cæcus esset Plutus.*

1121. οἰνοῦτταν. Scholion. Ms. οἰνοῦτ-

ἰσχάδας, ὅσ' εἰκός ἐστιν Ἑρμῆν ἐσθίειν·
νυνὶ δὲ πεινῶν, ἀναβάδην ἀναπαύομαι.
Κα. οὔκουν δικαίως, ὅστις ἐποίεις ζημίαν
ἐνίοτε, τοιαῦτ' ἀγάθ' ἔχων;
Ερ. οἴμοι τάλας,
οἴμοι πλακοῦντος, τοῦ 'ν τετράδι πεπεμμένου.
Κα. ΠΟΘΕΙΣ ΤΟΝ ΟΥ ΠΑΡΟΝΤΑ ΚΑΙ ΜΑΤΗΝ ΚΑΛΕΙΣ.
Ερ. οἴμοι δὲ κωλῆς, ἧς ἐγὼ κατήσθιον.
Κα. ἀσκωλίαζ' ἐνταῦθα πρὸς τὴν αἰθρίαν.
Ερ. σπλάγχνων τε θερμῶν, ὧν ἐγὼ κατήσθιον.
Κα. ὀδύνη σε πρὸς τὰ σπλάγχν' ἔοικ' ἐπιστρέφειν.
Ερ. οἴμοι δὲ κύλικος ἴσον ἴσῳ κεκραμένης.
Κα. ταύτην ἐπιπιὼν, ἀποτρέχων οὐκ ἂν φθάνοις;
Ερ. ἆρ' ὠφελήσαις ἄν τι τὸν σαυτοῦ φίλον;
Κα. εἴ του δέει γ', ὧν δυνατός εἰμί σ' ὠφελεῖν.
Ερ. εἴ μοι πορίσας ἄρτον τιν' εὖ πεπεμμένον
δοίης καταφαγεῖν, καὶ κρέας νεανικὸν,
ὧν θύεθ' ὑμεῖς ἔνδον.
Κα. ἀλλ' οὐκ ἔκφορα.

τα μέν ἐστιν ἡ κοινῶς λεγομένη μουστόπιττα. μελιττοῦτα (vide ad Lys. 601.) δὲ, ὃ κοινῶς εἰώθασι λέγειν ἀπόθερμον.

1123. ἀναβάδην. Glossæ: ὕπτιος. τιθέμενος τὸν ἕνα πόδα ἐπάνω τοῦ ἑτέρου.

1128. οἴμοι δὲ κωλῆς, ἧς ἐγὼ κατήσθιον. Vulgo ἣν, contra Atticismi rationem et Comici usum. Bene Hemsterhusius, etsi nullo suffragante codice, ἧς reposuit. Vide not. ad Thesm. 835. In Vesp. 467.

τῶν νόμων ἡμᾶς ἀπείργεις, ὧν ἔθηκεν ἡ πόλις.

Non οὓς—Mox sequitur

σπλάγχνων τε θερμῶν, ὧν ἐγὼ κατήσθιον.

1129. ἀσκωλίαζ'. Jocus in paronomasia e nomine κωλῆ. De verbi significatione vide Meursium Gr. Fer. in ἀσκώλια; et Virgilii interpretes ad illa in Georg. ii.

Atque inter pocula læti
mollibus in pratis unctos salucre per utris.

1132. ἴσον ἴσῳ κεκραμένης. Sic bene in codd. scriptum: at in impressis perperam ἴσας ἴσῳ: unde sic versum dimetiri necesse est:

οιμοι | δε κυλι | κος ι | σον ισῳ | κεκρα | μενης.

Quod ad v. 514. recte observaverat Hemsterhusius, miror ad id hoc loco eum non adtendisse, *perquam incommode cadere* ἴσον *eodem in versu repetitum variata syllabæ quantitate.* Quod etiamsi commode in aliis vocibus fieri posset, tamen in ἴσον locum non haberet, cujus semper apud Comicum prima corripitur. Id jam observaverat Bentleius in Menandreis p. 108. Confer not. ad 225.

1133. Aliquid præcipientes, jubentes, verbo φθάνω utuntur cum negatione per interrogationem. Sic Euripides Iph. in T. 245.

χέρνιβας δὲ καὶ κατάργματα
οὐκ ἂν φθάνοις ἂν εὐτρεπῆ ποιουμένη;

Quod nihil aliud valet, quam ταχέως εὐτρεπῆ ποιοῦ. Heracl. 722.

ὅπλων μὲν ἤδη τῶνδ' ὁρᾷς πανευχίαν·
φθάνοις δ' ἂν οὐκ ἂν τοῖσδε συγκρύπτων δέμας;

id est ταχέως τοῖσδε σύγκρυπτε δέμας. Sic supra 874.

σὺ μὲν εἰς ἀγορὰν ἰὼν ταχέως οὐκ ἂν φθάνοις;

Ερ. καὶ μὴν ὁπότε τι σκευάριον τοῦ δεσπότου
ὑφέλοι', ἐγώ σε λανθάνειν ἐποίουν ἀεί.
Κα. ἐφ' ᾧ τε μετέχειν καὐτὸς, ὦ τοιχωρύχε.
ἧκεν γὰρ ἄν σοι ναστὸς εὖ πεπεμμένος.
Ερ. ἔπειτα τοῦτόν γ' αὐτὸς ἂν κατήσθιες.
Κα. οὐ γὰρ μετεῖχες τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοὶ,
ὁπότε τι ληφθείην πανουργήσας ἐγώ.
Ερ. μὴ μνησικακήσῃς, εἰ σὺ Φυλὴν κατέλαβες.
ἀλλὰ ξύνοικον, πρὸς θεῶν, δέξασθ' ἐμέ.
Κα. ἔπειτ', ἀπολιπὼν τοὺς θεοὺς, ἐνθάδε μενεῖς;
Ερ. τὰ γὰρ παρ' ὑμῖν ἐστὶ βελτίω πολύ.
Κα. τί δέ; ταὐτομολεῖν ἀστεῖον εἶναί σοι δοκεῖ;

1139. ὁπότε—ὑφέλοι'. Sic bene Dawesius emendat. Quod vulgo legitur ὑφείλου solœcum est, et metrum pessumdat: nec illud est in vetustioribus libris. In B. C. ὑφέλου cum glossa haud parum inepta, ὑφείλου, ἐκβολῇ τοῦ ε. At in membr. perspicue scriptum ὑφέλοις, ad veram lectionem multo propius, posito saltem verbo in eo modo, quo poni debuit. Sed *surripiendi, suffurandi* significatio in formam activam non cadit. ὑφαιρεῖν *subtrahere, subruere* significat, ut supra 689. et in hoc Luciani exemplo T. ii. p. 151. καὶ ταῦτα ὑπορυττούσης, καὶ τοὺς θεμελίους ὑφαιρούσης τῆς διαβολῆς. Sic ἀφαιρεῖν *eximere, demere,* nullo ad agentis commodum respectu. In Lys. 1028. ubi senex mulierem orans, ut sibi culicem ex oculo eximat, ait:

ἐκσκάλευσον αὐτό· κᾆτα δεῖξον ἀφελοῦσά μοι.

In Ran. 657. ubi Xanthias ait, τὴν ἄκανθαν ἔξελε: salva linguæ indole dici non potuisset ἀφελουμένη et ἐξελοῦ. In Philemonis versibus apud Stobæum p. 453. ubi Grotius edidit,

τὸ κακὸν ἀφαιρεῖται, ἀγαθὸν δὲ λαμβάνει.

Veram lectionem, quam ingenio adsecutus est Bentleius, cod. Regius exhibet

τὸ κακὸν ἀφαιρεῖ, τἀγαθὸν δὲ λαμβάνει.

At vero ubi quis quid capit, quod in commodum suum vertat, quo utatur, fruatur, tum forma media adhibetur, nec amplius activa. Vide Thesm. 761. 812. 844. 935. Sophocles Philoct. 376.

εἰ τἀμὰ κεῖνος ὅπλ' ἀφαιρήσοιτό με.

Nub. 179.

ἐκ τῆς παλαίστρας ἱμάτιον ὑφείλετο.

Nub 1199.

ἵν' ὡς τάχιστα τὰ πρυτανεῖ' ὑφελοίατο.

Bene Vesp. 556. legitur ad metri et constructionis legem, εἰ καὐτὸς πώποθ' ὑφείλου. Vide ibid. 958. 1201. Ran. 148.

ἢ παῖδα κινῶν τἀργύριον ὑφείλετο.

1242.

μεταξὺ θύων; καὶ τίς αὖθ' ὑφείλετο;

Infinita cum ex Aristophane aliisque Comicis, tum ex oratoribus, colligi possent exempla, quibus constat *suffurandi* notionem soli verbo medio competere, quod paulo longius executus sum, ne ex iis, qui neminem hodie plus sapere arbitrantur, quam sapuerunt olim librarii, quispiam cavilletur, contendatque a membranis oblatum ὑφέλοις retineri debuisse. Nihil aliud est quam scribæ error, cujus geminus gemellus observatus fuit ad Ran. 437. ubi αἴροις e suo codice Aldus ediderat, pro αἴροι', ut hic scriptum ὑφέλοις pro ὑφέλοι'.

1141. μετέχειν καὐτός. Sic iv. codd. Vulgo αὐτός.

1146. Phylen occupavit Thrasybulus anno 4. Olymp. xciv. Proinde in priore Pluto versus hic esse non potuit, nec v. 550. Vide not. ad v. 115.

1147. ἀλλὰ ξύνοικον. In B. C. ἀλλὰ σύνοικον. In membr. ἀλλά γε σύνοικον. Vulgo ἀλλ' οὖν σύνοικον. Vide not. ad Thesm. 601.

1150. τί δέ; ταὐτομολεῖν. Vulgo legitur τί δέ γ' αὐτομολεῖν, perperam omisso articulo, quem loquendi recta ratio neutiquam abesse patitur. In membr. τί δαὶ ταὐτομολεῖν — Emendatius in C. τί δὲ ταὐτομολεῖν. In meo idem quod in membr. scripturæ

Ερ. ΠΑΤΡΙΣ ΓΑΡ ΕΣΤΙ ΠΑΣ' ΙΝ' ΑΝ ΠΡΑΤΤΗ͂Ι ΤΙΣ ΕΥ.
Κα. τί δῆτ' ἂν εἴης ὄφελος ἡμῖν ἐνθάδ' ὤν.
Ερ. παρὰ τὴν θύραν Στροφαῖον ἱδρύσασθ' ἐμέ.
Κα. Στροφαῖον; ἀλλ' οὐκ ἔργον ἔστ' οὐδὲν στροφῶν.
Ερ. ἀλλ' Ἐμπολαῖον.
Κα. ἀλλὰ πλουτοῦμεν· τί οὖν
Ἑρμῆν παλιγκάπηλον ἡμᾶς δεῖ τρέφειν;
Ερ. ἀλλὰ Δόλιον τοίνυν.
Κα. Δόλιον; ἥκιστά γε.
οὐ γὰρ δόλου νῦν ἔργον, ἀλλ' ἁπλῶν τρόπων.
Ερ. ἀλλ' Ἡγεμόνιον.
Κα. ἀλλ' ὁ θεὸς ἤδη βλέπει,
ὥσθ' ἡγεμόνος οὐδὲν δεησόμεσθ' ἔτι.
Ερ. Ἐναγώνιος τοίνυν ἔσομαι. καὶ τί ἔτ' ἐρεῖς;
Πλούτῳ γὰρ ἐστὶ τοῦτο συμφορώτατον,
ποιεῖν ἀγῶνας μουσικοὺς καὶ γυμνικούς.
Κα. ὡς ἀγαθόν ἐστ' ἐπωνυμίας πολλὰς ἔχειν·
οὗτος γὰρ ἐξεύρηκεν αὑτῷ βίοτιον.
οὐκ ἐτὸς ἅπαντες οἱ δικάζοντες θαμὰ
σπεύδουσιν ἐν πολλοῖς γεγράφθαι γράμμασιν.
Ερ. οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις εἰσίω.
Κα. καὶ πλῦνέ γε
αὐτὸς προσελθὼν πρὸς τὸ φρέαρ τὰς κοιλίας,
ἵν' εὐθέως διακονικὸς εἶναι δοκῇς.

vitium, sed melior distinctio. τί δαί. ταὐτομολεῖν. Scholion Ms. αὐτόμολός ἐστιν ὁ οἰκίᾳ θελήσει λιπὼν ἐκείνους, μεθ' ὧν ἦν, καὶ πρὸς ἄλλους ἐλθών. Τὸ ἐξέρχεσθαι ἀπὸ τῶν οἰκείων, καὶ εἰσέρχεσθαι πρὸς τοὺς ἀλλοτρίους, ἀστεῖον ἐστίν;

1161. τοίνυν ἔσομαι. Sic iv. codd. sine inserta quam impressi exhibent particula.

1167. ἐν πολλοῖς γεγράφθαι γράμμασιν. Gl. ἐγγεγραμμένοι εἶναι δικαστηρίοις. Supra 972. ἀλλ' οὐ λαχοῦσ' ἔπινες ἐν τῷ γράμματι;

1170. ἵν' εὐθέως διακονικὸς εἶναι δοκῇς. Vulgo εἶναί μοι δοκῇς. Pronomen sententiæ inutile est: immo melior ea, si generalior sit: *ut statim idoneus exsequendis ministeriis videaris*, non mihi solum, sed quibuscunque, qui te opus facientem videbunt. At numeros prorsus corrumpit: ab imperito homine insertum fuit, cui versus hoc tibicine indigere videbatur, quia secundæ in διακονικὸς syllabæ modulum ignorabat: producitur ea semper apud quosvis poëtas. Vide Av. 73, 74. Euphronis versum citatum supra ad 1099. Menander apud Athenæum p. 172. D.

τί τοῦτο, παῖ; διακονικῶς γὰρ, νὴ Δία, προελήλυθας.

Strato Epigr. xxxvi. ad probatissimorum apographorum fidem:

αἰετὸς ἂν πτερύγεσσιν Ἀγρίππαν τὸν καλὸν ἡμῶν
ἤδη πρὸς μακάρων ἦγε διακονίας.

α, quia longum est, in η vertunt Iones, διήκονος.

Ιε. τίς ἂν φράσειε ποῦ 'στι Χρεμύλος μοι σαφῶς;
Χρ. τί δ' ἐστιν, ὦ βέλτιστε;
Ιε. τί γὰρ ἄλλ', ἢ κακῶς;
ἀφ' οὗ γὰρ ὁ Πλοῦτος οὗτος ἤρξατο βλέπειν,
ἀπόλωλ' ὑπὸ λιμοῦ. καταφαγεῖν γὰρ οὐκ ἔχω,
καὶ ταῦτα τοῦ Σωτῆρος ἱερεὺς ὢν Διός.
Χρ. ἡ δ' αἰτία τίς ἐστιν, ὦ πρὸς τῶν θεῶν;
Ιε. θύειν ἔτ' οὐδεὶς ἀξιοῖ.
Χρ. τίνος οὕνεκα;
Ιε. ὅτι πάντες εἰσὶ πλούσιοι· καίτοι τότε,
ὅτ' εἶχον οὐδὲν, ὁ μὲν ἂν ἥκων ἔμπορος
ἔθυσεν ἱερεῖόν τι σωθείς· ὁ δέ τις ἂν
δίκην ἀποφυγών· ὁ δ' ἂν ἐκαλλιερεῖτό τις,
καὶ μετεκάλει τὸν ἱερέα· νῦν δ' οὐδὲ εἷς
θύει τοπαράπαν οὐδὲν, οὐδ' εἰσέρχεται,
πλὴν ἀποπατησόμενοί γε πλεῖν ἢ μύριοι.
Κα. οὔκουν τὰ νομιζόμενα σὺ τούτων λαμβάνεις;
Ιε. τὸν οὖν Δία τὸν Σωτῆρα καὐτός μοι δοκῶ
χαίρειν ἐάσας, ἐνθάδ' αὐτοῦ καταμενεῖν.
Χρ. θάρρει. καλῶς ἔσται γὰρ, ἢν θεὸς θέλῃ.
ὁ Ζεὺς ὁ Σωτὴρ γὰρ πάρεστιν ἐνθάδε,
αὐτόματος ἥκων.
Ιε. πάντ' ἀγαθὰ τοίνυν λέγεις.
Χρ. ἱδρυσόμεθ' οὖν αὐτίκα μάλ', ἀλλὰ περίμενε,
τὸν Πλοῦτον, οὗπερ πρότερον ἦν ἱδρυμένος,
τὸν ὀπισθόδομον ἀεὶ φυλάττων τῆς θεοῦ.
ἀλλ' ἐκδότω τις δεῦρο δᾶδας ἡμμένας,
ἵν' ἔχων προηγῇ τῷ θεῷ σύ.
Ιε. πάνυ μὲν οὖν
δρᾶν ταῦτα χρή.
Χρ. τὸν Πλοῦτον ἔξω τις κάλει.

1172. τί δ' ἐστιν—Hæc et quæ in sequentibus famulo vulgo tribuuntur, in heri partes transferunt tres Regii.

1185. Hic versus etiam Chremylo tribuitur in membr. et in C. nec ulla est decori ratio quæ eum illi abjudicet. In B. persona est famuli. τὰ νομιζόμενα. Gl. τὰ κατὰ τοὺς νόμους ὀφειλόμενα. Schol. νόμος ἦν τὰ ὑπολειπόμενα τοῦ ἱερείου τὸν ἱερέα λαμβάνειν, δέρματα καὶ κῶλα. (leg. κωλᾶς) παίζων οὖν κἀνταῦθα φησὶ λαμβάνειν αὐτὸν τὰ νομιζόμενα ἐκ τῶν ἀφοδευμάτων. Vide not. ad Thesm. 758.

1187. χαίρειν ἐάσας. Gl. φθείρεσθαι ἀφείς. Thesm. 64. ὦ δαιμόνιε, τοῦτον μὲν ἔα χαίρειν.

1191. ἱδρυσόμεθ' οὖν αὐτίκα μάλ', ἀλλὰ περίμενε. Sic iv. codd. Vulgo ἱδρυσόμεσθ' οὖν αὐτίκ', ἀλλὰ—Vide Meursii Cecropiam capp. 26, 27.

Γρ. ἐγὼ δὲ τί ποιῶ;
Χρ. τὰς χύτρας, αἷς τὸν θεὸν
ἱδρυσόμεθα, λαβοῦσ' ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, φέρε
σεμνῶς· ἔχουσα δ' ἦλθες αὐτὴ ποικίλα.
Γρ. ὧν δ' οὕνεκ' ἦλθον;
Χρ. πάντα σοι πεπράξεται.
ἥξει γὰρ ὁ νεανίσκος ὥς σ' εἰς ἑσπέραν.
Γρ. ἀλλ' εἴ γε μέντοι, νὴ Δί', ἐγγυᾷ σύ μοι
ἥξειν ἐκεῖνον ὡς ἔμ', οἴσω τὰς χύτρας.
Κα. καὶ μὴν πολὺ τῶν ἄλλων χυτρῶν τἀναντία
αὗται ποιοῦσι. ταῖς γὰρ ἄλλαις μὲν χύτραις
ἡ γραῦς ἔπεστ' ἀνωτάτω· ταύτης δὲ νῦν
τῆς γραὸς ἐπιπολῆς ἔπεισιν αἱ χύτραι.

Χορός.

οὐκ ἔτι τοίνυν εἰκὸς μέλλειν οὐδ' ἡμᾶς, ἀλλ' ἀναχωρεῖν
ἐς τοὔπισθεν· δεῖ γὰρ κατόπιν τούτων ᾄδοντας ἕπεσθαι.

1198. ἱδρυσόμεθα. Sic rursus iv. codd. Vulgo ἱδρυσόμεσθα. Vide Danaïdum fragm. xii.

1204. In tribus Regiis hi versus Chremylo tributi sunt; unde satis liquet librarii errore in B. positam fuisse Carionis personam ante v. 1185. Utroque in loco Hemsterhusii judicium secutus sum, probabile illud quidem, ingeniosisque suffultum rationibus. Nunc tamen video nullas in extrema fabula Carionis partes esse debere. Is cum Mercurio domum ingreditur post v. 1170. nec amplius in scenam prodit. Tollatur itaque binis in locis ejus persona, eique sufficiatur Chremylus. In meo cod. Sacerdos primum cum famulo confabulatur: inducitur herus v. 1191. tribuunturque ei rursus verba τὸν Πλοῦτον, v. 1196. τὰς χύτρας, v. seq. πάντα σοι, v. 1201. reliqua famulo. Hæc distinctio vulgata, cujus vitium scite exsecutus est Hemsterhusius, utique est melior; sed ingenio librarii debetur: conjecturisque illis omnibus potior est trium Reg. codd. fides, præsertim antiquissimorum A. C. qui nullas prorsus famulo partes tribuunt, postquam Sacerdos scenam ingressus est.

1205. ταῖς γὰρ ἄλλαις μὲν χύτραις. Perverse in iv. codd. ταῖς μὲν γὰρ ἄλλαις. Vulgo ταῖς μὲν ἄλλαις γὰρ—Concinniore ordine voces disposuimus.

1207. ἐπιπολῆς ἔπεισιν. Sic bene Hemsterhusius in notis. Vulgo ἔνεισιν. Supra 185.

ἐφ' οἷς ἂν οὗτος ἐπικαθίζηται μόνος.

996.

καὶ τἄλλα τἀπὶ τοῦ πίνακος τραγήματα
ἐπόντα.

Ran. 928.

ἐπ' ἀσπίδων ἐπόντας γρυπαιέτους.

1046.

ἀλλ' ἐπὶ σοί τοι καὶ τοῖς σοῖσιν πολλὴ
πολλοῦ 'πικαθεῖτο.

Licet nihil frequentius occurrat, præpositionis repetitio librarium offendisse videtur, qui in locum idonei et proprii verbi ἔπεισι, alienum ἔνεισι supposuit.

1208. τοίνυν εἰκὸς—Sic C. In duobus aliis Regiis τοίνυν μέλλειν, omisso in A. εἰκὸς, quod B. habet in versus fine.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΛΟΥΤΟΥ.

Excudebat N. Bliss, Oxonii.

24Jan'39		

VOLUME 2

BIBLIOGRAPHIC IRREGULARITIES

MAIN ENTRY: ARISTOPHANES v.2

Bibliographic Irregularities in the Original Document

List volumes and pages affected; include name of institution if filming borrowed text.

______Page(s) missing/not available: ______

______Volumes(s) missing/not available: ______

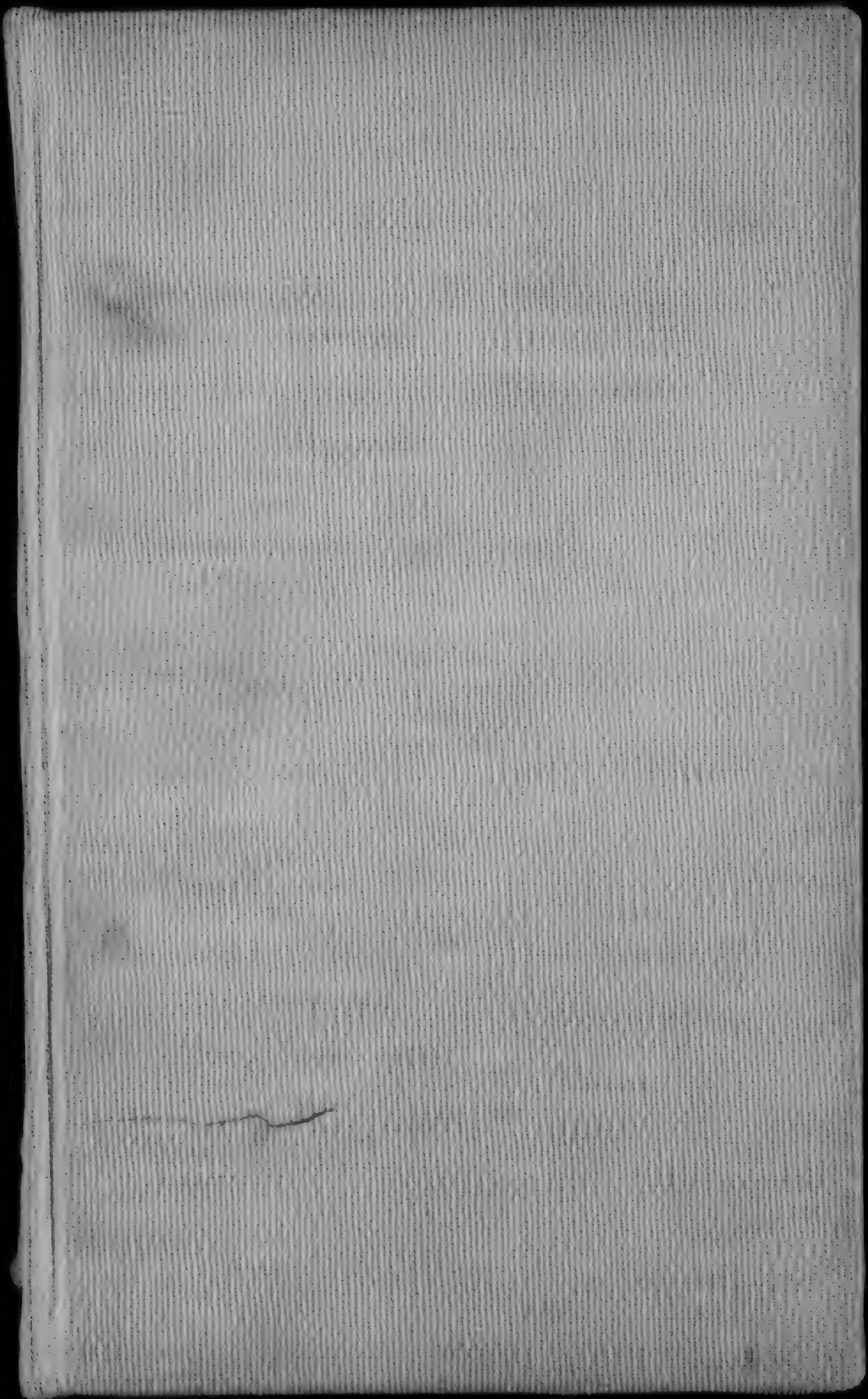
______Illegible and/or damaged page(s): ______

______Page(s) or volumes(s) misnumbered: ______

______Bound out of sequence: ______

✓ Page(s) or illustration(s) filmed from copy borrowed from: Brown University; pp. 231-232

______Other: ______

ARISTOPHANIS
COMŒDIÆ

EX OPTIMIS EXEMPLARIBUS EMENDATÆ:

CUM

VERSIONE LATINA,

VARIIS LECTIONIBUS, NOTIS,

ET

EMENDATIONIBUS.

ACCEDUNT

DEPERDITARUM COMŒDIARUM FRAGMENTA,

ET

INDEX

VERBORUM, NOMINUM PROPRIORUM, PHRASIUM,
ET PRÆCIPUARUM PARTICULARUM.

A

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK.

TOM. II.

OXONII:
TYPIS ET SUMTU N. BLISS.
1810.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.
ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ.
ΧΟΡΟΣ.
ΒΛΕΠΥΡΟΣ ἀνὴρ Πραξαγόρας.
ΑΝΗΡ ΤΙΣ.
ΧΡΕΜΗΣ.
Ο ΚΑΤΑΘΕΙΣ.
Ο ΜΗ ΚΑΤΑΘΕΙΣ.
ΚΗΡΥΞ.
ΓΡΑΕΣ ΤΙΝΕΣ.
ΝΕΑΝΙΣ.
ΝΕΑΝΙΑΣ.
ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.
ΔΕΣΠΟΤΗΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

ΑΙ γυναῖκες συνέθεντο πάντα μηχανήσασθαι εἰς τὸ δόξαι ἄνδρες εἶναι, καὶ ἐκκλησιάσασαι πεῖσαι παραδοῦναι σφίσι τὴν πόλιν, δημηγορησάσης μιᾶς ἐξ αὐτῶν· αἱ δὲ μηχαναὶ τοῦ δόξαι αὐτὰς ἄνδρας εἶναι, τοιαῦται. πώγωνας περιθέτους ποιοῦνται, καὶ ἀνδρείαν ἀναλαμβάνονται στολὴν, προνοήσασαι, καὶ προασκήσασαι τὸ σῶμα ἑαυτῶν, ὡς ὅτι μάλιστα ἀνδρικὸν εἶναι δόξαι. μία δὲ αὐτῶν Πραξαγόρα, λύχνον ἔχουσα, προέρχεται κατὰ τὰς συνθήκας, καὶ φησὶν, Ω ΛΑΜΠΡΟΝ ΟΜΜΑ.

ARGUMENTI l. 2. ἐκκλησιάσασαι. Sic membr. Vulgo ἐκκλησιάζουσαι.
L. 5. πώγωνας περιθέτους ποιοῦνται, καὶ—Hæc, quibus carent impressi, verba addunt membr. in quibus etiam ἀναλαμβάνονται pro vulgato ἀναλαμβάνουσι. Quæ mox sequuntur duo participia in ordinem suum reposui.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

ΕΝ τοῖς Σκίροις τὰ γύναι' ἔκρινεν ἐν στολαῖς ἀνέρων προκαθίζοντα, γενομένης ἐκκλησίας, περιθέμεναι πώγωνας ἀλλοτρίων τριχῶν. ἐποίησαν οὕτως. ὑστεροῦντες οὖν στολαῖς ἄνδρες γυναικῶν ἐκάθισαν· καὶ δὴ μία δημηγορεῖ περὶ τοῦ λαβούσας τῶν ὅλων τὴν ἐπιτροπὴν βέλτιον ἄρξειν μυρίῳ· ἐκέλευσέ τ' εἰς τὸ κοινὸν εἰσφέρειν ὅλα τὰ χρήματ' ἄνδρας· ὡς κεκρῖσθαι τοῖς νόμοις.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ, ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ, ΧΟΡΟΣ.

Πρ. Ω ΛΑΜΠΡΟΝ ὄμμα τοῦ τροχηλάτου λύχνου,
κάλλιστ' ἐν εὐσκόποισιν ἐξηρτημένον,
(γονάς τε γὰρ σὰς καὶ τύχας δηλώσομεν·
τροχῷ γὰρ ἐλαθεὶς κεραμικῆς ῥύμης ἄπο,
μυκτῆρσι λαμπρὰς ἡλίου τιμὰς ἔχεις.)
ὅρμα φλογὸς σημεῖα τὰ ξυγκείμενα.
σοὶ γὰρ μόνῳ δηλοῦμεν· εἰκότως, ἐπεὶ
κἀν τοῖσι δωματίοισιν Ἀφροδίτης τρόπων

2. ἐν εὐσκόποισιν ἐξηρτημένον. Sic legi debere in patulo est. Vide Jo. Jensii Lect. Lucian. p. 41. Mendose codd. et impressi ἐξητημένον, quod nihili prorsus est.

3. γονάς τε γὰρ σάς. Mendose in codd. γονάς τε γὰρ διττάς.

8. Ἀφροδίτης τρόπων πειρωμέναισι. Depravata in codd. lectio τρόπῳ. Qui olim de *Schemis Venereis* scripsere, eorum in numerum perperam refert ingeniosus Faber Cyrenen meretricem, cujus mentio in Ran. 1327. Ad figuras quascunque opus illa quidem edebat, sed de illis aliquid scripsisse non comperitur. Obscenarum istius generis descriptionum auctor nobilissimus fuit Polycrates Atheniensis, qui Philænidis nomen commentationi suæ inscripsit, ut castam mulierem libidinis infamaret; at ejus calumniam contudit Æschrio Samius in choliambis qui apud Athenæum leguntur p. 335. Quod addit Faber de *fratrum Caracciorum* elaboratissimo opere, id vero non est consentaneum. Nam xvi. quas innuit figuræ ex *Julii Romani* delineatione æri incisæ fuerunt a *Marco Antonio Bononiensi. (v. Dictionn. de Bayle art.* ARETIN.) Exstant Bern. Monetæ in xv. tabulas disticha, cum præfatione, et disticho in *P. Aretini imaginem.* Venustos elegos impurus nescio quis bibliopola non ita pridem in lucem edidit, fœdissimis mendis contaminatos. Lectoribus rem gratam facturum me arbitror, si illorum partem aliquam hic exhibeam.

Aretine, tuæ memorantur ubique figuræ:
nam solet has vulgi dicere lingua tuas,
et quod scalptoris fieri commune decebat,
in solum vatem transtulit illa decus.
Tu versus patrios sub imagine quaque locaras
bis septem, quos nunc vix reperire datur.
His ego, jacturæ parva heu solatia magnæ,
substitui Latio disticha tincta sale,

πειρωμέναισι πλησίον παραστατεῖς·
λορδουμένων τε σωμάτων ἐπιστάτην
ὀφθαλμὸν οὐδεὶς τὸν σὸν ἐξείργει δόμων.
μόνος δὲ μηρῶν εἰς ἀποῤῥήτους μυχοὺς
λάμπεις, ἀφεύων τὴν ἐπανθοῦσαν τρίχα·
στοάς τε, καρποῦ βακχίου τε νάματος
πλήρεις, ὑποιγνύσαισι συμπαραστατεῖς·
καὶ ταῦτα συνδρῶν, οὐ λαλεῖς τοῖς πλησίον.
ἀνθ' ὧν ξυνείσει καὶ τὰ νῦν βουλεύματα,
ὅσα Σκίροις ἔδοξε ταῖς ἐμαῖς φίλαις.
ἀλλ' οὐδεμία πάρεστιν, ἃς ἥκειν ἐχρῆν.
καί τοι πρὸς ὄρθρον ἐστίν· ἡ δ' ἐκκλησία
αὐτίκα μάλ' ἔσται· καταλαβεῖν δ' ἡμᾶς ἕδρας,
ὡς Σφυρόμαχός ποτ' εἶπεν, εἰ μέμνησθ' ἔτι·
ΔΕΙ ΤΑΣ ΕΤΑΙΡΑΣ ΕΓΚΑΘΙΖΟΜΕΝΑΣ
ΛΑΘΕΙΝ.
τί δῆτ' ἂν εἴη; πότερον οὐκ ἐῤῥαμμένους

hortorum placitura Deo, qui, rustica quamvis
suetus verba loqui, frater Amoris erat.

IN P. ARETINI IMAGINEM.

Excudit Veneres Marcus, quas Julius ante
pinxerat; has scribens vicit utrumque Petrus.

10. λορδουμένων. Sic bini codd. recte. Vulgo χορδουμένων, quod frustra tuetur Faber. Vide Suidam in λορδουμένη et λορδουμένων, collato Toupio tom. ii. p. 134.

13. ἀφεύων. Sic bini codd. recte. Vulgo ἀφαύων. Vide Thesm. 216. 590. maxime vero Lys. 825. ubi gloriatur mulier se τὸν σάκανδρον habere οὐ κομῆτην, ἀλλ' ἀπεψιλωμένον τῷ λύχνῳ.

14. βακχίου τε νάματος. Sic codd. editio Bern. Juntæ, et Venetæ. Perperam Aldus, quem recentiores sequuntur, βακχείου, metro repugnante. De binis hujus nominis formis videndus præstantissimus Valckenarius in egregio ad Eurip. Phœn. commentario p. 11.

17. ἀνθ' ὧν ξυνείσει. Sic Berglerus ad Biseti aliorumque sententiam: certa est emendatio. Codd. etiam male συνείσει.

18. Σκίρα, ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις, ἀφ' ἧς καὶ ὁ μὴν Σκιροφοριών. Videndus de hoc festo Meursius in Græcia Feriata.

20. πρὸς ὄρθρον ἐστίν. Sic alter Reg. omissa particula, quam, ut impressi, insertam exhibent membr. Post hæc verba in utroque cod. distinctum, scriptumque ἡ δ' ἐκκλ—Vulgo totus versus sic legitur, tanquam absoluta phrasis:

καί τοι πρὸς ὄρθρον γ' ἐστὶν ἤδ' ἐκκλησία.

21. καταλαβεῖν δ' ἡμᾶς. Sic bini codd. Omissa vulgo particula connexiva. Subauditur δεῖ, aut repetendum proximum verbum ἔσται.

22. ὡς Σφυρόμαχος. Vulgo ὅς Σφ— contra loci sensum. Alluditur ad plebiscitum quoddam rogante Sphyromacho latum, cujus nescio an alibi mentio occurrat.

23. ἐγκαθιζομένας λαθεῖν, idem est quod ἐγκαθίζεσθαι λάθρα, Thesm. 184. Sic recte emendasse videtur Scaliger. In codd. scriptum: δεῖ τὰς ἑταίρας καθαγιαζομένας πως λαθεῖν. Aldus edidit δεῖ τὰς ἑταίρας καθαγιζομένας λαθεῖν, quæ lectio per ceteras deinceps editiones propagata fuit.

24. Hic versus et duo seqq. in neutro cod. leguntur. Horum in ultimo male vulgo excusum θοιμάτια, et κλεψάσαις λαθεῖν. Frequens in permutatione verborum λαθεῖν, λαβεῖν, λαλεῖν librariorum lapsus.

ἔχουσι τοὺς πώγωνας, οὓς εἴρητ' ἔχειν;
ἢ θαιμάτια τἀνδρεῖα κλεψάσαις λαβεῖν
ἦν χαλεπὸν αὐταῖς; ἀλλ' ὁρῶ τονδὶ λύχνον
προσιόντα. φέρε νυν ἐπαναχωρήσω πάλιν,
μὴ καί τις ὢν ἀνὴρ ὁ προσιὼν τυγχάνῃ.

Γυ. α'. ὥρα βαδίζειν, ὡς ὁ κῆρυξ ἀρτίως,
ἡμῶν προσιόντων, δεύτερον κεκόκκυκεν.

Πρ. ἐγὼ δέ γ' ὑμᾶς προσδοκῶσ' ἐγρηγόρουν
τὴν νύκτα πᾶσαν. ἀλλὰ, φέρε, τὴν γείτονα
τήνδ' ἐκκαλέσωμαι, τρυγονῶσα τὴν θύραν.
δεῖ γὰρ τὸν ἄνδρ' αὐτῆς λαθεῖν.

Γυ. β'. ἤκουσά τοι
ὑποδουμένη τὸ κνῦμά σου τῶν δακτύλων,
ἅτ' οὐ καταδαρθοῦσ'. ὁ γὰρ ἀνὴρ, ὦ φιλτάτη,
(Σαλαμίνιος γάρ ἐστιν, ᾧ ξύνειμ' ἐγὼ)
τὴν νύχθ' ὅλην ἤλαυνέ μ' ἐν τοῖς στρώμασιν,
ὥστ' ἄρτι τουτὶ θοἰμάτιον αὐτοῦ λαβεῖν.

Γυ. α'. καὶ μὴν ὁρῶ καὶ Κλειναρέτην, καὶ Σωστράτην
προσιοῦσαν ἤδη τήνδε, καὶ Φιλαινέτην.

Πρ. οὔκουν ἐπείξεσθ', ὡς Γλύκη κατώμοσε
τὴν ὑστάτην ἥκουσαν οἴνου τρεῖς χοᾶς
ἡμῶν ἀποτίσειν, κἀρεβίνθων χοίνικα.

29. μὴ καί τις ὢν ἀνὴρ ὁ προσιὼν τυγχάνῃ. Sic in altero Regio: at in membr. τυγχάνεις. Scribere debuit librarius τυγχάνει, quod et genuinum esse possit. μὴ, eo quo hic ponitur sensu, cum indicativo construi potest; quod alibi ostendetur.

31. ἡμῶν προσιόντων. Bene interpres ad manifestum loci sensum, poëtæque mentem, *prodeuntibus nobis domo*: sed leviter græca depravata sunt. Legendum προϊόντων. προσιὼν bene positum erat v. 29. quod librario fraudi fuit. Nihil frequentius permutatione verborum προϊέναι, προσιέναι: προελθεῖν, προσελθεῖν. Vide Abreschium ad Aristænetum p. 24. Quia autem mulier hic de se loquitur, non ideo plurale participium genere feminino poni debuit, quod censebat Faber. Vide quæ notavimus ad Euripidis Med. 316.

32. ἐγρηγόρουν. Sic alter Reg. In membr. ἐγρηγορεῖν. Vulgo ἐγρηγορῶ.

34. τρυγονῶσα τὴν θύραν. Sic alter Reg. In membr. τρυγανῶσα. Primariæ editt. θρυγονῶσα: recentiorum quædam θρυγανῶσα. Postremam scripturam tuetur Hesychius: θρυγανᾷ. κνᾶται, ξύει. Nostram Suidas: τρυγονῶσα, ἡσύχως κνῶσα. Ἀριστοφάνης· τρυγονῶσα τὴν θύραν.

36. τὸ κνῦμα. Sic recte membr. In altero τὸ κνῆμα. Perperam vulgo τὸ κνίσμα. Suidas: κνῦμα, ὁ ἠρεμαῖος κνησμός. ubi hunc Comici locum profert. Nomen derivatum est a κνύω, quo verbo in hoc ipso sensu utitur Comicus Thesm. 481.

οὗτος πόθῳ μου ᾽κνυεν ἐλθὼν τὴν θύραν.

41. Hic et seq. versus eidem vulgo continuantur mulieri: in membr. diversæ tribuuntur, præfixa persona, γυνή. Similis locus est in Lys. 65.

ἀτὰρ αἵδε καὶ δή σοι προσέρχονταί τινες.

45. ἡμῶν. Sic bini codd. et primariæ editt. Male in aliis ἡμῖν. Ordo est: τὴν ὑστάτην ἡμῶν ἥκουσαν ἀποτίσειν τρεῖς χοᾶς οἴνου. Suidas etiam in χοῦ, ubi hos versus profert, legit ἡμῶν.

Γυ. α'. τὴν Σμικυθίωνος οὐχ ὁρᾷς Μελιστίχην
σπεύδουσαν ἐν ταῖς ἐμβάσιν; κἀμοὶ δοκεῖ
κατὰ σχολὴν παρὰ τἀνδρὸς ἐξελθεῖν μόνη.
Γυ. β'. τὴν τοῦ καπήλου δ' οὐχ ὁρᾷς Γευσιστράτην,
ἔχουσαν ἐν τῇ δεξιᾷ τὴν λαμπάδα;
καὶ τὴν Φιλοδωρήτου τε καὶ Χαιρητάδου;
Πρ. ὁρῶ προσιούσας χ' ἀτέρας πολλὰς πάνυ
γυναῖκας, ὅ τι περ ἔστ' ὄφελος ἐν τῇ πόλει.
Γυ. γ'. καὶ πάνυ ταλαιπώρως ἔγωγ', ὦ φιλτάτη,
ἐκδρᾶσα παρέδυν. ὁ γὰρ ἀνὴρ τὴν νύχθ' ὅλην
ἔβηττε, τριχίδων ἑσπέρας ἐμπλήμενος.
Πρ. κάθησθε τοίνυν, ὡς ἂν ἀνέρωμαι τάδε
ὑμᾶς, ἐπειδὴ ξυλλελεγμένας ὁρῶ,
ὅσα Σκίροις ἔδοξεν, εἰ δεδράκατε.
Γυ. δ'. ἔγωγε. πρῶτον μέν γ' ἔχω τὰς μασχάλας
λόχμης δασυτέρας, καθάπερ ἦν ξυγκείμενον·
ἔπειθ', ὁπότ' ἀνὴρ εἰς ἀγορὰν οἴχοιτό μου,
ἀλειψαμένη τὸ σῶμ' ὅλον, δι' ἡμέρας
ἐχλιαινόμην ἑστῶσα πρὸς τὸν ἥλιον.
Γυ. ε'. κἄγωγε· τὸ ξυρὸν δέ γ' ἐκ τῆς οἰκίας
ἔρριψα πρῶτον, ἵνα δασυνθείην ὅλη,

46. Perperam rursus in impressis continuantur Praxagoræ hi versus, quos lineola in membr. præfixa indicat alius esse personæ. At id multo melius adhuc monstrat ipsa dialogi ratio.

48. *κατὰ σχολήν.* Suidas: *ἀντὶ τοῦ μόλις, ἢ ἀψοφητί.* Non placent istæ interpretationes. *κατὰ σχολὴν* est *otiose*, eo sensu quo dixit Terentius in Andria: *aliam otiosus quæret.* *ἑτέραν κατὰ σχολὴν ζητήσει.* *A son aise.*

51. *Φιλοδωρήτου—Χαιρητάδου.* Sic recte scripta virorum hæc nomina exhibent membr. In altero *Χαρητάδου.*

56. *ἐμπλήμενος.* Membr. *ἐμπεπλησμένος*: alter, ut vulgo, omisso augmento, *ἐμπλησμένος.* Suidas nostram lectionem habet in *ἐμπλήμενος.* At in *τριχίδες*, ubi locum hunc iterum profert, habet *πεπλησμένος.* Proba est utraque lectio: at Comicus priorem frequentat. Vide Vesp. 424. 1127. Equit. 935.

57. *ὡς ἂν ἀνέρωμαι τάδε.* Certissima est Dawesii emendatio. Vulgo *ὡς ἀνείρωμαι τάδε*, duplici vitio. Primum *εἴρομαι* vel *ἀνείρομαι* dialectus Attica respuit. Tum *ὡς*, *ut* finale significans, non solet Noster sine particula *ἂν* cum subjunctivo adhibere, quod observavi ad Lys. 1305. et quantum ad hoc spectat emendatior est binorum codd. scriptura, *ὡς ἂν εἴρωμαι τάδε.*

61. *λόχμης.* Nescio quid cogitavit alterius R. librarius, quum scriberet *λίχνους.*

63. *δι' ἡμέρας.* Hæc verba male vulgo cum *ἀλειψαμένη* conjunguntur, et in versione ab interprete neglecta fuerant.

65. *τὸ ξυρόν.* Sic bini codd. editio Bern. Juntæ, et utraque Veneta: at male Aldus *τὸν ξυρόν.* Neutro genere hoc nomen Comicum nostrum extulisse inde probabile est, quod masculinum *ξυρὸς*, tanquam rarius, notatione dignum judicaverit Pollux, eoque usum fuisse Archippum observet, l. x. 177. *τὸ δὲ ξυρὸν πολλῶν εἰρηκότων, παρατηρητέον, ὅτι Ἄρχιππος ἐν τῷ Ῥίνωνι ἀρρενικῶς αὐτὸ εἴρηκε.*

καὶ μηδὲν εἴην ἔτι γυναικὶ προσφερής.
Πρ. ἔχετε δὲ τοὺς πώγωνας, οὓς εἴρητ' ἔχειν
πάσαισιν ἡμῖν, ὁπότε συλλεγοίμεθα;
Γυ. δ'. νὴ τὴν Ἑκάτην, τὸν καλὸν ἔγωγε τουτονί.
Γυ. ε'. κἄγωγ' Ἐπικράτους οὐκ ὀλίγῳ καλλίονα.
Πρ. ὑμεῖς δὲ τί φατέ;
Γυ. δ'. φασί· κατανεύουσι γάρ.
Πρ. καὶ μὴν τά γ' ἄλλ' ὑμῖν ὁρῶ πεπραγμένα.
Λακωνικὰς γὰρ ἔχετε, καὶ βακτηρίας,
καὶ θαἰμάτια τἀνδρεῖα, καθάπερ εἴπομεν.
Γυ. ζ'. ἔγωγέ τοι τὸ σκύταλον ἐξηνεγκάμην
τὸ τοῦ Λαμίου τουτὶ καθεύδοντος λάθρα.
Γυ. α'. τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖνο τῶν σκυτάλων, ὧν πέρδεται.
νὴ τὸν Δία τὸν Σωτῆρ', ἐπιτήδειός γ' ἂν ἦν,
τὴν τοῦ Πανόπτου διφθέραν ἐνημμένος,
εἴπερ τι βουκολεῖν ἐθέλοι τὸν δήμιον.

70. *τὸν καλόν.* Vulgo omissus articulus cum metri labe et contra Atticismi rationem. Ignoranti poëtas Atticos in *καλὸν* primam semper corripere, melior videri posset alterius R. lectio.

νὴ τὴν Ἑκάτην, ἔγωγε καλὸν τουτονί.

Qui voces hoc ordine disposuit librarius metro se recte consulere arbitrabatur. Marklando, viro alioqui doctissimo, fucum forte fecisset. Is enim ad Euripidis Suppl. 728. dubitat an vera sit illa de quantitate nominis *καλὸς* observatio, Scenicorumque versus aliquot profert, quorum vulgata scriptura aliud quid suadere videtur. Sed a corruptelis librorum non minus quam ab *hypothesibus* cavendum est. In Iphigenia A. v. 21. recte edidit optimus Musgravius:

τοῦτο δέ γ' ἐστὶ τὸ καλὸν σφαλερόν.

In Euripidis versu ex Archelao, quem ignorans Musgravius undenam desumtus esset inter incerta fragmenta retulit xxxiv. Regius Stobæi cod. præter dramatis titulum sinceram lectionem exhibet, quæ absque eo etiam reponi poterat et debebat:

σὺν μυρίοισι τὰ καλὰ γίγνεται πόνοις.

In Sophoclis Philoct. v. 1304. (vulgo 1342.) e codd. legendum est:

ἀλλ' οὔτ' ἐμοὶ καλὸν τόδ' ἐστίν, οὔτε σοί.

Versum autem 1381. (vulgo 1421.) quomodo legi debeat jamdudum declaravi ad Æschyli S. Th. 784.

ἅ σοί τε κἀμοὶ κάλ' ἰσορῶ τελούμενα.

Nec harum rerum perito cuiquam non probabitur illa emendatio, quam abunde confirmant quæ ad Lys. 408. et alibi observavi, præ inepta *τοῦ δεῖνα* conjectura,

ἅ σοί τε κἀμοὶ κάλ' ἂν ὁρῶ τελούμενα.

Quid, malum, sibi vult eo loco particula *ἂν* in certa affirmatione? Anne dicere debuit Neoptolemus? *quæ tibique et mihi honesta futura videre possim.* At dubitantis hoc est: ille vero minime dubitat, certusque ait: *quæ tibique et mihi honesta futura esse perspicio.* Emendationem hujus comici versus præcepit Dawesius, quem adeas.

72. *κατανεύουσι γάρ.* Sic bene membr. In altero *κατανεύσαιτε γάρ.* Bern. Junta, *κατανεῦσαι γάρ.* Male Aldus, quem alii fere omnes sequuntur pro *γὰρ* dedit *γοῦν.*

81. Vulgo legitur: *εἴπερ τις ἄλλος βουκολεῖν τὸν δήμιον.* In membran. vox *ἄλλος* omissa. At in altero scriptum: *εἴπερ τι βουκολεῖν ἐθέλει τὸν δήμιον.* Quod recepi, mutato tantum *ἐθέλει* in *ἐθέλοι.* —*βουκολεῖν* non pro *custodire* accipio, sed pro *decipere.* Ordo est: *ἐπιτήδειος ἂν ἦν—βουκολεῖν τὸν δήμιον, εἴπερ τι ἐθέλοι.* Referuntur autem ista ad *Λαμίαν*, non vero ad *ὁ σκύταλος*, ut arbitratur Faber. Obscurus est locus, quia rei tum publice notæ, ad quam Comicus alludit,

Πρ. λέγοιτ' ἂν ὅπως καὶ τἀπὶ τούτοις δράσομεν,
ἕως ἔτ' ἐστὶν ἄστρα κατὰ τὸν οὐρανόν·
ἡ 'κκλησία δ', εἰς ἣν παρεσκευάσμεθα
ἡμεῖς βαδίζειν, ἐξ ἕω γενήσεται.
Γυ. α'. νὴ τὸν Δί', ὥστε δεῖ σε καταλαβεῖν ἕδρας
ὑπὸ τῷ λίθῳ, τῶν Πρυτανέων καταντικρύ.
Γυ. η'. ταυτί γέ τοι, νὴ τὸν Δί', ἐφερόμην, ἵνα
πληρουμένης ξαίνοιμι τῆς ἐκκλησίας.
Πρ. πληρουμένης, τάλαινα;
Γυ. η'. νὴ τὴν Ἄρτεμιν,
ἔγωγε. τί γὰρ ἂν χεῖρον ἀκροῴμην ἅμα
ξαίνουσα; γυμνὰ δ' ἐστί μου τὰ παιδία.
Πρ. ἰδού γέ σε ξαίνουσαν, ἣν τοῦ σώματος
οὐδὲν παραφῆναι τοῖς καθημένοις ἔδει.
οὐκοῦν καλά γ' ἂν πάθοιμεν, εἰ πλήρης τύχοι
ὁ δῆμος ὤν, κἄπειθ' ὑπερβαίνουσά τις
ἀναβαλλομένη δείξειε τὸν Φορμίσιον.
ἢν δ' ἐγκαθιζώμεσθα πρότεραι, λήσομεν
ξυστειλάμεναι θαἰμάτια· τὸν πώγωνά τε

non supersunt hodie satis manifesta vestigia, quibus insistentes, sensum deprehendere possimus. E scholiis colligere est Lamiam illum fuisse carceris custodem, et alludere Comicum ad Sophoclis Inachum, quo in dramate inducebatur Argus Ionem servans. Utique nomine πανόπτου Argus innuitur. Hoc fundamento nititur conjectura Viri elegantissimæ doctrinæ Erici Huberti van Eldik, locum sic legentis et explicantis:

ἐπιτήδειός γ' ἂν ἦν,
τὴν τοῦ πανόπτου διφθέραν ἐνημμένος,
εἴπερ τις ἄλλος βουκολεῖν τὸν δήμιον.

JUVENCAM *exspectasses, cujus custodia Lamias, Argi instar, dignetur: præter opinionem intulit, ni fallor,* τὸν δήμιον. *Schemate isthoc* παρὰ προσδοκίαν *gaudet Comicus, sæpius non animadverso.* At ego nullus video cur contra codd. fidem τὸν δήμιον loco moveri debeat; prorsusque me fugit, si quid faceti est in eo quod sic præter exspectationem infertur. In eadem allusione ad Sophoclis Inachum permanens, per τὸν δήμιον Mercurium intelligo, qui Argum obtruncans *carnificis* munere fungebatur. *Lamius iste, si Argi renonem indueret, nedum a carnifice obtruncaretur, ipse carnifici quibus vellet modis os sublineret.* Longe vero probabilius est quod primo ait Scholiastes Lamiam fuisse hominem pauperem ἐκ ξυλοφορίας victitantem, qui sæpe magna onera ferens pedebat, quod nimio pondere pressis contingere solet: vide Ran. 9. et Petronium cap. 117. Ferebatur autem fabula de larva quadam, cui nomen Λαμία, in qua narrabatur, ὡς ἡ Λαμί' ἁλοῦσ' ἐπέρδετο, ut est in Vesp. 1177. Ex his omnibus collatis intelligendus est jocus, qui est in v. 78.

82. λέγοιτ' ἂν ὅπως. In membr. λέγοιθ' ὅπως. Vulgo λέγοιθ' ὅπως. Particula potentialis hic omnino requiritur. Mirum est quam sæpe illius omissio editores fefellerit. Exstant apud Stobæum Menandri versus ex Bœotia, misere depravati, qui sic ad codicis fidem legendi sunt:

πολλὰ δύσκολα
εὕροις ἂν ἐν τοῖς πᾶσιν· ἀλλ' εἰ πλείονα
τὰ συμφέροντ' ἔνεστι, τοῦτο δεῖ σκοπεῖν.

Vide jam quid sit in Floril. Grotii p. 455. λέγοιμ' ἄν, λέγοις ἂν centies in his fabulis occurrunt. Infra 132. Lys. 97. 119. Ran. 1401. et alibi passim.

92. ἐστί μου. Sic bini codd. Elegantius esset: γυμνὰ δ' ἐστί μοι τὰ παιδία.

ὅταν καθῶμεν, ὃν περιδησόμεσθ' ἐκεῖ,
τίς οὐκ ἂν ἡμᾶς ἄνδρας ἡγήσαιθ' ὁρῶν;
Ἀγύρριος γοῦν τὸν Προνόμου πώγων' ἔχων
λέληθε· καί τοι πρότερον ἦν οὗτος γυνή.
νυνὶ δ', ὁρᾷς, πράττει τὰ μέγιστ' ἐν τῇ πόλει.
τούτου γέ τοι, νὴ τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν,
τόλμημα τολμῶμεν τοσοῦτον, οὕνεκα,
ἤν πως παραλαβεῖν τῆς πόλεως τὰ πράγματα
δυνώμεθ', ὥστ' ἀγαθόν τι πρᾶξαι τὴν πόλιν.
νῦν μὲν γὰρ οὔτε θέομεν, οὔτ' ἐλαύνομεν.
Γυ. η'. καὶ πῶς γυναικῶν θηλύφρων ξυνουσία
δημηγορήσει;
Πρ. πολὺ μὲν οὖν ἄριστά που.
λέγουσι γὰρ καὶ τῶν νεανίσκων ὅσοι
πλεῖστα σποδοῦνται, δεινοτάτους εἶναι λέγειν·
ἡμῖν δ' ὑπάρχει τοῦτο κατὰ τύχην τινά.
Γυ. η'. οὐκ οἶδα· δεινὸν δ' ἐστὶν ἡ μὴ 'μπειρία.
Πρ. οὐκοῦν ἐπίτηδες ξυνελέγημεν ἐνθάδε,
ὅπως προμελετήσωμεν, ἅ 'κεῖ δεῖ λέγειν.
οὐκ ἂν φθάνοις τὸ γένειον ἂν περιδουμένη,
ἄλλαι θ' ὅσαι λαλεῖν μεμελετήκασί που;
Γυ. θ'. τίς δ', ὦ μέλ', ἡμῶν οὐ λαλεῖν ἐπίσταται;
Πρ. ἴθι δὴ σὺ περίδου, καὶ ταχέως ἀνὴρ γενοῦ·

102. Ἀγύρριος. Sic bene membr. ut in Pl. 176. At alter eodem errore qui ibi notatus fuit, Ἀργύριος. Similem mendam in Philemonis versibus apud Athenæum p. 340. E. corrigendam esse monuit summus Bentleius. Hujus Agyrrii meminit etiam Plato Comicus his versibus:

λαβοῦ, λαβοῦ τῆς χειρὸς ὡς τάχιστά μου·
μέλλω στρατηγὸν χειροτονεῖν Ἀγύρριον.

106. τοσοῦτον, οὕνεκα. Sic bini codd. Immo in altero posita distinctio post τοσοῦτον, recte. Edit. B. Juntæ τοσοῦτον γ' οὕνεκα. male in ceteris τοσούτου γ' οὕνεκα. Verborum constructionem, et quomodo hyperbaton resolvi debeat, distinctio indicat: τούτου γέ τοι οὕνεκα, νὴ τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν, τόλμημα τολμῶμεν τοσοῦτον, ἤν πως—

110. θηλύφρων ξυνουσία. Sic bini codd. et editio Bern. Juntæ, recte. Vulgo θηλύφρων ἐξουσία.

113. Hesych. σποδεῖσθαι, στρεφέσθαι. Isto sensu hic accipiendum. hinc jocus in Equit. 425. et rursus 879.

115. δεινὸν δ' ἐστίν. Media particula in binis codd. omissa. Utique sine ullo incommodo abesse potest.

117. ὅπως προμελετήσωμεν. Rarissime apud Comicum occurrere ὅπως, ut finale significans cum subjunctivo constructum sine particula ἄν, observavi ad Lys. 384. et Ran. 1363. Aliud exemplum est in Vesp. 1525. Nihilominus hic legi mallem:

ὡς ἂν προμελετήσωμεν, ἅ 'κεῖ δεῖ λέγειν.

118. οὐκ ἂν φθάνοις τὸ γένειον ἂν περιδουμένη; Observa particulam ἂν geminatam, ut in Eurip. versu ex Heraclidis, quem protuli ad Pl. 1133.

φθάνοις δ' ἂν οὐκ ἂν τοῖσδε συγκρύπτων δέμας;

Hujus Comici versus si Musgravio in mentem venisset, futilem inepti hominis conjecturam non recepisset.

ἐγὼ δὲ θεῖσα τοὺς στεφάνους, περιδήσομαι
καὐτὴ μεθ' ὑμῶν, ἤν τι μοι δόξῃ λέγειν.
Γυ. β'. δεῦρ', ὦ γλυκυτάτη Πραξαγόρα, σκέψαι τάλαν,
ὡς καὶ καταγέλαστον τὸ πρᾶγμα φαίνεται.
Πρ. πῶς καταγέλαστον;
Γυ. β'. ὥσπερ εἴ τις σηπίαις
πώγωνα περιδήσειεν ἐσταθευμέναις.
Πρ. ὁ Περιστίαρχος, περιφέρειν χρὴ τὴν γαλῆν,
πάριθ' ἐς τὸ πρόσθεν. Ἀρίφραδες, παῦσαι λαλῶν·
κάθιζε παριών. τίς ἀγορεύειν βούλεται;
Γυ. θ'. ἐγώ.
Πρ. περίθου δὴ τὸν στέφανον τύχῃ 'γαθῇ.
Γυ. θ'. ἰδού.
Πρ. λέγοις ἄν.
Γυ. θ'. εἶτα πρὶν πιεῖν λέγω;
Πρ. ἰδοὺ ΠΙΕΙΝ.
Γυ. θ'. τί γάρ, ὦ μέλ', ἐστεφανωσάμην;
Πρ. ἄπιθ' ἐκποδών· τοιαῦτ' ἂν ἡμᾶς εἰργάσω
κἀκεῖ.
Γυ. θ'. τί δ'; οὐ πίνουσι κἀν τῇ 'κκλησίᾳ;
Πρ. ἰδού γέ σοι ΠΙΝΟΥΣΙ.
Γυ. θ'. νὴ τὴν Ἄρτεμιν,
καὶ ταῦτά γ' εὔζωρον. τὰ γοῦν βουλεύματα
αὐτῶν, ὅσ' ἂν πράξωσιν ἐνθυμουμένοις,
ὥσπερ μεθυόντων, ἐστὶ παραπεπληγμένα.
καί, νὴ Δία, σπένδουσί γ'· ἢ τίνος ἂν χάριν

128. τὴν γαλῆν. Comica licentia pro τὸ χοιρίδιον. Porcello enim lustrabatur concio: qui autem lustrabat περιστίαρχος appellabatur. Pollux viii. 104. περὶ Περιστιάρχων. ἐκάθαιρον χοιριδίοις μικροῖς οὗτοι τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸ θέατρον. καθάρσιον δὲ ἐκαλεῖτο τοῦτο τὸ χοιρίδιον. Sic constituendus videtur Onomastici locus. κάθαρμα etiam vocabatur illa hostia. Noster Acharn. 44.

πάριθ', ὡς ἂν ἐντὸς ἦτε τοῦ καθάρματος.

Locus Æschinis in Orat. c. Timarchum, quem Scholiastes ad illum versum adducit, est in editione Reiskii p. 48.

129. Ariphrades notus ex Equit. 1280. et Vesp. 1280. Facete hic fingit Comicus eum inter mulieres sedere.

131. τύχῃ 'γαθῇ. Perperam membran. et primariæ editiones τύχ' ἀγαθῇ.

135. κἀκεῖ. Sic bene cod. uterque et editio Bern. Juntæ. Vulgo ἐκεῖ.

140. Vulgo legitur ἢ τίνος χάριν τοσαῦτά γ' εὔχοντ'—quæ venustus Faber sic reddidit: *Sin minus, cujus rei gratia ita diis supplicarent, vinum nisi adesset?* Recte ad poëtæ mentem et loci sententiam: sed depravata erant græca. Bern. Junta edidit: τοσαῦτ' ἐπεύχοντ'. Potentialem particulam, quam linguæ ratio abesse non patitur, reposui. Sed ἐπεύχοντ' in imperfecto indicativi servari debebat. Vide quæ notavi ad Lys. 149. et ad Pl. 583. locus itaque sic legendus·

τοσαῦτ' ἐπεύχοιντ', εἴπερ οἶνος μὴ παρῆν;
καὶ λοιδοροῦνταί γ', ὥσπερ ἐμπεπωκότες·
καὶ τὸν παροινοῦντ' ἐκφέρουσ' οἱ τοξόται.
Πρ. σὺ μὲν βάδιζε, καὶ κάθιζ'· οὐδὲν γὰρ εἶ.
Γυ. θ'. νὴ τὸν Δί', ἦ μοι μὴ γενειᾶν κρεῖττον ἦν·
δίψει γάρ, ὡς ἔοικεν, ἀφαυανθήσομαι.
Πρ. ἔσθ' ἥτις ἑτέρα βούλεται λέγειν;
Γυ. ι'. ἐγώ.
Πρ. ἴθι δὴ στεφανοῦ· καὶ γὰρ τὸ χρῆμ' ἐργάζεται.
ἄγε νυν ὅπως ἀνδριστὶ καὶ καλῶς ἐρεῖς,
διερεισμένη τὸ σχῆμα τῇ βακτηρίᾳ.
Γυ. ι'. Ἐβουλόμην μὲν ἕτερον ἂν τῶν ἠθάδων
λέγειν τὰ βέλτισθ', ἵν' ἐκαθήμην ἥσυχος·
νῦν δ' οὐκ ἐάσω, κατά γε τὴν ἐμήν, μίαν
ἐν τοῖσι καπηλείοισι λάκκους ἐμποιεῖν
ὕδατος. ἐμοὶ μὲν οὐ δοκεῖ, μὰ τὼ θεώ—
Πρ. ΜΑ ΤΩ ΘΕΩ. τάλαινα, ποῦ τὸν νοῦν ἔχεις;
Γυ. ι'. τί δ' ἔστιν; οὐ γὰρ δὴ πιεῖν ᾔτησά σε.
Πρ. μὰ Δί', ἀλλ' ἀνὴρ ὢν τὼ θεὼ κατώμοσας,
καί τοι τά γ' ἄλλ' εἰποῦσα δεξιώτατα.
Γυ. ι'. ὦ νὴ τὸν Ἀπόλλω.
Πρ. παῦε τοίνυν, ὡς ἐγὼ
ἐκκλησιάζουσ' οὐ προβαίην τὸν πόδα

ἢ τίνος ἂν χάριν
τοσαῦτ' ἐπεύχοντ', εἴπερ οἶνος μὴ παρῆν;

In membr. scriptum τοσαῦτά γ' εὔχονται εἴπερ ἐμπεπτωκότες— In altero τοσαῦτά γ' εὔχοντ' εἴπερ ἐκπεπτωκότες, intermediis in utroque omissis. πεπωκὼς et πεπτωκὼς in libris sæpe permutantur, quod observavimus ad Lys. 395.

146. ὡς ἔοικεν, ἀφαυανθήσομαι. In binis codd. ut in edit. Bern. Juntæ, ὡς ἔοικε φαυανθήσομαι. Vide not. ad Ran. 1089.

150. τῇ βακτηρίᾳ. Edit. Bern. Juntæ τῆς βακτηρίας, qua in lectione rursus consentientes habet binos codd.

153. κατά γε τὴν ἐμὴν, (subaudi γνώμην) μίαν scilicet κάπηλον, quod nomen e proximo καπηλείοισι adsumendum. Sic, mutata solum distinctione, locum hunc, qui antea obscurus erat, illustravit Toupius, quem vide in Suidam i. 80.

154. ἐν τοῖσι—Bini codd. ἐν τοῖς καπηλείοισι, quod mihi gratius aures accidit.

160. ὢ—Sic in binis codd. accentu notata admirandi hæc interjectio. In impressis ὦ.

161. Vulgo legitur metro prorsus corrupto:

ἐκκλησιάζουσ' οὐκ ἂν προβαίην τὸν πόδα
τὸν ἕτερον, εἰ μὴ—

In altero Regio hæc est scriptura:

ἐκκλησιάζουσ' οὐ προβαίην τὸν πόδα
τὸν ἕτερον, εἰ μὴ—

ad metri legem bene: sed vides particulam potentialem quæ male vulgo in priore versu ponitur, in altero propriam suam sedem habere, et librarii culpa omissam fuisse; proinde rescribi debuisse, τὸν ἕτερον ἄν, εἰ μὴ—

τὸν ἕτερον ἄν, εἰ μὴ τοῦτ' ἀκριβωθήσεται.
Γυ. ι'. φέρε τὸν στέφανον· ἐγὼ γὰρ αὖ λέξω πάλιν.
οἶμαι γὰρ ἤδη μεμελετηκέναι καλῶς.
Ἐμοὶ γάρ, ὦ γυναῖκες αἱ καθήμεναι - - -
Πρ. γυναῖκας αὖ, δύστηνε, τοὺς ἄνδρας λέγεις.
Γυ. ι'. δι' Ἐπίγονόν γ' ἐκεῖνον. ἐπιβλέψασα γὰρ
ἐκεῖσε, πρὸς γυναῖκας ᾤμην λέγειν.
Πρ. ἄπερρε καὶ σύ, καὶ κάθησ' ἐντευθενί.
αὐτὴ γὰρ ὑμῶν γ' ἕνεκά μοι λέξειν δοκῶ,
τονδὶ λαβοῦσα· τοῖς θεοῖς μὲν εὔχομαι,
τυχεῖν κατορθώσασα τὰ βεβουλευμένα.
Ἐμοίγ' ἴσον μὲν τῆσδε τῆς χώρας μέτα,
ὅσον περ ὑμῖν· ἄχθομαι δὲ καὶ φέρω
τὰ τῆς πόλεως ἅπαντα βαρέως πράγματα.
ὁρῶ γὰρ αὐτὴν προστάταισι χρωμένην
ἀεὶ πονηροῖς· κἄν τις ἡμέραν μίαν
χρηστὸς γένηται, δέκα πονηρὸς γίγνεται.
ἐπέτρεψας ἑτέρῳ; πλεῖον' ἔτι δράσει κακά.
χαλεπὸν μὲν οὖν ἄνδρας δυσαρέστους νουθετεῖν,
οἳ τοὺς φιλεῖν μὲν βουλομένους δεδοίκατε,
τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἀντιβολεῖθ' ἑκάστοτε.
ἐκκλησίαισιν ἦν ὅτ' οὐκ ἐχρώμεθα
οὐδὲν τοπαράπαν· ἀλλὰ τόν γ' Ἀγύρριον

162. εἰ μὴ τοῦτ' ἀκριβωθήσεται. Cum futuro indicativi εἰ bene construitur, licet in altero membro verbum sit optativi modi cum particula ἄν. Euripides Hippol. 484.

ἦ τ' ἄρ' ἂν ὀψέ γ' ἄνδρες ἐξεύροιεν ἄν,
εἰ μὴ γυναῖκες μηχανὰς εὑρήσομεν.

In Philemonis versibus e Rhodia, quos protuli ad Pl. 1064. bene legeretur:

εἰ πάντες ἀποθανούμεθ', οἷς μὴ γίγνεται
ἃ βουλόμεσθα, πάντες ἀποθανοίμεθ' ἄν.

Sed præstat eo in loco codicis fidem sequi.

167. δι' Ἐπίγονόν γ' ἐκεῖνον. Sic optime bini codd. Vulgo μὰ Δί', Ἐπίγονόν γ' ἐκεῖνον, sine sensu. μὰ repetiit oscitabundus alius librarius e v. 158.

169. ἄπερρε καὶ σύ, καὶ κάθησ'—Sic libri omnes, nisi quod mendose in codd. ut in primariis editt. est κάθησθ'— Sollicitandum non erat καὶ σύ, quod optime habet, nec cum Marklando ad Eurip. Suppl. 1181. legendum, ἄπερρε, χ' ἥσυχος κάθησ' ἐντευθενί. In hanc cogitationem non incidisset vir optimus, si Comici editione usus fuisset, quæ personas recte distinctas, uti nunc primum conspiciuntur, exhibuisset. Mulieri ix. hæc dicit Praxagora: quia vero mulieri viii. jam dixerat v. 144. σὺ μὲν βάδιζε, καὶ κάθιζ'· οὐδὲν γὰρ εἶ. Huic, quæ post illam pro concione verba facere temere aggressa est, ait: καὶ σύ, *et tu quoque, ut prior illa, facesse hinc.*

173. ἐμοίγ' ἴσον. Perperam vulgo ἐμοὶ δ' ἴσον. Vide not. ad Lys. 739.

175. ἅπαντα βαρέως πράγματα. Inconcinne in utroque codice, ἅπαντα πράγματα βαρέως.

178. γίγνεται est in primariis editt. et in binis codd. Nescio cujus editoris libidine vulgo legatur γίνεται.

πονηρὸν ἡγούμεσθα· νῦν δέ, χρωμένων,
ὁ μὲν λαβὼν ἀργύριον, ὑπερεπῄνεσεν·
ὁ δ' οὐ λαβών, εἶναι θανάτου φήσ' ἀξίους
τοὺς μισθοφορεῖν ζητοῦντας ἐν τῇ 'κκλησίᾳ.
Γυ. α'. νὴ τὴν Ἀφροδίτην, εὖγε ταυταγὶ λέγεις.
Πρ. τάλαιν', Ἀφροδίτην ὠνόμασας. χαρίεντά γ' ἂν
ἔδρασας, εἰ τοῦτ' εἶπες ἐν τῇ 'κκλησίᾳ.
Γυ. α'. ἀλλ' οὐκ ἂν εἶπον.
Πρ. μηδ' ἐθίζου νῦν λέγειν.
Τὸ συμμαχικὸν αὖ τοῦθ', ὅτ' ἐσκοπούμεθα,
εἰ μὴ γένοιτ', ἀπολεῖν ἔφασκον τὴν πόλιν·
ὅτε δὴ δ' ἐγένετ', ἤχθοντο· τῶν δὲ ῥητόρων
ὁ ταῦτ' ἀναπείσας εὐθὺς ἀποδρὰς ᾤχετο.

192. ἀλλ' οὐκ ἂν εἶπον. Sic bene uterque cod. Perperam impressi οὐκ ἂν εἶπω. Quum dixisset Praxagora: *Lepida vero et jocosa nobis faceres, in concione si id diceres,* respondet mulier: *At non dicerem,* ἀλλ' οὐκ ἂν εἶπον. Unde liquet bene me in superiore versu pro vulgato εἶπας, reposuisse εἶπες.

195. ὅτε δὴ δ' ἐγένετ'—Sic bene ambo codd. Vulgo ὅτε δή γ'—

196. ὁ ταῦτ' ἀναπείσας—In Cononem hoc minime cadere mihi videtur. Totus hic locus admodum obscurus est ob monumentorum historicorum penuriam. v. 199. Κορινθίοις ἄχθεσθε. Legendum credo ἤχθεσθε: maxime si, ut Palmerio videtur, edita fuit hæc fabula post initam Atheniensibus cum Corinthiis, Argivis et Bœotis contra Lacedæmonios societatem. Præterea manifesta est oppositio temporum quibus diversimode erga se invicem affecti erant Corinthii et Athenienses quæ nulla esset, si ἄχθεσθε in præsenti retineretur. V. 201. sensus hic esse videtur: *Argivus antea rudis audiebat: nunc vero Hieronymus rerum peritus esse comperitur.* Quibus in verbis rursus est oppositio opinionis quæ antea obtinuerat, et illius quæ tum fovebatur de Argivis. Proinde Hieronymus ille Argivus fuerit, atque diversus ab eo cujus meminit Diodorus Lib. xiv. cap. 81. qui Atheniensis erat. Porro qui sequuntur duo versus Cimmeriis tenebris involuti sunt; nec dubito quin eorum scriptura depravata sit. Vulgo legitur ἀλλ' ὀρίζεται. In membr. vero, ut in edit. B. Juntæ, ἀλλ' οὐχ ὀρίζεται. Concedamus negationem inepte a librario additam fuisse; tamen sensum quem e vulgatis Faber elicuit, ea neutiquam admittunt: *Sed eam excludit Thrasybulus ipse.* Nec ὀρίζω nec ὀρίζομαι *excludendi* significatione usquam occurrit. Multo meliorem lectionem dat alter Regius, cui facile est sequentem versum accommodare: ἀλλ' οὐ χρῄζετε. Bini versus itaque sic legi possint:

σωτηρία παρέκυψεν· ἀλλ' οὐ χρῄζετε,
Θρασύβουλον αὐτὸν οὐχὶ παρακαλούμενοι.

Et hoc quidem in versione secutus sum: at in re obscura et admodum incerta emendationem meam in textum inferre veritus fui, quo recipietur olim, si eruditorum virorum trium aut quatuor, quorum est hac de re sententiam ferre, calculo comprobabitur. Thrasybulus autem hic intelligitur nobilis ille Atheniensium libertatis vindex, sive suadeat Comicus civibus suis, ut eum, forte tum absentem, arcessant et reipublicæ præficiant, sive metonymice Thrasybuli nomine quemvis alium significare velit popularis status defensorem, qui rempublicam tutam ab omni periculo præstare possit. Nec priori interpretationi repugnat temporum ratio. Nam si, juxta Palmerium, prodiit hæc fabula postquam Conon a Tiribazo in vincula conjectus est, id est post annum 3. Ol. xcvi. nihil obstat quin ipsum Thrasybulum hic intelligamus, qui quarto post anno demum ab Aspendiis interfectus fuit, scilicet anno 3. Ol. xcvii. Vide Diodorum l. xiv. cap. 99.

ναῦς δὴ καθέλκειν τῷ πένητι μὲν δοκεῖ·
τοῖς πλουσίοις δὲ καὶ γεωργοῖς οὐ δοκεῖ.
Κορινθίοις ἄχθεσθε· κἀκεῖνοί γέ σοι
νῦν εἰσὶ χρηστοὶ, καὶ σὺ νῦν χρηστὸς γενοῦ.
Ἀργεῖος ἀμαθὴς, ἀλλ' Ἱερώνυμος σοφός·
σωτηρία παρέκυψεν, ἀλλ' ὀρίζεται
Θρασύβουλος αὐτὸς οὐχὶ παρακαλούμενος.

Γυ. α'. ὡς ξυνετὸς ἀνήρ.

Πρ. νῦν καλῶς ἐπῄνεσας.
Ὑμεῖς γ' ἄρ' ἔστ', ὦ δῆμε, τούτων αἴτιοι.
τὰ δημόσια γὰρ μισθοφοροῦντες χρήματα,
ἰδίᾳ σκοπεῖθ' ἕκαστος, ὅ τι τις κερδανεῖ·
τὸ δὲ κοινὸν, ὥσπερ Αἴσιμος, κυλίνδεται.
ἢν οὖν ἐμοὶ πείθησθε, σωθήσεσθ' ἔτι.
ταῖς γὰρ γυναιξὶ φημὶ χρῆναι τὴν πόλιν
ἡμᾶς παραδοῦναι. καὶ γὰρ ἐν ταῖς οἰκίαις,
ταύταις ἐπιτρόποις καὶ ταμίαισι χρώμεθα.

Γυ. β'. εὖ γ', εὖ γε, νὴ Δί', εὖ γε· λέγε, λέγ', ὦ 'γαθέ.

Πρ. Ὡς δ' εἰσὶν ἡμῶν τοὺς τρόπους βελτίονες,
ἐγὼ διδάξω. πρῶτα μὲν γὰρ τἄρια
βάπτουσι θερμῷ κατὰ τὸν ἀρχαῖον νόμον
ἁπαξάπασαι· κοὐχὶ μεταπειρωμένας
ἴδοις ἂν αὐτάς. ἡ δ' Ἀθηναίων πόλις,
εἰ τοῦτο χρηστῶς εἶχεν, οὐκ ἂν ἐσώζετο,
εἰ μή τι καινὸν ἄλλο περιειργάζετο;
καθήμεναι φρύγουσιν, ὥσπερ καὶ προτοῦ.
ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρουσιν, ὥσπερ καὶ προτοῦ.
τὰ Θεσμοφόρι' ἄγουσιν, ὥσπερ καὶ προτοῦ.
τοὺς ἄνδρας ἐπιτρίβουσιν, ὥσπερ καὶ προτοῦ.
μοιχοὺς ἔχουσιν ἔνδον, ὥσπερ καὶ προτοῦ·

207. σκοπεῖθ'—Vulgo σκοπεῖσθ', quod retineri debebat. In binis codd. σκοπεῖς. Membr. ὅτι τί κερδανεῖς. Alter, ὅτι τί κερδανεῖ.

211. ἡμᾶς παραδοῦναι. Sic bini codd. et editio Bern. Juntæ. Perperam vulgo ὑμᾶς, quum sequatur χρώμεθα, et mox rursus ἡμῶν.

216. βάπτουσι, πλύνουσιν. Schol. et ex eo Suidas.

219. χρηστῶς. ἀντὶ τοῦ φυλακτικῶς. Ἀριστοφάνης·—ἀντὶ τοῦ, ἐφυλάσσετο τὸν ἀρχαῖον νόμον, καὶ μὴ ἐπολυπραγμόνει, καὶ τὰς καινὰς ἔφερε (l. εἰσέφερε) πολιτείας. Verba sunt Suidæ, qui hunc locum profert, *non in iis quæ hodie exstant fabulis* reperiendum, ut Kustero videbatur.

224. Parasitus in Plauti Menæchmis iv. 1. roganti mulieri, quid sibi cum marito sit agendum, respondet:

αὐτοῖς παροψωνοῦσιν, ὥσπερ καὶ προτοῦ.
τὸν οἶνον εὔζωρον φιλοῦσ', ὥσπερ προτοῦ.
βινούμεναι χαίρουσιν, ὥσπερ καὶ προτοῦ.
ταύταισιν οὖν, ὦνδρες, παραδόντες τὴν πόλιν,
μὴ περιλαλῶμεν, μηδὲ πυνθανώμεθα,
τί ποτ' ἄρα δρᾶν μέλλουσιν, ἀλλ' ἁπλῷ τρόπῳ
ἐῶμεν ἄρχειν, σκεψάμενοι ταυτὶ μόνα·
ὡς τοὺς στρατιώτας πρῶτον οὖσαι μητέρες
σώζειν μάλ' ἐπιθυμοῦσιν· εἶτα σιτία
τίς τῆς τεκούσης μᾶλλον ἐπιπέμψειεν ἄν;
χρήματα πορίζειν εὐπορώτατον γυνή·
ἄρχουσά τ' οὐκ ἂν ἐξαπατηθείη ποτέ.
αὐταὶ γάρ εἰσιν ἐξαπατᾶν εἰθισμέναι.
τὰ μὲν ἄλλ' ἐάσω· ταῦτα δ' ἂν πείθησθέ μοι,
εὐδαιμονοῦντες τὸν βίον διάξετε.

Γυ. α'. εὖ γ', ὦ γλυκυτάτη Πραξαγόρα, καὶ δεξιῶς.
πόθεν, ὦ τάλαινα, ταῦτ' ἔμαθες οὕτω καλῶς;

Πρ. ἐν ταῖσι φυγαῖς μετὰ τἀνδρὸς ᾤκησ' ἐν Πνυκί·
ἔπειτ' ἀκούουσ' ἐξέμαθον τῶν ῥητόρων.

Γυ. α'. οὐκ ἐτὸς ἄρ', ὦ μέλ', ἦσθα δεινὴ καὶ σοφή·
καί σε στρατηγεῖν αἱ γυναῖκες αὐτόθεν
αἱρούμεθ', ἢν ταῦθ', ἁπινοεῖς, κατεργάσῃ.
ἀτὰρ ἢν Κέφαλός σοι λοιδορῆται προσφθαρείς,

226. αὐτοῖς παροψωνοῦσιν. Id est τοῖς μοιχοῖς. Positum αὐτοῖς, pro αὐτῶν χάριν. Vide not. ad Ran. 615. Vulgo male legitur αὐταῖς. *Levissima mutatione* emendationem tentabat Kusterus, αὐταί. At ego leviori, αὐτοῖς. Græca non adtigit ingeniosus Faber, sed sensum perspexit: *in obsonando fallunt. Gallice dicimus:* ELLES FERRENT LA MULE. *Adde,* MŒCHORUM GRATIA.

231. τί ποτ' ἄρα. Sic bini codd. et primariæ editt.

234. σώζειν μάλ' ἐπιθυμοῦσιν. Sic bene Scaliger. Media vocula vulgo omissa cum versus labe. In binis codd. σώζουσιν ἐπιθυμοῦσιν, constantibus quidem numeris, sed corrupta sententia.

239. Vulgo sic legitur hic versus: τὰ δ' ἄλλ' ἐάσω· ταῦτα κἂν πείθησθέ μοι. Istud κἂν mendosum est, cui hic nullus locus esse potest. Scripserat poëta:

τὰ μὲν ἄλλ' ἐάσω· ταῦτα δ' ἂν πείθησθέ μοι.

243. ἐν Πνυκί. Sic bini codd. recte. Vulgo ἐν Πυκνί. Vide not. ad Thesm. 658. μετὰ τἀνδρὸς etiam in binis codd. scriptum est, quod jam reposueram antequam eos inspexissem. Articulum hic prorsus flagitat Atticismi ratio. Supra v. 48. παρὰ τἀνδρός. Perperam in altero cod. ᾤκισ'.

246. καί σε στρατηγεῖν. Sic bini codd. et editio Bern. Juntæ. Vulgo στρατηγόν.

248. προσφθαρεὶς, *accedens.* φθείρεσθαι Atticis scriptoribus significat *ire, venire,* sed in malam partem semper accipitur, de iis qui cum suo aut aliorum malo vel damno *eunt* aut *vagantur.* Noster Av. 916.

ἀτὰρ, ὦ πόνηρε, κατὰ τί δεῦρ' ἀνεφθάρης;

Pac. 72.

ἐχθὲς δὲ μετὰ ταῦτ' ἐκφθαρεὶς οὐκ οἶδ' ὅποι.

πῶς ἀντερεῖς πρὸς αὐτὸν ἐν τῇ 'κκλησίᾳ;
Πρ. φήσω παραφρονεῖν αὐτόν.
Γυ. α'. ἀλλὰ τοῦτό γε
ἴσασι πάντες.
Πρ. ἀλλὰ καὶ μελαγχολᾶν.
Γυ. α'. καὶ τοῦτ' ἴσασιν.
Πρ. ἀλλὰ καὶ τὰ τρυβλία
κακῶς κεραμεύειν, τὴν δὲ πόλιν εὖ καὶ καλῶς.
Γυ. α'. τί δ', ἢν Νεοκλείδης ὁ γλάμων σε λοιδορῇ;
Πρ. τούτῳ μὲν ἂν εἴποιμ' ἐς κυνὸς πυγὴν ὁρᾶν.
Γυ. α'. τί δ', ἢν ὑποκρούσωσί σε;
Πρ. προσκινήσομαι,
ἅτ' οὐκ ἄπειρος οὖσα πολλῶν κρουμάτων.
Γυ. α'. ἐκεῖνο μόνον ἄσκεπτον, ἤν σε τοξόται
ἕλκωσιν, ὅ τι δράσεις ποτ'.
Πρ. ἐξαγκωνιῶ

Demosthenes c. Midiam p. 560. ἀλλὰ δεινοί τινές εἰσιν φθείρεσθαι πρὸς τοὺς πλουσίους, καὶ παρεῖναι, καὶ μαρτυρεῖν. Bene Reiskius interpretatur: *cum contentione, quasi certatim, concurrere, ruere, ferri ad divites, ad horum divitum fraudem pestemque.* Plura de hujus verbi diversis significationibus vide Misc. Observatt. tom. iv. p. 451.

255. Vulgo legitur: τούτῳ μὲν εἶπον ἐς κυνὸς πυγὴν ὁρᾶν. Quod significat, *huic quidem dixi*, sententia repugnante. Faber vertit, *huic ego dicam*: ad sensum recte, sed non ex Græcis. Jamdudum sinceram poëtæ manum restitueram: τούτῳ μὲν ἂν εἴποιμ'. Emendationem hanc plane confirmavit alter Regius, in quo perspicue scriptum, τούτῳ μὲν εἴποιμ', male omissa particula potentiali, qua in re tot jam librariorum socordiæ exempla enotavi, ut pigeat crambem hanc recoquere. Nisi quis prorsus Attici sermonis imperitus sit, statim animadvertit a Comico non aliter scribi potuisse. Mendosa impressorum lectione usus est nuper Parisinus Professor in nota ad Sophoclis Aj. 183. ubi pro solito suo more ineptissime nugatur:

πεπλάνητ' ἐκεῖνος, καὶ φρένας κούφας ἔχει.

Notam illam alibi ad examen revocabo: nunc unica observatione defungar. Nihil verius est, quam quod alicubi ait Dawesius, apud solos poëtas certam reperiri sermonis Attici normam. Hos ab infinitis corruptelis, quibus scatent oratores, vix apud eos animadversis, incolumes præstitit metrorum ratio. Æschinis orationem c. Timarchum hisce forte diebus legebam, cujus statim initio offendit me solœcismus, quem librarii imperitiæ deberi neminem fugiet, qui cum Aristophane familiaritatem contraxerit. προσήκειν δ' ἔγωγε νομίζω, ὅταν μὲν νομοθετῶμεν, τοῦθ' ἡμᾶς σκοπεῖν, ὅπως καλῶς ἔχοντας καὶ συμφέροντας νόμους τῇ πολιτείᾳ ΘΗΣΟΙΜΕΘΑ. Certum est oratorem scripsisse ΘΗΣΟΜΕΘΑ. Horum θησοίμεθα, θησόμεθα, in versu vix fieri posset, ut alterum in alterius locum irrepsisset salva metri lege, cujus indicio fraus detegeretur. At in solutæ orationis scriptore ad ista non advertunt, qui singulorum græcorum vocabulorum significationem norunt, græci tamen sermonis proprietatem et indolem ignorant.

256. προσκινήσομαι. In Lys. 227. κακῶς παρέξω, κοὐχὶ προσκινήσομαι. Jocus est in ambiguo. ὑποκρούειν *pulsare* significat, *verberare*; sed et verbum est palæstræ venereæ, *subagitare*. Quod priori sensu mulier dixerat, altero Praxagora accipit, ideo respondet προσκινήσομαι.

259. ἕλκωσιν, *trahere velint*. Di-

ὡδί· μέση γὰρ οὐδέποτε ληφθήσομαι.
Γυ. α'. ἡμεῖς δέ γ', ἢν αἴρωσ', ἐᾶν κελεύσομεν.
Γυ. β'. ταυτὶ μὲν ἡμῖν ἐντεθύμηται καλῶς·
ἐκεῖνο δ' οὐ πεφροντίκαμεν, ὅτῳ τρόπῳ
τὰς χεῖρας αἴρειν μνημονεύσομεν τότε.
εἰθισμέναι γὰρ ἐσμὲν αἴρειν τὰ σκέλη.
Πρ. χαλεπὸν τὸ πρᾶγμ'· ὅμως δὲ χειροτονητέον
ἐξωμισάσαις τὸν ἕτερον βραχίονα.
ἄγε νυν ἀναστέλλεσθ' ἄνω τὰ χιτώνια·
ὑποδεῖσθε δ' ὡς τάχιστα τὰς Λακωνικάς,
ὥσπερ τὸν ἄνδρα θεᾶσθ', ὅτ' εἰς ἐκκλησίαν
μέλλοι βαδίζειν, ἢ θύραζ' ἑκάστοτε.
ἔπειτ', ἐπειδὰν ταῦτα πάντ' ἔχῃ καλῶς,
περιδεῖσθε τοὺς πώγωνας. ἡνίκ' ἂν δέ γε
τούτους ἀκριβώσητε περιηρμοσμέναι,
καὶ θαἰμάτια τἀνδρεῖά γ', ἅπερ ἐκλέψατε,
ἐπαναβάλεσθε, κᾆτα ταῖς βακτηρίαις
ἐπερειδόμεναι βαδίζετ', ᾄδουσαι μέλος
πρεσβυτικόν τι, τὸν τρόπον μιμούμεναι
τὸν τῶν ἀγροίκων.
Γυ. β'. εὖ λέγεις· ἡμεῖς δέ γε
προΐωμεν αὐτῶν. καὶ γὰρ ἑτέρας οἴομαι
ἐκ τῶν ἀγρῶν εἰς τὴν Πνύχ' ἥξειν ἄντικρυς
γυναῖκας.
Πρ. ἀλλὰ σπεύσαθ', ὡς εἴωθ' ἐκεῖ
τοῖς μὴ παροῦσιν ὀρθρίως ἐς τὴν Πνύκα,

verso sensu ἐξαγκωνίζεσθαι apud Diodorum occurrit L. xiii. cap. 27. ubi a Wesselingio illustratur.

265. αἴρειν τὰ σκέλη. In Lys. 229. οὐ πρὸς τὸν ὄροφον ἀνατενῶ τὰς Περσικάς. Quid sit *tollere pedes*, ostendit versu illo Ovidius de A. A. iii. 775.

Milanion humeris Atalantes crura ferebat.

Gons. de Salas ad Petron. cap. 55. ubi plura dabunt alii interpretes.

268. τὰ χιτώνια male redditum in versione per *vestes*. Verti debuit, *tunicas succingite*. Hunc locum explicat Oct. Ferrarius de Re Vestiaria Partis ii. Lib. iv. p. 149. seqq.

275. τἀνδρεῖά γ' ἅπερ. Perperam vulgo τἀνδρεῖα τάπερ. In binis codd. τἀνδρεῖα θ' ἅπερ. Articulo præpositivo ὁ vice relativi ὅς, Tragici quandoque utuntur, Aristophanes nunquam; ut nec eodem articulo utitur vice pronominis οὗτος vel αὐτός, quod observavi ad Pl. 44. ubi male excusum ὅς pro ὁ.

276. ἐπαναβάλεσθε. Sic bene alter Reg. Sed sine codicis ope tolli poterat editionum menda ἐπαναβάλλεσθε. Hunc locum jam emendaverat Toupius ad Suidam i. 146.

282. σπεύσαθ'. Vulgo corrupto metro σπεύσασθ', quod etiam sine codice emendari poterat. Illud est in altero Reg.

ὑπαποτρέχειν ἔχουσι μηδὲ πάτταλον.
Χο. ὥρα προβαίνειν, ὦνδρες, ἡμῖν ἐστι. τοῦτο γὰρ χρὴ
μεμνημένας ἀεὶ λέγειν, ὡς μή ποτ' ἐξολίσθῃ,
ἡμᾶς. ὁ κίνδυνος γὰρ οὐχὶ μικρὸς, ἢν ἁλῶμεν
ἐνδυόμεναι κατὰ σκότον τόλμημα τηλικοῦτον.
Ημ. χωρῶμεν εἰς ἐκκλησίαν, ὦνδρες· ἠπείλησε γὰρ
ὁ Θεσμοθέτης, ὃς ἂν μὴ πρῴ πάνυ τοῦ κνέφους
ἥκῃ κεκονιμένος, βλέπων ὑπότριμμα,
στέργων σκοροδάλμῃ, μὴ δώσειν τὸ τριώβολον.
ἀλλ', ὦ Χαριτιμίδη, καὶ Σμίκυθε, καὶ Δράκης,

284. μηδὲ πάτταλον. Sic etiam bini codd. nec sollicitari debet. πασσάλην, quod a poëtæ manu esse suspicari quis possit, occurrit Vesp. 91. diverso modo constructum :

ὕπνου δ' ὁρᾷ τῆς νυκτὸς οὐδὲ πασσάλην.

Vide Pierson. ad Mœrin p. 360.

287. ἡμᾶς. Pronomen hoc non pendet ab ἐξολίσθῃ. Ordo est : τοῦτο γὰρ χρὴ μεμνημένας ἡμᾶς ἀεὶ λέγειν, ὡς μή ποτ' ἐξολίσθῃ.

288. ἐνδυόμεναι. Sic recte Faber. Vulgo ἐνδούμεναι, quod nihili est.

290. ὃς ἂν μὴ πρῴ—Sic bini codd. recte. Vulgo ὡς ἄν. Fabri certissima emendatio in novissima Batava recepta fuit.

291. κεκονιμένος. Sic bene uterque cod. ut legi volebat Kusterus. Minus bene vulgo κεκονισμένος.

292. μὴ δώσειν τὸ τριώβολον. Articulum, qui in impressis omissus est, exhibent ambo codd.

293. Sic in primariis editt. legitur hic versus, ut et in membr.

ἀλλ' ὦ χάριτι μία ἢ καὶ σμίκυθε καὶ δράκη.

In recentioribus vero alia syllabarum distinctio, quam exhibet etiam alter Regius :

ἀλλ' ὦ Χάρι τιμία, ἢ καὶ Σμίκυθε, καὶ Δράκη.

Depravatam scripturam alii aliter restituere tentarunt, sed pariter omnes luserunt operam. Literis capitalibus, quæ olim solæ in usu erant, ista scribas, et verum facile deprehendes nomen :

ΑΛΛΩΧΑΡΙΤΙΜΙΔΗΚΑΙ.

Perperam Α aut scriptum, aut lectum fuit pro Δ, quod millies contigisse tironibus jam notum, cujusque rei exemplum enotavi ad Thesm. 456. Scriptum erat in antiquioribus libris Ω ΧΑΡΙΤΙΜΙΔΗ ΚΑΙ. Hoc certissimum est. Bisetus emendabat ὦ Χαριτιμία, ἢ καὶ— Sed Fabrum merito offendit istud ἢ, quod quid sibi velit, ne Bisetus ipse dixerit. Proinde reponebat ille, longius a vestigiis scripturæ veteris recedens :

ἀλλ' ὦ Χαρίδημε, καὶ Σμίκυθε, καὶ σὺ Δράκη.

Pronomen σὺ inserebat, minime dubius quin ante literas δρ produci posset, sicque bonum senarium Comico se restituisse arbitrabatur. Sed fallebatur in omnibus. Nam ut in μικρὸς, σμικρὸς prima semper producitur, ita derivata inde nomina propria Σμίκυθος, Σμικυθίων, Σμικύθη prima longa semper efferuntur. Equit. 969.

χρυσοῦ | διά | ξους Σμι | κυθην | και κυ | ριον.

Vides quam facile erat mendam illam eluere, modo quis recta methodo usus fuisset. Hac occasione ridiculum errorem ostendam, quo obscuratur lex Attica ab Æschine prolata in Orat. c. Timarchum p. 23. edit. Cantabrig. Τῶν ῥητόρων ἐάν τις λέγῃ ἐν βουλῇ ἢ ἐν δήμῳ περὶ τοῦ εἰσφερομένου, μὴ χωρὶς περὶ ἑκάστου, ἢ δὶς περὶ τοῦ αὐτοῦ ὁ αὐτὸς τοῖς αὐτοῖς, ἢ λοιδορῆται, ἢ κακῶς ἀγορεύῃ τινὰ, ἢ ὑποκρούῃ, ἢ χρηματιζόντων μεταξὺ ΑΝΗΚΕΣΤΩΣ λέγῃ περὶ τῶν μὴ ἐπὶ τοῦ βήματος, ἢ παρακελεύηται, ἢ ἕλκῃ τὸν ἐπιστάτην ἀφειμένης τῆς ἐκκλησίας ἢ τῆς βουλῆς, κυριευέτωσαν οἱ πρόεδροι μέχρι πεντήκοντα δραχμῶν εἰς ἕκαστον ἀδίκημα ἐπιγράφειν τοῖς πράκτορσιν. Istud ΑΝΗΚΕΣΤΩΣ torsit interpretes, idque qui melius eorum explicare sibi visus est, nihil adtulit sani. Transpositæ literæ sunt librarii culpa : scribere debebat ΑΝΕΣΤΗΚΩΣ. Ut autem e diverticulo in viam revertar, observandum superest codicem utrumque exhibere Δράκης. Sic Lys. 254.

χώρει, Δράκης, ἡγοῦ βάδην.

ἔπου κατεπείγων σαυτὸν, προσέχων, ὅπως
μηδὲν παραχορδιεῖς, ὧν δεῖ σ' ἀποδεῖξαι·
ὅπως δὲ τὸ σύμβολον λαβόντες ἔπειτα πλη-
σίον καθεδούμεθ', ὡς ἂν χειροτονῶμεν
ἅπανθ', ὁπόσ' ἂν δέῃ τὰς ἡμετέρας φίλας.
καί τοι τί λέγω; φίλους γὰρ χρῆν μ' ὀνομάζειν.
Ημ. ὅρα δ' ὅπως ὠθήσομεν τούσδε τοὺς ἐξ ἄστεος
ἥκοντας, ὅσοι πρότου μὲν, ἡνίκ' ἐλθόντας ἔδει
λαβεῖν ὀβολὸν μόνον, κάθηντο λαλοῦντες·
νυνὶ δ' ἐνοχλοῦσ' ἄγαν. ἀλλ' οὐχὶ, Μυρωνίδης
ὅτ' ἦρχεν ὁ γεννάδας, οὐδεὶς ἂν ἐτόλμα
τὰ τῆς πόλεως διοικεῖν, ἀργύριον λαβών·
ἀλλ' ἧκεν ἕκαστος ἐν ἀσκιδίῳ φέρων
πιεῖν, ἅμα τ' ἄρτον, καὶ δύο κρομμύω,

295. ὅπως μηδὲν παραχορδιεῖς. Vulgo παραχορδιῇς, quod non solœcum modo, sed etiam barbarum est : dedissent saltem παραχορδίσῃς. Sed ὅπως cum futuro indicativi construi debet, ut jam sæpius monui, et παραχορδιεῖς ad certam Atticismi normam reposuissem, etiamsi alter Regius cum Suida id non subministrasset. In præc. versu bini codd. ut et Suidas et editio Bern. Juntæ, habent :

ἕπου κατεπείγων, σαυτῷ προσέχων, ὅπως.

quod Aldinæ lectioni κατεπείγων σαυτὸν, προσέχων—præferri debuit, et reponi velim.

299. χρῆν μ' ὀνομάζειν. Sic bini codd. et primariæ editt. In recentioribus pronomen omissum. Supra v. 296. in membr. et in editione Bern. Juntæ pro πλησίον est πλησία, quod Atticum et genuinum esse possit, ut πότερα pro πότερον. In editione Aldina, aliisque est πλησίοι. Male uterque cod. καθιδοῦμεν, et seq. v. ὅπως ἂν δέῃ.

300. Huic versui in membr. præfixa nota χορὸς ἕτερος, quod idem est ac ἡμίχορος : quæ nota versui etiam 289. præponi debuit. ὠθήσομεν est in membr. In altero ὀνήσομεν; vulgo ὠθήσομαι. In utroque τούσδε τοὺς ξένους. Melior est Aldina lectio τούσδε τοὺς ἐξ ἄστεως, modo ἄστεος per ο scribatur.

301. ἐλθόντας. Sic bini codd. Vulgo ἐλθόντ'.

302. In utroque cod. ut in editione Bern. Juntæ, pro vulgato ἐκάθηντο λαλοῦντες est κάθηντο λαλοῦσαι. Prius adsumi potuit; sed καθῆντο excudi debuit. Vide not. ad Thesm. 479.

305. ἀργύριον λαβών. Vulgo φέρων, quod poëta pro suo agnosci nolit, quum sequens versus in idem participium φέρων desinat, quæ librario causa fuit erroris. λαβὼν propriam in suam sedem revocavi. Vide 186. 187. 302. et 309. et confer not. ad v. 614.

307. ἄρτον, καὶ—Quod insertum exhibent impressi αὖ, non agnoscunt codd. In membr. δύω : recte alter δύο.

Quæ a binis Semichoris hic recitantur, nullam fere metri formam habere, recte observavit Dawesius, qui ea in xl. versiculos divisit, sibi antistrophice respondentes : quod ut procederet, necesse habuit quædam recidere, quædam inserere, alia immutare. Vix ego credam verba μὴ δώσειν τὸ τριώβολον, v. 292. glossema esse, quo carere sententia possit. In codd. distincti sunt postremi duo versus, ut vulgo :

ζητοῦσι λαβεῖν, ὅταν πράττωσί τι κοινὸν, ὥσπερ πηλοφοροῦντες.

Primus in utroque Semichoro versus asynartetus est ex dimetro iambico et dimetro trochaico catal. utque duo isti sibi congruunt, probabile est decem sequentes singulis singulos olim congruisse. Librariorum fraude luxata sunt metra, quæ cujusnam fuerint generis quum ignoremus, eorum restitutionem tentare temerarium esset. In altero Semichoro quædam deesse videntur. Prioris duo ultimi versus ad senariorum formam facile redigi possunt :

καὶ τρεῖς ἂν ἐλάας. νυνὶ δὲ τριώβολον
ζητοῦσι λαβεῖν, ὅταν πράττωσί τι κοινὸν,
ὥσπερ πηλοφοροῦντες.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ, ΑΝΗΡ ΤΙΣ, ΧΡΕΜΗΣ, ΧΟΡΟΣ, ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

Βλ. ΤΙ τὸ πρᾶγμα; ποῖ ποθ᾽ ἡ γυνὴ φρούδη ᾽στί μοι;
ἐπεὶ πρὸς ἕω νῦν γ᾽ ἔστιν· ἡ δ᾽ οὐ φαίνεται.
ἐγὼ δὲ κατάκειμαι πάλαι χεζητιῶν,
τὰς ἐμβάδας ζητῶν λαβεῖν ἐν τῷ σκότῳ
καὶ θοἰμάτιον· ὅτε δὴ δ᾽ ἐκεῖνο ψηλαφῶν
οὐκ ἐδυνάμην εὑρεῖν, ὁ δ᾽ ἤδη τὴν θύραν
ἐπεῖχε κρούων ὁ Κοπρεαῖος, λαμβάνω
τουτὶ τὸ τῆς γυναικὸς ἡμιδιπλοΐδιον,
καὶ τὰς ἐκείνης Περσικὰς ὑφέλκομαι.
ἀλλ᾽ ἐν καθαρῷ ποῦ, ποῦ τις ἂν χέσας τύχοι;
ἢ πανταχοῦ τοι νυκτός ἐστιν ἐν καλῷ.
οὐ γάρ με νῦν χέζοντά γ᾽ οὐδεὶς ὄψεται.
οἴμοι κακοδαίμων, ὅτι γέρων ὢν ἠγόμην
γυναῖχ᾽· ὅσας εἴμ᾽ ἄξιος πληγὰς λαβεῖν.
οὐ γάρ ποθ᾽ ὑγιὲς οὐδὲν ἐξελήλυθε
δράσουσ᾽. ὅμως δ᾽ οὖν ἐστιν ἀποπατητέον.
Αν. τίς ἐστιν; οὐ δήπου Βλέπυρος ὁ γειτνιῶν;
νὴ τὸν Δί᾽, αὐτὸς δῆτ᾽ ἐκεῖνος. εἰπέ μοι,

ἄπανθ᾽, ὁπόσ᾽ ἂν τὰς ἡμετέρας φίλας
δέῃ.
καί τοι τί λέγω; φίλους γὰρ ὀνομάζειν
μ᾽ ἐχρῆν.
Sed hoc nihil expedit.

315. ὅτε δὴ δ᾽ ἐκεῖνο. Perperam vulgo ὅτε δ᾽ ἤδ᾽ ἐκεῖνο: id est, ὅτε δὲ ἤδη ἐκεῖνο, ubi ultima in ἤδη eliditur, quæ elisionem non patitur. Recte in membran. scriptum, ut edidimus: in altero ὅτε δῆτ᾽ ἐκεῖνο. Sic supra 195. ὅτε δὴ δ᾽ ἐγένετ᾽, ἤχθοντο. Vesp. 121. vulgo etiam legitur ὅτε δὴ δὲ ταύταις ταῖς τελεταῖς οὐκ ὠφέλει. Necesse non est itaque rescribere ὅτε δ᾽ οὐδ᾽ ἐκεῖνο, quæ conjectura est Toupii ad Suidam iii. 312.

317. ὁ Κοπρεαῖος. Perperam codd. et B. Junta κοπρεαῖος.

319. ὑφέλκομαι. Perperam membr. ἐφέλκομαι: pejus alter ἀφειλόμην.

320. ἐν καθαρῷ, in loco *puro* ab hominibus. Horatius Epist. ii. 271.

Puræ sunt plateæ, nihil ut meditantibus obstet.

Significandi vim explicat Apollonius iii. 1201.

ἀλλ᾽ ὅτε δὴ ἴδε χῶρον, ὅτις πάτου ἔκτοθεν ἦεν
ἀνθρώπων, καθαρῇσιν ὑπεύδιος εἰαμενῇσιν.

inde ἀποπατεῖν, quia alvum exoneraturi loca secreta quærere solent.

321. ἐστὶν ἐν καλῷ. Thesm. 292. ποῦ καθίζωμ᾽ ἐν καλῷ, τῶν ῥητόρων ἵν᾽ ἐξακούω;

328. νὴ τὸν Δί᾽, αὐτὸς δῆτ᾽ ἐκεῖνος. Perperam vulgo hæc verba Blepyro tribuuntur: alteri viro continuantur in

τί τοῦτό σοι τὸ πυῤῥόν ἐστιν; οὔ τι που
Κινησίας σου κατατετίληκέν ποθεν;
Βλ. οὔκ· ἀλλὰ τῆς γυναικὸς ἐξελήλυθα
τὸ κροκωτίδιον ἀμπισχόμενος, οὐνδύεται.
Αν. τὸ δ᾽ ἱμάτιόν σου ποῦ ᾽στιν;
Βλ. οὐκ ἔχω φράσαι.
ζητῶν γὰρ αὔτ᾽ οὐχ εὗρον ἐν τοῖς στρώμασιν.
Αν. εἶτ᾽ οὐδὲ τὴν γυναῖκ᾽ ἐκέλευσάς σοι φράσαι;
Βλ. μὰ τὸν Δί᾽· οὐ γὰρ ἔνδον οὖσα τυγχάνει.
ἀλλ᾽ ἐκτετρύπηκεν λαθοῦσά μ᾽ ἔνδοθεν·
ὃ καὶ δέδοικα μή τι δρᾷ νεώτερον.
Αν. νὴ τὸν Ποσειδῶ, ταυτὰ τοίνυν ἄντικρυς
ἐμοὶ πέπονθας. καὶ γὰρ, ᾗ ξύνειμ᾽ ἐγὼ,
φρούδη ᾽στ᾽, ἔχουσα θοἰμάτιον, οὐγὼ ᾽φόρουν·
κοὐ τοῦτο λυπεῖ μ᾽· ἀλλὰ καὶ τὰς ἐμβάδας.
οὔκουν λαβεῖν γ᾽ αὐτὰς ἐδυνάμην οὐδαμοῦ.
Βλ. μὰ τὸν Διόνυσον, οὐδ᾽ ἄρ᾽ ἔγωγε τὰς ἐμὰς
Λακωνικάς· ἀλλ᾽ ὡς ἔτυχον χεζητιῶν,
ἐς τὼ κοθόρνω τὼ πόδ᾽ ἐνθεὶς ἵεμην,

membr. recte. Sic Mysis in Terentii Andria iv. 5. 6.

Quem video? estne hic Crito sobrinus Chrysidis?
is est.

Eun. iii. 4. 7.

Sed quisnam a Thaïde exit?
is est, annon est? ipsus est.

329. τοῦτο τὸ πυῤῥόν. His significatur color muliebris pallæ qua indutus est Blepyrus; quam priusquam discernat ille nescio quis, Blepyrum quem rubentem conspicit, a Cinesia cinædo concacatum fuisse arbitratur. Adposita nomini Κινησίας in membran. nota, οὗτος μαλακός.

330. Ultima hujus versus vox Blepyro vulgo tribuitur, sic scripta, πόθεν; pro morata negatione, de qua vide not. ad Ran. 1455. Sed hic illa locum non habet, quum sequatur absoluta negatio οὐκ.

332. τὸ κροκωτίδιον. Sic omnino legendum, ne titubet versus. Vulgo cum metri labe τὸ κροκώτιον. Mendosius in utroque cod. τὸ κροκώδιον. Lys. 47.

τὰ κροκωτίδια, καὶ τὰ μύρα, καὶ περιβαρίδες.

οὐνδύεται. Sic bini codd. recte. Iidem etiam v. 341. οὐγὼ ᾽φόρουν, pro ὃ ἐνδύεται, et ὃ ἐγώ.

338. ὃ—Sic etiam bini codd. id est δι᾽ ὅ. Fallitur Faber legendum censens ᾧ. Vide quæ notavi ad Euripidis Hecubam 13. et Phœnissas 270. Apollonius i. 205.

ὃ καὶ μετεκρίνθημεν ἦε
πᾶσιν ἀριστεύεσκεν—

Similis sententiæ versus est in Euripidis Medea 37.

δέδοικα δ᾽ αὐτὴν, μή τι βουλεύσῃ νέον.

Ad quem vide quæ notavi. Sæpe νέον ponitur eodem sensu quo κακόν. Sic Bac. 358.

ἐξαιτώμεθα
ὑπέρ τε τούτου, καίπερ ὄντος ἀγρίου,
ὑπέρ τε πόλεως, τὸν θεὸν, μηδὲν νέον
δρᾶν.

342. κοὐ τοῦτο λυπεῖ μ᾽—Subauditur μόνον, cujus frequens est ellipsis. καὶ οὐ τοῦτο μόνον λυπεῖ με, ἀλλὰ καὶ—Mox v. 358. plena phrasis est: οὐδὲ τοῦτό με μόνον τὸ λυποῦν ἐστιν, ἀλλ᾽—

344. οὐδ᾽ ἄρ᾽ ἔγωγε τὰς ἐμάς. Vulgo οὐδ᾽ ἐγὼ γὰρ τὰς ἐμάς.

346. ἵεμην. Sic Regius alter optime. Vulgo ἵεμαι, quod triplici ex causa mendosum est. Prima, quia non constat

ἵνα μὴ 'γχέσαιμ' ἐς τὴν σισύραν· φανὴ γὰρ ἦν.
Αν. τί δῆτ' ἂν εἴη; μῶν ἐπ' ἄριστον γυνὴ
κέκληκεν αὐτὴν τῶν φίλων;
Βλ. γνώμην γ' ἐμήν.
οὔκουν πονηρά γ' ἐστὶν, ὅ τι κἄμ' εἰδέναι.
Αν. ἀλλὰ σὺ μὲν ἱμονιάν τιν' ἀποπατεῖς· ἐμοὶ δ'
ὥρα βαδίζειν ἐστὶν εἰς ἐκκλησίαν,
ἥνπερ λάβω θοἰμάτιον, ὅπερ ἦν μοι μόνον.
Βλ. κἄγωγ', ἐπειδὰν ἀποπατήσω· νῦν δ' ἐμοῦ
ἀχράς τις ἐγκλείσασ' ἔχει τὰ σιτία.
Αν. μῶν ἣν Θρασύβουλος εἶπε τοῖς Λακωνικοῖς;
Βλ. νὴ τὸν Διόνυσον, ἐνέχεται γοῦν μοι σφόδρα.
ἀτὰρ τί δράσω; καὶ γὰρ οὐδὲ τοῦτό με
μόνον τὸ λυποῦν ἐστιν, ἀλλ' ὅταν φάγω,
ὅποι βαδιεῖταί μοι τολοιπὸν ἡ κόπρος.
νῦν μὲν γὰρ οὗτος βεβαλάνωκε τὴν θύραν,
ὅστις ποτ' ἔστ' ἄνθρωπος Ἀχραδούσιος.
τίς ἂν οὖν ἰατρόν μοι μετέλθοι, καὶ τίνα;

temporum ratio: ὡς ἔτυχον χεζητιῶν, ἵεμαι. Sed hoc utcunque defendi posset, quia in narrationibus solent tempora variari. Secunda quia præsens ἵεμαι orationem solœcam reddit, sequente ἵνα cum optativo, quod sic nonnisi præteriti temporis verbo subjungi potest. Sed hoc negant etiam homines quidam, qui lexicon aliquod devorarunt, et ideo se græce doctissimos esse autumant. Denique quod nullum colorem recipit, hoc est: ἵεμαι metrum pessundat. Prima hujus verbi semper brevis est, nisi in temporibus quæ augentur, in quibus ι vi augmenti producitur. Sic Equit. 625.

εὐθὺς γὰρ αὐτοῦ κατόπιν ἐνθένδ' ἱέμην.

Hac occasione similem mendam, quam imprudens in Euripidis Bac. reliqui, tollam. Ibi v. 618. tetrameter est trochaicus, qui ut rectis incedat pedibus, sic legendus est:

ὅτε, ξίφος κελαινὸν ἁρπάσας, δόμων ἵετο.

Male in mea editione, ut in ceteris, legitur ἵεται.

350. Perperam hic versus alteri viro vulgo tribuitur. In altero R. ὅσον κἄμ' εἰδέναι.

352. εἰς ἐκκλησίαν. Vulgo inseritur articulus invito metro: cum neuter agnoscit codd.

354. νῦν δ' ἐμοῦ. Vulgo syllaba extra numerum excurrente, νυνὶ δέ μου. In altero R. est νῦν. Sic etiam a prima manu scriptum fuerat in membr. ubi post νῦν in vocum exigua intercapedine ἰ postmodo additum, et accentus super ῦ litura inductus. Sed mendæ, quales sunt istæ duæ postremæ, codicum non exspectant opem.

362. ἄνθρωπος Ἀχραδούσιος idem valet quod v. 317. ὁ κοπραῖος. Finxit autem a præcedenti ἀχρὰς gentile nomen, quasi a pago aliquo Attico. Ita Berglerus, haud improbabiliter. Pro vero tamen nomine hoc habet Stephanus, quem vide in Ἀχραδοῦς. Sæpe jocum petit e pagorum nominibus Comicus. Vide not. ad Ran. 426.

Prima in ἀχρὰς corripitur, et corripi etiam debet in derivato Ἀχραδούσιος. Vix credo licentiam hic obtinere posse, quæ in nominibus propriis conceditur: proinde scribendum censuerim:

νῦν μὲν γὰρ οὗτος βεβαλάνωκε τὴν θύραν,
ὅστις ποτ' ἔστ' ἄνθρωπος, ὡχραδούσιος.

ordine sic instituendo: νῦν μὲν γὰρ οὗτος ὁ Ἀχραδούσιος, ὅστις ποτ' ἔστ' ἄνθρωπος, βεβαλάνωκε τὴν θύραν.

τίς τῶν κατὰ πρωκτὸν δεινός ἐστι τὴν τέχνην;
ἆρ' οἶδ' Ἀμύνων· ἀλλ' ἴσως ἀρνήσεται.
Ἀντισθένη τις καλεσάτω πάσῃ τέχνῃ.
οὗτος γὰρ ἀνὴρ ἕνεκά γε στεναγμάτων
οἶδεν τί πρωκτὸς βούλεται χεζητιῶν.
ὦ πότνια Εἰλείθυι', μή με περιΐδῃς
διαῤῥαγέντα, μηδὲ βεβαλανωμένον,
ἵνα μὴ γένωμαι σκωραμὶς κωμῳδική.
Χρ. οὗτος, τί ποιεῖς; οὔ τι που χέζεις;
Βλ. ἐγώ;
οὐ δῆτ' ἔτι γε, μὰ τὸν Δί', ἀλλ' ἀνίσταμαι.
Χρ. τί δὲ τῆς γυναικὸς ἀμπέχει τὸ χιτώνιον;
Βλ. ἐν τῷ σκότῳ γὰρ τοῦτ' ἔτυχον ἔνδον λαβών.
ἀτὰρ πόθεν ἥκεις ἐτεόν;
Χρ. ἐξ ἐκκλησίας.
Βλ. ἤδη λέλυται γάρ;
Χρ. νὴ Δί' ὄρθριον μὲν οὖν.
καὶ δῆτα πολὺν ἡ μίλτος, ὦ Ζεῦ φίλτατε,
γέλων παρέσχεν, ἣν προσέῤῥαινον κύκλῳ.
Βλ. τὸ τριώβολον δῆτ' ἔλαβες;
Χρ. εἰ γὰρ ὤφελον.

364. τίς τῶν κατὰ πρωκτὸν δεινός ἐστι τὴν τέχνην. Sic distincte et perspicue scriptum in altero R. In membr. τῶν κατὰ πρωκτῶν mendose. At mendosius in impressis τῶν καταπρώκτων, quod sensu prorsus caret. Hujus loci emendationem tentavit Toupius, quem non frustra lector adiverit ad Suidam iii. 311. licet eruditissimi viri conjecturam non receperim, cui præstat codicis lectio. οἱ κατὰ πρωκτὸν sunt ii, qui circa partem illam occupantur, qui in ea operam suam ponunt, sicque non minus quam medici, innui possunt drauci, qua in ambiguitate consistit jocus.

366. Ἀντισθένη. Sic alter Reg. ut Suidas in χεζητιᾶν. Vulgo Ἀντισθένην.

367. οὗτος γὰρ ἀνήρ. Sic bini codd. et Suidas cum impressis. Scribi posset οὗτος γὰρ ὡνήρ, quod Toupius voluisse videtur. Sed ἀνὴρ sic, vel comite, vel absente pronomine, sine articulo tam sæpe apud Comicum occurrit, ut vix dubitem, quin id tulerit familiaris Atticorum sermo. Porro *notandum illud στεναγμάτων, quo festive adlusit Comicus ad τὸ στενὸν τοῦ πρωκτοῦ.* Verba sunt Toupii loco modo laudato.

374. Vulgo legitur τὸ τῆς γυναικὸς δ' ἀμπέχει χιτώνιον. In membran. τὸ τῆς γυναικὸς ἀμπέχῃ τριβώνιον. Paulo melius alter τί τῆς γυναικὸς ἀμπέχει τριβώνιον; Desideratur particula connexiva δὲ, quam alieno loco positam exhibent impressi. Legendum:

τί δὲ τῆς γυναικὸς ἀμπέχει τὸ χιτώνιον.

Primariæ editt. etiam τριβώνιον habent perperam. χιτώνιον, etsi nulla, quod sciam, veteris codicis auctoritate, bene repositum.

377. νὴ Δί'. Perperam vulgo νὴ τὸν Δί'. Articulum versus recipere gravatur, eumque ejecisset quilibet editor, nisi fungus aut stipes fuisset: eum neuter agnoscit codicum.

380. τὸ τριώβολον. Sic bini codd. et editio B. Juntæ. Perperam in aliis omissus est articulus.

ἵνα μὴ 'γχέσαιμ' ἐς τὴν σισύραν· φανὴ γὰρ ἦν.
Αν. τί δῆτ' ἂν εἴη; μῶν ἐπ' ἄριστον γυνὴ
κέκληκεν αὐτὴν τῶν φίλων;
Βλ. γνώμην γ' ἐμήν.
οὔκουν πονηρά γ' ἐστὶν, ὅ τι κἄμ' εἰδέναι.
Αν. ἀλλὰ σὺ μὲν ἱμονιάν τιν' ἀποπατεῖς· ἐμοὶ δ'
ὥρα βαδίζειν ἐστὶν εἰς ἐκκλησίαν,
ἥνπερ λάβω θοἰμάτιον, ὅπερ ἦν μοι μόνον.
Βλ. κἄγωγ', ἐπειδὰν ἀποπατήσω· νῦν δ' ἐμοῦ
ἀχράς τις ἐγκλείσασ' ἔχει τὰ σιτία.
Αν. μῶν ἣν Θρασύβουλος εἶπε τοῖς Λακωνικοῖς;
Βλ. νὴ τὸν Διόνυσον, ἐνέχεται γοῦν μοι σφόδρα.
ἀτὰρ τί δράσω; καὶ γὰρ οὐδὲ τοῦτό με
μόνον τὸ λυποῦν ἐστιν, ἀλλ' ὅταν φάγω,
ὅποι βαδιεῖταί μοι τολοιπὸν ἡ κόπρος.
νῦν μὲν γὰρ οὗτος βεβαλάνωκε τὴν θύραν,
ὅστις ποτ' ἔστ' ἄνθρωπος Ἀχραδούσιος.
τίς ἂν οὖν ἰατρόν μοι μετέλθοι, καὶ τίνα;

temporum ratio: ὡς ἔτυχον χεζητιῶν, ἴιμαι. Sed hoc utcunque defendi posset, quia in narrationibus solent tempora variari. Secunda quia præsens ἴιμαι orationem solœcam reddit, sequente ἵνα cum optativo, quod sic nonnisi præteriti temporis verbo subjungi potest. Sed hoc negant etiam homines quidam, qui lexicon aliquod devorarunt, et ideo se græce doctissimos esse autumant. Denique quod nullum colorem recipit, hoc est: ἴιμαι metrum pessundat. Prima hujus verbi semper brevis est, nisi in temporibus quæ augentur, in quibus ι vi augmenti producitur. Sic Equit. 625.

εὐθὺς γὰρ αὐτοῦ κατόπιν ἐνθένδ' ἵιμην.

Hac occasione similem mendam, quam imprudens in Euripidis Bac. reliqui, tollam. Ibi v. 618. tetrameter est trochaicus, qui ut rectis incedat pedibus, sic legendus est:

ἧπτο, ξίφος κελαινὸν ἁρπάσας, δόμων ἔσω.

Male in mea editione, ut in ceteris, legitur ἵεται.

350. Perperam hic versus alteri viro vulgo tribuitur. In altero R. ὅσον κἄμ' εἰδέναι.

352. εἰς ἐκκλησίαν. Vulgo inseritur articulus invito metro: cum neuter agnoscit codd.

354. νῦν δ' ἐμοῦ. Vulgo syllaba extra numerum excurrente, νυνὶ δέ μου. In altero R. est νῦν. Sic etiam a prima manu scriptum fuerat in membr. ubi post νῦν in vocum exigua intercapedine ὶ postmodo additum, et accentus super υ litura inductus. Sed mendæ, quales sunt istæ duæ postremæ, codicum non exspectant opem.

362. ἄνθρωπος Ἀχραδούσιος idem valet quod v. 317. ὁ κοπρεαῖος. Finxit autem a præcedenti ἀχρὰς gentile nomen, quasi a pago aliquo Attico. Ita Berglerus, haud improbabiliter. Pro vero tamen nomine hoc habet Stephanus, quem vide in Ἀχραδοῦς. Sæpe jocum petit e pagorum nominibus Comicus. Vide not. ad Ran. 426.

Prima in ἀχρὰς corripitur, et corripi etiam debet in derivato Ἀχραδούσιος. Vix credo licentiam hic obtinere posse, quæ in nominibus propriis conceditur: proinde scribendum censuerim:

νῦν μὲν γὰρ οὗτος βεβαλάνωκε τὴν θύραν,
ὅστις ποτ' ἔστ' ἄνθρωπος, ὡχραδούσιος.

ordine sic instituendo: νῦν μὲν γὰρ οὗτος ὁ Ἀχραδούσιος, ὅστις ποτ' ἔστ' ἄνθρωπος, βεβαλάνωκε τὴν θύραν.

τίς τῶν κατὰ πρωκτὸν δεινός ἐστι τὴν τέχνην;
ἆρ' οἶδ' Ἀμύνων· ἀλλ' ἴσως ἀρνήσεται.
Ἀντισθένη τις καλεσάτω πάσῃ τέχνῃ.
οὗτος γὰρ ἀνὴρ ἕνεκά γε στεναγμάτων
οἶδεν τί πρωκτὸς βούλεται χεζητιῶν.
ὦ πότνια Εἰλείθυι', μή με περιίδῃς
διαρραγέντα, μηδὲ βεβαλανωμένον,
ἵνα μὴ γένωμαι σκωραμὶς κωμῳδική.
Χρ. οὗτος, τί ποιεῖς; οὔ τι που χέζεις;
Βλ. ἐγώ;
οὐ δῆτ' ἔτι γε, μὰ τὸν Δί', ἀλλ' ἀνίσταμαι.
Χρ. τί δὲ τῆς γυναικὸς ἀμπέχει τὸ χιτώνιον;
Βλ. ἐν τῷ σκότῳ γὰρ τοῦτ' ἔτυχον ἔνδον λαβών.
ἀτὰρ πόθεν ἥκεις ἐτεόν;
Χρ. ἐξ ἐκκλησίας.
Βλ. ἤδη λέλυται γάρ;
Χρ. νὴ Δί' ὄρθριον μὲν οὖν.
καὶ δῆτα πολὺν ἡ μίλτος, ὦ Ζεῦ φίλτατε,
γέλων παρέσχεν, ἣν προσέρραινον κύκλῳ.
Βλ. τὸ τριώβολον δῆτ' ἔλαβες;
Χρ. εἰ γὰρ ὤφελον.

364. τίς τῶν κατὰ πρωκτὸν δεινός ἐστι τὴν τέχνην. Sic distincte et perspicue scriptum in altero R. In membr. τῶν κατὰ πρωκτῶν mendose. At mendosius in impressis τῶν καταπρώκτων, quod sensu prorsus caret. Hujus loci emendationem tentavit Toupius, quem non frustra lector adiverit ad Suidam iii. 311. licet eruditissimi viri conjecturam non receperim, cui præstat codicis lectio. οἱ κατὰ πρωκτὸν sunt ii, qui circa partem illam occupantur, qui in ea operam suam ponunt, sicque non minus quam medici, innui possunt drauci, qua in ambiguitate consistit jocus.

366. Ἀντισθένη. Sic alter Reg. ut Suidas in χεζητιῶν. Vulgo Ἀντισθένην.

367. οὗτος γὰρ ἀνήρ. Sic bini codd. et Suidas cum impressis. Scribi posset οὗτος γὰρ ὡνήρ, quod Toupius voluisse videtur. Sed ἀνὴρ sic, vel comite, vel absente pronomine, sine articulo tam sæpe apud Comicum occurrit, ut vix dubitem, quin id tulerit familiaris Atticorum sermo. Porro *notandum illud στεναγμάτων, quo festive adlusit Comicus ad τὸ στενὸν τοῦ πρωκτοῦ.* Verba sunt Toupii loco modo laudato.

374. Vulgo legitur τὸ τῆς γυναικὸς δ' ἀμπέχει χιτώνιον. In membran. τὸ τῆς γυναικὸς ἀμπέχῃ τριβώνιον. Paulo melius alter τί τῆς γυναικὸς ἀμπέχει τριβώνιον; Desideratur particula connexiva δὲ, quam alieno loco positam exhibent impressi. Legendum:

τί δὲ τῆς γυναικὸς ἀμπέχει τὸ χιτώνιον.

Primariæ editt. etiam τριβώνιον habent perperam. χιτώνιον, etsi nulla, quod sciam, veteris codicis auctoritate, bene repositum.

377. νὴ Δί'. Perperam vulgo νὴ τὸν Δί'. Articulum versus recipere gravatur, eumque ejecisset quilibet editor, nisi fungus aut stipes fuisset: eum neuter agnoscit codicum.

380. τὸ τριώβολον. Sic bini codd. et editio B. Juntæ. Perperam in aliis omissus est articulus.

ἀλλ' ὕστερος νῦν ἦλθον, ὥστ' αἰσχύνομαι
ἔχων μὰ Δί' οὐδέν' ἄλλο γ', ἢ τὸν θύλακον.
Βλ. τὸ δ' αἴτιον τί;
Χρ. πλεῖστος ἀνθρώπων ὄχλος,
ὅσος οὐδεπώποτ' ἦλθ' ἀθρόος ἐς τὴν Πνύκα·
καὶ δῆτα πάντας σκυτοτόμοις ᾐκάζομεν,
ὁρῶντες αὐτούς. οὐ γὰρ ἀλλ' ὑπερφυῶς
ὡς λευκοπληθὴς ἦν ἰδεῖν ἡ 'κκλησία·
ὥστ' οὐκ ἔλαβον οὔτ' αὐτὸς, οὔτ' ἄλλοι συχνοί.
Βλ. οὐδ' ἄρ' ἂν ἐγὼ λάβοιμι νῦν ἐλθών;
Χρ. πόθεν;
οὐδ' εἰ μὰ Δία τότ' ἦλθες, ὅτε τὸ δεύτερον
ὡλεκτρυὼν ἐφθέγγετο.
Βλ. οἴμοι δείλαιος.

382. Vulgo legitur perquam absurde:
ὥστ' αἰσχύνομαι
μὰ τὸν Δί' οὐδέν' ἄλλον ἢ τὸν θύλακον.
Quod profecto miror editores concoxisse. In utroque cod. scriptum: οὐδὲν ἄλλο ἢ—Ex vi sententiæ reposui:
ἔχων μὰ Δί' οὐδέν' ἄλλο γ', ἢ τὸν θύλακον.

384. Vulgo legitur mendosissime ex nescio cujus interpolatione:
ὅσος οὐδέποτ' ἦλθεν ἀθρόως ἐς τὴν Πνύκα.
Versum non male emendaverat Dawesius, cujus crisin plane confirmant bini codd. In altero scriptum, ut edidimus:
ὅσος οὐδεπώποτ' ἦλθ' ἀθρόος ἐς τὴν Πνύκα.
Sic etiam est in membranis, nisi quod pro ἦλθ' plene scriptum est ἦλθεν, repuguante metro. In primariis vero editt. versus sic legitur:
ὅσος οὐδεπώποτ' ἦλθεν ἀθρόως ἐς τὴν Πνύκα.
Vides ex indole linguæ positum nomen adjectivum ἀθρόος, quod male in adverbium ἀθρόως mutatum fuerat. In mendosa interpolatoris lectione prima illius adverbii producitur, licet juxta artis præscriptum apud Comicum non aliter uspiam occurrat, quam prima correpta. Denique οὐδέποτε cum futuro tantum construitur; nusquam apud Comicum cum præterito reperitur, quod observavimus ad Thesm. 32. Cum præterito adhibetur οὐδεπώποτε, ut vides hic a Comico factum fuisse. Nec aliter alii scriptores solent. Quæ pauca afferuntur e solutæ orationis scriptoribus contraria loca, aut editorum libidinem, aut malam librariorum manum experta sunt, et a peritiore manu facilem emendationem exspectant. In Xenophontis Hellenicis edit. Stephani p. 362. lin. ult. ubi vulgo legitur: εἶχε γὰρ λέγειν καὶ ὅτι μόνοι τῶν Ἑλλήνων βασιλεῖ συνεμάχοντο ἐν Πλαταιαῖς, καὶ ὅτι ὕστερον ΟΥΔΕΠΟΤΕ στρατεύσαιντο ἐπὶ βασιλέα—in Regio codice, ad quem nuper amicissimi Valckenarii, seu potius, ut in votis est, literatorum omnium in gratiam, præstantissimum illud opus contuli, scriptum est ΟΥΔΕΠΩΠΟΤΕ. Hinc liquet sinceram eam esse lectionem Theocriti versus in Pharmaceutria 157. quam reposueram:
νῦν δέ τε δωδεκαταῖος ἀφ' ὧτέ νιν οὐδὲ ποτεῖδον.
Quod alii præferunt οὐδὲ ποκ' εἶδον depravatum mihi videtur. Reperientur in poëtis loca paucissima, ubi metri necessitas huic regulæ vim intulit, quod jam olim observavit Phrynichus laudatus Piersono ad Excerpta ex Herodiano p. 461. In Stratonis Epigramm. xxi. μηπώποτε positum est pro μήποτε.

385. καὶ δῆτα πάντας σκυτοτόμοις ᾐκάζομεν. Sic jam ex Kusteri sententia excusum fuit in novissima Batava. Priores editt. ut codd. habent καὶ δῆτα πάντες σκυτοτόμοι, ᾐκάζομεν—

ΑΝΤΙΛΟΧ', ΑΠΟΙΜΩΞΟΝ ΜΕ ΤΟΥ ΤΡΙΩΒΟΛΟΥ
ΤΟΝ ΖΩΝΤΑ ΜΑΛΛΟΝ. τἀμὰ γὰρ διοίχεται.
ἀτὰρ τί τὸ πρᾶγμ' ἦν, ὅτι τοσοῦτον χρῆμ' ὄχλου
οὕτως ἐν ὥρᾳ ξυνελέγη;
Χρ. τί δ' ἄλλο γ', ἢ
ἔδοξε τοῖς Πρυτάνεσι περὶ σωτηρίας
γνώμας καθεῖναι τῆς πόλεως. κᾆτ' εὐθέως
πρῶτος Νεοκλείδης ὁ γλάμων παρείρπυσε·
κἄπειθ' ὁ δῆμος ἀναβοᾷ, πόσον δοκεῖς,
ὡς δεινὰ τολμᾷν τουτονὶ δημηγορεῖν,
καὶ ταῦτα περὶ σωτηρίας προκειμένου,
ὃς αὐτὸς αὑτῷ βλεφαρίδ' οὐκ ἐσώσατο.
ὁ δ' ἀναβοήσας καὶ περιβλέψας ἔφη·
Τί δαί μ' ἐχρῆν δρᾶν;
Βλ. Σκόροδ' ὁμοῦ τρίψαντ' ὀπῷ,
τιθύμαλλον ἐμβαλόντα τοῦ Λακωνικοῦ,
σαυτῷ παραλείφειν τὰ βλέφαρα τῆς ἑσπέρας,
ἔγωγ' ἂν εἶπον, εἰ παρὼν ἐτύγχανον.
Χρ. μετὰ τοῦτον Εὐαίων ὁ δεξιώτατος
παρῆλθε γυμνὸς, ὡς ἐδόκει τοῖς πλείοσιν.
αὐτός γε μέντ' οὔφασκεν ἱμάτιον ἔχειν,
κἄπειτ' ἔλεξε δημοτικωτάτους λόγους.
Ὁρᾶτε μέν με δεόμενον σωτηρίας
τετραστατήρου καὐτόν· ἀλλ' ὅμως ἐρῶ,
ὡς τὴν πόλιν καὶ τοὺς πολίτας σώσετε.
ἢν γὰρ παρέχωσι τοῖς δεομένοις οἱ κναφῆς
χλαίνας, ἐπειδὰν πρῶτον ἥλιος τραπῇ,
πλευρῖτις ἡμῶν οὐδέν' ἂν λάβοι ποτέ.
ὅσοις δὲ κλίνη μή 'στι, μηδὲ στρώματα,
ἰέναι καθευδήσοντας ἀπονενιμμένους

392. Hic versus et sequens facete traducti sunt ex Æschyli Myrmidonibus, in quibus erat:
Ἀντίλοχ', ἀποίμωξόν με τοῦ τεθνηκότος
τὸν ζῶντα μᾶλλον.
Nec dubito quin versus clausula τἀμὰ γὰρ διοίχεται ex Æschylo etiam sit: capitalibus itidem literis excudi debuerat.

399. πόσον δοκεῖς. Vide not. ad Pl. 742.

400. ὡς δεινὰ τολμᾷν—Sic alter Reg. Vulgo οὐ δεινὰ—In membr. nec οὐ, nec ὡς comparet.

402. ὃς αὐτὸς—Sic bene uterque cod. Mendose vulgo ὡς.

415. οἱ κναφῆς. Perperam codd. κναφεῖς neglecto dialecti idiotismo. Sed monui ad Pl. 166. scribendum esse οἱ γναφῆς.

ἐς τῶν σκυλοδεψῶν· ἣν δ' ἐπικλίνῃ τὴν θύραν,
χειμῶνος ὄντος, τρεῖς σισύρας ὀφειλέτω.
Βλ. νὴ τὸν Διόνυσον, χρηστά γ'· εἰ δ' ἐκεῖνά γε
προσέθηκεν, οὐδεὶς ἀντεχειροτόνησεν ἄν·
τοὺς ἀλφιταμοιβοὺς τοῖς ἀπόροις τρεῖς χοίνικας
δεῖπνον παρέχειν ἅπασιν, ἢ κλάειν μακρά,
ἵνα τοῦτ' ἀπέλαυσαν Ναυσικύδους τἀγαθόν.
Χρ. μετὰ τοῦτο τοίνυν εὐπρεπὴς νεανίας
λευκός τις ἀνεπήδησεν, ὅμοιος Νικίᾳ,
δημηγορήσων, κἀπεχείρησεν λέγειν,
ὡς χρὴ παραδοῦναι ταῖς γυναιξὶ τὴν πόλιν.
εἶτ' ἐθορύβησαν, κἀνέκραγον, ὡς εὖ λέγοι,
τὸ σκυτοτομικὸν πλῆθος· οἱ δ' ἐκ τῶν ἀγρῶν
ἀνεβορβόρυξαν.
Βλ. νοῦν γὰρ εἶχον, νὴ Δία.
Χρ. ἀλλ' ἦσαν ἥττους· ὁ δὲ κατεῖχε τῇ βοῇ,
τὰς μὲν γυναῖκας πόλλ' ἀγαθὰ λέγων, σὲ δὲ
πολλὰ κακά.
Βλ. καὶ τί εἶπε;
Χρ. πρῶτον μέν σ' ἔφη
εἶναι πανοῦργον.
Βλ. καὶ σε;
Χρ. μή πω τοῦτ' ἔρῃ.

420. ἣν δ' ἐπικλίνῃ τὴν θύραν. Sic omnino legendum, ut Kusterus vidit, quod ad membran. mendosam scripturam proxime accedit. Est in illis, ut apud Suidam in ἀλφιταμοιβούς, ἣν δ' ἀποκλίνῃ τὴν θύραν. Proprium est in hac re verbum ἐπικλίνειν, oppositum τῷ ἀνακλίνειν. In altero Regio scriptum: ἐς τὸν σκυλοδεψόν. ἣν δ' ἀποκλίνῃ τῆς θύρας. In Comici vero editionibus mendosissime legitur, ut et apud Suidam in τετρωσταστήρου, ἣν δ' ἀποκλίνῃ τῇ θύρᾳ. Pronum esset emendare ad alterius Regii scripturam, ἣν δ' ἀποκλείσῃ τῆς θύρας. Sic Lys. 423.

ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἀποκέκλεισμαι τῶν
πυλῶν.

Æschylus Prom. 675.

ἐξήλασέν με, κἀπέκλεισε δωμάτων.

Sed probabilior et præstantior est altera lectio.

Scribi etiam potuit, ἣν δ' ἀποκλείσῃ τῇ θύρᾳ, ut in Solonis lege apud Lysiam, p. 359. ὅστις δὲ ἀπείλλῃ τῇ θύρᾳ, et in Vesp. 775.

426. Nausicydis farinarum venditoris meminit Xenophon Memor. Socratis ii. 7.

427. εὐπρεπής. In altero R. εὐπρεπής. Nomina hæc sæpissime commutari, tironibus notum. Sic etiam πρέπω et πρέπω. Scripserat Euripides in Danaë:

φεῦ· τοῖσι γενναίοισιν ὡς ἁπανταχοῦ
πρέπει χαρακτὴρ χρηστὸς εἰς εὐψυ-
χίαν.

Sic in Stobæi cod. Ms. In Musgravii editione et in Grotii Florileg. legitur τρέπει. Nicias, cujus hic mentio, diversus est a nobili expeditionis Siculæ duce, hujus forte nepos, ut censet Palmerius.

429. κἀπεχείρησεν. Sic bini codd. Claudicat vulgo metrum ob omissionem ν paragogici.

κἄπειτα κλέπτην.
Βλ. ἐμὲ μόνον;
Χρ. καί, νὴ Δία,
καὶ συκοφάντην.
Βλ. ἐμὲ μόνον;
Χρ. καί, νη Δία,
τωνδὶ τὸ πλῆθος.
Βλ. τίς δὲ τοῦτ' ἄλλως λέγει;
Χρ. γυναῖκα δ' εἶναι πρᾶγμ' ἔφη νουβυστικόν,
καὶ χρηματοποιόν· κοὐχὶ τἀπόρρητ' ἔφη
ἐκ Θεσμοφόροιν ἑκάστοτ' αὐτὰς ἐκφέρειν·
σὲ δὲ κἀμὲ βουλεύοντε τοῦτο δρᾶν ἀεί.
Βλ. καί, νὴ τὸν Ἑρμῆν, τοῦτό γ' οὐκ ἐψεύσατο.
Χρ. ἔπειτα συμβάλλειν πρὸς ἀλλήλας ἔφη
ἱμάτια, χρυσί', ἀργύριον, ἐκπώματα,
μόνας μόναις γ', οὐ μαρτύρων ἐναντίον·
καὶ ταῦτ' ἀποφέρειν πάντα, κοὐκ ἀποστερεῖν·
ἡμῶν δὲ τοὺς πολλοὺς ἔφασκε τοῦτο δρᾶν.
Βλ. νὴ τὸν Ποσειδῶ, μαρτύρων τ' ἐναντίον.
Χρ. οὐ συκοφαντεῖν, οὐ διώκειν, οὐδὲ τὸν
δῆμον καταλύειν, ἄλλα τε πολλὰ κἀγαθὰ
ἕτερά τε πλεῖστα τὰς γυναῖκας εὐλόγει.
Βλ. τί δῆτ' ἔδοξεν;
Χρ. ἐπιτρέπειν γε τὴν πόλιν

440. τίς δὲ τοῦτ' ἄλλως λέγει; Sic codd. et primariæ editt. Perperam in recentioribus ἄλλος.

442. κοὐχὶ τἀπόρρητ'—Legebatur in impressis κοὔτ' ἀπόρρητ' labante versu. Fabri emendatio κοὔτι τἀπόρρητ' recepta fuit in novissima Batava: huic patrocinantur membr. in quibus ad eum modum perspicue scriptum, κοὔτι τἀπόρρητ'. Sed mendosa est ea lectio, absolute posito οὔτι, sine relatione ad alterum vel οὔτε, vel τε, vel καί. In altero R. scriptum καί γε τἀπόρρητ'—Ob oculos procul dubio habebat librarius κοὔ γε, quod locum tueri posset; sed longe melius est quod dedimus ex Dawesii emendatione.

443. ἐκ Θεσμοφόροιν. Bini codd. ἐκ Θεσμοφόρων. Bern. Junta, ἐκ Θεσμοφόρῳ. V. seq. veteres editt. cum codd. δουλεύοντε. In permutatione literarum Β Δ, quæ hic casu et librarii oscitantia facta, jocum quæsivit auctor nescio quis epigrammatis, cujus acumen prava scriptura obtusum est cum alibi, tum in Analectis nostris tom. iii. p. 169. Sic autem scribendum est:

Τοῦτο τὸ ΟΥΔΕΤΕΙΝ εἶχες πάλαι, ἀλ-
λὰ τὸ Βῆτα
οὐκ ἐπιγιγνώσκω· Δέλτα γὰρ ἐγρά-
φετο.

448. μόνας μόναις γ', οὐ μαρτύρων ἐναντίον. Sic. cod. In Aldina μόνας μόναις οὐ μαρτύρων γ' ἐναντίον. In edit. Bern. Juntæ, μόνας μόναις γ' οὐ μαρτύρων γ' ἐναντίον.

453. ἄλλα τε πολλὰ κἀγαθά. Vulgo corrupto metro ἄλλα πολλά τε κἀγαθά. In cod. ἄλλα πολλὰ κἀγαθά, male omisso τε.

455. ἐπιτρέπειν γε τὴν πόλιν αὐταῖς. Pessime vulgo ἐπιτρέπειν σε τὴν πόλιν

αὐταῖς. ἐδόκει γὰρ τοῦτο μόνον ἐν τῇ πόλει
οὔπω γεγενῆσθαι.
Βλ. καὶ δέδοκται;
Χρ. φήμ' ἐγώ.
Βλ. ἅπαντά τ' αὐταῖς ἐστι προστεταγμένα,
ἃ τοῖσιν ἀστοῖς ἔμελεν;
Χρ. οὕτω ταῦτ' ἔχει.
Βλ. οὐδ' εἰς δικαστήριον ἄρ' εἶμ', ἀλλ' ἡ γυνή;
Χρ. οὐδ' ἔτι σὺ θρέψεις οὓς ἔχεις, ἀλλ' ἡ γυνή.
Βλ. οὐδὲ στένειν τὸν ὄρθρον ἔτι πρᾶγμ' ἔστι μοι;
Χρ. μὰ Δί', ἀλλὰ ταῖς γυναιξὶ ταῦτ' ἤδη μέλει·
σὺ δ' ἀστενακτὶ περδόμενος οἴκοι μενεῖς.
Βλ. ἐκεῖνο δεινὸν τοῖσιν ἡλίκοισι νῷν,
μὴ παραλαβοῦσαι τῆς πόλεως τὰς ἡνίας,
ἔπειτ' ἀναγκάζωσι πρὸς βίαν - - -
Χρ. τί δρᾶν;
Βλ. κινεῖν ἑαυτάς.
Χρ. ἢν δὲ μὴ δυνώμεθα;
Βλ. ἄριστον οὐ δώσουσι.
Χρ. σὺ δέ γε, νὴ Δία,

ταύταις. Quod reposuimus *γε* est in codice.

462. *ἔτι πρᾶγμ' ἔστι μοι.* Sic cod. Vulgo *ἔτι πρᾶγμ' ἀρά μοι.*

464. *ἀστενακτί.* Sic cod. Perperam impressi *ἀστενακτεί.* Sincera est prior forma, ut *ἀστακτὶ, ἀνοιμωκτί.* De his adverbiis in *ὶ* et *εὶ* legisse operæ pretium erit quæ notavit Valckenarius ad Theocr. Sel. Idyll. p. 228.

468. *κινεῖν*, et versu abhinc altero *κινῇς* habent cod. et primariæ editt. Huic verbo suffectum a nescio quo recentiore editore alterum ejusdem potestatis *βινεῖν βινῇς*, absque ulla necessitate.

469. Hic versus et sequens non erant in codice e quo descripta fuit hæc fabula in Aldina officina: proinde desunt in editione principe. Qui alium melioremque codicem nactus fuerat B. Junta, ut ex infinitis lectionibus, Aldinis longe præstantioribus, colligere est, binos versus in suum locum reposuit. Inde recepti fuerunt in Basileensem Cratandri, in utramque Venetam, porro in Parisinam Wecheli. Jam mirare Kusteri socordiam; sic ille ad hunc locum: *In edit. Paris. et aliis quibusdam sequentes duo στίχοι inserti leguntur:—Sed duo illi versus in duabus antiquiss. editt. Aldina et Florent. non reperiuntur, quarum auctoritas potior apud nos fuit, quam aliarum editt. recentiorum.* Vides vere me alicubi in his notis dixisse, Kusterum de optima editione Bern. Juntæ ne fando quidem audivisse. Saltem Cratandrianam, aut Venetarum alterutram ad hunc locum consuluisset, unde didicisset hos versus in Parisina Wecheli officina non cusos fuisse. Sed hoc negligentiæ est: istud autem stoliditatis, non persensisse nullam esse sententiarum connexionem, si, sublatis his versibus, Chremis quæstioni *ἢν δὲ μὴ δυνώμεθα;* respondeat Blepyrus, *τὸ πρὸς βίαν δεινότατον.* Spreta Kusteri crisi binos illos versus in textu restitui voluit Berglerus, insertique sunt in novissima Batava, uncis inclusi, quod nescio an ex Bergleri sententia factum fuerit: hoc solum scio, signa illa, quæ *νοθείας* suspicionem injiciunt, inepte fuisse posita.

δρᾶ ταῦθ', ἵν' ἀριστᾷς τε καὶ κινῇς ἅμα.
Βλ. τὸ πρὸς βίαν δεινότατον.
Χρ. ἀλλ' εἰ τῇ πόλει
τοῦτο ξυνοίσει, ταῦτα χρὴ πάντ' ἄνδρα δρᾶν.
λόγος τέ τοι τις ἐστι τῶν γεραιτέρων·
Ἀνόηθ' ὅσ' ἂν καὶ μῶρα βουλευσώμεθα,
ἅπαντ' ἐπὶ τὸ βέλτιον ἡμῖν ξυμφέρειν.
καὶ ξυμφέροι γ', ὦ πότνια Παλλὰς καὶ θεοί.
ἀλλ' εἶμι· σὺ δ' ὑγίαινε.
Βλ. καὶ σύ γ', ὦ Χρέμης.
Χο. ἔμβα, χώρει.
ἆρ' ἔστι τῶν ἀνδρῶν τις ἡμῖν ὅστις ἐπακολουθεῖ;
στρέφου, σκόπει,
φύλαττε σαυτὴν ἀσφαλῶς, πολλοὶ γὰρ οἱ πανοῦργοι,
μήπου τις ἐκ τοὔπισθεν ὢν τὸ σχῆμα καταφυλάξῃ·
ἀλλ' ὡς μάλιστα τοῖν ποδοῖν ἐπικτυπῶν βάδιζε.
ἡμῖν δ' ἂν αἰσχύνην φέροι
πάσαισι παρὰ τοῖς ἀνδράσιν τὸ πρᾶγμα τοῦτ' ἐλεγχθέν.
πρὸς ταῦτα συστέλλου σεαυτὴν,
κύκλῳ περισκοπουμένη κἀκεῖσε, καὶ τὰ τῇδε

Sunt autem duo illi versus in Reg. cod. scripti, ut eos exhibui ne una mutata litera. Perperam in edit. Bern. Juntæ excusum *δώσουσιν—ἀριστᾷ—κινεῖς.* Personas absurde Faber, et post eum Berglerus, distinxerat.

474. *ἀνόηθ' ὅσ' ἂν καὶ μῶρα βουλευσώμεθα.* Sic optime cod. In impressis prorsus *ἀμέτρως* legitur, *ὅσ' ἂν ἀνόητα καὶ μῶρα βουλευσώμεθα.* Eandem sententiam vide Nub. 587. et Suidam in *Ἀθηναίων δυσβουλία*, ubi qui laudatur Eupolidis versus, est ex fragmento quod protulimus ad Ran. 733.

481. *φύλαττε σαυτήν.* Male cod. *φύλασσε σεαυτήν.*

482. *τὸ σχῆμα καταφυλάξῃ.* In cod. verbum est simplex *φυλάξῃ*, omissa præpositione, quæ solemnis librariorum culpa.

484. Vulgo legitur *ὑμῖν δ' αἰσχύνην φέρει*, solœca phrasi, et corrupto metro. Versus est dimeter iambicus, qui saltem in codice rectis incedit pedibus, *ὑμῖν δέ γ' αἰσχύνην φέρει.* Sed vera est lectio quam reposui:

ἡμῖν δ' ἂν αἰσχύνην φέροι.

Omissa fuerat particula potentialis *ἄν*, quod centies ad minimum in his fabulis contigisse animadvertas.

485. *τοῖς ἀνδράσιν.* Vulgo claudicat versus propter omissionem *ν* paragogici.

487. Hunc et seq. versum ex præclara Valckenarii emendatione, prolata ad Eurip. Phœn. p. 96. exhibui. Vulgo legitur numeris prorsus corruptis:

καὶ περισκοπουμένη κἀκεῖσε, καὶ τά γ' ἐκ δεξιᾶς,
μὴ ξυμφορὰ—

At in codice scriptum:

περισκοπουμένη κἀκεῖσε καὶ τά τ' ἐκ δεξιῶν
μὴ ξυμφορὰ γίνηται τὸ πρᾶγμα.

Inde præeunte viro doctissimo edidi:

κύκλῳ περισκοπουμένη κἀκεῖσε, καὶ τὰ τῇδε
ἐκ δεξιῶν, μὴ ξυμφορὰ γενήσεται τὸ πρᾶγμα.

Optime *καὶ τὰ τῇδε* restitutum, revocatis tribus quæ aufugerant literis: nam pri-

ἐκ δεξιῶν, μὴ ξυμφορὰ γενήσεται τὸ πρᾶγμα.
ἀλλ' ἐγκονῶμεν· τοῦ τόπου γὰρ ἐγγὺς ἐσμὲν ἤδη,
ὅθεν περ εἰς ἐκκλησίαν ὡρμώμεθ', ἡνίκ' ᾖμεν·
τὴν δ' οἰκίαν ἔξεσθ' ὁρᾶν, ὅθεν περ ἡ στρατηγὸς
ἔσθ', ἡ τὸ πρᾶγμ' εὑροῦσ', ὃ νῦν ἔδοξε τοῖς πολίταις·
ὥστ' εἰκὸς ἡμᾶς μὴ βραδύνειν ἔστ' ἐπαναμενούσας,
πώγωνας ἐξηρτημένας, μή καί τις ὄψεθ' ἡμᾶς,
χ' ἡμῶν ἴσω κατάπτη.
ἀλλ' εἶα δεῦρ' ἐπὶ σκιᾶς,
ἐλθοῦσα πρὸς τὸ τειχίον,
παραβλέπουσα θατέρῳ,
πάλιν μετασκεύαζε σαυτὴν αὖθις, ἥπερ ἦσθα,
καὶ μὴ βράδυν'· ὡς τήνδε καὶ δὴ τὴν στρατηγὸν ἡμῶν
χωροῦσαν ἐξ ἐκκλησίας ὁρῶμεν. ἀλλ' ἐπείγου
ἅπασα, καὶ μίσει σάκον πρὸς ταῖν γνάθοιν ἔχουσα·

mariæ etiam editt. ut cod. habent τα τ' —non τα γ'—Sic Thesm. 666.

καὶ τὰ τῇδε καὶ τὰ δεῦρο πάντ' ἀνασκόπει καλῶς.

et Av. 423.

τὰ ταῦτα γὰρ δὴ πάντα, καὶ
τὸ τῇδε, καὶ τὸ κεῖσε, καὶ
τὸ δεῦρο—

Quod autem ad illud καὶ attinet, quod initio versus exhibent impressi, codex vero non agnoscit, ex ipsa phrasi manifestum est inepti interpolatoris esse additamentum, vel potius e genuina voce depravationem. Si quid velis, quod ad illud propius accedat, pro κύκλῳ, repone ex Thesm. supra laudato versu καλῶς, cujus evanida posterior syllaba isti καὶ ortum dare potuit.

495. Pessime vulgo e quatuor versiculis, quorum primus dimeter est catalecticus, tres alii dimetri sunt acatalecti, duas lineas fecerunt, nobisque pro versibus obtruserunt. Hic autem scriptura codicis hæc est: χ' ἡμῶν εἴσω κατίπτη. In Aldina excusum χ' ἡμῶν ἴσως κατίπτη: in edit. B. Juntæ, χ' ἡμῶν ἴσω κατίπτη. Quod ex Kusteri conjectura in textum intulit Berglerus, χ' ἡμῶν ἴσως κατίπτη, ineptissimum est. Multo satius erat corruptam lectionem intactam relinquere, quam sententiam tam absurdam ingenioso Comico affingere. Levis menda cuivis paulo acutius cernenti statim in oculos incidit. Scribendum erat:

χ' ἡμῶν ἴσω κατάπτη.

et medium in nostrum agmen involet.

496. ἐπὶ σκιᾶς. Male cod. ἐπὶ σκιᾷ. ἐπὶ motum ad locum significans cum genitivo construitur.

499. ἥπερ ἦσθα. Male cod. ὅπερ ἦσθα.

502. σάκον. Schol. τὸν πώγωνα λέγει. Inde petenda origo et ratio nominis σάκανδρος, quod significat τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον. Vide Lys. 824. Hinc intelligendum acumen in Frontonis Epigrammate, quod ante nos ediderant Orvillius ad Charit. p. 615. et Hesychii præstantissimus interpres tom. ii. col. 1140. demumque post nos Toupius Cur. Nov. in Suidam p. 141.

Μέχρι τίνος πολεμεῖς μ', ὦ φίλτατε ΚΥΡΕ; τί ποιεῖς;
τὸν σὸν ΚΑΜΒΥΣΗΝ οὐκ ἐλεεῖς; λέγε μοι.
μὴ γίγνου ΜΗΔΟΣ. ΣΑΚΑΣ γὰρ ἴσῃ μετὰ μικρὸν,
καί σε ποιήσουσιν αἱ τρίχες ΑΣΤΥΑΓΗΝ.

Quidquid Toupio libeat, ita legendum est ad Vaticanarum membranarum fidem hoc carmen. πολεμεῖς με quam bene græce dicatur, abunde ostendit Orvillius. Quia in sequenti epigrammate scripsit Fronto παύσει σ' ὁ χρόνος ΜΙΣΟΥΜΕΝΟΝ, non inde inferri potest eum in alio carmine, diverso tempore scripto, eadem forma usum fuisse: καί σε ποιήσουσιν dant eædem membranæ, quod tam bonum est ac κ' ποιήσουσίν σ'. Veteribus poëtis haud credo vitio daturum Toupium, quod formulas suas variaverint. Sumta sunt nomina propria illius carminis omnia ex Xenophontis Cyropædia, et ad alium sensum deflexa. Μῆδος alludit ad τὸν μὴ δόντα, μὴ χαριζόμενον: nomen est gentile, cui gentile alterum opponi debet: est autem hoc Σάκας: frequens Sacarum seu Scytharum in illa historia mentio: barbari erant, horridi et inculti, barbam alentes. Eo respicit Fronto, non autem ad Sacam Astyagis pocillatorem, qui pulcher erat, Regique in deliciis. Σάκας ἴσῃ, *hispidus fies*, quod declarat sequens versiculus, καί σε ποιήσουσιν αἱ τρίχες 'Αστυάγην. Postremi nominis ratio explicata ad Lys. 152. Non aliud gentile nomen in Xenophontis historia reperire poterat, quod τῷ Μῆδος opponeret, et τὸ Σάκας adsumens, ad σάκος barbam manifesto respexit.

χ' αὗται γὰρ ἥκουσιν, πάλαι τὸ σχῆμα τοῦτ' ἔχουσαι.
Πρ. ταυτὶ μὲν ἡμῖν, ὦ γυναῖκες, εὐτυχῶς
τὰ πράγματ' ἐκβέβηκεν, ἃ 'βουλεύσαμεν.
ἀλλ' ὡς τάχιστα, πρίν τιν' ἀνθρώπων ἰδεῖν,
ῥιπτεῖτε χλαίνας· ἐμβὰς ἐκποδὼν ἴτω·
χαλᾶτε συναπτοὺς ἡνίας Λακωνικάς·
βακτηρίας ἄφεσθε· καὶ μέντοι σὺ μὲν
ταύτας κατευτρέπιζ'· ἐγὼ δὲ βούλομαι
ἔσω παρερπύσασα, πρὶν τὸν ἄνδρα με
ἰδεῖν, καταθέσθαι θοἰμάτιον αὐτοῦ πάλιν,
ὅθεν περ ἔλαβον, τἄλλα θ', ἃ 'ξηνεγκάμην.

Χορός.

ἤδη κεῖται πάνθ', ἅπερ εἶπας· σὸν δ' ἔργον τἄλλα διδάσκειν,
ὅ τι σοι δρῶσαι ξύμφορον ἡμεῖς δόξομεν ὀρθῶς ὑπακούειν.
οὐδεμιᾷ γὰρ δεινοτέρᾳ σου ξυμμίξασ' οἶδα γυναικί.

503. ἥκουσιν ob metrum scribendum erat. Perperam vulgo ἥκουσι.

513. ὅθεν περ ἔλαβον, τἄλλα θ', ἃ 'ξηνεγκάμην. Sic legendus est hic versus. ὅθεν περ ἔλαβον est in cod. et in edit. B. Juntæ. In ea etiam, ut in Aldina, est ἃ 'ξηνέγκαμεν, activa forma pro media male posita: mendosius in cod. ἃ ξυνέκαμεν. In recentioribus editt. nescio quo corruptelæ auctore, legitur:

ὅθεν περιέλαβον, τἄλλα θ', ἃ 'πηνέγκαμεν.

Quod hic perperam fecerunt, ut περ in præpositionem mutatum sequenti verbo jungerent, id fieri debet in Vesp. v. 1050. ubi pro εἴπερ ἐλαύνων legendum est εἰ περιελαύνων. Frequentes sunt ejusmodi errores.

514. Hic et qui sequuntur usque ad actus finem versus tetrametri sunt anapæstici, quorum primus fractis pedibus incedebat, deficiente in priore colo syllaba: κεῖται δὴ πάνθ' ἅπερ εἶπας. Legendum ἤδη κεῖται πάνθ' ἅπερ εἶπας. Pejus in cod. κεῖται δὲ—

516. ξυμμίξασ' οἶδα. Sic codex et editt. septem primariæ. In Frobeniana primum, typothetæ, ut videtur, errore, excusum fuit ξυμμίξας, masculino genere pro feminino. Suidas: Ξυμμίξασα, ξυντυχοῦσα, οὐδεμιᾷ γὰρ δεινοτέρᾳ σου ξυμμίξασα οἶδα γυναικί. Nec ulla vetere inspecta editione, nec Suida consulto, monuerat Faber, ξυμμίξασ' in feminino scribendum esse. At Kusterus nec Fabri, nec Suidæ sui, nec veterum editionum ullam rationem habuit, et sicco pede mendam transiit. Sinceram scripturam scite revocavit Berglerus, ut et eam restituendam esse monuerunt Dawesius et Toupius. Nollem Th. Burgessium ea scripsisse quæ in Dawesii emendationem adnotavit. ξυμμίξας soloecismus est nullo exemplo defendendus.

Πρ. περιμείναιε νῦν, ἵνα τῆς ἀρχῆς, ἣν ἄρτι κεχειροτόνημαι,
ξυμβούλοισιν ἁπάσαις ὑμῖν χρήσωμαι. καὶ γὰρ ἐκεῖ μοι
ἐν τῷ θορύβῳ καὶ τοῖς δεινοῖς ἀνδρειόταται γεγένησθε.
Χο. (λείπει ἡ τοῦ Χοροῦ ᾠδή.)

ΒΛΕΠΥΡΟΣ, ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ, ΧΟΡΟΣ.

Βλ. ΑΥΤΗ, πόθεν ἥκεις, Πραξαγόρα;
Πρ. τί δ', ὦ μέλε,
σοὶ τοῦθ';
Βλ. ὅ τι μοι τοῦτ' ἐστίν; ὡς εὐηθικῶς.
Πρ. οὔ τοι περί του μοιχοῦ γε φήσεις.
Βλ. οὐκ ἴσως
ἑνός γε.
Πρ. καὶ μὴν βασανίσαι τουτί γέ σοι
ἔξεστι.
Βλ. πῶς;
Πρ. εἰ τῆς κεφαλῆς ὄζω μύρου.
Βλ. τί δ'; οὐχὶ βινεῖται γυνὴ κἄνευ μύρου;
Πρ. οὐ δὴ τάλαιν' ἔγωγε.
Βλ. πῶς οὖν ὄρθριον
ᾤχου σὺ, καὶ πῆ, θοἰμάτιον λαβοῦσά μοι;
Πρ. γυνή με τις νύκτωρ ἑταίρα καὶ φίλη
μετεπέμψατ' ὠδίνουσα.
Βλ. κᾆτ' οὐκ ἦν ἐμοὶ
φράσασαν ἰέναι;
Πρ. τῆς λεχοῦς δ' ἦν φροντίσαι,
οὕτως ἐχούσης, ὦ 'νερ.
Βλ. εἰποῦσάν γ' ἐμοί.

518. ξυμβούλοισιν ἁπάσαις ὑμῖν. Sic quidem libri omnes: vitium tamen est in hac lectione. Solutos pedes amare versum anapæsticum norunt tirones, vitaruntque poëtæ, quantum fieri potuit, cæsuram post secundum pedem. Scripserat Comicus: ξυμβούλοισιν πάσαις ὑμῖν—

521. ὡς εὐηθικῶς. Hæc verba recte viro continuantur in cod.

522. περί του μοιχοῦ. Perperam vulgo περὶ τοῦ μοιχοῦ, diverso et perquam absurdo sensu.

527. πῶς οὖν ὄρθριον ᾤχου σὺ καὶ πῆ; Sic cod. optime. Tres ultimæ voculæ in unam coaluerant in Aldino codice, nisi ipsius Aldi interpolatio est, σιωπῇ. In edit. B. Juntæ est ᾤχουσι πῆ—θοἰμάτιον λαβοῦσά μοι. Sic libri omnes. At hic mallem λαβοῦσά μου.

531. τῆς λεχοῦς δ' ἦν φροντίσαι. Sic cod. Vim et venustatem habet istud ἦν quod mulier marito regerit. Vulgo τῆς λεχοῦς δ' οὐ φροντίσαι—cum interrogatione.

ἀλλ' ἔστιν ἐνταῦθά τι κακόν.
Πρ. μὰ τὼ θεώ.
ἀλλ' ὥσπερ εἶχον ᾠχόμην· ἐδεῖτο δὲ,
ἥπερ μεθῆκέ μ', ἐξιέναι πάσῃ τέχνῃ.
Βλ. εἶτ' οὐ τὸ σαυτῆς ἱμάτιόν σ' ἐχρῆν ἔχειν;
ἀλλ' ἔμ' ἀποδύσασ', ἐπιβαλοῦσα τοὔγκυκλον,
ᾤχου καταλιποῦσ' ὡσπερεὶ προκείμενον,
μόνον οὐ στεφανώσασ', οὐδ' ἐπιθεῖσα λήκυθον.
Πρ. ψῦχος γὰρ ἦν· ἐγὼ δὲ λεπτὴ κἀσθενής·
ἔπειθ' ἵν' ἀλεαίνοιμι, τοῦτ' ἠμπισχόμην·
σὲ δ' ἐν ἀλέᾳ κατακείμενον καὶ στρώμασι
κατέλιπον, ὦ 'νερ.
Βλ. αἱ δὲ δὴ Λακωνικαὶ
ᾤχοντο μετὰ σοῦ, κᾆτι χ' ἡ βακτηρία.
Πρ. ἵνα θοἰμάτιον σώσαιμι, μεθυπεδησάμην,
μιμουμένη σε, καὶ κτυποῦσα τοῖν ποδοῖν,
καὶ τοὺς λίθους παίουσα τῇ βακτηρίᾳ.
Βλ. οἶσθ' οὖν ἀπολωλεκυῖα πυρῶν ἑκτέα,
ὃν χρῆν ἔμ' ἐξ ἐκκλησίας εἰληφέναι;
Πρ. μὴ φροντίσῃς· ἄρρεν γὰρ ἔτεκε παιδίον.
Βλ. ἡ 'κκλησία;
Πρ. μὰ Δί', ἀλλ' ἐφ' ἥνπερ ᾠχόμην.
ἀτὰρ γεγένηται;
Βλ. ναὶ μὰ Δί'. οὐκ ᾔδησθά με

536. ἐπιβαλοῦσα. Sic est in cod. ubi hic versus sic scriptus conspicitur:
ἀλλ' ἔμ' ἀποδύσασ' ἐπιβαλοῦσα τοῦ κύκλου.
In primariis editt. est ἐπιλαβοῦσα τοὔγκυκλον, sine copula, quæ in recentioribus inserta fuit. Mulier sumta mariti veste, ei pallam suam reliquerat, qua indutus ille prodiit in scenam. Vide v. 331. Miror œconomiam fabulæ non melius perspectam fuisse Fabro, qui locum hunc inepte vertit.

543. κᾆτι χ' ἡ βακτηρία. Sic legendum esse perite vidit Kusterus. In cod. scriptum est: μετὰ σοῦ. κᾆτι χὴ βακτηρία. Inde depravata est B. Juntæ lectio, κᾆτιχ' ἡ βακτηρία. In vetustissimis codd. sic exaratum erat ΚΑΙΤΙΧΗ —ι in ε mutatum fuit, κᾆτει pro κᾆτι. Depravatissima est Aldinæ edit. lectio: μετὰ σοῦ καὶ κατίεχ' ἡ βακτηρία.

547. ἑκτέα, ὃν χρῆν. In cod. ἑκτέον ὃ χρῆν. Inusitata forma est ἑκτέον pro ἑκτεύς. At compositum ἡμιεκτέον in usu est. Vide Nub. 645.

550. μὰ Δί', ἀλλ' ἐφ' ἥνπερ ᾠχόμην. Vulgo legitur sententia nulla et corrupto metro: μὰ Δί', ἀλλ' ἔγωγ' ᾠχόμην. In cod. sic scriptum: μὰ Δί'. ἀλλ' ἐφ' ἣν 'γώ γ' ᾠχόμην. Inde, ni fallor, veram poëtæ manum restitui. In primariis editt. est: μὰ Δί' ἀλλ' ἔφην ἔγωγ' ᾠχόμην. A mala manu est pronomen illud personale, quod nullo pacto versui aptari potest, et sensui prorsus est inutile.

551. οὐκ ᾔδησθα. Vulgo ᾔδεισθα. Atticam formam revocavi. Auctor Etymol. M. p. 420. l. 12. ᾔδεισθα. τὸ κοινότερον διὰ τῆς ει· τὸ δὲ Ἀττικώτερον, διὰ τοῦ η, ᾔδησθα.

φράσαντά σοι χθές;
Πρ. ἄρτι γ' ἀναμιμνήσκομαι.
Βλ. οὐδ' ἄρα τὰ δόξαντ' οἶσθα;
Πρ. μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὔ.
Βλ. κάθησο τοίνυν σηπίας μασωμένη.
ὑμῖν δέ φασι παραδεδόσθαι τὴν πόλιν.
Πρ. τί δρᾶν; ὑφαίνειν;
Βλ. οὐ μὰ Δί', ἀλλ' ἄρχειν.
Πρ. τίνων;
Βλ. ἁπαξαπάντων τῶν κατὰ πόλιν πραγμάτων.
Πρ. νὴ τὴν Ἀφροδίτην, μακαρία γ' ἄρ' ἡ πόλις
ἔσται τολοιπόν.
Βλ. κατὰ τί;
Πρ. πολλῶν οὕνεκα.
οὐ γὰρ ἔτι τοῖς τολμῶσιν αὐτὴν αἰσχρὰ δρᾶν
ἔσται τολοιπόν· οὐδαμοῦ δὲ μαρτυρεῖν,
οὐ συκοφαντεῖν.
Βλ. μηδαμῶς, πρὸς τῶν θεῶν,
τουτὶ ποιήσῃς, μηδ' ἀφέλῃς μου τὸν βίον.
Χο. ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, τὴν γυναῖκ' ἔα λέγειν.
Πρ. μὴ λωποδυτῆσαι, μὴ φθονεῖν τοῖς πλησίον,
μὴ γυμνὸν εἶναι, μὴ πένητα μηδένα,
μὴ λοιδορεῖσθαι, μὴ 'νεχυραζομένον φέρειν.
Χο. νὴ τὸν Ποσειδῶ, μεγάλα γ', εἰ μὴ ψεύδεται.
Πρ. ἀλλ' ἀποφανῶ τοῦθ', ὥστ' ἐμοί σε μαρτυρεῖν,
καὶ τοῦτον αὐτὸν μηδὲν ἀντειπεῖν ἐμοί.
Χο. νῦν δὴ δεῖ σε πυκνὰν φρένα, καὶ
φιλόσοφον ἐγείρειν φροντίδ', ἐπισταμένην
ταῖσι φίλαισιν ἀμύνειν. κοινῇ γὰρ ἐπ' εὐτυχίαισιν

Εὔπολις. Vide eruditam Valckenarii notam ad Iliad. xxii. 280.

556. τίνων; Sic bene cod. et edit. B. Juntæ. Vulgo τίνος;

557. κατὰ πόλιν. Perperam cod. κατὰ τὴν πόλιν. V. seq. pro vulgato γὰρ dedi γ' ἄρ'—

559. Hic versus et sequens in cod. omissi. Causa manifesta.

564. Hunc versum ut et 568. alii viro vulgo tribuunt, cujus non video quænam hic esse possint partes, nec cui rei in scenam induceretur. Eos ego Choro tribuo.

569. ὥστ' ἐμοί σε μαρτυρεῖν. Ad Chorum pertinet pronomen σε, ad Blepyrum autem τοῦτον, v. seq. Vulgo legitur ὥστ' ἔμοιγε. Longe diversa est cod. scriptura ἀλλ' ἀποφανῶ τόνδ'. ὅστις ἄν μοι μαρτυρῇ. Facile commutantur γε et σε: versu abhinc secundo, ubi in impressis bene legitur δεῖ σε, cod. habet δεῖ γε.

571. πυκνάν. Doricam formam non agnoscit cod. in quo scriptum δεῖ γε πυκνήν. Postremum hoc recipi debebat.

ἔρχεται γνώμης ἐπίνοια, πολίτην
δῆμον ἐπαγλαϊοῦσα μυρίαισιν εὐτυχίαισι βίου,
δηλοῦν, ὅ τι περ δύναται καιρός.
δεῖται γάρ τι σοφοῦ 'ξευρήματος ἡ πόλις ἡμῶν.
ἀλλὰ πέραινε μόνον μήτε δεδραμένα, μήτ'
εἰρημένα πω πρότερον.
μισοῦσι γάρ, ἢν τὰ παλαιὰ πολλάκις θεῶνται.
ἀλλ' οὐ μέλλειν, ἀλλ' ἅπτεσθαι καὶ δὴ χρὴ ταῖς διανοίαις,
ὡς τὸ ταχύνειν χαρίτων μετέχει πλεῖστον παρὰ τοῖσι θεαταῖς.

Πραξαγόρα.

καὶ μὴν ὅτι μὲν χρηστὰ διδάξω πιστεύω τούσδε θεατάς,
εἰ καινοτομεῖν ἐθελήσουσιν, καὶ μὴ τοῖς ἤθεσι λίαν
τοῖς ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν· τοῦτ' ἔσθ', ὃ μάλιστα δέδοικα.

Βλέπυρος.

περὶ μὲν τοίνυν τοῦ καινοτομεῖν μὴ δείσῃς· τοῦτο γὰρ ἡμῖν
δρᾶν ἀντ' ἄλλης ἀρχῆς ἐστιν, τῶν δ' ἀρχαίων ἀμελῆσαι.

Πραξαγόρα.

μή νυν πρότερον μηδεὶς ὑμῶν ἀντείπῃ, μηδ' ὑποκρούσῃ,
πρὶν ἐπίστασθαι τὴν ἐπίνοιαν, καὶ τοῦ φράζοντος ἀκοῦσαι.
κοινωνεῖν γὰρ πάντας φήσω χρῆναι, πάντων μετέχοντας,
κἀκ ταυτοῦ ζῆν, καὶ μὴ τὸν μὲν πλουτεῖν, τὸν δ' ἄθλιον εἶναι·
μηδὲ γεωργεῖν τὸν μὲν πολλήν, τῷ δ' εἶναι μηδὲ ταφῆναι·
μηδ' ἀνδραπόδοις τὸν μὲν χρῆσθαι πολλοῖς, τὸν δ' οὐδ' ἀκολούθῳ·

574. γνώμης ἐπίνοια. Vulgo γλώττης. Nomina ista facile permutantur. Vide Markland. ad Eurip. Suppl. 547. et not. ad Ran. 355.

577. Vulgo sic legitur hic versus, quem frustra pro tetrametro anapæstico aliquis venditaret:

δεῖται γάρ τοιγε σοφοῦ τινος ἐξευρήματος
ἡ πόλις ἡμῶν.

In cod. scriptum γάρ τοι σοφοῦ. Inde recisa inutili voce τινὸς et mutato τοι in τι, quorum alterum quam sæpe in alterius locum irrepserit, tironibus notum, pulcher emergit hexameter heroicus:

δεῖται γάρ τι σοφοῦ 'ξευρήματος ἡ πόλις
ἡμῶν.

581. χρὴ ταῖς διανοίαις. Sic cod. Vulgo χρῆν.

582. χαρίτων μετέχει πλεῖστον. Subauditur μέρος, qua ellipsi nihil frequentius. Alibi id nomen expressum occurrit. Plenam locutionem observes in Pl. 226.

ἡμῖν μετάσχῃ τοῦδε τοῦ πλούτου μέρος.

Ran. 334.

φιλοπαίγμονα τιμάν,
χαρίτων πλεῖστον ἔχουσαν
μέρος.

Qui locus nostro simillimus. Idcirco minime necesse est πλείστων legere, ut placet Toupio ad Suidam iii. 228.

584. τοῖς ἤθεσι λίαν τοῖς ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν. Vel cæco apparet sic legendum esse. Mendose vulgo: τοῖς ἠθάσι λίαν, τοῖς τ' ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν. In cod. copula non est: τοῖς ἠθάσι λίαν τοῖς ἀρχαίοις— et super ἠθάσι scriptum ab eadem manu pro diversa lectione, γρ. ἤθεσι. Istud ἠθάσι librarii errore primum invectum fuit.

593. τὸν δ' οὐδ' ἀκολούθῳ. Sic bene edidit B. Junta. In codice τὸν δ' οὐδ'

ἀλλ' ἕνα ποιῶ κοινὸν πᾶσιν βίοτον, καὶ τοῦτον ὅμοιον.

Βλέπυρος.

πῶς οὖν ἔσται κοινὸς ἅπασιν;

Πραξαγόρα.

κατέδει σπέλεθον πρότερός μου.

Βλέπυρος.

καὶ τῶν σπελέθων κοινωνοῦμεν;

Πραξαγόρα.

μὰ Δί', ἀλλ' ἔφθης μ' ὑποκρούσας.
τοῦτο γὰρ ἤμελλον ἐγὼ λέξειν. τὴν γῆν πρώτιστα ποιήσω
κοινὴν πάντων, καὶ τἀργύριον, καὶ τἄλλ', ὁπόσ' ἐστὶν ἑκάστῳ.
εἶτ' ἀπὸ τούτων κοινῶν ὄντων ἡμεῖς βοσκήσομεν ὑμᾶς,
ταμιευόμεναι, καὶ φειδόμεναι, καὶ τὴν γνώμην προσέχουσαι.

Βλέπυρος.

πῶς οὖν ὅστις μὴ κέκτηται γῆν ἡμῶν, ἀργύριον δὲ
καὶ Δαρεικούς, ἀφανῆ πλοῦτον—

Πραξαγόρα.

ταῦτ' ἐς τὸ μέσον καταθήσει,
καὶ μὴ καταθεὶς ψευδορκήσει.

Βλέπυρος.

κἀκτήσατο γὰρ διὰ τοῦτο.

Πραξαγόρα.

ἀλλ' οὐδέν τοι χρήσιμον ἔσται πάντως αὐτῷ.

Βλέπυρος.

κατὰ δὴ τί;

ἀκολούθοις. In ceteris editt. est τὸν δ' ἀκολούθῳ, claudicante versu, sententiaque minus bona. Depravatam lectionem, cujus tamen vitium sensit, in versione expressit Faber: *illum autem uno pedisequo.* Nos vero: *illum autem ne pedisequum quidem habere.*

595. κατέδει σπέλεθον πρότερός μου. Sic in cod. scriptum, ut legendum esse conjecerat Faber; non, ut vulgo, μοι. Proverbialis locutio esse videtur in eos qui loquentem intempestive interpellant. Libri omnes habent κατέδει. Oportuit κατέδει. Atticis ἔδομαι futurum est, cujus secunda est ἔδει, κατέδει. Phrynichus: βρώσομαι, κακῶς ὁ Φαβωρῖνος. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ ἀντ' αὐτοῦ τῷ ἔδομαι καὶ κατέδομαι χρῶνται. Auctor Etym. M. p. 786. l. 23. φάγομαι—ὁ μέσος μέλλων β' φαγοῦμαι ὤφειλεν εἶναι. ἀλλὰ σεσημείωται τὸ φάγομαι, πίομαι, ἔδομαι.

602. ταῦτ' ἐς τὸ μέσον. Vulgo ταῦτ'—

604. ἀλλ' οὐδέν τοι. Perperam cod. ἀλλ' οὐδέν τι. Modo monui has voculas sæpissime commutatas reperiri, quia eodem sono Græculi eas efferebant, ut et hodie multi faciunt.

605. οὐδεὶς οὐδὲν πενίᾳ δράσει. Perpe-

Πραξαγόρα.

οὐδεὶς οὐδὲν πενίᾳ δράσει. πάντα γὰρ ἕξουσιν ἅπαντες,
ἄρτους, τεμάχη, μάζας, χλαίνας, οἶνον, στεφάνους, ἐρεβίνθους.
ὥστε τί κέρδος μὴ καταθεῖναι; σὺ γὰρ ἐξευρὼν ἀπόδειξον.

Βλέπυρος.

οὔκουν καὶ νῦν οὗτοι μᾶλλον κλέπτουσ', οἷς ταῦτα πάρεστι;

Πραξαγόρα.

πρότερόν γ', ὦ 'ταν, ὅτε τοῖσι νόμοις διεχρώμεθα τοῖς προτέροισι·
νῦν δ', ἔσται γὰρ βίος ἐκ κοινοῦ, τί τὸ κέρδος μὴ καταθεῖναι;

Βλέπυρος.

ἢν μείρακ' ἰδών, ἐπιθυμήσῃ καὶ βούληται σκαλαθῦραι,
ἕξει, τούτων ἀφελών, δοῦναι· τῶν ἐκ κοινοῦ δὲ μεθέξει
ξυγκαταδαρθών.

Πραξαγόρα.

ἀλλ' ἐξέσται προῖκ' αὐτῷ ξυγκαταδαρθεῖν.

tam vulgo οὐδ' ἐν πενίᾳ. Ridiculo librarii errore in cod. scriptum est, οὐδεὶς οὐδὲν πνεύματι δράσει.

609. ὦ 'τάν, sic bene cod. Vulgo ὦ 'ταῖρ'—νόμοις διεχρώμεθα. Ad hæc verba ita commentatur Faber. *Prava lectio. Scribe,* τοῖσι νόμοισιν ἐχρώμεθα. *Ita postulat versus et hellenismus. Nam* διεχρώμεθα *aliud est quam* ἐχρώμεθα. In metris parum intelligebat Faber, quod passim ostendunt ejus notæ. Vide quam bellus esset tetrameter sic, ut ille volebat, scriptus:

πρότερον γ' | ὦ 'ταν | ὅτε τοι | σι νομοι | σιν ἐχρω | μεθα τοις | προτεροι | σι.

in quo cæsura est post quartum pedem contra artem. Quod autem ad *hellenismum* adtinet, illius eum non minus fugit ratio. Meliora ab H. STEPHANO edoceri poterat, si illius *Thesaurum* consuluisset, ubi T. iv. col. 615. διαχρῶμαι, *vacante præpositione pro* χρῶμαι UTOR, *passim apud Herodotum, ut* διαχρεώμενοι ἐσθῆτι. *Et* διαχρῶνται αὐτῷ. *Item* διαχρῶνται τρόπῳ ζωῆς τοιῷδε. *Et* διεχρήσατο ἔθνεσι ξεινικοῖσι. *Et* διαχρᾶσθαι τῷ αὐτῷ τρόπῳ. Alia exempla profert in vocum Herodoti recensione et interpr. p. 12. appendicis edit. Wesselingii. Composita verba sæpissime occurrunt cum apud alios scriptores, tum apud Comicum nostrum, in quibus præpositio multum ad ornatum, nihil ad significationem confert, qua de re opportunior erit ad Nubes dicendi occasio.

611. σκαλαθῦραι. Schol. συνουσιάσαι. Quod autem addit μείρακα hic *marem* significare, ineptum est. Fraudi fuit Græculo, nam scholion illud recentioris est monetæ, nec antiquum Grammaticum sapit, interpolata horum versuum lectio, quos sic exhibent editiones primariæ.

ἢν μείρακ' ἰδὼν ἐπιθυμήσῃ καὶ βούληται
TOYTON σκαλαθῦραι,
ἕξει τούτων ἀφελὼν δοῦναι. τῶν ἐκ κοινοῦ
δὲ μεθέξει.

Quæ in recentioribus emendatius repræsentantur βούληται et μεθέξει, sic recte scripta sunt in cod. ubi mendose σκαλαθῦραι. Pronomen τοῦτον, quod metrorum imperito Græculo suspectum non fuit, ei persuadere debuit μείρακα hic *puerum* significare. Sed uno ore clamarunt eruditi omnes, istud τοῦτον, quod versus respuit, tollendum esse: nihilominus id in textu reliquit vel Berglerus, vel illius lucubrationum caupo. At in altero versu pro τούτων Berglerus ipse reposuit ταύτης, *audacter*, ut ait, *invitis editt. omnibus, et insuper Scholiaste.* At ego aio: *stultissime, invita sententia, et insuper communi sensu.* Quid enim sibi vult ταύτης ἀφελών, *puellam hanc eximens*? ineptum est. ἕξει (i. e. δυνήσεται) δοῦναι (scilicet τῇ μείρακι) ἀφελών, *demens, detrahens, decerpens,* τούτων, *ex iis quæ ille sibi reservarit, nec in commune deposuerit.*

καὶ ταύτας γὰρ κοινὰς ποιῶ τοῖς ἀνδράσι συγκατακεῖσθαι,
καὶ παιδοποιεῖν τῷ βουλομένῳ.

Βλέπυρος.

πῶς οὖν, εἰ πάντες ἴασιν,
ἐπὶ τὴν ὡραιοτάτην αὐτῶν, καὶ ζητήσουσιν ἐρείδειν;

Πραξαγόρα.

αἱ φαυλότεραι καὶ σιμότεραι παρὰ τὰς σεμνὰς καθεδοῦνται·
κᾆτ᾽ ἢν ταύτης ἐπιθυμήσῃ, τὴν αἰσχρὰν πρῶθ᾽ ὑποκρούσει.

Βλέπυρος.

καὶ πῶς ἡμᾶς τοὺς πρεσβύτας, ἢν ταῖς αἰσχραῖσι συνῶμεν,
οὐκ ἐπιλείψει τὸ πέος πρότερον, πρὶν ἐκεῖσ᾽, οἷ φῄς, ἀφικέσθαι;

Πραξαγόρα.

οὐχὶ μαχοῦνται.

Βλέπυρος.

περὶ τοῦ;

Πραξαγόρα.

θάρρει, μὴ δείσῃς, οὐχὶ μαχοῦνται.

614. *τοῖς ἀνδράσι συγκατακεῖσθαι.* Sic scribendum; non, ut vulgo, *ξυγκ*— Atticam literam hic respuit metri lex. In cod. ut in edit. B. Juntæ pro *ξυγκατακεῖσθαι*, repetitum e præc. v. *ξυγκαταδαρθεῖν.* Hoc modo sæpe contigit, ut idem vocabulum in duorum continuorum versuum fine scriberetur, ubi fere semper se prodit oscitantis librarii culpa. Aldus edidit *ξυγκατακεῖσθαι*, e scripto libro, ut probabile est; sin ex conjectura, laudandum est illius acumen, bonaque retinenda emendatio. Similem mendam sustuli in Apollonii Arg. i. ubi vers. 593. et sequens eodem participio *εἰσορόωντες* claudebantur. Emendationem, quam haud vereor luculentam appellare, in indicem flagitiorum meorum retulit Flos Criticorum nostratium. (*V. Journal des Sçavans, mai* 1781.)

616. *ἐρείδειν, συνουσιάζειν.* Vide fragm. Inc. ii. et Eustathium ibi laudatum.

619. *συνῶμεν.* Perperam vulgo *ξυνῶμεν.*

621. Hunc et seq. versum ad fidem codicis in integrum restitui, qui dimidia fere sui parte mutili erant. Sic legebantur:

οὐχὶ μαχοῦνται.—περὶ τοῦ;—τοῦ μὴ ξυγκαταδαρθεῖν.
καί σοι τοιοῦτον ὑπάρξει.

In codice vero sic scripti sunt:

οὐχὶ μαχοῦνται περί σου θάῤῥει. μὴ δείσῃς. οὐχὶ μαχοῦνται.
περὶ τοῦ;—τοῦ μὴ ξυγκαταδαρθεῖν. καί σοι τοιοῦτον ὑπάρχει.

Juxta codicis scripturam prior horum versuum totus est mulieris. Fraudi fuit librario prava lectio *περί σου*, pro *περὶ τοῦ.* Illud est etiam in edit. B. Juntæ. At Aldus dedit *περί σου.* Loquendi vices personis melius me divisisse arbitror, marito bis *περὶ τοῦ;* tribuendo. Si priore loco dixisset mulier *περί σου*, nihil fuisset causæ cur maritus iterum percontaretur *περὶ τοῦ;* In minore Batava sic interpolatus fuit posterior versus:

καί σοι τοιοῦτον ὑπάρξει. καί σοι τὸ περὶ τῶνδε μάχεσθαι.

Omissis sinceris, spuria in editione sua exhibuit Kusterus, sic denuo immutata: *καί σοι τὸ περὶ τούτων δὴ μάχεσθαι.* Egregium sane judicii specimen! Quæ in sequentibus obtinebat personarum distinctio erat absurdissima. Nihil prorsus hic viderunt interpretes: postremus

Βλέπυρος.

περὶ τοῦ;

Πραξαγόρα.

τοῦ μὴ ξυγκαταδαρθεῖν. καὶ σοὶ τοιοῦτον ὑπάρχει.
τὸ μὲν ἡμέτερον γνώμην τιν᾽ ἔχει. προβεβούλευται γὰρ ὅπως ἂν
μηδεμιᾶς ᾖ τρύπημα κενόν.

Βλέπυρος.

τὸ δὲ τῶν ἀνδρῶν τί ποιήσει;
φεύξονται γὰρ τοὺς αἰσχίους, ἐπὶ τοὺς δὲ καλοὺς βαδιοῦνται.

Πραξαγόρα.

ἀλλὰ φυλάξουσ᾽ αἱ φαυλότεραι τοὺς καλλίους ἀπιόντας
ἀπὸ τοῦ δείπνου· καὶ τηρήσουσ᾽ ἐπὶ τοῖσιν δημοσίοισιν
οἱ φαυλότεροι· κοὐκ ἔξεσται παρὰ τοῖσι καλοῖς καταδαρθεῖν
ταῖσι γυναιξίν, πρὶν τοῖς αἰσχροῖς καὶ τοῖς μικροῖς χαρί-
[σωνται.

Βλέπυρος.

ἡ Λυσικράτους ἄρα νυνὶ ῥὶς ἴσα τοῖσι καλοῖσι φρονήσει.

Πραξαγόρα.

νὴ τὸν Ἀπόλλω· καὶ δημοτική γ᾽ ἡ γνώμη, καὶ καταχήνη
τῶν σεμνοτέρων ἔσται πολλή, καὶ τῶν σφραγῖδας ἐχόντων,
ὅταν ἐμβὰς δή γ᾽ εἴπῃ· Προτέρῳ παραχώρει, κᾆτ᾽ ἐπιτήρει,
ὅταν ἤδη 'γὼ διαπραξάμενος παραδῶ σοι δευτεριάζειν.

omnium Berglerus prioribus non fuit acutior. Ista *τοῦ μὴ ξυγκαταδαρθεῖν* pressius verti debuerunt: *Si cum illis non concubueritis;* vel, *quia cum illis non concumbetis.*

623. *τὸ μὲν ἡμέτερον.* Sic cod. et Aldina editio. Mendose Bern. Junta *ὑμέτερον*, quod inepte revocavit Berglerus, non videns hæc ex ipsa sententia mulieri continuari debere.

624. *μηδεμιᾶς ᾖ τρύπημα κενόν.* Scripsisset, si per metrum licuisset, *τὸ τρύπημα.* Hic locus, ut multi alii, exemplo esse possit Comicis licuisse nomen substantivum efferre sine articulo, quem solutæ orationis scriptores non omitterent. Vide not. ad Lys. 152.

628. Hic versus in cod. omissus. Primariæ editt. recte habent *τοῖσι καλοῖς*, ut etiam excusum fuit in novissima Batava: mendose recentiores quædam *τοῖς καλοῖς.*

631. *καταχήνη, κατάγελως.* Vide Vesp. 575.

633. Hic versus in codice omissus. Causa manifesta: ad *ὅταν* sequentis versus aberravit librarii oculus. Vulgo autem sic legitur metro prorsus corrupto, et sententia nulla:

ὅταν ἐμβάδι γ᾽ εἴπῃ, πρότερος παραχώρει· κᾆτ᾽ ἐπιτήρει.

Qua in scriptura ne forma quidem apparet tetrametri anapæstici. Deinde quisnam est nominativus verbi *εἴπῃ?* non alius esse possit, quam *καταχήνη*, quod ineptissimum est. Metro et sententiæ subvenit Faber, acuteque genuinam detexit lectionem:

ὅταν ἐμβὰς δή γ᾽ εἴπῃ· Προτέρῳ παραχώρει, κᾆτ᾽ ἐπιτήρει.

Per embadem *intellige id hominum genus qui ἐμβάδι utebantur: ii autem erant senes.* Plut. 759.

ἐκτυπεῖτο δὲ
ἐμβὰς γερόντων εὐρύθμοις προβήμασιν.

634. *δευτεριάζειν*, *secundas partes agere.*

Βλέπυρος.

πῶς οὖν, οὕτω ζώντων ἡμῶν, τοὺς αὑτοῦ παῖδας ἕκαστος ἔσται δυνατὸς διαγιγνώσκειν;

Πραξαγόρα.

τί δὲ δεῖ; πατέρας γὰρ ἅπαντας τοὺς πρεσβυτέρους αὐτῶν εἶναι τοῖσι χρόνοισιν νομιοῦσιν.

Βλέπυρος.

οὐκοῦν ἄγξουσ' εὖ καὶ χρηστῶς ἑξῆς τὸν πάντα γέροντα διὰ τὴν ἄγνοιαν, ἐπεὶ καὶ νῦν, γιγνώσκοντες πατέρ' ὄντα, ἄγχουσι. τί δῆθ', ὅταν ἀγνὼς ᾖ, πῶς οὐ τότε κἀπιχεσοῦνται;

Πραξαγόρα.

ἀλλ' ὁ παρεστὼς οὐκ ἐπιτρέψει· τότε δ' αὐτοῖς οὐκ ἔμελ' οὐδὲν τῶν ἀλλοτρίων, ὅστις τύπτοι· νῦν δ' ἢν πληγέντος ἀκούσῃ, μὴ 'τὸν ἐκεῖνον τύπτῃ δεδιὼς, τοῖς δρῶσιν τοῦτο μαχεῖται.

Βλέπυρος.

τὰ μὲν ἄλλα λέγεις οὐδὲν σκαιῶς· εἰ δὲ προσελθὼν Ἐπίκουρος, ἢ Λευκολόφας, πάππαν με καλοῖ, τοῦτ' ἤδη δεινὸν ἀκοῦσαι.

Πραξαγόρα.

πολὺ μέντοι δεινότερον τούτου τοῦ πράγματός ἐστι.

Βλέπυρος.

τὸ ποῖον;

Πραξαγόρα.

εἴ σε φιλήσειεν Ἀρίστυλλος, φάσκων αὑτοῦ πατέρ' εἶναι.

Βλέπυρος.

οἰμώζοι γ' ἄν, καὶ κωκύοι.

Πραξαγόρα.

σὺ δέ γ' ὄζοις ἂν καλαμίνθης.

ἀλλ' οὗτος μὲν πρότερον γέγονεν, πρὶν τὸ ψήφισμα γενέσθαι,

Metaphora a scena sumta. Pro διαπραξάμενος, ridiculo errore in cod. scriptum παραπραξάμενος, quod exhibet etiam edit. B. Juntæ.

638. ἑξῆς. Vox hæc in cod. omissa.

644. τὰ μὲν ἄλλα λέγεις οὐδὲν σκαιῶς. Id est οὐ σκαιῶς. Familiare est Atticis οὐδὲν adhibere pro οὐ.

645. πάππαν με καλοῖ. Mendose vulgo πάπαν με καλεῖ. Sequitur mox εἴ σε φιλήσειεν.

647. Ἀρίστυλλος. Homo erat αἰσχροποιὸς, lingua et ore aliorum subserviens libidini, cujus mentio in Pluto 314.

649. γέγονεν ob metrum scribi debuit. Perperam vulgo γέγονε.

ὥστ' οὐχὶ δέος, μή σε φιλήσῃ.

Βλέπυρος.

δεινὸν μέντ' ἂν γ' ἐπεπόνθη.

τὴν γῆν δὲ τίς ἔσθ' ὁ γεωργήσων;

Πραξαγόρα.

οἱ δοῦλοι. σοὶ δὲ μελήσει, ὅταν ᾖ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον, λιπαρὸν χωρεῖν ἐπὶ δεῖπνον.

Βλέπυρος.

περὶ δ' ἱματίων τίς πόρος ἔσται; καὶ γὰρ τοῦτ' ἔστιν ἐρέσθαι.

Πραξαγόρα.

τὰ μὲν ὄνθ' ὑμῖν πρῶτον ὑπάρξει· τὰ δὲ λοίφ' ἡμεῖς ὑφανοῦμεν.

Βλέπυρος.

ἓν ἔτι ζητῶ· πῶς, ἤν τις ὄφλῃ παρὰ τοῖς ἄρχουσι δίκην τῳ, πόθεν ἐκτίσει ταύτην; οὐ γὰρ τῶν κοινῶν γ' ἔστι δίκαιον.

Πραξαγόρα.

ἀλλ' οὐδὲ δίκαι πρῶτον ἔσονται.

Βλέπυρος.

τουτὶ δὲ πόσους ἐπιτρίψει;

Πραξαγόρα.

κἀγὼ ταύτην γνώμην ἐθέμην. τοῦ γὰρ, τάλαν, οὕνεκ' ἔσονται;

Βλέπυρος.

πολλῶν ἕνεκεν, νὴ τὸν Ἀπόλλω· πρῶτον δ' ἑνὸς οὕνεκα δήπου,

650. μή σε φιλήσῃ. Cod. οὐ μή σε φιλήσει. Hinc οὐ μὴ est etiam in edit. B. Juntæ, reclamante metro.—δεινὸν μέντ' ἂν γ' ἐπεπόνθη. Vulgo δεινὸν μέντ' ἂν ἐπεπόνθειν. Primo post ἂν inseri debuit γε ob metrum. Tum ἐπεπόνθη e puriori Atticismo reposui. Nec aliter hic Suidas legisse videtur, cujus hæc est nota ex edit. Mediolan. descripta: ἐπεπόνθη, ἀντὶ τοῦ ἐπεπόνθειν· καὶ ἑωράκη, ἀντὶ τοῦ ἑωράκειν· καὶ ᾔδη, ἀντὶ τοῦ ᾔδειν. Omnia ista sunt tertiæ personæ, quam Attici terminatione a prima non distinguebant. Vide Kœnium ad Corinthum de Dial. Att. §. lviii. et confer not. ad Pl. 696. In edit. B. Juntæ pro ἐπεπόνθειν est ἐπεπόνθην, quod ad verum propius accedit. Prioris coli vulgata lectio bona est, ὥστ' οὐχὶ δέος, μή σε φιλήσῃ. E codicis scriptura diversa hæc concinnari posset: ὥστ' οὐ δέος, οὐ μή σε φιλήσει. *Ita ut nihil causæ sit cur metuas; non te osculabitur.*

652. δεκάπουν τὸ στοιχεῖον. Hoc explicat Casaubonus ad Athen. vi. 10. ubi Scholiastem emendat, cujus nota sic scribenda: ἡ τοῦ ἡλίου σκιὰ, ὅταν ᾖ δέκα ποδῶν. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι γίνεται ὀψέ.—Τὸ παλαιὸν οἱ καλοῦντες ἐπὶ δεῖπνον, καὶ οἱ καλούμενοι παρεσημαίνοντο τὴν σκιάν. καὶ οὕτως οἱ μὲν ἀνέμενον τοὺς κληθέντας, οἱ δ' ἀπῄεσαν ἐπὶ τὰς ἑστιάσεις· οὐδέπω γὰρ τηρήσεως οὔσης ἑτέρας, ἀφ' ἧς οἷόν τε ἦν τεκμήρασθαι εἰς πόσας ὥρας προήκει. Huc respexisse videtur Pollux vi. 44. τῇ σκιᾷ δ' ἐτεκμαίροντο τὸν καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδοῦ, ἣν καὶ στοιχεῖον ἐκάλουν. καὶ ἔδει σπεύδειν, εἰ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον εἴη.—λιπαρὸν χωρεῖν. Sic bene cod. Vulgo λιπαρῶς.

659. ἑνὸς οὕνεκα. Perperam vulgo εἵνεκα. Vide not. ad Pl. 329.

ἥν τις ὀφείλων ἐξαρνῆται.

Πραξαγόρα.

πόθεν οὖν ἐδάνεισ' ὁ δανείσας,
ἐν τῷ κοινῷ πάντων ὄντων; κλέπτων δή που 'στ' ἐπίδηλος.

Βλέπυρος.

νὴ τὴν Δήμητρ', εὖ γε διδάσκεις. τουτὶ τοίνυν σὺ φράσον μοι.
τῆς αἰκίας οἱ τύπτοντες πόθεν ἐκτίσουσιν, ἐπειδὰν
εὐωχηθέντες ὑβρίζωσιν; τοῦτο γὰρ οἶμαί σ' ἀπορήσειν.

Πραξαγόρα.

ἀπὸ τῆς μάζης, ἧς σιτεῖται· ταύτην γὰρ ὅταν τις ἀφαιρῇ,
οὐχ ὑβριεῖται φαύλως οὐδεὶς οὕτως τῇ γαστρὶ κολασθείς.

Βλέπυρος.

οὐδ' αὖ κλέπτης οὐδεὶς ἔσται;

Πραξαγόρα.

πῶς γὰρ κλέψει, μετὸν αὐτῷ;

Βλέπυρος.

οὐκ ἀποδύσουσ' ἄρα τῶν νυκτῶν.

Πραξαγόρα.

οὐκ, ἢν οἴκοι γε καθεύδῃς,
οὐδ' ἢν γε θύραζ', ὥσπερ πρότερον. βίοτος γὰρ πᾶσιν ὑπάρξει.
ἢν δ' ἀποδύῃ γ', αὐτὸς δώσει. τί γὰρ αὐτῷ πρᾶγμα μάχεσθαι;
ἕτερον γὰρ ἰὼν ἐκ τοῦ κοινοῦ κρεῖττον κομιεῖται ἐκείνου.

Βλέπυρος.

οὐδὲ κυβεύσουσιν ἄρ' ἄνθρωποι.

662. τουτὶ τοίνυν σὺ φράσον μοι. Vulgo ταυτὶ τοίνυν φρασάτω μοι, perquam inficete illata tertia persona statim post secundam, in eodem ad eandem personam sermone: διδάσκεις—φρασάτω.

663. τῆς αἰκίας πόθεν ἐκτίσουσιν; Subauditur τὴν δίκην, seu potius τὸ τίμημα. Pl. 480.

τί δῆτά σοι τίμημ' ἐπιγράψω τῇ δίκῃ;

Piget me eorum, quæ ad hunc versum scripsit Dawesius. Oratorum Græcorum ne unam quidem paginam legisse videtur. αἰκία producta media apud Poëtas Atticos sæpe occurrit. Vide Æschylum Prom. 93. 117.

666. Vocem οὐδεὶς addidi, sententia flagitante et metro. Toto pede mutilus erat versus. Faber reponebat ἑξῆς, ut supra 658. Kusterus, πώποτε: quorum illud frigidum, hoc solœcum. Neuter animadverterat deesse nominativum verbi ὑβριεῖται. Eadem diphthongus initio utriusque vocis, alterius omittendæ causa fuit. Genuinum hoc esse ostendit alterum quod infertur v. seq. οὐδείς.

667. πῶς γὰρ κλέψει, μετὸν αὐτῷ; In impressis erat, πῶς γὰρ κλέψαιμι τὸ 'μαυτοῦ; E Suida, qui locum hunc profert in μετὸν, monuit Kusterus legendum esse, πῶς γὰρ κλέψαι, μετὸν αὐτῷ; quam lectionem in textu exhibet novissima Batava: sic quoque in cod. scriptum est. Sed solœca est oratio. Oporteret πῶς ἂν κλέψαι, immo Attice κλέψειε— Scripserat Comicus, quod reposui, κλέψει.

672. οὐδὲ κυβεύσουσιν ἄρ' ἄνθρωποι.

Πραξαγόρα.

περὶ τοῦ γὰρ τοῦτο ποιήσει;

Βλέπυρος.

τὴν δὲ δίαιταν τίνα ποιήσεις;

Πραξαγόρα.

κοινὴν πᾶσιν. τὸ γὰρ ἄστυ
μίαν οἴκησίν φημι ποιήσειν ξυρρήξασ' εἰς ἓν ἅπαντα,
ὥστε βαδίζειν ὡς ἀλλήλους.

Βλέπυρος.

τὸ δὲ δεῖπνον ποῦ παραθήσεις;

Πραξαγόρα.

τὰ δικαστήρια καὶ τὰς στωὰς, ἀνδρῶνας πάντα ποιήσω.

Βλέπυρος.

τὸ δὲ βῆμα τί σοι χρήσιμον ἔσται;

Πραξαγόρα.

τοὺς κρατῆρας καταθήσω,
καὶ τὰς ὑδρίας, καὶ ῥαψῳδεῖν ἔσται τοῖς παιδαρίοισι
τοὺς ἀνδρείους ἐν τῷ πολέμῳ, κεἴ τις δειλὸς γεγένηται,
ἵνα μὴ δειπνῶσ' αἰσχυνόμενοι.

Βλέπυρος.

νὴ τὸν Ἀπόλλω, χάριέν γε.
τὰ δὲ κληρωτήρια ποῖ τρέψεις;

Πραξαγόρα.

ἐς τὴν ἀγορὰν καταθήσω·
κᾆτα στήσασα παρ' Ἁρμοδίῳ κληρώσω πάντας, ἕως ἂν
εἰδὼς ὁ λαχὼν ἀπίῃ χαίρων ἐν ὁποίῳ γράμματι δειπνεῖ·
καὶ κηρύξει τοὺς ἐκ τοῦ Βῆτ' ἐπὶ τὴν στωὰν ἀκολουθεῖν

Sic scriptum in cod. In impressis est, οὐδὲ κυβεύσουσ' ἄρ' ἄνθρωποι. Accentu tantum mutato voculæ ἄρ' præstabat forte edere, οὐδὲ κυβεύσουσ' ἆρ' ἄνθρωποι, ob rationem allegatam ad v. 518.

675. παραθήσεις. Sic cod. ut impressi. Marklandus ad Eurip. Suppl. 932. legendum censet παραθήσει in forma media, cujus rei me fugit ratio.

676. τὰς στωάς. Hic et infra ubicunque hæc vox occurrit, scriptum in cod. στοάς. In impressis est στοιάς. Prior syllaba ob metrum produci debet. Analogiæ magis congruum mihi videtur στωὰ, quam στοιά. Ab illo, στωὰ, derivatur nomen Στωϊκοί. Formam στοιὰ, cujus nescio, an apud scriptorem quempiam exemplum occurrat, cujusque non meminerunt Lexicographi, adfirmare videtur auctor Etymol. M. p. 550. l. 7. Sed voces fingere, quas usus nunquam admisit, Grammaticis solemne est.

682. κᾆτα στήσασα. In cod. καταστήσασα.

τὴν Βασίλειον δειπνήσοντας· τοὺς Θῆτ' ἐς τὴν παρὰ ταύτην·
τοὺς δ' ἐκ τοῦ Κάππ' ἐς τὴν στωὰν χωρεῖν τὴν Ἀλφιτόπωλιν.

Βλέπυρος.

ἵνα κάπτωσιν;

Πραξαγόρα.

μὰ Δί', ἀλλ' ἵν' ἐκεῖ δειπνῶσιν.

Βλέπυρος.

ὅτῳ δὲ τὸ γράμμα
μὴ 'ξελκυσθῇ, καθ' ὃ δειπνήσει, τούτους ἀπελῶσιν ἅπαντες.

Πρ. ἀλλ' οὐκ ἔσται τοῦτο παρ' ἡμῖν.
πᾶσι γὰρ ἄφθονα πάντα παρέξομεν·
ὥστε μεθυσθεὶς αὐτῷ στεφάνῳ
πᾶς τις ἄπεισιν τὴν δᾷδα λαβών.
αἱ δὲ γυναῖκες κατὰ τὰς διόδους
προσπίπτουσαι τοῖς ἀπὸ δείπνου,
τάδε λέξουσιν· Δεῦρο παρ' ἡμᾶς·
ἐνθάδε μεῖραξ ἔσθ' ὡραία.
Παρ' ἐμοὶ δ', ἑτέρα φήσει τις ἄνωθ'
ἐξ ὑπερῴου, καὶ καλλίστη,
καὶ λευκοτάτη· πρότερον μέντοι
δεῖ σε καθεύδειν αὐτῆς παρ' ἐμοί.
τοῖς δ' εὐπρεπέσιν γ' ἀκολουθοῦντες
καὶ μειρακίοις αἱ φαυλότεραι
τοιάδ' ἐροῦσιν· Ποῖ θεῖς οὗτος;
πάντως οὐδὲν δράσεις ἐλθών·
τοῖς γὰρ σιμοῖς καὶ τοῖς αἰσχροῖς
ἐψήφισται προτέροις βινεῖν·
ὑμᾶς δὲ τέως θρῖα λαβόντας
διφόρου συκῆς
ἐν τοῖς προθύροισι δέφεσθαι.

685. τοὺς Θῆτ' ἐς τὴν παρὰ ταύτην. Subaudi λαχόντας: τοὺς Θῆτα λαχόντας. Vulgo legitur, τὸ δὲ Θῆτ' ἐς τὴν παρὰ ταύτην. At vero in cod. scriptum est, δειπνήσοντας. τοὺς δ' ἐκ τοῦ Θῆτα παρ' αὐτήν. Quam lectionem sinceram esse credo, et versum, qui sequebatur, excidisse. Porticum Thracum designari arbitratur Meursius Ath. Att. pag. 15. Scholiastes vero minus probabiliter, τὸ Θησεῖον, *Thesei templum.*

687. Personæ in hoc versu perquam absurde distinctæ erant.

688. ἀπελῶσιν ἅπαντες. Sic recte cod. non, ut vulgo, ἅπαντας.

701. εὐπρεπέσιν γ'—inserenda fuit ob metrum particula.

702. αἱ φαυλότεραι sententia ipsa flagitante reponi debuit: vulgo absurde οἱ φαυλότεροι.

709. προθύροισι ob metrum scribendum fuit, non, ut vulgo, προθύροις. Emendata hic est scriptura codicis.

φέρε νῦν, φράσον μοι, ταῦτ' ἀρέσκει σφῷν;

Βλ. πάνυ.

Πρ. βαδιστέον τ' ἄρ' ἐστὶν εἰς ἀγορὰν ἐμοί,
ἵν' ἀποδέχωμαι τὰ προσιόντα χρήματα,
λαβοῦσα κηρύκαιναν εὔφωνόν τινα.
ἐμὲ γὰρ ἀνάγκη ταῦτα δρᾶν, ᾑρημένην
ἄρχειν, καταστῆσαί τε τὰ ξυσσίτια,
ὅπως ἂν εὐωχῆσθε πρῶτον τήμερον.

Βλ. ἤδη γὰρ εὐωχησόμεσθα;

Πρ. φήμ' ἐγώ.
ἔπειτα τὰς πόρνας καταπαῦσαι βούλομαι
ἁπαξαπάσας.

Βλ. ἱνατί;

Πρ. δῆλον τουτογί·
ἵνα τῶν νέων ἔχωμεν αὐταὶ τὰς ἀκμάς.
καὶ τάς γε δούλας οὐχὶ δεῖ κοσμουμένας
τὴν τῶν ἐλευθέρων ὑφαρπάζειν Κύπριν,
ἀλλὰ παρὰ τοῖς δούλοισι κοιμᾶσθαι μόνον,
κατωνάκη τὸν χοῖρον ἀποτετιλμένας.

Βλ. φέρε νυν ἐγώ σοι παρακολουθῶ πλησίον,
ἵν' ἀποβλέπωμαι, καὶ λέγωσί μοι ταδί·
ΤΟΝ ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΤΟΥΤΟΝ ΟΥ ΘΑΥΜΑΖΕΤΕ;

711. βαδιστέον τ' ἄρ'—Vulgo βαδιστέον ἄρ'—Vide not. ad Ran. 656.

716. τήμερον. Vulgo minus bene σήμερον.

719. δῆλον τουτογί. Vulgo τοῦτο τί. Quæ scriptura retineri poterat, distinctis personis, ut in cod. distinctæ sunt: ΒΛ. ἱνατί; ΠΡ. δῆλον τοῦτο. ΒΛ. τί; Sed longe præstat τουτογί, quod reponendum esse acute vidit Kœnius ad Corinthum p. 56.

724. κατωνάκη servorum est vestis. Hic metonymice ponitur res pro persona, quæ re utitur, ut supra 638. ἐμβάς. κατωνάκῃ valet igitur τῶν δούλων χάριν. Mentio κατωνακῶν. in Lys. v. 1151. ad quem locum respexit Hesychius. Ad metonymiam non adtenderant, nec ad usum dativi personam significantis pro genitivo cum ellipsi nominis χάριν, qui hoc aliter acceperunt, et optimam lectionem temere sollicitarunt.

727. Recitato hoc versu Blepyrus et Praxagora in forum ituri e scena egrediuntur. Hoc intellexere Faber et Kusterus, qui sequentes versus viro cuidam supellectilem suam in commune deposituro tribuerunt. In primariis editt. versus 728. et sequens perquam absurde Praxagoræ tributi erant: pravam illam distinctionem inepte revocavit Berglerus. Œconomiam fabulæ parum perspectam habuerunt editores, minime vero omnium postremus ille. Post versum 727. actus finitur, quo exacto, Chorus cantando et saltando partes suas agebat: sed temporis injuria et priscorum Grammaticorum socordia periere chorica cantica hujus fabulæ tantum non omnia.

Χο. (λείπει ἡ τοῦ Χοροῦ ᾠδή.)

ΑΝΗΡ Α, ὁ καταθεὶς, ΑΝΗΡ Β, ὁ μὴ καταθεὶς, ΚΗΡΥΞ, ΧΟΡΟΣ.

Αν. α'. ΕΓΩΓ', ἵν' εἰς ἀγορᾴν γε τὰ σκεύη φέρω,
προχειριοῦμαι, κἀξετάσω τὴν οὐσίαν.
χώρει σὺ δεῦρο, κιναχύρα καλὴ καλῶς,
τῶν χρημάτων θύραζε πρώτη τῶν ἐμῶν,
ὅπως ἂν ἐντετριμμένη κανηφορῇς,
πολλοὺς κάτω δὴ θυλάκους στρέψασ' ἐμούς.
ποῦ 'σθ' ἡ διφροφόρος; ἡ χύτρα, δεῦρ' ἔξιθι,
νὴ Δία, μέλαινά γ', οὐδ' ἂν, εἰ τὸ φάρμακον
ἕψουσ' ἔτυχες, ᾧ Λυσικράτης μελαίνεται.
ἵστω παρ' αὐτὴν, δεῦρ' ἴθ', ἡ κομμώτρια·
φέρε δεῦρο ταύτην τὴν ὑδρίαν, ὑδριαφόρε,
ἐνταῦθα· σὺ δὲ δεῦρ', ἡ κιθαρῳδὸς, ἔξιθι,
πολλάκις ἀναστήσασά μ' εἰς ἐκκλησίαν
ἀωρὶ νυκτῶν διὰ τὸν ὄρθριον νόμον.
ὁ τὴν σκάφην λαβὼν προΐτω, τὰ κηρία

728. ἔγωγ'—Sic legendum esse manifestum est. Perperam vulgo ἐγὼ δ'—Similis erat menda v. 173.

730. Supellectilem suam foras effert quidam, eamque ordine disponit ante ædes. Alloquitur autem singula vasa, ut in comœdia, tanquam essent homines; assignatque singulis locum et officia, qualia in pompis esse solebant quarumdam personarum. Nam istud omnino tenendum, istæc ad imitationem pompæ fieri. Quodnam autem sit vas istud, quod primum effert, et κιναχύραν vocat, incertum est; Faber admodum verosimiliter putat esse *cribri genus*, adductus, credo, etymologia vocis, παρὰ τὸ κινεῖν ἄχυρα. BERGLER. Scholiastæ κιναχύρα est ὄνομα δούλης.—καλὴ καλῶς. Pace 1330. χὤπως μετ' ἐμοῦ καλὴ καλῶς κατακείσει. Plautus Asin. iii. 3. I sane bella belle. Curcul. iv. 2. Sequere istum bella belle.

732. De virginibus canephoris vide Meursium Panathen. c. 23. cujus in fine laudantur Comicorum versus, quos servavit Nostri Schol. ad Av. 1550. ubi Hermippi fragmentum depravatum est, quod vel aliter, vel hoc modo legendum est.

ὥσπερ αἱ κανηφόροι,
λευκοῖσιν ἀλφίτοισιν ἐντετριμμέναις.
ἐγὼ δ' ἴτηκα ψαλα[σμάτων τὴν διφροφόρον.

Dativus ἐντετριμμέναις pertinet ad substantivum quod præcedebat in eodem casu.

737. Perperam vulgo legitur: δεῦρ' ἴθι κομμώτρια. Emendandi rationem vidit Faber, cujus crisin confirmat. cod. in quo δεῦρ' ἴθ' ἡ κομμώτρια. Suidas: κομμωτὴς, καλλωπιστής. κομμώτρια, ἐμπλάστρια, ἡ κοσμοῦσα τὰς γυναῖκας.

738. De Hydriaphoris videndus Meursius Panathen. cap. 21.

739. ἡ κιθαρῳδός. Gallinaceum intelligit, qui ὄρθριος ᾄδων dormientes e somno excitat. Hunc v. 30. præconis nomine designat mulier: hic citharœdus est, unde intelligendus jocus in ὄρθριον νόμον, quo adluditur ad musicum modum, qui ὄρθιος appellatur.

742. ὁ τὴν σκάφην. Qua significatione σκάφην accipi debeat, valde incertum est. Meursius loco modo citato et Lect. Att. iv. 8. *ligonem* esse ait; alii *mactram*,

κόμιζε, τοὺς θαλλοὺς καθίστη πλησίον,
καὶ τὼ τρίποδ' ἐξένεγκε, καὶ τὴν λήκυθον·
τὰ χυτρίδι' ἤδη καὶ τὸν ὄχλον ἀφίετε.
Αν. β'. ἐγὼ καταθήσω τἀμά; κακοδαίμων ἄρα
ἀνὴρ ἔσομαι, καὶ νοῦν ὀλίγον κεκτημένος.
μὰ τὸν Ποσειδῶ γ' οὐδέποτ', ἀλλὰ βασανιῶ
πρώτιστον αὐτὰ πολλάκις καὶ σκέψομαι.
οὐ γὰρ τὸν ἐμὸν ἱδρῶτα καὶ φειδωλίαν
οὐδὲν πρὸς ἔπος οὕτως ἀνοήτως ἐκβαλῶ,
πρὶν ἐκπύθωμαι πᾶν τὸ πρᾶγμ' ὅπως ἔχει.
οὗτος, τί τὰ σκευάρια ταυτὶ βούλεται;
πότερα μετοικιζόμενος ἐξενήνοχας
αὔτ', ἢ φέρεις ἐνέχυρα θήσων;
Αν. α'. οὐδαμῶς.
Αν. β'. τί δῆτ' ἐπὶ στοίχου 'στὶν οὕτως; οὔ τι που
Ἱέρωνι τῷ κήρυκι πομπὴν πέμπετε;
Αν. α'. μὰ Δί', ἀλλ' ἀποφέρειν αὐτὰ μέλλω τῇ πόλει
ἐς τὴν ἀγορὰν, κατὰ τοὺς δεδογμένους νόμους.
Αν. β'. μέλλεις ἀποφέρειν;
Αν. α'. πάνυ γε.
Αν. β'. κακοδαίμων ἄρ' εἶ,

in qua pinsitur farina. Hoc adfirmare videntur excerpta e Photii lexico prolata ab Hesychii interprete ad σκαφηφόροι; illud vero probabile reddit quod docet Harpocratio in Μετοίκιον: ἐκάλουν δὲ οἱ κωμικοὶ σκαφίας τοὺς μετοίκους, ἐπεὶ ἐν ταῖς πομπαῖς τὰς σκάφας ἐκόμιζον οὗτοι. Sane σκαφεὺς *fossorem* notat, cujus instrumentum est *ligo*. Sed hoc comicæ licentiæ esse possit. Altera acceptio probabilior mihi videtur. Prava distinctione locus hic impeditus erat, et copula inepte inserta in seq. v. quam cod. non agnoscit. Sic legitur in Kusteri editione:

ὁ τὴν σκάφην λαβὼν προΐτω τὰ κηρία·
κόμιζε τοὺς θαλλοὺς καὶ καθίστη πλησίον,
καὶ—

744. τὼ τρίποδ'. Infra 786. καὶ δὴ μὲν οὖν τωδὶ ξυνάπτω τὼ τρίποδε. Quod vulgatam hujus versus confirmat lectionem. In codice vero, τὸν τρίποδ'.

747. ἀνὴρ ἔσομαι. Sic cod. Harum vocum prior in impressis omissa cum versus ruina.

754. πότερα. Vulgo πότερον. Illud magis Atticum est, et Comico frequentatum.

756. ἐπὶ στοίχου. Sic cod. et editt. primariæ. In recentioribus ἐπὶ στίχου.—οὔτι που. Vulgo οὔτι μὴ, quod nescio an græce dicatur pro *num*. At οὔ τι που frequenter apud Poëtas Atticos occurrit. Vide not. ad Ran. 522. Euripid. Helena 95.

πῶς; οὔ τι που σῷ φασγάνῳ βίον στερεῖς;

483.

πόστ'; οὔ τι που λελήσμεθ' ἐξ ἄντρων λέχος;

549.

οὔ τι που κρυπτεύομαι
Πρωτέως ἀσέπτου παιδὸς ἐκ βουλευμάτων;

Herc. Fur. 968.

οὔ τι που φόνος σ' ἐβάκχευσεν νεκρῶν,
οὓς ἄρτι καίνεις;

757. πομπὴν πέμπετε; Sic cod. et edit. B. Juntæ. In ceteris πομπὴ πέμπεται;

νὴ τὸν Δία τὸν Σωτῆρα.
Αν. α΄. πῶς;
Αν. β΄. πῶς; ῥᾳδίως.
Αν. α΄. τί δ᾽; οὐχὶ πειθαρχεῖν με τοῖς νόμοισι δεῖ;
Αν. β΄. ποίοισιν, ὦ δύστηνε;
Αν. α΄. τοῖς δεδογμένοις.
Αν. β΄. δεδογμένοισιν; ὡς ἀνόητος ἦσθ᾽ ἄρα.
Αν. α΄. ἀνόητος;
Αν. β΄. οὐ γάρ; ἠλιθιώτατος μὲν οὖν
ἁπαξαπάντων.
Αν. α΄. ὅτι τὸ ταττόμενον ποιῶ;
τὸ ταττόμενον γὰρ δεῖ ποιεῖν τὸν σώφρονα
μάλιστα πάντων.
Αν. β΄. τὸν μὲν οὖν ἀβέλτερον.
Αν. α΄. σὺ δ᾽ οὐ καταθεῖναι διανοεῖ;
Αν. β΄. φυλάξομαι,
πρὶν ἄν γ᾽ ἴδω τὸ πλῆθος ὅ τι βουλεύεται.
Αν. α΄. τί γὰρ ἄλλο γ᾽, ἢ φέρειν παρεσκευασμένοι
τὰ χρήματ᾽ εἰσίν;
Αν. β΄. ἀλλ᾽ ἰδὼν ἂν ἐπιθόμην.
Αν. α΄. λέγουσι γοῦν ἐν ταῖς ὁδοῖς.
Αν. β΄. λέξουσι γοῦν.
Αν. α΄. καὶ φασὶν οἴσειν ἀράμενοι.
Αν. β΄. φήσουσι γοῦν.
Αν. α΄. ἀπολεῖς ἀπιστῶν πάντ᾽.
Αν. β΄. ἀπιστήσουσι γοῦν.
Αν. α΄. ὁ Ζεύς σέ γ᾽ ἐπιτρίψειεν.
Αν. β΄. ἐπιτρίψουσι γοῦν.
οἴσειν δοκεῖς τιν᾽, ὅστις αὐτῶν νοῦν ἔχει;

772. ἀλλ᾽ ἰδὼν ἂν ἐπιθόμην. Solœce vulgo ἀλλ᾽ ἰδὼν ἐπιθόμην. Sæpissime a librariis istæ formæ ἐπιθόμην, ἐπειθόμην male commutatæ, cujus rei exemplum enotatum fuit ad Ran. 1376. aliaque occurrent. Equidem quempiam novi, cui vulgata lectio, nedum vitii suspecta sit, digna visa est, quæ tanquam exemplum proponeretur, ad cujus normam græcus sermo exigi posset: sed

μάταιός ἐστι, καὶ φρονῶν οὐδὲν φρονεῖ.

Vide notam supra ad v. 255.

773. λέγουσι γοῦν—λέξουσι γοῦν. In repetitione earundem vocum sita est venustas, cujus maxima pars perit, si legas, ut vulgo, λέξουσι γάρ. Postrema hæc particula rursus perperam infertur in trium sequentium versuum fine; quo sententiæ nexu, ostendet qui eam tueri volet.

776. Vulgo sic fertur hic versus uno pede claudus:

ὁ Ζεύς σ᾽ ἐπιτρίψειεν.—ἐπιτρίψειε γάρ.

At in cod. et in primariis editt. legitur:

ὁ Ζεύς σ᾽ ἐπιτρίψειεν.—ἐπιτρίψουσι γάρ.

οὐ γὰρ πάτριον τοῦτ᾽ ἐστὶν, ἀλλὰ λαμβάνειν
ἡμᾶς μόνον δεῖ, νὴ Δία. καὶ γὰρ οἱ θεοί·
γνώσει δ᾽ ἀπὸ τῶν χειρῶν γε· καὶ τἀγάλματα,
ὅταν γὰρ εὐχώμεσθα διδόναι τἀγαθὰ,
ἕστηκεν ἐκτείνοντα τὴν χεῖρ᾽ ὑπτίαν,
οὐχ ὥστε δώσοντ᾽, ἀλλ᾽ ὅπως τι λήψεται.
Αν. α΄. ὦ δαιμόνι᾽ ἀνδρῶν, σύ γ᾽ ἔμ᾽ ἔα προὔργου τι δρᾶν.
ταυτὶ γάρ ἐστι συνδετέα. ποῦ μοι ᾽σθ᾽ ἱμάς;
Αν. β΄. ὄντως γὰρ οἴσεις;
Αν. α΄. ναὶ μὰ Δία, καὶ δὴ μὲν οὖν
τωδὶ ξυνάπτω τὼ τρίποδε.
Αν. β΄. τῆς μωρίας;
τὸ μηδὲ περιμείναντα τοὺς ἄλλους ὅ τι
δράσουσιν, εἶτα τηνικαῦτ᾽ ἤδη——
Αν. α΄. τί δρᾶν;
Αν. β΄. ἐπαναμένειν· ἔπειτα διατρίβειν ἔτι.
Αν. α΄. ἵνα δὴ τί;
Αν. β΄. σεισμὸς εἰ γένοιτο πολλάκις,
ἢ πῦρ ἀπότροπον, ἢ διάξειεν γαλῆ,
παύσαιντ᾽ ἂν εἰσφέροντες, ὦ ᾽μβρόντητε σύ.

780. Hic versus in Aldino codice mutilus erat; sic legitur in editione principe:

γνώσει δ᾽ ἀπὸ τῶν χειρῶν τι, καὶ

Sinceriore codice usus Bern. Junta integrum versum edidit:

γνώσει δ᾽ ἀπὸ τῶν χειρῶν τι, καὶ τἀγάλματα.

Totidem iisdemque literis scriptus est in Reg. cod. Hanc lectionem repræsentavit Cratander, quam postea imperite mutavit Zanettus, pro τἀγάλματα posito τἀγαλμάτων. Bona lectio rursus prodiit in Parisina Wecheli. Ant. Fracinus et Frobenius mutilum Aldi versum exhibuerunt. Kusterus vero ex Fabro edidit:

γνώσει δ᾽ ἀπὸ τῶν χειρῶν τε καὶ [ἀγαλμάτων].

Satius erat bellis illis editoribus postremam vocem, quam pro spuria habebant, prorsus omittere, quam pravum adeo senarium in Comici textum inferre. καὶ ante ἀγαλμάτων necessario eliditur, et scribendum erat κἀγαλμάτων, quo pacto versus non stetisset. Quæ ad hunc locum commentatus est Faber nauci non sunt, nec Abreschii meminisse quidquam adtinet, qui in Dilucid. Thuc. p. 439. ridicule se torquet, ut pravam Fabri lectionem tueatur. At Kusterum nescio quo nomine appellem, qui alterius lectionis τἀγάλματα notitiam habuerit, nec tamen viderit eam unice veram esse. In codicis scriptura leve vitium est, librariorum solemni errore: τι mutandum in γε. Verba autem sic ordinari et suppleri debent: λαμβάνειν ἡμᾶς μόνον δεῖ. καὶ γὰρ οἱ θεοὶ (μόνον λαμβάνουσι.) γνώσει δὲ (τοῦτο) ἀπὸ τῶν χειρῶν γε (αὐτῶν.) καὶ γὰρ ὅταν εὐχώμεσθα (αὐτοῖς) διδόναι (ἡμῖν) τἀγαθὰ, τὰ ἀγάλματα ἕστηκεν ἐκτείνοντα τὴν χεῖρ᾽ ὑπτίαν—

782. τὴν χεῖρ᾽ ὑπτίαν, idem quod τὴν χεῖρα κοίλην, Thesm. 937.

784. σύ γ᾽ ἔμ᾽ ἔα. In cod. σύ γε ἔα, male omisso pronomine. In impressis minus concinne:

ὦ δαιμόνι᾽ ἀνδρῶν, ἔα με τῶν προὔργου τι δρᾶν.

Mendas primariarum editt. referre nihil adtinet.

785. ποῦ μοι ᾽σθ᾽ ἱμάς; Vulgo ποῦ μοὐσθ᾽ ἱμάς;

Αν. α'. χαρίεντα γοῦν πάθοιμ' ἄν, εἰ μὴ 'χοιμ' ὅποι
ταῦτα καταθείην.
Αν. β'. μὴ γὰρ οὐ λάβοις ὅποι.
θάῤῥει, καταθήσεις, κἂν ἕνην ἔλθῃς.
Αν. α'. τιή;
Αν. β'. ἐγῷδα τούτους χειροτονοῦντας μὲν ταχεῖς·
ἅττ' ἂν δὲ δόξῃ, ταῦτα πάλιν ἀρνουμένους.
Αν. α'. οἴσουσιν, ὦ 'τάν.
Αν. β'. ἢν δὲ μὴ κομίσωσι, τί;
Αν. α'. ἀμέλει κομιοῦσι.
Αν. β'. ἢν δὲ μὴ κομίσωσι, τί;
Αν. α'. μαχούμεθ' αὐτοῖς.
Αν. β'. ἢν δὲ κρείττους ὦσι, τί;
Αν. α'. ἄπειμ' ἐάσας.
Αν. β'. ἢν δὲ πωλῶσ' αὐτά, τί;
Αν. α'. διαῤῥαγείης.
Αν. β'. ἢν διαῤῥαγῶ δὲ, τί;
Αν. α'. καλῶς ποιήσεις.
Αν. β'. σὺ δ' ἐπιθυμήσεις φέρειν;
Αν. α'. ἔγωγε· καὶ γὰρ τοὺς ἐμαυτοῦ γείτονας
ὁρῶ φέροντας.
Αν. β'. πάνυ γ' ἂν οὖν Ἀντισθένης
αὔτ' εἰσενέγκοι· πολὺ γὰρ ἐμμελέστερον
πρότερον χέσαι πλεῖν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας.
Αν. α'. οἴμωζε.
Αν. β'. Καλλίμαχος δ' ὁ χοροδιδάσκαλος
αὐτοῖσιν εἰσοίσει τί πλεῖον Καλλίου;
ὤνθρωπος οὗτος ἀποβαλεῖ τὴν οὐσίαν.

795. καταθείην. Vulgo καταθείμην.—μὴ γὰρ οὐ λάβοις ὅποι. Vertit Faber: *Cave metuas, fieri non potest quin habeas ubi possis deponere, etiamsi ad ultimum mensis diem veneris.* Quod frigidum est et alienum a Græcorum significatione. Concisa phrasis est et elliptica, sic supplenda: ἀλλὰ δέδοικα μὴ οὐκ ἔχῃς ὅποι λάβοις. *Times ne habeas ubi deponas: at ego tibi timeo*, vel, *time vero potius, ne habeas ubi capere possis.* Dixerat supra idem homo v. 778. ἀλλὰ λαμβάνειν ἡμᾶς μόνον δεῖ.

796. ἕνην. Sic cod. Vulgo ἕνης.

797. ἐγῷδα. Sic cod. Vide ad Thesm. 502.

807. πολὺ γὰρ ἐμμελέστερον (sub ἔσται vel δόξει αὐτῷ) πρότερον χέσαι—Fallitur Berglerus istud χέσαι accipiens pro tertia persona optativi, quum sit infinitivus. Si χέσαι esset optativi modi, oporteret πολύ γ' ἄν, tumque ἐμμελέστερον, sic adverbialiter accipiendum, nullo nexu cum ceteris orationis partibus cohæreret. Præterea forma illa optativi χέσαιμι, χέσαις, χέσαι, Attica non est.

810. τί πλεῖον. Sic cod. et edit. Bern. Juntæ. Male vulgo τί πλέον.

Αν. α'. δεινά γε λέγεις.
Αν. β'. τί δεινόν; ὥσπερ οὐχ ὁρῶν
ἀεὶ τοιαῦτα γιγνόμενα ψηφίσματα.
οὐκ οἶσθ' ἐκεῖν', ἅδοξε, τὰ περὶ τῶν ἁλῶν;
Αν. α'. ἔγωγε.
Αν. β'. τοὺς χαλκοῦς δ' ἐκείνους ἡνίκα
ἐψηφισάμεθ', οὐκ οἶσθα;
Αν. α'. καὶ κακόν γ' ἐμοὶ
τὸ κόμμ' ἐγένετ' ἐκεῖνο. πωλῶν γὰρ βότρυς,
μεστὴν ἀπῆρα τὴν γνάθον χαλκῶν ἔχων·
κἄπειτ' ἐχώρουν εἰς ἀγορὰν ἐπ' ἄλφιτα.
ἔπειθ' ὑπέχοντος ἄρτι μου τὸν θύλακον,
ἀνέκραγ' ὁ κήρυξ, ΜΗ ΔΕΧΕΣΘΑΙ ΜΗΔΕΝΑ
ΧΑΛΚΟΥΝ ΤΟ ΛΟΙΠΟΝ· ΑΡΓΥΡΩ ΓΑΡ
ΧΡΩΜΕΘΑ.
Αν. β'. τὸ δ' ἔναγχος οὐχ ἅπαντες ἡμεῖς ὤμνυμεν,
τάλαντ' ἔσεσθαι πεντακόσια τῇ πόλει
τῆς τετταρακοστῆς, ἣν ἐπόρισ' Εὐριπίδης;
κεὐθὺς κατεχρύσου πᾶς ἀνὴρ Εὐριπίδην·
ὅτε δὴ δ' ἀνασκοπουμένοις ἐφαίνετο
Ο ΔΙΟΣ ΚΟΡΙΝΘΟΣ, καὶ τὸ πρᾶγμ' οὐκ ἤρκεσεν,

814. ἐκεῖν', ἅδοξε, τὰ περὶ τῶν ἁλῶν. Sic bene cod. Duo enim fuisse decreta intelligitur, quorum posteriore prius abrogatum fuit. Vulgo οὔδοξε, τὸ—

816. ἐψηφισάμεθ'. Sic cod. et edit. B. Juntæ. In Aldina et aliis exinde ἐψηφισάμεσθ'. Vide not. ad Ran. 300.

823. τὸ δ' ἔναγχος οὐχ ἅπαντες ἡμεῖς ὤμνυμεν. Sic legitur hic versus in cod. et in edit. B. Juntæ. Immo sic legitur etiam in editione Kusteri, in quam nescio quo casu irrepsit bona lectio. Quin eam a sciente et volente receptam fuisse credam, facit ejus nota: *Placet conjectura Scaligeri, qui versum hunc sic supplet et emendat:*

τί δ'; οὐκ ἔναγχος τοῦθ' ἅπαντες ὤμνυμεν;

Diu mecum quæsivi, quid sibi hæc nota vellet: non enim videbam, quid causæ esset cur aut supplementi aut emendationis indigeret vulgata lectio. Rem altius repetendam esse suspicatus sum. Fabri editionem adii, in qua exstat:

τὸ δ' ἔναγχος οὐχὶ τοῦτο πάντες ὤμνυμεν;

Licet iners mihi τοῦτο videretur, nihil tamen in versu hiulci aut mendosi deprehendebam, aliudque a Scaligero lectum fuisse intellexi. Principem editionem consului, in qua demum versum hunc sic constitutum vidi:

τὸ δ' ἔναγχος οὐχ ἅπαντες ὤμνυμεν;

Aldi lectionem repræsentarunt Fracinus, Cratander, Veneti, Wechelus, Frobenius, Batavi, ita ut nesciam unde sincerum istud ἡμεῖς ab Aldo omissum in Kusteri editionem migrarit. Scaligerum itaque cum suo supplemento valere jubeamus.

825. ἣν ἐπόρισ'. Sic bene cod. a themate πορίζω. Perperam vulgo ἣ 'ξεπόρισ'—

827. ὅτε δὴ δ' ἀνασκοπουμένοις. Sic recte cod. mendose rursus impressi ὅτε δ' ἤδ', ut supra v. 315.—ἐφαίνετο. Cod. ἐμφαίνεται.

828. οὐκ ἤρκεσεν. Perperam Scaliger οὐκ ἤρεσεν. Equit. 524.

καὶ λυδίζων, καὶ ψηνίζων, καὶ βαπτόμενος βατραχείοις
οὐκ ἐξήρκεσεν.

πάλιν κατεπίττου πᾶς ἀνὴρ Εὐριπίδην.
Αν. α'. οὐ ταυτὸν, ὦ 'τάν. τότε μὲν ἡμεῖς ἤρχομεν·
νῦν δ' αἱ γυναῖκες.
Αν. β'. ἅς γ' ἐγὼ φυλάξομαι,
νὴ τὸν Ποσειδῶ, μὴ κατουρήσωσί μου.
Αν. α'. οὐκ οἶδ' ὅ τι ληρεῖς. φέρε σὺ τἀνάφορον, ὁ παῖς.
Κη. ὦ πάντες ἀστοὶ, νῦν γὰρ οὕτω ταῦτ' ἔχει,
χωρεῖτ', ἐπείγεσθ' εὐθὺ τῆς στρατηγίδος,
ὅπως ἂν ὑμῖν ἡ τύχη κληρουμένοις
φράσῃ καθ' ἕκαστον ἄνδρ', ὅπου δειπνήσετε·
ὡς αἱ τράπεζαί γ' εἰσὶν ἐπινενησμέναι
ἀγαθῶν ἁπάντων, καὶ παρεσκευασμέναι,
κλῖναί τε σισυρῶν καὶ δαπίδων νενησμέναι.
κρατῆρας ἐγκιρνᾶσιν αἱ μυροπώλιδες,
ἱστᾶσί τ' ἐφεξῆς· τὰ τεμάχη ῥιπίζεται,
λαγῷ' ἀναπηγνύασι, πόπανα πέττεται,

Præterea eo minus necessaria mutatio est, quod ἀρκεῖν et ἀρέσκειν adfinis sint significationis, et *in nonnullis locutionibus permutentur*, ut observat Valckenarius ad Eurip. Hippol. 278.

833. φέρε σὺ τἀνάφορον, ὁ παῖς. Sic bene cod. quod ut reponeretur accedere necesse non erat codicis auctoritatem. Nam certum est senarium in quarta sede spondeum non admittere. Editt. tamen omnium mendam σοὶ τἀνάφορον non est ullus editor qui subolfecerit. Fabri stuporem non miror: sed Kusteri veternum excitare poterat Suidas, quem ipse laudat, quique ipsi sinceram subministrabat lectionem. Sic enim ille: 'Ανάφορον, ξύλον ἀμφίκοιλον, ἐν ᾧ τὰ φορτία ἐξαρτήσαντες οἱ ἐργάται βαστάζουσιν. 'Αριστοφάνης· φέρε σὺ τἀνάφορον, ὁ παῖς.

836. ὅπως ἂν ὑμῖν. Sic recte Faber edidit, ut sententia flagitat: vulgo legitur ἡμῖν.

838. ἐπινενησμέναι, et mox νενησμέναι. Vide Nub. 1203. Vulgo ἐπινενασμέναι et νενασμέναι.

841. Vulgo sic legitur hic locus: κρατῆρα συγκιρνᾶσιν αἱ μυροπώλιδες ἱστᾶσ' ἐφεξῆς, quorum absurditatem ostendit Dawesius Misc. Crit. p. 271. Ejus acumini debetur sincera lectio κρατῆρας ἐγκιρνᾶσιν, e qua vides alteram unius literæ mutatione depravatam fuisse, quod quidem ideo contigit, quia voces olim conjunctas male disjunxit librarius aliquis. Scriptum erat ΚΡΑΤΗΡΑΣΕΓΚΙΡΝΑΣΙΝ. Litera Σ quæ ad priorem pertinebat, posteriori contributa fuit, quod mutationis Ε in Υ causa fuit. Res est manifesta. Ad eundem fere modum in Pl. v. 707. ἐγκαλυψάμην mutatum fuerat in συνεκαλυψάμην. Quod sequitur ἱστᾶσ' ἐφεξῆς, id est plene ἱστᾶσαι ἐφεξῆς, minus feliciter ille mutabat in ἱστᾶτας ἐφεξῆς. Ad genuinam lectionem nobis viam aperuit Reg. cod. scriptura, quæ sic habet:

κρατῆρα συγκιρνᾶσιν· αἱ μυροπώλιδες
ἱστᾶσι. ἐφεξῆς τὰ τεμάχη ῥιπίζεται.

In fine vocis ἱστάσ' superne ad latus literæ σ positum est brevius ι. Et in vocum scriptura et in distinctione mendæ sunt ibi multæ, sed genuinam poëtæ manum facile est inde elicere:

κρατῆρας ἐγκιρνᾶσιν αἱ μυροπώλιδες,
ἱστᾶσί τ' ἐφεξῆς.

Quis non meminit Virgilii canentis?

Crateras magnos statuunt et vina coronant.

Sane crateres et magni et complures esse debebant, in quibus vinum misceretur universo Atheniensi populo. Sagaci Britanno unicus crater merito ridiculus videtur.

στέφανοι πλέκονται, φρύγεται τραγήματα·
χύτρας ἔτνους ἕψουσιν αἱ νεώταται·
Σμοῖος δ' ἐν αὐταῖς ἱππικὴν στολὴν ἔχων
τὰ τῶν γυναικῶν διακαθαίρει τρύβλια.
γέρων δὲ χωρεῖ χλανίδα καὶ κονίποδας
ἔχων, καχάζων μεθ' ἑτέρου νεανίου·
ἐμβὰς δὲ κεῖται, καὶ τρίβων ἐρριμμένος.
πρὸς ταῦτα χωρεῖθ', ὡς ὁ τὴν μάζαν φέρων
ἕστηκεν· ἀλλὰ τὰς γνάθους διοίγνυτε.
Αν. β'. οὐκοῦν βαδιοῦμαι δῆτα. τί γὰρ ἕστηκ' ἔχων
ἐνταῦθ', ἐπειδὴ τῇ πόλει ταυτὶ δοκεῖ;
Αν. α'. καὶ ποῖ βαδιεῖ σὺ, μὴ καταθεὶς τὴν οὐσίαν;
Αν. β'. ἐπὶ δεῖπνον.
Αν. α'. οὐ δῆτ', ἤν γ' ἐκείναις νοῦς ἐνῇ,
πρίν γ' ἂν ἀπενέγκῃς.
Αν. β'. ἀλλ' ἀποίσω.
Αν. α'. πηνίκα;
Αν. β'. οὐ τοὐμὸν, ὦ 'τὰν, ἐμποδὼν ἔσται.
Αν. α'. τί δή;
Αν. β'. ἑτέρους ἀποίσειν φήμ' ἔθ' ὑστέρους ἐμοῦ.
Αν. α'. βαδιεῖ δὲ δειπνήσων ὅμως;
Αν. β'. τί γὰρ πάθω;

844. φρύγεται τραγήματα. Lepida est vulgata lectio φρύγονται τραγήματα, quæ saltem in Kusteriana repeti non debebat. Mendam non persensisse videtur Berglerus. In cod. scriptum φρύγονται. Ran. 510. καὶ τραγήματα ἔφρυγε.

846. Smœus iste erat αἰσχροποιὸς εἰς τὰς γυναῖκας, ut ait Scholiastes, qualis et Ariphrades, de quo similiter in Pace 885.

τὸν ζωμὸν αὐτῆς προσπεσὼν ἐκλάψεται.

BERGLER.

Per τὰ τρύβλια innuitur τὰ αἰδοῖα. Smœus autem inter equites meruerat, aut huic militiæ nomen suum dederat, in quam forte acceptus non fuerat, ideo mentione ἱππικῆς στολῆς eum notat Comicus.

848. κονίποδας. Perperam vulgo κονίποδα. Calceamenti levis genus quoddam κονίποδες.

849. καχάζων. Sic bene cod. Vulgo corrupto metro καγχάζων. Illud reponendum esse jam monuerat Piersonus ad Mœrin p. 215.

854. ἐπειδὴ τῇ πόλει ταυτὶ δοκεῖ. Sic cod. In impressis ἐπειδὴ ταῦτα τῇ πόλει δοκεῖ.

855. Præco, seu, si mavis, Præconissa, postquam cives ad epulum convocavit, partes suas absolvit, nec ulla causa est cur in scena moretur: abit igitur proclamatione facta. Perquam absurde vulgo quæ sunt hominis probi, isti Præconi tribuuntur, quo pacto perit omnis hujus diverbii lepor.

857. πρίν γ' ἂν ἀπενέγκῃς. Sic recte cod. Perperam in impressis cum versus ruina omissa est particula ἂν, quæ fere semper apud Comicum πρὶν comitatur cum subjunctivo constructum. Vide not. ad Lys. 1005. In primariis editt. πρίν γ' ἀπενέγκῃς.—ἀλλ' ἀποίσω.—πηνίκα; Sic recte cod. Perperam in impressis ὁπηνίκα;

τὰ δυνατὰ γὰρ δεῖ τῇ πόλει ξυλλαμβάνειν
τοὺς εὖ φρονοῦντας.
Αν. α'. ἢν δὲ κωλύσωσι, τί;
Αν. β'. ὁμόσ' εἶμι κύψας.
Αν. α'. ἢν δὲ μαστιγῶσι, τί;
Αν. β'. καλούμεθ' αὐτάς.
Αν. α'. ἢν δὲ καταγελῶσι, τί;
Αν. β'. ἐπὶ ταῖς θύραις ἑστὼς - - -
Αν. α'. τί δράσεις; εἰπ' ἐμοί.
Αν. β'. τῶν εἰσφερόντων ἁρπάσομαι τὰ σιτία.
Αν. α'. βάδιζε τοίνυν ὕστερος· σὺ δ', ὦ Σίμων,
καὶ Παρμένων, αἴρεσθε τὴν παμπησίαν.
Αν. β'. φέρε νυν ἐγώ σοι ξυμφέρω.
Αν. α'. σύ; μηδαμῶς.
δέδοικα γὰρ μὴ καὶ παρὰ τῇ στρατηγίδι,
ὅταν κατατιθῶ, προσποιῇ τῶν χρημάτων.
Αν. β'. νὴ τὸν Δία, δεῖ γοῦν μηχανήματός τινος,
ὅπως τὰ μὲν ὄντα χρήμαθ' ἕξω, τοῖσδε δὲ
τῶν ματτομένων κοινῇ μεθέξω πως ἐγώ.
ὀρθῶς ἔμοιγε φαίνεται· βαδιστέον
ὁμόσ' ἐστὶ δειπνήσοντα, κοὐ μελλητέον.
Χο. (λείπει ἡ τοῦ Χοροῦ ᾠδή.)

ΓΡΑΕΣ ΤΙΝΕΣ, ΝΕΑΝΙΣ, ΝΕΑΝΙΑΣ, ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ, ΔΕΣΠΟΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

Γρ. α'. ΤΙ ποτ' ἄνδρες οὐχ ἥκουσιν; ὥρα δ' ἦν πάλαι·

867. ὦ Σίμων. Sic recte cod. Frequens in Comœdia nomen. Perperam in impressis Σίκων.

868. παμπησίαν. τὴν πᾶσαν κτῆσιν. πᾶσαν τὴν ὕπαρξιν. Huc respexit Pollux p. 1154. Sed παμπησία, non minus quam παγκληρία vox est tragica, et sermone vulgi haud frequentata. Talibus cum in aliis fabulis, tum in hac maxime, multis utitur Comicus. Æschylus S. Theb. 819.

διάλαχον σφυρηλάτῳ
Σκύθῃ σιδήρῳ κτημάτων παμπησίαν.

Euripides Ione 1316.

ὅδ' ἀσπὶς, ἔγχος θ', ἥδε σοι παμπησία.

869. σύ; μηδαμῶς. Sic optime cod. In impressis μὴ, μηδαμῶς.

870. παρὰ τῇ στρατηγίδι. Supra 835. ἐπείγεσθ' εὐθὺ τῆς στρατηγίδος. Hoc substantivo augeantur lexica, in quibus στρατηγὶς reperitur quidem, sed tantum adjective. Scribere poterat v. 491. Comicus, ὅθεν περ ἡ στρατηγὶς ἐσθ'—et v. 500. ὡς τήνδε καὶ δὴ τὴν στρατηγίδ' ἡμῶν χωροῦσαν ὁρῶμεν. Sed iis in locis æque bene dixit στρατηγὸς et στρατηγόν. Sic Thesm. 432. ἡ γραμματεὺς, ad quem modum tot substantiva masculina de feminis adhibentur, adeo ut mirer illud Pollucem tanquam rarum quid et insolitum enotasse. Vide notam ad eum locum.

ἐγὼ δὲ καταπεπλασμένη ψιμυθίῳ
ἕστηκα καὶ κροκωτὸν ἠμφιεσμένη,
ἀργὸς, μινυρομένη τι πρὸς ἐμαυτὴν μέλος,
παίζουσ', ὅπως ἂν περιλάβοιμ' αὐτῶν τινὰ
παριόντα. Μοῦσαι, δεῦρ' ἴτ' ἐπὶ τοὐμὸν στόμα,
μελύδριον εὑροῦσαί τι τῶν Ἰωνικῶν.
Νε. νῦν μέν με παρακύψασα προὔφθης, ὦ σαπρά.
ᾤου δ' ἐρήμας, οὐ παρούσης ἐνθαδὶ
ἐμοῦ, τρυγήσειν, καὶ προσάξεσθαι τινὰ,
ᾄδουσ'· ἐγὼ δ', ἢν τοῦτο δρᾷς, ἀντᾴσομαι.
κεἰ γὰρ δι' ὄχλου τοῦτ' ἐστὶ τοῖς θεωμένοις,
ὅμως ἔχει τερπνόν τι, καὶ κωμῳδικόν.
Γρ. α'. τούτῳ διαλέγου, κἀπιχώρησον· σὺ δὲ
φιλοττάριον αὐλητὰ, τοὺς αὐλοὺς λαβὼν,
ἄξιον ἐμοῦ καὶ σοῦ προσαύλησον μέλος.
εἴ τις ἀγαθὸν βούλεται
παθεῖν τι, παρ' ἐμοὶ χρὴ καθεύδειν.
οὐ γὰρ ἐν νέαις τὸ σοφὸν ἔν-
εστιν, ἀλλ' ἐν ταῖς πεπείροις·
οὐδέ τις στέργειν ἂν ἐθέλοι
μᾶλλον ἢ 'γὼ τὸν φίλον,

880. μινύρομαι secundam producit, quæ in μινυρίζω corripitur. Illud forma tantum media adhibetur, hoc activa. Sic differunt μαρτύρομαι et μαρτυρέω, quod Clarkio observatum ad Ἰλ. α'. 338.

881. περιλάβοιμ'. In cod. παραλάβοιμ'.

884. Perperam hæc vulgo alii anui tribuuntur, quæ puellæ esse vere censuit Berglerus. In faceto hoc anuum, puellæ et adolescentis congressu personæ vulgo absurdissime notatæ. Eas ego clarius distinxi, et ad fabulæ œconomiam loquendi vices eis divisi, quod hic semel tantum moneo.

885. ἐνθαδί. Vulgo ἐνθάδε. Illud magis est Atticum, hicque reponi debuit ad vitandum ingratum hiatum ob concursum ejusdem vocalis. ἐνθαδὶ ἐμοῦ aures suavius accidit, quam ἐνθάδε ἐμοῦ. Nihil minutum est eorum quæ ad venustatem conferunt; nec scio an sæpius quam per erat ejusmodi minutias neglexerim.

887. ἢν τοῦτο δρᾷς, ἀντᾴσομαι. In primariis editt. literis male disjunctis, δράσαντ' ᾄσομαι. In cod. ἢν τοῦτο δράσῃς ᾄσομαι.

890. κἀπιχώρησον. Sic libri. Anus puellæ senem quemdam ostendit, eique dicit: *Cum hoc sene colloquere et ei permitte, seu, copiam fac tui.* Quia lege cautum fuerat ne formosæ puellæ adolescentem ullum admitterent, antequam seni alicui gratificatæ fuerint. Vide supra 705. Suspecta tamen est hæc scriptura, et cum Fabro malim κἀποχώρησον. Intelligenda phrasis tanquam si scriptum esset: ἀποχωρήσασα τούτῳ διαλέγου. Schema est quod vocant πρωθύστερον. Eaque ratione bene hic διαλεχθῆναι eo sensu accipietur, quem in Pl. vers. 1082. minus probavi. *Abscede hinc et cum hoc seniculo rem habe.*

896. Versus hic est dimeter trochaicus, cujus corrupti sunt numeri: scribendum,

εστιν, ἀλλ' ἐν ταῖς πεπείροις.

In cod. scriptum ἐν ταῖς ἐμπείροις, ad sensum non male, sed reclamante metro. ἐμπείροις glossema est.

ᾧπερ ξυνείην· ἀλλ᾽ ἐφ᾽ ἕτερον ἂν πέτοιτο.
Νε. μὴ φθόνει ταῖσιν νέαισι.
τὸ τρυφερὸν γὰρ ἐμπέφυκε
τοῖσιν ἁπαλοῖς μηρίοισι,
κἀπὶ τοῖς μήλοις ἐπανθεῖ·
σὺ δ᾽, ὦ γραῦ, παραλέλεξαι, κἀντέτριψαι, τῷ
θανάτῳ μέλημα.
Γρ. α΄. ἐκπέσοι σου τὸ τρῆμα,
τό τ᾽ ἐπίκλιντρον ἀποβάλοις,
βουλομένη σποδεῖσθαι,
κἀπὶ τῆς κλίνης ὄφιν εὕροις,
καὶ προσελκύσαιο βουλομένη φιλῆσαι.
Νε. αἶ, αἶ· τί ποτε πείσομαι; οὐχ ἥκει μοι ταῦρος·
μόνη δ᾽ αὐτοῦ λείπομαι·
ἡ γάρ μοι μήτηρ ἄλλῃ βέβηκε,
καὶ τἄλλ᾽ οὐδὲν μετὰ ταῦτα.
ἀλλ᾽, ὦ μαῖ, ἱκετεύω,
κάλει τὸν Ὀρθαγόραν, οὕτως
σαυτῆς κατόναι᾽, ἀντιβολῶ σε.
Γρ. α΄. ἤδη τὸν ἀπ᾽ Ἰωνίας
τρόπον, τάλαινα, κνησιᾷς·

900. ταῖσιν νέαισι. Sic ob metrum scribendum: est enim hic versus etiam trochaicus. Vulgo ταῖσι.

902. Mendose vulgo legitur τοῖς ἁπαλοῖς μηρίοις: in cod. μηροῖς. Versus est dimeter trochaicus.

906. Anus istæ imprecationes subobscuræ sunt, quibus luminis adtulit quantum potuit Bisetus. Quemadmodum ille, per τὸ τρῆμα intelligio τὸ αἰδοῖον: hoc enim puellis etiam accidit, quarum labefactata valetudo. ἐπίκλιντρον pars est lecti, ad quam pulvinum ponebant sustinendo capiti, qua de re vide Salmasium ad H. A. p. 63. cetera sensu naturali accipio: *et anguem pro mentula in lecto reperias.*

910. προσελκύσαιο. Perperam in cod. προσελκύσαις. Literam σ ad hunc modum pingebant veteres C, inde contigit ut C et O sæpissime commutarentur. In Ran. 437. observavimus αἴρεις pro αἴροιο: in Pl. 1140. ὀφίλεις pro ὀφείλοις.

911. πείσομαι. In cod. πυράσομαι.— οὐχ ἥκει μοι ταῦρος. Inepte vulgo οὐχ ἥκει μου τοὖρος, quod Faber vertit, *non venit mihi urina.* Miseret me puellæ ἐν στυσίᾳ laborantis; nec tamen scio quid sit τοὖρος: saltem scripsisset τοὖρον. Quid in re venerea ταῦρος significet, ipse ostendit Comicus hoc versu, qui est in Lys. 217.

οἴκοι δ᾽ ἀταυρώτη διάξω τὸν βίον.

Qui plura cupiet, Valckenarium consulat ad Ammonium p. 40.

914. καὶ τἄλλ᾽ οὐδὲν μετὰ ταῦτα. Hæc est scriptura cod. In edit. B. Juntæ additæ sunt duæ voces δεῖ λέγειν: in ceteris vero sic legitur hic versus:

καὶ τἄλλ᾽ οὐδέν με ταῦτα δεῖ λέγειν.

Sincerum est μετὰ ταῦτα, quo admisso, duarum vocum additamentum sponte sua resecari se patitur.

916. τὸν ὀρθαγόραν. Vide Hesychii interpretes ad glossas Ὀρθάνης, ὀρθαγορίσκος—οὕτως σαυτῆς κατόναι᾽. Sic legendum est, quod vidit etiam Faber. Perperam vulgo ὅπως. In Thesm. 469. οὕτως ὀναίμην τῶν τέκνων.

919. κνησιᾷς, *pruris.* Ejusdem originis sunt κατακέκνησμαι et κνησμὸς in Pl. 973.

δοκεῖς δ᾽ ἐμοὶ καὶ λάβδα κατὰ τοὺς Λεσβίους.
ἀλλ᾽ οὐκ ἄν ποθ᾽ ὑφαρπάσαιο
τἀμὰ παίγνια· τὴν δ᾽ ἐμὴν
ὥραν οὐκ ἀπολεῖς, οὐδ᾽ ἀπολήψει.
Νε. ᾆδ᾽ ὁπόσα βούλει, καὶ παράκυψον, ὡς γαλῆ.
οὐδεὶς γὰρ ὡς σὲ πρότερον εἴσεισ᾽ ἀντ᾽ ἐμοῦ.
Γρ. α΄. οὔκουν ἐπ᾽ ἐκφοράν γε.
Νε. καινόν γ᾽, ὦ σαπρά.
Γρ. α΄. οὐ δῆτα.
Νε. τί γὰρ ἂν γραῦς καπρῶσά τις λέγοι;
Γρ. α΄. οὐ τοὐμὸν ὀδυνήσει σε γῆρας.
Νε. ἀλλὰ τί;
ἢ ἔγχουσα μᾶλλον, καὶ τὸ σὸν ψιμύθιον;
Γρ. α΄. τί μοι διαλέγει;
Νε. σὺ δὲ τί διακύπτεις;
Γρ. α΄. ἐγώ;
ᾄδω πρὸς ἐμαυτὴν Ἐπιγένει τῷ 'μῷ φίλῳ.
Νε. σοὶ γὰρ φίλος τις ἐστὶν ἄλλος, ἢ Γέρης;
Γρ. α΄. δείξει γε καὶ σοί. τάχα γὰρ εἶσιν ὡς ἐμέ.
ὁδὶ γὰρ αὐτός ἐστιν.
Νε. οὐ σοῦ γ᾽, ὦ 'λεθρε,
δεόμενος οὐδέν.
Γρ. α΄. νὴ Δί᾽, ὦ φθίνυλλα σύ.
Νε. δείξει τάχ᾽ αὐτός, ὡς ἔγωγ᾽ ἀπέρχομαι.
Γρ. α΄. κἄγωγ᾽, ἵνα γνῷς ὡς πολύ σου μεῖζον φρονῶ.
Νε. εἴθ᾽ ἐξῆν παρὰ τῇ νέᾳ καθεύδειν,
καὶ μηδὲν πρότερον διασποδῆσαι
ἀνάσιμον ἢ πρεσβύτερον. οὐ γὰρ ἀνασχετὸν
τοῦτό γ᾽ ἐλευθέρῳ.
Γρ. β΄. οἰμώζων ἄρα, νὴ Δία, σποδήσεις.

920. δοκεῖς δ᾽ ἐμοὶ καὶ τοὺς ἄνδρας λεσβίσειν. Vide Vesp. 1346. et not. ad Ran. 1308.

924. παράκυψον ὡς γαλῆ. Mendose in impressis: παράκυψ᾽ ὥσπερ γαλῆ. In cod. et in edit. B. Juntæ παράκυψ᾽ ὡς γαλῆ. Inde facile fuit sinceram lectionem restituere.

927. Vulgo legitur: τί γὰρ ἂν γραῦς τάλαινά τις λέγοι; Frigidum est istud τάλαινα, quod nec genuinum esse videtur; illud enim non agnoscit cod. in quo scriptum, τί γὰρ ἂν γραῦς μαινάς τις λέγοι; Mulierem libidine in furorem actam μαινάδα non raro appellant poëtæ. Sed etiamsi soccus appellationem hanc admitteret, metrum hic repugnat. καπρῶσα substitui e Nostro, in Pluto v. 1024.

ἀλλ᾽ ἠπίστατο
γραὸς καπρώσης τἀφόδια κατεσθίειν.

932. Γέρης. Schol. φαλακρὸς οὗτος καὶ πένης.

οὐ γὰρ τἀπὶ Χαριξένης τάδ' ἐστίν.
κατὰ τὸν νόμον ταῦτα ποιεῖν
ἔστιν δίκαιον, εἴ γε δημοκρατούμεθα.
ἀλλ' εἶμι τηρήσουσ', ὅ τι καὶ δράσει ποτέ.
Νε. εἴθ', ὦ θεοί, λάβοιμι τὴν καλὴν μόνην,
ἐφ' ἣν πεπωκὼς ἔρχομαι ποθῶν πάλαι.
Νε. ἐξηπάτησα τὸ κατάρατον γράδιον·
φρούδη γάρ ἐστιν, οἰομένη μ' ἔνδον μένειν.
Γρ. α'. ἀλλ' οὑτοσὶ γὰρ αὐτὸς, οὗ μεμνήμεθα.
δεῦρο δὴ, δεῦρο δὴ, φίλον ἐμὸν, δεῦρό μοι
πρόσελθε, καὶ ξύνευνός μοι
τὴν εὐφρόνην ὅπως ἔσει. πάνυ γάρ τις ἔρως με δονεῖ
τῶνδε τῶν σῶν βοστρύχων.
ἄτοπος δ' ἔγκειταί μοί τις πόθος,
ὅς με διακναίσας ἔχει.
μέθες, ἱκνοῦμαί σ', Ἔρως, καὶ ποίησον τόνδ' ἐς εὐνὴν
τὴν ἐμὴν ἱκέσθαι.
Νε. δεῦρο δὴ, δεῦρο δὴ καὶ σύ μοι
καταδραμοῦσα τὴν θύραν ἄνοιξον
τήνδ'· εἰ δὲ μὴ, καταπεσὼν κείσομαι.
φίλον, ἀλλ' ἐν τῷ σῷ βούλομαι κόλπῳ
πληκτίζεσθαι μετὰ τῆς σῆς πυγῆς.
Κύπρι, τί μ' ἐκμαίνεις ἐπὶ ταύτῃ;
μέθες, ἱκνοῦμαί σ', Ἔρως, καὶ ποίησον τήνδ' ἐς εὐνὴν
τὴν ἐμὴν ἱκέσθαι.
καὶ ταῦτα μέν μοι μετρίως
πρὸς τὴν ἐμὴν ἀνάγκην εἰρημέν' ἐστί· σὺ δ' ἐμοὶ,
φίλτατον, ὦ ἱκετεύω,
ἄνοιξον, ἀσπάζου με· διά τοι σὲ πόνους ἔχω.

942. Hesych. ἐπὶ Χαριξένης. ἐπὶ μωρίᾳ ἡ Χαριξένη διεβεβόητο, ἀρχαία οὖσα. ἔνιοι δὲ καὶ ποιήτριαν αὐτὴν ἐρωτικῶν λέγουσιν. ἔστι δὲ καὶ παροιμία. οἷα τὰ ἐπὶ Χαριξένης.

945. Hic versus senarius est, cujus vulgo soluti sunt numeri: sic in impressis fertur:

ἐστὶ δίκαιον, εἰ δημοκρατούμεθα.

In cod. est εἴπερ δημ'—et sensus et metrum εἴ γε flagitant.

948. ἔρχομαι ποθῶν πάλαι. In cod. ποθῶν πάλιν. Vulgo inversus est ordo vocum: ἔρχομαι πάλαι ποθῶν.

952. φίλον ἐμόν. Cod. φίλον ἐμοί.

954. τὴν εὐφρόνην. Sic cod. Inepte vulgo τὴν εὐφροσύνην. Illud reponendum esse vidit Berglerus.

962. Theocritus in simili παρακλαυσιθύρῳ ᾠδῇ, Idyll. iii. 54. κεισεῦμαι δὲ πεσών.

963. ἐν τῷ σῷ. Sic cod. Vulgo articulus omissus.

971. ἀσπάζου με. Sic bene cod. Vulgo ἀσπάζου τε. Vide infra 975.

ὦ χρυσοδαίδαλτον ἐμὸν μέλημα,
Κύπριδος ἔρνος, μέλιττα Μούσης, Χαρίτων θρέμμα,
Τρυφῆς πρόσωπον,
ἄνοιξον, ἀσπάζου με, διά τοι σὲ πόνους ἔχω.
Γρ. α'. οὗτος, τί κόπτεις; μῶν ἐμὲ ζητεῖς;
Νε. πόθεν;
Γρ. α'. καὶ τὴν θύραν γ' ἤραττες.
Νε. ἀποθάνοιμ' ἄρα.
Γρ. α'. τοῦ δὲ σὺ δεόμενος δᾷδ' ἔχων ἐλήλυθας;
Νε. Ἀναφλύστιον ζητῶν τιν' ἄνθρωπον.
Γρ. α'. τίνα;
Νε. αὐτήν σε κινοῦνθ', ὃν σὺ προσδοκᾷς ἴσως.
Γρ. α'. νὴ τὴν Ἀφροδίτην, ἤν τε βούλῃ γ', ἤν τε μή.
Νε. ἀλλ' οὐχὶ νυνὶ τὰς ὑπερεξηκοντέτεις
ἐσάγομεν, ἀλλ' ἐσαῦθις ἀναβεβλήμεθα.
τὰς ἐντὸς εἴκοσιν γὰρ ἐκδικάζομεν.
Γρ. α'. ἐπὶ τῆς πρότερον ἀρχῆς γε ταῦτ' ἦν, ὦ γλύκων·
νυνὶ δὲ πρῶτον εἰσάγειν ἡμᾶς δοκεῖ.
Νε. τῷ βουλομένῳ γε, κατὰ τὸν ἐν πεττοῖς νόμον.

972. χρυσοδαίδαλτον. Ut recte edidit B. Junta. Vulgo χρυσοδαίδαλον, quam scripturam adfirmat Suidas in δαίδαλον, ubi hunc locum profert. Mendose in Aldi edit. excusum χρυσοδαίδαλμον. Eurip. Iphig. A. 219. καλλίστους εἰδόμαν χρυσοδαιδάλτους στομίοισι πώλους. Metri lex omnino hic requirit χρυσοδαίδαλτον. Versus est antispasticus trimeter catal. seu hendecasyllabus phalæcius, qui in secundo pede titubaret, si legeretur χρυσοδαίδαλον. Sic eum dimetiri oportet:

ω χρυσοδαι | δαλτον εμον | μελημα.

Pes secundus est choriambus, qui antispasto ἰσόχρονος est, quemque hoc metrum admittit. δαλον εμον quinque tantum constat temporibus, ac proinde metrum pessumdat.

976. πόθεν; Vide ad Ran. 1455.

978. τοῦ δὲ σὺ δεόμενος. In cod. et in edit. B. Juntæ, τοῦ δὲ δεόμενος. Vulgo τοῦ δαὶ δεόμενος.

979. Ἀναφλύστιον. Vide ad Ran. 426.

980. αὐτήν σε κινοῦνθ'—Sic cod. Vulgo βινοῦνθ', quod perinde est. Vide supra ad v. 468.

984. τὰς ἐντὸς εἴκοσιν γὰρ ἐκδικάζομεν. Allegorice. Loquitur enim quasi de litibus forensibus, et intelligit ætates mulierum. Hoc Scholiastes breviter: ἀπὸ τῶν δικῶν. ἔλεγον γὰρ ἀεί· τὰ πρὸ τόσων ἐτῶν δικάζομεν. Nempe quum Athenis non tantum lites domesticæ, sive ipsorum Atheniensium, dijudicarentur, verum etiam exterorum, quicunque Atheniensium imperio erant subjecti, ita obruebantur multitudine negotiorum, ut uno tempore non possent omnes lites cognoscere, sed multas differrent in aliud tempus, deinde in aliud. BERGLERUS.

985. ἐπὶ τῆς πρότερον ἀρχῆς. Sic cod. Vulgo προτέρας.

987. κατὰ τὸν ἐν πεττοῖς νόμον. Sic optime cod. In impressis ἐν Παιτοῖς. Vetus est menda, cujus hæc fertur in scholiis interpretatio: Παιτοί. ἔθνος μέν ἐστι Θρᾳκικόν. ἔπαιζε δὲ Παιτοῖς, παρὰ τὸ παίειν. Sic scholion legendum videtur: sed totum ineptum est. De calculorum, seu latronum, quos Græci πεσσὰ, πεττοὺς vocant, ludo, seu de πεττείᾳ videndus Jo. Meursius in Græcia ludibunda. πεττείαν cum κυβείᾳ aliquoties confudisse Grammaticos vere observat, quod etiam auctori Etymol. M. contigit, cujus notam hic adponam, non

Γρ. α'. ἀλλ' οὐδὲ δειπνεῖς κατὰ τὸν ἐν πεττοῖς νόμον.
Νε. οὐκ οἶδ' ὅ τι λέγεις. τήνδε δή μοι κρουστέον.
Γρ. α'. ὅταν γε κρούσῃς τὴν ἐμὴν πρῶτον θύραν.
Νε. ἀλλ' οὐχὶ νυνὶ κρησέραν αἰτούμεθα.
Γρ. β'. οἶδ' ὅτι φιλοῦμαι· νῦν δὲ θαυμάζεις, ὅτι
θύραισί μ' εὗρες· ἀλλὰ πρόσαγε τὸ στόμα.
Νε. ἀλλ', ὦ μέλ', ὀῤῥωδῶ τὸν ἐραστήν σου.
Γρ. β'. τίνα;
Νε. τὸν τῶν γραφέων ἄριστον.
Γρ. β'. οὗτος δ' ἔστι τίς;
Νε. ὃς τοῖς νεκροῖσι ζωγραφεῖ τὰς ληκύθους.
ἀλλ' ἄπιθ', ὅπως μή σ' ἐπὶ θύραισιν ὄψεται.
Γρ. β'. οἶδ', οἶδ' ὅ τι βούλει.
Νε. καὶ γὰρ ἐγώ σε, νὴ Δία.
Γρ. β'. μὰ τὴν Ἀφροδίτην, ἥ μ' ἔλαχεν κληρουμένη,
μὴ 'γώ σ' ἀφήσω.

prout vulgo fertur, sed suppletam ex *Ori Thebani* Etymologico Ms. ad quod vulgatum contulit familiaris meus, atque in Regia Academia socius, eruditissimus LARCHERUS, qui mihi observationes suas in Etymol. M. dedit, iisque, pro eo quo me amplectitur amore, ut tanquam meis uterer permisit: quas si, ut fert animus, cum eruditis aliquando communicavero,

πλήν γ' ἑνὸς ἂν οὐδεὶς ἐνδίκως μέμψαιτό μοι.

Scilicet gratum id non accidet nupero commentatori, qui Sophoclem illotis manibus attrectavit: hujus ineptias bene multas in Observationibus illis confutat optimus LARCHERUS. En autem locum Etymologici: Πεσσοὶ, βόλιοι κυβευτῶν, πεσσὰ, ὁμωνύμως ἥ τε γραμμὴ, καὶ ὁ ψῆφος. πέντε δὲ ἦσαν, οἷς ἐχρῶντο, κατὰ Σοφοκλέα·

καὶ πεσσὰ πεντάγραμμα, καὶ κύβων βολαί.

καὶ ἀνέχω ὁ πεττεία, εἰσαὶ πεττεία τις ἦσαν. ἐπὶ δὲ τῶν πέντε γραμμῶν τὰς ψήφους ἐτίθεσαν, ὧν ἡ μέση Γραμμὴ Ἱερὰ ἐκαλεῖτο. εὗρε δὲ αὐτὴν Παλαμήδης, ὡς εὕρηται ἐν ἡρωϊκῷ στίχῳ παλαιῷ γραμμάτων τριάκοντα ἕξ, πρὸς τοὺς τόπους οὓς ἔχει τὸ Παλαμήδειον ἀβάκιον·

εὗρε σοφὸς λιμοῦ μοι παραιβασίην Παλαμήδης.

ἔστι πέτω, ὃ σημαίνει τὸ καταπίπτω· ὃ μέλλων πέσω. ἐξ αὐτοῦ ὄνομα πεσσὸς, ὃ πίπτων ἐν τῷ βάλλεσθαι, καὶ τροπῇ, πεττός. καὶ πεττεύειν, τὸ μεταφέρειν τὴν ψῆφον· ἀπὸ τῶν πεττῶν, τουτέστι τῶν κύβων. πεττεύειν δὲ καὶ τὸ ταβλίζειν. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ πεττὸς, πεττεύω· δηλοῖ δὲ τὸ μετατιθέναι τὴν ψῆφον, καὶ παίζειν. Si in abaco quadrilatero, qualia sunt nostra ζατρίκια, (gallicum nomen *trictrac* a græco barbaro ζατρίκιον originem ducere videtur.) quinque lineas transversas, totidemque perpendiculares ducas, areolæ efficientur xxxvi. quot numero sunt literæ in illo heroico versu. Etymologi errores, de calculorum jactu, tanquam si tesseræ aut tali essent, loquentis, ostendit Meursius. Confer Salmasium ad H. A. p. 459. seqq.

988. Hic versus in cod. omissus. ratio ob oculos posita.

993. θύραισι. Cod. θύρησι.

994. ὦ μέλ' ὀῤῥωδῶ. Sic recte cod. Perperan vulgo ὦ μέλι' ὀῤῥωδῶ. Vide not. ad Lys. 56.

998. οἶδ', οἶδ' ὅ τι βούλει. Sic recte cod. et editt. primariæ. Perperam in recentioribus alterum οἶδ' omissum, cum versus labe. Sic sæpe peccatum fuit. Vide ad Lys. 524. 831. Thesm. 630. 689. 768. 1194. 1226. Ran. 1001.

999. ἥ μ' ἔλαχεν. Sic ob metrum scribi debuit. Perperam vulgo ἔλαχε.

1000. μὴ 'γώ σ' ἀφήσω. Vetans μὴ

Νε. παραφρονεῖς, ὦ γρᾴδιον.
Γρ. β'. ληρεῖς· ἐγὼ δ' ἄξω σ' ἐπὶ τἀμὰ στρώματα.
Νε. τί δῆτα κρεάγρας τοῖς κάδοις ὠνοίμεθ' ἄν,
ἐξὸν, καθέντα γρᾴδιον τοιουτονὶ,
ἐκ τῶν φρεάτων τοὺς κάδους ξυλλαμβάνειν;
Γρ. β'. μὴ σκῶπτέ μ', ὦ τάλαν, ἀλλ' ἕπου δεῦρ' ὡς ἐμέ.
Νε. ἀλλ' οὐκ ἀνάγκη μοι 'στὶν, εἰ μὴ τῶν ἐτῶν
τὴν πεντακοσιοστὴν κατέθηκας τῇ πόλει.
Γρ. β'. νὴ τὴν Ἀφροδίτην, δεῖ γε μέντοι. ὡς ἐγὼ
τοῖς τηλικούτοις ξυγκαθεύδουσ' ἥδομαι.
Νε. ἐγὼ δὲ ταῖς γε τηλικαύταις ἄχθομαι,
κοὐκ ἂν πιθοίμην οὐδέποτ'.
Γρ. β'. ἀλλὰ, νὴ Δία,
ἀναγκάσει τουτί σε.
Νε. τοῦτο δ' ἔστι τί;
Γρ. β'. ψήφισμα, καθ' ὅ σε δεῖ βαδίζειν ὡς ἐμέ.
Νε. λέγ' αὐτὸ, τί ποτε κἄστι.
Γρ. β'. καὶ δή σοι λέγω.
Ἔδοξε ταῖς γυναιξὶν, ἢν ἀνὴρ νέος
νέας ἐπιθυμῇ, μὴ σποδεῖν αὐτὴν, πρὶν ἂν
τὴν γραῦν προκρούσῃ πρῶτον· ἢν δὲ μὴ θέλῃ
πρότερον προκρούειν, ἀλλ' ἐπιθυμῇ τῆς νέας,
ταῖς πρεσβυτέραις γυναιξὶν ἔστω τὸν νέον

positum est hic pro negante οὐ, quod non fert harum particularum indoles. Infra 1075. recte legitur, ἀλλ' οὐκ ἀφήσω σ' οὐδέποτ'. Rursus v. 1085. ἀλλ' οὐκ ἀφήσω μὰ Δία σ'. Sic Ranis 513. οὐ γάρ σ' ἀφήσω. Et sic semper in simili formula. Alter tamen succurrit locus, ubi itidem μὴ pro οὐ positum: est in Lys. 917.

μὰ τὸν Ἀπόλλω, μή σ' ἐγὼ, καίπερ τοιοῦτον ὄντα, κατακλινῶ χαμαί.

Sed et ille locus et hic depravatus est. Scribendum in Lysistrata:

μὰ τὸν Ἀπόλλω, οὐ μή σ' ἐγὼ—

Sic Ranis 508.

μὰ τὸν Ἀπόλλω, οὐ μή σ' ἐγὼ περιόψομ' ἀπελθόντ'—

Hic vero οὐ μή σ' ἀφήσω. Quis enim desiderare possit inutile pronomen ἐγώ? at μή σ' ἀφήσω, pro οὔ σ' ἀφήσω, vix me continere queo, quin solœcum esse pronuntiem.

1004. ἐκ τῶν φρεάτων. Quum apud Homerum aliosque poëtas legere meminissem φρέατα correpta media, mendam hic subesse primo arbitratus fueram, excudique feceram ἐκ τῶν γε φρεάτων. Postea vero intellexi perperam me istud γε infersisse, quod eo abire jussi, unde malum intulerat pedem. Atticis poëtis media in φρέατος longa est, ut in κόβαλος, φλύαρος infinitisque aliis, quod ostendit dimeter hic trochaicus in Pace 578.

τῷ φρέατι τῶν τ' ἐλαῶν.

1006. εἰ μὴ τῶν ἐτῶν. Male scriptum εἰ μὴ τῶν ἐμῶν.

1013. καθ' ὅ σε. Sic emendate scriptum in cod. Aliæ editiones καθάσε, aliæ καθό σε habent. Itane socordes fuisse homines, ut tam apertas mendas non viderent!

ἕλκειν ἀνατεὶ, λαβομένας τοῦ παττάλου.
Νε. οἴμοι· Προκρούστης τήμερον γενήσομαι.
Γρ. β΄. τοῖς γὰρ νόμοις τοῖς ἡμετέροισι πειστέον.
Νε. τί δ', ἢν ἀφαιρῆταί μ' ἀνὴρ τῶν δημοτῶν
ἢ τῶν φίλων ἐλθών τις;
Γρ. β΄. ἀλλ' οὐ κύριος
ὑπὲρ μέδιμνον ἔστ' ἀνὴρ οὐδεὶς ἔτι.
Νε. ἐξωμοσία δ' οὐκ ἔστιν;
Γρ. β΄. οὐ γὰρ δεῖ στροφῆς.
Νε. ἀλλ' ἔμπορος εἶναι σκήψομαι.
Γρ. β΄. κλαύσει γε σύ.
Νε. τί δῆτα χρὴ δρᾶν;
Γρ. β΄. δεῦρ' ἀκολουθεῖν ὡς ἐμέ.
Νε. καὶ ταῦτ' ἀνάγκη μοι 'στί;
Γρ. β΄. Διομήδειά γε.
Νε. ὑποστόρεσαί νυν πρῶτα τῆς ὀριγάνου,
καὶ κλήμαθ' ὑπόθου ξυγκλάσασα τέτταρα,
καὶ ταινίωσαι, καὶ παράθου τὰς ληκύθους,
ὕδατός τε κατάθου τοὔστρακον πρὸ τῆς θύρας.
Γρ. β΄. ἦ μὴν ἔτ' ὠνήσει σὺ καὶ στεφάνην ἐμοί.

1020. ἀνατεί. Perperam vulgo ἀνατί, forma insolita. Sophocles Antig. 485.

εἰ ταῦτ' ἀνατεὶ τῇδε κείσεται κράτη.

Euripides Med. 1357.

Κρέων ἀνατεὶ τῆσδέ μ' ἐκβαλεῖν χθονός.

—λαβομένας τοῦ παττάλου. Lys. 1119.

ἢν μὴ διδῷ τὴν χεῖρα, τῆς σάθης ἄγε.

1020. ἀνατεί. Alia hujus adverbii exempla vide in aureo Ruhnkenii commentario ad Timæi Lexicon. πάτταλος eadem, qua hic adhibetur, significatione occurrit in Automedontis Epigr. iii.

1021. Προκρούστης. Faceta paronomasia e verbo προκρούειν, quod bis occurrit in superiore decreto. Fuit autem Προκρούστης latro, non *aliquis*, sed insignis, e Thesei historia notissimus. Vide Plutarchum in Theseo p. 9. edit. Bryani. Ovidius Metam. vii. 438. ubi egregia Thesei facinora recenset:

Vidit et immitem Cephisias ora Procrusten.

1027. κλαύσει γε σύ. In cod. κλαύσεις γε σύ. Forma activa futuri κλαύσω apud Comicum non reperitur: media semper utitur. Vide Pac. 255. 1277. Nub. 58. Pl. 174. 425. 572. Sæpissime autem permutatæ verborum terminationes ει et εις, quod observavi ad Pl. 932. Pessime vulgo legitur, κλάει σύ.

1030. Hæc omnia, quæ adolescens jubet anum apparare, ad funerum ritus pertinent, quorum plerique etiamnum nobis observantur, ab ultima antiquitate transsumti. Quibus ista minus nota sunt Kirchmannum adeant.

1034. στεφάνην recte Kusterus accipit de corona, quæ mortuis imponebatur: vide supra v. 539. Notissimus est hic funerum ritus. At in iis quis fuerit *cribri* usus, nescio an quispiam tradiderit. Nec tamen idcirco depravata esse Græculi verba crediderim. Voci στεφάνη notam adposuit εἶδος κοσκίνου, quia meminerat illud nomen eo sensu alicubi legisse. Sic accipi possit apud Oppianum ἁλ. γ, 500.

περιπλήθουσα δὲ πάντη
πυρσόεσσα στεφάνη λευκαίνεται ἔνδον ἁλωῆς.

Νε. νὴ τὸν Δί', ἢν περιῇς γέ που τῶν κηρίνων.
οἶμαι γὰρ ἔνδον διαπεσεῖσθαί σ' αὐτίκα.
Νε. ποῖ τοῦτον ἕλκεις σύ;
Γρ. β΄. τὸν ἐμαυτῆς εἰσάγω.
Νε. οὐ σωφρονοῦσά γ'. οὐ γὰρ ἡλικίαν ἔχει
παρά σοι καθεύδειν τηλικοῦτος ὤν· ἐπεὶ
μήτηρ ἂν αὐτοῦ μᾶλλον εἴης ἢ γυνή.
ὥστ' εἰ καταστήσεσθε τοῦτον τὸν νόμον,
τὴν γῆν ἅπασαν Οἰδιπόδων ἐμπλήσετε.
Γρ. β΄. ὦ παμβδέλυρα, φθονοῦσα τόνδε τὸν λόγον
ἐξεῦρες· ἀλλ' ἐγώ σε τιμωρήσομαι.
Νε. νὴ τὸν Δία τὸν Σωτῆρα, κεχάρισαί γ' ἐμοὶ,
ὦ γλυκύτατον, τὴν γραῦν ἀπαλλάξασά μου·
ὥστ' ἀντὶ τούτων τῶν ἀγαθῶν εἰς ἑσπέραν
μεγάλην ἀποδώσω καὶ παχεῖάν σοι χάριν.
Γρ. α΄. αὕτη σὺ, ποῖ παραβᾶσα τόνδε τὸν νόμον
ἕλκεις, παρ' ἐμοὶ τῶν γραμμάτων εἰρηκότων
πρότερον καθεύδειν αὐτόν;
Νε. οἴμοι δείλαιος.
πόθεν ἐξέκυψας, ὦ κάκιστ' ἀπολουμένη;
τοῦτο γὰρ ἐκείνου τὸ κακὸν ἐξωλέστερον.
Γρ. α΄. βάδιζε δεῦρο.
Νε. μηδαμῶς με περιίδῃς
ἑλκόμενον ὑπὸ τῆσδ', ἀντιβολῶ σ'.

Sed hoc nihil ad poëtam nostrum facit, coævosque scriptores Atticos, quorum haud scio an apud ullum nomen στεφάνη *cribrum* significans occurrat.

1035. ἢν περιῇς γέ που τῶν κηρίνων. Vulgo sine metro et sensu ἢν περί γε ποῦ τῶν κηρίων. *Si consumtis cereis superstes sis.* Quod Faber dederat, *præterea etiam, si quid opus cereis, emam*: ineptum est, et ne quidem est in Græcis. Notanda ellipsis substantivi λαμπάδων. Antipater Thessal. Epigramm. xiii.

λαμπάδα κηροχίτωνα, Κρόνου τυφήρεα λύχνον
σχοίνῳ καὶ λεπτῇ σφιγγόμενον παπύρῳ.

Candelæ istæ e papyro vel scirpi cortice fiebant cera circumdato. Vide Salmasium in Plin. Exerc. p. 705. extrema: et Harduinum ad ista Plinii T. ii. p. 30. edit. in fol. Scirpi fragiles palustresque, ad tegulum, tegetesque, e quibus detracto cortice candelæ luminibus et *funeribus* serviunt. Ibi merito Harduinus veterem lectionem *funeribus* retinuit.

1040. μήτηρ ἂν αὐτοῦ. Sic cod. Vulgo αὐτῷ.

1043. τόνδε τὸν λόγον. Sic recte Faber. Vulgo τόνδε τὸν νόμον. *Illa vox νόμον defluxit per incogitantiam exscriptoris ex versu paulo superiori.*

1047. εἰς ἑσπέραν. Sic cod. Vulgo ἐς ἑσπέραν, sono minus suavi.

1049. Trajectæ voces sic ordinandæ: αὕτη σὺ, ποῖ, παραβᾶσα τὸν νόμον, ἕλκεις τόνδε;

Γρ. α'. ἀλλ' οὐκ ἐγώ,
ἀλλ' ὁ νόμος ἕλκει σ'.
Νε. οὐκ ἐμέ γ', ἀλλ' Ἔμπουσά τις
ἐξ αἵματος φλύκταιναν ἠμφιεσμένη.
Γρ. α'. ἕπου, μαλακίων, δεῦρ', ἀνύσας, καὶ μὴ λάλει.
Νε. ἴθι νυν ἔασον ἐς ἄφοδον πρώτιστά με
ἐλθόντα θαῤῥῆσαι πρὸς ἐμαυτόν· εἰ δὲ μή,
αὐτοῦ τι δρῶντα πυῤῥὸν ὄψει μ' αὐτίκα
ὑπὸ τοῦ δέους.
Γρ. α'. θάῤῥει, βάδιζ'· ἔνδον χεσεῖ.
Νε. δέδοικα κἀγώ, μὴ πλέον γ', ἢ βούλομαι.
ἀλλ' ἐγγυητάς σοι καταστήσω δύο
ἀξιόχρεως.
Γρ. α'. μή μοι καθίστη.
Γρ. γ'. ποῖ σύ, ποῖ
χωρεῖς μετ' αὐτῆς;
Νε. οὐκ ἔγωγ'· ἀλλ' ἕλκομαι.
ἀτάρ, ἥτις εἶ γε, πόλλ' ἀγαθὰ γένοιτό σοι,
ὅτι μ' οὐ περιεῖδες ἐπιτριβέντ'. ὦ Ἡράκλεις,
ὦ Πᾶνες, ὦ Κορύβαντες, ὦ Διοσκόρω,
τοῦτ' αὖ πολὺ τούτου τὸ κακὸν ἐξωλέστερον.
ἀτὰρ τί τὸ πρᾶγμ' ἔστ', ἀντιβολῶ, τουτί ποτε;
πότερον πίθηκος ἀνάπλεως ψιμυθίου,
ἢ γραῦς ἀνεστηκυῖα παρὰ τῶν πλειόνων;

1056. ἕλκει σ'—Sic optime cod. In edit. B. Juntæ ἕλκει σε. In ceteris pronomen perperam omissum.—οὐκ ἐμέ γ', ἀλλ'—In cod. οὐκ ἐμ', ἀλλ'—

1065. ἀξιόχρεως. Sic perspicue et emendate cod. ut recte edidit Kusterus. In prioribus editt. erat ἀξιόρχεως, quod defendit et genuinum censet Berglerus, *quia alluditur ad ὄρχεις*. Sed sic oportuisset ἀξιόρχεως. Verum hoc est ingenio abuti. Istud ἀξιόρχεως nihil aliud est, quam librarii vel typothetæ error.

1068. ὦ Ἡράκλεις. Ut antea Vetulæ ii. ereptus fuerat a puella, nondum conspecta femina, cujus studio nunc Vetulæ i. eripitur, credit etiam puellam esse: sed postquam eam intuitus est, cognovitque anum etiam esse, et insuper altera fœdiorem, in has erumpit exclamationes. Non satis distinctæ erant in prioribus editt. tres vetulæ: quin etiam nescio an ullus editor suspicatus fuerit trinas eas esse.

1073. παρὰ τῶν πλειόνων. Sic cod. quod e Suida bene reposuit Kusterus. In prioribus editt. erat παρὰ τῶν νεκρῶν, quod purum putum est glossema. Sic est apud Suidam: Πλειόνων, τῶν νεκρῶν. ἢ γραῦς ἀνεστηκυῖα παρὰ τῶν πλειόνων. Vera lectio apud Scholiastem etiam deprehendi poterat, cujus verba ad depravatum textum accommodata fuere; scripserat ille: παρὰ τῶν πλειόνων, παρὰ τῶν νεκρῶν. Sed postquam νεκρῶν in textum immigravit, scholion inverterunt, quod sic Aldus edidit: παρὰ τῶν νεκρῶν, παρὰ τῶν πλειόνων: tanquam si vox νεκρῶν explicatione indiguisset. Jam stipitem esse oportet, si quis non intelligat, qui glossæ in causa fuere cur textus depravarentur. Vide not. ad Ran. 874. Eustathius initio commentarii ad Odyss. p. 1382. l. 18. ὡς δὲ καὶ νεκροῖς προσφυὲς τὸ, οἱ πολλοὶ, καὶ τὸ, οἱ πλείους, δηλοῖ ὁ εἰπὼν τὸ, ἀπελεύσομαι παρὰ τοὺς πλείονας, ὅ ἐστι, θανοῦμαι. πλείονας γὰρ, τοὺς τεθνεῶτας ἐκεῖνος ἔφη.

1077. Male hoc et seq. versu notatæ sunt personæ. Huic versui præponi debuit ΓΡΑΥΣ Α. Sequenti vero ΓΡΑΥΣ Γ. Quippe Anus i. jam antea adolescentem sollicitaverat ut secum esset, quocirca ei dicit: ἐμοὶ γὰρ ἀκολουθεῖν σ' ἔδει κατὰ τὸν νόμον. Tum Anus iii. quæ postrema supervenit omnium fœdissima est, quod ex iis intelligitur, quæ dicit Adolescens v. 1069. Ideo excipit illa: οὐκ, ἢν ἑτέρα γε γραῦς ἔτ' αἰσχίων φανῇ.

1084. Vulgo sic legitur hic versus:
δευρὶ μὲν οὖν ἴθ' ὡς ἐμέ.—ἢν νὴ Δία γ' ἀφῇ.
In cod. scriptum ἢν μὰ Δία μ' ἀφῇ. Sed quid, malum, sibi vult istud sive νὴ Δία, sive μὰ Δία, quod nemo non videt e sequenti versu huc retractum fuisse? At vero desideratur nomen vel pronomen a quo regatur verbum ἀφῇ. Emendo certissime:
δευρὶ μὲν οὖν ἴθ' ὡς ἔμ'.—ἢν γ' ἡδί μ' ἀφῇ.

1085. ἀλλ' οὐκ ἀφήσω μὰ Δία σ'. Sic optime cod. Solœce in impressis νὴ Δία, in negativa phrasi adhibita particula affirmativa. Ista μὰ et νὴ sæpissime permutantur, quod præter superiorem notam ostendunt notata ad Lys. 465. Pl. 764.

1089. Καννώνου ψήφισμα. Hesychius: εἰσήνεγκε γὰρ οὗτος ψήφισμα, ὥστε διειλημ-

Γρ. γ'. μὴ σκῶπτέ μ', ἀλλὰ δεῦρ' ἕπου.
Γρ. α'. δευρὶ μὲν οὖν.
Γρ. γ'. ὡς οὐκ ἀφήσω σ' οὐδέποτ'.
Γρ. α'. οὐδὲ μὴν ἐγώ.
Νε. διασπάσεσθέ μ', ὦ κακῶς ἀπολούμεναι.
Γρ. γ'. ἐμοὶ γὰρ ἀκολουθεῖν σ' ἔδει κατὰ τὸν νόμον.
Γρ. α'. οὐκ, ἢν ἑτέρα γε γραῦς ἔτ' αἰσχίων φανῇ.
Νε. ἢν οὖν ὑφ' ὑμῶν πρῶτον ἀπόλωμαι κακῶς,
φέρε, πῶς ἐπ' ἐκείνην τὴν καλὴν ἀφίξομαι;
Γρ. γ'. αὐτὸς σκόπει σύ· ταδὶ δέ σοι ποιητέον.
Νε. ποτέρας προτέρας οὖν κατελάσας ἀπαλλαγῶ;
Γρ. α'. οὐκ οἶσθα; βαδιεῖ δεῦρ'.
Νε. ἀφέτω νύν μ' αὑτηΐ.
Γρ. γ'. δευρὶ μὲν οὖν ἴθ' ὡς ἔμ'.
Νε. ἢν γ' ἡδί μ' ἀφῇ.
Γρ. α'. ἀλλ' οὐκ ἀφήσω μὰ Δία σ'.
Γρ. γ'. οὐδὲ μὴν ἐγώ.
Νε. χαλεπαί γ' ἂν ἦστε γενόμεναι πορθμῆς.
Γρ. α'. τιή;
Νε. ἕλκοντε τοὺς πλωτῆρας ἂν ἀπεκναίετε.
Γρ. α'. σιγῇ βάδιζε δεῦρο.
Γρ. γ'. μὰ Δί', ἀλλ' ὡς ἐμέ.
Νε. τουτὶ τὸ πρᾶγμα κατὰ τὸν Καννώνου σαφῶς

ψήφισμα, βινεῖν δεῖ με διαλελημμένον.
πῶς οὖν δικωπεῖν ἀμφοτέρας δυνήσομαι;
Γρ. α'. καλῶς, ἐπειδὰν καταφάγῃς βολβῶν χύτραν.
Νε. οἴμοι κακοδαίμων, ἐγγὺς ἤδη τῆς θύρας
ἑλκόμενος εἴμ'.
Γρ. γ'. ἀλλ' οὐδὲν ἔσται σοι πλέον.
ξυνεσπεσοῦμαι γὰρ μετὰ σοῦ.
Νε. μὴ πρὸς θεῶν.
ἑνὶ γὰρ ξυνέχεσθαι κρεῖττον ἢ δυοῖν κακοῖν.
Γρ. γ'. νὴ τὴν Ἑκάτην, ἐάν τε βούλῃ γ', ἤν τε μή.
Νε. ὢ τρισκακοδαίμων, εἰ γυναῖκα δεῖ σαπρὰν
βινεῖν ὅλην τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν·
κἄπειτ', ἐπειδὰν τῆσδ' ἀπαλλαγῶ, πάλιν
Φρύνην ἔχουσαν λήκυθον πρὸς ταῖς γνάθοις.
ἆρ' οὐ κακοδαίμων εἰμί; βαρυδαίμων μὲν οὖν,
νὴ τὸν Δία τὸν Σωτῆρ', ἀνὴρ, καὶ δυστυχής,
ὅστις τοιούτοις θηρίοις ξυνείρξομαι.
ὅμως δ', ἐάν τι πολλὰ πολλάκις πάθω
ὑπὸ ταῖνδε ταῖν κασαλβάδοιν, δεῦρ' ἐσπλέων,

μένους τοὺς κρινομένους ἑκατέρωθεν ἀπολογεῖσθαι. Male apud Lexicographum excusum Καννόνου. Veram hujus nominis scriptùram adstruit hic Comici locus. Ejusdem Cannoni decreti meminit Xenophon Hellen. i. sub finem. Ταῦτ' εἰπὼν Εὐρυπτόλεμος, ἔγραψε γνώμην, κατὰ τοῦ Καννώνου ψήφισμα κρίνεσθαι τοὺς ἄνδρας δίχα ἕκαστον. ἡ δὲ τῆς Βουλῆς ἦν, μιᾷ ψήφῳ ἅπαντας κρίνειν. In Reg. cod. recte scriptum est Καννώνου. Si ejusdem criminis plures essent rei, Cannoni decreto cautum erat, ut singulorum seorsum causa cognosceretur: eo facete adludit Comicus; non enim aliud decretum in animo habuit. Juxta Cannoni decretum ait adolescens sibi impositam esse necessitatem δίχα ἑκάστῃ, non κρίνειν judicare, sed βινεῖν permolere. Jocus in eo consistit, quod quum in decreto esset reos διειλημμένους ἀπολογεῖσθαι, seorsum causam dicere, adolescens dicat se διαλελημμένον tanquam in diversa diductum binis subantibus vetulis simul morigeraturum. Mendose in cod. scriptum κατὰ τὸ Διαγόρου σαφῶς.

1094. ἑλκόμενος εἴμ'—Sic bene cod. Vulgo εἰμί.

1101. Φρύνην. Hoc nomine meretrices fuere complures. Adluditur hic forte ad φρύνη seu φρῦνος, quod rubetum venenosam significat.

1105. ἐάν τι πολλὰ πολλάκις πάθω. Sic cod. optime. Vox πολλὰ vulgo omissa cum versus labe. πολλὰ πολλάκις duo sunt adverbia ἐκ παραλλήλου posita, ut αὖθις αὖ. Notus est εὐφημισμὸς, seu formula bene ominata, ἤν τι πάθω, si quid obtigerit, id est, si moriar. Theocr. Idyll. viii. 10.

οὔ ποτε νικαξεῖς, οὐδ' εἴ τι πάθοις τύ γ' ἀείδων.

Meleager Epigr. xvi.

ἤν τι πάθω, Κλεόβουλε, (τὸ γὰρ πλέον ἐν πυρὶ παίδων
βαλλόμενος, κεῖμαι λείψανον ἐν σποδιῇ)
λίσσομαι, ἀκρήτῳ μέθυσον, πρὶν ὑπὸ χθόνα θέσθαι,
κάλπιν, ἐπιγράψας· ΔΩΡΟΝ ΕΡΩΣ ΑΙΔΗ.

Sic Philocleon in Vespis 385.

ἤν τι πάθω 'γὼ,
ἀνελόντες καὶ κατακλαύσαντες θεῖναί μ' ὑπὸ τοῖσι δρυφάκτοις.

θάψαι μ' ἐν αὐτῷ τῷ στόματι τῆς ἐσβολῆς·
καὶ τὴν ἄνωθεν ἐπιπολῆς τοῦ σήματος
ζῶσαν καταπιττώσαντας, εἶτα τὼ πόδε
μολυβδοχοήσαντας κύκλῳ περὶ τὰ σφυρά,
ἄνω 'πιθεῖναι πρόφασιν ἀντὶ ληκύθου.
Χο. (λείπει κομμάτιον τοῦ Χοροῦ.)
Θε. ὦ μακάριος μὲν δῆμος, εὐδαίμων δ' ἐγώ,
αὐτή τε μοι δέσποινα μακαριωτάτη,
ὑμεῖς θ' ὅσαι πάρεστ' ἐπὶ ταῖσδε ταῖς θύραις,
οἱ γείτονές θ' ἅπαντες, οἵ τε δημόται,
ἐγώ τε πρὸς τούτοισιν ἡ διάκονος,
ἥτις μεμύρισμαι τὴν κεφαλὴν μυρώμασιν,
ἀγαθοῖσιν, ὦ Ζεῦ· πολὺ δ' ὑπερπέπαικεν αὖ
τούτων ἁπάντων τὰ Θάσι' ἀμφορείδια.
ἐν τῇ κεφαλῇ γὰρ ἐμμένει πολὺν χρόνον·
τὰ δ' ἄλλ' ἀπανθήσαντα πάντ' ἀπέπτετο·
ὥστ' ἐστὶ πολὺ βέλτιστα, πολὺ δῆτ', ὦ θεοί.
κέρασον ἄκρατον, εὐφρανεῖ τὴν νύχθ' ὅλην,
ἐκλεγομένη ὅ τι ἂν μάλιστ' ὀσμὴν ἔχῃ.
ἀλλ', ὦ γυναῖκες, φράσατέ μοι τὸν δεσπότην,

1108. καὶ τὴν ἄνωθεν. Sic bene cod. Vulgo καὶ τῶν sine ullo sensu. Intelligendum est adolescentem hæc ad spectatores conversum dicere. Oratio elliptica est; supplendum λίσσομαι ὑμᾶς, θάψαι με—καὶ καταπιττώσαντας—

1114. ὅσαι πάρεστ' ἐπὶ ταῖσδε ταῖς θύραις. In cod. ὅσαι πάρεστ' ἐπὶ ταῖσι θύραις. In impressis, ὅσαι παρέστατ' ἐπὶ ταῖσι θύραις. Veram lectionem restituimus.

1115. οἱ γείτονές θ' ἅπαντες. Sic est in cod. qui, ut impressi, in versus fine mendosus est. Sic illi habent:

οἱ γείτονές τε πάντες οἱ τῶν δημοτῶν.

quod, quidquid Faber censuerit, ineptum est.

1117. ἥ τις μεμύρισμαι. Sic Athenæus p. 691. Vulgo μεμύρωμαι. Usitatior est altera forma.

1118. ὑπερπέπαικεν αὖ τούτων. In cod. ὑπεπέπαικε νῦν αὐτῶν.

1122. Anus bibacula apud Plautum Curcul. i. 2.

Nam omnium unguentûm odor præ tuo, nautea est.

1124. ἐκλεγομένη. Sic cod. bene: refertur enim ad κέρασον. Vulgo ἐκλεγομένας.—ἔχῃ. Male cod. ἔχοι.

1125. φράσατέ μοι τὸν δεσπότην, ὅπου 'στί. Usitatissimam hanc constructionem semel observasse satis erit. Verbis cogitandi, et dicendi substantivum adjungunt, quod sequenti verbo adjungi debuisset: φράσατέ μοι τὸν δεσπότην, ὅπου ἐστίν. Pro φράσατέ μοι ὅπου ὁ δεσπότης ἐστίν. Exempla multa congessit Taylorus in Indice Attico ad Lysiam, tametsi hæc loquendi ratio Atticis propria non est, sed apud quosvis scriptores obvia. Homerus 'Ιλ. β'. 409.

ᾔδει γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν, ὡς ἐπονεῖτο.

ε'. 310.

'Εννοσίγαι', αὐτὸς σὺ μετὰ φρεσὶ σῇσι νόησον
Αἰνείαν, ἤ κέν μιν ἐρύσσεαι.

Odyss. α'. 115.

ὀσσόμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσὶν, εἴ ποθεν ἐλθὼν—

1126. τῆς ἐμῆς κεκτημένης, heræ meæ. Sic Pl. 4. τῷ κεκτημένῳ, hero.

τὸν ἄνδρ', ὅπου 'στὶ, τῆς ἐμῆς κεκτημένης.
Χο. αὐτοῦ μένουσ' ἡμῖν γ' ἂν ἐξευρεῖν δοκεῖς.
Θε. μάλισθ'· ὁδὶ γὰρ ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἔρχεται.
ὦ δέσποτ', ὦ μακάριε, καὶ τρισόλβιε.
Δε. ἐγώ;
Θε. σὺ μέντοι, νὴ Δί', ὥς γ' οὐδεὶς ἀνήρ.
τίς γὰρ γένοιτ' ἂν μᾶλλον ὀλβιώτερος,
ὅστις, πολιτῶν πλεῖον ἢ τρισμυρίων
ὄντων τὸ πλῆθος, οὐ δεδείπνηκας μόνος.
Χο. εὐδαιμονικόν γ' ἄνθρωπον εἴρηκας σαφῶς.
Θε. ποῖ, ποῖ βαδίζεις;
Δε. ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἔρχομαι.
Θε. νὴ τὴν Ἀφροδίτην, πολύ γ' ἁπάντων ὕστατος.
ὅμως δ' ἐκέλευε συλλαβοῦσάν μ' ἡ γυνὴ
ἄγειν σε, καὶ τασδὶ μετὰ σοῦ τὰς μείρακας.
οἶνος δὲ Χῖος ἐστὶ περιλελειμμένος
καὶ τἄλλ' ἀγαθά. πρὸς ταῦτα μὴ βραδύνετε,
καὶ τῶν θεατῶν εἴ τις εὔνους τυγχάνει,
καὶ τῶν κριτῶν εἰ μή τις ἑτέρωσε βλέπει,
ἴτω μεθ' ἡμῶν· πάντα γὰρ παρέξομεν.
οὐκοῦν ἅπασι δῆτα γενναίως ἐρεῖς,
καὶ μὴ παραλείψεις μηδέν', ἀλλ' ἐλευθέρως
καλεῖν γέροντα, μειράκιον, παιδίσκον· ὡς
τὸ δεῖπνον αὐτοῖς ἔστ' ἐπεσκευασμένον
ἁπαξάπασιν, ἢν ἀπίωσιν οἴκαδε.

1127. ἡμῖν γ' ἂν ἐξευρεῖν δοκεῖς. Sic omnino legendum. Vulgo ἡμῖν γὰρ ἐξευρεῖν δοκεῖς. Primo istud γὰρ prorsus absurde hic positum. Deinde nisi adsit particula ἂν, verbum ἐξευρεῖν nihil aliud significare poterit quam *reperisse*, quod falsum est; at cum illa futuri significationem induit. Vide not. ad Pl. 380. qua ex fabula hoc etiam exemplum notabo v. 465.

καὶ τί ἂν νομίζετον
κακὸν ἐργάσασθαι μεῖζον ἀνθρώποις;

ubi infinitivi aoristo significationem futuri particula ἂν tribuit.

1131. μᾶλλον ὀλβιώτερος. Comparativus auctus per pleonasmum. Sic Euripides Hecuba 377.

θανὼν δ' ἂν εἴη μᾶλλον εὐτυχέστερος,
ἢ ζῶν. τὸ γὰρ ζῆν μὴ καλῶς, μέγας πόνος.

Plautus in lepidissimo Menæchmorum prologo 55.

Nam nisi qui argentum dederit, nugas egerit,
qui dederit, magis majores nugas egerit.

Et V. 6. 13. nam magis multo
patior facilius verba.

1145. καὶ μὴ παραλείψεις. Vulgo παραλείψῃς.

1148. ἢν ἀπίωσιν οἴκαδε. Jocus præter exspectationem, quales sunt in Lysistrata 1071. 1213. frequentesque alii in comœdiis. Sic clauditur Plauti Stichus:

Intro hinc abeamus. Nunc jam saltatum satis pro vino est.
Vos spectatores, plaudite, atque ite ad vos comissatum.

Confer finem Pseudoli et Rudentis.

Χο. ἐγὼ δὲ πρὸς τὸ δεῖπνον ἤδη 'πείξομαι,
ἔχουσά τοι καὶ δᾷδα ταυτηνὶ καλῶς.
τί δῆτα διατρίβεις ἔχων, ἀλλ' οὐκ ἄγεις
τασδὶ λαβών; ἐν ὅσῳ δὲ καταβαίνεις, ἐγὼ
ἐπᾴσομαι μέλος τι μελλοδειπνικόν.
σμικρὸν δ' ὑποθέσθαι τοῖς κριταῖσι βούλομαι·
τοῖς σοφοῖς μὲν, τῶν σοφῶν μεμνημένους κρίνειν ἐμέ·
τοῖς γελῶσι δ' ἡδέως, διὰ τὸν γέλων κρίνειν ἐμέ·
σχεδὸν ἅπαντας οὖν κελεύω δηλαδὴ κρίνειν ἐμέ.
μηδὲ τὸν κλῆρον γενέσθαι μηδὲν ἡμῖν αἴτιον,
ὅτι προείληχ'· ἀλλ' ἅπαντα ταῦτα χρὴ μεμνημένους
μὴ 'πιορκεῖν, ἀλλὰ κρίνειν τοὺς χοροὺς ὀρθῶς ἀεί·
μηδὲ ταῖς κακαῖς ἑταίραις τὸν τρόπον προσεικέναι,
αἳ μόνον μνήμην ἔχουσι τῶν τελευταίων ἀεί·
ὦ, ὦ, ὥρα δὴ, φίλαι
γυναῖκες, εἴπερ μέλλομεν τὸ χρῆμα δρᾶν,
ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὑπανακινεῖν. Κρητικῶς οὖν τὼ πόδε
καὶ σὺ κίνει.
Ημ. τοῦτο δρῶ.
Χο. καὶ τάσδε νῦν λαγαρὰς
τοῖν σκελίσκοιν τὸν ῥυθμόν. τάχα γὰρ ἔπεισι
λεπαδοτεμαχοσελαχογαλεο-
κρανιολειψανοδριμυποτριμματο-
σιλφιοπαραομελιτοκατακεχυμενο-
κιχλεπικοσσυφοπεριστερα-

1154. Versus hic, ut sequentes, tetrameter trochaicus esse deberet, cui tres desunt syllabæ. Hoc Kusterus observato versum sic complet: σμικρόν ἐστιν, ὅ τι γ' ὑποθέσθαι τοῖς κριταῖσι βούλομαι.

1155. τοῖς σοφοῖς μὲν—Vulgo τοῖς σοφοῖσι.

1159 ὅτι προείληχ'. Uno die Athenis plures diversorum poëtarum exhibebantur populo fabulæ, quarum in commissione sorte ducebant Chori ordinem, quo alii post alios prodirent. Ex hoc loco apparet meliorem illius chori fuisse conditionem, qui prodiret postremus, quia recens illius memoria et voluptas judicum animis inhærens, priorum merita obliterabat. Hinc facete Comicus judices orat, ne male moratas meretriculas imitentur, quæ benefactorum meminisse non solent, nisi quæ postrema acceperunt. De fabularum commissionibus Athenis fieri solitis, legisse operæ pretium fuerit, quæ vir ingeniosus et elegantissimæ doctrinæ commentatus est in Actis Academiæ nostræ T. xxxix. p. 172.

1169. Ad hunc locum respexisse credo Eustathium cujus verba proferam ex Commentario in Iliadem p. 1277. Ἰστέον δὲ, ὡς, εἰ καὶ Ὅμηρος μὴ φιλεῖ χρῆσθαι πολυσυνθέτοις λέξεσιν, ἀλλ' οἱ μετ' ἐκεῖνον ἐπλεόνασαν τοῖς τοιούτοις, καὶ μάλιστα οἱ Ἀττικοί. τῇ δὲ κωμῳδίᾳ λίαν πάνυ τὸ τοιοῦτον ὑπερεσπούδασται. εὕρηται γοῦν παρὰ τῷ Κωμικῷ χωρίον ἔν τινι ἀσυνήθει κωμῳδίᾳ, οὕτω συχνοσύνθετον, ὅστι ὁ κατάρξάμενος αὐτὸ ἀναγνῶναι, ἢ οὐ διίξεται τὸ πᾶν ἀπνευστὶ, ἢ ἀλλὰ πνευστιῶν αὐτοῦ ἀπαλλαγήσεται.

λεκτρυονοπτεκεφαλλιοκιγκλοπε-
λειολαγωοσιραιοβαφητραγανοπτερύγων.
σὺ δὲ ταῦτ' ἀκροασάμενος ταχὺ καὶ ταχέως
λαβὲ τρυβλίον· εἶτα λαβὼν κόνισαι
λέκιθον, ἵν' ἐπιδειπνῇς.
Ημ. ἀλλὰ λαιμάττουσί που.
Χο. αἴρεσθ' ἄνω· ἰαὶ εὐαί.
δειπνήσομεν εὐοῖ, εὐαὶ,
εὐαἱῶς ἐπινίκι' εὐαὶ, εὐαὶ, εὐαὶ, εὐαὶ, εὐαί.

1176. κόνισαι, *festina.* Sic bene Faber, spreta Scholiastæ explicatione γυμνάσθητι. Supra 291. ὃς ἂν μὴ πρῴ πάνυ τοῦ κνέφους ἥκῃ κεκονιμένος.

Mutila est in fine hæc fabula. Notarum in procemio dixi versum 1135. ultimum in cod. Reg. esse. Nullum aliud vetus exemplar Ms. nancisci potui: quibus alia consulere commodum erit, forte plura reperient iis quæ Aldus edidit.

ΤΕΛΟΣ
ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΥΣΩΝ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ
ΝΕΦΕΛΑΙ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.
ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.
ΘΕΡΑΠΩΝ Στρεψιάδου.
ΜΑΘΗΤΑΙ Σωκράτους.
ΣΩΚΡΑΤΗΣ.
ΧΟΡΟΣ ΝΕΦΕΛΩΝ.
Ο ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ.
Ο ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ.
ΠΑΣΙΑΣ δανειστής.
ΜΑΡΤΥΣ Πασίου.
ΑΜΥΝΙΑΣ δανειστής.
ΧΑΙΡΕΦΩΝ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ τις Στρεψιάδης ὑπὸ δανείων καταπονούμενος, διὰ τὴν ἱπποτροφίαν τοῦ παιδὸς, δεῖται τούτου, φοιτήσαντα ὡς τὸν Σωκράτην, μαθεῖν τὸν ἥττονα λόγον, εἴ πως δύναιτο, τὰ ἄδικα λέγων ἐν τῷ δικαστηρίῳ, τοὺς χρήστας νικᾷν καὶ μηδενὶ τῶν δανειστῶν μηδὲν ἀποδοῦναι. οὐ βουλομένου δὲ τοῦ μειρακίσκου, διαγνοὺς αὐτὸς ἐλθὼν μανθάνειν, καὶ μαθητὴν τοῦ Σωκράτους ἐκκαλέσας τινὰ, διαλέγεται. ἐκλυθείσης δὲ τῆς διατριβῆς, οἵ τε μαθηταὶ κύκλῳ καθήμενοι πιναροὶ συνορῶνται, καὶ αὐτὸς ὁ Σωκράτης ἐπὶ κρεμάθρας αἰωρούμενος, καὶ ἀποσκοπῶν τὰ μετέωρα θεωρεῖται. μετὰ ταῦτα τελεῖ παραλαβὼν τὸν πρεσβύτην, καὶ τοὺς νομιζομένους παρ' αὐτῷ θεοὺς, Ἀέρα, προσέτι δὲ καὶ Αἰθέρα καὶ Νεφέλας κατακαλεῖται. πρὸς δὲ τὴν εὐχὴν εἰσέρχονται Νεφέλαι ἐν σχήματι Χοροῦ· καὶ, φυσιολογήσαντος οὐκ ἀπιθάνως τοῦ Σωκράτους, ἀποκαταστᾶσαι πρὸς τοὺς θεατὰς, περὶ πλειόνων διαλέγονται. μετὰ δὲ ταῦτα ὁ μὲν πρεσβύτης διδασκόμενος ἐν τῷ φανερῷ τινὰ τῶν μαθημάτων γελωτοποιεῖ· καὶ ἐπειδὴ διὰ τὴν ἀμαθίαν ἐκ τοῦ φροντιστηρίου ἐκβάλλεται,

ARGUMENTUM ad fidem codd. edidi. In C. pro τελεῖ l. 12. est διδάσκει, quod prioris verbi interpretatio est. Alias varietates observare nihil adtinet. Perperam vulgo pro παραλαβὼν p. 76. l. 4. legitur περιλαβὼν, et pro σύγκρισιν l. 11. inepte σύγκρισιν.

ἄγων πρὸς βίαν τὸν υἱὸν, συνίστησι τῷ Σωκράτει. τούτου δὲ ἐξαγαγόντος αὐτῷ ἐν τῷ θεάτρῳ τὸν ἄδικον καὶ τὸν δίκαιον λόγον, διαγωνισθεὶς ὁ ἄδικος πρὸς τὸν δίκαιον λόγον, καὶ παραλαβὼν αὐτὸν ὁ ἄδικος λόγος, ἐκδιδάσκει. κομισάμενος δὲ αὐτὸν ὁ πατὴρ ἐκπεπονημένον, ἐπηρεάζει τοῖς χρήσταις, καὶ, ὡς κατωρθωκότος, εὐωχεῖ παραλαβών. γενομένης δὲ περὶ τὴν εὐωχίαν ἀντιλογίας, πληγὰς λαβὼν ὑπὸ τοῦ παιδὸς, βοὴν ἵστησι, καὶ προσκαταλαλούμενος ὑπὸ τοῦ παιδὸς, ὅτι δίκαιον τοὺς πατέρας ὑπὸ τῶν υἱῶν ἀντιτύπτεσθαι, ὑπεραλγῶν διὰ τὴν πρὸς τὸν υἱὸν σύγκρουσιν ὁ γέρων, κατασκάπτει καὶ ἐμπίπρησι τὸ φροντιστήριον τῶν Σωκρατιστῶν. τὸ δὲ δρᾶμα τῶν πάνυ δυνατῶς πεποιημένων.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

Ν Ε Φ Ε Λ Α Ι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ, ΘΕΡΑΠΩΝ, ΜΑΘΗΤΗΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

Στ. ΙΟΥ, ἰού.
ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον
ἀπέραντον. οὐδέποθ' ἡμέρα γενήσεται;

Inter Scripta Gallica politissimi auctoris BERNARDI DE FONTENELLE exstat commentariolum, quod ille sibi olim juvenis memoriæ causa scripserat, nec luci destinaverat publicæ. Titulus est: *Remarques sur quelques Comédies d'Aristophane, sur le Théatre Grec. &c.* Quæ de Comici nostri fabulis tulit judicia, non usquequaque vera sunt. Non videtur Græcæ antiquitatis et linguæ satis peritus fuisse vir ingeniosus, diversisque variarum rerum districtus studiis, ut Dramatum scopum et allusionem, actionem scenæ, permultarumque Aristophanis facetiarum acumen percipere potuerit: in eoque minus æquum se prodit, quod pleraque e sui temporis moribus æstimet. Sunt tamen in hac commentatione nonnulla, quæ tollere velis, quæque acre viri ingenium ostendunt. Placent mihi ista quæ in NUBES observat: *Le dessein de cette piéce est fort plaisant.* STREPSIADE *est le vrai* BOURGEOIS GENTILHOMME, *par la difficulté qu'il a d'apprendre, par ses méprises continuelles, et par la naïveté avec laquelle il rend ce qu'il a appris. Il ressemble fort aussi à* GEORGE DANDIN, *quand il se plaint d'avoir épousé une femme de la ville, lui qui étoit un homme de la campagne.* Primus e scriptoribus nostris, nescio an solus, persensisse videtur BERNARDUS ille, novæ Comœdiæ poëtarum qui exstant ex omni ævo excellentissimum, solumque, qui ingenio et vi comica Aristophani æquiparari possit, MOLIERIUM, Comico nostro quædam debere, multaque lineamenta facetissimi illius plebeii hominis, nobilium mores æmulantis, MONSIEUR JOURDAIN, in Dramate, cui titulus, LE BOURGEOIS GENTILHOMME e STREPSIADE adumbrata esse; quod verissimum esse facile deprehendet, quicunque utramque fabulam diligenter leget.

Deest in codice initium Fabulæ, usque ad v. 251. qui primus ibi comparet.

3. *ἀπέραντον.* Sic iv. codd. Glossæ, *ἀπλήρωτον, ἀτελείωτον.* Sic infra 393. codd. cum impressis eandem formam *ἀπέραντον* exhibent. Quod ad hunc locum in scholiis legitur: *οἱ δὲ ἀπέραντον μετὰ τοῦ ν γράφοντες ἁμαρτάνουσι,* imperiti Græculi est. In Æschyli Prom. 1086. *εἰς ἀπέραντον δίκτυον ἄτης.* Gl. *οὗ τέλος οὐχ εὑρίσκεται.* Utraque forma perinde bona est. Nec eam differen-

καὶ μὴν πάλαι γ' ἀλεκτρυόνος ἤκουσ' ἐγώ.
οἱ δ' οἰκέται ῥέγκουσιν· ἀλλ' οὐκ ἂν πρὸ τοῦ.
ἀπόλοιο δῆτ', ὦ πόλεμε, πολλῶν οὕνεκα,
ὅτι οὐδὲ κολάσαι 'ξεστί μοι τοὺς οἰκέτας.
ἀλλ' οὐδ' ὁ χρηστὸς οὑτοσὶ νεανίας
ἐγείρεται τῆς νυκτὸς, ἀλλὰ πέρδεται
ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος.
ἀλλ', εἰ δοκεῖ, ῥέγκωμεν ἐγκεκαλυμμένοι.---
'Αλλ' οὐ δύναμαι δείλαιος εὕδειν, δακνόμενος
ὑπὸ τῆς δαπάνης, καὶ τῆς φάτνης, καὶ τῶν χρεῶν,
διὰ τουτονὶ τὸν υἱόν. ὁ δὲ κόμην ἔχων,
ἱππάζεταί τε, καὶ ξυνωρικεύεται,
ὀνειροπολεῖ θ' ἵππους· ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαι,
ὁρῶν ἄγουσαν τὴν σελήνην εἰκάδας.
οἱ γὰρ τόκοι χωροῦσιν.---ἅπτε, παῖ, λύχνον,
κἄκφερε τὸ γραμματεῖον, ἵν' ἀναγνῶ λαβὼν,
ὁπόσοις ὀφείλω, καὶ λογίσωμαι τοὺς τόκους.
φέρ' ἴδω, τί ὀφείλω; δώδεκα μνᾶς Πασίᾳ.
τοῦ δώδεκα μνᾶς Πασίᾳ; τί ἐχρησάμην;
ὅτ' ἐπριάμην τὸν κοππατίαν. οἴμοι τάλας.

tiam agnoscunt boni scriptores, quam ille statuit in integra nota, quam e cod. C. describo: ἀπίρατον, τὸ μὴ ἔχον πέρας· ἀπέραντον δὲ, τὸ μὴ περαινόμενον, καὶ τὸ ὅπερ μὴ δύναιτ' ἄν τις ἐξελθεῖν. Quemadmodum hic de longa nocte queritur Strepsiades, ita Sosia apud Plaut. in *Amphitr.* i. 1.

Neque ego hac nocte longiorem me vidisse censeo:
nisi item unam, verberatus quam pependi perpetem.

Nec mirum Strepsiadem hunc noctes insomnes ducere: hoc enim evenire solet iis, qui in magno ære alieno sunt. Apud Plautum Menæ. V. 5. rogat medicus Menæchmum:

Perdormiscin' usque ad lucem? facilen' tu dormis cubans?

Cui illo respondet:

Perdormisco, si resolvi argentum, quoi debeo.

Ex Lamb. Bos Observatt. critt. p. 61.

7. ὅτι οὐδὲ κολάσαι 'ξεστι. Vide not. ad Lys. 611. et Thesm. 217. Perperam in impressis ὅτ' οὐδὲ κολάσ' ἔξεστι. In plerisque codd. scriptum est plene κολάσαι ἔξεστι. Mallem vero ὅτι τ' οὐδὲ, vel ὅτι δ' οὐδέ. Copula enim desideratur: ἀπόλοιο πολλῶν οὕνεκα, καὶ ὅτι—vel ὅτι δὲ—Sic extrema in fabula: παῖε, πολλῶν οὕνεκα, μάλιστα δ' εἰδὼς—In bellum imprecatur, quod non sinat servos castigare, quia quum prope hostes essent, ab heris male habiti facile transfugiebant. Idcirco inter eos, quibus bellum commodum est, servos recenset, Pace 451.

ἢ δοῦλος αὐτομολεῖν παρεσκευασμένος.

Male hæc unus e Scholiastis refert ad libertatis promissionem factam servis ante pugnam ad Arginusas, quæ contigit an. 3. Olymp. xciii. diu post editam hanc fabulam.

10. ἐγκεκορδυλημένος. Gl. ἐντετυλιγμένος, ἐγκεκρυμμένος.

12. δακνόμενος. Gl. ἐνοχλούμενος.

15. Glossæ: ἱππάζεται, ἐν ἵππῳ ὀχεῖται. ξυνωρικεύεται, ἐπὶ δίφρου φέρεται. ὀνειροπολεῖ, ἐν ὀνείρασι φαντάζεται.

20. λογίσωμαι. Gl. λογαριάσωμαι, λογαριάσω.

22. τοῦ. Gl. ἕνεκεν τίνος πράγματος—τί ἐχρησάμην; Gl. ἐς τί, κατὰ τί.

εἴθ' ἐξεκόπην πρότερον τὸν ὀφθαλμὸν λίθῳ.
Φε. Φίλων, ἀδικεῖς. ἔλαυνε τὸν σαυτοῦ δρόμον.
Στ. τοῦτ' ἐστὶ τοῦτο τὸ κακὸν, ὅ μ' ἀπολώλεκεν.
ὀνειροπολεῖ γὰρ καὶ καθεύδων ἱππικήν.
Φε. πόσους δρόμους ἐλᾷ τὰ πολεμιστήρια;
Στ. ἐμὲ μὲν σὺ πολλοὺς τὸν πατέρ' ἐλαύνεις δρόμους.---
ἀτὰρ τί χρέος ἔβα με μετὰ τὸν Πασίαν;
τρεῖς μναῖ διφρίσκου καὶ τροχοῖν 'Αμυνίᾳ.
Φε. ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας οἴκαδε.
Στ. ἀλλ', ὦ μέλ', ἐξήλικας ἐμέ γ' ἐκ τῶν ἐμῶν,
ὅτε καὶ δίκας ὤφληκα, χ' ἄτεροι τόκου
ἐνεχυράσεσθαί φασιν.
Φε. ἐτεὸν, ὦ πάτερ,
τί δυσκολαίνεις, καὶ στρέφει τὴν νύχθ' ὅλην;
Στ. δάκνει με δήμαρχός τις ἐκ τῶν στρωμάτων.
Φε. ἔασον, ὦ δαιμόνιε, καταδαρθεῖν τί με.
Στ. σὺ μὲν οὖν κάθευδε· τὰ δὲ χρέα ταῦτ' ἴσθ' ὅτι
εἰς τὴν κεφαλὴν ἅπαντα τὴν σὴν τρέψεται.---
Φεῦ.
εἴθ' ὤφελ' ἡ προμνήστρι' ἀπολέσθαι κακῶς,
ἥτις με γῆμαι 'πῆρε τὴν σὴν μητέρα.
ἐμοὶ γὰρ ἦν ἄγροικος ἥδιστος βίος,
εὐρωτιῶν, ἀκόρητος, εἰκῇ κείμενος,

25. In somnis loquitur adolescens.

29. ἐλαύνεις. Gl. στρέφεσθαί με ποιεῖς, ἤγουν πολλὰς στροφὰς φροντίδων διεγείρεις.

30. ἔβα με. Gl. κατέλαβε. Translata loquendi forma ex Euripidis Tragœdia, in qua erat juxta Scholiastem: τί χρέος ἔβα δῶμα. In Herc. Fur. legitur hic versus 531.

γύναι, τί καινὸν ἦλθε δώμασιν χρέος;

Vide Phrynichum in χρέως, p. 172.

31. τρεῖς μναῖ. Supple ὀφείλονται ἕνεκα—

35. ἐνεχυράσεσθαι, forma media, *pignora ablaturos.* Gl. ἐνέχυρον ἐξ ἐμοῦ λαβεῖν. At infra v. 241. τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαι, significatione passiva, *pignora a me capiuntur.* Vide Salmasium de modo usurarum p. 549.

36. καὶ στρέφει. Perperam vulgo στρέφῃ. Illud est in membr. et absque iis etiam repositum fuisset.

37. δήμαρχος. Scholion Ms. cod. C. δέον εἰπεῖν κόρεις. οἱ γὰρ κόρεις ἐν τοῖς στρώμασιν ὄντες τοὺς ὑπνοῦντας δάκνουσιν. ὁ δὲ μεμνημένος, ὅτι εἰς δικαστήριον ἥξει ὑπὸ τῶν δανειστῶν, δήμαρχος φησί. δήμαρχος δέ ἐστιν, ὁ τοῦ δήμου προστάτης, ὃν φασὶν ἰδιωτικῶς δοῦκαν.

41. εἴθ' ὤφελ'. Parodia primi versus Euripidis Medeæ:

εἴθ' ὤφελ' 'Αργοῦς μὴ διαπτᾶσθαι σκάφος.

προμνήστρια. Gl. ἡ τοῦ γάμου πρόξενος.

42. γῆμαι 'πῆρε. Gl. παρεκίνησε, κατέπεισε. Perperam vulgo, γῆμ' ἐπῆρε. Vide supra ad v. 7.

44. εὐρωτιῶν. ἐξήγησίς ἐστι τοῦ εἰκῇ κείμενος. τοῖς γὰρ εἰκῇ καὶ ἀμελῶς κειμένοις ἱδρὼς προσίζει καὶ νοτίς. τοιοῦτος δὲ ὁ τῶν ἀγροίκων βίος· ὥσπερ αὖ ἐπιμελὴς καὶ καθάριος ὁ τῶν ἀστικῶν. διόπερ καὶ εἰς πενίαν συνεχῶς ὑπὸ τῶν ποιητῶν τύπτεται καὶ ὀνειδίζεται, ὥς φησι Μένανδρος·

βρύων μελίτταις, καὶ προβάτοις, καὶ στεμφύλοις.
ἔπειτ' ἔγημα Μεγακλέους τοῦ Μεγακλέους
ἀδελφιδῆν, ἄγροικος ὢν, ἐξ ἄστεος,
σεμνήν, τρυφῶσαν, ἐγκεκοισυρωμένην.
ταύτην ὅτ' ἐγάμουν, ξυγκατεκλινόμην ἐγώ,
ὄζων τρυγός, τρασιᾶς, ἐρίων περιουσίας·
ἡ δ' αὖ, μύρου, κρόκου, καταγλωττισμάτων,
δαπάνης, λαφυγμοῦ, Κωλιάδος, Γενετυλλίδος.
οὐ μὴν ἐρῶ γ', ὡς ἀργὸς ἦν, ἀλλ' ἐσπάθα.
ἐγὼ δ' ἂν, αὐτῇ θοἰμάτιον δεικνὺς τοδί,
πρόφασιν, ἔφασκον· Ὦ γύναι, λίαν σπαθᾷς.

Θε. ἔλαιον ἡμῖν οὐκ ἔνεστ' ἐν τῷ λύχνῳ.

Στ. οἴμοι· τί γάρ μοι τὸν πότην ἧπτες λύχνον;
δεῦρ' ἔλθ' ἵνα κλάῃς.

Θε. διατί δῆτα κλαύσομαι;

Στ. ὅτι τῶν παχειῶν ἐνετίθεις θρυαλλίδων. ---
Μετὰ ταῦθ', ὅπως νῷν ἐγένεθ' υἱὸς οὑτοσί,
ἐμοί τε δὴ καὶ τῇ γυναικὶ τῇ 'γαθῇ,

ὡς εἰς τὰ καθαρὰ λιμὸς εἰσοικίζεται. Suidas.—ἀκόρητος. Gl. ἀκαλλώπιστος. Eustathius ad Il. p 951. l. 41. Ἱστέον δὲ καὶ ὅτι οἱ Ἀττικοὶ ἀκόρητόν φασι τὸ ἀκαλλώπιστον καὶ ἀφιλοκάλητον, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ Κωμικὸς ἐν τῷ, βίον ἀκόρητον, εἰκῇ κείμενον. τοῦ δὲ τοιούτου ἀκορήτου θέμα τὸ κορῶ. ἐξ οὗ ἐκκορεῖν Ἑλλάδα ἡ κωμῳδία λέγει, τὸ ἐκκινεῖν καὶ καθαίρειν ὥσπερ καὶ ἱστοροῦντο κατὰ τὰς φιλοκαλουμένας οἰκίας. Respicit versum Pacis 59.

45. στεμφύλων. Gl. τεταριχευμέναις σταφύλαις. Falso. Phrynichus: στέμφυλα. οἱ μὲν πολλοί, τὰ τῶν βοτρύων ἐκπιέσματα, ἀμαθῶς· οἱ δ' Ἀττικοί, στέμφυλα τὰ τῶν ἐλαιῶν. Thomas M. στέμφυλα οἱ πολλοί, τὰ τῶν βοτρύων μετὰ τὸ ἐκπιεσθῆναι· οἱ δ' Ἀττικοί, στέμφυλα τὰ τῶν ἐλαιῶν.

48. σεμνήν. Gl. σοβαρὰν τὸ ἦθος. ἐγκεκοισυρωμένην. Schol. Ms. περιεργῶς κεκοσμημένην, κεκαλλωπισμένην, ὁμοίως τῇ Κοισύρᾳ. αὕτη δὲ ἦν γυνή τις πάνυ ἑαυτὴν κοσμοῦσα ἱματίοις καὶ τῇ ἄλλῃ διαίτῃ, ὡς τοὺς ἐρῶντας ἐκπλήττεσθαι. Suidas ex antiquis scholiis Cœsyram Pisistrati uxorem fuisse dicit; juxta alios, Alcmæonis, quod probabilius est. Namque in Acharn. 614. ὁ Κοισύρας Megacles appellatur.

50. τρυγός. Bene Schol. νέου οἴνου. Hesych. τρύγα. οἶνον ἀδιήθητον ἀπὸ ληνοῦ.—τρασιᾶς. Gl. ξύλου ἐν ᾧ τὰς ὀπώρας ἐξήραινον.

51. Schol. Ms. καταγλώττισμά ἐστιν, ὅταν ἐν τῷ καιρῷ τῆς συνουσίας ὁ ἀνὴρ τὴν γλῶτταν αὐτοῦ τῷ τῆς γυναικὸς ἐμβάλλῃ στόματι. ἔστι δὲ καὶ ὁ λαφυγμὸς κατὰ μέν τινας τὸ αὐτό· κατὰ δέ τινας, ἡ ἄλογος καὶ καθ' ὑπερβολὴν δαπάνη. ἔστι γὰρ λάπτω καὶ λαφύσσω τὸ ῥοφῶ, κυρίως ἐπὶ κυνῶν καὶ χοίρων. ὅθεν παράγεται καὶ ὁ λαφυγμός. εἰκότως δὲ ταῦτα καταλέγει, δεικνὺς ὅτι αἱ εὐγενεῖς γυναῖκες ὑπὸ τῆς λίαν τρυφῆς τοιαῦτα πράττουσι.

53. ἐσπάθα, *telam texebat*: proprie *telam spatha densabat*. In ambiguitate hujus verbi ludit, quod significat etiam *prodigere*. Hesych. σπαθᾷ. τρυφᾷ, ἀναλίσκει, ἀσώτως καὶ ἀφειδῶς ἀλαζονεύεται.

57. Suidas: πότης λύχνος, παρὰ Ἀττικοῖς, ὁ πολὺ ἔλαιον ἀναλίσκων. Confer Herodiani Philetærum p. 432.

58. διατί δῆτα κλαύσομαι. Sic recte codd. A. B. Vulgo διατί δὴ κλαύσομαι, claudicante versu.

61. τῇ 'γαθῇ. Male in A. C. τἀγαθῇ.

περὶ τοὐνόματος δὴ ταῦτ' ἐλοιδορούμεθα.
ἡ μὲν γὰρ ἵππον προσετίθει πρὸς τοὔνομα,
Ξάνθιππον, ἢ Χάριππον, ἢ Καλλιππίδην·
ἐγὼ δὲ τοῦ πάππου 'τιθέμην Φειδωνίδην.
τέως μὲν οὖν ἐκρινόμεθ'· εἶτα τῷ χρόνῳ
κοινῇ ξυνέβημεν, κἀθέμεθα Φειδιππίδην.
τοῦτον τὸν υἱὸν λαμβάνουσ' ἐκορίζετο;
Ὅταν σὺ μέγας ὢν ἅρμ' ἐλαύνῃς πρὸς πόλιν,
ὥσπερ Μεγακλέης, ξυσίδ' ἔχων --- ἐγὼ δ' ἔφην·
Ὅταν μὲν οὖν τὰς αἶγας ἐκ τοῦ Φελλέως,
ὥσπερ ὁ πατήρ σου, διφθέραν ἐνημμένος ---
ἀλλ' οὐκ ἐπίθετο τοῖς ἐμοῖς οὐδὲν λόγοις,
ἀλλ' ἵππερόν μου κατέχεεν τῶν χρημάτων.
νῦν οὖν ὅλην τὴν νύκτα φροντίζων, ὁδοῦ
μίαν εὗρον ἀτραπὸν δαιμονίως ὑπερφυᾶ,
ἣν, ἢν ἀναπείσω τουτονί, σωθήσομαι.
ἀλλ' ἐξεγεῖραι πρῶτον αὐτὸν βούλομαι.
πῶς δῆτ' ἂν ἥδιστ' αὐτὸν ἐπεγείραιμι; πῶς;
Φειδιππίδη, Φειδιππίδιον.

Φε. τί, ὦ πάτερ;

Στ. κύσον με, καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν.

Φε. ἰδού. τί ἔστιν.

Στ. εἴπ' ἐμοί, φιλεῖς ἐμέ;

Φε. νὴ τὸν Ποσειδῶ τουτονὶ τὸν Ἵππιον.

Στ. μή μοι γε τοῦτον μηδαμῶς τὸν Ἵππιον.
οὗτος γὰρ ὁ θεὸς αἴτιός μοι τῶν κακῶν.
ἀλλ' εἴπερ ἐκ τῆς καρδίας μ' ὄντως φιλεῖς,
ὦ παῖ, πιθοῦ.

Φε. τί οὖν πίθωμαι δῆτά σοι;

66. τέως. Gl. μέχρι τινός. τῷ χρόνῳ, μόλις.

68. ἐκορίζετο. Gl. ἐκολάκευε.

70. ξυσίδ'. Schol. Ms. ξυστὶς εἶδος ἱματίου πορφυροῦ. ἄλλοι δέ φασι τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον σωτάνιον καὶ σῶζον τοὺς ἄνδρας.

73. ἐπίθετο. Sic cum Bentleio lego. Vulgo minus numerose ἐπείθετο.

74. ἵππερον. Gl. ἱππικὸν ἔρωτα, ἀφανισμόν. Recte in membr. scriptum est κατέχεεν, quod absque iis etiam ob versum reponi debebat. Male vulgo κατέχει.

81. κύσον με. Perperam vulgo κῦσόν με. Prima in κύω, κυνῶ corripitur semper. Vide Ran. 755. 788. Æschylus Prom. 944.

οἱ προσκυνοῦντες τὴν Ἀδράστειαν, σοφοί.

Confer not. ad Apollonium i. 1238.—τὴν δεξιάν. Schol. Ms. ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς τὰς δεξιὰς διδόναι ἀλλήλοις εἰς βεβαίωσιν τῶν συνθηκῶν. καὶ Ὅμηρος· (Ἰλ. ζ. 233.)

χεῖράς τ' ἀλλήλων λαβέτην, καὶ πιστώσαντο.

87. τί οὖν πίθωμαι; Sic recte Dawe-

Στ. ἔκστρεψον ὡς τάχιστα τοὺς σαυτοῦ τρόπους,
καὶ μάνθαν' ἐλθὼν ἃ 'ν ἐγὼ παραινέσω.
Φε. λέγε δὴ, τί κελεύεις;
Στ. καί τι πείσει;
Φε. πείσομαι,
νὴ τὸν Διόνυσον.
Στ. δεῦρό νύν γ' ἀπόβλεπε.
ὁρᾷς τὸ θύριον τοῦτο καὶ τῳκίδιον;
Φε. ὁρῶ. τί οὖν τοῦτ' ἐστὶν ἐτεὸν, ὦ πάτερ;
Στ. ψυχῶν σοφῶν τοῦτ' ἐστὶ φροντιστήριον.
ἐνταῦθ' ἐνοικοῦσ' ἄνδρες, οἳ τὸν οὐρανὸν
λέγοντες ἀναπείθουσιν, ὡς ἔστιν πνιγεὺς,
κἄστιν περὶ ἡμᾶς οὗτος· ἡμεῖς δ' ἄνθρακες.
οὗτοι διδάσκουσ', ἀργύριον ἤν τις διδῷ,
λέγοντα νικᾶν καὶ δίκαια κἄδικα.
Φε. εἰσὶν δὲ τίνες;
Στ. οὐκ οἶδ' ἀκριβῶς τοὔνομα·
μεριμνοφροντισταὶ καλοί τε κἀγαθοί.
Φε. αἰβοῖ· πονηροί γ', οἶδα. τοὺς ἀλαζόνας,
τοὺς ὠχριῶντας, τοὺς ἀνυποδήτους λέγεις,
ὧν ὁ κακοδαίμων Σωκράτης καὶ Χαιρεφῶν.
Στ. ἤ, ἤ, σιώπα· μηδὲν εἴπῃς νήπιον.
ἀλλ' εἴ τι κήδει τῶν πατρῴων ἀλφίτων,
τούτων γενοῦ μοι, σχασάμενος τὴν ἱππικήν.
Φε. οὐκ ἂν, μὰ τὸν Διόνυσον, εἰ δοίης γ' ἐμοὶ

sius, cujus emendationi favet cod. C. in quo πίθομαι. Vulgo πιθοῦμαι. In meo πειθοῦμαι.

92. τῳκίδιον. τὸ οἰκίδιον. Ad hanc formam in Thesm. 349. scribi debuit :

κακῶς ἀπολέσθαι τοῦτον αὐτὸν κῴκίαν.

non, ut ibi reliquimus, κοἰκίαν. Sic Ran. 511. κῷνον pro καὶ οἶνον.

94. φροντιστήριον. Hesych. διατριβὴ καὶ τὸ οἴκημα Σωκράτους, καὶ τὸ σχολεῖον. Ipse etiam Socrates φροντιστὴς appellabatur. Vide Lamb. Bos Observatt. critt. p. 63.

96. ὡς ἔστιν πνιγεύς. Sic ad metri legem scribendum fuit. Perperam vulgo ἐστι. Gl. πνιγεὺς, κάμινος.

98. ἀργύριον ἤν τις διδῷ. De Socrate vere dici hoc non potuit, qui nunquam ab auditoribus suis mercedem accepit. Sed hoc faciebant plerique alii Sophistæ. Hac autem fabula sub persona Socratis philosophos omnes traducit Aristophanes, et quæ singulis in ratione vitæ et doctrina inerant ridicula, ea simul omnia in Socratem confert. Sic solent etiamnum Comici nostri, qui in personam aliquam fictam vitia et ridicula congerunt in multis hominibus observata. Hoc non ignorabant Athenienses, quorum nulli non notus erat Socrates. Hujus observationis meminisse lectorem velim ad omnes locos, ubi Socrati, qui philosophorum omnium personam sustinet, vel dogmata vel actiones tribuuntur, a quibus eum scimus fuisse alienissimum.

105. νήπιον. Gl. μωρόν.

107. σχασάμενος. Gl. ἀφείς.

τοὺς Φασιανοὺς, οὓς τρέφει Λεωγόρας.
Στ. ἴθ', ἀντιβολῶ σ', ὦ φίλταθ' ἀνθρώπων ἐμοὶ,
ἐλθὼν διδάσκου.
Φε. καὶ τί σοι μαθήσομαι;
Στ. εἶναι παρ' αὐτοῖς φασὶν ἄμφω τὼ λόγω,
τὸν κρείττον', ὅστις ἐστὶ, καὶ τὸν ἥττονα.
τούτοιν τὸν ἕτερον τοῖν λόγοιν, τὸν ἥττονα,
νικᾶν λέγοντα φασὶ τἀδικώτερα.
ἢν οὖν μάθῃς μοι τὸν ἄδικον τοῦτον λόγον,
ἃ νῦν ὀφείλω διὰ σὲ, τούτων τῶν χρεῶν
οὐκ ἂν ἀποδοίην οὐδ' ἂν ὀβολὸν οὐδενί.
Φε. οὐκ ἂν πιθοίμην. οὐ γὰρ ἂν τλαίην ἰδεῖν
τοὺς ἱππέας, τὸ χρῶμα διακεκναισμένος.
Στ. οὐκ ἄρα, μὰ τὴν Δήμητρα, τῶν γ' ἐμῶν ἔδει,
οὔτ' αὐτὸς, οὔθ' ὁ ζύγιος, οὔθ' ὁ σαμφόρας·
ἀλλ' ἐξελῶ σ' ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας.
Φε. ἀλλ' οὐ περιόψεταί μ' ὁ θεῖος Μεγακλέης
ἄνιππον. ἀλλ' εἴσειμι, σοῦ δ' οὐ φροντιῶ.
Στ. ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μέντοι πεσών γε κείσομαι·
ἀλλ' εὐξάμενος τοῖσιν θεοῖς, διδάξομαι
αὐτὸς, βαδίζων εἰς τὸ φροντιστήριον.
πῶς οὖν γέρων ὢν, κἀπιλήσμων, καὶ βραδὺς,
λόγων ἀκριβῶν σχινδαλάμους μαθήσομαι;

109. τοὺς Φασιανούς. Nulla est hic ambiguitas: de Phasianis gallinis hoc intelligendum. Enimvero absurdum esset adolescentem dicere : *equitandi studium non abjicerem, etiamsi mihi dares pulcherrimos equos.* Præterea notæ gulositatis Leogoras gallinas Phasianas saginabat; nihil illi cum equis fuit rei. Vid. not. ad Phrynichum p. 204.

114. In fine hujus versus τὸν ἥττονα scribi debuit, ut in superioris fine, et sic est in iv. codd. Perperam vulgo ἥττονι.

115. τἀδικώτερα. Sic tres Regii. Vulgo τἀδικώτατα. Comparativus sic eleganter adhibetur vice superlativi.

119. οὐκ ἂν πιθοίμην. In meo, licet reclamante metro, πειθοίμην. Frequentissima horum permutatio.

120. τὸ χρῶμα διακεκναισμένος. Gl. βεβλαμμένος, ἐφθαρμένος, ὠχρὸς, οἷόν ἐστι τὸ τῶν φιλοσόφων.

121. ἴδει. Confer not. ad Conc. 595.

126. Metaphora sumta a luctatoribus, qui nisi ter dejecti fuissent, pro victis non habebantur. Semel dejectus iterumque surgebat, certamenque integrabat. Vide Lucillii epigramm. xx. in Milonem. Summo cum judicio nuperus Sophoclis commentator hunc Comici versum Euripidi admovit, apud quem Orestis initio Electra de fratre suo ait juxta Musgravii emendationem, quam, licet codd. aliquot auctoritate suffultam, probandam non censui :

νοσῶν
τλήμων Ὀρέστης· οὐδὲ πεσὼν ἐν δεμνίοις κεῖται.

Quod, ut huic Comici loco assimuletur, significare necesse est : *Neque cum morbo conflictatus, postquam in lecto cecidit, jacendo se victum profitetur ; sed exsurgit, et cum morbo denuo colluctatur.* Bella mehercule sententia!

130. σχινδαλάμους. Perperam vulgo σκινδαλμοὺς, corruptis numeris. Ex usu

ἰτητέον. τί ταῦτ' ἔχων στραγγεύομαι,
ἀλλ' οὐχὶ κόπτω τὴν θύραν; παῖ, παιδίον.
Μα. βάλλ' ἐς κόρακας. τίς ἔσθ' ὁ κόψας τὴν θύραν;
Στ. Φείδωνος υἱὸς Στρεψιάδης Κικυννόθεν.
Μα. ἀμαθής γε, νὴ Δί', ὅστις ουτωσὶ σφόδρα
ἀπεριμερίμνως τὴν θύραν λελάκτικας,
καὶ φροντίδ' ἐξήμβλωκας ἐξευρημένην.
Στ. ξύγγνωθί μοι· τηλοῦ γὰρ οἰκῶ τῶν ἀγρῶν.
ἀλλ' εἰπέ μοι τὸ πρᾶγμα τοὐξημβλωμένον.
Μα. ἀλλ' οὐ θέμις πλὴν τοῖς μαθηταῖσιν λέγειν.
Στ. λέγε νυν ἐμοὶ θαρρῶν. ἐγὼ γὰρ οὑτοσὶ
ἥκω μαθητὴς εἰς τὸ φροντιστήριον.
Μα. λέξω. νόμισαι δέ σε ταῦτα χρὴ μυστήρια.
ἀνήρετ' ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης
ψύλλαν, ὁπόσους ἅλλοιτο τοὺς αὑτῆς πόδας.
δακοῦσα γὰρ τοῦ Χαιρεφῶντος τὴν ὀφρῦν,
ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ Σωκράτους ἀφήλατο.
Στ. πῶς δῆτα τοῦτ' ἐμέτρησε;
Μα. δεξιώτατα.
κηρὸν διατήξας, εἶτα τὴν ψύλλαν λαβὼν
ἐνέβαψεν εἰς τὸν κηρὸν αὐτῆς τὼ πόδε·
κᾆτα ψυγείσῃ περιέφυσαν Περσικαί.
ταύτας ὑπολύσας, ἀνεμέτρει τὸ χωρίον.
Στ. ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν.
Μα. τί δῆτ' ἄν, ἕτερον εἰ πύθοιο Σωκράτους

Atticæ dialecti litera asperata pro tenui reponenda fuit. Vide not. ad Ran. 819. Productiorem formam σχινδαλάμους sola metri necessitas tuetur: accedit etiam codicis auctoritas: in B. scriptum σκινδαλάμους. Hesych. σκινδάλαμος. σκόλοψ. τινὲς δὲ διὰ τοῦ χ, σχινδάλαμος. ἄλλοι, σκινδαλμός. Quæ ad hanc glossam voci explicandæ affert Lamb. Bos, sunt bonæ notæ. Sed senariorum leges nec prosodiam græcam noverat, si δαλάμους pro iambo habuit, aut si spondeum ibi stare posse credidit.

131. στραγγεύομαι. Gl. ἀναβάλλω, καὶ διατρίβω. βραδύνω. In C. atramento scriptum στρατ. reliqua vocis pars minio scripta ηγεύομαι. Primo librarius scribere voluit στρατεύομαι, quod verbum sæpe cum στραγγεύομαι commutatum. Vide Hesychii interpretes ad glossam στρατεύομαι, διατρίβω. in primis vero elegantissimum Valckenarium ad Ammonium L. ii. cap. xiii.

136. τὴν θύραν λελάκτικας. Alia metaphora Plautus Truc. ii. 2.

Quis illic est, qui tam proterve nostras
ædes arietat?

137. ἐξήμβλωκας. Gl. ἡμιτελῆ ἐποίησας διαφθείρας. Allusio ad Socratis matrem quæ obstetrix erat: ipse autem dicere solebat se eandem artem exercere, ὅτι τέχνην ἔχω τὴν μαιευτικὴν, καὶ διὰ ταύτης ποιῶ τοὺς νέους ἀποτίκτειν τὰ νοήματα ἐν τῇ ἑαυτῶν ψυχῇ. Schol.

145. τοὺς αὐτῆς. Sic tres codd. melius quam vulgo αὑτῆς.

φρόντισμα;
Στ. ποῖον; ἀντιβολῶ, κάτειπέ μοι.
Μα. ἀνήρετ' αὐτὸν Χαιρεφῶν ὁ Σφήττιος,
ὁπότερα τὴν γνώμην ἔχοι, τὰς ἐμπίδας
κατὰ τὸ στόμ' ᾄδειν, ἢ κατὰ τοὐρροπύγιον.
Στ. τί δῆτ' ἐκεῖνος εἶπε περὶ τῆς ἐμπίδος;
Μα. ἔφασκεν εἶναι τοὔντερον τῆς ἐμπίδος
στενόν· διαλέπτου δ' ὄντος αὐτοῦ, τὴν πνοὴν
βίᾳ βαδίζειν εὐθὺ τοὐρροπυγίου·
ἔπειτα κοῖλον πρὸς στενῷ προσκείμενον
τὸν πρωκτὸν ἠχεῖν ὑπὸ βίας τοῦ πνεύματος.
Στ. σάλπιγξ ὁ πρωκτός ἐστιν ἄρα τῶν ἐμπίδων.
ὦ τρισμακάριος τοῦ διεντερεύματος.
ἦ ῥᾳδίως φεύγων ἂν ἀποφύγοι δίκην,
ὅστις δίοιδε τοὔντερον τῆς ἐμπίδος.
Μα. πρώην δέ γε γνώμην μεγάλην ἀφῃρέθη
ὑπ' ἀσκαλαβώτου.
Στ. τίνα τρόπον; κάτειπέ μοι.
Μα. ζητοῦντος αὐτοῦ τῆς σελήνης τὰς ὁδοὺς,
καὶ τὰς περιφορὰς, εἶτ' ἄνω κεχηνότος,
ἀπὸ τῆς ὀροφῆς νύκτωρ γαλεώτης κατέχεσεν.
Στ. ἥσθην γαλεώτῃ καταχέσαντι Σωκράτους.
Μα. ἐχθὲς δέ γ' ἡμῖν δεῖπνον οὐκ ἦν ἑσπέρας.
Στ. εἶεν. τί οὖν πρὸς τἄλφιτ' ἐπαλαμήσατο;
Μα. κατὰ τῆς τραπέζης καταπάσας λεπτὴν τέφραν,
κάμψας ὀβελίσκον, εἶτα διαβήτην λαβὼν,
ἐκ τῆς παλαίστρας θοἰμάτιον ὑφείλετο.
Στ. τί δῆτ' ἐκεῖνον τὸν Θαλῆν θαυμάζομεν;
ἄνοιγ', ἄνοιγ' ἀνύσας, τὸ φροντιστήριον,
καὶ δεῖξον ὡς τάχιστά μοι τὸν Σωκράτη.

166. τοῦ διεντερεύματος. Gl. τῆς περὶ τοῦ ἐντέρου λεπτολογίας καὶ φυσιολογίας.

170. ὑπ' ἀσκαλαβώτου. *Stellio lacerti genus est, quo Galli, Germani, Anglique carent; cujus proinde nomen ii nullum habent.* Harduinus ad Plinium T. I. p. 606. Quin juxta Plinium T. ii. p. 508. stellio, quem Græci coloten vocant, et ascalaboten, et galeoten, in Italia non nascitur.

179. Monui ad Plut. 985. legendum esse:

ἐκ τῆς παλαίστρας ἱμάτιον ὑφείλετο.

180. Plautus Capt. ii. 2. 24.

Eugepæ! Thalem talento non emam
Milesium.
nam ad sapientiam hujus nimius nugator fuit.

182. τὸν Σωκράτη. Codd. τὸν Σωκράτην. Hanc formam præfero ubi vitando biatu servit: illa magis Attica est, ut

μαθητιῶ γάρ. ἀλλ' ἄνοιγε τὴν θύραν.
ὦ Ἡράκλεις. ταυτὶ ποδαπὰ τὰ θηρία;
Μα. τί ἐθαύμασας; τῷ σοι δοκοῦσιν εἰκέναι;
Στ. τοῖς ἐκ Πύλου ληφθεῖσι τοῖς Λακωνικοῖς.
ἀτὰρ τί ποτ' ἐς τὴν γῆν βλέπουσιν οὑτοιί;
Μα. ζητοῦσιν οὗτοι τὰ κατὰ γῆς.
Στ. βολβοὺς ἄρα
ζητοῦσι. μή νυν τοῦτ' ἔτι φροντίζετε.
ἐγὼ γὰρ οἶδ', ἵν' εἰσὶ μεγάλοι καὶ καλοί.
τί δ' ἄρ' οἵδε δρῶσιν, οἱ σφόδρ' ἐγκεκυφότες;
Μα. οὗτοί γ' ἐρεβοδιφῶσιν ὑπὸ τὸν Τάρταρον.
Στ. τί δῆθ' ὁ πρωκτὸς ἐς τὸν οὐρανὸν βλέπει;
Μα. αὐτὸς καθ' αὑτὸν ἀστρονομεῖν διδάσκεται.
ἀλλ' εἴσιθ', ἵνα μὴ 'κεῖνος ἡμῖν ἐπιτύχῃ.
Στ. μήπω γε, μήπω γ'. ἀλλ' ἐπιμεινάντων, ἵνα
αὐτοῖσι κοινώσω τι πραγμάτιον ἐμόν.
Μα. ἀλλ' οὐχ οἷόν τ' αὐτοῖσι πρὸς τὸν ἀέρα
ἔξω διατρίβειν πολὺν ἄγαν ἐστὶν χρόνον.

κλεισθένη, Ἀντισθένη, aliaque: proinde hic relinqui debuit. Vide not. ad Conc. 366.

185. τῷ σοι δοκοῦσιν εἰκέναι; Perperam vulgo ἐοικέναι. Mœris εἰκὼς, Ἀττικῶς. ἐοικὼς, Ἑλληνικῶς. In Conc. impressi etiam exhibebant v. 1161. προσεοικέναι. In Vesp. 1321. εἰκότας. Quibus in locis altera forma metro non repugnabat. Sic etiam Av. 1298.

Ὄρτυξ ἐκαλεῖτο· καὶ γὰρ εἶχεν ὄρτυγι.

Ad hæc aliaque exempla εἰκέναι, εἰκότες ubique scribendum, ni metri lex obstet, ut Vesp. 1309.

ἔοικας, ὦ πρεσβῦτα, κεκλοῦτῃ τρυγί.

1413.

γυναικὶ κληπτεύσῃ ἔοικας θαψίνῃ.

Eandem medelam feci Euripidi in Bac. 1273.

μῶν σοι λέοντι φαίνεται προσεικέναι;

Sic Sophocles Philoct. 903.

ὅταν λιπών τις, δρᾷ τὰ μὴ προσεικότα.

189. τοῦτ' ἔτι. Sic A. C. recte. In B. τοῦτο φροντίζετε. In meo τούτου φρ— Vulgo τοῦτό γε.

191. τί δ' ἄρ' οἵδε. Male vulgo τί γὰρ οἵδε. Vocula γὰρ quæ hic locum non habet, e superiore versu repetita fuit.

192. οὗτοί γ' ἐρεβοδιφῶσιν. Sic tres Regii. Vulgo οὗτοι δ'—Gl. ἐρευνῶσι τὰ ὑπὸ—

199. ἄγαν ἐστὶν χρόνον. Vulgo ἄγαν γ' ἐστὶ χρόνον. Primo istud γε recte abest a tribus Regiis. Tum ἐστὶν ob metrum scribi oportuit. Insertum fuit γε ab inepto librario prosodiæ imperito. Ultima in ἄγαν poëtis Atticis semper producitur. Vide quæ notavi ad Euripidis Androm. 364. Quæ ibi proposita fuit Sophoclei versus in Ajace 965. emendatio, quam suo loco adseram, *Clarissimi Professoris Regii* suffragio comprobata non fuit. Tamen *certi satis nihil videt.* Huic ergo dico, ut Dicæopolis agricolæ illi qui flendo morbum oculorum contraxerat, κλαῖε πρὸς τοὺς Πιττάλου. At ego medico solvam mercedem, si mihi lippus ille unicum e poëtis Atticis versum indubiæ lectionis ostendat, in quo ἄγαν ultimam corripiat. Quod Eustathius ait ad Odyss. β'. 49. id est p. 1433. l. 64. cujus loci indicium Heathio debet: ὅρα δὲ καὶ τὸ πάμπαν συσταλὲν, ὡς τὸ ἄγαν καὶ λίαν. illud scribens humani quid passus est. ἄγαν omittere debebat et λίαν. Quod ad πάμπαν adtinet, ultimam istius adverbii corripi, ipse agnoscit auctor Etymol. M. quem laudavi, sed hoc de ἄγαν et λίαν

Στ. πρὸς τῶν θεῶν, τί γὰρ τάδ' ἐστίν; εἰπέ μοι.
Μα. Ἀστρονομία μὲν αὑτηί.
Στ. τουτὶ δὲ, τί;
Μα. Γεωμετρία.
Στ. τοῦτ' οὖν τί ἐστι χρήσιμον;
Μα. γῆν ἀναμετρεῖσθαι.
Στ. πότερα τὴν κληρουχικήν;
Μα. οὔκ· ἀλλὰ τὴν ξύμπασαν.
Στ. ἀστεῖον λέγεις.
τὸ γὰρ σόφισμα δημοτικὸν καὶ χρήσιμον.
Μα. αὕτη δέ σοι γῆς περίοδος πάσης. ὁρᾷς;
αἵδε μὲν Ἀθῆναι.
Στ. τί σὺ λέγεις; οὐ πείθομαι·
ἐπεὶ δικαστὰς οὐχ ὁρῶ καθημένους.
Μα. ὡς τοῦτ' ἀληθῶς Ἀττικὸν τὸ χωρίον.
Στ. καὶ ποῦ Κικυννῆς εἰσιν οὑμοὶ δημόται;
Μα. ἐνταῦθ' ἔνεισιν· ἡ δέ γ' Εὔβοι', ὡς ὁρᾷς,
ἡδὶ, παρατέταται μακρὰ πόῤῥω πάνυ.
Στ. οἶδ'· ὑπὸ γὰρ ἡμῶν παρετάθη καὶ Περικλέους.

diserte negat. ἄγαν, τὸ γαν μακρόν. τὰ εἰς αν λήγοντα ἐπιῤῥήματα μακρὸν ἔχουσι τὸ α, οἷον πέραν, λίαν, εὐάν· πλὴν τοῦ ὅταν καὶ πάμπαν. Nullibi apud poëtas Atticos λίαν occurrit ultima brevi. Primam modo producunt, modo corripiunt. Producitur in Antisthenis versibus, quos profero aliter ac leguntur in Floril. Grotii p. 321.

τί φής; λαθεῖν ζητῶν τι, πρὸς γυναῖκ' ἐρεῖς
τὸ πρᾶγμα; καὶ τί τοῦτο λίαν διαφέρει,
ἢ πᾶσι τοῖς κήρυξιν ἐν ἀγορᾷ φράσαι;

Vide quæ notavi ad Androm. 860. et Med. 928. Adverbium μακρὰν ultimam etiam semper producit, ut dixi ad Ran. 434. Incerti Tragici versus apud Stobæum de R. N. edit. Grotii p. 127. sic legendus est:

καὶ τὴν Δίκην μακρὰν ἀπῳκίσθαι βροτῶν.

Si legas που μακρὰν pes vel tertius, vel quartus creticus erit.

201. ἀστρονομία μὲν αὑτηί. Gl. σφαῖραν δείκνυσι.

206. αὕτη δέ σοι. Venustam emphasin habet σοι abundans. Vide ad Ran. 1119.

210. καὶ ποῦ Κικυννῆς. Perperam vulgo Κικυνεῖς. In A. C. Κικυννεῖς. Genuinam terminationem Atticam meus exhibet Κικυνῆς: sed ν geminari debuit. Pagi nomen est Κίκυννα, unde Κικυννόθεν supra v. 134. Pessime in B. καὶ ποῦ Κυνεῖς. Depravatæ sunt etiam Hesychii glossæ: Κικίνης. δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς. Κικίννα. τριχόπλαστος. Scripserat Κίκυννα. δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς. δημόται, Κικυννῆς. Tum nomen ad quod pertinet explicatio τριχόπλαστος epitomatoris culpa omissum fuit. Dicitur autem Κικυννῆς, ut Ἀχαρνῆς, Κεραμῆς, κνιστῆς, ἀμφορῆς, γναφῆς, ἱππῆς, quæ forma est nominativi pluralis nominum omnium in εὺς desinentium. Vide Gregorium de Dial. Att. §. 43. In priore Hesychii glossa Atticam terminationem non animadverterunt interpretes: Κικίνης depravatum a Κικυννῆς. His nominativis ι olim non subscribebant.

213. ὑπὸ γὰρ ἡμῶν. Sic bene duo Regii. Perperam vulgo ὑμῶν. In scholio Ms. est etiam ἡμῶν. Scholii ultima verba apponam. παραστησάμενος γὰρ Περικλῆς τὴν Εὔβοιαν ἐξέτεινε τοὺς αὐτῆς φόρους ἐπιτελοῦ. τοῦτο οὖν ἔδειξε τῷ Στρεψιά-

ἀλλ' ἡ Λακεδαίμων ποῦ 'στιν;
Μα. ὅπου 'στίν; αὑτηΐ.
Στ. ὡς ἐγγὺς ἡμῶν. τοῦτο μέγα φροντίζετε,
ταύτην ἀφ' ἡμῶν ἀπαγαγεῖν πόῤῥω πάνυ.
Μα. ἀλλ' οὐχ οἷόν τε, νὴ Δί'.
Στ. οἰμώξεσθ' ἄρα.
φέρε, τίς γὰρ οὗτος οὑπὶ τῆς κρεμάθρας ἀνήρ;
Μα. αὐτός.
Στ. τίς αὐτός;
Μα. Σωκράτης.
Στ. ὦ Σώκρατες.
ἴθ' οὗτος, ἀναβόησον αὐτόν μοι μέγα.
Μα. αὐτὸς μὲν οὖν σὺ κάλεσον. οὐ γάρ μοι σχολή.
Στ. ὦ Σώκρατες,
ὦ Σωκρατίδιον.
Σω. τί με καλεῖς, ὦ 'φήμερε;
Στ. πρῶτον μὲν ὅ τι δρᾷς, ἀντιβολῶ, κάτειπέ μοι.
Σω. ἀεροβατῶ, καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον.
Στ. ἔπειτ' ἀπὸ ταῤῥοῦ τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς,
ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς; εἴπερ—
Σω. οὐ γὰρ ἄν ποτε
ἐξεῦρον ὀρθῶς τὰ μετέωρα πράγματα,
εἰ μὴ κρεμάσας τὸ νόημα, καὶ τὴν φροντίδα
λεπτὴν καταμίξας ἐς τὸν ὅμοιον ἀέρα·
εἰ δ' ὢν χαμαὶ τἄνω κάτωθεν ἐσκόπουν,

δὴ νοῦν τὸ, παρατέταται μακρὰ πόῤῥω πάνυ. καὶ διὰ τοῦτο φησίν· οἶδα, ὑπὸ γὰρ ἡμῶν καὶ Περικλέους παρετάθη.

215. *τοῦτο μέγα φροντίζετε.* Sic olim Scholiastes legebat et Suidas in v. *μέγα*, ubi *τὸ μέγα* interpretatur *πάνυ*. Nimirum illud *πάνυ*, quod vulgo hic legitur, e glossemate irrepsit, et invenuste profecto, quum mox sequatur *πόῤῥω πάνυ*. BENTLEI. In B. scriptum *τοῦτο πάνυ μέγα φροντίζετε*.

217. *οἰμώξεσθ' ἄρα.* Gl. *συνεχῶς ὑπ' αὐτῶν ληϊζόμενοι*.

219. *ὦ Σώκρατες.* Sic iv. codd. ut Kusterus edidit. In prioribus editt. adverbium *ὦ* omissum erat. Est autem illud admirantis, non vocantis. Ut hic Socratem Comicus in corbe suspensum exhibet, sic Acharn. Euripidem in machina theatrali.

225. Quæ hic Socrati affinguntur, de aliis sophistis, quos sub persona Socratis universos irridet Comicus, vera sunt: at ille, ut ait Cicero Academ. i. a rebus occultis et ab ipsa natura involutis avocavit philosophiam, et ad vitam communem adduxit, ut de virtutibus et vitiis, omninoque de bonis rebus et malis quæreret. Cœlestia autem vel procul esse a nostra cognitione censebat, vel, si maxime cognita essent, nihil tamen ad bene vivendum.

227. *εἴπερ*—Strepsiadis sermonem abrumpit Socrates: dicturus erat ille *εἴπερ ἔξεστι περιφρονεῖν τοὺς θεοὺς δηλονότι*. Sic sententiam supplet scholion Ms. in membr.

οὐκ ἄν ποθ' εὗρον. οὐ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βίᾳ
ἕλκει πρὸς αὑτὴν τὴν ἰκμάδα τῆς φροντίδος.
πάσχει δὲ ταυτὸ τοῦτο καὶ τὰ κάρδαμα.
Στ. τί φῄς;
ἡ φροντὶς ἕλκει τὴν ἰκμάδ' εἰς τὰ κάρδαμα;
ἴθι νῦν, κατάβηθ', ὦ Σωκρατίδιον, ὡς ἐμὲ,
ἵνα μ' ἐκδιδάξῃς, ὧνπερ οὕνεκ' ἐλήλυθα.
Σω. ἦλθες δὲ κατὰ τί;
Στ. βουλόμενος μαθεῖν λέγειν.
ὑπὸ γὰρ τόκων, χρήστων τε δυσκολωτάτων,
ἄγομαι, φέρομαι, τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαι.
Σω. πόθεν δ' ὑπόχρεως σαυτὸν ἔλαθες γενόμενος;
Στ. νόσος μ' ἐπέτριψεν ἱππικὴ, δεινὴ φαγεῖν.
ἀλλά με δίδαξον τὸν ἕτερον τοῖν σοῖν λόγοιν,
τὸν μηδὲν ἀποδιδόντα. μισθὸν δ', ὅν τιν' ἂν
πράττῃ μ', ὀμοῦμαι, σοι καταθήσειν, τοὺς θεούς.
Σω. ποίους θεοὺς ὀμεῖ σύ; πρῶτον γὰρ θεοὶ
ἡμῖν νόμισμ' οὐκ ἔστι.
Στ. τῷ δ' ἄρ' ὄμνυτ'; ἢ
σιδαρέοισιν, ὥσπερ ἐν Βυζαντίῳ;
Σω. βούλει τὰ θεῖα πράγματ' εἰδέναι σαφῶς,
ἅττ' ἐστὶν ὀρθῶς;
Στ. νὴ Δί', εἴπερ ἐστί γε.
Σω. καὶ ξυγγενέσθαι ταῖς Νεφέλαισιν ἐς λόγους,
ταῖς ἡμετέραισι δαίμοσιν;
Στ. μάλιστά γε.
Σω. κάθιζε τοίνυν ἐπὶ τὸν ἱερὸν σκίμποδα.
Στ. ἰδοὺ κάθημαι.
Σω. τουτονὶ τοίνυν λαβὲ
τὸν στέφανον.
Στ. ἐπὶ τί στέφανον; οἴμοι, Σώκρατες,
ὥσπερ με τὸν 'Αθάμανθ' ὅπως μὴ θύσετε.

247. *θεοὶ ἡμῖν νόμισμ' οὐκ ἔστι.* Sic Euripides, qui philosophus etiam erat, et insuper poëta bonus, in Ranis ait v. 889.

ἕτεροι γάρ εἰσιν, οἷσιν εὔχομαι, θεοί.

Philosophorum de Diis opiniones exagitat Comicus, absque ullo religionis studio. Nam et ipse deos passim in fabulis suis irridet. Qui autem deos ita ridicule traduxit, non ægre ferre potuit, si quis eos nihil esse doceret. Quod autem Socrates ait *νόμισμα*, id alio sensu accipit Strepsiades, nimirum pro *nummo*.

257. Allusio est in hoc versu ad Sophoclis *Athamantem coronatum*, quo in dramate introducebatur Athamas caput corona redimitus, aræque admovebatur

Σω. οὔκ· ἀλλὰ πάντα ταῦτα τοὺς τελουμένους
ἡμεῖς ποιοῦμεν.
Στ. εἶτα δὴ τί κερδανῶ;
Σω. λέγειν γενήσει τρίμμα, κρόταλον, παιπάλη.
ἀλλ' ἔχ' ἀτρέμας.
Στ. μὰ τὸν Δί' οὐ ψεύσει γ' ἐμέ.
καταπαττόμενος γὰρ παιπάλη γενήσομαι.

Σωκράτης.

εὐφημεῖν χρὴ τὸν πρεσβύτην, καὶ τῆς εὐχῆς ὑπακούειν.
ὦ δέσποτ' ἄναξ, ἀμέτρητ' Ἀὴρ, ὃς ἔχεις τὴν γῆν μετέωρον,
λαμπρός τ' Αἰθὴρ, σεμναί τε θεαὶ Νεφέλαι βροντησικέραυνοι,
ἄρθητε, φάνητ', ὦ δέσποιναι, τῷ φροντιστῇ μετέωροι.

Στρεψιάδης.

μήπω, μήπω γε, πρὶν ἂν τουτὶ πτύξωμαι, μὴ καταβρεχθῶ.
τὸ δὲ μὴ κυνέην οἴκοθεν ἐλθεῖν ἐμὲ τὸν κακοδαίμον' ἔχοντα.

Σωκράτης.

ἔλθετε δῆτ', ὦ πολυτίμητοι Νεφέλαι, τῷδ' εἰς ἐπίδειξιν,
εἴτ' ἐπ' Ὀλύμπου κορυφαῖς ἱεραῖς χιονοβλήτοισι κάθησθε,
εἴτ' Ὠκεανοῦ πατρὸς ἐν κήποις ἱερὸν χορὸν ἵστατε Νύμφαις,
εἴτ' ἄρα Νείλου προχοαῖς ὑδάτων χρυσέης ἀρύτεσθε πρόχουσιν,
ἢ Μαιῶτιν λίμνην ἔχετ', ἢ σκόπελον νιφόεντα Μίμαντος·
ἐπακούσατε δεξάμεναι θυσίαν, καὶ τοῖς ἱεροῖσι χαρεῖσαι.
Χο. ἀέναοι Νεφέλαι
ἀρθῶμεν φανεραὶ,

Jovis, ut immolaretur, Phryxoque, qui mortuus esse credebatur, pœnas lueret; at interventu Herculis nuntiantis Phryxum vivere et apud Colchos esse, liberabatur.

260. παιπάλη. Gl. λεπτολόγος.

262. καταπαττόμενος γὰρ παιπάλη γενήσομαι. *Dum hæc dicit, comminuit super Strepsiadis capite lapides friabiles, aut eum farina conspergit, ut victimæ solebant mola conspergi; nam et iste tanquam victima coronatus erat.* Ita Berglerus e Scholiaste. Sed aliter hæc acceperunt veteres magistri: glossa, καταπαττόμενος ὑπὸ σοῦ ταῖς πληγαῖς διὰ τὰ μαθήματα, παιπάλη γενήσομαι. *Ita me pugnis comminues, ut facile pollen fiam.*

268. κυνέην. Sic ob metrum scribi oportuit. Vulgo κυνῆν, corruptis numeris. Prima hujus nominis syllaba semper corripitur. Vide Lys. 751. 754. 757.

269. δῆτ', ὦ. In A. C. δὴ ὦ. Alibi δὴ pro δῆτ' male positum observare memini.

272. χρυσέης ἀρύτεσθε πρόχουσιν. Vulgo χρυσέοις ἀρύεσθε πρ. Feminini generis est nomen πρόχους. Vide Piersonum ad Mœrin p. 296. In duobus Regiis scriptum est χρυσέαις. Euphoniæ gratia præferri debuit Ionica forma poëtis Atticis frequentata, quam adfirmat Thomas M. in χοή. Atticam formam ἀρύτεσθε reposui e Suida in ἀρύτεσθαι. Conferatur Kœnius ad Corinthum p. 28. Ordo est: εἴτ' ἄρα ἐν ταῖς προχοαῖς ὑδάτων Νείλου ἀρύτεσθε χρυσέης πρόχουσιν.

Scriptura codicis est: χρυσέαις ἀρύεσθε προχόαισιν. Glossa postremæ voci superscripta, ἀγγείοις.

274. τοῖς ἱεροῖσι χαρεῖσαι. Cod. φανεῖσαι, cum gl. παραγενόμεναι.

δροσερὰν φύσιν εὐάγητοι,
πατρὸς ἀπ' Ὠκεανοῦ βαρυαχέος
ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς ἔπι
δενδροκόμους, ἵνα
τηλεφανεῖς σκοπιὰς ἀφορώμεθα,
καρπούς τ' ἀλδομέναν ἱερὰν χθόνα,
καὶ ποταμῶν ζαθέων κελαδήματα,
καὶ πόντον κελάδοντα βαρύβρομον.
ὄμμα γὰρ αἰθέρος ἀ-
κάματον σελαγεῖται
μαρμαρέαισιν αὐγαῖς.
ἀλλ' ἀποσεισάμεναι νέφος ὄμβριον,
ἀθανάταις ἰδέαις ἐπιδώμεθα
τηλεσκόπῳ ὄμματι γαῖαν.

Σωκράτης.

ὦ μέγα σεμναὶ Νεφέλαι, φανερῶς ἠκούσατέ μου καλέσαντος.
ᾔσθου φωνῆς ἅμα καὶ βροντῆς μυκησαμένης θεοσέπτου;

Στρεψιάδης.

καὶ σέβομαί γ', ὦ πολυτίμητοι, καὶ βούλομαι ἀνταποπαρδεῖν
πρὸς τὰς βροντάς· οὕτως αὐτὰς τετρεμαίνω καὶ πεφόβημαι.
κεἰ θέμις ἐστὶν, νυνί γ' ἤδη, κεἰ μὴ θέμις ἐστὶ, χεσείω.

Σωκράτης.

οὐ μὴ σκώψεις, μηδὲ ποιήσεις, ἅπερ οἱ τρυγοδαίμονες οὗτοι·

277. δροσερὰν φύσιν εὐάγητοι. Vulgo εὐάγητον. Glossæ: πάντη φερόμενον. εὐκίνητον· τοιοῦτον γὰρ τὸ ὕδωρ. Sed vera est lectio εὐάγητοι, quam ex emendatione Jo. Toupii reposui, ad Suidam iii. 305.

282. καρπούς τ' ἀλδομέναν ἱερὰν χθόνα. Vulgo legitur: καρπούς τ', ἀρδομέναν θ' ἱερὰν χθόνα. Id est, Berglero interprete; *fructusque et sacram tellurem, dum irrigatur.* Quod profecto ineptissimum est. In membr. copula post ἀρδομέναν non comparet. Unius itaque literæ mutatione, Λ pro Ρ posito, genuinam elegantemque lectionem restitui.

287. μαρμαρέαισιν αὐγαῖς. Sic B. In duobus aliis Regiis μαρμαρέαις ἐν αὐγαῖς. Alterutra lectio recipienda fuit. Nam vulgatæ μαρμαρέαισιν ἐν αὐγαῖς metrum repugnat.

Cod. μαρμαραίησιν αὐγαῖς, omissa præpositione. Inde lucrifacere possimus formam Ionicam μαρμαρέησιν.

295. ἐστὶν νυνί. Sic bene membr. ut ex metri lege correxit Berglerus. In aliis editt. et in plerisque codd. ἐστὶ νυνί. Prius ν a sequente absorptum fuit.

296. οὐ μὴ σκώψεις, μηδὲ ποιήσεις. Solœce vulgo σκώψῃς—ποιήσῃς. Vide not. ad Lys. 704. Ran. 202. 298. 524. οἱ τρυγοδαίμονες οὗτοι. Id est οἱ κακοδαίμονες οὗτοι τρυγῳδοί. Comœdia olim τρυγῳδία appellabatur, nec unquam isto nomine tragœdia appellata fuit, quod videbimus ad Acharn. 400. Perperam in B. C. τραγοδαίμονες.

Cod. recte τρυγοδαίμονες. Schol. marg. οἱ ἄλλοι κωμικοί. οὗτοι γὰρ ἐν τοῖς ποιήμασιν αὐτῶν ἀνθρώπους εἰσῆγον χέζοντάς τε καὶ ἕτερα αἰσχρὰ ποιοῦντας. λέγει δὲ δὴ Εὔπολιν καὶ Κρατῖνον, καὶ τοὺς ἄλλους. τρυγοδαίμονας δὲ τούτους καλεῖ,

ἀλλ' εὐφήμει· μέγα γάρ τι θεῶν κινεῖται σμῆνος ἀοιδαῖς.
Χο. παρθένοι ὀμβροφόροι,
ἔλθωμεν λιπαρὰν
χθόνα Παλλάδος, εὔανδρον γᾶν
Κέκροπος ὀψόμεναι πολυήρατον,
οὗ σέβας ἀῤῥήτων ἱερῶν, ἵνα
μυστοδόκος δόμος
ἐν τελεταῖς ἁγίαις ἀναδείκνυται,
οὐρανίοις τε θεοῖς δωρήματα,
ναοί θ' ὑψερεφεῖς, καὶ ἀγάλματα,
καὶ πρόσοδοι μακάρων ἱερώταται,
εὐστέφανοί τε θεῶν
θυσίαι, θαλίαι τε,
παντοδαπαῖς ἐν ὥραις·
ἦρί τ' ἐπερχομένῳ Βρομία χάρις,
εὐκελάδων τε χορῶν ἐρεθίσματα,
καὶ Μοῦσα βαρύβρομος αὐλῶν.

Στρεψιάδης.

πρὸς τοῦ Διὸς ἀντιβολῶ σε, φράσον, τίνες εἴσ', ὦ Σώκρατες, αὗται,
αἱ φθεγξάμεναι τοῦτο τὸ σεμνόν; μῶν Ἡρῷναί τινές εἰσιν;

Σωκράτης.

ἥκιστ', ἀλλ' οὐράνιαι Νεφέλαι, μεγάλαι θεαὶ ἀνδράσιν ἀργοῖς,
αἵπερ γνώμην, καὶ διάλεξιν, καὶ νοῦν ἡμῖν παρέχουσι,
καὶ τερατείαν, καὶ περίλεξιν, καὶ κροῦσιν, καὶ κατάληψιν.

Στρεψιάδης.

ταῦτ' ἄρ' ἀκούσασ' αὐτῶν τὸ φθέγμ' ἡ ψυχή μου πεπότηται,

διότι πάντες οἱ κωμῳδοὶ τρυγὶ ἀνηλείφοντο.

306. ὑψερεφεῖς. Sic A. C. Duo alii ὑψηρεφεῖς. Vulgo ὑψιρεφεῖς. Gl. ὑψηλοί.

310. παντοδαπαῖς. Sic tres Regii. Vulgo παντοδαπαῖσιν.

παντοδάπαις ἐν ὥραις. Sic etiam hic cod.

311. ἦρι. Gl. ἔαρι. τότε γὰρ ἐτελοῦντο τὰ Διονύσια.

316. ἀνδράσιν ἀργοῖς. Gl. τοῖς φιλοσόφοις καὶ ποιηταῖς, οἳ μηδὲν ἄλλο μεταχειρίζονται, ἢ περὶ λόγους σχολάζουσιν.

317. γνώμην. Gl. ἐνθυμήματα. διάλεξιν, εὐπορίαν εἰς τὸ διαλέγεσθαι. τερατείαν, παραδοξολογίαν. περίλεξιν, εὐπορίαν καὶ περιττότητα λόγων. κροῦσιν, ποικιλίαν καὶ στροφὰς λόγων, δι' ὧν τοὺς διαλεγομένους σοφιζόμεθα, καὶ ἀπατῶμεν.

318. καὶ τερατείαν. Hoc in iv. codd. reperi. Gl. παραδοξολογίαν. ἀλαζονείαν. Nec tamen infitior potuisse Comicum scribere τερθρείαν. Mœris, τερθρεία, Ἀττικῶς. τερατεία, Ἑλληνικῶς. Quam notam ad hunc Aristophanis locum refert Piersonus. Sed non ideo a codd. scriptura recedere necessarium duxi. Confer Ruhnkenium ad Timæum p. 180.

319. ταῦτ' ἄρ'.—Glossa διά. Scilicet ταῦτ' ἄρα valet διὰ ταῦτα ἄρα. Sic infra 335. 352. ubi eadem glossa in codd. adscripta. Corinthus de Dial. Att. §.

καὶ λεπτολογεῖν ἤδη ζητεῖ, καὶ περὶ καπνοῦ στενολεσχεῖν,
καὶ γνωμιδίῳ γνώμην νύξασ' ἑτέρῳ λόγῳ ἀντιλογῆσαι·
ὥστ', εἴ πως ἐστὶν, ἰδεῖν αὐτὰς ἤδη φανερῶς ἐπιθυμῶ.

Σωκράτης.

βλέπε νυν δευρὶ πρὸς τὴν Πάρνηθ'. ἤδη γὰρ ὁρῶ κατιούσας
ἥσυχα ταύτας.

Στρεψιάδης.

φέρε, ποῦ; δεῖξον.

Σωκράτης.

χωροῦσ' αὗται πάνυ πολλαὶ
διὰ τῶν κοίλων καὶ τῶν δασέων αὐταὶ πλάγιαι.

Στρεψιάδης.

τί τὸ χρῆμα,
ὡς οὐ καθορῶ;

vi. Ταῦτ' ἄρα Ἀττικὸν ἀντὶ τοῦ διὰ ταῦτα· λείπουσι γὰρ αἱ προθέσεις παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὡς—Exempla passim obvia.

πεπότηται. Gl. μετέωρος γέγονε.

320. περὶ καπνοῦ. Observes καπνοῦ prima producta, contra artem, constantemque Comici usum, a quo in anapæstis tantum recedit, in quibus major scenicis poëtis concessa licentia. Glossa: περὶ τοῦ τυχόντος λεπτῶς φιλοσοφεῖν, μικρολογεῖν.

323. πρὸς τὴν Πάρνηθ'. Sic legendum: sic distincte scriptum in iv. codd. Sic etiam excusum tribus literarum formis in edit. Bern. Juntæ. Jam vide quid sit in edit. Kusteri: nescias τὸν ne an τὴν legere debeas, adeo ambigua est sigla, seu compendii nota; nec mirum, si fefellit Batavum typothetam, qui Kusterianam expressit; ille enim dedit τόν. Veteribus tachygraphis, qui describendis libris victum sibi comparabant, condonandum est, quod fœdissimis illis notis, complures literas uno nexu comprehendentibus, usi fuerint: multum enim eorum intererat calamum cito currere, foliaque quam plurima uno die exarari, tum chartæ quam minimum dispendium fieri. At hodie typothetis nullum temporis compendium afferunt isti nexus; lectoribus vero sæpe negotium facessunt: elegantibus autem viris, etiamsi eorum perplexitas moræ non sit legentibus, non est tamen ut non summe displiceant deformes illæ et invenustæ notæ, quas sordida excogitavit barbaries. Adeo ut mirer optimum virum, qui hodie in arte typographica principatum tenet, *Franc. Ambr. Didot* novas horum nexuum formas nuper in officinam suam intulisse, unde, si quas habuisset, omnes ejicere debuisset. Veneri et Gratiis nunquam litavit homo, quisquis ille sit, qui ei auctor fuit, ut tam fœdis formis pulcherrimos libros dehonestaret.

324. ἥσυχα ταύτας. Sic in meo cod. ut est etiam in primariis editt. Glossa ἡσύχως. In membr. ἥσυχος αὐτάς. In duobus aliis ἡσύχως αὐτάς. Pessime in Kusteriana correptis numeris ἥσυχ' αὐτάς.

Male hic cod. etiam, ἡσύχως αὐτάς.

326. Sic legitur hic versus in primariis editt.

ὡς οὐ καθορῶ.—Παρὰ τὴν εἴσοδον.—
ἤδη νῦν μόλις ὁρῶ.

et ita eum dedit Kusterus. In notis autem monuit e Ms. Vat. legendum esse: ἤδη νῦν καὶ μόλις ἀθρῶ, quod in novissima Batava fuit repositum. Sic etiam scriptum est in membr. Quod in tribus aliis est, ὁρῶ, e glossa irrepsit. At nec ἀθρῶ scripserat Comicus, quod nullubi apud eum prima producta occurrit. Hic, ut multis aliis in locis, peccavit librarius præpositionem verbi compositi omittendo. Vide not. ad Lys. 408. et similem mendam sublatam in Thesm.

Σωκράτης.
παρὰ τὴν εἴσοδον.
Στρεψιάδης.
διαθρῶ νυνὶ μόλις ἤδη.
Σωκράτης.
νῦν γέ τοι ἤδη καθορᾷς αὐτάς, εἰ μὴ λημᾷς κολοκύνταις.
Στρεψιάδης.
νὴ Δί', ἔγωγ'· ὦ πολυτίμητοι. πάντα γὰρ ἤδη κατέχουσι.
Σωκράτης.
ταύτας μέντοι σὺ θεὰς οὔσας οὐκ ᾔδης, οὐδ' ἐνόμιζες.
Στρεψιάδης.
μὰ Δί', ἀλλ' ὁμίχλην καὶ δρόσον αὐτὰς ἡγούμην καὶ καπνὸν [εἶναι.

658. ubi ἀθρῆσαι pro διαθρῆσαι male legebatur. Sed et metrum prorsus luxatum erat, transpositis aliis vocibus, aliis perperam scriptis, quibus omnibus, ut par erat, medentes, et numeros et veram poëtæ manum restituimus:

ὡς οὐ καθορῶ.—Παρὰ τὴν εἴσοδον.—
Διαθρῶ νυνὶ μόλις ἤδη.

A librario infertum καὶ ineptum est, nec ullo modo hic stare poterat. Emendationem bujus versus tentavere Bentleius et Dawesius Misc. Crit. p. 321. uterque infeliciter. Reponebat ille, ἤδη νυνὶ μόλις ἰδὼν. Hic vero, ἤδη νῦν μόλις ὁρῶ αὐτάς.

In cod. scriptum: παρὰ τὴν εἴσοδον.—ἤδη νυνὶ μόλις ὁρῶ.

329. οὐκ ᾔδης. Sic perspicue cod. meus optime, e puriori Atticismo. Vide not. ad Conc. 551. ubi ᾔδησθα pro vulgato ᾔδεισθα reposui. Atticam illam formam adstruxerunt præstantissimus Valckenarius ad Il. xxii. 280. et ad Euripidis Hippol. p. 207. Piersonus ad Mœrin p. 173. Kœnius ad Corinthum pag. 50. His, aliisque bene multis auctoribus, in Sophoclis Electra 1018. lego,

ᾔδη σ' ἀποῤῥίψουσαν ἀπηγγελλόμην.

ubi vulgo legitur ᾔδειν. Si catus ille Professor, qui tam bene novit *quantum inter dicta et probata intersit*, (vide not. ad Ran. 1405.) solos, quos modo laudavi, Criticos adire velit, forte intelliget, tam *probatum* esse cum veterum Grammaticorum testimoniis, tum codicum scriptura, qui formam hanc, librariorum libidine sæpissime obliteratam, multis tamen in locis repræsentant, sic Atticos solitos fuisse loqui, quam quid in hac disciplina probari possit. Sed quum bibliopolis, qui ejus conduxerant operam, raptim et sine ulla cura notas suas scriberet, Heathii lectiones ob oculos habebat, qui, solo laudato Dawesio, cum quadam dubitatione ᾔδη proposuit pro ᾔδειν. Ideo arbitratus est se doctiorem sagacioremque Dawesio visum iri, si illius emendationi nobile istud opponeret apophthegma: INTER DICTA ET PROBATA MULTUM INTEREST. Saltem vetus istud Homeri dictum exemplo aliquo, si opus esset, probari posset:

τὸν δ' οὔτ' ἄρ σκαπτοῦχον θεοὶ θέσαν, οὔτ' ἀροτῆρα,
οὔτ' ἄλλως τι σοφόν· πάσης δ' ἡμάρτανε τέχνης.

330. καὶ καπνὸν εἶναι. Sic optime Regius B. sine ullo alius lectionis vestigio. In aliis libris legitur καὶ σκιὰν εἶναι, quæ lectio sine minima ullius editoris offensione per omnes editt. propagata fuit. Vitiosam eam esse primus monuit Dawesius, recte observans vocem σκιὰν, cujus ultima fieri non potest quin producatur, metri legem respuere. At in eo fallitur, quod rescribendum esse pronuntiet:

μὰ Δί' ἀλλ' ὁμίχλην καὶ δρόσον αὐτὰς
ἡγούμην δάσκιον εἶναι.

Poëticum epitheton δάσκιος nemoribus tribuitur nemorosisque montibus; sicque illud adhibet Noster in chorico cantico Thesm. 997. μελάμφυλλά τ' ὄρη δάσκια. Sed substantivo δρόσος minime convenit; et *ros umbrosus* res est pæne ridicula.

ἡγούμην καὶ καπνὸν εἶναι. Sic liquido cod. ut ex alio Regio B. edidi. Nec ad vocem καπνὸν glossa ulla est adposita, nec ullum diversæ lectionis indicium: quo magis miror, undenam oriri potuerit illa ceterorum codd. σκιάν.

Σωκράτης.
οὐ γὰρ, μὰ Δί', οἶσθ' ὁτιὴ πλείστους αὗται βόσκουσι σοφιστάς,
θουριομάντεις, ἰατροτέχνας, σφραγιδονυχαργοκομήτας,
κυκλίων τε χορῶν ᾀσματοκάμπτας, ἄνδρας μετεωροφένακας·
οὐδὲν δρῶντας βόσκουσ' ἀργούς, ὅτι ταύτας μουσοποιοῦσι.
Στρεψιάδης.
ταῦτ' ἄρ' ἐποίουν ὑγρᾶν Νεφελᾶν στρεπταίγλαν δάϊον ὁρμάν,
πλοκάμους θ' ἑκατογκεφάλα Τυφῶ, πρημαινούσας τε θυέλλας,
εἶτ' ἀερίους, διεροὺς, γαμψοὺς οἰωνοὺς, ἀερονηχεῖς,
ὄμβρους θ' ὑδάτων δροσερᾶν Νεφελᾶν. εἶτ' ἀντ' αὐτῶν κατέπινον
κεστρᾶν τεμάχη μεγαλᾶν, ἀγαθᾶν, κρέατ' ὀρνίθεια κιχηλᾶν.
Σωκράτης.
διὰ μέντοι τάσδ' οὐχὶ δικαίως.
Στρεψιάδης.
λέξον δή μοι, τί παθοῦσαι,
εἴπερ Νεφέλαι γ' εἰσὶν ἀληθῶς, θνηταῖς εἴξασι γυναιξίν;

331. Codicis scriptura est: οὐ γὰρ, μὰ Δί', ἀλλ' ἴσθ' ὅτι—glossa, γίνωσκε. Præstat vulgata lectio.

332. Auctor Etymol. M. p. 739. σφραγιδονυχαργοκομήτης, ὁ ἄσωτος, παρὰ Ἀριστοφάνει· ἀπὸ τοῦ σφραγὶς, καὶ ὄνυξ, καὶ ἀργὸς, καὶ κόμη, οἱονεὶ ὃς φέρει τοὺς δακτυλίους μέχρι τῶν ὀνύχων, καὶ ὃς ἀργός ἐστι καὶ κομᾷ.

336. Cod. ἑκατοντακεφάλα. Sic etiam est in meo, et in B. perperam.

337. ἀερίους, διεροὺς, γαμψοὺς οἰωνούς. Vulgo ἀερίας, διεράς. In membr. ἀερίους, διεράς. Rectius C. utrumque adjectivum in masculino exhibet: referuntur enim ad οἰωνούς.

339. κρέατ' ὀρνίθεια κιχηλᾶν. In primariis editt. erat κρέα τ' ὀρνίθεια κιχλᾶν. Emendavit nescio quis κρέα τ' ὀρνίθειά γε κιχλᾶν. Ineptissime insertum istud γε, in nullo cod. comparet. In membr. est, ut edidimus, κρέατ' ὀρνίθεια κιχηλᾶν; quæ vera est et genuina lectio. In C. κεστρῶν τεμάχη μεγάλων, ἀγαθῶν, κρέατ' ὀρνίθεια κιχηλῶν: male neglecto Dorismo, quem de industria affectavit Comicus ad dithyrambicorum imitationem derisionemque. Sincera lectio ex Eustathio reponi poterat, cujus hæc est observatio p. 1934. l. 15. Ὅτι δὲ τὰς κίχλας κιχήλας τρισυλλάβως ἔλεγον οἱ Δωριεῖς, καὶ ὡς ἐκ τῆς αὐτῶν φωνῆς, κιχλίζειν καὶ κιχλισμὸς ἐπὶ γυναικείω γέλωτος, οὐκ ἄδηλόν ἐστι· χρῆσις δὲ κιχηλᾶν, οὐ μόνον παρὰ τῷ Κωμικῷ, ἀλλὰ καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ, ἐν τῷ τὰς ἐλαιοφιλοφάγους κιχήλας. ὃ κεῖται παρὰ τῷ Δειπνοσοφιστῇ. Scilicet p. 64. F. Συρακούσιοι δὲ τὰς κίχλας κιχήλας λέγουσιν. Ἐπίχαρμος· τάς τ' ἐλαιοφυλλοφάγους κιχήλας. μέμνηται τούτων καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. Confer Kœnium ad Corinthum p. 102. κρέατ' autem legendum pro κρέατα sine copula; non κρέα τ', pro κρέα τε. Hoc enim præterquam quod languidius est, in metrum peccat. κρέα contractum ex κρέαα ultimam producit, ut γέρα contractum ex γέραα. Vide quæ notavi ad Euripidis Bac. 921. In vulgata recentiorum editionum lectione, præter ineptum γε, hoc etiam incommodum est, quod κιχλᾶν primam producat contra artem et Comici usum.

341. εἴξασι. Gl. ὡμοιώθησαν. Mœris: εἴξασιν, Ἀττικῶς· ἐοίκασιν, Ἑλληνικῶς.

οὐ γὰρ ἐκεῖναί γ' εἰσὶ τοιαῦται.

Σωκράτης.

φέρε, ποῖαι γάρ τινές εἰσιν;

Στρεψιάδης.

οὐκ οἶδα σαφῶς· εἴξασιν γοῦν ἐρίοισιν πεπταμένοισι,
κοὐχὶ γυναιξίν, μὰ Δί', οὐδ' ὁτιοῦν. αὗται δὲ ῥῖνας ἔχουσιν.

Σωκράτης.

ἀπόκριναί νυν ἅττ' ἂν ἔρωμαι.

Στρεψιάδης.

λέγε νῦν ταχέως ὅ τι βούλει.

Σωκράτης.

ἤδη ποτ' ἀναβλέψας εἶδες νεφέλην Κενταύρῳ ὁμοίαν,
ἢ παρδάλει, ἢ λύκῳ, ἢ ταύρῳ;

Στρεψιάδης.

νὴ Δί' ἔγωγ'. εἶτα τί τοῦτο;

Σωκράτης.

γίγνονται πάνθ' ὅ τι βούλονται· κᾆτ' ἢν μὲν ἴδωσι κομήτην,
ἄγριόν τινα τῶν λασίων τούτων, οἷόν περ τὸν Ξενοφάντου,
σκώπτουσαι τὴν μανίαν αὐτοῦ, Κενταύροις ἤκασαν αὑτάς.

Στρεψιάδης.

τί δ' ἄρ'; ἢν ἅρπαγα τῶν δημοσίων κατίδωσι Σίμωνα, τί δρῶσιν;

Timæus: εἴξασι καὶ εἴκασι λέγει ἀντὶ τοῦ ἐοίκασιν. Confer utriusque Grammatici eruditos interpretes.

344. αὗται δὲ ῥῖνας ἔχουσιν. Sic scriptum est in C. ut vulgati libri habent. At tres alii codd. αὗται δέ γε ῥῖνας ἔχουσιν. Prava erga metrum solicitudo γε infersit. Vide ad Pl. 1065.

Hic etiam cod. male. αὗται δέ γε ῥῖνας ἔχουσιν, et seq. v. ἅττ' ἄν σ' ἔρωμαι.

345. ἅττ' ἂν ἔρωμαι. Sic optime membr. In tribus aliis, ut in primariis editionibus, ἅττ' ἄν σ' ἔρωμαι. Pronomine carere possumus, quod metrum labefactat. Perperam in recentioribus ἅττ' ἄν σ' ἔρομαι.

348. Vulgo sic legitur hic versus:

γίνονται πάνθ' ὅ τι ἂν βούλωνται· κᾆν
μὲν ἴδωσι κομήτην.

Vitium vides in cæsura. Membr. optime habent πάνθ' ὅ τι βούλονται. Tum eandem, ut et C. D. κᾆτ' ἢν μὲν ἴδωσι κομήτην. Unde venustus tetrameter Comico restitutus:

γίγνονται πάνθ' ὅ τι βούλονται· κᾆτ'
ἢν μὲν ἴδωσι κομήτην.

Plane hunc versum exhibet cod. ut eum edidimus, nisi quod ibi κᾆτα scriptum sine elisione, quod librariis solemne est.

349. ἄγριον. Huc respicit Eustathius p. 1448. l. 4. παιδεραστὰς δὲ, οὓς ἀγρίους ἔφη σεμνότερον ὁ Κωμικός. Harpocration: ἀγρίους, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου, τοὺς σφόδρα ἐπτοημένους περὶ τὰ παιδικὰ, καὶ χαλεποὺς παιδεραστὰς φησι. Locus Æschinis est p. 76. ed. Reiskii.

350. ἤκασαν. Sic membr. Alii, ut vulgo, minus bene εἴκασαν. Mœris: ἤκασα, Ἀττικῶς. εἴκασα, Ἑλληνικῶς. Sæpius apud Comicum illam formam vulgati libri exhibent, ut Conc. 385.

351. τί δ' ἄρ'. Vulgo τί γάρ.

Σωκράτης.

ἀποφαίνουσαι τὴν φύσιν αὐτοῦ, λύκοι ἐξαίφνης ἐγένοντο.

Στρεψιάδης.

ταῦτ' ἄρα, ταῦτα Κλεώνυμον αὗται τὸν ῥίψασπιν χθὲς ἰδοῦσαι,
ὅτι δειλότατον τοῦτον ἑώρων, ἔλαφοι διὰ τοῦτ' ἐγένοντο.

Σωκράτης.

καὶ νῦν ὅτι Κλεισθένη εἶδον, ὁρᾷς, διὰ τοῦτ' ἐγένοντο γυναῖκες.

Στρεψιάδης.

χαίρετε τοίνυν, ὦ δέσποιναι· καὶ νῦν, εἴπερ τινὶ κἄλλῳ,
οὐρανομήκη ῥήξατε κἀμοὶ φωνήν, ὦ παμβασίλειαι.

Χορός.

χαῖρ', ὦ πρεσβῦτα παλαιογενές, θηρατὰ λόγων φιλομούσων,
σύ τε, λεπτοτάτων λήρων ἱερεῦ· φράζε πρὸς ἡμᾶς ὅ τι χρῄζεις.
οὐ γὰρ ἂν ἄλλῳ γ' ὑπακούσαιμεν τῶν νῦν μετεωροσοφιστῶν,
πλὴν ἢ Προδίκῳ· τῷ μὲν, σοφίας καὶ γνώμης οὕνεκα· σοὶ δὲ,
ὅτι βρενθύει τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τὠφθαλμὼ παραβάλλει,
κἀνυπόδητος κακὰ πόλλ' ἀνέχει, κἀφ' ἡμῖν σεμνοπροσωπεῖς.

Στρεψιάδης.

ὦ Γῆ, τοῦ φθέγματος· ὡς ἱερὸν, καὶ σεμνὸν, καὶ τερατῶδες.

Σωκράτης.

αὗται γάρτοι μόναι εἰσὶ θεαί· τἄλλα δὲ πάντ' ἐστὶ φλύαρος.

Στρεψιάδης.

ὁ Ζεὺς δ' ἡμῖν, φέρε, πρὸς τῆς Γῆς, οὑλύμπιος οὐ θεός ἐστι;

Σωκράτης.

ποῖος Ζεύς; οὐ μὴ ληρήσεις. οὐδ' ἔστι Ζεύς.

352. τὴν φύσιν αὐτοῦ. In C. τὴν γνώμην αὐτοῦ. Quod merum est glossema.

356. τοίνυν ὦ. Sic iv. codd. sine particula, quæ vulgo inseritur. Vide not. ad Ran. 321. 1013. Pl. 567. 1161.

τοίνυν ὦ—sic etiam hic cod.

357. Cod. ῥήξατε φωνὴν κἀμοίγ' ὦ—

358. ὦ πρεσβῦτα παλαιογενὲς, θηρατὰ—Sic perspicue et optime membr. In impressis recentioribus invenustus est versus:

χαῖρ' ὦ πρεσβῦτα παλαιογενὲς, ὦ θηρατὰ
λόγων φιλομούσων.

Tres alii codd. qui παλαιογενὲς habent, posterius ὦ non agnoscunt. Versui sustentando ab emendatore additum fuit nescio quo. Abest etiam a primariis editt.

Cod. χαῖρ', ὦ πρεσβῦτα παλαιογενὲς, θηρατὰ—

360. οὐ γὰρ ἂν ἄλλῳ γ' ὑπακούσαιμεν. Sic bene iv. codd. Solœce vulgo ὑπακούσωμεν.

362. τὠφθαλμὼ παραβάλλει. Gl. ἴδιόν ἐστι τῶν ἀλαζόνων τὸ μὴ ἔχειν ἀεὶ τὸ βλέμμα ἐπὶ ταυτοῦ, ἀλλ' ἄνω καὶ κάτω κινεῖν, καὶ νῦν μὲν ἐνταῦθα, νῦν δ' ἀλλαχοῦ μεταφέρειν.

364. καὶ σεμνὸν—Cod. καὶ τερπνόν.

367. οὐ μὴ ληρήσεις. Perperam vulgo οὐ μὴ ληρήσῃς.

Στρεψιάδης.

τί λέγεις σύ;
ἀλλὰ τίς ὕει; τουτὶ γὰρ ἔμοιγ' ἀπόφηναι πρῶτον ἁπάντων.

Σωκράτης.

αὗται δή που· μεγάλοις δέ σ' ἐγὼ σημείοις αὐτὸ διδάξω.
φέρε, ποῦ γὰρ πώποτ' ἄνευ Νεφελῶν ὕοντ' ἤδη τεθέασαι;
καίτοι χρῆν αἰθρίας ὕειν αὐτὸν, ταύτας δ' ἀποδημεῖν.

Στρεψιάδης.

νὴ τὸν Ἀπόλλω, τοῦτό γέ τοι τῷ νυνὶ λόγῳ εὖ προσέφυσας.
καίτοι πρότερον τὸν Δί' ἀληθῶς ᾤμην διὰ κοσκίνου οὐρεῖν.
ἀλλ', ὅστις ὁ βροντῶν ἐστι, φράσον· τοῦτό με ποιεῖ τετρεμαίνειν.

Σωκράτης.

αὗται βροντῶσι κυλινδόμεναι.

Στρεψιάδης.

τῷ τρόπῳ, ὦ πάντα σὺ τολμῶν;

Σωκράτης.

ὅταν ἐμπλησθῶσ' ὕδατος πολλοῦ, κἀναγκασθῶσι φέρεσθαι,
κατακρημνάμεναι πλήρεις ὄμβρου δι' ἀνάγκην, εἶτα βαρεῖαι
εἰς ἀλλήλας ἐμπίπτουσαι, ῥήγνυνται καὶ παταγοῦσιν.

Στρεψιάδης.

ὁ δ' ἀναγκάζων ἐστὶ τίς αὐτὰς, οὐχ ὁ Ζεὺς, ὥστε φέρεσθαι;

Σωκράτης.

ἥκιστ'· ἀλλ' αἰθέριος δῖνος.

Στρεψιάδης.

Δῖνος; τουτί μ' ἐλελήθη,
ὁ Ζεὺς οὐκ ὤν, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ Δῖνος νυνὶ βασιλεύων.
ἀτὰρ οὐδέν πω περὶ τοῦ πατάγου καὶ τῆς βροντῆς μ' ἐδίδαξας.

372. τοῦτό γέ τοι τῷ νυνὶ λόγῳ εὖ προσέφυσας. Sic tres codices. Perperam in membran. ut in impressis legebatur, τούτῳ γε. Illud, metro et sensu flagitante, reposuit Berglerus, qui Dawesio emendationem hanc non debet, cujus libellum non vidit. Ad προσέφυσας glossa: ἥρμοσας. καλῶς καὶ ὡς ἔδει προσήρμοσας. Æschylus Suppl. 284.

καὶ ταῦτ' ἀληθῆ πάντα προσφύσω λόγῳ.

ubi schol. προσφύσω, ἀποδείξω.

τοῦτο γέ τοι τῷ νυνὶ λόγῳ—Sic liquido cod. ut edidimus.

374. Scriptura codicis est: φράσον, τοῦθ' ὅ με ποιεῖ—

377. κατακρημνάμεναι. In duobus codd. κᾆτα κρημνάμεναι. In C. κᾆτα κρεμάμεναι. In membr. κατακρημνούμεναι.

380. τουτί μ' ἐλελήθη. Vulgo ἐλελήθει. Vide not. ad Conc. 650. et supra ad 329.

382. οὐδέν πω. Perperam vulgo, claudicante versu, οὐδέπω. Atticos οὐδὲν frequentare pro οὐ observavi ad Conc. 644.—In membr. περὶ τοῦ πατάγου τῆς βροντῆς, omisso καί: unde mihi oborta fuerat suspicio Comicum scripsisse:

ἀτὰρ οὐδέν πω περὶ τοῦ πατάγου τῆς βροντῆς μ' ἐξεδίδαξας.

Vulgatam tamen, quam tres alii adfirmant codd. præfero.

Codex hic etiam perperam οὐδέπω. At recte habet περὶ τοῦ πατάγου καὶ τῆς βροντῆς. Schema est, quod vocant ἓν διὰ δυοῖν, ut Pl. 334. τῇ βαδίσει καὶ τῷ τάχει, pro τῷ τάχει τῆς βαδίσεως.

384. ἐμπιπτούσας εἰς ἀλλήλας. Haud deterior, immo venustior est, ob variatam constructionem, codicis scriptura, quam in B. jam repertam, reponere poteram, ἐμπιπτούσας ἀλλήλαισιν. Vulgatum e v. 378. repetitum est.

385. ἀπὸ σαυτοῦ γ', ὥς σε διδάξω. Sic optime membr. Vulgo ἀπὸ σαυτοῦ 'γώ σε διδάξω.

387. Suidas: διεκορκορύγησε. κορκορυγεῖν λέγουσι τὸ λαλεῖν τὴν γαστέρα. ἐμιμήσαντο δὲ τῇ φωνῇ τῶν ἐντέρων τὸν ἦχον. Schol. ἤχησε. male. Verbum enim hic transitivum est: *agitatione sonitum edere fecit.* Derivatum verbum a nomine κορκορυγὴ, quod ab Hesychio exponitur, κραυγὴ, βοὴ, ταραχὴ μετὰ θορύβου. Occurrit istud nomen Lys. 491. Pace 991.

καὶ κλόνος ἐξαίφνης αὐτήν. Transpositæ in cod. voces contra commatum anapæsticorum legem, καὶ κλόνος αὐτὴν ἐξαίφνης. Frequens librariorum error, editoribus sæpe non animadversus.

390. Hunc versum ex luculenta Dawesii emendatione dedi, Misc. crit. p. 172. Vulgo sic legitur:

ἀτρέμας πρῶτον παππάξ· κἄπειτ' ἐπάγει παπαπαππάξ.

Totus pes deficit. In membr. scriptum:

ἀτρέμας πρῶτον παπὰξ παπάξ· κᾆπειτ' ἐπάγει παπαπαππάξ.

Hinc numeri quidem compleri poterant: sed totus locus corruptelæ manifestus, quem felicissime restituit Dawesii acumen. Hoc si quis non sentiat, eum omni sensu carere oportet. κλιμακηδὸν augetur sonitus: πὰξ, παπὰξ, παπαππάξ, παπαπαππάξ. Postremum hoc in vulgata lectione, secundum in membran. scriptura, ineptissime repetuntur. At observes velim in membr. et in tribus aliis codd. non παππὰξ scriptum esse, sed παπὰξ, unico π, priore brevi. Hæc inquam est iv. codd. scriptura. Præterea in meo sic totus versus scriptus est:

ἀτρέμας πρῶτον παππάξ· κἄπειτ' ἐπάγει παπαππάξ.

quæ ipsissima est Dawesii lectio, si omissas voces, sine quibus numeri constare non possunt, nec sententiæ lepor, suo loco reponas.

ἀτρέμας πρῶτον πὰξ, κᾆτα παπὰξ ἐπάγει, κἄπειτα παπαππάξ.

Σωκράτης.

οὐκ ἤκουσάς μου, τὰς Νεφέλας ὕδατος μεστὰς ὅτι φημὶ,
ἐμπιπτούσας εἰς ἀλλήλας παταγεῖν διὰ τὴν πυκνότητα;

Στρεψιάδης.

φέρε τουτὶ τῷ χρὴ πιστεύειν;

Σωκράτης.

ἀπὸ σαυτοῦ γ', ὥς σε διδάξω.
ἤδη ζωμοῦ Παναθηναίοις ἐμπλησθεὶς, εἶτ' ἐταράχθης
τὴν γαστέρα, καὶ κλόνος ἐξαίφνης αὐτὴν διεκορκορύγησε;

Στρεψιάδης.

νὴ τὸν Ἀπόλλω, καὶ δεινὰ ποιεῖ γ' εὐθύς μοι, καὶ τετάρακται,
χὤσπερ βροντὴ τὸ ζωμίδιον παταγεῖ, καὶ δεινὰ κέκραγεν·
ἀτρέμας πρῶτον πὰξ, κᾆτα παπὰξ ἐπάγει, κἄπειτα παπαππάξ·

χῴταν χέζω, κομιδῇ βροντᾷ παπαπαππὰξ, ὥσπερ ἐκεῖναι.

Σωκράτης.

σκέψαι τοίνυν ἀπὸ γαστριδίου τυννουτουὶ οἷα πέπορδας·
τὸν δ' ἀέρα τόνδ', ὄντ' ἀπέραντον, πῶς οὐκ εἰκὸς μέγα βροντᾶν;
ταῦτ' ἄρα καὶ τὼ 'νόματ' ἀλλήλοιν βροντὴ καὶ πορδὴ ὁμοίω.

Στρεψιάδης.

ἀλλ' ὁ κεραυνὸς πόθεν ἂν φέρεται, λάμπων πυρί; τοῦτο δίδαξον·
καὶ καταφρύγει βάλλων ἡμᾶς, τοὺς δὲ ζῶντας περιφλύει.
τοῦτον γὰρ δὴ φανερῶς ὁ Ζεὺς ἵησ' ἐπὶ τοὺς ἐπιόρκους.

Σωκράτης.

καὶ πῶς, ὦ μῶρε σὺ, καὶ Κρονίων ὄζων, καὶ βεκκεσέληνε,
εἴπερ βάλλει τοὺς ἐπιόρκους, πῶς οὐχὶ Σίμων' ἐνέπρησεν,
οὐδὲ Κλεώνυμον, οὐδὲ Θέωρον; καίτοι σφόδρα γ' εἴσ' ἐπίορκοι.
ἀλλὰ τὸν αὑτοῦ γε νεὼν βάλλει, καὶ Σούνιον ἄκρον Ἀθηνῶν,
καὶ τὰς δρῦς τὰς μεγάλας· τί παθών; οὐ γὰρ δὴ δρῦς ἐπιορκεῖ.

Στρεψιάδης.

οὐκ οἶδ'· ἀτὰρ εὖ σὺ λέγειν φαίνει. τί γάρ ἐστιν δῆθ' ὁ κεραυνός;

392. τοίνυν ἀπὸ—Sic codd. sine γε. A. B. τυννουτουὶ recte. Mendosa est vulgata scriptura, ut Thesm. 745.

Nobis consentit in scriptura hujus versus cod. veteribus autem impressis in v. 390.

394. ταῦτ' ἄρα. Cod. ταῦτ' οὖν, quod perinde est.

395. πόθεν ἂν φέρεται; Sic C. ut Kusterus edidit. In prioribus editt. erat πόθεν αὖ, quod imperite revocavit Berglerus. Vide not. ad Pl. 885. Perperam in membr. πόθεν ἔρχεται.

Cod. πόθεν αὖ φέρεται;

396. καταφρύγει. Gl. κατακαίει.—τοὺς ζῶντας, τοὺς πλουσίους.

ζῶντας. Gl. τοὺς πλουσίους. περιφλύει, ἐξ ἐπιπολῆς καίει.

399. πῶς οὐχὶ—Sic membr. recte. Vulgo πῶς δῆτ' οὐχὶ— metrum perimit inserta particula. Pejus adhuc in C. πῶς δῆτ' οὐχὶ καὶ Σιμ—

401. καὶ Σούνιον ἄκρον Ἀθηνῶν. Sic bene membr. In aliis, ut vulgo, Ἀθηναίων, reclamante metro, et ad loquendi formam inepte. Alludit ad Homeri versum Odyss. γ'. 278.

ἀλλ' ὅτε Σούνιον ἱρὸν ἀφικόμεθ', ἄκρον Ἀθηνῶν.

Commutata fuerunt Ἀθηνῶν et Ἀθηναίων etiam Equ. v. 159. Lucret. vi. 386.

Quod si Jupiter atque alii fulgentia Divi
terrifico quatiunt sonitu cœlestia templa,
et jaciunt ignes, quo quoique est cumque voluptas,
cur, quibus incautum scelus aversabile cumque est,
non faciunt, icti flammas ut fulguris halent
pectore perfixo, documen mortalibus acre?

Et paulo post v. 416.

Postremo cur sancta Deûm delubra, suasque
discutit infesto præclaras fulmine sedes:
et bene facta Deûm frangit simulacra? suisque
demit imaginibus violento volnere honorem?
altaque cur plerumque petit loca? plurimaque hujus
montibus in summis vestigia cernimus ignis?

402. τί παθών; Sic etiam cod. ut libri alii omnes. Sed superne ab eadem manu positum, sive emendatio sit, sive varia lectio, μαθών. Hoc pro illo sæpissime intrusum, pravæ Græculorum interpretationi ortum debere videtur.

Σωκράτης.

ὅταν εἰς ταύτας ἄνεμος ξηρὸς μετεωρισθεὶς κατακλεισθῇ,
ἔνδοθεν αὐτὰς, ὥσπερ κύστιν, φυσᾷ· κᾆπειθ' ὑπ' ἀνάγκης
ῥήξας αὐτὰς, ἔξω φέρεται σοβαρὸς διὰ τὴν πυκνότητα,
ὑπὸ τοῦ ῥοίβδου καὶ τῆς ῥύμης αὐτὸς ἑαυτὸν κατακαίων.

Στρεψιάδης.

νὴ Δί', ἔγωγ' οὖν ἀτεχνῶς ἔπαθον τουτὶ ποτὲ Διασίοισιν.
ὤπτων γαστέρα τοῖς ξυγγενέσιν, κᾆτ' οὐκ ἔσχων ἀμελήσας·
ἡ δ' ἀνεφυσᾶτ', εἶτ' ἐξαίφνης διαλακήσασα πρὸς αὐτὼ
τὠφθαλμώ μου προσετίλησεν, καὶ κατέκαυσεν τὸ πρόσωπον.

Χορός.

ὦ τῆς μεγάλης ἐπιθυμήσας σοφίας, ἄνθρωπε, παρ' ἡμῶν,
ὡς εὐδαίμων ἐν Ἀθηναίοις καὶ τοῖς Ἕλλησι γενήσει,
εἰ μνήμων εἶ καὶ φροντιστὴς, καὶ τὸ ταλαίπωρον ἔνεστιν
ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ μὴ κάμνεις, μήθ' ἑστὼς, μήτε βαδίζων,
μήτε ῥιγῶν ἄχθει λίαν, μήτ' ἀριστᾶν ἐπιθυμεῖς,
οἴνου τ' ἀπέχει, καὶ γυμνασίων, καὶ τῶν ἄλλων ἀνοήτων·
καὶ βέλτιστον τοῦτο νομίζεις, ὅπερ εἰκὸς δεξιὸν ἄνδρα,
νικᾶν πράττων καὶ βουλεύων, καὶ τῇ γλώττῃ πολεμίζων.

Στρεψιάδης.

ἀλλ' ἕνεκέν γε ψυχῆς στεῤῥᾶς, δυσκολοκοίτου τε μερίμνης,
καὶ φειδωλοῦ καὶ τρυσιβίου γαστρὸς, καὶ θυμβρεπιδείπνου,

404. εἰς ταύτας. Sic iv. codd. Vulgo εἰς αὐτάς.

405. φυσᾷ. Sic bene membr. Sic etiam B. a prima manu. Perperam vulgo φυσσᾷ.

409. ἴσχων a themate σχάω, σχάζω. Male apud Eustathium p. 842. l. 56. excusum ἴσχεν pro ἴσχων τὴν γαστέρα, ἤγουν ἐντετμημένην οὐκ ἴσχασα. καὶ ἔστι τοῦτο πρωτότυπον τοῦ σχάζω. In tribus Regiis eadem scripturæ menda, ἴσχεν. Meus ἴσχων, cum glossa ἴσχισα, male pro ἴσχασα.

410. ἡ δ' ἀνεφυσᾶτ'—Sic meus, nisi quod literam sibilantem male geminat. In membran. ἡ δ' ἄρ' ἐφυσᾶτ'— Vulgo ἡ δ' ἄρ' ἐφυσσᾶτ'—

412. Voces collocatæ sunt in tribus Regiis eodem quo eas ordine exhibui. Vulgo legitur contra commatum anapæsticorum legem:

ὦ τῆς μεγάλης σοφίας ἐπιθυμήσας ἄνθρωπε παρ' ἡμῶν.

Hic autem versus et sequentes perperam vulgo Socrati tributi, in iv. codd. Choro adscribuntur.

Eadem vocum in cod. collocatio, quæ in nostro textu. Præfixa itidem Chori persona.

416. μήτε ῥιγῶν. Sic bene meus. In tribus Regiis μήτ' οὖν ῥιγῶν. Vulgo μήτε γε ῥιγῶν. Vide not. ad Pl. 1065. μήτ' ἀριστᾶν. Sic meus et B. optime. In duobus aliis sine elisione μήτε ἀριστᾶν. Vulgo μήτε γ' ἀριστᾶν. Ab imperito homine inserta fuit particula. Prima in ἄριστον prandium semper producitur. Vide Conc. 348. 470. Av. 1602. Vesp. 613. Eq. 815. Pac. 1281.

μήτε ῥιγῶν. Sic etiam hic cod. bene, ut edidimus.

417. ἀνοήτων. Gl. ἀφροδισίων, ἢ πάντων τῶν ἐκ μωρίας γινομένων.

ἀμέλει θαῤῥῶν, οὕνεκα τούτων ἐπιχαλκεύειν παρέχοιμ' ἄν.

Σωκράτης.

ἄλλ' ὅτι δῆτ' οὖν νομιεῖς ἤδη θεὸν οὐδένα, πλὴν ἅπερ ἡμεῖς,
τὸ Χάος τουτὶ, καὶ τὰς Νεφέλας, καὶ τὴν γλῶτταν, τρία ταυτί;

Στρεψιάδης.

οὐδ' ἂν διαλεχθείην ἀτεχνῶς τοῖς ἄλλοις, οὐδ' ἂν ἀπαντῶν·
οὐδ' ἂν θύσαιμ', οὐδ' ἂν σπείσαιμ', οὐδ' ἐπιθείην λιβανωτόν.

Χορός.

λέγε νῦν ἡμῖν, ὅ τι σοι δρῶμεν, θαῤῥῶν· ὡς οὐκ ἀτυχήσεις,
ἡμᾶς τιμῶν, καὶ θαυμάζων, καὶ ζητῶν δεξιὸς εἶναι.

Στρεψιάδης.

ὦ δέσποιναι, δέομαι τοίνυν ὑμῶν τουτὶ πάνυ μικρὸν,
τῶν Ἑλλήνων εἶναί με λέγειν ἑκατὸν σταδίοισιν ἄριστον.

Χορός.

ἀλλ' ἔσται σοι τοῦτο παρ' ἡμῶν· ὥστε τολοιπόν γ' ἀπὸ τουδὶ
ἐν τῷ δήμῳ γνώμας οὐδεὶς νικήσει πλείονας ἢ σύ.

Στρεψιάδης.

μή μοί γε λέγειν γνώμας μεγάλας· οὐ γὰρ τούτων ἐπιθυμῶ.
ἀλλ' ὅσ' ἐμαυτῷ στρεψοδικῆσαι, καὶ τοὺς χρήστας διολισθεῖν.

Χορός.

τεύξει τοίνυν, ὧν ἱμείρεις. οὐ γὰρ μεγάλων ἐπιθυμεῖς.

421. θυμβρεπιδείπνων. Gl. εὐτελοῦς περὶ τὰς τροφάς. Suidas: τὰ θύμβρα δυναμένης δειπνεῖν. ἔστι δὲ βοτάνης εἶδος.

422. οὕνεκα τούτων. Sic bene C. Perperam vulgo ἕνεκα reclamante metro.

423. Vulgo sic legitur hic versus:

ἄλλο τι δῆτ' οὐ νομιεῖς εἶναι θεὸν οὐδένα,
πλὴν ἅπερ ἡμεῖς.

oportebat saltem οὐδὲν, hac constructione: οὐ δῆτα νομιεῖς ἄλλο τι οὐδὲν εἶναι θεὸν, πλὴν—Sed depravata est illa lectio, cujus vitium sensit Dawesius. In membr. scriptum est, ut edidimus:

ἀλλ' ὅτι δῆτ' οὖν νομιεῖς ἤδη θεὸν οὐδένα,
πλὴν ἅπερ ἡμεῖς.

Sic etiam est in tribus aliis, nisi quod in B. D. pro οὖν est οὐ; et in C. δῆτ' exscriptoris errore omissum fuit. Elliptica phrasis est per interrogationem efferenda: ἀλλὰ μὴν πρὸς τούτοις κελεύεις με θαῤῥεῖν, ὅτι δῆτ' οὖν ἤδη νομιεῖς οὐδένα θεὸν, πλὴν—Nostra lectio est etiam in editt. primariis, nisi quod perperam excusum ἄλλο τι—

423. Distincte et perspicue sic scriptus est hic versus in codice:

ἀλλ' ὅτι δῆτ' οὐ νομιεῖς εἶναι θεὸν οὐδένα
πλὴν ἅπερ ἡμεῖς.

424. τὴν γλῶτταν. Gl. τὴν στωμυλίαν.

425. οὐδ' ἂν διαλεχθείην ἀτεχνῶς τοῖς ἄλλοις. Numerosior esset versus, si transpositis vocibus legeretur: ἀτεχνῶς οὐδ' ἂν διαλεχθείην—

429. τοίνυν ὑμῶν. Sic iv. codd. omisso γε. Mox v. 435. tres Regii τοίνυν ὧν, ubi meus τοίνυν γ' ὧν.

Nec in hoc versu, nec in 435. particulam γε post τοίνυν agnoscit codex.

434. ἀλλ' ὅσ' ἐμαυτῷ στρεψοδικῆσαι. Atticum est ὅσα pro ὅσον, id est μόνον, *solum, tantum*. ἐμαυτῷ, Gl. χάριν ἐμαυτοῦ. στρεψοδικῆσαι. Suidas: ἀντὶ τοῦ στρέψαι τὰς δίκας.

στρεψοδικῆσαι. Gl. διὰ στροφῆς καὶ ποικιλίας λόγων τὸ δίκαιον διαφθεῖραι.

435. ἱμείρεις. Minus bene in C. forma media ἱμείρει.

ἀλλὰ σεαυτὸν παράδος θαῤῥῶν τοῖς ἡμετέροις προπόλοισι.

Στρεψιάδης.

δράσω τοῦθ', ὑμῖν πιστεύσας. ἡ γὰρ ἀνάγκη με πιέζει,
διὰ τοὺς ἵππους τοὺς κοππατίας, καὶ τὸν γάμον, ὅς μ' ἐπέτριψε.
νῦν οὖν χρήσθων, ὅ τι βούλονται.
τουτὶ τό γ' ἐμὸν σῶμ' αὐτοῖσιν
παρέχω τύπτειν, πεινῆν, διψῆν,
αὐχμεῖν, ῥιγοῦν, ἀσκὸν δαίρειν·
εἴπερ τὰ χρέα διαφευξοῦμαι,
τοῖς ἀνθρώποις τ' εἶναι δόξω
θρασὺς, εὔγλωττος, τολμηρὸς, ἴτης,
βδελυρὸς, ψευδῶν ξυγκολλητὴς,
εὑρησιεπὴς, περίτριμμα δικῶν,
κύρβις, κρόταλον, κίναδος, τρύμη,
μάσθλης, εἴρων, γλοιὸς, ἀλαζὼν,
κέντρων, μιαρὸς,
στρόφις, ἀργαλέος, ματτυολοιχός.

439. νῦν οὖν χρήσθων ὅ τι βούλονται. Vulgo χρήσθων ἀτεχνῶς ὅ τι—Istud ἀτεχνῶς, quod metrum non admittit, imperite huc retractum fuit e v. 453.

Pejus adhuc ac vulgo cod. νῦν οὖν χρήσθων ἀληθῶς ὅ τι βούλονται. Est autem χρήσθων tertia dualis imperativi, qua in passiva forma utuntur Attici pro tertia plurali χρήσθωσαν. Vide Thomam M. et primarium in his literis virum, P. Wesselingium, Observatt. p. 50. ubi Scholiastem ad hunc versum redarguit.

440. αὐτοῖσιν. Sic ob metrum scribendum. Perperam vulgo αὐτοῖσι.

442. ἀσκὸν δαίρειν. Sic distincte, perspicue, et optime membr. Perperam vulgo, claudicante versu, δέρειν. In meo δέῤῥειν, quod nihili est. Suidas: δαίρω, τὸ τύπτω· δέρω δὲ, τὸ ἐκδέρω. Verane sit, annon hæc differentia, in medio relinquo. At inde constat probum esse verbum δαίρω, quod præter Suidam adfirmat metri hujus versiculi ratio, quæ δαίρειν omnino flagitat, et δέρειν respuit. Occurrit rursus hoc verbum Av. 365. ubi pro δαῖρε perperam legebatur δεῖρε.

Scriptum in cod. ἀσκὸν δέρειν, et superscriptum ab eadem manu δαίρειν.

447. εὑρησιεπής. Sic optime membr. cum gl. ἐφευρετὴς λόγων. Perperam vulgo εὑρεσιεπὴς, claudicante versu.

451. ματτυολοιχός. In tribus codd. ut vulgo, ματιολοιχὸς, quod nihili est. Glossæ, σμικρολόγος, φειδωλὸς, καὶ οὐ προϊέμενός τι τῶν αὐτοῦ. At in B. scriptum ματτιολοιχὸς, quod propius ad Bentleii emendationem accedit, quam maximo suo merito recepi. υ et ι sæpissime commutarunt librarii: nec rarius iidem literam quæ geminari debebat semel tantum scripserunt, et contra. ματτύη, ματτυάζειν, quid sint docet Athenæus p. 662. quem descripsit Eustathius ad Odyss. p. 1751. extrema: ubi alterum eorum, quæ modo memorabam peccata, commissum fuit: pro eo enim quod est apud Athenæum, ματτύην, Eustathius habet ματύην, quod corrigendum. Locum describere non pigebit. ματτύην ὠνόμαζον πᾶν πολυτελὲς ἔδεσμα. καὶ ματτυάζειν, τὸ σκευάζειν αὐτά. εἴτε ἰχθὺς εἴη, εἴτε ὄρνις, εἴτε λάχανον, εἴτε ἱερεῖον, εἴτε πεμμάτιον. Verbo usus est Alexis Comicus in versibus, quos profert Athenæus:

τοὔψον λαβοῦσαι τοῦτο τἀπεσταλμένον,
σκευάζετ', εὐωχεῖσθε, προπόσεις πίνετε,
λέπεσθε, ματτυάζετε.

Nomine autem in hisce ex alia fabula:

ἐγὼ δ' ἐπειδὰν ἀσχολουμένους λάβω,
ἀνέκραγον· Οὐ δώσει τις ἡμῖν ματτύην;

Ineptæ sunt codd. glossæ. ματτυολοιχὸς, ut κνισσολοιχὸς, *mattyarum*, seu *lau-*

ταῦτ' εἴ με λέγουσιν ἀπαντῶντες,
δρώντων ἀτεχνῶς ὅ τι χρῄζουσιν·
κεἰ βούλονται, νὴ τὴν Δήμητρ',
ἐκ μοῦ χορδὴν
τοῖς φροντισταῖς παραθέντων.

Χο. λῆμα μὲν πάρεστι τῳδέ γ'
οὐκ ἄτολμον, ἀλλ' ἕτοιμον. ἴσθι δ' ὡς
ταῦτα μαθὼν παρ' ἐμοῦ, κλέος οὐρανόμηκες
ἐν βροτοῖσιν ἕξεις.

Στ. τί πείσομαι;

Χο. τὸν πάντα χρόνον μετ' ἐμοῦ
ζηλωτότατον βίον ἀν-
θρώπων διάξεις.

Στ. ἆρά γε τοῦτ' ἂν ἐγώ
ποτ' ὄψομαι;

Χο. ὥστε γε σοῦ πολλοὺς
ἐπὶ ταῖσι θύραις
ἀεὶ καθῆσθαι,
βουλομένους ἀνακοινοῦσθαί τε,
καὶ ἐς λόγους ἐλθεῖν,
πράγματα, κἀντιγραφάς,
πολλῶν ταλάντων
ἄξια σῇ φρενὶ,

titiarum linctorem significat. Eustathius p. 1817. l. 38. κυσσολειχός. ὃ πρὸς ὁμοιότητα εἴρηταί τινα τοῦ παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει ματτυολειχοῦ. Sic enim legendum, non, ut vulgo, ματιολειχοῦ. Præcedentium nominum explicationes e glossis adponam: ἴτης, ὁρμητικός. βδελυρὸς, μιαρός. περίτριμμα δικῶν, τετριμμένος περὶ τὰς δίκας. κύρβις, νόμων πλήρης. κρόταλον, πολυλόγος. κίναδος, πανοῦργος. τρύμη, λεπτολόγος. μάσθλης, μεμαλαγμένος. γλοιὸς, γλίσχρος. κέντρων, πλήκτων. στρόφις, στρέφων τὰ πράγματα. ἀργαλέος, λυπηρός.

452. εἴ με λέγουσιν. Cod. εἴ με καλοῦσιν.

453. χρῄζουσιν. Sic ob metrum scribendum. Perperam vulgo χρῄζουσι.

457. Quæ hic, ut et 462. 467. Choro tribuo, vulgo tribuuntur Socrati, manifesto errore.—τῳδί γ' οὐκ—Sic membr. In C. τῷδε δ' οὐκ—In B. τῷδ' οὐκ—Vulgo, ingrato cum hiatu, τῳδὶ οὐκ.

465. τοῦτ' ἂν ἐγώ ποτ' ὄψομαι; Sic optime C. Vulgo τοῦτ' ἄρ' ἐγώ. Potentiale ἂν cum præsente indicativi construi ostendimus ad Pl. 885. Cum futuro indicativi id construi negat Dawesius Misc. crit. p. 103. sed fallitur. Ach. 392.

ὡς σκῆψιν ἂν ἀγὼν οὗτος οὐκ ἐνδέξεται.

Vesp. 942.

οὐκ ἂν σὺ παύσαι χαλεπὸς ὢν καὶ δύσκολος;

Prorsus invenusta est vulgata lectio ἆρά γε τοῦτ' ἄρ' ἐγώ.

467. ὥστε γε σοῦ. Sic A. C. Vulgo ὥστε σοῦ.

471. ἐς λόγους. Sic iv. codd. In A. B. versus sic digesti sunt, ut eos exhibui. In duobus aliis nulla versuum distinctio, continuataque scriptura, tanquam si soluta oratio esset.

συμβουλευσομένους μετὰ σοῦ.
ἀλλ' ἐγχείρει τὸν πρεσβύτην, ὅ τι περ μέλλεις, προδιδάσκειν,
καὶ διακίνει τὸν νοῦν αὐτοῦ, καὶ τῆς γνώμης ἀποπειρῶ.

Σω. ἄγε δή, κάτειπέ μοι σὺ τὸν σαυτοῦ τρόπον,
ἵν' αὐτὸν εἰδὼς, ὅστις ἐστὶ, μηχανὰς
ἤδη 'πὶ τούτοις πρὸς σὲ καινὰς προσφέρω.

Στ. τί δέ; τειχομαχεῖν μοι διανοεῖ, πρὸς τῶν θεῶν;

Σω. οὔκ· ἀλλὰ βραχέα σου πυθέσθαι βούλομαι,
εἰ μνημονικὸς εἶ.

Στ. δύο τρόπω, νὴ τὸν Δία.
ἢν μέν γ' ὀφείληταί τι μοι, μνήμων πάνυ·
ἐὰν δ' ὀφείλω, σχέτλιος, ἐπιλήσμων πάνυ.

Σω. ἔνεστι δῆτά σοι λέγειν ἐν τῇ φύσει;

Στ. λέγειν μὲν οὐκ ἔνεστ'· ἀποστερεῖν δ' ἔνι.

Σω. πῶς οὖν δυνήσει μανθάνειν;

Στ. ἀμέλει, καλῶς.

Σω. ἄγε νῦν, ὅπως, ὅταν τι προβάλωμαι σοφὸν
περὶ τῶν μετεώρων, εὐθέως ὑφαρπάσεις.

Στ. τί δαί; κυνηδὸν τὴν σοφίαν σιτήσομαι;

Σω. ἄνθρωπος ἀμαθὴς οὑτοσὶ καὶ βάρβαρος.
δέδοικά σ', ὦ πρεσβῦτα, μὴ πληγῶν δέει.

481. τί δέ; τειχομαχεῖν. Perperam A. D. τί δαὶ τειχομαχεῖν. Confer not. ad Pl. 1150.

483. δύο τρόπω. In IV. codd. δύω τρόπω. Quod ut pro mendoso agnoscatur, necesse non est argumentis adstruere Atticos δύω ultima longa nunquam adhibuisse. Sed ubi hæc forma occurrit sine versus labe, hinc intelligere est eam librariorum imperitiæ tribuendam esse. Confer not. ad Ran. 1405. Pl. 441.

484. ἢν μέν γ' ὀφείληταί τι μοι, μνήμων πάνυ. Sic optime membr. Meus, ut vulgo, corrupto prorsus metro: εἰ μέν γ' ὀφείλεταί μοι, μνήμων πάνυ. Integris pedibus incedit versus in B. εἰ μέν γ' ὀφείλεταί τι μοι—Sed pravum est εἰ, quum sequatur in altero membro ἐάν. In C. ἢν μέν γ' ὀφείλεταί τι μοι. Gl. χρεωστεῖταί μοι δάνεισμα παρ' ἑτέρων. Subjunctivum flagitat ἤν.

Vide quot diversis modis hic versus a librariis depravatus fuerit. In postremo hoc codice jam reperio: εἰ μὲν γὰρ ὀφείληταί τι μοι, μνήμων πάνυ.

490. ὑφαρπάσεις. Sic bene membr, In C. ut vulgo, ὑφαρπάσει, voce media. In B. D. ὑφαρπάσῃς, solœce, quia ὅπως *quomodo*, pendens a suppresso σκόπει, vel simili verbo, cum futuro indicativi, non cum aor. 1. subjunctivi construitur. Vide ad Ran. 378. Conc. 295.

493. μὴ πληγῶν δέει. Sic bene A. C. Vulgo μὴ πληγῶν δέῃ. Semel tantum apud Lucianum μὴ cum præsente indicativi observatum sibi fuisse ait Thomas M. p. 613. Ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστι. Sed non ita rara sunt hujus constructionis exempla, ut bono Magistro visum est. Ad codd. fidem in Sophoclis El. 580. edidimus:

ὅρα, τιθεῖσα τόνδε τὸν νόμον βροτοῖς,
μὴ πῆμα σαυτῇ καὶ μετάγνοιαν τίθης.

Eurip. Phœn. 90.

μή τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται.

Idem Troad. 179.

μή με κτείνειν
δόξ' Ἀργείων κεῖται μελέαν.

In Or. 767. Reg. membranæ habent:

οὐ φοβῇ, μή σ' Ἄργος, ὥσπερ κἄμ', ἀπο-

φέρ' ἴδω, τί δρᾷς, ἤν τις σε τύπτῃ;
Στ. τύπτομαι·
κἄπειτ' ἐπισχὼν ὀλίγον, ἐπιμαρτύρομαι·
εἶτ' αὖθις ἀκαρῆ διαλιπὼν, δικάζομαι.
Σω. ἴθι νῦν, κατάθου θοἰμάτιον.
Στ. ἠδίκηκά τι;
Σω. οὔκ· ἀλλὰ γυμνοὺς εἰσιέναι νομίζεται.
Στ. ἀλλ' οὐχὶ φωράσων ἔγωγ' εἰσέρχομαι.
Σω. κατάθου. τί ληρεῖς;
Στ. εἰπὲ δή νῦν μοι τοδί.
ἢν ἐπιμελὴς ὦ, καὶ προθύμως μανθάνω,
τῷ τῶν μαθητῶν ἐμφερὴς γενήσομαι;
Σω. οὐδὲν διοίσεις Χαιρεφῶντος τὴν φύσιν.
Στ. οἴμοι κακοδαίμων, ἡμιθνὴς γενήσομαι.
Σω. οὐ μὴ λαλήσεις, ἀλλ' ἀκολουθήσεις ἐμοὶ,
ἀνύσας τι, δευρὶ θᾶττον.
Στ. ἐς τὼ χεῖρέ νυν
δός μοι μελιτοῦτταν πρότερον· ὡς δέδοικ' ἐγὼ
εἴσω καταβαίνων, ὥσπερ ἐς Τροφωνίου.
Σω. χώρει· τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν;
Χο. ἀλλ' ἴθι χαίρων, τῆς ἀνδρείας
οὕνεκα ταύτης.
εὐτυχία γένοιτ' ἀν-
θρώπῳ, ὅτι προήκων
ἐς βαθὺ τῆς ἡλικίας,

κτεῖναι θέλει.
Cum præterito indicativi μὴ constructum frequentissime occurrit. Vide Budæi Comment. L. Gr. pag. 953. et Th. Burgess. in præfatione novæ edit. Miscell. crit. Dawesii p. xxvii.

504. ἡμιθνὴς γενήσομαι. Vox φύσις ambiguæ est significationis. Pro *ingenio* accipit eam Socrates: at Strepsiades pro *figura*. Ideo timet ne semimortuus esse videatur, quia Chærephon, ut philosophus, macilentus et pallidus erat. Schol. Ms. Ἰστέον ὅτι ἰσχνὸς καὶ ὠχρὸς τὴν ἰδέαν ὁ Χαιρεφῶν ἦν, ἅτε φιλοσοφίᾳ συζῶν, καὶ ἐκ ταύτης συντετηκὸς ἔχων τὸ σῶμα. διὸ καὶ νυκτερὶς ἐκαλεῖτο, διὰ τὸ ἰσχνόν. Hujus loci acumen latine reddi non potest.

507. μελιτοῦτταν. Sic recte scriptum in B. Perperam duo alii μελιττοῦταν, ut est in primariis editt. Male etiam membr. μελιτοῦταν, ut edidit Kusterus. Vide not. ad Lys. 601. et Valckenarium ad Herod. p. 638. αἰθαλοῦσσα contractum ex αἰθαλόεσσα, est apud Æschylum Prom. 1000.

πρὸς ταῦτα, ῥιπτέσθω μὲν αἰθαλοῦσσα
φλόξ.

Sic ex μελιτόεσσα, μελιτοῦσσα, μελιτοῦττα; οἰνόεσσα, οἰνοῦσσα, οἰνοῦττα. Mirum quam sæpe in illius nominis scriptura peccarint et librarii et editores. Ridicule Spanhemius Guyetum castigat apud Hesychium recte legentem μελιτοῦτταν. Hoc est, quod aiunt, *sus Minervam*. De Trophonii oraculo videndus Hemsterhusius ad Lucianum tom. i. p. 339.

511. οὕνεκα ταύτης. Perperam vulgo εἵνεκα. In B. ἕνεκα.

νεωτέροις τὴν φύσιν αὐτοῦ
πράγμασι χρωτίζεται,
καὶ σοφίαν ἐπασκεῖ.

Ὦ θεώμενοι, κατερῶ πρὸς ὑμᾶς ἐλευθέρως
τἀληθῆ, νὴ τὸν Διόνυσον, τὸν ἐκθρέψαντά με.
οὕτω νικήσαιμί γ' ἐγὼ, καὶ νομιζοίμην σοφὸς,
ὡς ὑμᾶς ἡγούμενος εἶναι θεατὰς δεξιοὺς,
καὶ ταύτην σοφώτατ' ἔχειν τῶν ἐμῶν κωμῳδιῶν,
πρώτους ἠξίωσ' ἀναγεῦσ' ὑμᾶς, ἣ παρέσχε μοι
ἔργον πλεῖστον· εἶτ' ἀνεχώρουν ὑπ' ἀνδρῶν φορτικῶν
ἡττηθεὶς, οὐκ ἄξιος ὤν. ταῦτ' οὖν ὑμῖν μέμφομαι
τοῖς σοφοῖς, ὧν οὕνεκ' ἐγὼ ταῦτ' ἐπραγματευόμην.
ἀλλ' οὐδ' ὡς ὑμᾶς ποθ' ἑκὼν προδώσω τοὺς δεξιούς.
ἐξ ὅτου γὰρ ἐνθάδ' ὑπ' ἀνδρῶν, οἷς ἡδὺ καὶ λέγειν,
ὁ σώφρων τε χὡ καταπύγων ἄριστ' ἠκουσάτην,
κἀγὼ, παρθένος γὰρ ἔτ' ἦν, κοὐκ ἐξῆν πω μοι τεκεῖν,
ἐξέθηκα, παῖς δ' ἑτέρα τις λαβοῦσ' ἀνείλετο,
ὑμεῖς δ' ἐξεθρέψατε γενναίως, κἀπαιδεύσατε,
ἐκ τούτου μοι πιστὰ παρ' ὑμῖν γνώμης ἔσθ' ὅρκια.
νῦν οὖν, Ἠλέκτραν κατ' ἐκείνην, ἥδ' ἡ κωμῳδία
ζητοῦσ' ἦλθ', ἤν που 'πιτύχῃ θεαταῖς οὕτω σοφοῖς.
γνώσεται γὰρ, ἤν περ ἴδῃ, τἀδελφοῦ τὸν βόστρυχον.
ὡς δὲ σώφρων ἐστὶ φύσει, σκέψασθ'· ἥ τις πρῶτα μὲν
οὐδὲν ἦλθε ῥαψαμένη σκύτινον καθειμένον,
ἐρυθρὸν ἐξ ἄκρου, παχὺ, τοῖς παιδίοις ἵν' ἦν γέλως.

518. Huic primæ Parabasis parti præmissus est titulus in recentioribus editt. Τροχαϊκοὶ καταληκτικοί, qui latine etiam præmissus est versioni Bergleri, licet ea metro non scripta sit, *Trochaici catalectici*. Scias tamen, amice lector, in xlv. versibus, quibus constat pars illa, non unicum esse trochaicum catalecticum. Tetrametri sunt choriambici polyschematisti Eupolidei, quo de metri genere videndus Hephæstio p. 61. ubi in exemplum adfert versum 529.

ὁ σωφρων τε | χὡ καταπυ | γων αριστ' η
| κουσατην.

Pes secundus semper est choriambus: vel, quod eodem redit, si per μονοποδίαν scansionem facias, in tertia sede semper est dactylus.—πρὸς ὑμᾶς. Sic membr. et meus, bene. Vulgo πρός γ' ὑμᾶς. Pes est antispastus.

520. οὕτω νικήσαιμί γ' ἐγώ. Sic ad metri normam legendum. Mendose vulgo οὕτω νικήσαιμ' ἔγωγε.

527. ὑμᾶς. Sic membr. In aliis, ut vulgo, ὑμῶν.

529. ὁ σώφρων τε χὡ—Sic iv. codd. et Hephæstio supra laudatus. Vulgo χὡ σώφρων τε χὡ —Comœdiam innuit, quæ inscripta erat Δαιταλῆς.

531. παῖς δ' ἑτέρα. Schol. Ms. δηλονότι ὁ Φιλωνίδης καὶ ὁ Καλλίστρατος, οἱ ὕστερον γενόμενοι ὑποκριταὶ τοῦ Ἀριστοφάνους.

535. ἦλθ', ἤν που 'πιτύχῃ. Sic recte B. ut metrum flagitat. Perperam vulgo ἦλθεν.

539. ἵν' ἦν γέλως. Codd. etiam, ut impressi, ἵν' ᾖ, mendose, quum præcedat verbum temporis præteriti ἦλθε. Schol. Ms. τοῦτο φησὶ διὰ τὸν Ἕρμιππον, καὶ τὸν Σιμέρμωνα τὸν τούτου ὑποκριτήν.

οὐδ' ἔσκωψε τοὺς φαλακρούς, οὐδὲ κόρδαχ' εἵλκυσεν·
οὐδὲ πρεσβύτης ὁ λέγων τἄπη, τῇ βακτηρίᾳ
τύπτει τὸν παρόντ', ἀφανίζων πονηρὰ σκώμματα.
οὐδ' εἰσῆξε δᾷδας ἔχουσ'· οὐδ' Ἰοὺ, Ἰοὺ, βοᾷ·
ἀλλ' αὐτῇ καὶ τοῖς ἔπεσιν πιστεύουσ' ἐλήλυθε.
κἀγὼ μὲν τοιοῦτος ἀνὴρ ὢν ποιητὴς, οὐ κομῶ,
οὐδ' ὑμᾶς ζητῶ 'ξαπατᾶν, δὶς καὶ τρὶς ταὔτ' εἰσάγων·
ἀλλ' ἀεὶ καινὰς ἰδέας εἰσφέρων σοφίζομαι,
οὐδὲν ἀλλήλαισιν ὁμοίας, καὶ πάσας δεξιάς.
ὃς μέγιστον ὄντα Κλέων' ἔπαισ' ἐς τὴν γαστέρα,
κοὐκέτ' ἐσαῦθίς γ' ἐπεπήδησά γ' αὐτῷ κειμένῳ.
οὗτοι δ', ὡς ἅπαξ παρέδωκεν λαβὴν Ὑπέρβολος,
τοῦτον δείλαιον κολετρῶσ' ἀεὶ καὶ τὴν μητέρα.
Εὔπολις μὲν τὸν Μαρικᾶν πρώτιστον παρείλκυσεν
ἐκστρέψας τοὺς ἡμετέρους Ἱππέας κακὸς κακῶς·
προσθεὶς αὐτῷ γραῦν μεθύσην, τοῦ κόρδακος οὕνεχ', ἣν
Φρύνιχος πάλαι πεποίηχ', ἣν τὸ κῆτος ἤσθιεν.

Quod autem Hermippo exprobrat, ipse admisit in Lysistrata et in Thesmophoriazusis.

540. Schol. Ms. τοῦτο διὰ τὸν Εὔπολιν. De comica saltatione, quæ κόρδαξ vocabatur, vide Meursium in Orchestra. Casaubonus ad Theophrasti Char. p. 177. putat ad restim solitum cordacem saltari, quia Comicus hic dicit κόρδακα ἑλκύειν: Julianus et alii ἕλκειν κόρδακα. Sed et paulo infra Εὔπολις τὸν Μαρικᾶν παρείλκυσεν. Schol. Ms. κόρδακα, τὸ λεγόμενον ἰδιωτικῶς καρυδᾶν λέγει. τὸ δὲ εἵλκυσεν, ἀντὶ τοῦ ἐσώτερον εἰσήγαγε νοεῖ. et ad παρείλκυσεν, v. 553. glossa εἰς τὸ θέατρον εἰσήγαγεν. Barbaram vocem καρυδᾶν non reperio in Car. Du Fresne glossario.

κόρδαχ'. Gl. τὸν λεγόμενον ἰδιωτικῶς καριδὰν λέγει. τὸ δὲ εἵλκυσεν ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ θεάτρῳ εἰσήγαγε νόει. Eandem hanc glossam ex alio codice jam cum scripturæ mendis protuleram. Perperam illa verbum ἑλκύειν interpretatur, quod saltationis proprium est, Vide Pac. 328.

545. οὐ κομῶ. Gl. οὐκ ἐπαίρομαι. Seq. v. ταὔτ' valet τὰ αὐτά. Perperam vulgo ταῦτ'—

547. ἀλλ' ἀεὶ—Necesse non erat ob metrum legere αἰεί—εἰσφέρων σοφίζομαι. Sic veteres editt. et tres codd. In B. a prima manu εἰσφέρειν, sed emendatum εἰσφέρων. Male in Kusteriana et exinde in novissima Batava εἰσφέρω, σοφίζομαι.

550. Mendosa est hujus versus scriptura in codd. omnibus. Tres habent κοὐκ ἐσαῦτις, vel ἐσαῦθις, vel κοὐκέτ' αὖθις ἐμπεπήδηκ' αὐτῷ κειμένῳ. B. κοὐκ ἐσαῦθις ἐπεπήδησ'—

Cod. κοὐκ ἐσαῦτις ἐπεπήδησ'—

552. ἀεὶ—Sic A. C. recte, ut supra v. 547. κολετρῶσ'. Gl. ὑβρίζουσι. In C. ὃ φασὶν ἰδιωτικῶς κλοτζοκοποῦσι. Accuratior forte est ea scriptura, quam ea quæ reperta fuit Car. Du Fresne in cod. cujus meminit, Glossarii inf. Gr. col. 670. In meo τζαλαπατοῦσι.

κολετρῶσ'. Gl. ὃ φασιν ἰδιωτικῶς κλοτζοκοποῦσιν.

553. τὸν Μαρικᾶν. Titulus est Fabulæ, quam Eupolis in Hyperbolum fecit, ut in Cleonem Comicus noster Equites. Id autem nominis per se quid significet, tradit Hesychius in hac glossa: μαρικᾶν, κίναιδον· οἱ δὲ, ὑποκόρισμα παιδίου ἄῤῥενος βαρβαρικόν.

555. οὕνεχ' ἣν Φρύνιχος—Vulgo οὕνεκα in fine prioris versus, et alterius initio ἣν Φρύνιχος πάλαι πεποίηχ', quo pacto soluti prorsus erant numeri, quos restituit Bentleius.

εἶθ' αὖθις Ἕρμιππος ἐποίησεν εἰς Ὑπέρβολον·
ἄλλοι τ' ἤδη πάντες ἐρείδουσιν εἰς Ὑπέρβολον,
τὰς εἰκοὺς τῶν ἐγχέλεων τὰς ἐμὰς μιμούμενοι.
ὅστις οὖν τούτοισι γελᾷ, τοῖς ἐμοῖς μὴ χαιρέτω·
ἢν δ' ἐμοὶ καὶ τοῖσιν ἐμοῖς εὐφραίνησθ' εὑρήμασιν,
ἐς τὰς ὥρας τὰς ἑτέρας εὖ φρονεῖν δοκήσετε.

Ημ. Ὑψιμέδοντα μὲν θεῶν
Ζῆνα τύραννον ἐς χορὸν
πρῶτα μέγαν κικλήσκω·
τόν τε μεγασθενῆ τριαίνης ταμίαν,
γῆς τε καὶ ἁλμυρᾶς
θαλάσσης ἄγριον μοχλευτήν·
καὶ μεγαλώνυμον ἡμέτερον πατέρ',
Αἰθέρα σεμνότατον, βιοθρέμμονα πάντων·
τόν θ' ἱππονώμαν, ὃς ὑπερ-
λάμπροις ἀκτῖσιν κατέχει
γῆς πέδον, μέγας ἐν θεοῖς,
ἐν θνητοῖσί τε, δαίμων.

Χο. Ὦ σοφώτατοι θεαταὶ, δεῦρο τὸν νοῦν προσέχετε.
ἠδικημέναι γὰρ ὑμῖν, μεμφόμεσθ' ἐναντίον.
πλεῖστα γὰρ θεῶν ἁπάντων ὠφελούσαις τὴν πόλιν,
δαιμόνων ἡμῖν μόναις οὐ θύετ' οὐδὲ σπένδετε,
αἵ τινες τηροῦμεν ὑμᾶς. ἢν γὰρ ᾖ τις ἔξοδος
μηδενὶ ξὺν νῷ, τότ' ἢ βροντῶμεν, ἢ ψεκάζομεν.
εἶτα τὸν θεοῖσιν ἐχθρὸν βυρσοδέψην Παφλαγόνα

557. Vulgo legitur metro prorsus corrupto:

εἶθ' Ἕρμιππος αὖθις πεποίηκεν εἰς Ὑπέρβολον.

Bentleius metro consulebat pro αὖθις legens αὖθι, sententia reclamante. Diversa sunt αὖθις et αὖθι: illud πάλιν significat, quod hic sensus requirit: hoc αὐτόθι, et est poëticum. Vitium est in πεποίηκεν. Legendum

εἶθ' αὖθις Ἕρμιππος ἐποίησεν εἰς Ὑπέρβολον.

559. Auctor Etymol. M. p. 312. extrema. τὸ δὲ παρὰ Ἀριστοφάνει, τὰς εἰκοὺς τῶν ἐγχέλεων, ἀπὸ τοῦ ἔγχελις ἐγχέλεως ἐστὶν, ὡς ὄφις ὄφεως. Innuit autem similitudinem illam de anguillis, quæ est in Equit. v. 864.

ὅπερ γὰρ οἱ τὰς ἐγχέλεις θηρώμενοι πέπονθας.
ὅταν μὲν ἡ λίμνη καταστῇ, λαμβάνουσιν οὐδέν·
ἐὰν δ' ἄνω τε καὶ κάτω τὸν βόρβορον κυκῶσιν,
αἱροῦσι. καὶ σὺ λαμβάνεις, ἢν τὴν πόλιν ταράττῃς.

566. τριαίνης ταμίαν. Schol. Ms. ἄγουν φύλακα. τὸν Ποσειδῶνα φησὶν, ὃς τούς τε σεισμοὺς, καὶ τὰς ἐν θαλάσσῃ τρικυμίας ποιεῖ· τὰς μὲν, ὡς κύριος ὢν τῶν ἀνέμων· σείει δὲ τὴν γῆν διὰ τῶν αὐτῶν τούτων ἀνέμων, εἰσιόντων εἰς τοὺς ἀδήλους πόρους αὐτῆς.

571. ἱππονώμαν, gl. τὸν ἵππους κινοῦντα ἥλιον.

576. ὑμῖν. Sic iv. codd. Perperam vulgo ὔμμιν.

580. βροντῶμεν, ἢ ψεκάζομεν. Gl. δῆλον ἐντεῦθεν ποιοῦσαι ὡς οὐκ ἀποδεχόμεθα ταύτην, ὡς ἀλυσιτελῆ τῆς πόλεως.

ἡνίχ' ᾑρεῖσθε στρατηγὸν, τὰς ὀφρῦς ξυνήγομεν,
κἀποιοῦμεν δεινά· βροντὴ δ' ἐῤῥάγη δι' ἀστραπῆς·
ἡ σελήνη δ' ἐκλέλοιπε τὰς ὁδούς· ὁ δ' ἥλιος,
τὴν θρυαλλίδ' εἰς ἑαυτὸν εὐθέως ξυνελκύσας,
οὐ φανεῖν ἔφασκεν ὑμῖν, εἰ στρατηγήσει Κλέων.
ἀλλ' ὅμως εἵλεσθε τοῦτον. φασὶ γὰρ δυσβουλίαν
τῇδε τῇ πόλει προσεῖναι· ταῦτα μέντοι τοὺς θεοὺς,
ἅττ' ἂν ὑμεῖς ἐξαμάρτητ', ἐπὶ τὸ βέλτιον τρέπειν.
ὡς δὲ καὶ τοῦτο ξυνοίσει, ῥᾳδίως διδάξομεν.
ἢν Κλέωνα τὸν λάρον δώρων ἑλόντες καὶ κλοπῆς,
εἶτα φιμώσητε τούτου τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα,
αὖθις ἐς τἀρχαῖον ὑμῖν, εἴ τι κἀξημάρτετε,
ἐπὶ τὸ βέλτιον τὸ πρᾶγμα τῇ πόλει ξυνοίσεται.

Ημ. Ἀμφί μοι αὖτε, Φοῖβ' ἄναξ
Δήλιε, Κυνθίαν ἔχων
ὑψικέρατα πέτραν·
ἥ τ' Ἐφέσου μάκαιρα πάγχρυσον ἔχεις
οἶκον, ἐν ᾧ κόραι
σε Λυδῶν μεγάλως σέβουσιν·
ἥ τ' ἐπιχώριος ἡμετέρα θεὸς,
αἰγίδος ἡνίοχος, πολιοῦχος Ἀθάνα·
Παρνασίαν θ' ὃς κατέχων
πέτραν, σὺν πεύκαις σελαγεῖ,
Βάκχαις Δελφίσιν ἐμπρέπων,
κωμαστὴς Διόνυσος.

Χο. Ἡνίχ' ἡμεῖς δεῦρ' ἀφορμᾶσθαι παρεσκευάσμεθα,
ἡ Σελήνη ξυντυχοῦσ' ἡμῖν, ἐπέστειλεν φράσαι,

584. ἡ σελήνη δ' ἐκλέλοιπε τὰς ὁδούς. Sic optime membr. Vulgo, claudicante versu, ἐξέλιπε.

587. φασὶ γὰρ δυσβουλίαν. Confer Conc. 474.

589. ἐπὶ τὸ βέλτιον. Male cod. ἐπὶ τὸ βέλτιστον. Proclivis librariorum lapsus in commutandis superlativis et comparativis.

590. τοῦτο ξυνοίσει. Gl. λυσιτελήσει, ὠφελήσει. At aliter accipio. Mox ξυνοίσεται. Gl. συνδραμεῖται. Thesm. 139. τί λήκυθος καὶ στρόφιον; ὡς οὐ ξύμφορον. Quam non conveniunt!

593. εἴ τι κἀξημάρτετε. Sic optime membr. ad metri legem. Pessime vulgo κἀξημάρτηται.

597. ὑψικέρατα. A. B. ὑψικεράταν.

604. σελαγεῖ. Sic etiam codd. Sed legendum σελαγεῖς.

Optimum est σελαγεῖ, nec mutandum. Id enim ipsum est, quod volebam, quodque a Scholiasta deceptus, imprudens haud noscitavi; scilicet secunda pers. formæ passivæ, non vero tertia activæ, quæ si apud alios quosdam occurrit, Comico nostro non fuit usitata. Supra v. 286. ἀκάματον αἰθέρος ὄμμα σελαγεῖται. Ach. 924. αἱ νῆες σελαγοῖντ' ἂν ἰχθύς.

608. ξυντυχοῦσ'. Schol. Ms. Οὐκ ἔστιν ἐνταῦθα τὸ συντυχοῦσα ἀντὶ τοῦ συναντήσασα, ὥς τινες οἴονται, συντάσσοντες πρὸς τοῦτο τὸ ἡμῖν. ἀλλὰ τὸ συντυχοῦσα λέγει ἀντὶ τοῦ κατὰ τύχην φανεῖσα καὶ εὑρεθεῖσα, συντάσσων τὸ ἡμῖν πρὸς τὸ ἐπέστειλεν. ἐντυγχάνει γὰρ τῷδε ὁ δεῖνα, λέγει· συντυγχάνει δὲ, ἀντὶ τοῦ κατὰ τύχην συμβαίνει· καὶ Θουκυδίδης· οὕτω που ξυντυχὸν, ἤτοι συμβάν. οἱ δὲ ἄλλως λέγοντες ἁμαρτάνουσιν. At vero fallitur ipse Græculus. Differentiam quam statuit non confirmat scriptorum usus.

πρῶτα μὲν χαίρειν Ἀθηναίοισι, καὶ τοῖς ξυμμάχοις·
εἶτα θυμαίνειν ἔφασκε· δεινὰ γὰρ πεπονθέναι,
ὠφελοῦσ' ὑμᾶς ἅπαντας, οὐ λόγοις, ἀλλ' ἐμφανῶς.
πρῶτα μὲν τοῦ μηνὸς εἰς δᾷδ' οὐκ ἔλαττον, ἢ δραχμὴν,
ὥστε καὶ λέγειν ἅπαντας, ἐξιόντας ἑσπέρας·
Μὴ πρίω, παῖ, δᾷδ', ἐπειδὴ φῶς Σεληναίης καλόν.
ἄλλα τ' εὖ δρᾶν φησίν· ὑμᾶς δ' οὐκ ἄγειν τὰς ἡμέρας
οὐδὲν ὀρθῶς, ἀλλ' ἄνω τε καὶ κάτω κυδοιδοπᾶν.
ὥστ' ἀπειλεῖν φησὶν αὐτῇ τοὺς θεοὺς ἑκάστοτε,
ἡνίκ' ἂν ψευσθῶσι δείπνου, κἀπίωσιν οἴκαδε,
τῆς ἑορτῆς μὴ τυχόντες, κατὰ λόγον τῶν ἡμερῶν.
κᾆθ', ὅταν θύειν δέῃ, στρεβλοῦτε καὶ δικάζετε.
πολλάκις δ' ἡμῶν ἀγόντων τῶν θεῶν ἀπαστίαν,
ἡνίκ' ἂν πενθῶμεν ἢ τὸν Μέμνον', ἢ Σαρπηδόνα,
σπένδεθ' ὑμεῖς, καὶ γελᾶτ'. ἀνθ' ὧν λαχὼν Ὑπέρβολος
τῆτες ἱερομνημονεῖν, κᾆπειθ' ὑφ' ἡμῶν τῶν θεῶν
τὸν στέφανον ἀφῃρέθη. μᾶλλον γὰρ οὕτως εἴσεται
κατὰ Σελήνην ὡς ἄγειν χρὴ τοῦ βίου τὰς ἡμέρας.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

Σω. ΜΑ τὴν ἀναπνοὴν, μὰ τὸ Χάος, μὰ τὸν Ἀέρα,
οὐκ εἶδον οὕτως ἄνδρ' ἄγροικον οὐδένα,
οὐδ' ἄπορον, οὐδὲ σκαιὸν, οὐδ' ἐπιλήσμονα·

615. ἄλλα τ' εὖ δρᾶν φησίν· ὑμᾶς δ' οὐκ ἄγειν τὰς ἡμέρας. Sic legendum et distinguendum, quod monuit Bentleius. Perperam vulgo: ἀλλὰ τ' εὖ δρᾶν φησὶν ὑμᾶς, κοὐκ ἄγειν—

616. κυδοιδοπᾶν. Schol. Ms. ταράσσειν, ἀνατρέπειν. καὶ γὰρ ἐν τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ τεταγμένον ἦν τὸν Δία τιμᾶν, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ τὸν Ποσειδῶνα, καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς καθεξῆς. οὗτοι δὲ, ὅτε ἔδει τῷ Διὶ θύειν, τῷ Ποσειδῶνι ἔθυον· ὅτε δὲ τῷ Ποσειδῶνι, ἑτέρῳ θεῷ ἔθυον. καὶ διὰ τοῦτο λέγει τὸ κυδοιδοπᾶν.

621. ἀπαστίαν. Gl. νηστείαν, ἀσιτίαν.

624. Harpocratio: Ἱερομνήμονες. οἱ πεμπόμενοι εἰς τὸ τῶν Ἀμφικτυόνων συνέδριον ἐξ ἑκάστης πόλεως τῶν τοῦ συνεδρίου μετεχουσῶν. Isti proprie Πυλαγόραι nuncupabantur. Qui vero comes iis adjungebatur. Scriba, is ἱερομνήμων audiebat. Suidas ἱερομνήμονες, οἱ εἰς Πυλαίαν ἐκπεμπόμενοι γραμματεῖς. Vide Fragm. Thesm. ii. xiii.

627. Glossa: ἀναπνοὴν λέγει, τὴν τοῦ ἀέρος ἀνάπνευσιν, ἣν ἀναπνέουσιν ἄνθρωποι. Χάος δὲ, τὸν τόπον ἐν ᾧ ὁ ἀήρ.

629. Glossa: ἄπορον, ἀφυῆ. σκαιὸν,

ὅστις σκαλαθυρμάτι' ἄττα μικρὰ μανθάνων,
ταῦτ' ἐπιλέλησται, πρὶν μαθεῖν. ὅμως γε μὴν
αὐτὸν καλῶ θύραζε δευρὶ πρὸς τὸ φῶς.
ποῦ Στρεψιάδης; ἔξει, τὸν ἀσκάντην λαβών.
Στ. ἀλλ' οὐκ ἐῶσί μ' ἐξενεγκεῖν οἱ κόρεις.
Σω. ἀνύσας τι κατάθου, καὶ πρόσεχε τὸν νοῦν.
Στ. ἰδού.
Σω. ἄγε δή, τί βούλει πρῶτα νυνὶ μανθάνειν,
ὧν οὐκ ἐδιδάχθης πώποτ' οὐδέν; εἰπέ μοι.
πότερα περὶ μέτρων, ἢ περὶ ἐπῶν, ἢ ῥυθμῶν;
Στ. περὶ τῶν μέτρων ἔγωγ'· ἔναγχος γάρ ποτε
ὑπ' ἀλφιταμοιβοῦ παρεκόπην διχοινίκῳ.
Σω. οὐ τοῦτ' ἐρωτῶ σ'· ἀλλ' ὅ τι κάλλιστον μέτρον
ἡγεῖ· πότερα τὸ τρίμετρον, ἢ τὸ τετράμετρον;
Στ. ἐγὼ μὲν οὐδὲν πρότερον ἡμιεκτέου.
Σω. οὐδὲν λέγεις, ὤνθρωπε.
Στ. περίδου νῦν ἐμοί,

ἀπαίδευτον, φαυλότατον. σκαλαθυρμάτια, μικρὰ καὶ εὐτελῆ παίγνια. Thema est σκάλλω, unde σκαλαθύρω, *fodico*, quod in obscenis est: vide Conc. 611. Qui prunas fodiunt, scintillas pulveremque excitant; unde σκαλαθυρμάτια, pro re quavis tenuissima.

633. τὸν ἀσκάντην. Gl. τὸν σκάμπον, τὸν σκίμποδα.

634. οἱ κόρεις. Gl. ὑφ' ὧν πιέζομαι ἐπὶ τούτου καθήμενος.

638. ἢ περὶ ἐπῶν, ἢ ῥυθμῶν. Sic, ut impressi, tres codd. In membr. minus concinne, ἢ περὶ ῥυθμῶν, ἢ ἐπῶν.

639. Scholion margini codicis mei adscriptum: ἀκούσας περὶ μέτρων ὁ Στρεψιάδης, τὸ δημοτικὸν μέτρον, ᾧ μετροῦσι τὰ σπέρματα, σκαιῶς ὑπείληφεν, διὸ Περὶ μέτρων, φησίν, ἔγωγε. καὶ ἐκ τούτου διαβάλλει τὸν Σωκράτην, ὅτι τὰ μὴ οἰκεῖα τῇ τέχνῃ ἐπαγγέλλεται διδάσκειν. οὔτε γὰρ ποιητὴς ἦν, οὔτε μουσικός.

641. Cod. κάλλιστον μέτρων, male.

642. πότερα vulgo πότερον. Illud reponi debuit, tum ob euphoniam, tum quia magis Atticum est, quod jam observatum fuit ad Conc. 754. Sic supra vulgati etiam libri habent, πότερα περὶ μέτρων ἢ περὶ ἐπῶν, ἢ ῥυθμῶν; ubi ob terminationis ον frequentiam ingratum esset πότερον.

πότερα et πότερον sæpe commutarunt librarii, in hoc propensiores, cujus rei exemplum vide ad Av. 1244. Sic πρότερον pro πρότερα scriptum in cod. quem nunc verso, in v. 658.

643. ἡμιεκτέου, quod ex rustici sententia idem est quod τετράμετρον. Quum Socrates de trimetro et tetrametro loquitur, metrorum seu carminum genera intelligit: sed alter ista pro mensurarum nominibus accipit. Ad hujus loci intelligentiam sciendum est Atticorum *medimnum* in 48. *chœnices* dividi solitum fuisse. ἑκτεὺς, *sextarius*, sexta pars medimni, seu *modius*, est chœnicum 8. Proinde ἡμιεκτέον, *semisextarius* est quatuor chœnicum, seu mensurarum. Nam chœnix κατ' ἐξοχὴν *mensura* vocatur, quia tantum frumenti continet, quantum homini satis sit ad diurnum victum.

644. Auctor Etymol. M. περιδώμεθα. καὶ Ἀριστοφάνης· περίδου νῦν ἐμοί. καί, Ἐμίθεν περιδώσομαι, ἀντὶ τοῦ, κατ' ἐμαυτὴν συνθηκοποιήσομαι. εἴρηται ἀπὸ τοῦ δῶ, τὸ δεσμεύω. Homerum respicit duobus locis. Ἰλ. ψ'. 485.

εἰ δ' ἄγε νῦν τρίποδος περιδώμεθον, ἠὲ λέβητος.

Odyss. ψ'. 78.

αὐτὰρ ἐγὼν ἐμέθεν περιδώσομαι αὐτῆς.

Ad priorem locum hæc adnotat Eustathius p. 1312. l. 20. περιδώμεθον δέ, ἀντὶ τοῦ συνθώμεθα, συμφωνήσωμεν, καί, ὡς

εἰ μὴ τετράμετρόν ἐστιν ἡμιεκτέον.
Σω. ἐς κόρακας· ὡς ἄγροικος εἶ καὶ δυσμαθής.
ταχύ γ' ἂν δύναιο μανθάνειν περὶ ῥυθμῶν.
Στ. τί δέ μ' ὠφελήσουσ' οἱ ῥυθμοὶ πρὸς τἄλφιτα;
Σω. πρῶτον μὲν εἶναι κομψὸν ἐν ξυνουσίᾳ·
εἶτ' ἐπαΐειν ὁποῖός ἐστι τῶν ῥυθμῶν
κατ' ἐνόπλιον, χὠποῖος αὖ κατὰ δάκτυλον.
Στ. κατὰ δάκτυλον; νὴ τὸν Δί', ἀλλ' οἶδ'.
Σω. εἰπὲ δή.
Στ. τίς ἄλλος ἀντὶ τουτουὶ τοῦ δακτύλου;
πρὸ τοῦ μέν, ἔτ' ἐμοῦ παιδὸς ὄντος, οὑτοσί.
Σω. ἀγρεῖος εἶ καὶ σκαιός.
Στ. οὐ γάρ, ὦ 'ζυρέ,
τούτων ἐπιθυμῶ μανθάνειν οὐδέν.
Σω. τί δαί;
Στ. ἐκεῖν', ἐκεῖνο, τὸν ἀδικώτατον λόγον.
Σω. ἀλλ' ἕτερα δεῖ σε πρότερα τούτου μανθάνειν·
τῶν τετραπόδων ἅττ' ἐστὶν ὀρθῶς ἄρρενα.
Στ. ἀλλ' οἶδ' ἔγωγε τἄρρεν', εἰ μὴ μαίνομαι.
κριός, τράγος, ταῦρος, κύων, ἀλεκτρυών.

οἱ πολλοί φασι, θῶμεν τοίχημα. ἢ σαφέστερον καὶ κοινότερον εἰπεῖν, δώμεθα, ὅ ἐστι δεσμηθῶμεν συνθήκαις, ὧν ὁ διαιτητὴς καὶ κριτής, ἢ μάρτυς, ἴστωρ ἐλέγετο, παρὰ τὸ εἰδέναι. ὁποῖός τις κεῖται καὶ ἐν τῷ· (Ἰλ. σ'. 501.) ἄμφω δ' ἱέσθην ἐπὶ ἴστορι πεῖραρ ἑλέσθαι. Sed nugantur isti Grammatici, et cum eis insane bene Berglerus, περίδου derivans a δέω *ligo*. Est a περιδίδομαι, unde in Equit. 791. ἐθέλω περὶ τῆς κεφαλῆς περιδόσθαι. In codd. περιδοῦ scriptum est, minus bene. περίδου scribendum, ut ἀπόδου, Ran. 1235.

647. μανθάνειν περὶ ῥυθμῶν. Vulgo μανθάνειν σὺ περὶ ῥυθμῶν. A mala manu est istud σύ, quod versui sustentando insertum fuit. Hoc fulcro non eget. Vide not. ad Pl. 1065. et Markland ad Euripidis Suppl. 94.

649. Glossæ: κομψόν, πιθανὸν καὶ ἡδύν. ἐπαΐειν, αἰσθάνεσθαι. κατ' ἐνόπλιον —κατὰ δάκτυλον, εἴδη ῥυθμῶν ἀμφότερα. Duo sunt veteris Musicæ rhythmi.

653. τουτουὶ τοῦ δακτύλου. Gl. τὴν πόσθην αὐτοῦ ἔδειξε. *Quis alius nisi penis hicce? antehac vero, quum puer essem, digitus hic præsto mihi erat.* Magna est in his nequitia, quam satis explicasse mihi videor. Quid sibi hæc vellent, non adsecuti fuerant interpretes. Licet manifesta sit oppositio inter binos, quos rusticus ostendit dactylos, unum quid longeque diversum ex his fecit Etruscus interpres Jo. Bapt. Terucci, cujus in Græcis nec vola nec vestigium est:

E un frutto di cert' albero,
che mel davano ancor quand'era piccolo.

Caute Fabri filia, quæ puellari ætate fabulam Gallice vertit, scopulum hunc declinavit.

655. ἀγρεῖος. Sic membr. Vulgo mendose ἀχρεῖος. Suidas: ἀγρεῖος, ὁ ἀγροῖκος, ὁ ἀμαθής, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀγροῦ. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· ὡς ἀγρεῖος εἶ καὶ σκαιός. Vide Thesm. 160. In C. ἀγροῖκος, e glossemate. In B. ἀρχεῖος, e quo suspicari quis posset scriptum olim fuisse ἀρχαῖος.

ἀγρεῖος. Sic etiam distincte et emendate cod. superscripta glossa ἄγροικος, quæ in C. genuinæ vocis locum invaserat.

Σω. ὁρᾷς ἃ πάσχεις; τήν τε θήλειαν, καλεῖς
ἀλεκτρυόνα κατὰ ταυτὸ, καὶ τὸν ἄῤῥενα.
Στ. πῶς δή; φέρε.
Σω. πῶς; ἀλεκτρυὼν κἀλεκτρυών.
Στ. νὴ τὸν Ποσειδῶ. νῦν δὲ πῶς με χρὴ καλεῖν;
Σω. ἀλεκτρύαιναν· τὸν δ᾽ ἕτερον, ἀλέκτορα.
Στ. ἀλεκτρύαιναν; εὖγε, νὴ τὸν Ἀέρα·
ὥστ᾽ ἀντὶ τούτου τοῦ διδάγματος μόνου
διαλφιτώσω σου κύκλῳ τὴν κάρδοπον.
Σω. ἰδοὺ μάλ᾽ αὖθις τοῦθ᾽ ἕτερον· τὴν κάρδοπον
ἄῤῥενα καλεῖς, θήλειαν οὖσαν.
Στ. τῷ τρόπῳ
ἄῤῥενα καλῶ 'γὼ κάρδοπον;
Σω. μάλιστά γε·
ὥσπερ γε καὶ Κλεώνυμον.
Στ. πῶς δή; φράσον.
Σω. ταυτὸν δύναταί σοι κάρδοπος Κλεωνύμῳ.
Στ. ἀλλ᾽, ὦ 'γάθ᾽, οὐδ᾽ ἦν κάρδοπος Κλεωνύμῳ·
ἀλλ᾽ ἐν θυείᾳ στρογγύλῃ γ᾽ ἀνεμάττετο.
ἀτὰρ τολοιπὸν πῶς με χρὴ καλεῖν;
Σω. ὅπως;
τὴν καρδόπην, ὥσπερ καλεῖς τὴν Σωστράτην.
Στ. τὴν καρδόπην θήλειαν ὀρθότερον λέγεις.
ἐκεῖνο δ᾽ ἦν ἄν, καρδόπη, Κλεωνύμη.

662. ὁρᾷς ἃ πάσχεις; *viden' quid tibi eveniat, quid facias?* πάσχω est hic pro πράττω. Vide not. ad Ran. 302. ἀλεκτρύαινα feminino genere *gallinam* vocarunt veteres, ut et *gallinaceum* τὸν ἀλέκτορα. Vide Amphiarai fragm. iii. et Dædali iv. Ex aliis Comicis exempla plurima profert Athenæus p. 373. inter quæ hoc est Cratini in *Nemesi*:

Λήδα, σὸν ἔργον, δεῖ σ᾽ ὅπως εὐσχημόνως
ἀλεκτρυόνος μηδὲν διοίσεις τοὺς τρόπους,
ὅπως ἐπωάζουσ᾽ ἂν ἐκλέψῃς καλὸν
ἡμῖν τι καὶ θαυμαστὸν ἐκ τοῦδ᾽ ὄρνεον.

Tertius horum senarius misere vulgo depravatus fertur. In R. cod. sic scriptus est: ἐπὶ τῷδε πωάζουσα ὡς ἂν ἐκλέψῃς καλόν. Alii aliter emendarunt; mihi placet ratio, quam secutus sum. Sic Noster Lys. 1182.

νῦν οὖν ὅπως ἁγνεύσετε,
ὅπως ἂν αἱ γυναῖκες ὑμᾶς ἐν πόλει
ξενίσωμεν.

Theopompus etiam in *Pace*:

ἄχθομαι δ᾽ ἀπολωλεκὼς
ἀλεκτρυόνα τίκτουσαν ᾠὰ πάγκαλα.

672. A. C. ἄῤῥενα καλῶ 'γὼ τὴν κάρδοπον; Præstaret forte ἄῤῥενα καλῶ τὴν κάρδοπον; Duo alii in vulgata lectione consentiunt, ἄῤῥενα καλῶ 'γὼ κάρδοπον;

680. Cleonymum hic facete irridet Comicus. Nomina quæ generis feminini sint, Socrates rustico ostendit a masculinis terminatione etiam distingui debere: male cum τὴν κάρδοπον dixisse, dicendum fuisse τὴν καρδόπην. Doctrinam hanc valde probat rusticus, et ex ea colligit Cleonymum, qui timidus erat, clypeoque abjecto, fuga se e pugna proripuerat, non viri nomine Κλεώνυμος, sed feminæ Κλεωνύμη appellandum esse. Multus est in exagitando hoc Cleonymo, cui salse supra timiditatem exprobravit v. 353.

Σω. ἔτι δή γε περὶ τῶν ὀνομάτων μαθεῖν σε δεῖ,
ἅττ᾽ ἄῤῥεν᾽ ἐστὶν, ἅττα δ᾽ αὐτῶν θήλεα.
Στ. ἀλλ᾽ οἶδ᾽ ἔγωγ᾽, ἃ θήλε᾽ ἐστίν.
Σω. εἰπὲ δή.
Στ. Λύσιλλα, Φίλιννα, Κλειταγόρα, Δημητρία.
Σω. ἄῤῥενα δὲ ποῖα τῶν ὀνομάτων;
Στ. μυρία.
Φιλόξενος, Μελησίας, Ἀμυνίας.
Σω. ἀλλ᾽, ὦ πόνηρε, ταῦτά γ᾽ ἔστ᾽ οὐκ ἄῤῥενα.
Στ. οὐκ ἄῤῥεν᾽ ἐν ὑμῖν ἐστίν;
Σω. οὐδαμῶς γ᾽, ἐπεὶ
πῶς ἂν καλέσειας, ἐντυχὼν Ἀμυνίᾳ;
Στ. ὅπως ἄν; ὡδί. Δεῦρο, δεῦρ᾽, Ἀμυνία.
Σω. ὁρᾷς; γυναῖκα τὴν Ἀμυνίαν καλεῖς.
Στ. οὔκουν δικαίως, ὅστις οὐ στρατεύεται;
ἀτὰρ τί ταῦθ᾽ ἃ πάντες ἴσμεν, μανθάνω;
Σω. οὐδὲν, μὰ Δί᾽· ἀλλὰ κατακλινεὶς δευρὶ---
Στ. τί δρῶ;
Σω. ἐκφρόντισόν τι τῶν σεαυτοῦ πραγμάτων.
Στ. μὴ δῆθ᾽, ἱκετεύω σ᾽, ἐνθάδ᾽· ἀλλ᾽, εἴπερ γε χρὴ,
χαμαί μ᾽ ἔασον αὐτὰ ταῦτ᾽ ἐκφροντίσαι.
Σω. οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ᾽ ἄλλα.
Στ. κακοδαίμων ἐγὼ,
οἵαν δίκην τοῖς κόρεσι δώσω τήμερον.
Σω. Φρόντιζε δὴ καὶ διάθρει·
πάντας τρόπους σεαυτὸν

681. ἔτι δή γε περὶ τῶν—Sic recte meus, ut impressi. Mendosi sunt tres alii, in quibus ἔτ᾽ ἔτι περὶ τῶν—ἔτι γε περὶ τῶν—ἔτι δὴ περὶ τῶν—.

688. οὐκ ἄῤῥεν᾽ ἐν ὑμῖν ἐστίν; Sic tres codd. Vulgo omissa præpositio ἐν.

οὐκ ἄῤῥεν᾽ ἐν ὑμῖν ἐστίν; Sic etiam hic cod. Glossa, οὐκ ἄῤῥενα ταῦτα ὑμεῖς ἡγεῖσθε;

691. γυναῖκα τὴν Ἀμυνίαν καλεῖς. Sic iv. codd. et primariæ editt. Male feriatus typotheta in officina heredum Phil. Juntæ contra metri legem δὴ inferit, quod nec Cratander, nec Venetæ editt. nec Parisina Wecheli admisere. Id imperite revocavit Frobenius, cujus ex editione in ceteras deinceps transiit. Corruptos esse numeros ne sensit quidem Kusterus.

699. τήμερον. Sic iv. codd. quorum ob consensum id recepi. In impressis τήμερα e Scholiaste. Vide fragm. Holcadum v.

701. πάντας τρόπους σεαυτόν. Vulgo πάντα τρόπον τε σαυτόν. In membr. πάντα τρόπον σαυτόν. Melius in C. πάντα τρόπον σεαυτόν. Sed ob metrum scribendum πάντας τρόπους, ut Pl. 306. Sunt enim omnes isti versiculi iambici. Eos autem exhibui ut digesti sunt in membranis, nugatorem istum non curans, cujus exstant metrica scholia.

στρόβει πυκνώσας·
ταχὺς δ', ὅταν εἰς ἄπορον
πέσῃς, ἐπ' ἄλλο πήδα
νόημα φρενός· ὕπνος δ' ἀπέστω
γλυκύθυμος ὀμμάτων.
Στ. ἰατταταῖ, ἰατταταῖ.
Σω. τί πάσχεις; τί κάμνεις;
Στ. ἀπόλλυμαι δείλαιος· ἐκ τοῦ σκίμποδος
δάκνουσί μ' ἐξέρποντες οἱ Κορίνθιοι,
καὶ τὰς πλευρὰς δαρδάπτουσιν,
καὶ τὴν ψυχὴν ἐκπίνουσιν,
καὶ τοὺς ὄρχεις ἐξέλκουσιν,
καὶ τὸν πρωκτὸν διορύττουσιν,
καί μ' ἀπολοῦσιν.
Σω. μή νυν βαρέως ἄλγει λίαν.
Στ. καὶ πῶς, ὅτ' ἐμοῦ
φροῦδα τὰ χρήματα, φρούδη χροιά,
φρούδη ψυχή, φρούδη δ' ἐμβάς;
καὶ πρὸς τούτοις ἔτι τοῖσι κακοῖς,
φρουρᾶς ᾄδων
ὀλίγου φροῦδος γεγένημαι.
Σω. οὗτος, τί ποιεῖς; οὐχὶ φροντίζεις;
Στ. ἐγώ;
νὴ τὸν Ποσειδῶ.
Σω. καὶ τί δῆτ' ἐφρόντισας;
Στ. ὑπὸ τῶν κόρεων εἴ μου τι περιλειφθήσεται.
Σω. ἀπολεῖ κάκιστ'.
Στ. ἀλλ', ὦ 'γάθ', ἀπόλωλ' ἀρτίως.

702. πυκνώσας. Gl. συναγαγὼν πάντα τὸν νοῦν σου.

703. ταχὺς δ', ὅταν εἰς ἄπορον. Vulgo ὅταν γ' εἰς. Istud γε nullus agnoscit codex.

704. ἐπ' ἄλλο. Sic bene C. Vulgo ἐς ἄλλο.

710. οἱ Κορίνθιοι. Schol. MS. δέον οἱ κόρεις εἰπεῖν, Κορίνθιοι εἶπεν· ἐπειδὴ οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Κορίνθιοι κατ' ἐκεῖνο καιροῦ πόλεμον εἶχον, καὶ οἱ Κορίνθιοι τὰ τῆς Ἀττικῆς ἐδῄουν.

711. Hi versiculi sunt dimetri anapæstici, qui male habiti erant in impressis.

712. ψυχὴν, Gl. αἷμα.

719. φρούδη ψυχὴ, φρούδη δ' ἐμβάς. Sic legendum esse nemo non videre poterat. Sic primariæ editt. nec aliter scriptum est in iv. codd. Ant. Fracino, vel typothetæ in officina Ph. Juntæ debetur alia lectio ineptissima. φρούδη δ' ἡ ψυχὴ, quam nec Cratander, nec Veneti admiserunt. Ex editione Frobenii in ceteras transiit. Quis non miretur Kusteri industriam?

721. φρουρᾶς. Gl. ἕνεκα. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀγρυπνούντων.

Σω. οὐ μαλθακιστέ', ἀλλὰ περικαλυπτέα.
εὑρητέος γὰρ νοῦς ἀποστερητικὸς,
κἀπαιόλημ'.
Στ. οἴμοι· τίς ἂν δῆτ' ἐπιβάλοι
ἐξ ἀρνακίδων γνώμην ἀποστερητρίδα;
Σω. φέρε νῦν, ἀθρήσω πρῶτον, ὅ τι δρᾷ, τουτονί.
οὗτος, καθεύδεις;
Στ. μὰ τὸν Ἀπόλλω, 'γὼ μὲν οὔκ.
Σω. ἔχεις τι;
Στ. μὰ Δί', οὐ δῆτ' ἔγωγ'.
Σω. οὐδὲν πάνυ;
Στ. οὐδέν γε, πλὴν ἢ τὸ πέος ἐν τῇ δεξιᾷ.
Σω. οὐκ ἐγκαλυψάμενος ταχέως τι φροντιεῖς;
Στ. περὶ τοῦ; σὺ γάρ μοι τοῦτο φράσον, ὦ Σώκρατες.
Σω. αὐτὸς ὅ τι βούλει πρῶτος ἐξευρεῖν λέγε.
Στ. ἀκήκοας μυριάκις, ἁγὼ βούλομαι.
περὶ τῶν τόκων, ὅπως ἂν ἀποδῶ μηδενί.
Σω. ἴθι νυν, καλύπτου, καὶ σχάσας τὴν φροντίδα
λεπτὴν, κατὰ μικρὸν περιφρόνει τὰ πράγματα,
ὀρθῶς διαιρῶν καὶ σκοπῶν.
Στ. οἴμοι τάλας.
Σω. ἔχ' ἀτρέμα· κἂν ἀπορῇς τι τῶν νοημάτων,

728. εὑρητέος. Perperam in A. C. ἐξευρητέος. V. seq. κἀπαιόλημ'. Glossa ἀπάτη καὶ πανουργία.

εὑρητέος. Cod. ἐξευρητέος. Eadem in membr. est menda. Vide quam licenter et quam imperite circa præpositiones versati fuerint librarii.

730. ἀποστερητρίδα. Sic A. C. Vulgo ἀποστερητίδα. Priori formæ magis favere analogia videtur. Sic ab aliis verbalibus masculinis in της fiunt feminina in τρις· αὐλητὴς, αὐλητρίς· ὀρχηστὴς, ὀρχηστρίς· ἀποστερητὴς, ἀποστερητρίς. Acumen hujus loci, quod in paronomasia consistit, versio exprimere non potest. Schol. Ms. ἀρνακὶς, τὸ τοῦ ἀρνὸς κώδιον. παίζει δὲ ἐνταῦθα, γνώμην ἐξ ἀρνακίδων εἰπὼν ἀποστερητρίδα, ἤγουν γνώμην ἐξ ἀρνήσεως καὶ ἀποστερήσεως. ὤφειλε δὲ εἰπεῖν· τίς ἂν δῆτ' ἐπιβάλοι καὶ ἐπιθήσει σκέπασμα ἐξ ἀρνακίδων, ὡς ἂν γνώμην εὕροιμι ἀποστερητικήν; ὁ δὲ παίξας οὕτως ἐξήνεγκεν.

732. Cod. μὰ τὸν Ἀπόλλω γ', οὐ μὲν οὖν, perperam. Eadem versus clausula occurrit Av. 438. et alibi.

733. μὰ Δί', οὐ δῆτ' ἔγωγ'. Sic bene C. Vulgo claudicante versu, μὰ Δί' οὐδὲν ἔγωγ'. Suidas in ἔχεις τι locum hunc profert et explicat, ubi habet μὰ τὸν Δί', οὐδὲν ἔγωγ'. Quod codicis lectioni præferendum videtur, ob sequentem Socratis interrogationem, οὐδὲν πάνυ; quæ ad rustici verba οὐδὲν ἔγωγ', refertur. Multum inest leporis repetitioni istius οὐδέν. οὐδὲν ἔγωγ'.—οὐδὲν πάνυ;—οὐδέν. Integram Suidæ notam describere non gravabor. ἔχεις τι; ἐπὶ τῶν ἀγρευόντων ἤτοι ὄρνιν ἢ ἰχθῦν. λέγεται δὲ τὸ ἔχεις τι; ἀντὶ τοῦ, εἴληφάς τι; συνεβούλευε γὰρ αὐτῷ ὁ Σωκράτης ὥσπερ ἀναρτῆσαι τὴν διάνοιαν, ἐάσαντι τὴν φροντίδα, τῇ τῶν ἀγρευόντων χρησάμενος λέξει. τοῖς γὰρ ἁλιεῦσι καὶ τοῖς ὀρνιθοθήραις οὕτω φασίν· ἔχεις τί; ὁ δὲ γέρων φησί· Μὰ τὸν Δί', οὐδὲν ἔγωγε.—οὐδὲν πάνυ;—οὐδὲν, πλὴν τὸ πέος ἐν τῇ δεξιᾷ. τουτέστι τὸ αἰδοῖον. καὶ μιμεῖται τὸν δερμύλλοντα ἑαυτόν.

ἀφεὶς ἄπελθε· κἆτα τὴν γνώμην πάλιν
κίνησον αὖθις ἐς αὐτὸ, καὶ ζυγώθρισον.
Στ. ὦ Σωκρατίδιον φίλτατον—
Σω. τί, ὦ γέρον;
Στ. ἔχω τόκου γνώμην ἀποστερητικήν.
Σω. ἐπίδειξον αὐτήν.
Στ. εἰπὲ δή νῦν μοι τοδί·
γυναῖκα φαρμακίδ' εἰ πριάμενος Θετταλὴν,
καθέλοιμι νύκτωρ τὴν σελήνην, εἶτα δὴ
αὐτὴν καθείρξαιμ' ἐς λοφεῖον στρογγύλον,
ὥσπερ κάτοπτρον, κἆτα τηροίην ἔχων—
Σω. τί δῆτα τοῦτ' ἂν ὠφελήσειέν σ';
Στ. ὅ τι;
εἰ μηκέτ' ἀνατέλλοι σελήνη μηδαμοῦ,
οὐκ ἂν ἀποδοίην τοὺς τόκους.
Σω. τίη τί δή;
Στ. ὁτιὴ κατὰ μῆνα τἀργύριον δανείζεται.
Σω. εὖ γ'· ἀλλ' ἕτερον αὖ σοι προβαλῶ τι δεξιόν.
εἴ σοι γράφοιτο πεντετάλαντός τις δίκη,
ὅπως ἂν αὐτὴν ἀφανίσειας, εἴπ' ἐμοί.

745. κίνησον αὖθις ἐς αὐτό. In A. B. mendose εἰς αὐτό. Vulgo omissa est præpositio.—ζυγώθρισον. Glossa: σκόπησον, μελέτησον· μεταφορικῶς. Si forte olim in aliquo codice pro καὶ ζυγώθρισον lectum fuit κἀναζύγωσον, prava erat ista lectio, quam metri lex respuit.

748. εἰπὲ δὴ νῦν μοι τοδί. Sic optime B. In tribus aliis τό τι. Sed in nullo præfixa his voculis Socratis persona.

Cod. εἰπὲ δὴ νῦν μοι τοτί. Sic notato accentu, et absque ullo mutatæ personæ indicio.

751. λοφεῖον. Gl. ἀγγεῖον. Proprie est τοῦ κράνους ἡ θήκη, quo sensu occurrit Acharn. 1109. Pollux x. 126. κάτοπτρον, οὗ τὴν θήκην λοφεῖον καλοῦσι.

753. ὠφελήσειέν σ'; Sic scriptum oportuit ob metrum. Vulgo vacillat versus ob omissionem ν paragogici. Hac occasione monebo similem mendam, qualium in Comici editt. infinitus erat numerus, incogitantia mea relictam fuisse in Conc. 256. ubi legendum:

τί δ', ἢν ὑπακρούσωσίν σε;—προσκινήσομαι.

754. εἰ μηκέτ' ἀνατέλλοι. Sic tres Regii bene. Vulgo ἀντέλλοι. Vide not. ad Lys. 115.

ἀνατέλλοι. Sic etiam cod. V. seq. habet οὐκ ἂν γ' ἀποδοίην—ὅτι τιὴ δή.

755. οὐκ ἂν ἀποδοίην. Sic B. D. recte. Vulgo οὐκ ἂν γ' ἀποδοίην.

756. κατὰ μῆνα τἀργύριον δανείζεται. Sic legendum. Ineptissime vulgo κατὰ μῆνά γ' ἀργυρίον δανείζεται. In edit. Bern. Juntæ γ' ἀργύριον. Et hoc mendosum est, depravatum ex τἀργύριον pro τὸ ἀργύριον. Literas γ τ commutatas sæpius jam observavimus. In iv. codd. perspicue et distincte τἀργύριον scriptum est, et sic dudum emendaveram, antequam codicem ullum vidissem. Quæ in scholiis ad vocem ἀργύριον leguntur, longe sunt absurdissima.

757. Cod. ἀλλ' ἕτερον οὖν σοι—

758. πεντετάλαντος. Cod. hic et infra πεντατάλαντος, quæ scriptura haud deterior est. Eam agnoscit etiam cod. meus in v. 774.

Στ. ὅπως; ὅπως; οὐκ οἶδ'· ἀτὰρ ζητητέον.
Σω. μή νυν περὶ σαυτὸν ἶλλε τὴν γνώμην ἀεὶ,
ἀλλ' ἀποχάλα τὴν φροντίδ' ἐς τὸν ἀέρα,
λινόδετον ὥσπερ μηλολόνθην τοῦ ποδός.
Στ. εὕρηκ' ἀφάνισιν τῆς δίκης σοφωτάτην,
ὥστ' αὐτὸν ὁμολογεῖν σ' ἐμοί.
Σω. ποίαν τινά;
Στ. ἤδη παρὰ τοῖσι φαρμακοπώλαις τὴν λίθον
ταύτην ἑώρας, τὴν καλὴν, τὴν διαφανῆ,
ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσι;
Σω. τὴν ὕαλον λέγεις;
Στ. ἔγωγε.
Σω. φέρε, τί δῆτ' ἄν;
Στ. εἰ ταύτην λαβὼν,
ὁπότε γράφοιτο τὴν δίκην ὁ γραμματεὺς,
ἀπωτέρω στὰς ὧδε πρὸς τὸν ἥλιον,
τὰ γράμματ' ἐκτήξαιμι τῆς ἐμῆς δίκης;
Σω. σοφῶς γε, νὴ τὰς Χάριτας.
Στ. οἴμ', ὡς ἥδομαι,
ὅτι πεντετάλαντος διαγέγραπταί μοι δίκη.
Σω. ἄγε δὴ ταχέως τουτὶ ξυνάρπασον.
Στ. τὸ τί;
Σω. ὅπως ἀποστρέψαις ἂν ἀντιδικῶν δίκην,
μέλλων ὀφλήσειν, μὴ παρόντων μαρτύρων.
Στ. φαυλότατα καὶ ῥᾷστ'.
Σω. εἰπὲ δή.
Στ. καὶ δὴ λέγω.
εἰ πρόσθεν ἔτι μιᾶς ἐνεστώσης δίκης,

761. ἶλλε. Sic bene meus. Gl. στρέφε. In membr. ut vulgo εἶλλε, cum gl. ἀπόκλειε. In C. εἶλε. Pejus in B. εἶλε. Vide Ruhnkenium in aureo commentario ad Timæi Lexicon Platonicum v. γῆν ἰλλομένην.

ἶλλε. Male etiam hic cod. εἶλε, cum glossa, στρέφε.

763. μηλολόνθην. Gl. χρυσοκάνθαρον, ζῶον. Græce dicitur μηλόνθη et μηλολόνθη. Vide Eustathium p. 1329. l. 24.

767. ταύτην ἑώρας. Sic meus, ut impressi, recte. In tribus Regiis ταύτην ἑώρακας. Similem errorem observavi ad Pl. 713.

ταύτην ἑώρας. Perperam hic etiam cod. ἑώρακας.

774. διαγέγραπται. Gl. ἠφάνισται. Lys. 676. διαγράψαι τοὺς ἱππέας.

διαγέγραπται. Gl. ἀπήλειπται, ἠφάνισται.

776. ἀποστρέψαις. Gl. ἀποδιώξαις. ἀντιδικῶν, ἀντεγκαλῶν, ἀντιλέγων. Male in meo κατηγόρων. A codd. scriptura discedere veritus sum. Mallem tamen:

ὅπως ἂν ἀποστρέψειας ἀντιδικῶν δίκην.

πρὶν τὴν ἐμὴν καλεῖσθ', ἀπαγξαίμην τρέχων.
Σω. οὐδὲν λέγεις.
Στ. νὴ τοὺς θεοὺς ἔγωγ'· ἐπεὶ
οὐδεὶς κατ' ἐμοῦ τεθνεῶτος εἰσάξει δίκην.
Σω. ὑθλεῖς· ἄπερρ'. οὐκ ἂν διδαξαίμην σ' ἔτι.
Στ. ὁτιὴ τί; ναὶ, πρὸς τῶν θεῶν, ὦ Σώκρατες.
Σω. ἀλλ' εὐθὺς ἐπιλήθει σύγ', ἅττ' ἂν καὶ μάθῃς.
ἐπεὶ, τί δή γε πρῶτον ἐδιδάσκου; λέγε.
Στ. φέρ' ἴδω, τί μέντοι πρῶτον ἦν; τί πρῶτον ἦν;
τίς ἦν, ἐν ᾗ ματτόμεθα μέντοι τἄλφιτα;
οἴμοι, τίς ἦν;
Σω. οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθερεῖ,
ἐπιλησμότατον καὶ σκαιότατον γερόντιον;
Στ. οἴμοι· τί οὖν δῆθ' ὁ κακοδαίμων πείσομαι;
ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι, μὴ μαθὼν γλωττοστροφεῖν.
ἀλλ', ὦ Νεφέλαι, χρηστόν τι συμβουλεύσατε.
Χο. ἡμεῖς μὲν, ὦ πρεσβῦτα, συμβουλεύομεν,
εἴ σοί τις υἱός ἐστιν ἐκτεθραμμένος,
πέμπειν ἐκεῖνον ἀντὶ σαυτοῦ μανθάνειν.
Στ. ἀλλ' ἔστι μοι γ' υἱὸς καλός τε κἀγαθός·
ἀλλ' οὐκ ἐθέλει γὰρ μανθάνειν. τί δ' ἐγὼ πάθω;
Χο. σὺ δ' ἐπιτρέπεις;
Στ. εὐσωματεῖ γὰρ καὶ σφριγᾷ,
κἄστ' ἐκ γυναικῶν εὐπτέρων τῶν Κοισύρας.

783. ὑθλεῖς. Gl. ληρεῖς, φλυαρεῖς.—ἄπερρ'. Meus ἄπαιρ' cum glossa ἄπελθε. Vulgatum præstat. De verbo ἀπαίρω vide not. ad Lys. 539.

ἄπερρ'. Cod. ἄπελθ', manifestum glossema.

784. ὁτιὴ, ἀντὶ τοῦ διατί. Suidas.

786. τί δή γε πρῶτον ἐδιδάσκου; Sic meus, ut impressi. In membran. τί νῦν πρῶτον ἐδιδάσκου. In C. τί νῦν πρῶτον ἐδίδασκες, cum gl. nisi emendatio sit, ἐδιδάχθης. In B. τί νῦν πρῶτον ἐδιδάχθης. Ex his sincerum esse videtur νῦν. Legendum: ἐπεὶ τί νῦν γε πρῶτον ἐδιδάσκου;

Cod. hic etiam, ἐπεὶ τί νῦν πρῶτον— Jam vero mihi de genuina lectione constat: scripserat Comicus:

ἐπεὶ τί νῦν δὴ πρῶτον ἐδιδάσκου; λέγε.

Librariorum culpa in quatuor Regiis δὴ excidit. Valet autem νῦν δὴ, auctore Hesychio, idem quod ἄρτι, *dudum, modo.* Occurrit cum aliis locis in indice notatis, tum Lys. 327. Estque istuc id ipsum, quod sententia flagitat. Verti debuit: *Nam dic mihi, quid erat primum, quod modo docebaris?*

797. ἀλλ' ἔστι μοι γ'. Sic B. Vulgo ἀλλ' ἔστ' ἔμοιγ'—

798. τί δ' ἐγὼ πάθω; Sic C. recte. Vulgo τί ἐγὼ—In A. B. τί 'γὼ πάθω;

799. εὐσωματεῖ γὰρ—Refertur istud γὰρ ad suppressam sententiæ partem, quam supplet glossa: ναὶ, ἄκων ἐπιτρέπω.

800. εὐπτέρων. Gl. εὐγενῶν, ἐπηρμένων. —τῶν Κοισύρας. Gl. ἐκ ταύτης γὰρ ἡ τούτου γυνὴ κατάγεται. In meo: ἐκ ταύτης τῆς Κοισύρας ἡ τούτου γυνή· καὶ διὰ τοῦτο εὐγένιζεν ἑαυτόν. Vide not. ad v. 48.

ἀτὰρ μέτειμί γ' αὐτόν· ἢν δὲ μὴ θέλῃ,
οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἐξελῶ 'κ τῆς οἰκίας.
ἀλλ' ἐπανάμεινόν μ' ὀλίγον εἰσελθὼν χρόνον.
Χο. ἆρά γ' αἰσθάνει πλεῖστα
δι' ἡμᾶς ἀγάθ' αὐτίχ'
ἕξων μόνας θεῶν;
ὡς ἕτοιμος ὅδ' ἐστὶ
πάντα δρᾶν, ὅσ' ἂν κελεύῃς.
σὺ δ' ἀνδρὸς ἐκπεπληγμένου,
καὶ φανερῶς ἐπηρμένου,
γνοὺς, ἀπολάψεις ὅτι πλεῖστον δύνασαι,
ταχέως· φιλεῖ γάρ πως τὰ τοι-
αῦθ' ἑτέρως τρέπεσθαι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ, ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ, ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ.

Στ. ΟΥ τοι, μὰ τὴν Ὁμίχλην, ἔτ' ἐνταυθοῖ μενεῖς·
ἀλλ' ἔσθι' ἐλθὼν τοὺς Μεγακλέους κίονας.
Φε. ὦ δαιμόνιε· τί χρῆμα πάσχεις, ὦ πάτερ;
οὐκ εὖ φρονεῖς, μὰ τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον.
Στ. ἰδού γ', ἰδοὺ ΔΙ' ΟΛΥΜΠΙΟΝ· τῆς μωρίας,
τὸν Δία νομίζειν, ὄντα τηλικουτονί.
Φε. τί δὲ τοῦτ' ἐγέλασας ἐτεόν;

802. ἐξελῶ. Gl. ἐξελάσω. Vide not. ad Ran. 202.

811. ἀπολάψεις. Sic iv. codd. Gl. ἀποκέρδησον, ἐμφορηθῇς. Vulgo ἀπολέψεις. Vide Suidam in ἀπολάψεις.

Hic autem locus sic interpungatur necesse est.

σὺ δ' ἀνδρὸς ἐκπεπληγμένου,
καὶ φανερῶς ἐπηρμένου,
γνοὺς, ἀπολάψεις ὅτι πλεῖστον δύνασαι,
ταχέως· φιλεῖ—

Ordo hæc est: σὺ δὲ ταχέως ἀπολάψεις ὅτι πλεῖστον δύνασαι ἀνδρὸς ἐκπεπληγμένου, καὶ φανερῶς ἐπηρμένου, γνοὺς οὕτως ἔχοντα αὐτόν. Illam, quam supra posui, distiuctionem exhibent codd. omnes, idque admodum perspicue et juxta eampse locum interpretatur Scholiastes. In cod. scriptum ἀπολάψεις. Glossæ: ἐκπεπληγμένου, ἐξεστηκότος καὶ ἄγαν προθυμουμένου. ἐπηρμένου, μετεώρου καὶ ἑτοίμου πᾶν ποιήσειν ὃ ἂν κελεύῃς. ἀπολάψεις, ἀποκέρδησον. Scholion: οἱ λέγοντες τὸ γνοὺς, ἀντὶ τοῦ αἴσθησιν λαβὼν, ἵνα τὴν γενικὴν συντάξωσι, ληροῦσιν. ἔστι γὰρ αὕτη ἡ γενικὴ πρὸς τὸ ἀπολάψεις, οὕτω· σὺ δὲ ἀπολάψεις καὶ ἀποκέρδησον ταχέως ὅτι πλεῖστον δύνασαι ἀνδρὸς ἐκπεπληγμένου καὶ φανερῶς ἐπηρμένου. εἶτα ὕστερον ἐπαγάγῃς τὸ γνοὺς, ἀντὶ τοῦ, οὕτως ἔχοντα αὐτὸν νοήσας. ἔστι δὲ τὸ ἀπολάψεις ἐνταῦθα ἀντὶ προστακτικοῦ. δείκνυται γὰρ ἐκ τῆς κατασκευῆς, ὅτι ταῦτα αἱ Νεφέλαι αὐτῷ ἐπιτάττουσιν.

Στ. ἐνθυμούμενος,
ὅτι παιδάριον εἶ, καὶ φρονεῖς ἀρχαϊκά.
ὅμως γε μὴν πρόσελθ᾽, ἵν᾽ εἰδῇς πλείονα,
καί σοι φράσω πρᾶγμ᾽, ὃ σὺ μαθὼν, ἀνὴρ ἔσει.
ὅπως δὲ τοῦτο μὴ διδάξεις μηδένα.
Φε. ἰδού· τί ἐστίν;
Στ. ὤμοσας νῦν ΝΗ ΔΙΑ.
Φε. ἔγωγ᾽.
Στ. ὁρᾷ γοῦν, ὡς ἀγαθὸν τὸ μανθάνειν.
οὐκ ἔστιν, ὦ Φειδιππίδη, Ζεύς.
Φε. ἀλλὰ τίς;
Στ. Δῖνος βασιλεύει, τὸν Δί᾽ ἐξεληλακώς.
Φε. αἰβοῖ, τί ληρεῖς;
Στ. ἴσθι τοῦθ᾽ οὕτως ἔχον.
Φε. τίς φησι ταῦτα;
Στ. Σωκράτης ὁ Μήλιος,
καὶ Χαιρεφῶν, ὃς οἶδε τὰ ψυλλῶν ἴχνη.
Φε. σὺ δ᾽ εἰς τοσοῦτο τῶν μανιῶν ἐλήλυθας,
ὥστ᾽ ἀνδράσιν πείθει χολῶσιν;
Στ. εὐστόμει,
καὶ μηδὲν εἴπῃς φλαῦρον ἄνδρας δεξιοὺς,
καὶ νοῦν ἔχοντας· ὧν, ὑπὸ τῆς φειδωλίας,
ἀπεκείρατ᾽ οὐδεὶς πώποτ᾽, οὐδ᾽ ἠλείψατο,
οὐδ᾽ ἐς βαλανεῖον ἦλθε λουσόμενος. σὺ δὲ
ὥσπερ τεθνεῶτός μου καταλούει τὸν βίον.

824. ὅπως. Glossa supplet ὅρα—διδάξεις. Perperam vulgo διδάξῃς.

827. ἀλλὰ τίς; In membr. ἀλλὰ τί;

830. Σωκράτης ὁ Μήλιος. Socratem Atheniensem fuisse constat. Melium eum vocat Comicus, innuens atheum eum esse, ut Diagoras, qui Melius erat.

833. πείθει. Sic A. C. Alii neglecta Attica terminatione πείθῃ. Pronus est sensus, et facillima phrasis, ita ut quivis intelligat non aliter a poëta scribi potuisse. Fuere tamen olim codd. in quibus legebatur πείθειν, ad quod refertur scholion in C. quod ideo profero, ut documen sit Græculorum acuminis in explicandis ineptissimis lectionibus. Οὐκ ἔστι τὸ πείθειν ἀντὶ τοῦ πείθεσθαι, ὥς τινές φασιν, ἵνα τὴν δοτικὴν συντάξωσιν. ἀλλ᾽ ἔστιν ἡ τοιαύτη δοτικὴ πρὸς τὸ ἐλήλυθας, οὕτω· σὺ δὲ εἰς τοσοῦτο τῶν μανιῶν ἐλήλυθας ἀνδράσι χολῶσιν, ὥστε πείθειν αὐτοὺς σέ. τουτέστιν οὕτω τῆς αὐτῶν μανίας μετέσχες, ὥστε καὶ πείθειν σε περὶ τῶν ματαίων. Multo facilius erat πείθειν in πείθει mutare, quam ista excogitare.

838. ὥσπερ τεθνεῶτός μου καταλούει τὸν βίον. Sic legendum esse nemo non videre poterat; et ita scriptum est in membr. Turpiter in impressis claudicat versus ob duarum vocum transpositionem, καταλούει μου. Gl. ad καταλούει, δαπανᾷς, ἀφανίζεις.

ἀλλ᾽ ὡς τάχιστ᾽ ἐλθὼν ὑπὲρ ἐμοῦ μάνθανε.
Φε. τί δ᾽ ἂν παρ᾽ ἐκείνων καὶ μάθοι χρηστόν τις ἄν;
Στ. ἄληθες; ὅσαπερ ἔστ᾽ ἐν ἀνθρώποις σοφά.
γνώσει δὲ σαυτὸν ὡς ἀμαθὴς εἶ καὶ παχύς.
ἀλλ᾽ ἐπανάμεινόν μ᾽ ὀλίγον ἐνταυθοῖ χρόνον.
Φε. οἴμοι· τί δράσω, παραφρονοῦντος τοῦ πατρός;
πότερα παρανοίας αὐτὸν εἰσαγαγὼν ἕλω,
ἢ τοῖς σοροπηγοῖς τὴν μανίαν αὐτοῦ φράσω;
Στ. φέρ᾽ ἴδω, σὺ τοῦτον τίνα νομίζεις; εἰπέ μοι.
Φε. ἀλεκτρυόνα.
Στ. καλῶς γε· ταυτηνὶ δὲ, τί;
Φε. ἀλεκτρυόν᾽.
Στ. ἄμφω ταυτό. καταγέλαστος εἶ.
μή νυν τολοιπόν. ἀλλὰ τήνδε μὲν καλεῖν
ἀλεκτρύαιναν· τουτονὶ δ᾽, ἀλέκτορα.
Φε. ἀλεκτρύαιναν; ταῦτ᾽ ἔμαθες τὰ δεξιὰ,
εἴσω παρελθὼν ἄρτι παρὰ τοὺς Γηγενεῖς;
Στ. χ᾽ ἄτερά γε πόλλ᾽· ἀλλ᾽ ὅ τι μάθοιμ᾽ ἑκάστοτε,
ἐπελανθανόμην ἂν εὐθὺς ὑπὸ πλήθους ἐτῶν.
Φε. διὰ ταῦτα δὴ καὶ θοἰμάτιον ἀπώλεσας;
Στ. ἀλλ᾽ οὐκ ἀπολώλεκ᾽, ἀλλὰ καταπεφρόντικα.
Φε. τὰς δ᾽ ἐμβάδας ποῖ τέτροφας, ὦ ᾽νόητε σύ;
Στ. ὥσπερ Περικλέης, εἰς τὸ δέον ἀπώλεσα.
ἀλλ᾽ ἴθι, βάδιζ᾽, ἴωμεν. εἶτα τῷ πατρὶ
πειθόμενος ἐξάμαρτε· κἀγώ τοι ποτὲ

841. ὅσαπερ ἔστ᾽ ἐν ἀνθρώποις. Sic meus, ut vulgo. In A. C. ἐστὶν ἀνθρώποις. In B. ὅσα παρ᾽ ἀνθρώποις σοφά.

845. πότερα. Vulgo πότερον. Glossæ: παρανοίας, παραφροσύνης. εἰσαγαγὼν, εἰς δικαστήριον. ἕλω, νικήσω, λάβω. In C. scriptum ἑλῶ. τοῖς σοροπηγοῖς, τοῖς νεκροθάπταις· ἄξια γὰρ θανάτου πράττει.

853. Γηγενεῖς. Schol. Ms. Γηγενεῖς αὐτοὺς καλεῖ, ὡς ὑπὸ γῆν διατρίβοντας, ὥσπερ μύας· ἢ ὡς ἀσεβεῖς καὶ θεομάχους. τοιοῦτοι γὰρ ἦσαν καὶ οἱ γίγαντες.

855. ἐπελανθανόμην ἂν εὐθὺς ὑπὸ πλήθους ἐτῶν. Sic meus, ut impressi. In membr. ἐπελανθανόμην εὐθὺς ὑπὸ πλήθους τῶν ἐτῶν. Sic etiam duo alii Regii, nisi quod articulum τῶν ante πλήθους inserunt, metro reclamante. Cod. ἐπελανθανόμην ἂν εὐθὺς ὑπὸ πλήθους τῶν ἐτῶν.

857. καταπεφρόντικα. Gl. τοῖς φροντισταῖς ἀφῆκα.

858. τέτροφας. Ineptæ glossæ, κατέφαγες, ἐτράφης. Est a τρέπω. Conc. 681. τὰ δὲ κληρωτήρια ποῖ τρέψεις; Vesp. 665. ποῖ τρέπεται δὴ ᾽πειτα τὰ χρήματα τἄλλα; Codd. autem omnes et editt. veteres habent τέτροφας: Kusterus, nescio unde, τέτροπας.

859. Plutarchus in Pericle p. 368. τοῦ δὲ Περικλέους ἐν τῷ τῆς στρατηγίας ἀπολογισμῷ δέκα ταλάντων ἀνάλωμα γράψαντος, ἀνηλωμένων εἰς τὸ δέον, ὁ δῆμος ἀπεδέξατο, μὴ πολυπραγμονήσας, μηδ᾽ ἐλέγξας τὸ ἀπόρρητον. Corrumpendis autem Lacedæmoniorum primoribus insumta fuerat ista pecunia.

οἶδ' ἐξέτει σοι τραυλίσαντι πιθόμενος,
ὃν πρῶτον ὀβολὸν ἔλαβον Ἡλιαστικὸν,
ὅτ' ἐπριάμην σοι Διασίοις ἁμαξίδα.
Φε. ἦ μὴν σὺ τούτοις τῷ χρόνῳ ποτ' ἀχθέσει.
Στ. εὖγ', ὅτι ἐπείσθης. δεῦρο, δεῦρ', ὦ Σώκρατες,
ἔξελθ'. ἄγω γάρ σοι τὸν υἱὸν τουτονὶ,
ἄκοντ' ἀναπείσας.
Σω. νηπύτιος γάρ ἐστ' ἔτι,
καὶ τῶν γε κρεμαθρῶν οὐ τρίβων τῶν ἐνθάδε.
Φε. αὐτὸς τρίβων εἴης ἂν, εἰ κρέμαιό γε.
Στ. οὐκ ἐς κόρακας; καταρᾷ σὺ τῷ διδασκάλῳ.
Σω. ἰδοὺ ΚΡΕΜΑΙ'. ὡς ἠλίθιον ἐφθέγξατο,
καὶ τοῖσι χείλεσιν διερρυηκόσι.
πῶς ἂν μάθοι ποθ' οὗτος ἀπόφευξιν δίκης,
ἢ κλῆσιν, ἢ χαύνωσιν ἀναπειστηρίαν;
καίτοι ταλάντου τοῦτ' ἔμαθεν Ὑπέρβολος.
Στ. ἀμέλει, δίδασκε. θυμόσοφός ἐστιν φύσει.
εὐθύς γέ τοι, παιδάριον τυννουτοῖ,

862. *τραυλίσαντι πιθόμενος.* Perperam codd. ut vulgo, *πειθόμενος*, quod mendosum esse ipsa metri ratio evincit: repetitum fuit e superiore versu. In his formis commutandis frequentissimus librariorum error.

864. *ὅτ' ἐπριάμην.* Codd. etiam, ut impressi, *τούτου 'πριάμην*, sententia hiante. Illud e Suida reponendum esse perite monuit Bentleius, cui nedum auscultaretur Berglerus, ne quidem illius meminit. Suidæ nota hæc est: *ἁμαξὶς, εἶδος πλακοῦντος, ἣν νῦν κοπτὴν φαμέν· Σύμμαχος δὲ, καὶ τὸ μικρὸν ἁμάξιον. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· ὅτ' ἐπριάμην σοι Διασίοις ἁμαξίδα. τούτου* natum est ex glossemate interlineari, quod scripserat aliquis ad syntaxin expediendam. Locutio est Atticissima: *ὅτε ἐπριάμην σοι ἁμαξίδα, ὃν πρῶτον ὀβολὸν ἔλαβον*, pro *ὀβολοῦ, ὃν πρῶτον.* Sic Horatius Serm. ii. 2. 59. *Cujus odorem olei nequeas perferre— cornu ipse bilibri caulibus instillat;* pro *instillat oleum, cujus* &c. E NOTIS BENTLEII. Magis apposita sunt ista Plauti in Menæchmis ii. 2. 37.

Nummum illum, quem mihi dudum pollicitu 's dare,
jubeas, si sapias, porculum afferri tibi.

Ubi, si per Janum Dousam stetisset, corrupta fuisset elegantis locutionis venustas: is enim emendabat, *nummo illo.* Noster Lys. 408.

ὦ χρυσοχόε, τὸν ὅρμον, ὃν ἐπεσκεύασας,
ὀρχουμένης μου τῆς γυναικὸς ἑσπέρας,
ἡ βάλανος ἐκπέπτωκεν ἐκ τοῦ τρήματος.

pro *τοῦ ὅρμου ἡ βάλανος.*

869. *καὶ τῶν γε κρεμαθρῶν.* Particulam inserui, flagitante metro. *κρεμάθρα* mediam corripit. Supra 218.

φέρε, τίς γὰρ οὗτος οὑπὶ τῆς κρεμάθρας ἀνήρ;

870. *αὐτὸς τρίβων.* Sic duo Regii, bene omisso, quod vulgo inseritur, pronomine, *σύ.* In C. post *ἀχθέσει* v. 865. sequitur sine ullo lacunæ indicio versus 905. *αἰβοῖ ταυτὶ καὶ δή.* Librarius qui codicem illum descripsit, duo folia archetypi simul imprudens vertit, unde duarum paginarum defectus.

872. *ἰδοὺ κρέμαι'· ὡς*—Sic ad metri normam scriptum oportuit. Vulgo *ἰδοὺ κρέμαιό γ'. ὡς*—

873. *διερρυηκόσι.* Gl. *διακεχηνόσι.*

877. *ἐστιν φύσει.* Sic bene membr. Vulgo, claudicante versu, *ἐστι φύσει.*

878. *παιδάριον τυννουτοῖ.* Male scriptum *παιδάριον ὂν τυννουτονί.*

ἔπλαττεν ἔνδον οἰκίας, ναῦς τ' ἔγλυφεν,
ἁμαξίδας τε σκυτίνας εἰργάζετο,
κἀκ τῶν σιδίων βατράχους ἐποίει, πῶς δοκεῖς.
ὅπως δ' ἐκείνω τὼ λόγω μαθήσεται,
τὸν κρείττον', ὅστις ἐστὶ, καὶ τὸν ἥττονα,
ὃς, τἄδικα λέγων, ἀνατρέπει τὸν κρείττονα·
ἐὰν δὲ μὴ, τὸν γοῦν ἄδικον πάσῃ τέχνῃ.
Σω. αὐτὸς μαθήσεται παρ' αὐτοῖν τοῖν λόγοιν.
Στ. ἐγὼ δ' ἀπέσομαι. τοῦτο γοῦν μέμνησ', ὅπως
πρὸς πάντα τὰ δίκαι' ἀντιλέγειν δυνήσεται.
Χο. (λείπει τὸ μέλος τοῦ Χοροῦ.)
Δι. χώρει δευρὶ, δεῖξον σαυτὸν
τοῖσι θεαταῖς, καίπερ θρασὺς ὤν.
Αδ. ἴθ' ὅποι χρήζεις. πολὺ γὰρ μᾶλλόν σ'
ἐν τοῖς πολλοῖσι λέγων ἀπολῶ.
Δι. ἀπολεῖς σύ; τίς ὤν;
Αδ. λόγος.
Δι. ἥττων γ' ὤν.

In cod. B. *παιδάριον τυννοῦτοί*, omisso participio. Quid in C. reperiatur, observare non memini; verum probabile est in eo participium esse neutrum. Genuinum est *τυννουτοῖ*, quod præfert etiam Vat. Cod. *τυννοῦτον* et *τυννοῦτο* in neutro dicunt Attici poëtæ, ut *ταυτὸν* et *ταυτὸ, τοσοῦτον, τοσοῦτο.* In istis *ν* paragogicum est, poëtisque maxime, ubi producta syllaba opus est, commodum est, solutæ etiam orationibus scriptoribus ob euphoniam. Sed *τυννουτονὶ* accusativus est singularis masculini generis, nec video, cur id in neutro perpetuo adhibuerint, nam sæpe occurrit, quum nulli usui esse possit, quem non æque præstet altera forma *τυννουτοῖ.*

880. *ἁμαξίδας τε.* Sic B. D. Minus bene vulgo *ἁμαξίδας δὲ*—

881. *πῶς δοκεῖς.* Vide ad Pl. 742.

884. Versum hunc, quo carent vulgati libri, e membr. et codice meo reposui. In hoc ita scriptus est ut eum exhibui: in membr. mendose *ἀνατρέπειν.*

Hic versus in contextus serie, suo loco et totidem literis scriptus legitur in cod. ut eum exhibui.

886. *μαθήσεται.* Gl. *γνώσεται ὅντινα δεῖ μαθεῖν.*

887. *τοῦτο γοῦν μέμνησ'.* Sic membr. Vulgo *τοῦτο δ' οὖν.* Vers. seq. *τὰ δίκαια, justa:* eo sensu, quo Terentius Phorm. ii. 1. 49.

An quisquam judex est, qui possit noscere
tua justa, ubi tute verbum non respondeas?

888. Post hunc versum recte monuerunt primarii editores, Chorum aliquid intercinisse, quod librariorum culpa ad nos non pervenit. Scilicet deest antistropha, strophæ respondens, quæ incipit v. 804.

891. *ὅποι.* Sic membr. in quibus versus digesti sunt ut eos exhibui; id est pronomen *σ'* priori versiculo contributum. In B. D. *ὅπη.*

ὅποι. Cod. *ὅπη.* Sic supra 858. *πῇ τέτροφας.* Meus etiam hic et B. præferunt *ὅπη.* Sunt autem ista verba ex Euripidis Telepho desumta, unde locum profert Scholiastes:

ἴθ' ὅποι χρήζεις· οὐκ ἀπολοῦμαι
τῆς σῆς Ἑλένης οὕνεκα.

Pronomen *σῆς* male omissum fuit in Musgravii editione.

892. *ἐν τοῖς πολλοῖσι.* Gl. *ἐνώπιον πολλῶν.*

Αδ. ἀλλά σε νικῶ, τὸν ἐμοῦ κρείττω
φάσκοντ' εἶναι.
Δι. τί σοφὸν ποιῶν;
Αδ. γνώμας καινὰς ἐξευρίσκων.
Δι. ταῦτα γὰρ ἀνθεῖ διὰ τουτουσὶ
τοὺς ἀνοήτους;
Αδ. οὔκ· ἀλλὰ σοφούς.
Δι. ἀπολῶ σε κακῶς.
Αδ. εἰπὲ, τί ποιῶν;
Δι. τὰ δίκαια λέγων.
Αδ. ἀλλ' ἀνατρέψω
ταῦτ', ἀντιλέγων. οὐδὲ γὰρ εἶναι
πάνυ φημὶ δίκην.
Δι. οὐκ εἶναι φῄς;
Αδ. φέρε γὰρ, ποῦ 'στιν;
Δι. παρὰ τοῖσι θεοῖς.
Αδ. πῶς δῆτα δίκης οὔσης, ὁ Ζεὺς
οὐκ ἀπόλωλεν, τὸν πατέρ' αὑτοῦ
δήσας;
Δι. αἰβοῖ· τουτὶ καὶ δὴ
χωρεῖ τὸ κακόν· δότε μοι λεκάνην.
Αδ. τυφογέρων εἶ, κἀνάρμοστος.
Δι. καταπύγων εἶ, κἀναίσχυντος ---
Αδ. ῥόδα μ' εἴρηκας.
Δι. καὶ βωμολόχος ---
Αδ. κρίνεσι στεφανοῖς.
Δι. καὶ πατραλοίας.
Αδ. χρυσῷ πάττων μ' οὐ γιγνώσκεις.

896. ἐξευρίσκων. Sic A. B. Meus, ut priscæ editt. habet ἐφευρίσκων, manifesta menda. Kusterus metro consulens, e conjectura, eaque satis inepta, dedit γνώμας καινὰς μὲν ἐφευρίσκων. Sed in notis monuit e Vat. codice legendum esse γνώμας καινὰς ἐξευρίσκων. Jam quid fecit fungus ille Transsilvanus? si vel minimum sapuisset, istam Vaticani cod. lectionem reposuisset; at priscarum editionum mendosam lectionem prætulit, hac munitam notula. καινὰς ἐφευρίσκων. *Ita editt. pristinæ; non* καινὰς μὲν ἐφευρίσκων, *ut postea.* O hominem, qui se Aristophani edendo parem arbitratus est!

897. διὰ τουτουσί. Schol. διαβάλλει τοὺς Ἀθηναίους, ὡς ἀδικίᾳ χαίροντας, τὸ δὲ δίκαιον παρορῶντας.

903. ποῦ 'στιν; Sic bene scriptum in A. D. Perperam vulgo ποῦ 'στι;

907. χωρεῖ. Gl. αὔξει, προβαίνει. δότε μοι λεκάνην. Glossa supplet ἵν' ἐμέσω.

908. Glossæ: τυφογέρων, μάταιος γέρων, κενόδοξος. ἀνάρμοστος, ἀηδὴς, ἀνεπιτήδειος.

Δι. οὐ δῆτα πρότου γ'· ἀλλὰ μολύβδῳ.
Αδ. νῦν δέ γε κόσμος τοῦτ' ἐστὶν ἐμοί.
Δι. θρασὺς εἶ πολλοῦ.
Αδ. σὺ δέ γ' ἀρχαῖος.
Δι. διὰ σὲ δὲ φοιτᾷν
οὐδεὶς ἐθέλει τῶν μειρακίων·
καὶ γνωσθήσει ποτ' Ἀθηναίοις
οἷα διδάσκεις τοὺς ἀνοήτους.
Αδ. αὐχμεῖς αἰσχρῶς.
Δι. σὺ δέ γ' εὖ πράττεις.
καίτοι πρότερόν γ' ἐπτώχευες,
Τήλεφος εἶναι Μυσὸς φάσκων,

913. μολύβδῳ. Conc. 1110. μολυβδοχοήσαντες. Vulgo μολίβδῳ.

916. διὰ σὲ δὲ φοιτᾷν. Basis est anapæstica, ubi observes proceleusmaticum, temporibus anapæsto parem, quem rarissime adhibent. Equit. 503.

ὑμεῖς δ' ἡμῶν προσέχετε τὸν νοῦν—

Perperam in A. C. διὰ σὲ δὲ—In B. διὰ σὲ φοιτᾷν. Meus sinceram lectionem exhibet.

Quem in nota ad hunc locum citavi versum ex Eq. 503. ὑμεῖς δ' ἡμῶν προσέχετε τὸν νοῦν. is C. A. Dukero, cujus post superiores meas excusas, raptim notas percurro, mendose scriptus visus est, nec dubitavit quin reponendum foret πρόσχετε. Nempe ignoravit proceleusmaticum pedem in anapæsticum versum admitti. Eandem verbi formam πρόσχετε, vulgatæ προσέχετε idem ille substituit in hujus fabulæ v. 575.

ὦ σοφώτατοι θεαταὶ, δεῦρο τὸν νοῦν προσέχετε.

In poëtis et maxime in Aristophane parum exercitatus sit, qui ignoret, pedem tribrachyn ante syllabam catalecticam tetrametrum trochaicum admittere. Emendandus ergo erat versus exinde septimus,

εἶτα | τον θε | οισιν—εχθρον | βυρσο | δεψην | Παφλαγο | να.

Emendandus iste etiam in Eq. 319.

καμε | νη Δια | τουτ' ε | δρασε | τουτον | ανε | κατεγε | λων.

Multique sunt apud Comicum alii, qui Dukeri alicujus opem exspectant, a quibus paulo peritior quivis abstinebit manum. Mirum adeo non est, si eum tantopere torsit interjectio φεῦ initio versus 41. posita, quæ centies apud scenicos sic occurrit extra versum. Hoc quum hodie tirones sciant, ne dignum quidem erat quod observaretur ad Ran. 141. Aliud specimen Dukeri in metris peritiæ exstat in ejus nota ad v. 584. qui sic in antiquis editt. legebatur:

ἡ Σελήνη δ' ἐξέλιπε τὰς ὁδούς· ὁ δ' Ἥλιος.

Sic autem ille ad eum versum: *Quarta sede est pyrrichius, qui locum in hoc carmine non habet. Lege cum schol.* ἐξέλιπεν. *Nam iambum quartus locus peculiari ratione recipit, ut schol. ad v. 518. et sunt aliquot exempla in illa* παραβάσει. PECULIARIS RATIO illa ineptum imperiti Græculi commentum est. Dukerum, ut alios, fefellit titulus initio parabasis præmissus, quo choriambici versus trochaici esse perhibentur, qua de re in nota ad eum locum egi. Nullibi trochaicum metrum iambum recipit. Proinde versus ille, sive ἐξέλιπεν, sive ἐξέλιπε scribatur, turpiter claudicabit. Id non ignorabat Kusterus, quapropter, ut versum sustentaret, furtim supposuit, sed satis insulse, particulam γε, quam non recepit Berglerus, in nota monens, *metro satis consultum iri, si scribatur* ἐξέλιπε. Sed sic minus constat temporum ratio. Optimum et sincerum est, quod ex membr. reposuimus, ἐκλέλοιπε.

918. καὶ γνωσθήσει ποτ' Ἀθηναίοις. Sic recte B. C. Sic etiam membr. nisi quod in eis καὶ omissum est. Pessime vulgo γνωσθήσει ποτ' Ἀθηναίοισιν.

922. Τήλεφος. Euripidem Socratis amicum, studiisque philosophiæ deditum

ἐκ πηριδίου
γνώμας τρώγων Πανδελετείους.
Αδ. ᾦ μοι σοφίας, ἧς ἐμνήσθης.
Δι. ᾦ μοι μανίας τῆς σῆς, πόλεώς θ',
ἥ τις σε τρέφει
λυμαινόμενον τοῖς μειρακίοις.
Αδ. οὐχὶ διδάξεις τοῦτον, Κρόνος ὤν.
Δι. εἴπερ γ' αὐτὸν σωθῆναι χρὴ,
καὶ μὴ λαλιὰν μόνον ἀσκῆσαι.
Αδ. δεῦρ' ἴθι, τοῦτον δ' ἔα μαίνεσθαι.
Δι. κλαύσει, τὴν χεῖρ' ἢν ἐπιβάλλῃς.
Χο. παύσασθε μάχης καὶ λοιδορίας.
ἀλλ' ἐπίδειξαι, σύ τε, τοὺς προτέρους
ἅττ' ἐδίδασκες· σύ τε τὴν καινὴν
παίδευσιν· ὅπως ἂν ἀκούσας σφῷν
ἀντιλεγόντοιν, κρίνας φοιτᾷ.
Δι. δρᾷν ταῦτ' ἐθέλω.
Αδ. κἄγωγ' ἐθέλω.
Χο. φέρε, τίς λέξει πρότερός γ' ὑμῶν;
Αδ. τούτῳ δώσω· κᾆτ' ἐκ τούτων,
ὧν ἂν λέξῃ, ῥηματίοισιν
καινοῖς αὐτὸν καὶ διανοίαις
κατατοξεύσω.
τὸ τελευταῖον δ', ἢν ἀναγρύξῃ,

perstringit, cujus notissimum drama *Telephus*. In eo heros pannis vestitus, peramque gestans inducebatur tanquam mendicus, sed sermones habebat miro artificio compositos. Mox γνώμας Πανδελετείους schema est παρὰ προσδοκίαν. Exspectasses ἄρτους, vel simile quid. Pandeletus notus erat istius temporis vitiligator. Maxime autem in his demagogos taxat Comicus, qui simul ac reipublicæ administrationem capesserant, e pauperibus divites fieri solebant. Confer Pl. v. 567.

925. Hic et v. seq. iv. codd. et primariæ editt. habent ᾦ μοι. In recentioribus est οἴμοι.

929. Κρόνος. Gl. ἄφρων.

932. τοῦτον δ' ἔα μαίνεσθαι. Sic iv. codd. recte. Vulgo omissa est particula, quam sententia flagitat, sicque versus inconcinnus est. ἔα in unam syllabam coalescit. Vide not. ad Ran. 1243.

933. κλαύσει, τὴν χεῖρ' ἢν ἐπιβάλλῃς. Sic tres Regii, nisi quod mendose ἐπιβάλλης, frequentissimo librariorum errore. Pessime vulgo: κλαύσει, τὴν χεῖρ' ἐπιβάλλεις;

940. πρότερός γ' ὑμῶν. Sic ob metrum legendum. Perperam vulgo πρότερος ὑμῶν. Mira est librariorum libido in inserenda vel eximenda præter sententiam et metricas leges illa particula γε. Supra in v. 921. καίτοι πρότερόν γ' ἐπτώχευες eundem, quem hic, præstat usum γε, nempe fulciendo versui, cujus salva integritate abesse non potest. Nec tamen ibi comparet in membr.

942. ῥηματίοισιν. Male vulgo omissum ν paragogicum.

τὸ πρόσωπον ἅπαν καὶ τὼ 'φθαλμὼ
κεντούμενος, ὥσπερ ὑπ' ἀνθρηνῶν,
ὑπὸ τῶν γνωμῶν ἀπολεῖται.
Χο. νῦν δείξετον τὼ πισύνω
τοῖς περιδεξίοισι
λόγοισι, καὶ φροντίσι, καὶ
γνωμοτύποις μερίμναις,
ὁπότερος αὐτοῖν λέγων
ἀμείνων φανήσεται.
νῦν γὰρ ἅπας ἐνταῦθα κίνδυνος
ἀνεῖται σοφίας,
ἧς πέρι τοῖς ἐμοῖς φίλοις
ἐστὶν ἀγὼν μέγιστος.
ἀλλ', ὦ πολλοῖς τοὺς πρεσβυτέρους ἤθεσι χρηστοῖς στεφανώσας,
ῥῆξον φωνὴν, ᾗ τινι χαίρεις, καὶ τὴν σαυτοῦ φύσιν εἰπέ.

Δίκαιος.

λέξω τοίνυν τὴν ἀρχαίαν παιδείαν, ὡς διέκειτο,
ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἤνθουν, καὶ σωφροσύνη 'νενόμιστο.
πρῶτον μὲν ἔδει παιδὸς φωνὴν γρύξαντος μηδὲν' ἀκοῦσαι·

949. Glossæ: τὼ πισύνω, οἱ θαῤῥοῦντες. φροντίσι, σκέψεσι. γνωμοτύποις, (perperam in membr. γνωμοτύπαις) ταῖς κατὰ νοῦν τυπουμέναις.

953. ὁπότερος αὐτοῖν λέγων. Sic tres Regii. In meo ὁπότερός γ'—Vulgo ὁπότερός γ' αὐτοῖν λέγων, ubi interpolatricem manum metrici Scholiastæ agnoscas.

955. νῦν γὰρ ἅπας ἐνταῦθα κίνδυνος. Perperam vulgo ἐνθάδε, quod ex antithetico versu 1030. manifestum est.

963. παιδὸς φωνὴν—Sic tres Regii: vulgo φωνὴν παιδός.—μηδέν'—Gl. supplet ἄνθρωπον. Perperam in duobus codd. μηδὲν—γρύξαντος. Gl. μουγγρίσαντος. Vide Car. Du Fresne glossarium, hinc augendum, in μουγκρίζειν.

Locum hunc imitatus est Plautus in Bacchidibus, ubi Lydus pædagogus severam, qua olim educabantur pueri, disciplinam exponit et laudibus evehit, iii. 3.

Eademne erat hæc disciplina tibi, cum
tu adolescens eras?
nego tibi hoc annis viginti fuisse primis copiæ,
digitum longe a pædagogo pedem ut
efferres ædibus;
id quoi obtigerat, hoc etiam ad malum
arcessebatur malum,
et discipulus et magister perhibebantur improbi.
Ante Solem exorientem nisi in palæstram veneras,
gymnasi præfecto haud mediocris pœnas penderes.
Ibi cursu, luctando, hasta, disco, pugilatu, pila,
saliendo sese exercebant magis, quam
scorto aut saviis:
ibi suam ætatem extendebant, non in
latebrosis locis.
Inde de hippodromo et palæstra ubi
revenisses domum,
cincticulo præcinctus in sella apud
magistrum assideres:
cum librum legeres, si unam peccavisses syllabam,
fieret corium tam maculosum, quam
est nutricis pallium.

Sarsinatis ista *cincticulo præcinctus assideres* ex Atheniensis verbis καθίζοντας τὸν μηρὸν ἔδει προβαλέσθαι adumbrata videntur, et interpretationem glossatoris nostri confirmant.

εἶτα βαδίζειν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς εὐτάκτως ἐς κιθαριστοῦ
τοὺς κωμήτας γυμνοὺς ἀθρόους, κεἰ κριμνώδη κατανίφοι.
εἶτ' αὖ προμαθεῖν ᾆσμ' ἐδίδασκεν, τὼ μηρὼ μὴ ξυνέχοντας,
ἢ ΠΑΛΛΑΔΑ ΠΕΡΣΕΠΟΛΙΝ ΔΕΙΝΑΝ, ἢ ΤΗΛΕΠΟΡΟΝ ΤΙ ΒΟΑΜΑ,
ἐντειναμένους τὴν ἁρμονίαν, ἣν οἱ πατέρες παρέδωκαν.
εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαιτ', ἢ κάμψειέν τινα καμπὴν,
αὐτὸς δείξας, ἕν θ' ἁρμονίαις χιάζων ἢ σιφνιάζων,
οἵας οἱ νῦν τὰς κατὰ Φρῦνιν ταύτας τὰς δυσκολοκάμπτους,
ἐπετρίβετο τυπτόμενος πολλὰς, ὡς τὰς Μούσας ἀφανίζων.
ἐν παιδοτρίβου δὲ καθίζοντας, τὸν μηρὸν ἔδει προβαλέσθαι
τοὺς παῖδας, ὅπως τοῖς ἔξωθεν μηδὲν δείξειαν ἀπηνές·
εἶτ' αὖ πάλιν αὖθις ἀνισταμένους ξυμψῆσαι, καὶ προνοῆσαι
εἴδωλον τοῖσιν ἐρασταῖσιν τῆς ἥβης μὴ καταλείπειν.
ἠλείψατο δ' ἂν τοὐμφαλοῦ οὐδεὶς παῖς ὑπένερθεν τότ' ἂν, ὥστε
τοῖς αἰδοίοισι δρόσος καὶ χνοῦς, ὥσπερ μήλοισιν, ἐπήνθει.

964. ἐς κιθαριστοῦ. Sic B. D. Vulgo εἰς.

965. κωμήτας. Nugatur hic Scholiastes. Hesychius: κωμήτης, γείτων. κῶμαι γὰρ, τὰ ἄμφοδα. Lys. 5. κωμῆτις, *vicina*.

κριμνώδη. Gl. ψυχρότατα, quæ interpretatio ad κρυμώδη refertur, et hanc veram esse lectionem censeo.

966. ἐδίδασκεν. Perperam vulgo ἐδίδασκε.

967. ἢ Παλλάδα περσέπολιν δεινάν. Sic optime, et ut metrum flagitat, scriptum est in membr. Ride doctorem illum prosodiæ græcæ, qui in vulgato περσέπτολιν antepenultimam corripi posse putat. Vide not. ad Thesm. 56.

970. Versum hunc, quem nescio quo casu librarii omiserunt, Comico e Suida in χιάζειν restituendum esse monuit summus Valckerius, Diatr. Eurip. p. 224. Glossæ: βωμολοχεύσαιτ', φλυαρήσαι. κάμψειεν, ἐν κεκλασμένῃ φωνῇ τὴν ᾠδὴν παραφέροι, παρηχήσειε παρήχησιν τοῦ μέλους.

971. De Phrynide videndus vir doctissimus Petrus Jo. *Burette* in Actis Academiæ nostræ T. x. p. 268.

973. προβαλέσθαι. Gl. ἐνδύσασθαι, περιβαλέσθαι. In alio προαγαγεῖν, προτείνειν. Placet prior interpretatio, juxta quam προβαλέσθαι τὸν μηρὸν, est *prætenta tunica, vel prætento cingulo femora obtegere*. V. seq. ἀπηνές. Gl. ἀναίσχυντον, ἀπαίδευτον.

976. Vulgo sic legitur, corrupta prorsus metri forma, hic versus:

εἴδωλον τοῖσιν ἐρασταῖς τῆς ἥβης μὴ καταλείπειν γε.

Ineptissimum istud γε non comparet in ullo Regiorum codd. Est in meo, unde colligitur pravam istam emendationem jam ante aliquot sæcula a ludi quopiam magistro invectam fuisse. Nihil tamen facilius erat, quam numeros hujus versus explere, scribendo ἐρασταῖσιν. Emendationem hanc præcepit Toupius ad Suidam iii. 176. ubi observare poterat γε in Suida additum fuisse a recentiore editore: non est enim in edit. Mediolanensi, ubi scriptura eadem est, quæ in Reg. codd.

εἴδωλον τοῖσιν ἐρασταῖς τῆς ἥβης μὴ καταλείπειν.

Paragogen posterioris vocis omiserunt librarii, quod iis solemne fuit. Vide not. ad Lys. 487. ubi τοῖς μοχλοῖς scriptum fuerat pro τοῖσι μοχλοῖσιν. Metrorum imperitissimi sunt, si qui credant in tetrametris anapæsticis syllabam catalecticam spondeo subjici posse, qua in sententia erat bonus homo, cujus futilem conjecturam explodam ad Vesp. 349. Glossæ: συμψῆσαι, καθομαλίσαι τὴν κόνιν. εἴδωλον, τύπον. τῆς ἥβης, τῶν αἰδοίων.

Eodem modo hunc versum exhibet cod. ac ceteri Regii.

978. Glossæ: μήλοισιν. In C. κυδωνίοις. In meo inepte προβάτοις.—φυρα-

οὐδ' ἂν μαλακὴν φυρασάμενος τὴν φωνὴν, πρὸς τὸν ἐραστὴν,
αὐτὸς ἑαυτὸν προαγωγεύων τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἐβάδιζεν.
οὐδ' ἂν ἑλέσθαι δειπνοῦντ' ἐξῆν κεφάλαιον τῆς ῥαφανῖδος,
οὐδ' ἂν ἄνηθον τῶν πρεσβυτέρων ἁρπάζειν, οὐδὲ σέλινον,
οὐδ' ὀψοφαγεῖν, οὐδὲ κιχλίζειν, οὐδ' ἴσχειν τὼ πόδ' ἐναλλάξ.

Ἄδικος.

ἀρχαῖά γε καὶ Διπολιώδη, καὶ τεττίγων ἀνάμεστα,
καὶ Κηκείδου, καὶ Βουφονίων.

Δίκαιος.

ἀλλ' οὖν ταῦτ' ἐστὶν ἐκεῖνα,
ἐξ ὧν ἄνδρας Μαραθωνομάχους ἡ 'μὴ παίδευσις ἔθρεψε.
σὺ δὲ τοὺς νῦν εὐθὺς ἐν ἱματίοις προδιδάσκεις ἐντετυλίχθαι·
ὥστε μ' ἀπάγχεσθ', ὅταν ὀρχεῖσθαι Παναθηναίοις δέον αὐτοὺς,
τὴν ἀσπίδα τῆς κωλῆς προέχων, ἀμελῇ τῆς Τριτογενείας.
πρὸς ταῦτ', ὦ μειράκιον, θαῤῥῶν ἐμὲ τὸν κρείττω λόγον αἱροῦ·

σάμενος, μηκύνας τῇ μεταβολῇ.—προαγωγεύων, μαστροπεύων.—κιχλίζειν, ἀτάκτως γελᾶν.

984. Διπολιώδη. Sic A. B. Vulgo Διϊπολιώδη, ut sit proceleusmaticus pro dactylo. Placet forma contracta. Διπόλια, ut Διθύραμβος, Διάσια, quorum prima itidem producitur. Διϊπόλια et Βουφόνια diversa sunt ejusdem festi nomina, de quo videndus Meursius Gr. Fer. Hujus autem, ut et cicadarum, quas olim Athenienses capillorum cincinnis inserebant, et Cecidæ poëtæ dithyrambici vetustissimi mentione significat injustus orator, omnia quæ adversarius dixit, stulta & inepta esse, antiquam simplicitatem referentia. De cicadis aureis quas in comæ vertice prisci Athenienses gerebant, videndus Thucydides L. i. c. 6.

987. Vulgo sic legitur hic versus:

σὺ δὲ τοὺς νῦν εὐθὺς ἐν ἱματίοισι διδάσκεις ἐντετυλίχθαι.

inconcinne admodum et contra commatum legem. Emendo certissime:

σὺ δὲ τοὺς νῦν εὐθὺς ἐν ἱματίοις προδιδάσκεις ἐντετυλίχθαι.

Compositum προδιδάσκειν vice simplicis est, ut supra 476.

ἀλλ' ἐγχείρει τὸν πρεσβύτην, ὅ τι περ μέλλεις, προδιδάσκειν.

Sic v. 966. προμαθεῖν nihil plus valet quam simplex μαθεῖν. Confer not. ad Lys. 408. Conc. 609. Vacat in his compositis, ut in multis aliis, præpositio. Equit. 518.

ὑμᾶς τε πάλαι διαγιγνώσκων ἐπετείους τὴν φύσιν ὄντας.

Vesp. 515. Bdelycleon patri suo dicit:

ἀναδιδάξειν σ' οἴομαί γ', ὡς πάντα ταῦθ' ἁμαρτάνεις.

Senex respondet: ἐξαμαρτάνω δικάζων; ubi manifestum est ἐξαμαρτάνειν non plus valere, quam præcedens ἁμαρτάνειν: ut et διαγιγνώσκων nihil aliud quam γιγνώσκων.

988. ὥστε μ' ἀπάγχεσθ'—Dawesius legi volebat ὥστε μ' ἀπάγχειν: et supra v. 780. πρὶν τὴν ἐμὴν καλεῖν, ubi ad librorum omnium fidem dedimus καλεῖσθ', ut hic ἀπάγχεσθ'. Scilicet censebat ille diphthongum ante syllabam brevem nunquam elisisse poëtas Atticos. Verum est exempla istiusmodi elisionis rara esse: sunt tamen ab omni depravationis suspicione ita semota, ut contra codd. nihil immutari debeat. Canonem illum ignorabat Bentleius, qui in Menandro p. 86. versum sic emendat:

καίτοι τί λογίζομ' ὁ κακοδαίμων προσδοκῶν;

Tamen quia καλεῖν et ἀπάγχειν tam bene ad sententiam ponere potuit Comicus, ea, si vel unus codex adstipulatus fuisset, lubens recepissem. In C. scriptum, quod nunc primum animadverto, ὥστ' ἐμ' ἀπάγχεσθ'—Gl. τότε δηλονότι. In meo gl. πνίγεσθαι.

989. προέχων. Subauditur τις, ut

κἀπιστήσει μισεῖν ἀγορὰν, καὶ βαλανείων ἀπέχεσθαι,
καὶ τοῖς αἰσχροῖς αἰσχύνεσθαι, κἂν σκώπτῃ τίς σε, φλέγεσθαι·
καὶ τῶν θακῶν τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι προσιοῦσι·
καὶ μὴ περὶ τοὺς σαυτοῦ γονέας κακοεργεῖν, ἄλλο τε μηδὲν
αἰσχρὸν ποιεῖν, ὅτι τῆς Αἰδοῦς μέλλεις τἄγαλμ' ἀναπλάττειν·

millies. τῆς κωλῆς. Gl. τοῦ ποδός· ἕτεροι δέ φασι τοῦ αἰδοίου.

991. μισεῖν ἀγοράν. Gl. ἐνταῦθα γὰρ οἱ πανοῦργοι διατρίβουσιν. βαλανείων ἀπέχεσθαι. Gl. πάνυ γὰρ οἱ πόρνοι λουτροῖς ἐχρῶντο.

993. θακῶν. Sic editt. primariæ. Minus bene iv. codd. θώκων. ὑπανίστασθαι. Gl. ὑπαναχωρεῖν, παραχωρεῖν. προσιοῦσι. Sic tres Regii bene. In meo προϊοῦσι, cum glossa προερχομένοις. Vide not. ad Conc. 31.

Hic etiam cod. θώκων, et v. seq. κακουργεῖν.

994. κακοεργεῖν. Forma hac rarius utuntur Attici, quibus familiaris est contractio, cui quum adsueti essent librarii, mirum non est, si in iv. codd. κακουργεῖν scriptum sit, quam formam metrum non admittit. κακοεργεῖν bene dederunt primi editores. Sic Thesm. 56. ex emendatione nostra γογγυλίει absque contractione.

995. τἄγαλμ' ἀναπλάττειν. Vulgo legitur τἄγαλμ' ἀναπλήσειν, quod quid sit nemo unquam dixit, neque dicet. In membr. μέλλεις τἄγαλμα, omisso verbo. In meo ὅτι τῆς αἰδοῦς μέλλεις πλάσσειν, omisso substantivo nomine, et simplici verbo pro composito invecto: gl. τυπώσειν. In C. τἄγαλμ' ἀναπλήσειν, cum gl. τυπώσειν, ἐργάσασθαι. Demum in B. scriptum perspicue τἄγαλμ' ἀναπλάσσειν. Ad Atticismi normam oportuit ἀναπλάττειν, quod reposuimus. Nomen αἰδὼς Æschini restituam in loco depravatissimo orationis c. Timarchum, qui sic vulgo legitur edit. Reiskii p. 98. οὐκ εὔδηλον, ὅτι πᾶσα ἀνάγκη τὸν τὰ τηλικαῦτα ἐπιτάγματα τισὶν ἐπιτάττοντα, καὶ αὐτὸν ἀντὶ τούτων ἡδονάς τινας παρασκευάζειν τοῖς ΤΟ ΑΡΓΥΡΙΟΝ προσαναλίσκουσιν; οὐ γὰρ ἔχω, μὰ τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον, τίνα τρόπον εὐφημότερον μνησθῶ τῶν σοι καταγελάστως πεπραγμένων ἔργων. Quid, malum, sibi vult istud τὸ ἀργύριον? Nihil absurdius, nihil a sententia et veritate rei de qua ibi agitur, alienius excogitari poterat. Debetur id imperitiæ librarii, qui quum exemplaris quod describebat, scripturam non discerneret, temere inepteque τὸ ἀργύριον invexit. Eo non acutior fuit Reiskius. Legendum τοῖς τὴν αἰδῶ προσαναλίσκουσιν.

995. Diversæ lectionis in hoc versu meminit Scholiastes, cujus in codd. nec in glossis ne minimum quidem exstat vestigium, τἄγαλμ' ἀφανίζειν. Qui eam probavit Kusterus, saltem ostendere debuisset quo pacto universæ hujus loci sententiæ accommodari possit. Sane Justus iste Orator ineptissime rationem concludere mihi videatur, si dicat: *Disces nihil turpe quidquam admittere, quia debes Pudoris signum abolere.* Qui istud ἀφανίζειν audacter et imperite Comico olim obtruserat, legebat procul dubio: ἄλλο τε μηδὲν αἰσχρὸν ποιεῖν, ὅτι τῆς Αἰδοῦς μέλλει (vel μέλλεις) τἄγαλμ' ἀφανίζειν. Sed hoc nihili est. Quod autem Kusterus addit, *pro* τἄγαλμ', METRI GRATIA *per crasin Atticam legendum esse* τὤγαλμ', in eo ridicule fallitur, ea ignoratione, quæ poëtæ Græci editori vix condonari potest. τἄγαλμα per crasin ex τὸ ἄγαλμα factum primam producere tironibus etiam notum. Eundem tamen hunc errorem sæpius erravit: vide ejus notam ad Conc. 442. ob quam a Dawesio correptus fuit. Solent autem Attici articuli τὸ cum sequente α crasin facere in α, non in ω. Sophocles Œd. T. 356.

πέφευγα· τἀληθὲς γὰρ ἰσχῦον τρέφω.

Ibid. 111.

ἀλωτόν· ἐκφεύγει δὲ τἀμελούμενον.

Antig. 275.

πάλος καθαιρεῖ τοῦτο τἀγαθὸν λαβεῖν.

Ibid. 1059.

σοφὸς σὺ μάντις, ἀλλὰ τἀδικεῖν φιλῶν.

Menander apud Stobæum Floril. Grotii p. 29.

τυφλόν τι τἀνοητὸν εἶναί μοι δοκεῖ.

Centum paginæ similibus exemplis repleri possent.

Codicis scriptura hæc est: ὅτι τῆς αἰδοῦς μέλλεις ἄγαλμ' ἀναπλάσσειν. Verba τῆς αἰδοῦς ἄγαλμ' glossa exponit: ἡ αἰδὼ περιφραστικῶς. Postque τύπον ἐργάσασθαι. His abunde confirmatur nostra lectio.

μηδ' εἰς ὀρχηστρίδος εἰσάττειν, ἵνα μὴ πρὸς ταῦτα κεχηνὼς,
μήλῳ βληθεὶς ὑπὸ πορνιδίου, τῆς εὐκλείας ἀποθραυσθῇς·
μηδ' ἀντειπεῖν τῷ πατρὶ μηδὲν, μηδ' Ἰαπετὸν καλέσαντα
μνησικακῆσαι τὴν ἡλικίαν, ἐξ ἧς ἐνεοττοτροφήθης.

Ἄδικος.

εἰ ταῦτ', ὦ μειράκιον, πείσει τούτῳ, νὴ τὸν Διόνυσον,
τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν εἴξεις, καί σε καλοῦσι βλιτομάμαν.

Δίκαιος.

ἀλλ' οὖν λιπαρός γε καὶ εὐανθὴς ἐν γυμνασίοις διατρίψεις,
οὐ στωμύλλων κατὰ τὴν ἀγορὰν τριβολεκτράπελ', οἷά περ οἱ νῦν,
οὐδ' ἑλκόμενος περὶ πραγματίου γλισχραντιλογεξεπιτρίπτου·
ἀλλ' εἰς Ἀκαδημίαν κατιὼν, ὑπὸ ταῖς μορίαις ἀποθρέξεις,
στεφανωσάμενος καλάμῳ λευκῷ μετὰ σώφρονος ἡλικιώτου,

996. εἰσάττειν. A. B. εἰσιέναι, ut in impressis, e glossemate. Meus εἰσάγειν, quod depravatum est e genuino εἰσάττειν. Hoc e Suida reposui, bene monente Dawesio, cujus notam vide. Apud Suidam tribus in locis εἰσάττειν scriptum sine ι subscripto, quod veteres negligebant. Vide Piersonum ad Mœrin p. 300. In C. hic rursus lacuna est, continuata ad hunc modum scriptura: τἄγαλμ' ἀναπλήσειν. καὶ δειλότατον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. Desunt scilicet omnia a v. 996. usque ad medium v. 1046.

Cod. εἰς ὀρχηστρίδος εἰσάγειν. Gl. ἑαυτόν.

997. Glossæ: ἀποθραυσθῇς, ἀποπέσῃς. Ἰαπετὸν, ἀρχαῖον, μωρόν. ἐνεοττοτροφήθης, ὥσπερ νεοσσὸς ἐτράφης.

1001. υἱέσιν εἴξεις. *Ludit facetissimus Comicus in similitudine vocum ὑσὶν ab ὗς, et υἱέσιν ab υἱός. Quod interpretes non satis animadvertisse videntur.* RUHNKENIUS ad Timæi lexicon p. 187. Schol. οὗτοί εἰσι Τελέσιππος, Δημοφῶν, Περικλῆς, διαβαλλόμενοι εἰς ὑωδίαν. καὶ Εὔπολίς φησιν ἐν Δήμοις·

Ἱπποκράτιός τε παῖδες ἐμβόλιμοί τινες,
βληχητὰ τέκνα, κοὐδαμῶς τοῦ 'μοῦ τρόπου.

Hinc intelligendum est acumen versus Thesm. 273. ubi quum Mnesilochus innuat se Jovem et illius domum non pluris facere, quam Hippocratis et filiorum contubernium, non immerito videri possit verbum, si quod aliud, maxime impium in deos dicere. Nec istud tantum fecit Comicus, ut Euripidem taxaret: sed sic ubique solet, deorum, quos publice colebant Athenienses, perpetuus irrisor. Et is Socratem in invidiam adducere voluerit, immo in capitis periculum, quod non eadem cum vulgo de diis sentiret!—καλοῦσι futurum est Atticum. Inepta sunt quæ ad hoc verbum adnotat schol.—βλιτομάμαν. Gl. μωρόν. Perperam in meo cod. βλιττομάμαν. Pejus apud Suidam βλιττομάμμαν. Egregie fallitur H. Stephanus in thesauri indice, ubi *postulante metro potius legendum esse* ait, καλέσουσί τι σε βλιτομάμαν. Optime se habet codicum lectio. Ultima in καλοῦσι producitur ob sequentem mediam cum liquida. βλιτομάμαν derivatur a βλίτον, *blitum*, quod oleris genus est omnium insipidissimum et fatuum, unde insulsi et inutiles *blitei* appellantur. Plautus Truc. iv. 4. 1.

Blitea et lutea est meretrix, nisi quæ
sapit in vino ad rem suam.

Gallos vocem suam qua socordes inertesque homines *blitres*, *belitres*, appellant, hinc deduxisse, viris quibusdam eruditis creditum fuit. Sed verisimilius affertur etymon.

1003. τριβολεκτράπελ'. Gl. οὐδαμινά, φευκτά. γλισχραντιλογεξεπιτρίπτου, γλίσχρου καὶ ἀντιλογίαν ἔχοντος κατατετριμμένην.

1005. Ἀκαδημίαν. Sic codd. At Suidas antiquiorem nominis formam servavit Ἑκαδημίαν. De Minervæ sacris oleis, quæ μορίαι dicebantur, vide Meursium Att. Lect. iv. 6.

ἀποθρέξεις. Cod. ἀποθρέξῃ, forma media, quam in futuris adamant Attici.

σμίλακος ὄζων, καὶ ἀπραγμοσύνης, καὶ λεύκης φυλλοβολούσης,
ἦρος ἐν ὥρᾳ χαίρων, ὁπόταν πλάτανος πτελέᾳ ψιθυρίζῃ.
ἢν ταῦτα ποιῇς, ἁγὼ φράζω,
καὶ πρὸς τούτοις προσέχῃς τὸν νοῦν,
ἕξεις αἰεὶ στῆθος λιπαρόν,
χροιὰν λαμπράν, ὤμους μεγάλους,
γλῶτταν βαιάν, πυγὴν μεγάλην,
πόσθην μικράν· ἢν δ', ἅπερ οἱ νῦν,
ἐπιτηδεύῃς, πρῶτα μὲν ἕξεις
χροιὰν ὠχράν, ὤμους μικρούς,
στῆθος λεπτόν, γλῶτταν μεγάλην,
πυγὴν μικράν, κωλῆν μεγάλην,
ψήφισμα μακρόν· καί σ' ἀναπείσει
τὸ μὲν αἰσχρὸν ἅπαν καλὸν ἡγεῖσθαι,
τὸ καλὸν δ' αἰσχρόν· καὶ πρὸς τούτοις
τῆς Ἀντιμάχου
καταπυγοσύνης ἀναπλήσει.
Χο. ὦ καλλίπυργον σοφίαν
κλεινοτάτην ἐπασκῶν,
ὡς ἡδύ σου τοῖσι λόγοις
σῶφρον ἔπεστιν ἄνθος.
εὐδαίμονες ἄρ' ἦσαν οἱ
τότε ζῶντες, ἡνίκ' ἦς,
τῶν προτέρων. πρὸς γοῦν τάδ', ὦ κομψο-

1007. *σμίλακος*. Sic tres codd. Vulgo *μίλακος*.

σμίλακος etiam in hoc cod. scriptum.

1010. *προσέχῃς*. Sic bene tres codd. Solœce vulgo *προσέχεις*.

1014. Glossæ. *πόσθην, ψωλήν*. Vide ad Lys. 143. *ὠχρὰν, κίτρινον*. *κωλῆν, μηρόν*. Male: *κωλῆν μεγάλην* opponitur *τῷ πόσθην μικρὰν* v. 1014. itaque hic accipiendum pro *veretro*, ut supra 989. *ψήφισμα μακρὸν, δικοῤῥαφίαν*. *Ἀντιμάχου, οὗτος λίαν πόρνος ἦν*.

1025. *κλεινοτάτην ἐπασκῶν*. Sic tres codd. omissa, quæ vulgo inseritur, copula.

Copulam habet hic cod.

1028. *εὐδαίμονες ἄρ' ἦσαν οἱ*. Vulgo *εὐδαίμονες δ' ἄρ'*—Inutilis est particula, quæ, ut *γε* in strophico versu 953. eximi debuit.

Scriptura codicis: *εὐδαίμονες δ' ἦσαν ἄρ' οἱ ζῶντες τότ' ἐπὶ τῶν προτέρων*, omissis vocibus *ἡνίκ' ἦς*, quas ignorant etiam membr. et meus.

1030. *πρὸς γοῦν τάδ'*. Sic lego, ut hic versus antithetico exæquetur. Vulgo *πρὸς οὖν*. In mea lectione singuli pedes singulis congruunt, quæ choricorum est metrorum perfectissima ratio. Nec tamen hoc necessarium est prorsus: satis est si bini versus ejusdem sint generis, etiamsi pedes examussim non quadrent. Erant itaque juxta vulgatam lectionem antithetici versus isti non damnandi:

νυν γαρ απας | ενθαδι νυν | δυνος
των προτερων | προς ουν ταδ' ω | κομψο

Sunt trimetri choriambici brachycatal. quorum prior purus est: alter in secunda sede pro choriambo diiambum habet. Superiores autem illi quos immutavi, sic scribi poterant:

πρεπῆ μοῦσαν ἔχων,
δεῖ σε λέγειν τι καινόν, ὡς
εὐδοκίμηκεν ἀνήρ.
δεινῶν δέ σοι βουλευμάτων ἔοικε δεῖν πρὸς αὐτόν,
εἴπερ τὸν ἄνδρ' ὑπερβαλεῖ, καὶ μὴ γέλωτ' ὀφλήσεις.
Αδ. καὶ μὴν πάλαι γ' ἐπνιγόμην τὰ σπλάγχνα, κἀπεθύμουν
ἅπαντα ταῦτ' ἐναντίαις γνώμαισι συνταράξαι.
ἐγὼ γὰρ ἥττων μὲν λόγος δι' αὐτὸ τοῦτ' ἐκλήθην
ἐν τοῖσι φροντισταῖσιν, ὅτι πρώτιστος ἐπενόησα
καὶ τοῖσι νόμοις καὶ ταῖσι δίκαις τἀναντί' ἀντιλέξαι.
καὶ τοῦτο πλεῖν ἢ μυρίων ἔστ' ἄξιον στατήρων, [
αἱρούμενον τοὺς ἥττονας λόγους, ἔπειτα νικᾶν.
σκέψαι δὲ τὴν παίδευσιν, ᾗ πέποιθεν, ὡς ἐλέγξω·
ὅστις σε θερμῷ φησὶ λοῦσθαι πρῶτον οὐκ ἐάσειν,
καίτοι τίνα γνώμην ἔχων, ψέγεις τὰ θερμὰ λουτρά;
Δι. ὁτιὴ κάκιστόν ἐστι, καὶ δειλὸν ποιεῖ τὸν ἄνδρα.
Αδ. ἐπίσχες· εὐθὺς γάρ σε μέσον ἔχω λαβὼν ἄφυκτον.
καί μοι φράσον, τῶν τοῦ Διὸς παίδων τίν' ἄνδρ' ἄριστον
ψυχὴν νομίζεις, εἰπέ, καὶ πλείστους πόνους πονῆσαι;
Δι. ἐγὼ μὲν οὐδέν' Ἡρακλέους βελτίον' ἄνδρα κρίνω.
Αδ. ποῦ ψυχρὰ δῆτα πώποτ' εἶδες Ἡράκλεια λουτρά;

δεύτερος γ' | αυτειν λεγων
ευδαιμονες δ' | αρ' ησαν οι

Dimetri sunt choriambici impuri. In priore primam sedem tenet pæon quartus, cui respondet in altero epitritus tertius. Sed genuinæ non videntur putidæ istæ particulæ fulciendis metris insertæ, quibus exemtis mollius fluunt versus et vividior est oratio. Quod ad binos alios adtinet, quin antiqua lectio præferatur, non repugnabo.

1035. *ὀφλήσεις*. Sic bene duo Regii. Solœce vulgo *ὀφλήσῃς*, quod Dawesius recte emendaverat. *ὑπερβαλεῖ* est in membr. Perperam duo alii *ὑπερβαλεῖς*.

ὑπερβαλεῖ agnoscit hic cod. in quo scriptum *ὑπερβαλῇ*. Quippe ubique in eo Attica terminatio *ει* pro *ῃ* obliterata est.

1036. *καὶ μὴν πάλαι γ' ἐπνιγόμην*. In membr. scriptum *καὶ μὴν πάλαι γ' ἔγωγ' ἐπνιγόμην*. Illud *ἔγωγ'* quod metrum turbat e varia alius codicis lectione invectum fuit, et eximi debuit. Præstat legere *καὶ μὴν πάλαι γ' ἐπνιγόμην*, quam *καὶ μὴν ἔγωγ' ἐπνιγόμην*. Pessime vulgo legitur *καὶ μὴν πάλ' ἔγωγ' ἐπνιγόμην*. Ultima in *πάλαι* elidi non potest: diphthongorum elisio locum habet tantum in verbis.

καὶ μὴν πάλαι γ' ἐπνιγόμην. Sic liquido, ne uno quidem desiderato apice, scriptum legitur in cod. quod ita emendate nullus alius exhibuerat.

1046. *καὶ δειλὸν ποιεῖ τὸν ἄνδρα*. Sic recte, ut impressi, B. Tres alii, metro repugnante, *δειλότατον*.

Cod. *δειλὸν ποιεῖ τὸν ἄνδρα*. Gl. *μαλακίας γὰρ αἴτιον*.

1047. Concinnius in hoc cod. *εὐθὺς γάρ σ' ἔχω μέσον λαβὼν*—In vocum collocatione ceteri non consentiunt codd. Namque in membr. scriptum: *εὐθὺς γάρ σε μέσον λαβὼν ἔχω γ' ἄφυκτον*.

1051. *Ἡράκλεια λουτρά*. Aquas natura calidas, *θερμῶν ἄτεχνα ῥεύματα*, *Herculis balnea* vocabant. Eustathius ad Ἰλ. p. 1273. l. 2. *θέρμα δὲ λουτρὰ ἔφη, πρὸς διαφορὰν τῶν ψυχρῶν, οἷς οἱ παλαιοὶ ἥρωες ἱδρῶ ἀπεψύχοντο. τὰ δὲ τοιαῦτα,*

καίτοι τίς ἀνδρειότερος ἦν;
Δι. ταῦτ' ἐστὶ ταῦτ' ἐκεῖνα,
ἃ τῶν νεανίσκων ἀεὶ δι' ἡμέρας λαλούντων
πλῆρες τὸ βαλανεῖον ποιεῖ, κενὰς δὲ τὰς παλαίστρας.
Αδ. εἶτ' ἐν ἀγορᾷ τὴν διατριβὴν ψέγεις· ἐγὼ δ' ἐπαινῶ.
εἰ γὰρ πονηρὸν ἦν, Ὅμηρος οὐδέποτ' ἂν ἐποίει
τὸν Νέστορ' ἀγορητὴν ἄν, οὐδὲ τοὺς σοφοὺς ἅπαντας.
ἄνειμι δῆτ' ἐντεῦθεν εἰς τὴν γλῶτταν, ἣν ὁδὶ μὲν
οὔ φησι χρῆναι τοὺς νέους ἀσκεῖν· ἐγὼ δέ φημι.
καὶ σωφρονεῖν αὖ φησι χρῆναι. δύο κακὼ μεγίστω.
ἐπεὶ σὺ διὰ τὸ σωφρονεῖν τῷ πώποτ' εἶδες ἤδη
ἀγαθόν τι γενόμενον; φράσον, καί μ' ἐξέλεγξον εἰπών.
Δι. πολλοῖς. ὁ γοῦν Πηλεὺς ἔλαβε διὰ τοῦτο τὴν μάχαιραν.
Αδ. μάχαιραν; ἀστεῖόν γε κέρδος ἔλαβεν ὁ κακοδαίμων.
Ὑπέρβολος δ' ἐκ τῶν λύχνων πλεῖν ἢ τάλαντα πολλὰ
εἴληφε διὰ πονηρίαν· ἀλλ', οὐ μὰ Δί', οὐ μάχαιραν.
Δι. καὶ τὴν Θέτιν δ' ἔγημε διὰ τὸ σωφρονεῖν ὁ Πηλεύς.
Αδ. κᾆτ' ἀπολιποῦσά γ' αὐτὸν ᾤχετ'. οὐ γὰρ ἦν ὑβριστής,
οὐδ' ἡδὺς ἐν τοῖς στρώμασιν τὴν νύκτα παννυχίζειν·
γυνὴ δὲ σιναμωρουμένη χαίρει. σὺ δ' εἶ Κρόνιππος.
σκέψαι γάρ, ὦ μειράκιον, ἐν τῷ σωφρονεῖν ἅπαντα
ἅνεστιν· ἡδονῶν θ' ὅσων μέλλεις ἀποστερεῖσθαι,
παίδων, γυναικῶν, κοττάβων, ὄψων, πότων, κιχλισμῶν.
καίτοι τί σοι ζῆν ἄξιον, τούτων ἐὰν στερηθῇς;
εἶεν. πάρειμ' ἐντεῦθεν ἐς τὰς τῆς φύσεως ἀνάγκας.
ἥμαρτες, ἠράσθης, ἐμοίχευσάς τι, κᾆτ' ἐλήφθης.

καὶ Ἡράκλεια λουτρὰ ἡ παροιμία ἔλεγεν. ἦσαν δὲ ταῦτα πρώτως καὶ κυρίως τὰ ἐκ γῆς αὐτοφυῶς ἀναδιδόμενα ἐπὶ ἀναψυχῇ, φασιν, Ἡρακλέος ἀθλοῦντος. ἀλλ' οὗτος μὲν ὁ λόγος, ὃν οἶδε καὶ ὁ Κωμικὸς ἐν Νεφέλαις, τοῖς ἀποσεμνύνουσι τὴν τρυφὴν ἐθέλει συμφωνεῖν. Conf. eundem Eustathium ad Od. p. 1594. l. 16.

1060. δύο κακώ. Mendose in iv. codd. δύω. Vide notam supra 483.

1063. Vide Hesychium in Πηλέως μάχαιρα, et Apollonii Rh. Scholiastam ad i. 224.

1065. Ὑπέρβολος δ' ἐκ τῶν λύχνων. In iv. codd. Ὑπέρβολος δ' οὐκ ἐκ τῶν λύχνων. Vulgo Ὑπέρβολος δ' οὐκ ἐκ λύχνων. Pronomen retinendum erat et negatio expungenda. Cod. Ὑπέρβολος δ' οὐκ ἐκ τῶν λύχνων.

1067. τὴν Θέτιν δ'—Cod. τὴν Θέτιν γ' ἔγημε.

1069. στρώμασιν. Perperam vulgo στρώμασι.

1070. σιναμωρουμένη. Gl. συνουσιαζομένη. Male in C. ut apud Suidam σιναμωρουμένη, quod exponit συνεχῶς ἀνδρὶ συνουσιάζουσα πρὸς μῖξιν, ἀντὶ τοῦ γαμουμένη.—Κρόνιππος, ὁ μέγας λῆρος, κατ' ἐπίτασιν λαμβανομένου τοῦ ἵππου.

1076. ἐμοίχευσάς τι, κᾆτ' ἐλήφθης. Vulgo ἐμοίχευσας. τί; κατελήφθης; claudicante versu, quem perite emendavit Bentleius. In meo τί δὴ κατελήφθης. In B. τί δῆτα κατελήφθης. Ceteri ut vulgo, nisi quod in C. est κατειλήφθης. Vides fluctuare lectionem. Postquam κᾆτ' in præpositionem κατὰ verbo junctam mutatum fuit, librarii aliter alii metrum sarcire studuerunt, omnes imperite. Permutationis κᾆτα et κατὰ exempla notavi ad Thesm. 482. Ran. 1440. Conc. 682. et alibi.

ἀπόλωλας· ἀδύνατος γὰρ εἶ λέγειν. ἐμοὶ δ' ὁμιλῶν,
χρῶ τῇ φύσει, σκίρτα, γέλα, νόμιζε μηδὲν αἰσχρόν.
μοιχὸς γὰρ ἢν τύχῃς ἁλούς, τάδ' ἀντερεῖς πρὸς αὐτόν,
ὡς οὐδὲν ἠδίκησας· εἶτ' ἐς τὸν Δί' ἐπανενεγκεῖν
κἀκεῖνος ὡς ἥττων ἔρωτός ἐστι καὶ γυναικῶν.
καίτοι σύ, θνητὸς ὤν, θεοῦ πῶς μεῖζον ἂν δύναιο;
Δι. τί δ', ἢν ῥαφανιδωθῇ πιθόμενός σοι, τέφρᾳ τε τιλθῇ;
ἕξει τινὰ γνώμην λέγειν, τὸ μὴ εὐρύπρωκτος εἶναι;
Αδ. ἢν δ' εὐρύπρωκτος ᾖ, τί πείσεται κακόν;
Δι. τί μὲν οὖν ἂν ἔτι μεῖζον πάθοι τούτου ποτέ;
Αδ. τί δῆτ' ἐρεῖς, ἢν τοῦτο νικηθῇς ἐμοῦ;
Δι. σιγήσομαι. τί δ' ἄλλο;
Αδ. φέρε δή μοι φράσον,
ξυνηγοροῦσιν ἐκ τίνων;
Δι. ἐξ εὐρυπρώκτων.
Αδ. πείθομαι.
τί δαί; τραγῳδοῦσ' ἐκ τίνων;

1079. πρὸς αὐτόν, πρὸς τὸν ἄνδρα τῆς γυναικός.

1080. ὡς οὐδὲν ἠδίκησας. Sic tres codd. In C. ut in impressis, ἠδίκηκας.

1082. Sic Jovis exemplo animum suum confirmat *Chærea*, ut puellæ, cui custos additus fuerat, vim inferat, apud Terentium in Eunucho iii. 5. Lectori gratum fecero, si lepidissimam adolescentis argumentationem hic proponam.

Dum apparatur, virgo in conclavi sedet
suspectans tabulam quandam pictam, ubi inerat pictura hæc; Jovem
quo pacto Danaæ misisse aiunt quondam in gremium imbrem aureum.
Egomet quoque id spectare cœpi; et quia consimilem luserat
jam olim ille ludum, impendio magis animus gaudebat mihi,
deum sese in pretium convertisse, et per alienas tegulas
venisse clanculum, per pluviam fucum factum mulieri.
At quem deum? qui templa cœli summa sonitu concutit.
Ego homuncio hoc non fecerim? ego vero illud fecerim ac lubens.

1083. τί δ', ἢν ῥαφανιδωθῇ πιθόμενός σοι. Sic, ut recentiores impressi, C. recte. In tribus aliis πειθόμενος. Pejus in primariis editt. τί δ' ἢν ῥαφανιδωθῇ γε πειθόμενός σοι.

πιθόμενος. Cod. πειθόμενος. Similem in hoc codice, aliisque quibus usus sum, errorem sæpissime deprehendi, nec eum observare, ubicunque obviam fuit, utile duxi. At mihi persuasum est, multis in locis, ubi utramque formam metrum admittit, sinceram scripturam imperita librariorum audacia immutatam fuisse.

1089. Rhetores et causarum patronos, ut cinædos sæpe perstringit. Vide ad Conc. 113. In Acharn. 714.

ψηφίσασθε χωρὶς εἶναι τὰς γραφάς, ὅπως ἂν ᾖ
τῷ γέροντι μὲν γέρων καὶ νωδὸς ὁ ξυνήγορος·
τοῖς νέοισι δ' εὐρύπρωκτος, καὶ λάλος, χὠ Κλεινίου.

1091. τραγῳδοῦσ'. Schol. εἰς Φρύνιχον φασὶν αὐτὸν ἀποτείνειν τὸν τραγικὸν χορευτήν· ἐπεὶ διεβάλλετο ἐπὶ μαλακίᾳ διὰ ποικιλίαν σχημάτων. Sed bene observat Berglerus ad Agathonem etiam hæc referri posse, cui Mnesilochus in Thesm. ait v. 200.

καὶ μὴν σύ γ', ὦ καταπύγων, εὐρύπρωκτος εἶ,

Δι. ἐξ εὐρυπρώκτων.
Αδ. εὖ λέγεις.
καὶ δημαγωγοῦσ' ἐκ τίνων;
Δι. ἐξ εὐρυπρώκτων.
Αδ. ἆρα δῆτ'
ἔγνωκας ὡς οὐδὲν λέγεις;
καὶ τῶν θεατῶν ὁπότεροι πλείους, σκόπει.
Δι. καὶ δὴ σκοπῶ.
Αδ. τί δῆθ' ὁρᾷς;
Δι. πολὺ πλείονας, νὴ τοὺς θεοὺς,
τοὺς εὐρυπρώκτους. τουτονὶ γοῦν οἶδ' ἐγὼ,
κἀκεινονὶ, καὶ τὸν κομήτην τουτονί.
Αδ. τί δῆτ' ἐρεῖς;
Δι. ἡττήμεθ'. ὦ κινούμενοι,
πρὸς τῶν θεῶν, δέξασθέ μου
θοἰμάτιον, ὡς
ἐξαυτομολῶ πρὸς ὑμᾶς.
Σω. τί δῆτα; πότερον τοῦτον ἀπάγεσθαι λαβὼν
βούλει τὸν υἱὸν, ἢ διδάσκω σοι λέγειν;
Στ. δίδασκε, καὶ κόλαζε, καὶ μέμνησ' ὅπως
εὖ μοι στομώσεις αὐτόν· ἐπὶ μὲν θάτερα,
οἵαν δικιδίοις· τὴν δ' ἑτέραν αὐτοῦ γνάθον

οὐ τοῖς λόγοισιν, ἀλλὰ τοῖς παθήμασιν.

1099. Hic et sequens versus numeris suis restituti sunt. Sic exhibebantur in impressis:
τοὺς εὐρυπρώκτους.
καὶ τουτονὶ γοῦν οἶδ' ἐγὼ, κἀκεινονὶ,
καὶ τὸν κομήτην τουτονί.
Primum καὶ ante τουτονὶ abest a tribus codd.

1101. ἡττήμεθ'. Sic tres codd. Meus, ut vulgo, ἡττώμεθ'. In A. C. D. Phidippidæ persona præfixa est versui 1102. quam distinctionem prætulit etiam Cratander, e cujus editione in Venetas transiit, aliasque aliquot. In B. unicum verbum ἡττήμεθ' Justo Oratori tributum, et Phidippidæ persona ante ὦ κινούμενοι posita. Primariæ editt. et recentiores pleræque omnia Justo Oratori tribuunt, quod magis probo. Dicit autem δέξασθέ μου θοἰμάτιον, non ut expeditius currat, quæ Scholiastæ est interpretatio, eaque ineptissima; sed quia fingit Comicus Socratem discipulos vestibus exuere solitum fuisse, priusquam in scholam admitterentur. Supra 498. ἀλλὰ γυμνοὺς εἰσιέναι νομίζεται.

ἡττήμεθ' ὦ κινούμενοι. Sic etiam hic cod. Participio superscripta gl. συνουσιαζόμενοι. Sequentia Justo Oratori continuata a librario cod. Postmodo recentior manus v. 1102. atramento præfixit notam φειδ. Prior librarius personas ubique notavit minio.

1105. ἀπάγεσθαι. Glossa in meo ἀπελθεῖν.—ἢ διδάσκω σοι λέγειν; Sic recte in B. ut in impressis. In A. διδάσκω τοῦ λέγειν. In C. διδάξω τοῦ λέγειν. In D. διδάσκω τὸ λέγειν.

τί δῆτα; πότερον τοῦτον—Melius hic cod. πότερα, quod recipiendum. Seq. v. cod. a prima manu τὸ λέγειν, sed emendatum σοι.

1108. στομώσεις. Perperam meus et B. στομώσης.—οἵαν. Suidas: δυνατήν, ubi hunc locum profert.

στόμωσον, οἵαν ἐς τὰ μείζω πράγματα.
Σω. ἀμέλει, κομιεῖ τοῦτον σοφιστὴν δεξιόν.
Φε. ὠχρὸν μὲν οὖν, οἶμαί γε, καὶ κακοδαίμονα.
Σω. χωρεῖτε νῦν.
Φε. οἶμαι δέ σοι
ταῦτα μεταμελήσειν.
Χο. Τοὺς κριτὰς, ἃ κερδανοῦσιν, ἤν τι τόνδε τὸν χορὸν
ὠφελῶσ' ἐκ τῶν δικαίων, βουλόμεσθ' ὑμῖν φράσαι.
πρῶτα μὲν γὰρ, ἢν νεᾶν βούλησθ' ἐν ὥρᾳ τοὺς ἀγροὺς,
ὕσομεν πρώτοισιν ὑμῖν, τοῖσι δ' ἄλλοις ὕστερον.
εἶτα τὸν καρπὸν τεκούσας ἀμπέλους φυλάξομεν,
ὥστε μήτ' αὐχμὸν πιέζειν, μήτ' ἄγαν ἐπομβρίαν.
ἢν δ' ἀτιμάσῃ τις ἡμᾶς, θνητὸς ὢν, οὔσας θεὰς,
προσεχέτω τὸν νοῦν, πρὸς ἡμῶν οἷα πείσεται κακὰ,
λαμβάνων οὔτ' οἶνον, οὔτ' ἄλλ' οὐδὲν ἐκ τοῦ χωρίου.
ἡνίκ' ἂν γὰρ αἵ τ' ἐλᾶαι βλαστάνωσ', αἵ τ' ἄμπελοι,
ἀποκεκόψονται· τοιαύταις σφενδόναις παιήσομεν.
ἢν δὲ πλινθεύοντ' ἴδωμεν, ὕσομεν· καὶ τοῦ τέγους
τὸν κέραμον αὐτοῦ χαλάζαις στρογγύλαις ξυντρίψομεν,
κἂν γαμῇ ποτ' αὐτὸς, ἢ τῶν ξυγγενῶν, ἢ τῶν φίλων,
ὕσομεν τὴν νύκτα πᾶσαν· ὥστ' ἴσως βουλήσεται
κἂν ἐν Αἰγύπτῳ τυχεῖν ὢν μᾶλλον, ἢ κρῖναι κακῶς.

1113. Hic et sequens versiculus vulgo tribuuntur Choro, ad hunc modum scripti: χώρει νῦν· οἴομαι δὲ
σοὶ ταῦτα μεταμελήσειν.
Versus distinxi et personis divisi, ut est in membr. ubi scriptum χωρεῖται νῦν. Emendate in C. χωρεῖτε νῦν. Quam sæpe librarii αι et ε confuderint, norunt jam pueri. In C. ante χωρεῖτε nulla posita est persona, omnibus adolescenti continuatis. Sic etiam est in meo, ubi male scriptum χώρει. In B. duo hi versus ineptissime Strepsiadi tributi. In C. et in meo, ut in membran. scriptum est οἶμαι, non οἴομαι.

Duo versiculi in hoc cod. Phidippidæ continuati, hac scriptura: χώρει νῦν. οἶμαι δέ σοι—

1117. νεᾶν. Sic A. C. recte. Perperam vulgo νεῶν. Hesychius: νεᾶν, νεάσαι γῆν. ubi vide eruditum interpretem. Glossa; ἀροτριᾶν. *novare, terram aratro vertere.*—ἐν ὥρᾳ, gl. εὐκαίρως. Ego aliter accipio.

1120. μήτ' ἄγαν ἐπομβρίαν. Sic iv. codd. recte, omissa quæ in impressis inepte inseritur particula. Vide not. supra 199.

1124. Pessime vulgo hic locus interpunctus erat, quod quia Berglerus non animadvertit, ridicule eum convertit. Ordo est: ἡνίκ' ἂν βλαστάνωσιν αἵ τε ἐλᾶαι καὶ αἱ ἄμπελοι, ἀποκεκόψονται αὗται. Verbum βλαστάνωσιν ad utrumque nominativum pertinet ἐλᾶαι et ἄμπελοι: alterumque verbum ἀποκεκόψονται tam de oleis quam de vitibus intelligendum. Verterat Berglerus: *Nam quando germinaverint oleæ, et vites amputabuntur, ejusmodi fundis eas cædemus.*

αἵ τ' ἄμπελοι. Comma positum in cod. post illa verba, ut etiam in B. et in meo, in quo sequenti verbo ἀποκεκόψονται superscripta glossa ἀφ' ἡμῶν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ, ΠΑΣΙΑΣ, ΜΑΡΤΥΣ, ΑΜΥΝΙΑΣ, ΧΟΡΟΣ.

Στ. ΠΕΜΠΤΗ, τετρὰς, τρίτη, μετὰ ταύτην δευτέρα·
εἶθ', ἣν ἐγὼ μάλιστα πασῶν ἡμερῶν
δέδοικα, καὶ πέφρικα, καὶ βδελύττομαι,
εὐθὺς μετὰ ταύτην ἔστ' ἔνη τε καὶ νέα.
πᾶς γάρ τις ὄμνυσ', οἷς ὀφείλων τυγχάνω,
θείς μοι πρυτανεῖ', ἀπολεῖν τέ φησι κἀξολεῖν,
ἐμοῦ μέτριά τοι καὶ δίκαι' αἰτουμένου·
Ὦ δαιμόνιε, τὸ μέν τι νυνὶ μὴ λάβῃς,
τὸ δ' ἀναβαλοῦ μοι, τὸ δ' ἄφες.—οὔ φασίν ποτε
οὕτως ἀπολήψεσθ', ἀλλὰ λοιδοροῦσί με,
ὡς ἄδικός εἰμι, καὶ δικάσεσθαί φασί μοι.
νῦν οὖν δικαζέσθων. ὀλίγον γάρ μοι μέλει,
εἴπερ μεμάθηκεν εὖ λέγειν Φειδιππίδης.
τάχα δ' εἴσομαι, κόψας τὸ φροντιστήριον.
παῖ, ἠμὶ, παῖ, παῖ.
Σω. Στρεψιάδην ἀσπάζομαι.
Στ. κἄγωγέ σ'· ἀλλὰ τουτονὶ πρῶτον λαβέ.
χρὴ γὰρ ἐπιθαυμάζειν τι τὸν διδάσκαλον.
καί μοι τὸν υἱὸν, εἰ μεμάθηκε τὸν λόγον
ἐκεῖνον, εἴφ', ὃν ἀρτίως εἰσήγαγες.
Σω. μεμάθηκεν.
Στ. εὖ γ', ὦ παμβασίλει' Ἀπαιόλη.
Σω. ὥστ' ἀποφύγοις ἂν, ἥν τιν' ἂν βούλῃ, δίκην.
Στ. κεἰ μάρτυρες παρῆσαν, ὅτ' ἐδανειζόμην;

1134. ἔστ' ἔνη. Sic membr. et meus, in quibus vox ἔνη semper tenui spiritu notata est.

1136. ἀπολεῖν τέ φησι. Male vulgo ἀπολεῖν με—hiulca oratione, cujus partes abruptæ nullo nexu cohærent. Male etiam v. seq. legitur μέτριά τι. Scribi debuit τοι, quod adversativum est. Vide versionem. τοι et τι sæpissime permutantur. με ex glossa invectum fuit.

1146. τουτονί. Gl. in C. τὸν θύλακον, ὅς ἐστι μεστὸς ἀλφίτων. Bene. Dixerat supra Socrati rusticus v. 669.
διαλφιτώσω σου κύκλῳ τὴν κάρδοπον.
In meo gl. τὸν πλακοῦντα.

1147. ἐπιθαυμάζειν. Gl. θαυμαστῶς τιμᾶν καὶ δεξιοῦσθαι. Suidas: ἐπιθαυμάζειν, ἀντὶ τοῦ δώροις τιμᾶν. Hanc scripturam tuentur codd. omnes. At Eustathius ad Iliad. p. 912. l. 58. ἀποθαυμάσαι habet. Ἀθηναῖοι μεταλαβόντες τὸ μισθὸς εἰς θαῦμα, θαυμάζειν φασὶ τὸ διδόναι μισθὸν, ὡς δηλοῖ καὶ παρὰ τῷ Κωμικῷ τὸ, χρὴ γὰρ ἀποθαυμάσαι τι τὸν διδάσκαλον· ὅπερ εὐφήμως ἐῤῥέθη, ἀντὶ τοῦ μισθὸν δοῦναι. Utro modo legas perinde est. Nam præpositio nihil addit verbi significationi, ornatui tantum servit. Vide not. ad v. 987.

Σω. πολλῷ γε μᾶλλον, κεἰ παρῆσαν χίλιοι.
Στ. βοάσομαί γ' ἄρα τὰν ὑπέρτονον βοάν.
ἰὼ, κλάετ', ὦ 'βολοστάται,
αὐτοί τε, καὶ τἀρχαῖα, καὶ τόκοι τόκων.
οὐδὲν γὰρ ἄν με φλαῦρον ἐργάσεσθ' ἔτι·
οἷος ἐμοὶ τρέφεται
τοῖσδ' ἐνὶ δώμασι παῖς,
ἀμφήκει γλώττῃ
λάμπων, πρόβολος ἐμὸς,
σωτὴρ δόμοις, ἐχθροῖς ἀνιαρὸς,
λυσανίας πατρῴων μεγάλων κακῶν·
ὃν κάλεσον τρέχων ἔνδοθεν ὡς ἐμέ.
ὦ τέκνον, ὦ παῖ, παῖ,
ἔξελθ' οἴκων· ἄϊε σοῦ πατρός.
Σω. ὅδ' ἐκεῖνος ἀνήρ.
Στ. ὦ φίλος, ὦ φίλος.
Σω. ἄπιθι σὺ λαβών.
Στ. ἰὼ, ἰὼ, τέκνον,
ἰοὺ, ἰού.
ὡς ἥδομαί σου πρῶτα τὴν χροίαν ἰδών.
νῦν μέν γ' ἰδεῖν εἶ πρῶτον ἐξαρνητικὸς,
κἀντιλογικὸς, καὶ τοῦτο τοὐπιχώριον

1153. κεἰ παρῆσαν χίλιοι. Vulgo κἂν παρῶσι. In A. D. κἂν παρῆσαν. In C. κἂν παρῶσαν mendose. Legendum omnino κεἰ παρῆσαν. Lepor est in repetitione earumdem vocum, quibus usus fuerat rusticus. Ejusdem generis erat menda in v. 484.
Cod. κἂν παρῶσι, ut vulgo, male.

1154. βοάσομαί γ' ἄρα. Sic iv. codd. Vulgo βοάσομ' ἄρα, metro corrupto. Senarius est.

1155. τἀρχαῖα. Sic bene C. Gl. τὰ κεφάλαια. Eadem est in meo glossa, licet perperam, ut in duobus aliis et in impressis scriptum sit τἀρχεῖα. Ad mendosam illam lectionem pertinet glossa in membr. τὰ δικαστήρια.

1156. τἀρχαῖα. In scriptura et in glossa consentit hic codex cum meo.

1157. οὐδὲν γὰρ ἄν με φλαῦρον ἐργάσεσθ' ἔτι. Sic legendum. Vulgo ἐργάσασθ', quod solœcum est. Vide supra ad 360. Melius in B. ἐργάσαισθ', ut et apud Suidam v. ἰὼ κλάετ' in editione principe: nam perperam Kusterus edidit ἐργάσασθ'. At genuinum est ἐργάσεσθ'. Exemplis quæ adtuli supra ad v. 465. potentialis particulæ ἂν cum futuro indicativi constructæ, hoc addatur.

1162. ἐχθροῖς ἀνιαρός. Cod. ἐχθροῖς βλάβη, quod non minus bonum est. In meo voci ἀνιαρὸς superscriptum interpretamentum βλαβερὸς, quod alteri illi convenit apprime. Nempe glossator docere voluit substantivum βλάβη positum esse pro adjectivo βλαβερός. Vix dubito, quin genuina illa lectio sit. ἐχθροῖς ἀνιαρὸς legitur in Pl. 561. ubi secunda in ἀνιαρὸς corripitur, quæ juxta metricum Scholiastem hic produci deberet. Sed in metrorum enarratione persæpe nugatur. Versus hic melius erit dimeter iambicus.

1164. Asynartetus est ex duobus dochmaicis. Versus autem 1166. dimeter est anapæsticus. Hi versus male in impressis divisi erant. Sic, ut eos exhibui, sunt in membr.

ἀτεχνῶς ἐπανθεῖ, τὸ ΤΙ ΛΕΓΕΙΣ ΣΥ; καὶ δοκεῖν
ἀδικοῦντ' ἀδικεῖσθαι, καὶ κακουργοῦντ', οἶδ' ὅτι·
ἐπὶ τοῦ προσώπου τ' ἐστὶν Ἀττικὸν βλέπος.
νῦν οὖν ὅπως σώσεις μ', ἐπεὶ κἀπώλεσας.
Φε. φοβεῖ δὲ δὴ τί;
Στ. τὴν ἕνην τε καὶ νέαν.
Φε. ἕνη γάρ ἐστι καὶ νέα τις ἡμέρα;
Στ. εἰς ἥν γε θήσειν τὰ πρυτανεῖά φασί μοι.
Φε. ἀπολοῦντ' ἄρ' αὔθ' οἱ θέντες. οὐ γάρ ἐσθ' ὅπως
μί' ἡμέρα γένοιτ' ἂν ἡμέραι δύο.
Στ. οὐκ ἂν γένοιτο;
Φε. πῶς γάρ; εἰ μήπερ γ' ἅμα
αὑτὴ γένοιτο γραῦς τε καὶ νέα γυνή.
Στ. καὶ μὴν νενόμισταί γ'.
Φε. οὐ γάρ, οἶμαι, τὸν νόμον
ἴσασιν ὀρθῶς, ὅ τι νοεῖ.
Στ. νοεῖ δὲ τί;
Φε. ὁ Σόλων ὁ παλαιὸς ἦν φιλόδημος τὴν φύσιν.
Στ. τουτὶ μὲν οὐδέν πω πρὸς ἕνην τε καὶ νέαν.
Φε. ἐκεῖνος οὖν τὴν κλῆσιν εἰς δύ' ἡμέρας
ἔθηκεν, εἴς τε τὴν ἕνην τε καὶ νέαν,
ἵν' αἱ θέσεις γίγνοιντο τῇ νουμηνίᾳ.
Στ. ἵνα δὴ τί τὴν ἕνην προσέθηκεν;
Φε. ἵν', ὦ μέλε,
παρόντες οἱ φεύγοντες ἡμέρᾳ μιᾷ

1175. κ' κακουργοῦντ'—Repete e præcedentibus δοκεῖν κακουργεῖσθαι.

1176. ἐπὶ τοῦ προσώπου τ' ἐστὶν Ἀττικὸν βλέπος. Sic, ut in impressis, est in A. D. In B. versus hic omissus: mendose autem in C. ἐπὶ προσώπου τ' ἔνεστιν Ἀττικὸν βλέπος. Dormitabat bonus Kœnius ista ad Corinthum scribens p. 17. extrema: *Vera scriptura videtur vel γ' ἐστὶν, vel potius ἐπὶ τοῦ προσώπου γ' ἔνεστιν.* Harum emendationum prior non inutilis modo, sed et falsa est. Nihil significaret γε, ubi copula omnino requiritur τε, siquidem præcedentia omnia membra eodem nexu cohærent. Alteram, quæ eodem incommodo laborat, metri præterea ratio prorsus respuit. Vide enim quam belle procedat Senarius:

ἐπι του | προσω | που γ' ενεσ | τιν Ατ | τικον | βλεπος.

Credebatne ille, ut *Clarissimus Professor noster Regius*, vocalem ante literas σ corripi posse?

1177. ὅπως σώσεις μ'—Sic bene A. C. Perperam vulgo σώσῃς.

1181. ἀπολοῦντ' ἄρ'—Sic iv. codd. Dawesius, ne diphthongus elidatur ante syllabam brevem, legendum censet ἀπόλοιντ' ἄρ'—*male pereant.* Nihil ego muto. Si quid vero mutandum videretur, præferrem ἀπολοῦσιν ἄρ' αὔθ' οἱ θέντες. ut infra 1256.

προσαποβαλεῖς ἄρ' αὐτὰ πρὸς τοῖς δώδεκα.

Eadem in hoc codice lectio, quæ in ceteris.

πρότερον, ἀπαλλάττοινθ' ἑκόντες· εἰ δὲ μή,
ἕωθεν ὑπανιῷντο τῇ νουμηνίᾳ.
Στ. πῶς οὐ δέχονται δῆτα τῇ νουμηνίᾳ
ἀρχαὶ τὰ πρυτανεῖ', ἀλλ' ἕνῃ τε καὶ νέᾳ;
Φε. ὅπερ οἱ προτένθαι γὰρ δοκοῦσί μοι παθεῖν·
ἵν' ὡς τάχιστα τὰ πρυτανεῖ' ὑφελοίατο,
διὰ τοῦτο προὐτένθευσαν ἡμέρᾳ μιᾷ.
Στ. εὖ γ', ὦ κακοδαίμονες, τί κάθησθ' ἀβέλτεροι,
ἡμέτερα κέρδη τῶν σοφῶν, ὄντες λίθοι,
ἀριθμός, πρόβατ', ἄλλως ἀμφορῆς νενησμένοι;
ὥστ' εἰς ἐμαυτὸν, καὶ τὸν υἱὸν τουτονί,
ἐπ' εὐτυχίαισιν ᾀστέον μοὐγκώμιον.
Μάκαρ, ὦ Στρεψίαδες,
αὐτός τ' ἔφυς, ὡς σοφὸς,
χ' οἷον τὸν υἱὸν ἐκτρέφεις,

1196. Hos versus citat Athenæus l. iv. p. 165. e prioribus Nubibus. Mendose arbitror προτέραις ibi scriptum pro δευτέραις.

1198. Glossæ: προτένθαι, λαίμαργοι. προὐτένθευσαν, ἐλαιμάργησαν, προέλαβον. Hesychius: προτένθαι, λίχνοι προαρπάζοντες. Suidas: προτένθαι, οἱ πρὸ τοῦ καιροῦ τῶν προσφαγίων ἀπογευόμενοι· οἱ προαρπάζοντες, ἢ μεταπιπράσκοντες πλείονος, οἱ νῦν μετάβολοι καλούμενοι· οἱ προλαμβάνοντες τὰ ὄψα, πρὶν εἰς τὴν ἀγορὰν κομισθῆναι. προὐτένθευσαν, προελιχνεύσαντο· προέλαβον τὴν προθεσμίαν, ὑπὸ τοῦ ἐπιθυμητικῶς ἔχειν, ἢ ὑπὸ τοῦ κερδαίνειν ἡττώμενοι. προτένθης, ὁ λίχνος. Sed aut ego fallor, aut falluntur quicunque in hoc Comici loco nomen προτένθαι eo sensu, nempe pro *gulosis*, vel *propolis, cocionibus, arilatoribus*, accipiunt. Frigida enim inde oritur sententia. Fuit Athenis collegium, seu cœtus quispiam virorum, quorum officium ad sacra pertinuisse videtur, qui Προτένθαι appellabantur. Hoc manifesto apparet ex Athenæi verbis loco supra citato: εὑρίσκω δὲ καὶ ψήφισμα ἐπὶ Κηφισοδώρου ἄρχοντος γενόμενον, ἐν ᾧ ὥσπερ τι σύστημα οἱ Προτένθαι εἰσὶ, καθάπερ καὶ οἱ Παράσιτοι ὀνομαζόμενοι. Ad istos Προτένθας, quos ab iis qui Atticas antiquitates illustrarunt, neglectos fuisse doleo, certo certius est Comicum respicere. Vide Sam. Petiti Leg. Att. p. 274. Nominis etymon tradit Eustathius ad Ἰλ. p. 720. l. 19. προτένθης, ὃ ἐκ τοῦ τένθω γίνεται, τροπῇ τοῦ δ εἰς θ, δηλοῦν τὸν προγεύστην. Idem ad Odyss. p. 1874. l. 31. ἐκ τοῦ τένθειν, ὅπερ ἐστὶν ἐσθίειν κατὰ τὸ, (Hes. ἔργ. 524.) ὃν πόδα τένδει, τὸν προτένθην ἐποίησαν, ὅς ἐστι προγεύστης.

1199. ἵν' ὡς τάχιστα. Sic recte B. ut est in impressis. In tribus aliis ὅπως τάχιστα.

Hic cod. etiam ὅπως τάχιστα. Schol. in margine: τοῦτο οὕτω συντάξεις· ὅπως τάχιστα ὑφελοίατο καὶ λάβοιεν τὰ πρυτανεῖα, διὰ τοῦτο προὐτένθευσαν καὶ προὔλαβον ἡμέρᾳ μιᾷ. δοκοῦσι γάρ μοι παθεῖν, ὅπερ οἱ προθένται. ἐποίησε δὲ τὴν σύνταξιν ἀσαφῆ τῷ προτάξαι τὴν κατασκευήν.

1201. Glossæ: ἀβέλτεροι, ἀμαθεῖς. κέρδη, τρυφὴ, γέλως, ἀπάτη. Notus est e gallica Comœdia versus:

Les sots sont ici bas pour nos menus plaisirs.

λίθοι, ἀναίσθητοι. ἀριθμὸς, ματαιὸν πλῆθος. πρόβατ' ἄλλως, ἀπλούστατοι μάτην.

1203. ἀμφορῆς. Sic bene membr. Tres alii ἀμφορεῖς.—νενησμένοι. Sic tres codd. Mendose in B. νενασμένοι. Vulgo νενασμένοι. Vide Suidam in νενημένην, et in ἀμφορεαφόρους. Gl. Μεγαρικὰ σεσωρευμένα. Vide Lamb. Bos Observatt. crit. cap. 15.

Hic etiam cod. νενησμένοι.

1205. ᾀστέον μοὐγκώμιον. Id est ᾀστέον μοι ἐγκώμιον. Hic aurium judicio cræsis probatur.

φήσουσι δή μ' οἱ φίλοι,
χ' οἱ δημόται ζηλοῦντες,
ἡνίκ' ἂν σὺ νικᾷς λέγων τὰς δίκας.
ἀλλ' εἰσαγαγών σε βούλομαι
πρῶτον ἑστιάσαι.
Πα. εἶτ' ἄνδρα τῶν αὑτοῦ τι χρὴ προϊέναι;
οὐδέποτέ γ'. ἀλλὰ κρεῖττον ἦν εὐθὺς τότε
ἀπερυθριάσαι γε μᾶλλον, ἢ σχεῖν πράγματα·
ὅτε τῶν ἐμαυτοῦ γ' ἕνεκα νυνὶ χρημάτων
ἕλκω σε κλητεύσοντα, καὶ γενήσομαι
ἐχθρὸς ἔτι πρὸς τούτοισιν ἀνδρὶ δημότῃ.
ἀτὰρ οὐδέποτέ γε τὴν πατρίδα καταισχυνῶ
ζῶν, ἀλλὰ καλοῦμαι Στρεψιάδην - - -
Στ. τίς οὑτοσί;
Πα. ἐς τὴν ἕνην τε καὶ νέαν.
Στ. μαρτύρομαι,
ὅτι ἐς δύ' εἶπεν ἡμέρας. τοῦ χρήματος;
Πα. τῶν δώδεκα μνῶν, ἃς ἔλαβες, ὠνούμενος
τὸν ψαρὸν ἵππον.
Στ. ἵππον; οὐκ ἀκούετε,
ὃν πάντες ὑμεῖς ἴστε μισοῦνθ' ἱππικήν;
Πα. καί, νὴ Δί', ἀποδώσειν γ' ἐπώμνυς τοὺς θεούς.
Στ. μὰ τὸν Δί' οὐ γάρ πω τότ' ἐξηπίστατο

1216. Gl. ἀπερυθριάσαι ἐκ τοῦ μὴ διδόναι δάνειον, μᾶλλον ἢ λαβεῖν ὕστερον ἐγκλήσεις ἐν τῇ ἀπαιτήσει.

1217. ἐμαυτοῦ γ' ἕνεκα νυνὶ—Sic bene A. C. Vulgo οὕνεκα.—ἔτι. Gl. ἐστί.

1220. Gl. κατηγορεῖ Ἀθηναίων ὡς περὶ τὰς δίκας ἀεὶ διατριβόντων.

1225. ψαρόν. Gl. ποικίλον. Prava in meo glossa λευκόν.

Strepsiadis verba in codice scripta et distincta plane ut ea edidimus, cum glossa e codice meo jam prolata.

1226. ὃν πάντες ὑμεῖς ἴστε μισοῦνθ' ἱππικήν; Sic bene tres Regii. In meo, ut in editt. veteribus omnibus: οὐ πάντες ὑμεῖς ἴστε μισοῦνθ' ἱππικήν; Sed primæ voculæ ad latus apposita emendatio γρ. ὅν. Elliptica phrasis est, quam sic supplet glossa vocibus οὐκ ἀκούετε superscripta in C. αὐτοῦ διαβάλλοντός με: in meo, αὐτὸν διαβάλλοντά με. Sententia ergo est: οὐκ ἀκούετε αὐτῷ διαβάλλοντός με, ὃν πάντες ὑμεῖς γιγνώσκετε μισοῦντα τὴν ἱππικήν. Kusterus vero nulla auctoritate pronomen inferait, ἴστε με μισοῦνθ'.

1227. Hic et sequens versus sic vulgo leguntur:

καὶ νὴ Δί' ἀποδώσειν γ' ἐπώμνυς τοὺς θεοὺς
τὸ χρέος. ΣΤΡ. μὰ Δί' οὐ γάρ πω τότ' ἐξηπίστατο.

Voces τὸ χρέος, quarum manifesta inutilitas, e glossa in textum illatæ fuerunt ab inepto librario: non comparent in B. nec in meo, in quibus scriptum optime, μὰ τὸν Δί' οὐ γάρ πω. In duobus aliis non senarius, sed septenarius est versus: τὸ χρέος—μὰ Δί' οὐ δῆτ', οὐ γάρ πω τότ' ἐξηπίστατο. Ad δώδεκα μνῶν, ἃς ἔλαβες refertur verbum ἀποδώσειν.

In fine hujus versus scripserat librarius voces τὸ χρέος, tanquam ad textum pertinentes: postmodo erasæ fuerunt, ita tamen ut vestigia adhuc appareant. Sequens versus autem sic scriptus est: μὰ Δί', οὐ δῆτ' οὐ γάρ πω τότ' ἐξηπίστατο.

Φειδιππίδης μοι τὸν ἀκατάβλητον λόγον.
Πα. νῦν δὲ διὰ τοῦτ' ἔξαρνος εἶναι διανοεῖ;
Στ. τί γὰρ ἄλλ' ἂν ἀπολαύσαιμι τοῦ μαθήματος;
Πα. καὶ ταῦτ' ἐθελήσεις ἀπομόσαι μοι τοὺς θεούς,
ἵν' ἂν κελεύσω 'γώ σε;
Στ. τοὺς ποίους θεούς;
Πα. τὸν Δία, τὸν Ἑρμῆν, τὸν Ποσειδῶ.
Στ. νὴ Δία,
κἂν προσκαταθείην γ', ὥστ' ὀμόσαι, τριώβολον.
Πα. ἀπόλοιο τοίνυν ἕνεκ' ἀναιδείας ἔτι.
Στ. ἅλσιν διασμηχθεὶς ὄναιτ' ἂν οὑτοσί.
Πα. οἴμ', ὡς καταγελᾷς.
Στ. ἓξ χοᾶς χωρήσεται.
Πα. οὔ τοι, μὰ τὸν Δία τὸν μέγαν, καὶ τοὺς θεούς,
ἐμοῦ καταπροίξει.
Στ. θαυμασίως ἥσθην θεοῖς.
καὶ Ζεὺς γελοῖος ὀμνύμενος τοῖς εἰδόσιν.
Πα. ἦ μὴν σὺ τούτων τῷ χρόνῳ δώσεις δίκην.
ἀλλ' εἴτε γ' ἀποδώσεις τὰ χρήματ', εἴτε μή,
ἀπόπεμψον, ἀποκρινάμενος.
Στ. ἔχε νῦν ἥσυχος.
ἐγὼ γὰρ αὐτίκ' ἀποκρινοῦμαί σοι σαφῶς.
Πα. τί σοι δοκεῖ δράσειν;
Μα. ἀποδώσειν μοι δοκεῖ.
Στ. ποῦ 'σθ' οὗτος ὡπαιτῶν με τἀργύριον; λέγε,
τουτὶ τί ἐστι;
Πα. τοῦθ' ὅ τι ἐστί; κάρδοπος.
Στ. ἔπειτ' ἀπαιτεῖς τἀργύριον, τοιοῦτος ὤν;
οὐκ ἂν ἀποδοίην οὐδ' ἂν ὀβολὸν οὐδενί,

1233. ἵν' ἂν—Gl. ὅπου τὸ ἵνα μεθερμηνευτικόν ἐστι.

1237. ἅλσιν—Perperam vulgo ἁλσί. Illud emendate scriptum est in C.

1243. ἀλλ' εἴτε γ' ἀποδώσεις τὰ χρήματ', εἴτε μή. Sic concinne tres codd. In B. ut vulgo, ἀλλ' εἴτ' ἀποδώσεις μοι τὰ χρήματ', εἴτε μή. E glossa μοι in textum irrepsit.

1246. Testem quem secum adduxerat percunctatur Pasias: τί σοι δοκεῖ δράσειν; Cui par est illum respondere δοκεῖ μοι, non, ut vulgo, ἀποδώσειν σοι δοκεῖ. MIHI *videtur eum pecuniam reddere velle*, ἀποδώσειν μοι δοκεῖ. In cod. scriptum, ἀποδώσειν σοι δοκεῖ μοι.

1247. ὡπαιτῶν. Sic recte primariæ editt. et C. Mendose in tribus aliis codd. ὅ παιτῶν. ο α in ω coalescunt, ut ὁ ἀνὴρ, ὡνήρ. Perperam in recentioribus editt. ὁ ἀπαιτῶν, ingrato hiatu, quem vitant semper scenici poëtæ.

Cod. ὅπαιτῶν.

1248. τοῦθ' ὅ τι ἐστί; Sic bene iv. codd. et primariæ editt. Perperam in recentioribus τοῦθ' ὅτ' ἐστί;

1250. οὐδ' ἂν ὀβολὸν οὐδενί. Sic tres codd. In C. ut vulgo, οὐδ' ὀβολὸν

ὅστις καλέσειε κάρδοπον τὴν καρδόπην.
Πα. οὐκ ἄρ' ἀποδώσεις;
Στ. οὐχ, ὅσον γ' ἔμ' εἰδέναι.
οὔκουν ἀνύσας τι θᾶττον ἀπολιταργιεῖς
ἀπὸ τῆς θύρας;
Πα. ἄπειμι· καὶ τοῦτ' ἴσθ', ὅτι
θήσω πρυτανεῖ', ἢ μηκέτι ζῴην ἐγώ.
Στ. προσαποβαλεῖς ἄρ' αὐτὰ πρὸς ταῖς δώδεκα.
καίτοι σε τοῦτό γ' οὐχὶ βούλομαι παθεῖν,
ὁτιὴ 'κάλεσας εὐηθικῶς τὴν κάρδοπον.
Αμ. ἰώ μοί μοι.
Στ. ἔα·
τίς οὑτοσί ποτ' ἔσθ' ὁ θρηνῶν; οὔ τι που
τῶν Καρκίνου τις δαιμόνων ἐφθέγξατο;
Αμ. τί δ'; ὅστις εἰμὶ, τοῦτο βούλεσθ' εἰδέναι;
ἀνὴρ κακοδαίμων.
Στ. κατὰ σεαυτόν νυν τρέπου.
Αμ. ὦ σκληρὲ δαῖμον, ὦ τύχαι θραυσάντυγες
ἵππων ἐμῶν· ὦ Παλλὰς, ὥς μ' ἀπώλεσας.
Στ. τί δαί σε Τληπόλεμός ποτ' εἴργασται κακόν;

ἂν οὐδενί. Idem versus est supra 118.

Scriptus in cod. hic versus, ut eum edidimus.

1252. ὅσον γ' ἔμ' εἰδέναι. Sic distincte scriptum in meo. Vulgo ὅσον γέ μ'—

1253. ἀπολιταργιεῖς. Gl. ὑποχωρήσεις, ἀπέλθῃς. Etymolog. M. ἀπολιταργιεῖν, τὸ ἀπελθεῖν ταχέως· παρὰ τὸ λίαν καὶ τὸ ἀργὸν, ὅ ἐστι ταχὺ, περισσεύοντος τοῦ τ.

1254. ἄπειμι· καὶ τοῦτ' ἴσθ', ὅτι. Sic tres codd. In B. ut vulgo, ἄπειμι· καίτοι γ' ἴσθ' ὅτι.

ἄπειμι, καὶ τοῦτ' ἴσθ' ὅτι. Sic primo scriptum erat in cod. unde, erasis aliquot calami ductibus, factum fuit καί τοι γ' ἴσθ'.

1258. ὁτιὴ 'κάλεσας. Melius videri possit scripturus fuisse ὅτι ἐκάλεσας. Sed illo modo numerosior est versus. Sic Eq. 236.

ὁτιὴ 'πὶ τῷ δήμῳ ξυνόμνυτον πάλαι.

et 428. ὁτιὴ 'πιώρκεις θ' ἁρπακὼς, καὶ κρέας ὁ πρωκτὸς εἶχεν.

1260. οὔ τι που. Sic bene A. C. Perperam vulgo ἤ τι που. Ante hunc versum ter in meo cod. scriptum ἔα, bene, ut mihi videtur.

1263. Hic versus recurrit in Acharn. 1019. Idem est ac κατ' ἐμαυτὸν ἐτρεπόμην, id quod bubulcus apud Theocritum ait viii. 75.

ἀλλὰ κάτω βλέψας τὰν ἁμετέραν ὁδὸν εἷρπον.

1266. Notus Tlepolemus Herculis e captiva muliere filius, de quo sic Homerus in catalogo:

Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφ' ἐνὶ μεγάρῳ ἐϋπήκτῳ,
αὐτίκα πατρὸς ἑοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα
ἤδη γηράσκοντα Λικύμνιον, ὄζον Ἄρηος.

Argumentum hoc tractaverat vel Carcinus vel ejus filius Xenocles in quadam Tragœdia, ad quam alludit Comicus, et unde videtur ista παρῳδῆσαι, ἰώ μοί μοι, ἀνὴρ κακοδαίμων, et ὦ σκληρὲ δαῖμον— quæ postrema desumta sunt ex iis quæ Alcmena dicebat, audita fratris sui morte. Ideo Strepsiades iisdem verbis fortunas suas conquerentem Amyniam percunctatur: *Quid tandem tibi mali fecit Tlepolemus?*

Αμ. μὴ σκῶπτέ μ', ὦ 'τὰν, ἀλλά μοι τὰ χρήματα
τὸν υἱὸν ἀποδοῦναι κέλευσον, ἅλαβεν,
ἄλλως τε μέντοι καὶ κακῶς πεπραγότι.
Στ. τὰ ποῖα ταῦτα χρήμαθ';
Αμ. ἁδανείσατο.
Στ. κακῶς ἄρ' ὄντως εἶχες, ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖς.
Αμ. ἵππους γ' ἐλαύνων ἐξέπεσον, νὴ τοὺς θεούς.
Στ. τί δῆτα ληρεῖς, ὥσπερ ἀπ' ὄνου καταπεσών;
Αμ. ληρῶ, τὰ χρήματ' ἀπολαβεῖν εἰ βούλομαι;
Στ. οὐκ ἔσθ' ὅπως σύ γ' αὐτὸς ὑγιαίνεις.
Αμ. τί δαί;
Στ. τὸν ἐγκέφαλον ὥσπερ σεσεῖσθαί μοι δοκεῖς.
Αμ. σὺ δὲ, νὴ τὸν Ἑρμῆν, προσκεκλήσεσθαί γ' ἐμοὶ,
εἰ μὴ 'ποδώσεις τἀργύριον.
Στ. κάτειπέ νυν,
πότερα νομίζεις καινὸν αἰεὶ τὸν Δία
ὕειν ὕδωρ ἑκάστοτ', ἢ τὸν ἥλιον
ἕλκειν κάτωθεν ταυτὸ τοῦθ' ὕδωρ πάλιν.
Αμ. οὐκ οἶδ' ἔγωγ' ὁπότερον, οὐδ' ἐμοὶ μέλει.
Στ. πῶς οὖν ἀπολαβεῖν τἀργύριον δίκαιος εἶ,
εἰ μηδὲν οἶσθα τῶν μετεώρων πραγμάτων;
Αμ. ἀλλ' εἰ σπανίζεις, τἀργυρίου μοι τὸν τόκον
ἀπόδος γε.
Στ. τοῦτο δ' ἔσθ' ὁ τόκος τί θηρίον;
Αμ. τί δ' ἄλλο γ', ἢ κατὰ μῆνα, καὶ καθ' ἡμέραν,
πλέον πλέον τἀργύριον αἰεὶ γίγνεται,

1273. τί δῆτα ληρεῖς, ὥσπερ ἀπ' ὄνου καταπεσών. Jocus est in ambiguitate pronuntiationis, qui latine reddi non potest. A fœneratore intelligi vult Strepsiades ἀπ' ὄνου, at ipse intelligit ἀπὸ νοῦ. Sic apud Diogenem Laërtium Stilpo Crateti dicit: ὦ Κράτης, δοκεῖς μοι χρείαν ἔχειν ἱματίου καινοῦ. Quod illius sententia non est *pallii novi*, sed *pallii et mentis*, καὶ νοῦ. Similis jocus est apud Plautum in Mil. Gl. iv. 7.

Maris causa hercle istoc ego oculo utor minus:
nam si abstinuissem a mare, tanquam hoc uterer.

Ubi Pleusides quum *a mare* duabus vocibus dicere videatur, aliud intelligit, nempe *si abstinuissem amare, si amicam non habuissem.*

1285. ἀλλ' εἰ σπανίζεις, τἀργυρίου μοι τὸν τόκον ἀπόδος. Sic bene distinctum est in membran. Perperam vulgo, ἀλλ' εἰ σπανίζεις τἀργυρίου, μοι τὸν τόκον—Vertit Berglerus: *Sed si eges æris, usuram saltem mihi da.* τἀργυρίου cum σπανίζεις salva linguæ indole construi non potest: obstat articulus. Dicendum enim fuisset, ἀλλ' εἰ σπανίζεις ἀργυρίου, μοι τὸν τόκον ἀπόδος γε. Et sic quidem scriptum est in meo codice. Sed præstat id quod dedi.

Optime in hoc etiam cod. distinctum, ut in membr. ἀλλ' εἰ σπανίζεις, τἀργυρίου—

1288. γίγνεται. Sic duo codd. Vulgo γίνεται.

ὑποῤῥέοντος τοῦ χρόνου;
Στ. καλῶς λέγεις.
τί δῆτα; τὴν θάλατταν ἔσθ' ὅτι πλείονα
νυνὶ νομίζεις ἢ πρὸ τοῦ;
Αμ. μὰ Δί', ἀλλ' ἴσην.
οὐ γὰρ δίκαιον πλείον' εἶναι.
Στ. κἆτα πῶς
αὕτη μὲν, ὦ κακόδαιμον, οὐδὲν γίγνεται,
ἐπιῤῥεόντων τῶν ποταμῶν, πλείων; σὺ δὲ
ζητεῖς ποιῆσαι τἀργύριον πλεῖον τὸ σόν;
οὐκ ἀποδιώξεις σαυτὸν ἐκ τῆς οἰκίας;
φέρε μοι τὸ κέντρον.
Αμ. ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι.
Στ. ὕπαγε. τί μέλλεις; οὐκ ἐλᾷς, ὦ σαμφόρα;
Αμ. ταῦτ' οὐχ ὕβρις δῆτ' ἐστίν;
Στ. ᾄξεις; ἐπί σ' ἀλῶ,
κεντῶν ὑπὸ τὸν πρωκτόν σε τὸν σειραφόρον.
φεύγεις; ἔμελλόν σ' ἄρα κινήσειν ἐγὼ,

1289. ὑποῤῥέοντος. Sic iv. codd. Gl. τρέχοντος. Dawesio legendum videbatur ἐπιῤῥέοντος. Vide Miscell. crit. p. 159.

1297. ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι. Recte in tribus codd. verba hæc Amyniæ adscripta, quæ in impressis Testi inepte tribuuntur. Pejus adhuc in C. totus versus Phidippidæ tributus.

1299. ᾄξεις; ἐπί σ' ἀλῶ. Vulgo ἄξεις; ἐπιαλῶ. Primo ᾄξεις scribi debuit: est enim ab ᾄττω, Attico pro ἀΐσσω. Depravatissimum, quod sequitur, ἐπιαλῶ interpretes et veteres et novos misere torsit; nec tamen eorum ullus boni quidquam adtulit. *Dixerim*, ait Kusterus, *locum fore clarum, si scribatur*, ἐπεὶ ἐλῶ: *i. e.* nam agam, *vel* impellam te, equum funalem, stimulo podicem fodicans. *Obscœnitas autem aliqua in hoc loco latere videtur.* Bergler us: ἐπιαλῶ, *ab* ἰάλλω, *mitto, jacio. Sed mallem cum* Cl. Kustero *emendare*, ἐπεὶ ἐλῶ, *nam impellam te.* In C. scriptum est ἐπί σ' ἀλῶ, cum glossa συντρίψω, unde liquet verbum tenui spiritu notari debuisse, ἐπί σ' ἀλῶ, quæ sincera est et optima lectio. In membr. inepte ἐπὶ ἄλω. In B. et in meo ἐπεὶ ἀλῶ. Glossa νικήσω, συντρίψω. Ut textus, ita glossæ depravatæ sunt. Referuntur ad genuinam lectionem ἐπί σ' ἀλῶ, quam sic veteres magistri interpretati sunt, κινήσω, συντρίψω. ἀλεῖν verbum est nequam, *molere, subagitare.* Lepidum exstat distichon, quod primus edidi Analect. T. iii. p. 154.

Εὐφαμεῖτε, νέοι· τὸν Ἔρωτ' ἀλεῖ Ἀρκεσίλαος,
πορφυρέη δάκνας Κύπριδος ἀρπιδόνη.

Gloriolam ex emendatione hexametri, cujus et numeri corrupti erant et sententia, captasset forte quis alius: angustiis spatii concluso satis mihi fuit, versum, ut legi debet, exhibuisse. Nunc quomodo legatur in membr. unde descriptus fuit, dicam:

εὐφαμεῖτε, νέοι. τὸν ἔρωτα λέγει Ἀρκεσίλαος.

Est autem ἀλῶ in Comici versu futurum Atticorum more formatum. ἀλέω, ἀλέσω, ἀλῶ. Vide not. ad Ran. 202. 298.

Scriptura cod. ἄξεις. ἐπεὶ ἀλῶ. Gl. συντρίψω.

1301. ἔμελλόν σ' ἄρα κινήσειν ἐγώ. Sic tres codd. In B. ut vulgo, ἔμελλον ἄρα κινήσειν σ' ἐγώ. Sic loqui solent, qui multo labore tandem id effecerunt, quod contendebant. Ran. 208.

ἔμελλον ἄρα παύσειν ποθ' ὑμᾶς τοῦ κοάξ.

Vespis 460.

ἆρ' ἐμέλλομέν ποθ' ὑμᾶς ἀποσοβήσειν τῷ χρόνῳ.

Cod. ἔμελλον ἄρα σε κινήσειν ἐγώ. Concinna vocum dispositione. Sed σε inter lineas a secunda manu additum. Scriptum primo fuerat ἄρα κινήσειν σ' ἐγώ. Litera σ erasa fuit.

1304. ἐρασθεὶς—Sic iv. codd. et editt. veteres. In recentioribus, nescio unde, ἐραστής.

1307. τήμερόν τι λήψεται. Sic A. C. recte. Senarius est, ut 1303. qui vulgo perperam distinctus erat. Hic in impressis vocula τι omissa.

1311. οἶμαι γὰρ αὐτὸν αὐτίχ' εὑρήσειν, ὅπερ—Sic bene tres codd. Hic versus etiam senarius est. In B. ut in impressis, pronomen αὐτὸν perperam omissum est.

1314. γνώμας ἐναντίας. Sic recte A. B. omissa copula, quæ inepte vulgo inseritur. Sententia est: εἶναι τὸν υἱὸν αὐτοῦ δεινὸν λέγειν γνώμας—Nullus hic locus copulæ, quam imperitus infersit librarius, syntaxeos rationem non perspiciens.

1315. τοῖσιν δικαίοις. Sic A. C. bene. Versus est iambicus. Vulgo τοῖσι—

1319. ἴσως δ', ἴσως—Sic tres codd. In B. ut in impressis, particula adversativa perperam omissa.—βουλήσεται. Superscripta glossa in C. ἐπὶ (scr. ἐπεὶ) μείζω κακὰ πείσεται, ἢ φέρειν οἷός τε εἶναι. Glossam hanc in textum intulit librarius cod. B. in quo sic scripti et distincti versus:

οἷσπερ ἂν ξυγγένηται. ἐπεὶ μείζω κακὰ πείσεται
ἢ φέρειν οἷός τ' εἶναι κἂν λέγῃ παμπόνηρα
ἴσως ἴσως βουλήσεται κἄφωνον αὐτὸν εἶναι.

Rationem reddere voluit glossator, cur futurum esset, ut pater optaret filium suum mutum esse, quam absque eo facile quivis conjicere potest. Ineptus librarius glossam illam versus esse et textus partem credidit, cui eam inseruit, idque loco alieno. Glossarum in textum illatarum quæ protuli documenta bene multa in spem me adducunt fore, ut optimi viri, cujus memini in nota ad Ran. v. 874. sensus acuatur, tandemque percipiat, qui factum fuerit, ut e glossis inter codicum lineas scriptis tot

αὐτοῖσι τροχοῖς τοῖς σοῖσι καὶ ξυνωρίσιν.
Χο. οἷον τὸ πραγμάτων ἐρᾶν φλαύρων. ὁ γὰρ
γέρων ὅδ' ἐρασθεὶς
ἀποστερῆσαι βούλεται
τὰ χρήμαθ' ἁδανείσατο·
κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ τήμερόν τι λήψεται
πρᾶγμ', ὃ τοῦτον ποιήσει
τὸν σοφιστὴν, ὧν πανουργεῖν
ἤρξατ', ἐξαίφνης τι κακὸν λαβεῖν.
οἶμαι γὰρ αὐτὸν αὐτίχ' εὑρήσειν, ὅπερ
πάλαι ποτ' ἐζήτει,
εἶναι τὸν υἱὸν δεινόν οἱ
γνώμας ἐναντίας λέγειν
τοῖσιν δικαίοις,
ὥστε νικᾶν ἅπαντας,
οἷσπερ ἂν ξυγγένηται,
κἂν λέγῃ παμπόνηρα.
ἴσως δ', ἴσως βουλήσεται

κἄφωνον αὐτὸν εἶναι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ, ΧΟΡΟΣ, ΜΑΘΗΤΑΙ Σωκράτους, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΧΑΙΡΕΦΩΝ.

Στ. ΙΟΥ, ἰού·
ὦ γείτονες, καὶ ξυγγενεῖς, καὶ δημόται,
ἀμύναθετέ μοι τυπτομένῳ πάσῃ τέχνῃ.
οἴμοι κακοδαίμων τῆς κεφαλῆς, καὶ τῆς γνάθου.
ὦ μιαρὲ, τύπτεις τὸν πατέρα;
Φε. φήμ', ὦ πάτερ.
Στ. ὁρᾶθ' ὁμολογοῦνθ', ὅτι με τύπτει.
Φε. καὶ μάλα.
Στ. ὦ μιαρὲ, καὶ πατραλοία, καὶ τοιχωρύχε.
Φε. αὖθίς με ταυτὰ ταῦτα, καὶ πλείω λέγε·
ἆρ' ἴσθ' ὅτι χαίρω πόλλ' ἀκούων καὶ κακά;
Στ. ὦ λακκόπρωκτε.
Φε. πάττε πολλοῖς τοῖς ῥόδοις.
Στ. τὸν πατέρα τύπτεις.
Φε. κἀποφανῶ γε, νὴ Δία,
ὡς ἐν δίκῃ σ' ἔτυπτον.
Στ. ὦ μιαρώτατε,
καὶ πῶς γένοιτ' ἂν πατέρα τύπτειν ἐν δίκῃ;
Φε. ἔγωγ' ἀποδείξω, καί σε νικήσω λέγων.
Στ. τουτὶ σὺ νικήσεις;

ortæ sint interpolationes et depravationes.

1323. ἀμύναθετέ μοι. Sic in membr. scriptum admodum perspicue. Male autem in primariis editt. hæc vox ἀμυνάθετε, divisa fuit. Glossæ βοηθήσατε. Vide Hesychii interpretem ad glossam, ἀμυνάθειν, ἀμύνειν, βοηθεῖν.

1329. πόλλ' ἀκούων καὶ κακά. Sic membr. et meus optime. In duobus aliis πόλλ' ἀκούων κακά. Quod in impressis fulciendo metro insertum fuit δὴ, emendatori nescio cui debetur. Vide not. ad Thesm. 331. Apud Suidam in μιαρὰ κεφαλὴ additum a Porto vel Kustero δὴ non agnoscit princeps editio. Nusquam fere scias quid Suidas in auctoribus quos citat legerit, nisi editione illa Mediolanensi utaris: Kusterianæ nulla habenda fides.

1330. λακκόπρωκτε. Gl. εὐρύπρωκτε. Juvenalis Sat. ii. 10.

Inter Socraticos notissima fossa cinædos.

Φε. πολύ γε καὶ ῥᾳδίως.
ἑλοῦ δ' ὁπότερον τοῖν λόγοιν βούλει λέγειν.
Στ. ποίοιν λόγοιν;
Φε. τὸν κρείττον', ἢ τὸν ἥττονα;
Στ. ἐδιδαξάμην μέντοι σε, νὴ Δί', ὦ μέλε,
τοῖσιν δικαίοις ἀντιλέγειν, εἰ ταῦτά γε
μέλλεις μ' ἀναπείθειν, ὡς δίκαιον καὶ καλὸν
τὸν πατέρα τύπτεσθαί 'στιν ὑπὸ τῶν υἱέων.
Φε. ἀλλ' οἴομαι μέντοι σ' ἀναπείσειν, ὥστε γε
οὐδ' αὐτὸς ἀκροασάμενος οὐδὲν ἀντερεῖς.
Στ. καὶ μὴν ὅ τι καὶ λέξεις ἀκοῦσαι βούλομαι.
Χο. σὸν ἔργον, ὦ πρεσβῦτα, φροντίζειν, ὅπῃ
τὸν ἄνδρα κρατήσεις·
ὡς οὗτος, εἰ μή τῳ πεποίθειν, οὐκ ἂν ἦν
οὕτως ἀκόλαστος.
ἀλλ' ἔσθ' ὅτῳ θρασύνεται· δῆλόν γε τὸ
λῆμ' ἐστὶ τἀνθρώπου.
ἀλλ', ἐξ ὅτου τοπρῶτον ἤρξαθ' ἡ μάχη γενέσθαι,
ἤδη λέγειν χρὴ πρὸς χορόν· πάντως δὲ τοῦτο δράσεις.
Στ. καὶ μὴν ὅθεν γε πρῶτον ἠρξάμεσθα λοιδορεῖσθαι,
ἐγὼ φράσω. ἐπειδὴ γὰρ εἱστιώμεθ', ὥσπερ ἴστε,

1338. ἐδιδαξάμην. Gl. ἤγουν εἰς διδάσκαλον ἔπεμψα. ἔστι δὲ κατ' εἰρωνείαν. Subauditur vero adverbium ὀρθῶς, καλῶς, vel simile quid.

1340. μέλλεις μ' ἀναπείθειν. Sic membr. In C. D. μέλλεις μ' ἀναπείσειν. In B. ut vulgo, omisso pronomine, μέλλεις ἀναπείσειν. In meo superscripta verbo μέλλεις glossa ἔμελλες. Male in recepta lectione. Bona esset interpretatio, si legeretur:

ἐδιδαξάμην μέντ' ἄν σε, νὴ Δί', ὦ μέλε,
τοῖσιν δικαίοις ἀντιλέγειν, εἰ ταῦτά γε
'μέλλες μ' ἀναπείσειν—

Sed non est hic poëtæ sensus: bona est nostra lectio, subaudito, ut mox aiebam, ὀρθῶς. *Istuc mehercle ex sententia pulchre mihi evenit, quod te doceri curavi, ó perdite, juri contradicere, si mihi persuasurus es.*—Sic vertere debebam, expressa vividius ironia, quam in his observarunt veteres magistri. At vero qui glossam illam ἔμελλες adposuit, longe aliud quid volebat, quod minus adhuc procedit. Scilicet figuram ἀποσιώπησιν hic statuebat, post υἱέων posita minima distinctione, seu virgula, et sensu hac glossa suppleto, οὐκ ἂν ἐδιδαξάμην: ita ut tota sententia ea sit. ἐδιδαξάμην μέντοι σε τοῖς δικαίοις ἀντιλέγειν· εἰ δὲ ταῦτα ἔμελλες μ' ἀναπείσειν, ὡς δίκαιόν ἐστιν τὸν πατέρα τύπτεσθαι ὑπὸ τῶν υἱέων, οὐκ ἂν ἐδιδαξάμην σε. Sed frigida est hæc sententia, quæ ne verbis quidem textus accommodari potest.

1341. τύπτεσθαί 'στι. Vulgo τύπτεσθ' ἐστίν.

1347. πεποίθειν. Vulgo πέποιθεν, neglecta temporum ratione. Certissimam Dawesii emendationem recepi. Glossa ἐθάῤῥει, quæ refertur ad πεποίθειν. Nam πέποιθεν est θαῤῥεῖ.

Pejus adhuc ac vulgo cod. εἰ μή τῳ πέποιθ'—

1353. ὅθεν γε πρῶτον. Sic C. D. In membr. ὅθεν πρῶτον. In B. ut vulgo, ὅθεν γε τοπρῶτον. Articulus, qui hic inutilis est, e versu 1351. repetitus est.

1354. φράσω. ἐπειδή. In unam syllabam coalescunt ω ε. Excudi etiam potuit ut in plurimis est editt. φράσω. 'πειδὴ—

πρῶτον μὲν αὐτὸν τὴν λύραν λαβόντ' ἐγὼ 'κέλευσα
ᾆσαι Σιμωνίδου μέλος ΤΟΝ ΚΡΙΟΝ ΩΣ ΕΠΕΧΘΗ·
ὁ δ' εὐθὺς ὡς ἀρχαῖον εἶναι ῎φασκε τὸ κιθαρίζειν,
ᾄδειν τε πίνονθ', ὡσπερεὶ κάχρυς γυναῖκ' ἀλοῦσαν.
Φε. οὐ γὰρ τότ' εὐθὺς χρῆν σ' ἄρα τύπτεσθαί τε καὶ πατεῖσθαι,
ᾄδειν κελεύονθ', ὡσπερεὶ τέττιγας ἑστιῶντα;
Στ. τοιαῦτα μέντοι καὶ τότ' ἔλεγεν ἔνδον, οἷά περ νῦν·
καὶ τὸν Σιμωνίδην ἔφασκ' εἶναι κακὸν ποιητήν.
κἀγὼ μόλις μὲν, ἀλλ' ὅμως ἠνεσχόμην τὸ πρῶτον.
ἔπειτα δ' ἐκέλευσ' αὐτὸν, ἀλλὰ μυρρίνην λαβόντα,
τῶν Αἰσχύλου λέξαι τι μοι· κᾆθ' οὗτος εὐθὺς εἶπεν·
Ἐγὼ γὰρ Αἰσχύλον νομίζω πρῶτον ἐν ποιηταῖς,
ψόφου πλέων, ἀξύστατον, στόμφακα, κρημνοποιόν;
κἀνταῦθα πῶς οἴεσθέ μου τὴν καρδίαν ὀρεχθεῖν;
ὅμως δὲ τὸν θυμὸν δακὼν ἔφην· Σὺ δ' ἀλλὰ τούτων
λέξον τι τῶν νεωτέρων ἅττ' ἐστὶ τὰ σοφὰ ταῦτα.
ὁ δ' εὐθὺς ᾖσ' Εὐριπίδου ῥῆσίν τιν', ὡς ἐκίνει
ἀδελφὸς, ὦ 'λεξίκακε, τὴν ὁμομητρίαν ἀδελφήν.

1356. ὡς ἐπέχθη. Triplex fertur lectio. In B. D. ὡς ἐπαίχθη, quod Scholiastes etiam agnoscit. In B. C. tertia lectio adnotata: γρ. ἐπλίχθη. Quænam earum vera sit, nemo internoscat, nisi Simonidis reperiat canticum.

1357. εἶναι ῎φασκε. Vulgo εἶν' ἔφασκε.

1358. κάχρυς. iv. codd. κάγχρυς, quod perinde est. Gl. πεφρυγμένας κριθάς. Mulieres in pistrino molentes cantu laborem fallebant, erantque iis peculiares quædam cantilenæ, ἐπιμύλιοι ᾠδαὶ dictæ. Harum exemplum e Plutarcho enotat Casaubonus ad Athenæum xiv. 3. Ἄλει, μύλα, ἄλει· καὶ γὰρ Πιττακὸς ἀλεῖ, μεγάλας Μιτυλάνας βασιλεύων.

1359. χρῆν σ' ἄρα τύπτεσθαί τε καὶ πατεῖσθαι. Sic bene A. C. ad metri normam. Vulgo χρῆν σέ γ' ἄρα τύπτεσθαι καὶ πατεῖσθαι, spondeo sextam sedem tenente, quod vitium sensit Bentleius.

1364. μυρρίνην λαβόντα. Scholiastes ex Dicæarcho: οἵ τε γὰρ ᾄδοντες ἐν τοῖς συμποσίοις ἐκ παλαιᾶς τινος παραδόσεως κλῶνα δάφνης ἢ μυρρίνης λαβόντες ᾖδον.

1366. ἐγὼ γὰρ—Istud γὰρ refertur ad id quod reticuit et supplendum est. Glossa in C. οὐκ ἄρα δηλαδή. Vide versionem, ubi per ironiam melius hæc redduntur. Ironica affirmatione id negat se facturum, quod pater jusserat.

1367. ἀξύστατον. Sic Suidas. ἀξύστατον καὶ ἄστατον περὶ Αἰσχύλου λέγει Ἀριστοφάνης, ἀντὶ τοῦ οὐ ξυνεστῶτα οὐδὲ πυκνόν· ἀλλ' ἀραιὸν ἐν τῇ ποιήσει καὶ κομπώδη· ἢ ἀδιάθετον, ἢ ἀτιθάσως συντιθέντα. Vulgo ἀσύστατον. Gl. ἄνισον. στόμφακα, μεγαλοῤῥήμονα. κρημνοποιόν, σκληρολέκτην.

ἀξύστατον. Sic, ut edidimus, in codice scriptum.

1368. ὀρεχθεῖν. Gl. κινηθῆναι πρὸς ὀργήν. Homericum est verbum. Eustathius ad Ἰλ. ψ'. 30. p. 1285. l. 60. τῶν δὲ Ὁμηρικῶν, τὸ μὲν ὀρέχθειν, μίμημά ἐστι τραχέος ἤχου γινομένου ἐν τῷ σφάζεσθαι βοῶν. Θεόκριτος δὲ (xi. 43.) ἐπὶ θαλάσσης τὴν λέξιν τίθησι καθ' ὁμοιότητα τοῦ (Odyss. ι'. 402.) ῥόχθει δὲ μέγα κῦμα. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἐπὶ πατάγου καρδίας ἡ λέξις τίθεται, ὡς τὸ κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὀρέχθει. Simile est Homericum κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὑλάκτει.

1371. ὁ δ' εὐθὺς ᾖσ' Εὐριπίδου. Sic bene C. Tres alii ᾖσεν Εὐριπίδου. Vulgo ἦς ἐξ Εὐριπίδου. Utrumque mendosissimum. Vide not. ad Ran. 771.

Perperam etiam hic cod. ᾖσεν Εὐρ—

1372. ἀδελφὸς τὴν ἀδελφήν. Macareus Æoli filius Canacen sororem suam vitiavit, quam ob rem a patre interfectus fuit. Erat hoc argumentum Æoli Euripidei. Ovidius Tr. ii. 384.

Nobilis est Canace fratris amore sui.

Fundus hujus fabulæ est apud Homerum Odyss. κ'. initio.

ἐγὼ δ' ἔτ' οὐκ ἠνεσχόμην· ἀλλ' εὐθὺς ἐξαράττω
πολλοῖς κακοῖς καἰσχροῖσι· κᾆτ' ἐντεῦθεν, οἷον εἰκὸς,
ἔπος πρὸς ἔπος ἠρειδόμεσθ'· εἶθ' οὗτος ἐπαναπηδᾷ,
κἄπειτ' ἔφλα με, κἀσπόδει, κἄπνιγε, κἀπέτριβεν.
Φε. οὔκουν δικαίως, ὅστις οὐκ Εὐριπίδην ἐπαινεῖς,
σοφώτατον;
Στ. σοφώτατόν γ' ἐκεῖνον; ὦ, τί σ' εἴπω
ἀλλ' αὖθις αὖ τυπτήσομαι.
Φε. νὴ τὸν Δί', ἐνδίκως γάρ.
Στ. καὶ πῶς δικαίως; ὅστις, ὦ 'ναίσχυντέ, σ' ἐξέθρεψα,
αἰσθανόμενός σου πάντα τραυλίζοντος, ὅτι νοοίης.
εἰ μέν γε βρῦν εἴποις, ἐγὼ γνοὺς ἂν πιεῖν ἐπέσχον·
μαμμᾶν δ' ἂν αἰτήσαντος, ἧκόν σοι φέρων ἂν ἄρτον·
κακκᾶν δ' ἂν οὐκ ἔφθης φράσαι, κἀγὼ λαβὼν θύραζε,
ἐξέφερον ἂν, καὶ προὐσχόμην σε. σὺ δ' ἐμὲ νῦν ἀπάγχων
βοῶντα, καὶ κεκραγόθ', ὅτι
χεζητιῴην, οὐκ ἔτλης
ἔξω 'ξενεγκεῖν, ὦ μιαρὲ,

1373. ἐγὼ δ' ἔτ' οὐκ— Perperam vulgo ἐγὼ δέ τ' οὐκ— ut etiam scriptum est in C. In membr. κἀγὼ δ' οὐκέτ' ἐξηνεσχόμην. In meo κἀγὼ δ' οὐκέτ' ἠνεσχόμην. In B. κἀγὼ οὐκέτ' ἐξηνεσχόμην.

Cod. κἀγὼ δ' οὐκέτ' ἐξηνεσχόμην.

1375. ἔπος πρὸς ἔπος ἠρειδόμεσθ'. Sic bene A. C. In meo ἠρειδόμεθ'. In B. ἐρειδόμεθ'. Quod vulgo legitur ἠριζόμεσθ' e glossa suppositum fuit. Nostram lectionem in Vat. etiam cod. repertam perite adstruxit Kusterus Suidæ et Eustathii auctoritate. Nec aliter in ejus editione legeretur, nisi post excusum jam textum Vat. cod. collationem primum nactus fuisset; sed eam lectionem in indicem retulit. Illius ne meminit quidem Berglerus, nedum eam in textum, ut par erat, reposuerit. Sed stipes ille nihil ad Aristophanis emendationem contulit, præter paucas aliquot lectiones e Farrei editione, mendosas plerasque.

Cod. ἠρειδόμεθ'. Secundæ syllabæ superscriptum ab alia manu ει. In præc. v. pro κᾆτ' ἐντεῦθεν, quod metrum flagitat, in quatuor codd. scriptum κἀντεῦθεν. In solo C. sinceram lectionem reperi.

1379. ἐνδίκως γάρ. Postremo inspectus cod. ut et meus et B. ἐν δίκῃ γ' ἄν. Non male γ' ἄν. Subauditur enim τυφθείης.

1382. εἰ μέν γε βρῦν εἴποις. Sic iv. codd. bene. Vulgo solœce εἴπῃς.

πιεῖν ἐπέσχον. Cod. meus παρέσχον, e glossemate. Scholion: οὐ μόνον ἐπέχω τὸ κωλύω, ἀλλὰ καὶ τὸ δίδωμι. ὥσπερ γὰρ οὐδὲν ἕτερόν ἐστι τὸ παρέχω, τὸ δίδωμι, ἢ παρά σοι ἔχω τι, οὕτω καὶ ἐπέχω ἀντὶ τοῦ ἐπί σοι ἔχω τι. ἡ γὰρ παρὰ καὶ ἡ ἐπὶ ταυτοσήμαντά εἰσιν. Postremo inspectus cod. ut ceteri omnes, habes εἴποις.

1384. κακκᾶν. Sic tres codd. In B. ut vulgo, κακᾶν. Noster Pace 162. ἀπὸ μὲν κάκκης τὴν ῥῖν' ἀπέχων.

1385. Pro composito cod. simplex habet ἄγχων, et in seq. v. copulam etiam omittit.

1386. βοῶντα, καὶ κεκραγόθ'—In iv. codd. omissa perperam copula, quam absorpsit adfinis soni sequens syllaba.

1388. ἔξω 'ξενεγκεῖν. Sic tres codd. In B. ut vulgo, ἔξω γ' ἐνέγκειν.

θύραζέ μ', ἀλλ' ἀποπνιγόμενος
αὐτοῦ 'ποίησα κακκᾶν.
Χο. οἶμαί γε τῶν νεωτέρων τὰς καρδίας
πηδᾶν, ὅ τι λέξει.
εἰ γὰρ τοιαῦτά γ' οὗτος ἐξειργασμένος
λαλῶν ἀναπείσει,
τὸ δέρμα τῶν γεραιτέρων λάβοιμ' ἂν οὐκ,
ἀλλ' οὐδ' ἂν ἐρεβίνθου.
σὸν ἔργον, ὦ καινῶν ἐπῶν κινητὰ καὶ μοχλευτὰ,
πειθώ τινα ζητεῖν, ὅπως δόξεις λέγειν δίκαια.
Φε. ὡς ἡδὺ καινοῖς πράγμασιν καὶ δεξιοῖς ὁμιλεῖν,
καὶ τῶν καθεστώτων νόμων ὑπερφρονεῖν δύνασθαι.
ἐγὼ γὰρ, ὅτε μὲν ἱππικῇ τὸν νοῦν μόνῃ προσεῖχον,
οὐδ' ἂν τρί' εἰπεῖν ῥήμαθ' οἷός τ' ἦν, πρὶν ἐξαμαρτεῖν·
νυνὶ δ' ἐπειδή μ' οὑτοσὶ τούτων ἔπαυσεν αὐτὸς,
γνώμαις δὲ λεπταῖς καὶ λόγοις ξύνειμι καὶ μερίμναις,
οἶμαι διδάξειν, ὡς δίκαιον τὸν πατέρα κολάζειν.
Στ. ἵππευε τοίνυν, νὴ Δί', ὡς ἔμοιγε κρεῖττόν ἐστιν
ἵππων τρέφειν τέθριππον, ἢ τυπτόμενον ἐπιτριβῆναι.

1396. ἀλλ' οὐδ' ἂν ἐρεβίνθου. Vulgo omissa est particula ἂν, solita librariorum socordia, cujus tot jam observavi exempla. Claudicabat versus, qui dimidiatus est senarius iambicus, seu dimeter brachycatal. ut strophicus, cui congruere debet, 1350. λῆμ' ἐστὶ τἀνθρώπου. In recentioribus editt. sex istis versiculis præmissus est titulus Ἐπίῤῥημα κώλων ς'. Ii autem, quibus isti respondent, titulo carent, editorum stoliditate. In Aldina edit. prioribus præfixus est titulus Στροφὴ κώλων η'. His vero, Ἀντιστροφὴ κώλων η'. Recte quidem, si denominationem spectes: sunt enim vere hi versus antistrophici. Sed in numero est error; nam tetrametri ad stropham et antistropham non pertinent. Neminem autem sanum arbitror crimini mihi daturum, quod ineptos omnes istos titulos eliminaverim. Certissima emendatione ἂν reposui. Hujus particulæ sic geminatæ centena occurrunt apud Comicum exempla, ut in illo versu, qui bis in hâc fabula legitur:

οὐκ ἂν ἀποδοίμην οὐδ' ἂν ὀβολὸν οὐδενί.

Simillimus est locus in Pace 1223.

τὼ λόφω
οὐκ ἂν πριαίμην οὐδ' ἂν ἰσχάδος μιᾶς.

Voci ἐρεβίνθου inepta superscripta glossa, τοῦ αἰδοίου. Plautus Mil. ii. 3. 45.

— non ego nunc emam vitam tuam vitiosa nuce.

Vitium, quod hic erat, non sensit Bentleius: versus tamen antitheticos neutiquam congruere bene animadvertit. Integrum mutilo exæquare aggressus est, versiculumque omnibus absolutum numeris, λῆμ' ἐστὶ τἀνθρώπου, sic emendare, seu potius corrumpere non dubitavit: λῆμ' ἐστὶ τὸ τἀνδρός. Illud est in codd. omnibus: hoc etiamsi codd. omnes exhiberent, non tamen sic crederem a Comico scriptum fuisse.

Veram hujus versiculi lectionem certissima emendatione restitui.

1398. ὅπως δόξεις. Sic C. D. bene. Sic etiam emendatum in B. ab eadem manu. In membr. ut vulgo, δόξῃς.

1399. πράγμασιν. Male vulgo πράγμασι.

1401. ἱππικῇ τὸν νοῦν μόνῃ. Sic recte Bentleius voces collocat. Perperam vulgo corruptis numeris ἱππικῇ μόνῃ τὸν νοῦν.

1407. ἵππων τρέφειν τέθριππον. Sic

Φε. ἐκεῖσε δ', ὅθεν ἀπέσχισάς με, τοῦ λόγου μέτειμι,
καὶ πρῶτ' ἐρήσομαί σε τουτί· παῖδά μ' ὄντ' ἔτυπτες;
Στ. ἔγωγέ σ', εὐνοῶν τε καὶ κηδόμενος.
Φε. εἰπὲ δή μοι,
οὐ κἀμέ σοι δίκαιόν ἐστιν εὐνοεῖν ὁμοίως
τύπτοντ', ἐπειδήπερ γε τοῦτ' ἔστ' εὐνοεῖν, τὸ τύπτειν;
πῶς γὰρ τὸ μὲν σὸν σῶμα χρὴ πληγῶν ἀθῷον εἶναι,
τοὐμὸν δὲ μή; καὶ μὴν ἔφυν ἐλεύθερός γε κἀγώ.
κλάουσι παῖδες, πατέρα δ' οὐ κλάειν δοκεῖς;
Στ. τίη δή;
Φε. φήσεις νομίζεσθαι σὺ παιδὸς τοῦτο τοὔργον εἶναι·
ἐγὼ δέ γ' ἀντείποιμ' ἂν, ὡς δὶς παῖδες οἱ γέροντες,
εἰκὸς δὲ μᾶλλον τοὺς γέροντας, ἢ νέους τι κλάειν,
ὅσωπερ ἐξαμαρτάνειν ἧττον δίκαιον αὐτούς.
Στ. ἀλλ' οὐδαμοῦ νομίζεται τὸν πατέρα τοῦτο πάσχειν.
Φε. οὔκουν ἀνὴρ, ὁ τὸν νόμον θεὶς τοῦτον, ἦν τοπρῶτον,
ὥσπερ σὺ κἀγὼ, καὶ λέγων ἔπειθε τοὺς παλαιούς;

tres codd. In C. ut vulgo, ἵππον. Ad τέθριππον glossa ἅρμα.

ἵππων τρέφειν τέθριππον. Sic etiam hic cod.

1408. μέτειμι. Glossa, μετελεύσομαι.

1409. ἐρήσομαί σε τουτί. Sic tres codd. In membr. omisso pronomine, ἐρήσομαι τουτί. Quod vulgo inseritur γε a mala emendatoris manu est.

1412. Hic versus in antiquis editt. sic legebatur:

τύπτειν τ', ἐπειδήπερ τοῦτ' ἐστ' εὐνοεῖν τὸ τύπτειν.

Metro optime consuluisse sibi visus est Berglerus, reponens ἐστὶν, quo pacto nihil quidem desideratur in syllabarum numero, sed in numeris versus immane quantum: nam spondeus est in quarta sede. Suspicor tamen illud ἐστὶν in Bergleri textum casu irrepsisse; alioqui præclaram illam emendationem pro merito suo jactasset. Nihil pronius erat quam τόδ' ἐστὶν reponere. τόδ' et τοῦτ' infinitis in locis commutata fuisse notum est. Sed certiora dant codd. Optime est in B. ἐπειδήπερ γε τοῦτ' ἐστ'. Sic etiam in C. nisi quod librarius metri rationem non habens plene ἐστὶν scripsit. Duo alii mendose ἐπειδήπερ τοῦτ' ἐστίν. Solus meus pro τύπτειν τ' initio versus habet τύπτοντ', quod præfero.

Codicis scriptura: τύπτειν τ', ἐπειδήπερ τοῦτ' ἐστιν εὐνοεῖν τὸ τύπτειν.

1415. τίη δή; Voces illæ non comparent in primariis editt. nec sunt in ullo cod. saltem a prima manu. In C. repositæ fuerunt in margine. In membr. margine etiam minio adscriptum τιὴ τί δὴ, redundante syllaba. In neutro cod. huic additamento adposita personæ nota. Primus illas voces in textum intulit Ant. Fracinus, unde in Parisinam Wecheli, et in Frobenianam transierunt: reliquæ veteres eas non habent. Est autem versus hic parodia versus Euripidei quem adhibuit Comicus in Thesm. 194.

Voces τιὴ δὴ in cod. non comparent.

1416. νομίζεσθαι σὺ παιδὸς—Sic, ut vulgo, B. C. In membr. pronomen omissum: in meo νομίζεσθαί γε παιδὸς—τοῦτο τοὔργον. Gl. τὸ κλάειν.

1418. εἰκὸς δὲ μᾶλλον. Sic optime A. C. Vulgo εἰκὸς δὲ μάλιστα.—ἢ νέους. Codd. omnes, ut editt. articulum inserunt, quem metrum non admittit: immo in B. D. scriptum ἢ τοὺς νεωτέρους. Kustero monenti in notis articulum delendum esse hic obsecutus est Berglerus.

Scriptura codicis: εἰκὸς δὲ μάλιστα τοὺς γέροντας, ἢ τοὺς νεωτέρους τι κλάειν.

ἧττόν τι δῆτ' ἔξεστι κἀμοὶ καινὸν αὖ τὸ λοιπὸν
θεῖναι νόμον τοῖς υἱέσιν, τοὺς πατέρας ἀντιτύπτειν;
ὅσας δὲ πληγὰς εἴχομεν, πρὶν τὸν νόμον τεθῆναι,
ἀφίεμεν, καὶ δίδομεν αὐτοῖς προῖκα συγκεκόφθαι.
σκέψαι δὲ τοὺς ἀλεκτρυόνας καὶ τἄλλα τὰ βοτὰ ταυτί,
ὡς τοὺς πατέρας ἀμύνεται· καίτοι τί διαφέρουσιν
ἡμῶν ἐκεῖνοι, πλὴν ὅτι ψηφίσματ' οὐ γράφουσι;
Στ. τί δῆτ', ἐπειδὴ τοὺς ἀλεκτρυόνας ἅπαντα μιμεῖ,
οὐκ ἐσθίεις καὶ τὴν κόπρον, κἀπὶ ξύλου καθεύδεις;
Φε. οὐ ταυτόν, ὦ 'τάν, ἐστίν, οὐδ' ἂν Σωκράτει δοκοίη.
Στ. πρὸς ταῦτα μὴ τύπτ'· εἰ δὲ μή, σαυτόν ποτ' αἰτιάσει.
Φε. καὶ πῶς;
Στ. ἐπεὶ σὲ μὲν δίκαιός εἰμ' ἐγὼ κολάζειν·
σὺ δ', ἢν γένηταί σοι, τὸν υἱόν.
Φε. ἢν δὲ μὴ γένηται,
μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται, σὺ δ' ἐγχανὼν τεθνήξει;
Στ. ἐμοὶ μέν, ὦ 'νδρες ἥλικες, δοκεῖ λέγειν δίκαια·
κἄμοιγε συγχωρεῖν δοκεῖ τούτοισι τἀπιεικῆ.
κλάειν γὰρ ἡμᾶς εἰκός ἐστ', ἢν μὴ δίκαια δρῶμεν.
Φε. σκέψαι δὲ χ' ἀτέραν ἔτι γνώμην.
Στ. ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι.
Φε. καὶ μὴν ἴσως γ' οὐκ ἀχθέσει παθὼν, ἃ νῦν πέπονθας.
Στ. πῶς δή; δίδαξον γάρ, τί μ' ἐκ τούτων ἐπωφελήσεις;

1428. *καίτοι τί διαφέρουσιν*—Sic optime A. C. In B. ut vulgo, sine interrogatione, proinde multo languidius, ne de corrupto metro loquar, *καίτοι διαφέρουσ' οὐδὲν ἡμῶν ἐκεῖνοι.* In meo *καίτοι σφόδρ' οὐδὲν διαφέρουσιν ἡμῶν*—

1431. Cod. *κἀπὶ ξύλου καθίζεις.*

1438. Hic versus in glossa sic explicatus: *κἄμοιγε συγχωρεῖν ὑμᾶς δοκεῖ τοῖς παισὶ, ἅ ἐστι πρέποντα ποιεῖν εἰς ἡμᾶς.*

1440. *ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι.* Refertur *γὰρ* ad aliquid suppressum, quod glossa supplet, *οὐ βούλομαι.*

1442. *τί μ' ἐκ τούτων ἐπωφελήσεις.* Sic optime A. C. In omnibus editt. legebatur *τί δή μ' ἐκ τούτων ἐπωφελήσεις,* syllaba extra numerum excurrente. Kusterus ad eum locum: *Rectius Ms. Arund. ἐκ τούτων ὠφελήσεις, quam priores editt. in quibus legitur, ἐκ τούτων ἐπωφελήσεις, syllaba redundante.* Hic etiam præter solitum, Kustero morem gessit Berglerus. Neuter animadvertit corruptos esse numeros ob spondeum in sexto loco:

πως δη; | διδα | ξον γαρ | τι δη μ' | εκ του | των ω | φελη | σεις.

Mendosam illam cod. Arund. lectionem meus etiam exhibet. Pejus adhuc in B. absque ulla metri forma: *πῶς; δίδαξον γὰρ ἄν τι μ' ἐκ τούτων ὠφελήσῃς.* Facillima erat veteris lectionis emendatio. Non præpositio verbi compositi, sed alterum *δὴ*, quod invenuste admodum repetebatur, furcillis ejiciendum erat:

πῶς δή; δίδαξον γάρ, τί μ' ἐκ τούτων ἐπωφελήσεις.

Hoc non sensisse Bentleium, virum, si quem alium, naris emunctissimæ, profecto miror: emendabat ille, *τί δή μ' ἐκ τῶνδ' ἐπωφελήσεις.* Berglerum tamen, si aliquid sapuisset, Bentleii notula reprimere poterat, ne claudum versum Comico donaret. Sed Bentleianarum emendationum nullibi fungus ille meminit, nec eas quidem legisse videtur. Quinque tamen illæ summi Viri paginæ multis adversariorum plaustris præferendæ sunt, et Kusteri editioni majus pretium et ornamentum adferunt, quam longæ tædiosæque Girardi et Spanhemii nugæ. Ostendit autem Arund. cod. et mei scriptura, quam verum sit illud, quod in nota ad Lys. 408. dixi et sæpius postmodo inculcavi.

Codicis scriptura: *πῶς δή; δίδαξον γὰρ τί μ' ἐκ τούτων ὠφελήσεις.* Et sic quidem ex emendatione: nam primo scriptum fuerat *ὀφελήσεις.*

Φε. τὴν μητέρ', ὥσπερ καὶ σέ, τυπτήσω.
Στ. τί φής; τί φὴς σύ;
τοῦθ' ἕτερον αὖ μεῖζον κακόν.
Φε. τί δ', ἢν ἔχων τὸν ἥττω
λόγον, σὲ νικήσω λέγων,
τὴν μητέρ' ὡς τύπτειν χρεών;
Στ. τί δ' ἄλλο γ'; ἢν ταυτὶ ποιῇς,
οὐδέν σε κωλύσει σεαυτὸν ἐμβαλεῖν
ἐς τὸ βάραθρον μετὰ Σωκράτους,
καὶ τὸν λόγον τὸν ἥττω.
ταυτὶ δι' ὑμᾶς, ὦ Νεφέλαι, πέπονθ' ἐγώ,
ὑμῖν ἀναθεὶς ἅπαντα τἀμὰ πράγματα.
Χο. αὐτὸς μὲν οὖν σαυτῷ σὺ τούτων αἴτιος,

1443. *τί φής; τί φὴς σύ;* Vivide sic A. C. In aliis, ut vulgo, languide *τί δῆτα φὴς σύ;*

In cod. *τυπτήσω. τί φὴς σύ;* omissis duabus voculis, quæ repeti debebant. Librariis solemne hoc esse ostendi. Hinc etiam liquet, vocem *δῆτα*, quæ antea legebatur, nihil aliud esse quam scioli *στοιβήν.*

1444. *τοῦθ' ἕτερον αὖ μεῖζον κακόν.* Ad ista adolescentis, *τὴν μητέρ', ὥσπερ καὶ σὲ, τυπτήσω.* faceta est Annæ Fabri observatio: *Cela est plaisant. Il y a aujourdhui bien des maris, qui se consoleroient d'être battus, si leurs femmes étoient battues.* Quid illa, quæso, ridicula nota ad hujus loci sententiam facit, cujus pulchritudinem et acumen non magis percepit bona puella, quam nequitiam illam in v. 653? Persuaderi sibi passus fuerat simplex rusticus, haud nefas esse, nec naturæ legibus adversari, patrem a filio verberari:

κλάειν γὰρ ἡμᾶς εἰκὸς ἔστ', ἢν μὴ δίκαια δρῶμεν.

Sed ubi adolescens ait se matrem etiam verberaturum, ira excandescit pater, nec tantum flagitium audire sustinet, ratus hominum animis nihil a natura magis insitum esse quam pietatem erga maternum uterum. *τί φής; τί φὴς σύ; τοῦθ' ἕτερον αὖ μεῖζον κακόν.* Et hoc quidem verum est. Acumen autem hujus loci hoc est. Philosophorum Euripidisque dogma respicit Comicus, quod falsi arguit, non directis argumentis, sed, quod longe præstat, Strepsiadis affectu ab ipsa natura petito. Scilicet docebant illi auctorem originis patrem esse, matrem vero tanquam humum considerabant semen recipientem foventemque. Noti sunt hac de re Euripidis versus in Oreste, ubi infelix ille matricida Tyndareo scelus suum excusans ait:

πατὴρ μὲν ἐφύτευσέν με, σὴ δ' ἔτικτε παῖς,
τὸ σπέρμ' ἄρουρα παραλαβοῦσ' ἄλλου πάρα.
ἄνευ δὲ πατρὸς τέκνον οὐκ εἴη ποτ' ἄν.

Plura ad illud placitum pertinentia vide in egregia Valckenarii Diatribe Euripidea p. 29. Qui hac doctrina imbuti fuerant adolescentes, vix fieri poterat, quin eorum aliquis, si quod forte jurgium incideret, minus decenter et pie erga matrem se gereret. Merito igitur sanis hominibus non minus damnosa, quam absurda visa est, quod testatur senarius iste, quem profert Scholiastes Euripidis ad locum modo citatum:

ἄνευ δὲ μητρὸς πῶς, κάθαρμ' Εὐριπίδη;

στρέψας σεαυτὸν ἐς πονηρὰ πράγματα.
Στ. τί δῆτα ταῦτ' οὔ μοι τότ' ἠγορεύσατε,
ἀλλ' ἄνδρ' ἄγροικον καὶ γέροντ' ἐπήρατε;
Χο. ἀεὶ ποιοῦμεν ταῦθ' ἑκάστοθ', ὅταν τινὰ
γνῶμεν πονηρῶν ὄντ' ἐραστὴν πραγμάτων,
ἕως ἂν αὐτὸν ἐμβάλωμεν ἐς κακὸν,
ὅπως ἂν εἰδῇ τοὺς θεοὺς δεδοικέναι.
Στ. ᾤ μοι, πονηρά γ', ὦ Νεφέλαι, δίκαια δέ.
οὐ γάρ μ' ἐχρῆν τὰ χρήμαθ', ἁδανεισάμην,
ἀποστερεῖν. νῦν οὖν ὅπως, ὦ φίλτατε,
τὸν Χαιρεφῶντα τὸν μιαρὸν, καὶ Σωκράτην
ἀπολεῖς, μετ' ἐμοῦ γ' ἐλθ', οἵ σε κἄμ' ἐξηπάτων.
Φε. ἀλλ' οὐκ ἂν ἀδικήσαιμι τοὺς διδασκάλους.
Στ. ναὶ, ναὶ, καταιδέσθητί γε Πατρῷον Δία.
Φε. ἰδού γε ΔΙΑ ΠΑΤΡΩΟΝ. ὡς ἀρχαῖος εἶ.
Ζεὺς γάρ τις ἔστιν;
Στ. ἔστιν.
Φε. οὐκ ἔστιν γ', ἐπεὶ

1455. τρέψας σεαυτὸν— In membr. τρέψας ἑαυτὸν, quod præferri debebat. Vide not. ad Pl. 390. Menander apud Stobæum:

ὅταν τι πράττης ὅσιον, ἀγαθὴν ἐλπίδα
πρόβαλλ' ἑαυτῷ.

Grotius Floril. p. 47. e Ms. cod. cui concinit is quem versavimus, dedit πρόβαλλε σαυτῷ. At Bentleius Emendatt. p. 76. *Præstat, ait, recepta lectio* πρόβαλλ' ἑαυτῷ, *eodem quidem sensu, sed* Ἀττικωτέρως *et Menandro convenientius.* πράττης ad linguæ normam recte scriptum est in R. cod. Male Vulgo πράττεις.

1456. τί δῆτα ταῦτ' οὔ μοι τότ' ἠγορεύσατε; Sic optime membr. In C. D. ut in veteribus editt. τί δῆτα ταῦτά γ' οὔ μοι τότ' ἠγορεύσατε; redundante syllaba. In B. syllaba deficiente, τί δὴ ταῦτ' οὔ μοι τότ' ἠγορεύσατε; In Kusteri edit. priorum lectio exhiberi debuit: sed μοι typothetæ errore omissum fuit, nec errorem correxit novissimus editor.

Eadem hujus versus scriptura quæ in C. D. Glossa ad τότε, ὅτε τὴν ἀρχὴν προσῆλθεν ὑμῖν.

1458. ἑκάστοθ', ὅταν τινά. Sic tres codd. In eo quem nunc verso, ut in B. ἑκάστοτ' ἄν τιν' οὖν.

1462. ᾤ μοι. Sic tres codd. Vulgo οἴ μοι, quod perinde est.

ᾤ μοι. Sic etiam hic cod.

1464. ὅπως — ἐλθ' — Ordo est: νῦν οὖν, ὦ φίλτατε, μετ' ἐμοῦ γ' ἐλθ', ὅπως ἀπολεῖς Χαιρεφῶντα καὶ Σωκράτην. Vides particulam ὅπως etiam *ut* finale significantem, quandoque cum futuro indicativi construi. Sic Ran. 1120. ἐπὶ τοὺς προλόγους τρέψομαι, ὅπως βασανῶ. Vesp. 528. Eodemque modo quin ἵνα construatur legitime, nulla est dubitandi ratio. Bonam quam dedi lectionem, solus e codd. quos adhibui, meus agnoscit juxta Aldinam edit. In tribus aliis scriptum est: ἀπολεῖς μετ' ἐμοῦ ἐλθὼν, οἵ σε—In B. ut in edit. Bern. Juntæ, ἀπολεῖς μετ' ἐμοῦ γ' ἐλθὼν, οἵ σε—Juxta has lectiones ὅπως penderet a suppresso verbo ποίησον, aut simili. Sed eas falsas esse metri ratio, cui adversantur, ostendit.

1465. Σωκράτην. Sic iv. codd. bene, vitato hiatu. Vulgo Σωκράτη. Vide notam supra 182.

1468. Vide Hesychii interpretes ad glossam πατρῷος Ζεύς.

καταιδέσθητί γε Πατρῷον Δία. Particula γε inserta venustatem huic loco addit, ex repetitione particulæ γε in seq. versu: ἰδού γε Δία Πατρῷον.

1470. Ζεὺς γάρ τις ἔστιν;—ἔστιν.—οὐκ ἔστιν γ', ἐπεὶ—Sic optime scriptus est hic

Δῖνος βασιλεύει, τὸν Δί' ἐξεληλακώς.
Στ. οὐκ ἐξελήλακ'· ἀλλ' ἐγὼ τότ' ᾠόμην
Δία τουτονὶ τὸν δῖνον. ᾤ μοι δείλαιος,
ὅτι καὶ σὲ χυτρεοῦν ὄντα θεὸν ἡγησάμην.
Φε. ἐνταῦθα σαυτῷ παραφρόνει, καὶ φληνάφα.
Στ. οἴμοι παρανοίας· ὡς ἐμαινόμην ἄρα,
ὅτ' ἐξέβαλον καὶ τοὺς θεοὺς διὰ Σωκράτην.
ἀλλ', ὦ φίλ' Ἑρμῆ, μηδαμῶς θύμαινέ μοι,
μηδέ μ' ἐπιτρίψῃς· ἀλλὰ συγγνώμην ἔχε,
ἐμοῦ παρανοήσαντος ἀδολεσχίᾳ.
καί μοι γενοῦ ξύμβουλος, εἴτ' αὐτοὺς γραφὴν
διωκάθω γραψάμενος, εἴθ' ὅ τι σοι δοκεῖ.

versus in B. et in meo, nisi quod in iis tertio loco est ἔστι γ', solita librariorum negligentia circa paragogicum ν. In veteribus editt. est: Ζεὺς γάρ τις ἔστιν;—ἔστιν.—οὐκ ἔστ', ἐπεὶ—In Kusteriana primo loco est ἔστι typothetæ errore, eademque menda repetita fuit in novissima Batava. Vulgatam scripturam manifesto depravatam aliter emendat e conjectura Toupius a me laudatus ad Pl. 885. οὐκ ἄν ἔστ', ἐπεὶ—Et certior et melior est nostra lectio, in qua verbum ἔστιν eodem sono et plene ter repetitur. Sic οὐδὲν v. 733.

Scriptus est hic versus in cod. plane, ut eum exhibuimus, nisi quod post tertium ἔστιν fulcrum omisit librarius, οὐκ ἔστιν, ἐπεὶ—

1472. ἀλλ' ἐγὼ τότ' ᾠόμην Δία τουτονὶ τὸν δῖνον. Sic optime mendosam scripturam correxere, sensumque expedivere Bentleius et Kusterus. In impressis erat ἀλλ' ἐγὼ τοῦτ' ᾠόμην διὰ τουτονὶ τὸν Δῖνον. Berglerus post editas utriusque notas vertit ineptissime: *sed ego istud arbitrabar propter hunc turbinem.* In membr. scriptum ταῦτ' ᾠόμην: in B. δία τουτονὶ—Hæc autem dicens Strepsiades, id quod per δῖνον intelligit ostendit. Est autem juxta veteres magistros κεραμεοῦν βαθὺ ποτήριον, ὃ καλεῖται δῖνος, ὅπερ ἄνω εὐρύτερον ὂν, κάτω εἰς ὀξὺ λήγει. Glossa ad hunc locum κασσίον πήλινον. In vestibulo ædium solebant Athenienses columnam statuere in honorem Apollinis, quam Ἀγυιᾶ vocabant. Vide ad Thesm. 489. Probabile est Comicum, ut Socratem perstringeret, ostenderetque receptas religiones ab eo contemni, scholam illius in scena exhibuisse, cujus in vestibulo non Ἀγυιεὺς erat, sed fictile vas aliquod magnum, ad formam supradescripti κισσυβίου seu *poculi* effictum: idque ostendens rusticus ait: *sed ego tum arbitrabar Jovem esse turbinem hunc.* Nunc eo sensu nomen δῖνος accipit Strepsiades: at supra v. 380. ubi ait:

Δῖνος; τουτί μ' ἐλελήθη,
ὁ Ζεὺς οὐκ ὤν, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ Δῖνος νυνὶ βασιλεύων.

Nescius quid Physicis esset δῖνος, quo nomine Socrates usus fuerat, ad exprimendam *aëris et cœli rotationem,* Δῖνον arbitratur eum appellare deum aliquem Jove superiorem, qui eum e regno ejecerat, ut ipse olim Saturnum. Ideo filio suo dicit v. 828.

Δῖνος βασιλεύει, τὸν Δί' ἐξεληλακώς.

Quod nunc ei filius regerit.

1475. καὶ φληνάφα. Sic bene membr. Vulgo φληνάφει. Thema est φληναφάω. Hesych. φληναφᾷ, φλυαρεῖ, μωρολογεῖ. Pro quo Suidas habet φληναφεῖ, φλυαρεῖ. Alteram formam præfert Noster Eq. 664.

ὁ δὲ ταῦτ' ἀκούσας, ἐκπλαγεὶς ἐφληνάφα.

1477. διὰ Σωκράτην. Sic iv. codd. Vulgo Σωκράτη.

διὰ Σωκράτην. Sic etiam in hoc cod. scriptum.

1480. ἀδολεσχίᾳ. Gl. φλυαρίᾳ τῇ τοῦ Σωκράτους.

ὀρθῶς παραινεῖς, οὐκ ἐῶν δικοῤῥαφεῖν.
ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἐμπιμπράναι τὴν οἰκίαν
τῶν ἀδολεσχῶν. δεῦρο, δεῦρ', ὦ Ξανθία,
κλίμακα λαβὼν ἔξελθε, καὶ σμινύην φέρων,
κἄπειτ' ἐπαναβὰς ἐπὶ τὸ φροντιστήριον,
τὸ τέγος κατάσκαπτ', εἰ φιλεῖς τὸν δεσπότην,
ἕως ἂν αὐτοῖς ἐμβάλῃς τὴν οἰκίαν.
ἐμοὶ δὲ δᾷδ' ἐνεγκάτω τις ἡμμένην·
κἀγώ τιν' αὐτῶν τήμερον δοῦναι δίκην
ἐμοὶ ποιήσω, κεἰ σφόδρα γ' εἴσ' ἀλαζόνες.
Μα. α'. ἰού, ἰού.
Στ. σὸν ἔργον, ὦ δᾷς, ἱέναι πολλὴν φλόγα.
Μα. α'. ἄνθρωπε, τί ποιεῖς;
Στ. ὅ τι ποιῶ; τί δ' ἄλλο γ' ἢ
διαλεπτολογοῦμαι ταῖς δοκοῖς τῆς οἰκίας;
Μα. β'. οἴμοι, τίς ἡμῶν πυρπολεῖ τὴν οἰκίαν;
Στ. ἐκεῖνος, οὗπερ θοἰμάτιον εἰλήφατε.
Μα. β'. ἀπολεῖς, ἀπολεῖς.
Στ. τοῦτ' αὐτὸ γὰρ καὶ βούλομαι,
ἢν ἡ σμινύη μοι μὴ προδῷ τὰς ἐλπίδας,
ἢ 'γὼ πρότερόν πως ἐκτραχηλισθῶ πεσών.
Σω. οὗτος, τί ποιεῖς ἐτεόν, οὑπὶ τοῦ τέγους;
Στ. ἀεροβατῶ, καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον.

1483. ὀρθῶς παραινεῖς. Ad hunc locum est παρεπιγραφή. Ὥσπερ εἰπόντος αὐτῷ τοῦ Ἑρμοῦ, ὡς οὐ χρὴ εἰς τὸ δικαστήριον αὐτοὺς ἀγαγεῖν. Sic apud Plautum Menæchmus Sosicles furere se assimulans, Apollinem, tanquam præsentem, alloquitur:

Pugnis me vetas in hujus ore quicquam parcere,
ni jam ex meis oculis abscedat in malam magnam crucem?
faciam, quod jubes, Apollo.

Facetissima est tota illa Plautina scena, ubi ista Sosiclis,

Ecce Apollo mihi ex oraculo imperat
ut ego illi oculos exuram lampadibus ardentibus.

comparari possunt cum istis Comici nostri in Lys. 634.

αὐτὸς γάρ μοι γίγνεται,
τῆς θεοῦ ἐχθρᾶς πατάξαι τῆσδε γραὸς τὴν γνάθον.

1484. ἐμπιμπράναι. Vulgo ἐμπιπράναι. Vide not. ad Lys. 311.

1487. κἄπειτ' ἐπαναβάς. In cod. omissa præpositione, κἄπειτ' ἀναβάς.

1489. Versus hic in B. plane omissus est. In postremo et in meo loco suo motus est, et ante versum 1488. positus. Recte collocati sunt in membr. et in C. duo illi versus, eo, quem exhibuimus, ordine. Perperam in postremo cod. pro ἐμβάλῃς scriptum ἐμβάλλεις.

1492. καὶ σφόδρα γ' εἴσ' ἀλαζόνες. Sic bene in B. In A. C. καὶ σφόδρ' εἴσ' ἀλαζόνες. In meo κἂν σφόδρ' ὦσ' ἀλαζόνες. Quæ omnes bonæ sunt lectiones: at vulgo soloece κἂν σφόδρ' εἴσ'—

Cod. καὶ σφόδρ' εἴσ' ἀλαζόνες.

1500. μὴ προδῷ. Gl. θραυσθεῖσα.

Σω. οἴμοι τάλας, δείλαιος ἀποπνιγήσομαι.
Χα. ἐγὼ δὲ κακοδαίμων γε κατακαυθήσομαι.
Στ. τί γὰρ παθόντ' ἐς τοὺς θεοὺς ὑβρίζετον,
καὶ τῆς Σελήνης ἐσκοπεῖσθον τὴν ἕδραν;
δίωκε, βάλλε, παῖε, πολλῶν οὕνεκα,
μάλιστα δ' εἰδὼς, τοὺς θεοὺς ὡς ἠδίκουν.

Χορός.

ἡγεῖσθ' ἔξω. κεχόρευται γὰρ μετρίως τόγε τήμερον ἡμῖν.

1506. τί γὰρ παθόντ' ἐς τοὺς θεοὺς ὑβρίζετον; In primariis editt. legebatur, τί γὰρ μαθὼν ὑβρίζετόν γ' εἰς τοὺς θεούς; In recentioribus repositum μαθόνθ' ex Biseti emendatione, quam confirmat scriptura cod. B. τί γὰρ μαθόνθ' ὑβρίζετον ἐς τοὺς θεούς; versu in quarto pede vacillante. Sic etiam est in meo, cum levi menda μαθόντ'. In membr. et in C. τί γὰρ μαθόντες τοὺς θεοὺς ὑβρίζετε; quod sane recipi poterat. Melior tamen est lectio, quam ex his omnibus reconcinnavi, μαθόντες duorum optimorum codd. mutans in μαθόντ' ἐς, et dualem ex aliis codd. adsumens pro plurali. Ad Socratem et Chærephontem directus hic sermo. Hic ut aliis in locis pro μαθόντ' reponitur παθόντ'. Vide not. ad Lys. 599. Pl. 908. Vesp. 251.

Cod. τί γὰρ μαθόνθ' ὑβρίζετον εἰς τοὺς θεούς;

1507. ἐσκοπεῖσθον. Sic A. C. Vulgo ἐσκοπεῖσθε.

ἐσκοπεῖτε τὰς ἕδρας. Gl. τηρήξεις. Ceteri codd. habent τὴν ἕδραν, quo refertur glossa in meo τὴν τήρηξιν. Numerum pluralem prætulerim.

1510. τόγε τήμερον ἡμῖν. Sic, ut impressi, iv. codd. Fuerunt olim exemplaria in quibus legebatur τόγε τήμερον εἶναι. Vide notas ad Mœridem p. 364. et Kœnium ad Corinthum de Dial. Att. §. xxix.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΝΕΦΕΛΩΝ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΟΡΝΙΘΕΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.
ΤΡΟΧΙΛΟΣ θεράπων Ἔποπος
ΕΠΟΨ.
ΧΟΡΟΣ ΟΡΝΙΘΩΝ.
ΦΟΙΝΙΚΟΠΤΕΡΟΣ.
ΚΗΡΥΚΕΣ.
ΙΕΡΕΥΣ.
ΠΟΙΗΤΗΣ.
ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ.
ΜΕΤΩΝ γεωμέτρης.
ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.
ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ.
ΑΓΓΕΛΟΙ.
ΙΡΙΣ.
ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ.
ΚΙΝΗΣΙΑΣ διθυραμβοποιός.
ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.
ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.
ΠΟΣΕΙΔΩΝ.
ΤΡΙΒΑΛΛΟΣ.
ΗΡΑΚΛΗΣ.
ΟΙΚΕΤΗΣ Πεισθεταίρου.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

ΤΗΣ τῶν Ἀθηναίων πολιτείας τὸ μέγιστον ἦν κλέος, αὐτόχθοσι γενέσθαι· φιλοτιμία πρώτη, τὸ, μηδέπω μηδεμιᾶς πόλεως φανείσης, αὐτὴν πρῶτον ἀναβλαστῆσαι. ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ὑπὸ προεστώτων πονηρῶν καὶ πολιτῶν δυσχερῶν ἀνετέτραπτο, καὶ διωρθοῦτο πάλιν. ἐπὶ οὖν τοῦ Δεκελεικοῦ πολέμου, πονηρῶν τινῶν τὰ πράγματα ἐγχειρισθέντων, ἐπισφαλὴς γέγονεν ἡ παρ' αὐτῶν κατάστασις. καὶ ἐν μὲν ἄλλοις δράμασι διὰ τῆς κωμικῆς ἀδείας ἤλεγχεν Ἀριστοφάνης τοὺς κακῶς πολιτευομένους, φανερῶς μὲν οὐδαμῶς, οὐ γὰρ ἐπὶ τούτῳ ἦν, λεληθότως δὲ, ὅσον ἀνῆκεν ἀπὸ κωμῳδίας προσκρούειν. ἐν δὲ τοῖς ΟΡΝΙΣΙ καὶ μέγα τι διανενόηται. ὡς γὰρ ἀδιόρθωτον ἤδη νόσον τῆς πολιτείας νοσούσης, καὶ διεφθαρμένης ὑπὸ τῶν προεστώτων, ἄλλην τινὰ πολιτείαν αἰνίττεται, ὡσανεὶ συγκεχυμένων τῶν καθεστώτων· οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τὸ σχῆμα ὅλον καὶ τὴν φύσιν, εἰ δέοι, συμβουλεύει μετατίθεσθαι πρὸς τὸ ἠρεμαίως βιοῦν. καὶ ἡ μὲν ἀπότασις αὕτη. τὰ δὲ

ARGUMENTUM in A. C. exstat, unde emendatum exhibetur.

L. 2. τὸ, μηδέπω μηδεμιᾶς. Sic bini codd. Vulgo τῇ μηδεμιᾶς.

L. 6. Δεκελεικοῦ. Sic bini codd. Mendose vulgo Δικελεικοῦ. Decelea a Lacedæmoniis munita fuit anno 3. Olymp. xci. anno post exhibitam populo hanc fabulam.

L. 10. οὐ γὰρ ἐπὶ τούτῳ ἦν, λεληθότως—Sic membr. Vulgo οὐ γὰρ ἐπὶ τούτου ἦν ἐκκλησία. Postrema vox a mala manu est. Eam tamen agnoscit C. Sed in eo est etiam ἐπὶ τούτῳ.

L. 15. αἰνίττεται, ὡσανεὶ—Hic locus ad membr. fidem constitutus. Vulgo αἰνίττεται καὶ πρεσβύτας ἑτέρους, ὡσανεὶ τῶν ὄντων κακῶν καθεστώτων. Oportuisset saltem ὡσανεὶ κακῶν ὄντων τῶν καθεστώτων.

L. 18. καὶ ἡ μὲν ἀπότασις. Sic bini codd. Vulgo καὶ ἡμῖν ἀπότασις.

κατὰ θεῶν βλάσφημα ἐπιτηδείως ᾠκονόμηται. καινῶν γάρ φησι τὴν πόλιν προσδεῖσθαι θεῶν, ἀφροντιστούντων τῆς κατοικίας Ἀθηνῶν τῶν ὄντων, καὶ παντελῶς ἠλλοτριωκότων ἑαυτοὺς τῆς χώρας. ἀλλ' ὁ μὲν καθόλου στίχος τοιοῦτος. ἕκαστος δὲ τῶν κατὰ μέρος, οὐκ εἰκῆ, ἀλλ' ἄντικρυς Ἀθηναίων, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς ἐγχειριζομένων τὰ κοινὰ, ἐλέγχει τὴν φαύλην διάθεσιν, ἐπιθυμίαν ἐγκατασπείρων τοῖς ἀκούουσιν, ἀπαλλαγῆναι τῆς πονηρᾶς ἐνεστώσης πολιτείας. ὑποτίθεται γὰρ ὑπὲρ τὸν ἀέρα πόλιν, τῆς γῆς ἁπάσης ἀπαλλάσσων· ἀλλὰ καὶ βουλὰς καὶ συνόδους ὀρνίθων, ταῖς Ἀθηναίων δυσχεραίνων. ἀλλὰ καὶ ὅσα παίζει, ἐπίσκοπον, ἢ ψηφισματογράφον, ἢ τοὺς λοιποὺς εἰσάγων, οὐχ ἁπλῶς· ἀλλὰ γυμνοῖ τὰς ἁπάντων προαιρέσεις, ὡς αἰσχροκερδείας ἕνεκεν χρηματίζοντας. εἶθ' ὕστερον καὶ τοὺς θεοὺς εἰς ἀπονοησίαν κωμῳδεῖ. τὰ δὲ ὀνόματα τῶν γερόντων πεποίηται, ὡς εἰ πεποιθοίη ἕτερος τῷ ἑτέρῳ, καὶ ἐλπίζοι ἔσεσθαι ἐν βελτίοσι. τινὲς δέ φασι τῶν ποιητῶν τὰς ἐν ταῖς τραγῳδίαις τερατολογίας ἐν μὲν ἄλλοις διελέγχειν· ἐν δὲ τοῖς νῦν τὴν τῆς Γιγαντομαχίας συμπλοκὴν ἕωλον ἀποφαίνων, ὄρνισιν ἔδωκε διαφέρεσθαι πρὸς θεοὺς περὶ τῆς ἀρχῆς.

Ἐπὶ Χαβρίου τὸ δρᾶμα καθῆκεν εἰς ἄστυ, διὰ Καλλιστράτου· εἰς δὲ Λήναια τὸν Ἀμφιάραον ἐδίδαξε διὰ Φιλωνίδου. λάθοι δ' ἄν τις τοὺς χρόνους ἐκ τῶν πέρυσι γενομένων ἐπὶ Ἀριστομνήστου, τοῦ πρὸ Χαβρίου. Ἀθηναῖοι γὰρ πέμπουσι τὴν Σαλαμινίαν, Ἀλκιβιάδην μεταστελλόμενοι ἐπὶ κρίσει τῆς τῶν μυστηρίων ἐκμιμήσεως. ὁ δὲ ἄχρι μὲν Θουρίου εἵπετο τοῖς μεθήκουσιν. ἐκεῖθεν δὲ δρασμὸν ποιησάμενος, εἰς Πελοπόννησον ἐπεραιώθη. τῆς δὲ μετακλήσεως μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης, ἀποκρύπτων μὲν τὸ ὄνομα, τὸ δὲ πρᾶγμα δηλῶν, ἐν οἷς γε φησί· (v. 145.)

Μηδαμῶς
ἡμῖν παρὰ τὴν θάλατταν, ἵν' ἀνακύψεται
κλητῆρ' ἄγουσ' ἕωθεν ἡ Σαλαμινία.

L. 18. τῶν ποιητῶν τὰς—Sic uterque cod. recte. Vulgo τὸν ποιητήν.

L. 19. ἐν μὲν ἄλλοις. Has voces vulgo omissas e cod. C. reposui. In membr. hic locus sic habetur: τῶν ποιητῶν τὰ ἐν ταῖς τραγῳδίαις τερατολογούμενα ἐκεῖ μὲν διελέγχειν· ἐν δὲ τοῖς νῦν—

L. 23. Quæ sequuntur ex veteribus didascaliis excerpta in codd. meis non comparent. Καλλιστράτου bene repositum pro Καλλίου. Vide not. ad Nub. 531.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

ΔΙΑ τὰς δίκας φεύγουσιν Ἀθήνας δύο τινές·
οἳ πρὸς τὸν Ἔποπα, τὸν λεγόμενον Τηρέα,
ἐλθόντες, ἠρώτων ἀπραγμόνων πόλιν.
εἷς πρέσβυς Ἔποπι συμπαρὼν μετὰ πλειόνων,
πτηνῶν διδάσκει τί δύνατ᾽ ὀρνίθων γένος,
καὶ πῶς, ἐάν περ κατὰ μέσον τὸν ἀέρα
πόλιν κτίσωσι, τῶν θεῶν τὰ πράγματα
αὐτοὶ παραλήψοντ᾽· ἐκ δέ του γε φαρμάκου
πτέρυγας ἐποίουν· ἠξίωσαν δ᾽ οἱ θεοὶ,
ἐπίθεσιν οὐ μικρὰν ὁρῶντες γενομένην.

L. 4. εἷς πρέσβυς. Male εἷς δ᾽ ὄρνις, quæ omnino corrupta est lectio. Idcirco, εἷς πρέσβυς, aut, aliud quid, scriptum debuit.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΟΡΝΙΘΕΣ.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ, ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ, ΤΡΟΧΙΛΟΣ,
ΕΠΟΨ, ΧΟΡΟΣ, ΦΟΙΝΙΚΟΠΤΕΡΟΣ,
ΚΗΡΥΞ.

Ευ. ΟΡΘΗΝ κελεύεις, ᾗ τὸ δένδρον φαίνεται;
Πε. διαρραγείης· ἥδε δ᾽ αὖ κρώζει πάλιν.
Ευ. τί, ὦ πόνηρ᾽, ἄνω κάτω πλανύττομεν;
ἀπολούμεθ᾽, ἄλλως τὴν ὁδὸν προφορουμένω.
Πε. τὸ δ᾽ ἐμὲ, κορώνῃ πειθόμενον τὸν ἄθλιον,
ὁδοῦ περιελθεῖν στάδια πλεῖν ἢ χίλια.
Ευ. τὸ δ᾽ ἐμὲ, κολοιῷ πειθόμενον τὸν δύσμορον,
ἀποσποδῆσαι τοὺς ὄνυχας τῶν δακτύλων.

V. 1. Personæ huic versui præfixæ in membr. nomen plene scriptum est Εὐελπίδης, recte: infra v. 645. nominatur Εὐελπίδης Θριῆθεν. E compendio scripturæ orta est nominis depravatio, quam exhibent editt. omnes, Εὔελπις. Sic majoribus literis scriptum in B. Sed ultimæ syllabæ superscriptum ΔΗ. Graculum quem tenet alloquitur Euelpides. Gl. ὡς ἐν ἀπόπτῳ τινὸς δένδρου ὄντος, καὶ τοῦ κολοιοῦ σημαίνοντος δῆθεν μετ᾽ ἐκεῖνο πορευθῆναι.

2. ἥδε δ᾽ αὖ—Gl. κορώνη κελευομένη εἰς τοὐναντίον.

3. Suidas: πλανύττομεν, πλανώμεθα. Κωμικῶς πεποίηται Ἀριστοφάνης Ὄρνισι. In C. gl. πλανώμεθα. Ἀττικῶς δὲ πεποίηται.

4. Glossæ: ἄλλως, μάτην. προφορουμένω, ὧδε κἀκεῖσε πορευόμενοι. Suidas: προφορουμένω, δεῦρο κἀκεῖσε πορευόμεναι εἰς τἀναντία. προφορεῖσθαι γὰρ λέγεται τὸ παραφέρειν δεῦρο κἀκεῖσε τὸν στήμονα τοῖς διαζομένοις. Ἀριστοφάνης Ὄρνισι. *Viam euntes redeuntesque*; more *texentium*, qui, ut subtemen cum stamine connectant, fila ultro citroque ducere et reducere solent. KUSTERUS.

5. τὸ δ᾽ ἐμὲ—πλεῖν ἢ χίλια. Glossa supplet οὐκ εὐῆθες; et in fine sequentis distichi, οὐ μωρίας πλέων;

8. ἀποσποδῆσαι. Gl. ἀφανίσαι. Suidas: ἀποσποδῆσαι, ἀφανίσαι. ἀπὸ τῆς σποδοῦ. αὕτη γὰρ ἀφανίζει τὴν προϋπάρξασαν ὕλην τῶν ξύλων. ἢ ἀποκρούσαι, ἀφανίσαι, καὶ συντέμνειν ἐκβαλεῖν. Ἀριστο-

Πε. ἀλλ' οὐδ' ὅπου γῆς ἐσμὲν οἶδ' ἔγωγ' ἔτι.
Ευ. ἐντευθενὶ τὴν πατρίδ' ἂν ἐξεύροις σύ που;
Πε. οὐδ' ἄν, μὰ Δία γ', ἐντεῦθεν Ἐξηκεστίδης.
Ευ. οἴμοι.
Πε. σὺ μέν, ὦ 'τάν, τὴν ὁδὸν ταύτην ἴθι.
Ευ. ἦ δεινὰ νὼ δέδρακεν οὐκ τῶν ὀρνέων,
ὁ πινακοπώλης Φιλοκράτης μελαγχολῶν,
ὃς τώδ' ἔφασκε νῷν φράσειν τὸν Τηρέα,
τὸν ἔποφ', ὃς ὄρνις ἐγένετ', ἐκ τῶν ὀρνέων·
κἀπέδοτο τὸν μὲν Θαῤῥελείδου τουτονὶ
κολοιὸν ὀβολοῦ· τὴν δὲ δὴ τριωβόλου.
τὼ δ' οὐκ ἄρ' ἐστὸν οὐδὲν ἄλλο, πλὴν δακνεῖν.
καὶ νῦν τί κέχηνας; ἔσθ' ὅποι κατὰ τῶν πετρῶν

φάνης Ὄρνισιν· ἀποσποδῆσαι τοὺς ὄνυχας τῶν δακτύλων.

9. ἀλλ' οὐδ' ὅπου γῆς—Sic bene Dawesius. Solœce vulgo, οὐδὲ ποῖ γῆς. In membr. scriptum οὐδὲ πῆ γῆς. In duobus aliis, ad nostram lectionem propius, οὐδὲ ποῦ γῆς.

11. Ἐξηκεστίδης. Vide infra ad v. 764. et Suidam in V.

13. οὐκ τῶν ὀρνέων. Hesych. ὄρνεα, ὀρνιθοπώλια. καὶ πετεινά, καὶ τόπος. Vide not. ad Lys. 557. Thesm. 448. Ran. 1068.

14. Hesych. πινακοπώλης. ὀρνιθοπώλης. τίλλοντες γὰρ αὐτά, καὶ τιθέντες ἐπὶ πίνακος, ἐπώλουν, τὰ λεπτὰ ὀρμαθίζοντες. Ad quam glossam vide interpretem.

16. ὃς ὄρνις ἐγένετ', ἐκ τῶν ὀρνέων. Sic distinxi, ad constructionem indicandam, quam sic instituo: ὃς ἔφασκε τώδε (μόνος) ἐκ τῶν ὀρνέων φράσειν νῷν τὸν Τηρέα τὸν ἔποπα, ὃς ὄρνις ἐγένετο. In impressis male ista cohærent, et quod in versione legebatur, *qui ales factus est ex avibus*, est sanequam insulsum. Præ aliis quæ prolatæ fuerunt explicationibus maluissem legere ἐκ τῶν Ὀρνεῶν. Sed procul dubio verus est sensus, quem expressi, quemque percepisse videtur unus e veteribus magistris, cujus hæc est nota: ὃς ἔφασκε μᾶλλον τῶν ἄλλων ὀρνέων δύνασθαι προηγήσασθαι τῆς ὁδοῦ, καὶ δεῖξαι ἡμῖν αὐτήν. Schema παρ' ὑπόνοιαν, quod alii comminiscuntur, ineptum est et nive frigidius.

17. τὸν μὲν Θαῤῥελείδου. Glossa supplet υἱόν.

18. τὴν δὲ δὴ—Vulgo, metro claudicante, τήνδε δὲ τριωβολοῦ. ι produci non potest ante literas τρ. Hoc certo certius: nec ullus codicum lectionem hanc agnoscit. In membr. scriptum τὴν δὲ δὴ τριωβολοῦ. In B. una voce τηνδιδί. In C. τήνδε δή, unde feci τὴν δὲ δή. Particulam adversativam δὲ præcedenti in priore membro μὲν reddi flagitat omnino linguæ indoles. Est tamen in hac scriptura aliquid, quod minus placeat, nimirum τὴν positum pro ταύτην, quod Comicis in usu non esse observavi ad Pl. 44. et ad Conc. 275. unde præstat legere τήνδε δ' αὖ τριωβολοῦ. Sic Thesm. 170. ὁ δ' αὖ Θέογνις ψυχρὸς ὢν ψυχρῶς ποιεῖ, τὰ μέν, τὰ δ' αὖ vide in Acharn. 974. passimque apud Comicum occurrit hæc particula. Supra v. 2. ἥδε δ' αὖ κρώζει πάλιν. Necessaria est et certa hæc emendatio.

19. τὼ δ' οὐκ ἄρ' ἐστὸν οὐδὲν ἄλλο, πλὴν δακνεῖν. Primo excudi debuit τώδ', ut est in tribus codd. et in primariis editt. τὼ δ', pro τούτω δ', e superiore nota mendosum esse intelligitur. ἐστὸν e codice B. adscivi, quæ lectio mihi optima videtur. Sic Ran. 227. οὐδὲν γάρ ἐστ' ἀλλ' ἢ κοάξ. In impressis est ἤστην, ut scriptum est in duobus aliis codd. pro ᾔστην, omisso ι, quod sæpius observavi veteres librarios negligere solitos fuisse. Auctor Etymol. M. p. 438. extrema: ᾔσμεν. ἰστέον ὅτι ἀπὸ τοῦ ᾔδειν, ᾔδεις, ᾔδει, τὸ δυϊκόν, ᾔδειτον, ᾐδείτην· καὶ κατὰ συγκοπὴν τῆς ει διφθόγγου, καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς σ, γίνεται ᾔστην· οἷον, τὼ δ' ἄρ' οὐδὲν ᾔστην ἄλλο πλὴν δακνεῖν. Inde depravata est altera lectio, cujus meminit Schol. ἴστην.

ἡμᾶς ἔτ' ἄξεις; οὐ γάρ ἐστ' ἐνταῦθά τις
ὁδός.
Πε. οὐδὲ μὰ Δί' ἐνταῦθά γ' ἀτραπὸς οὐδαμοῦ.
Ευ. οὐδ' ἡ κορώνη τῆς ὁδοῦ τι λέγει πέρι;
Πε. οὔ· ταυτὰ κρώζει, νὴ Δία, νῦν τε καὶ τότε.
Ευ. τί δὴ λέγει περὶ τῆς ὁδοῦ;
Πε. τί δ' ἄλλο γ', ἢ
βρύκουσ' ἀπέδεσθαι φησί μου τοὺς δακτύλους;
Ευ. οὐ δεινὸν οὖν δῆτ' ἐστὶν ἡμᾶς δεομένους
ἐς κόρακας ἐλθεῖν, καὶ παρεσκευασμένους,
ἔπειτα μὴ 'ξευρεῖν δύνασθαι τὴν ὁδόν;
ἡμεῖς γάρ, ὦνδρες οἱ παρόντες ἐν λόγῳ,
νόσον νοσοῦμεν τὴν ἐναντίαν Σάκᾳ.
ὁ μὲν γὰρ ὢν οὐκ ἀστός, εἰσβιάζεται·
ἡμεῖς δὲ φυλῇ καὶ γένει τιμώμενοι,
ἀστοὶ μετ' ἀστῶν, οὐ σοβοῦντος οὐδενός,
ἀνεπτόμεσθ' ἐκ τῆς πατρίδος ἀμφοῖν ποδοῖν,
αὐτὴν μὲν οὐ μισοῦντ' ἐκείνην τὴν πόλιν,
τὸ μὴ οὐ μεγάλην εἶναι φύσει, κεὐδαίμονα,
καὶ πᾶσι κοινὴν ἐναποτῖσαι χρήματα.
οἱ μὲν γὰρ οὖν τέττιγες ἕνα μῆν' ἢ δύο
ἐπὶ τῶν κραδῶν ᾄδουσιν· Ἀθηναῖοι δ' ἀεὶ
ἐπὶ τῶν δικῶν ᾄδουσι πάντα τὸν βίον.
διὰ ταῦτα τόνδε τὸν βάδον βαδίζομεν·
κανοῦν δ' ἔχοντε, καὶ χύτραν, καὶ μυῤῥίνας,
πλανώμεθα, ζητοῦντε τόπον ἀπράγμονα,
ὅπου καθιδρυθέντε διαγενοίμεθ' ἄν.
ὁ δὲ στόλος νῷν ἐστὶ πρὸς τὸν Τηρέα,
τὸν ἔποπα, παρ' ἐκείνου πύθεσθαι δεομένω,

24. νὴ Δία. Vulgo μὰ Δία. In affirmatione Comicus nunquam adhibet μά. Particulas illas μὰ et νὴ a librariis sæpissime fuisse commutatas, observavi pluribus in locis, dudumque in hoc supplemento ad Ran. 41. Invitis etiam codd. legendum.

οὔ· ταυτὰ κρώζει, νὴ Δία, νῦν τε καὶ τότε.

eo, quem versio nostra exprimit, sensu. Fefellit interpolatorem negatio versus initio, quicum μὰ Δία conjungebat, contra sententiam, quæ ita perspicua est, ut in codd. etiam B. C. post οὔ sic accentu notatum, distinctionem posuerint librarii, de sermonis proprietate alioqui parum solliciti.

38. ἐναποτῖσαι χρήματα. Præter exspectationem pro ἐμβιῶναι et ἐνοικεῖν. εἰς τὸ φιλόδικον τῶν Ἀθηναίων, ὅτι συκοφαντούμενοι οἱ πολλοὶ ἀπέτινον χρήματα.

45. ὅπου καθιδρυθέντε. Vulgo ὅποι. In B. ὅπη. Vide supra ad v. 9.

46. ἐστὶ πρὸς τὸν Τηρέα. Sic membr. Minus bene, ut vulgo, duo alii παρὰ τὸν Τ.

εἴ που τοιαύτην εἶδε πόλιν, ἢ 'πέπτετο.
Πε. οὗτος.
Ευ. τί ἐστιν;
Πε. ἡ κορώνη μοι πάλαι
ἄνω τι φράζει.
Ευ. χὠ κολοιὸς οὑτοσὶ
ἄνω κέχηνεν, ὥσπερεὶ δεικνύς τι μοι·
κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἔστιν ἐνταῦθ' ὄρνεα.
εἰσόμεθα δ' αὐτίκ', ἂν ποιήσωμεν ψόφον.
Πε. ἀλλ' οἶσθ' ὃ δρᾶσον; τῷ σκέλει θένε τὴν πέτραν.
Ευ. σὺ δὲ τῇ κεφαλῇ γ', ἵν' ᾖ διπλάσιος ὁ ψόφος.
Πε. σὺ δ' οὖν λίθῳ κόψον λαβών.
Ευ. πάνυ γ', εἰ δοκεῖ.
παῖ, παῖ.
Πε. τί λέγεις, οὗτος; τὸν Ἔποπα ΠΑΙ καλεῖς;
οὐκ ἀντὶ τοῦ παιδός γ' ἐχρῆν ΕΠΟΠΟΙ καλεῖν;
Ευ. Ἐποποῖ. ποιήσεις ἔτι με κόπτειν αὖθις αὖ;
Ἐποποῖ.
Τρ. τίνες οὗτοι; τίς ὁ βοῶν τὸν δεσπότην;
Ευ. Ἄπολλον Ἀποτρόπαιε, τοῦ χασμήματος.
Τρ. οἴμοι τάλας, ὀρνιθοθήρα τουτωΐ.
Ευ. οὗτος, τί δεινόν; οὐδὲ κάλλιον λέγεις;

48. εἴ που τοιαύτην εἶδε πόλιν, ἢ 'πέπτετο. In vett. editt. erat οἶδε πόλιν, ἢ πέπταται. Kusterus e conjectura, ut videtur, dedit ἢ πέπτατο. Prius, licet minus bonum, revocavit Berglerus, duabusque typographicis mendis vitiari sivit ejus propola. In B. scriptum εἶδε πόλιν, ἢ πέπταται. Diphthongo superscripta litera ο, varia scilicet lectio πέπτατο. Sed neutrum sincerum est. Inde εἶδε adscivi, quod Dawesius etiam conjecerat, tum 'πέπτετο reposui, prout ille certissime emendavit, probante Piersono ad Mœridis notam p. 311. πέτομαι ἐν τῷ ο, καὶ πέτεται, Ἀττικῶς· πέταμαι ἐν τῷ α, Ἑλληνικῶς· Istud cod. B. πέπτατο depravatum est ex 'πέπτετο. Eadem forma in hac fabula sæpius recurrit. Supra 35. ἀνεπτόμεσθ'. Infra 1471. ἐπεπτόμεσθα. 1384. ἀναπτόμενος. Tum etiam Conc. 899. πέτοιτο. Lys. 55. πετομένας. Vide infra ad v. 90. Perperam in membr. εἶδε πτόλιν, quod ideo observo, ut *Cl. Reg. Professor* inde argumentum sumat, quo probet vocalem corripi ante literas πτ. Vide not. ad Thesm. 56. Nub. 967. In duobus aliis recte πόλιν.

54. Ab hoc versu usque ad sextum deinceps perperam vulgo positæ sunt personæ, quas ad codd. fidem distinximus. οἶσθ' ὃ δρᾶσον. De hac formula poëtis Atticis familiari, et aliis in locis apud Comicum obvia, ut infra 80. Eq. 1158. Pac. 1061. videndus Kœnius ad Corinthum de Dial. Att. §. 11.

55. ἵν' ᾖ διπλάσιος ὁ ψόφος. Sic bene A. ad metri et linguæ normam. In duobus aliis, ut in impressis, claudicat versus omissione articuli. Nam διπλάσιος quatuor brevibus syllabis constat. Infra 1578.

πρεσβεις | διπλασι | ως μαλλ | ον αγ |
χειν μοι | δοκει.

59. ποιήσεις ἔτι με κόπτειν αὖθις αὖ. Sic B. In C. ut vulgo, ποιήσεις τι με— In membr. ποιήσεις τοι με.

63. οὗτος, τί δεινόν; οὐδὲ κάλλιον λέγεις; Vulgo legitur οὕτω 'στὶ δεινὸν, οὐδὲ κάλλιον λέγειν. Quod connectunt cum præcedente Euelpidis sermone: *Qui rictus! adeo terribile quid hoc est, et infandum dictu.* ut posterior versus, tanquam glossema, priori interpretando serviat; quod frigidum et insulsum est. In membr. scriptum οὗτος τί δεινόν. Unde tantisper immutata scriptura bonam sententiam restitui.

Τρ. ἀπολεῖσθον.
Ευ. ἀλλ' οὐκ ἐσμὲν ἀνθρώπω.
Τρ. τί δαί;
Ευ. Ὑποδεδιὼς ἔγωγε, Λιβυκὸν ὄρνεον.
Τρ. οὐδὲν λέγεις.
Ευ. καὶ μὴν ἔρου τὰ πρὸς ποδῶν.
Τρ. ὁδὶ δὲ δὴ τίς ἐστιν ὄρνις; οὐκ ἐρεῖς;
Πε. Ἐπικεχοδὼς ἔγωγε Φασιανικός.
Ευ. ἀλλὰ σύ, τί θηρίον ποτ' εἶ, πρὸς τῶν θεῶν;
Τρ. ὄρνις ἔγωγε δοῦλος.
Ευ. ἡττήθης τινὸς
ἀλεκτρυόνος;
Τρ. οὔκ· ἀλλ' ὅτε περ ὁ δεσπότης
ἔποψ ἐγένετο, τότε γενέσθαι μ' εὔξατο
ὄρνιν, ἵν' ἀκόλουθον διάκονόν τ' ἔχοι.
Ευ. δεῖται γὰρ ὄρνις καὶ διακόνου τινός;
Τρ. οὗτος γάρ, ἅτ', οἶμαι, πρότερον ἄνθρωπός ποτ' ὤν,
τοτὲ μὲν ἐρᾷ φαγεῖν ἀφύας Φαληρικάς·
τρέχω 'π' ἀφύας ἐγώ, λαβὼν τὸ τρύβλιον.
ἔτνους δ' ἐπιθυμεῖ, δεῖ τε τορύνης καὶ χύτρας;
τρέχω 'πὶ τορύνην.
Ευ. τροχίλος ὄρνις οὑτοσί.
οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον, ὦ τροχίλε; τὸν δεσπότην
ἡμῖν κάλεσον.
Τρ. ἀλλ' ἀρτίως, νὴ τὸν Δία,
εὕδει καταφαγὼν μύρτα καὶ σέρφους τινάς.
Ευ. ὅμως ἐπέγειρον αὐτόν.
Τρ. οἶδα μὲν σαφῶς,
ὅτι ἀχθέσεται· σφῷν δ' αὐτὸν οὕνεκ' ἐπεγερῶ.

66. ἔρου τὰ πρὸς ποδῶν. Fingit se præ timore cacasse, et defluente merda pedes inquinatos habere.

73. ἵν'—ἔχοι. Sic recte B. distincte et perspicue. Vulgo solœce ἔχῃ. Vide not. ad Ran. 24.

75. οὗτος γὰρ, ἅτ', οἶμαι. Sic B. ut impressi: in duobus aliis ἅτ' omissum.

78. δεῖ τε τορύνης καὶ χύτρας. Sic A. B. In membr. claudicante versu, ut vulgo, omissa est vocula τε. Media in τορύνη syllaba corripitur.

84. οὕνεκ'—Perperam vulgo εἵνεκ'.

Πε. κακῶς σύ γ' ἀπόλοι· ὥς μ' ἀπέκτεινας δέει.
Ευ. οἴμοι κακοδαίμων, χὡ κολοιός μ' οἴχεται
ὑπὸ τοῦ δέους.
Πε. ὦ δειλότατον σὺ θηρίον,
δείσας ἀφῆκας τὸν κολοιόν;
Ευ. εἰπέ μοι,
σὺ δὲ τὴν κορώνην οὐκ ἀφῆκας καταπεσών;
Πε. μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε.
Ευ. ποῦ γάρ ἐστιν;
Πε. ἀπέπτετο.
Ευ. οὐκ ἄρ' ἀφῆκας, ὦ 'γαθ'; ὡς ἀνδρεῖος εἶ.
Επ. ἄνοιγε τὴν ὕλην, ἵν' ἐξέλθω ποτέ.
Ευ. ὦ Ἡράκλεις, τουτὶ τί ποτ' ἐστὶ θηρίον;
τίς ἡ πτέρωσις; τίς ὁ τρόπος τῆς τριλοφίας;
Επ. τίνες εἰσί μ' οἱ ζητοῦντες;
Ευ. οἱ δώδεκα θεοὶ . . .
εἴξασιν ἐπιτρίψαι σε.
Επ. μῶν με σκώπτετον,
ὁρῶντε τὴν πτέρωσιν; ἦν γάρ, ὦ ξένοι,
ἄνθρωπος.
Ευ. οὐ σοῦ καταγελῶμεν.
Επ. ἀλλὰ τοῦ;
Ευ. τὸ ῥάμφος ἡμῖν σου γέλοιον φαίνεται.
Επ. τοιαῦτα μέντοι Σοφοκλέης λυμαίνεται
ἐν ταῖς τραγῳδίαισιν ἐμὲ τὸν Τηρέα.
Ευ. Τηρεὺς γὰρ εἶ σύ; πότερον ὄρνις, ἢ ταὼς;

85. ὥς μ' ἀπέκτεινας—Sic duo codd. ut impressi. In membr. κακῶς σύ γ' ἀπόλοι', ὥς μ' ἀπέκτεινας δέει.

86. χὡ κολοιός μ' οἴχεται. Id est plene μοι οἴχεται. θηρίον. In C. θηρίων.

90. ἀπέπτετο. Vulgo ἀπέπτατο: in membr. ἀνέπτατο. Quam prætuli formam adstruunt observata ad v. 48. Male infra v. 1173. εἰσέπτατ' relictum fuit, pro εἰσέπτετ'. In Thesm. v. 1014. ubi altera forma e prioribus editt. remansit, reponendum οὐ γὰρ ἂν παρέπτετο. Sed in melicis tuetur illa locum, ut Ran. 1351. ὁ δ' ἀνέπτατ' ἀνέπτατ' ἐς αἰθέρα.

95. οἱ δώδεκα θεοὶ . . . abruptus est sermo. Hæc Epopi dicit Euelpides, additurus, ut videtur, πάντα σοι δεῖν ἀγαθὰ, vel simile quid. Sed avertit se, et secum, ita ut ab Epope non exaudiatur, pergit εἴξασιν ἐπιτρίψαι σε. In tribus codd. scriptum εἴξασιν. Vide ad Nub. 341.

100. Σοφοκλέης. Sic, ut impressi, C. In duobus aliis perperam Σοφοκλῆς. Vide not. ad Thesm. 169. Sophoclem perstringit, qui in *Tereo* dramate Regem illum introduxerat in avem conversum, quem eodem, quo in Tragœdia, habitu ornatum exhibuisse videtur Comicus.

102. πότερον ὄρνις, ἢ ταὼς; *utrum ales an pavo?* Lusus est in ambiguitate nominis ὄρνις, quod in genere *avem qualemcunque* significat, et speciatim *gallinaceum*. Quærit Euelpides, *utrum gallinaceus, an pavo?* Epops respondet: *ales equidem*, sed generali significatione. Latinis *ales*, ut Græcis ὄρνις, *avem* in genere, et speciatim *gallum* significat. Hoc autem quærit Euelpides, sive respiciens ad Epopis speciem et ornamentum; sive quia gallinaceorum et pavonum spectacula publice Athenis exhibebantur. Ideo ex utro harum avium genere sit percunctatur. Non placent Scholiastarum interpretationes: ἔπαιξε, δέον εἰπεῖν ἄνθρωπος ἢ ταώς.—ἢ ἔπαιξε τὸ γενικὸν εἰπὼν, εἶτα ἐπαγαγὼν τὸ εἰδικόν. Istiusmodi lusibus nihil frigidius.

Aristophanis ætate rari erant admodum Athenis, magis adhuc in reliqua Græcia, pavones. Vide quæ Athenæus p. 397. ex Antiphontis oratione περὶ ταῶν inscripta excerpsit, unde discimus singulis noviluniis pavones populo spectandos Athenis exhibitos fuisse. Aspiratio in literam v mutata in latino nomine *Pavo*.

105. πάντα τὤρνεα. Sic bene scriptum in membr. Vulgo ingrato et insolito cum hiatu τὰ ὄρνεα. Minus bene in primariis editionibus τὰ 'ρνεα. α ο in ω coalescunt. Vide ad Lys. 277.

109. μὰ Δία, θατέρου τρόπου. Vulgo μὴ ἀλλὰ θατέρου τρόπου. quam lectionem in nullo cod. reperi. In membr. μάλα θατέρου τρόπου. In B. οὐκ. ἀλλὰ θατέρου—In C. οὐ μάλα θατέρου—Primi codicis ΜΑΛΑ depravatum est ex ΜΑΔΙΑ. Aliæ depravationes e glossis ortæ sunt. Istud μὰ Δία simpliciter positum Grammaticus interpretatus fuerat per voces οὐκ ἀλλὰ, quæ postea in textum illatæ fuerunt, deinde οὐκ in μὴ ob metrum mutatum fuit. μὰ per se negat, ut Thesm. 748. Ran. 951. Plut. 400. et passim. μὴ positum pro οὐκ nullo modo locum tueri potest. μάλα θατέρου est in edit. quam curavit Ant. Fracinus.

112. πράγους δὲ τοῦ δὴ—Sic membr. Vulgo δὲ δὴ τοῦ—In sup. v. pro λάβοις, B. λάβῃς habet, quod solœcum est.

Επ. ὄρνις ἔγωγε.
Ευ. κᾆτά σοι ποῦ τὰ πτερά;
Επ. ἐξεῤῥύηκε.
Ευ. πότερον ὑπὸ νόσου τινός;
Επ. οὐχ· ἀλλὰ τὸν χειμῶνα πάντα τὤρνεα
πτεροῤῥυεῖ τε, καὖθις ἕτερα φύομεν.
ἀλλ' εἴπατόν μοι, σφὼ τίν' ἐστόν;
Ευ. νώ; βροτώ.
Επ. ποδαπὼ τὸ γένος;
Ευ. ὅθεν αἱ τριήρεις αἱ καλαί.
Επ. μῶν Ἡλιαστά;
Ευ. μὰ Δία, θατέρου τρόπου·
ἀπηλιαστά.
Επ. σπείρεται γὰρ τοῦτ' ἐκεῖ
τὸ σπέρμ';
Ευ. ὀλίγον ζητῶν ἂν ἐξ ἀγροῦ λάβοις.
Επ. πράγους δὲ τοῦ δὴ δεομένω δεῦρ' ἤλθετον;
Ευ. σοὶ ξυγγενέσθαι βουλομένω.
Επ. τίνος πέρι;
Ευ. ὅτι πρῶτα μὲν ἦσθ' ἄνθρωπος, ὥσπερ νώ, ποτε,
κἀργύριον ὠφείλησας, ὥσπερ νώ, ποτε,

κοὐκ ἀποδιδοὺς ἔχαιρες, ὥσπερ νώ, ποτε·
εἶτ' αὖθις ὀρνίθων μεταλλάξας φύσιν,
κατὰ γῆν ἐπέτου καὶ τὴν θάλατταν ἐν κύκλῳ,
καὶ πάνθ', ὅσα περ ἄνθρωπος, ὅσα τ' ὄρνις, φρονεῖς.
ταῦτ' οὖν ἱκέται νὼ πρὸς σὲ δεῦρ' ἀφίγμεθα,
εἴ τινα πόλιν φράσειας ἡμῖν εὔερον,
ὥσπερ σισύραν ἐγκατακλιθῆναι μαλθακήν.
Επ. ἔπειτα μείζω τῶν Κραναῶν ζητεῖς πόλιν;
Ευ. μείζω μὲν οὐδὲν, προσφορωτέραν δὲ νῷν.
Επ. ἀριστοκρατεῖσθαι δῆλος εἶ ζητῶν.
Ευ. ἐγώ;
ἥκιστα· καὶ τὸν Σκελλίου βδελύττομαι.
Επ. ποίαν τιν' οὖν ἥδιστ' ἂν οἰκοῖτ' ἂν πόλιν;
Ευ. ὅπου τὰ μέγιστα πράγματ' εἴη τοιαδί·
ἐπὶ τὴν θύραν μου πρῴ τις ἐλθὼν τῶν φίλων
λέγοι ταδί· Πρὸς τοῦ Διὸς τοὐλυμπίου,
ὅπως παρέσει μοι καὶ σὺ, καὶ τὰ παιδία
λουσάμενα πρῴ· μέλλω γὰρ ἑστιᾶν γάμους·
καὶ μηδαμῶς ἄλλως ποιήσεις. εἰ δὲ μὴ,

118. κατὰ γῆν—Non, ut vulgo, ἐς γῆν.—Quorsum enim articulus cum θάλατταν, quum præcedens γῆν eo careat?

120. ταῦτ' οὖν. Id est διὰ ταῦτα οὖν. Vide ad Nub. 319.

123. Cranaæ antiquum Athenarum nomen a rege Cranao. Vide Meursium Regn. Att. i. 13.

126. Scellii filio nomen erat *Aristocrates*. Lusus in paronomasia.

128. τοιαδί. Sic recte B. Vulgo τοιάδε. Illud Atticum est et suavius. Vide not. ad Conc. 885. Vulgo etiam legitur Lys. 97.

λέγοιμ' ἂν ἤδη· πρὶν δὲ λέγειν, ὑμᾶς τοδὶ
ἐπερήσομαι——

ibid. 1010.

αὐτοκράτορας πρέσβεις ἀποπέμπειν ἐνθαδί.
ἐγὼ δ'——

Nub. 431.

ἀλλ' ἔσται σοι τοῦτο παρ' ἡμῶν· ὥστε τὸ
λοιπόν γ' ἀπὸ τουδὶ
ἐν τῷ δήμῳ—

His in exemplis, centumque aliis quæ proferri possent similibus, quicunque teretes aures habet, percipit τοιάδε, ἐνθάδε, τόδε, τοῦδε, ab Attico poëta scribi non debuisse.

130. Oculis subjicienda est dimensio hujus versus:

λεγοι | ταδι· | προς του | Διος | τουλυμ | πιου.

Sic autem scriptus est non solum in tribus codd. sed etiam in duabus primariis editt. Ant. Fracinus μοι primus inferuit, quod e glossa, eaque inutili, manifesto subornatum, et metrum jugulat. Satis mirari nequeo Kusteri levitatem et negligentiam. Sic ille ad hunc versum: *Metri gratia sic legendum est: λέγοι ταδί μοι· πρὸς Διὸς τοὐλυμπίου.* Curnam vero in præfatione dixit se *Aldinæ editionis fidem in recensendo textu præ aliis secutum fuisse?* Si eam inspexisset, conjecturis parsisset, sinceramque reposuisset lectionem. Quid vero Berglerus? Mendam intactam reliquit. Kusteri notam probabile est eum ne quidem intellexisse. Iambus an creticus in secunda senarii sede esset, floccum ille non interdabat.

133. καὶ μηδαμῶς ἄλλως ποιήσεις. Sic membr. Vulgo ποιήσῃς.

μή μοι τότ' ἔλθῃς, ὅταν ἐγὼ πράττω κακῶς.---
Επ. νὴ Δία, ταλαιπώρων γε πραγμάτων ἐρᾷς.
τί δαὶ σύ;
Πε. τοιούτων ἐρῶ κἀγώ.
Επ. τίνων;
Πε. ὅπου ξυναντῶν μοι ταδί τις μέμψεται,
ὥσπερ ἀδικηθεὶς, παιδὸς ὡραίου πατήρ·
Καλῶς γ' ἐμοὶ τὸν υἱὸν, ὦ Στιλβωνίδη,
εὑρὼν ἀπιόντ' ἀπὸ γυμνασίου λελουμένον,
οὐκ ἔκυσας, οὐ προσεῖπας, οὐ προσηγάγου,
οὐκ ὠρχιπέδησας, ὢν ἐμοὶ πατρικὸς φίλος.---
Επ. ὦ δειλακρίων σὺ, τῶν κακῶν οἵων ἐρᾷς.
ἀτὰρ ἔστι γ', ὁποίαν λέγετον, εὐδαίμων πόλις
παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν θάλατταν.
Ευ. οἴμοι, μηδαμῶς
ἡμῖν παρὰ τὴν θάλατταν, ἵν' ἀνακύψεται
κλητῆρ' ἄγουσ' ἕωθεν ἡ Σαλαμινία.
Ἑλληνικὴν δὲ πόλιν ἔχεις ἡμῖν φράσαι;
Επ. τί οὐ τὸν Ἠλεῖον Λέπρεον οἰκίζετον
ἐλθόνθ';
Ευ. ὅτιὴ, νὴ τοὺς θεοὺς, ὅς οὐκ ἰδὼν
βδελύττομαι τὸν Λέπρεον ἀπὸ Μελανθίου.
Επ. ἀλλ' εἰσὶν ἕτεροι τῆς Λοκρίδος Ὀπούντιοι,

134. Proverbium est: μή μοι τότ' ἔλθῃς, ὅταν ἐγὼ πράττω καλῶς. in eos qui amicos rebus in adversis deserunt. Facete Comicus verbum istud in contrarium sensum invertit.

140. εὑρὼν ἀπιόντ'—Sic libri omnes. Operarum errore in Kusteriana excusum ἀπόντ'. Mendam correxit Berglerus.

142. Suidas: ὠρχιπέδησας. τῶν ὄρχεων ἥψω αἰσχρῶς. Suaviores essent numeri, si ad istum modum versus legeretur:

οὐκ ὠρχιπέδησας, πατρικὸς ὢν ἐμοὶ φίλος.

143. ὦ δειλακρίων σύ. Suidas: ἀντὶ τοῦ, ὦ κακοδαιμονέστατε σὺ καὶ δειλότατε. Anus in Pluto v. 973. ἐγὼ δὲ κατακέκνισμαι δείλακρα. Id est ἄκρως ἀθλία. καὶ δειλακρίων, ὁ ἄκρως δειλὸς, ὁ ἐλεεινὸς, ὁ ταλαίπωρος, ἢ ὁ ἐπίπονος.

147. ἕωθεν. Sic codd. et primariæ editt. Ant. Fracini errore ἴσωθεν invectum fuit et in alias editt. transiit. Illud ex Kusteri nota reposuit Berglerus.

ἕωθεν. Hæc est constans codd. omnium lectio, quam exhibuerunt primi editores, Aldus et Bern. Junta. Inepte Ant. Fracinus invexit ἴσωθεν, quod plane nihili est. Istam depravationem qui amplexi sunt, non persensere venustatem illius ἕωθεν, quod Græce tantumdem valet, ac in vernaculo nostro sermone *un beau matin.* ἵνα ἡ Σαλαμινία ἀνακύψεται ἕωθεν ἄγουσα κλητῆρα τινά. *Ou par un beau matin on verra arriver la Salamine portant un huissier chargé d'assignations.*

151. ἀπὸ Μελανθίου. Poëta is fuit Tragicus, cujus ideo meminit Comicus, quia lepram habebat.

ἵνα χρὴ κατοικεῖν.

Ευ. ἀλλ' ἔγωγ' Ὀπούντιος
οὐκ ἂν γενοίμην ἐπὶ ταλάντῳ χρυσίου.
οὗτος δὲ δὴ τίς ἔσθ' ὁ μετ' ὀρνίθων βίος;
σὺ γὰρ οἶσθ' ἀκριβῶς.

Επ. οὐκ ἄχαρις ἐς τὴν τριβήν·
οὗ πρῶτα μὲν δεῖ ζῆν ἄνευ βαλαντίου.

Ευ. πολλήν γ' ἀφεῖλες τοῦ βίου κιβδηλίαν.

Επ. νεμόμεσθα δ' ἐν κήποις τὰ λευκὰ σήσαμα,
καὶ μύρτα, καὶ μήκωνα, καὶ σισύμβρια.

Ευ. ὑμεῖς μὲν ἄρα ζῆτε νυμφίων βίον.

Πε. φεῦ, φεῦ·
ἦ μέγ' ἐνορῶ βούλευμ' ἐν ὀρνίθων γένει,
καὶ δύναμιν, ἣ γένοιτ' ἄν, εἰ πίθοισθ' ἐμοί.

Επ. τί σοι πιθώμεσθ';

Πε. ὅ τι πίθησθε; πρῶτα μὲν
μὴ περιπέτεσθε πανταχοῖ κεχηνότες·
ὡς τοῦτ' ἄτιμον τοὔργον ἐστίν. αὐτίκα
ἐκεῖ παρ' ἡμῖν τοὺς πετομένους ἢν ἔρῃ,
Τίς οὗτος ὄρνις; ὁ Τελέας ἐρεῖ ταδί·
Ἄνθρωπος ἀστάθμητος, ὄρνις πετόμενος,
ἀτέκμαρτος, οὐδὲν οὐδέποτ' ἐν ταυτῷ μένων.---

Επ. νὴ τὸν Διόνυσον, εὖ γε μωμᾷ ταυταγί.
τί ἂν οὖν ποιοῖμεν;

153. ἀλλ' ἔγωγ' Ὀπούντιος. Hic nomen est proprium viri illius temporis, qui luscus erat. Hinc petitus jocus. Perinde est ac si diceret: *Equidem luscus esse nollem pro talento auri.*

160. καὶ μήκωνα. Sic A. C. et editt. primariæ ad metri normam. In Aldina emendate μήκωνα: In Juntina, frequenti literarum permutatione, μύκωνα. Reliquæ veteres omnes μήκωνα. Quia duo alia nomina pluralis erant numeri, μήκωνας edidit Kusterus, non animadvertens versum sic pessumdari, quod quia ne suspicabatur quidem Berglerus, μήκωνα ex editione Farrei non reposuit.

161. νυμφίων βίον. Quia illa omnia sponsis dabantur, sive ad coronas, sive in eduliis.

163. ἣ γένοιτ' ἄν, εἰ πίθοισθ' ἐμοί. Solœcum est quod vulgo legitur, εἰ πείθεσθέ μοι. Vide not. ad Pl. 1037. Emendationem præceperat Dawesius Misc. crit. p. 218.

164. τί σοι πιθώμεσθ'; ὅ τι πίθησθε; Sic scriptum oportuisse in aperto est, ut recte emendavit Dawesius loco supra laudato. Perperam vulgo ὅ τι πίθοισθε; In B. ut in editt. Bern. Juntæ, duo verba in optativo modo sunt, πιθοίμεσθ'; πίθοισθε; Sed modus hic non adhibetur cum interrogandi particulis absque altera ἄν. Vide ad Lys. 912. Pl. 374. 438.

165. πανταχοῖ. Vulgo πανταχῆ. In membr. πανταχοῦ. Vide not. ad Lys. 1230.

167. ἢν ἔρῃ. Pressius et ad Græca propius, nec minus eleganter verti poterat: *en illic apud nos de inconstantibus illis, quos volitare dicimus, si quæras—*

169. ἄνθρωπος ἀστάθμητος, ὄρνις πετόμενος. Perperam vulgo inverso vocum ordine, ἄνθρωπος ὄρνις ἀστάθμητος πετόμενος.

172. τί ἂν οὖν ποιοῖμεν; Sic A. B. Vulgo τί ἂν οὖν ποιῶμεν. Perinde solœca sunt ὅ τι πίθοισθε versu ante hunc octavo, et τί ἂν ποιῶμεν. Frequentissimus circa horum modorum permutationem librariorum error. Vide ad Nub. 360.

Πε. οἰκίσατε μίαν πόλιν.

Επ. ποίαν δ' ἂν οἰκίσαιμεν ὄρνιθες πόλιν;

Πε. ἄληθες, ὦ σκαιότατον εἰρηκὼς ἔπος;
βλέψον κάτω.

Επ. καὶ δὴ βλέπω.

Πε. βλέπε νῦν ἄνω.

Επ. βλέπω.

Πε. περίαγε τὸν τράχηλον.

Επ. νὴ Δία,
ἀπολαύσομαί τι γ', εἰ διαστραφήσομαι.

Πε. εἶδές τι;

Επ. τὰς νεφέλας γε καὶ τὸν οὐρανόν.

Πε. οὐχ οὗτος οὖν δήπου 'στὶν ὀρνίθων πόλος;

Επ. πόλος; τίνα τρόπον;

Πε. ὥς τις εἰ λέγοι, τόπος.
ὅτι δὲ πολεῖται τοῦτο, καὶ διέρχεται
ἅπαντα, διὰ τοῦτό γε καλεῖται νῦν πόλος·
ἢν δ' οἰκίσητε τοῦτο, καὶ φράξησθ' ἅπαξ,
ἐκ τοῦ πόλου τούτου κεκλήσεται πόλις.
ὥστ' ἄρξετ' ἀνθρώπων μέν, ὥσπερ παρνόπων,

177. ἀπολαύσομαί τι γ', εἰ διαστραφήσομαι. Sic codd. B. C. et primariæ editt. Ant. Fracinus, qui plus mendarum in textum invexit solus, quam alii editores simul omnes, dedit, ἀπολαύσομαι δ', εἰ διαστραφήσομαι. Sed in quatuor sequentibus editt. prior lectio servata. Frobenius τι omisit, quod etiam in membr. librarii errore omissum est: ἀπολαύσομαί γ', εἰ διαστραφήσομαι. Vocula τι, sine qua versus stare non potest, reposita fuit in duabus minoribus Batavis, de quibus exemplum non cepit Kusterus. Faceta est ejus nota: *Versus claudicat, qui facile sic suppleri et fulciri potest:*

ἀπολαύσομαί τί γ', εἰ διαστραφήσομαι;
vel potius sic:

ἀπολαύσομαι γάρ, εἰ διαστραφήσομαι.

Sed, ô bone, parce conjecturis; harum tibi facimus gratiam. Promisisti editionem ad fidem Aldinæ recensitam, et illam, ubi opus est, nunquam inspicis. Berglerus veterem reposuit lectionem, addita notula erroris etiam plena: *Ita legitur hic versus in edit. Farrei;* IN ALIIS *deest τι, quod tamen metrum requirit.* Quis non crederet Farreum illum divinum pæne fuisse hominem, qui superiorum editionum omnium mendas ingenii spongia absterserit? Editionem Barthol. Zanetti descripsit, in qua est illud τι, quod erat jam in edit. Cratandri, et in duabus primariis, quodque post Farreum repræsentarunt edit. Wecheli, duæ Batavæ, aliæque forte, de quibus haud immerito gallice dici potest:

Le reste ne vaut pas l'honneur d'être nommé.

179. οὐχ οὗτος οὖν δήπου 'στὶν ὀρνίθων πόλος; Sic tres codd. Vulgo δῆτ' ἐστὶν, immo mendose in Kusteriana, et exinde in novissima Batava, δῆθ' ἐστίν.

180. ὥς τις εἰ λέγοι, τόπος. Perperam vulgo ὥσπερ εἴποι τις, τόπος. Particula εἰ ad sententiam omnino requiritur, ut infra 282. ὥσπερ εἰ λέγοις. In codd. eadem est personarum distinctio, quam exhibui; et sic jam notatæ fuerant in minoribus Batavis.

τοὺς δ' αὖ θεοὺς ἀπολεῖτε λιμῷ Μηλίῳ.
Επ. πῶς;
Πε. ἐν μέσῳ δήπουθεν ἀήρ ἐστι γῆς.
εἶθ', ὥσπερ ἡμεῖς, ἢν ἰέναι βουλώμεθα
Πυθῶδε, Βοιωτοὺς δίοδον αἰτούμεθα,
οὕτως, ὅταν θύσωσιν ἄνθρωποι θεοῖς,
ἢν μὴ φόρον φέρωσιν ὑμῖν οἱ θεοὶ,
διὰ τῆς πόλεως τῆς ἀλλοτρίας καὶ τοῦ Χάους
τῶν μηρίων τὴν κνίσσαν οὐ διαφρήσετε.
Επ. ἰοὺ, ἰού·
μὰ γῆν, μὰ παγίδας, μὰ νεφέλας, μὰ δίκτυα,
μὴ 'γὼ νόημα κομψότερον ἤκουσά πω·
ὥστ' ἂν κατοικίζοιμι μετὰ σοῦ τὴν πόλιν,
εἰ ξυνδοκοίη τοῖσιν ἄλλοις ὀρνέοις.
Πε. τίς ἂν οὖν τὸ πρᾶγμ' αὐτοῖς διηγήσαιτο;
Επ. σύ.
ἐγὼ γὰρ αὐτοὺς, βαρβάρους ὄντας πρὸ τοῦ,
ἐδίδαξα τὴν φωνὴν, ξυνὼν πολὺν χρόνον.
Πε. πῶς δῆτ' ἂν αὐτοὺς ξυγκαλέσειας;
Επ. ῥᾳδίως.
δευρὶ γὰρ ἐμβὰς αὐτίκα μάλ' ἐς τὴν λόχμην,
ἔπειτ' ἀνεγείρας τὴν ἐμὴν ἀηδόνα,
καλοῦμεν αὐτούς· οἱ δὲ νῷν τοῦ φθέγματος

186. In proverbium apud Græcos abiit *fames Melia*, ut apud Romanos *fames Saguntina*. Verbi originem vide apud Thucydidis interpretes l. v. cap. ult.

193. διαφρήσετε. διαπέμψετε. Perperam in membr. διαφορήσετε. Eadem menda est in Suidæ editt. quem e literarum serie liquet διαφρήσετε scripsisse, non διαφορήσετε. Hunc versum citat Auctor Etymol. M. p. 271. ubi male excusum διαφρήσεται. Integram notam adponam: διαφρῶ, σημαίνει τὸ διακομίζω, καὶ εἰσιέναι καὶ ἀφιέναι ποιῶ. εἴρηται παρὰ τὸ ὦ, ὃ σημαίνει τὸ ἀφίημι, ὅπερ καὶ ἀφῶ λέγεται καὶ πρῶ· εἶτα κατὰ συγκοπὴν, πρῶ, φρῶ· καὶ κατὰ δευτέραν σύνθεσιν διαφρῶ καὶ εἰσφρῶ. Ἀριστοφάνης· τῶν μηρίων τὴν κνίσσαν οὐ διαφρήσετε. γίγνεται δὲ ἡ τροπὴ τῆς προ, ὡς ἐν τῷ προοίμιον φροίμιον, πρόουρος φρουρός. Male etiam ibi κνίσαν excusum, qui error in codd. frequentissimus. Idem auctor alibi, pag. 522. κνίσα—τὸ κνι βραχύ. εἰσφρήσομεν occurrit Vesp. 892.

194. νεφέλας, *nebulas*. Retis est tenuissimi genus.

204. καλοῦμεν αὐτούς. Sic tres codd. et primariæ editt. recte. καλοῦμεν futurum est Attico more formatum. Vide ad Ran. 202. 298. *Ego et conjux mea luscinia advocabimus eas.* Perperam Ant. Fracinus edidit καλοῖμ' ἂν αὐτούς. Bonam lectionem retinuerunt Cratander, Veneti, Wechelus. Binas confundunt minores Batavæ καλοῦμεν ἂν αὐτούς: quod neutiquam credas Scholiastam agnoscere. Ad depravatam lectionem Portus, aut nescio quis alius, Scholiastæ verba accommodavit: illud ἂν in scholiis Aldinæ editionis non comparet, nec in secunda scholiorum editione. Hic rursus Aldinam inspicere dedignatus est Kusterus, qui ista nescivit expedire. Nihil habet insoliti transitio a singulari numero ad pluralem, quæ hic omnino necessaria est, ut intelligatur Epopem

ἐάν περ ἐπακούσωσι, θεύσονται δρόμῳ.
Πε. ὦ φίλτατ' ὀρνίθων σὺ, μὴ νῦν ἕσταθι·
ἀλλ', ἀντιβολῶ σ', ἄγ', ὡς τάχιστ' ἐς τὴν λόχμην
ἔσβαινε, κἀνέγειρε τὴν ἀηδόνα.
Επ. ἄγε σύννομέ μοι, παῦσαι μὲν ὕπνου·
χύσον δὲ νόμους ἱερῶν ὕμνων,
οὓς διὰ θείου στόματος θρηνεῖς,
τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολύδακρυν Ἴτυν
ἐλελιζομένη διεροῖς μέλεσιν
γένυος ξουθῆς· καθαρὰ χώρει
διὰ φυλλοκόμου σμίλακος ἠχὼ
πρὸς Διὸς ἕδρας, ἵν' ὁ χρυσοκόμας
Φοῖβος ἀκούων, τοῖς σοῖς ἐλέγοις
ἀντιψάλλων ἐλεφαντόδετον

et lusciniam conjunctim ceteras aves vocaturos esse: si enim legas καλοῖμ' ἂν αὐτοὺς, *advocabo eas*, quorsum plurale quod sequitur pronomen, οἱ δὲ νῷν τοῦ φθέγματος ἢν ἐπακούσωσι? Si solus aves vocaturus est Epops, emendandum etiam erat οἱ δ' ἐμοῦ τοῦ φθέγματος—Sed libri omnes habent οἱ δὲ νῷν, quod aliter stare non potest, quam servata codd. et veterum editt. lectione καλοῦμεν αὐτούς. Loquendi schema librario cod. Vat. incognitum mutandæ lectioni ansam dedit, quod sæpissime accidit in locis, ubi ἀνακολουθία est. Simile exemplum est apud Sophoclem in Philoctete v. 645.

ἀλλ', εἰ δοκεῖ, χωρῶμεν, ἔνδοθεν λαβὼν
ὅτου σε χρεία καὶ πόθος μάλιστ' ἔχει.

Quem locum, ut par erat, scilicet temere et imperite, nuper sollicitavit ὁ δεῖνα. Ineptam ejus crisin, ubi opportunum erit, confutabo. Eam traditionem sequitur Comicus, juxta quam Procne in lusciniam, Philomela in hirundinem conversa fuit. Manifestum est hoc e v. 665. Recte itaque Scholiasta: ἀηδόνα, τὴν Πρόκνην γαμετὴν οὖσαν, ἥτις εἰς ἀηδόνα μετεβλήθη. Longa Palmerii nota omitti poterat. Non solo Aristophani Procne luscinia est. Apollodorus Mythologicæ historiæ scriptor optimus l. iii. cap. 13. in fine: καὶ Πρόκνη μὲν γίνεται ἀηδών· Φιλομήλα δὲ χελιδών. Sicque a plerisque Mythographis traditum est, quos laudat Hygini interpres ad fab. xlv.

212. τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολύδακρυν Ἴτυν
ἐλελιζομένη διεροῖς μέλεσιν
γένυος ξουθῆς· καθαρὰ χώρει—

Secundi horum versuum in fine μέλεσιν scriptum oportuit, ob metrum, ut est in duobus codd. B. C. In iisdem post ξουθῆς distinctum, quod et sententia flagitat. Denique perperam χωρεῖ vulgo excusum. Verbum est in imperativo: recte in B. notatus accentus χώρει. Sed superest in his versibus menda. Ἴτυν ultimam corripit. Legendum itaque:

τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολύδακρυν Ἴτυν
διεροῖς μέλεσιν γένυος ξουθῆς
ἐλελιζομένη· καθαρὰ χώρει—

Frequentissimæ sunt, præsertim in anapæstis, hæ vocum trajectiones. Ultimam vero nominis Ἴτυν corripi, poëtarum quotquot sunt omnium usu compertum est. Ex Atticis unicum advocabo, Sophoclem, cujus hi sunt in Electra versus 147.

ἀλλ' ἐμέ γ' ἁ στονόεσσ' ἄραρε φρένας,
ἃ Ἴτυν, αἰὲν Ἴτυν γ' ὀλοφύρεται,
ὄρνις ἀτυζομένα, Διὸς ἄγγελος.

Quum hæc in theatro canebantur, recens erat memoria versuum Euripidis in Helena 1116. quorum ex imitatione risum captasse videtur Comicus:

Σὲ τὰν ἐναύλοις ὑπὸ δενδροκόμοις
μουσεῖα καὶ θάκους ἐνίζουσαν ἀνεβόασα,
σὲ τὰν ἀοιδοτάταν ὄρνιθα μελῳδὸν,
ἀηδόνα δακρυόεσσαν·
ἔλθ' ὦ διὰ ξουθᾶν
γενύων ἐλελιζομένα,
θρήνοις ἐμοῖς ξυνεργὸς,
Ἑλένας μελέας πόνους.

215. σμίλακος. Vulgo μίλακος. Vide ad Nub. 1007.

φόρμιγγα, θεῶν ἵστησι χορούς·
διὰ δ' ἀθανάτων στομάτων χωρεῖ
ξύμφωνος ὁμοῦ
θεία μακάρων ὀλολυγή.
(αὐλεῖ τις.)
Πε. ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τοῦ φθέγματος τοὐρνιθίου·
οἷον κατεμελίτωσε τὴν λόχμην ὅλην.
Ευ. οὗτος.
Πε. τί ἐστιν;
Ευ. οὐ σιωπήσει;
Πε. τί δαί;
Ευ. οὔποψ μελῳδεῖν αὖ παρασκευάζεται.
Επ. ἐποποῖ, ποποπὸ, ποποῖ, ποποί.
ἰὼ, ἰώ· ἴτω, ἴτω, ἴτω, ἴτω,
ἴτω τις ὧδε τῶν ἐμῶν ὁμοπτέρων·
ὅσα τ' εὐσπόρους ἀγρῶν γύας
νέμεσθε, φῦλα μυρία κριθοτράγων,
σπερμολόγων τε γένη ταχὺ πετόμενα,
μαλθακὴν ἱέντα γῆρυν·
ὅσσα τ' ἐν ἄλοκι θαμὰ βῶλον
ἀμφιτιττυβίζεθ' ὧδε
λεπτὸν, ἡδόμενα φωνᾷ·
τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιό·
ὅσα θ' ὑμῶν κατὰ κήπους ἐπὶ κισ-
σοῦ κλάδεσι νομὸν ἔχει· τά τε κατ' ὄρεα,
τά τε κοτινοτράγα, τά τε κομαροφάγα·
ἀνύσατε πετόμενα πρὸς ἐμὰν αὐδάν·
τριοτὸ, τριοτὸ, τριοτὸ, τοβρίξ.
ὅσα θ' ἑλείας παρ' αὐλῶνας
τὰς ὀξυστόμους ἐμπίδας

223. Personis loquendi vices divisi ad fidem duorum codicum A. B.

227. ἐποποῖ, ποποπὸ, ποποῖ, ποποί. Sic B. C. et primariæ editt. In Kusteriana ter ποποί.

231. νέμεσθε, φῦλα μυρία κριθοτράγων. Senarius est iambicus, in quo bis vocalis brevis producitur ante tenuem et liquidam, contra Dawesii canonem. Sed in melicis hanc licentiam sibi sumit Comicus.

239. κατ' ὄρεα. Sic tres codd. et veteres editt. In Kusteriana, nescio unde, κατ' οὔρεα.

241. ἀνύσατε. Subauditur ὁδὸν, δρόμον, πορείαν, vel simile quid. Sic Vesp. 369.

ταῦτα μὲν πρὸς ἄνδρας ἔστ' ἀνύσαντας ἐς σωτηρίαν.

Tragicis frequentissimus est usus hujus verbi ellipticus. Plena locutio est apud Euripidem in Phœn. 164.

ἀνεμώκεος εἴθε δρόμον νεφέλας
ποσὶν ἐξανύσαιμι δι' αἰθέρος
πρὸς ἐμὸν ὁμογενέτορα.

κάπτεθ'· ὅσα τ' εὐδρόσους τε
γῆς τόπους ἔχετε, καὶ λειμῶ-
να τὸν ἐρόεντα Μαραθῶνος·
ὄρνις τε πτεροποίκιλος
ἀτταγᾶς, ἀτταγᾶς.
ὧν τ' ἐπὶ πόντιον οἶδμα θαλάσσης
φῦλα μετ' ἀλκυόνεσσι ποτᾶται·
δεῦρ' ἴτε, πευσόμενοι τὰ νεώτερα.
πάντα γὰρ ἐνθάδε φῦλ' ἀθροίζομεν
οἰωνῶν τῶν ταναοδείρων.
ἥκει γάρ τις δριμὺς πρέσβυς
καινὸς γνώμην,
καινῶν τ' ἔργων ἐγχειρητής.
ἀλλ' ἴτ' ἐς λόγους ἅπαντα.
δεῦρο, δεῦρο, δεῦρο, δεῦρο.
Χο. τοροτοροτοροτοροτοροτίγξ.
κικκαβαῦ, κικκαβαῦ.
τοροτοροτοροτολιλιλίγξ.
Πε. ὁρᾷς τιν' ὄρνιν;
Ευ. μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γω μὲν οὔ.
καί τοι κέχηνά γ' εἰς τὸν οὐρανὸν βλέπων.
Πε. ἄλλως ἄρ' οὔποψ, ὡς ἔοικ', εἰς τὴν λόχμην
ἐμβὰς, ἐπῶζε, χαραδριὸν μιμούμενος.
Φο. τοροτὶγξ, τοροτίγξ.
Πε. ὦ 'γαθ', ἀλλά γ' οὑτοσὶ καὶ δή τις ὄρνις ἔρχεται.
Ευ. νὴ Δί', ὄρνις δῆτα. τίς ποτ' ἐστίν; οὐ δήπου ταῶς;
Πε. οὗτος αὐτὸς νῷν φράσει· τίς ἐστιν ὄρνις οὑτοσί;
Επ. οὗτος οὐ τῶν ἠθάδων τῶνδ', ὧν ὁρᾶθ' ὑμεῖς ἀεί·
ἀλλὰ λιμναῖος.
Πε. βαβαὶ, καλός γε καὶ φοινικιοῦς.
Επ. εἰκότως· καὶ γὰρ ὄνομ' αὐτῷ γ' ἐστὶ Φοινικόπτερος.

257. καινῶν τ' ἔργων ἐγχειρητής. Sic tres codd. In impressis καινῶν ἔργων τ'—

260. Huic versui præfixa in membr. persona χορὸς ὀρνίθων. In B. χορὸς ὀρνίθων, ἡ γλαύξ.

265. Continuantur vulgo hi versus Euelpidi. Melius in A. B. alteri sodali tribuuntur.

267. Personam præposui Phœnicopteri avis, ut factum oportuisse sequentia ostendunt. Testis est etiam Scholiastes in antiquis exemplaribus verba hæc non Epopi, sed avi cuidam adscripta fuisse.

268. ὦ 'γάθ', ἀλλά γ' οὑτοσὶ καὶ δή τις ὄρνις ἔρχεται. Sic lectio hujus versus emendari debuit, quæ depravata est in libris omnibus. Ab hoc versu incipiunt tetrametri trochaici, et hic primus turpiter claudicabat, ὦ 'γάθ', ἀλλ' οὑτοσί—

Ευ. οὗτος, ὦ σέ τοι.
Πε. τί βωστρεῖς;
Ευ. ἕτερος ὄρνις οὑτοσί.
Πε. νὴ Δί', ἕτερος δῆτα, χ' οὗτος ἔξεδρον χώραν ἔχων.
τίς ποτ' ἔσθ' ὁ μουσόμαντις ἄτοπος ὄρνις ὀριβάτης;
Επ. ὄνομα τούτῳ Μῆδός ἐστι.
Πε. Μῆδος; ὦ ναξ Ἡράκλεις.
εἶτα πῶς ἄνευ καμήλου Μῆδος ὢν ἐπέπτετο;
Ευ. ἕτερος αὖ λόφον κατειληφώς τις ὄρνις οὑτοσί.
Πε. τί τὸ τέρας τουτί ποτ' ἐστίν; οὐ σὺ μόνος ἄρ' ἦσθ' ἔποψ;
ἀλλὰ χ' οὗτος ἕτερος;
Επ. ἀλλ' ἔστιν μὲν οὗτος Φιλοκλέους,
ἐξ Ἔποπος· ἐγὼ δὲ τούτου πάππος· ὥσπερ εἰ λέγοις,
Ἱππόνικος Καλλίου, κᾀξ Ἱππονίκου Καλλίας.

275. νὴ Δί', ἕτερος δῆτα, χ' οὗτος ἔξεδρον χώραν ἔχων. Sic scriptum est in B. C. Vulgo ἕτερος δὴ τάχ' οὗτος—E Sophoclis Tyrone posteriore adumbratus hic versus juxta Scholiastam:

τίς οὗτος ὄρνις ἔξεδρον χώραν ἔχων;
ὡς εἰ εἴποι, χροίαν. ἔξεδρον δὲ, παρηλλαγμένην. Σοφοκλῆς·
οὐκ ἔξεδρος,
ἀλλ' ἔντοπος ἀνήρ.

276. Sic legitur in impressis hic versus: τίς ποθ' ὁ μουσόμαντις ἄτοπος ὄρνις ὀριβάτης;
cujus ita corrupti sunt numeri, ut qui aures vel digitos habeat, statim depravationem animadvertat: nec tamen belli nostri interpretes minimum quid hic adnotarunt. In codd. paulo melius:

τίς ποτ' ἔσθ' ὁ μουσόμαντις ἄτοπος ὄρνις ὀριβάτης;

rectis pedibus incedit prius comma, sed posterius in secundo pede claudicat. ὄρνις apud Comicum ultimam semper producit, nisi in hoc versu, et forte in altero, qui itidem mendosus est, ut suo loco declarabitur. Proinde reponi debuit, quod a poëtæ manu est:

τις ποτ' | εσθ' ὁ | μουσο | μαντις | ατοπος | ορνις | οριβα | της.

Vocula ἔσθ', quæ hic omissa fuerat, ut in Lys. v. 524. facile reponi poterat, etiam absque codd. ope, ex Æschyli versu, quem ex Edonis citat Scholiastes, sed mendose: sic autem legendus videtur:

τίς ποτ' ἔσθ' ὁ μουσόμαντις, ἄλαλος, ἄβροτος, ὃν θένει;

278. ἐπέπτετο. Vulgo ἐπέπτατο. Vide supra 48. 90.

281. Vulgo sic legitur hic versus:

ἀλλὰ χ' οὗτος ἕτερος.—οὗτός ἐστι μὲν Φιλοκλέους.

Manifesto depravata scriptura, quum titubet versus in penultimo pede, qui pyrrichius est; nam in Φιλοκλέους secunda produci non potest. Vide not. ad Thesm. 169. Fluctuat etiam in codd. lectio. In membr. scriptum, οὗτος μέν ἐστι Φ. Allusio est ad Philoclis Tragici poëtæ drama *Tereum*, cui ænigmatice objicit Comicus, quod Sophoclis ejusdem argumenti drama in alium habitum inverterit. Nam Tereus in hac Comœdia eodem exhibebatur ornatu, quo in Sophoclis Tragœdia, ut supra monui. Ideo avem, quam Pisthetærus percontabatur, quænam illa foret, dicit Comicus Tereus, *Epopem esse filium Philoclis, Epopis nepotem, se vero postremi hujus Epopis* (cujus non nominatur pater) *avum esse, eadem nominum successione, qua in Calliæ prosapia alternis sibi succedebant Hipponici et Calliæ*. Vide Perizonium ad Æliani V. H. xiv. 16. Quia vero altera illa avis, epopi forma similis, fœda aspectu erat, ideo etiam salse Comicus epopem illum Philoclis filium esse fingit. Nam Philocles visu fœdus erat, sive quia πρεκέφαλος erat, sive ob quodvis aliud corporis vitium: utique fœdum eum fuisse constat e Comici versu in Thesm. 168.

ταῦτ' ἄρ' ὁ Φιλοκλῆς αἰσχρὸς ὢν αἰσχρῶς ποιεῖ.

Πε. Καλλίας ἄρ' οὗτος οὕρνις ἐστίν· ὡς πτερορρυεῖ.
Ευ. ἅτε γὰρ ὢν γενναῖος, ὑπὸ τῶν συκοφαντῶν τίλλεται,
αἵ τε θήλειαι προσεκτίλλουσιν αὐτοῦ τὰ πτερά.
Πε. ὦ Πόσειδον, ὡς ἕτερος αὖ βαπτὸς ὄρνις οὑτοσί.
τίς ὀνομάζεταί ποθ' οὗτος;
Επ. οὑτοσὶ κατωφαγᾶς.
Πε. ἔστι γὰρ κατωφαγᾶς τις ἄλλος, ἢ Κλεώνυμος;
πῶς ἂν οὖν Κλεώνυμός γ' ὢν, οὐκ ἀπέβαλε τὸν λόφον;
ἀλλὰ μέντοι τίς ποθ' ἡ λόφωσις ἡ τῶν ὀρνέων;
ἢ 'πὶ τὸν δίαυλον ἦλθον;
Ευ. ὥσπερ οἱ Κᾶρες μὲν οὖν
ἐπὶ λόφων οἰκοῦσιν, ὦ 'γαθ', ἀσφαλείας οὕνεκα.
Πε. ὦ Πόσειδον, οὐχ ὁρᾷς ὅσον ξυνείλεκται κακὸν
ὀρνέων;
Ευ. ὦ ναξ Ἄπολλον, τοῦ νέφους. ἰοὺ, ἰού·
οὐδ' ἰδεῖν ἔτ' ἔσθ' ὑπ' αὐτῶν πετομένων τὴν εἴσοδον.
Πε. οὑτοσὶ πέρδιξ· ἐκεινοσί γε, νὴ Δί', ἀτταγᾶς·
οὑτοσὶ δὲ πηνέλοψ· ἐκεινοσὶ δέ γ' ἀλκυών.
Ευ. τίς γὰρ ἔσθ' οὔπισθεν αὐτῆς;
Πε. ὅς τις ἐστί; κειρύλος.
Ευ. κειρύλος γάρ ἐστιν ὄρνις;
Πε. οὐ γάρ ἐστι Σποργίλος;
χ' αὐτηΐ γε γλαύξ.
Ευ. τί φῄς; τίς γλαῦκ' Ἀθήναζ' ἤγαγε;
Πε. κίττα, τρυγὼν, κορυδὸς, ἐλεᾶς, ὑποθυμὶς, περιστερὰ,
νέρτος, ἱέραξ, φάττα, κόκκυξ, ἐρυθρόπους, κεβλήπυρις,

284. Facete in his versibus perstringitur Callias, qui paternas maximas opes dilapidaverat.

287. ὡς ἕτερος αὖ βαπτὸς—sic ad metri normam scriptum oportuit. Mendose vulgo αὖθις βαπτὸς—

290. Ales ille, si Cleonymus est, qui factum, ut ei crista non defluxerit, quemadmodum Cleonymo periit clypeus? Vide not. ad Nub. 680.

291. Male legitur hic versus in primariis editt. ut in cod. C. metro corrupto.

ἀλλὰ μέντοι τίς ποθ' ἡ λόφωσις ἡ 'πὶ τῶν ὀρνέων;

Ant. Fracinus ex alio cod. edidit, ut est in membr.

ἀλλὰ μέντοι τίς ποθ' ἡ λόφωσις ἔσθ' ἡ 'πὶ τῶν ὀρνέων;

298. Distinctæ personæ ad fidem codd. A. B. nisi quod in iis avium declaratio Epopi tribuitur, cujus in locum quater Pisthetærum posui. Namque præter omnem verisimilitudinem ista, οὐ γάρ ἐστι Σποργίλος; Epops diceret.

299. κειρύλος. Vulgo κηρύλος. In membr. κιρύλος. Nostram lectionem tuentur veteres critici, merito: namque jocus perit, nisi per diphthongum nomen scribatur. Alluditur ad verbum κείρω, proprium artis, quam exercebat Sporgilus tonsor.

πορφυρὶς, κέρχνη, κολυμβὶς, ἀμπελὶς, φήνη, δρύοψ.
Ευ. ἰοὺ, ἰοὺ, τῶν ὀρνέων·
ἰοὺ, ἰοὺ, τῶν κοψίχων.
τίνα τόπον ἄρα νέμεται;
οἷα πιππίζουσι, καὶ τρέχουσι διακεκραγότες.
ἆρ' ἀπειλοῦσίν γε νῷν; οἴμοι, κεχήνασίν γέ τοι
καὶ βλέπουσιν εἰς σὲ κἀμέ.
Πε. τοῦτο μὲν κἀμοὶ δοκεῖ.
Χο. ποποποποποποποποποποῖ·
ποῦ μ' ἄρ' ὃς ἐκάλεσε;
τίνα τόπον ἄρα νέμεται;
Επ. οὑτοσὶ πάλαι πάρειμι, κοὐκ ἀποστατῶ φίλων.
Χο. τιτιτιτιτιμπρού·
τίνα λόγον ἄρα ποτὲ
πρὸς ἐμὲ φίλον ἔχων;
Επ. κοινὸν, ἀσφαλῆ, δίκαιον, ἡδὺν, ὠφελήσιμον.
ἄνδρε γὰρ λεπτὼ λογιστὰ δεῦρ' ἀφῖχθον ὡς ἐμέ.
Χο. ποῦ; πᾶ; πῶς φῄς;
Επ. φήμ' ἀπ' ἀνθρώπων ἀφῖχθαι δεῦρο πρεσβύτα δύο·
ἥκετον δ' ἔχοντε πρέμνον πράγματος πελωρίου.
Χο. ὦ μέγιστον ἐξαμαρτὼν, ἐξότου 'τράφην ἐγὼ,
πῶς λέγεις;

304. πορφυρὶς, κέρχνη, κολυμβίς—Sic ob metrum legendum. Perperam vulgo κερχνὴς.

308. ἀπειλοῦσιν—κεχήνασιν ob metrum. Perperam vulgo ν paragogicum omissum.

315. Hos versus citat Suidas in πάρει, cujus notam proponam. πάρει, ἐλήλυθας, παραγίνου. τίνα λόγον ἄρα ποτὲ πρὸς ἐμὲ φίλ' ἔχων πάρει; κοινὸν, ἀσφαλῆ, δίκαιον, ἡδὺν, ὠφελήσιμον. Quod olim ille in hoc loco legebat πάρει, hodie in libris non comparet. Sane fatendum est, eo bene sententiam carere posse: nihilo tamen minus reponendum est. In tribus codd. unicum versum conficiunt male nobis distincti duo versiculi. Tetrameter est pæonicus, quem sic scribere et dimetiri oportet:

τίνα λόγον ἄ | ρα ποτὲ πρός γ' | ἐμὲ
φίλον ἔ | χων πάρει;

Perperam apud Suidam scriptum φίλ'. In tribus codd. ut in impressis, recte est φίλον. Tum πρός γ' ἐμὲ legendum, quod ipsa metri evincit ratio. Hoc errore admonitus, inquiro in binos superiores Chori versiculos 311. 312. qui perinde ac isti in tribus codd. unum conficiunt versum. Præterea in membr. scriptum, τίνα τόπον ἄρα ποτὲ νέμεται; In B. vocem ποτὲ quam primo omiserat, superne reposuit librarius minio scriptam. Versus itidem est tetrameter pæonicus, quem sic scribas et dimetiare:

ποῦ μ' ἄρ' ὅς ἐ | κάλεσε; τίνα | τόπον
ἄρα πο | τὲ νέμεται;

318. δεῦρ' ἀφῖχθον. Sinceram hanc lectionem e prava membr. scriptura elicui, in quibus ἀφῖχθαι. Vulgo ἀφίκονθ'. Perperam in B. λεπτολογιστὰ, quod, metro licet reclamante, quædam editt. habent. Duo alii λεπτὼ λογιστὰ, ut editt. veteres. In Vat. cod. Kusterus reperit λεπτοσοφιστὰ, unde vulgato præfert Dawesius λεπτὼ σοφιστά. At ego alterum retinendum censeo.

Επ. μήπω φοβηθῇς τὸν λόγον.
Χο. τί μ' εἰργάσω;
Επ. ἄνδρ' ἐδεξάμην ἐραστὰ τῆσδε τῆς ξυνουσίας.
Χο. καὶ δέδρακας τοῦτο τοὔργον;
Επ. καὶ δεδρακώς γ' ἥδομαι.
Χο. κἄστον ἤδη ποῦ;
Επ. παρ' ὑμῖν, εἰ παρ' ὑμῖν εἴμ' ἐγώ.
Χο. ἔα, ἔα·
προδεδόμεθ', ἀνόσιά τ' ἐπάθομεν.
ὃς γὰρ φίλος ἦν, ὁμότροφά θ' ἡμῖν
ἐνέμετο πεδία παρ' ἡμῖν,
παρέβη μὲν θεσμοὺς ἀρχαίους,
παρέβη δ' ὅρκους ὀρνίθων·
ἐς δὲ δόλον ἐκάλεσεν, παρέβαλέν τ' ἐμὲ παρὰ
γένος ἀνόσιον, ὅπερ, ἐξότου γ' ἐγένετ', ἐπ' ἐμοὶ
πολέμιον γ' ἐτράφη.
ἔστι πρὸς μὲν οὖν τὸν ὄρνιν ἡμῖν ὕστερος λόγος·
τὼ δὲ πρεσβύτα δοκεῖ μοι τώδε δοῦναι τὴν δίκην,
διαφορηθῆναί θ' ὑφ' ἡμῶν.
Πε. ὡς ἀπωλόμεσθ' ἄρα.
Ευ. αἴτιος μέντοι σὺ νῷν εἶ τῶν κακῶν τούτων μόνος.
ἐπὶ τί γάρ μ' ἐκεῖθεν ἦγες;
Πε. ἵν' ἀκολουθοίης ἐμοί.
Ευ. ἵνα μὲν οὖν κλάοιμι μεγάλα.
Πε. τοῦτο μὲν ληρεῖς ἔχων
κάρτα.
Ευ. πῶς;
Πε. κλαυσεῖ γὰρ, ἢν ἅπαξ γε τὼ 'φθαλμὼ 'κκοπῇς.

326. παρ' ὑμῖν, εἰ παρ' ὑμῖν εἴμ' ἐγώ. Inepte vulgo παρ' ἡμῖν, εἰ παρ' ὑμῖν—

329. ὁμότροφά θ' ἡμῖν. Mendose ὁμότροφά τ' ἡμῖν.

334. In C. ut in impressis scriptum ὅπερ ἐξότ' ἐγένετό γ' ἐπ' ἐμοὶ—In A. B. ὅπερ ἐξότ' ἐγένετ' ἐπ' ἐμοὶ (mendose in A. ἐπ' ἐμοῦ).

336. Vulgo sic legitur hic versus:

πρὸς μὲν οὖν τὸν ὄρνιν ἡμῖν ἔστιν ὕστερος λόγος.

Corrupti sunt numeri, spondeo in tertia sede posito. Quippe ultima in ὄρνιν producitur, quod liquet e vv. 73. 512. 515. 561. 721. In suam ergo sedem reponendæ erant voces a librariis male inversæ:

ἔστι πρὸς μὲν οὖν τὸν ὄρνιν ἡμῖν ὕστερος λόγος.

338. ὡς ἀπωλόμεσθ' ἄρα. Vulgo mendosissime, et profligato metro, ὡς ἀπολούμεθ' ἄρα. Librariorumne an editorum stuporem magis mirer nescio. Nihil ad hunc versum adnotarunt belli nostri Critici. Quod reponendum erat, ipse suppeditavit Comicus. Vide Acharn. 333.

Χο. ἰὼ, ἰώ·
ἔπαγ᾽, ἔπιθ᾽, ἐπίφερε πολέμιον
ὁρμὰν φονίαν, πτέρυγά τε πάντα
ἐπίβαλε, περί τε κύκλωσαι·
ὡς δεῖ τώδ᾽ οἰμώζειν ἄμφω
καὶ δοῦναι ῥύγχει φορβάν.
οὔτε γὰρ ὄρος σκιερὸν, οὔτε νέφος αἰθέριον,
οὔτε πολιὸν πέλαγός ἐστιν, ὅ τι δέξεται
τώδ᾽ ἀποφυγόντε με.
ἀλλὰ μὴ μέλλωμεν ἤδη τώδε τίλλειν καὶ δάκνειν.
ποῦ 'σθ᾽ ὁ ταξίαρχος; ἐπαγέτω τὸ δεξιὸν κέρας.
Ευ. τοῦτ᾽ ἐκεῖνο· ποῖ φύγω δύστηνος;
Πε. οὗτος, οὐ μενεῖς;
Ευ. ἵν᾽ ὑπὸ τούτων διαφορηθῶ;
Πε. πῶς γὰρ ἂν τούτους δοκεῖς
ἐκφυγεῖν;
Ευ. οὐκ οἶδ᾽ ὅπως ἄν.
Πε. ἀλλ᾽ ἐγώ τοι σοὶ λέγω,
ὅτι μένοντε δεῖ μάχεσθαι, λαμβάνειν τε τῶν χυτρῶν.
Ευ. τί δὲ χύτρα νὼ γ᾽ ὠφελήσει;
Πε. Γλαὺξ μὲν οὐ πρόσεισι νῷν.
Ευ. τοῖς δὲ γαμψώνυξι τοῖσδε;

345. πάντα. Sic bene A. B. In hoc ultimæ vocali superscripta η, quod declarat πάντα adverbium esse formæ Doricæ, pro πάντη, cujus ultima longa est: quod non intelligens metrorum enarrator, γε inepte addidit.

355. πῶς γὰρ ἂν τούτους δοκεῖς ἐκφυγεῖν; Pessime vulgo δοκῇς, quod ita solœcum est, ut nihil magis. Aliquatenus ferendum esset δοκοῖς. Sed particula ἂν non ad cogitandi verbum δοκεῖν pertinet: construenda est cum aoristo infinitivi ἐκφυγεῖν, cui significationem futuri tribuit. Vide not. ad Pl. 380. Hic πῶς δοκεῖς valet *quomodo putas?* aptum non esset *quomodo putares?* Alia res est, ubi post suppositionem, aut conditionem, in multimembri phrasi, particula ἂν cogitandi verbum afficit. Exemplo sit hic locus in Euripidis Hippolyto:

πόσους ΔΟΚΕΙΣ δὴ κάρτ᾽ ἔχοντας εὖ φρενῶν,
νοσοῦνθ᾽ ὁρῶντας λέκτρα, μὴ δοκεῖν ὁρᾶν;
πόσους δὲ παισὶ πατέρας ἡμαρτηκόσι
ξυνεκκομίζειν Κύπριν; ἐν σοφοῖσι γὰρ
τάδ᾽ ἐστὶ θνητῶν, λανθάνειν τὰ μὴ καλά.
οὐδ᾽ ἐκπονεῖν τοι χρῆν βίον λίαν βροτούς·
οὐδὲ στέγην γὰρ, ᾗ κατηρεφεῖς δόμοι,
κανὼν ἀκριβώσειἂν· εἰς δὲ τὴν τύχην
πεσοῦσ᾽, ὅσην σὺ, πῶς ἂν ἐκνεῦσαι ΔΟΚΟΙ;

Quomodo se tandem evasuram illinc speraret? Solœcum ibi esset δοκεῖ. Vide ad eum locum Præstantissimi Valckenarii notam p. 219 Monui ad Plutum in hac constructione sæpe librarios peccasse. Id apud Lucianum contigisse arbitror, cujus locum in Prometheo p. 28. sic lego: οὐ γὰρ ἂν ὠφελήσειεν αὐτὸ παρά γ᾽ ἐμοί, ἡ καινότης, μὴ οὐχὶ συντετρίφθαι ἄμορφον ὄν. καὶ εἴγε μὴ οὕτω φρονοίην, ἄξιος ἂν μοι δοκοίην ὑπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι. Male ibi mea sententia legitur δοκῶ.

356. ἀλλ᾽ ἐγώ τοι σοὶ λέγω. Sic bene A. B. Vulgo ἐγὼ τί σοι —

359. In B. prior pars hujus versus

Πε. τὸν ὀβελίσκον ἁρπάσας,
εἶτα πατάπηξον πρὸς αὐτόν.
Ευ. τοῖσι δ᾽ ὀφθαλμοῖσι τί;
Πε. ὀξύβαφον ἐντευθενὶ πρόσθου λαβὼν, ἢ τρυβλίον.
Ευ. ὦ σοφώτατ᾽, εὖ γ᾽ ἀνεῦρες αὐτὸ, καὶ στρατηγικῶς·
ὑπερακοντίζεις σύ γ᾽ ἤδη Νικίαν ταῖς μηχαναῖς.
Χο. ἐλελελεῦ· χώρει, κάθες τὸ ῥύγχος· οὐ μέλλειν ἐχρῆν.
ἕλκε, τίλλε, παῖε, δαῖρε, κόπτε πρώτην τὴν χύτραν.
Επ. εἰπέ μοι, τί μέλλετ᾽, ὦ πάντων κάκιστα θηρίων,
ἀπολέσαι, παθόντες οὐδὲν, ἄνδρε, καὶ διασπάσαι,
τῆς ἐμῆς γυναικὸς ὄντε ξυγγενέε καὶ φυλέτα;
Χο. φεισόμεσθα γάρ τι τῶνδε μᾶλλον ἡμεῖς, ἢ λύκων;
ἢ τίνας τισαίμεθ᾽ ἄλλους τῶνδ᾽ ἂν ἐχθίους ἔτι;
Επ. εἰ δὲ τὴν φύσιν μὲν ἐχθροὶ, τὸν δὲ νοῦν εἰσὶν φίλοι,
καὶ διδάξοντές τι δεῦρ᾽ ἥκουσιν ὑμᾶς χρήσιμον.
Χο. πῶς δ᾽ ἂν οἵδ᾽ ἡμᾶς τι χρήσιμον διδάξειάν ποτε,
ἢ φράσειαν, ὄντες ἐχθροὶ τοῖσι πάπποις τοῖς ἐμοῖς;
Επ. ἀλλ᾽ ἀπ᾽ ἐχθρῶν δῆτα πολλὰ μανθάνουσιν οἱ σοφοί.
ἡ γὰρ εὐλάβεια σώζει πάντα. παρὰ μὲν οὖν φίλου
οὐ μάθοις ἂν τοῦθ᾽· ὁ δ᾽ ἐχθρὸς αὐτὸς ἐξηνάγκασεν.
αὐτίχ᾽ αἱ πόλεις παρ᾽ ἀνδρῶν ἔμαθον ἐχθρῶν, κοὐ φίλων,
ἐκπονεῖν θ᾽ ὑψηλὰ τείχη, ναῦς τε κεκτῆσθαι μακράς.
τὸ δὲ μάθημα τοῦτο σώζει παῖδας, οἶκον, χρήματα.
Χο. ἔστι μὲν λόγων ἀκοῦσαι πρῶτον, ὡς ἡμῖν δοκεῖ,
χρήσιμον· μάθοι γὰρ ἄν τις κἀπὸ τῶν ἐχθρῶν σοφόν.
Πε. οἵδε τῆς ὀργῆς χαλᾶν εἴξασιν. ἄναγ᾽ ἐπὶ σκέλος.
Επ. καὶ δίκαιόν γ᾽ ἐστὶ, κἀμοὶ δεῖ νέμειν ὑμᾶς χάριν.

Euelpidi tributa, cum interrogationis nota: posteriori præfixa Pisthetæri persona, multo melius, quam in reliquis libris, ubi Euelpidi omnia continuantur.

362. ὦ σοφώτατ᾽—Sic tres codd. Male in impressis sine elisione σοφώτατε. —εὖ γ᾽ ἀνεῦρες. Perperam in B. εὖ γὰρ εὗρες.

365. δαῖρε. Sic membr. bene. Vide not. ad Nub. 442.

370. τισαίμεθ᾽—Sic recte scriptum in tribus codd. Perperam in impressis, metro claudicante, τισαίμεσθ᾽.

373. οἵδ᾽—Mendose οἵ γ᾽. Scilicet ὅδε valet οὗτος: non vero ὅ γε.

377. οὐ μάθοις ἂν τοῦθ᾽—Sic bene Kusterus e Vat. cod. nisi quod τοῦτ᾽ excudi passus est. Legebatur antea corruptis numeris, οὐ μάθοις ἂν οὐδέν. Hoc modo scriptum est in C. atque etiam in B. Sed in hoc superne positum τοῦθ᾽— In membr. librarii errore τοῦδ᾽.

378. ἀνδρῶν ἔμαθον. Insertam vulgo particulam γε non agnoscunt A. B. Merito eam expunxi.

383. ἄναγ᾽ ἐπὶ σκέλος. Hæc verba in omnibus libris Pisthetæro continuantur, recte: socio hæc dicit, qui in procinctu stat, paratus ad excipiendum avium impetum. Male ista intellexit Kusterus.

Χο. ἀλλὰ μὴν οὐδ' ἄλλο σοί πω πρᾶγμ' ἠναντιώμεθα.
Πε. μᾶλλον εἰρήνην ἄγουσιν ἡμίν· ὥστε τὴν χύτραν,
τώ τε τρυβλίω καθίει·
καὶ τὸ δόρυ χρὴ, τὸν ὀβελίσκον,
περιπατεῖν ἔχοντας ἡμᾶς
τῶν ὅπλων ἐντὸς, παρ' αὐτὴν
τὴν χύτραν, ἄκραν ὁρῶντας
ἐγγύς· ὡς οὐ φευκτέον νῷν.
Ευ. ἐτεόν· ἢν δ' ἄρ' ἀποθάνωμεν,
κατορυγησόμεσθα ποῦ γῆς;
Πε. ὁ Κεραμεικὸς δέξεται νώ.
δημόσια γὰρ ἵνα ταφῶμεν,
φήσομεν πρὸς τοὺς στρατηγοὺς,
μαχομένω τοῖς πολεμίοισιν
ἀποθανεῖν ἐν Ὀρνεαῖς.
Χο. ἄπαγ' ἐς τάξιν πάλιν ἐς ταυτὸν,
καὶ τὸν θυμὸν κατάθου κύψας

386. Hic versus sic, ut eum exhibui, digestus et scriptus est in A. B. optime. Vulgo in duos dimetros divisus est, quorum posterior claudicat,

ἡμῖν· ὥστε τήν τε χύτραν.

Insertam copulam τε, ut versus acatalectus fieret, a mala manu esse res ipsa ostendit. χύτραν priorem corripit, proinde pes est iambus, qui in metro trochaico locum non habet. Vitium sensit Dawesius, et sine codicis ope emendavit:

ἡμῖν· ὥστε τὴν χύτραν τε.

Nostram lectionem prætulisset, si iisdem usus fuisset codicibus. At idem vir sagacissimus recte conjecit in seq. versu scribendum esse τώ τε τρυβλίω in duali. Sic perspicue scriptum est in membran. In duobus aliis perperam, ut in primariis editt. τῷ γε τρυβλίῳ. In recentioribus τῷ τε τρυβλίῳ. Inepta est Scholiastæ interpretatio statuentis ellipsin præpositionis σύν. Quin ea locum habere possit, obstat copula τε.

390. Vulgo sic leguntur hi versus:

τῶν ὅπλων ἐντὸς, παρὰ τὴν χύ-
τραν ἄκραν αὐτὴν ὁρῶντας.

Prioris corrupti sunt numeri, siquidem dactylus est in tertia sede, quæ solum trochæum, vel ejus solutionem, tribrachyn admittit. In membr. scriptum τῶν ὅπλων ἐντὸς παρ' αὐτὴν χύτραν ἄκραν αὐτὴν ὁρῶντας, unde facilis erat metri restitutio:

τῶν ὅπλων ἐντὸς παρ' αὐτὴν
τὴν χύτραν, ἄκραν ὁρῶντας.

394. κατορυγησόμεσθα ποῦ γῆς; Perperam libri scripti κατορυχθησόμεθα, impressi κατορυχθησόμεσθα ποῦ γῆς, corruptis numeris. Facilem emendationem præceperat Dawesius.

396. δημόσια neutrum est plurale adverbii vicem sustinens. Perperam vulgo δημοσίᾳ, contra metri rationem.

398. μαχομένω τοῖς πολεμίοισιν. Sic optime membr. Vulgo, pessumdato metro, μαχομένω τοῖσι πολεμίοις. In B. μαρναμένω τοῖς πολεμίοισιν, bene quod ad duas postremas voces. Qui in bello occubuerant Athenienses, publice in Ceramico sepeliebantur. Vide Meursii *Ceramicum* cap. 22. Orneæ nomen est urbis inter Corinthum et Sicyonem sitæ, de qua videndus Strabo p. 586. Lusus est in paronomasia. Infra v. 967. ubi Fatidicus oraculum edit. de societate inter duos illos Athenienses et aves inita, eorumque communi in aëre domicilio, obscure istud innuit, Ornearum situm memorans, τὸ μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος.

παρὰ τὴν ὀργὴν, ὥσπερ ὁπλίτης·
κἀναπυθώμεθα τούσδε, τίνες ποτὲ,
καὶ πόθεν ἔμολον,
καὶ τίν' ἔχοντές γ' ἐπίνοιαν.
ἰὼ Ἔποψ, σέ τοι καλῶ.
Επ. καλεῖς δὲ τοῦ κλύειν θέλων;
Χο. τίνες ποθ' οἵδε, καὶ πόθεν;
Επ. ξείνω σοφῆς ἀφ' Ἑλλάδος.
Χο. τύχη δὲ ποία κομίζει
ποτ' αὐτὼ πρὸς ὄρνις ἐλθεῖν.
Επ. ἔρως βίου, διαίτης τε,
καὶ σοῦ, ξυνοικεῖν τέ σοι,
καὶ ξυνεῖναι τὸ πᾶν.
Χο. τί φής;
λέγουσι δὲ δὴ τίνας λόγους;
Επ. ἄπιστα καὶ πέρα κλύειν.
Χο. ὁρᾷ τι κέρδος ἐνθάδ' ἄξιον μονῆς,
ὅτῳ πέποιθέ, μοι ξυνὼν,
κρατεῖν ἂν ἢ τὸν ἐχθρὸν, ἢ
φίλοισιν ὠφελεῖν ἔχειν;
Επ. λέγει μέγαν τιν' ὄλβον, οὔ-
τε λεκτὸν, οὔτε πιστόν· ὡς
σὰ ταῦτα γὰρ δὴ πάντα, καὶ
τὸ τῇδε, καὶ τὸ κεῖσε, καὶ
τὸ δεῦρο προσβιβᾷ λέγων.
Χο. πότερα μαινόμενος;
Επ. ἄφατον ὡς φρόνιμος.
Χο. ἔνι σοφόν τι φρενί;
Επ. πυκνότατον κίναδος,
σόφισμα, κύρμα, τρίμμα, παιπάλημ' ὅλον.

405. Hic vulgo legitur sine ulla metri forma ἐπὶ τίνα τ' ἐπίνοιαν. Versus hi sunt anapæstici, qui parœmiaco concludi debent. Vix aliter scribere potuit poëta, ac eo quo versum reconcinnavi modo, καὶ τίν' ἔχοντές γ' ἐπίνοιαν. In Pace 104. τίνα νοῦν ἔχων;

411. πρὸς ὄρνις. Tres codd. metro reclamante, πρὸς ὄρνιθας.

419. κρατεῖν ἂν ἢ τὸν ἐχθρὸν, ἢ. Versus est dimeter iambicus: prava itaque lectio est duorum codd. in quibus τῶν ἐχθρῶν. Librarios fefellit constructio minus obvia. Infra 1752. διὰ σὲ τὰ πάντα κρατήσας. Vide quæ notavimus ad Eurip. Phœn. 600.

425. προσβιβᾷ λέγων. Equit. 35. εὖ προσβιβάζεις μ'. Ubi schol. πείθεις, παραινεῖς. Inde liquet bene apud Æschinem in orat. c. Ctesiphontem p. 485. legi καὶ τῷ λόγῳ προσβιβάζων ὑμᾶς, frustra doctis quibusdam viris προβιβάζων reponentibus.

Χο. λέγειν κέλευέ μοι, λέγειν.
κλύων γὰρ, ὧν σύ μοι λέγεις
λόγων, ἀνεπτέρωμαι.
Επ. ἄγε δὴ σὺ καὶ σὺ τὴν πανοπλίαν αὖ πάλιν
ταύτην λαβόντε, κρεμάσατον τύχῃ 'γαθῇ
εἰς τὸν ἰπνὸν εἴσω, πλησίον τοῦ 'πιστάτου.
σὺ δὲ τούσδ' ἐφ' οἶσπερ τοῖς λόγοις ξυνέλεξ' ἐγὼ,
φράσον, δίδαξον.
Πε. μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ μὲν οὐκ,
ἢν μὴ διάθωνταί γ' οἵδε διαθήκην ἐμοὶ,
ἥνπερ ὁ πίθηκος τῇ γυναικὶ διέθετο,
ὁ μαχαιροποιὸς, μήτε δάκνειν τούτους ἐμὲ,
μήτ' ὀρχίπεδ' ἕλκειν, μήτ' ὀρύττειν—
Χο. οὔ τι που
τὸν . . . ; οὐδαμῶς.
Πε. οὐκ· ἀλλὰ τὼ 'φθαλμὼ λέγω.
Χο. διατίθεμαι 'γωγε.
Πε. κατόμοσόν νυν ταῦτά μοι.
Χο. ὄμνυμ' ἐπὶ τούτοις, πᾶσι νικᾶν τοῖς κριταῖς,
καὶ τοῖς θεαταῖς πᾶσιν.
Πε. ἔσται ταυταγί.
Χο. εἰ δὲ παραβαίην, ἑνὶ κριτῇ νικᾶν μόνον.
Κη. ἀκούετε λεῴ· τοὺς ὁπλίτας νυνμενὶ
ἀνελομένους θὤπλ' ἀπιέναι πάλιν οἴκαδε,
σκοπεῖν δ' ὅ τι ἂν προγράφωμεν ἐν τοῖς πινακίοις.
Χο. δολερὸν μὲν ἀεὶ κατὰ πάντα δὴ τρόπον
πέφυκεν ἄνθρωπος. σὺ δ' ὅμως λέγε μοι.
τάχα γὰρ τύχοις ἂν

436. Varias nominis interpretationes afferunt veteres Critici, quarum hæc Kustero præ aliis placet: πήλινος Ἥφαιστος πρὸς τὰς ἑστίας ἱδρυμένος, ὡς ἔφορος τοῦ πυρός. Non minus tamen probabilis est illa, juxta quam ἐπιστάτης vocatur ξύλινόν τι πολλοὺς παττάλους ἔχον, ἐξ οὗ οἱ μάγειροι ἀπεκρέμων, φασὶ, τὰ κρέατα, καὶ τὰ ἐγχέλεια. Alii, forte verius, simpliciter exponunt τὸν χυτρόποδα, *la marmite*. Vide Eustathium ad Odyss. p. 1827. l. 44. ubi diversas hujus nominis significationes exsequitur.

438. οὐκ. Vulgo οὐ. Vide ad Lys. 873.

443. οὔ τι που τὸν . . . quod intelligit, reticet, scilicet πρωκτόν.

444. διατίθεμαι 'γωγε. Perperam vulgo διατίθεμ' ἔγωγε. Vide ad Thesm. 594.

445. Post ἐπὶ τούτοις, πᾶσι. Sic recte distinctum est in B. Non enim τούτοις refertur ad κριταῖς. ἐπὶ τούτοις valet *hac lege, hac conditione, ut, si fidem præstiterim, judicum omnium calculo, et spectatorum omnium applausu vincam.*

448. νυνμενὶ, una voce: male vulgo divisim νῦν μενί. Vide Kœnium ad Corinthum p. 56.

449. θὤπλ'. Perperam vulgo θ' ὅπλ'. α ο in ω coalescunt. Vide ad Lys. 277.

χρηστὸν ἐξειπὼν, ὅ τι μοι παρορᾷς, ἢ
δύναμίν τινα μείζω
παραλειπομένην ὑπ' ἐμῆς φρενὸς
ἀξυνέτου· σὺ δὲ τοῦθ' ὁρᾷς. λέγ' εἰς κοινόν.
ὃ γὰρ ἂν σὺ τύχῃς μοι
ἀγαθὸν πορίσας, τοῦτο κοινὸν ἔσται.
ἀλλ' ἐφ' ὅτῳ περ πράγματι τὴν σὴν ἥκεις γνώμην ἀναπείσας,
λέγε θαῤῥήσας· ὡς τὰς σπονδὰς οὐ μὴ πρότερον παραβῶμεν.

Πεισθέταιρος.

καὶ μὴν ὀργῶ, νὴ τὸν Δία, καὶ προπεφύραται λόγος εἷς μοι,
ὃν διαμάττειν οὐ κωλύει. φέρε παῖ στέφανον· καταχεῖσθαι
κατὰ χειρὸς ὕδωρ φερέτω ταχύ τις.

Εὐελπίδης.

δειπνήσειν μέλλομεν, ἢ τί;

Πεισθέταιρος.

μὰ Δί', ἀλλὰ λέξειν ζητῶ τι πάλαι μέγα, καὶ λαρινὸν ἔπος τι,
ὅ τι τὴν τούτων θραύσει ψυχήν. οὕτως ὑμῶν ὑπεραλγῶ,
οἵ τινες ὄντες πρότερον βασιλῆς---

Χορός.

ἡμεῖς βασιλῆς; τίνος;

Πεισθέταιρος.

ὑμεῖς,
πάντων ὁπόσ' ἐστὶν, ἐμοῦ πρῶτον, τουδὶ, καὶ τοῦ Διὸς αὐτοῦ.
ἀρχαιότεροι πρότεροί τε Κρόνου, καὶ Τιτάνων ἐγένεσθε,
καὶ γῆς.

454. ὅ τι μοι παρορᾷς. Id est ὅ τι ὁρᾷς παρ' ἐμοί. *Quod mihi inesse vides.* Mirum in modum se torquet Abreschius ad Aristænetum p. 240. ut constructionem expediat, quam sic, multa supplens, quæ minime desiderantur, instituit: τάχα γὰρ τύχοις ἂν ἐξειπὼν χρηστόν τι, ὃ ὁρᾷς παρὰ τὸ ἐμοὶ ἐωραμένον.

460. ἀλλ' ἐφ' ὅτῳ περ πράγματι τὴν σὴν ἥκεις γνώμην ἀναπείσας. Voces in impressis et in scriptis etiam libris inversæ cum metri ruina. Sic vulgo legitur:

ἀλλ' ἐφ' ὅτῳ περ ἂν ἥκεις τὴν σὴν πράγματι γνώμην ἀναπείσας.

Ultima in πράγματι male corripitur ante literas γν. Deinde quid sibi velit istud ἂν, nemo dixerit: id membr. non agnoscunt, in quibus scriptum ἐφ' ὅτῳ περ ἥκεις. In duobus aliis ἐφ' ὅτῳ περ ἂν ἥκοις. Sed in B. subducta minio lineola indicat ἂν delendum esse. Optime itaque Dawesius, quem merito sequor, lectionem reconcinnavit. Numerosus est et molliter fluens tetrameter: alterum vero, si quis forte contendat nihil in eo esse quod metricæ legi adversetur, fatebitur tamen durum et scabrum esse.

464. δειπνήσειν. Male hoc vulgo Choro tribuitur. Non melius nota margini cod. C. apposita Tereum seu Epopem hæc loqui facit. In membr. nulla adscripta persona. Sunt vero hæc verba Euelpidis, ut lusus et dicteria omnia hujus colloquii. In sequentibus personas partim ad codd. fidem, partim ad decori rationem distinxi. Varietatum in hac re commemoratione lectori tædiosus non ero.

467. βασιλῆς. Male in tribus codd. βασιλεῖς.

Χορός.
καὶ γῆς;
Πεισθέταιρος.
νὴ τὸν Ἀπόλλω.
Χορός.
τουτὶ, μὰ Δί', οὐκ ἐπεπύσμην.
Πεισθέταιρος.
ἀμαθὴς γὰρ ἔφυς, κοὐ πολυπράγμων, οὐδ' Αἴσωπον πεπάτηκας,
ὃς ἔφασκε λέγων κορυδὸν πάντων πρώτην ὄρνιθα γενέσθαι,
προτέραν τῆς γῆς· κἄπειτα νόσῳ τὸν πατέρ' αὐτῆς ἀποθνήσκειν·
γῆν δ' οὐκ εἶναι· τὸν δὲ προκεῖσθαι πεμπταῖον· τὴν δ' ἀποροῦσαν
ὑπ' ἀμηχανίας, τὸν πατέρ' αὐτῆς ἐν τῇ κεφαλῇ κατορύξαι.
Εὐελπίδης.
ὁ πατὴρ ἄρα τῆς κορυδοῦ νυνὶ κεῖται τεθνεὼς Κεφαλῆσιν.
Ἔποψ.
οὐκοῦν δῆτ', εἰ πρότεροι μὲν γῆς, πρότεροι δὲ θεῶν ἐγένοντο,
ὡς πρεσβυτάτων ὄντων, αὐτῶν ὀρθῶς ἔσθ' ἡ βασιλεία.
Εὐελπίδης.
νὴ τὸν Ἀπόλλω· πάνυ τοίνυν χρὴ ῥύγχος βόσκειν σε τολοιπόν·
ὡς οὐ ταχέως ἀποδώσει Ζεὺς τὸ σκῆπτρον τῷ δρυκολάπτῃ.
Πεισθέταιρος.
ὡς δ' οὐχὶ θεοὶ τῶν ἀνθρώπων τοίνυν ἦρχον τὸ παλαιὸν,
ἀλλ' ὄρνιθες, κἀβασίλευον, πόλλ' ἐστὶ τεκμήρια τούτων.
αὐτίκα δ' ὑμῖν πρῶτ' ἐπιδείξω τὸν ἀλεκτρυόν', ὡς ἐτυράννει,
ἦρχέ τε Περσῶν, πρῶτον πάντων, Δαρείου καὶ Μεγαβύζου·
ὥστε καλεῖται Περσικὸς ὄρνις, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἔτ' ἐκείνης.
Εὐελπίδης.
διὰ ταῦτ' ἄρ' ἔχων καὶ νῦν, ὥσπερ Βασιλεὺς ὁ Μέγας, διαβάσκει
ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὴν κυρβασίαν, τῶν ὀρνίθων μόνος, ὀρθήν.
Πεισθέταιρος.
οὕτω δ' ἴσχυσέ τε, καὶ μέγας ἦν τότε καὶ πολὺς, ὥστ' ἔτι καὶ νῦν,
ὑπὸ τῆς ῥώμης τῆς τότ' ἐκείνης, ὁπόταν μόνον ὄρθριον ᾄσῃ,

470. τουτί. Membr. ταυτί.

476. Allusio ad pagum Atticæ, cui nomen Κεφαλή. Vide Meursium de Pop. Att.

481. ὡς δ' οὐχὶ θεοὶ τῶν ἀνθρώπων τοίνυν ἦρχον τὸ παλαιόν. Primo in tribus codd. et in primariis editt. scriptum est ὡς δ' οὐχί. Media particula in recentioribus perperam omissa est. Tum in libris omnibus inversus est vocum ordo, contra anapæsticorum commatum legem, hoc modo:

ὡς δ' οὐχὶ θεοὶ τοίνυν τῶν ἀνθρώπων ἦρχον τὸ παλαιόν.

489. ὄρθριον. Sic C. ut impressi, recte. In membr. ὄρθιον. Sic etiam in B. a prima manu; sed ρ superne additum. Vide ad Conc. 739.

ἀναπηδῶσιν πάντες ἐπ' ἔργον, χαλκῆς, κεραμῆς, σκυλοδέψαι,
σκυτῆς, βαλανῆς, ἀλφιταμοιβοὶ, τορνευτασπιδολυροπηγοί·
οἱ δὲ βαδίζουσ' ὑποδησάμενοι νύκτωρ.
Εὐελπίδης.
ἐμὲ τοῦτό γ' ἐρώτα.
χλαῖναν γὰρ ἀπώλεσ' ὁ μοχθηρὸς Φρυγίων ἐρίων διὰ τοῦτον.
ἐς δεκάτην γάρ ποτε παιδαρίου κληθεὶς, ὑπέπινον ἐν ἄστει,
κἄρτι καθεῦδον· καὶ πρὶν δὲ πιεῖν τοὺς ἄλλους, οὗτος ἄρ' ᾖσε·
κἀγὼ νομίσας ὄρθρον, ἐχώρουν Ἁλιμουντάδε, κἄρτι προκύπτω
ἔξω τείχους, καὶ λωποδύτης παίει ῥοπάλῳ με τὸ νῶτον·
κἀγὼ πίπτω, μέλλω τε βοᾶν· ὁ δ' ἀπέβλισε θοἰμάτιόν μου.
Πεισθέταιρος.
ἰκτῖνος δ' οὖν τῶν Ἑλλήνων ἦρχεν τότε, κἀβασίλευε.
Ἔποψ.
τῶν Ἑλλήνων;
Πεισθέταιρος.
καὶ κατέδειξεν πρῶτός γ' οὗτος βασιλεύων
προκυλινδεῖσθαι τοῖς ἰκτίνοις.
Εὐελπίδης.
νὴ τὸν Διόνυσον, ἔγωγ' οὖν
ἐκυλινδούμην ἰκτῖνον ἰδών· κᾆθ' ὕπτιος ὢν ἀναχάσκων,
ὀβολὸν κατεβρόχθισα· κᾆτα κενὸν τὸν θύλακον οἴκαδ' ἀφεῖλκον.

490. σκυλοδέψαι. Mendose vulgo σκυτοδέψαι. Vide ad Thesm. 56. et Pl. 514.

495. κἄρτι καθεῦδον. Vide ad Conc. 302. Male autem κἄρτι 'κάθευδον. In A. B. sine apostropho scriptum κἄρτι κάθευδον.—καὶ πρὶν δὲ πιεῖν τοὺς ἄλλους—Vulgo καὶ πρὶν δειπνεῖν. In membr. καὶ πρὶν δὲ πίνειν—unde veram lectionem restitui. πιεῖν primam corripit, quæ in πίνειν producitur. Hæc ejusdem verbi tempora sæpissime ab ignaris prosodiæ librariis commutata, quod et editores nonnunquam fugit. Vide Bentleii emendatt. in Menandrum p. 77. ad hos versus:

οὐ γὰρ τὸ πλῆθος, ἂν σκοπῇ τις, τοῦ ποτοῦ
ποιεῖ παροινεῖν, τοῦ πιόντος δ' ἡ φύσις.—
χαλεπὸν, ὅταν τις ὢν πίῃ πλέον λαλῇ.

ubi perperam πίνοντος et πίνῃ editum fuerat.

496. Ἁλιμοῦς, pagus Atticæ. Vide Meursium libro modo laudato.—κἄρτι προκύπτω—Sic tres codd. ut Kusterus e Vat. edidit. Antea legebatur κᾆτι—

498. μέλλω τι βοᾶν. In membr. μέλλων τι βοᾶν. In C. μέλλω δὲ βοᾶν. Omnes ὁδ' ut primariæ editt. Suspicari quis inde possit poëtam scripsisse,

—μέλλων τι βοᾶν, ὁδ' ἀπέβλισε θοἰμάτιόν μου.

pro μέλλοντός μου βοᾶν. Sed major in vulgata lectione perspicuitas.

500. καὶ κατέδειξεν πρῶτός γ' οὗτος βασιλεύων. Vulgo κατέδειξέν γ' οὗτος πρῶτος. Nostra lectio est in membr. nisi quod fulcrum, seu particula γε, ibi deest.

Πεισθέταιρος.

Αἰγύπτου δ' αὖ καὶ Φοινίκης πάσης κόκκυξ βασιλεὺς ἦν·
χὤποθ' ὁ κόκκυξ εἴποι κόκκυ, τότε γ' οἱ Φοίνικες ἅπαντες
τοὺς πυροὺς ἂν καὶ τὰς κριθὰς ἐν τοῖς πεδίοις ἐθέριζον.

Εὐελπίδης.

τοῦτ' ἄρ' ἐκεῖν' ἦν τοὔπος ἀληθῶς· ΚΟΚΚΥ, ΨΩΛΟΙ ΠΕΔΙΟΝΔΕ.

Πεισθέταιρος.

ἦρχον δ' οὕτω σφόδρα τὴν ἀρχὴν, ὥστ' εἴ τις καὶ βασιλεύοι
ἐν ταῖς πόλεσιν τῶν Ἑλλήνων, Ἀγαμέμνων, ἢ Μενέλαος,
ἐπὶ τῶν σκήπτρων ἐκάθητ' ὄρνις, μετέχων ὅ τι δωροδοκοίη.

Εὐελπίδης.

τουτὶ τοίνυν οὐκ ᾔδη 'γώ· καὶ δῆτά μ' ἐλάμβανε θαῦμα,
ὁπότ' ἐξέλθοι Πρίαμός τις ἔχων ὄρνιν ἐν τοῖσι τραγῳδοῖς·
ὁ δ' ἄρ' ἑστήκει τὸν Λυσικράτη τηρῶν, ὅ τι δωροδοκοίη.

Πεισθέταιρος.

ὃ δὲ δεινότατόν γ' ἐστὶν ἁπάντων, ὁ Ζεὺς γὰρ ὁ νῦν βασιλεύων
αἰετὸν ὄρνιν ἕστηκεν ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, βασιλεὺς ὤν·
ἡ δ' αὖ θυγάτηρ, γλαῦχ'· ὁ δ' Ἀπόλλων, ὥσπερ θεράπων, ἱέρακα.

Εὐελπίδης.

νὴ τὴν Δήμητρ', εὖ ταῦτα λέγεις. τίνος οὕνεκα ταῦτ' ἄρ' ἔχουσιν;

Πεισθέταιρος.

ἵν', ὅταν θύων τις, ἔπειτ' αὐτοῖς ἐς τὴν χεῖρ', ὡς νόμος ἐστὶ,
τὰ σπλάγχνα διδῷ, τοῦ Διὸς αὐτοὶ πρότεροι τὰ σπλάγχνα λάβωσιν.

505. *τότε γ' οἱ Φοίνικες ἅπαντες.* Sic bene Kusterus in notis. Vulgo, titubante versu, *τάθ' οἱ*—In B. *τότ' αὖ οἱ*, quod non procedit. Ultima in *κόκκυ* longa est. Vide Ran. 1384.

511. *οὐκ ᾔδη 'γώ.* Sic in A. B. ut Kusterus edidit e Vat. Antea legebatur *οὐκ ᾔδειν 'γώ.* Hoc procul dubio in codd. suis repererant primi editores: unde colligi potest Atticam illam formam *ᾔδη* infinitis in locis a librariis obliteratam fuisse, siquidem ei ne quidem hic pepercerunt, ubi solam eam metrum admittebat, proindeque a viris doctis bene eam ubique reponi. Vide not. ad Nub. 329. In B. scriptum *τουτὶ τοίνυν γ' οὐκ οἶδ' ἐγώ.* In duobus aliis *τοίνυν οὐκ*, bene omisso *γε*.

513. *ὁ δ' ἄρ' ἑστήκει.* Sic tres codd. In impressis *ὁ δ' ἀνεστήκει.*

515. *αἰετὸν ὄρνιν ἕστηκεν ἔχων.* Hoc voces ordine collocari debuerunt. Vulgo perverse legitur, *αἰετὸν ἕστηκ' ὄρνιν ἔχων*, quo pacto iambus est in quarto pede. In membr. scriptum *αἰετὸν ἕστηκεν ὄρνιν ἔχων.*

517. *τίνος οὕνεκα ταῦτ' ἄρ' ἔχουσιν;* Sic A B. ut Kusterus e Vat. edidit. Antea legebatur *τίνος οὖν ἕνεκα.* In C. scriptum *τίνος γὰρ ἕνεκα*—

519. *τὰ σπλάγχνα διδῷ.* Perperam vulgo *διδοῖ.* Pendet hoc verbum ab *ὅταν*, quod subjunctivum regit. Forma autem contracta subjunctivi *διδοῖ* a *διδόω* nescio an quispiam usus fuerit.

ὤμνυ τ' οὐδεὶς ἀνθρώπων τότε θεόν· ἀλλ' ὄρνιθας ἅπαντες.
Λάμπων δ' ἔτι καὶ νῦν ὄμνυσιν τὸν χῆν', ὅταν ἐξαπατᾷ τι.
οὕτως ὑμᾶς πάντες πρότερον μεγάλους, ἁγίους τ' ἐνόμιζον·
νῦν δ' ἀνδράποδ', ἠλιθίους, Μανᾶς.
ὥσπερ δ' ἤδη τοὺς μαινομένους,
βάλλουσ' ὑμᾶς, κἀν τοῖς ἱεροῖς.
πᾶς τις ἐφ' ὑμῖν ὀρνιθευτὴς
ἵστησι βρόχους, παγίδας, ῥάβδους,
ἕρκη, νεφέλας, δίκτυα, πηκτάς·
εἶτα λαβόντες πωλοῦσ' ἀθρόους.
οἱ δ' ὠνοῦνται βλιμάζοντες·
κοὐδ' οὖν, εἴπερ ταῦτα δοκεῖ δρᾶν,

520. *ὤμνυ τ' οὐδεὶς ἀνθρώπων τότε θεόν.* Ut Nub. 1227. *καὶ, νὴ Δί', ἀποδώσειν γ' ἐπώμνυς τοὺς θεούς.* Mœris: *ὀμνύναι*, Ἀττικῶς. *ὀμνύειν*, Ἑλληνικῶς. Thomas: *ὄμνυμι, οὐκ ὀμνύω.* Alterum est ex librariorum errore, ut *διαπεπτάνυσι*, quod in Lys. 733. ante nos legebatur.

521. *Λάμπων δ' ἔτι καὶ νῦν ὄμνυσιν τὸν χῆν', ὅταν ἐξαπατᾷ τι.* In impressis sic legitur hic versus:

Λάμπων δ' ὄμνυσιν ἔτι καὶ νῦν τὸν χῆν',
ὅταν ἐξαπατᾷ τις τί.

Primo quia verbum *ἐξαπατᾷ* manifesto ad nomen *Λάμπων* refertur, nemo non videt indefinitum *τις*, quod sententiam non minus quam metrum turbat, ineptissime infertum fuisse, delerique debuisse: non comparet in A. B. Deinde in tertia sede pes est tribrachys. In B. constant numeri: *Λάμπων δ' ὄμνυσίν γ' ἔτι καὶ νῦν.* Sed fulcrum librario debetur. In membr. syllaba deficit, et pro tribrachy pyrrichius est: *Λάμπων δ' ὄμνυσ' ἔτι καὶ νῦν.* Remedium non alibi quærendum erat, quam in restitutione sinceri vocum ordinis: *Λάμπων δ' ἔτι καὶ νῦν ὄμνυσιν.* Id ut facillimum, ita certissimum est. Quia dissolutis incedit pedibus versus anapæsticus, in quo per singulos pedes, vel saltem per singulas dipodias pars orationis absolvitur, sæpissime in hoc metro peccarunt librarii, vocum ordinem invertendo. Festiva Kusteri nota prætermittenda non est: *Ut versus recte se habeat, legendum est:*

Λάμπων δ' ὄμνυσιν ἔτι καὶ νυνὶ τὸν χῆν',
ὅταν ἐξαπατᾷ τι.

Prior correctio, νυνὶ pro νῦν, est EX INGENIO; *at posterior, ἐξαπατᾷ τι, omissa vocula τις, ex Ms. Vat. U.* At vero, ô bone, *ingenio* tuo male utere. Mallem non ita *ingeniosum* te fuisse, et syllabarum quantitates paulo melius didicisse. *ὄμνυσιν* tibi dactylus est: atqui mediam semper producit. Thesm. 272.

ὄμνυμι τοίνυν αἰθέρ', οἴκησιν Διός.

Idem est syllabæ modulus in tertia ac in prima singulari. In duali vero et in plurali analogiam sequitur reliquorum verborum in *μι.* Ut *τίθησι, δίδωσι, ἵστησι*, sic *ὄμνυσι* media longa: ut *τίθετε, δίδοτε, ἵστατε*, sic *ὄμνυτε* media brevi. Nub. 248.

ἡμῖν νόμισμ' οὐκ ἔστι—τῷ δ' ἄρ' ὄμνυτ',
ἢ—

In præstantissima autem illa tantisque elata laudibus editione Berglero-Burmanniana pessima priorum lectio servata fuit, nec ad hunc versum quicquam adnotatum.

525. *βάλλουσ' ὑμᾶς, κἀν τοῖς ἱεροῖς.* Euripidis Ionem respicit, in quo dramate Ion aves e Delphico templo abigit, sagittisque petit. Sic ipse v. 106. loquitur:

πτηνῶν τ' ἀγέλας,
αἳ βλάπτουσιν σέμν' ἀναθήματα,
τόξοισιν ἐμοῖς φυγάδας θήσομεν.

et 172.

τίς ὅδ' ὀρνίθων καινὸς προσέβα;
μῶν ὑπὸ θριγκοὺς εὐναίας
καρφηρὰς θήσων τέκνοις;
ψαλμοί σ' εἴρξουσιν τόξων.

528. Suidas in *πηκτή. καὶ πηκταὶ*, θηρευτικὸν ὄργανον παρ' Ἀριστοφάνει.

ὀπτησάμενοι παρέθενθ' ὑμᾶς,
ἀλλ' ἐπικνῶσιν τυρὸν, ἔλαιον,
σίλφιον, ὄξος, καὶ τρίψαντες
κατάχυσμ' ἕτερον γλυκὺ καὶ λιπαρὸν,
κἄπειτα κατεσκέδασαν θερμὸν
τοῦτο καθ' ὑμῶν
αὐτῶν, ὥσπερ κενεβρείων.
Χο. πολὺ δὴ, πολὺ δὴ χαλεπωτάτους λόγους
ἤνεγκας, ἄνθρωφ'· ὡς ἐδάκρυσά γ' ἐμῶν
πατέρων κάκην, οἳ,
τάσδε τὰς τιμὰς προγόνων παραδόντων,
ἐπ' ἐμοῦ κατέλυσαν.
σὺ δ' ἐμοὶ κατὰ δαίμονα, καὶ κατὰ
συντυχίαν ἀγαθὴν ἥκεις ἐμοὶ σωτήρ.
ἀναθεὶς γάρ ἐγώ σοι
τὰ νεόττια, κἀμαυτὸν, οἰκήσω δή.
ἀλλὰ τί χρὴ δρᾶν, σὺ δίδασκε παρών· ὡς ζῆν οὐκ ἄξιον ἡμῖν,
εἰ μὴ κομιούμεθα παντὶ τρόπῳ τὴν ἡμετέραν βασιλείαν.

532. ὀπτησάμενοι. Subauditur μόνον, cujus adverbii frequentissimam esse ellipsin monui ad Conc. 342. Æschines c. Tim. p. 91. οὐκ ἠγνόουν, ὅτι ὑπερόψεται τὸν ὅρκον, ὦ Ἀθηναῖοι· ἀλλὰ καὶ προείποι ὑμῖν. Ad quem locum facete Reiskius: *pro οὐ μόνον οὐκ ἠγνόουν. Sed illi breviloquentiæ studiosi Attici solent illud οὐ μόνον similibus huic locis omittere,* ME QUIDEM HAUD PROBANTE. *Verum ita solent.* O male factum, quod Periclis ætate Reiskius non vixerit! Quam bene ille sermonem constituisset Atticum!

538. κενεβρείων. Suidas: θνησιμαίων. κενέβρεια γὰρ τὰ νεκριμαῖα, κατὰ ἐναλλαγὴν στοιχείων. Hesych. κενέβρεια. τὰ θνησίδια, καὶ νεκριμαῖα κρέατα. Galenus per diphthongum scribit κενέβρεια. Locum dabimus in supplemento fragmentorum.

Vulgo scriptum est κενεβρίων, ita flagitante metro. Infinitis in nominibus desinentibus in ειος, εια, ειον, Attici ι diphthongi eximunt; sed tum quod remanet ι breve est, ut in ἱερία, βάκχιος, ὀπτάνιον, ὀρνίθιος. Proinde κενεβρίων, cujus usus, ubi correptam syllabam metri lex flagitat, hic pro κενεβρείων stare non potest.

539. Hi versus antistrophici sunt, et respondent strophæ, quæ incipit v. 451. Quandoquidem Kusterus, aliique ante et post eum, ista distinguere instituerant, priore in loco Strophæ titulum, in hoc vero Antistrophæ ponere debebant, ut sibi saltem constarent. Nec id omisisset Kusterus, si primarias inspexisset editt. quarum in recensendo textu fidem secutum se fuisse mentitur. Prorsus inutiles sunt isti tituli textum fœde intersecantes: nihilo tamen minus naturam horum versuum dignoscere oportebat, qua perspecta facile erat animadvertere, secundum antistrophæ perperam vulgo in duos versiculos divisum esse. Congruit versui 452. et ita digestus est in tribus codd. ut eum exhibui.

543. ἐπ' ἐμοῦ, *me vivente, mea ætate.* Perperam in membr. ἐπ' ἐμοί.

544. σὺ δ' ἐμοὶ κατὰ δαίμονα, καὶ κατὰ—Posterius κατὰ in libris omnibus omissum librariorum negligentia, quibus ad syntaxin inutile visum est: et ita quidem res est, sed ad metrum omnino necessarium est.

Πεισθέταιρος.
καὶ δὴ τοίνυν πρῶτα διδάσκω μίαν ὀρνίθων πόλιν εἶναι·
κἄπειτα τὸν ἀέρα πάντα κύκλῳ, καὶ πᾶν τουτὶ τὸ μεταξὺ,
περιτειχίζειν μεγάλαις πλίνθοις ὀπταῖς, ὥσπερ Βαβυλῶνα.
Ἔποψ.
ὦ Κεβριόνη, καὶ Πορφυρίων, ὡς σμερδαλέον τὸ πόλισμα.
Πεισθέταιρος.
κἄπειδὰν τοῦτ' ἐπανεστήκῃ, τὴν ἀρχὴν τὸν Δί' ἀπαιτεῖν.
κἂν μὲν μὴ φῇ, μηδ' ἐθελήσῃ, μηδ' εὐθὺς γνωσιμαχήσῃ,
ἱερὸν πόλεμον προὐδᾶν αὐτῷ, καὶ τοῖσι θεοῖσιν ἀπειπεῖν
διὰ τῆς χώρας τῆς ὑμετέρας ἐστυκόσι μὴ διαφοιτᾶν,
ὥσπερ πρότερον μοιχεύσοντες τὰς Ἀλκμήνας κατέβαινον,
καὶ τὰς Ἀλόπας, καὶ τὰς Σεμέλας· ἤνπερ δ' ἐπίωσ', ἐπιβάλλειν
σφραγῖδ' αὐτοῖς ἐπὶ τὴν ψωλὴν, ἵνα μὴ βινῶσ' ἔτ' ἐκείνας.
τοῖς δ' ἀνθρώποις ὄρνιν ἕτερον πέμψαι κήρυκα κελεύω,
ὡς ὀρνίθων βασιλευόντων, θύειν ὄρνισι τολοιπόν·
κἄπειτα θεοῖς ὕστερον αὖθις. προσνείμασθαι δὲ πρεπόντως
τοῖσι θεοῖσιν τῶν ὀρνίθων, ὃς ἂν ἁρμόζῃ καθ' ἕκαστον.
ἢν Ἀφροδίτῃ θύῃ, κριθὰς ὄρνιθι φαληρίδι θύειν·

553. ὦ Κεβριόνη. Sic legendum, nisi forte hæc verba e Dorico quodam carmine transsumsit Comicus, quod probabile non est. Vulgo Κεβριόνα, qui vocativus a recto Κεβριόνης ultimam corripit.

554. κἀπειδάν. Sic recte B. Vulgo κἄπειτ' ἄν.

557. ἐστυκόσι. Sic bene Berglerus e Kusteri nota edidit. Codd. etiam male ἑστηκόσι.

560. ἐπὶ τὴν ψωλήν. In B. C. ἐπὶ τὴν κωλὴν, quod consideratione dignum. Quemadmodum hæ voces hic commutatæ fuerunt, idem contingere potuit Nub. 989. 1018. ubi forte melius legeretur, τῆς ψωλῆς, et ψωλὴν μεγάλην. Sin quod ibi legitur sincerum est, ex hoc loco significatio nomini κωλῇ tributa adstrui et confirmari potest, et hoc e duobus codd. recipiendum est. ψωλὴν est in membr. sicque primus edidit Ant. Fracinus. In duabus primariis editt. est κωλήν. Si res meo arbitrio permittatur, et hic et in duobus Nubium versibus ψωλὴν prætulerim. — ἔτ' ἐκείνας. Sic B. C. In membr. male ἔτ' εἰς ἐκείνας. Vulgo ἔτι κείνας.

564. τοῖσι θεοῖσιν. Sic ob metrum legendum, et emendate scriptum est in B. Tum ὃς ἂν ἁρμόζῃ recte scriptum in tribus codd. Vulgo τοῖσι θεοῖσι τῶν ὀρνίθων ὃ ἂν ἁρμόζῃ.

565. Vocem πυροὺς in duobus continuis versibus repeti, longe est ineptissimum, ubi singulis diis singulæ contribuuntur aves, quarum unicuique diversum quid offerendum est. In alterutro versu vocem illam πυροὺς ab oscitante librario pro sincera alia ex altero versu repetitam fuisse, statim quivis deprehendere potest. Aio in priorem versum male eam intrusam fuisse. φαληρίδι avi, quam Bœotus in Ach. 875. e sua dialecto φαλαρίδα appellat, quid apud nos Gallos sit nominis, haud ego dixero. Adeat naturæ peritos qui id scire volet. Sed quia Veneri consociatur, lascivam esse oportet, cui proinde nihil magis offerri convenit, quam κριθὰς, *hordea,* quia id nomen ambiguæ significationis est, unde more suo jocum captat Comicus, gratam Veneri mentulam innuens. Præterea in alimentis avibus præbendis

ἢν δὲ Ποσειδῶνί τις οἶν θύῃ, νήττῃ πυροὺς καθαγίζειν·
ἢν δ' Ἡρακλέει τις βοῦν, λάρῳ ναστοὺς θύειν μελιτούττας·
κἂν Διὶ θύῃ βασιλεῖ κριὸν, βασιλεύς ἐστ' ὀρχίλος ὄρνις,
ᾧ προτέρῳ δεῖ τοῦ Διὸς αὐτοῦ σέρφον ἐνόρχην σφαγιάζειν.

Εὐελπίδης.

ἥσθην σέρφῳ σφαγιαζομένῳ. βροντάτω νῦν ὁ μέγας Ζάν.

Ἔποψ.

καὶ πῶς ἡμᾶς νομιοῦσι θεοὺς ἄνθρωποι, κοὐχὶ κολοιοὺς,
οἳ πετόμεσθα, πτέρυγάς τ' ἔχομεν;

Πεισθέταιρος.

ληρεῖς. καὶ, νὴ Δί', ὅ γ' Ἑρμῆς
πέτεται, θεὸς ὢν, πτέρυγάς τε φορεῖ, κἄλλοι γε θεοὶ πάνυ
πολλοί.
αὐτίκα Νίκη πέτεται πτερύγοιν χρυσαῖν· καὶ, νὴ Δί', Ἔρως γε.
Ἶριν δέ γ' Ὅμηρος ἔφασκ' ἰκέλην εἶναι τρήρωνι πελείῃ.

sic junguntur κριθαὶ et πυροὶ, cum alibi, tum mox v. 621. Vapulent ergo librarii, et quamvis ringatur, si quis illorum patronus exorietur: tu vero, candide lector, meo periculo repone:

ἢν Ἀφροδίτῃ θύῃ, κριθὰς ὄρνιθι φαληρίδι θύειν.

Est aliud quid in hoc versu facetum, quod interpretibus ne suboluit quidem. Neptuno sacrum fit ove, Herculi bove, Jovi ariete. Quid ita? Nullane victima Veneris aram imbuet? *Si quis Veneri immolet.* Quid? Id ipsum quo secreta celebrantur orgia, cujusque significatio latet in sequenti κριθάς. Ne credas alius cujusvis hostiæ poëtam hic meminisse. Ego nihil præterea mutari velim, tametsi facilis ratio est, qua omnia examussim exæquentur, et sibi congruant. Necesse non est verbum θύειν utroque in membro adesse, ut nec repetitur versu abhinc secundo. Proinde legere possis:

ἢ Ἀφροδίτῃ χοῖρον, κριθὰς ὄρνιθι φαληρίδι θύειν.

Sed nec ipse hoc valde probo, et jure quis objiceret:

ἀλλ' οὐχὶ χοῖρος τῇ 'φροδίτῃ θύεται.

566. ἢν δὲ Ποσειδῶνί τις οἶν θύῃ. Sic membran. In aliis τις ὖν. Mendose in novissima Batava τις νῦν. Sincerum est οἶν. Neptuno sæpissime ove vel ariete solo sacra fieri videmus; nullibi, quantum memini, sue solo, quod animal Deo illi non immolabatur, nisi adjunctis alius generis victimis, idque in lustrationibus. Vide Eustathium p. 1676. l. 32. ad hos Homeri versus in Odyssea:

ῥέξας ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἄνακτι,
ἀρνειὸν, ταῦρόν τε, συῶν τ' ἐπιβήτορα κάπρον.

567. ἢν δ' Ἡρακλέει τις βοῦν. Sic legendum. Perperam vulgo Ἡρακλεῖ. Vide not. ad Thesm. 169. Mendose hic rursus novissima Batava τις ὖν.—μελιτούττας. Perperam codd. μελιττούτας, impressi μελιτούτας. Vide not. ad Nub. 507.

569. σέρφον ἐνόρχην. Sic B. Alii, ut vulgo, ἐνόρχιν. Alteram formam agnoscit Noster Lys 661. Eq. 1385.

570. ὁ μέγας Ζάν. Perperam in membr. Ζεύς. Ad hunc Comici locum respicit Eustathius ad Iliad. p. 436. l. 18.

573. πέτεται. Sic scriptum oportuit, ut sup. v. recte est πετόμεσθα. Male vulgo hic et seq. v. πέταται. Vide supra ad 48. 90.

575. Ἶριν δέ γ' Ὅμηρος ἔφασκ'. Male Ἶριν δὲ χ' Ὅμηρος metro claudicante. Pro γ' librarios sæpe χ' scripsisse observavi ad Plut. 340. Non Iridis instar columbæ volantis meminisse Homerum observat Scholiastes; sed ista comparatione usum fuisse de Junone et Minerva canentem. Locus est Ἰλ. ε'. 778.

Ἔποψ.

ὁ Ζεὺς δ' ἡμῖν οὐ βροντήσας πέμψει πτερόεντα κεραυνόν;

Πεισθέταιρος.

ἢν δ' οὖν ὑμᾶς μὲν ὑπ' ἀγνοίας εἶναι νομίσωσι τὸ μηδὲν,
τούτους δὲ θεοὺς, τοὺς ἐν Ὀλύμπῳ, τότε χρὴ στρουθῶν νέφος ἀρθὲν,
καὶ σπερμολόγων, ἐκ τῶν ἀγρῶν τὸ σπέρμ' αὐτῶν ἀνακάψαι·
κἄπειτ' αὐτοῖς ἡ Δημήτηρ πυροὺς πεινῶσι μετρείτω.

Εὐελπίδης.

οὐκ ἐθελήσει, μὰ Δί', ἀλλ' ὄψει προφάσεις αὐτὴν παρέχουσαν.

Πεισθέταιρος.

οἱ δ' αὖ κόρακες τῶν ζευγαρίων, οἷσιν τὴν γῆν καταροῦσι,
καὶ τῶν προβάτων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκοψάντων ἐπὶ πεῖρᾳ·
εἶθ' ὅ γ' Ἀπόλλων, ἰατρός γ' ὢν, ἰάσθω· μισθοφορεῖ δέ.

Εὐελπίδης.

μὴ, πρίν γ' ἂν ἐγὼ τὼ βοϊδαρίω τὼ 'μὼ πρώτιστ' ἀποδῶμαι.

Πεισθέταιρος.

ἢν δ' ἡγῶνται σε θεὸν, σὲ βίον, σὲ δὲ Γῆν, σὲ Κρόνον, σὲ Ποσειδῶ,
ἀγάθ' αὐτοῖσιν πάντα παρέσται.

Ἔποψ.

λέγε δή μοι τῶν ἀγαθῶν ἕν.

Πεισθέταιρος.

πρῶτα μὲν αὐτῶν τὰς οἰνάνθας οἱ πάρνοπες οὐ κατέδονται,
ἀλλὰ γλαυκῶν λόχος εἷς αὐτοὺς καὶ κερχνῄδων ἐπιτρίψει.
εἶθ' οἱ κνῖπες καὶ ψῆνες ἀεὶ τὰς συκᾶς οὐ κατέδονται,
ἀλλ' ἀναλέξει πάντας καθαρῶς αὐτοὺς ἀγέλη μία κιχλῶν.

τὼ δὲ βάτην τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι.

Sed rem non acu tetigit bonus ille Grammaticus, qui Homeri poëmata, quæ legebat, eodem modo Aristophanis ætate lecta fuisse arbitrabatur. Post tam multas Homeri poëmatum recensiones a diversis Grammaticis factas, Comico nostro posterioribus, mirum non est, si quædam ab eo in illis lecta, hodie non amplius exstent. Sic quod Æschines p. 141. sæpius in Iliade occurrere testatur, ΦΗΜΗ Δ' ΕΙΣ ΣΤΡΑΤΟΝ ΗΛΘΕ, in nostra Iliados editione non reperitur.

576. ὁ Ζεὺς δ' ἡμῖν. Sic tres codd. recte. In impressis ὑμῖν.

579. ἐκ τῶν ἀγρῶν. Observes ἀγρῶν priori longa, quod nullibi sic occurrit in iambis nec in trochæis. Major est in anapæstis licentia. Vide not. ad Nub. 320. Rarissimæ sunt tamen istæ, quam fere perpetuo sequitur, regulæ exceptiones. Nullus dubito, quin in Lys. 563. scripserit ἕτερος δ' αὖ Θρᾷξ, quod reponi velim. Sæpissime vidimus δὲ et δ' αὖ a librariis commutari.

584. ἰατρός γ' ὤν. Particula inseri debuit, qua vulgo omissa, metrum titubat.

589. λόχος εἷς. Sic bene scriptum in B. in aliis λόχος εἰς, quod tam ineptum est, et emendatu adeo facile, ut Berglerus etiam εἷς reposuerit.—κερχνῄδων. Male vulgo κερχνηΐδων.

591. ἀγέλη μία κιχλῶν. Eadem hic locum habet observatio, quæ supra ad

Ἔποψ.

πλοῦτον δὲ πόθεν δώσομεν αὐτοῖς; καὶ γὰρ τούτου σφόδρ' ἐρῶσι.

Πεισθέταιρος.

τὰ μέταλλ' αὐτοῖς μαντευομένοις οὗτοι δώσουσι τὰ χρηστά,
τάς τ' ἐμπορίας τὰς κερδαλέας πρὸς τὸν μάντιν κατεροῦσιν,
ὥστ' ἀπολεῖται τῶν ναυκλήρων οὐδείς.

Ἔποψ.

πῶς οὐκ ἀπολεῖται;

Πεισθέταιρος.

προερεῖ τις ἀεὶ τῶν ὀρνίθων μαντευομένῳ περὶ τοῦ πλοῦ·
Νυνὶ μὴ πλεῖ, χείμων ἔσται. Νυνὶ πλεῖ, κέρδος ἐπέσται.—

Εὐελπίδης.

γαυλὸν κτῶμαι, καὶ ναυκληρῶ, κοὐκ ἂν μείναιμι παρ' ὑμῖν.

Πεισθέταιρος.

τοὺς θησαυρούς τ' αὐτοῖς δείξουσ', οὓς οἱ πρότεροι κατέθεντο,
τῶν ἀργυρίων· οὗτοι γὰρ ἴσασι. λέγουσι δέ τοι τάδε πάντες·
Οὐδεὶς οἶδεν τὸν θησαυρὸν τὸν ἐμὸν, πλὴν εἴ τις ἄρ' ὄρνις.

Εὐελπίδης.

πωλῶ γαυλὸν, κτῶμαι σμινύην, καὶ τὰς ὑδρίας ἀνορύττω.

Ἔποψ.

πῶς δ' ὑγιείαν δώσουσ' αὐτοῖς, οὖσαν παρὰ τοῖσι θεοῖσιν;

Πεισθέταιρος.

ἢν εὖ πράττωσ', οὐχ ὑγίεια μεγάλη τοῦτ' ἐστί; σάφ' ἴσθι,
ὡς ἄνθρωπός γε κακῶς πράττων ἀτεχνῶς οὐδεὶς ὑγιαίνει.

v. 579. κιχλῶν priore longa ea adhibetur licentia, cujus in solis anapæstis et in melicis exempla reperire est. Præterea suspicari licet aliud avis nomen a poëta hic positum fuisse, quod librarii temeritate in κιχλῶν mutatum fuerit. Edepol qui contendat Aristophanem κιττῶν scripsisse, næ ego cum illo pignus haud ausim dare.

600. τῶν ἀργυρίων· οὗτοι γὰρ ἴσασι. λέγουσι δέ τοι τάδε πάντες. Vulgo legitur οὗτοι γὰρ οἴδασι, numeris fœde corruptis. In membr. et in B. scriptum οὗτοι γὰρ ἴσασι. In C. mendose οἴσασι. E glossa in textum se intrusit οἴδασι. Hoc primum, et certissimum. Deinde considerandum venit, post quartum pedem cæsuram esse, *quod*, ut vere observat Kusterus, *in metro anapæstico vitii indicium esse solet*. Poëtam, licet accuratissimum, sui oblitum non fuisse, leveque non admisisse peccatum, nolim affirmare. Est præter hunc unus adhuc, si bene commemini, versus eodem laborans vitio. Facile tamen erat huncce ad aliorum normam redigere. Quidni enim legimus?

τῶν ἀργυρίων. οὗτοι γὰρ ἴσασ'· εἴγε
λέγουσιν τάδε πάντες.

Namque istuc illæ sciunt; si quidem unusquisque sic dicere solet. Forte alter, quem innui, versus haud majore molimine emendabitur.

601. οὐδεὶς οἶδεν. Sic tres codd. Vulgo εἶδεν.

Ἔποψ.

πῶς δ' εἰς γῆράς ποτ' ἀφίξονται; καὶ γὰρ τοῦτ' ἔστ' ἐν Ὀλύμπῳ·
ἢ παιδάρι' ὄντ' ἀποθνήσκειν δεῖ;

Πεισθέταιρος.

μὰ Δί', ἀλλὰ τριακόσι' αὐτοῖς
ἔτι προσθήσουσ' ὄρνιθες ἔτη.

Ἔποψ.

παρὰ τοῦ;

Πεισθέταιρος.

παρὰ τοῦ; παρ' ἑαυτῶν.
οὐκ οἶσθ', ὅτι πέντ' ἀνδρῶν γενεὰς ζώει λακέρυζα κορώνη;

Εὐελπίδης.

βαβαί· ὡς πολλῷ κρείττους οὗτοι τοῦ Διὸς ἡμῖν βασιλεύειν.

Πεισθέταιρος.

οὐ γὰρ πολλῷ; καὶ πρῶτα μὲν οὐ-
χὶ νεὼς ἡμᾶς οἰκοδομεῖν δεῖ
λιθίνους αὐτοῖς, οὐδὲ θυρῶσαι
χρυσαῖσι θύραις· ἀλλ' ὑπὸ θάμνοις
καὶ πρινιδίοις οἰκήσουσιν.
τοῖς δ' αὖ σεμνοῖς τῶν ὀρνίθων
δένδρον ἐλάας ὁ νεὼς ἔσται·
κοὐδ' εἰς Δελφοὺς, οὐδ' εἰς Ἄμμων'

607. ἢ παιδάρι' ὄντ' ἀποθνήσκειν δεῖ. Sic bene Kusterus. In C. male divisis literis ἢ παιδάριόν τ' ἀπ—In B. ἢ παιδάριον ὂν ἀπ—In membr. deterius, ἢ παιδάριον ἀπ'—

609. οὐκ οἶσθ', ὅτι πέντ' ἀνδρῶν γενεὰς ζώει λακέρυζα κορώνη; Perperam in libris omnibus, οὐκ οἶσθ' ὅτι πέντε γενεὰς ἀνδρῶν ζώει. Alludit ad Hesiodi versum in fragmento apud Plutarchum de Oraculorum defectu:

ἐννέα μὲν ζώει γενεὰς λακέρυζα κορώνη
ἀνδρῶν ἡβώντων, ἔλαφος δέ τε τετρακόρωνος.

Numerum ætatum mutavit metri necessitate coactus.

610. βαβαί· ὡς πολλῷ κρείττους οὗτοι. Perperam in libris omnibus αἰβοῖ· ὡς πολλῷ metro corrupto. Præterea αἰβοῖ hic non convenit, quod est repudiantis, abominantis. Vide Nub. 102. 829. At βαβαὶ est admirantis. Vide Lys. 1078.

611. οὐ γὰρ πολλῷ; καὶ πρῶτα μὲν οὐ—Sic constant hujus dimetri numeri. Vulgo pessime legitur οὐ γὰρ πολλῷ; πρῶτον μὲν οὐ—In B. scriptum πρῶτα μὲν οὐ—Ego καὶ addidi.

617. δένδρον ἐλάας. In hujus vocis scriptura, quum satis mihi constet de Atticismi proprietate, librariorum errores nihil moror. Perperam in libris ἐλαίας. Ineptum est, quod tradidere quidam Grammatici, *arborem* Atticos ἐλαίαν appellasse, *fructum* autem ἐλάαν. Ut reliquis Græcis commune utriusque nomen erat ἐλαία, sic Atticis ἐλάα. Diphthongi eximebant ι in hoc nomine, ex usu suæ dialecti, ut in καίειν, κλαίειν, αἴττειν, pro quibus dicebant κάειν, κλάειν, ἄττειν. Optima est Thomæ M. observatio, cui tamen certatim contradicunt interpretes, sed omnes temere et imperite. ἐλάα καὶ ἐπὶ τοῦ καρποῦ, καὶ ἐπὶ τοῦ δένδρου, κρεῖττον ἢ ἐλαία. Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις· ἐκτὸς οἴσει τῶν ἐλαῶν. Ranarum versus est 995. ad quem vide quæ notavi. Confer not. ad Vesp. 450.

ἐλθόντες, ἐκεῖ θύσομεν· ἀλλ' ἐν
ταῖσιν κομάροις καὶ τοῖς κοτίνοις
στάντες, ἔχοντες κριθὰς, πυροὺς,
εὐξόμεθ' αὐτοῖς ἀνατείνοντες
τὼ χεῖρ', ἀγαθῶν διδόναι τι μέρος.
καὶ ταῦθ' ἡμῖν παραχρῆμ' ἔσται,
πυροὺς ὀλίγους προβαλοῦσιν.

Χορός.

ὦ φίλτατ' ἐμοὶ πολὺ πρεσβυτῶν ἐξ ἐχθίστου μεταπίπτων,
οὐκ ἔστιν ὅπως ἂν ἐγὼ ποθ' ἑκὼν τῆς σῆς γνώμης ἔτ' ἀφείμην.
ἐπαυχήσας δὲ τοῖσι σοῖς λόγοις,
ἐπηπείλησα, καὶ κατώμοσα,
ἢν σὺ παρ' ἐμὲ θέμενος
ὁμόφρονας λόγους δικαίους,
ἀδόλους, ὁσίους,
ἐπὶ θεοὺς ἴῃς, ἐμοὶ
φρονῶν ξυνῳδὰ, μὴ πολὺν χρόνον
θεοὺς ἔτι σκῆπτρα τἀμὰ τρίψειν.
ἀλλ' ὅσα μὲν δεῖ ῥώμῃ πράττειν, ἐπὶ ταῦτα τεταξόμεθ' ἡμεῖς·
ὅσα δὲ γνώμῃ δεῖ βουλεύειν, ἐπὶ σοὶ τάδε πάντ' ἀνάκειται.

Ἔποψ.

καὶ μὴν, μὰ τὸν Δί', οὐχὶ νυστάζειν ἔτι
ὥρα 'στὶν ἡμῖν, οὐδὲ μελλονικιᾶν·
ἀλλ' ὡς τάχιστα δεῖ τι δρᾶν· πρῶτον δέ τε
εἰσέλθετ' εἰς νεοττιάν γε τὴν ἐμὴν,
καὶ τἀμὰ κάρφη, καὶ τὰ παρόντα φρύγανα,
καὶ τοὔνομ' ἡμῖν φράσατον.
Πε. ἀλλὰ ῥᾴδιον.
ἐμοὶ μὲν ὄνομα Πεισθέταιρος.
Επ. τῷ δὲ, τί;
Πε. Εὐελπίδης Θριῆθεν.
Επ. ἀλλὰ χαίρετον

620. ταῖσιν κομάροις. Perperam vulgo ταῖσι.

633. ἢν σὺ—ἴῃς. Libri autem ἴοις, quod solœcum est.

638. Hos versus citat Plutarchus in Nicia p. 214. edit. Lond. ubi male pro ὥρα 'στὶν ἡμῖν, editum ὥρ' ἐστὶν ἡμῖν. Aliquoties in simili elisione peccavimus, qua de re admonebitur lector ad v. 959.

643. ἀλλὰ ῥᾴδιον. Ante hæc verba recte in membr. et in B. posita Pisthetæri persona. In C. ut in impressis, absurde ista continuantur Epopi. Personas recte distinxit Berglerus ad fidem editionis cujusdam Francofurtensis mihi incognitæ, quamque ex hoc ipso non esse nullius suspicor pretii. Haud stolidus fuit homo, qui eam curavit, siquidem e manifesto loci sensu personas in ordinem suum restituit, quod nemo alius fecerat.

ἄμφω.
Πε. δεχόμεθα.
Επ. δεῦρο τοίνυν εἴσιτον.
Πε. ἴωμεν· εἰσηγοῦ σὺ λαβὼν ἡμᾶς.
Επ. ἴθι.
Πε. ἀτὰρ, τὸ δεῖνα, δεῦρ' ἐπανάκρουσαι πάλιν.
φέρ' ἴδω, φράσον νῷν· πῶς ἔγωγε χ' οὑτοσὶ
ξυνεσόμεθ' ὑμῖν πετομένοις οὐ πετομένω;
Επ. καλῶς.
Πε. ὅρα νυν, ὡς ἐν Αἰσώπου λόγοις
ἐστὶν λεγόμενον δή τι, τὴν ἀλώπεχ', ὡς
φλαύρως ἐκοινώνησεν ἀετῷ ποτέ.
Επ. μηδὲν φοβηθῇς. ἔστι γάρ τι ῥίζιον,
ὃ διατραγόντ' ἔσεσθον ἐπτερωμένω.
Πε. οὕτω μὲν εἰσίωμεν. ἄγε δὴ, Ξανθία,
καὶ Μανόδωρε, λαμβάνετε τὰ στρώματα.
Χο. οὗτος, σὲ καλῶ, σὲ λέγω.
Επ. τί καλεῖς;
Χο. τούτους μὲν ἄγων μετὰ σαυτοῦ,
ἀρίστισον εὖ· τὴν δ' ἡδυμελῆ ξύμφωνον ἀηδόνα Μέσῃς

645. ΕΠΟΨ. ἀλλὰ χαίρετον ἄμφω. ΠΕΙΣ. δεχόμεθα. Sic bene distinctum in membr. Vulgo Pisthetærus ait, ἄμφω δεχόμεσθα.

648. Sic vulgo leguntur hi versus:

ΠΕΙ. ἀτὰρ τὸ δεῖν' ἐπανάκρουσαι πάλιν.
ΕΠ. φέρ' ἴδω.
ΠΕΙ. φράσον γε νῷν, ὅπως ἐγώ τι, χ' οὑτοσὶ—

Prior prorsus est ἄμετρος: et personæ absurdissimum in modum perversæ. Sunt omnia ista cum sequente versu, Pisthetæri, cui continuantur in codicibus A. B. quorum scripturam fideliter repræsentavi. In priore exstat ἔγωγε: in altero ἐγώ τι. Parum interest utro modo legatur. τὸ δεῖνα, quid valeat dixi ad Lys. 921. Prioris versus *metrum laborare* animadvertit Kusterus, additque *de eo in integrum restituendo amplius cogitandum esse.* Nescimus hac de re quam diu, quove successu cogitaverit. At Berglerus corruptelam ne subodoratus quidem fuisse videtur.

658. μετὰ σαυτοῦ. Quis mendosam lectionem μετὰ σεαυτοῦ absque veteris libri ope non emendasset? Hoc primus invexit Ant. Fracinus. At primariæ editt. habent μετὰ σαυτοῦ, quod retinuerunt Cratander, Veneti, Wechelus. Sic etiam est in duobus codd. At in C. inepte μετὰ τοῦ σοῦ. Tres codd. exhibent ἄγων, ut edidit Fracinus: aliæ veteres editt. male habent ἄγω. Tres itidem codd. habent σὲ λέγω, ut jam erat in edit. Bern. Juntæ, unde receptum fuit in Cratandrianam aliasque veteres, usque ad Gelenium, qui stolidissime Aldi et Fracini mendosam prætulit lectionem σὲ λέγων. Genuinam revocavit Kusterus, nescius tamen eam in quinque editt. jam exstare.

659. ἀρίστισον εὖ. Mendose in membr. ἀρίστησον εὖ.—ι et η sæpissime commutarunt librarii. Levis menda majori flagitio ansam dedit: alii librarii εὖ suppresserunt. In B. C. scriptum: ἀρίστησον. τὴν δ' ἡδυμελῆ. Et hæc est veterum editt. omnium lectio perversissima. Genuinam e Vat. cod. primus reposuit Kusterus. ἀρίστησον valet *prande*: ἀρίστισον, *prandio excipe*, quod flagitat hujus loci sententia. Eq. 538.

ὃς ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης ὑμᾶς ἀριστίζων ἀπέπεμπεν.

καλάλειφ' ἡμῖν, δεῦρ' ἐκβιβάσας, ἵνα παίσωμεν μεῖ' ἐκείνης.

Πε. ὦ τοῦτο μέντοι, νὴ Δί', αὐτοῖσιν πιθοῦ·
ἐκβίβασον ἐκ τοῦ βουτόμου τοὐρνίθιον·
ἐκβίβασον αὐτοῦ, πρὸς θεῶν, αὐτὴν, ἵνα
καὶ νὼ θεασώμεσθα τὴν ἀηδόνα.

Επ. ἀλλ' εἰ δοκεῖ σφῷν, ταῦτα χρὴ δρᾷν. ἡ Πρόκνη,
ἔκβαινε, καὶ σαυτὴν ἐπιδείκνυ τοῖς ξένοις.

Πε. ὦ Ζεῦ πολυτίμηθ', ὡς καλὸν τοὐρνίθιον·
ὡς δ' ἁπαλὸν, ὡς δὲ λευκόν.

Ευ. ἆρά γ' οἶσθ', ὅτι
ἐγὼ διαμηρίζοιμ' ἂν αὐτὴν ἡδέως ;

Πε. ὅσον δ' ἔχει τὸν χρυσὸν, ὥσπερ παρθένος.

Ευ. ἐγὼ μὲν αὐτὴν καὶ φιλῆσαί μοι δοκῶ.

Πε. ἀλλ', ὦ κακόδαιμον, ῥύγχος ὀβελίσκων ἔχει.

Ευ. ἀλλ', ὥσπερ ᾠὸν, νὴ Δί', ἀπολέψαντα χρὴ
ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τὸ λέμμα, κᾆθ' οὕτω φιλεῖν.

Επ. ἴωμεν.

Πε. ἡγοῦ δὴ σὺ νῷν ἀγαθῇ τύχῃ.

Χο. ὦ φίλη, ὦ ξουθὴ, ὦ
φιλτάτη ὀρνέων
πάντων ξύννομε, τῶν ἐμῶν
ὕμνων ξύντροφ' ἀηδοῖ·
ἦλθες, ἦλθες, ὤφθης,
ἡδὺν φθόγγον ἐμοὶ φέρουσ' ;
ἀλλ', ὦ καλλιβόαν κρέκουσ'
αὐλὸν φθέγμασιν ἠρινοῖς,
ἄρχου τῶν ἀναπαίστων.

Ἄγε δὴ φύσιν ἄνδρες ἀμαυρόβιοι, φύλλων γενεᾷ προσόμοιοι,
ὀλιγοδρανέες, πλάσματα πηλοῦ, σκιοειδέα φῦλ' ἀμενηνὰ,
ἀπτῆνες ἐφημέριοι, ταλαοὶ βροτοὶ, ἀνέρες εἰκελόνειροι,

ξύμφωνον ἀηδόνα Μούσης. Dativus pluralis formæ Ionicæ, ob omissionem ι subscripti, pro genitivo singulari accipiebatur, invita syntaxis lege. Verum vidit Dawesius Misc. Crit. p. 162. Vide not. ad Ran. 1211. et ad Apollonium Rh. i. 990.

669. διαμηρίζοιμ'. Hesych. διαμηρίσαι. τοῦτο καὶ ἐπὶ παίδων ἀῤῥένων, καὶ θηλειῶν ἔλεγον. Ad quam glossam vide interpretes. De mascula Venere adhibitum hoc verbum occurrit mox v. 706. Totus hic locus perperam vulgo personis divisus ; eas, codicum auctoritatem secutus, melius distinxi.

672. ὀβελίσκων. Sic B. In membr. ὀβελίσκον. Vulgo ὀβελίσκοιν.

686. ὀλιγοδρανέες tertiam producit contra morem in iambis et trochæis observatum. Licentias omnes epici carminis admittunt comici anapæsti. Inde est, quod mox ἀθάνατος prima producta occurrit, γένετ', omisso augmento, similiaque.

προσέχετε τὸν νοῦν τοῖς ἀθανάτοις ἡμῖν, τοῖς αἰὲν ἐοῦσι,
τοῖς αἰθερίοις, τοῖσιν ἀγήρῳς, τοῖς ἄφθιτα μηδομένοισιν,
ἵν' ἀκούσαντες πάντα παρ' ἡμῶν ὀρθῶς περὶ τῶν μετεώρων,
φύσιν οἰωνῶν, γένεσίν τε θεῶν, ποταμῶν τ', Ἐρέβους τε, Χάους τε,
εἰδότες ὀρθῶς, Προδίκῳ παρ' ἐμοῦ κλάειν εἴπητε τολοιπόν.
Χάος ἦν, καὶ Νὺξ, Ἔρεβός τε μέλαν πρῶτον, καὶ Τάρταρος εὐρύς·
γῆ δ', οὐδ' ἀὴρ, οὐδ' οὐρανὸς ἦν. Ἐρέβους δ' ἐν ἀπείροσι κόλποις
τίκτει πρώτιστον ὑπηνέμιον Νὺξ ἡ μελανόπτερος ᾠὸν,
ἐξ οὗ περιτελλομέναις ὥραις ἔβλαστεν Ἔρως ὁ ποθεινὸς,
στίλβων νῶτον πτερύγοιν χρυσαῖν, εἰκὼς ἀνεμώκεσι δίναις.
οὗτος δὲ Χάει πτερόεντι μιγεὶς νυχίῳ, κατὰ Τάρταρον εὐρὺν,
ἐνεόττευσεν γένος ἡμέτερον, καὶ πρῶτον ἀνήγαγεν ἐς φῶς.
πρότερον δ' οὐκ ἦν γένος ἀθανάτων, πρὶν Ἔρως ξυνέμιξεν ἅπαντα·
ξυμμιγνυμένων δ' ἑτέρων ἑτέροις, γένετ' οὐρανὸς, ὠκεανός τε,
καὶ γῆ, πάντων τε θεῶν μακάρων γένος ἄφθιτον. ὧδε μὲν ἐσμὲν
πολὺ πρεσβύτατοι πάντων μακάρων. ἡμεῖς δ' ὡς ἐσμὲν Ἔρωτος,
πολλοῖς δῆλον. πετόμεσθά τε γὰρ, καὶ τοῖσιν ἐρῶσι σύνεσμεν·
πολλοὺς δὲ καλοὺς ἀπομωμοκότας παῖδας πρὸς τέρμασιν ὥρας,
διὰ τὴν ἰσχὺν τὴν ἡμετέραν, διεμήρισαν ἄνδρες ἐρασταὶ,
ὁ μὲν ὄρτυγα δοὺς, ὁ δὲ πορφυρίων', ὁ δὲ χῆν', ὁ δὲ Περσικὸν ὄρνιν.
πάντα δὲ θνητοῖς ἐστιν ἀφ' ἡμῶν τῶν ὀρνίθων τὰ μέγιστα.
πρῶτα μὲν ὥρας φαίνομεν ἡμεῖς ἦρος, χειμῶνος, ὀπώρας·
σπείρειν μὲν, ὅταν γέρανος κρώζουσ' ἐς τὴν Λιβύην μεταχωρῇ,
καὶ πηδάλιον τότε ναυκλήρῳ φράζει κρεμάσαντι καθεύδειν,

688. προσέχετε. Pes proceleusmaticus. Vide ad Nub. 916. et in addendis p. 132.

704. πολλοῖς δῆλον. πετόμεσθά τε γὰρ, καὶ τοῖσιν ἐρῶσι σύνεσμεν. Sic constant numeri. In veteribus edit. πετόμεσθα γάρ. In Kusterianis pejus adhuc πετόμεθα γὰρ—

707. ὁ μὲν ὄρτυγα δούς. Non semper adeo simplices fuere pulchri pueri, ut ætatis florem pro avicula darent : majoris lucri cupidos eos factos fuisse, queritur Glaucus in Epigrammate :

ἦν ὅτε παῖδας ἔπειθε πάλαι ποτὲ δῶρα φιλεῦντας
ὄρτυξ, καὶ ῥαπτὴ σφαῖρα, καὶ ἀστράγαλοι.
νῦν δὲ λοπὰς καὶ κέρμα· τὰ παίγνια δ' οὐδὲν ἐκεῖνα
ἰσχύει. ζητεῖτ' ἄλλο τι, παιδοφίλαι.

710. Ex Hesiodo in Operibus v. 448.

φράζεσθαι δ' εὖτ' ἂν φωνὴν γεράνου ἐπακούσῃς
ὑψόθεν ἐκ νεφέων ἐνιαύσια κεκληγυίης,
ἥτ' ἀρότοιό τε σῆμα φέρει, καὶ χείματος ὥρην
δεικνύει ὀμβρηροῦ.

Sequens versus etiam ex Hesiodo adumbratus, ibid. 45.

αἶψά κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ καταθεῖο.

et 629.

πηδάλιον δ' εὐεργὲς ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι.

εἶτα δ' Ὀρέστῃ χλαῖναν ὑφαίνειν, ἵνα μὴ ῥιγῶν ἀποδύῃ.
ἴκτινος δ' αὖ μετὰ ταῦτα φανεὶς ἑτέραν ὥραν ἀποφαίνει,
ἡνίκα πεκτεῖν ὥρα προβάτων πόκον ἠρινόν· εἶτα χελιδὼν,
ὅτε χρὴ χλαῖναν πωλεῖν ἤδη, καὶ ληδάριόν τι πρίασθαι.
ἐσμὲν δ' ὑμῖν Ἄμμων, Δελφοὶ, Δωδώνη, Φοῖβος Ἀπόλλων.
ἐλθόντες γὰρ πρῶτον ἐπ' ὄρνις, οὕτω πρὸς ἅπαντα τρέπεσθε,
πρός τ' ἐμπορίαν, καὶ πρὸς βιότου κτῆσιν καὶ πρὸς γάμον ἀνδρές,
ὄρνιν τε νομίζετε πάνθ' ὅσαπερ περὶ μαντείας διακρίνει·
φήμη γ' ὑμῖν ὄρνις ἐστί· πταρμόν τ' ὄρνιθα καλεῖτε·
ξύμβολον, ὄρνιν· φωνὴν, ὄρνιν· θεράποντ', ὄρνιν· ὄνον, ὄρνιν.
ἆρ' οὐ φανερῶς ἡμεῖς ὑμῖν ἐσμὲν μαντεῖος Ἀπόλλων;
ἢν οὖν ἡμᾶς νομίσητε θεοὺς,
ἕξετε χρῆσθαι μάντεσι Μούσαις,
αὔραις, ὥραις, χειμῶνι, θέρει,
μετρίῳ πνίγει· κοὐκ ἀποδράντες
καθεδούμεθ' ἄνω σεμνυνόμενοι
παρὰ ταῖς νεφέλαις, ὥσπερ χὠ Ζεύς·

712. Ὀρέστης, nocturnus illius temporis grassator, de quo faceta mentio rursus occurrit infra 1490. et Acharn. 1167.

714. ἡνίκα πεκτεῖν. Sic perspicue in membr. ut bene Kusterus e Suida edidit. In duobus aliis, ut in prioribus editt. mendose et cum metri ruina πέκειν.

715. ληδάριον. Perperam vulgo ληϊδάριον. Saltem oportebat ληδάριον, ne superflua syllaba versus oneraretur. Sed sincerior est hujus nominis scriptura per simplicem vocalem η. Auctor Etymol. M. Λήδιον, Φιλήμων φησὶ σημαίνειν εὐτελὲς χιτώνιον, ἢ χλανίδα παλαιάν. Ληδάριον, ἱμάτιον. Agnoscit eam quoque Hesychius in his glossis: Λαῖδος, λῆδος, τριβώνιον. Λήδιον, τριβώνιον εὐτελές. Diserte vero Didymus apud Eustathium ad Homerum p. 1146. extrema: καὶ οὕτω παροξύνεσθαι θελήσας τὸ λήδιον ὁ Δίδυμος, ἀποστερεῖ αὐτὸ ἐκ τοῦ καὶ τὴν παράδοσιν προσγεγραμμένου ι. ἐπεὶ, φησὶ, λῆδος τὸ πρωτότυπον, ὃ Δωριεῖς λᾶδος φασὶν, ὡς Ἀλκμάν· Λᾶδος εἱμένα καλὸν, ὅ ἐστι, λήδιον ἐνδεδυμένη εὐειδές. ἀπὸ γοῦν τοῦ λῆδος, φησὶ, μὴ ἔχοντος τὸ ι γεγονὸς τὸ λήδιον, οὐδ' αὐτὸ ἂν ἔχοι τὸ ι. Λῆδος apud Theocritum occurrit in Piscatoribus v. 10. sed obliterata Dorica forma, quam vere, ut opinor, restituendam esse monui:

τοὶ κάλαμοι, τἄγκιστρα, τὰ φυκιόεντά τε λάδη.

Vulgo legitur λῆδα. Sed λῆδον, λήδου pro λῆδος, λήδεος, vox est exemplo carens et Græcitati incognita. At etiamsi concedamus genuinam eam esse, quis credat in carmine Δωρικωτάτῳ formam hujus nominis aliis Doricis poëtis usurpatam Theocritum neglexisse? De alio hujus Syracusani poëtæ carminis loco, ubi se primum dabit occasio, agam, ut Aristarchi in Eruditorum Diario hujus mensis (*Juillet* 1782. p. 462.) τὸ κακόηθες demonstrem, ineptamque confutem crisin. Λήδιον, ληδάριον, sine ι excusa sunt in editione Suidæ Mediolanensi: literam illam *ex ingenio* addidit Kusterus. Nescio autem quid sibi velit Scholiastes ad hunc versum: σημείωσαι δὲ, ὅτι ἐν συστολῇ τὸ πρίασθαι. Quid mirum? prima in πρίασθαι semper et ubique corripitur.

717. ἐλθόντες γὰρ πρῶτον ἐπ' ὄρνις. Sic bene membran. Vulgo ὄρνεις. Vide infra ad v. 1250.

718. πρὸς γάμον ἄνδρες. Libri omnes, quam bene, nescio ἀνδρός. Quod minime mihi placebat.

719. πάνθ' ὅσαπερ περὶ μαντείας διακρίνει. Sic, ut impressi, C. In membr. περὶ omissum. In B. πάνθ' ὅσα περὶ μαντείας.

728. χὠ Ζεύς. Sic tres codd. et primariæ editt. Mendose in Kusterianis χ' ὁ Ζεύς.

ἀλλὰ παρόντες δώσομεν ὑμῖν
αὐτοῖς, παισὶν, παίδων παισὶν,
πλουθυγιείαν, εὐδαιμονίαν,
βίον, εἰρήνην, νεότητα, γέλω-
τα, χοροὺς, θαλίας, γάλα τ' ὀρνίθων.
ὥστε παρέσται κοπιᾶν ὑμῖν
ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν·
οὕτω πλουτήσετε πάντες.

Ημ. Μοῦσα λοχμαία,
τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιοτὶγξ,
ποικίλη, μεθ' ἧς ἐγὼ
νάπαισί τε, κορυφαῖσίν τ' ἐν ὀρείαις
τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιοτὶγξ,
ἱζόμενος μελίας ἐπὶ φυλλοκόμου,
τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιοτὶγξ,
δι' ἐμῆς γένυος ξουθῆς μελέων
Πανὶ νόμους ἱεροὺς ἀναφαίνω,
σεμνά τε Μητρὶ χορεύματ' ὀρείᾳ·
τοτοτοτοτοτοτοτοτοτοτοτοτίγξ.
ἔνθεν, ὥσπερ ἡ μέλιττα,
Φρύνιχος ἀμβροσίων
μελέων ἀπεβόσκετο καρπὸν, ἀεὶ
φέρων γλυκεῖαν ᾠδήν.

730. αὐτοῖς, παισὶν—Mendose vulgo, metro claudicante, παισί.

733. γάλα τ' ὀρνίθων. In proverbium abiit de valde fortunatis et omnia possidentibus *lac gallinaceum*, aut de rebus rarissimis. Sic Philocleon in Vesp. 508.

ἐγὼ γὰρ οὐδ' ἂν ὀρνίθων γάλα
ἀντὶ τοῦ βίου λάβοιμ' ἄν.

Lucianus de *Mercede conductis* p. 668. καὶ ἕξεις τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας, καὶ ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα. Strabo de Insula Samo p. 945. τὰ δ' ἄλλα εὐδαίμων, ὡς δῆλον ἔκ τε τοῦ περιμάχητον γενέσθαι, καὶ ἐκ τοῦ τοὺς ἐπαινοῦντας, μὴ ὀκνεῖν ἐφαρμόττειν αὐτῇ τὴν λέγουσαν παροιμίαν, ὅτι φέρει καὶ ὀρνίθων γάλα· καθάπερ που καὶ Μένανδρος ἔφη. Plinius in Historiæ Naturalis præfatione: *Inscriptionis apud Græcos mira felicitas:* κηρίον *inscripsere: quod volebant intelligi* favum: *alii* κέρας Ἀμαλθείας, *quod* Copiæ cornu, *ut vel lactis gallinacei sperare possis in volumine haustum.* Petronius cap. 38. *Nec est, quod putes, illum quidquam emere: omnia domi nascuntur: lanæ, ceræ, piper: lacte gallinaceum, si quæsieris, invenies.*

740. νάπαισί τε, κορυφαῖσίν τ' ἐν ὀρείαις. Vulgo legitur νάπαισι, κορυφαῖσί τ' ἐν ὀρείαις. In C. νάπαις. Quod reposuimus ad metri normam exactum est, ut declarabitur ad antistrophicum versum.

742. ἱζόμενος. In A. B. ἱζομένη. Hic versus strophæ sextus esse debet, eoque positus est ordine in tribus codd. In impressis perversus est versuum ordo, ita ut strophici antistrophicis non respondeant. Versus 743. in A. B. similis est versui 741.

746. Dimeter est anapæsticus. Male vulgo legitur σεμνᾷ τε. Distincte in membr. scriptum σεμνὰ, sed τε male omissum est. σεμνὰ epitheton est substantivi χορεύματα.

τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιοτίγξ.
Χο. Εἰ μετ' ὀρνίθων τις ὑμῶν, ὦ θεαταὶ, βούλεται
διαπλέκειν ζῶν ἡδέως τολοιπὸν, ὡς ἡμᾶς ἴτω.
ὅσα γάρ ἐστιν ἐνθάδ' αἰσχρὰ, τῷ νόμῳ κρατούμενα,
ταῦτα πάντ' ἐστὶν παρ' ἡμῖν τοῖσιν ὄρνισιν καλά.
εἰ γὰρ ἐνθάδ' ἐστὶν αἰσχρὸν τὸν πατέρα τύπτειν νόμῳ,
τοῦτ' ἐκεῖνο καλὸν παρ' ἡμῖν ἐστὶν, ἤν τις τῷ πατρὶ
προσδραμὼν εἴπῃ πατάξας· Αἶρε πλῆκτρον, εἰ μάχει.—
εἰ δὲ τυγχάνει τις ὑμῶν δραπέτης ἐστιγμένος,
ἀτταγᾶς οὗτος παρ' ἡμῖν ποικίλος κεκλήσεται.
εἰ δὲ τυγχάνει τις ὢν Φρὺξ μηδὲν ἧττον Σπινθάρου,
φρυγίλος ὄρνις ἐνθάδ' ἔσται, τοῦ Φιλήμονος γένους.
εἰ δὲ δοῦλός ἐστι καὶ Κὰρ, ὥσπερ Ἐξηκεστίδης,
φυσάτω πάππους παρ' ἡμῖν, καὶ φανοῦνται φράτορες.
εἰ δ' ὁ Πισίου προδοῦναι τοῖς ἀτίμοις τὰς πύλας
βούλεται, πέρδιξ γενέσθω, τοῦ πατρὸς νεόττιον·
ὡς παρ' ἡμῖν οὐδὲν αἰσχρόν ἐστιν ἐκπερδικίσαι.
Ημ. Τοιάνδε κύκνοι,
τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιοτὶγξ,
συμμιγῆ βοὴν ὁμοῦ
πτεροῖς κρέκοντες ἴακχον τὸν Ἀπόλλω,
τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιοτὶγξ,
ὄχθῳ ἐφεζόμενοι παρ' Ἕβρον ποταμόν.

758. τοῦτ' ἐκεῖνο καλόν. In tribus codd. τοῦτ' ἐκεῖ καλὸν, quod minus probo.

759. εἴπῃ. In membr. εἴπει, male, nisi præc. v. pro ἢν reponatur εἰ. Sed nihil mutandum. In duobus aliis ἂν— εἴπῃ.

763. φρυγίλος. Sic tres codd. ut etiam vulgo legitur infra v. 873. Hic in impressis est φρυγίλος.

764. Vide infra ad v. 1527.

768. ἐκπερδικίσαι. Hesychius: τὸ διολισθῆσαι, καὶ διαδράναι. ἀπὸ τῶν περδίκων, μεταφορικῶς. πανοῦργον γὰρ τὸ ζῶον, καὶ διαδιδράσκει τοὺς θηρῶντας. Ignoratur quis fuerit ille Pisiæ filius. Proditor juxta cum patre fuisse videtur, et tunc quum ageretur hæc fabula, in carcere asservatus fuisse.

769. τοιάνδε. In membr. τοιάδε, quod etiam bonum est, subaudito κατά. *taliter, ad hunc modum.* Nec metrum obstat, quin lectio recipiatur, ob licentiam in melicis concessam. Antithetici versus monometri sunt anapæstici.

Μοῦσα λοχ | μαία.
παιάδε | κύκνοι.

772. πτεροῖς κρέκοντες ἴακχον τὸν Ἀπόλλω. Membranarum autem scriptura hæc est, πτεροῖς κρέκοντες ἴακχον Ἀπόλλω. Vulgo πτερῦσι κρέκοντες ἴαχον Ἀπόλλω. Versus antithetici trimetri sunt Ionici a minore, quorum strophicus in prima sede pæona secundum, antistrophicus autem diiambum habet.

νάπαισί τε | κορυφαῖσίν τ' | ἐν ὀρείαις.
πτεροῖς κρέκον | τες ἴακχον | τὸν Ἀπόλλω.

ἴακχον sæpe a librariis in ἴαχον mutatum. Vide desideratissimi Musgravii notam ad Euripidis Hel. 1504. ἴακχον tempus est imperfectum: prima corripitur, quia in melicis augmenti non habetur ratio.

τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιοτίγξ.
διὰ δ' αἰθέριον νέφος ἦλθε βοά·
πτῆξε δὲ ποικίλα φῦλά τε θηρῶν,
κύματά τ' ἔσβεσε νήνεμος αἴθρη,
τοτοτοτοτοτοτοτοτοτοτοτίγξ·
πᾶς δ' ἐπεκτύπησ' Ὄλυμπος·
εἷλε δὲ θάμβος ἄνακ-
τας· Ὀλυμπιάδες δὲ μέλος Χάριτες,
Μοῦσαί τ' ἐπωλόλυξαν.
τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιοτίγξ.
Χο. Οὐδὲν ἔστ' ἄμεινον, οὐδ' ἥδιον, ἢ φῦσαι πτερά.
αὐτίχ' ὑμῶν τῶν θεατῶν εἴ τις ἦν ὑπόπτερος,
εἶτα πεινῶν τοῖς χοροῖσι τῶν τραγῳδῶν ἤχθετο,
ἐκπτόμενος ἂν οὗτος ἠρίστησεν ἐλθὼν οἴκαδε·
κᾆτ' ἂν ἐμπλησθεὶς ἐφ' ἡμᾶς αὖθις αὖ κατέπτετο.
εἴ τε Πατροκλείδης τις ὑμῶν τυγχάνει χεζητιῶν,
οὐκ ἂν ἐξίδισεν ἐς θοἰμάτιον, ἀλλ' ἀνέπτετο,
κἀποπαρδὼν, κἀναπνεύσας, αὖθις αὖ κατέπτετο.
εἴ τε μοιχεύων τις ὑμῶν ἐστὶν, ὅς τις τυγχάνει,
καθ' ὁρᾷ τὸν ἄνδρα τῆς γυναικὸς ἐν Βουλευτικῷ,
οὗτος ἂν πάλιν παρ' ὑμῶν πτερυγίσας ἀνέπτετο,
εἶτα βινήσας, ἐκεῖθεν αὖθις αὖ καθέζετο.
ἆρ' ὑπόπτερον γενέσθαι παντός ἐστιν ἄξιον;
ὡς Διιτρεφής γε πυτιναῖα μόνον ἔχων πτερὰ,

777. πτῆξε δὲ ποικίλα φῦλά τε θηρῶν. Versus est dimeter anapæsticus, ut strophicus 745. Prava itaque est impressorum lectio, ποικίλα τε φῦλα θηρῶν. Quod dedimus, est in tribus codd.

781. Hic et sequens versus perperam vulgo digesti sunt, neutiquam strophicis congruentes. Nominis ἄνακτας ultima syllaba posteriori versui contribuenda, ut fiat dimeter anapæsticus: prior autem dactylicus est penthemimeres.

789. αὖθις αὖ κατέπτετο. In membr. αὖθις ἂν κατέπτατο. Duo alii, ut impressi, αὖθις αὖ κατέπτατο.

791. ἐξίδισεν. ἐξεπίλησεν. Eustathius ad Homerum p. 950. l. 53. κάκη γὰρ οὐ μόνον ἡ κακία κατὰ τοὺς περὶ Πλάτωνα, ἀλλὰ καὶ ἡ δειλία, ἐξ οὗ κακὸς, ὁ δειλός. καὶ κακίζεσθαι, τὸ δειλιᾷν, ὡς τὸ (Ἰλ. ω΄. 214.) ἐπεὶ οὔ ἑ κακιζόμενόν γε κατέκτα. ἐξ αὐτοῦ δὲ τὸ κακκὰν συνήθως ἐπὶ παιδίων, ἐπεὶ καὶ τοῖς δειλιῶσιν ἕπεται τοιοῦτόν τι πάσχειν. ὃ καὶ ἐξιδίειν σεμνῶς ἡ κωμῳδία φησὶν, ἀρχὴν λαβοῦσα ἐξ Ὁμηρικοῦ τοῦ, (Od. υ΄. 204.) ἴδιον, ὡς ἐνόησα, ἤγουν ἵδρωσα ἐξ ἀγωνίας.

795. ἀνέπτετο. Animadvertit vel non monitus lector formam hanc Atticam ubique a me revocari. Hic in impressis est ἀνέπτατο: at in duobus codd. ἀνέπτατο. Versu seq. καθίζετο error est recentiorum editt. In primariis et in codd. est καθίζετο.

798. Lepide Comicus Diitrephem per *vimineas alas* emersisse scribit: significare nimirum volens, Diitrephem plectendis vasis vimineis divitem factum esse, eaque ratione ad honores emersisse. *Kusterus.* Nempe Phylarchus fuit et Hipparchus, seu Tribus præses, et Equitum magister.

ᾐρέθη Φύλαρχος, εἶθ' Ἵππαρχος, εἶτ' ἐξ οὐδενὸς
μεγάλα πράττει· κᾆστι νυνὶ ξουθὸς ἱππαλεκτρυών.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ, ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ, ΕΠΟΨ, ΧΟΡΟΣ, ΙΕΡΕΥΣ, ΠΟΙΗΤΗΣ, ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ, ΜΕΤΩΝ, ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ, ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ.

Πε. ΤΟΥΤΙ τοιαυτί· μὰ Δί' ἐγὼ μὲν πρᾶγμά πω
γελοιότερον οὐκ εἶδον οὐδεπώποτε.
Ευ. ἐπὶ τῷ γελᾷς;
Πε. ἐπὶ τοῖσι σοῖς ὠκυπτέροις.
οἶσθ' ᾧ μάλιστ' ἔοικας ἐπτερωμένος;
εἰς εὐτέλειαν χηνὶ συγγεγραμμένῳ.
Ευ. σὺ δὲ κοψίχῳ γε σκάφιον ἀποτετιλμένῳ.
Πε. ταυτὶ μὲν ᾐκάσμεσθα κατὰ τὸν Αἰσχύλον·
ΤΑ Δ' ΟΥΧ ΥΠ' ΑΛΛΩΝ, ΑΛΛΑ ΤΟΙΣ ΑΥΤΩΝ ΠΤΕΡΟΙΣ.
Επ. ἄγε δὴ τί χρὴ δρᾶν;
Πε. πρῶτον ὄνομα τῇ πόλει
θέσθαι τι μέγα καὶ κλεινόν· εἶτα τοῖς θεοῖς
θῦσαι μετὰ τοῦτο.

799. Φύλαρχος. Minus bene redditum in versione *Tribusprafectus*. Munus militare hic notat id nomen. Verti debuit: *creatus est Equitum Tribunis, deinde Magister, deinde*—Φύλαρχοι Athenis appellabantur equestrium turmarum præfecti, quæ decem erant, una ex qualibet tribu. Vide Pollucem i. 128. et viii. 94.

806. σὺ δὲ κοψίχῳ. Sic tres codd. Vulgo δὲ omissum. Fallitur Scholiastes σκάφιον pro tonsuræ genere accipiens, eoque magis quod tonsuram illam confundat cum ea, quam vocabant Græci τὴν ἐν χρῷ κουράν. Tonsuram σκάφιον notare possit in Thesm. v. 839. ad quem vide notam. Hic autem *caput* significat, ut in hoc Comici versu in fragm. Inc. xvi.

ἵνα μὴ καταγῇς τὸ σκάφιον, πληγεὶς ξύλῳ.

Scholiastæ errorem ostendit Salmasius in Tertull. librum de Pallio p. 269.

808. Versus est Æschyli ex Myrmidonibus, quorum locum plenius adducit Scholiastes:

ὡς δ' ἐστὶ μύθων τῶν Λιβυστικῶν λόγος,—
πληγέντ' ἀτράκτῳ τοξικῷ τὸν αἰετὸν,
εἰπεῖν ἰδόντα μηχανὴν πτερώματος·
τάδ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὑτῶν πτεροῖς
ἁλισκόμεσθα.

Quæ sic latine vertit Gatakerus Miscell. Posth. cap. xii.

Ut sermo perhibet fabulæ Libysticæ,
aquilam sagittæ vulneratam cuspide
dixisse, pennas conspicatam missilis:
aliena non sunt ista; nostris alites
en capimur pennis.

Vocem ἁλισκόμεσθα ad sensum necessariam Comicus suppressit, ut fit, quando proverbialia dicta vulgo nota citantur. Qui dictum usurparint e veteribus, Gatakerus loco laudato recenset; facetissime omnium Ptolemæus Rex Ægypti, deluso Sosibio. Historiam vide apud Athenæum p. 493. F. id est Lib. xi. cap. 12.

Ευ. ταῦτα κἀμοὶ ξυνδοκεῖ.
Επ. φέρ' ἴδω, τί δ' ἡμῖν τοὔνομ' ἔσται τῇ πόλει;
Πε. βούλεσθε τὸ μέγα τοῦτο τοὐκ Λακεδαίμονος,
Σπάρτην ὄνομα καλῶμεν αὐτήν;
Ευ. Ἡράκλεις.
Σπάρτην γὰρ ἂν θείμην ἐγὼ τῇ 'μῇ πόλει;
οὐδ' ἂν χαμεύνῃ, πάνυ γε κειρίαν ἔχων.
Πε. τί δῆτ' ὄνομ' αὐτῇ θησόμεσθ';
Ευ. ἐντευθενὶ
ἐκ τῶν νεφελῶν, καὶ τῶν μετεώρων χωρίων,
χαῦνόν τι πάνυ.
Πε. βούλει ΝΕΦΕΛΟΚΟΚΚΥΓΙΑΝ;
Επ. ἰοὺ, ἰού·
καλὸν σύ γ' ἀτεχνῶς καὶ μέγ' εὗρες τοὔνομα.
Ευ. ἆρ' ἐστὶν αὕτη γ' ἡ Νεφελοκοκκυγία,
ἵνα καὶ τὰ Θεαγένους τὰ πολλὰ χρήματα,
τά τ' Αἰσχίνου γ' ἅπαντα;
Πε. καὶ λῷστον μὲν, ἢ
τὸ Φλέγρας πεδίον, ἵν' οἱ θεοὶ τοὺς Γηγενεῖς
ἀλαζονευόμενοι καθυπερηκόντισαν.
Ευ. λιπαρὸν τὸ χρῆμα τῆς πόλεως. τίς δαὶ θεὸς

812. τί δ' ἡμῖν τοὔνομ' ἔσται τῇ πόλει; In membr. et in C. ἡμῖν ὄνομ'—In B. ut in impressis ἡμῖν οὔνομ'. Mendose utrobique. Prior lectio in metrum peccat: posterior in loquendi legem. Ionicum οὔνομα respuit comicus Atticæ scenæ sermo. Vulgati etiam libri τοὔνομα recte exhibent v. 820. et 1293.

816. οὐδ' ἂν χαμεύνῃ. Sic optime membr. ut nemo non legendum esse viderat. Inepte vulgo χαμεύνην. Jocus est in ambiguitate nominis σπάρτη. Eustathii verba a Kustero jam prolata adponam ex commentariis in Iliadem p. 191. καὶ ὁ Κωμικὸς δὲ τοῦτο παρεμφαίνει ἐν τοῖς Ὄρνισιν, ἔνθα παίζων περὶ τῆς Λακωνικῆς Σπάρτης, ὡς παρωνυμουμένης ἀπὸ φυτοῦ σπάρτου, φησὶ μὴ ἂν δεηθῆναι σπάρτης, κειρίαν ἔχων. ἤτοι μὴ δεηθῆναι σπαρτίνου πλέγματος, ἐὰν ἄλλην ἔχῃ κειρίαν, ἤτοι δεσμὸν κλίνης. Perversæ admodum erant in impressis libris personæ, quas e scriptorum auctoritate in ordinem restitui.

820. Vulgo sic legitur hic versus:

καλόν γ' ἀτεχνῶς καὶ μέγ' εὗρες τοὔνομα.

Mendosissime. Media syllaba in ἀτεχνῶς apud Comicum nusquam producitur. Legendum:

καλὸν σύ γ' ἀτεχνῶς καὶ μέγ' εὗρες τοὔνομα.

825. ἀλαζονευόμενοι καθυπερηκόντισαν. Sic perspicue scriptum in tribus codd. Erat in veteribus editt. ἀλαζονευόμενοι κᾆθ' ὑπερηκόντισαν. turpiter claudicante versu. Kusterus, ne monito quidem lectore, quod utique manifesta in menda necessarium non erat, emendatam scripturam, quæ jam in duabus minoribus Batavis reposita fuerat, exhibuit, καθυπερηκόντισαν. At Transsilvanus stipes, cui perinde erat, dactylusne an tribrachys quartam senarii sedem occuparet, veterem revocavit mendam, inepta hac addita nota. κᾆθ' ὑπερηκόντισαν. *Sic omnes editiones pristinæ: nupera, καθυπερηκόντισαν.*

πολιοῦχος ἔσται; τῷ ξανοῦμεν τὸν πέπλον;
Πε. τί δ' οὐκ Ἀθηναίαν ἐῶμεν Πολιάδα;
Ευ. καὶ πῶς ἂν ἔτι γένοιτ' ἂν εὔτακτος πόλις,
ὅπου θεὸς, γυνὴ γεγονυῖα, πανοπλίαν
ἕστηκ' ἔχουσα, Κλεισθένης δὲ κερκίδα;
Πε. τίς δ' αὖ καθέξει τῆς πόλεως τὸ Πελαργικόν;
Επ. ὄρνις ἀφ' ἡμῶν τοῦ γένους τοῦ Περσικοῦ,
ὅσπερ λέγεται δεινότατος εἶναι πανταχοῦ
Ἄρεος νεοττός.
Ευ. ὦ νεοττὲ δέσποτα.
ὡς δ' ὁ θεὸς ἐπιτήδειος οἰκεῖν ἐπὶ πετρῶν.
Πε. ἄγε νυν, σὺ μὲν βάδιζε πρὸς τὸν ἀέρα,
καὶ τοῖσι τειχίζουσι παραδιακόνει,
χάλικας παραφόρει, πηλὸν ἀποδὺς ὄργασον,
λεκάνην ἀνένεγκε, κατάπεσ' ἀπὸ τῆς κλίμακος,
φύλακας κατάστησαι, τὸ πῦρ ἔγκρυπτ' ἀεὶ,
κωδωνοφορῶν περίτρεχε, καὶ κάθευδ' ἐκεῖ·
κήρυκε δὲ πέμψον, τὸν μὲν εἰς θεοὺς ἄνω,
ἕτερον δ' ἄνωθεν αὖ παρ' ἀνθρώπους κάτω,
κἀκεῖθεν αὖθις παρ' ἐμέ.
Ευ. σὺ δέ γ' αὐτοῦ μένων
οἴμωζε παρ' ἔμ'.

8?7. De peplo in Panathenæis deduci solito omnia pervulgata. Vide Meursii Panathenæa capp. 17, 18.

832. τίς δ' αὖ καθέξει. Sic B. C. In membr. τίς δαὶ καθέξει. Vulgo τίς δ' ἂν καθέξει. Sæpissime commutantur ἂν et αὖ. Priori particulæ hic locus non est. τίς δ' αὖ refertur ad τίς δαὶ versu 826. Ubi non melius quam hic legeretur τίς δ' ἂν θεός—Prius τίς δαὶ male hic repetitum fuit in membr. De Pelasgico arcis muro, quem facete Πελαργικὸν appellat Comicus ad ciconiarum nomen alludens, vide Meursium in Cecropia cap. 5. et Att. Lect. vi. 1. Tametsi Πελαργοὶ etiam quandoque appellantur Pelasgi. Incoluerunt illi, præter alias multas regiones, Tyrrheniam, unde sæpe Tyrrheni vocantur. Hinc est, quod Callimachus de quadam urbe dixit, Τυρσηνῶν τείχισμα Πελαργικόν.

835. Ἄρεος νεοττός. Sic bene membr. Vulgo Ἄρεως. Illud Atticum est ab Ἄρης, ut Σωκράτειος a Σωκράτης. Æolicum et poëticum est Ἄρεος ab Ἄρευς. Vide Eustathium ad Homerum p. 518.

839. πηλὸν ἀποδὺς ὄργασον. Nescio unde in Kusteri editionem venerit διαδὺς, quod nec metrum admittit, nec sententia. Fieri non potest, quin operarum sit error.

843. κήρυκε δὲ πέμψον. Sic manifestum est scribi oportuisse. Perperam libri omnes κήρυκα.

846. οἴμωζε παρ' ἔμ'. Dixerat alter κἀκεῖθεν αὖθις παρ' ἐμὲ, id est πρὸς ἐμέ. Ultima verba repetit facetus Euelpides, sed alio sensu. Illi παρ' ἐμὲ valet *mea causa*, ut est apud Plautum sæpe. Epid. v. 2. 14.

Dum sine me quæras, quæras mea
causa vel medio in mari.

et Menæchmis v. i. 27.

Mea quidem hercle causa vidua vivito,
vel usque dum regnum obtinebit Jupiter.

Insulse ista vulgo Epopi tribuuntur. In

Πε. Ἴθ', ὦ 'γάθ', οἷ πέμπω σ' ἐγώ.
οὐδὲν γὰρ ἄνευ σοῦ τῶνδ', ἃ λέγω, πεπράξεται.
ἐγὼ δ', ἵνα θύσω τοῖσι καινοῖσιν θεοῖς,
τὸν ἱερέα πέμψοντα τὴν πομπὴν καλῶ.
παῖ, παῖ, τὸ κανοῦν αἴρεσθε καὶ τὴν χέρνιβα.
Χο. ὁμοῤῥοθῶ, συνθέλω,
συμπαραινέσας ἔχω,
προσόδια μεγάλα
σεμνὰ προσιέναι θεοῖσιν·
ἅμα δὲ προσέτι χάριτος ἕνεκα
προβάτιόν τι θύειν.
ἴτω, ἴτω, ἴτω δὲ Πυθιὰς βοὰ τῷ θεῷ·
συναδέτω δὲ Χαῖρις.
Πε. παῦσαι σὺ φυσῶν. Ἡράκλεις, τουτὶ, τί ἦν
τουτί; μὰ Δί' ἐγὼ πολλὰ δὴ καὶ δεῖν' ἰδὼν,
οὔπω κόρακ' εἶδον ἐμπεφορβειωμένον.
Επ. ἱερεῦ, σὸν ἔργον, θύε τοῖς καινοῖς θεοῖς.
Ιε. δράσω τάδ'. ἀλλὰ ποῦ 'στιν ὁ τὸ κανοῦν ἔχων;
εὔχεσθε τῇ Ἑστίᾳ τῇ ὀρνιθείῳ,
καὶ τῷ ἰκτίνῳ τῷ ἑστιούχῳ,
καὶ ὄρνισιν Ὀλυμπίοις καὶ Ὀλυμπίῃσι
πᾶσι καὶ πάσῃσιν.
Χο. ὦ Σουνιέρακε, χαῖρ' ἄναξ Πελαργικέ.
Ιε. καὶ κύκνῳ Πυθίῳ καὶ Δηλίῳ,
καὶ Λητοῖ Ὀρτυγομήτρᾳ,
καὶ Ἀρτέμιδι Ἀκαλανθίδι.
Πε. οὐκέτι Κολαινὶς, ἀλλ' Ἀκαλανθὶς Ἄρτεμις.
Ιε. καὶ Φρυγίλῳ Σαβαζίῳ,

membr. quarum fidem secutus sum in distinguendis totius hujus colloquii personis, Euelpidi bene hæc adscripta sunt.

857. Ἴτω ter in tribus est codd. in impressis bis tantum. In seq. v. cod. C. vocem ᾠδὰν omittit, quæ ex inepta glossa textui addita fuit: eam non agnoscit metricus Scholiastes, cujus hic non nulla est auctoritas, quia sive adsit, sive absit vox illa, æque bonum est metrum.

861. Qui prodibat in scenam tibicen corvino vultu ornatus erat, et capistratus tibicinum more. φορβειὰ quid sit optime omnium docet Salmasius in Plinianis p. 585. cui omnia sua debent Longini interpretes ad caput iii. περὶ Ὕψους. Græcum nomen est φορβειὰ, unde verbum ἐμφορβειόω, ἐμπεφορβειωμένος. Prava est librorum nostrorum scriptura. Legitimam formam, hic omnino reponendam, adfirmat Eustathius ad Homerum p. 539. φορβειὰ, ἤγουν τὸ καὶ περιστόμιον καὶ στόμιον, ῥωμαϊκῶς δὲ εἰπεῖν, καπίστριον· ὅθεν καὶ ὁ παρὰ τῷ Κωμικῷ ἐμπεφορβειωμένος.

870. Hesych. ὀρτυγομήτρα. ὄρτυξ ὑπερμεγέθης.

καὶ στρουθῷ, Μεγάλῃ
Μητρὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων.
Χο. δέσποινα Κυβέλη, στροῦθε, μῆτερ Κλεοκρίτου,
διδόναι Νεφελοκοκκυγιεῦσιν
— ὑγιείαν καὶ σωτηρίαν,
αὐτοῖσι καὶ Χίοισι.
Πε. Χίοισιν ἥσθην πανταχοῦ προσκειμένοις.
Ιε. καὶ ἥρωσι, καὶ ὄρνισι, καὶ ἡρώων παισὶ,
καὶ πορφυρίωνι, καὶ πελεκᾶντι,
καὶ πελεκίνῳ, καὶ φλέξιδι,
καὶ τέτρακι, καὶ ταῶνι,
καὶ ἐλεᾷ, καὶ βάσκᾳ,
καὶ ἐλασᾷ, καὶ ἐρωδιῷ,
καὶ καταρράκτῃ, καὶ μελαγκορύφῳ
καὶ αἰγιθάλλῳ---
Πε. παῦ' ἐς κόρακας· παῦσαι καλῶν, ἰοὺ, ἰού.
ἐπὶ ποῖον, ὦ κακόδαιμον, ἱερεῖον καλεῖς
ἁλιαιέτους, καὶ γῦπας; οὐχ ὁρᾷς, ὅτι
ἴκτινος εἷς ἂν τοῦτό γ' οἴχοιθ' ἁρπάσας;
ἄπελθ' ἀφ' ἡμῶν καὶ σὺ, καὶ τὰ στέμματα·
ἐγὼ γὰρ αὐτὸς τουτογὶ θύσω μόνος.
Ιε. εἶτ' αὖθις αὖτ' ἄρα σοι
δεῖ με δεύτερον μέλος
χέρνιβι θεοσεβὲς
ὅσιον ἐπιβοᾷν, καλεῖν δὲ
μάκαρας, ἕνα τινὰ μόνον, εἴπερ
ἱκανὸν ἕξετ' ὄψον.
τὰ γὰρ παρόντα θύματ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν
γένειόν ἐστι καὶ κέρατα.

874. Μεγάλη refertur ad Μητρὶ, non ad στρουθῷ. Ad hunc locum respexisse videtur Eustathius ad Odyss. p. 1411. l. 12. sed memoriæ lapsu a sensu aberravit.

892. τοῦτό γ' οἴχοιθ'. Sic tres codd. et veteres editt. Mendose in Frobeniana, et inde in aliis τοῦτο οἴχοιθ'. Berglerus omissam particulam reposuit.

894. ταυτογὶ θύσω μόνος. Id est, ταυτὶ τὸ ἱερεῖον. Sic primariæ editt. duæ. In tertia, quam curavit Ant. Francinus, excusum ταυτοσὶ, quod nihili est, et tamen subsequentes propagatum fuit usque ad Gelenium, qui præclare sibi emendare visus est, reponens ταυτασί. Hoc exinde in omnibus editionibus repræsentatum fuit, nemine reclamante, ne Kustero quidem, qui ad fidem Aldinæ editionis textum se recensuisse profitebatur. In membr. et in C. perspicue scriptum ταυτογί. In B. mendose ταυτοσὶ, frequenti errore ob similitudinem literarum ν γ.

902. γένειόν ἐστι. Perperam vulgo copula inseritur, γένειόν τ' ἐστί. Versus est iambicus.

Πε. θύοντες εὐξώμεσθα τοῖς πτερίνοις θεοῖς.
Πο. Νεφελοκοκκυγίαν τὰν εὐδαίμονα
κλῇσον, ὦ Μοῦσα,
τεαῖς ἐν ὕμνων ᾠδαῖς.
Πε. τουτὶ τί τὸ πρᾶγμα, ποδαπόν; εἰπ' ἐμοὶ, τίς εἶ;
Πο. ἐγὼ μελιγλώσσων ἐπέων ἱεὶς ἀοιδὰν,
Μουσάων θεράπων
ὀτρηρὸς, κατὰ τὸν Ὅμηρον.
Πε. ἔπειτα δῆτα δοῦλος ὢν κόμην ἔχεις;
Πο. οὔκ· ἀλλὰ πάντες ἐσμὲν οἱ διδάσκαλοι
Μουσάων θεράποντες
ὀτρηροὶ, κατὰ τὸν Ὅμηρον.
Πε. οὐκ ἐτὸς ὀτρηρὸν καὶ τὸ ληδάριον ἔχεις.
ἀτὰρ, ὦ ποιητὰ, κατὰ τί δεῦρ' ἀνεφθάρης;
Πο. μέλη πεποίηκ' ἐς τὰς Νεφελοκοκκυγίας
τὰς ὑμετέρας, κύκλιά τε πολλὰ καὶ καλὰ,
καὶ παρθένεια, καὶ κατὰ τὰ Σιμωνίδου.
Πε. ταυτὶ σὺ πότ' ἐποίησας; ἀπὸ ποίου χρόνου;
Πο. πάλαι, πάλαι δὴ τήνδ' ἐγὼ κλῄζω πόλιν.
Πε. οὐκ ἄρτι θύω τὴν δεκάτην ταύτης ἐγώ;
καὶ τοὔνομ', ὥσπερ παιδίῳ, νῦν δὴ 'θέμην.
Πο. ἀλλά τις ὠκεῖα Μουσάων φάτις,
οἷάπερ ἵππων ἀμαρυγά.
σὺ δ', ὦ πάτερ κτίστορ Αἴτνας,
ζαθέων ἱερῶν ὁμώνυμε,
δὸς ἐμὶν, ὅ τι περ

903. τοῖς πτερίνοις θεοῖς. Sic tres codd. recte. Perperam in impressis πτερίνοισι.

907. ποδαπόν; Sic tres codd. bene. Ad πρᾶγμα pertinet. Vulgo ποδαπός. In primariis editt. τουτὶ τὸ πρᾶγμα, omisso τί.

915. Poëtæ amiculum ὀτρηρὸν jocose vocat, quia erat τετρημένον.

916. ἀνεφθάρης. Vide not. ad Conc. 248. Recte in tribus codd. conjunctim scriptum est una voce. In recentiorum editt. plerisque ἂν ἐφθάρης. Veterem scripturam revocavit Berglerus.

919. παρθένεια. Hoc nomine vocabantur cantica, quæ in quibusdam sacris a virginum choris canebantur. Citantur Pindari aliorumque παρθένεια: sed ignoratur quisnam fuerit hujus carminum generis character proprius.

922. τὴν δεκάτην. Supra v. 494.
ἐς δεκάτην γάρ ποτε παιδαρίου κληθεὶς,
ὑπέπινον ἐν ἄστει.
Decimo post pueri nativitatem die imponebatur ei nomen, convenientibus patris propinquis et amicis, qui post sacrificium peractum excipiebantur epulo. Vide Meursium Gr. Fer. In Ἀμφιδρόμια.

926. In iis quæ Poëtæ tribuit Comicus multa sunt e Lyricis expressa. E Pindari hyporchemate in Hieronem novæ Ætnæ conditorem ista profert Scholiastes: Σύνες ὅ τι λέγω, ζαθέων ἱερῶν ὁμώνυμε πάτερ, κτίστορ Αἴτνας.

τεᾶ κεφαλᾶ θέλεις
πρόφρων δόμεν ἐμὶν, τεΐν.
Πε. τουτὶ παρέξει τὸ κακὸν ἡμῖν πράγματα,
εἰ μή τι τούτῳ δόντες ἀποφευξούμεθα.
οὗτος, σὺ μέντοι σπολάδα καὶ χιτῶν' ἔχεις,
ἀπόδυθι, καὶ δὸς τῷ ποιητῇ τῷ σοφῷ.
ἔχε τὴν σπολάδα· πάντως δ' ἐμοὶ ῥιγῶν δοκεῖς.
Πο. τόδε μὲν οὐκ ἀέκουσα φίλα
Μοῦσα δῶρον δέξεται·
τὺ δὲ τεᾷ φρενὶ μάθε
Πινδάρειον ἔπος·—
Πε. ἄνθρωπος ἡμῶν οὐκ ἀπαλλαχθήσεται.
Πο. Νομάδεσσι γὰρ ἐν Σκύθαις
ἀλᾶται Στράτων,
ὃς ὑφαντοδόνητον ἔσθος οὐ πέπαται.
ἀκλεὴς δ' ἔβα σπολὰς ἄνευ χιτῶνος.
σύνες, ὅ τοι λέγω;
Πε. ξυνῆχ', ὅτι βούλει τὸν χιτωνίσκον λαβεῖν.
ἀπόδυθι· δεῖ γὰρ τὸν ποιητὴν ὠφελεῖν.
ἄπελθε τουτονὶ λαβών.
Πο. ἀπέρχομαι,
κᾀς τὴν πόλιν γ' ἐλθὼν ποιήσω δὴ ταδί·

929. τεᾷ κεφαλᾷ θέλεις. Male neglectus Dorismus in vulgata lectione τεῇ κεφαλῇ θέλῃς. E codd. B. C. θέλεις adsumsi.

930. ἐμὶν τεΐν. Sententiæ inutilia ista pronomina addit Comicus ad derisionem dithyrambicorum, qui Pindarum æmulantes hos Dorismos identidem ingerebant.

935. ῥιγῶν infinitivus est, ut Vesp. 446. ὥστε μὴ ῥιγῶν γ' ἑκάτερ'. Ad quem locum schol. ἀντὶ τοῦ ῥιγοῦν. Δώριον δὲ τοῦτο κατακρατῆσαν παρὰ Ἀττικοῖς. In Nub. tamen 443. forma communis occurrit ῥιγοῦν, ut et Acharn. 1146. Supra 712. Nub. 416. et Acharn. 857. ῥιγῶν participium est.

937. Μοῦσα δῶρον δέξεται. Sic perbene membr. Inepte vulgo, τόδε e sup. v. repetito, Μοῦσα τόδε δῶρον δέξεται.

941. Νομάδεσσι. Sic bene scriptum in B. ex idiomate Doricæ dialecti, de quo videndus Kœnius ad Corinthum p. 154. Perperam in membr. Νομάδεσσι γὰρ ἐπὶ Σκύθαις. Sumtum hoc etiam ex eodem Pindari hyporchemate, cujus verba Scholiastes profert: Νομάδεσσι γὰρ ἐν Σκύθαις ἀλᾶται Στράτων, ὃς ἁμαξηφόρητον οἶκον οὐ πέπαται. ἀκλεὴς δ' ἔβα— Sic probabiliter scripserat Pindarus, non ἀκλεής, si verum est, quod narrat Scholiastes, illum, acceptis ab Hierone mulis, currum etiam petiisse. Sequebatur forte ζεύγους ἡμιόνων ἄτερ ἅρματος.

943. ὑφαντοδόνητον. Sic recte scriptum in B. ut et apud Suidam legitur in Σπολάς. Vulgo ὑφαντοδίνητον. Similis menda correcta fuit in Thesm. 324.

945. σύνες ὅ τοι λέγω. Sic scriptum est in membr. et in B. Doricum est τοι pro σοι. Vulgo ὅ τι λέγω. Parum interest utro modo legatur.

946. ξυνίημ' pes est anapæstus. Nescio an alibi apud Comicum occurrat hoc verbum secunda correpta. Vide not. ad Lys. 157. In Pluto v. 45.
εἶτ' οὐ ξυνίης τὴν ἐπίνοιαν τοῦ θεοῦ.

κλῇσον, ὦ χρυσόθρονε, τὰν
τρομεράν, κρυεράν·
νιφόβολα πεδία, πολύσπορά τ'
ἤλυθον· ἀλαλάν.
Πε. νὴ τὸν Δί' ἀλλὰ γὰρ πέφευγας ταυταγὶ
τὰ κρυερά, τονδὶ τὸν χιτωνίσκον λαβών.
τουτὶ μὰ Δί' ἐγὼ τὸ κακὸν οὔ ποτ' ἤλπισ' ἂν,
οὕτω ταχέως τοῦτον πεπύσθαι τὴν πόλιν.
αὖθις σὺ περιχώρει λαβὼν τὴν χέρνιβα.
Ιε. εὐφημί' ἔστω.
Χρ. μὴ κατάρξῃ τοῦ τράγου.
Πε. σὺ δ' εἶ τίς;
Χρ. ὅστις; χρησμολόγος.
Πε. οἴμωζέ νυν.
Χρ. ὦ δαιμόνιε, τὰ θεῖα μὴ φαύλως φέρε·
ὡς ἐστὶ Βάκιδος χρησμὸς ἄντικρυς λέγων
εἰς τὰς Νεφελοκοκκυγίας.
Πε. κᾆπειτα πῶς
ταῦτ' οὐκ ἐχρησμολόγεις σὺ, πρὶν ἐμὲ τὴν πόλιν
τήνδ' οἰκίσαι;
Χρ. τὸ θεῖον ἐνεπόδιζέ με.
Πε. ἀλλ' οὐδὲν οἷον ἔστ' ἀκοῦσαι τῶν ἐπῶν.

954. πέφευγας ταυταγὶ τὰ κρυερά. Sic optime tres codd. Insulsissime vulgo πέφευγα, cujus mendæ nihil suboluisse miror doctissimo latinæ versionis auctori. Ordo est: νὴ τὸν Δί' ἀλλὰ γὰρ λαβὼν τονδὶ τὸν χιτωνίσκον πέφευγας ταυταγὶ τὰ κρυερὰ, ἃ ἄρτι εἶπες. Ad eandem personam refertur λαβὼν, ad quam πέφευγας. Tunicam autem acceperat poëta, non Pisthetærus. Nec cœlum nec terram tangebat versio: *utique profecto effugi ista frigida carmina, accepta hac tunica.*

956. Vulgo sic legitur hic versus:
τουτὶ μὰ Δί' ἐγὼ τὸ κακὸν οὐδέποτ' ἤλπισα.
Bene ad sensum vertit Hemsterhusius: *Hoc sane malum equidem nunquam sperassem.* Sed duplici menda inquinatus est librariorum stupore. οὐδέποτε, quod nobis sæpe observatum fuit (vide ad Lys. 301. Thesm. 32. Conc. 384.) nunquam verbo præteriti temporis jungitur: oportuisset οὐδεπώποτ' vel οὔπώποτ', quorum neutrum metrum admittit. Deinde particulam ἂν requirit sermonis lex, quæ reposita commodum etiam hoc affert, hiatum vitari. Sinceram itaque poëtæ manum restitui:
τουτὶ μὰ Δί' ἐγὼ τὸ κακὸν οὔ ποτ' ἤλπισ' ἄν.

959. εὐφημί' ἔστω. Sic duo codd. In membr. ut in primariis editt. εὐφημί' ἔστω: in recentioribus εὐφημία 'στω. Quæ scriptura potior est. In Thesmoph. v. 295. post editt. omnes dedimus εὐφημί' ἔστω. Ultima in εὐφημία longa elidi non debet. Confer notam supra ad v. 638.

966. ἀλλ' οὐδὲν οἷον. Schol. ἀλλ' οὐδὲν κωλῦόν ἐστι καὶ νῦν ἀκοῦσαι τῶν χρησμῶν. οὕτω γὰρ ἔλεγον τὸ λυσιτελοῦν. οὐδὲν οἷον, ἀντὶ τοῦ οὐδὲν κωλῦον. Hic bene vertitur, *nihil obstat.* Alibi valet *præstat,* ut apud Demosthenem contra Midiam p. 529. ἀνάγνωθι δ' αὐτόν μοι λαβὼν τὸν τῆς ὕβρεως νόμον. οὐδὲν γὰρ οἷον ἀκούειν αὐτοῦ τοῦ νόμου. Bene Vigerus gallice reddebat: *car il n'y a rien de tel, que d'entendre la loy mesme.*

Χρ. 'Αλλ' ὅταν οἰκήσωσι λύκοι πολιαί τε κορῶναι
ἐν ταυτῷ τὸ μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος---
Πε. τί οὖν προσήκει δῆτ' ἐμοὶ Κορινθίων;
Χρ. ᾐνίξαθ' ὁ Βάκις τοῦτο πρὸς τὸν ἀέρα.
πρῶτον Πανδώρᾳ θῦσαι λευκότριχα κριόν·
ὃς δέ κ' ἐμῶν ἐπέων ἔλθῃ πρώτιστα προφήτης,
τῷ δόμεν ἱμάτιον καθαρὸν, καὶ καινὰ πέδιλα---
Πε. ἔνεστι καὶ τὰ πέδιλα;
Χρ. λαβὲ τὸ βιβλίον.
καὶ φιάλην δοῦναι, καὶ σπλάγχνων χεῖρ' ἐπιπλῆσαι---
Πε. καὶ σπλάγχνα διδόναι 'νεστι;
Χρ. λαβὲ τὸ βιβλίον.
κἂν μὲν, θέσπιε κοῦρε, ποιῇς ταῦθ', ὡς ἐπιτέλλω,
αἰετὸς ἐν νεφέλῃσι γενήσεαι· αἱ δέ κε μὴ δῷς,
οὐκ ἔσει οὐ τρυγὼν, οὐδ' αἰετὸς, οὐ δρυκολάπτης.
Πε. καὶ ταῦτ' ἔνεστ' ἐνταῦθα;
Χρ. λαβὲ τὸ βιβλίον.
Πε. οὐδὲν ἄρ' ὅμοιος ἔσθ' ὁ χρησμὸς τουτῳΐ,
ὃν ἐγὼ παρὰ τἀπόλλωνος ἐξεγραψάμην.
Αὐτὰρ ἐπὴν ἄκλητος ἰὼν ἄνθρωπος ἀλαζὼν
λυπῇ θύοντας, καὶ σπλαγχνεύειν ἐπιθυμῇ,
δὴ τότε χρὴ τύπτειν αὐτὸν πλευρῶν τὸ μεταξὺ---
Χρ. οὐδὲν λέγειν οἶμαί σε.
Πε. λαβὲ τὸ βιβλίον.
καὶ φείδου μηδὲν, μηδ' αἰετοῦ ἐν νεφέλῃσι,
μήτ' ἢν Λάμπων ᾖ, μήτ' ἢν ὁ μέγας Διοπείθης.
Χρ. καὶ ταῦτ' ἔνεστ' ἐνταῦθα;
Πε. λαβὲ τὸ βιβλίον.
οὐκ εἶ θύραζ' ἐς κόρακας;
Χρ. οἴμοι δείλαιος.
Πε. οὔκουν ἑτέρωσε χρησμολογήσεις ἐκτρέχων;
Με. ἥκω παρ' ὑμᾶς—
Πε. ἕτερον αὖ τουτὶ κακόν.
τί δ' αὖ σὺ δράσων; τίς δ' ἰδέα βουλήματος;

974. λαβὲ τὸ βιβλίον. Sic membr. et C. hic et ubicunque deinceps vox illa recurrit. Vulgo βυβλίον. Simile quiddam est apud Plautum Bacch. iv. 9. 100.
CH. Estne istuc istic scriptum? PI. hem specta, tum scies.

976. διδόναι 'νεστι. In B. C. perperam διδόν' ἔνεστι. Vide not. ad Thesm. 217.

983. ἄκλητος ἰὼν ἄνθρωπος ἀλαζών. Sic perbene membr. Vulgo minus concinne ἄνθρωπος ἰὼν ἄκλητος.

τίς ἡ 'πίνοια; τίς ὁ κόθορνος τῆς ὁδοῦ;
Με. γεωμετρῆσαι βούλομαι τὸν ἀέρα
ὑμῖν, διελεῖν τε κατὰ γύας.
Πε. πρὸς τῶν θεῶν,
σὺ δ' εἶ τίς ἀνδρῶν;
Με. ὅστις εἴμ' ἐγώ; Μέτων,
ὃν οἶδεν Ἑλλὰς, χὠ Κολωνός.
Πε. εἰπέ μοι,
ταυτὶ δέ σοι τί ἐστι;
Με. κανόνες ἀέρος.
αὐτίκα γὰρ ἀήρ ἐστι τὴν ἰδέαν ὅλος
κατὰ πνιγέα μάλιστα. προσθεὶς οὖν ἐγὼ
τὸν κανόν' ἄνωθεν τουτονὶ τὸν καμπύλον,
ἐνθεὶς διαβήτην---μανθάνεις;
Πε. οὐ μανθάνω.
Με. ὀρθῷ μετρήσω κανόνι, προστιθεὶς, ἵνα
ὁ κύκλος γένηταί σοι τετράγωνος· κἂν μέσῳ
ἀγορά· φέρουσαι δ' ὦσιν εἰς αὐτὴν ὁδοὶ
ὀρθαὶ πρὸς αὐτὸ τὸ μέσον, ὥσπερ τἀστέρος,
αὐτοῦ κυκλοτέρους ὄντος, ὀρθαὶ πανταχῇ
ἀκτῖνες ἀπολάμπουσιν.
Πε. ἄνθρωπος Θαλῆς,
Μέτων---
Με. τί ἐστιν;

996. διελεῖν τε κατὰ γύας. Sic legendum. Vulgo renitente metro κατ' ἀγυιάς. Dawesio debetur hæc emendatio.

998. ὃν οἶδεν. Sic membr. et C. recte. Vulgo εἶδεν.

1007. Mathematicos salse irridet Comicus, Metonem introducens ridicula et absurda de arte sua effutientem: talis est *circulus* ille *quadratus, cujus in centro forum futurum erat, a quo centro viæ omnes rectæ ad extrema latera deducerentur, quemadmodum a Sole, qui et ipse rotundus est, radii recti quaquaversum emicant.* Hæc est manifesta sententia, librariorum supinitate paulisper obscurata: duarum literarum mutatione corruptelam sanavimus. In vett. editt. erat ὥσπερ δ' ἀστέρες, sine ullo sensu. Kusterus e conjectura, ut videtur, lectore non monito, supposuit ὥσπερ δ' ἀστέρος, quæ sane melior est lectio; idcirco eam Hemsterhusius, vir non contemnendi judicii, in versione secutus est, posthabita priore quæ nauci non est. Nec tamen sic omnis menda sublata erat: legendum omnino ὥσπερ τἀστέρος, pro τοῦ ἀστέρος, ut supra v. 982. τἀπόλλωνος est τοῦ 'Απόλλωνος. Sic τἀγαθοῦ, τἀνδρὸς, aliæque similes crases occurrunt bene multæ. Quum ista per θλίψιν male scriberentur ὥσπερ τ' ἀστέρος, τ' in δ' a librario mutatum fuit, quod millies contigisse pueri norunt, deinde terminatio etiam mutata fuit. Sol poëtis κατ' ἐξοχὴν, ἀστὴρ vocatur. Berglerus ὥσπερ δ' ἀστέρες reposuit, quia ita *Edd. pristinæ*. Sed stolidi hominis hæc crisis est. Non præferri quævis lectio debet, quia eam *Edd. pristinæ* exhibent. Quid enim hoc ad lectionis bonitatem facit? tanquam si *Edd. pristinæ* mendis refertæ non essent? sed præferri debet, quæ sententiæ apta est, quod peritus interpres demonstrare debet. Hujusmodi etiam jactatores communi consensu male mulcandi mihi videntur.

Πε. οἶσθ' ὅτιή φιλῶ σ' ἐγώ;
καμοὶ πιθόμενος ὑπαποκίνει τῆς ὁδοῦ.
Με. τί δ' ἐστὶ δεινόν;
Πε. ὥσπερ ἐν Λακεδαίμονι,
ξενηλατοῦνται, καὶ κεκίνηνταί τινες
πληγαὶ συχναὶ κατ' ἄστυ.
Με. μῶν στασιάζετε;
Πε. μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτ'.
Με. ἀλλὰ πῶς;
Πε. ὁμοθυμαδὸν
σποδεῖν ἅπαντας τοὺς ἀλαζόνας δοκεῖ.
Με. ὑπάγοιμι γὰρ ἄν γε, νὴ Δί'.
Πε. ὡς οὐκ οἶδ' ἄρ', εἰ
φθαίης ἄν· ἐπίκεινται γὰρ ἐγγὺς αὑταιί.
Με. οἴμοι κακοδαίμων.
Πε. οὐκ ἔλεγον ἐγὼ πάλαι;
οὐκ ἀναμετρήσεις σαυτὸν ἀπιὼν ἀλλαχῇ;
Επ. ποῦ Πρόξενοι;
Πε. τίς ὁ Σαρδανάπαλος οὑτοσί;
Επ. Ἐπίσκοπος ἥκω δεῦρο, τῷ κυάμῳ λαχὼν,
ἐς τὰς Νεφελοκοκκυγίας.
Πε. Ἐπίσκοπος;
ἔπεμψε δὲ τίς σε δεῦρο;
Επ. φαῦλον βιβλίον
Τελέου.
Πε. τί; βούλει δῆτα, τὸν μισθὸν λαβὼν,
μὴ πράγματ' ἔχειν, ἀλλ' ἀπιέναι;
Επ. νὴ τοὺς θεούς·
ἐκκλησιάσαι δ' οὖν ἐδεόμην οἴκοι μένων.

1011. Vulgo sic legitur hic versus:
κἀμοί γε πιθόμενος ὑποκίνει τῆς ὁδοῦ.
Corruptelam paulo peritior quivis statim subodoratur. Verbum ὑποκινεῖν sententiæ non congruit, quæ ὑπαποκινεῖν flagitat, ut Thesm. 924.
τουτὶ πονηρόν· ἀλλ' ὑπαποκινητέον.
Quod sæpissime contigit, hic quoque e verbo bicomposito alteram præpositionem omisit supinus librarius, ὑποκίνει pro ὑπαποκίνει scribens, licet illud cum genitivo τῆς ὁδοῦ construi non possit. Deinde fulciendo versui γε insulse infertum et genuina forma πιθόμενος in alteram πειθόμενος mutata. Sinceram lectionem repræsentant membr. in quibus scriptum:
κἀμοὶ πειθόμενος ὑπαποκίνει τῆς ὁδοῦ.
πιθόμενος scriptum oportuisse ipsa metri ratio evincit. Has formas perpetuo a librariis confundi sæpius observavi. Vide modo ad Conc. 772. Nub. 862. Vesp. 749.

1021. ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ. Harpocratio: οἱ παρ' Ἀθηναίων εἰς τὰς ὑπηκόους πόλεις ἐπισκέψασθαι τὰ παρ' ἑκάστοις πεμπόμενοι, ἐπίσκοποι καὶ φύλακες ἐκαλοῦντο, οὓς οἱ Λάκωνες Ἁρμοστὰς ἔλεγον.

ἔστιν γὰρ ἃ δι' ἐμοῦ πέπρακται Φαρνάκῃ.
Πε. ἄπιθι λαβών· ἔστιν δ' ὁ μισθὸς οὑτοσί.
Επ. τουτὶ τί ἦν;
Πε. ἐκκλησία περὶ Φαρνάκου.
Επ. μαρτύρομαι τυπτόμενος, ὢν Ἐπίσκοπος.
Πε. οὐκ ἀποσοβήσεις; οὐκ ἀποίσεις τὼ κάδω;
οὐ δεινά; καὶ πέμπουσιν ἤδη 'πισκόπους
ἐς τὴν πόλιν, πρὶν καὶ τεθῦσθαι τοῖς θεοῖς.
Ψη. Ἐὰν ὁ Νεφελοκοκκυγιεὺς τὸν Ἀ-
θηναῖον ἀδικῇ—
Πε. τουτὶ τί ἐστιν αὖ κακὸν τὸ βιβλίον;
Ψη. ψηφισματοπώλης εἰμὶ, καὶ νόμους νέους
ἥκω παρ' ὑμᾶς δεῦρο πωλήσων.
Πε. τὸ τί;
Ψη. Χρῆσθαι Νεφελοκοκκυγιέας καὶ τοῖσδε τοῖς
μέτροισι, καὶ σταθμοῖσι, καὶ ψηφίσμασι,
καθάπερ Ὀλοφύξιοι.
Πε. σὺ δέ γ' οἷσί περ Ὀτοτύξιοι χρήσει τάχα.
Ψη. οὗτος, τί πάσχεις;
Πε. οὐκ ἀποίσεις τοὺς νόμους;
πικροὺς ἐγώ σοι τήμερον δείξω νόμους.
Επ. καλοῦμαι Πεισθέταιρον ὕβρεως
ἐς τὸν Μουνυχιῶνα μῆνα.
Πε. ἄληθες, οὗτος; ἔτι γὰρ ἐνταῦθ' ἦσθα σύ;
Ψη. Ἐὰν δέ τις ἐξελαύνῃ τοὺς Ἄρχοντας,
καὶ μὴ δέχηται κατὰ τὴν στήλην—
Πε. οἴμοι κακοδαίμων, καὶ σὺ γὰρ ἐνταῦθ' ἦσθ' ἔτι;
Επ. ἀπολῶ σε, καὶ γράφω σε μυρίας δραχμάς.

1028. In hoc et in seq. v. ἔτι perperam Kusterus edidit. Geminam mendam correxit Berglerus, idque, ut aiunt, ex ingenio: nam *Farrei* editio ejusdem erroris immunis non est.

1033. πέμπουσιν ἤδη 'πισκόπους. Sic scriptum in B. In primariis editt. ἤδ' ἐπισκόπους. In A. C. οἵδ' ἐπισκόπους.

1035. ἐὰν ὁ—Vulgo ἐὰν δ' ὁ—Melius particula omittitur.

1040. καὶ τοῖσδε τοῖς. Sic B. C. recte. Excidit in impressis vocula καὶ cum versus labe.

1042. Stephanus de Urbibus: Ὀλόφυξος, πόλις ἐν Θρᾴκῃ περὶ τὸν Ἄθω. ὁ πολίτης, Ὀλοφύξιος. Hujus nominis ad similitudinem facete finxit Comicus gentile Ὀτοτύξιος, tanquam ab urbe Ὀτότυξος, alludens ad ὀτοτύζειν, θρηνεῖν. Perinde est ac si dixisset, σὺ δέ γ' ὀτοτύξεις τάχα, ut Lys. 520. ὀτοτύξει τὴν μακρὰν τὴν κεφαλήν. Activa hujus verbi forma occurrit Thesm. 1082. Pace 1011.

1045. πικροὺς—Confer not. ad Thesm. 853.

1052. καὶ γράφω σε μυρίας δραχμάς. Nescio an bene sit hoc græcum. Exemplum desidero. Genuinum esse opinor καὶ γράφομαί σε. Græce dicitur γράφομαί σε μυρίας δραχμὰς, vel γράφω σοι μυρίας δραχμάς. Scribere potuit Comicus: ἀπολῶ σε καὶ γράφω δραχμὰς

Πε. ἐγὼ δέ σου γε τῷ κάδῳ διασκεδῶ.
Επ. μέμνησ', ὅτε τῆς στήλης κατετίλας ἑσπέρας;
Πε. αἰβοῖ· λαβέτω τις αὐτόν. οὗτος, οὐ μενεῖς;
Ιε. ἀπίωμεν ἡμεῖς ὡς τάχιστ' ἐντευθενὶ,
θύσοντες εἴσω τοῖς θεοῖσι τὸν τράγον.
Ημ. Ἤδη μοι τῷ παντόπτᾳ
καὶ παντάρχᾳ θνητοὶ πάντες
θύσουσ' εὐκταίαις εὐχαῖς.
πᾶσαν μὲν γὰρ γᾶν ὀπτεύω.
σώζω δ' εὐθαλέας καρποὺς,
κτείνων παμφύλων γένναν
θηρῶν, ἃ πάντ' ἐν γαίᾳ
ἐκ κάλυκος αὐξανόμενα γένυσιν πολυφάγοις,
δένδρεσί τ' ἐφεζομένα, καρπὸν ἀποβόσκεται·

σοι μυρίας. Sed probabilius est γράφομαι in γράφω mutatum fuisse librarii temeritate.

1057. τοῖς θεοῖσι. Vulgo τοῖσι θεοῖσι. In membr. τοῖσι θεοῖς.

1058. Respexisse videtur Comicus ad ista Sophoclis in Œdipo Col. 1085. ἰὼ θεῶν παντάρχα Ζεῦ, παντόπτα.

1060. εὐχαῖς. Perperam vulgo εὐχαῖσι, ut ex antistrophico versu liquet.

1062. σώζω δ' εὐθαλέας καρπούς. In trinis codd. scriptum εὐθαλεῖς. Quod in vett. editt. est, εὐθαλλεῖς correctori Aldinæ officinæ debetur, qui quum animadvertisset a Scholiaste moneri versum hunc esse dactylicum hepthemimerem, liquidam geminavit, ut præcedens vocalis produceretur. Kusterus vero εὐθαλεῖς edidit, adposita hac nota: *Sic rectius Ms. Vat. U. quam priores Editt. in quibus legitur εὐθαλλεῖς per duplex λλ.* Sed neutrum *rectum* est. εὐθαλλεῖς barbarum est: εὐθαλεῖς in metrum peccat. Scripserat Comicus id ipsum, quod reposuimus εὐθαλέας.

1064. ἃ πάντ'—Doricum est ἃ pro ἣ, et refertur ad γένναν. Pessime vulgo οἳ, ut mox videbitur.

1065. αὐξανόμενα. Sic primariæ editt. recte. Sic A. C. Sic etiam B. a prima manu: postmodo ultimæ vocali superscriptum fuit ον, quod indicium dat diversæ lectionis αὐξανόμενον, quam Kusterus e Vat. cod. prætulit et in textum immisit, absque ulla necessitate, ut mox videbitur. γένυσιν ob metrum scribi debuit: vulgo γένυσι, quod cum αὐξανόμενον quidem bonum est; cum αὐξανόμενα vero metrum pessundat.

1066. ἐφεζομένα nominativus est singularis feminini generis: pessime vulgo ἐφεζόμενα, tanquam si plurale esset neutrum. Rursus ad γένναν refertur hoc participium. Ordo est: κτείνων παμφύλων θηρῶν γένναν, ἃ πάντα τὰ ἐκ κάλυκος αὐξανόμενα ἐν γῇ, καὶ ἐφεζομένα δένδροις, τὸν καρπὸν ἀποβόσκεται γένυσι πολυφάγοις. Jam vide, amice lector, quam belle constructionem instituat Kusterus: κτείνων γένναν θηρῶν παμφύλων, οἳ ἐν γαίᾳ, δένδρεσί τ' ἐφεζόμενα ἀποβόσκεται γένυσι πολυφάγοις πάντα καρπὸν ἐκ κάλυκος. Hac in phrasi, modo tres solœcismos excipias, nihil est fere, quod valde reprehendas. Sed θηρῶν, οἳ ἐφεζόμενα δένδροις ἀποβόσκεται καρπὸν, structura est ob quam pueris in schola maculosum fieri solet corium. Observes velim in tota phrasi nullum esse substantivum neutrum plurale, a quo verbum singulare ἀποβόσκεται pendere possit, proinde reponi omnino debuisse ἃ πάντ'—quod pronomen feminini generis ad γένναν relatum, cum participio ἐφεζομένα constructum, nominativus est illius verbi ἀποβόσκεται. Haud sane mirarer, si Kustero in mentem venisset totum locum sic constituere:

θηρῶν, οἳ πάντ' ἐν γαίᾳ
ἐκ κάλυκος αὐξανόμενον γένυσι πολυφάγοις
δένδρεσί τ' ἐφεζόμενοι καρπὸν ἀποβόσκονται.

Parum ille metra curabat: sed saltem phrasin sic habuisset ad loquendi normam exactam. Fallitur Scholiastes in

κτείνω δ', οἳ κήπους εὐώδεις
φθείρουσιν λύμαις ἐχθίσταις·
ἑρπετά τε καὶ δάκεθ', ὁπόσα περ ἂν
ἔστιν, ὑπ' ἐμᾶς πτέρυγος
ἐν φοναῖς ὄλλυται.
Χο. Τῇδε μέντοι θἠμέρᾳ μάλιστ' ἐπαναγορεύεται·
ἢν ἀποκτείνῃ τις ὑμῶν Διαγόραν τὸν Μήλιον,
λαμβάνειν τάλαντον· ἤν τε τῶν τυράννων τις τινὰ
τῶν τεθνηκότων ἀποκτείνῃ, τάλαντον λαμβάνειν.
βουλόμεσθ' οὖν νῦν ἀνειπεῖν ταῦτα χ' ἡμεῖς ἐνθάδε.
ἢν ἀποκτείνῃ τις ὑμῶν Φιλοκράτη τὸν Στρούθιον,
λήψεται τάλαντον· ἢν δὲ ζῶντ' ἀναγάγῃ, τέτταρα·
ὅτι συνείρων τοὺς σπίνους, πωλεῖ καθ' ἑπτὰ τοὐβολοῦ.
εἶτα φυσῶν τὰς κίχλας, δείκνυσι καὶ λυμαίνεται,
τοῖς τε κοψίχοισιν εἰς τὰς ῥῖνας ἐγχεῖ τὰ πτερά.
τὰς περιστερὰς θ' ὁμοίως ξυλλαβὼν, εἵρξας ἔχει,
κἀπαναγκάζει παλεύειν δεδεμένας ἐν δικτύῳ.
ταῦτα βουλόμεσθ' ἀνειπεῖν· κεἴ τις ὄρνιθας τρέφει
εἰργμένους ὑμῶν ἐν αὐλῇ, φράζομεν μεθιέναι·
ἢν δὲ μὴ πείθησθε, συλληφθέντες ὑπὸ τῶν ὀρνέων,
αὖθις ὑμεῖς αὖ παρ' ἡμῖν δεδεμένοι παλεύσετε.
Ημ. Εὔδαιμον φῦλον πτηνῶν
οἰωνῶν, οἳ χειμῶνος μὲν
χλαίνας οὐκ ἀμπισχοῦνται·

declaratione metri hujus versus, quod quale sit ostendam ad versum antitheticum.

1068. φθείρουσιν. Perperam vulgo, metro claudicante, φθείρουσι.

1071. ἐν φοναῖς ὄλλυται. In A. B. φοναῖσιν ἐξόλλυται, omisso ἐν.

1072. Codd. omnes ἐπαναγορεύεται, ut bene Kusterus e Vatic. edidit. Antea legebatur ἐπαναχορεύεται. Frequenter commutantur χ et γ, quod observavi supra ad v. 575.

1075. τῶν τεθνηκότων. Mos erat oratorum et caussidicorum quavis occasione adversarios et reos tyrannidis affectatæ insimulare, metumque ejus et subversionis popularis status auditorum animis injicere, si cui invidiam conflare vellent. Hoc quia fere semper alienum erat a personis, in quas talis conferebatur suspicio, ipsoque rerum publice gestarum statu falsi arguebatur, perpetuis istis criminationibus nihil magis ridiculum videbatur, quod facetissime ostendit Comicus in insigni loco Vesparum, v. 488. Hic rem exaggerando lepide Athenienses perstringit, præmium indicens ei, qui vel jam mortuum tyrannum occiderit.

1077. Philocratem avium saginatorem facete Στρούθιον appellat tanquam a patria: hocque avium in Philocratem Στρούθιον decretum opponitur Atheniensium decreto in Diagoram Μήλιον.

1079. τοὺς σπίνους. Sic in tribus codd. scriptum, ut Kusterus e Vat. edidit. Antea pessime legebatur σπίννους.

1090. ἀμπισχοῦνται. Sic tres codd. In impressis ἀμπισχνοῦνται. Ex hoc

οὐδ' αὖ θερμὴ πνίγους ἡμᾶς
ἀκτὶς τηλαυγὴς θάλπει·
ἀλλ' ἀνθηρῶν λειμώνων
φύλλων ἐν κόλποις ναίω,
ἡνίκ' ἂν ὁ θεσπέσιος ὀξὺ μέλος ἀχέτας
θάλπεσι μεσημερινοῖς ὑφ' ἡλίῳ μανεὶς βοᾷ.

loco verbum ἀμπισχνοῦμαι profert Hern. Stephanus Thesauri T. i. col. 1362. tanquam genuinum. Sed vox est nihili. Hesychius: ἀμπισχεῖν, περιβαλεῖν. ἀμπισχούμενον, περιβαλλόμενον.

1094. φύλλων ἐν κόλποις ναίω. Sic optime C. ut metri ductu quivis legendum esse videre poterat. Dactylicus est hepthemimeres, ut strophicus versus, θηρῶν, ἃ πάντ' ἐν γαίᾳ. Perperam vulgo legitur ἐνναίω. Mira librariorum libido circa præpositiones addendas vel eximendas. Confer not. ad Lys. 1229.

1095. ὀξὺ μέλος. Sic legendum. Reguntur isti accusativi a verbo βοᾷ. Vulgo legitur, metro reclamante, ὀξυμελής. Sunt antithetici versus tetrametri pæonici:

ἐκ κάλυκος | αὐξανόμε|να γένυσιν | πολυφάγοις.
ἡνίκ' ἂν ὁ | θεσπέσιος | ὀξὺ μέλος | ἀχέτας.

Pæonicus versus choriambum sex temporum pedem, non admittit.

1096. Sic versum hunc exhibent libri omnes et scripti et impressi:

θάλπεσι μεσημβρινοῖς ὑφ' ἡλίῳ μανεὶς βοᾷ.

Ostendi in strophico versu participium ἐφιζομένα nominativum esse singularem feminini generis Doricæ formæ. Proinde syllabæ ιζομένα pedem constituunt choriambum. Est itaque versus, non pæonicus, ut falso tradit Scholiastes, sed choriambicus: unde liquet in hoc versu mendosam esse scripturam μεσημβρινοῖς, et reponi debuisse μεσημερινοῖς. Antitheticorum versuum subjicienda oculis est dimensio:

δένδρεσί τ' ἐφ | ιζομένα | καρπὸν ἀπο | βόσκεται.
θάλπεσι με | σημερινοῖς | ὑφ' ἡλίῳ | μανεὶς βοᾷ.

Apte quadrant binorum versuum priores duo pedes: posteriores non item. Pro pæone primo et cretico, duplex est in antistrophico diiambus, quem pedem recipiunt quidem impuri, quales sunt isti, choriambici, vix tamen in ultima sede. Certo certius est scripsisse poëtam:

θάλπεσι με | σημερινοῖς | ἡλιομα | νὴς βοᾷ.

Quo pacto examussim congruunt bini versus, quorum utriusque primam et tertiam sedem tenet pæon primus, secundam choriambus, quartam creticus. Nec aliter olim in Comici codd. legebatur, quod palam facit Suidas, qui ex hoc ipso loco nomen ἡλιομανὴς enotavit. Sic ille: ἡλιομανὴς, ὁ τέττιξ. ἐπιμαίνεται γὰρ τῷ ἡλίῳ. Explicatio illa e scholiis ad hunc versum descripta ostendit genuinam eam esse Comici lectionem. At voces ὑφ' ἡλίῳ μανεὶς nihil aliud sunt, quam glossema genuinæ voci olim superscriptum. Vulgata lectio suspecta non fuit D. Heinsio, summo viro, qui obiter, aliudque agens, locum hunc citavit ad Silium Italicum ii. 324. non instituta inquisitione in Comici metra. Quæ ad rem nostram faciunt, ex ejus nota excerpta proponam. *Τὸ μαίνεσθαι, præsertim in compositis, raro vitio, sæpe etiam laudi datur. Sic ὑλομανής. Hesychius: ὑλομανὴς, ὁ ταῖς ὕλαις χαίρων. Nonno ἱερομανὴς et γυναιμανὴς Διόνυσος, etiam cum laudatur, dicitur, et ἡλιομανὴς ὁ τέττιξ ipsa Cicada.* Et Comicus Ὀρν.

ἀλλ' ἀνθηρῶν λειμώνων
φύλλων ἐν κόλποις ἐνναίω,
ἡνίκ' ἂν ὁ θεσπέσιος ὀξυμελὴς ἀχέτας
θάλπεσι μεσημβρινοῖς ὑφ' ἡλίῳ μανεὶς βοᾷ.

ubi μανεὶς simpliciter χαίρων est, et propensionem animi notat, ut apud Silium hoc loco FUROR DECORIS. Vide in hac nota, quam prope corruptelam contingat emendatio. Equidem statim initio conjeceram vel θάλπεσι μεσημερινοῖς ἡλίου μανεὶς βοᾷ, vel ἡλιομανὴς legendum esse, perindeque bona mihi videbatur utraque lectio, cum ad sententiam, tum ad metrum; siquidem ditrochæus in tertia versus sede commode stare potest. Neutram tamen in textum reponere sustinui, nimia quadam, et proinde stulta, veterum librorum reverentia præpeditus. Postea vero Suidam diligentius excutienti mihi, obtulit se locus, quem modo citavi, omnem dubitationem eximens.

χειμάζω δ' ἐν κοίλοις ἄντροις,
Νύμφαις οὐρείαις ξυμπαίζων·
ἠρινά τε βοσκόμεθα παρθένια
λευκότροφα μύρτα, Χαρί-
των τε κηπεύματα.

Χο. Τοῖς κριταῖς εἰπεῖν τι βουλόμεσθα τῆς νίκης πέρι,
ὅσ' ἀγάθ', ἢν κρίνωσιν ἡμᾶς, πᾶσιν αὐτοῖς δώσομεν,
ὥστε κρείττω δῶρα πολλῷ τῶν Ἀλεξάνδρου λαβεῖν.
πρῶτα μὲν γὰρ, οὗ μάλιστα πᾶς κριτὴς ἐφίεται,
γλαῦκες ὑμᾶς οὔποτ' ἐπιλείψουσι Λαυριωτικαί·
ἀλλ' ἐνοικήσουσιν ἔνδον, ἔν τε τοῖς βαλαντίοις
ἐννεοττεύσουσι, κἀκλέψουσι μικρὰ κέρματα.
εἶτα πρὸς τούτοισιν, ὥσπερ ἐν ἱεροῖς οἰκήσετε.
τὰς γὰρ ὑμῶν οἰκίας ἐρέψομεν πρὸς ἀετόν.
κἂν λαχόντες ἀρχίδιον, εἶθ' ἁρπάσαι βούλησθέ τι,
ὀξὺν ἱερακίσκον ἐς τὰς χεῖρας ὑμῖν δώσομεν.
ἢν δέ που δειπνῆτε, πρηγορεῶνας ὑμῖν πέμψομεν.
ἢν δὲ μὴ κρίνητε, χαλκεύεσθε μηνίσκους φορεῖν,
ὥσπερ ἀνδριάντες· ὡς ὑμῶν ὃς ἂν μὴ μήνην ἔχῃ,
ὅταν ἔχητε χλανίδα λευκὴν, τότε μάλισθ' οὕτω δίκην
δώσεθ' ἡμῖν, πᾶσι τοῖς ὄρνισι κατατιλώμενοι.

1103. ὅσ' ἀγάθ'—Sic legendum esse et sensus et metri ratio evincit. Pessime vulgo εἰς ἀγάθ'—

1106. γλαῦκες Λαυριωτικαὶ nummi sunt argentei, quibus impressa noctuæ effigies, quod signum erat Atticæ monetæ. Λαύρειον notus est Atticæ pagus, ubi erant argenti metalla.

1110. πρὸς ἀετόν. Vulgo αἰετόν. En Atticam formam adfirmantem, simulque nominis significationem explicantem Eustathium ad Iliadis librum ultimum p. 1352. l. 37. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ἀετοῦ τοῦ ζώου, καὶ μέρος τι τῶν ναῶν, οὐ μόνον ἀέτωμα ἐλέγετο, ἀλλὰ καὶ αἰετοί, διὰ τὸ ἐοικέναι φασὶ πτέρυξιν ἀετοῦ. καὶ ζήτει περὶ τούτου καὶ ἔνθα ὁ Κωμικὸς ἐρέφεσθαί τι λέγει πρὸς ἀετόν.

1115. ὥσπερ ἀνδριάντες· ὡς ὑμῶν ὃς ἂν μὴ μήνην ἔχῃ. Fœde corruptum est hujus versus metrum. Nihil variant codd. nisi quod in membr. pro ἔχῃ scriptum est ἔχει, frequenti harum terminationum, maxime in versuum fine, permutatione. Librarii culpa perspicue hic palam est. Poëtæ manum non male restituere mihi videor, legendo:

ὥσπερ ἀνδριάντες. ὑμῶν δ' ἥν τις οὐ μήνην ἔχῃ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ, ΑΓΓΕΛΟΙ, ΧΟΡΟΣ, ΙΡΙΣ, ΚΗΡΥΞ, ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ, ΚΙΝΗΣΙΑΣ, ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

Πε. ΤΑ μὲν ἱέρ' ἡμῖν ἐστιν, ὦ ὄρνιθες, καλά·
ἀλλ' ὡς ἀπὸ τοῦ τείχους πάρεστιν ἄγγελος
οὐδεὶς, ὅτου πευσόμεθα τἀκεῖ πράγματα.
ἀλλ' οὑτοσὶ τρέχει τις Ἀλφειὸν πνέων.
Αγ. α'. ποῦ, ποῦ 'στι, ποῦ, πᾶ, πᾶ 'στι; πᾶ, πᾶ, πᾶ 'στι; πᾶ,
ποῦ Πεισθέταιρός ἐστιν ἄρχων;
Πε. οὑτοσί.
Αγ. α'. ἐξῳκοδόμηταί σοι τὸ τεῖχος.
Πε. εὖ λέγεις.
Αγ. α'. κάλλιστον ἔργον καὶ μεγαλοπρεπέστατον·
ὥστ' ἂν ἐπάνω μὲν Προξενίδης ὁ Κομπασεὺς,
καὶ Θεαγένης ἐναντίω δύ' ἅρματε,
ἵππων ὑπόντων μέγεθος, ὅσον ὁ Δούριος,
ὑπὸ τοῦ πλάτους ἂν παρελασαίτην.
Πε. Ἡράκλεις.
Αγ. α'. τὸ δὲ μῆκός ἐστι, καὶ γὰρ ἐμέτρησ' αὔτ' ἐγὼ,
ἑκατοντόργυιον.
Πε. ὦ Πόσειδον τοῦ μάκρους.
τίνες ᾠκοδόμησαν αὐτὸ τηλικουτονί;
Αγ. α'. ὄρνιθες, οὐδεὶς ἄλλος, οὐκ Αἰγύπτιος
πλινθοφόρος, οὐ λιθουργὸς, οὐ τέκτων παρῆν·
ἀλλ' αὐτόχειρες, ὥστε θαυμάζειν ἐμέ.

1126. ὁ Κομπασεύς. Fictum nomen gentile, tanquam si pagus esset κόμπος dictus: *jactatorem* significat. Vide not. ad Conc. 362. ubi Ἀχερδούσιος fictum est nomen ad imitationem τοῦ Ἀχερδούσιος.

1131. Fractis fœdum in modum pedibus incedit hic versus, cujus in secunda sede spondeus est. ἑκατοντόργυιον fere dant libri omnes, quod tamen est mendosissimum. Metricarum etiam legum imperitis, ex ipsa vocabuli significatione, id statim subolere possit. Vides enim in nuntii hujus narratione, ut omnia in magnitudinem sunt exaggerata. Urbem quam prædicat, Babylone aut Ecbatanis minorem credi nolit. Jam vero quis adeo ineptus sit, ut tantæ urbis mœnium ambitum centum tantum ulnarum esse dicat? Miserrimi cujusvis pagi ambitus amplior est. Pro *ulnis* pone *jugera*, et sic satis apte omnia congruent:

ἑκατοντάγυιον. ὦ Πόσειδον, τοῦ μάκρους.

Si soli metro consultum vellem, id perfacile fieri posset. Nam duo codd. B. C. habent ἑκατονταόργυιον. ὦ Π. unde proclive est senarium concinnare suis absolutum numeris, exemto vocandi adverbio.

ἑκατονταόργυιον. Πόσειδον, τοῦ μάκρους.

Sed mihi non placet exigua ulnarum mensura. Emendatione, quam primo loco posui, vix quicquam certius esse opinor.

ἐκ μέν γε Λιβύης ἧκον ὡς τρισμύριαι
γέρανοι, θεμελίους καταπεπωκυῖαι λίθους.
τούτους δ' ἐτύκιζον αἱ κρέκες τοῖς ῥύγχεσιν.
ἕτεροι δ' ἐπλινθοφόρουν πελαργοὶ μύριοι·
ὕδωρ δ' ἐφόρουν κάτωθεν ἐς τὸν ἀέρα
οἱ χαραδριοὶ, καὶ τἄλλα ποτάμι' ὄρνεα.
Πε. ἐπηλοφόρουν δ' αὐτοῖσι τίνες;
Αγ. α'. ἐρωδιοὶ
λεκάναισι.
Πε. τὸν δὲ πηλὸν ἐνεβάλλοντο πῶς;
Αγ. α'. τοῦτ', ὦ 'γάθ', ἐξεύρητο καὶ σοφώτατα·
οἱ χῆνες ὑποτύπτοντες, ὥσπερ ταῖς ἄμαις,
ἐς τὰς λεκάνας ἐνέβαλον αὐτὸν τοῖν ποδοῖν.
Πε. τί δῆτα πόδες ἂν οὐκ ἂν ἐργασαίατο;
Αγ. α'. καὶ νὴ Δί' αἱ νῆτταί γε περιεζωσμέναι
ἐπλινθοφόρουν· ἄνω δὲ τὸν ὑπαγωγέα
ἐπέτοντ' ἔχουσαι κατόπιν, ὥσπερ παιδία.
τὸν πηλὸν ἐν τοῖς στόμασιν αἱ χελιδόνες.
Πε. τί δῆτα μισθωτοὺς ἂν ἔτι μισθοῖτό τις;
φέρ' ἴδω, τί δαί; τὰ ξύλινα τοῦ τείχους τίνες
ἀπειργάσαντ';
Αγ. α'. ὄρνιθες ἦσαν τέκτονες
σοφώτατοι πελεκᾶντες, οἳ τοῖς ῥύγχεσιν
ἀπεπελέκησαν τὰς πύλας· ἦν δ' ὁ κτύπος
αὐτῶν πελεκώντων, ὥσπερ ἐν ναυπηγίῳ.
καὶ νῦν ἅπαντ' ἐκεῖνα πεπύλωται πύλαις,

1146. ἐνέβαλον αὐτὸν, scilicet τὸν πηλόν. Sic optime B. Vulgo αὐτοῖς. Ordo est: οἱ χῆνες ὑποτύπτοντες τοῖν ποδοῖν, ὥσπερ ταῖς ἄμαις, ἐνέβαλον ἐς τὰς λεκάνας αὐτόν. Vide præstantissimi Valckenarii notam ad Herodotum iii. 130. p. 263. Bern. Junta edidit αὐτοῖν τοιν ποδοῖν.

1147. Allusio ad proverbium, τί δῆτα χεῖρες οὐκ ἂν ἐργασαίατο;

1149. ὑπαγωγεὺς instrumentum est, quo exæquare lateres solent οἱ κονιαταὶ, seu *cæmentarii*. Quæ autem instrumentum illud ferebant, ipsæ erant *cæmentariæ* anates. Scilicet verba ἐπλινθοφόρουν et ἐπέτοντο ad idem substantivum αἱ νῆτται pertinent. Præcinctas eas esse facete fingit Comicus, quia, ut Suidas et Scholiastes observant, pictarum hujus avis plumarum dispositio albæ zonæ speciem refert: ἐζωσμέναι δὲ αἱ νῆτται, διὰ τὸ ἔχειν ζώνην λευκήν. Plumarum vero in summo tergo, alis expansis, figura ad ὑπαγωγέως, quem gallice *une truelle* appellamus, figuram accedit. Versus 1151. spurius est et a mala manu additus, prorsus deleri debuit: cum præcedentibus nullo nexu cohæret, et plane inutilis est. Quorsum enim avium lutum ferentium mentionem iterare, postquam supra v. 1142. fulicas lutum adportasse nuntius narravit?

1157. αὐτῶν πελεκάντων. Sic perspicue scriptum in B. ut legendum esse acute viderat sagacissimus Dawesius. Participium est verbi πελεκάω. Insulse vulgo αὐτῶν πελεκάντων.

καὶ βεβαλάνωται, καὶ φυλάττεται κύκλῳ·
ἐφοδεύεται, κωδωνοφορεῖται, πανταχῇ
φυλακαὶ καθεστήκασι, καὶ φρυκτωρίαι
ἐν τοῖσι πύργοις. ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀποτρέχων
ἀπονίψομαι· σὺ δ' αὐτὸς ἤδη τἄλλα δρᾶ.

Χο. οὗτος, τί ποιεῖς; ἆρα θαυμάζεις, ὅτι
οὕτω τὸ τεῖχος ἐκτετείχισται ταχύ;

Πε. νὴ τοὺς θεοὺς ἔγωγε· καὶ γὰρ ἄξιον·
ἴσα γὰρ ἀληθῶς φαίνεταί μοι ψεύδεσιν.
ἀλλ' ὅδε φύλαξ γὰρ τῶν ἐκεῖθεν ἄγγελος,
ἐσθεῖ πρὸς ἡμᾶς δεῦρο, πυῤῥίχην βλέπων.

Αγ. β'. ἰού, ἰού, ἰού, ἰού, ἰού, ἰού.

Πε. τί τὸ πρᾶγμα τουτί;

Αγ. β'. δεινότατα πεπόνθαμεν.
τῶν γὰρ θεῶν τις ἄρτι τῶν παρὰ τοῦ Διὸς,
διὰ τῶν πυλῶν εἰσέπτετ' εἰς τὸν ἀέρα,
λαθὼν κολοιοὺς φύλακας ἡμεροσκόπους.

Πε. ὦ δεινὸν ἔργον καὶ σχέτλιον εἰργασμένος.
τίς τῶν θεῶν;

Αγ. β'. οὐκ ἴσμεν· ὅτι δ' εἶχε πτερὰ,
τοῦτ' ἴσμεν.

Πε. οὔκουν δῆτα περιπόλους ἐχρῆν
πέμψαι κατ' αὐτὸν εὐθύς;

Αγ. β'. ἀλλ' ἐπέμψαμεν
τρισμυρίους ἱέρακας ἱπποτοξότας·
χωρεῖ δὲ πᾶς τις ὄνυχας ἠγκυλωμένος,
κερχνῇς, τριόρχης, γὺψ, κύμινδις, ἀετός·
ῥύμῃ τε καὶ πτεροῖσι καὶ ῥοιζήμασιν

1164. τί ποιεῖς; glossema redolet. Suspicor scripsisse Comicum τί πάσχεις; ut supra 1044.

1168. ἀλλ' ὅδε φύλαξ γὰρ τῶν ἐκεῖθεν ἄγγελος. Sic optime scriptum in membr. et in B. In primariis editt. ἀλλ' ὧδε φύλαξ γὰρ—ut mendose scriptum est in C. Sed nihil facilius erat quam mendam hanc eluere. Kusterus vero ὧδε, quod in ὅδε mutandum erat, retinuit, et γὰρ expunxit, quo pacto versum Comico turpiter claudicantem ex ingenio dedit. Id Berglero ne quidem animadversum fuit.

1169. πυῤῥίχην βλέπων. Schol. ἔνοπλον καὶ πολεμικόν τι. ἔνοπλος γὰρ ὄρχησις ἡ πυῤῥίχη. Sic Pl. 328. βλέπειν Ἄρην. Conc. 291. βλέπειν ὑπότριμμα. Vesp. 455. βλέπειν κάρδαμα. Equit. 631. βλέπειν νάπυ. Hippomedon apud Æschylum S. Th. 500.

βακχᾷ πρὸς ἀλκὴν, θυιὰς ὥς, φόβον βλέπων.

Tueri et *spirare* hoc sensu promiscui sunt usus. Supra 1121. Ἀλφειὸν πνέων, id est συντόνως τρέχων, ὡς Ὀλυμπιακὸς σταδιοδρόμος.

1173. εἰσέπτετ'. Vide not. ad v. 90.

1182. ῥοιζήμασιν. Sic duo codd. juxta impressos, bene. In membran. ῥοιζή-

αἰθὴρ δονεῖται, τοῦ θεοῦ ζητουμένου.
κἄστ' οὐ μακρὰν ἄπωθεν, ἀλλ' ἐνταῦθά που
ἤδη 'στίν.

Πε. οὔκουν σφενδόνας δεῖ λαμβάνειν
καὶ τόξα; χώρει δεῦρο πᾶς ὑπηρέτης·
τόξευε πᾶς τις· σφενδόνην τις μοι δότω.

Χο. πόλεμος αἴρεται,
πόλεμος οὐ φατὸς,
πρὸς ἐμὲ καὶ θεούς.
ἀλλὰ φύλαττε πᾶς
ἀέρα περινέφελον,
ὃν γ' Ἔρεβος ἐτέκετο,
μή σε λάθῃ θεῶν
τις ταύτῃ περῶν·
ἄθρει δὲ πᾶς κύκλῳ σκοπῶν,
ὡς ἐγγὺς ἤδη δαίμονος πεδαρσίου
δίνης πτερωτὸς φθόγγος ἐξακούεται.

Πε. αὕτη σὺ, ποῖ ποῖ ποῖ πέτει; μέν' ἥσυχος,
ἔχ' ἀτρέμας· αὐτοῦ στῆθ'· ἐπίσχες τοῦ δρόμου.
τίς εἶ; ποδαπή; λέγειν ἐχρῆν ὁπόθεν ποτ' εἶ.

Ιρ. παρὰ τῶν θεῶν ἔγωγε τῶν Ὀλυμπίων.

Πε. ὄνομα δέ σοι τί ἐστι, πλοῖον, ἢ κυνῆ;

Ἶρις ταχεῖα.

Πε. Πάραλος, ἢ Σαλαμινία;

τί δὲ τοῦτο;

Πε. ταυτηνὶ τίς οὐ ξυλλήψεται
ἀναπτόμενος τρίορχος;

ἐμὲ ξυλλήψεται;
τί ποτ' ἐστὶ τουτὶ τὸ κακόν;

οἰμώξει μακρά.

Has terminationes sæpe permutari [...]vavi ad Lys. 1153.

1185. οὔκουν—Hæc omnia in membr. [...]n B. Pisthetæro recte tributa— [...] πᾶς τις: Sic C. juxta impressos [...] Quid πᾶς in præcedente versu [...]ssit, eo melior est illa lectio. In [...]pida venuste locum habent ejus[...] repetitiones. In B. τόξευε, παῖ, [...]—In membr. τόξευε πᾶς, σφεν[...] Hæc est varietatis origo, mutan[...] lectionis occasio. Quia πᾶς me[...] satisfaciebat, alius librarius, de omissione voculæ τις non cogitans, illud in παῖ mutavit.

1197. πεδαρσίου. Sic tres mei codd. recte. Tragicum in his versibus κόμπον affectat, et Æschylum imitatur, cui frequens hujus Æolici nominis usus in senariis. Vide modo Prometheum 269. 716. 924. In seq. v. pro δίνης male in B. scriptum δεινῆς.

1206. ἀναπτόμενος. Ut infra 1384. Facete buteonem in puellam immittit, ad græci nominis etymon respiciens, alitem bene coleatum.

καὶ βεβαλάνωται, καὶ φυλάττεται κύκλῳ·
ἐφοδεύεται, κωδωνοφορεῖται, πανταχῇ
φυλακαὶ καθεστήκασι, καὶ φρυκτωρίαι
ἐν τοῖσι πύργοις. ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀποτρέχων
ἀπονίψομαι· σὺ δ' αὐτὸς ἤδη τἄλλα δρᾶ.
Χο. οὗτος, τί ποιεῖς; ἆρα θαυμάζεις, ὅτι
οὕτω τὸ τεῖχος ἐκτετείχισται ταχύ;
Πε. νὴ τοὺς θεοὺς ἔγωγε· καὶ γὰρ ἄξιον·
ἴσα γὰρ ἀληθῶς φαίνεταί μοι ψεύδεσιν.
ἀλλ' ὅδε φύλαξ γὰρ τῶν ἐκεῖθεν ἄγγελος,
ἐσθεῖ πρὸς ἡμᾶς δεῦρο, πυῤῥίχην βλέπων.
Αγ. β'. ἰοὺ, ἰοὺ, ἰοὺ, ἰοὺ, ἰοὺ, ἰού.
Πε. τί τὸ πρᾶγμα τουτί;
Αγ. β'. δεινότατα πεπόνθαμεν.
τῶν γὰρ θεῶν τις ἄρτι τῶν παρὰ τοῦ Διὸς,
διὰ τῶν πυλῶν εἰσέπτετ' εἰς τὸν ἀέρα,
λαθὼν κολοιοὺς φύλακας ἡμεροσκόπους.
Πε. ὢ δεινὸν ἔργον καὶ σχέτλιον εἰργασμένος.
τίς τῶν θεῶν;
Αγ. β'. οὐκ ἴσμεν· ὅτι δ' εἶχε πτερὰ,
τοῦτ' ἴσμεν.
Πε. οὔκουν δῆτα περιπόλους ἐχρῆν
πέμψαι κατ' αὐτὸν εὐθύς;
Αγ. β'. ἀλλ' ἐπέμψαμεν
τρισμυρίους ἱέρακας ἱπποτοξότας·
χωρεῖ δὲ πᾶς τις ὄνυχας ἠγκυλωμένος,
κερχνῇς, τριόρχης, γὺψ, κύμινδις, ἀετός·
ῥύμῃ τε καὶ πτεροῖσι καὶ ῥοιζήμασιν

1164. τί ποιεῖς; glossema redolet. Suspicor scripsisse Comicum τί πάσχεις; ut supra 1044.

1168. ἀλλ' ὅδε φύλαξ γὰρ τῶν ἐκεῖθεν ἄγγελος. Sic optime scriptum in membr. et in B. In primariis editt. ἀλλ' ὧδε φύλαξ γὰρ—ut mendose scriptum est in C. Sed nihil facilius erat quam mendam hanc eluere. Kusterus vero ὧδε, quod in ὅδε mutandum erat, retinuit, et γὰρ expunxit, quo pacto versum Comico turpiter claudicantem ex ingenio dedit. Id Berglero ne quidem animadversum fuit.

1169. πυῤῥίχην βλέπων. Schol. ἔνοπλον καὶ πολεμικόν τι. ἔνοπλος γὰρ ὄρχησις ἡ πυῤῥίχη. Sic Pl. 328. βλέπων Ἄρην. Conc. 291. βλέπων ὑπότριμμα. Vesp. 455. βλέπων κάρδαμα. Equit. 631. βλέπων νάπυ. Hippomedon apud Æschylum S. Th. 500.

βακχᾷ πρὸς ἀλκὴν, θυιὰς ὥς, φόβον βλέπων.

Tueri et *spirare* hoc sensu promiscui sunt usus. Supra 1121. Ἀλφειὸν πνέων, id est συντόνως τρέχων, ὡς Ὀλυμπιακὸς σταδιοδρόμος.

1173. εἰσέπτετ'. Vide not. ad v. 90.

1182. ῥοιζήμασιν. Sic duo codd. juxta impressos, bene. In membran. ῥοιζή-

αἰθὴρ δονεῖται, τοῦ θεοῦ ζητουμένου.
κἄστ' οὐ μακρὰν ἄπωθεν, ἀλλ' ἐνταῦθά που
ἤδη 'στίν.
Πε. οὔκουν σφενδόνας δεῖ λαμβάνειν
καὶ τόξα; χώρει δεῦρο πᾶς ὑπηρέτης·
τόξευε πᾶς τις· σφενδόνην τις μοι δότω.
Χο. πόλεμος αἴρεται,
πόλεμος οὐ φατὸς,
πρὸς ἐμὲ καὶ θεούς.
ἀλλὰ φύλαττε πᾶς
ἀέρα περινέφελον,
ὃν γ' Ἔρεβος ἐτέκετο,
μή σε λάθῃ θεῶν
τις ταύτῃ περῶν·
ἄθρει δὲ πᾶς κύκλῳ σκοπῶν,
ὡς ἐγγὺς ἤδη δαίμονος πεδαρσίου
δίνης πτερωτὸς φθόγγος ἐξακούεται.
Πε. αὕτη σὺ, ποῖ ποῖ ποῖ πέτει; μέν' ἥσυχος,
ἔχ' ἀτρέμας· αὐτοῦ στῆθ'· ἐπίσχες τοῦ δρόμου.
τίς εἶ; ποδαπή; λέγειν ἐχρῆν ὁπόθεν ποτ' εἶ.
Ιρ. παρὰ τῶν θεῶν ἔγωγε τῶν Ὀλυμπίων.
Πε. ὄνομα δέ σοι τί ἐστι, πλοῖον, ἢ κυνῆ;
Ιρ. Ἶρις ταχεῖα.
Πε. Πάραλος, ἢ Σαλαμινία;
Ιρ. τί δὲ τοῦτο;
Πε. ταυτηνὶ τίς οὐ ξυλλήψεται
ἀναπτόμενος τρίορχος;
ἐμὲ ξυλλήψεται;
τί ποτ' ἐστὶ τουτὶ τὸ κακόν;
οἰμώξει μακρά.

Has terminationes sæpe permutari ...vavi ad Lys. 1133.

...85. οὔκουν—Hæc omnia in membr. ...n B. Pisthetæro recte tribuu— ...πᾶς τις. Sic C. juxta impressos ... Quid πᾶς in præcedente versu ...sit, eo melior est illa lectio. In ...pida venuste locum habent ejus... repetitiones. In B. τόξευε, παῖ, ...—In membr. τόξευε πᾶς, σφεν-... Hæc est varietatis origo, mutan... lectionis occasio. Quia πᾶς me... satisfaciebat, alius librarius, de omissione voculæ τις non cogitans, illud in παῖ mutavit.

1197. πεδαρσίου. Sic tres mei codd. recte. Tragicum in his versibus κόμπον affectat, et Æschylum imitatur, cui frequens hujus Æolici nominis usus in senariis. Vide modo Prometheum 269. 716. 924. In seq. v. pro δίνης male in B. scriptum δεινῆς.

1206. ἀναπτόμενος. Ut infra 1384. Facete buteonem in puellam immittit, ad græci nominis etymon respiciens, alitem bene coleatum.

Ιρ. ἄτοπόν γε τοῦτο τὸ πρᾶγμα.
Πε. κατὰ ποίας πύλας
εἰσῆλθες εἰς τὸ τεῖχος, ὦ μιαρωτάτη;
Ιρ. οὐκ οἶδα, μὰ Δί', ἔγωγε κατὰ ποίας πύλας.
Πε. ἤκουσας αὐτῆς οἷον εἰρωνεύεται;
πρὸς τοὺς κολοιάρχας προσῆλθες; οὐ λέγεις;
σφραγῖδ' ἔχεις παρὰ τῶν πελαργῶν;
Ιρ. τί τὸ κακόν;
Πε. οὐκ ἔλαβες;
Ιρ. ὑγιαίνεις μέν;
Πε. οὐδὲ σύμβολον
ἐπέβαλεν ὀρνίθαρχος οὐδείς σοι παρών;
Ιρ. μὰ Δί' οὐκ ἔμοι γ' ἐπέβαλεν οὐδείς, ὦ μέλε.
Πε. κἄπειτα δῆθ' οὕτω σιωπῇ διαπέτει
διὰ τῆς πόλεως τῆς ἀλλοτρίας καὶ τοῦ χάους;
Ιρ. ποίᾳ γὰρ ἄλλῃ χρὴ πέτεσθαι τοὺς θεούς;
Πε. οὐκ οἶδα, μὰ Δί', ἔγωγε· τῇδε μὲν γὰρ οὔ.
ἀδικεῖς δὲ καὶ νῦν. ἆρά γ' οἶσθα τοῦθ', ὅτι
δικαιότατ' ἂν ληφθεῖσα πασῶν Ἰρίδων
ἀπέθανες, εἰ τῆς ἀξίας ἐτύγχανες;
Ιρ. ἀλλ' εἴμ' ἀθάνατος.
Πε. ἀλλ' ὅμως ἂν ἀπέθανες.
δεινότατα γάρ τοι πεισόμεσθ', ἐμοὶ δοκεῖ,
εἰ τῶν μὲν ἄλλων ἄρχομεν· ὑμεῖς δ' οἱ θεοὶ
ἀκολασταίνετε, κοὐδέπω γνώσεσθ', ὅτι
ἀκροατέον ὑμῖν ἐν μέρει τῶν κρειττόνων.
φράσον δέ τοι μοι, τὼ πτέρυγε ποῖ ναυστολεῖς;

1208. τοῦτο τὸ πρᾶγμα. Sic recte scriptum in duobus codd. At in membr. ut vulgo τουτὶ τὸ—claudicante versu, qui sic creticum habet in tertia sede. Hæc menda codd. non flagitabat opem.

1210. In membr. οὐκ οἶδ' ἔγωγε, μὰ Δία, κατὰ—

1212. In membr. πρὸς τοὺς κολοιοὺς τοὺς προσῆλθες;

1213. σφραγῖδ' ἔχεις. Nomen σφραγὶς anulum significat, et impressum anuli signum. Sic Gallis nomen *cachet* et signatorium instrumentum, et signum expressum significat. Posteriore sensu hic accipitur, ut bene interpretatur Scholiastes: οἷον σύμβολον ἐπὶ τῷ συγχωρηθῆναι παρελθεῖν. *Avez-vous pris un cachet, un billet, un passeport?* [illegible] est quod comminiscitur Berglerus [illegible] spici ad id quod supra v. 560. [illegible] terminatus fuerat Pisthetærus: [illegible] λειν σφραγῖδ' αὐτοῖς ἐπὶ τὸν [illegible]

1218. Hic versus totidem [illegible] stat supra 192. Neutro in loco [illegible] videtur. Vide not. ad Ach. [illegible]

1219. Quod in novissima B[illegible] tur ποίᾳ ἐν ἄλλῃ, aut editoris [illegible] emendatio, aut typothetæ erro[illegible]

1224. ἀλλ' εἴμ' ἀθάνατο[illegible] modulatus fuit hic versus, [illegible] libris omnibus ἀθάνατος εἴμ' [illegible]

1229. φράσον δέ τοι μοι, [illegible] ποῖ ναυστολεῖς; Sic optime [illegible] In veteribus editt. erat; [illegible] τὼ πτέρυγε ποῖ ναυστολεῖς; syllaba deficiente. σὺ Portus aut nescio quis alius infersit, ποῖ σὺ ναυστολεῖς;

Ιρ. ἐγώ; πρὸς ἀνθρώπους πέτομαι παρὰ τοῦ πατρὸς,
φράσουσα θύειν τοῖς Ὀλυμπίοις θεοῖς,
μηλοσφαγεῖν τε βουθύτοις ἐπ' ἐσχάραις,
κνισσᾶν τ' ἀγυιάς.
Πε. τί σὺ λέγεις; ποίοις θεοῖς;
Ιρ. ποίοισιν; ἡμῖν, τοῖς ἐν οὐρανῷ θεοῖς.
Πε. θεοὶ γὰρ ὑμεῖς;
Ιρ. τίς γὰρ ἔστ' ἄλλος θεός;
Πε. ὄρνιθες ἀνθρώποισι νῦν εἰσιν θεοὶ,
οἷς θυτέον αὐτοῖς, ἀλλὰ, μὰ Δί', οὐ τῷ Διΐ.
Ιρ. ὦ μῶρε, μῶρε, μὴ θεῶν κίνει φρένας
δεινὰς, ὅπως μή σου γένος πανώλεθρον
Διὸς μακέλλῃ πᾶν ἀναστρέψει Δίκη·
λιγνὺς δὲ σῶμα καὶ δόμων περιπτυχὰς
καταιθαλώσει σου Λικυμνίαις βολαῖς.
Πε. ἄκουσον ἤδη· παῦε τῶν παφλασμάτων·
ἔχ' ἀτρέμα. φέρ' ἴδω, πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα,
ταυτὶ λέγουσα μορμολύττεσθαι δοκεῖς;
ἆρ' οἶσθ' ὅτι, Ζεὺς εἴ με λυπήσει πέρα,
μέλαθρα μὲν αὐτοῦ, καὶ δόμους Ἀμφίονος
καταιθαλώσω πυρφόροισιν αἰετοῖς;
πέμψω δὲ πορφυρίωνας ἐς τὸν οὐρανὸν
ὄρνις ἐπ' αὐτὸν, παρδαλᾶς ἐνημμένους,
πλεῖν ἑξακοσίους τὸν ἀριθμόν· καὶ δή ποτε
εἷς Πορφυρίων αὐτῷ παρέσχε πράγματα.
σὺ δ' εἴ με λυπήσεις τι, τῆς διακόνου
πρώτης ἀνατείνας τὼ σκέλη, διαμηριῶ
τὴν Ἶριν αὐτὴν, ὥστε θαυμάζειν, ὅπως,
οὕτω γέρων ὤν, στύομαι τριέμβολον.

1240. ἀναστρέψει. Perperam vulgo ἀναστρέψῃ. Futurum indicativi flagitat recta loquendi ratio, ut mox sequitur καταιθαλώσει. Vide not. ad Lys. 704.

1244 ἔχ' ἀτρέμα. Sic bene membr. Vulgo, metro claudicante, ἔχ' ἀτρέμας. In iisdem membr. pro πότερα mendose est πότερον, quas formas a librariis sæpe commutari alibi observavi. Faceta hic est imitatio eorum, quæ Admeto apud Euripidem in Alcestide dicit Pheres v. 686.

ὦ παῖ, τίν' αὐχεῖς; πότερα Λυδὸν, ἢ Φρύγα
κακοῖς ἐλαύνειν ἀργυρώνητον σέθεν;

1250. ὄρνις. Sic bene membr. ut Kusterus hoc loco edidit. In duobus aliis, ut in vett. editt. ὄρνεις. Vide supra ad v. 717. Recte infra v. 1610. vulgati etiam libri accusativum pluralem ὄρνις exhibent.

1252. Nunc Porphyrionem Gigantem intelligit, cujus meminit Horatius Carm. iii. 4.

1256 στύομαι τριέμβολον. Sic tres codd. Vulgo σύομαι, tam crassa et tam manifesta menda, ut mirer eam Kusterum non

Ιρ. ἄτοπόν γε τοῦτο τὸ πρᾶγμα.
Πε. κατὰ ποίας πύλας
εἰσῆλθες εἰς τὸ τεῖχος, ὦ μιαρωτάτη;
Ιρ. οὐκ οἶδα, μὰ Δί᾽, ἔγωγε κατὰ ποίας πύλας.
Πε. ἤκουσας αὐτῆς οἷον εἰρωνεύεται;
πρὸς τοὺς κολοιάρχας προσῆλθες; οὐ λέγεις;
σφραγῖδ᾽ ἔχεις παρὰ τῶν πελαργῶν;
Ιρ. τί τὸ κακόν;
Πε. οὐκ ἔλαβες;
Ιρ. ὑγιαίνεις μέν;
Πε. οὐδὲ σύμβολον
ἐπέβαλεν ὀρνίθαρχος οὐδείς σοι παρών;
Ιρ. μὰ Δί᾽ οὐκ ἔμοι γ᾽ ἐπέβαλεν οὐδείς, ὦ μέλε.
Πε. κἄπειτα δῆθ᾽ οὕτω σιωπῇ διαπέτει
διὰ τῆς πόλεως τῆς ἀλλοτρίας καὶ τοῦ χάους;
Ιρ. ποίᾳ γὰρ ἄλλῃ χρὴ πέτεσθαι τοὺς θεούς;
Πε. οὐκ οἶδα, μὰ Δί᾽, ἔγωγε· τῇδε μὲν γὰρ οὔ.
ἀδικεῖς δὲ καὶ νῦν. ἆρά γ᾽ οἶσθα τοῦθ᾽, ὅτι
δικαιότατ᾽ ἂν ληφθεῖσα πασῶν Ἰρίδων
ἀπέθανες, εἰ τῆς ἀξίας ἐτύγχανες;
Ιρ. ἀλλ᾽ εἴμ᾽ ἀθάνατος.
Πε. ἀλλ᾽ ὅμως ἂν ἀπέθανες.
δεινότατα γάρ τοι πεισόμεσθ᾽, ἐμοὶ δοκεῖ,
εἰ τῶν μὲν ἄλλων ἄρχομεν· ὑμεῖς δ᾽ οἱ θεοὶ
ἀκολασταίνετε, κοὐδέπω γνώσεσθ᾽, ὅτι
ἀκροατέον ὑμῖν ἐν μέρει τῶν κρειττόνων.
φράσον δέ τοι μοι, τὼ πτέρυγε ποῖ ναυστολεῖς;

1208. τοῦτο τὸ πρᾶγμα. Sic recte scriptum in duobus codd. At in membr. ut vulgo τουτὶ τὸ—claudicante versu, qui sic creticum habet in tertia sede. Hæc menda codd. non flagitabat opem.

1210. In membr. οὐκ οἶδ᾽ ἔγωγε, μὰ Δία, κατὰ—

1212. In membr. πρὸς τοὺς κολοιοὺς τοὺς προσῆλθες;

1213. σφραγῖδ᾽ ἔχεις. Nomen σφραγὶς anulum significat, et impressum anuli signum. Sic Gallis nomen cachet et signatorium instrumentum, et signum expressum significat. Posteriore sensu hic accipitur, ut bene interpretatur Scholiastes: ἀλλ᾽ οὐ σύμβολον ἐπὶ τῷ συγχωρηθῆναι παρελθεῖν. Avez-vous pris un cachet, un billet, un passeport? Ineptum est quod comminiscitur Berglerus, [illegible] spici ad id quod supra v. 560. [illegible] terminatus fuerat Pisthetærus: [illegible] λαιν σφραγῖδ᾽ αὐτοῖς ἐπὶ τὸν φαλλ[illegible]

1218. Hic versus totidem [illegible] stat supra 192. Neutro in loco [illegible] videtur. Vide not. ad Ach. 43[illegible]

1219. Quod in novissima Ba[illegible] tur ποίᾳ 'ν ἄλλῃ, aut editoris [illegible] emendatio, aut typothetæ erro[illegible]

1224. ἀλλ᾽ εἴμ᾽ ἀθάνατος. [illegible] modulatus fuit hic versus, [illegible] bris omnibus ἀθάνατος εἴμ᾽ [illegible]

1229. φράσον δέ τοι μοι, [illegible] ποῖ ναυστολεῖς; Sic optime [illegible] In veteribus editt. erat: [illegible] τὼ πτέρυγε ποῖ ναυστολεῖς; syllaba deficiente. σὺ Portus aut nescio quis alius infersit, ποῖ σὺ ναυστολεῖς;

Ιρ. ἐγώ; πρὸς ἀνθρώπους πέτομαι παρὰ τοῦ πατρὸς,
φράσουσα θύειν τοῖς Ὀλυμπίοις θεοῖς,
μηλοσφαγεῖν τε βουθύτοις ἐπ᾽ ἐσχάραις,
κνισᾶν τ᾽ ἀγυιάς.
Πε. τί σὺ λέγεις; ποίοις θεοῖς;
Ιρ. ποίοισιν; ἡμῖν, τοῖς ἐν οὐρανῷ θεοῖς.
Πε. θεοὶ γὰρ ὑμεῖς;
Ιρ. τίς γάρ ἐστ᾽ ἄλλος θεός;
Πε. ὄρνιθες ἀνθρώποισι νῦν εἰσιν θεοὶ,
οἷς θυτέον· αὐτοῖς, ἀλλὰ, μὰ Δί᾽, οὐ τῷ Διΐ.
Ιρ. ὦ μῶρε, μῶρε, μὴ θεῶν κίνει φρένας
δεινὰς, ὅπως μή σου γένος πανώλεθρον
Διὸς μακέλλῃ πᾶν ἀναστρέψει Δίκη·
λιγνὺς δὲ σῶμα καὶ δόμων περιπτυχὰς
καταιθαλώσει σου Λικυμνίαις βολαῖς.
Πε. ἄκουσον ἤδη· παῦε τῶν παφλασμάτων·
ἔχ᾽ ἀτρέμα. φέρ᾽ ἴδω, πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα,
ταυτὶ λέγουσα μορμολύττεσθαι δοκεῖς;
ἆρ᾽ οἶσθ᾽ ὅτι, Ζεὺς εἴ με λυπήσει πέρα,
μέλαθρα μὲν αὐτοῦ, καὶ δόμους Ἀμφίονος
καταιθαλώσω πυρφόροισιν αἰετοῖς;
πέμψω δὲ πορφυρίωνας ἐς τὸν οὐρανὸν
ὄρνις ἐπ᾽ αὐτὸν, παρδαλᾶς ἐνημμένους,
πλεῖν ἑξακοσίους τὸν ἀριθμόν· καὶ δή ποτε
εἷς Πορφυρίων αὐτῷ παρέσχε πράγματα.
σὺ δ᾽ εἴ με λυπήσεις τι, τῆς διακόνου
πρώτης ἀνατείνας τὼ σκέλη, διαμηριῶ
τὴν Ἶριν αὐτὴν, ὥστε θαυμάζειν, ὅπως,
οὕτω γέρων ὢν, στύομαι τριέμβολον.

1240. ἀναστρέψει. Perperam vulgo ἀναστρέψῃ. Futurum indicativi flagitat recta loquendi ratio, ut mox sequitur καταιθαλώσει. Vide not. ad Lys. 704.

1244 ἔχ᾽ ἀτρέμα. Sic bene membr. Vulgo, metro claudicante, ἔχ᾽ ἀτρέμας. In iisdem membr. pro πότερα mendose est πότερον, quas formas a librariis sæpe commutari alibi observavi. Faceta hic est imitatio eorum, quæ Admeto apud Euripidem in Alcestide dicit Pheres v. 686.

ὦ παῖ, τίν᾽ αὐχεῖς; πότερα Λυδὸν, ἢ Φρύγα
κακοῖς ἐλαύνειν ἀργυρώνητον σέθεν;

1250. ὄρνις. Sic bene membr. ut Kusterus hoc loco edidit. In duobus aliis, ut in vett. editt. ὄρνεις. Vide supra ad v. 717. Recte infra v. 1610. vulgati etiam libri accusativum pluralem ὄρνις exhibent.

1252. Nunc Porphyrionem Gigantem intelligit, cujus meminit Horatius Carm. iii. 4.

1256. στύομαι τριέμβολον. Sic tres codd. Vulgo σύομαι, tam crassa et tam manifesta menda, ut mirer eam Kusterum non

Ιρ. διαῤῥαγείης, ὦ μέλ', αὐτοῖς ῥήμασιν.
Πε. οὐκ ἀποσοβήσεις; οὐ ταχέως εὐρὰξ, πατάξ;
Ιρ. ἢν μή σε παύσῃ τῆς ὕβρεως οὑμὸς πατὴρ—
Πε. οἴμοι τάλας. οὔκουν ἑτέρωσε πετομένη
καταιθαλώσεις τῶν νεωτέρων τινά;
Χο. ἀποκεκλήκαμεν
Διογενεῖς θεοὺς
μηκέτι γε τὴν ἐμὴν
διαπερᾶν πόλιν·
μηδέ τιν' ἱερόθυ-
τον ἀνὰ δάπεδον ἔτι
τῇδε βροτὸν θεοῖσι πέμπειν ἂν καπνόν.
Πε. δεινόν γε τὸν κήρυκα, τὸν παρὰ τοὺς βροτοὺς
οἰχόμενον, εἰ μηδέποτε νοστήσει πάλιν.
Κη. ὦ Πεισθέταιρ', ὦ μακάρι', ὦ σοφώτατε,
ὦ κλεινότατ', ὦ σοφώτατ', ὦ γλαφυρώτατε,
ὦ τρισμακάρι', ὦ κατακέλευσον.
Πε. τί σὺ λέγεις;
Κη. στεφάνῳ σε χρυσῷ τῷδε σοφίας οὕνεκα
στεφανοῦσι καὶ τιμῶσιν οἱ πάντες λεῴ.
Πε. δέχομαι. τί δ' οὕτως οἱ λεῴ τιμῶσί με;
Κη. ὦ κλεινοτάτην αἰθέριον οἰκίσας πόλιν,
οὐκ οἶσθ' ὅσην τιμὴν παρ' ἀνθρώποις φέρει,
ὅσους τ' ἐραστὰς τῆσδε τῆς χώρας ἔχεις.
πρὶν μὲν γὰρ οἰκίσαι σε τήνδε τὴν πόλιν,
ἐλακωνομάνουν ἅπαντες ἄνθρωποι τότε,
ἐκόμων, ἐπείνων, ἐῤῥύπων, ἐσωκράτουν,

sustulisse, maxime quum sinceram scripturam apud Suidam reperisset. Exstat etiam apud Eustathium ad Homerum p. 862. l. 43.

1264. *μηκέτι γε τὴν ἐμήν.* Particula γε abest in membr. et in B. recte: eam inseruit Scholiastes, ut quod sibi finxerat metrum sustentaret. Inepto hoc tibicine non indigemus. Versiculus *μηκέτι τὴν ἐμὴν* iisdem constat numeris, ac præcedens *διογενεῖς θεούς.* Nam in *διογενὴς* prima rite producitur. Sunt autem bini isti versus, non pæonici, sed choriambici dimetri brachycatalecti. Ultimus autem hujus chorici cantici numeris prorsus caret. Ejus metrum non declaravit Scholiastes; sed observat in quibusdam exemplaribus quintum et sextum conjungi, ita ut ultimus senarius fiat iambicus. Et hæc est vera horum versuum distinctio. Sic itaque totus locus concinnandus est:

ἀποκεκλήκαμεν
διογενεῖς θεοὺς
μηκέτι τὴν ἐμὴν
διαπερᾶν πόλιν·
μηδέ τιν' ἱερόθυτον ἀνὰ δάπεδον
ἔτι τῇδε βροτὸν θεοῖσι πέμπειν ἂν καπνόν.

Quintus horum versuum est trimeter pæonicus. In ultimo membr. perperam ἂν omittunt.

1277. *οἰκίσας.* Perperam in membr. *οἰκήσας*, frequenti circa has voces errore.

1282. *ἐσωκράτουν.* Confer ea quæ

σκυτάλι' ἐφόρουν· νυνὶ δ', ὑποστρέψαντες αὖ,
ὀρνιθομανοῦσι· πάντα δ' ὑπὸ τῆς ἡδονῆς
ποιοῦσιν ἅπερ ὄρνιθες, ἐκμιμούμενοι.
πρῶτον μὲν εὐθὺς πάντες ἐξ εὐνῆς ἅμα
ἐπέτονθ' ἕωθεν, ὥσπερ ἡμεῖς, ἐπὶ νομόν·
κἄπειτ' ἂν ἅμα κατῆραν ἐς τὰ βιβλία·
εἶτ' ἀπενέμοντ' ἐνταῦθα τὰ ψηφίσματα.
ὠρνιθομάνουν δ' οὕτω περιφανῶς, ὥστε καὶ
πολλοῖσιν ὀρνίθων ὀνόματ' ἦν κείμενα.
Πέρδιξ μὲν εἷς κάπηλος ὠνομάζετο
χωλός· Μενίππῳ δ' ἦν Χελιδὼν τοὔνομα·
Ὀπουντίῳ δ' ὀφθαλμὸν οὐκ ἔχων Κόραξ·
Κορυδὸς Φιλοκλέει· Χηναλώπηξ Θεαγένει·
Ἶβις Λυκούργῳ· Χαιρεφῶντι Νυκτερίς·
Συρακουσίῳ δὲ Κίττα· Μειδίας δ' ἐκεῖ
Ὄρτυξ ἐκαλεῖτο· καὶ γὰρ εἶχεν ὄρτυγι
ὑπὸ στυφοκόμπου τὴν κεφαλὴν πεπληγμένῳ.

de Socrate et ejus discipulis dicuntur in Nub. v. 835.

1287 Jocus ex ambigua significatione vocis Νόμος, *lex* et *pascuum*.

1292. Πέρδιξ nomen est proprium cauponis cujusdam, qui claudus erat. Vide fragm. Anagyri xiii.

1294. Ὀπουντίῳ. Hujus hominis mentio facta supra v. 153. Ad utrumque locum respicit Eustathius ad Hom. p. 277. Ὀποῦς, Ὀποῦντος. τὸ ἐθνικὸν Ὀπούντιος, ὡς ὑποδηλοῖ καὶ ὁ Κωμικὸς, ἔνθα Ὀπούντιόν τινα σκώπτει, Ἀθηναῖον ἄνδρα μὴ ἀκεραιούμενον τὴν συζυγίαν τοῖν ὀφθαλμοῖν.

1295. Φιλοκλέει. Sic perbene membr. Vulgo, claudicante metro, Φιλοκλεῖ. Vide not. ad Thesm. 169.—Χαιρεφῶντι. Plutarchus in Lycurgi Oratoris vita p. 843. locum hunc citans, male habet Ξενοφῶντι. Vide Schol. ad Nub. 504. et Suidam in Χαιρεφῶν.

1298. *καὶ γὰρ εἶχεν ὄρτυγι.* Sic optime B. Receptæ, Kustero teste, in Genevensem editionem huic lectioni si præter auctoritatem nihil deerat, causa nulla est cur ei amplius fides derogetur. In duobus aliis codd. ut in vett. editt. perperam est ἦκεν. Suidas habet ᾖκει, quod recte Dawesius mutat in ᾔκειν, tertiam personam Atticam plusquamperfecti. εἶκεν præteritum est medium, cujus participium εἰκὼς, et infinitivus εἰκέναι sæpius apud Comicum occurrunt. Fallitur autem Dawesius, quum ait rationem temporum haud constituram, si legatur, ut Kusterus edidit ἦκεν, vel, ut nos, εἶκεν: non magis ac si latine quis dicat: *Coturnix nominabatur; nam similis est coturnici.* Et primo quidem, admissa etiam hac versione, satis constarent tempora: *Alium vocari audiebam coturnicem, haud quidem injuria, nam coturnici similis est.* Si is de quo sermo est, adhuc in vivis sit, recte loquitur qui ista dicit. Atqui Midias, de quo agitur, tum vivebat, quando exhibita fuit hæc fabula. Deinde vero in tota hac narratione verba in imperfecto vel aoristo non præteritum tempus significant. Eleganter, ut in narrationibus fieri solet, variantur tempora.

ὀρνιθομανοῦσι, πάντα δ' ὑπὸ τῆς ἡδονῆς
ποιοῦσιν ἅπερ ὄρνιθες, ἐκμιμούμενοι.
πρῶτον μὲν εὐθὺς πάντες ἐξ εὐνῆς ἅμα
ἐπέτονθ' ἕωθεν—

Istud ἐπέτοντο minus bene reddidit interpres *provolabant*. Significat *provolare solent*, et sic deinceps cetera verba. Tam bene hic constant tempora, ac Ran. 212. *ἀοιδὰν, ἣν ἀμφὶ Διόνυσον ἰαχήσαμεν, ἡνίκα χωρεῖ ὄχλος*—ubi ἰαχήσαμεν aoristus significat *cantare solemus*.

1299. *ὑπὸ στυφοκόμπου.* Sic quidem libri omnes, hancque scripturam agnoscunt præter Scholiastam, quem descri-

ᾖδον δ' ὑπὸ φιλορνιθίας πάντες μέλη,
ὅπου χελιδὼν ἦν τις ἐμπεποιημένη,
ἢ πηνέλοψ, ἢ χήν τις, ἢ περιστερὰ,
ἢ πτέρυγες, ἢ πτεροῦ τι καὶ σμικρὸν προσῆν.
τοιαῦτα μὲν τἀκεῖθεν. ἓν δέ σοι λέγω·
ἥξουσ' ἐκεῖθεν δεῦρο πλεῖν ἢ μύριοι
πτερῶν δεόμενοι, καὶ τρόπων γαμψωνύχων·
ὥστε πτερῶν σοι τοῖς ἐποίκοις δεῖ ποθεν.
Πε. οὐκ ἄρα, μὰ Δί', ἡμῖν ἔτ' ἔργον ἑστάναι.
ἀλλ' ὡς τάχιστα σὺ μὲν ἰὼν τὰς ἀῤῥίχους,
καὶ τοὺς κοφίνους ἅπαντας ἐμπίπλη πτερῶν.
Μανῆς δὲ φερέτω μοι θύραζε τὰ πτερά·
ἐγὼ δ' ἐκείνων τοὺς προσιόντας δέξομαι.
Χο. ταχὺ δ' ἂν πολυάνορα τάνδε πόλιν
καλοῖ τις ἀνθρώπων ἄν.
Πε. τύχη μόνον προσείη.
Χο. κατέχουσι δ' ἔρωτες ἐμᾶς πόλεως.
Πε. θᾶττον φέρειν κελεύω.

psit auctor Etymol. M. Hesychius et Suidas. Mendosa tamen est. Genuinam nominis formam satis declarat Pollux vii. 136. ὁ γὰρ ὀρτυγοκόπος ἐςὶν ἐν χρήσει, καὶ ὀρτυγοπώλης. καὶ συφοκόπους αὐτοὺς οἱ κωμῳδοὶ καλοῦσιν. Idem ix. 107. καὶ μέντοι καὶ τὸ ὀρτυγοκοπεῖν παιδιὰ, καὶ τὸ πρᾶγμα ὀρτυγοκοπία, καὶ οἱ παίζοντες ὀρτυγοκόποι, καὶ συφοκόποι ἐκαλοῦντο. Sic apud Onomasticum legendum esse vere censet Kühnius, monens συφοκόπους dici coturnicum magistros a σύφω, spisso, crassum reddo, quia nutriebant coturnices, et κόπτω, cædo, quia in commissionibus cædebant, vellicabant coturnices. Quid, malum, significatio verbi κομπέω commune habet cum ὀρτυγοκοπίᾳ? Insititiam esse aiunt literam μ. Quorsum? nonne comicis metris, nam vox illa comica est, quod probe observandum, tam apta est tertia brevi, quam longa? Sic multis in libris ὄμβριμος legitur, qua in voce etiam μ insititium esse tradunt: sed insitio illa barbariei commentum est. Vide quæ paucula notavimus ad Æschyli S. Th. 796. Ut Gallinaceorum, publice Athenis coturnicum certamina exhibita fuisse fidem facit Lucianus in Anacharside T. ii. p. 918. Præterea ludus erat, quo se privatim oblectabant. Eum describit Meursius de Ludis Græcorum in Ὀρτυγοκοπία, ubi συμφοκόποι habet, quam scripturam in altero loco exhibent Pollucis libri, non minus mendosam quam συφοκόμποι. Simili errore in scholiis legitur ὑπ' ὀρτυγοκόμπου. Genuinæ scripturæ indicium etiam servavit accentus. Nam si κόμπος pars esset compositionis hujus nominis, scribendum esset συφόκομποι, non vero συφοκόμποι. Hesychii interpretationem secutus est doctissimus Hemsterhusius, quam ex supradictis falsam esse liquet. συφοκόπος dicitur is, qui coturnicem suam contra alterius coturnicem committit. Græcum nomen vix latino reddere possis. Si avis ipsa συφοκόπος etiam appellata fuit, quod minus probabile videtur, nec tamen præfracte negare ausim, et in gallinaceorum pugna validior gallus sic dictus fuerit, hic, quia de coturnice agitur, saltem vertendum erat: *similis est coturnici a validiore in pugna caput ictæ.* Sed malim *a lusore caput ictæ.*

1303. σμικρόν. Sic scriptum in B. Vulgo μικρόν.

1314. καλοῖ. Sic duo codd. In membran. ut vulgo καλεῖ, et alterum ἂν in fine versus omissum. καλεῖ futurum cum ἂν stare etiam poterat. Vide notam ad Nub. 465.

Χο. τί γὰρ οὐκ ἔνι ταύτῃ
καλὸν ἀνδρὶ μετοικεῖν;
Σοφία, Πόθος, ἀμβρόσιαι Χάριτες,
τό τε τῆς ἀγανόφρονος Ἡσυχίας
εὐάμερον πρόσωπον.
Πε. ὡς βλακικῶς διακονεῖς.
οὐ θᾶττον ἐγκονήσεις;
Χο. φερέτω κάλαθον ταχύ τις πτερῶν·
σὺ δ' αὖθις αὖτ' ἐξόρμα,
τύπτων γε τοῦτον ὡδί.
πάνυ γὰρ βραδύς ἐστιν, ὥσπερ ὄνος.
Πε. Μανῆς γάρ ἐστι δειλός.
Χο. σὺ δὲ τὰ πτερὰ πρῶτον
διάθες τάδε κόσμῳ·
τά τε μουσιχ' ὁμοῦ, τά τε μαντικὰ, καὶ
τὰ θαλάττι'. ἔπειτα δ' ὅπως φρονίμως
πρὸς ἄνδρ' ὁρῶν πτερώσεις.
Πε. οὔ τοι, μὰ τὰς κερχνῆδας, ἔτι σοῦ σχήσομαι,
οὕτως ὁρῶν σε δειλὸν ὄντα καὶ βραδύν.
Πα. γενοίμαν αἰετὸς ὑψιπέτας,
ὡς ἂν ποταθείην ἀτρυγέτου

1320. ἀμβρόσιαι Χάριτες. Sic membr. Vulgo ἀμβροσία, χάριτες.

1322. εὐάμερον. Doricam hanc formam præstat B.

1323. ὡς βλακικῶς διακονεῖς. Versus est dimeter iambicus, quod ideo observo, ut errorem corrigam, quem erravi in nota ad Plut 325. ubi l. 3. lege, *et in quinta molossus.* Non autem *creticus.* Ex hoc enim versu de prosodia verbi βλακεύω constat, cujus prima longa est.

1326. σὺ δ' αὖθις αὖτ' ἐξόρμα. In primariis editt. αὖτις αὖ γ'—et sic est in B. C. In membr. σὺ δ' αὖτις ἐξόρμα. In recentioribus editt. αὖθις αὖ γ'—Ineptum est istud γε. Scripserat Comicus id ipsum quod reposui, αὖθις αὖτ'—αὖ et αὖτ' sequente vocali ad vitandum hiatum, perinde est. αὖθις αὖ hac ipsa in fabula sæpius occurrit. Vide supra 59. 789. 792. 796. Quam statuunt differentiam Grammatici quidam, parum sibi consentientes, inter αὖθις et αὖτις, nulla est. Hoc Ionum est, illud Atticorum.

1328. Male scriptus est, hic versus in membran. πάνυ γὰρ βραδύς τις ἐςὶν, ὥσπερ ὄνος. Sic etiam exhibent impressi. At longe melius duo alii codd. τις omittunt, quod quia plerumque sic abundans occurrit post adjectiva nomina, haud sine quadam venustate, multum sapere sibi visus est librarius, qui id de suo infersit. Sed isti elegantiæ non hic est locus: metrum enim pessum dat illa vocula. Observes velim in hoc cum Choro diverbio, versus omnes esse iambicos, nec ullum ultra dimetrum assurgere. Est vero hic versus etiam dimeter, ut 1325. aliique.

1333. τὰ θαλάττι'—Sic tres codd. Neglectus vulgo Atticismus.

1335. οὔ τοι, μὰ τὰς—Sic tres codd. Pessime in impressis οὔ τι. Sine codd. elui poterat hæc menda. Contrario modo in Ran. 522. ubi metrum flagitabat οὔ τι, ediderant οὔ τοι.

1338. In membran. scriptum: ὡς ἂν ποταθείην ὑπὲρ ἀτρυγέτου γλαυκᾶς ἐπ' οἶδμα λίμνας. In B. ὑπὲρ in textu omissum, inter lineas repositum. Inde ὑπὲρ adscivi in locum τῆς ἐπί.

ὡς ἂν ποταθείην ἀτρυγέτου
γλαυκᾶς ὑπὲρ οἶδμα λίμνας.

γλαυκᾶς ὑπὲρ οἶδμα λίμνας.
Πε. ἔοικεν οὐ ψευδαγγελὴς εἶν' ἄγγελος.
ᾄδων γὰρ ὅδε τις αἰετοὺς προσέρχεται.
Πα. αἰβοῖ·
οὐκ ἔστιν οὐδὲν τοῦ πέτεσθαι γλυκύτερον·
ἐρῶ δ' ἔγωγε τῶν ἐν ὄρνισιν νόμων.
ὀρνιθομανῶ γάρ, καὶ πέτομαι, καὶ βούλομαι
οἰκεῖν μεθ' ὑμῶν, κἀπιθυμῶ τῶν νόμων.
Πε. ποίων νόμων; πολλοὶ γὰρ ὀρνίθων νόμοι.
Πα. πάντων· μάλιστα δ' ὅτι καλὸν νομίζεται
τὸν πατέρα τοῖς ὄρνισιν ἄγχειν καὶ δάκνειν.
Πε. καί, νὴ Δί', ἀνδρεῖόν γε πάνυ νομίζομεν,
ὃς ἂν πεπλήγῃ τὸν πατέρα νεοττὸς ὤν.
Πα. διὰ ταῦτα μέν τοι δεῦρ' ἀνοικισθεὶς ἐγὼ
ἄγχειν ἐπιθυμῶ τὸν πατέρα, καὶ πάντ' ἔχειν.
Πε. ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν τοῖσιν ὄρνισιν νόμος
παλαιὸς, ἐν ταῖς τῶν πελαργῶν κύρβεσιν·
ἐπὴν ὁ πατὴρ ὁ πελαργὸς ἐκπετησίμους
πάντας ποιήσῃ τοὺς πελαργιδεῖς τρέφων,
δεῖ τοὺς νεοττοὺς τὸν πατέρα πάλιν τρέφειν.
Πα. ἀπελαυσάμην γὰρ, νὴ Δί', ἐλθὼν ἐνθαδί,
εἴπερ γ' ἐμοὶ καὶ τὸν πατέρα βοσκητέον.
Πε. οὐδέν γ'. ἐπειδήπερ γὰρ ἦλθες, ὦ μέλε,
εὔνους, πτερώσω σ', ὥσπερ ὄρνιν ὀρφανόν.
σοὶ δ', ὦ νεανίσκ', οὐ κακῶς ὑποθήσομαι,
ἀλλ' οἷά περ αὐτὸς ἔμαθον, ὅτε παῖς ἦ. σὺ γὰρ
τὸν μὲν πατέρα μὴ τύπτε· ταύτην δέ γε λαβὼν
τὴν πτέρυγα, καὶ τουτὶ τὸ πλῆκτρον θητέρᾳ,
νομίσας ἀλεκτρυόνος ἔχειν γε τὸν λόφον,
φρούρει, στρατεύου, μισθοφορῶν σαυτὸν τρέφε·

1346. Eadem hic ambiguitas quæ in v. 1287. Adolescens *leges*, *mores* intelligit; Pisthetærus vero *pascua*.

1363. παῖς ἦ. Sic duo codd. In membran. ἦν. Vide not. ad Pl. 77.

1373. πτερύγεσσιν. Vulgo omittitur ν paragogicum, male ad eum modum quo versus isti distinguuntur: nam hic dimeter est anapæsticus acatalectus. Sed in omnibus nugatur Græculus, cujus ad sententiam hic locus digestus fuit. Transsumta ista ex Anacreontis cantico, cujus primum versum profert Hephæstio p. 30. et metrum declarat:

ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὄλυμπον πτερύγεσσι κούφαις
διὰ τὸν Ἔρωτα——οὐ γὰρ ἐμοὶ θέλει συνηβᾶν.

Inde manifestum est versus quos hic canit poëta dithyrambicus choriambicos esse, et sic digeri debuisse:

ἀναπέτομαι | δὴ πρὸς Ὄλυμ | πον πτερύγεσ | σι κούφαις·
πέτομαι δ' ὁδὸν | ἄλλοτ' ἐπ' ἄλ | λαν μελέων.

τὸν πατέρ' ἔα ζῆν. ἀλλ' ἐπειδὴ μάχιμος εἶ,
εἰς τἀπὶ Θρᾴκης ἀποπέτου, κἀκεῖ μάχου.
Πα. νὴ τὸν Διόνυσον, εὖ γ' ἐμοὶ δοκεῖς λέγειν,
καὶ πείσομαί σοι.
Πε. νοῦν ἄρ' ἕξεις, νὴ Δία.
Κι. ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὄλυμπον
πτερύγεσσιν κούφαις· πέτομαι δ' ὁδὸν
ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλαν μελέων---
Πε. τουτὶ τὸ πρᾶγμα φορτίου δεῖται πτερῶν.
Κι. ἀφόβῳ φρενὶ
σώματί τε νέαν ἐφέπων.
Πε. ἀσπαζόμεσθα φιλύρινον Κινησίαν.
τί δεῦρο πόδα σὺ κυλλὸν ἀνὰ κύκλον κυκλεῖς;
Κι. ὄρνις γενέσθαι βούλομαι
λιγύμυθος ἀηδών.
Πε. παῦσαι μελῳδῶν· ἀλλ' ὅ τι λέγεις εἶπ' ἐμοί.
Κι. ὑπὸ σοῦ πτερωθεὶς βούλομαι μετάρσιος
ἀναπτόμενος ἐκ τῶν νεφελῶν καινὰς λαβεῖν
ἀεροδονήτους καὶ νεφοβόλους ἀναβολάς.
Πε. ἐκ τῶν νεφελῶν γὰρ ἄν τις ἀναβολὰς λάβοι;
Κι. κρέμαται μὲν οὖν ἐντεῦθεν ἡμῶν ἡ τέχνη.
τῶν διθυράμβων γὰρ τὰ λαμπρὰ γίγνεται,

1376. Hic etiam versiculus a sequente male divulsus est: bini conjungi debent, ut unicum trimetrum choriambicum constituant:

ἀφόβῳ φρενὶ | σώματί τε νέ | αν ἐφέπων.

Absurde vulgo legitur σώματι γινιὰν— Quod reposuimus exhibent membr. et B.

1378. φιλύρινον, *tiliaceum*. Athenæus p. 551. D. ubi hujus Cinesiæ meminit: ἄλλοι δ' αὐτὸν, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης, πολλάκις εἰρήκασι φιλύρινον Κινησίαν, διὰ τὸ φιλύρας τοῦ ξύλου λαμβάνοντα σανίδα συμπεριζώννυσθαι, ἵνα μὴ κάμπτηται, διά τε τὸ μῆκος καὶ τὴν ἰσχνότητα. Cinesiæ gracilitatem alibi irridet Comicus. Vide Ran. 1437. et Gerytadæ fragm. ix. Quod sequitur apud Athenæum non intellexit interpres: ὅτι δὲ ἦν ὁ Κινησίας νοσώδης, καὶ δεινὸς τἆλλα—id minime significat *valetudinarium* eum fuisse, sed *morbosum*, eo sensu, quo dixit Catullus de Mamurra et Cæsare:

Morbosi pariter, gemelli utrique.

Cinædum eum fuisse innuit Comicus Conc. 329.

1379. Hunc versum citat Pollux iv. 188. ubi differentiam statuere videtur inter χωλὸν et κυλλὸν, quorum illud proprie de pede, hoc de manu dicatur. Jocus est in κυλλὴν χεῖρα Equit. 1082. κυκλεῖν πόδα tragica est locutio. Euripides Or. 631. ποῖ σὸν πόδ' ἐπὶ συννοίᾳ κυκλεῖς; Sophoclis Aj. 19. κυκλεῖν βάσιν dixit. ἀνὰ κύκλον, ut Ran. 440. χωρεῖτε νῦν ἱερὸν ἀνὰ κύκλον. Perperam in membr. scriptum κυκλοῖς.

1381. λιγύμυθος. In membr. λιγύφθογγος, quod etiam meliori lectioni superscriptum in B. adjecta alia varietate λιγύμοχθος.

1384. ἀναπτόμενος. Sic duo codd. Perperam in membran. ἀναπτάμενος.

1385. In membr. ἀεροδινήτους καὶ νιφοβόλους. Prius manifesto mendosum est. Vide supra 943. Posterius vulgato νεφοβόλους prætuli, quod quid significare hic possit non percipio. At νεφοβόλους valet σκοτίους, ut mox ipse interpretari videtur Cinesias.

ἀέρια, καὶ σκότιά γε, καὶ κυαναυγέα,
καὶ πτεροδόνητα· σὺ δὲ κλύων εἴσει τάχα.
Πε. οὐ δῆτ' ἔγωγε.
Κι. νὴ τὸν Ἡρακλέα σύ γε.
ἅπαντα γὰρ δίειμί σοι τὸν ἀέρα
εἴδωλα πετεινῶν αἰθεροδρόμων,
οἰωνῶν ταναοδείρων.
Πε. ὢόπ.
Κι. τὸν ἁλάδρομον ἁλάμενος
ἅμ' ἀνέμων πνοιαῖσι βαίην - - -
Πε. νὴ τὸν Δί' ἔγωγέ σου καταπαύσω τὰς πνοάς.
Κι. τοτὲ μὲν νοτίαν στείχων πρὸς ὁδὸν,
τοτὲ δ' αὖ Βορέᾳ σῶμα πελάζων,
ἀλίμενον αἰθέρος αὔλακα τέμνων.
χαρίεντά γ', ὦ πρεσβῦτ', ἐσοφίσω καὶ σοφά.
Πε. οὐ γὰρ σὺ χαίρεις πτεροδόνητος γενόμενος;
Κι. ταυτὶ πεποίηκας τὸν κυκλιοδιδάσκαλον,
ὃς ταῖσι φυλαῖς περιμάχητός εἰμ' ἀεί;
Πε. βούλει διδάσκειν, καὶ παρ' ἡμῖν οὖν μένων,
Λεωτροφίδη χορὸν πετομένων ὀρνέων
Κεκροπίδα φυλήν;
Κι. καταγελᾷς μου, δῆλος εἶ.
ἀλλ' οὖν ἔγωγ' οὐ παύσομαι, τοῦτ' ἴσθ' ὅτι,
πρὶν ἂν πτερωθεὶς διαδράμω τὸν ἀέρα.
Συ. ὄρνιθες τίνες οἵδε,

1392. *δίειμί σοι τὸν ἀέρα.* Perperam in membr. *σου.* Sic etiam in B. a prima manu: sed superscriptum *σοι.* Facile ista permutantur. Similis menda erat in Ran. 1119.

1397. *νὴ τὸν Δί' ἔγωγέ σου καταπαύσω τὰς πνοάς.* Sic optime scriptus est hic versus in B. Vulgo, duabus recisis syllabis, turpiter claudicat. *νὴ Δί' ἐγώ σου καταπαύσω τὰς πνοάς.* Et sic scriptus est in C. In membr. vero, *νὴ τὸν Δί' ἐγώ σοι καταπαύσω τὰς πνοάς.* Hoc dicto, sequentia dum canit Cinesias, plagas ei infligit Pisthetærus.

1406. *Λεωτροφίδης* dithyrambicus erat poëta, et ipse *κυκλίων χορῶν διδάσκαλος,* Comicis ob nimiam gracilitatem derisus. At hic facete noster nomen proprium in appellativum mutat, et pro adjectivo adhibet, *Λεωτροφίδη χορὸν, Leotrophideum chorum,* id est *gracilem Leotrophidæ instar chorum.* Sic ista accipi me voluisse ostendit ipsa nominis scriptura, e quo subscriptum ultimæ vocali ι exemi: oræque libri mei notulam hanc adleveram: *Λεωτροφίδη adjective in quarto casu.* Nescio quibus postea intemperiis agitatus, a lepido hoc sensu, quem exprimit doctissimi Hemsterhusii versio, ad alium minime congruum depulsus fuerim.

1410. Alcmanis locum profert Scholiastes, ad quem respexisse Comicum putat: *Ὄρνιθες τίνες οἵδε; Ὠκεανῶ γὰρ ἀπὸ περάτων ἦλθον, πανίλοπες ποικιλόδειροι, τανυσίπτεροι.* Aliumque Simonidis: *Ἄγγιλε κλυτὰ ἔαρος ἁδυόδμου, κυανέα χελιδοῖ.* Sic legendum esse Simonidis fragmentum nemo non videt, quod duabus mendis inquinatum est in vulgatis libris. Ut id jam antea correxeram, scriptum reperi in margine codicis C.

οὐδὲν ἔχοντες πτεροποίκιλοι,
τανυσίπτερε ποικίλα χελιδοῖ;
Πε. τουτὶ τὸ κακὸν οὐ φαῦλον ἐξεγρήγορεν.
ὅδ' αὖ μινυρίζων δεῦρό τις προσέρχεται.
Συ. τανυσίπτερε ποικίλα μάλ' αὖθις.
Πε. ἐς θοιμάτιον τὸ σκολιὸν ᾄδειν μοι δοκεῖ.
δεῖσθαι δ' ἔοικεν οὐκ ὀλίγων χελιδόνων.
Συ. τίς ὁ πτερῶν δεῦρ' ἐστὶ τοὺς ἀφικνουμένους;
Πε. ὁδὶ πάρεστιν· ἀλλ' ὅτου χρὴ, δεῖ λέγειν.
Συ. πτερῶν, πτερῶν δεῖ. μὴ πύθῃ τὸ δεύτερον.
Πε. μῶν εὐθὺ Πελλήνης πέτεσθαι διανοεῖ;
Συ. μὰ Δί', ἀλλὰ κλητήρ εἰμι νησιωτικὸς,
καὶ συκοφάντης - - -
Πε. ὦ μακάριε τῆς τέχνης.
Συ. καὶ πραγματοδίφης. εἶτα δέομαι πτερὰ λαβὼν
κύκλῳ περισοβεῖν τὰς πόλεις καλούμενος.
Πε. ὑπὸ πτερύγων τί προσκαλεῖ σοφώτερον;
Συ. μὰ Δί', ἀλλ', ἵν' οἱ λῃσταί γε μὴ λυπῶσί με,
μετὰ τῶν γεράνων ἐκεῖθεν ἀναχωρῶ πάλιν,
ἀνθ' ἕρματος πολλὰς καταπεπωκὼς δίκας.
Πε. τουτὶ γὰρ ἐργάζει σὺ τοὔργον, εἰπέ μοι;
νεανίας ὤν, συκοφαντεῖς τοὺς ξένους.
Συ. τί γὰρ πάθω; σκάπτειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι.

1416. Quia Sycophanta detrita veste indutus erat, arcendoque frigori parum idonea, Pisthetæro videtur hirundinem invocare, veris indicem, multisque etiam hirundinibus egere, seu adulto vere, quia, ut est in proverbio, *μία χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ. Une hirondelle ne fait pas le printemps.*

1421. *Num Pellenem volare cogitas?* Quia Pellene, in urbe Achaiæ, præmia athletis dabantur lænæ, quæ ibi texebantur præstantissimæ. Vide Hesychium in *Πελληνικαὶ χλαῖναι.* Eustathius ad Homerum p. 292. l. 6. *ἔστι δὲ καὶ κώμη Πελλήνη, ὅθεν καὶ Πελληνικαὶ χλαῖναι, ἃς ἔπαθλα ἐτίθεσαν ἐν τοῖς ἐκεῖ ἀγῶσιν, ὡς καὶ ὁ Κωμικὸς δηλοῖ ἐν Ὄρνισιν.* Harum lænarum meminit Pindarus Olymp. ix. 146.

καὶ ψυχρᾶν ὁπότ' εὐδιανὸν φάρμακον αὐρᾶν
Πελλάνᾳ φέρε.

1426. *ὑπὸ πτερύγων τί προσκαλεῖ σοφώτερον;* Sic optime membr. Vulgo *ὑπαὶ πτερύγων τί προσκαλεῖν*—Poëticum *ὑπαὶ* in senariis comicis locum non habet. *προσκαλεῖ* secunda persona est indicativi præsentis medii.

1428. *μετὰ τῶν γεράνων ἐκεῖθεν.* Perperam vulgo *γεράνων τ' ἐκεῖθεν.* Quid, malum, sibi vult ista copula?

1432. Comici versum citat Suidas in *ἐπίσω*, qui forte alia in fabula erat:

σύγγνωθί μοι, σκώπτειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι.

Si ad hunc locum respexit, fefellit eum memoria, nec fieri potest ut aliter olim quam hodie hic versus lectus fuerit. *σκώπτειν* a sententia prorsus alienum est. Insulsissimam tamen hanc lectionem tuetur Kusterus, Aristophanemque censet *risus captandi gratia pro σκάπτειν præter exspectationem dixisse σκώπτειν, et proinde lectionem Suidæ, ut facetias comicas magis redolentem, hic præferendam esse.* Utique tam veternosum fuisse bonum Kusterum indignor. *σκώπτειν* non est *Suidæ lectio,* sed librarii error. Eadem

ἀέρια, καὶ σκότιά γε, καὶ κυαναυγέα,
καὶ πτεροδόνητα· σὺ δὲ κλύων εἴσει τάχα.
Πε. οὐ δῆτ' ἔγωγε.
Κι. νὴ τὸν Ἡρακλέα σύ γε.
ἅπαντα γὰρ δίειμί σοι τὸν ἀέρα
εἴδωλα πετεινῶν αἰθεροδρόμων,
οἰωνῶν ταναοδείρων.
Πε. ὠόπ.
Κι. τὸν ἁλάδρομον ἁλάμενος
ἅμ' ἀνέμων πνοιαῖσι βαίην---
Πε. νὴ τὸν Δί' ἔγωγέ σου καταπαύσω τὰς πνοάς.
Κι. τοτὲ μὲν νοτίαν στείχων πρὸς ὁδὸν,
τοτὲ δ' αὖ Βορέᾳ σῶμα πελάζων,
ἀλίμενον αἰθέρος αὔλακα τέμνων.
χαρίεντά γ', ὦ πρεσβῦτ', ἐσοφίσω καὶ σοφά.
Πε. οὐ γὰρ σὺ χαίρεις πτεροδόνητος γενόμενος;
Κι. ταυτὶ πεποίηκας τὸν κυκλιοδιδάσκαλον,
ὃς ταῖσι φυλαῖς περιμάχητος εἴμ' ἀεί;
Πε. βούλει διδάσκειν, καὶ παρ' ἡμῖν οὖν μένων,
Λεωτροφίδη χορὸν πετομένων ὀρνέων
Κεκροπίδα φυλήν;
Κι. καταγελᾷς μου, δῆλος εἶ.
ἀλλ' οὖν ἔγωγ' οὐ παύσομαι, τοῦτ' ἴσθ' ὅτι,
πρὶν ἂν πτερωθεὶς διαδράμω τὸν ἀέρα.
Συ. ὄρνιθες τίνες οἵδε,

1392. *δίειμί σοι τὸν ἀέρα.* Perperam in membr. *σου.* Sic etiam in B. a prima manu: sed superscriptum *σοι.* Facile ista permutantur. Similis menda erat in Ran. 1119.

1397. *νὴ τὸν Δί' ἔγωγέ σου καταπαύσω τὰς πνοάς.* Sic optime scriptus est hic versus in B. Vulgo, duabus recisis syllabis, turpiter claudicat. *νὴ Δί' ἐγώ σου καταπαύσω τὰς πνοάς.* Et sic scriptus est in C. In membr. vero, *νὴ τὸν Δί' ἐγώ σοι καταπαύσω τὰς πνοάς.* Hoc dicto, sequentia dum canit Cinesias, plagas ei infligit Pisthetærus.

1406. *Λεωτροφίδης* dithyrambicus erat poëta, et ipse *κυκλίων χορῶν διδάσκαλος,* Comicis ob nimiam gracilitatem derisus. At hic facete noster nomen proprium in appellativum mutat, et pro adjectivo adhibet, *Λεωτροφίδη χορὸν, Leotrophideum chorum,* id est *gracilem Leotrophidæ instar chorum.* Sic ista accipi me voluisse ostendit ipsa nominis scriptura, e quo subscriptum ultimæ vocali ι exemi: oræque libri mei notulam hanc adleveram: *Λεωτροφίδη adjective in quarto casu.* Nescio quibus postea intemperiis agitatus, a lepido hoc sensu, quem exprimit doctissimi Hemsterhusii versio, ad alium minime congruum depulsus fuerim.

1410. Alcmanis locum profert Scholiastes, ad quem respexisse Comicum putat: *Ὄρνιθες τίνες οἵδε: Ὠκεανῶ γὰρ ἀπὸ περάτων ἦλθον, πανέλοπες ποικιλόδειροι, τανυσίπτεροι.* Aliumque Simonidis: *Ἄγγελε κλυτὰ ἔαρος ἁδυόδμου, κυανέα χελιδοῖ.* Sic legendum esse Simonidis fragmentum nemo non videt, quod duabus mendis inquinatum est in vulgatis libris. Ut id jam antea correxeram, scriptum reperi in margine codicis C.

οὐδὲν ἔχοντες πτεροποίκιλοι,
τανυσίπτερε ποικίλα χελιδοῖ;
Πε. τουτὶ τὸ κακὸν οὐ φαῦλον ἐξεγρήγορεν.
ὅδ' αὖ μινυρίζων δεῦρό τις προσέρχεται.
Συ. τανυσίπτερε ποικίλα μάλ' αὖθις.
Πε. ἐς θοἰμάτιον τὸ σκολιὸν ᾄδειν μοι δοκεῖ.
δεῖσθαι δ' ἔοικεν οὐκ ὀλίγων χελιδόνων.
Συ. τίς ὁ πτερῶν δεῦρ' ἐστὶ τοὺς ἀφικνουμένους;
Πε. ὁδὶ πάρεστιν· ἀλλ' ὅτου χρὴ, δεῖ λέγειν.
Συ. πτερῶν, πτερῶν δεῖ. μὴ πύθῃ τὸ δεύτερον.
Πε. μῶν εὐθὺ Πελλήνης πέτεσθαι διανοεῖ;
Συ. μὰ Δί', ἀλλὰ κλητήρ εἰμι νησιωτικὸς,
καὶ συκοφάντης---
Πε. ὦ μακάριε τῆς τέχνης.
Συ. καὶ πραγματοδίφης. εἶτα δέομαι πτερὰ λαβὼν
κύκλῳ περισοβεῖν τὰς πόλεις καλούμενος.
Πε. ὑπὸ πτερύγων τί προσκαλεῖ σοφώτερον;
Συ. μὰ Δί', ἀλλ', ἵν' οἱ λῃσταί γε μὴ λυπῶσί με,
μετὰ τῶν γεράνων ἐκεῖθεν ἀναχωρῶ πάλιν,
ἀνθ' ἕρματος πολλὰς καταπεπωκὼς δίκας.
Πε. τουτὶ γὰρ ἐργάζει σὺ τοὔργον, εἰπέ μοι;
νεανίας ὤν, συκοφαντεῖς τοὺς ξένους.
Συ. τί γὰρ πάθω; σκάπτειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι.

1416. Quia Sycophanta detrita veste indutus erat, arcendoque frigori parum idonea, Pisthetæro videtur hirundinem invocare, veris indicem, multisque etiam hirundinibus egere, seu adulto vere, quia, ut est in proverbio, *μία χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ. Une hirondelle ne fait pas le printemps.*

1421. *Num Pellenem volare cogitas?* Quia Pellene, in urbe Achaiæ, præmia athletis dabantur lænæ, quæ ibi texebantur præstantissimæ. Vide Hesychium in *Πελληνικαὶ χλαῖναι.* Eustathius ad Homerum p. 292. l. 6. *ἔστι δὲ καὶ κώμη Πελλήνη, ὅθεν καὶ Πελληνικαὶ χλαῖναι, ἃς ἔπαθλα ἐτίθεσαν ἐν τοῖς ἐκεῖ ἀγῶσιν, ὡς καὶ ὁ Κωμικὸς δηλοῖ ἐν Ὄρνισιν.* Harum lænarum meminit Pindarus Olymp. ix. 146.

καὶ ψυχρᾶν ὁπότ' εὐδια-
νὸν φάρμακον αὐρᾶν
Πελλάνᾳ φέρε.

1426. *ὑπὸ πτερύγων τί προσκαλεῖ σοφώτερον;* Sic optime membr. Vulgo *ὑπαὶ πτερύγων τί προσκαλεῖν*—Poëticum *ὑπαὶ* in senariis comicis locum non habet. *προσκαλεῖ* secunda persona est indicativi præsentis medii.

1428. *μετὰ τῶν γεράνων ἐκεῖθεν.* Perperam vulgo *γεράνων τ' ἐκεῖθεν.* Quid, malum, sibi vult ista copula?

1432. Comici versum citat Suidas in *ἐπίσω,* qui forte alia in fabula erat:

σύγγνωθί μοι, σκώπτειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι.

Si ad hunc locum respexit, fefellit eum memoria, nec fieri potest ut aliter olim quam hodie hic versus lectus fuerit. *σκώπτειν* a sententia prorsus alienum est. Insulsissimam tamen hanc lectionem tuetur Kusterus, Aristophanemque censet *risus captandi gratia pro σκάπτειν præter exspectationem dixisse σκώπτειν, et proinde lectionem Suidæ, ut facetias comicas magis redolentem, hic præferendam esse.* Utique tam veternosum fuisse bonum Kusterum indignor. *σκώπτειν* non est *Suidæ lectio,* sed librarii error. Eadem

Πε. ἀλλ' ἔστιν ἕτερα, νὴ Δί', ἔργα σώφρονα,
ἀφ' ὧν διαζῆν ἄνδρα χρῆν τοσουτονὶ,
ἐκ τοῦ δικαίου μᾶλλον, ἢ δικοῤῥαφεῖν.
Συ. ὦ δαιμόνιε, μὴ νουθέτει μ', ἀλλὰ πτέρου.
Πε. νῦν ταῦτα λέγων πτερῶ σε.
Συ. καὶ πῶς ἂν λόγοις
ἄνδρα πτερώσειας σύ;
Πε. πάντες τοῖς λόγοις
ἀναπτεροῦνται.
Συ. πάντες;
Πε. οὐκ ἀκήκοας,
ὅταν λέγωσιν οἱ πατέρες ἑκάστοτε
τοῖς μειρακίοις ἐν τοῖσι κουρείοις ταδί·
Δεινῶς γ' ἐμοῦ τὸ μειράκιον ὁ Διϊτρέφης
λέγων ἀνεπτέρωκεν, ὥσθ' ἱππηλατεῖν.---
ὁ δέ τις τὸν αὑτοῦ φησιν ἐπὶ τραγῳδίᾳ
ἀνεπτερῶσθαι, καὶ πεποτῆσθαι τὰς φρένας.
Συ. λόγοισιν ἆρα καὶ πτεροῦνται;
Πε. φήμ' ἐγώ.
ὑπὸ γὰρ λόγων ὁ νοῦς τε μετεωρίζεται,
ἐπαίρεταί τ' ἄνθρωπος. οὕτω καί σ' ἐγὼ
ἀναπτερώσας βούλομαι χρηστοῖς λόγοις
τρέψαι πρὸς ἔργον νόμιμον.
Συ. ἀλλ' οὐ βούλομαι.
Πε. τί δαὶ ποιήσεις;
Συ. τὸ γένος οὐ καταισχυνῶ.
παππῷος ὁ βίος συκοφαντεῖν ἐστί μοι.
ἀλλὰ πτέρου με ταχέσι καὶ κούφοις πτεροῖς
ἱέρακος, ἢ κερχνῇδος, ὡς ἂν τοὺς ξένους
καλεσάμενος, κᾆτ' ἐγκεκληκὼς ἐνθαδὶ,
κᾆτ' αὖ πέτωμαι πάλιν ἐκεῖσε.
Πε. μανθάνω.
ὡδὶ λέγεις· ὅπως ἂν ὠφλήκῃ δίκην
ἐνθάδε πρὶν ἥκειν ὁ ξένος.
Συ. πάνυ μανθάνεις.
Πε. κᾆπειθ' ὁ μὲν πλεῖ δεῦρο, σὺ δ' ἐκεῖσ' αὖ πέτει.

verba citat Suidas in Οὐκ ἐπίσταμαι, ubi σκάπτειν recte legitur.

1434. χρῆν. In A. B. χρή.

1457. ὅπως ἂν ὠφλήκῃ. In B. ὠφλήσῃ. In C. ὀφλήσει. In membran. ὠφλήκει.

ἁρπασόμενος τὰ χρήματ' αὐτοῦ.
Συ. πάντ' ἔχεις.
βέμβικος οὐδὲν διαφέρειν δεῖ.
Πε. μανθάνω
βέμβικα· καὶ μὴν ἔστι μοι, νὴ τὸν Δία,
κάλλιστα Κερκυραῖα τοιαυτὶ πτερά.
Συ. οἴμοι τάλας. μάστιγ' ἔχεις.
Πε. πτερῶ μὲν οὖν,
οἷσί σε ποιήσω τήμερον βεμβικιᾶν.
Συ. οἴμοι τάλας.
Πε. οὐ πτερυγιεῖς ἐντευθενί;
οὐκ ἀπολιβάξεις, ὦ κάκιστ' ἀπολούμενος;
πικρὰν τάχ' ὄψει στρεψοδικοπανουργίαν.
ἀπίωμεν ἡμεῖς ξυλλαβόντες τὰ πτερά.
Χο. πολλὰ δὴ καὶ καινὰ, καὶ θαυ-
μάστ' ἐπεπτόμεσθα,
καὶ δεινὰ πράγματ' εἴδομεν.
ἔστι γὰρ δένδρον πεφυκὸς
ἔκτοπόν τι, καρδίας
ἀπωτέρω, Κλεώνυμος,
χρήσιμον μὲν οὐδὲν, ἄλ-
λως δὲ δειλὸν καὶ μέγα.
τοῦτο μέν γε ἦρος αἰεὶ
βλαστάνει καὶ συκοφαντεῖ·
τοῦ δὲ χειμῶνος πάλιν
τὰς ἀσπίδας φυλλοῤῥοεῖ.
ἔστι δ' αὖ χώρα πρὸς αὐτῷ
τῷ σκότῳ πόῤῥω τις
ἐν τῇ λύχνων ἐρημίᾳ·
ἔνθα τοῖς ἥρωσιν ἄνθρω-
ποι ξυναριστῶσι, καὶ
ξύνεισι, πλὴν τῆς ἑσπέρας.
τηνικαῦτα δ' οὐκέτ' ἦν
ἀσφαλὲς ξυντυγχάνειν.

1463. Vide Hesychium in Κερκυραία μάστιξ.

1467. Suidas: ἀπολιβάξεις, συντόμως ἀναχωρήσεις. λιβὰς γὰρ ἡ σταγὼν, ἧς οὐδὲν ταχύτερον ἐν τῷ πίπτειν. Ἀριστοφάνης· οὐκ ἀπολιβάξεις, ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε. Codices nostri omnes habent ἀπολούμενος, quod perinde est.

1478. μέν γε. Sic C. Vulgo posterior particula omissa cum metri labe. Versus est dimeter trochaicus, ut antistrophicus, εἰ γὰρ ἐντύχοι τις ἥρῳ. Melius forte legeretur vitato hiatu, τοῦτο μέντ' ἄρ' ἦρος αἰεί.

εἰ γὰρ ἐντύχοι τις ἥρῳ
τῶν βροτῶν νύκτωρ Ὀρέστῃ,
γυμνὸς ἦν πληγεὶς ὑπ' αὐ-
τοῦ πάντα τἀπιδέξια.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ, ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Πρ. ΟΙΜΟΙ τάλας, ὁ Ζεὺς ὅπως μή μ' ὄψεται.
πόυ Πεισθέταιρός ἐστιν;
Πε. ἔα· τουτὶ τί ἦν;
τίς ὁ συγκαλυμμός;
Πρ. τῶν θεῶν ὁρᾷς τινα
ἐμοῦ κατόπιν ἐνταῦθα;
Πε. μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὔ.
τίς δ' εἶ σύ;
Πρ. πηνίκ' ἐστὶν ἄρα τῆς ἡμέρας;
Πε. ὁπηνίκα; σμικρόν τι μετὰ μεσημβρίαν.
ἀλλὰ σὺ τίς εἶ;
Πρ. βουλυτὸς, ἢ περαιτέρω;
Πε. οἴμ', ὡς βδελύττομαί σε.
Πρ. τί γὰρ ὁ Ζεὺς ποιεῖ;
ἀπαιθριάζει τὰς νεφέλας, ἢ ξυννεφεῖ;
Πε. οἴμωζε μεγάλ'.
Πρ. οὕτω μὲν ἐκκεκαλύψομαι.
Πε. ὦ φίλε Προμηθεῦ.

1490. ἥρῳ. Sic δισυλλαβῶς scribendum, ut metra congruant; non, ut vulgo, ἥρωϊ. Vide Piersonum ad Mœrin p. 177.

1494. οἴμοι τάλας, ὁ Ζεὺς—Sic in membr. et B. Vulgo τάλας γ'—Melius particulam retinuissem. Nam ultima in τάλας ex analogia corripi debet.

Quæ de prosodia nominis τάλας ad hunc versum dixi, indicta vellem. Nihil erat causæ cur metuerem, ne optimis codd. incaute obsecutus fuissem. Nescio qui mihi e memoria exciderat solemnis illa apud Tragicos senariorum clausula, ὦ τάλας ἐγώ. Illius duo satis fuerit protulisse exempla. Unum suppeditat Euripides in Hippol. v. 884. Alterum Sophocles in Philoc. v. 744.

διέρχεται. δύστηνος, ὦ τάλας ἐγώ.

Quin in Comici vulgaribus exemplaribus τάλας occurrit ultima longa multis in locis. In Eq. 858.

οἴμοι τάλας· ἔχουσι γὰρ πόρπακας; ὦ πονηρέ.

887.

οἴμοι τάλας, οἵοις πιθηκισμοῖς με περιελαύνεις.

Quos versus non aliter exhibent tres a nobis collati codd. In Pace 257. duobus etiam consentientibus codd.

ὡς δριμύς.—οἴμοι μοι τάλας· ὦ δέσποτα.

1496. τίς ὁ συγκαλυμμός. Sic libri omnes. Dawesius legendum censet τίς οὑγκαλυμμός.

1503. ἐκκεκαλύψομαι. Sic recte A. B. Vulgo ἐκκαλύψομαι. Vide Mœrin in πεπαύσομαι et πεπράσομαι, et quæ notavimus ad Æschyli Prom. 865. ad Euripidis Med. 932. et Bac. 1303.

Πρ. παῦε, παῦε, μὴ βόα.
Πε. τί γάρ ἐστι;
Πρ. σίγα, μὴ κάλει μου τοὔνομα·
ἀπὸ γάρ ὀλέσεις, εἴ μ' ἐνθάδ' ὁ Ζεὺς ὄψεται.
ἀλλ', ἵνα φράσω σοι πάντα τἄνω πράγματα,
τουτὶ λαβών μου τὸ σκιάδειον ὑπέρεχε
ἄνωθεν, ὡς ἂν μή μ' ὁρῶσιν οἱ θεοί.
Πε. ἰοὺ, ἰού·
εὖ γ' ἐπενόησας αὐτὸ καὶ προμηθικῶς.
ὑπόδυθι ταχὺ δὴ, κᾆτα θαρρήσας λέγε.
Πρ. ἄκουε δὴ νῦν.
Πε. ὡς ἀκούοντος λέγε.
Πρ. ἀπόλωλεν ὁ Ζεύς.
Πε. πηνίκ' ἄρ' ἀπώλετο;
Πρ. ἐξ οὗ περ ὑμεῖς ᾠκίσατε τὸν ἀέρα.
θύει γὰρ οὐδεὶς οὐδὲν ἀνθρώπων ἔτι
θεοῖσιν· οὐδὲ κνίσσα μηρίων ἄπο
ἀνῆλθεν ὡς ἡμᾶς ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου.
ἀλλ' ὥσπερεὶ Θεσμοφορίοις νηστεύομεν
ἄνευ θυηλῶν· οἱ δὲ βάρβαροι θεοὶ
πεινῶντες, ὥσπερ Ἰλλύριοι, κεκριγότες
ἐπιστρατεύσειν φάσ' ἄνωθεν τῷ Διΐ,
εἰ μὴ παρέξει τἀμπόρι' ἀνεῳγμένα,
ἵν' εἰσάγωνται σπλάγχνα κατατετμημένα.
Πε. εἰσὶν γὰρ ἕτεροι βάρβαροι θεοί τινες
ἄνωθεν ὑμῶν;
Πρ. οὐ γάρ εἰσι βάρβαροι,
ὅθεν ὁ πατρῷός ἐστιν Ἐξηκεστίδῃ;
Πε. ὄνομα δὲ τούτοις τοῖς θεοῖς τοῖς βαρβάροις

1506. ὀλέσεις. Magis Atticum esset ὀλεῖς. Illud ex glossa subnatum videtur. In membr. scriptum ὀλέσει.

1514. πηνίκ' ἄρ' ἀπώλετο; Sic scriptum in C. Vulgo πηνίκ' ἄττ'—quam scripturam non immerito damnare videntur post veteres Criticos Dawesius ad hunc locum, et Toupius ad Suidam iii. 52. Eorum conjecturis non deteriorem esse codicis nostri lectionem arbitror. Si menda est in vulgata lectione, ea jam antiquitus codices invasit. Nam istud πηνίκ' ἄττα præter Harpocrationem et Etymol. M. auctorem, agnoscit etiam Eustathius ad Homerum p. 148. extrema. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ περὶ τοῦ ἄττα, καὶ ὅτι τρία δηλοῖ· τὸ τινὰ, ὅτε καὶ ψιλοῦται· τὸ ἅτινα, ὅτε δασύνεται· καὶ τρίτον τὸ πότε, ἢ τὸ ἰσοδυναμοῦν τούτῳ. Ἀριστοφάνης· πόθεν χελιδὼν πηνίκ' ἄττα φαίνεται. Si cui in isto versu ἄττα minus placeat, legat ex hoc loco πηνίκ' ἄρα.

1524. ἵν' εἰσάγωνται. Ut importentur, vulgo, solœce autem, εἰσάγοιντο.

1527. ὅθεν ὁ πατρῷός ἐστιν Ἐξηκεστίδῃ. In inquisitione, quæ fiebat Athenis in

τί ἐστιν;
Πρ. ὅ τι ἐστίν; Τριβαλλοί.
Πε. μανθάνω.
ἐντεῦθεν ἄρα τὸ ΕΠΙΤΡΙΒΕΙΗΣ ἐγένετο.
Πρ. μάλιστα πάντων· ἓν δέ σοι λέγω σαφές.
ἥξουσι πρέσβεις δεῦρο περὶ διαλλαγῶν
παρὰ τοῦ Διὸς, καὶ τῶν Τριβαλλῶν τῶν ἄνω·
ὑμεῖς δὲ μὴ σπένδησθ', ἐὰν μὴ παραδιδῷ
τὸ σκῆπτρον ὁ Ζεὺς τοῖσιν ὄρνισιν πάλιν,
καὶ τὴν Βασιλείαν σοι γυναῖκ' ἔχειν διδῷ.
Πε. τίς ἐστιν ἡ Βασιλεία;
Πρ. καλλίστη κόρη,
ἥπερ κεραμεύει τὸν κεραυνὸν τοῦ Διὸς,
καὶ τἄλλ' ἁπαξάπαντα, τὴν εὐβουλίαν,
τὴν εὐνομίαν, τὴν σωφροσύνην, τὰ νεώρια,
τὴν λοιδορίαν, τὸν Κωλακρέτην, τὰ τριώβολα.

Magistratuum natales et vitam, antequam munus inirent, quod primum quærebatur, hoc erat: εἰ Ἀθηναῖοι εἰσὶν ἑκατέρωθεν ἐκ τριγονίας, καὶ τὸν δῆμον πόθεν, καὶ εἰ Ἀπόλλων ἐστὶν αὐτοῖς Πατρῷος, καὶ Ζεὺς Ἑρκεῖος. Hac de re videndi Pollucis interpretes ad viii. 85. et Petitus de Leg. Att. p. 321. Nemo pro cive Atheniensi habebatur, nisi cui esset Apollo Πατρῷος. Idcirco patres, quum in curialium albo filios suos inscribi curabant, postquam eos ad curiales deduxerant, Apollinis Πατρῴου, seu *Tutelaris* sacris initiabant, quod ostendit Demosthenis locus in Oratione contra Eubulidem p. 1315. ἀλλὰ παιδίον ὄντα με εὐθέως ἦγον εἰς τοὺς φράτορας, εἰς Ἀπόλλωνος Πατρῴου ἦγον—Execestides vero, cui peregrina et servilis exprobratur origo supra v. 764. sacra Apollinis Πατρῴου, Atheniensibus civibus peculiaria, colere non poterat. Hunc iterum perstringit Comicus tanquam παρεγγεγραμμένον, ξένον ὄντα, id est, per fraudem in civium albo inscriptum, facetissimeque fingit eum, tanquam barbarum, Πατρῷον seu *Tutelarem* habere deum aliquem ex barbaris illis, ὅθεν ὁ Πατρῷός ἐστιν Ἐξηκεστίδῃ. Sic loqui solent. Pollux in citatis supra verbis, εἰ Ἀπόλλων ἐστὶν αὐτοῖς Πατρῷος. Demosthenes in Orat. de Corona p. 274. καὶ τὸν Ἀπόλλω τὸν Πύθιον, ὃς Πατρῷός ἐστι τῇ πόλει. Juxta vulgatam lectionem Execestides non amplius homo fuerit, sed ipse *Tutelaris* deus, quo nihil absurdius.

1529. ὅ τι ἐστίν. Perperam vulgo ν paragogicum omittitur, cum metri labe.

1530. τὸ ΕΠΙΤΡΙΒΕΙΗΣ. Cur sic scripserim ratio in aperto est. Nihilominus pronuntiari potest τοὐπιτριβείης.

1538. ἥπερ κεραμεύει. Sic scriptum in C. Membr. vero et B. habent ταμιεύει, quod in Vat. etiam codice repertum Kustero præplacuit. Vulgatum ego retinendum esse duxi, et sincerum puto. Sane est κωμικώτερον. Verbum hoc proximo substantivo aptum est, quod sufficit: si aliis minus convenire videtur, alia verba eis cognatiora subintelligenda sunt. Notissima est figura, quam illustravit Orvillius abunde in Commentario ad Charitonem p. 395. Non minus recte et facete Basilea dicitur et *fulmen* et *consilia* et *leges*, aliaque κεραμεύειν, quam Cephalus ille in Conc. 253. *civitatem*.

ἀλλὰ καὶ τὰ τρύβλια
κακῶς κεραμεύειν, τὴν δὲ πόλιν εὖ καὶ καλῶς.

ταμιεύειν a sciolo arcessitum fuit e v. 1542. Jocus est in paronomasia κεραυνὸν κεραμεύειν.

Πε. ἅπαντά γ' ἄρ' αὐτῷ ταμιεύει.
Πρ. φήμ' ἐγώ.
ἢν γ' ἢν σὺ παρ' ἐκείνου λάβῃς, ἅπαντ' ἔχεις.
τούτων ἕνεκα δεῦρ' ἦλθον, ἵνα φράσαιμί σοι.
ἀεί ποτ' ἀνθρώποις γὰρ εὔνους εἴμ' ἐγώ.
Πε. μόνον θεῶν γὰρ διά σ' ἀπανθρακίζομεν.
Πρ. μισῶ δ' ἅπαντας τοὺς θεοὺς, ὡς οἶσθα σύ.
Πε. νὴ τὸν Δί' αἰεὶ δῆτα θεομισὴς ἔφυς.
Πρ. Τίμων καθαρός. ἀλλ', ὡς ἂν ἀποτρέχω πάλιν,
φέρε τὸ σκιάδειον, ἵνα με κἂν ὁ Ζεὺς ἴδῃ
ἄνωθεν, ἀκολουθεῖν δοκῶ κανηφόρῳ.
Πε. καὶ τὸν δίφρον γε διφροφόρει τονδὶ λαβών.
Χο. πρὸς δὲ τοῖς Σκιάποσι
λίμνη τις ἔστ' ἄλουτος, οὗ
ψυχαγωγεῖ Σωκράτης·
ἔνθα καὶ Πείσανδρος ἦλθε
δεόμενος ψυχὴν ἰδεῖν, ἣ
ζῶντ' ἐκεῖνον προὔλιπε·
σφάγι' ἔχων κάμηλον,
ἀμνόν τιν', ἧς λαιμοὺς τεμὼν,
ὡς Ὀδυσσεὺς, πάλιν ἔβη·
κἆτ' ἀνῆλθ' αὐτῷ κάτωθεν
πρὸς τὸ λαῖμα τῆς καμήλου
Χαιρεφῶν ἡ νυκτερίς.

1550. In membr. φέρε μοι τὸ σκιάδειον, syllaba supervacua. In B. τὸ inter lineas additum. Articulus retineri debuit, et inutile pronomen expungi. Male vulgo φέρε μοι σκιάδειον. Vide infra ad 1579.

1551. Vide Meursium Panathen. Cap. xxiii. laudatum jam mihi ad Conc. 732.

1552. καὶ τὸν δίφρον γε διφροφόρει τονδὶ λαβών. Sic scriptus est hic versus in trinis codd. ut e Vat. eum edidit Kusterus. Antea legebatur: καὶ τὸν δίφρον φόρει τονδὶ λαβών.

1553. πρὸς δὲ τοῖς Σκιάποσι. Dimeter est trochaicus brachycatal. ut antistrophicus σφάγι' ἔχων κάμηλον. Quid, quæso, opus erat tam sedulo strophas et antistrophas distinguere, si nulla cura adhibenda erat, ut versus sibi congruerent? Vulgo sic hicce legitur:

πρὸς δὲ τοῖσι Σκιάποσι λίμ—

In membr. et in B. recte scriptum τοῖς.

1561. ὡς Ὀδυσσεὺς, πάλιν ἔβη. Sic ad metri legem depravatam librorum lectionem restitui. Vulgo legitur, numeris prorsus corruptis, ὥσπερ Ὀδυσσεὺς, ἀπῆλθεν. Strophicus versus dimeter est trochaicus catal. cui hic non aliter exæquari potest:

ψυχα | γωγεῖ | Σωκρά | της.
ὡς Ὀ | δυσσεὺς | πάλιν ἔ | βη.

ἀπῆλθεν glossema est, perquam invenuste in textum illatum, ubi, una interjecta vocula, sequitur ἀνῆλθε.

1563. πρὸς τὸ λαῖμα. Si intemerata est hæc scriptura, jocum quæsivit Comicus in similitudine vocum λαιμὸς, αἷμα, unde λαῖμα finxit. In Menandri versu quem citat Scholiastes, scribendum λαιμὰ, ut ostendit Bentleius Emendatt. p. 21.

καὶ λαιμὰ βακχεύει λαβὼν τὰ χρήματα.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ, ΤΡΙΒΑΛΛΟΣ, ΗΡΑΚΛΗΣ, ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ, ΟΙΚΕΤΗΣ Πεισθεταίρου, ΧΟΡΟΣ.

Πο. ΤΟ μὲν πόλισμα τῆς Νεφελοκοκκυγίας,
ὁρᾷς, τοδὶ πάρεστιν, ἣ πρεσβεύομεν.
οὗτος, τί δρᾷς; ἐπ' ἀριστέρ' οὕτως ἀμπέχει;
οὐ μεταβαλεῖς θοἰμάτιον ὡς ἐπὶ δεξιά;
τί, ὦ κακόδαιμον, Λαισποδίας εἶ τὴν φύσιν;
ὦ δημοκρατία, ποῖ προβιβᾷς ἡμᾶς ποτε,
εἰ τουτονί γ' ἐχειροτόνησαν οἱ θεοί;
Τρ. ἕξεις ἀτρέμας;
Πο. οἴμωζε· πολὺ γὰρ δή σ' ἐγὼ
ὤρακα πάντων βαρβαρώτατον θεῶν.
ἄγε δή, τί δρῶμεν, Ἡράκλεις;
Ηρ. ἀκήκοας
ἐμοῦ γ', ὅτι τὸν ἄνθρωπον ἄγχειν βούλομαι,
ὅστις ποτ' ἔσθ' ὁ τοὺς θεοὺς ἀποτειχίσας.
Πο. ἀλλ', ὦ 'γάθ', ᾑρήμεσθα περὶ διαλλαγῶν
πρέσβεις.
Ηρ. διπλασίως μᾶλλον ἄγχειν μοι δοκεῖ.
Πε. τὴν τυρόκνηστίν τις δότω· φέρε σίλφιον·
τυρὸν φερέτω τις· πυρπόλει τοὺς ἄνθρακας.

1567. Vulgo ἐπαρίστερ' οὕτως ἀμπέχῃ. Recte in tribus codd. ἐπ' ἀριστέρ' divisim: in membr. et in C. ἀμπέχει. V. seq. ἐπὶ δεξιὰ divisim scriptum in B. C. Vide Valckenarium ad Eur. Hippol. 1360.

1569. Λαισποδίας εἶ τὴν φύσιν. Sic libri nostri omnes. Suidas legisse videtur λαισποδιάζει τὴν φύσιν. En ejus notam e scholiis in Comicum excerptam. λαισποδιᾶσθαι τὴν φύσιν, ἀντὶ τοῦ κνήμην ἔχειν σαθράν. Λαισποδίας γὰρ καὶ Δαμασίας ὡς κακόκνημοι διεβάλλοντο. τοῦτον δὲ τὸν Λαισποδίαν καὶ στρατηγῆσαί φησι Θουκυδίδης ἐν τῇ ς΄. ἦν δὲ καὶ φιλόδικος. εἶχε δὲ καὶ περὶ τὰς κνήμας αἰτίας τινάς, διὸ καὶ κατὰ σκελῶν ἐφόρει τὸ ἱμάτιον. ἢ ὡς Ἰξίων ἐν ταῖς λέξεσιν, ὁ ἀκρατὴς περὶ τὰ ἀφροδίσια, ὥστε καὶ κτήνη σποδεῖν. Vide Valesium in Harpocr. p. 30. extrema, ubi e Suida legendum hic censet λαισποδιάζει, cujus mutationis non apparet necessitas. In hujusmodi κακόκνημον exstat Epigramma non illepidum incerti auctoris in Analectis nostris xxxvi. aliudque Antipatri Sidonii, iii. Postremo significatu, nempe pro impudico et cinædo, occurrit hoc nomen e Salmasii emendatione in Apollodori Comici fragmento apud Stobæum, Floril. Grotii p. 179.

φυλὴν ὅλην, πόλιν τε μαλακὸς ἀνατρέπει.
ἐπεὶ κατὰ μέρος τὰς πόλεις, ὦ φίλε Θέων,
ὑπὸ λαισποδιῶν ὅσαι εἰσὶν ἀνατετραμμέναι,
σκόπει· νῦν δὲ κατάλογον δόξεις μ' ἐρεῖν.

1575. ὤρακα. Sic ob metrum legendum. Vulgo ἑώρακα.

1579. τὴν τυρόκνηστίν τις δότω. Subauditur μοι, ut supra 1550. In membr. scriptum τὴν τυρόκνηστίν μοι δότω. Glossema μοι in textum irrepsit, et genuinam vocem τις exclusit.

Ηρ. τὸν ἄνδρα χαίρειν οἱ θεοὶ κελεύομεν,
τρεῖς ὄντες ἡμεῖς.
Πε. ἀλλ' ἐπικνῶ τὸ σίλφιον.
Ηρ. τὰ δὲ κρέα τοῦ ταῦτ' ἐστίν;
Πε. ὄρνιθές τινες
ἐπανιστάμενοι τοῖς δημοτικοῖσιν ὀρνέοις,
ἔδοξαν ἀδικεῖν.
Ηρ. εἶτα δῆτα σίλφιον
ἐπικνᾷς πρότερον αὐτοῖσιν;
Πε. ὦ χαῖρ' Ἡράκλεις.
τί ἐστι;
Ηρ. πρεσβεύοντες ἐνθάδ' ἥκομεν
παρὰ τῶν θεῶν περὶ πολέμου καταλλαγῆς - - -
Οι. ἔλαιον οὐκ ἔνεστιν ἐν τῇ ληκύθῳ.
Πε. καὶ μὴν τά γ' ὀρνίθεια λιπαρά γ' εἶναι πρέπει.
Ηρ. ἡμεῖς τε γὰρ πολεμοῦντες οὐ κερδαίνομεν·
ὑμεῖς τ' ἄν, ἡμῖν τοῖς θεοῖς ὄντες φίλοι,
ὄμβριον ὕδωρ ἂν εἴχετ' ἐν τοῖς τέλμασιν,
ἀλκυονίδας τ' ἂν ἤγεθ' ἡμέρας ἀεί.
τούτων περὶ πάντων αὐτοκράτορες ἥκομεν.
Πε. ἀλλ' οὔτε πρότερον πώποθ' ἡμεῖς ἤρξαμεν
πολέμου πρὸς ὑμᾶς· νῦν τ' ἐθέλομεν, εἰ δοκεῖ,
ἐάν τι δίκαιον ἀλλὰ νῦν ἐθέλητε δρᾶν,
σπονδὰς ποιεῖσθαι· τὰ δὲ δίκαι' ἐστὶν ταδί.
τὸ σκῆπτρον ἡμῖν τοῖσιν ὄρνισιν πάλιν
τὸν Δί' ἀποδοῦναι· καὶ διαλλαττώμεθα.
ἐπὶ τοῖσδε τοὺς πρέσβεις ἐπ' ἄριστον καλῶ.
Ηρ. ἐμοὶ μὲν ἀπόχρη ταῦτα, καὶ ψηφίζομαι.
Πο. τί, ὦ κακοδαίμον; ἠλίθιος καὶ γάστρις εἶ.
ἀποστερεῖς τὸν πατέρα τῆς τυραννίδος;

1583. τὰ δὲ κρέα τοῦ ταῦτ' ἐστίν; Sic est in membr. Sic etiam in B. ex emendatione, superscriptis notis numerariis, quæ vocum ordinem indicant. Vulgo τὰ κρέα δὲ τοῦ. Perperam in Kusteri editione δέ τῳ.

1589. Pessime in impressis hic versus Pisthetæro tribuitur, et sequens Herculi. Posteriorem Pisthetæro, priorem famulo vindicamus e trium codd. auctoritate. Huic præfixa persona in membran. δοῦλος. In B. C. οἰκέτης Πεισθεταίρου.

1591. Ista Herculi recte continuant tres codd. quæ perperam in impressis Neptuno tribuuntur.

1601. Distinctionem et scripturam codd. retinui, quæ bonæ mihi videntur. Valckenario ad Sel. Theocr. Idyll. p. 16. legi placet:

καὶ διαλλαττώμεθα
ἐπὶ τοῖσδε· τοὺς πρέσβεις τ' ἐπ' ἄριστον καλῶ.

1605. ἀποστερεῖς. Sic tres mei codd.

Πε. ἄληθες; οὐ γὰρ μεῖζον ὑμεῖς οἱ θεοὶ
ἰσχύσετ᾽, ἢν ὄρνιθες ἄρξωσιν κάτω;
νῦν μέν γ᾽ ὑπὸ ταῖς νεφέλαισιν ἐγκεκρυμμένοι
κύψαντες ἐπιορκοῦσιν ὑμᾶς οἱ βροτοί·
ἐὰν δὲ τοὺς ὄρνις ἔχητε συμμάχους,
ὅταν ὀμνύῃ τις τὸν κόρακα, καὶ τὸν Δία,
ὁ κόραξ παρελθὼν τοῦ 'πιορκοῦντος, λάθρα
προσπτόμενος, ἐκκόψει τὸν ὀφθαλμὸν θένων.
Πο. νὴ τὸν Ποσειδῶ, ταῦτά γε σὺ καλῶς λέγεις.
Ηρ. κἀμοὶ δοκεῖ.
Πε. τί δαὶ σὺ φῄς;
Τρ. ναβαισατρεῦ.
Πε. ὁρᾷς; ἐπαινεῖ χ᾽ οὗτος. ἕτερον νῦν ἔτι
ἀκούσαθ᾽, ὅσον ὑμᾶς ἀγαθὸν ποιήσομεν.
ἐάν τις ἀνθρώπων ἱερεῖόν τῳ θεῶν
εὐξάμενος, εἶτα διασοφίζηται λέγων,
ΜΕΝΕΤΟΙ ΘΕΟΙ, καὶ μὴ 'ποδιδῷ, μισητίαν,
ἀναπράξομεν καὶ ταῦτα.
Πο. φέρ᾽ ἴδω, τῷ τρόπῳ;
Πε. ὅταν διαριθμῶν ἀργυρίδιον τύχῃ
ἄνθρωπος οὗτος, ἢ κάθηται λούμενος,
καταπτόμενος ἴκτινος, ἁρπάσας λάθρα,
προβάτοιν δυοῖν τιμὴν ἀνοίσει τῷ θεῷ.
Ηρ. τὸ σκῆπτρον ἀποδοῦναι πάλιν ψηφίζομαι
τούτοις ἐγώ.
Πο. καὶ τὸν Τριβαλλὸν νῦν ἔρου.
Ηρ. ὁ Τριβαλλὸς, οἰμώζειν δοκεῖ σοι;
Τρ. σαυνάκα

In antiquissima membrana Bibl. Leidensis, teste et probante Valckenario ibid. p. 384. legitur ἀποστερεῖν.

1610. τοὺς ὄρνις. Perperam in B. ὄρνεις.

1615. κἀμοὶ δοκεῖ. Inepte verba hæc in impressis Neptuno continuantur: Herculi tributa sunt in membr. et in B. —ναβαισατρεῦ. Ridiculi causa barbarum deum barbare loquentem inducit. In B. huic voci alia superscripta, quam habet etiam Suidas, βαβακατρεῦ.

1618. ἱερεῖόν τῳ θεῶν. Sic B. Perperam vulgo ἱερεῖον τῷ θεῷ.

1620. μισητίαν. Subauditur διά. Vide not. ad Pl. 989. Depravata lectio in membr. καὶ μὴ ἀποδιδῷ σιτία. Forte erat in antiquiore libro μισητίᾳ.

1624. καταπτόμενος. In duobus codd. καταπτάμενος. Pejus in membr. ἀναπτάμενος.

1627. καὶ τὸν Τριβαλλὸν νῦν ἔρου. Sic perbene membran. et B. Vulgo corruptis numeris, τὸν Τριβαλλόν γε νῦν ἔρου.

1628. ὁ Τριβαλλός. Nominativus pro vocativo, ut Pl. 1099. ὁ Καρίων, ad quem locum vide quæ notantur.

βακταρικροῦσα.
Ηρ. φησὶν εὖ λέγειν πάνυ.
Πο. εἴ τοι δοκεῖ σφῷν ταῦτα, κἀμοὶ ξυνδοκεῖ.
Ηρ. οὗτος, δοκεῖ δρᾷν ταῦτα τοῦ σκήπτρου πέρι.
Πε. καὶ, νὴ Δί᾽, ἕτερόν γ᾽ ἐστιν, οὗ 'μνήσθην ἐγώ.
τὴν μὲν γὰρ Ἥραν παραδίδωμι τῷ Διΐ·
τὴν δὲ Βασιλείαν τὴν κόρην γυναῖκ᾽ ἐμοὶ
ἐκδοτέον ἐστίν.
Πο. οὐ διαλλαγῶν ἐρᾷς.
ἀπίωμεν οἴκαδ᾽ αὖθις.
Πε. ὀλίγον μοι μέλει.
μάγειρε, τὸ κατάχυσμα χρὴ ποιεῖν γλυκύ.
Ηρ. ὦ δαιμόνι᾽ ἀνθρώπων Πόσειδον, ποῖ φέρει;
ἡμεῖς περὶ γυναικὸς μιᾶς πολεμήσομεν;
Πο. τί δαὶ ποιῶμεν;
Ηρ. ὅ τι; διαλλαττώμεθα.
Πο. τί, ὦ 'ζύρ'; οὐκ οἶσθ᾽ ἐξαπατώμενος πάλαι;
βλάπτεις δέ τοι σὺ σαυτόν. ἢν γὰρ ἀποθάνῃ
ὁ Ζεὺς, παραδοὺς τούτοισι τὴν τυραννίδα,
πένης ἔσει σύ. σοῦ γὰρ ἅπαντα γίγνεται
τὰ χρήμαθ᾽, ὅσ᾽ ἂν ὁ Ζεὺς ἀποθνήσκων καταλίπῃ.
Πε. οἴμοι τάλας· οἷόν σε περισοφίζεται.
δεῦρ᾽ ὡς ἔμ᾽ ἀποχώρησον, ἵνα τι σοὶ φράσω.
διαβάλλεταί σ᾽ ὁ θεῖος, ὦ πόνηρε σύ.
τῶν γὰρ πατρῴων οὐδ᾽ ἀκαρῆ μέτεστί σοι
κατὰ τοὺς νόμους. νόθος γὰρ εἶ, κοὐ γνήσιος.
Ηρ. ἐγὼ νόθος; τί λέγεις;
Πε. σὺ μέντοι, νὴ Δία,
ὤν γε ξένης γυναικός. ἢ πῶς ἄν ποτε
ἐπίκληρον εἶναι τὴν Ἀθηναίαν δοκεῖς,
οὖσαν θυγατέρ᾽, ὄντων ἀδελφῶν γνησίων;
Ηρ. τί δ᾽, ἢν ὁ πατὴρ ἐμοὶ διδῷ τὰ χρήματα
τὰ νοθεῖ᾽ ἀποθνήσκων;
Πε. ὁ νόμος αὐτὸν οὐκ ἐᾷ.

1630 εἴ τοι δοκεῖ σφῷν ταῦτα. Sic optime membr. ut emendaverat Dawesius. In B. εἴπερ δοκεῖ. In C. ut vulgo, pessime, εἴ τινι δοκεῖ σφῷν. Exstat hic versus etiam in Lys. 167. εἴ τοι δοκεῖ σφῷν ταῦτα, χ᾽ ἡμῖν ξυνδοκεῖ.

1646. οἴμοι τάλας· οἷον. Sic membran. et C. Vulgo τάλας γ᾽. Vide notam supra 1494.

1648. διαβάλλεται, ἐξαπατᾷ. Vide not. ad Thesm. 1214.

οὗτος ὁ Ποσειδῶν πρῶτος, ὃς ἐπαίρει σε νῦν,
ἀνθέξεταί σου τῶν πατρῴων χρημάτων,
φάσκων ἀδελφὸς αὐτὸς εἶναι γνήσιος.
ἐρῶ δὲ δὴ καὶ τὸν Σόλωνός σοι νόμον.
Νόθῳ δὲ μὴ εἶναι ἀγχι-
στείαν, παίδων ὄντων γνη-
σίων· ἐὰν δὲ παῖδες
μὴ ὦσι γνήσιοι, τοῖς
ἐγγυτάτω τοῦ γένους
μετεῖναι τῶν χρημάτων.
Ηρ. ἐμοὶ δ' ἄρ' οὐδὲν τῶν πατρῴων χρημάτων
μέτεστιν.
Πε. οὐ μέντοι, μὰ Δία. λέξον δ' ἐμοὶ,
ἤδη σ' ὁ πατὴρ εἰσήγαγ' ἐς τοὺς φράτορας;
Ηρ. οὐ δῆτ' ἐμέ γε. καὶ δῆτά γ' ἐθαύμαζον πάλαι.
Πε. τί δῆτ' ἄνω κέχηνας, αἰκίαν βλέπων;
ἀλλ' ἢν μεθ' ἡμῶν στῇς, καταστήσω σ' ἐγὼ
τύραννον, ὀρνίθων παρέξω σοι γάλα.
Ηρ. δίκαι' ἔμοιγε καὶ πάλαι δοκεῖς λέγειν
περὶ τῆς κόρης, κἄγωγε παραδίδωμί σοι.
Πε. τί δαὶ σὺ φής;
Πο. τἀναντία ψηφίζομαι.
Πε. ἐν τῷ Τριβαλλῷ πᾶν τὸ πρᾶγμα. τί σὺ λέγεις;
Τρ. καλάνι κόραυνα καὶ μεγάλα βασιλισσαναῦ
ὄρνιθι παραδίδωμι.
Ηρ. παραδοῦναι λέγεις;

1665. ἐγγυτάτω τοῦ γένους. In membr. et in B. omittitur articulus.

1669. De lege qua jubebantur Athenienses liberos suos ad curiales deducere, ut in civium albo inscriberentur, videndus Petitus Lib. ii. Tit. iv. §. 8. seu pag. 222. At vero nothi in curiam non admittebantur, nec in civium numerum referebantur. Fiebat illa inscriptio tertio Apaturiorum die, qui κουρεῶτις, dicebatur, qua de re videndus Meursius Gr. Fer. in Ἀπατούρια.

1670. καὶ δῆτά γ' ἐθαύμαζον. Sic membr. nisi quod errore librarii τ' pro γ' scriptum. Vulgo καὶ δῆτ' ἐθαύμαζον.

1671. αἰκίαν βλέπων. Sic B. C. ut bene Kusterus e Vat. edidit. Antea legebatur nullo sensu αἰτίαν βλέπων, quam ineptam lectionem, pro eo quo pollebat acumine et judicio, revocavit Berglerus, hac confirmatam nota. αἰτίαν. *Ita Edd. pristinæ; non αἰκίαν, ut nuper.* Sic solet bardus ille. Vide not. supra 825. et 1007. Scholiastes recte interpretatur: τί δῆτ' ἄνω βλέπεις, ὡς τυπτήσων τινά. Phrasis similis est illis, quas enotavimus supra ad 1169. Vesp. 843. ὡς ἐγὼ τιμῶν βλέπω, et 900. ὦ μιαρὸς οὗτος. ὡς δὲ καὶ κλέπτον βλέπει.

1672. μεθ' ἡμῶν στῇς. Sic membr. Vulgo ἧς.

1678. βασιλισσαναῦ. Male vulgo βασιλιναῦ, syllaba ad integritatem versus deficiente.

Πο. μὰ τὸν Δί' οὐχ οὗτός γε παραδοῦναι λέγει,
εἰ μὴ τιτυβίζοι γ', ὥσπερ αἱ χελιδόνες.
Πε. οὐκοῦν παραδοῦναι ταῖς χελιδόσιν λέγει.
Πο. σφὼ νῦν διαλλάττεσθε, καὶ ξυμβαίνετε·
ἐγὼ δ', ἐπειδὴ σφῷν δοκεῖ, σιγήσομαι.
Ηρ. ἡμῖν, ἃ λέγεις σὺ, πάντα συγχωρεῖν δοκεῖ.
ἀλλ' ἴθι μεθ' ἡμῶν αὐτὸς ἐς τὸν οὐρανὸν,
ἵνα τὴν Βασιλείαν καὶ τὰ πάντ' ἐκεῖ λάβῃς.
Πε. ἐς καιρὸν ἆρα κατεκόπησαν οὗτοι
ἐς τοὺς γάμους.
Ηρ. βούλεσθε δῆτ' ἐγὼ τέως
ὀπτῶ τὰ κρέα ταυτὶ μένων; ὑμεῖς δ' ἴτε.
Πο. ὀπτᾷς τὰ κρέα; πολλήν γε τενθείαν λέγεις.
οὐκ εἶ μεθ' ἡμῶν;
Ηρ. εὖ γε μέντ' ἂν διετέθην.
Πε. ἀλλὰ γαμικὴν χλανίδα διδότω τις δεῦρό μοι.
Χο. ἔστι δ' ἐν Φαναῖσι πρὸς τῇ
Κλεψύδρᾳ πανοῦργον ἐγ-
γλωττογαστόρων γένος,
οἳ θερίζουσίν τε, καὶ σπεί-
ρουσι, καὶ τρυγῶσι ταῖς γλώτ-
ταισι, συκάζουσί τε·
βάρβαροι δ' εἰσὶν γένος,
Γοργίαι τε καὶ Φίλιπποι.
κἀπὸ τῶν ἐγγλωττογαστό-
ρων ἐκείνων τῶν Φιλίππων

1681. εἰ μὴ τιτυβίζοι γ', ὥσπερ αἱ χελιδόνες. Vulgo legitur: εἰ μὴ βαδίζειν, ὥσπερ—sine ullo sensu, et structura ab usu loquendi prorsus aliena. In B. aliquantulo minore depravatione, εἰ μὴ βαδίζοι γ', ὥσπερ—Saltem græca hæc phrasis est. Sed quid, sodes, significare potest istud βαδίζοι? Mirum non est, si nihil sani inde elicuere interpretes. Barbarum Triballi sermonem i[illegible] eam sententiam acceperat Hercules, quam ipse fovebat: negat vero Neptunus Triballum dixisse Basileam Pisthetæro nuptum dandam esse, nisi barbarus ille deus tam stulte et absone loquatur ac hirundo: εἰ μὴ τιτυβίζοι. Hesychius: τιτυβίζει, ὡς χελιδὼν φωνεῖ. Duplici modo scribitur hoc verbum, per simplex et per duplex τ. Supra v. 235. ἀμφιτιττυβίζεθ' ὧδε. Notum est autem ex multis Comici aliorumque poëtarum locis barbarorum sermonem cum hirundinum cantu comparari solitum fuisse. Æschylus Agam. 1059.

χελιδόνος δίκην,
ἀγνῶτα φωνὴν βάρβαρον κεκτημένη.

Confer not. ad Ran. 93.

1688. ἐς καιρὸν ἆρα. Perperam vulgo ἄρα. Prima ob metrum produci debet.

1691. ὀπτᾷς τὰ κρέα; Perperam vulgo ὀπτᾷς σὺ τὰ κρέα; inutile pronomen, a quo metrum pessundatur, non agnoscunt membr.

1703. ἐκείνων. Sic bene membr. et B. Vulgo κείνων, binis versibus in unam

πανταχοῦ τῆς Ἀττικῆς ἡ
γλῶττα χωρὶς τέμνεται.

ΑΓΓΕΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Αγ. Ω ΠΑΝΤ' ἀγαθὰ πράττοντες, ὦ μείζω λόγου,
ὦ τρισμακάριον πτηνὸν ὀρνίθων γένος,
δέχεσθε τὸν τύραννον ὀλβίοις δόμοις.
προσέρχεται γὰρ οἷος οὔτε παμφαὴς
ἀστὴρ ἰδεῖν ἔλαμψε χρυσαυγεῖ δόμῳ·
οὔθ' ἡλίου τηλαυγὲς ἀκτίνων σέλας
τοιοῦτον ἐξέλαμψεν. οἷον δ' ἔρχεται
ἔχων γυναικὸς κάλλος οὐ φατὸν λέγειν,
πάλλων κεραυνὸν, πτεροφόρον Διὸς βέλος·
ὀσμὴ δ' ἀνωνόμαστος ἐς βάθος κύκλου
χωρεῖ, καλὸν θέαμα· θυμιαμάτων δ'
αὖραι διαψαίρουσι πλεκτάνην καπνοῦ.
ὁδὶ δὲ καὐτός ἐστιν. ἀλλὰ χρὴ θεᾶς
Μούσης ἀνοίγειν ἱερὸν εὔφημον στόμα.
Ημ. ἄναγε, δίεχε, πάραγε, πάρεχε,
περιπέτεσθε τὸν μάκαρ'
ἄνδρα μάκαρι σὺν τύχᾳ.
φεῦ, φεῦ τῆς ὥρας, τοῦ κάλλους.
ὦ μακαριστὸν σὺ γάμον γήμας

lineam conjunctis, quam si quis Scholiastæ fide trochaicum tetrametrum esse credidit, næ illi facile erat verba dare.

1716. *θυμιαμάτων δ' αὖραι.* Sic membr. Particulam, qua connectitur oratio, omittunt vulgares libri: eam agnoscit etiam Suidas in *ὀσμή*.

1720. Vulgo legitur: *ἄναγε, δίεχε, δίαγε, πάραγε, πάρεχε.* Tertium horum verborum, nempe *δίαγε*, quod nescio unde pedem huc intulerit, omissum est in tribus codd. recte. Versus est dimeter trochaicus. Qui sequuntur duo dimetri sunt catalect. vulgo male digesti, quorum prior etiam claudicat. Vocem *ἄνδρα*, quæ exciderat, e conjectura reposui. Nugas agit metricus Scholiastes, quum pro dimetro trochaico acatalect. versum hunc venditat:

περιπέτεσθε τὸν μάκαρα.

1723. Vulgo hic versus in duos divisus est, sic:

ὢ φεῦ, φεῦ τῆς ὥρας,
τοῦ κάλλους.

In primariis editt. *ὢ* est extra versum. In C. plane omissum est: in B. non comparet in textu: minio scriptum est in margine a secunda manu. Prorsus expungi debuit: versus est dimeter anapæsticus. Mirare vero et Græculi, qui metra declaravit, et editorum stoliditatem. Huic cantilenæ præfixus est venustus iste titulus: STROPHE ET ODE COLORUM XII. Numerantur tamen in ea cola xiii. At metra callenti, versus non sunt plures quam xi.

1724. Vulgo sic leguntur hi versus:

ὦ μακαριστὸν σὺ γάμον
τῇδε τῇ πόλει γήμας.

Quorum prior dimeter esset choriambicus, alter vero nullam metri formam habet. Ridiculus est Græculus, qui trochaicum hepthemimerem esse dicit, spondeum in tertia sede habentem. Pu-

τῇδε τῇ πόλει.
μεγάλαι, μεγάλαι κατέχουσι τύχαι
γένος ὀρνίθων διὰ τόνδε τὸν ἄνδρ'·
ἀλλ' ὑμεναίοις καὶ νυμφιδίοις
δέξασθ' ᾠδαῖς
αὐτὸν καὶ τὴν Βασιλείαν.
Ημ. Ἥρᾳ ποτ' Ὀλυμπίᾳ
τῶν ἠλιβάτων θρόνων
ἄρχοντα θεοῖς μέγαν
Μοῖραι ξυνεκοίμισαν
ἐν τοιῷδ' ὑμεναίῳ.
Ὑμὴν ὦ, Ὑμέναι' ὦ.
ὁ δ' ἀμφιθαλὴς Ἔρως
χρυσόπτερος ἡνίας
εὔθυνε παλιντόνους,
Ζηνὸς πάροχος γάμων,
τῆς τ' εὐδαίμονος Ἥρας.
Ὑμὴν ὦ, Ὑμέναι' ὦ.
Πε. ἐχάρην ὕμνοις, ἐχάρην ᾠδαῖς·
ἄγαμαι δὲ λόγων. ἄγε νῦν αὐτοῦ
καὶ τὰς χθονίας κλήσατε βροντὰς,
τάς τε πυρώδεις Διὸς ἀστεροπὰς,
δεινόν τ' ἀργῆτα κεραυνόν.
Χο. ὦ μέγα χρύσεον ἀστεροπῆς φάος,
ὦ Διὸς ἄμβροτον ἔγχος πυρφόρον,
ὦ χθόνιαι βαρυαχέες ὀμβροφόροι θ' ἅμα
βρονταὶ, αἷς ὅδε νῦν χθόνα σείει,
διὰ σὲ τὰ πάντα κρατήσας, καὶ

det me harum toties recusarum ineptiarum, quæ ne semel quidem in lucem protrahi debebant. Participium *γήμας* loco suo motum fuit. Scripserat poëta:

ὦ μακαριστὸν σὺ γάμον γήμας
τῇδε τῇ πόλει.

aut

ὦ μακαριστὸν σὺ γάμον
τῇδε γήμας τῇ πόλει.

Sed potior est prior ratio.

1726. Vulgo præfigunt huic versui personam alterius semichori, quam non agnoscunt A. B. Sunt autem quinque ultimi hujus cantilenæ versus regulares anapæsti. Adjectivum *μεγάλαι* geminatum in tribus codd. Mox *ὑμεναίοις* recte scriptum in B. C. non, ut vulgo, *ὑμεναίοισι.* Pro *δέξασθ'*, quod ad metri legem reposui, libri omnes, manifesta menda, habent *δέχεσθ'*.

1734. *ξυνεκοίμισαν.* Sic optime emendavit Dawesius. Vulgo cum sententiæ et versus ruina, *ξυνεκόμισαν.* At illic subsistere debebat, nec sequentis versus ut et antistrophici 1741. scripturam sollicitare.

1736. Hunc versum in fine strophæ, rursusque in fine antistrophæ exhibent membr. Qui autem vulgo ante v. 1743. legitur, *Ὑμὴν, ὦ Ὑμέναι', ὦ Ὑμήν.* eum non agnoscunt. In B. e regione hujus versus minio adscripta est membran. lectio.

παρεδρον Βασιλείαν ἔχει Διός.
Ὑμὴν ὦ, Ὑμέναι' ὦ.
Πε. ἕπεσθε νῦν γάμοισιν, ὦ
φῦλα πάντα συννόμων
πτεροφόρ', ἐπὶ πέδον Διὸς
καὶ λέχος γαμήλιον.
ὄρεξον, ὦ μάκαιρα, σὴν
χεῖρα, καὶ πτερῶν ἐμῶν
λαβοῦσα συγχόρευσον·
αἴρων δὲ κουφιῶ σ' ἐγώ.
Χο. ἀλαλαὶ, ἰὴ Παιὼν,
Τήνελλα καλλίνικος, ὦ
δαιμόνων ὑπέρτατε.

1753. Βασιλείαν ἔχει. Sic membr. et C. In B. mendose ἔχειν. Vulgo ἔχων.

1763. ἀλαλαὶ, ἰὴ Παιών. Sic tres codd. In primariis editionibus ἀλλαλαὶ, in recentioribus ἀλλαλή.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΟΡΝΙΘΩΝ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

Σ Φ Η Κ Ε Σ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΣΩΣΙΑΣ. } οἰκέται Φιλοκλέωνος.
ΞΑΝΘΙΑΣ. }
ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.
ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.
ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ ΣΦΗΚΩΝ.
ΠΑΙΔΕΣ.
ΚΥΩΝ.
ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ.
ΑΝΗΡ ΤΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ Ἀθηναῖος, φιλοδικαστὴς ὢν τὴν φύσιν, ἐφοίτα εἰς δικαστήρια συνεχῶς. Βδελυκλέων δὲ ὁ τούτου παῖς, ἀχθόμενος ταύτῃ τῇ νόσῳ, καὶ πειρώμενος τὸν πατέρα παῦσαι, ἐγκαθείρξας τοῖς οἴκοις καὶ δίκτυα περιβαλὼν, ἐφύλαττε νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν. ὁ δὲ, ἐξόδου αὐτῷ μὴ προκειμένης, ἔκραζεν. οἱ δὲ συνδικασταὶ, σφηξὶν αὐτοὺς ἀφομοιώσαντες, παρεγένοντο, βουλόμενοι διὰ ταύτης τῆς τέχνης ὑποκλέπτειν τὸν συνδικαστήν· ἐξ ὧν καὶ ὁ Χορὸς συνέστηκε, καὶ τὸ δρᾶμα ἐπιγέγραπται. ἀλλ' οὐδὲν ἤνυον οὐδὲ οὗτοι. πέρας δὲ τοῦ νεανίσκου θαυμάζοντος, τίνος ἕνεκα ὁ πατὴρ οὕτως ἥττηται τοῦ πράγματος, ἔφη ὁ πρεσβύτης εἶναι τὸ πρᾶγμα σπουδαῖον καὶ σχεδὸν ἀρχῆς τὸ δικάζειν. ὁ δὲ παῖς ἐπειρᾶτο τὰς ὑποψίας ἐξαίρειν τοῦ πράγματος, νουθετῶν τὸν γέροντα. ὁ δὲ πρεσβύτης μηδαμῶς νουθετούμενος, οὐ μεθίει τὸ πρᾶγμα· ἀλλ' ἀναγκάζεται ὁ νέος ἐπιτρέπειν αὐτῷ φιλοδικεῖν, καὶ ἐπὶ τῆς οἰκίας τοῦτο ποιεῖν μόνον, καὶ τοὺς κατὰ τὴν οἰκίαν δικάζειν. καὶ δύο κύνες παρεισάγονται παρ' αὐτῷ πολιτευτικῶς κρινόμενοι· καὶ κατὰ τοὺς φεύγοντας ἐκφέρειν συνεχῶς τὴν ψῆφον μέλλων, ἀπατηθεὶς, ἄκων τὴν ἀποδικάζουσαν φέρει ψῆφον. περιέχει δὲ καὶ δικαιολογίαν τινὰ τοῦ Χοροῦ ἐκ τοῦ ποιητοῦ προσώπου, διὰ τὸ σφηξὶν ἐμφερεῖς εἶναι τοὺς τοῦ Χοροῦ· ἐξ ὧν καὶ τὸ δρᾶμα. οἳ ὅτε μὲν ἦσαν νέοι, πικρῶς ταῖς δίκαις ἐφήδρευον· ἐπεὶ δὲ γέροντες γεγόνασι, κεντοῦσι τοῖς κέντροις. ἐπὶ τέλει τοῦ δράματος ὁ γέρων ἐπὶ δεῖπνον καλεῖται, καὶ ἐπὶ

Argumenta duo exstant in solo B.
L. 16. οὐ μεθίει τὸ πρᾶγμα. Sic cod. Vulgo τοῦ πράγματος.
L. 23. ἐκ τοῦ ποιητοῦ προσώπου. Sic cod. Vulgo τοῦ ποιητικοῦ.

ὕβριν τρέπεται, καὶ κρίνει αὐτὸν ὕβρεως ἀρτόπωλις· ὁ δὲ γέρων πρὸς αὐλὸν καὶ ὄρχησιν τρέπεται, καὶ γελοιοποιεῖ τὸ δρᾶμα.

Τοῦτο τὸ δρᾶμα πεποίηται αὐτῷ οὐκ ἐξ ὑποκειμένης ὑποθέσεως, ἀλλ' ὡσανεὶ γενομένης. πέπλασται δὲ τὸ ὅλον. διαβάλλει δὲ Ἀθηναίους ὡς φιλοδικοῦντας, καὶ σωφρονίζει τὸν δῆμον ἀποστῆναι δικῶν, καὶ διὰ τοῦτο καὶ τοὺς δικαστὰς σφηξὶν εἰκάζει, κέντρα ἔχουσι, καὶ πλήττουσι . . . . δ' αὐτῷ χαριέντως. ἐδιδάχθη ἐπὶ Ἄρχοντος Ἀμεινίου, διὰ Φιλωνίδου, ἐν τῇ πόλει Ὀλυμπίων ἦν β', εἰς Λήναια. καὶ ἐνίκα πρῶτος Φιλωνίδης . . . . . . προάγων Γλευκεῖς Πρεσβεῖς τεῖς . . . . .

L. 7. καὶ διὰ τοῦτο καὶ—Sic cod. Vulgo διὰ τὸ τοιοῦτο καὶ—In ipsa fabula, ubi Archontem designat Comicus v. 74. nomen immutat, legi sic fraudem faciens, quæ vetabat τὸν ἄρχοντα φανερῶς κωμῳδεῖν. Vide Schol. ad Nub. 31. et Petitum de Legg. Att. p. 150.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

ΦΙΛΟΥΝΤΑ δικάζειν πατέρα παῖς εἴρξας ἄφνω
αὐτὸς ἐφύλαττεν ἔνδον οἰκοῦντά γ', ὅπως
μὴ λανθάνῃ, μηδ' ἐξίῃ, διὰ τὴν νόσον.
ὁ δ' ἀντιμάχεται παντὶ τρόπῳ καὶ μηχανῇ.
εἶθ' οἱ συνήθεις καὶ γέροντες, λεγόμενοι
σφῆκες, παραγίνονται βοηθοῦντες σφόδρα,
ἐπὶ τῷ δύνασθαι κέντρον ἱέναι τισὶ
φρονοῦντες ἱκανόν. ὁ δὲ γέρων τηρούμενος.
ξυμπείθετ' ἔνδον διαδικάζειν καὶ βιοῦν,
ἐπεὶ τὸ δικάζειν κέκρικεν ἐκ παντὸς τρόπου.

In Argumenti metrici penultimo v. pro διαδικάζειν, quod metri ratio flagitat, simplex est in cod. δικάζειν.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

Σ Φ Η Κ Ε Σ.

ΣΩΣΙΑΣ, ΞΑΝΘΙΑΣ, ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ,
ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ,
ΠΑΙΔΕΣ.

Σω. ΟΥΤΟΣ, τί πάσχεις, ὦ κακόδαιμον Ξανθία;
Ξα. φυλακὴν καταλύειν νυκτερινὴν διδάσκομαι.
Σω. κακὸν ἄρα ταῖς πλευραῖς τι προὐφείλες μέγα.
ἆρ' οἶσθας οἷον κνώδαλον φυλάττομεν;
Ξα. οἶδ'· ἀλλ' ἐπιθυμῶ σμικρὸν ἀπομερμηρίσαι.
Σω. σὺ δ' οὖν παρακινδύνευ', ἐπεὶ καὐτοῦ γ' ἐμοῦ
κατὰ τοῖν κόραιν ἤδη τι καταχεῖται γλυκύ.
Ξα. ἀλλ' ἢ παραφρονεῖς, ἐτεὸν, ἢ κορυβαντιᾷς;
Σω. οὔκ· ἀλλ' ὕπνος μ' ἔχει τις ἐκ Σαβαζίου.
Ξα. τὸν αὐτὸν ἄρ' ἐμοὶ βουκολεῖς Σαβάζιον.
κἀμοὶ γὰρ ἀρτίως τις ἐπεστρατεύσατο
Μῆδός τις ἐπὶ τὰ βλέφαρα νυστακτὴς ὕπνος·
καὶ δῆτ' ὄναρ θαυμαστὸν εἶδον ἀρτίως.
Σω. κἄγωγ' ἀληθῶς οἷον οὐδεπώποτε.
ἀτὰρ σὺ λέξον πρότερος.

4. ἆρ' οἶσθας οἷον—Sic B. In A. ἆρ' οἶσθ' οἷον. Vulgo ἆρ' οἶσθά γ' οἷον. Vide Piersonum ad Mœrin p. 283.

5. σμικρόν. Codd. et primariæ editt. μικρόν. Illud magis est Atticum—Hesych: ἀπομερμηρίσαι, ἀπονυστάξαι, ἀποκοιμηθῆναι. μέρμηρος γὰρ, ὕπνος καταφορος. Eustathius ad Hom. p. 821. l. 36. ἀπομερμηρίσαι παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ ἀποδαρθεῖν, ὡς τοῦ κοιμωμένου μηδὲν μεριμνῶντος.

Ξα. ἐδόκουν ἀετὸν
καταπτόμενον ἐς τὴν ἀγορὰν μέγαν πάνυ,
ἀναρπάσαντα τοῖς ὄνυξιν ἀσπίδα
φέρειν ἐπίχαλκον ἀνεκὰς ἐς τὸν οὐρανόν.
κἄπειτα ταύτην ἀποβαλεῖν Κλεώνυμον.
Σω. οὐδὲν ἄρα γρίφου διαφέρει Κλεώνυμος.
Πῶς δή, προσερεῖ τις τοῖσι συμπόταις λέγων,
ὅτι ταυτὸν ἐν γῇ θηρίον, κἀν οὐρανῷ,
κἀν τῇ θαλάττῃ γ' ἀπέβαλεν τὴν ἀσπίδα;
Ξα. οἴμοι, τί δῆτά μοι κακὸν γενήσεται,
ἰδόντι τοιοῦτον ἐνύπνιον;
Σω. μὴ φροντίσῃς.
οὐδὲν γὰρ ἔσται δεινόν, οὐ μὰ τοὺς θεούς.
Ξα. δεινόν γέ που 'στ' ἄνθρωπος ἀποβαλὼν ὅπλα.
ἀτὰρ σὺ τὸ σὸν αὖ λέξον.
Σω. ἀλλ' ἐστὶν μέγα,
περὶ τῆς πόλεως γὰρ ἐστὶ τοῦ σκάφους ὅλου.
Ξα. λέγε νυν ἀνύσας τι τὴν τρόπιν τοῦ πράγματος.
Σω. ἔδοξέ μοι περὶ πρῶτον ὕπνον ἐν τῇ Πνυκὶ
ἐκκλησιάζειν πρόβατα συγκαθήμενα,
βακτηρίας ἔχοντα καὶ τριβώνια·
κἄπειτα τούτοις τοῖς προβάτοισί μοι 'δόκει
δημηγορεῖν φάλαινα πανδοκεύτρια,
ἔχουσα φωνὴν ἐμπεπρησμένης ὑός.
Ξα. αἰβοῖ.
Σω. τί ἐστι;
Ξα. παῦε, παῦε, μὴ λέγε·
ὄζει κάκιστον τοὐνύπνιον βύρσης σαπρᾶς.
Σω. εἶθ' ἡ μιαρὰ φάλαιν', ἔχουσα τρυτάνην,

15. ἀετὸν καταπτόμενον. Vulgo αἰετὸν καταπτάμενον. Atticas formas reposui.

19. ἀποβαλεῖν. Perperam in A. ἀπολαβεῖν, frequenti harum vocum commutatione. Vide ad Conc. 536. et infra 1132.

22. ὅτι ταυτὸν ἐν γῇ θηρίον, κἀν οὐρανῷ. Sic perbene scriptum in A. Transpositæ voces in B. ὅτι ταυτὸν θηρίον ἐν γῇ—Vulgo ὅ, τι ταυτὸ θηρίον ἐν τε γῇ κἀν οὐρανῷ. V. seq. male vulgo legitur ἀπέβαλε, claudicante versu ob omissionem ν paragogici. Ceterum male interpunctus erat hic locus, et prava scriptura ὅ, τι obscuratus. Quæstio est elliptica: πῶς δὴ γίνεται, ὅτι ταυτὸν θηρίον ἐν γῇ καὶ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ θαλάττῃ ἀπέβαλε τὴν ἀσπίδα;

34. μοι 'δόκει. Vulgo μοὐδόκει, quod perinde est.

38. βύρσης σαπρᾶς. Cleo, qui in his perstringitur, coriarius fuerat.

ἵστη βόειον δημόν.
Ξα. οἴμοι δείλαιος·
τὸν δῆμον ἡμῶν βούλεται διϊστάναι.
Σω. ἐδόκει δ' ἐμοὶ Θέωρος αὐτῆς πλησίον
χαμαὶ καθῆσθαι, τὴν κεφαλὴν κόρακος ἔχων.
εἶτ' Ἀλκιβιάδης εἶπε πρός με τραυλίσας·
Ὀλᾷς; Θέωλος τὴν κεφαλὴν κόλακος ἔχει.
Ξα. ὀρθῶς γε τοῦτ' Ἀλκιβιάδης ἐτραύλισεν.
Σω. οὔκουν ἐκεῖν' ἀλλόκοτον, ὁ Θέωρος κόραξ
γιγνόμενος;
Ξα. ἥκιστ'· ἀλλ' ἄριστον.
Σω. πῶς;
Ξα. ὅπως;
ἄνθρωπος ἦν· εἶτ' ἐγένετ' ἐξαίφνης κόραξ.
οὔκουν ἐναργὲς τοῦτο συμβαλεῖν, ὅτι
ἀρθεὶς ἀφ' ἡμῶν ἐς κόρακας οἰχήσεται;
Σω. εἶτ' οὐκ ἐγώ, δοὺς δύ' ὀβολούς, μισθώσομαι
οὕτως ὑποκρινόμενον σαφῶς ὀνείρατα;
Ξα. φέρε νυν κατείπω τοῖς θεαταῖς τὸν λόγον,
ὀλίγα γ' ὑπειπὼν πρότερον αὐτοῖσιν ταδί·
μηδὲν παρ' ἡμῶν προσδοκᾶν λίαν μέγα·
μηδ' αὖ γέλωτα Μεγαρόθεν κεκλεμμένον.

44. Nota Alcibiadis balbuties, de qua sic Plutarchus initio ejus vitæ, ubi hos versus adducit: τῇ δὲ φωνῇ καὶ τὴν τραυλότητα ἐμπρέψαι λέγουσι, καὶ τῷ λάλῳ πιθανότητα παρασχεῖν χάριν ἐπιτελοῦσαν. μέμνηται δὲ καὶ Ἀριστοφάνης αὐτοῦ τῆς τραυλότητος ἐν οἷς ἐπισκώπτει Θέωρον· Εἶτ'—καὶ Ἄρχιππος τὸν υἱὸν τοῦ Ἀλκιβιάδου σκώπτων, βαδίζει, φησί, διακεχλιδώς, θοἰμάτιον ἕλκων, ὅπως ἐμφερὴς τῷ πατρὶ μάλιστα δόξειεν εἶναι,
κλασαυχενεύεταί τε καὶ τραυλίζεται.
Similis jocus est, sed absque acrimonia, in Ciceronis Epist. ad Cælium ii. 10. ubi Hirrum innuens, qui illius competitor fuerat curulis ædilitatis, sic scribit: *De te, quia quod sperabam: de Hillo (balbus enim sum) quod non putaram.* Conf. Palladæ Epigr. xxxii. Diogenis apophthegma est: κρεῖττόν ἐστιν ἐς κόρακας ἀπελθεῖν ἢ ἐς κόλακας.

50. τοῦτο συμβαλεῖν. Sic bini codd. Quod tamen absque eis reponendum erat. Nam vulgatum ξυμβαλεῖν metrum jugulat.

55. ὀλίγα γ' ὑπειπών. Sic A. ut primariæ editt. In B. ὀλίγ' ὑπειπών. Ant. Fracinus edidit ὀλίγ' ἄττα ὑπειπών. Unde emendatius in vulgaribus libris ὀλίγ' ἄτθ'.

57. Μεγαρόθεν. Schol. ἢ ὡς ποιητῶν ὄντων τινῶν ἀπὸ Μεγαρίδος ἀμούσων καὶ ἀφυῶς σκωπτομένων· ἢ ὡς τῶν Μεγαρέων γελοίων, καὶ ἄλλως φορτικῶς γελοιαζόντων. Εὔπολις Προσπαλτίοις.
τὸ σκῶμμ' ἀσελγές, ἠδὲ Μεγαρικὸν σφόδρα.
Megarensis in Acharn. 738. ridiculum commentum quo filias suas pro porcellis vendere meditatur, Μεγαρικὰν μαχανὰν appellat. Ideo autem Atticis, quæ rustica lascivia ad risum movendum composita erant ludicra, Megaris arcessita dicebantur, quia antiquissima comœdia, quæ nihil aliud erat quam simplex carmen, quod chorus cum tibicine concinebat, Megarensium inventum fuit, ut testatur Aristoteles Poët. cap. 3. διὸ καὶ ἀντιποιοῦνται τῆς τε τραγῳδίας καὶ τῆς κωμῳδίας οἱ Δωριεῖς· τῆς μὲν κωμῳ-

ἡμῖν γὰρ οὐκ ἔστ' οὔτε κάρυ' ἐκ φορμίδος
δούλω παραῤῥιπτοῦντε τοῖς θεωμένοις,
οὔθ' Ἡρακλῆς τὸ δεῖπνον ἐξαπατώμενος,
οὐδ' αὖθις ἀνασελγαινόμενος Εὐριπίδης·
οὐδ', εἰ Κλέων γ' ἔλαμψε τῆς τύχης χάριν,
αὖθις τὸν αὐτὸν ἄνδρα μυττωτεύσομεν.
ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν λογίδιον γνώμην ἔχον,
ὑμῶν μὲν αὐτῶν οὐχὶ δεξιώτερον,
κωμῳδίας δὲ φορτικῆς σοφώτερον.
ἔστιν γὰρ ἡμῖν δεσπότης ἐκεινοσὶ,
ἄνω καθεύδων, ὁ μέγας, οὑπὶ τοῦ τέγους.
οὗτος φυλάττειν τὸν πατέρ' ἐπέταξε νῷν,
ἔνδον καθείρξας, ἵνα θύραζε μὴ 'ξίῃ.
νόσον γὰρ ὁ πατὴρ ἀλλόκοτον αὐτοῦ νοσεῖ,
ἣν οὐδ' ἂν εἷς γνοίη ποτ', οὐδὲ ξυμβάλοι,
εἰ μὴ πύθοιθ' ἡμῶν· ἐπεὶ τοπάζετε.
Ἀμυνίας μὲν ὁ Προνάπου φήσ' οὑτοσὶ
εἶναι φιλόκυβον αὐτόν· ἀλλ' οὐδὲν λέγει.
Σω. μὰ Δί', ἀλλ' ἀφ' αὑτοῦ τὴν νόσον τεκμαίρεται.
Ξα. οὔκ· ἀλλὰ ΦΙΛΟ μέν ἐστιν ἀρχὴ τοῦ κακοῦ.
ὁδὶ δέ φησι Σωσίας πρὸς Δερκύλον,

δίας αἱ Μεγαρεῖς, αἵ τε ἐνταῦθα, καὶ αἱ ἐκ Σικελίας.—κεκλεμμένον. Sic bini codd. Vulgo κεκλαμμένον. Utramque scripturam agnoscit Schol. Nostram autem in textu habebat.

58. Comici poëtæ, tum ad risum movendum, tum ut favorem theatri sibi conciliarent, quotiescunque fabulæ actio hujus rei occasionem dabat, bellaria quæ in scenam illata fuerant, ab actore aliquo spectatoribus projici faciebant. Morem hunc tanquam ineptum carpit Comicus in Pluto, ubi v. 797. Plutus ait:

οὐ γὰρ πρεπῶδές ἐστι τῷ διδασκάλῳ,
ἰσχάδια καὶ τρωγάλια τοῖς θεωμένοις
προβαλόντ', ἐπὶ τούτοισιν ἐπαναγκάζειν
γελᾶν.

At salse magis eum irridet in Pace v. 962. ubi Trygæus hordea nullius pretii famulum jubet spectatoribus projicere, quod ideo comminiscitur Comicus, ut ex ambigua significatione nominis κριθὴ facetam nequitiam eliciat.

60. In multis dramatibus inducebatur Hercules, solebantque poëtæ ex ejus notissima voracitate risum captare. Eam describit parum decenter Euripides in Alcestide. In proverbium abiit famelicus et moræ impatiens Hercules, cui semper cunctari videbantur famuli cœnam appositurí, Ἡρακλῆς ξενίζεται, quo alludit Noster in Lys. 928.

ἀλλ' ἢ τὸ πῖος τοῦθ' Ἡρακλῆς ξενίζεται.

61. In multis fabulis, quæ temporis, seu potius hominum, injuria periere, Comicus noster Euripidem exagitaverat, ut in Acharnensibus, ad quam hic respicere potest, non vero ad Thesmophoriazusas, quæ nondum prodierat, quum vespas docuit. Cave autem participium ἀνασελγαινόμενος eo sensu accipias, quo id accipi posse credidit Florens pro οὐκ ἀσελγαινόμενος, quia fuit Euripides μισόγυνος. ἀνὰ in hujus verbi compositione valet *rursus, iterum*.

62. Κλέων γ' ἔλαμψε. Insertam particulam agnoscunt ambo codd.

73. εἰ μὴ πύθοιθ'. Sic bini codd. et vett. editt. omnes, ne quidem excepta illa Farrei. Tamen in recentioribus est πύθοισθ'.

78. ὁδὶ δέ φησι Σωσίας πρὸς Δερκύλον. Qui loquitur hic Xanthia digitum intendit ad spectatorum aliquem qui Dercylo sententiam suam aperit. Fueritne aliquis ille *Sosia* appellatus? At *Sosia* nomen est servile, nec credo Athenis locum fuisse servis in theatro. Legendum itaque censeo:

ὁδὶ δέ φησι, Σωσία, πρὸς Δερκύλον.

quod in versione secutus sum.

εἶναι φιλοπότην αὐτόν.
Σω. οὐδαμῶς γ', ἐπεὶ
αὕτη γε χρηστῶν ἐστὶν ἀνδρῶν ἡ νόσος.
Ξα. Νικόστρατος δ' αὖ φησιν, ὁ Σκαμβωνίδης,
εἶναι φιλοθύτην αὐτὸν, ἢ φιλόξενον.
Σω. μὰ τὸν κύν', ὦ Νικόστρατ', οὐ φιλόξενος,
ἐπεὶ καταπύγων ἐστὶν ὅ γε Φιλόξενος.
Ξα. ἄλλως φλυαρεῖτ'· οὐ γὰρ ἐξευρήσετε.
εἰ δὴ 'πιθυμεῖτ' εἰδέναι, σιγᾶτε νῦν.
φράσω γὰρ ἤδη τὴν νόσον τοῦ δεσπότου.
φιληλιαστής ἐστιν, ὡς οὐδεὶς ἀνήρ·
ἐρᾷ τε τούτου, τοῦ δικάζειν, καὶ στένει,
ἢν μὴ 'πὶ τοῦ πρώτου καθίζηται ξύλου.
ὕπνου δ' ὁρᾷ τῆς νυκτὸς οὐδὲ πασπάλην·
ἢν δ' οὖν καταμύσῃ κἂν ἄχνην, ὅμως ἐκεῖ
ὁ νοῦς πέτεται τὴν νύκτα περὶ τὴν κλεψύδραν.
ὑπὸ τοῦ δὲ τὴν ψῆφόν γ' ἔχειν εἰωθέναι,
τοὺς τρεῖς ξυνέχων τῶν δακτύλων ἀνίσταται,
ὥσπερ λιβανωτὸν ἐπιτιθεὶς νουμηνίᾳ.
καὶ, νὴ Δί', ἢν ἴδῃ γέ που γεγραμμένον
τὸν Πυριλάμπους ἐν θύρᾳ Δῆμον καλὸν,

81. Σκαμβωνίδης. ἀπὸ δήμου τῆς Λεοντίδος φυλῆς. Vide Meursium de Pop. Att. in Σκαμβωνίδαι.

83. ὦ Νικόστρατ'. Sic bini codd. et primariæ editt. Imperite Ant. Fracinus edidit ὦ Νικόστρατος, quod solus post eum repræsentavit Sigis. Gelenius, e cujus demum editione in aliquot alias transiit. Sinceram lectionem præferunt minores Batavæ, corruptam Kusterus, qui rursus hic oblitus est Aldinam inspicere.—Ludit Comicus in ambiguitate nominis φιλόξενος, quatenus vel appellativum est, vel proprium. A Comicis illius temporis exagitatus fuit Philoxenus Cinædus, de quo Eupolis in *Urbibus* apud Scholiastam:

ἐστι δέ τις θήλεια Φιλόξενος ἐκ Διομείων.

86. εἰ δὴ 'πιθυμεῖτ'. Id est εἰ δὴ ἐπιθυμεῖτε. Si cui forte putida videatur hæc observatio, discat velim primariæ editionis mendam εἰδ' ἠπιθυμεῖτ' nullum exstitisse subsequentium editorum, qui corrigere sustinuerit. In binis codd. emendata scriptura, quam repræsentavimus, conspicitur. Confer not. ad v. 665.

92. ἢν δ' οὖν καταμύσῃ. Sic bene ambo codd. Solœce vulgo καταμύσει.

98. De Pyrilampis filio Demo, pulchro adolescente a multis amato, videndus Meursius Att. Lect. iv. 5. In hunc factum fuisse credo lepidum Epigramma quod aliter in Analectis nostris exstat T. ii. p. 79. aliter in membr. quæ olim Palatinæ fuerunt, utinamque essent adhuc! Primo enim lemma nihil certi de auctore statuit: Ἄδηλον· οἱ δὲ, Ἀρτέμωνος. Tum nomen illius, in quem carmen factum, est Δῆμος, quum divisim in eis scriptum sit ἔχει Δῆμος. Ipsum epigramma subjiciam:

Ἀντοίδη, σὺ μὲν ἴσχεις ἁλίῤῥυτον αὐχένα
Δήλου,

ἰὼν παρέγραψε πλησίον ΚΗΜΟΣ ΚΑΛΟΣ.
τὸν ἀλεκτρυόνα δ', ὃς ᾖδεν ἐφ' ἑσπέρας, ἔφη,
ὡς ὀψ' ἐγείρειν αὐτὸν ἀναπεπεισμένον,
παρὰ τῶν ὑπευθύνων ἔχοντα χρήματα.
εὐθὺς δ' ἀπὸ δορπηστοῦ κέκραγεν ἐμβάδας·
κἄπειτ' ἐκεῖσ' ἐλθὼν, προκαθεύδει πρῲ πάνυ,
ὥσπερ λεπὰς προσεχόμενος τῷ κίονι.
ὑπὸ δυσκολίας δ' ἅπασι τιμῶν τὴν μακρὰν,
ὥσπερ μέλιττ' ἢ βομβυλιὸς εἰσέρχεται,
ὑπὸ τοῖς ὄνυξι κηρὸν ὑποπεπλασμένος.
ψήφων δὲ δείσας μὴ δεηθείη ποτὲ,
ἵν' ἔχῃ δικάζειν, αἰγιαλὸν ἔνδον τρέφει.
τοιαῦτ' ἀλύει· νουθετούμενος δ' ἀεὶ
μᾶλλον δικάζει. τοῦτον οὖν φυλάττομεν,
μοχλοῖσιν ἐγκλείσαντες, ὡς ἂν μὴ 'ξίῃ.
ὁ γὰρ υἱὸς αὐτοῦ τὴν νόσον βαρέως φέρει.
καὶ πρῶτα μὲν λόγοισι παραμυθούμενος,
ἀνέπειθεν αὐτὸν μὴ φορεῖν τριβώνιον,
μηδ' ἐξιέναι θύραζ'· ὁ δ' οὐκ ἐπείθετο.

κοῦρε Διὸς μεγάλου, θέσφατα πᾶσι λέγων·
Κεκροπίαν δ' ἔχε Δῆμος, ὁ δεύτερος Ἀτθίδι Φοῖβος,
ᾧ καλὸν ἁβροκόμης ἄνθος ἔλαμψεν Ἔρως.
ἡ δ' ἀνὰ κῦμ' ἄρξασα καὶ ἐν χθονὶ πατρὶς Ἀθήνη
νῦν κάλλει δούλην Ἑλλάδ' ὑπηγάγετο.

Ad hunc Comici locum spectat Hesychii glossa. Δῆμος καλός. Δῆμος, ὄνομα κύριον. Πυριλάμπους υἱὸς ἦν οὗτος, τὴν ὥραν κάλλιστος. ἔθος δὲ ἦν τοῖς ἐρασταῖς, ἐπιγράφειν πανταχοῦ τὰ τῶν παιδικῶν ὀνόματα.

100. ὃς ᾖδεν ἐφ' ἑσπέρας. Sic ambo codd. Vulgo ὃς ᾖδ'—Facetam hanc ἔννοιαν non prætermisit Racinius, ut ingenio, ita eruditione poëtarum nostratium princeps:

Il fit couper la tête à son coq, de colère,
pour l'avoir éveillé plus tard qu'à l'ordinaire;
il disoit qu'un plaideur, dont l'affaire alloit mal,
avoit graissé la patte à ce pauvre animal.

Simile quid est apud Plautum in Aularia iii. 4. 10.

obtrunco gallum, furem manifestarium.
credo ego edepol illi mercedem gallo pollicitos coquos,
si id palam fecisset.

103. δορπηστοῦ. Sic codd. et vett. editt. Perperam in recentioribus e Florentis sententia, a quo tamen discessit Berglerus, excusum δορπιστοῦ. Utraque scriptura apud Grammaticos reperitur; sed prior forma genuina videtur, δορπηστὸς, a δορπέω.

104. πρῲ πάνυ. Perperam vulgo πρωΐ. In A. scriptum ΠΡΩ. Vide not. ad Lys. 612.

105. ὥσπερ λεπάς. In Pluto 1095. anus

ὥσπερ λεπὰς, τῷ μειρακίῳ προσίσχεται.

110. ἵν' ἔχῃ. Male in A. ἵν' ἔχοι.

111. τοιαῦτ' ἀλύει. Ex Euripidis Sthenebœa hic versus desumtus. Apud Tragicum erat:

τοιαῦτ' ἀλύει· νουθετούμενος δ' ἔρως
μᾶλλον πιέζει.

113. ὡς ἂν μὴ 'ξίῃ. Sic ambo codd. et vett. editt. omnes. In recentioribus perperam ὅπ' ἂν—

εἶτ' αὐτὸν ἀπέλου, κἀκάθαιρε, καὶ μάλα
μετὰ ταῦτ' ἐκορυβάντιζ'· ὁ δ' αὐτῷ τυμπάνῳ
ᾄξας, ἐδίκαζεν ἐς τὸ Καινὸν ἐμπεσών.
ὅτε δὴ δὲ ταύταις ταῖς τελεταῖς οὐκ ὠφέλει,
διέπλευσεν εἰς Αἴγιναν· εἶτα συλλαβὼν
νύκτωρ κατέκλινεν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ·
ὁ δ' ἀνεφάνη κνεφαῖος ἐπὶ τῇ κιγκλίδι.
ἐντεῦθεν οὐκέτ' αὐτὸν ἐξεφρείομεν.
ὁ δ' ἐξεδίδρασκε διά τε τῶν ὑδρορροῶν,
καὶ τῶν ὀπῶν· ἡμεῖς δ' ὅσ' ἦν τετρημένα
ἐνεβύσαμεν ῥακίοισι, κἀπακτώσαμεν.
ὁ δ', ὡσπερεὶ κολοιὸς, αὐτῷ παττάλους
ἐνέκρουεν εἰς τὸν τοῖχον· εἶτ' ἐξήλλετο.
ἡμεῖς δὲ τὴν αὐλὴν ἅπασαν δικτύοις
καταπετάσαντες ἐν κύκλῳ, φυλάττομεν.
ἔστιν δ' ὄνομα, τῷ μὲν γέροντι, Φιλοκλέων,
ναὶ μὰ Δία· τῷ δ' υἱεῖ γε τῷδε, Βδελυκλέων,
ἔχων τρόπους φρυαγμοσεμνάκους τινάς.

118. κἀκάθαιρε, pro καὶ ἐκάθαιρε. Sic solent ista per crasin efferre Attici. Perperam vulgo καὶ 'κάθαιρε. In binis codd. καὶ κάθαιρε sine apostropho.

120. ᾄξας. Sic bene uterque cod. Perperam in impressis ἀΐξας.—ἐς τὸ Καινὸν, subauditur δικαστήριον. Unum erat sic appellatum e multis tribunalibus, seu Judicum foris, quæ Athenis erant.

129. Berglero venerat in mentem ad hunc versum respexisse Eustathium in Commentario ad Iliad. p. 811. l. 40. καὶ κλέπταις δὲ ἦσαν ἐγκεντρίδες τινές. Κόροιβος οὖν τοιαύτας ἔχων, ἀνερριχᾶτο κλεπτικῶς διὰ τῶν τοίχων. Proinde apud Comicum legendum esse credebat:

ὁ δ', ὡσπερεὶ Κόροιβος, αὐτῷ παττάλους
ἐνέκρουεν εἰς τὸν τοῖχον· εἶτ' ἐξήλλετο.

Emendationem illam, quam egregiam appellat Burmannus in præfatione ad Aristophanem Bergleri p. 7. seu potius conjecturam, auctor ipse postmodo futilem esse agnovit, cujus in notis ad Vespas ne verbo quidem meminit. Comicus si alicubi Corœbum nominavit, eum non tanquam *furem*, sed tanquam *insanum* traduxit. Suidas e Scholiaste ad Ran. 1021. Κόροιβος, μωρός τις μετρῶν τὰ κύματα. ὁ Βουταλίων, καὶ Κόροιβος, καὶ Μελιτίδης ἐπὶ μωρίᾳ διεβέβληντο. Ἀριστοφάνης. Insani illius Corœbi, cujus nomen cuivis stulto designando in proverbium cessit, meminit Lucianus cum alibi, tum in *Philopseude* pag. 32. ubi in scholiis de eo narratur ridicula historia, ut mulier, quam post nuptias nondum attigerat, eum induxit ut mariti fungeretur officio, quod de Margite refert Eustathius in extremo Commentario ad Odyss. κ'. Si ista ætate fur insignis fuisset *Corœbus* appellatus, cujus hic meminisse voluisset Comicus, nomen absque articulo non extulisset. Dixisset ὁ Κόροιβος, ut v. 1178. ὁ Καρδοπίων. Maneat itaque κολοιὸς, cujus similitudo non attingit verbum ἐνέκρουεν, sed ἐξήλλετο, hac sententia: ὁ δὲ ἐγκρούσας αὐτῷ παττάλους εἰς τὸν τοῖχον, ἐξήλλετο, ὡσπερεὶ κολοιός.

134. τῷδε. Sic bini codd. et primariæ editt. In recentioribus τῳδὶ, quod Ant. Fracino debetur, et perinde est. Sed quum absque auctoritate et necessitate mutatum fuerit, priorem formam revocavi.

135. φρυαγμοσεμνάκους τινάς. Sic bene apud Suidam legitur, quod Florens observavit. In B. φρυαγμοσεμνακουσί-νους. In A. ut vulgo, initio ejusdem vocis est litera ο.

Βδ. ὦ Ξανθία, καὶ Σωσία, καθεύδετε;
Ξα. οἴμοι.
Σω. τί ἐστι;
Ξα. Βδελυκλέων ἀνίσταται.
Βδ. οὐ περιδραμεῖταί σφῷν ταχέως δεῦρ' ἅτερος;
ὁ γὰρ πατὴρ εἰς τὸν ἰπνὸν εἰσελήλυθε,
καὶ μυσπολεῖ τι καταδεδυκώς. ἀλλ' ἄθρει,
κατὰ τῆς πυέλου τὸ τρῆμ' ὅπως μὴ 'κδύσεται·
σὺ δὲ τῇ θύρᾳ πρόσκεισο.
Σω. ταῦτ', ὦ δέσποτα.
Βδ. ἄναξ Πόσειδον, τί ποτ' ἄρ' ἡ κάπνη ψοφεῖ;
οὗτος, τίς εἶ σύ;
Φι. καπνὸς ἔγωγ' ἐξέρχομαι.
Βδ. καπνός; φέρ' ἴδω τίνος ξύλου σύ.
Φι. συκίνου.
Βδ. νὴ τὸν Δί', ὅσπερ γ' ἐστὶ δριμύτατος καπνῶν.
ἀτὰρ οὐκ ἐσερρήσεις γε; ποῦ 'σθ' ἡ τηλία;
δύου πάλιν. φέρ', ἐπαναθῶ σοι καὶ ξύλον.
ἐνταῦθα νῦν ζήτει τιν' ἄλλην μηχανήν.
ἀτὰρ ἄθλιός γ' εἴμ', ὡς ἕτερος οὐδεὶς ἀνήρ,
ὅστις πατρὸς νυνὶ Καπνίου κεκλήσομαι.
Σω. παῖ, τὴν θύραν ὤθει· πίεζε νῦν σφόδρα

140. καὶ μυσπολεῖ τι καταδεδυκώς· ἀλλ' ἄθρει. Sic perbene A. nec aliter est in B. nisi quod pro τι habet τις. In primariis editionibus erat:

καὶ μυσπολεῖ γ' ὥς τις καταδεδυκώς. ἀλλ' ἄθρει.

Lectionem immutavit et pejorem adhuc reddidit Ant. Fracinus:

καὶ μυσπολεῖ τις ὥς τις καταδεδυκώς. ἀλλ' ἄθρει.

Ne de sententia loquar, quæ nulla his vocibus inest, bellus profecto hic senarius est qui septem subnixus est pedibus, et in quarta sede dactylum habet. Siluerunt hic interpretes, tametsi nodus dignus erat vindice.

142. ταῦτ', ὦ δέσποτα. His verbis præfixa in A. persona *Sosia*. Sequenti v. in utroque cod. persona *Bdelycleo*.

145. Hunc locum respicit Eustathius ad Odyss. p. 1719. l. 7. τοῖς δέ τι φιλοκτέοις καπνοῖς ἐναριθμητέον καὶ τὸν κωμικευόμενον ἀπὸ σύκων εἶναι, καὶ αἰνιττόμενον τὸν συκοφάντην, ὃς οὐ βλέφαρα δάκνων λυπεῖ, ἀλλὰ ψυχὴν αὐτήν.

147. τηλία nomen est generale mensæ, quibusvis usibus aptæ. Aleatorum tabula, compacti asseres super quibus committebantur gallinacei et coturnices, mensa super qua structi panes venum exponebantur, aliæque id genus communi τηλίας nomine indigetabantur. Hic mensa culinaria significatur, qua fumarium contegi jubet Bdelycleo. τηλία in Pluti v. 1037.

εἰ τυγχάνοι γ' ὁ δακτύλιος ὢν τηλία.

significat τὴν περιφέρειαν τοῦ κοσκίνου. Vide Etym. M. in voce et Pollucis interpretes.

151. νυνὶ Καπνίου. Sic libri omnes scripti et impressi, recte. Nullus νῦν. Quod manifesto ostendit primam in καπνὸς, derivatis et compositis, produci non posse.

152. πίεζε νῦν σφόδρα. Sic in duobus codd. scriptum. In principibus editt. erat πίεζέ νυν σφόδρα. Tragicis usitatum νυν, Comicis non item. Ant. Fracinus edidit πίεζέ νυν σφόδρα.

εὖ κἀνδρικῶς. κἀγὼ γὰρ ἐνταῦθ' ἔρχομαι·
καὶ τῆς κατακλεῖδος ἐπιμελοῦ καὶ τοῦ μοχλοῦ·
φύλαττέ θ' ὅπως μὴ τὴν βάλανον ἐκτρώξεται.
Φι. τί δράσετ'; οὐκ ἐκφρήσετ', ὦ μιαρώτατοι,
δικάσοντά μ'; ἀλλ' ἐκφεύξεται Δρακοντίδης.
Βδ. σὺ δὲ τοῦτο βαρέως ἂν φέροις;
Φι. ὁ γὰρ θεὸς
μαντευομένῳ μοι 'χρησεν ἐν Δελφοῖς ποτέ,
ὅταν τις ἐκφύγῃ μ', ἀποσκλῆναι τότε.
Βδ. Ἄπολλον Ἀποτρόπαιε, τοῦ μαντεύματος.
Φι. ἴθ', ἀντιβολῶ σ', ἔκφερέ με, μὴ διαρραγῶ.
Βδ. μὰ τὸν Ποσειδῶ, Φιλοκλέων, οὐδέποτέ γε.
Φι. διατρώξομαι τοίνυν ὀδὰξ τὸ δίκτυον.
Βδ. ἀλλ' οὐκ ἔχεις ὀδόντας.
Φι. οἴμοι δείλαιος·
πῶς ἄν σ' ἀποκτείναιμι; πῶς; δότε μοι ξίφος
ὅπως τάχιστ', ἢ πινάκιον τιμητικόν.
Βδ. ἅνθρωπος οὗτος μέγα τι δρασείει κακόν.

156. ὦ μιαρώτατοι. Sic bene A. Vulgo μιαρώτατε. Illud melius est quam μιαρωτάτω, quod reponi volebat Berglerus, quia præter Xanthiam et Sosiam alii erant in scena famuli, mutæ personæ, quorum unum alloquitur Sosia v. 152. Seq. v. ineptissime legebatur in omnibus editt. δίκασον τί μ'. Berglerus præeunte Florente, e mera conjectura reposuit optimam lectionem δικάσοντά μ'. Cujus nefarii flagitii ne graves ab eo pœnas repetat PUTEANUS noster, intercedam, deprecatoresque advocabo binos codd. in quibus perspicue et distincte sic scriptum δικάσοντά μ'.

158. Post φέροις interrogationis signum positum in A. quod sententia manifesto flagitat. Est autem hæc percunctatio Bdelycleonis, cui pater respondet ὁ γὰρ θεὸς—Pessime in Græcis distinctæ vulgo personæ: pejus adhuc in Bergleri versione. Seq. v. μοι 'χρησεν bene edidit Kusterus, etiamsi in prioribus editt. ut in scriptis libris, per crasin legeretur μοὔχρησεν.

162. ἔκφερέ με. Sic quidem codd. sed, ut opinor, perverse. Aliena est ab hoc loco significatio verbi ἐκφέρειν. Dixerat supra Philocleo:

τί δράσετ'; οὐκ ἐκφρήσετ', ὦ μιαρώτατοι;

hic vero procul dubio scripserat Comicus:

ἴθ', ἀντιβολῶ σ', ἔκφρες με, μὴ διαρραγῶ.

Scripsit forte librarius quispiam ἔκφρες, unde inversis literis factum fuit ἔκφερε.

164. τοίνυν ὀδάξ. Sic B. In A. quod vulgo inseritur γ' in textu etiam omissum, repositum fuit a secunda manu inter lineas.

166. δότε μοι ξίφος. Sic A. Vulgo pronomen omissum.

167. πινάκιον τιμητικόν. Schol. πινάκιον καταδικαστικὸν, ὅπου τὴν μακρὰν χαράσσοντες κατεδίκαζον· ἢ τὴν μικρὰν, καὶ ἀπέλυον. Supra v. 106. ἅπασι τιμῶν τὴν μακράν. In tabula cera obducta longam illam lineam unguibus ducebat, quapropter domum semper redibat,

ὑπὸ τοῖς ὄνυξι κηρὸν ὑποπεπλασμένος.

Miror Dawesium librorum omnium lectionem damnantem. Nemini persuasit Comicum hic scripsisse πινάκιόν τι τιμητικόν. Vulgatum tuentur eruditi Britanni, quibus debetur nova Miscellaneorum editio. Pollux viii. 16. ubi de forensi instrumento agit: πινάκιον τιμητικὸν, μάλθη, ᾗ κατηλήλιπτο τὸ πινάκιον. ἐγκεντρὶς, ᾗ εἷλκον τὴν γραμμήν. μακρὰ δὲ ἐκαλεῖτο, ἣν καταδικάζοντες εἷλκον. Ad quem locum vide interpretes.

168. δρασείει. Sic bene Berglerus edi-

Φι. μὰ τὸν Δί᾽ οὐ δῆτ᾽· ἀλλ᾽ ἀποδόσθαι βούλομαι
τὸν ὄνον ἄγων αὐτοῖσι τοῖς κανθηλίοις.
νουμηνία γάρ ἐστιν.
Βδ. οὐκοῦν καὐτὸς ἂν
αὐτὸν ἀποδοίμην δῆτ᾽ ἄν.
Φι. οὐχ ὥσπερ γ᾽ ἐγώ.
Βδ. μὰ Δί᾽ ἀλλ᾽ ἄμεινον. ἀλλὰ τὸν ὄνον ἔξαγε.
Ξα. οἵαν πρόφασιν καθῆκεν, ὡς εἰρωνικῶς,
ἵνα θᾶττον ἐκπέμψειας.
Βδ. ἀλλ᾽ οὐκ ἔσπασε
ταύτῃ γ᾽· ἐγὼ γὰρ ᾐσθόμην τεχνωμένου.
ἀλλ᾽ εἰσιών μοι τὸν ὄνον ἐξάγειν δοκῶ,
ὅπως ἂν ὁ γέρων μηδὲ παρακύψῃ πάλιν.
κάνθων, τί κλάεις; ὅτι πεπράσει τήμερον;
βάδιζε θᾶττον. τί στένεις; εἰ μὴ φέρεις
Ὀδυσσέα τινά γ᾽;
Ξα. ἀλλά, ναὶ μὰ Δία, φέρει
κάτω γε τουτονί τιν᾽ ὑποδεδυκότα.
Βδ. ποῖον; φέρ᾽ ἴδωμαι.
Ξα. τουτονί.
Βδ. τουτὶ τί ἦν;
τίς εἶ ποτ᾽, ὦ ᾽νθρωπ᾽, ἐτεόν;
Φι. Οὖτις, νὴ Δία.
Βδ. Οὖτις σύ; ποδαπός;
Φι. Ἰθακὸς ἀπὸ Δρασιππίδου.
Βδ. Οὖτις, μὰ τὸν Δί᾽, οὔ τι χαιρήσων γ᾽ ἔσει.
ὕφελκε θᾶττον αὐτόν. ὦ μιαρώτατος,
ἵν᾽ ὑποδέδυκεν· ὥστ᾽ ἔμοιγ᾽ ἰνδάλλεται
ὁμοιότατος κλητῆρος εἶναι πωλίῳ.

dit, ut insciente illo legendum esse ostenderat Dawesius ad hunc locum, probantibus ipso Orvillio ad Charit. p. 35. et Valckenario ad Euripidis Phœn. p. 412. In A. scriptum δράσειεν, quod recentiores editt. habent: in vett. est δράσειε. In B. autem scriptum δράσειε κακόν. Quæ repeti debebat syllaba a præcedente absorpta fuit.

172. οὐχ ὥσπερ γ᾽ ἐγώ. Sic editiones duæ primariæ. Ant. Fracinus cum versus ruina particulam γε omisit, quæ reposita fuit in editione Cratandri, in duabus Venetis, in Parisina Wecheli. Eam rursus omisit Frobenius, cujus editio illam Phil. Juntæ heredum fere ubique exprimit: inde in ceteras propagata fuit menda. In B. eundem errorem admisit librarius, ὥσπερ ἐγώ.

179. τί κλάεις. Sic uterque cod. Vulgo κλαίεις.

184. ὦ ᾽νθρωπ᾽. Sic A. Vulgo ἄνθρωπ᾽.

185. Οὖτις σύ; ποδαπός; Sic perbene A. Vulgo οὗτος σὺ ποδαπός; Hunc lectionem nostram ingenio adsecutus fuerat sagacissimus Dawesius.

Φι. εἰ μή μ᾽ ἐάσεθ᾽ ἥσυχον, μαχούμεθα.
Βδ. περὶ τοῦ μάχει νῷν δῆτα;
Φι. περὶ ὄνου σκιᾶς.
Βδ. πονηρὸς εἶ πόρρω τέχνης, καὶ παράβολος.
Φι. ἐγὼ πονηρός; οὐ μὰ Δί᾽, ἀλλ᾽ οὐκ οἶσθα σὺ
νῦν μ᾽ ὄντ᾽ ἄριστον· ἀλλ᾽ ἴσως, ὅταν φάγῃς
ὑπογάστριον γέροντος Ἡλιαστικοῦ.
Βδ. ὦθει τὸν ὄνον καὶ σαυτὸν ἐς τὴν οἰκίαν.
Φι. ὦ ξυνδικασταί, καὶ Κλέων, ἀμύνατε.
Βδ. ἔνδον κέκραχθι, τῆς θύρας κεκλεισμένης.
ὦθει σὺ πολλοὺς τῶν λίθων πρὸς τὴν θύραν,
καὶ τὴν βάλανον ἔμβαλλε πάλιν εἰς τὸν μοχλόν,
καὶ τῇ δοκῷ πρόσθες τὸν ὅλμον τὸν μέγαν.
ἀνύσας τι προσκύλιέ γ᾽.
Σω. οἴμοι δείλαιος·
πόθεν ποτ᾽ ἐμπέπτωκέ μοι τὸ βώλιον;
Ξα. ἴσως ἄνωθεν μῦς ἐνέβαλέ σοι πόθεν.
Σω. μῦς; οὐ μὰ Δί᾽, ἀλλ᾽ ὑποδυόμενός τις οὑτοσὶ
ὑπὸ τῶν κεραμίδων Ἡλιαστὴς ὀροφίας.
Ξα. οἴμοι κακοδαίμων, στρουθὸς ὡνὴρ γίγνεται·
ἐκπτήσεται. ποῦ, ποῦ ᾽στι μοι τὸ δίκτυον;
σοῦ, σοῦ, πάλιν σοῦ.

190. εἰ μή μ᾽ ἐάσεθ᾽ ἥσυχον. Sic ambo codd. quod absque iis etiam reposuissem: nam probe scio vulgatum ἐάσηθ᾽ solœcum esse. Mirum quam sæpe Viri græce docti in conjunctionis εἰ constructione lapsi fuerint. DE SUO, ut loqui solet, centenos aliquot hujus generis solœcismos prioribus addidit in Oratoribus Græcis REISKIUS. Quod ideo observo, quia eosdem illos Oratores Parisiis propediem recudendos esse audio; doctumque virum, qui provinciam illam suscepit, monitum volo, ut has librariorum editorumve sordes repurget. Præter Thomam in Εἰ vide haud minoris auctoritatis magistrum, Valckenarium ad Herod. p. 641. 28. et nos ad Plut. 216. Ran. 594.

191. περὶ τοῦ μάχει νῷν δῆτα. Sic recte in B. In A. etiam νῷν. Perperam vulgo μάχῃ νῷν. Sed menda in pronomine ubique fere recurrit, nec scriptorum librorum flagitat opem.

207. Hunc et sequentes tres versus codd. ut impressi, Xanthiæ tribuunt. Manifestum est tamen versum 210. a famulo proferri nec posse nec debere. Ideo in versione pro Xanthia reposui personam Bdelycleonis. Postmodo autem animadverti ne sic quidem loquendi vices recte divisas esse. Duo primi versus cum tertii initio sunt famuli. Ante voces νὴ Δία omissa fuit persona Bdelycleonis, errore librariis tam solemni, maxime mediis in versibus, ut mille ad minimum similia exempla ex his fabulis produci possint. Famulus cui senis mandata custodia, officio suo fungitur, curans ne extra retia prorumpat, de quibus dixit initio, v. 131. Filius vero indignabundus ait, sibi melius futurum esse, si in Thraciam mittatur ad Scionæ obsidium, quam patrem hunc suum observanti. τούτου τοῦ πατρὸς, ut mox infra idem dicit τουτονὶ τὸν πατέρα. Hoc in famulum non cadit: præterea servi apud Athenienses non militabant. Scione ab Atheniensibus defecerat anno 1. Ol. lxxxix. eam circumvallarunt Athenienses, et post continuatam duobus fere integris annis obsidionem, eam expugnarunt.

Βδ. νὴ Δί', ἦ μοι κρεῖττον ἦν
τηρεῖν Σκιώνην, ἀντὶ τούτου τοῦ πατρός.
Σω. ἄγε νῦν, ἐπειδὴ τουτονὶ σεσοβήκαμεν,
κοὐκ ἔσθ' ὅπως διαδὺς ἂν ἡμᾶς ἔτι λάθοι,
τί οὐκ ἀπεκοιμήθημεν ὅσον ὅσον στίλην;
Βδ. ἀλλ', ὦ πόνηρ', ἥξουσιν ὀλίγον ὕστερον
οἱ ξυνδικασταὶ παρακαλοῦντες τουτονὶ
τὸν πατέρα.
Σω. τί λέγεις; ἀλλὰ νῦν ὄρθρος βαθύς.
Βδ. νὴ τὸν Δί'· ὀψὲ γοῦν ἀνεστήκασι νῦν.
ὡς ἀπὸ μέσων νυκτῶν παρακαλοῦσίν γ' ἀεί,
λύχνους ἔχοντες, καὶ μινυρίζοντες μέλη
ἀρχαιομελησιδωνοφρυνιχήρατα,
οἷς ἐκκαλοῦνται τοῦτον.
Σω. οὐκοῦν, ἢν δέῃ,
ἤδη ποτ' αὐτοὺς τοῖς λίθοις βαλλήσομεν.
Βδ. ἀλλ', ὦ πόνηρε, τὸ γένος, ἤν τις ὀργίσῃ,
τὸ τῶν γερόντων, ἔσθ' ὅμοιον σφηκιᾷ.
ἔχουσι γὰρ καὶ κέντρον ἐκ τῆς ὀσφύος
ὀξύτατον, ᾧ κεντοῦσι, καὶ κεκραγότες
πηδῶσι, καὶ βάλλουσιν, ὥσπερ φέψαλοι.
Σω. μὴ φροντίσῃς· ἐάνπερ ἐγὼ λίθους ἔχω,
πολλῶν δικαστῶν σφηκιὰν διασκεδῶ.
Χο. χώρει, πρόβαιν' ἐρρωμένως. ὦ Κωμία, βραδύνεις;
μὰ τὸν Δί', οὐ μέντοι πρὸ τοῦ γ'· ἀλλ' ἦσθ' ἱμὰς κύνειος·
νυνὶ δὲ κρείττων ἐστί σου Χαρινάδης βαδίζειν.
ὦ Στρυμόδωρε Κονθυλεῦ, βέλτιστε συνδικαστῶν,
Εὐεργίδης ἆρ' ἐστί που 'νθαῦθ', ἢ Χάβης ὁ Φλυεύς;
πάρεσθ', ὃ λοιπόν ἐστιν, ἀππαπαῖ, παπαῖ, παπαιάξ,

* 217. ὀψὲ γοῦν ἀνεστήκασι νῦν. Sic Kusterus edidit bene. In primariis editt. est ὀψὲ γοῦν ἀνεστήκασί γε. Ant. Fracinus edidit ὀψὲ γὰρ ἀνεστήκασι νῦν, quam lectionem præfert B. Illa primariarum editt. est in A. νῦν sincerum est, et unice sententiæ aptum.

218. Vulgo legitur: ὡς ἀπὸ μέσων νυκτῶν παρακαλοῦντές μ' ἀεί. Ergo senes illi Heliastæ Bdelycleonem, quicum illis nihil erat, media de nocte provocare solebant? inepte! Quam belle congruit hoc cum eo quod mox infertur, οἷς ἐκκαλοῦνται τοῦτον! corrupta est lectio. Sinceræ vestigia in B. remansere, ubi scriptum παρακαλοῦσ' ἀεί. Dederat Comicus παρακαλοῦσίν γ' ἀεί.

232. νυνὶ δὲ κρείττων ἐστί σου Χαρινάδης βαδίζειν. *Pedibus melior est te.* Sic bene ambo codd. Mendose in impressis κρεῖττόν ἐστι.

235. πάρεσθ', ὃ λοιπόν ἐστιν, ἀππαπαῖ, παπαῖ, παπαιάξ. Sic optime scriptum in A. Sic fere etiam editt. primariæ, in quibus legitur ἐστιν ἀπαπαπαί. In recentioribus inconcinnus et immodulatus hic versus legitur, ex Ant. Fracini editione derivatus:

ἥβης ἐκείνης, ἡνίκ' ἐν Βυζαντίῳ ξυνῆμεν
φρουροῦντ' ἐγώ τε καὶ σύ· κᾆτα περιπατοῦντε νύκτωρ
τῆς ἀρτοπώλιδος λαθόντ' ἐκλέψαμεν τὸν ὅλμον·
κᾆθ' ἥψαμεν τοῦ κορκόρου, κατασχίσαντες αὐτόν.
ἀλλ' ἐγκονῶμεν, ἄνδρες, ὡς ἔσται Λάχητι νυνί·
σίμβλον δέ φασι χρημάτων ἔχειν ἅπαντες αὐτόν.
χθὲς οὖν Κλέων ὁ κηδεμὼν ἡμῖν ἐφεῖτ' ἐν ὥρᾳ
ἥκειν, ἔχοντας ἡμερῶν ὀργὴν τριῶν πονηρὰν
ἐπ' αὐτόν, ὡς κολουμένους, ὧν ἠδίκησεν. ἀλλὰ γὰρ
σπεύδωμεν, ὦνδρες ἥλικες, πρὶν ἡμέραν γενέσθαι.
χωρῶμεν, ἅμα τε τῷ λύχνῳ πάντη διασκοπῶμεν,
μή που λαθὼν ἡμᾶς τις ἐμποδὼν κακόν τι δράσῃ.
Πα. τὸν πηλόν, ὦ πάτερ, πάτερ, τουτονὶ φύλαξαι.
Χο. κάρφος χαμᾶθέν νυν λαβὼν, τὸν λύχνον πρόβυσον.
Πα. οὔκ· ἀλλὰ τῳδί μοι δοκῶ τὸν λύχνον προβύσειν.
Χο. τί δὴ παθὼν τῷ δακτύλῳ τὴν θρυαλλίδ' ὠθεῖς;
καὶ ταῦτα τοὐλαίου σπανίζοντος, ὦ 'νόητε.
οὐ γὰρ δάκνει σ', ὅταν δέῃ τίμιον πρίασθαι.

πάρεσθ', ὃ λοιπὸν ἔτ' ἐστί. ἀπαππαῖ,
παπαῖ, παπαιάξ.

Alia, nec forte deterior, lectio e scriptura cod. B. concinnari potest, in quo scriptum: πάρεσθ' ὃ δὴ λοιπόν γ' ἔστιν, ἀππαπαῖ, παπαιάξ. Quid, si legatur?

πάρεσθ', ὃ δὴ λοιπόν γ' ἔτ' ἔστ', ἀπαπαῖ, παπαῖ, παπαιάξ.

239. ἥψαμεν. Sic quidem libri: sed mendosi sunt. Aoristum primum ἧψα nec Attici, nec, opinor, ceteri Græci cognoscunt; omnibus est ἥψησα. Alter vero aoristus, ab imperfecto non diversus, est ἧψον, unde hic omnino scribendum fuit ἥψομεν. Codices etiam κορκόρου.

244. κολουμένους. Scholiastes accipit pro κολάσοντας: quidni pro κολούσοντας, a κολούω?

247. μή που λαθὼν ἡμᾶς τις ἐμποδὼν κακόν τι δράσῃ. Sic legendum esse metri ratio evincit. In omnibus libris mendose λαθών τις ἡμᾶς, qua vocum collocatione versus pessundatur. Hoc me fugerat, quum fabulam hanc recensui, quumque primo typis descriptum hunc locum legi. Postmodo quum folium hoc ob personarum confusionem, de qua dixi ad v. 207. iterum excudi jussi, exemplum e prelo madidum legenti menda in oculos mihi incurrit. Vide not. ad Ran. 1035.

248. Hic et qui sequuntur versus asynarteti sunt e dimetro iambico et dimetro trochaico brachycatal. seu ithyphallico. Hoc observavit quidem Florens; sed quæ corrupta erant metra ad istam normam non redegit. Et primo quidem in hoc versu perperam vulgo legitur πάτερ σὺ τουτονί. Inepte insertum pronomen σὺ expungi debuit. Quod puer πηλὸν dicit, seni infra v. 259. appellatur βόρβορος. Quid differant hæ voces, quæ hic promiscue adhibentur, docet Hemsterhusius ad Lucianum p. 24.

250. Sic vulgo legitur hic versus:

οὔκ· ἀλλὰ τῳδί μοι γε νῦν δοκῶ τὸν λύχνον προβύσειν.

In binis codd. emendate saltem προβύσειν. Sed quis ferre possit versum otiosis particulis tam inepte suffarcinatum? voculæ γε νυν ejici debuerunt.

251. τί δὴ παθών. Sic cum Florente lego. Vulgo τί δὴ μαθών. Vide not. ad Lys. 599.

252. ὦ 'νόητε. Subjicitur vulgo pronomen σύ, quod metrum admittere gravatur, quoque sententia non indiget.

Πα. εἰ νὴ Δί᾽ αὖθις κονδύλοις νουθετήσεθ᾽ ἡμᾶς,
ἀποσβέσαντες τοὺς λύχνους, ἄπιμεν οἴκαδ᾽ αὐτοί·
κᾆπειτ᾽ ἴσως ἐν τῷ σκότῳ τουτουὶ στερηθεὶς,
τὸν πηλὸν, ὥσπερ ἀτταγᾶς, τυρβάσεις βαδίζων.
Χο. ἦ μὴν ἐγώ σου χ᾽ ἀτέρους μείζονας κολάζω.
ἀλλ᾽ οὑτοσί μοι βόρβορος φαίνεται πατοῦντι·
κοὐκ ἔσθ᾽ ὅπως οὐχ ἡμερῶν τετ]άρων τὸ πλεῖστον
ὕδωρ ἀναγκαίως ἔχει τὸν θεὸν ποιῆσαι.
ἔπεισι γοῦν τοῖσιν λύχνοις οὑτοιῒ μύκητες·
φιλεῖ δ᾽, ὅταν ᾖ τουτὶ ποιεῖν ὑετὸν μάλιστα.
δεῖται δὲ καὶ τῶν καρπίμων ἅττα μή ᾽στι πρῷμα,
ὕδωρ γενέσθαι, κἀπιπνεῦσαι Βόρειον αὐτοῖς.
τί χρῆμ᾽ ἄρ᾽ οὐκ τῆς οἰκίας τῆσδε συνδικαστὴς
πέπονθεν, ὡς οὐ φαίνεται δεῦρο πρὸς τὸ πλῆθος;
οὐ μὴν πρὸ τοῦ γ᾽ ἐφολκὸς ἦν· ἀλλὰ πρῶτος ἡμῶν
ἡγεῖτ᾽ ἂν ᾄδων Φρυνίχου· καὶ γάρ ἐστιν ἀνὴρ
φιλῳδός. ἀλλά μοι δοκεῖ στάντας ἐνθάδ᾽, ὦ ᾽νδρες,
ᾄδοντας αὐτὸν ἐκκαλεῖν· ἤν τι πως ἀκούσας

264. ἅττα μή ᾽στι πρῷμα. Perperam vulgo, metro reclamante, πρώϊμα. Vide Piersonum ad Mœrin p. 30[?].

269. ἡγεῖτ᾽ ἂν ᾄδων Φρυνίχου. Sic bene Dawesius. Perperam vulgo ἀνᾴδων. Vide not. ad Pl. 453. Particula ἂν refertur ad præcedens verbum. ἡγεῖτ᾽ ἂν *præire solebat*. Cum Φρυνίχου subauditur τι. Sollicitari non debuit ἀνὴρ in fine versus: non enim flagitat metri ratio, ut rescribatur ὠνήρ. Primam in ἀνὴρ pro lubitu corripiunt vel producunt Attici poëtæ. Vide Valckenarium ad Eurip. Phœn. p. 5[?]4.

271. ἐκκαλεῖν. Sic certissime emendavit Dawesius ineptam librorum lectionem ἐκβαλεῖν—Quod in his xxv. versibus asynartetis voces aliquot spurias recidere necesse fuerit, nemo mirabitur, qui sciet librariis quibusdam placuisse eos ad idem metri genus reducere, quod superiorum erat, id est ex iis tetrametros iambicos facere; quod sane numerorum modo habita ratione, haud difficile erat. Sed ut in perfecta et absoluta phrasi nihil fere addi vel detrahi patitur sermonis indoles, inepte insertæ fulciendis metris otiosæ voculæ, manum interpolatoris statim produnt. Versus illos apponam prout scripti sunt in cod. A.

τὸν πηλὸν ὦ πάτερ πάτερ ΣΥ τουτονὶ φύλαξαι.
κάρφος χαμᾶθεν νῦν λαβὼν σὺ τὸν λύχνον πρόβυσον.
οὔκ· ἀλλὰ τωδί μοί ΓΕ ΝΥΝ δοκῶ τὸν λύχνον προβύσειν.
τί δὴ μαθὼν τῷ δακτύλῳ ΣΥ τὴν θρυαλλίδ᾽ ὠθεῖς,
καὶ ταῦτα τοῦ ᾽λαίου σπανίζοντος ΝΥΝ ὦ ᾽νόητε ΣΥ;
οὐ γάρ δάκνει σ᾽ ὅταν δέῃ ΤΙ τίμιον πρίασθαι.
εἰ νὴ Δί᾽ αὖθις κονδύλοισΙ νουθετήσεθ᾽ ἡμᾶς,
ἀποσβέσαντες τοὺς λύχνους ἄπιμεν οἴκαδ᾽ αὐτοί.
κἄπειτ᾽ ἴσως ἐν τῷ σκότῳ ΓΕ τουτουῒ στερηθεὶς,
τὸν πηλὸν ὥσπερ ἀτταγᾶς ΠΟΤ τυρβάσεις βαδίζων.
ἦ μὴν ἐγώ σου χἀτέρους ΓΕ μείζονας κολάζω.
ἀλλ᾽ οὑτοσί μοι βόρβορος ΝΥΝ φαίνεται πατοῦντι.
κοὐκ ἔσθ᾽ ὅπως οὐχ ἡμερῶν ΓΕ τεττάρων τὸ πλεῖστον
ὕδωρ ἀναγκαίως ἔχει ΔΗ τὸν θεὸν ποιῆσαι.
ἔπεισι γοῦν ΔΗ τοῖσι λύχνοις οὑτοιῒ μύκητες.

τοῦ ᾽μοῦ μέλους, ὑφ᾽ ἡδονῆς ἑρπύσῃ θύραζε.
τί ποτ᾽ οὐ πρὸ θυρῶν φαίνετ᾽ ἄρ᾽ ἡμῖν
ὁ γέρων, οὐδ᾽ ὑπακούει; μῶν ἀπολώλεκε τὰς ἐμβάδας, ἢ προσέκοψε τῷ σκότῳ τὸν δάκτυλόν που;
εἶτ᾽ ἐφλέγμηνεν αὐτοῦ τὸ σφυρὸν γέροντος ὄντος;
καὶ τάχ᾽ ἂν βυβωνιῴη γ᾽· ἦ μὴν πολὺ δριμύτατός γ᾽
ἦν τῶν παρ᾽ ἡμῖν, καὶ μόνος οὐκ ἂν ἐπείθετ᾽·
ἀλλ᾽ ὁπότ᾽ ἀντιβολοίη τις, κάτω κύπτων ἂν οὕτω,
Λίθον ἕψεις, ἔλεγεν. τάχα δ᾽ ἂν
διὰ τὸν χθεσινόν γ᾽ ἄνθρωπον, ὃς ἡμᾶς διεδύετ᾽
ἐξαπατῶν, καὶ λέγων, ὡς φιλαθήναιος ἦν, καὶ
τἀν Σάμῳ πρῶτος κατείποι, διὰ τοῦτ᾽ ὀδυνηθεὶς
εἶτ᾽ ἴσως κεῖται πυρέττων.
ἔστι γὰρ τοιοῦτος ἀνήρ.
ἀλλ᾽, ὦ ᾽γάθ᾽, ἀνίστασο, μηδ᾽ οὕτως
ἔσθιε σαυτὸν, μηδ᾽ ἀγανάκτει.
καὶ γὰρ ἀνὴρ παχὺς ἥκει τῶν προδόντων
τἀπὶ Θρᾴκης· ὃν ὅπως αἰσχυνεῖς, ἐγχυτριεῖς.
ὕπαγ᾽, ὦ παῖ, ὕπαγε.
Πα. ἐθελήσεις τι μοι οὖν, ὦ
πάτερ, ἤν σου τι δεηθῶ;
Χο. πάνυ γ᾽, ὦ παιδίον· ἀλλ᾽ εἰπὲ τί βούλει με πρίασθαι
καλόν· οἶμαι δέ σ᾽ ἐρεῖν ἀστραγάλους δήπουθεν, ὦ παῖ.
Πα. μὰ Δί᾽, ἀλλ᾽ ἰσχάδας, ὦ παππία· ἥδιον γάρ.
Χο. οὐκ ἂν, μὰ τὸν Δί᾽, εἰ κρέμοισθέ γ᾽ ὑμεῖς.

φιλεῖ δ᾽ ὅταν Γ᾽ ᾖ τοῦτο ποιεῖν ὑετὸν μάλιστα.
δεῖται δὲ καὶ τῶν καρπίμων ἅττα μή ᾽στι πρώϊμα,
ὕδωρ γενέσθαι, κἀπιπνεῦσαι ΔΗ βόρειον αὐτοῖς.
τί χρῆμ᾽ ἄρ᾽ οὐκ τῆς οἰκίας ΓΕ τῆσδε συνδικαστὴς
πέπονθεν, ὡς οὐ φαίνεται ΝΥΝ δεῦρο πρὸς τὸ πλῆθος;
οὐ μὴν πρὸ τοῦγ᾽ ἐφολκὸς ἦν ΟΔ᾽. ἀλλὰ πρῶτος ἡμῶν
ἡγεῖτ᾽ ἀνᾴδων Φρυνίχου ΤΙ. καὶ γάρ ἐστιν ἀνὴρ
φιλῳδός. ἀλλά μοι δοκεῖ ΝΥΝ στάντας ἐνθάδ᾽ ὦ ᾽νδρες,
ᾄδοντας αὐτὸν ἐκβαλεῖν, ΕΑΝ τί πως ἀκούσας
τοὐμοῦ μέλους, ὑφ᾽ ἡδονῆς ᾽ΕΞερπύσῃ θύραζε.

277. βουβωνιῴη γ᾽· ἦ—Particula inseri debuit ad vitandum hiatum.

278. ἐπείθετ᾽ Sic recte B. Vulgo ἐπείθετο. In A. eadem est menda, quæ supra v. 269. οὐκ ἀνεπείθετο.

281. Bene hic impressi διεδύετ᾽. In A. διεδύετο.

286. Hic et sequens versus dimetri sunt anapæstici, pessime vulgo habiti.

289. ἐγχυτριεῖς. φονεύσεις. Vide Suidam in ἐγχυτρίστριαι.

297. παππία. Vulgo παπία.

Πα. μὰ Δί' οὐκ ἄρα προπέμψω σὲ τολοιπόν.
Χο. ἀπὸ γὰρ τοῦδ' ἐμὲ τοῦ μισθαρίου
τρίτον αὐτὸν ἔχειν ἄλφιτα δεῖ, καὶ
ξύλα, κὤψον· σὺ δὲ νῦν σῦκ' αἰτεῖς;
Πα. ἄγε νῦν, ὦ πάτερ, ἢν μὴ
τὸ δικαστήριον ὥρχων
καθίσῃ νῦν, πόθεν ὠνη-
σόμεθ' ἄριστον; ἔχεις ἐλ-
πίδα χρηστήν τινα νῷν, ἢ
ΠΟΡΟΝ ΕΛΛΑΣ ΙΕΡΟΝ;
Χο. ἀπαπαῖ, φεῦ.
μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε νῷν
οἶδ' ὁπόθεν δεῖπνον ἔσται.
Πα. τί με δῆτ', ὦ μελέα μῆτερ, ἔτικτες,
ἵν' ἐμοὶ πράγματα βόσκειν παρέχῃς.
Χο. ἀνόνητόν σ' ἄρ', ὦ θυλάκιόν γ',
εἶχον ἄγαλμα.
Πα. ἒ, ἔ· πάρα νῷν στενάζειν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ, ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ, ΣΩΣΙΑΣ, ΞΑΝΘΙΑΣ, ΚΥΩΝ.

Φι. ΦΙΛΟΙ, πάλαι μὲν τήκομαι, διὰ τῆς ὀπῆς
ὑμῶν ὑπακούων· ἀλλὰ γὰρ οὐχ οἷός τ' εἴμ'
ᾄδειν. τί ποιήσω; τηροῦμ' ὑπὸ τῶνδ', ἐπεὶ

300. Hic et duo sequentes versus dimetri sunt anapæstici, quos, ut superiores, de quibus modo monui, inepte suffarcinaverat librariorum libido.

308. Voces illæ πόρον Ἕλλας ἱερὸν e Pindaro, juxta Scholiastem, sumta sunt, ubi significabant Ἑλλήσποντον. Posita prima voce πόρον, pro πορισμὸν, ridiculi causa duas insequentes addidit.

310. μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε νῷν. Sic recte B. Versus est iambicus. Vulgo οὔκουν.

314. In A. ἀνόνητόν γ' ἄρα σ', ὦ θυλάκιόν γ', invenuste geminata particula γε. Versus est dimeter anapæsticus, pessime vulgo habitus.

318. Versum hunc exhibui, ut scriptus est in B. In impressis, ut in A. sic legitur:

ὑμῶν ὑπακούων· ἀλλ' οὐχ οἷός τ' εἴμ' ᾄδειν.

Dawesio ᾄδειν absurdum videtur, proinde ἰδεῖν reponit, versumque ad formam iambici metri revocat:

ὑμῶν ὑπακούων· ἀλλ' οἷός τ' οὐκ εἴμ' ἰδεῖν.

Ingeniose hercle, sed parum probabiliter. Nihil enim causæ mihi videtur esse cur a codd. scriptura recedatur. ᾄδειν defendi potest: *nequeo canere*, scilicet *vobiscum*: *nequeo vobis præeundo canere*. Hoc e superioribus satis intelligitur. Quidni Philocleo senes videre posset? Sane dum illud cum iis colloquium habebat, a spectatoribus conspiciebatur, et ab ipsis senibus; proinde eos etiam videbat. Nempe e fenestra prospiciebat, ut manifesto liquet e v. 379. Deinde nulla est ratio cur hic versus iambicus esse debeat, quum insequentes alius etiam sint metri.

βούλομαί γε πάλαι πάνυ μεθ' ὑμῶν
ἐλθὼν ἐπὶ τοὺς καδίσκους
κακόν τι ποιῆσαι.
ἀλλ', ὦ Ζεῦ, μέγα βρόντα, κἀμὲ ποίησον
καπνὸν ἐξαίφνης,
ἢ Προξενιάδην, ἢ τὸν Σέλ-
λου, τοῦτον τὸν ψευδαμάμαξυν.
τόλμησον, ἄναξ, χαρίσασθαί μοι,
πάθος οἰκτείρας· ἤ με κεραυνῷ
διατινθαλέῳ σπόδισον ταχέως·
κἄπειτ' ἀνελών μ' ἀποφυσήσας
εἰς ὀξάλμην ἔμβαλε θερμήν·
ἢ δῆτα λίθον με ποίησον, ἐφ' οὗ
τὰς χοιρίνας ἀριθμοῦσιν.

Χορός.
τίς γάρ ἐσθ' ὁ ταῦτά σ' εἴργων, κἀποκλείων τὰς θύρας;
λέξον· πρὸς εὔνους γὰρ φράσεις.

Φιλοκλέων.
οὑμὸς υἱός. ἀλλὰ μὴ βοᾶτε· καὶ γὰρ τυγχάνει
οὑτοσὶ πρόσθεν καθεύδων. ἀλλ' ὕφεσθε τοῦ τόνου.

Χορός.
τοῦ δ' ἐφέξειν, ὦ μάταιε, ταῦτα δρῶν, σε βούλεται;
τίνα πρόφασιν ἔχων;

Φιλοκλέων.
οὐκ ἐᾷ μ', ὦνδρες, δικάζειν, οὐδὲ δρᾷν οὐδὲν κακόν·
ἀλλά μ' εὐωχεῖν ἕτοιμός ἐστ'· ἐγὼ δ' οὐ βούλομαι.

Χορός.
τοῦτ' ἐτόλμησ' ὁ μιαρὸς χανεῖν, ὁ Δημολογοκλέων,
ὅτι λέγεις περὶ τῶν νεῶν τἀληθές;

320. βούλομαί γε πάλαι πάνυ μεθ' ὑμῶν. Sic B. In A. vocem πάνυ, quam omiserat, superne inter lineas reposuit librarius. Vulgo βούλομαί γε πάλιν μεθ' ὑμῶν.

326. ψευδαμάμαξυν, ψευδόπλουτον, ut Suidas exponit.

327. τόλμησον χαρίσασθαί μοι. Id est χάρισαι. Vide Marklandum ad Lysiam p. 385. edit. Reiskii.

333. Pollux viii. 16. ubi vasa forensia recenset: χοιρίναι. πάλαι γὰρ χοιρίναις ἀντὶ ψήφων ἐχρῶντο, αἵπερ ἦσαν κόγχαι θαλάττιαι.

340. οὐδὲ δρᾷν οὐδὲν κακόν. Supra v. 322. βούλομαι μεθ' ὑμῶν κακόν τι ποιῆσαι, id est καταδικάσαι τινὰ, ut bene exponit Scholiastes. At hic non deterior esset sententia, si legeretur, οὐδὲ δρᾷ μ' οὐδὲν κακόν. Sic major esset oppositio inter hoc et sequens membrum: *nec tamen quidquam mihi facit mali*; *quin conviviis &c.* Si minus hoc placeat, saltem pro οὐδὲ legendum videtur οὔτε.

343. ὅτι λέγεις περὶ τῶν νεῶν τἀληθές. Versus est trochaicus. Sic emendari

Φιλοκλέων.

οὐ γὰρ ἄν ποθ' οὗτος ἀνὴρ τοῦτ' ἐτόλμησεν λέγειν,
εἰ μὴ ξυνωμότης τις ἦν.

Χορός.

ἀλλ' ἐκ τούτων ὥρα τινά σοι ζητεῖν καινὴν ἐπίνοιαν,
ἥτις σε λάθρα τἀνδρὸς τουδὶ καταβῆναι δεῦρο ποιήσει.

Φιλοκλέων.

τίς ἂν οὖν εἴη; ζητεῖθ' ὑμεῖς· ὡς πᾶν ἂν ἔγωγε ποιοίμην·
οὕτω κιττῶ διὰ τῶν σανίδων μετὰ χοιρίνης περιελθεῖν.

Χορός.

ἔςιν ὀπὴ δῆθ', ἥντιν' ἂν ἔνδοθεν οἷός τ' εἴης διορύξαι,
εἶτ' ἐκδῦναι ῥάκεσιν κρυφθεὶς, ὥσπερ πολύμητις Ὀδυσσεύς;

Φιλοκλέων.

πάντα πέφρακται, κοὐκ ἔστιν ὀπῆς οὐδ' εἰ σέρφῳ διαδῦναι.
ἀλλ' ἄλλο τι δεῖ ζητεῖν ὑμᾶς· ὀπίαν δ' οὐκ ἔστι γενέσθαι.

debuit codd. scriptura. In B. ὅτι λέγεις τι περὶ τῶν νεῶν ἀληθές. Hæc lectio margini etiam adscripta in A. qui vulgatum in textu habet inepte interpolatum: εἴπερ λέγεις περὶ τῶν νεῶν ἀληθὲς ἄν.

344. ἐτόλμησεν ad metri legem scribi debuit, ut recte est in A. Vulgo ἐτόλμησε.

347. τἀνδρὸς τουδί. Perperam vulgo, metro ruente, τοῦδε.

348. ὡς πᾶν ἂν ἔγωγε ποιοίμην. Exciderat particula ἄν, a præcedente πᾶν absorpta: eam reponi jubebant et sermonis et metri lex, quod Dawesius observavit.

349. μετὰ χοιρίνης περιελθεῖν. Optimam lectionem, qua melior altera ex ipsius Comici manu esse non possit, emendat, si diis placet, Abreschius ad Aristænetum p. 239. festive sic disputans. *τῷ περιελθεῖν, quod editur, substitui παρελθεῖν, sensu ita postulante—nec spondeum metrum hac sede refugere docet Hephæstio pag. 26. Adde ipsum Aristoph. Vesp. 701. et Nub. v. 972.* Age ergo versum dimetiamur:

οὕτω | κιττω | δια των | σανιδων | μετα
χοι | ρινης | παρελ | θειν.

Bono isti homini παρελ pes erat spondeus. Nescio quo ille prosodiæ magistro usus fuerat: crediderim fere ex disciplina Clarissimi Professoris Parisini eum profecisse. Versus quem citat e Nubibus, nobis est 976, ad quem vide quæ notavimus. Quem ex hac tabula citat v. 701. pejus adhuc ac fœdius, quam alter e Nubibus depravatus erat, eumque feliciter, ut opinamur, restituimus. Nusquam Aristophanes in tetrametris anapæsticis syllabam catalecticam spondeo subjicit. Hanc sibi licentiam sumsisse Cratinum testatur Hephæstio, cujus hunc versum profert:

ὡς ἂν μᾶλλον τοῖς πηδαλίοις ἡ ναῦς
ἡμῶν πειθαρχῇ.

Sed nihil tale de Aristophane dicit. Alia quæ adducit istius metri exempla, e Doricis poëtis petita sunt, quorum inventum fuisse videtur; nec adeo temere metrum ipsum *Laconicum* appellatum fuit. Quid alii fecerint, non curamus: Comicum vero nostrum, Cratino longe castigatiorem, istius vitii immunem esse contendimus. Quod autem ad sensum adtinet, is illam mutationem minime suadet. Perperam Scholiastes verbum περιελθεῖν exponit per εἰσελθεῖν. Fucum non fecit interpretibus.

350. οἷός τ' εἴης διορύξαι. Sic et metri et linguæ ratio poëtam scripsisse ostendit. Solœce in impressis et versu ruente οἷός τ' ἦς διορύξαι. In codd. non melius οἷός τε ἦς

351. ῥάκεσιν κρυφθείς. Sic scribendum. Perperam vulgo ῥάκεσι. Vide not. ad Thesm. 450.

Χορός.

μέμνησαι δῆθ', ὅτ' ἐπὶ στρατιᾶς κλέψας ποτὲ τοὺς ὀβελίσκους,
ἵεις σαυτὸν κατὰ τοῦ τείχους, ὅτε δή γ' ἡ Νάξος ἑάλω;

Φιλοκλέων.

οἶδ'· ἀλλὰ τί τοῦτ'; οὐδὲν γὰρ τοῦτ' ἐστὶν ἐκείνῳ προσόμοιον.
ἥβων γὰρ, κἀδυνάμην κλέπτειν, ἴσχυόν τ' αὐτὸς ἐμαυτοῦ·
κοὐδείς μ' ἐφύλαττ', ἀλλ' ἐξῆν μοι
φεύγειν ἀδεῶς. νῦν δὲ ξὺν ὅπλοις
ἄνδρες ὁπλῖται διαταξάμενοι,
κατὰ τὰς διόδους σκοπιωροῦνται:
τὼ δὲ δύ' αὐτῶν ἐπὶ ταῖσι θύραις
ὥσπερ με γαλῆν κρέα κλέψασαν
τηροῦσιν, ἔχοντ' ὀβελίσκους.

Χορός.

ἀλλὰ καὶ νῦν ἐκπόριζε μηχανὴν ὅπως τάχισθ'·
ἕως γὰρ, ὦ μελίττιον.

Φιλοκλέων.

διατραγεῖν τοίνυν κράτιστον ἐστί μοι τὸ δίκτυον.
ἡ δ' ἐμοὶ Δίκτυννα συγγνώμην ἔχοι τοῦ δικτύου.

Χορός.

ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρὸς ἔστ' ἄνοντος ἐς σωτηρίαν.

358. κοὐδείς μ' ἐφύλαττ', ἀλλ'—Sic bini codd. recte, ut jam emendaverat Dawesius Miscell. crit. p. 98. Perperam vulgo cum versus labe μ' ἐφύλαττεν.

359. νῦν δὲ ξὺν ὅπλοις. Sic certissime Dawesius vulgatam lectionem σὺν ὅπλοις emendavit Miscell. crit. p. 196. Ejus doctrinam de potestate consonantium tenuium et asperatarum post vocales breves rursus hic confirmat codd. consensus. In duobus nostris distincte scriptum ξὺν ὅπλοις. Unde liquet recte in Pluto e sagacissimi Viri sententia nos edidisse v. 449.

ποίοις ὅπλοισιν, ἢ δυνάμει πεποιθότες.

ubi vulgo legebatur ποίοισιν ὅπλοις, ἢ δυνάμει—producta contra artem et Comici usum prima in ὅπλοις, ut et in hoc versu necesse erat eam produci juxta mendosam impressorum lectionem.

369. ἄνοντος ἐς σωτηρίαν. De ellipsi vide ad Av. 241. Verbum ἄνω Ionicæ dialecti est, vel, si mavis, veteris Atticæ. E Phrynicho ἄνοις, ἀντὶ ἀνύοις citatur a Suida, si Kusteri editioni fides habeatur; nam in Mediolanensi res aliter se habet. Utut sit, certum est, poëtarum nostrorum ætate formam illam ἄνειν obsoluisse, Atticisque frequentatum fuisse ἀνύω vel magis ἀνύτω. Ab ἄνειν est ἄνη, vox itidem Ionica, quæ occurrit apud Æschylum S. Th. 715.

λέγοιτ' ἄν, ὧν ἄνη τις, οὐδὲ χρὴ μακράν.

Ad quem versum ineptissima est Pauwii nota. Non memini apud posteriores Æschylo poëtas Atticos nomen ἄνη observare, ut neque verbum ἄνειν, præterquam hoc in loco. Sed alia quædam sunt apud Comicum ad antiquissimam dialectum Atticam pertinentia, quod ostendam in supplemento notarum ad Ranas: et forte hic versus e veteri aliquo Tragico per parodiam expressus est. Quod eo probabilius mihi videtur, quo facilius erat poëtæ absque ullo concinnitatis detrimento scribere;

ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρὸς ἔστ' ἀνύτοντος ἐς
σωτηρίαν.

ἀλλ' ἔπαγε δὴ τὴν σὴν γνάθον.

Φιλοκλέων.

διατέτρωκται τοῦτό γ'. ἀλλὰ μὴ βοᾶτε μηδαμῶς·
ἀλλὰ τηρώμεσθ', ὅπως μὴ Βδελυκλέων αἰσθήσεται.

Χορός.

μηδὲν, ὦ 'τὰν, δέδιθι, μηδέν· ὡς ἐγὼ τοῦτόν γ', ἐὰν
γρύξῃ τι, ποιήσω δακεῖν
τὴν καρδίαν,
καὶ τὸν περὶ ψυχῆς δρόμον
δραμεῖν· ἵν' εἰδῇ μὴ πατεῖν
τὰ ταῖν θεαῖν ψηφίσματα.
ἀλλ' ἐξάψας διὰ τῆς θυρίδος τὸ καλώδιον, εἶτα καθίμα
δήσας σαυτὸν, καὶ τὴν ψυχὴν ἐμπλησάμενος Διοπείθους.

Φιλοκλέων.

ἄγε νῦν, ἢν αἰσθομένω τούτω ζητῆτόν μ' ἐκκαλαμᾶσθαι,
κἀνάσπαστον ποιεῖν εἴσω, τί ποιήσετε; φράζετε νυνί.

Χορός.

ἀμυνοῦμέν σοι, τὸν πρινώδη θυμὸν ἅπαντες καλέσαντες,
ὥστ' οὐ δυνατόν σ' εἴργειν ἔσται· τὰ τοιαῦτα ποιήσομεν ἡμεῖς.

De verbo ἄνω disputavit pro more suo ad Sophoclis Trachin. 317. diobolaris Magister, cui dialectorum tam perspecta est ratio, quam prosodiæ et metrorum. *ἄνυε Ionicum esse et poëticum*, ex eo elucet, quod Herodotus et Ionici poëtæ eo usi fuerint. *Atticum non esse* ex eo liquet, quod apud Atticos scriptores non occurrit, nisi rarissime, et solum apud eos, quibus antiqua et obsoleta sectari licuit. Ubinam exstat apud Thucydidem? Xenophontis locum, ubi ἄνυε (sic enim scribendum erat, non ἀνύω) *reperitur*, indicare debuerat. Atqui non *reperitur*: sed si Suidam audiamus, sublestæ fidei testem, *reperiebatur* olim. At vero vel scriptura depravata est in Suida, vel ipse fallitur. Atque etiam sic sentit summus Valckenarius, cujus en tibi verba in nota ad Herodotum p. 520. 1. *Sed quod illic (Miscell. observ. V. p. 95.) Vir eruditissimus Xenophonti tribuit ex Suida, id ego velut minime Xenophonteum Suidæ libenter reliquerim.* Videat nunc CLARISSIMUS PROFESSOR, quo eum abripuerit furor: nam furor est is qui eum perpetuo agitat, obloquendi mihi, me carpendi et sugillandi. Nihil tamen mihi unquam fuit cum illo homine, nec eum noveram, neque novisse etiamnum volo. Ex unico hoc Comici exemplo, ἄνυε, quod in Euripidea Andromache unica exhibet Musgravii editio, unici Ms. cod. fide nixum, tuetur, quia ego scite, ut opinor, et prudenter ceterorum codd. omnium et primariarum editt. revocavi lectionem, ἄνυσον, *nescire me professus, an illud in tragico senario locum tueri possit.* Ceteras illius ad Trachinias notæ ineptias persequar suo loco.

380. ἐμπλησάμενος Διοπείθους. Tanquam furentem perstrinxerunt illum Rhetorem Comici. Vide Scholiastem ad Aves 989.

381. ζητῆτον. Sic bene ambo codd. in subjunctivo, quem modum requirit conjunctio ἤν. Male vulgo ζητεῖτον.

384. Satis probabile est verbum ἴσμεν olim in hoc versu fuisse, et librarii negligentia excidisse. Redigit mihi in memoriam hic error alium similem in Lysistrata versum toto pede defectum, ad quem oblitus sum conjecturam meam proponere, non ita certam quidem, nec tamen forte contemnendam. Est illius

Φιλοκλέων.

δράσω τοίνυν, ὑμῖν πίσυνος· καὶ μανθάνετ'· ἤν τι πάθω 'γὼ,
ἀνελόντες καὶ κατακλαύσαντες θεῖναί μ' ὑπὸ τοῖσι δρυφάκτοις.

Χορός.

οὐδὲν πείσει· μηδὲν δείσῃς. ἀλλ', ὦ βέλτιστε, καθίει
σαυτὸν θαῤῥῶν, κἀπευξάμενος τοῖσι πατρῴοισι θεοῖσιν.

Φιλοκλέων.

ὦ Λύκε δέσποτα, γείτων ἥρως· σὺ γὰρ, οἷσπερ ἐγὼ, κεχάρησαι,
τοῖς δακρύοισιν τῶν φευγόντων αἰεὶ καὶ τοῖς ὀλοφυρμοῖς·
ᾤκησας γοῦν ἐπίτηδες ἰὼν ἐνταῦθ', ἵνα ταῦτ' ἀκροῷο,
κἀβουλήθης μόνος ἡρώων παρὰ τὸν κλάοντα καθῆσθαι.
ἐλέησον καὶ σῶσον νυνὶ τὸν σαυτοῦ πλησιόχωρον·
κοὐ μήποτέ σου παρὰ τὰς κάννας οὐρήσω, μηδ' ἀποπαρδῶ.

Βδελυκλέων.

οὗτος, ἐγείρου.

Σωσίας.

τί τὸ πρᾶγμ';

Βδελυκλέων.

ὥσπερ φωνή με τις ἐγκεκύκλωται.

Σωσίας.

μῶν ὁ γέρων ὧδε πῃ διαδύεται;

Βδελυκλέων.

μὰ Δί' οὐ δῆτ', ἀλλὰ καθιμᾷ

fabulæ 1109. ubi legi possit: ἀγκύλην, γλαφυρὴν, πολύπτυχον.

385. τοίνυν, ὑμῖν. Sic B. omissa quæ vulgo inseritur particula.

386. Vulgo sic legitur hic versus:

ἀνελόντες καὶ κλαύσαντες θεῖναί μ' ὑπὸ τοῖσι δρυφάκτοις.

Corrupti sunt numeri, claudicante versu in tertio pede. Certissima emendatione reposui præpositionem verbi compositi, e quo simplex fecerat librarius, κατακλαύσαντες. Vide not. ad Thesm. 408.

389. Dii Πατρῷοι Atheniensibus erant Apollo et Jupiter. Facete vero Comicus Philocleoni Πατρῷον esse fingit Lycum. Erat autem ille heros, Pandionis filius, cui posita erat Athenis statua, ad quam erat forum, ex eo vocatum τὸ ἐπὶ Λύκῳ δικαστήριον. Vide Pollucem viii. 121. et Meursii Lect. Att. iii. 9.

390. τοῖς δακρύοισιν. Sic emendate scriptum in A. Male vulgo δακρύοισι.

394 παρὰ τὰς κάννας. *Ad septum tuum.* Lyci statua ab accessu munita erat septo e palis et plexis viminibus. Hoc κάννας appellat. Non perspicuum est, quod in versione reliqui, *ad storeas tuas.* ἀποπαρδεῖν ex consequenti significat *ventrem exonerare*, idque magno cum crepitu, ἀποπατεῖν, ut est in Pluto 1184. ubi Jovis Sacerdos dei sui religionem ita contemni queritur, ut nemo amplius templum ingrediatur:

πλὴν ἀποπατησόμενοί γε πλεῖν ἢ μυρίοι.

396. μῶν ὁ γέρων ὧδε πῃ διαδύεται. Claudicat versus in libris omnibus: μῶν ὁ γέρων πῃ διαδύεται. Numeros restituere mihi visus sum inserendo vocu-

αὐτὸν δήσας.

Σωσίας.

ὦ μιαρώτατε, τί ποιεῖς; οὐ μὴ καταβήσει.

Βδελυκλέων.

ἀνάβαιν' ἀνύσας κατὰ τὴν ἑτέραν, καὶ ταῖσιν φυλλάσι παῖε,
ἤν πως πρύμναν ἀνακρούσηται, πληγεὶς ταῖς εἰρεσιώναις.

Φιλοκλέων.

οὐ ξυλλήψεσθ', ὁπόσοισι δίκαι τῆτες μέλλουσιν ἔσεσθαι,
ὦ Σμικυθίων, καὶ Τισιάδη, καὶ Χρήμων, καὶ Φερέδειπνε;
πότε δ', εἰ μὴ νῦν, ἐπαρήξετέ μοι, πρίν μ' εἴσω μᾶλλον ἄγεσθαι;

Χορός.

εἰπέ μοι, τί μέλλομεν κινεῖν ἐκείνην τὴν χολήν,
ἥνπερ, ἡνίκ' ἄν τις ἡμῶν ὀργίσῃ τὴν σφηκιάν;
νῦν ἐκεῖνο, νῦν ἐκεῖνο τοὐξύθυμον,
ᾧ κολαζόμεσθα, κέντρον
ἐντέτατ' ὀξύ.
ἀλλὰ θαἰμάτια βαλόντες, ὡς τάχιστα, παιδία,
θεῖτε, καὶ βοᾶτε, καὶ Κλέωνι ταῦτ' ἀγγέλλετε,
καὶ κελεύετ' αὐτὸν ἥκειν,
ὡς ἐπ' ἄνδρα μισόπολιν
ὄντα, κἀπολούμενον,
ὅτι λόγον τόνδ' εἰσφέρει,
ὡς δίκας χρὴ μὴ δικάζειν.

Βδ. ὦ 'γαθοί, τὸ πρᾶγμ' ἀκούσατ'· ἀλλὰ μὴ κεκράγετε.

Iam ἴδε. Vereor, ut bene, quod ad dictionem: tum in διαδύεται tertia syllaba producitur. Excidit σὺ, quod bis a poëta positum, semel tantum scripsit librarius:

μῶν ὁ γέρων πῃ διαδύεται;—σὺ μὰ Δί'
σὺ δῆτ', ἀλλὰ καθιμᾷ.

Probabile est hoc et pro certo admitti potest. πῃ encliticum est.

398. ταῖσιν φυλλάσι. Male vulgo ταῖσι.

400. ὁπόσοισι δίκαι. Vide not. ad Pl. 815. Versus hic filio continuatur in impressis: patri melius eum tribuit A.

408. θαἰμάτια βαλόντες. Vulgo θαἰμάτια λαβόντες. Illorum prius θαἰμάτια est in utroque cod. In A. contextus exhibet λαβόντες, et superne scriptum ab eadem manu βαλόντες, quod verum est. Non enim pallium deposuerant illi pueri. Quorsum ergo monentur ut id sumant? Sed quia jubentur quam citissime currentes Cleonem arcessere, ut expeditiores sint, præcipit eis Chorus senum, pallium ut abjiciant. θοἰμάτιον λαβεῖν id significare non potest, quod Latini Comici dicunt *pallium attollere, colligere, in collum conjicere*: id græce diceretur θοἰμάτιον ἀναστέλλεσθαι. Qui celeriter aliquid acturi erant, pallium aut deponebant, aut colligebant: prius hic facere jubentur pueri.

414. ὡς δίκας χρὴ μὴ δικάζειν. Ordinem vocum inverterant librarii: ὡς χρὴ μὴ δικάζειν δίκας. Versus hic, ut superiores, trochaicus est.

Χο. νὴ Δί', ἐς τὸν οὐρανόν γ'· ὡς τόνδ' ἐγὼ οὐ μεθήσομαι.
Βδ. ταῦτα δῆτ' οὐ δεινὰ, καὶ τυραννίς ἐστιν ἐμφανής;
Χο. ὦ πόλις, καὶ Θεώρου θεοσεχθρία,
κεἴ τις ἄλλος προέστηκεν ἡμῶν κόλαξ.
Ξα. Ἡράκλεις, καὶ κέντρ' ἔχουσιν. οὐχ ὁρᾷς, ὦ δέσποτα;
Βδ. οἷς γ' ἀπώλεσαν Φίλιππον ἐν δίκῃ τὸν Γοργίου;
Χο. καὶ σέ γ' αὖτις ἐξολοῦμεν· ἀλλ' ἅπας ἐπίστρεφε
δεῦρο, κἀξείρας τὸ κέντρον, εἶτ' ἐπ' αὐτὸν ἵεσο,
ξυσταλεὶς, εὔτακτος, ὀργῆς καὶ μένους ἐμπλήμενος,
ὡς ἂν εὖ εἰδῇ τὸ λοιπὸν, σμῆνος οἷον ὤργισεν.
Ξα. τοῦτο μέντοι δεινὸν ἤδη, νὴ Δί', εἰ μαχούμεθα·
ὡς ἔγωγ' αὐτῶν ὁρῶν δέδοικα τὰς ἐγκεντρίδας.
Χο. ἀλλ' ἀφίει τὸν ἄνδρ'· εἰ δὲ μὴ, φήμ' ἐγὼ
τὰς χελώνας μακαριεῖν σε τοῦ δέρματος.
Φι. εἶα νῦν, ὦ ξυνδικασταὶ, σφῆκες ὀξυκάρδιοι,
οἱ μὲν εἰς τὸν πρωκτὸν αὐτῶν εἰσπέτεσθ' ὠργισμένοι·
οἱ δὲ τὼ 'φθαλμῶν κύκλω κεντεῖτε καὶ τοὺς δακτύλους.
Βδ. ὦ Μίδα, καὶ Φρὺξ, βοηδρομεῖτε, καὶ Μασυντία·

416. τόνδ' ἐγὼ οὐ μεθήσομαι. In unam syllabam coalescunt ω ου, quod miror Florentem ignorasse. Vide not. ad Ran. 513. pag. 229. Præterea observandum librorum omnium hanc esse lectionem: nullus habet, τοῦδ' ἐγὼ οὐ μεθήσομαι, quod, ni fallor, ingratum auribus accideret. Haud temere ergo in nota ad Euripidis Medeam 737. statui formam mediam μεθίεμαι æque bene cum quarto et cum secundo casu construi, tametsi hic frequentius occurrit. Mox in v. 434.

καὶ λάβεσθε τουτουῒ, καὶ μὴ μεθῆσθε
μηδενί.

Tam bene αὐτὸν quam αὐτοῦ subaudiri potest. Mecum sensisse videtur Musgravius, quam non offendit istud in Iphig. A. v. 310. οὐκ ἂν μεθείμην, quod Menelaus respondet seni, qui dixerat:

ἄλλως ἁμιλλᾷ ταῦτ'· ἄφες δὲ τήνδ'
ἐμοί.

ibi et αὐτῆς et αὐτὴν subaudiri potest.

418. Manifesto vitio laborat hujus versiculi metrum. Tetrameter est pæonicus e solis creticis constans, ut et sequens: unde liquet 1° mendosam esse codicis B. lectionem, ὦ πόλι, καὶ— 2° versum in tertio pede claudicare, qui dactylus est. Haud proclive est divinare, quid poëta reliquerit: forte καὶ Θεώρου θεοισεχθρία. Versus 428. et sequens sunt etiam tetrametri pæonici.

423. ἵεσο. Sic A. Perperam vulgo ἵστο. Est ab ἵεμαι significante ὁρμῶ, cujus prima producitur.

424. ἐμπλήμενος. Codd. ut primariæ editt. ἐμπλησμένος. At illud in A. superscriptum. Vide ad Conc. 56.

430. εἶα νῦν, ὦ ξυνδικασταί. Sic B. omissa particula γε, post νῦν vulgo inserta: et hoc quidem bene. Sed male in eo cod. εἶα geminatum. In A. etiam ξυνδ—

432. οἱ δὲ τὼ 'φθαλμῶν κύκλω κεντεῖτε καὶ τοὺς δακτύλους. Sic optime Florens. Mendosissime in libris omnibus legitur:

οἱ δὲ τὼ 'φθαλμὼ κύκλῳ κεντεῖθ'· οἱ
δὲ τοὺς δακτύλους.

433. Sic legitur hic versus in libris omnibus, scriptis et impressis:

ὦ Μίδα, καὶ Φρὺξ, βοηθεῖτε δεῦρο, καὶ
Μασυντία.

Prorsus corrupti sunt numeri, quod statim animadvertit, quicunque legitimum sonum digitis et aure callet. In perspicienda menda acutus non fuit Florens: aliquid his inesse a more alienum persensit, sed vitium dissimulavit festiva excusatione: *Notandum est in hoc versu βοηθεῖτε trisyllabum esse et*

καὶ λάβεσθε τουτουῒ, καὶ μὴ μεθῆσθε μηδενί·
εἰ δὲ μὴ, 'ν πέδαις παχείαις οὐδὲν ἀριστήσετε.
ὡς ἐγὼ πολλῶν ἀκούσας οἶδα θρίων τὸν ψόφον.
Χο. εἰ δὲ μὴ τοῦτον μεθήσεις, ἕν τι σοι παγήσεται.
Φι. ὦ Κέκροψ ἥρως ἄναξ, τὰ πρὸς ποδῶν Δρακοντίδη,
περιορᾷς οὕτω μ' ὑπ' ἀνδρῶν βαρβάρων χειρούμενον,
οὓς ἐγὼ 'δίδαξα κλάειν τέτταρ' ἐς τὴν χοίνικα;
Χο. εἶτα δῆτ' οὐ πόλλ' ἔνεστι δεινὰ τῷ γήρᾳ κακὰ
δηλαδή; καὶ νῦν γε τούτω τὸν παλαιὸν δεσπότην
πρὸς βίαν χειροῦσιν, οὐδὲν τῶν πάλαι μεμνημένοι
διφθερῶν, κᾀξωμίδων, ἃς οὗτος αὐτοῖς ἠμπόλα,
καὶ κυνᾶς· καὶ τοὺς πόδας χειμῶνος ὄντος ὠφέλει,
ὥστε μὴ ῥιγῶν γ' ἑκάστοτ'. ἀλλὰ τούτοις γ' οὐκ ἔνι
οὐδ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν αἰδὼς τῶν παλαιῶν ἐμβάδων.
Φι. οὐκ ἀφήσεις οὐδὲ νυνί μ', ὦ κάκιστον θηρίον;
οὐδ' ἀναμνησθεὶς, ὅθ' εὑρὼν τοὺς βότρυς κλέπτοντά σε,
προσαγαγὼν πρὸς τὴν ἐλάαν, ἐξέδειρ' εὖ κᾀνδρικῶς,

coalescere (ut ego quidem judico, raro tamen exemplo) ε *et* η. Sed, ô dulcissime, si ε et η coalescunt, quidni scribebas βωθεῖτε? Nempe hoc Ionicum est, ut norunt qui Herodotum legerunt, quod et docent Hesychii interpretes ad βωθεῖν. Neque sic quidem versui consultum esset, inducto in tertiam sedem spondeo contra metri legem, idque sive βωθεῖτε, sive βοηθεῖτε legatur: nam syllaba e duabus vocalibus in unam coalitis necessario longa est. Jam quod res est dicam. Scripserat Comicus:

ὦ Μίδα, καὶ Φρὺξ, βοηδρομεῖτε, καὶ Μασυντία.

Superscripta verbo βοηδρομεῖτε glossa, βοηθεῖτε, in genuinæ vocis locum irrepsit: postea versus fulciendi gratia sciolus δεῦρο infersit. Vide Suidam in βοηδρομεῖν, ubi per verbum βοηθεῖν bis illud explicat. Est vox veteris Atticismi, ut liquet e mensis nomine Βοηδρομιὼν, et nomine Festi Βοηδρομία. Mirabor, ni ludos faciat emendationem hanc facetus aliquis cavillator: sed ipse ludet operam, eumque deridebit quidquid est ERUDITORUM.

434. λάβεσθε τουτουῒ. Sic codd. ut impressi. FLORENS: *Nescio quo modo malim legere τουτονὶ, non τουτουῒ.* Quod ut nescis, neque ego profecto scio. λαβέσθαι eodem modo, quo ἔχεσθαι, μεθίεσθαι, cum genitivo construitur. In Lys. 445. ταύτης ἔχου. 1121.

οὗ δ' ἂν δίδωσι, πρόσαγε τούτους, λαβομένη.

ubi constructio est: πρόσαγε δὲ τούτους, λαβομένη οὗ ἂν δίδωσι. Lucianus in *Cataplo*, ὧν εἰ λαβοίμην—quod non absimile est Virgiliani *Quos ego*—μὴ μεθῆσθε. Sic duo codd. recte. Vulgo μεθεῖσθε. Vide not ad Ran. 1380.

435. εἰ δὲ μὴ, 'ν πέδαις. Istone modo scribatur, an plene μὴ ἐν, nihil interest. Vide Orvillium ad Charit. p. 323. In codd. ut in primariis editt. omissa præpositione, scriptum est μὴ πέδαις. At in A. superscripta nostra lectio.

437. εἰ δὲ μὴ τοῦτον μεθήσεις. Sic recte B. Solœce vulgo μεθήσῃς. Vide not. ad v. 190.—ἔν τί σοι—Sic bini codd. recte, ut et primariæ editt. Male Berglerus ἐν τί σοι. Scilicet ἔν παγήσεταί τι κέντρον σοι. In altera lectione quam auctoritate carentem invexerunt Farrei operæ, ex errore, ut videtur, tmesis est, ἐμπαγήσεταί τι σοι.

442. τούτω, dualis. Operarum errore in Kusteriana τούτῳ, quam mendam retinuit novissima Batava.

450. πρὸς τὴν ἐλάαν. Sic B. In A. ut vulgo, ἐλαίαν. Sed ι delendum esse,

ὥστε σε ζηλωτὸν εἶναι, σὺ δ' ἀχάριστος ἦσθ' ἄρα.
ἀλλ' ἄνες με, καὶ σὺ, καὶ σὺ, πρὶν τὸν υἱὸν ἐκδραμεῖν.
Χο. ἀλλὰ τούτων μὲν τάχ' ἡμῖν δώσετον καλὴν δίκην,
οὐκέτ' ἐς μακρὰν, ἵν' εἰδῆθ', οἷόν ἐστ' ἀνδρῶν τρόπος
ὀξυθύμων, καὶ δικαίων, καὶ βλεπόντων κάρδαμα.
Βδ. παῖε, παῖ', ὦ Ξανθία, τοὺς σφῆκας ἀπὸ τῆς οἰκίας.
Ξα. ἀλλὰ δρῶ τοῦτ'· ἀλλὰ καὶ σὺ τῦφε πολλῷ τῷ καπνῷ.
Σω. οὐχὶ σοῦσθ' ἐς κόρακας; οὐκ ἀπίεσθε; παῖε τῷ ξύλῳ.
Ξα. καὶ σὺ προσθεὶς Αἰσχίνην ἔντυφε τὸν Σελαρτίου.
ἆρ' ἐμέλλομέν ποθ' ὑμᾶς ἀποσοβήσειν τῷ χρόνῳ.
Βδ. ἀλλὰ μὰ Δί' οὐ ῥᾳδίως οὕτως ἂν αὐτοὺς διέφυγες,
εἴπερ ἔτυχον τῶν μελῶν τῶν Φιλοκλέους βεβρωκότες.
Χο. ἆρα δῆτ' οὐκ αὐτὰ δῆλα
τοῖς πένησιν, ἡ τυραννὶς
ὡς λάθρα μ' ἐλάνθαν' ὑπιοῦσ';
εἰ σύ γ', ὦ πόνῳ πονηρὲ, καὶ κομηταμυνία,
τῶν νόμων ἡμᾶς ἀπείργεις, ὧν ἔθηκεν ἡ πόλις·
οὔτε τιν' ἔχων πρόφασιν,
οὔτε λόγον εὐτράπελον,
αὐτὸς ἄρχων μόνος.
Βδ. ἔσθ' ὅπως ἄνευ μάχης καὶ τῆς κατοξείας βοῆς,
ἐς λόγους ἔλθωμεν ἀλλήλοισι, καὶ διαλλαγάς;
Χο. σοὶ λόγους, ὦ μισόδημε,
καὶ μοναρχίας ἐραστὰ,
καὶ ξυνὼν Βρασίδᾳ, καὶ φορῶν
κράσπεδα στεμμάτων, τήν θ' ὑ-

subscriptum minio punctum indicat. Vide notam ad Aves 617.

458. οὐκ ἀπίεσθε; Sic omnino scribi debuit. Vulgo corruptis numeris legitur οὐκ ἄπιτε, quintam sedem pyrrichio tenente.

461. Inepte vulgo Choro tribuuntur duo isti versus.

462. Vulgo legitur corruptis numeris:

εἴπερ ἔτυχον τῶν μελέων Φιλοκλέους βεβρωκότες.

quartam sedem iambo tenente, cui non magis locus est in metro trochaico, quam trochæo in iambico. In B. scriptum τῶν μελέων τῶν. In A. posterior articulus τῶν inter lineas repositus. Inde pronum fuit versum restituere:

εἴπερ ἔτυχον τῶν μελῶν τῶν Φιλοκλέους βεβρωκότες.

463. Chori persona hic reponi debuit: libri Semichorum habent e librarii sedulitate, qui sic errorem corrigere se existimavit, quo binis superioribus versibus pro Bdelycleonis persona Chorum præfixerat.

465. Vulgo sic legitur hic versus:

ὡς λάθρα γ' ἐλάνθαν' ὑπιοῦσά με.

Rejectis librariorum sordibus, dimeter fit trochaicus, ut duo superiores:

ὡς λάθρα μ' ἐλάνθαν' ὑπιοῦσ'.

466. πόνῳ πονηρέ. Sic divisim scribendum. In Lys 350. ὦ 'νδρες πόνῳ πονηροί. Ibi observare neglexi scripturam hanc exhibere Regium B. et Augustanum. Eadem est etiam apud Suidam.

πήνην ἄκουρον τρέφων;

Βδελυκλέων.

νὴ Δί' ἦ μοι κρεῖττον ἐκστῆναι τοπαράπαν τοῦ πατρὸς
μᾶλλον, ἢ κακοῖς τοσούτοις ναυμαχεῖν ὁσημέραι.

Χορός.

οὐδὲ μήν γ' οὐδ' ἐν σελίνῳ που 'στὶν, οὐδ' ἐν πηγάνῳ·
τοῦτο γὰρ παρεμβαλοῦμεν τῶν τριχοινίκων ἐπῶν.
ἀλλὰ νῦν μὲν οὐδὲν ἀλγεῖς· ἀλλ' ὅταν ξυνήγορος
ταυτὰ ταῦτά σου καταντλῇ, καὶ ξυνωμότας καλῇ.

Βδελυκλέων.

ἆρά γ' ἂν, πρὸς τῶν θεῶν, ὑμεῖς ἀπαλλαχθεῖτέ μου;
ἢ δέδοκταί μοι δέρεσθαι καὶ δέρειν δι' ἡμέρας.

Χορός.

οὐδέποτέ γ'· οὐχ, ἕως ἄν τι μου λοιπὸν ᾖ·
ὅστις ἡμῶν ἐπὶ τυραννίδα κατεστάλης.

Βδελυκλέων.

ὡς ἅπανθ' ὑμῖν τυραννίς ἐστι καὶ ξυνωμόται,
ἤν τε μεῖζον, ἤν τ' ἔλαττον πρᾶγμά τις κατηγορῇ,
ἧς ἐγὼ οὐκ ἤκουσα τοὔνομ' οὐδὲ πεντήκοντ' ἐτῶν·
νῦν δὲ πολλῷ τοῦ ταρίχους ἐστὶν ἀξιωτέρα·
ὥστε καὶ δὴ τοὔνομ' αὐτῆς ἐν ἀγορᾷ κυλίνδεται.
ἢν μὲν ὠνῆταί τις ὀρφῶς, μεμβράδας δὲ μὴ θέλῃ,
εὐθέως εἴρηχ' ὁ πωλῶν πλησίον τὰς μεμβράδας·
Οὗτος ὀψωνεῖν ἔοικ' ἄνθρωπος ἐπὶ τυραννίδι.---
ἢν δὲ γήτειον προσαιτῇ τις ἀφύαις ἥδυσμά τι,
ἡ λαχανόπωλις παραβλέψασα φησὶ θατέρῳ·
Εἰπέ μοι, γήτειον αἰτεῖς· πότερον ἐπὶ τυραννίδι;
ἢ νομίζεις τὰς Ἀθήνας σοὶ φέρειν ἡδύσματα;---

Ξανθίας.

κἀμέ γ' ἡ πόρνη χθὲς εἰσελθόντα τῆς μεσημβρίας,

480. οὐδὲ μήν γ'. *Ne in apio rutave res est adhuc*, proverbium est in eos qui nondum initium rei attigerunt: sumta metaphora ab iis qui hortos ingrediuntur. Horum olim ambitus apio vel ruta conserebatur, quam qui nundum præteriissent, velut in horti limine adhuc esse videbantur.

487. ὅστις ἡμῶν ἐπὶ τυραννίδα κατεστάλης. Vulgo imperita librariorum temeritate scriptum ἐπὶ τυραννίδ' ἐστάλης, quod metrum pessumdat.

496. ἢν δὲ γήτειον προσαιτῇ τις ἀφύαις ἥδυσμά τι. Sic legendum ad metri normam. Mendosissime in libris omnibus ταῖς ἀφύαις, dactylo in quinta sede. Supra ἢν μὲν ὠνῆταί τις ὀρφῶς: nunc vero ἢν δὲ γήτειον προσαιτῇ τις.

ὅτι κελητίσαι 'κέλευον, ὀξυθυμηθεῖσά μοι,
ἤρετ', εἰ τὴν Ἱππίου καθίσταμαι τυραννίδα.

Βδελυκλέων.

ταῦτα γὰρ τούτοις ἀκούειν ἡδέα γε. καὶ νῦν ἐγὼ
τὸν πατέρ' ὅτι βούλομαι, τούτων ἀπαλλαχθέντα τῶν
ὀρθροφοιτοσυκοφαντοδικοταλαιπώρων τρόπων,
ζῆν βίον γενναῖον, ὥσπερ Μόρυχος, αἰτίαν ἔχω
ταῦτα δρᾷν, ξυνωμότης ὢν, καὶ φρονῶν τυραννίδα.

Φιλοκλέων.

νὴ Δί' ἐν δίκῃ γ'. ἐγὼ γὰρ οὐδ' ἂν ὀρνίθων γάλα
ἀντὶ τοῦ βίου λάβοιμ' ἂν, οὗ με νῦν ἀποστερεῖς·
οὐδὲ χαίρω βατίσιν, οὐδ' ἐγχέλυσιν· ἀλλ' ἥδιον ἂν
δικίδιον σμικρὸν φάγοιμ' ἂν, ἐν λοπάδι πεπνιγμένον.

Βδελυκλέων.

νὴ Δί' εἰθίσθης γὰρ ἥδεσθαι τοιούτοις πράγμασιν·
ἀλλ' ἐὰν σιγῶν ἀνάσχῃ, καὶ μάθῃς ἃ 'γὼ λέγω,
ἀναδιδάξειν σ' οἴομαί γ', ὡς πάντα ταῦθ' ἁμαρτάνεις.

Φιλοκλέων.

ἐξαμαρτάνω δικάζων;

Βδελυκλέων.

καταγελώμενος μὲν οὖν
οὐκ ἐπαΐεις ὑπ' ἀνδρῶν, οὓς σὺ μονονοὺ προσκυνεῖς.
ἀλλὰ δουλεύων λέληθας.

Φιλοκλέων.

παῦε δουλείαν λέγων,
ὅστις ἄρχω τῶν ἁπάντων.

Βδελυκλέων.

οὐ σύ γ'· ἀλλ' ὑπηρετεῖς,
οἰόμενος ἄρχειν· ἐπεὶ δίδαξον ἡμᾶς, ὦ πάτερ,
ἥτις ἡ τιμή 'στί σοι, καρπουμένῳ τὴν Ἑλλάδα.

Φιλοκλέων.

πάνυ γε· καὶ τούτοισιν ἐπιτρέψαι θέλω.

Βδελυκλέων.

καὶ μὴν ἐγώ.

504. τὸν πατέρ' ὅτι βούλομαι. Sic ad metri normam legendum. Mendose libri omnes ὅτι, dactylo in prima sede.

521. πάνυ γε· καὶ τούτοισιν ἐπιτρέψαι θέλω. Inventuste vulgo τούτοισί γ'—

ἄφετε νῦν ἅπαντες αὐτὸν, καὶ ξίφος γ' ἐμοὶ δότε.
ἢν γὰρ ἡττηθῶ λέγων σου, περιπεσοῦμαι τῷ ξίφει.
εἰπέ μοι· τί δ', ἢν, τὸ δεῖνα, τῇ διαίτῃ μὴ 'μμένῃς;

Φιλοκλέων.

μηδέποτε πίοιμ' ἀκράτου μισθὸν Ἀγαθοῦ Δαίμονος.

Χορός.

νῦν σε, τὸν ἐκ θἠμετέρου
γυμνασίου, λέγειν τι δεῖ
καινὸν, ὅπως φανήσει
μὴ κατὰ τὸν νεανίαν
τόνδε λέγειν. ὁρᾷς γὰρ ὡς
σοὶ μέγας ἔστ' ἀγὼν,
καὶ περὶ τῶν ἁπάντων,
εἴπερ, ὃ μὴ γένοιτο, νῦν
οὗτος ἐθέλει κρατῆσαι.

Βδελυκλέων.

ἐνεγκάτω μοι δεῦρο τὴν κίστην τις ὡς τάχιστα.

Χορός.

ἀτὰρ φανεῖ ποιός τις ὤν,
ἢν ταῦτα παρακελεύῃ.

Βδελυκλέων.

καὶ μὴν ὅσ' ἂν λέξῃ γ', ἁπλῶς μνημόσυνα γράψομαι 'γώ.

Φιλοκλέων.

τί γὰρ φάθ' ὑμεῖς, ἢν ὁδί με τῷ λόγῳ κρατήσῃ;

Χο. οὐκέτι πρεσβυτῶν ὄχλος
χρήσιμος ἔστ' οὐδ' ἀκαρῆ.
σκωπτόμενοι γὰρ ἂν, ἐν
ταῖσιν ὁδοῖς ἁπάσαις
θαλλοφόροι καλοίμεθ', ἀν-
τωμοσιῶν κελύφη.

ἀλλ' ὦ περὶ τῆς πάσης μέλλων βασιλείας ἀντιλογήσειν

528. ὅπως φανήσει. Sic ex Atticismi usu scribi debuit. Male vulgo φανήσῃ. Illa ipsa scriptura exstat in B. ut et in primariis editt. transpositis elementis, φανείσῃ, quod in φανήσει, non in φανήσῃ, mutandum erat. Orationis connexionem indicavi parentheseos signis: ὅπως φανήσει μὴ κατὰ τὸν νεανίαν τόνδε λέγειν.

536. ἀτὰρ φανεῖ ποιός τις ὤν. Sic scribi debuit, non ποῖός τις, quod subindicavit Berglerus. ποιός τις valet οὐχ ὁ τυχών. Vide Henr. Stephani Thesaurum T. iii. col. 449.

539. ἢν ὁδί με κρατήσῃ. Vide not. ad Av. 419.

544. θαλλοφόροι. Vide Meursii Panathen. cap. xx.

τῆς ἡμετέρας, νυνὶ θαρρῶν πᾶσαν γλῶτταν βασάνιζε.

Φιλοκλέων.

καὶ μὴν εὐθύς γ' ἀπὸ βαλβίδων περὶ τῆς ἀρχῆς ἀποδείξω
τῆς ἡμετέρας, ὡς οὐδεμιᾶς ἥττων ἐστὶν βασιλείας.
τί γὰρ εὐδαιμόν γ', ἢ μακαριστὸν μᾶλλον νῦν ἐστὶ δικαστοῦ,
ἢ τρυφερώτερον, ἢ δεινότερον ζῷον, καὶ ταῦτα γέροντος;
ὃν πρῶτα μὲν ἕρποντ' ἐξ εὐνῆς τηροῦσ' ἐπὶ τοῖσι δρυφάκτοις
ἄνδρες μεγάλοι καὶ τετραπήχεις· κἄπειτ' εὐθὺς προσιών τις
ἐμβάλλει μοι τὴν χεῖρ' ἁπαλὴν, τῶν δημοσίων κεκλοφυῖαν·
ἱκετεύουσίν θ' ὑποκύπτοντες, τὴν φωνὴν οἰκτροχοοῦντες·
Οἴκτειρόν μ', ὦ πάτερ, αἰτοῦμαί σ', εἰ καὐτὸς πώποθ' ὑφείλου,
ἀρχὴν ἄρξας, ἢ 'πὶ στρατιᾶς τοῖς ξυσσίτοις ἀγοράζων.—
ὃς ἔμ' οὐδ' ἂν ζῶντ' ᾔδειν, εἰ μὴ διὰ τὴν προτέραν ἀπόφευξιν.

Βδελυκλέων.

τουτὶ περὶ τῶν ἀντιβολούντων ἔστω τὸ μνημόσυνόν μοι.

Φιλοκλέων.

εἶτ' εἰσελθὼν, ἀντιβοληθεὶς, καὶ τὴν ὀργὴν ἀπομορχθεὶς,
ἔνδον, τούτων, ὧν ἂν φάσκω, πάντων οὐδὲν πεποίηκα·
ἀλλ' ἀκροῶμαι πάσας φωνὰς ἱέντων εἰς ἀπόφευξιν.
φέρ' ἴδω· τί γὰρ οὐκ ἔστιν ἀκοῦσαι θώπευμ' ἐνταῦθα δικαστῇ;
οἱ μέν γ' ἀποκλάονται πενίαν αὐτῶν, καὶ προστιθέασι
κακὰ πρὸς τοῖσίν γ' οὖσιν, ἕως ἂν παρισώσῃ τοῖσιν ἐμοῖσιν·
οἱ δὲ λέγουσιν μύθους ἡμῖν· οἱ δ' Αἰσώπου τι γέλοιον·
οἱ δὲ σκώπτουσ', ἵν' ἐγὼ γελάσω, καὶ τὸν θυμὸν καταθῶμαι.
κἂν μὴ τούτοις ἀναπειθώμεθα, τά γε παιδάρι' εὐθὺς ἀνέλκει,

553. προσιών τις. Male vulgo προσιόντι, illato verbo, cui deficit suus nominativus.

555. ἱκετεύουσίν θ'—Male vulgo omissum ν paragogicum.

558. ἀπόφευξιν. Sic bene scriptum mox et in Nub. v. 874. Hic vero libri omnes ἀπόφυξιν.

559. *τουτὶ, signum hoc, quod in pugillari exaro,* ἔστω τὸ μνημόσυνόν μοι. Articulum τὸ non minus requirit sermonis proprietas, quam metri lex: et est in libris omnibus, præterquam in novissima Batava, ubi operarum errore omissus fuit.

565. Sic vulgo legitur hic versus:
κακά γε πρὸς τοῖσιν οὖσιν, ἕως ἂν ἰσώσῃ τοῖσιν ἐμοῖσιν.
In B. nec melius, nec pejus, κακὰ πρὸς τοῖς οὖσιν, ἕως ἂν ἰσώσῃ τοῖσι ἐμοῖσιν. In istis nulla metri forma apparet. Numeros restitui ea ratione, cujus frequentissimum in emendando Comico nostro usum esse in not. ad Lys. 408. ostendi, revocanda præpositione verbi compositi:
κακὰ πρὸς τοῖσίν γ' οὖσιν, ἕως ἂν παρισώσῃ τοῖσιν ἐμοῖσιν.

568. Vulgo sic legitur hic versus:
κἂν μὴ τούτοις ἀναπειθώμεσθα, τὰ παιδάρι' εὐθὺς ἀνέλκει.
Corruptelam prodit cæsura post quartum pedem. In utroque codice scriptum ἀναπειθόμεθα. In A. litera ω superscripta minio a secunda manu. Legendum:
κἂν μὴ τούτοις ἀναπειθώμεθα, τά γε παιδάρι' εὐθὺς ἀνέλκει.

τὰς θηλείας, καὶ τοὺς υἱεῖς, τῆς χειρός· ἐγὼ δ' ἀκροῶμαι·
τὰ δὲ συγκύπτονθ' ἅμα βληχᾶται· κἄπειθ' ὁ πατὴρ ὑπὲρ αὐτῶν,
ὥσπερ θεὸν, ἀντιβολεῖ με, τρέμων, τῆς εὐθύνης ἀπολῦσαι·
Εἰ μὲν χαίρεις ἀρνὸς φωνῇ, παιδὸς φωνὴν ἐλεήσαις·---
εἰ δ' αὖ τοῖς χοιριδίοις χαίρω, θυγατρὸς φωνῇ με πιθέσθαι.
χ' ἡμεῖς αὐτῷ τότε τῆς ὀργῆς ὀλίγον τὸν κόλλοπ' ἀνεῖμεν.
ἆρ' οὐ μεγάλη τοῦτ' ἔστ' ἀρχὴ, καὶ τοῦ πλούτου καταχήνη;

Βδελυκλέων.

δεύτερον αὖ σου τουτὶ γράφομαι, τὴν τοῦ πλούτου καταχήνην·
καὶ τἀγαθά μοι μέμνησ', ἃ 'χεις, φάσκων τὴν Ἑλλάδος ἀρχήν.

Φιλοκλέων.

παίδων τοίνυν δοκιμαζομένων αἰδοῖα πάρεστι θεᾶσθαι.
κἂν Οἴαγρος εἰσέλθῃ φεύγων, οὐκ ἀποφεύγει, πρὶν ἂν ἡμῖν
ἐκ τῆς Νιόβης εἴπῃ ῥῆσιν, τὴν καλλίστην ἀπολέξας.
κἂν αὐλητής γε δίκην νικᾷ, ταύτης ἡμῖν ἐπίχειρα
ἐν φορβειᾷ τοῖσι δικασταῖς ἔξοδον ηὔλησ' ἀπιοῦσι.
κἂν ἀποθνήσκων ὁ πατήρ τῳ δῷ καταλείπων παῖδ' ἐπίκληρον,
κλάειν ἡμεῖς μακρὰ τὴν κεφαλὴν εἰπόντες τῇ διαθήκῃ,
καὶ τῇ κόγχῃ τῇ πάνυ σεμνῶς τοῖς σημείοισιν ἐπούσῃ.
ἔδομεν ταύτην, ὅστις ἂν ἡμᾶς ἀντιβολήσας ἀναπείσῃ.
καὶ ταῦτ' ἀνυπεύθυνοι δρῶμεν· τῶν δ' ἄλλων οὐδεμί' ἀρχή.

573. εἰ δ' αὖ τοῖς χοιριδίοις. Sic bene Berglerus e Florentis sententia. Perperam in aliis editt. εἰ δ' αὐτοῖς. Inepte in A. emendatum inter lineas αὐταῖς.

576. Sic legitur hic versus in primariis editt.

δεύτερον αὖ ταυτὶ γράψομαι, τὴν τοῦ πλούτου καταχήνην.

Et sic etiam Kusterus, nisi quod τουτὶ dedit. Ant. Fracinus vero edidit:

δεύτερον ἂν σου τουτὶ γράψομαι, τὴν τοῦ πλούτου καταχήνην.

Hæc est lectio cod. B. nisi quod articulum τοῦ omittit. In A. δεύτερον αὖ ταδὶ γράψομαι, τὴν τοῦ—et superne varia lectio seu emendatio scripta δεύτερον αὖ σου τουτὶ—Inde pronum fuit numeros restituere:

δεύτερον αὖ σου τουτὶ γράφομαι, τὴν τοῦ πλούτου καταχήνην.

A poëtæ manu est γράφομαι: sed quia librarii animo obversabatur versus 538. ἁπλῶς μνημόσυνα γράψομαι 'γώ, hic etiam futurum loco præsentis posuit. Sic in Lys. v. 676. διαγράψω ante nos legebatur, ubi ad metri legem reposuimus διαγράφω. Duabus conjecturis hunc locum tentavit Dawesius, quarum neutra scopum ferit: δεύτερον αὖ τοῦτο γράφομαι 'γώ. Vel δεύτερον αὖ τουτὶ γράφομαι 'γώ. Observes etiam ut ἂν et αὖ a librariis commutentur: cujus rei exemplum enotatum fuit ad Av. 789. 832.

577. φάσκων τὴν Ἑλλάδος ἀρχήν. Sic uterque cod. et primariæ editt. Ant. Fracinus ex emendatione minime necessaria edidit: φάσκων τῆς Ε. ἄρχειν. Tertiam lectionem invexit Cratander, φάσκων τῆς Ε. ἀρχήν.

578. παίδων δοκιμαζομένων. Vide Petitum ad Leges Att. p. 227. Epheborum explorationem ab inscriptione apud Curiales non satis distinxit Florens, cujus tamen nota digna est quæ legatur, ob facetum nec prorsus ineptum cordati viri consilium.

582. τοῖσι δικασταῖς. Sic vett. editt. recte. In Kusteriana τοῖσιν, quam mendam retinuit novissima.

583. καταλείπων. Sic legendum esse metri lex arguit, et sic scriptum est in A. Vulgo καταλιπών.

Βδελυκλέων.

τουτὶ γάρτοι σεμνὸν τούτων, ὧν εἴρηκας, μακαρίζω·
τῆς δ' ἐπικλήρου τὴν διαθήκην ἀδικεῖς ἀνακογχυλιάζων.

Φιλοκλέων.

ἔτι δ' ἡ Βουλὴ, χὠ δῆμος, ὅταν κρῖναι μέγα πρᾶγμ' ἀπορήσῃ,
ἐψήφισται τοὺς ἀδικοῦντας τοῖσι δικασταῖς παραδοῦναι·
εἶτ' Εὔαθλος, χὠ μέγας οὗτος κολακώνυμος ἀσπιδαποβλὴς,
οὐχὶ προδώσειν ὑμᾶς φασὶν, περὶ τοῦ πλήθους δὲ μαχεῖσθαι.
κἀν τῷ δήμῳ γνώμην οὐδεὶς πώποτ' ἐνίκησεν, ἐὰν μὴ
εἴπῃ τὰ δικαστήρι' ἀφεῖναι πρώτιστα μίαν δικάσαντας·
αὐτὸς δ' ὁ Κλέων ὁ κεκραξιδάμας μόνον ἡμᾶς οὐ περιτρώγει.
ἀλλὰ φυλάττει διὰ χειρὸς ἔχων, καὶ τὰς μυίας ἀπαμύνει.
σὺ δὲ τὸν πατέρ' οὐδ' ὁτιοῦν τούτων τὸν σαυτοῦ πώποτ' ἔδρασας.
ἀλλὰ Θέωρος, καίτοι 'στὶν ἀνὴρ Εὐφημίου οὐδὲν ἐλάττων,
τὸν σπόγγον ἔχων ἐκ τῆς λεκάνης τἀμβάδι' ἡμῶν περικωνεῖ.
σκέψαι δ' ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν οἵων ἀποκλείεις καὶ κατερύκεις,
ἣν δουλείαν οὖσαν ἔφασκες χὐπηρεσίαν ἀποδείξειν.

Βδελυκλέων.

ἔμπλησο λέγων· πάντως γάρ τοι παύσει ποτὲ, κἀναφανήσει
πρωκτὸς λουτροῦ περιγιγνόμενος, τῆς ἀρχῆς τῆς περισέμνου.

Φιλοκλέων.

ὃ δέ γ' ἥδιστον τούτων ἐστὶν πάντων, οὗ 'γὼ 'πιλελήσμην·
ὅταν οἴκαδ' ἴω τὸν μισθὸν ἔχων, κἄπειθ' ἥκονθ' ἅμα πάντες

589. Suidas: ἀνακογχυλιάσαι, ἀναγαργαρίσασθαι. Pollux vi. 25. ὃ μέντοι ἀναγαργαρίσασθαι νῦν λέγουσιν, ἀνακογχυλιάσασθαι ἔλεγον, τὸ ἀνακλύσασθαι τὴν φάρυγγα. Πλάτων δὲ ὁ Κωμικός·

ἀνακογχυλιαστὸν ἰχθυοπόν τι σκευάσω.

Hic autem facete Comicus ad alium sensum detorquet hoc verbum, nempe ad id quod supra dixerat pater, τῇ κόγχῃ, respiciens, ἀνακογχυλιάζειν adhibet pro ἀνασπᾶν τὴν κόγχην. Sigilla autem, ut conservarentur, conchyliis muniebant.

592. κολακώνυμος ἀσπιδαποβλής. His Cleonymum innuit.

593. φασίν. Perperam vulgo φασί.

595. δικάσαντας, tanquam si præcessisset δικαστάς.

596. μόνον ἡμᾶς. Sic legendum. In binis codd. μόνους ἡμᾶς eadem sententia, sed metro repugnante. Pessimo sensu, si modo aliquis est, vulgo μόνος.

600. τὸν σπόγγον. Magis Atticum esset τὸν σφόγγον.—περικωνεῖν, oblinere. Etymol. M. κωνῆσαι, κυρίως τὸ κέραμον πισσῶσαι. Notam integram vide in Tagenistis xxvi. Hinc adstruitur forma κωνέω.

606. κἄπειθ' ἥκονθ' ἅμα πάντες ἀσπάζωνται. Sic perbene A. ἀσπάζωνται in subjunctivo prorsus requirit constructionis lex, quandoquidem pendet ab ὅταν. Male vulgo ἀσπάζονται. B. vett. omnium editt. lectionem habet, κἄπειθ' εἰσήκονθ'. Quod Kusterus dedit κᾆτ' εἰσήκονθ' ab emendatore est et Florenti debetur. Quid autem hic sibi voluerit, miror. *Legendum affirmo* ἥκοντά με πάντες, *sive* κᾆτ' εἰσήκοντα, *sive* κἄπειθ' ἥκοντα, *sive* κἄπειτ' εἰσήκοντα, *delendo ar-*

ἀσπάζωνται διὰ τἀργύριον· καὶ πρῶτα μὲν ἡ θυγάτηρ με
ἀπονίζῃ, καὶ τὼ πόδ' ἀλείφῃ, καὶ προσκύψασα φιλήσῃ,
καὶ παππάζουσ' ἅμα τῇ γλώττῃ τὸ τριώβολον ἐκκαλαμᾶται·
καὶ τὸ γύναιόν μ' ὑποθωπεῦσαν φυστὴν μᾶζαν προσενέγκῃ,
κἄπειτα καθεζομένη παρ' ἐμοὶ προσαναγκάζῃ· Φάγε τουτί.
Ἔντραγε τουτί — τούτοισιν ἐγὼ γάνυμαι, καὶ μή με δεήσει,
εἰς σὲ βλέψαι, καὶ τὸν ταμίαν, ὁπότ' ἄριστον παραθήσει,
καταρασάμενος, καὶ τονθορύσας, ἄλλην μή μοι ταχὺ μάξῃ.
τάδε κέκτημαι, πρόβλημα κακῶν, σκευὴν βελέων ἀλεωρήν.
κἂν οἶνόν μοι μὴ 'γχῇς σὺ πιεῖν, τὸν ὄνον τόνδ' ἐσκεκόμισμαι
οἴνου μεστόν· κᾆτ' ἐγχέομαι κλίνας· οὗτος δὲ κεχηνὼς
βρωμησάμενος τοῦ σοῦ δίνου μέγα καὶ στράτιον κατέπαρδεν.
ἆρ' οὐ μεγάλην ἀρχὴν ἄρχω,
καὶ τῆς τοῦ Διὸς οὐδὲν ἐλάττω,
ὅστις ἀκούω ταὔθ', ἅπερ ὁ Ζεύς;
ἢν γοῦν ἡμεῖς θορυβήσωμεν,
πᾶς τις φησὶν τῶν παριόντων·
Οἷον βροντᾷ τὸ δικαστήριον,
ὦ Ζεῦ βασιλεῦ. - - - κἂν ἀστράψω,
ποππύζουσιν, κἀγκεχόδασί με
οἱ πλουτοῦντες καὶ πάνυ σεμνοί.
καὶ σὺ δέδοικάς με μάλιστ' αὐτός·
νὴ τὴν Δήμητρα, δέδοικας· ἐγὼ δ'

ἀπολοίμην, εἴ σε δέδοικα.

Χορός.

οὐπώποθ' οὕτω καθαρῶς
οὐδενὸς ἠκούσαμεν, οὐ-
δὲ ξυνετῶς λέγοντος.

Φιλοκλέων.

οὐκ, ἀλλ' ἐρήμας ᾤεθ' οὗτος ῥᾳδίως τρυγήσειν.
καλῶς γὰρ ᾔδειν, ὡς ἐγὼ ταύτῃ κράτιστός εἰμι.

Χορός.

ὡς δὲ πάντ' ἐπελήλυθε,
κοὐδὲν παρῆλθεν, ὥστ' ἔγωγ'
ηὐξανόμην ἀκούων·
κἀν Μακάρων δικάζειν
αὐτὸς ἔδοξα νήσοις,
ἡδόμενος λέγοντι.

Φιλοκλέων.

ὥσθ' οὗτος ἤδη σκορδινᾶται, κἄστιν οὐκ ἐν αὑτοῦ.
ἦ μὴν ἐγώ σε τήμερον σκύτη βλέπειν ποιήσω.

Χορός.

δεῖ δέ σε παντοίας πλέκειν
εἰς ἀπόφευξιν παλάμας.
τὴν γὰρ ἐμὴν ὀργὴν πεπά-
ναι χαλεπὸν μὴ πρὸς ἐμοῦ λέγοντι.
πρὸς ταῦτα μύλην ἀγαθὴν ὥρα ζητεῖν σοι, καὶ νεόκοπτον,
ἢν μή τι λέγῃς, ἥ τις δυνατὴ τὸν ἐμὸν θυμὸν κατερεῖξαι.

Βδελυκλέων.

χαλεπὸν μὲν, καὶ δεινῆς γνώμης, καὶ μείζονος, ἢ 'πὶ τρυγῳδοῖς,
ἰάσασθαι νόσον ἀρχαίαν ἐν τῇ πόλει ἐντετοκυῖαν.

ticulum τὸν ante μισθόν. Si paulo acutius vidisset, non dubitasset quin κἄπειθ' ἥκοντα sincerum esset. εἰσήκοντα ex librarii libidine est. Sic solet istud genus hominum composita verba in simplicia mutare, et simplicia in composita, ut alibi nobis observatum fuit. Bonæ lectionis indicium servat asperata litera in quam vox κἄπειθ' desinit, quæque ibi non esset, nisi ἥκονθ' subjectum fuisset. Sed quisnam versus exstiturus esset, si tertia admitteretur Florentis conjectura?

ὅταν οἴκαδ' ἴω μισθὸν ἔχων, κἄπειτ' εἰσήκοντά με πάντες.

Ignorabat ergo commatum legem in tetrametris anapæsticis? nam in illo versu cæsura est post quartum pedem. Tum articulum τὸν hic requirit linguæ indoles, siquidem de mercede determinata, nempe τῷ τριωβόλῳ, sermo est. Denique minime omnium necesse est pronomen με inserere, quod subauditum ex ipsa sententia, quæ perspicua est, facile suppletur.

612. τούτοισιν ἐγὼ γάνυμαι. Perperam vulgo, versu ruente, τοῖσιν ἐγώ. Mendose in codd. γάννυμαι. Futiles sunt Florentis ad hunc versum prolatæ conjecturæ. καὶ μή με δεήσει. Male vulgo δεήσῃ.

616. μὴ 'γχῇς. Ab ἐγχέω. Sic recte A. Mendose vulgo μὴ 'κχῇς.—ὄνος et δῖνος nomina sunt poculorum. In prioris ambiguitate ludit Comicus, poculo tribuens, quæ sunt asini, ut βρωμήσασθαι et καταπαρδεῖν—στράτιον. Hesych. πολεμικὸν, ἢ φοβερόν. Photius: τὸ μέγα καὶ σοβαρόν.

626. ποππύζουσιν. Male vulgo omissum ν paragogicum.

634. ᾤεθ' οὗτος. Sic bene Dawesius Misc. crit. p. 233. V. seq. ᾔδειν est tertia persona singularis, ut supra 558.

642. κἄστιν οὐκ ἐν αὑτοῦ. Sic etiam bini codices. Florenti auscultandum non est ista mutanti.

643. σκύτη βλέπειν inter proverbiales locutiones refertur. Zenobius e Comici Scholiaste: μέμνηται αὐτῆς Εὔπολις ἐν Χρυσογένει. φησὶ γάρ·

ἀτεχνῶς μὲν οὖν τὸ λεγόμενον σκύτη βλέπει.

εἴρηται δὲ ἐπὶ τοῖς ὑποψιαστικῶς διακειμένοις πρὸς τὰ μέλλοντα κακά.

647. μὴ πρὸς ἐμοῦ λέγοντι, non e re mea dicenti. Vide Kœnium ad Corinthum p. 44.

650. τρυγῳδοῖς. Perperam in binis codd. τραγῳδοῖς. Vide ad Nub. 296.

ἀλλ', ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη ---

Φιλοκλέων.

παῦσαι, καὶ μὴ πατέριζε.
εἰ μὴ γὰρ, ὅπως δουλεύω 'γὼ, τουτὶ ταχέως με διδάξεις,
οὐκ ἔστιν ὅπως οὐχὶ τεθνήξει, κἂν χρῇ σπλάγχνων μ' ἀπέχεσθαι.

Βδελυκλέων.

ἀκρόασαι νῦν, ὦ παππίδιον, χαλάσας ὀλίγον τὸ μέτωπον·
καὶ πρῶτον μὲν λόγισαι φαύλως, μὴ ψήφοις, ἀλλ' ἀπὸ χειρὸς,
τὸν φόρον ἡμῖν ἀπὸ τῶν πόλεων ξυλλήβδην τὸν προσιόντα·
κἄξω τούτου τὰ τέλη χωρὶς, καὶ τὰς πολλὰς ἑκατοστὰς,
πρυτανεῖα, μέταλλ', ἀγορὰς, λιμένας, μισθοὺς, καὶ δημιόπρατα.
τούτων πλήρωμα, τάλαντ' ἐγγὺς δισχίλια γίγνεται ἡμῖν.
ἀπὸ τούτων νυν μισθὸν κατάθες τοῖσι δικασταῖς ἐνιαυτοῦ,
ἓξ χιλιάσιν, κοὔπω πλείους ἐν τῇ χώρᾳ κατένασθε,
γίγνεται ὑμῖν ἑκατὸν δήπου καὶ πεντήκοντα τάλαντα.

Φιλοκλέων.

οὐδ' ἡ δεκάτη τῶν προσιόντων ἡμῖν ἄρ' ἐγίγνεθ' ὁ μισθός.

Βδελυκλέων.

μὰ Δί' οὐ μέντοι· καὶ ποῖ τρέπεται δὴ 'πειτα τὰ χρήματα τἄλλα;

Φιλοκλέων.

εἰς τούτους τοὺς --- Οὐχὶ προδώσω τὸν Ἀθηναίων κολοσυρτὸν,
ἀλλὰ μαχοῦμαι περὶ τοῦ πλήθους αἰεί.

652. ἡμέτερε. Ultima producitur anter literas πρ anapæstorum licentia.

653. διδάξεις. Solœce vulgo διδάξῃς. Vide supra ad v. 190.

654. τεθνήξει. Sic A. Vulgo τεθνήσει. Hoc tanquam Atticum enotavit Suidas, sed prava libri sui scriptura deceptus, ut videtur. In Nub. 1436. σὺ δ' ἐγχανὼν τεθνήξει, codd. non variantibus. In Acharn. 590. posthabita Suidæ auctoritate, reposui etiam τεθνήξει ad meliorum codd. fidem. τεθνήσομαι nullibi occurrit, et est plane barbarum.— κἂν χρῇ. Male vulgo χρὴ in indicativo. Vide ad Lys. 133.—σπλάγχνων ἀπέχεσθαι. Schol. ὅτι οἱ ἀνδροφόνοι οὐ μεταλαμβάνουσι θυσιῶν. Vide Petitum ad Leg. Att. p. 612. §. vi.

661. τοῖσι δικασταῖς ἐνιαυτοῦ. Perperam vulgo τοῦ ἐνιαυτοῦ. In B. non melius τοῦ 'νιαυτοῦ. In A. vulgatum est: sed voci νυν subposita quatuor puncta indicant eam delendam esse, ita ut librarii judicio hic versus sic legendus esset:

ἀπὸ τούτων μισθὸν κατάθες τοῖσι δικασταῖς τοῦ ἐνιαυτοῦ.

Hujusmodi correctoribus suæ ineptiæ relinquendæ sunt.

662. κατένασθε. Syncope, pro κατενάσθητε.

665. δὴ 'πειτα. Perperam vulgo δ' ἔπειτα, quod plane nihil est. Piget me vitiosam illam scripturam in Apollonio passim reliquisse, tametsi monuerat Clarkius ad Ιλ. ό. 163. ἔπειτα vox græca non est. In δὴ ἔπειτα non η eliditur, sed ε sequentis vocis.

Βδελυκλέων.

σὺ γὰρ, ὦ πάτερ, αὐτοὺς
ἄρχειν αἱρεῖ σαυτοῦ, τούτοις τοῖς ῥηματίοις περιπεφθείς.
κᾆθ' οὗτοι μὲν δωροδοκοῦσιν κατὰ πεντήκοντα τάλαντα
ἀπὸ τῶν πόλεων, ἐπαπειλοῦντες τοιαυτὶ, κἀναφοβοῦντες·
Δώσετε τὸν φόρον, ἢ βροντήσας τὴν πόλιν ὑμῶν ἀνατρέψω.—
σὺ δὲ τῆς ἀρχῆς ἀγαπᾷς τῆς σῆς τοὺς ἀργελόφους περιτρώγων.
οἱ δὲ ξύμμαχοι, ὡς ᾔσθοντό γε τὸν μὲν σύρφακα τὸν ἄλλον
ἐκ κηθαρίου λαγαρυζόμενον, καὶ τραγαλίζοντα τὸ μηδὲν,
σὲ μὲν ἡγοῦνται Κόννου ψῆφον· τούτοισι δὲ δωροδοκοῦσιν
ὕρχας, οἶνον, δάπιδας, τυρὸν, μέλι, σήσαμα, προσκεφάλαια,
φιάλας, χλανίδας, στεφάνους, ὅρμους, ἐκπώματα, πλουθυγίειαν.
σὺ δέ γ' ὧν ἄρχεις, πολλὰ μὲν ἐν γῇ, πολλὰ δ' ἐφ' ὑγρᾷ πιτυλεύσας,
οὐδεὶς οὐδὲ σκορόδου κεφαλὴν τοῖς ἑψητοῖσι δίδωσι.

Φιλοκλέων.

μὰ Δί', ἀλλὰ παρ' Εὐχαρίδου καὐτὸς τρεῖς ἄγλιθας μετέπεμψα.
ἀλλ' αὐτήν μοι τὴν δουλείαν οὐκ ἀποφαίνων ἀποκναίεις.

Βδελυκλέων.

οὐ γὰρ μεγάλη δουλεί' ἐστὶν, τούτους μὲν ἅπαντας ἐν ἀρχαῖς
αὐτούς τ' εἶναι, καὶ τοὺς κόλακας τοὺς τούτων, μισθοφοροῦντας;
σοὶ δ' ἤν τις γε διδῷ τρεῖς ὀβολοὺς, ἀγαπᾷς· οὓς αὐτὸς ἐλαύνων,

672. τοὺς ἀργιλόφους. Schol. τὰ περιττὰ καὶ ἄχρηστα. ἀργίλοφοι γὰρ τῆς μηλωτῆς οἱ πόδες, οὓς ποδεῶνας καλοῦσι· καὶ οὗτοι ἄχρηστοι.

674. λαγαρυζόμενον. Sic bene A. ut etiam apud Suidam scriptum est. Vulgo λαγαριζόμενον. Vide Hesychium in λαγαριζόμενοι.

675. Κόννου ψῆφον. Proverbium erat in hominem nihili nulliusque momenti, Κόννου θρῖον, ortum a malo citharœdo, cui nomen Connus. ψῆφον, quia de judice loquitur, facete posuit pro θρῖον.

Vide not. ad Eq. 534.

676. ὕρχας, οἶνον. Aliter hic legebat Pollux, qui ad hunc locum respexit vi. 14. Εἰ δὲ καὶ Ἀριστοφάνης ὠνόμασεν ὕρχας οἴνου, δηλοῖ μὲν ἡ λέξις τὸ προσεοικὸς τῷ βίκῳ κεράμιον. Sed proba non est illa lectio. Diversæ res hic significantur. Suidas e Scholiaste: ὕρχας, κεράμια ἀγγεῖα ὑποδεικτικὰ ταρίχων, δύο ὠτία ἔχοντα.

678. σὺ δέ γ' ὧν ἄρχεις. Sic libri omnes, optime. σὺ δὲ nominativus est solutus, *tu vero*, id est, *quod vero ad te adtinet*. Ordo est: σὺ δέ γε πολλὰ μὲν ἐν γῇ, πολλὰ δ' ἐφ' ὑγρᾷ πιτυλεύσας, οὐδεὶς ἐκείνων, ὧν ἄρχεις, οὐδέ σοι δίδωσι σκορόδου κεφαλήν. Nemo non perspicit pronomen σοι eleganter suppressum esse, et suppleri debere. Jam vide quam lepide hunc locum corruperit Berglerus. Edidit σοὶ δέ γ', ὧν ἄρχεις, et sic commentatus est: Σὺ δέ γ'. *Lego potius* Σοὶ δέ γ' *propter* δίδωσι. *Vs. autem* 684. *pro* Σοὶ δ' *legi etiam possit* Σὺ δ'. Ex unica hac nota liquet hominem illum ab Aristophane manus abstinere debuisse. Qui enim anapæstorum legem ignorat, nec digitis versum dimetiri didicit, quantumvis alias eruditus sit, is impudens est, si poëtam edere audet.

684. σοὶ δ' ἤν τις γε διδῷ τρεῖς ὀβολούς. Sic A. optime. In B. corruptis numeris: σοὶ δ' ἤν τις διδῷ τοὺς τρεῖς ὀβολούς. In primariis editt. σοὶ δ' ἤν τις γε διδῷ τοὺς τρεῖς ὀβολούς. Recentiorum lectionem

καὶ πεζομαχῶν, καὶ πολιορκῶν ἐκτήσω, πολλὰ πονήσας.
καὶ πρὸς τούτοις ἐπιταττόμενος φοιτᾷς, ὃ μάλιστά μ' ἀπάγχει,
ὅταν εἰσελθὸν μειράκιόν σοι κατάπυγον, Χαιρέου υἱὸς,
ὡδὶ διαβὰς, διακινηθεὶς τῷ σώματι, καὶ τρυφερανθεὶς,
ἥκειν εἴπῃ πρῴ, κἀν ὥρᾳ, δικάσονθ'· ὡς ὅστις ἂν ὑμῶν
ὕστερος ἔλθῃ τοῦ σημείου, τὸ τριώβολον οὐ κομιεῖται.
αὐτὸς δὲ φέρει τὸ συνηγορικὸν, δραχμὴν, κἂν ὕστερος ἔλθῃ·
καὶ κοινωνῶν τῶν ἀρχόντων ἑτέρῳ τινὶ τῶν μεθ' ἑαυτοῦ,
ἤν τις τι διδῷ τῶν φευγόντων, ξυνθέντε τὸ πρᾶγμα δύ' ὄντε,
ἐσπουδάκατον· κᾆθ', ὡς πρίων, ὁ μὲν ἕλκει, ὁ δ' ἀντανέδωκε.
σὺ δὲ χασκάζεις τὸν Κωλακρέτην· τὸ δὲ πραττόμενόν σε λέληθε.

Φιλοκλέων.

ταυτί με ποιοῦσ'; οἴμοι, τί λέγεις; ὥς μου τὸν θῖνα ταράττεις,
καὶ τὸν νοῦν μου προσάγεις μᾶλλον· κοὐκ οἶδ' ὅ τι χρῆμά με ποιεῖς.

Βδελυκλέων.

σκέψαι τοίνυν, ὡς, ἐξόν σοι πλουτεῖν, καὶ τοῖσιν ἅπασιν,
ὑπὸ τῶν αἰεὶ δημιζόντων οὐκ οἶδ' ὅποι ἐγκεκύκλησαι·
ὅστις πόλεων ἄρχων πλείστων, ἀπὸ τοῦ Πόντου μέχρι Σαρδοῦς,
οὐκ ἀπολαύεις, πλὴν τοῦθ', ὃ φέρεις, ἀκαρές· καὶ τοῦτ' ἐρίῳ σοι
ἐνστάζουσιν κατὰ μικρὸν ἀεὶ, τοῦ ζῆν ἕνεχ', ὥσπερ ἄλευρον.
βούλονται γάρ σε πένητ' εἶναι· καὶ τοῦθ', ὧν οὕνεχ', ἐρῶ σοι·
ἵνα γιγνώσκῃς τὸν τιθασευτήν· κᾆθ' ὅταν οὗτός γ' ἐπισίζῃ,
ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν τιν' ἐπιῤῥύξας, ἀγρίως αὐτοῖς ἐπιπηδᾷς.

invexit Ant. Fracinus, καὶ δ' ἤν τις δῷ τοὺς τρεῖς ὀβολούς. Articulus bene hic omittitur, ad contemtus indicium.

689. πρῴ. Male vulgo πρωΐ.

694. ὡς πρίων. Sic bini codd. Nec aliter legi potest, salva metri lege.

698. τοίνυν, ὡς. Vulgo insertam particulam neuter agnoscit codex.

701. ἀκαρές. Vulgo ἀκαρῆ. Sincerum illud quod dedi suppeditat Suidas in voce.

703. Vulgo sic legitur hic versus:

βούλονται γάρ σε πένητ' εἶναι, καὶ τούτων ἵνεκ' ἔρρωσο.

Postrema verba licet ne Sibylla quidem quid sibi velint divinare potuisset, eorumque sensum haud se capere professus fuisset Florens, Berglero tamen illa moram non injecerunt. Si locum vertit: *Id enim volunt, ut tu sis pauper: quapropter valeas, ut cognoscas blandum illum nutricium.* Præter absurditatem quæ est in verbis, unde nihil sani elici potest, metri etiam vitium satis indicat grassatum hic fuisse librariorum stuporem, et poëtæ manum indagandam esse. Corruptos numeros esse vidit etiam Florens: sed nihil præterea. Satius tamen hoc erat, quam pessimum versum in exemplum trahere metricarum legum, quæ nunquam exstitere, quod fecit ille, cujus memini ad v. 349. In A. scriptum καὶ τούτων εἵνεκ' ἐρῶ σοι. In B. καὶ τούτων εἵνεκ' ἔῤῥωσο. Vides depravationis progressum. Prior scriptura ad verum propius accedit, quod certa, ni fallor, conjectura adsecutus sum:

βούλονται γάρ σε πένητ' εἶναι· καὶ τοῦθ', ὧν οὕνεχ', ἐρῶ σοι.

Idque qua gratia velint dicam tibi.

705. ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν τιν'—Sic bene A. In B. ut in vett. editt. ἐπὶ τὸν ἐχθρόν τιν', manifesta menda, quam dudum correxerat Henr. Stephanus Thes. T. ii.

εἰ γὰρ ἐβούλοντο βίον πορίσαι τῷ δήμῳ, ῥᾴδιον ἦν ἄν.
εἰσίν γε πόλεις χίλιαι, αἳ νῦν τὸν φόρον ἡμῖν ἀπάγουσι.
τούτων εἴκοσιν ἄνδρας βόσκειν εἴ τις προσέταττεν ἑκάστῃ,

col. xi. ubi de verbo ἐπισίζειν agit, quod significat κυνηγετικῶς παρορμᾷν. Eodem sensu verbo simplici σίζειν usus est Theocritus Idyll. vi. 29. juxta præclaram Ruhnkenii emendationem: σίξα δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ τὰν κύνα. Adfinis est significationis sequens participium ἐπιῤῥύξας. Hesychius: ἐπιῤῥύζειν κύνας, ἐπαφιέναι, καὶ παρορμᾷν.

708. εἴ τις προσέταττεν ἑκάστῃ,
δύο μυριάδες τῶν δημοτικῶν ἔζων ἂν πᾶσι λαγῴοις.

Sic optime locum hunc constituit Dawesius. Male vulgo legitur προσέταξεν, contra temporum rationem, quum præcesserit εἰ ἐβούλοντο—ῥᾴδιον ἦν ἄν. Male etiam in altero versu legitur ἔζων ἐν πᾶσι. Non quod ἔζων ἐν λαγῴοις *loquendi sit ratio a nemine usurpata.* Nam sic alibi loquitur ipse Comicus. Agricola boves suos ab hostibus abactos flens, Acharn. 1025. ait:

καὶ ταῦτα μέντοι, νὴ Δί', ὥσπερ μ' ἐτρεφέτην
ἐν πᾶσι βολίτοις.

Sed ideo mendosa est vulgata lectio, quod, quum sententia flagitet *viverent in omnibus delitiis*, verba dant *vivebant in omnibus delitiis.* Nam ἔζων nude nihil aliud significare potest, quam *vivebant*; nullo autem pacto *viverent.* Hoc acute vidit Dawesius, cui præceps judicium, erroremque inde ortum circa loquendi formulam ἔζων ἐν λαγῴοις, nemo æquus est rerum æstimator, qui non lubens condonet, eo etiam magis, quia nullum omnino ad constitutionem hujus loci momentum adfert. Nam etiamsi alibi in similibus formulis recte adhibeatur præpositio ἐν, hic tamen certo certius est eam particulæ ἂν, quam prorsus requirit sermonis indoles, loco cedere debere. Sagacissimi Britanni emendationem plane confirmat codex A. e quo jam tot eximias lectiones protuli. In eo perspicue scriptum ἔζων ἂν πᾶσι λαγῴοις. Sed quid ego imprudens dico, curve tantis laudibus commenta eveho, quæ optimus græci sermonis arbiter e cathedra sua exsibilavit, CLARISSIMUS PROFESSOR REGIUS? Vide quo ille supercilio in nota, cujus memini ad Conc. 255. et 772. Dawesii conjecturas in Morboniam amandet. *Itaque recte se habet locus Aristophanis in Vespis v. 704. (706.) et seq. ubi nimium quam multos errores* CUMULAVERIT *vir eruditus, idem Cl. Dawes Miscell. crit. p. 274. Nam primo quidem sensum orationis necessarium nullo modo perspexit. Non enim si quis nunc imperet, jam nunc vivant, sed si quis olim imperavisset, deinde vixissent.* Opus non erit, mi homo, ut testes advoces (vide not. ad Aj. 887.) qui fidem faciant te latina ista Adriano Turnebo, vel Dionysio Lambino non surripuisse, qui fuere etiam olim Professores Regii, sed qui non isto modo latine scribebant. Dilucide et ornate rationes emendationum suarum expediverat ingeniosus Britannus: tu, qui cumulum illius errorum tuæ eruditionis flatu disjicere et dissipare meditabaris, saltem curare debebas, ut ne puteret flatus ille. Quid tibi vis tandem? ἐβούλοντο, ἦν, ἔζων, tempus præteritum hic notare, non per imperfectum, sed per plusquamperfectum reddi debere: proinde locum hunc sic vertis: *Singulis earum si quis imperasset vicenos cives alere, bis decem millia Plebeiorum in omni alimentorum copia vixissent, et in omni genere coronarum, &c.* Atqui ista cum præcedentibus non cohærent. Versionem meam cum tua conferant eruditi et judicent. Gallicis exemplis uti soles: en tibi gallicum exemplum proponam. *Si la bonté paternelle du Roi supprimoit les Aides et la Gabelle, le peuple vivroit dans l'abondance.* Dicesne solœcam istam phrasin esse, sic cavillans? *Non; le peuple ne vivroit pas, si le Roi supprimoit: mais si le Roi avoit supprimé, alors le peuple vivroit.* Nonne ludibrium deberes iis qui te sic disputantem audirent, vel, ut tecum loquar, *audivissent?* Et hic quidem subsistere possem: satis enim te confutatum arbitror. Sed, ne tironibus fraudi sint tuæ ineptiæ, aliquid dicendum est de exemplis quæ profers e solutæ orationis scriptoribus. Quum mihi ad manum non sint editiones, quibus uteris, ea non excutiam. Sed quocunque tandem modo ea intellexeris, nihil tamen illa poëtas tractantem juvant. Quid enim ex illis colligas? Particulam ἂν abesse. Quis hoc infitiatur? Sed rectene, an secus absit, judicione scriptoris, an librarii

δύο μυριάδες τῶν δημοτικῶν ἔζων ἂν πᾶσι λαγῴοις,
καὶ στεφάνοισιν παντοδαποῖσιν, καὶ πύῳ, καὶ πυριάτῃ,
ἄξια τῆς γῆς ἀπολαύοντες, καὶ τοῦ 'ν Μαραθῶνι τροπαίου.
νῦν δ', ὥσπερ ἐλαιολόγοι, χωρεῖθ' ἅμα τῷ τὸν μισθὸν ἔχοντι.

socordia, hoc quæritur. Vides imperitos illos librorum exscriptores millies in poëtis contra metri rationem particulam illam omisisse: quidni idem contigisse credas in solutæ orationis scriptoribus? Similia exempla multa tibi indicare possem: uno defungar. Æschines c. Tim. p. 174. editionis Reiskii: ταῦθ' ὁ γέρων, ὁ ἐκ παιδὸς σεσωφρονηκὼς, παρῄνεσε τοῖς ἑαυτοῦ πολίταις. ταχὺ γὰρ ΑΝ Τίμαρχον, ἢ τὸν κίναιδον Δημοσθένην εἴασε πολιτεύεσθαι. Ad quem locum Taylorus hæc notat: *Istud ἂν restituit cum Wolfio H. Stephanus. A codd. vero abest.* Tu procul dubio, si Æschinem edas, illud delebis, sicque committes, ut, quod ille voluerit, nemo possit intelligere. Sic enim soles, et ut quæque sunt absurdiora, ita tibi placent illa magis, maxime si ex iis occasionem arripere possis doctis aliquibus viris obloquendi, quibus ne dignus quidem es tu, qui matulam porrigas. Sic quod in Conc. v. 954. ineptissime legebatur:

πάρελθε, καὶ ξύνευνός μοι
τὴν εὐφροσύνην ὅπως ἔσει.

quia Dawesius in præclara ad eum locum nota ostenderat τὴν εὐφρόνην legendum esse, quod ita manifestum est, ut id etiam Berglerus viderit; tu in nota ad Ajac. 1184. loco alienissimo multus es, ut illud tuearis, lectionisque ineptiam tuæ explicationis ineptiis cumules. Os tibi, ut opinor, comprimet codex Regius, in quo εὐφρόνην scriptum esse breviter monui. Et quum sic eruditissimis viris obloqueris, eorum existimationi satis te tribuere putas, si singulorum nominibus præfigas *Cla. Cli. Clo.* cujus prædicati tam liberalis es, ut Moschopulum etiam in nota ad Aj. 504. appelles CL. MOSCHOPULE. Scilicet in Nunnesii nota ad Herodiani fragm. post Phrynichum editum p. 207. legeras: *Moschop. in Sched. futurum μαχοῦμαι usitatius ait esse, quam μαχέσομαι.* Nec auctorem, nec opus noveras: sed fucum lectoribus tuis facere voluisti, virque videri πολυμαθὴς et πολυΐστωρ, in eaque, quam dixi, nota ais: *Et sic esse testatur Cl. Moschopule ad Herod. locum supra citatum.* DOMINUM MOSCHOPULE Germanum aliquem eruditum esse credidisti, aut Batavum, viventem adhuc forte, aut qui non ita pridem e vivis excessisset. Discas velim, ô bone, MANUELEM MOSCHOPULUM hominem fuisse Bysantinum, qui post captam urbem sæculo xv. in Italiam profugit. Hujus exstat opus περὶ Σχεδῶν, Nunnesio indicarum hoc literarum compendio *in Sched.* quod pulcherrimis typis excusit Rob. Stephanus Lutetiæ 1545. in 4. ubi pag. 134. hæc verba leguntur: οἱ γὰρ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων τῷ μαχοῦμαι χρῶνται. τὸ μαχέσομαι δὲ, οἱ τοῦ πλήθους.

710. καὶ πυριάτῃ. Sic distincte scriptum est in A. ut legebant H. Stephanus et Casaubonus, ille Thesauri tom. iii. col. 608. B. hic ad Athenæum p. 910. l. 58. Pollux vi. 54. πῦον, πυριάτη. Ad quem locum vide interpretes. πυαρίτη, a πύαρ deductum, si græcum sit, hic tamen stare non possit, quia primam, ut πῦον vel πυὸς, unde originem ducit, producere omnino debet. Formam hanc agnoscit Eustathius ad Odyss. p. 1626. l. 3. Σημείωσαι δὲ, ὅτι ὁ λεγόμενος παρὰ τοῖς παλαιοῖς πυὸς ἀρσενικῶς καὶ τῇ προσῳδίᾳ, φασὶν, ὡς τυρὸς, ἀνάπαλιν ἔχει πρὸς τὸν ὀρόν. ἔστι δέ φασι πυὸς τὸ πρωτόῤῥυτον γάλα καὶ νοστιμώτατον κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, ὃ τινὲς πύαρ φασίν. ἡ χρῆσις παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Εἰρήνῃ (1150.) ὅθεν φασὶ καὶ πυαρίτης, τὸ πύεφθον, ὃ γίνεται ἐκ τοῦ πρώτου γάλακτος. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄγαν ἡδέων ἡ λέξις. Sed mendosam esse scripturam apud Eustathium credo et legendum πυριάτης, et mox πυρίεφθον. Vide Hesychii interpretes ad glossam πυριατόν. Latine *colostra*, quæ vox etiam in amatoriis blanditiis adhibetur. Plautus Pœn. i. 2. 154.

Meum mel, meum cor, mea colostra,
meus molliculus caseus.

712. τῷ τὸν μισθὸν ἔχοντι. Id est παρέχοντι. Verbum simplex pro composito. Vide quæ notavi ad Æschyli S. Th. 878. In Pace 547. πέπαρδεν est pro καταπέπαρδεν. Sic γελᾷν apud Sophoclem occurrit pro καταγελᾷν, Philoc. 1125.

καί που πολιᾶς

Φιλοκλέων.

οἴμοι· τί ποθ', ὥσπερ νάρκη, μου κατὰ τῆς χειρὸς καταχεῖται,
καὶ τὸ ξίφος οὐ δύναμαι κατέχειν; ἀλλ' ἤδη μαλθακός εἰμι.

Βδελυκλέων.

ἀλλ' ὁπόταν μὲν δείσωσ' αὐτοὶ, τὴν Εὔβοιαν διδόασιν
ὑμῖν, καὶ σῖτον ὑφίστανται κατὰ πεντήκοντα μεδίμνους
ποριεῖν· ἔδοσαν δ' οὐπώποτέ σοι, πλὴν πρώην, πέντε μεδίμνους
(καὶ ταῦτα μόλις, ξενίας φεύγων, ἔλαβες κατὰ χοίνικα) κριθῶν.
ὧν οὕνεκ' ἐγώ σ' ἀπέκλειον ἀεὶ,
βόσκειν ἐθέλων, καὶ μὴ τούτους
ἐγχάσκειν σοι στομφάζοντας.
καὶ νῦν ἀτεχνῶς ἐθέλω παρέχειν,
ὅ τι βούλει, σοι,
πλὴν Κωλακρέτου γάλα πίνειν.

Χορός.

ἦπου σοφὸς ἦν, ὅστις ἔφασκεν· Πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς,
οὐκ ἂν δικάσαις. σὺ γὰρ οὖν νῦν μοι νικᾶν πολλῷ δεδόκησαι·
ὥστ' ἤδη τὴν ὀργὴν χαλάσας, τοὺς σκίπωνας καταβάλλω.
ἀλλ', ὦ τῆς ἡλικίας ἡμῖν τῆς αὐτῆς ξυνθιασῶτα,
πιθοῦ, πιθοῦ λόγοισι, μηδ' ἄφρων γένῃ,
μηδ' ἀτενὴς ἄγαν ἀτεράμων τ' ἀνήρ.
εἴθ' ὤφελέν μοι κηδεμὼν ἢ ξυγγενὴς
εἶναί τις, ὅστις δὴ τοιαῦτ' ἐνουθέτει.
νῦν δ' αὖ παρών τις ἐμφανής σοι τῶν θεῶν
ξυλλαμβάνει τοῦ πράγματος,
καὶ δῆλος εὖ ποιῶν· σὺ δ' αὖ παρὼν δέχου.

Βδ. καὶ μὴν θρέψω γ' αὐτὸν, παρέχων
ὅσα πρεσβύτῃ ξύμφορα· χόνδρον

πόντου θινὸς ἐφήμενος
γελᾷ μου.

718. Hic versus vulgo in duos divisus est, qui recte in A. coalescunt.

719. ὧν οὕνεκ'. Perperam vulgo εἵνεκ'.

727. σκίπωνας. Sic scriptum in B. In A. erat primo σκίμπωνας, ut in impressis; sed μ litura inductum. Vide quæ notavi ad Euripidis Hecubam 65.

730. ἄγαν, ἀτεράμων. Insertam in impressis particulam neuter agnoscit codex.

731. ὤφελεν. Perperam vulgo ν paragogicum omissum, quod superne inter lineas repositum in A.

733. νῦν δ' αὖ παρών τις ἐμφανής σοι τῶν θεῶν. Sic numeros hujus versus restituimus: senarius est, ut duo præcedentes. Vulgo sine ulla metri forma legitur:

σοὶ δὲ νῦν τις τῶν θεῶν παρὼν ἐμφανής.

In A. τις θεῶν, omisso articulo. In B. νῦν δὲ νῦν τι θεῶν παρών.

735. σὺ δ' αὖ. Sic bene impressi, ad metri normam. In binis codd. σὺ δὲ παρών. Sæpissime δὲ et δ' αὖ a librariis commutantur, quod observavi ad Av. 579.

λείχειν, χλαῖναν μαλακὴν, σισύραν,
πόρνην, ἥ τις τὸ πέος τρίψει,
καὶ τὴν ὀσφύν. ἀλλ' ὅτι σιγᾷ,
κοὐδὲν γρύζει,
τοῦτ' οὐ δύναταί με προσέσθαι.

Χο. νενουθέτηκεν αὐτὸν ἐς τὰ πράγματα.
οἷα γὰρ ἐμαίνετ' ἀρτίως, ἔγνωκε νῦν·
λογίζεταί τ' ἐκεῖνα πάνθ' ἁμαρτίας,
ἃ, σοῦ παρακελεύοντος, οὐκ ἐπείθετο.
νῦν οὖν ἴσως τοῖς σοῖς λόγοισι πείθεται,
καὶ φρονεῖ μέντοι, μεθιστὰς ἐς τολοιπὸν τὸν τρόπον,
πιθόμενός τε σοί γ'.

Φι. ἰώ μοι μοι.

Βδ. οὗτος, τί μοι βοᾷς;

Φι. μή μοι τούτων μηδὲν ὑπισχνοῦ.
ΚΕΙΝΩΝ ΕΡΑΜΑΙ· ΚΕΙΘΙ ΓΕΝΟΙΜΑΝ,
ἵν' ὁ κήρυξ φησί· Τίς ἀψήφισ-
τος; ἀνιστάσθω.---
κἀπισταίην ἐπὶ τοῖς κημοῖς,
ψηφιζομένων ὁ τελευταῖος.
σπεῦδ', ὦ ψυχή. ποῦ μοι ψυχή;
ΠΑΡΕΣ Ω ΣΚΙΕΡΑ. μὰ τὸν Ἡρακλέα,

740. Hi anapæsti pessime vulgo distincti sunt.

744. οἷα γὰρ ἐμαίνετ' ἀρτίως, ἔγνωκε νῦν. Sic ad sententiæ et metri præscriptum reconcinnavimus versum, quem impressi corruptissimum sic exhibent:
εἴς ποτ' ἐπεμαίνετ'. ἔγνωκε γὰρ ἀρτίως,
ὅτι.
In B. οἷός τ' ἐπεμαίνετ'—et in fine ὅτι omissum. Sic etiam A. Scripta quidem in eo vox ὅτι; sed subducta minio linea indicat eam delendam esse. E vulgata lectione nullus legitimus elici potest sensus.

748. μεθιστὰς τὸν τρόπον. Sic bini etiam codd. Nec ulla causa est, cur hæc lectio mutetur. Infra 1451. μετέστη ξηρῶν τρόπων. At ibi aoristus μετέστη neutralem significationem habet: μεθιστὰς autem, participium præsentis active significat, et proinde cum accusativo rite construitur. In Equit. 398. οὐ μεθίστησι τοῦ χρώματος Attice dictum, subaudito τι, vel οὐδέν.

749. πιθόμενός τε σοί γ'. Sic ad metri legem scriptum oportuit. Male vulgo πειθόμενος. Vide ad Av. 1011.

751. Ex Euripidis Hippolyto priore seu *Velato*. Vide Valckenarium ad Hippol. v. 230.

756. ποῦ μοι ψυχή; Sic ambo codd. recte. Invenuste vulgo ποῦ μου ψυχή;

757. πάρες ὦ σκιερά. Male vertitur *ades, ô caliginosa*. πάρες, a παρίημι, *permitte, dimitte*. Transsumta sunt verba ex Euripidis Bellerophonte, cujus pleniorem locum profert Scholiastes:
πάρες, ὦ σκιερὰ φυλλὰς, ὑπερβῶ
κρηναῖα νάπη· τὸν ὑπὲρ κεφαλῆς
αἰθέρ' ἰδέσθαι σπεύδω, τίν' ἔχει
στάσιν εὐοδίας.
Hujus fragmenti sensum explanavit Cur. Nov. in Suidam pag. 120. Toupius, cui facem prætulerat Florens. πάρεσ' Berglerus excudi volebat pro πάρεσο, a πάρειμι adsum. Quod ille non primus excogitavit. In codd. scriptum πάρες. At in A. manu multo recentiore docti nescio cujus viri, qui codicem illum trivit, literæ ς superscriptum σ'. Sed præstat id verbum accipi eo sensu, quo apud Euripidem erat.

μὴ νῦν ἔτ' ἐγὼ 'ν τοῖσι δικασταῖς
κλέπτοντα Κλέωνα λάβοιμι.

Βδ. ἴθ', ὦ πάτερ, πρὸς τῶν θεῶν, ἐμοὶ πιθοῦ.

Φι. τί πείθομαί σοι; λέγ' ὅ τι βούλει, πλὴν ἑνός.

Βδ. ποίου; φέρ' ἴδω.

Φι. τοῦ μὴ δικάζειν. τοῦτο δὲ
Ἅδης διακρινεῖ πρότερον ἢ 'γὼ πείσομαι.

Βδ. σὺ δ' οὖν, ἐπειδὴ τοῦτο κεχάρηκας ποιῶν,
ἐκεῖσε μὲν μηκέτι βάδιζ', ἀλλ' ἐνθάδε,
αὐτοῦ μένων, δίκαζε τοῖσιν οἰκέταις.

Φι. περὶ τοῦ; τί ληρεῖς;

Βδ. ταῦθ' ἅπερ ἐκεῖ πράττεται.
ὅτι τὴν θύραν ἀνέωξεν ἡ σηκὶς λάθρα,
ταύτης ἐπιβολὴν ψηφιεῖ μίαν μόνην.
πάντως γε κἀκεῖ ταῦτ' ἔδρας ἑκάστοτε.
καὶ ταῦτα μέν νυν εὐλόγως, ἢν ἐξέχῃ
εἵλη κατ' ὄρθρον, ἡλιάσει πρὸς ἥλιον·
ἐὰν δὲ νίφῃ, πρὸς τὸ πῦρ καθήμενος,
ὕοντος, εἴσει· κἂν ἔγρῃ μεσημβρινὸς,
οὐδείς σ' ἀποκλείσει Θεσμοθέτης τῇ κιγκλίδι.

Φι. τουτί μ' ἀρέσκει.

Βδ. πρὸς δὲ τούτοις, ἢν δίκην
λέγῃ μακράν τις, οὐχὶ πεινῶν ἀναμενεῖς,
δάκνων σεαυτὸν, καὶ τὸν ἀπολογούμενον.

Φι. πῶς οὖν διαγιγνώσκειν καλῶς δυνήσομαι,
ὥσπερ πρότερον, τὰ πράγματ', ἔτι μασώμενος;

Βδ. πολλῷ γ' ἄμεινον· καὶ λέγεται γὰρ τουτογὶ,
ὡς οἱ δικασταὶ, ψευδομένων τῶν μαρτύρων,
μόλις τὸ πρᾶγμ' ἔγνωσαν ἀναμασώμενοι,

Φι. ἀνά τοί με πείθεις. ἀλλ' ἐκεῖν' οὔπω λέγεις,
τὸν μισθὸν ὁπόθεν λήψομαι.

Βδ. παρ' ἐμοῦ.

760. Personæ in libris omnibus admodum confusæ sunt: eas in ordinem perite restituit Berglerus in versione, quod et ego in Græcis feci.

770. πάντως γε. Sic optime A. Vulgo δέ.

772. ἡλιάσει. Jocus ex ambigua significatione verbi ἡλιάζεσθαι, *apricari*, et *judicem esse in Heliæa*. Qui plura cupit H. Stephani Thesaurum adeat. Ad pleniorem eorum quæ sequuntur intelligentiam legendus Pollux viii. 123.

Φι. καλῶς,
ὅτιὴ κατ' ἐμαυτὸν, κοὐ μεθ' ἑτέρου λήψομαι.
αἴσχιστα γάρ τοι μ' εἰργάσατο Λυσίστρατος
ὁ σκωπτόλης. δραχμὴν μετ' ἐμοῦ πρώην λαβὼν,
ἐλθὼν διεκερμάτιζεν ἐν τοῖς ἰχθύσι·
κᾆπειτ' ἐπέθηκε τρεῖς λοπίδας μοι κεστρέων·
κἀγὼ 'νέκαψ'· ὀβολοὺς γὰρ ᾠόμην λαβεῖν·
κᾆτα βδελυχθεὶς, ὀσφρόμενος ἐξέπτυσα·
κᾆθ' εἷλκον αὐτόν.
Βδ. ὁ δὲ, τί πρὸς ταῦτ' εἶφ';
Φι. ὅ τι;
ἀλεκτρυόνος μ' ἔφασκε κοιλίαν ἔχειν·
Ταχὺ γοῦν καθέψεις ἀργύριον, ἦδ' ὃς λέγων.
Βδ. ὁρᾷς ὅσονπερ δῆτα τοῦτο κερδανεῖς.
Φι. οὐ πάνυ τι μικρόν. ἀλλ' ὅπερ μέλλεις ποίει.
Βδ. ἀνάμενε νῦν· ἐγὼ δὲ ταῦθ' ἥξω φέρων.
Φι. ὅρα τὸ χρῆμα· τὰ λόγι' ὡς περαίνεται.
ἠκηκόη γὰρ, ὡς Ἀθηναῖοί ποτε
δικάσοιεν ἐπὶ ταῖς οἰκίαισι τὰς δίκας,
κἀν τοῖς προθύροις ἀνοικοδομήσοι πᾶς ἀνὴρ
αὑτῷ δικαστηρίδιον μικρὸν πάνυ,
ὥσπερ Ἑκάταιον, πανταχοῦ πρὸ τῶν θυρῶν.
Βδ. ἰδοὺ, τί ἔτ' ἐρεῖς; ὡς ἅπαντ' ἐγὼ φέρω,
ὅσαπέρ γ' ἔφασκον, κἄτι πολλῷ πλείονα.
ἀμὶς γὰρ, ἢν οὐρητιάσῃς αὐτηὶ

786. ὅτιὴ κατ' ἐμαυτὸν, κοὐ μεθ' ἑτέρου λήψομαι. Hic versus in editt. omnibus omissus est. Eum servavit cod. A. ubi in contextus serie suo loco ab eadem antiqua manu scriptus est. In B. major adhuc quam in impressis est lacuna, omisso non solum hoc versu, sed etiam præcedentis dimidio, sic:

τὸν μισθὸν ὁπόθεν λήψομαι.
αἴσχιστα γάρ τοι—

789. διεκερμάτιζεν ἐν τοῖς ἰχθύσι. Sic legendum; non, ut vulgo, διεκερμάτιζέ μ'—quod ineptum est. Emendationem præceperat Toupius in Suidam i. 137. Casaubonus ad Theophrasti Char. περὶ ἀπονοίας p. 192. legebat διεκερμάτιζεν. Formam activam adstruit Suidas in διεκερμάτισε.

795. καθέψεις ἀργύριον. Absolute. Perperam vulgo τἀργύριον.

800. ἠκηκόη. Bini codd. ἠκηκόειν. Vide not. ad Conc. 650. Nub. 329. Av. 511. Mendose in omnibus editt. est ἠκηκόεις. Sola posterior Veneta habet ἠκηκόειν, unde id Berglerus adsumsit.

802. ἀνοικοδομήσοι. Sic bene Dawesius Miscell. crit. pag. 104. Præcessit enim δικάσοιεν, pro quo in A. est δικάσαιεν, in B. δικάσειεν, utrobique mendose. Hoc autem in versu vulgo legitur ἀνοικοδομήσει ex Ant. Fracini editione: nam primariæ habent ἐνοικοδομήσει, ut scriptum est etiam in binis codd.

804. Ἑκάταιον. Vellem edidisse Ἑκάτειον, ut est apud Suidam, et in quibusdam exemplaribus scriptum fuisse testatur Scholiastes: quod verius esse censeo, ubi de sacello vel statua Hecatæ sermo est.

807. ἀμὶς γὰρ—Libri omnes ἀμὶς μέν.

παρὰ σοὶ κρεμήσετ' ἐγγὺς ἐπὶ τοῦ παττάλου.
Φι. σοφόν γε τουτὶ, καὶ γέροντι πρόσφορον
ἐξεῦρες ἀτεχνῶς φάρμακον στραγγουρίας.
Βδ. καὶ πῦρ γε τουτὶ, καὶ προσέστηκεν φακῆ,
ῥοφεῖν ἐὰν δέῃ τι.
Φι. τοῦτ' αὖ δεξιόν.
κἂν γὰρ πυρέττω, τόν γε μισθὸν λήψομαι.
αὐτοῦ μένων γὰρ τὴν φακῆν ῥοφήσομαι.
ἀτὰρ τί τὸν ὄρνιν ὡς ἔμ' ἐξηνέγκατε;
Βδ. ἵνα γ', ἢν καθεύδῃς, ἀπολογουμένου τινὸς,
ᾄδων ἄνωθεν ἐξεγείρῃ σ' οὑτοσί.
Φι. ἓν ἔτι ποθῶ· τὰ δ' ἄλλ' ἀρέσκει μοι.
Βδ. τὸ τί;
Φι. θἠρῷον εἴ πως ἐκκομίσειας τοῦ Λύκου.
Βδ. πάρεστι τουτί· καὐτὸς ὤναξ οὑτοσί.
Φι. ὦ δέσποθ' ἥρως, ὡς χαλεπὸς ἄρ' ἦσθ' ἰδεῖν·
οἷός περ ἡμῖν φαίνεται Κλεώνυμος.
Σω. οὔκουν ἔχει γ' οὐδ' αὐτὸς ἥρως ὢν ὅπλα.
Βδ. εἰ θᾶττον ἐκαθίζου σὺ, θᾶττον ἂν δίκην
ἐκάλουν.
Φι. κάλει νυν, ὡς κάθημαι 'γὼ πάλαι.
Βδ. φέρε νυν, τίν' αὐτῷ πρῶτον εἰσαγάγω δίκην;
τί τις κακὸν δέδρακε τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ;

Nec mutare volui: casu in calamum illud mihi venit: nec forte deterius est.

815. ἐξηνέγκατε. Sic libri omnes. Dawesius legendum censebat εἰσηνέγκατε, *quia domi intus versatur, qui ista loquitur.* Sed fallebat eum opinio: non intus versatur Philocleo; sed in domus vestibulo, in atrio. Paulo infra quum judex sine cancellis litem se cogniturum negat, filius ei dicit:

αὐτὸς κομιοῦμαι τό γε παραυτίκ' ἔνδοθεν.

et, ut cancellos *foras efferat*, domum intrat. Postea vero, ubi vota concipienda sunt, quæ ad eam rem usui sunt e domo etiam efferri jubet, v. 860.

ἀλλ' ὡς τάχιστα πῦρ τις ἐξενεγκάτω,
καὶ μυῤῥίνας, καὶ τὸν λιβανωτὸν ἔνδοθεν.

Non ergo hæc domi intus aguntur.

819. θἠρῷον εἴ πως ἐκκομίσειας τοῦ Λύκου. Perperam vulgo θηρῷον εἴ πως ἐκκομίσαις τὸ τοῦ Λύκου. Articulus τὸ invenuste repetitur, qui jam exstat in crasi θἠρῷον pro τὸ ἡρῷον. Male ille infertus Atticæ formæ, quam revocavi, immutandæ ansam librario dederat.

820. καὐτὸς ὤναξ. Male vulgo ὦ 'ναξ e prava correctione. In primariis editt. erat ὦ ἄναξ.

821. ὡς χαλεπὸς ἄρ' ἦσθ' ἰδεῖν. Sic bene A. Ineptum est, quod vulgo legitur, χαλεπόν. Illud quasi per nebulam vidit Berglerus.

825. κάθημαι 'γώ. Vide supra 538. γράψομαι 'γώ.

827. δέδρακε. Sic bini codd. At quis eorum requisivisset opem ut spondeum e quarta senarii sede eliminaret? Mirum est δέδρακεν per omnes editt. propagatum fuisse. Supra bis νυν sine accentu excudi volui, ut est in primariis editt. et in A.—ἐν τῇ οἰκίᾳ. η οι in unam syllabam coalescunt. Sic Sophocles Trach. 84.

κείνου βίον σώσαντος, ἢ οἰχόμεσθ' ἅμα.

ἡ Θρᾷττα προσκαύσασα πρώην τὴν χύτραν—
Φι. ἐπίσχες οὗτος· ὡς ὀλίγου μ' ἀπώλεσας.
ἄνευ δρυφάκτου τὴν δίκην μέλλεις καλεῖν,
ὃ πρῶτον ἡμῖν τῶν ἱερῶν κατεφαίνετο.
Βδ. μὰ τὸν Δί' οὐ πάρεστιν· ἀλλ' ἐγὼ δραμὼν
αὐτὸς κομιοῦμαι τό γε παραυτίκ' ἔνδοθεν.
τί ποτε τὸ χρῆμ'; ὡς δεινὸν ἡ φιλοχωρία.
Ξα. βάλλ' ἐς κόρακας. τοιουτονὶ τρέφειν κύνα.
Βδ. τί δ' ἐστὶν ἐτεόν;
Ξα. οὐ γὰρ ὁ Λάβης ἀρτίως
ὁ κύων παρᾴξας εἰς τὸν ἰπνὸν ἐξαρπάσας
τροφαλίδα τυροῦ Σικελικὴν κατεδήδοκε;
Βδ. τοῦτ' ἄρα πρῶτον τἀδίκημα τῷ πατρὶ
εἰσακτέον μοι· σὺ δὲ κατηγόρει παρών.
Ξα. μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ'· ἀλλ' ἅτερος φησὶν κύων
κατηγορήσειν, ἤν τις εἰσάγῃ γραφήν.
Βδ. ἴθι νυν, ἄγ' αὐτὼ δεῦρο.
Ξα. ταῦτα χρὴ ποιεῖν.
Φι. τουτὶ τί ἐστι;
Βδ. χοιροκομεῖον Ἑστίας.
Φι. εἶθ' ἱεροσυλήσας φέρεις;
Βδ. οὔκ· ἀλλ' ἵνα
ἀφ' Ἑστίας ἀρχόμενος ἐπιτρίψω τινά.
Φι. ἀλλ' εἴσαγ' ἀνύσας· ὡς ἐγὼ τιμᾶν βλέπω.

837. παρᾴξας. Sic bene ambo codd. nisi quod in eis ι subscribi nunc solitum abest. Male vulgo παραΐξας.—ἐξαρπάσας. Vulgo ἁρπάσας. Agnosce hic frequentissimum librariorum flagitium, nec dubita, quin poëta scripserit ἐξαρπάσας. Vide not. ad Pl. 815.

838. Σικελικήν. Sic scriptum est in A. ut legendum esse jam monuerant Orvillius ad Charit. p. 348. Pierson ad Mœrin p. 221. Vulgo Σικελὴν metro reclamante, quia in hoc nomine prima semper corripitur, quæ in illo longa est. Infra 897. in impressis etiam bene legitur τὸν Σικελικόν. Siculi autem ideo casei mentio fit, quia Laches hic innuitur, qui Præfectus classis in Siciliam missus fuerat Olymp. lxxxviii. 2.

841. ἅτερος. Atticis valet ὁ ἕτερος. Sic supra 138.

οὐ περιδραμεῖται σφῷν ταχέως δεῦρ' ἅτερος;

Sophocles Aj. 1109.

εἴτε μὴ σὺ φῇς,
εἴθ' ἅτερος στρατηγός.

Euripides Phœn. 1394.

εἰ δ' ὄμμ' ὑπερσχὼν ἴτυος ἅτερος μάθοι.

Idem Hercule Fur. 1407.

ζεῦγος δὲ φίλιον· ἅτερος δὲ δυστυχής.

Miror Heathium ad illum versum sic notantem: *Lege ὁ 'τερος, i. e. ὁ ἕτερος.* Tam illi hac in re auscultandum est, quam quum in hoc Sophoclis Trach. versu, qui est, aut erit olim 1245.

δείλαιος, ὡς ἐς πολλὰ τἀπορεῖν ἔχω.

edicit scribendum esse τὠπορεῖν. Hujus craseos pauca e millenis exempla protuli in fine notarum ad Nubes.—φησὶν—sic emendate scriptum in A. Male vulgo, titubante versu, φησί.

844. χοιροκομεῖον. Vide ad Lys. 1073.

846. Adludit ad proverbium *ab ipso Lare*, ἀφ' Ἑστίας ἄρχου, de quo videndus Scholiastes.

Βδ. φέρε νυν, ἐνέγκω τὰς σανίδας, καὶ τὰς γραφάς.
Φι. οἴμοι, διατρίψεις, κἀπολεῖς τριψημερῶν·
ἐγὼ δ' ἀλοκίζειν ἐδεόμην τὸ χωρίον.
Βδ. ἰδού.
Φι. κάλει νῦν.
Βδ. ταῦτα δή.
Φι. τίς οὑτοσὶ
ὁ πρῶτός ἐστιν;
Βδ. ἐς κόρακας· ὡς ἄχθομαι,
ὁτιὴ 'πελαθόμην τοὺς καδίσκους ἐκφέρειν.
Φι. οὗτος σύ, ποῖ θεῖς;
Βδ. ἐπὶ καδίσκους.
Φι. μηδαμῶς.
ἐγὼ γὰρ εἶχον τούσδε τοὺς ἀρυστίχους.
Βδ. κάλλιστα τοίνυν· πάντα γὰρ πάρεστι νῷν,
ὅσων δεόμεθα, πλήν γε δὴ τῆς κλεψύδρας.
Φι. ἡδὶ δὲ δὴ τίς ἐστιν; οὐχὶ κλεψύδρα;
Βδ. εὖ γ' ἐκπορίζεις αὐτά, κἀπιχωρίως.
ἀλλ' ὡς τάχιστα πῦρ τις ἐξενεγκάτω,
καὶ μυρρίνας, καὶ τὸν λιβανωτὸν ἔνδοθεν,
ὅπως ἂν εὐξώμεσθα πρῶτα τοῖς θεοῖς.
Χο. καὶ μὴν ἡμεῖς ἐπὶ ταῖς σπονδαῖς,
καὶ ταῖς εὐχαῖς, φήμην ἀγαθὴν
λέξομεν ὑμῖν, ὅτι γενναίως
ἐκ τοῦ πολέμου

848. σανίδες sunt tabellæ, in quibus, postquam ex urnis calculos effuderant, eosque numerarant, si damnatorii plures essent, judices longam illam lineam ducebant, de qua supra v. 106. quamque judex noster ungue ducere solebat. At alii illam *stylo*, ἐγκεντρίδι, ducebant, ut docet Pollux, cujus locum protuli in nota ad v. 167. Simile quid post σανίδας inferri debuisse videtur. Quam bene autem Scholiastes vocem γραφὰς exponat *stylum*, alii dixerint: γραφὰς δὲ νῦν, ἀντὶ τοῦ τὸ γραφεῖον, ἐν ᾧ ἔγραφον. Nullibi, quod sciam, nomen γραφὴ ea significatione occurrit. Scripseratne καὶ τὰ γραφία, vel τάς τε γραφίδας? Nihil decerno: sed vulgatum, quod codd. fide retinui, minime probo.

852. ἐς κόρακας tantumdem hic valet, ac alibi sæpius τὸ δεῖνα.

857. δεόμεθα. Sic B. Vulgo δεόμεσθα.—κλεψύδρας. Quis clepsydræ usum ignorat in foro Attico. Vide Maussacum ad Harpocr. in διαμεμετρημένη ἡμέρα, et Valesium ad notas p. 108. Perperam hoc Florens accipit de fonte, cujus mentio in Lys. 913. sed totus est in describendo Scholiasta.

858. ἡδὶ, nempe ἡ ἀμὶς, *matula*, quam ei filius adtulerat, supra 807. Scholiastes: μήποτε τὸ αἰδοῖον αὐτῷ δείκνυσιν ὁ πρεσβύτης, ὅτι οὐρεῖ ὡς ἡ κλεψύδρα. Longius hoc petitum videtur.

863. Hi rursus anapæsti perperam vulgo digesti sunt.

ἡ Θρᾷττα προσκαύσασα πρώην τὴν χύτραν—
Φι. ἐπίσχες οὗτος· ὡς ὀλίγου μ' ἀπώλεσας.
ἄνευ δρυφάκτου τὴν δίκην μέλλεις καλεῖν,
ὃ πρῶτον ἡμῖν τῶν ἱερῶν κατεφαίνετο.
Βδ. μὰ τὸν Δί' οὐ πάρεστιν· ἀλλ' ἐγὼ δραμὼν
αὐτὸς κομιοῦμαι τό γε παραυτίκ' ἔνδοθεν.
τί ποτε τὸ χρῆμ'; ὡς δεινὸν ἡ φιλοχωρία.
Ξα. βάλλ' ἐς κόρακας. τοιουτονὶ τρέφειν κύνα.
Βδ. τί δ' ἐστὶν ἐτεόν;
Ξα. οὐ γὰρ ὁ Λάβης ἀρτίως
ὁ κύων παράξας εἰς τὸν ἰπνὸν ἐξαρπάσας
τροφαλίδα τυροῦ Σικελικὴν κατεδήδοκε;
Βδ. τοῦτ' ἄρα πρῶτον τἀδίκημα τῷ πατρὶ
εἰσακτέον μοι· σὺ δὲ κατηγόρει παρών.
Ξα. μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ'· ἀλλ' ἅτερος φησὶν κύων
κατηγορήσειν, ἤν τις εἰσάγῃ γραφήν.
Βδ. ἴθι νυν, ἄγ' αὐτὼ δεῦρο.
Ξα. ταῦτα χρὴ ποιεῖν.
Φι. τουτὶ τί ἐστι;
Βδ. χοιροκομεῖον Ἑστίας.
Φι. εἶθ' ἱεροσυλήσας φέρεις;
Βδ. οὔκ· ἀλλ' ἵνα
ἀφ' Ἑστίας ἀρχόμενος ἐπιτρίψω τινά.
Φι. ἀλλ' εἴσαγ' ἀνύσας· ὡς ἐγὼ τιμᾶν βλέπω.

837. παράξας. Sic bene ambo codd. nisi quod in eis ι subscribi nunc solitum abest. Male vulgo παραΐξας.—ἐξαρπάσας. Vulgo ἁρπάσας. Agnosce hic frequentissimum librariorum flagitium, nec dubita, quin poëta scripserit ἐξαρπάσας. Vide not. ad Pl. 815.

838. Σικελικήν. Sic scriptum est in A. ut legendum esse jam monuerant Orvillius ad Charit. p. 348. Pierson ad Mœrin p. 221. Vulgo Σικελὴν metro reclamante, quia in hoc nomine prima semper corripitur, quæ in illo longa est. Infra 897. in impressis etiam bene legitur τὸν Σικελικόν. Siculi autem ideo casei mentio fit, quia Laches hic innuitur, qui Præfectus classis in Siciliam missus fuerat Olymp. lxxxviii. 2.

841. ἅτερος. Atticis valet ὁ ἕτερος. Sic supra 138.

οὐ περιδραμεῖται σφῷν ταχέως θἄτερος;

Sophocles Aj. 1109.

εἴτε μὴ σὺ φῇς,
εἶθ' ἅτερος στρατηγός.

Euripides Phœn. 1394.

εἰ δ' ὄμμ' ὑπερσχὼν ἴτυος ἅτερος μάθοι.

Idem Hercule Fur. 1407.

ζεῦγος δὲ φίλιον· ἅτερος δὲ δυστυχής.

Miror Heathium ad illum versum sic notantem: *Lege ὁ ἕτερος, i. e. ὁ ἕτερος.* Tam illi hac in re auscultandum est, quam quum in hoc Sophoclis Trach. versu, qui est, aut erit olim 1245.

δείλαιος, ὡς ἐς πολλὰ τἀπορεῖν ἔχω.

edicit scribendum esse τἀπορεῖν. Hujus craseos pauca e millenis exempla protuli in fine notarum ad Nubes.—φησὶν—sic emendate scriptum in A. Male vulgo, titubante versu, φησί.

844. χοιροκομεῖον. Vide ad Lys. 1073.

846. Adludit ad proverbium *ab ipso Lare*, ἀφ' Ἑστίας ἄρχου, de quo videndus Scholiastes.

Βδ. φέρε νυν, ἐνέγκω τὰς σανίδας, καὶ τὰς γραφάς.
Φι. οἴμοι, διατρίψεις, κἀπολεῖς τριψημερῶν·
ἐγὼ δ' ἀλοκίζειν ἐδεόμην τὸ χωρίον.
Βδ. ἰδού.
Φι. κάλει νῦν.
Βδ. ταῦτα δή.
Φι. τίς οὑτοσὶ
ὁ πρῶτός ἐστιν;
Βδ. ἐς κόρακας· ὡς ἄχθομαι,
ὁτιὴ 'πελαθόμην τοὺς καδίσκους ἐκφέρειν.
Φι. οὗτος σύ, ποῖ θεῖς;
Βδ. ἐπὶ καδίσκους.
Φι. μηδαμῶς.
ἐγὼ γὰρ εἶχον τούσδε τοὺς ἀρυστίχους.
Βδ. κάλλιστα τοίνυν· πάντα γὰρ πάρεστι νῷν,
ὅσων δεόμεθα, πλήν γε δὴ τῆς κλεψύδρας.
Φι. ἡδὶ δὲ δὴ τίς ἐστιν; οὐχὶ κλέψυδρα;
Βδ. εὖ γ' ἐκπορίζεις αὐτά, κἀπιχωρίως.
ἀλλ' ὡς τάχιστα πῦρ τις ἐξενεγκάτω,
καὶ μυρρίνας, καὶ τὸν λιβανωτὸν ἔνδοθεν,
ὅπως ἂν εὐξώμεσθα πρῶτα τοῖς θεοῖς.
Χο. καὶ μὴν ἡμεῖς ἐπὶ ταῖς σπονδαῖς,
καὶ ταῖς εὐχαῖς, φήμην ἀγαθὴν
λέξομεν ὑμῖν, ὅτι γενναίως
ἐκ τοῦ πολέμου

848. σανίδες sunt tabellæ, in quibus, postquam ex urnis calculos effuderant, eosque numerarant, si damnatorii plures essent, judices longam illam lineam ducebant, de qua supra v. 106. quamque judex noster ungue ducere solebat. At alii illam *stylo*, ἐγκεντρίδι, ducebant, ut docet Pollux, cujus locum protuli in nota ad v. 167. Simile quid post σανίδας inferri debuisse videtur. Quam bene autem Scholiastes vocem γραφὰς exponat *stylum*, alii dixerint: γραφὰς δὲ νῦν, ἀντὶ τοῦ τὸ γραφεῖον, ἐν ᾧ ἔγραφον. Nullibi, quod sciam, nomen γραφὴ ea significatione occurrit. Scripseratne καὶ τὰ γραφία, vel τάς τε γραφίδας? Nihil decerno: sed vulgatum, quod codd. fide retinui, minime probo.

852. ἐς κόρακας tantumdem hic valet, ac alibi sæpius τὸ δεῖνα.

857. δεόμεθα. Sic B. Vulgo δεόμεσθα.—κλεψύδρας. Quis clepsydræ usum ignorat in foro Attico. Vide Maussacum ad Harpocr. in διαμεμετρημένη ἡμέρα, et Valesium ad notas p. 108. Perperam hoc Florens accipit de fonte, cujus mentio in Lys. 913. sed totus est in describendo Scholiasta.

858. ἡδὶ, nempe ἡ ἀμὶς, *matula*, quam ei filius adtulerat, supra 807. Scholiastes: μήποτε τὸ αἰδοῖον αὐτῷ δείκνυσιν ὁ πρεσβύτης, ὅτι οὐρεῖ ὡς ἡ κλεψύδρα. Longius hoc petitum videtur.

863. Hi rursus anapæsti perperam vulgo digesti sunt.

καὶ τοῦ νείκους ξυνέβητον.
Βδ. εὐφημία μὲν πρῶτα νῦν ὑπαρχέτω.
Χο. ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον Πύθι', ἐπ' ἀγαθῇ τύχῃ
τὸ πρᾶγμ', ὃ μηχανᾶται
ἔμπροσθεν οὗτος τῶν θυρῶν,
ἅπασιν ἡμῖν ἁρμόσαι,
ὡς παυσαμένοισι τῶν πλάνων.
Ἰήϊε Παιάν.
Βδελυκλέων.
ὦ δέσποτ' ἄναξ, γεῖτον Ἀγυιεῦ
τοῦ 'μοῦ προθύρου,
δέξαι τελετὴν καινὴν, ὦ 'ναξ, ἣν τῷ πατρὶ καινοτομοῦμεν·
παῦσόν τ' αὐτοῦ τουτὶ τὸ λίαν στρυφνὸν καὶ πρίνινον ἦθος,
ἀντὶ σιραίου, μέλιτος σμικρὸν τῷ θυμιδίῳ παραμίξας·
ἤδη δ' εἶναι τοῖς ἀνθρώποις
ἤπιον αὐτὸν,
τοὺς φεύγοντάς τ' ἐλεεῖν μᾶλλον
τῶν γραψαμένων,
κἀπιδακρύειν ἀντιβολούντων·
καὶ παυσάμενον τῆς δυσκολίας,
ἀπὸ τῆς ὀργῆς
τὴν ἀκαλήφην ἀφελέσθαι.
Χο. ξυνευχόμεθα, κἀπᾴδομέν σοί γ' ἐν νέαισιν ἀρχαῖς,
ἕνεκά γε τῶν προλελεγμένων.
εὖνοι γάρ ἐσμὲν, ἐξότου
τὸν δῆμον ᾐσθόμεσθά σου
φιλοῦντος, ὡς οὐδεὶς ἀνὴρ
τῶν νῦν γε σοῦ νεωτέρων.
Βδ. εἴ τις θύρασιν Ἡλιαστὴς, εἰσίτω·
ὡς, ἡνίκ' ἂν λέγωσιν, οὐκ εἰσφρήσομεν.
Φι. τίς ἆρ' ὁ φεύγων οὗτος; ὅσον ἁλώσεται.

875. In fine hujus versus duas voces addunt libri omnes, πρὸς πύλας. Illatæ autem videntur in locum genuinæ vocis, cui olim interpretamenti vice superscriptæ fuerunt.

877. στρυφνὸν ἦθος, *rigidos mores.* De significatione nominis στρυφνὸς vide Ruhnkenium in aureolo commentario ad Timæi Lexicon pag. 169.

878. ἀντὶ σιραίου. Siræum, quod alii hepsema, nostri *sapam* appellant, ingenii, non naturæ opus est, musto usque ad tertiam partem mensuræ decocto: quod ubi factum ad dimidiam est, *defrutum* vocamus.

888. ᾐσθόμεσθα. Sic recte scriptum in A. ut metri ratio flagitat. Perperam vulgo ᾐσθόμεθα.

Ξανθίας ὡς κατήγορος.
ἀκούετ' ἤδη τῆς γραφῆς· ἐγράψατο
κύων Κυδαθηναιεὺς Λάβητ' Αἰξωνέα,
τὸν τυρὸν ἀδικεῖν, ὅτι μόνος κατήσθιε
τὸν Σικελικόν. τίμημα κλῳὸς σύκινος.
Φι. θάνατος μὲν οὖν κύνειος, ἢν ἅπαξ ἁλῷ.
Βδ. καὶ μὴν ὁ φεύγων οὑτοσὶ Λάβης πάρα.
Φι. ὦ μιαρὸς οὗτος· ὡς δὲ καὶ κλέπτον βλέπει·
οἷον σεσηρὼς ἐξαπατήσειν μ' οἴεται.
ποῦ δ' ὁ διώκων, ὁ Κυδαθηναιεὺς κύων;
Κυ. αὖ, αὖ.
Βδ. πάρεστιν. ἕτερος οὗτος αὖ Λάβης,
ἀγαθός γ' ὑλακτεῖν, καὶ διαλείχειν τὰς χύτρας.
Σωσίας ὡς κῆρυξ.
σίγα, κάθιζε, σὺ δ' ἀναβὰς κατηγόρει.
Φι. φέρε νυν, ἅμα τήνδ' ἐγχεάμενος κἀγὼ ῥοφῶ.
Ξανθίας ὡς κατήγορος.
τῆς μὲν γραφῆς ἠκούσαθ', ἧς ἐγραψάμην,
ἄνδρες δικασταὶ, τουτονί. δεινότατα γὰρ
ἔργων δέδρακε κἀμὲ, καὶ τὸ ῥυππαπαί.
ἀποδρὰς γὰρ εἰς τὴν γωνίαν, τυρὸν πολὺν
κατεσικέλιζε, κἀνέπλητ' ἐν τῷ σκότῳ,—
Φι. νὴ τὸν Δί', ἀλλὰ δῆλός ἐστ'· ἔμοιγέ τοι
τυροῦ κάκιστον ἀρτίως ἐνήρυγεν
ὁ βδελυρὸς οὗτος.
Ξανθίας ὡς κατήγορος.
κοὐ μετέδωκ' αἰτοῦντί μοι.
καί τοι τίς ὑμᾶς εὖ ποιεῖν δυνήσεται,
ἢν μή τι κἀμοί τις προβάλλῃ τῷ κυνί;

894. ἀκούετ' ἤδη τῆς γραφῆς· ἐγράψατο. Vulgo τῆς γραφῆς, ἣν ἐγράψατο, syllaba extra numerum excurrente: cui malo remedium adferre voluit librarius in A. scribendo ἣν γράψατο. Sed illud ἣν plane delendum erat, quod nemo non videre poterat, et perite ostendit Dawesius. Erat olim in v. 907. ubi a nobis repositum fuit: inde male huc a librario retractum fuit.

896. κατήσθιε. Supra 838. κατεδήδοκε.

907. ἧς ἐγραψάμην. Vulgo ἥν. In A. superscriptum σ, quo melior nostra lectio indicatur. Vide ad Thesm. 835. Pl. 1128. In Conc. v. 665. ἀπὸ τῆς μάζης, ἧς σιτεῖται. Av. 271.
οὗτος οὐ τῶν ἠθάδων τῶνδ', ὧν ὁρᾶθ'
ὑμεῖς ἀεί.

914. κοὐ μετέδωκ'—Insulsissime vulgo Philocleoni continuantur hæc verba, quæ manifesto sunt caussidici pro cane accusatore loquentis.

Φι. οὐδὲν μετέδωκεν;

Ξανθίας ὡς κατήγορος.

οὐδὲ τῷ κοινῷ γ' ἐμοί.

Φι. θερμὸς γὰρ ἀνὴρ οὐδὲν ἧττον τῆς φακῆς.

Βδ. πρὸς τῶν θεῶν, μὴ προκαταγίγνωσκ', ὦ πάτερ,
πρὶν ἄν γ' ἀκούσῃς ἀμφοτέρων.

Φι. ἀλλ', ὦ 'γαθὲ,
τὸ πρᾶγμα φανερόν ἐστιν. αὐτὸ γὰρ βοᾷ.

Ξανθίας ὡς κατήγορος.

μὴ νῦν ἀφῆτέ γ' αὐτὸν, ὡς ὄντ' αὖ πολὺ
κυνῶν ἁπάντων ἄνδρα μονοφαγίστατον,
ὅστις περιπλεύσας τὴν θυείαν ἐν κύκλῳ,
ἐκ τῶν πόλεων τὸ σκίῤῥον ἐξεδήδοκεν.

Φι. ἐμοὶ δέ γ' οὐκ ἔστ' οὐδὲ τὴν ὑδρίαν πλάσαι.

Ξανθίας ὡς κατήγορος.

πρὸς ταῦτα τοῦτον κολάσατ'· οὐ γὰρ ἄν ποτε
τρέφειν δύναιτ' ἂν μία λόχμη κλέπτα δύο·
ἵνα μὴ κεκλάγχω διακενῆς ἄλλως ἐγώ·
ἐὰν δὲ μὴ, τολοιπὸν οὐ κεκλάγξομαι.

Φι. ἰοὺ, ἰού·
ὅσας κατηγόρευσε τὰς πανουργίας.
κλέπτον τὸ χρῆμα τἀνδρός· οὐ καὶ σοὶ δοκεῖ,
ὦ 'λεκτρυών; νὴ τὸν Δί', ἐπιμύει γέ τοι.
ὁ Θεσμοθέτης. ποῦ 'σθ' οὗτος; ἀμίδα μοι δότω.

Σωσίας ὡς Θεσμοθέτης.

αὐτὸς καθελοῦ· τοὺς μάρτυρας γὰρ ἐσκαλῶ.
Λάβητι μάρτυρας παρεῖναι, τρυβλίον,

925. τὸ σκίῤῥον, τὸ ῥυπῶδες τὸ ἐπὶ τῷ τυρῷ. τὸ σκληρόν. In binis codd. scriptum τὸ σκῖρον. At Suidas, qui hunc locum protulit in nota cujus partem excerpsi, legebat τὸν σκίῤῥον, quod verum esse puto. Idem paulo post: σκίῤῥος, ὁ γύψος. Idem nomen ὁ σκίῤῥος et *crustam casei*, et *gypsum* notat; qua ex ambigüitate petitus lusus in seq. versu. Vide Hesychii Interpretes ad glossam σκιρεῖται. Faceta est accusatio, cujus acumen in eo consistit, quod crimina cani objecta fere omnia in Lachetem cadunt, quem respicit Comicus, ut supra observatum fuit.

928. κλέπτα δύο. Sic emendate B. Perperam vulgo δύω. Vide not. ad Ran. 1405. Nub. 483. Pro λόχμη, quod exhibent ambo codd. in primariis editt. est λόγχη, quod, licet absurdissimum, quum sit in edit. Farrei, miror a Berglero revocatum non fuisse: procul dubio id non animadverterat. Sincerum λόχμη primus edidit Anton. Fracinus.

929. κεκλάγχω. Vulgo κεκλάγκω. Bini codd. κεκλάγγω. Genuinam formam reposuimus: κλάζω, κλάγξω, κέκλαγχα, unde verbum κεκλάγχω.

θυίδυκα, τυρόκνηστιν, ἐσχάραν, χύτραν,
καὶ τἄλλα τὰ σκεύη τὰ προσκεκαυμένα.
ἀλλ' ἔτι σύ γ' οὐρεῖς, κοὐ καθίζεις;

Φι. οὐδέπω·
τοῦτον δέ γ' οἶμ' ἐγὼ χεσεῖσθαι τήμερον.

Βδ. οὐκ ἂν σὺ παύσει χαλεπὸς ὢν καὶ δύσκολος,
καὶ ταῦτα τοῖς φεύγουσιν, ἀλλ' ὀδὰξ ἔχει;
ἀνάβαιν', ἀπολογοῦ. τί σεσιώπηκας; λέγε.

Φι. ἀλλ' οὐκ ἔχειν οὗτός γ' ἔοικεν ὅ τι λέγῃ.

Βδ. οὔκ· ἀλλ' ἐκεῖνό μοι δοκεῖ πεπονθέναι,
ὅπερ ποτὲ φεύγων ἔπαθε καὶ Θουκυδίδης.
ἀπόπληκτος ἐξαίφνης ἐγένετο τὰς γνάθους.
πάρεχ' ἐκποδών. ἐγὼ γὰρ ἀπολογήσομαι.
Χαλεπὸν μὲν, ὦ 'νδρες, ἐστὶ διαβεβλημένου
ὑπεραποκρίνεσθαι κυνός· λέξω δ' ὅμως.
ἀγαθὸς γάρ ἐστι, καὶ διώκει τοὺς λύκους.

Φι. κλέπτης μὲν οὖν οὗτός γε καὶ ξυνωμότης.

Βδ. μὰ Δί', ἀλλ' ἄριστός ἐστι τῶν νυνὶ κυνῶν,
οἷός τε πολλοῖς προβατίοις ἐφεστάναι.

Φι. τί οὖν ὄφελος, τὸν τυρὸν εἰ κατεσθίει;

Βδ. ὅτι σοῦ προμάχεται, καὶ φυλάττει τὴν θύραν,
καὶ τἄλλ' ἄριστός ἐστιν· εἰ δ' ὑφείλετο,
ξύγγνωθι. κιθαρίζειν γὰρ οὐκ ἐπίσταται.

Φι. ἐγὼ δ' ἐβουλόμην ἂν οὐδὲ γράμματα,
ἵνα μὴ κακουργῶν ἐνέγραφ' ἡμῖν τὸν λόγον.

Βδ. ἄκουσον, ὦ δαιμόνι', ἐμοῦ τῶν μαρτύρων.
ἀνάβηθι, τυρόκνηστι, καὶ λέξον μέγα.
σὺ γὰρ ταμιεύουσ' ἔτυχες. ἀπόκριναι σαφῶς,
εἰ μὴ κατέκνησας τοῖς στρατιώταις ἃ 'λαβες.

940. In præcedentibus, ubi personas aliter posui, quam vulgo factum, quia nihil in lectione mutavi, annotandis his emendationibus, quæ semetipsæ probant, lectorem non moratus sum. Hic vero monendus est, vocem οὐδέπω, quæ vulgo personæ hac sigla notatæ ΘΕ. continuatur, in A. diversæ personæ tribui, cujus nomen non præfixum; nominis loco ducta minio lineola: in B. vero diserte Philocleoni, cujus nomen præfixum. Proinde pro ἢ καθίζεις, rescribi debuit, flagitante sententia, κοὐ καθίζεις. Vide infra ad v. 1002. In B. sequens versus Philocleoni continuatur: in A. præfixam habet Philocleonis personam, quæ ante οὐδέπω scribi debuerat. Miserum in modum omnia ista in vulgatis libris perturbata erant.

950. διαβεβλημένου. Sic bene A. Hoc recte Berglerus e Francofurtana editione adsumsit, cujus non major est auctoritas, quam Florentis, qui sic legendum esse monuerat. Aliæ editiones habent διαβεβλημένους.

φησὶ κατακνῆσαι.
Φι. νὴ Δί' ἀλλὰ ψεύδεται.
Βδ. ὦ δαιμόνι', ἐλέει ταλαιπωρουμένους.
οὗτος γὰρ ὁ Λάβης καὶ τραχήλι' ἐσθίει,
καὶ τὰς ἀκάνθας· κοὐδέποτ' ἐν ταυτῷ μένει.
ὁ δ' ἕτερος οἷός ἐστιν οἰκουρὸς μόνον.
αὐτοῦ μένων γὰρ, ἅττ' ἂν εἴσω τις φέρῃ,
τούτων μεταιτεῖ τὸ μέρος· εἰ δὲ μὴ, δάκνει.
Φι. αἰβοῖ· τί κακόν ποτ' ἔσθ', ὅτῳ μαλάττομαι;
κακόν τι περιβαίνει με, κἀναπείθομαι.
Βδ. ἴθ', ἀντιβολῶ σ'· οἰκτείρατ' αὐτὸν, ὦ πάτερ,
καὶ μὴ διαφθείρητε. ποῦ τὰ παιδία;
ἀναβαίνετ', ὦ πόνηρα, καὶ κνυζούμενα
αἰτεῖτε, κἀντιβολεῖτε, καὶ δακρύετε.
Φι. κατάβα, κατάβα, κατάβα, κατάβα.
Βδ. καταβήσομαι.
καίτοι τὸ ΚΑΤΑΒΑ τοῦτο πολλοὺς δὴ πάνυ
ἐξηπάτηκεν. ἀτὰρ ὅμως καταβήσομαι.

970. ὁ δ' ἕτερος. His Cleonem innuit Lachetis accusatorem. οἰκουρὸς est in libris omnibus: mendosum tamen esse censeo. Scribendum, solita Atticis scriptoribus constructione:

ὁ δ' ἕτερος οἷός ἐστιν οἰκουρεῖν μόνον.

Harpocratio, quem descripsit Suidas: Οἷος εἶ, καὶ οἷός τε εἶ. τὸ μὲν χωρὶς τοῦ τε, σημαίνει τὸ βούλει, καὶ προῄρησαι· τὸ δὲ σὺν τῷ τε, τὸ δύνασαι. ἀμφοτέροις ἐχρήσατο Λυσίας. Exemplum e Lysia profert Suidas: ἐβιάζετό τε γὰρ, καὶ οἷος ἦν ἐξωρεῖν τὴν θύραν. aliudque ex incerto auctore: ὁ δὲ ἐπολυπραγμόνησε πάντα. ἦν γὰρ οἷος μηδὲν μήτ' ἀνθρώπειον, μήτε θεῖον ἀδιερεύνητον ἐᾶν.

977. κνυζούμενα. Sic bini codd. ut edidit Ant. Fracinus. Mendose in primariis editt. erat κνυζόμενα. Henr. Stephanus Thes. T. ii. col. 283. locum hunc citans in κνυζάω legit κνυζώμενα. κνυζεῖσθαι vox canum propria, de vagitu infantium etiam adhibetur. Theocritus in Pharmaceutria 109.

κνυζεῦνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα.

ubi minus caute lectionem codd. aliquot adscivi κνυζεῦντα φωνεῦντι. Nam forma hujus verbi activa præterquam apud Grammaticos in usu non est. Conferri dignus est locus facetissimus Gallicæ Comœdiæ ex hoc Aristophanis adumbratus:

L'INTIME.

Venez, famille désolée,
venez, pauvres enfans, qu'on veut rendre orphelins,
venez faire parler vos esprits enfantins.
oui, Messieurs, vous voyez ici notre misère.
nous sommes orphelins, rendez-nous notre père,
notre père, par qui nous fûmes engendrés,
notre père, qui nous . . .

DANDIN.

Tirez, tirez, tirez.

L'INTIME.

Notre père, Messieurs . . .

DANDIN.

Tirez donc. quel vacarme!
ils ont pissé par-tout.

L'INTIME.

Monsieur, voyez nos larmes.

DANDIN.

Ouf! je me sens déja pris de compassion.

Φι. ἐς κόρακας. ὡς οὐκ ἀγαθόν ἐστι τὸ ῥοφεῖν.
ἐγὼ γὰρ ἀπεδάκρυσα νῦν. γνώμην ἐμὴν,
οὐδ' ἂν ποτέ γ', ἀλλ' ἢ τῆς φακῆς πεπλησμένος.
Βδ. οὔκουν ἀποφεύγει δῆτα;
Φι. χαλεπὸν εἰδέναι.
Βδ. ἴθ', ὦ πατρίδιον, ἐπὶ τὰ βελτίω τρέπου.
τηνδὶ λαβὼν τὴν ψῆφον, ἐπὶ τὸν ὕστερον
μύσας παρᾆξον, κἀπόλυσον, ὦ πάτερ.
Φι. οὐ δῆτα· κιθαρίζειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι.
Βδ. φέρε νυν, σὲ τηνδὶ τὴν ταχίστην περιάγω.
Φι. ὅδ' ἔσθ' ὁ πρότερος;

982. ὡς οὐκ ἀγαθόν ἐστι τὸ ῥοφεῖν. Sic optime B. Vulgo τό γε ῥοφεῖν. Particulam infersit imperiti librarii mala sedulitas. Vide not. ad Pl. 1065.

983. Sic vulgo leguntur et distinguuntur hi versus:

ἐγὼ γὰρ ἀπεδάκρυσα νῦν γνώμην ἐμὴν
οὐδέποτέ γ', ἀλλ' ἢ τῆς φακῆς πεπλησμένος.

Licet verba sic structa nullam sententiam fundant, istam tamen ex iis expressit Berglerus: *Ego enim nunc sententiam meam lacrymans mutassem nunquam, nisi lente fervida, impletus fuissem.* Quam bene ista cum Græcis congruant, ipse viderit. οὐδέποτε cum ἀπεδάκρυσα jugari non potest, quia, ut sæpe observavimus, cum verbis futuri tantum temporis construitur, quapropter Piersonus ad Mœrin p. 461. suspicabatur hic legendum esse οὔπώποτ', ἀλλ' ἢ—Sed ne sic quidem locus persanatus esset. Nam, verba eodem sensu accipiendo, quo Berglerus, sic vertendum esset: *Ego enim* NUNC *sententiam meam lacrymans mutavi* NUNQUAM. Quam lepide, statim quivis percipit. Quid multa? Desideratur particula ἂν, quod invitus affirmo: non enim me simultatibus oblecto, nec lubens in CLARISSIMI PROFESSORIS REGII reprehensionem incurro. At quibuscunque ille Græcæ Linguæ rudimentis discipulos suos imbuat, dico particulam ἂν hic poëtæ manu positam fuisse, ejusque vestigia remanere in amborum codd. scriptura, quæ sic habet: οὐδὲν ποτέ γ', ἀλλ'—Manifestum est exscriptoris errorem sic corrigi debuisse οὐδ' ἂν ποτέ γ', ἀλλ'—Præterea hujus loci sententiam prorsus obscuraverat deterrima interpunctio. Sic autem scribendus est:

ἐγὼ γὰρ ἀπεδάκρυσα νῦν. γνώμην ἐμὴν,
οὐδ' ἂν ποτέ γ', ἀλλ' ἢ τῆς φακῆς πεπλησμένος.

Verba γνώμην ἐμὴν valent *mea sententia, ut mihi videtur,* et pendent a suppressa præpositione κατά. Suidas: γνώμην ἐμὴν, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην καὶ οἴησιν. Vide Conc. 349. Pace 232. Verti: *Ecce enim illacrimavi ego, quod, animo quidem meo, haud fecissem unquam, ni implessem me lente.* Pro πεπλησμένος melius legeretur ἐμπλήμενος, quod, ut magis Atticum, Comico nostro frequentatur. Vide infra ad v. 1127. De constructione adverbii οὐδέποτε vide not. ad Conc. 384. Quam hic medelam faciebat Piersonus, ea Philemoni adhibenda est in fragmento apud Bentleium cccxxi. pag. 135.

λίθον μὲν εἶναι τὴν Νιόβην, μὰ τοὺς θεοὺς,
οὐπώποτ' ἐπείσθην· οὐδὲ νῦν πεισθήσομαι,
ὡς τοῦτ' ἐγένετο.

984. πεπλησμένος hic quoque e glossemate est. Res palam perspicua est in B. ubi scriptum ἐμπεπλησμένος, quod purum putum est glossema genuinæ vocis Comico usitatæ, ἐμπλήμενος. Postquam illud in textum se intrusit, metro consulens alius librarius importunam resecuit syllabam. Hic locus e v. 1127. restitui debuit, ad quem vide quæ notavimus. Simile librariorum flagitium modo deprehendimus in Pluti versu 892.

985. οὔκουν ἀποφεύγει δῆτα; Sic in A. cum interrogationis signo. In B. etiam ἀποφεύγει. Male vulgo ἀποφεύγῃ.

988. παρᾆξον. Sic A. omisso tamen iota subscripto. Vulgo male παράϊξον.

Βδ. οὗτος.
Φι. αὕτη 'ντευθενί.
Βδ. ἐξηπάτηται, κἀπολέλυκεν οὐχ ἑκών.
Φι. φέρ', ἐξεράσω, πῶς γὰρ ἠγωνίσμεθα;
Βδ. δείξειν ἔοικεν· ἐκπέφευγας, ὦ Λάβης.
πάτερ, πάτερ, τί πέπονθας;
Φι. οἴμοι· ποῦ 'σθ' ὕδωρ;
Βδ. ἔπαιρ', ἔπαιρε σαυτόν.
Φι. εἰπ' ἐκεῖνό μοι·
ὄντως ἀπέφυγε;
Βδ. νὴ Δί'.
Φι. οὐδέν εἰμ' ἄρα.
Βδ. μὴ φροντίσῃς, ὦ δαιμόνι', ἀλλ' ἀνίστασο.
Φι. πῶς οὖν ἐμαυτῷ τοῦτ' ἐγὼ ξυνείσομαι,
φεύγοντ' ἀπολύσας ἄνδρα; τί ποτε πείσομαι;
ἀλλ', ὦ πολυτίμητοι θεοί, ξύγγνωτέ μοι.
ἄκων γὰρ αὔτ' ἔδρασα, κοὐ τοῦ 'μοῦ τρόπου.
Βδ. καὶ μηδὲν ἀγανάκτει γ'· ἐγὼ γάρ σ', ὦ πάτερ,
θρέψω καλῶς, ἄγων μετ' ἐμαυτοῦ πανταχοῖ,
ἐπὶ δεῖπνον, εἰς ξυμπόσιον, ἐπὶ θεωρίαν,
ὥσθ' ἡδέως διάγειν σε τὸν λοιπὸν χρόνον·
κοὐκ ἐγχανεῖταί σ' ἐξαπατῶν Ὑπέρβολος.
ἀλλ' εἰσίωμεν.
Φι. ταῦτα νῦν γ', εἴπερ δοκεῖ.
Χο. ἀλλ' ἴτε χαίροντες, ὅποι βούλεσθ',
ὑμεῖς ταχέως· ὦ μυριάδες δ'
ἀναρίθμητοι, νῦν μὲν, τὰ μέλλοντ' εὖ λέγεσθαι,
μὴ πέσῃ φαύλως χάμαζ', εὐλαβεῖσθε.
τοῦτο γὰρ σκαιῶν θεατῶν
ἔστι πάσχειν, κοὐ πρὸς ὑμῶν.
Νῦν αὖτε λεῴ, προσέχετε τὸν νοῦν, εἴπερ καθαρόν τι φιλεῖτε.

1002. κοὐ τοῦ 'μοῦ τρόπου. Sic legendum esse res ipsa clamat; nec aliter est in ulla editione. At in A. scriptum est καὶ τοῦ 'μοῦ τρόπου, eadem menda quam supra sustulimus in v. 940. ubi erat καὶ καθίζεις, pro κοὐ καθίζεις.

1004. πανταχοῖ. Vulgo πανταχοῦ. Vide not. ad Lys. 1230.

1010. ὑμεῖς ταχέως. Jungenda hæc cum præcedente verbo ἴτε. Pessime vulgo legitur:

ἀλλ' ἴτε χαίροντες, ὅποι βούλεσθ'. ὑ-
μεῖς δέ γε ταχέως, ὦ μυρι-
άδες ἀναρίθμητοι, νῦν—

1014. κοὐ πρὸς ὑμῶν, et vobis non convenit. Vide not. ad Plutum 355.

1015. προσέχετε. Vide duplicem notam ad Nub. 916. Hic in A. scriptum πρόσχετε, quod magis Atticum esse statuit Bentleius ad Nub. 575. ubi pro προσέχετε legi volebat πρόσχετε. Illius emendationis, qua nihil magis inutilius,

μέμψασθαι γὰρ τοῖσι θεαταῖς ὁ ποιητὴς νῦν ἐπιθυμεῖ.
ἀδικεῖσθαι γάρ φησιν, πρότερος πόλλ' αὐτοὺς εὖ πεποιηκὼς,
τὰ μὲν οὐ φανερῶς, ἀλλ' ἐπικουρῶν κρύβδην ἑτέροισι ποιηταῖς,
μιμησάμενος τὴν Εὐρυκλέους μαντείαν καὶ διάνοιαν,
εἰς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδὺς, κωμῳδικὰ πολλὰ χέασθαι.
μετὰ τοῦτο δὲ καὶ φανερῶς ἤδη κινδυνεύων καθ' ἑαυτὸν,
οὐκ ἀλλοτρίων, ἀλλ' οἰκείων Μουσῶν στόμαθ' ἡνιοχήσας.
ἀρθεὶς δὲ μέγας, καὶ τιμηθεὶς, ὡς οὐδεὶς πώποτ' ἐν ὑμῖν,
οὐκ ἐκτελέσαι φησὶν ἐπαρθεὶς, οὐδ' ὀγκῶσαι τὸ φρόνημα,
οὐδὲ παλαίστρας περικωμάζειν πειρῶν· οὐδ', εἴ τις ἐραστὴς,
κωμῳδεῖσθαι παιδίκ' ἑαυτοῦ μισῶν, ἔσπευδε πρὸς αὐτὸν,
οὐδενὶ πώποτέ φησι πιθέσθαι, γνώμην τιν' ἔχων ἐπιεικῆ,
ἵνα τὰς Μούσας, αἷσιν χρῆται, μὴ προαγωγοὺς ἀποφήνῃ.
οὐδ', ὅτε πρῶτόν γ' ἦρχε διδάσκειν, ἀνθρώποις φήσ' ἐπιθέσθαι·
ἀλλ' Ἡρακλέους ὀργήν τιν' ἔχων, τοῖσι μεγίστοις ἐπιχειρεῖν,
θρασέως ξυστὰς εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς αὐτῷ τῷ καρχαρόδοντι,
οὗ δεινόταται μὲν ἀπ' ὀφθαλμῶν Κύννης ἀκτῖνες ἔλαμπον,
ἑκατὸν δὲ κύκλῳ κεφαλαὶ κολάκων οἰμωξομένων ἐλιχμῶντο
περὶ τὴν κεφαλήν· φωνὴν δ' εἶχεν χαράδρας ὄλεθρον τετοκυίας,
φώκης δ' ὀσμὴν, Λαμίας δ' ὄρχεις ἀπλύτους, πρωκτὸν δὲ καμήλου.
τοιοῦτον ἰδὼν τέρας, οὔ φησιν δείσας καταδωροδοκῆσαι·
ἀλλ' ὑπὲρ ὑμῶν ἔτι καὶ νυνὶ πολεμεῖ· φησίν τε μετ' αὐτοῦ
τοῖς ἠπιάλοις ἐπιχειρῆσαι πέρυσιν, καὶ τοῖς πυρετοῖσιν,

cuique nullus addicit codex, ne meminisse quidem operæ pretium duxi. Plerisque in locis in hac forma προσέχετε consentiunt codd. Nec ulla est ratio cur minus Attica, quam altera, videri debeat. προσέχειν τὸν νοῦν plene apud Comicum occurrit rursus Equit. 503. Pl. 113. 151. προσέχειν τὴν γνώμην, Conc. 600. Multo rarius προσέχειν simpliciter, per ellipsin substantivi. Quod Thomæ M. observatum fuisse credo, eumque impulisse, ut hanc notam scriberet: προσέχω σοι τὸν νοῦν κάλλιον, ἢ προσέχω σοι μόνον. Falsum esse hoc decretum ostendunt interpretes.

1017. φησὶν ob metrum. Sic recte A. Male vulgo φησί.

1025. οὐδὲ παλαίστρας περικωμάζειν πειρῶν. Vulgo legitur περιιὼν, metro repugnante, nec valde bona sententia. Quid enim addit participium illud præcedenti verbo? Quid differunt περιιέναι περικωμάζων, et περικωμάζειν περιιών? Inepta ταυτολογία est. Certissimam emendationem ipse suppeditavit Comicus in parabasi Pacis, v. 762.

καὶ γὰρ πρότερον πράξας κατὰ νοῦν,
οὐχὶ παλαίστρας περινοστῶν
παῖδας ἐπείρων· ἀλλ' ἀράμενος τὴν σκευὴν
εὐθὺς ἐχώρουν.

1027. οὐδενὶ πώποτε φησὶ πιθέσθαι. Quis non videt ita emendari debuisse? Sic etiam scriptum est in utroque cod. Vulgo φησὶν πείθεσθαι. Supra v. 1017. ubi metrum requirebat φησὶν, ediderant φησί: hic in contraria abierunt. Solemnis est permutatio formarum πείθεσθαι et πιθέσθαι, etiam in hac fabula observata v. 749.

1028. αἷσιν χρῆται. Perperam vulgo αἷσι.

1031. τῷ καρχαρόδοντι. Cleonem innuit, quem in Equitibus exagitaverat.

1033. οἰμωξομένων. Sic recte edidit Berglerus, ut est in parabasi Pacis, ubi hi versus repetuntur: et ita hoc loco scriptum est in B.

αἳ τοὺς πατέρας τ' ἦγχον νύκτωρ, καὶ τοὺς πάππους ἀπέπνιγον·
κατακλινόμενοί τ' ἐπὶ ταῖς κοίταις, ἐπὶ τοῖσιν ἀπράγμοσιν
ὑμῶν,
ἀντωμοσίας καὶ προσκλήσεις καὶ μαρτυρίας ξυνεκόλλων,
ὥστ' ἀναπηδᾷν δειμαίνοντας πολλοὺς ὡς τὸν Πολέμαρχον.
τοιόνδ' εὑρόντες ἀλεξίκακον, τῆς χώρας τῆσδε καθαρτὴν,
πέρυσιν καταπρούδοτε, καινοτάταις σπείροντ' αὐτὸν διανοίαις,
ἃς ὑπὸ τοῦ μὴ γνῶναι καθαρῶς ὑμεῖς ἐποιήσατ' ἀναλδεῖς·
καί τοι σπένδων πόλλ' ἐπὶ πολλοῖς ὄμνυσιν τὸν Διόνυσον,
μὴ πώποτ' ἀμείνον' ἔπη τούτων κωμῳδικὰ μηδέν' ἀκοῦσαι.
τοῦτο μὲν οὖν ἔσθ' ὑμῖν αἰσχρὸν, τοῖς μὴ γνοῦσιν παραχρῆμα·
ὁ δὲ ποιητὴς οὐδὲν χείρων παρὰ τοῖσι σοφοῖς νενόμισται,
εἰ παρελαύνων τοὺς ἀντιπάλους, τὴν ἐπίνοιαν ξυνέτριψεν.
ἀλλὰ τολοιπὸν τῶν ποιητῶν,
ὦ δαιμόνιοι, τοὺς ζητοῦντας
καινόν τι λέγειν, κἀξευρίσκειν,
στέργετε μᾶλλον, καὶ θεραπεύετε,
καὶ τὰ νοήματα σώζεσθ' αὐτῶν.
ἐσβάλλετε δ' εἰς τὰς κιβωτοὺς
μετὰ τῶν μήλων· κἂν ταῦτα ποιῆθ',
ὑμῖν δι' ἔτους τῶν ἱματίων
ὀζήσει δεξιότητος.
Ημ. Ὦ πάλαι ποτ' ὄντες ἡμεῖς ἄλκιμοι μὲν ἐν χοροῖς,
ἄλκιμοι δ' ἐν μάχαισι,
καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτο δὴ μόνον ἄνδρες γε μαχιμώτατοι,
πρίν ποτ' ἦν, πρὶν ταῦτα· νῦν δ'
οἴχεταί γε, κύκνου τε πολιώτεραι δὴ
αἵδ' ἐπανθοῦσιν τρίχες.

1038. Nubes innuit quas anno ante infelici successu primum docuerat.

1044. πέρυσιν ob metrum, et sic emendate excusum est in vett. editt. Perperam recentiores πέρυσι.

1046. καί τοι σπένδων πόλλ' ἐπὶ πολλοῖς ὄμνυσιν τὸν Διόνυσον. Sic bini codd. nisi quod in ὄμνυσιν paragogicum ν male in iis omissum. At vulgo fœde corruptis numeris legitur:

καίτοι σπένδων πόλλ' ἐπὶ πολλοῖσιν
ὄμνυσι τὸν Διόνυσον.

Metrum vel novitius tiro restituere poterat: socordiam editorum satis mirari nequeo, ejusmodi sordes lectoribus identidem objicientium.

1053. καινόν τι λέγειν. Sic bini codd. recte. Vulgo καινόν. In Nubium parabasi dixerat v. 547.

ἀλλ' ἀεὶ καινὰς ἰδέας εἰσφέρων σοφίζομαι.

1060. Adlusio ad proverbium, quod exstat in Pluto 1002. et 1075.

1062. καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτο δὴ μόνον ἄνδρες γε μαχιμώτατοι. Versus hic est, ut esse debet, tetrameter trochaicus, cujus in impressis corrupti sunt numeri ad hunc modum:

καὶ κατ' αὐτὸ δὴ τοῦτο μόνον ἄνδρες μαχιμώτατοι.

ἀλλὰ κἀκ τῶν λειψάνων
δεῖ τῶνδε ῥώμην νεανικὴν ἔχειν. ἐγὼ
τοὐμὸν νομίζω γῆρας εἶναι κρεῖττον, ἢ πολ-
λῶν κικίννους νεανιῶν,
καὶ σχῆμα, κεὐρυπρωκτίαν.
Χο. Εἴ τις ὑμῶν, ὦ θεαταὶ, τὴν ἐμὴν ἰδὼν φύσιν,
εἶτα θαυμάζει μ' ὁρῶν μέσον διεσφηκωμένον,
ἤ τίς ἐστιν ἡ 'πίνοια τῆσδε τῆς ἐγκεντρίδος,
ῥᾳδίως ἐγὼ διδάξω, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν.
ἐσμὲν ἡμεῖς, οἷς πρόσεστι τοῦτο τοὐρροπύγιον,
Ἀττικοὶ, μόνοι δικαίως εὐγενεῖς αὐτόχθονες·
ἀνδρικώτατον γένος, καὶ πλεῖστα τήνδε τὴν πόλιν
ὠφελῆσαν ἐν μάχαισιν, ἡνίκ' ἦλθ' ὁ βάρβαρος,
τῷ καπνῷ τύφων ἅπασαν τὴν πόλιν, καὶ πυρπολῶν,
ἐξελεῖν ἡμῶν μενοινῶν πρὸς βίαν τἀνθρήνια.
εὐθέως γὰρ ἐκδραμόντες ξὺν δορὶ, ξὺν ἀσπίδι,
ἐμαχόμεσθ' αὐτοῖσι, θυμὸν ὀξίνην πεπωκότες,
στὰς ἀνὴρ παρ' ἄνδρ', ὑπ' ὀργῆς τὴν χελύνην ἐσθίων·
ὑπὸ δὲ τῶν τοξευμάτων οὐκ ἦν ἰδεῖν τὸν οὐρανόν.
ἀλλ' ὅμως ἀπεωσάμεσθα ξὺν θεοῖς πρὸς ἑσπέρᾳ.
γλαῦξ γὰρ ἡμῶν, πρὶν μάχεσθαι, τὸν στρατὸν διέπτετο.
εἶτα δ' ἑσπόμεσθα θυννάζοντες εἰς τοὺς θυλάκους·
οἱ δ' ἔφευγον, τὰς γνάθους καὶ τὰς ὀφρῦς κεντούμενοι·
ὥστε παρὰ τοῖς βαρβάροισι πανταχοῦ καὶ νῦν ἔτι
μηδὲν Ἀττικοῦ καλεῖσθαι σφηκὸς ἀνδρικώτερον.
Ημ. Ἆρα δεινὸς ἦ τόθ', ὥστε πάντα μὴ δεδοικέναι·
καὶ κατεστρεψάμην γε
τοὺς ἐναντίους, πλέων ἐκεῖσε ταῖς τριήρεσιν.
οὐ γὰρ ἦν ἡμῖν ὅπως

1071. φύσιν hic *speciem*, *figuram* significat. Vide not. ad Nub. 504. Male verterat Interpres: *Si quis vestrum novit meum ingenium.*

1073. ἤ τίς ἐστιν ἡ 'πίνοια. Perperam vulgo inseritur pronomen ἡμῶν, quod sensui inutile, metrum prorsus respuit.

1078. ἡνίκ' ἦλθ' ὁ βάρβαρος. Sic ambo codd. Vulgo ἦλθεν ὁ βάρβαρος.

1081. ξὺν δορὶ, ξὺν ἀσπίδι. Pessime vulgo ξὺν δουρὶ, quod utique emendasset, quivis editor, qui leges trochaici metri cognitas habuisset. Suidas; δορὶ, τῷ δόρατι. Auctor Etymol. M. legebat σὺν δόρει, σὺν ἀσπίδι. Vide eum in δόρει p. 284. Minime recipi debuit hæc lectio.

1083. στὰς ἀνὴρ παρ' ἄνδρ'—Sic optime A. In B. τὰς—Vulgo πᾶς ἀνὴρ, quod nauci non est, et manifesto depravatum. Jamdudum restitui potuisset hæc lectio, quæ apud Suidam exstat. Sic ille: χελύνη, τὸ ἄνω χεῖλος. Εἰς τὴν ὑπερῴαν χελύνην οἰστὸς Μηδικὸς ἐνερρίζωτο. καὶ αὖθις· Στὰς ἀνὴρ παρ' ἄνδρ' ὑπ' ὀργῆς τὴν χελύνην ἐσθίων.

ῥῆσιν εὖ λέξειν ἐμέλλομεν τότ', οὐδὲ
συκοφαντήσειν τινὰ
φροντίς· ἀλλ' ὃς ἂν ἐρέτης
ἔσοιτ' ἄριστος. τοιγαροῦν πολλὰς πόλεις
Μήδων ἑλόντες, αἰτιώτατοι φέρεσθαι
τὸν φόρον δεῦρ' ἐσμέν, ὃν
κλέπτουσιν οἱ νεώτεροι.

Χο. Πολλαχοῦ σκοποῦντες ἡμᾶς, εἰς ἅπανθ' εὑρήσετε
τοὺς τρόπους καὶ τὴν δίαιταν σφηξὶν ἐμφερεστάτους.
πρῶτα μὲν γὰρ οὐδὲν ἡμῶν ζῶον ἠρεθισμένον
μᾶλλον ὀξύθυμόν ἐστιν, οὐδὲ δυσκολώτερον·
εἶτα τἄλλ' ὅμοια πάντα σφηξὶ μηχανώμεθα.
ξυλλεγέντες γὰρ καθ' ἑσμούς, ὥσπερεὶ τἀνθρήνια,
οἱ μὲν ἡμῶν, οὗπερ ὥρχων, οἱ δὲ παρὰ τοὺς Ἕνδεκα,
οἱ δ' ἐν Ὠδείῳ δικάζουσ'· οἱ δὲ πρὸς τοῖς τειχίοις
ξυμβεβυσμένοι, πυκνὸν νεύοντες εἰς τὴν γῆν, μόλις,
ὥσπερ οἱ σκώληκες, ἐν τοῖς κυττάροις κινούμενοι.
ἔς τε τὴν ἄλλην δίαιταν ἐσμὲν εὐπορώτατοι.
πάντα γὰρ κεντοῦμεν ἄνδρα, κἀκπορίζομεν βίον.
ἀλλὰ γὰρ κηφῆνες ἡμῖν εἰσὶν ἐγκαθήμενοι,
οὐκ ἔχοντες κέντρον· οἳ μένοντες ἡμῶν τοῦ φόρου
τὸν γόνον κατεσθίουσιν, οὐ ταλαιπωρούμενοι,
τοῦτο δ' ἔστ' ἄλγιστον ἡμῖν, ἤν τις ἀστράτευτος ὢν
ἐκφορῇ τὸν μισθὸν ἡμῶν, τῆσδε τῆς χώρας ὕπερ
μήτε κώπην, μήτε λόγχην, μήτε φλύκταιναν λαβών.
ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ τολοιπὸν τῶν πολιτῶν ἔμβραχυ
ὅστις ἂν μὴ 'χῃ τὸ κέντρον, μὴ φέρειν τριώβολον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ, ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

Φι. Οὔ τοι ποτὲ ζῶν τοῦτον ἀποδυθήσομαι,

1100. τὸν φόρον. Male vulgo καὶ τὸν φόρον. Nullus hic locus est copulæ, quam sententia non magis admittit, quam metrum. Recte abest in B. Versus est dimeter trochaicus catalect. In antithetico 1069. duæ primæ syllabæ nominis νεανιῶν in unam coalescunt.

1108. οὗπερ ὥρχων. Vulgo sine articulo Ἄρχων. Vide ad 1441.

1111. κύτταροι. ἡ ἐν τοῖς κηρίοις τῶν μελιττῶν πυελὶς καὶ κατάτρησις. Suidas, apud quem alias significationes vide.

1117. τοῦτο δ' ἔστ' ἄλγιστον ἡμῖν, ἤν τις—Sic legi debere manifestum est. In binis codd. est ἡμῶν, quod e seq. versu huc male retractum. Pejus in impressis ὑμῶν.

1120. ἔμβραχυ. Suidas: ἁπλῶς, ὅλως, συντόμως. Vide ad Thesm. 390.

ἐπεὶ μόνος μ' ἔσωσε παρατεταγμένον,
ὅθ' ὁ Βορέας ὁ μέγας ἐπεστρατεύσατο.

Βδ. ἀγαθὸν ἔοικας οὐδὲν ἐπιθυμεῖν παθεῖν.

Φι. μὰ τὸν Δί', οὐ γὰρ οὐδαμῶς μοι ξύμφορον.
καὶ γὰρ πρότερον ἐπανθρακίδων ἐμπλήμενος
ἀπέδωκ' ὀφείλων τῷ γναφεῖ τριώβολον.

Βδ. ἀλλ' οὖν πεπειράσθω γ', ἐπειδήπερ γ' ἅπαξ
ἐμοὶ σεαυτὸν παραδέδωκας εὖ ποιεῖν.

Φι. τί οὖν κελεύεις δρᾶν με;

Βδ. τὸν τρίβων' ἄφες·
τηνδὶ δὲ χλαῖναν ἀναβαλοῦ τριβωνικῶς.

Φι. ἔπειτα παῖδας χρὴ φυτεύειν καὶ τρέφειν,
ὅθ' οὑτοσί με νῦν ἀποπνῖξαι βούλεται;

Βδ. ἔχ', ἀναβαλοῦ τηνδὶ λαβών, καὶ μὴ λάλει.

Φι. τουτὶ τὸ κακὸν τί ἐστι, πρὸς πάντων θεῶν;

Βδ. οἱ μὲν καλοῦσι Περσίδ'· οἱ δὲ καυνάκην.

Φι. ἐγὼ δὲ σισύραν ᾤμην Θυμοιτίδα.

Βδ. κοὐ θαῦμά γ'· ἐς Σάρδεις γὰρ οὐκ ἐλήλυθας.
ἔγνως γὰρ ἄν· νῦν δ' οὐχὶ γιγνώσκεις.

Φι. ἐγώ;
μὰ τὸν Δί' οὐ τοίνυν· ἀτὰρ δοκεῖ γ' ἐμοὶ
ἐοικέναι μάλιστα Μορύχου σάγματι.

Βδ. οὔκ· ἀλλ' ἐν Ἐκβατάνοισι ταῦθ' ὑφαίνεται.

Φι. ἐν Ἐκβατάνοισι γίγνεται κρόκης χόλιξ;

Βδ. πόθεν, ὦ 'γάθ'; ἀλλὰ τοῦτο τοῖσι βαρβάροις
ὑφαίνεται πολλαῖς δαπάναις. αὕτη γέ τοι

1127. ἐμπλήμενος. Vulgo πεπλησμένος. Hoc quidem habet A. in contextu; sed superscriptum est illud, quod prætulimus. In B. ἐμπεπλησμένον. Vide not. ad Conc. 56.

1132. χλαῖναν ἀναβαλοῦ. Sic recte A. Infra 1152. οὐκ ἀναβαλεῖ; Perperam vulgo et hic et tertio abhinc versu ἀναλαβοῦ. Altero in versu emendate etiam cod. A. exhibet ἀναβαλοῦ. Nihil frequentius hac literarum inversione. Similem mendam sustollendam esse monuimus in Conc. v. 536. Consuli potest Ferrarius de Re Vestiaria P. ii. p. 179.

1133. παῖδας. Sic primus edidit Ant. Fracinus. Bini codd. et primariæ editt. habent παῖδα. Melius est illud, ob emphasin pluralis numeri.

1137. Hunc versum citat Pollux vii. 59.

1138. Θυμοιτίδα. Vulgo Θυμαιτίδα. Libri quidem; sed descriptorum errore. Vide Meursium de Pop. Att. in Θυμοιτάδαι.

1141. τοίνυν· ἀτάρ. Sic B. sine particula quæ vulgo inseritur.

1144. Quia læna, qua filius patrem volebat amicire, e molli, villosa et crispa lana erat, pater comparans illos villos intortis implicitisque intestinis, percontatur an Ecbatanis intestinorum in modum lanæ pararentur, seu an fierent intestina ex lana.

1145. πόθεν; Negatio morata. Vide not. ad Ran. 1455.

ἐρίων τάλαντον καταπέπωκε ῥᾳδίως.
Φι. οὐκοῦν ἐριώλην δῆτ' ἐχρῆν ταύτην καλεῖν
δικαιότερόν γ', ἢ καυνάκην.
Βδ. ἔχ', ὦ 'γαθὲ,
καὶ στῆθί γ' ἀμπισχόμενος.
Φι. οἴμοι δείλαιος·
ὡς θερμὸν ἡ μιαρά τι μου κατήρυγεν.
Βδ. οὐκ ἀναβαλεῖ;
Φι. μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ'. ἀλλ', ὦ 'γαθὲ,
εἴπερ γ' ἀνάγκη, κρίβανόν μ' ἀμπίσχετε.
Βδ. φέρ', ἀλλ' ἐγώ σε περιβαλῶ· σὺ δ' οὖν ἴθι.
Φι. κατάθου γε μέντοι καὶ κρεάγραν.
Βδ. τιὴ, τί δή;
Φι. ἵν' ἐξέλῃς με, πρὶν διεῤῥυηκέναι.
Βδ. ἄγε νῦν, ἀποδύου τὰς καταράτους ἐμβάδας,
ταςδὶ δ' ἀνύσας ὑπόδυθι τὰς Λακωνικάς.
Φι. ἐγὼ γὰρ ἂν τλαίην ὑποδύσασθαί ποτε
ἐχθρῶν παρ' ἀνδρῶν δυσμενῆ καττύματα;
Βδ. ἔνθες πόδ', ὦ 'τὰν, κᾆτα βαῖν' ἐῤῥωμένως,
ἐς τὴν Λακωνικὴν ἀνύσας.
Φι. ἀδικεῖς γ' ἐμὲ,
ἐς τὴν πολεμίαν ἀποβιβάζων τὸν πόδα.
Βδ. φέρε καὶ τὸν ἕτερον.
Φι. μηδαμῶς τοῦτόν γ', ἐπεὶ
πάνυ μισολάκων αὐτοῦ 'στιν εἷς τῶν δακτύλων.
Βδ. οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα.
Φι. κακοδαίμων ἐγὼ,
ὅστις ἐπὶ γήρᾳ χίμετλον οὐδὲν λήψομαι.
Βδ. ἄνυσόν ποθ' ὑποδυσάμενος· εἶτα πλουσίως

1148. ἐριώλην. Facetissimus jocus. ἐριώλη proprie significat *vehementis venti turbinem*. Hic autem, tanquam si compositum esset ab ἔριον et ὄλλυμι, lænam illam, quæ tantam vim lanæ absumserat, non καυνάκην, sed ἐριώλην appellari debuisse dicit Philocleo. De hujus nominis scriptura opportunior erit dicendi locus ad Acharn. 1177.

1154. φέρ', ἀλλ'. Sic bini codd. Perperam in impressis φέρε, ἀλλ'—

1162. ἔνθες πόδ', ὦ 'τὰν, κᾆτα βαῖν' ἐῤῥωμένως. Perperam editt. omnes et cod. etiam A. habent ποτ' pro πόδ'. In primariis est: ὦ 'τὰν καταβαιν' ἐῤῥωμένως. In A. ὦ 'τὰν καὶ κατάβαιν', e prava librarii emendatione. Melior non est illa quam invexit Ant. Fracinus κἀπόβαιν'. Nec composito ἀποβαίνειν, nec καταβαίνειν ullus hic locus est. In B. hic versus omissus. κατάβαιν' e librarii errore est, qui scribere debebat κᾆτα βαῖν'. Menda non infrequens est, cujus exempla enotavimus ad Thesm. 482. Ran. 951. 1440. Pl. 69. Conc. 682. Nub. 1076. Av. 825.

ὡδὶ προβὰς, τρυφερόν τι διασαλακώνισον.
Φι. ἰδού. θεῶ τὸ σχῆμα, καὶ σκέψαι μ', ὅτῳ
μάλιστ' ἔοικα τὴν βάδισιν τῶν πλουσίων.
Βδ. ὅτῳ; δοθιῆνι σκόροδον ἠμφιεσμένῳ.
Φι. καὶ μὴν προθυμοῦμαί γε σαυλοπρωκτιᾷν.
Βδ. ἄγε νυν, ἐπιστήσει λόγους σεμνοὺς λέγειν,
ἀνδρῶν παρόντων πολυμαθῶν καὶ δεξιῶν;
Φι. ἔγωγε.
Βδ. τίνας δῆτ' ἂν λέγοις;
Φι. πολλοὺς πάνυ.
πρῶτον μὲν, ὡς ἡ Λαμί' ἁλοῦσ' ἐπέρδετο·
ἔπειτα δ', ὡς ὁ Καρδοπίων τὴν μητέρα---
Βδ. μή 'μοιγε μύθους. ἀλλὰ τῶν ἀνθρωπίνων,
οἵους λέγομεν μάλιστα τοὺς κατ' οἰκίαν.
Φι. ἐγᾦδα τοίνυν τῶν γε πάνυ κατ' οἰκίαν
ἐκεῖνον, ὡς οὕτω ποτ' ἦν μῦς καὶ γαλῆ---
Βδ. Ω ΣΚΑΙΕ, ΚΑΠΑΙΔΕΥΤΕ, Θεογένης ἔφη
τῷ κοπρολόγῳ, καὶ ταῦτα λοιδορούμενος.
μῦς καὶ γαλᾶς μέλλεις λέγειν ἐν ἀνδράσι;
Φι. ποίους τινὰς δὲ χρὴ λέγειν;
Βδ. μεγαλοπρεπεῖς.
ὡς ξυνεθεώρεις Ἀνδροκλεῖ καὶ Κλεισθένει.
Φι. ἐγὼ δὲ τεθεώρηκα πώποτ' οὐδαμοῦ,
πλὴν ἐς Πάρον· καὶ ταῦτα δύ' ὀβολὼ φέρων.
Βδ. ἀλλ' οὖν λέγειν χρή σ', ὡς ἐμάχετό γ' αὐτίκα
Ἐφουδίων παγκράτιον Ἀσκώνδᾳ καλῶς,

1169. διασαλακώνισον. Schol. ἁβρῶς καὶ μαλακῶς σεαυτὸν διακίνησον. ἀπό τινος Σαλάκωνος τρυφηλοῦ. Simul autem adludit ad nomen Λάκων, tanquam si diceret: τρυφερόν τι διακίνει τὰς Λακωνικάς.

1176. τίνας δῆτ' ἂν λέγοις; Sic A. In B. τίνα, ut edidit Ant. Fracinus. In primariis editt. erat τί δῆτ' ἂν—

1178. ὡς ὁ Καρδοπίων. Sic bini codd. Perperam vulgo omittitur articulus, quem reponendum esse jam monuerat Toupius Addend in Theocritum p. 389. Additurus erat pater ἐσπόδει, ἐκίνει, vel simile quid, ni ejus sermonem abrupisset filius.

1181. ἐγᾦδα. Sic scriptum in binis codd.

1183. Θεογένης. Sic libri. Vera tamen nominis scriptura esse videtur Θεαγένης. Sæpe apud Comicum occurrit. Qui hic perstringitur, idem esse videtur, cujus mentio in Pace 928.

1187. Θεωροὶ apud Athenienses appellabantur, qui publica auctoritate ad sacrificia exterorum, ad oracula consulenda, ad festa, sacra certamina, aliosque conventus mittebantur, quibusque stipendium e publico dabatur. Vide Hesychii Interpretem ad glossam Θεωρικός. Sacram se legationem semel tantum, in Parum missum, obiisse dicit Philocleo, accepto duorum obolorum in singulos dies stipendio. Hic autem salse Athenienses perstringit Comicus, qui harum legationum munus sæpe in homines abjectissimos conferebant, quales erant Androcles et Clisthenes.

1188. ἐγὼ δὲ—Male in A. ἔγωγε.

ἤδη γέρων ὢν καὶ πολιός· ἔχων δέ τοι
πλευρὰν βαρυτάτην, καὶ χέρας, λαγόνας τε, καὶ
θώρακ' ἄριστον.

Φι. παῦε, παῦ'· οὐδὲν λέγεις.
πῶς δ' ἂν μαχέσαιτο παγκράτιον, θώρακ' ἔχων;

Βδ. οὕτως διηγεῖσθαι νομίζουσ' οἱ σοφοί.
ἀλλ' ἕτερον εἰπέ μοι· παρ' ἀνδράσι ξένοις
πίνων, σεαυτοῦ ποῖον ἂν λέξαι δοκεῖς
ἐπὶ νεότητος ἔργον ἀνδρικώτατον;

Φι. ἐκεῖν', ἐκεῖν' ἀνδρειότατόν γε τῶν ἐμῶν,
ὅτ' Ἐργασίωνος τὰς χάρακας ὑφειλόμην.

Βδ. ἀπολεῖς με. ποίας χάρακας; ἀλλ' ὡς ἢ κάπρον
ἐδιώκαθές ποτ', ἢ λαγών, ἢ λαμπάδα
ἔδραμες, ἀνευρὼν ὅτι νεανικώτατον.

Φι. ἐγᾦδα τοίνυν τό γε νεανικώτατον·
ὅτε τὸν δρομέα Φάϋλλον, ὢν βούπαις ἔτι,
εἷλον, διώκων λοιδορίας, ψήφοιν δυοῖν.

Βδ. παῦ'· ἀλλὰ δευρὶ κατακλινεὶς προσμάνθανε
ξυμποτικὸς εἶναι καὶ ξυνουσιαστικός.

Φι. πῶς οὖν κατακλίνω, φράζ' ἀνύσας.

Βδ. εὐσχημόνως.

Φι. ὡδὶ κελεύεις κατακλιθῆναι;

Βδ. μηδαμῶς.

Φι. πῶς δαί;

Βδ. τὰ γόνατ' ἔκτεινε, καὶ γυμναστικῶς
ὑγρὸν χύτλασον σεαυτὸν ἐν τοῖς στρώμασιν.
ἔπειτ' ἐπαίνεσόν τι τῶν χαλκωμάτων·
ὀροφὴν θέασαι· κρεκάδι' αὐλῆς θαύμασον·

1198. ποῖον ἂν λέξαι δοκεῖς; Perperam in A. δοκῇς. Vide not. ad Av. 355.

1206. Illustris Athleta fuit Phayllus Crotoniata, de quo videndus Pausanias p. 818. In eum exstat vetus Epigramma:

> Πέντ' ἐπὶ πεντήκοντα πόδας πήδησε Φάϋλλος·
> δίσκευσε δ' ἑκατὸν, πέντ' ἀπολειπομένων.

Facetus hic jocus est in ambiguitate vocum εἷλον διώκων, quas significatione forensi adhibet senex judiciis adsuetus.

1210. πῶς οὖν κατακλίνω; Sic excudi debuit, ut perspicue scriptum est in A. utque jam scribendum esse monuerat Berglerus. Est aor. 2. subjunctivi passivi, cujus secundo ante hunc versu participium occurrit κατακλινείς.

1215. κρεκάδι' αὐλῆς θαύμασον. Neminem novi e veteribus Grammaticis, qui vocem illam κρεκάδια interpretatus fuerit. Solus e recentioribus Comici Interpretibus eam declarare aggressus est Bisetus. Quia nomen istud hoc unico in loco occurrit, Lexicographisque prætermissum fuit, non idonea causa est cur ei controversia moveatur, depravationisque in suspicionem veniat: nihil variant in scriptura codices. Biseti conjecturam, reponentis καὶ ἰκρίδι' αὐλῆς, eo minus admittendam esse censeo, quo magis absurdum videtur in aula privatæ domus tabulata exstitisse, qualia struebantur in publicis locis, siquando ederentur spectacula, ut populus in iis sedens commodius spectaret. Nec magis κρεκάδι' αὐλῆς accipi posse credo de *concentu instrumentorum, quæ pulsarent citharistæ in aula stantes.* Ab hac significatione prorsus abhorret loquendi formula. Præterea in conviviis inducebantur citharœdi, tibicines, saltatrices solummodo,

> Postquam exemta fames epulis, mensæque remotæ,

et ultima libatione facta, ut infra declaratur:

> ἤδη σπένδομεν·
> αὐλητρὶς ἐνεφύσησεν.

Ergo de musico concentu ne quidem hic cogitandum est. Bergleri autem *crepitacula*, quid illa sibi velint, equidem nescio, nec ipse, ut opinor, dixerit. Casauboni commenta vide in Animadv. in Athenæum l. iv. cap. 27. Non aliunde derivari posse videtur nomen κρεκάδιον, quam a κρέκω. Hoc autem verbum non solum de pulsatione instrumentorum chordis instructorum adhibetur, sed et de telæ pulsatione et densatione, quæ pectine textorio fit, ut in his Sapphûs versibus:

> γλυκεῖα μᾶτερ, οὔ τι δύναμαι κρέκειν τὸν ἱστὸν,
> πόθῳ δαμεῖσα παιδὸς, βραδινὰν δι' Ἀφροδίταν.

Proinde nihil probabilius afferri potest, quam κρεκάδια hic posita esse pro ἱστουργήματα, παραπετάσματα, et intelligi de *aulæis*, seu *velis*, quibus aula tam ornatus gratia, quam arcendo vento, pulveri, aut si quid aliud nocere poterat, obtendebatur.

ὕδωρ κατὰ χειρός· τὰς τραπέζας εἰσφέρειν·
δειπνοῦμεν· ἀπονενίμμεθ'· ἤδη σπένδομεν.—

Φι. πρὸς τῶν θεῶν, ἐνύπνιον ἑστιώμεθα;

Βδ. αὐλητρὶς ἐνεφύσησεν. οἱ δὲ συμπόται
εἰσὶν, Θέωρος, Αἰσχίνης, Φανὸς, Κλέων,
ξένος τις ἕτερος πρὸς κεφαλῆς Ἀκέστορος.
τούτοις ξυνὼν, τὰ σκόλι' ὅπως δέξει καλῶς.

Φι. ἀληθὲς, ὡς οὐδεὶς γε Διακρίων δεδέξεται.

Βδ. ἐγὼ εἴσομαι· καὶ δὴ γὰρ εἰμ' ἐγὼ Κλέων·

1217. ἀπονενίμμεθ'· ἤδη σπένδομεν. Sic distinctum est in A. melius, quam vulgo post ἤδη.

1221. Vulgo legitur ξένος τις ἕτερος πρὸς κεφαλῆς Ἀκέστορος. Berglerus verterat: *Hospes alius quidam prope caput* HUJUS *Acesterus.* HUJUS non est in græcis, neque suppleri potest. Levi scripturæ menda obscuratus est hic locus, cujus acumen prorsus perierat. Scribi debuit Ἀκέστορος. *Hospes alius nescio quis ad caput Acestoris,* quod tantumdem valet, ac si dixisset: *Æschines, Phanus, Cleo, Acestor, alterque ad hujus caput peregrinus quidam.* Perstringitur hic Acestor, cui barbaros natales et peregrinitatem exprobrarunt Comici, ut e scholiis ad hunc locum et ad Av. 31. docemur. Idcirco peregrinum alterum convivam, qui non nominatur, Acestoris ad caput sedere ait Comicus, quia, ut ait ille,

> —αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον.

Similis se simili applicat. ἕτερος proprie hic adhibetur, *alter e duobus.*

1223. Depravata est hujus versus scriptura, cui emendandæ nihil opis præstant codd. Post eum in B. sequitur v. 1227. tribus intermediis omissis, et vacuo reliquæ paginæ spatio. Ad senarii mensuram versum exæquare tentabat Florens, recisis duabus voculis, quarum altera ὡς sententia carere non potest. Si conjecturis in re obscura indulgere liceret, mallem, extra versum posito ἀληθὲς;

> ὡς οὐ δεδέξεται Διακρίων οὐδὲ εἷς.

Sed jocum, qui hic latet, nec satis ipse capio. Rem non expediunt veteres critici, quorum nota non indigebamus ad cognoscendam antiquam Attici populi divisionem in Diacrios, Paralos et Pediæos. Vide Meursii Pisistratum cap. iii.

1224. ἐγὼ εἴσομαι. In unam sylla-

ᾄδω δὲ πρῶτος Ἁρμοδίου· δέξει δὲ σύ.
ΟΥΔΕΙΣ ΠΩΠΟΤ’ ΑΝΗΡ ΕΓΕΝΕΤ’ ΑΘΗ-
ΝΑΙΟΣ—
Φι. ΟΥΧ ΟΥΤΩ ΓΕ ΠΑΝΟΥΡΓΟΣ ΚΛΕΠΤΗΣ—
Βδ. τουτὶ σύ γ’ ᾄδεις; παραπολεῖ. βοώμενος
φήσει γὰρ ἐξολεῖν σε καὶ διαφθερεῖν,
καὶ τῆσδε τῆς γῆς ἐξελᾶν.
Φι. ἐγὼ δέ γε,
ἐάν γ’ ἀπειλῇ, νὴ Δί’, ἕτερον ᾄσομαι.
Ω ’ΝΘΡΩΦ’, ΟΥΤΟΣ Ο ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΣ,
ΤΟ ΜΕΓΑ ΚΡΑΤΟΣ,
ΑΝΑΤΡΕΨΕΙΣ ΕΤΙ ΤΑΝ ΠΟΛΙΝ;
Α Δ’ ΕΧΕΤΑΙ ΡΟΠΑΣ.
Βδ. τί δ’; ὅταν Θέωρος, πρὸς ποδῶν κατακείμενος,
ᾄδῃ, Κλέωνος λαβόμενος τῆς δεξιᾶς,
ΑΔΜΗΤΟΥ ΛΟΓΟΝ, Ω’ ΤΑΙΡΕ, ΜΑΘΩΝ.
ΤΟΥΣ ΑΓΑΘΟΥΣ ΦΙΛΕΙ.
τούτῳ τί λέξεις σκόλιον;
Φι. ᾠδικῶς ἐγώ,

bam coalescunt ω ει, ut supra v. 416. ἐγὼ οὐ disyllabum est. Sophocles Phil. 585.

ἐγώ εἰμ’ Ἀτρείδαις δυσμενής· οὗτος δ’ ἐμοὶ—

1228. Vulgo sic legitur hic locus:

τουτὶ σὺ δράσεις; παραπολεῖ βοώμενος.
φήσει γὰρ ἐξολεῖν σε.

Quæ partim depravata sunt, partim male interpuncta. δράσεις a sententia alienum est. Marklandus ad Euripidis Suppl. 932. sensum adsecutus est, duabus tantum literis a genuina scriptura aberrans. Sic ille reponendum censet:

τουτὶ σὺ δ’ ᾄσεις; παραπολεῖ. βοώμενος.
φήσει γὰρ—

Sed, ut bene observat Kœnius ad Corinthum pag. 49. *qui futurum medium ᾄσομαι posuerat* v. 1231. *eum loco tam vicino ᾄσεις scripsisse, probabile non est. Non displiceret* τουτὶ σύ γ’ ᾄδεις, *quoniam præsens tempus est et* v. 1225. ᾄδω δὲ πρῶτος. Verissima est hæc emendatio. Nam activa forma futuri a verbo ᾄδω Comicus noster non utitur, sed media duntaxat ᾄσομαι, quod sagaciter observavit Dawesius ad Pacis v. 1297.

οὐ πράγματ’ ᾄσει· σώφρονος γὰρ εἶ πατρός.

Vulgo ibi legebatur ᾄσεις. Finale ς e sequente voce adhæsit, quod agnoscit etiam Kœnius loco laudato.

1232. Ineptissime vulgo Scolion hoc, quod Philocleo canit, Choro tribuitur, cujus nullæ hic sunt partes. Ad fidem codicis A. personas in ordinem reposui, quod et absque illius ope quivis facere poterat.

1236. πρὸς ποδῶν. Sic ambo codd. Mendosam impressorum lectionem, vel metro ipso flagitante, quivis corrigere poterat, πρὸ ποδῶν. Sic supra 1221. πρὸς κεφαλῆς.

1237. ᾄδῃ. Solœce vulgo ᾄδει.

1240. ᾠδικῶς ἐγώ. Sic ambo codd. optime. In vett. editt. excusum ᾠδικὸς ἐγὼ, vel ἀδικὸς, omisso in quibusdam ι subscripto. Kusterus multo pejus edidit ἄδικος ἐγώ. Berglerus verterat, *injurius ego*: quod profecto est longe absurdissimum. In nota autem imperitiam suam metricarum legum turpiter prodit. *Aldina, Juntina et Brub.* ᾠδικὸς *cum iota subscr. Forte* ᾠδικός. Immo, ô bone, ᾠδικῶς: nam istud, quod suades, versum

ΟΥΚ ΕΣΤΙΝ ΑΛΩΠΕΚΙΖΕΙΝ,
ΟΥΔ’ ΑΜΦΟΤΕΡΟΙΣ ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ ΦΙΛΟΝ.
Βδ. μετὰ τοῦτον Αἰσχίνης ὁ Σέλλου δέξεται,
ἀνὴρ σοφὸς καὶ μουσικός· κᾆτ’ ᾄσεται·
ΧΡΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΒΙΑΝ
ΚΛΕΙΤΑΓΟΡΑ ΤΕ ΚΑ-
ΜΟΙ ΜΕΤΑ ΘΕΤΤΑΛΩΝ—
Φι. ΠΟΛΛΑ ΔΗ ΔΙΕΚΟΜΙΣΑΣ ΣΥ ΤΕ ΚΑΓΩ.
Βδ. τουτὶ μὲν ἐπιεικῶς σύ γ’ ἐξεπίστασαι·
ὅπως δ’ ἐπὶ δεῖπνον εἰς Φιλοκτήμονος ἴμεν.
παῖ, παῖ, τὸ δεῖπνον, Χρυσέ, συσκεύαζε νῷν,
ἵνα καὶ μεθυσθῶμεν διὰ χρόνου.
Φι. μηδαμῶς.
κακὸν τὸ πίνειν. ἀπὸ γὰρ οἴνου γίγνεται
καὶ θυροκοπῆσαι, καὶ πατάξαι, καὶ βαλεῖν·
κᾆπειτ’ ἀποτίνειν ἀργύριον ἐκ κραιπάλης.
Βδ. οὔκ, ἢν ξυνῇς ἀνδράσι καλοῖς τε κἀγαθοῖς.
ἢ γὰρ παρῃτήσαντο τὸν πεπονθότα·
ἢ λόγον ἔλεξας αὐτὸς ἀστεῖόν τινα,
Αἰσωπικὸν γέλοιον, ἢ Συβαριτικόν,
ὧν ἔμαθες ἐν τῷ ξυμποσίῳ· κᾆτ’ ἐς γέλων
τὸ πρᾶγμ’ ἔτρεψας, ὥστ’ ἀφείς σ’ ἀποίχεται.
Φι. μαθητέον γ’ ἄρ’ ἐστὶ πολλοὺς τῶν λόγων,
εἴπερ γ’ ἀποτίσω μηδὲν, ἤν τι δρῶ κακόν.
ἄγε νυν ἴωμεν, μηδὲν ἡμᾶς ἰσχέτω.
Χο. πολλάκις δὴ ’δοξα ’μαυτῷ δεξιὸς πεφυκέναι,
καὶ σκαιὸς οὐδεπώποτε·
ἀλλ’ Ἀμυνίας ὁ Σέλλου μᾶλλον, οὑκ τῶν Κρωβύλου,
οὗτος, ὅντιν’ ἐγώ ποτ’ εἶδον ἀντὶ μήλου καὶ ῥοᾶς
δειπνοῦντα μετὰ Λεωγόρου.
πεινῇ γὰρ, ἧπερ Ἀντιφῶν.
ἀλλὰ πρεσβεύων γὰρ ἐς Φάρσαλον ᾤχετ’· εἶτ’ ἐκεῖ
μόνος μόνοισι τοῖς Πενέσ-

pessundat, pyrrichio in quintam sedem illato.

1248. πολλὰ δὴ—Sic bene uterque cod. Perperam in impressis πολλὰ δὲ—

1250. Hic versus et duo seqq. usque ad μηδαμῶς recte in binis codd. filio continuantur. Ita in impressis confusæ sunt personæ, ut vix cum magno labore se quis ex hoc diverbio extricare possit.

1259. Vide Hesychium in Συβαριτικοὶ λόγοι, et Fabricium Bibl. Gr. l. ii. cap. ix. §. 5. et 6.

1268. ῥοᾶς. Minus bene vulgo ῥοιᾶς.

1272. Hic et sequens versus male

ταῖσι ξυνῆν τῶν Θετταλῶν,
αὐτὸς πενέστης ὢν ἐλάττων οὐδενός.
Ημ. ὦ μακάρι' Αὐτόμενες, ὥς σε μακαρίζομεν.
παῖδας ἐφύτευσας ὅτι χειροτεχνικωτάτους.
πρῶτα μὲν ἅπασι φίλον, ἄνδρα τε σοφώτατον,
τὸν κιθαραοιδότατον, ᾧ χάρις ἐφέσπετο·
τὸν δ' ὑποκριτὴν ἕτερον, ἀργαλέον ὡς σοφόν·
εἶτ' Ἀριφράδην, πολύ τι θυμοσοφικώτατον,
ὅντινά ποτ' ὤμοσε, μαθόντα παρὰ μηδενός,
ἀλλ' ἀπὸ σοφῆς φύσεος αὐτόματον ἐκμαθεῖν
γλωττοποιεῖν, εἰς τὰ πορνεῖ' εἰσιόνθ' ἑκάστοτε.
Ημ. εἰσί τινες, οἵ μ' ἔλεγον, ὡς καταδιηλλάγην,
ἡνίκα Κλέων μ' ὑπετάραττεν ἐπικείμενος,
καί με κακίαις ἔκνισε· κᾆθ', ὅτ' ἀπεδαιρόμην,
οἱ 'κτὸς ἐγέλων μέγα κεκραγότα θεώμενοι,
οὐδὲν ἄρ' ἐμοῦ μέλον, ὅσον δὲ μόνον εἰδέναι,
σκωμμάτιον εἴποτέ τι θλιβόμενος ἐκβαλῶ.
ταῦτα κατιδών, ὑπό τι μικρὸν ἐπιθήκισα·
εἶτα νῦν ἐξηπάτησεν ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον.

ΞΑΝΘΙΑΣ, ΧΟΡΟΣ, ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ, ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ, ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ, ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

Ξα. ΙΩ χελῶναι μακάριαι τοῦ δέρματος,
καὶ τρισμακάριαι, τοῦ 'πὶ ταῖς πλευραῖς ἐμαῖς·

vulgo in unum coaluerunt. Dimetri sunt duo iambici. Decem hujus cantici sunt versus, quorum quatuor tetrametri trochaici, reliqui omnes iambici.

1282. φύσεος. Perperam vulgo φύσεως metro reclamante. Versus hi sunt tetrametri pæonici, constantes omnes e tribus pæonicis primis et cretico. Rationem hujus metri declarat Hephæstio pag. 42. Ultimus utriusque Semichori versus tetrameter est trochaicus.

1286. καί με κακίαις ἔκνισε. Sic optime Florens. Vulgo legitur pessundato metro, κακίσαις.

ἀπεδαιρόμην. Vide not. ad Nub. 442.

1287. οἱ 'κτὸς—Sic scriptum in A. et excusum in primariis editionibus. Perperam in posteriori Basileensi οἰκτὸς, unde in Kusterianam transiit. Mendam correxit Berglerus. In B. omisso articulo ἐκτός.

1289. ἐκβαλῶ. Perperam vulgo ἐκβάλλω contra metri legem et temporum rationem.

1293. τοῦ 'πὶ ταῖς πλευραῖς ἐμαῖς. Sic A. ut impressi. In B. pronomen prorsus omissum, versu in πλευραῖς desinente. Vertitur tanquam si suppressa esset præpositio παρά. Sed illa in comparatione *præ* significans cum quarto casu construitur, nec supprimi solet. Florens legendum censet πλευραῖς ἐαῖς, ut ad testudines referatur. Sed poëticum ἐαῖς nescio an in senario comico locum tueri possit. Subaudiri videtur μᾶλλον, cujus frequens est ellipsis, haud tamen fere aliter, quam sequente particula ἤ: vel nomen comparativum κρείττονες, σεμνοτέρου aut simile quid, ea constructione: ἰὼ χελῶναι μακάριαι, καὶ τρισμακάριαι ἕνεκα τοῦ ὑμετέρου δέρματος, κρείττονες τοῦ ἐπὶ ταῖς πλευραῖς ἐμαῖς.

ὡς εὖ κατηρέψασθε καὶ νουβυστικῶς
κεράμῳ τὸ νῶτον, ὥστε τὰς πληγὰς στέγειν.
ἐγὼ δ' ἀπόλωλα στιζόμενος βακτηρίᾳ.
Χο. τί δ' ἔστιν, ὦ παῖ; παῖδα γάρ, κἂν ᾖ γέρων,
καλεῖν δίκαιον, ὅστις ἂν πληγὰς λάβῃ.
Ξα. οὐ γὰρ ὁ γέρων ἀτηρότατον ἄρ' ἦν κακόν,
καὶ τῶν ξυνόντων πολὺ παροινικώτατος;
καίτοι παρῆν Ἵππυλος, Ἀντιφῶν, Λύκων,
Λυσίστρατος, Θούφραστος, οἱ περὶ Φρύνιχον.
τούτων ἁπάντων ἦν ὑβριστότατος μακρῷ.
εὐθὺς γάρ, ὡς ἐνεπλῆτο πολλῶν κἀγαθῶν,
ἐνήλλετ', ἐσκίρτα, 'πεπόρδει, κατεγέλα,
ὥσπερ καχρύων ὀνίδιον εὐωχημένον·
κἄτυπτε δή με νεανικῶς, παῖ, παῖ, καλῶν.
εἶτ' αὐτὸν ὡς εἶδ', ᾔκασεν Λυσίστρατος·
Ἔοικας, ὦ πρεσβῦτα, νεοπλούτῳ τρυγί,
κλητῆρί τ' εἰς ἀχυρῶνας ἀποδεδρακότι.—
ὁ δ' ἀνακραγών, ἀντῄκασ' αὐτὸν πάρνοπι,
τὰ θρῖα τοῦ τρίβωνος ἀποβεβληκότι,
Σθενέλῳ τε τὰ σκευάρια διακεκαρμένῳ.
οἱ δ' ἀνεκρότησαν, πλήν γε Θουφράστου μόνου·
οὗτος δὲ διεμύλλαινεν, ὡς δὴ δεξιός.
ὁ γέρων δὲ τὸν Θούφραστον ἤρετ'· Εἰπέ μοι,
ἐπὶ τῷ κομᾷς, καὶ κομψὸς εἶναι προσποιεῖ,
κωμῳδολειχῶν περὶ τὸν εὖ πράττοντ' ἀεί;—
τοιαῦτα περιύβριζεν αὐτοὺς ἐν μέρει,
σκώπτων ἀγροίκως, καὶ προσέτι λόγους λέγων
ἀμαθέστατ', οὐδὲν εἰκότας τῷ πράγματι.
ἔπειτ', ἐπειδὴ 'μέθυεν, οἴκαδ' ἔρχεται

1295. ὥστε τὰς πληγὰς στέγειν. Sic recte in contextu A. superscripta alia lectione πλευράς, quam habet B. ut primariæ editt. Ant. Fracinus e vitioso cod. edidit ταῖς πλευραῖς, quod librarius e secundo ante hunc versu repetiit. Unice verum est, quod dedimus, τὰς πληγάς, ut etiam apud Suidam est in στέγω.

1297. Confer similem formulam Thesm. 582.

1305. Bini quidem codd. ἐνήλλετ'. Priorum editt. menda sublata fuit in Kusteriana, ubi recte editum ἐνήλλετ', in imperfecto ab ἐνάλλομαι, quod tempus melius etiam huc quadrat. Aoristus vero est ἐνήλατ', unico λ, ut Ran. 39. Nub. 147.

1312. τὰ θρῖα τοῦ τρίβωνος. Sic scribi debuit. In A. ut in vett. editt. τὰ θρῖα γε τοῦ—In B. γε omissum. Inserta fuit illa particula a male sedulo librario, qui primam in θρία corripi credebat. Atqui producitur Conc. 707. ubi θρῖα excudi debuerat, Eq. 954. et alibi.

τύπτων ἅπαντας, ἤν τις αὐτῷ ξυντύχῃ.
ὁδὶ δὲ δὴ καὶ σφαλλόμενος προσέρχεται.
ἀλλ' ἐκποδὼν ἄπειμι, πρὶν πληγὰς λαβεῖν.

Φι. ἄνεχε, πάρεχε·
κλαύσεταί τις τῶν ὄπισθεν
ἐπακολουθούντων ἐμοί·
οἷον, εἰ μὴ 'ῤῥήσεθ', ὑμᾶς,
ὦ πονηροὶ, ταυτηὶ τῇ
δᾳδὶ φρυκτοὺς σκευάσω.

Βδ. ἦ μὴν σὺ δώσεις αὔριον τούτων δίκην
ἡμῖν ἅπασι, κεἰ σφόδρ' εἶ νεανίας.
ἀθρόοι γὰρ ἥξομέν σε προσκαλούμενοι.

Φι. ἰὴ, ἰεῦ, καλούμενοι.
ἀρχαῖά γ' ὑμῶν· ἆρά γ' ἴσθ'
ὡς οὐδ' ἀκούων ἀνέχομαι
δικῶν; ἰαιβοῖ, αἰβοῖ.
ταδί μ' ἀρέσκει· βάλλε κημούς.
οὐκ ἄπιτε γάρ; ποῦ 'σθ' Ἡλιαστής; ἐκποδών.
ἀνάβαινε δεῦρο χρυσομηλολόνθιον,
τῇ χειρὶ τουδὶ λαβομένη τοῦ σχοινίου.
ἔχου· φυλάττου δ', ὡς σαπρὸν τὸ σχοινίον·
ὅμως γε μέντοι τριβόμενον οὐκ ἄχθεται.
ὁρᾷ δ', ἐγώ σ' ὡς δεξιῶς ὑφειλόμην,
μέλλουσαν ἤδη λεσβιεῖν τοὺς ξυμπότας·
ὧν οὕνεκ' ἀπόδος τῷ πέει τῳδὶ χάριν.
ἀλλ' οὐκ ἀποδώσεις, οὐδὲ φιαλεῖς, οἶδ' ὅτι·

1323. ἤν τις αὐτῷ ξυντύχῃ. Sic bene A. Vulgo ξυντύχοι, solœce, quod jam emendaverat Toupius ad Suidam i. 134.

1326. ἄνεχε, πάρεχε. Mihi satis probabile est, scripsisse poëtam ἄναγε, πάρεχε, ut Av. 1720.

1329. οἷον, εἰ μὴ 'ῤῥήσεθ', ὑμᾶς. Versus est dimeter trochaicus, cujus vulgo corrupti sunt numeri prava lectione, 'ῤῥήσεσθ'.

1330. ὦ πονηροὶ, ταυτηὶ τῇ. Idem metrum ac in superiore versu. Pessime vulgo ταύτῃ τῇ.

1331. δᾳδὶ—Sic ubique noster: perperam vulgo δαΐδι.

1339. ταδί μ' ἀρέσκει. Hoc modo si legas, versus est iambicus: si, ut vulgo, τάδε, erit trochaicus. Sed probabile non est trochaicum sic medios inter iambicos poëtam inseruisse.

1340. οὐκ ἄπιτε γάρ; Perperam vulgo, corrupto prorsus metro, οὐκ ἄπιμι γάρ.

1345. ὁρᾷ δ', ἐγώ σ' ὡς δεξιῶς ὑφειλόμην. Vulgo, ὁρᾷς, ἐγώ σ' ὡς—In A. ὁρᾷς ἔγωγ' ὡς—In B. ὁρᾷς ἐγὼ δ' ὡς—Posterior lectio a nostra non differt, nisi literarum ordine.

1347. ὧν οὕνεκ'—Perperam vulgo εἵνεκ'.

1348. οὐδὲ φιαλεῖς. Sic A. juxta impressos. In B. ἀλλὰ φιαλεῖς, mendose quod ad priorem vocem. φιαλεῖς tuetur etiam Suidas in hac voce, ubi inter alia hæc prostant: φιαλεῖν δὲ κυρίως ἐστὶ τὸ ἄρχεσθαι πράγματος. Hoc sensu occurrit rursus hoc verbum in *Pace* v. 432.

ἀλλ' ἐξαπατήσεις, κἀγχανεῖ τούτῳ μέγα·
πολλοῖς γὰρ ἤδη χ' ἀτέροις αὔτ' εἰργάσω.
ἐὰν γένῃ δὲ μὴ κακὴ νυνὶ γυνὴ,
ἐγώ σ', ἐπειδὰν οὑμὸς υἱὸς ἀποθάνῃ,
λυσάμενος, ἕξω παλλακὴν, ὦ χοιρίον.
νῦν δ' οὐ κρατῶ 'γὼ τῶν ἐμαυτοῦ χρημάτων.
νέος γάρ εἰμι, καὶ φυλάττομαι σφόδρα.
τὸ γὰρ υἱίδιον τηρεῖ με, κἄστι δύσκολον,
κἄλλως κυμινοπριστοκαρδαμογλύφον.
ταῦτ' οὖν περί μου δέδοικε, μὴ διαφθαρῶ.
πατὴρ γὰρ οὐδείς ἐστιν αὐτῷ, πλὴν ἐμοῦ.
ὁδὶ δὲ καὐτὸς ἐπὶ σὲ κἄμ' ἔοικε θεῖν.
ἀλλ' ὡς τάχιστα στῆθι, τάσδε τὰς δετὰς
λαβοῦσ', ἵν' αὐτὸν τωθάσω νεανικῶς,
οἵως ποθ' οὗτος ἐμὲ πρὸ τῶν μυστηρίων.

Βδ. ὦ οὗτος, οὗτος, στυφεδανὲ, καὶ χοιροθλιψ,
ποθεῖν, ἐρᾶν τ' ἔοικας ὡραίας σοροῦ.
οὔ τοι καταπροίξει, μὰ τὸν Ἀπόλλω, τοῦτο δρῶν.

ἄγε δὴ σὺ ταχέως ὕπεχε τὴν φιάλην, ὅπως
ἔργῳ φιαλοῦμεν, εὐξάμενοι τοῖσιν θεοῖς.

Utroque in loco φιαλοῦμεν et φιαλεῖς futura sunt, quæ nescio qua ratione a themate φιαλέω formari queant. Proinde melior videri possit Eustathii lectio οὐδ' ἐφιαλεῖς, et ἔργῳ 'φιαλοῦμεν. Archiepiscopi verba apponam e Commentario in Odyss. p. 1403. Ἰστέον ὅτι τὸ ἰάλλειν ψιλοῦται. ὁ δὲ Ὁμηρικὸς Ἐφιάλτης ὑποβάλλει νοεῖν, ὡς καὶ δασύνεται, ἀπὸ τοῦ ἵημι. βοηθεῖ δὲ τῇ ἐνταῦθα δασείᾳ, καὶ ἐκ τῶν τῆς Κωμῳδίας τὸ, Ἀλλ' οὐκ ἀποδώσεις, οὐδ' ἐφιαλεῖς, οἶδ' ὅτι. ἀντὶ τοῦ ἐπιβαλεῖς, ὁρμήσεις. καὶ εἰ μὲν οὕτως ἡ γραφὴ συναλείφεται, ἔχομεν τὴν ἀνάλογον δασεῖαν τοῦ ἰάλλειν. εἰ δὲ κατὰ τὸν Σουΐδαν οὐκ ἔστι τετρασυλλάβως ἐφιαλεῖς, ἀλλὰ τρισυλλάβως φιαλεῖς, ἀπὸ τῆς φιάλης, ἀντὶ τοῦ, μετ' εὐχῆς ἕξῃ τοῦ πράγματος, κατὰ τὸ, Ταχέως ὕπεχε τὴν φιάλην, ὅπως ἔργῳ φιαλοῦμεν· τοῦτο μὲν χρήσιμον ἔσται εἰς τὸ νοεῖν, ὅτι ἐκ τῆς φιάλης καὶ ῥῆμά ἐστι τὸ φιαλῶ—καὶ μὴν ἄλλως οὐκ ἀναντίῤῥητον, ὅτι ἐν τῷ, ἔργῳ φιαλοῦμεν, τὸ τοῦ ἐφιαλεῖν ἔγκειται ῥῆμα. δύναται γὰρ, ὥσπερ ἀττικίζεται ὁ λόγος ἐν τῷ, τῷ ἐμῷ, τὠμῷ, οὕτως εἶναι κατὰ συναλοιφὴν καὶ τὸ, ἔργῳ 'φιαλοῦμεν, ἀντὶ τοῦ ἐφιαλοῦμεν καὶ ἐπιβαλοῦμεν ἔργῳ· ἵνα κατὰ τὸ χεῖρας ἰάλλειν κρέασιν, οὕτω καὶ ἔργῳ ἐφιαλεῖν ᾖ, τὸ ἐγχειρῆσαι πράξει τινί. Inde liquet librorum nostrorum lectionem Eustathio non aliunde, quam e Suida, innotuisse, ipsumque in libro suo legisse οὐδ' ἐφιαλεῖς, quod sincerum esse credam, donec me quis doceat, quomodo a ποιεῖν oriatur futurum ποιῶ.

1358. περί μου. In A. περὶ 'μοῦ. Plene in B. περὶ ἐμοῦ.

1361. δεταὶ vox est Homerica, qua bis utitur poëta in pulcherrima similitudine leonis, quem a caula abigunt rustici:

ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων
ἰθύει· ἀλλ' οὔ τι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοντες
ἀντίοι ἀΐσσουσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
καιόμεναί τε δεταὶ, τάς τε τρεῖ, ἐσσύμενός περ.

1364. ὦ οὗτος, οὗτος. Sic bini codd. Pronomen, quod ad metri integritatem, non sine sermonis venustate repeti debuit, semel tantum exstat in impressis. Quid deesset, acute vidit Florens, cujus conjectura recipi poterat. Confer not. ad Conc. 998.—στυφεδανέ. Sic bene Suidas. Codd. nostri, ut impressi, habent τυφεδανέ. Vide Toupium in Suidam iii. 142.

Φι. ὡς ἡδέως φάγοις ἂν ἐξ ὄξους δίκην;
Βδ. οὐ δεινὰ τωθάζειν σε, τὴν αὐλητρίδα
τῶν ξυμποτῶν κλέψαντα;
Φι. ποίαν αὐλητρίδα;
τί ταῦτα ληρεῖς, ὥσπερ ἀπὸ τύμβου πεσών;
Βδ. νὴ τὸν Δί', αὕτη που 'στὶ σοί γ' ἡ Δαρδανίς.
Φι. οὔκ· ἀλλ' ἐν ἀγορᾷ τοῖς θεοῖς δᾲς καίεται.
Βδ. δᾲς ἥδε;
Φι. δᾲς δῆτ'. οὐχ ὁρᾷς ἐστιγμένην;
Βδ. τί δὲ τὸ μέλαν τοῦτ' ἐστὶν αὐτῆς τοὐν μέσῳ;
Φι. ἡ πίττα δήπου καομένης ἐξέρχεται.
Βδ. ὁ δ' ὄπισθεν, οὐχὶ πρωκτός ἐστιν οὑτοσί;
Φι. ὄζος μὲν οὖν τῆς δᾳδὸς οὗτος ἐξέχει.
Βδ. τί λέγεις σύ; ποῖος ὄζος; οὐκ εἶ δεῦρο σύ;
Φι. ἆ, ἆ, τί μέλλεις δρᾷν;
Βδ. ἄγειν ταύτην λαβὼν
ἀφελόμενός σε, καὶ νομίσας εἶναι σαπρὸν,
κοὐδὲν δύνασθαι δρᾷν.
Φι. ἄκουσόν νυν ἐμοῦ.
Ὀλυμπιᾶσι γὰρ ἡνίκ' ἐθεώρουν ἐγὼ,
Ἐφουδίων ἐμαχέσατ' Ἀσκώνδᾳ καλῶς,
ἤδη γέρων ὤν· εἶτα τῇ πυγμῇ θένων
ὁ πρεσβύτερος κατέβαλε τὸν νεώτερον.
πρὸς ταῦτα τηροῦ μὴ λάβῃς ὑπώπια.
Βδ. νὴ τὸν Δί' ἐξέμαθές γε τὴν Ὀλυμπίαν.
Αρ. ἴθι, μοι παράστηθ', ἀντιβολῶ πρὸς τῶν θεῶν.
ὁδὶ γάρ ἐστιν ὅς μ' ἀνὴρ ἀπώλεσε,
τῇ δᾳδὶ παίων, κἀξέβαλεν ἐντευθενὶ
ἄρτους δέκ' ὀβολῶν, κἀπιθήκην τέτταρας.
Βδ. ὁρᾷς ἃ δέδρακας πράγματ' αὖ; δεῖ καὶ δίκας
ἔχειν διὰ τὸν σὸν οἶνον.
Φι. οὐδαμῶς γ', ἐπεὶ
λόγοι διαλλάξουσιν αὐτὰ δεξιοί·
ὥστ' οἶδ' ὁτιὴ ταύτῃ διαλλαχθήσομαι.

1386. τηροῦ, *cave*, ut φυλάττου. Rarius occurrit forma hujus verbi passiva in neutrali significatione, cujus unicum hoc exemplum non satis idoneum affert H. Stephanus in Thesauro. Hic enim poëta, ut Pac. 146. scribere potuisset τήρει. At in hujus fabulæ v. 372. non aliam quam passivam formam admittit metri lex, nec adeo depravationis ulla suspicio esse possit:

ἀλλὰ τηρώμεσθ', ὅπως μὴ Βδελυκλέων αἰσθήσεται.

Αρ. οὔ τοι, μὰ τὼ θεὼ, καταπροίξει Μυρτίας,
τῆς Ἀγκυλίωνος θυγατέρος καὶ Σωστράτης,
οὕτω διαφθείρας ἐμοῦ τὰ φορτία.
Φι. ἄκουσον, ὦ γύναι. λόγον σοι βούλομαι
λέξαι χαρίεντα.
Αρ. μὰ Δία, μή 'μοι γ', ὦ μέλε.
Φι. Αἴσωπον ἀπὸ δείπνου βαδίζονθ' ἑσπέρας
θρασεῖα καὶ μεθύση τις ὑλάκτει κύων.
κἄπειτ' ἐκεῖνος εἶπεν· Ὦ κύον, κύον,
εἰ, νὴ Δί', ἀντὶ τῆς κακῆς γλώττης ποθὲν
πυροὺς πρίαιο, σωφρονεῖν ἄν μοι δοκοῖς.
Αρ. καὶ καταγελᾷς μου; προσκαλοῦμαί σ', ὅστις εἶ,
πρὸς τοὺς Ἀγορανόμους βλάβης τῶν φορτίων,
κλητῆρ' ἔχουσα Χαιρεφῶντα τουτονί.
Φι. μὰ Δί' ἀλλ' ἄκουσον, ἤν τι σοι δόξω λέγειν.
Λᾶσός ποτ' ἀντεδίδασκε καὶ Σιμωνίδης.
ἔπειθ' ὁ Λᾶσος εἶπεν ΟΛΙΓΟΝ ΜΟΙ ΜΕΛΕΙ.
Αρ. ἀληθὲς, οὗτος;
Φι. καὶ σύ δή μοι, Χαιρεφῶν,
γυναικὶ κλητεύειν ἔοικας θαψίνῃ,
Ἰνοῖ κρεμαμένῃ πρὸς ποδῶν Εὐριπίδου.
Βδ. ὁδί τις ἕτερος, ὡς ἔοικεν, ἔρχεται
καλούμενός σε· τόν γε τοι κλητῆρ' ἔχει.
Κα. οἴμοι κακοδαίμων. προσκαλοῦμαί σ', ὦ γέρον,
ὕβρεως.
Βδ. ὕβρεως; μή, μὴ καλέσῃς, πρὸς τῶν θεῶν.
ἐγὼ γὰρ ὑπὲρ αὐτοῦ δίκην δίδωμί σοι,

1405. σωφρονεῖν ἂν μοι δοκοῖς. Sic bene A. In B. δοκῇς. Vulgo δοκεῖς. Utrumque solœcum. Particula ἂν ad infinitivum σωφρονεῖν non pertinet; cogitandi verbum hic afficit, præcedente conditione: *si—sapere mihi videreris*. Vide not. ad Av. 355. Vulgatæ lectioni mendam subesse vidit, sed non recte collineavit Florens, conjiciendo μοι 'δόκεις, pro μοι ἐδόκεις. Præcedente εἰ cum optativo, alterius membri verbum cum ἂν itidem in optativo esse debet, quod jam sæpius adstruximus.

1414. Allusio ad Euripidis Inonem, quod drama, quum ad nos non pervenerit, difficile dictu est, quo Comicus respexerit. Utique in scena non exhibebatur Ino in mare se dejiciens.

1417. ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ. Quia paulo ante mentio facta fuerat Euripidis, ineptus librarius illius nomen his versibus præposuit; et, quamvis idem semper homo loquatur, qui primum erat *Euripides*, postea *accusator* appellatur. Nullæ in hac fabula partes sunt Euripidis, cujus nomen in personarum syllabo conspici non debebat. In B. huic versui præfixa persona ἀνήρ τις, sequenti vero Εὐριπίδης: postea ubicunque homo ille injuriam passus et pœnas repetens loquitur, persona est κατήγορος. In A. post v. 1370. nullæ amplius personæ adscriptæ.

ἣν ἂν σὺ τάξῃς, καὶ χάριν προσείσομαι.

Φι. ἐγὼ μὲν οὖν αὐτῷ διαλλαχθήσομαι
ἑκών· ὁμολογῶ γὰρ πατάξαι καὶ βαλεῖν.
ἀλλ᾽ ἐλθὲ δευρὶ πρότερον. ἐπιτρέπεις ἐμοί,
ὅ τι χρή μ᾽ ἀποτίσαντ᾽ ἀργύριον τοῦ πράγματος,
εἶναι φίλον τολοιπὸν, ἢ σύ μοι φράσεις;

Κα. σὺ λέγε. δικῶν γὰρ οὐ δέομ᾽, οὐδὲ πραγμάτων.

Φι. ἀνὴρ Συβαρίτης ἐξέπεσεν ἐξ ἅρματος,
καί πως κατεάγη τῆς κεφαλῆς μέγα σφόδρα·
ἐτύγχανεν γὰρ οὐ τρίβων τῆς ἱππικῆς.
κᾆπειτ᾽ ἐπιστὰς εἶπ᾽ ἀνὴρ αὐτῷ φίλος·
"Ἔρδοι τις, ἣν ἕκαστος ἂν εἰδείη τέχνην. ---
οὕτω δὲ καὶ σὺ παράτρεχ᾽ εἰς τὰ Πιττάλου.

Βδ. ὅμοιά σου καὶ ταῦτα τοῖς ἄλλοις τρόποις.

Κα. ἀλλ᾽ οὖν σὺ μέμνησ᾽ αὐτὸς οἷ᾽ ἀπεκρίνατο.

Φι. ἄκουε, μὴ φεῦγ᾽. ἐν Συβάρει γυνή ποτε
κατέαξ᾽ ἐχῖνον---

Κα. ταῦτ᾽ ἐγὼ μαρτύρομαι.

Φι. οὑχῖνος οὖν ἔχων τιν᾽ ἐπεμαρτύρατο.
εἶθ᾽ ἡ Συβαρῖτις εἶπεν· Εἰ, ναὶ τὰν κόραν,
τὴν μαρτυρίαν ταύτην ἐάσας, ἐν τάχει
ἐπίδεσμον ἐπρίω, νοῦν ἂν εἶχες πλείονα.

Κα. ὕβριζ᾽, ἕως ἂν τὴν δίκην ὥρχων καλῇ.

Βδ. οὔ τοι, μὰ τὴν Δήμητρ᾽, ἔτ᾽ ἐνταυθοῖ μενεῖς.
ἀλλ᾽ ἀράμενος ἔγωγε ---

Φι. τί ποιεῖς;

Βδ. ὅ τι ποιῶ;

1420. προσείσομαι. Sic bene A. ut legendum esse Berglerus vidit. Male vulgo πρoείσομαι.

1428. κατεάγη τῆς κεφαλῆς. Thomas M. in καταγῆναι: Ἰστέον, ὅτι κατέαγα τῆς κεφαλῆς Ἀττικοὶ λέγουσι, οὐ τὴν κεφαλήν· ἤγουν κατὰ τῆς κεφαλῆς τὴν πληγὴν ἐδεξάμην. Λουκιανὸς ἐν Τίμωνι, (p. 161.) κατέαγα τοῦ κρανίου. Utroque sane modo loquuntur Attici; sed prior ille elegantior est.

1431. Proverbialem hunc versum Ciceronis verbis reddidi in Tuscul. i. 18. Opportune, ut opinor, illum citavi in nota ad Thesm. 56. In utroque cod. particula ἂν male omissa est. In B. pro εἰδείη, εἰδείη.

1434. οἷ᾽ ἀπεκρίνατο. Vulgo ἃ ᾽ν ἀπεκρίνατο. In B. neutrum exstat: claudicat versus deficiente syllaba, αὐτὸς ἀπεκρίνατο. Quod loquendi ratio flagitat, reposuimus, οἷ᾽. Nullus enim hic locus est particulæ ἄν.

1441. ὥρχων. Male vulgo ἄρχων, omisso contra linguæ indolem articulo. Sic supra 304. vulgati etiam libri ὥρχων exhibent.

1443. ἀλλ᾽ ἀράμενος ἔγωγε. Vulgo ἀλλ᾽ ἀράμενος οἴσω σε. Nostram lectionem longe elegantiorem præstat A. in quo post ἀράμενος inficete inserta particula γε. Hæc verba dicens filius sublimem medium patrem abripit: hic incertus, quid filius in animo habeat, sermonem illius abrumpens percunctatur τί ποιεῖς; respondet ille, εἴσω φέρω σ᾽ ἐντεῦθεν, unde liquet eum jam ante dicere non debuisse, οἴσω σε.

εἴσω φέρω σ᾽ ἐντεῦθεν· εἰ δὲ μή, τάχα
κλητῆρες ἐπιλείψουσι τοὺς καλουμένους.

Φι. Αἴσωπον οἱ Δελφοί ποτ᾽ ---

Βδ. ΟΛΙΓΟΝ ΜΟΙ ΜΕΛΕΙ.

Φι. φιάλην ἐπῃτιῶντο κλέψαι τοῦ θεοῦ.
ὁ δ᾽ ἔλεξεν αὐτοῖς, ὡς ὁ κάνθαρός ποτε ---

Βδ. οἴμ᾽, ὡς ἀπολεῖς αὐτοῖσι τοῖσι κανθάροις.

Χο. ζηλῶ σε τῆς εὐτυχίας,
τὸν πρέσβυν, οἷ μετέστη
ξηρῶν τρόπων καὶ βιοτῆς·
ἕτερα δὲ νῦν ἀντιμαθὼν,
ἦ μέγα τι πείσεται
τρυφερόν τε καὶ μαλακόν.
τάχα δ᾽ ἂν ἴσως οὐκ ἐθέλοι.
τὸ γὰρ ἀποστῆναι χαλεπὸν
φύσεος, ἣν ἔχει τις ἀεί.
καί τοι πολλοὶ ταῦτ᾽ ἔπαθον·
ξυνόντες γνώμαις ἑτέρων
μετεβάλοντο τοὺς τρόπους.
πολλοῦ δ᾽ ἐπαίνου παρ᾽ ἐμοὶ,
καὶ τοῖσιν εὖ φρονοῦσι,
τυχὼν ἄπεισιν, διὰ τὴν
φιλοπατρίαν καὶ σοφίαν
παῖς Φιλοκλέωνος. οὐ-

1451. οἷ μετέστη. In binis codd. mendose μέτεστι. Ante hæc verba plene distingui debuit.

1454. Vulgo sic leguntur hi versus:

ἦ μεταπείσετ᾽ ἐπὶ
τὸ τρυφερὸν καὶ μαλακόν.

Contaminatam esse hanc lectionem sola metri ratio evincit, siquidem prior versus antistrophico minime congruit. In B. scriptum:

ἦ μέγα τι πείσεται
ἐπὶ τὸ τρυφερὸν καὶ μαλακόν.

Unde sinceram poëtæ manum elicuisse mihi videor:

ἦ μέγα τι πείσεται
τρυφερόν τι καὶ μαλακόν.

1458. φύσεος, ἣν ἔχει τις ἀεί. Male in binis codd. scriptum φύσεως metro reclamante.

1461. μετεβάλοντο. Sic bene ambo codd. Vulgo μετεβάλλοντο contra temporum rationem. Hoc emendatori debetur, qui syllabas antitheticorum versuum exæquare voluit. In choriambicis lege solutis, quales sunt hi versiculi, locum habent pæones et Ionici. Hic pæon est quartus, cui respondet ionicus a minore.

1464. τυχὼν ἄπεισιν. Sic bene A. ita ut pes secundus, ut in strophico versu, choriambus sit. Vulgo ἄπεισι.

1466. παῖς Φιλοκλέωνος. In A. ut in impressis, παῖς ὁ φιλ. In B. ὁ παῖς ὁ φιλ. Utrumque articulum admittit græca phrasis: neutrum metrica ratio. In vulgata scriptura binorum sibi correspondentium versuum, non quadrant numeri.

οὐδενὶ γὰρ οὕτως ἀγανῷ
ξυνεγενόμην, οὐδὲ τρόποις
ἐπεμάνην, οὐδ' ἐξεχύθην.
τί γὰρ ἐκεῖνος ἀντιλέγων
οὐ κρείττων ἦν, βουλόμενος
τοὺς φύσαντας σεμνοτέροις
κατακοσμῆσαι πράγμασι;

ΞΑΝΘΙΑΣ, ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ, ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

Ξα. ΝΗ τὸν Διόνυσον, ἄπορά γ' ἡμῖν πράγματα
δαίμων τις εἰσκεκύκληκεν εἰς τὴν οἰκίαν.
ὁ γὰρ γέρων, ὡς ἔπιε διὰ πολλοῦ χρόνου,
ἤκουσέ τ' αὐλοῦ, περιχαρὴς τῷ πράγματι,
ὀρχούμενος τῆς νυκτὸς οὐδὲν παύεται
τἀρχαῖ' ἐκεῖν', οἷς Θέσπις ἠγωνίζετο·
καὶ τοὺς τραγῳδούς φησιν ἀποδείξειν κρόνους
τοὺς νῦν, διορχησόμενος ὀλίγον ὕστερον.
Φι. τίς ἐπ' αὐλείοισι θύραις θάσσει;
Ξα. τουτὶ καὶ δὴ χωρεῖ τὸ κακόν.
Φι. κλῇθρα χαλάσθω τάδε. καὶ γὰρ δὴ
σχήματος ἀρχὴ---
Ξα. μᾶλλον δέ γ' ἴσως μανίας ἀρχή.
Φι. πλευρὰν λυγίσαντος ὑπὸ ῥώμης,

ἢ μεταπεί | σετ' ἐστί.
παῖς ὁ φιλο | κλέωνος οὐ—
Juxta Scholiastam sunt hi versus dimetri acatalecti. Plumbeus in re metrica fuit ille homo, aut aliter eum legisse necesse est. In nostra lectione examussim quadrant versiculi:
ἢ μέγα τι | πείσεται.
παῖς φιλοκλέ | ωνος οὐ—

1475. εἰσκεκύκληκεν. Sic bene edidit Berglerus, Scholiastæ morem gerens. In aliis editt. ut in A. est εἰσκέκληκεν. At in B. εἰσκεκήκληκεν, quæ ipsissima nostra est lectio, solemni describentis errore contaminata, η pro υ. Reponere eam poterat Kusterus e Suida, qui hos versus profert in εἰσκεκύκληκεν, εἰσήνεγκεν.

1478. οὐδὲν παύεται. Sic legendum esse luculenter ostendit Bentleius in phalaridea dissertatione de origine Tragœdiæ, quæ omnino adeunda est ad hujus loci intelligentiam, ex summi viri sententia a nobis constituti.

1481. τοὺς νῦν. Sic Bentleius optime. φησὶν ἀποδείξειν κρόνους τοὺς τραγῳδοὺς τοὺς νῦν. Vulgo ineptissime τὸν νῦν.—διορχησόμενος. Subauditur αὐτοῖς, nempe τοῖς τραγῳδοῖς. Paulo infra senex Tragicos ad saltationem provocans eodem composito utitur, ἐμοὶ διορχησόμενος, *mecum saltatione certaturus*. Præpositio studium notat, quo alter alterum vincere contendit.

1487. ὑπὸ ῥώμης. Sic optime B. Vulgo ὑπαὶ, e prava librarii sedulitate ignorantis proprietatem literæ ῥ, de qua vide notata ad Plut. 1065.

οἷον μυκτὴρ μυκᾶται, καὶ
σφόνδυλος ἀχεῖ---
Ξα. πῖθ' ἐλλέβορον.
Φι. πλήσσει Φρύνιχος, ὥς τις ἀλέκτωρ,---
Ξα. τάχα βαλλήσεις.
Φι. σκέλος οὐράνιόν γ' ἐκλακτίζων.
πρωκτὸς χάσκει.
Ξα. κατὰ σαυτὸν ὅρα.
Φι. νῦν γὰρ ἐν ἄρθροις τοῖς ἡμετέροις
στρέφεται χαλαρὰ κοτυληδών.
Βδ. οὐκ εὖ, μὰ Δί' οὐ δῆτ', ἀλλὰ μανικὰ πράγματα.
Φι. φέρε νῦν ἀνείπω, κἀνταγωνιστὰς καλῶ.
εἴ τις τραγῳδός φησιν ὀρχεῖσθαι καλῶς,
ἐμοὶ διορχησόμενος ἐνθάδ' εἰσίτω.
φησίν τις, ἢ οὐδείς;
Βδ. εἷς γ' ἐκεινοσὶ μόνος.
Φι. τίς ὁ κακοδαίμων ἐστίν;
Βδ. υἱὸς Καρκίνου
ὁ μέσατος.
Φι. ἀλλ' οὗτός γε καταποθήσεται·
ἀπολῶ γὰρ αὐτὸν ἐμμελείᾳ κονδύλου.
ἐν τῷ ῥυθμῷ γὰρ οὐδέν ἐστ'.
Βδ. ἀλλ' ὦ 'ζυρὲ,
ἕτερος τραγῳδὸς Καρκινίτης ἔρχεται,
ἀδελφὸς αὐτοῦ.
Φι. νὴ Δί' ὀψώνηκ' ἄρα.
Βδ. μὰ τὸν Δί' οὐδέν γ' ἄλλο, πλήν γε καρκίνους.
προσέρχεται γὰρ ἕτερος αὖ τῶν Καρκίνου.
Φι. τουτὶ τί ἦν τὸ προσέρπον; ὀξὶς, ἢ φάλαγξ;

1490. πλήσσει Φρύνιχος. Sic e certissima Bentleii emendatione edidi. Vulgo absurde πτήσσει. Saltationis admodum studiosus fuit Phrynichus, quod testatur proverbium, cui occasionem dedit, σχῆμα καὶ τριώβολον, de quo videndus Eustathius ad Iliadem p. 951. l. 50.

1507. οὐδέν γ' ἄλλο. Sic quidem codd. Præstaret οὐδὲν ἄλλο, omissa particula, quæ mox idoneo loco recurrit. V. seq. αὖ τῶν, duæ voculæ, in Kusteri edit. operarum errore in unam vocem αὐτῶν coaluere.

1509. Xenocles hic innuitur, unus e Carcini filiis, tragœdiarum malus poëta, cujus meminit Noster Thesm. 171. 440. et Ran. 86. Corpore erat exiguo et gracili, ob quod vitium irridetur etiam in Pace, ubi Carcini filii νανοφυεῖς appellantur. In quæstione ὀξὶς ἢ φάλαγξ, idem est schema, quod Av. 1203. ubi Pisthetærus Iridem rogat:
ὄνομα δέ σοι τί ἐστι, πλοῖον, ἢ κυνῆ;

Βδ. ὁ πιννοτήρης οὗτός ἐστι τοῦ γένους,
ὁ σμικρότατος, ὃς τὴν τραγῳδίαν ποιεῖ.
Φι. ὦ Καρκίν', ὦ μακάριε τῆς εὐπαιδίας·
ὅσον τὸ πλῆθος κατέπεσεν τῶν ὀρχίλων.
ἀτὰρ καταβατέον γ' ἐπ' αὐτοὺς, ὦ ζυρέ.
ἅλμην κύκα τούτοισιν, ἢν ἐγὼ κρατῶ.
Χο. φέρε νῦν ἡμεῖς αὐτοῖς ὀλίγον ξυγχωρήσωμεν ἅπαντες,
ἵν' ἐφ' ἡσυχίας ἡμῶν πρόσθεν βεμβικίζωσιν ἑαυτούς.
Ημ. ἄγ' ὦ μεγαλώνυμα
τέκνα τοῦ θαλασσίου,
πηδᾶτε παρὰ ψάμαθον,
καὶ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο,
καρίδων ἀδελφοί·
ταχὺν πόδ' ἐν κύκλῳ σοβεῖτε,
καὶ τὸ Φρυνίχειον
ἐκλακτισάτω τις, ὅπως
ἰδόντες ἄνω σκέλος,
ὤζωσιν οἱ θεαταί.
Ημ. στόβει, παράβαινε κύκλῳ,
καὶ γάστρισον σεαυτὸν,
ῥίπτε σκέλος οὐράνιον·
βέμβικες ἐγγενέσθων.
καὐτὸς γὰρ ὁ ποντομέδων
ἄναξ πατὴρ προσέρπει,
ἡσθεὶς ἐπὶ τοῖσιν ἑαυτοῦ παισὶ, τοῖσι τριόρχαις.
ἀλλ' ἐξάγετ', εἴ τι φιλεῖτ' ὀρχούμενοι, θύραζε

Sic res dissimillimas jungere solent, quum mira et insolita oblata specie, quo eam nomine appellare debeant hæsitant. De cancro, qui *pinnoteres*, vel *pinnophylax* appellatur, videndi, ne plures memorem, Plinius L. ix. p. 528. Athenæus L. iii. p. 89. E. et Oppianus Halieut. ii. 186.

1515. ἢν ἐγὼ κρατῶ. Sic bini codd. recte. Operarum errore manifesto in quibusdam editt. excusum ἦν—

1517. βεμβικίζωσιν. Sic bene uterque cod. Prava est impressorum scriptura βεμβηκίζωσιν. In Callimachi Epigr. xxxvii. cujus distichon profert Scholiastes, editiones exhibent βέμβικας, non βέμβηκας. Eadem mox v. 1531. recurrit in impressis menda, βέμβηκες, quo in loco itidem codd. nostri habent βέμβικες.

1526. ἰδόντες ἄνω σκέλος. Sic plane scriptum in A. ut emendandum esse viderat Bentleius. Absurde vulgo legitur ᾄδοντες, ita ut voces ἄνω σκέλος nihil habeant quo referri possint. Vim linguæ fecerunt interpretes, qui ea cum ἐκλακτισάτω struxerunt. Verterat Berglerus: *Et Phrynichi more aliquis crus sublime jactet, ut cantantes, ô, exclament spectatores.* Itaque juxta eum cantandi partes a Choro ad spectatores transferuntur.

ἡμᾶς ταχύ· τοῦτο γὰρ οὐδείς πω πάρος δέδρακεν,
ὀρχούμενον ὅστις ἀπήλλαξεν χορὸν τρυγῳδῶν.

1537. τρυγῳδῶν. Male in utroque cod. τραγῳδῶν. Vide not. ad Nub. 296. Sex primos hujus Semichori versus distinxi ad fidem cod. A.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΣΦΗΚΩΝ.

IN CONCIONANTES.

IN membranis Regiis, seu cod. MMDCCXII. servati fuere hujus Fabulæ versus tantum 444. priores: reliqua pars, et quæ forte olim eodem in libro sequebantur alia dramata, temporis injuria periere.

In altero Regio MMDCCXV. exstat hæc Fabula, nec tamen integra: desinit in v. 1135. sed non itidem ob foliorum aliquot interitum. Extremam fabulæ partem non descripsit librarius: duo ultimi versus in summa pagina conspiciuntur, cujus reliquum spatium, ut et septem sequentium, vacuum: postea demum incipit fabula ΕΙΡΗΝΗ, quæ hujus codicis ultima est. In eo nec argumentum est nec personarum synopsis: quin etiam nullibi in fabulæ serie personæ notatæ. Mediis in versibus ubi persona mutatur, aliquantulum vacui relictum spatii: initio versuum nullus personarum index. Aristophanis Fabularum quæ supersunt, hæc omnium erat depravatissima.

IN NUBES.

EXACTA fuit hæc fabula ad quatuor eosdem codices, quorum syllabus præmissus est notis in Ranas.

Hæc est omnium Aristophanis Comœdiarum nobilissima et artificiosissima, cujus in inveniendo argumento et disponendis partibus vim comicam exseruit admirabilem. Sed ingenii laudem pæne exstinxit invidia, quam auctori apud bonos multos conflavit Socratis derisio, cum præteritis ætatibus, tum maxime hac nostra, qua tam multi perhibentur sapientes, quia nihil magis quam sapientiam crepant. Scilicet imperitis hominibus persuasum est ab accusatoribus Socratis Anyto et Melito, periculum suæ in illum calumniæ facere cupientibus, pretio subornatum fuisse Comicum, ut Sophistam in scena exagitaret, ejusque maledictis populi odium in Socratem, iramque judicum ita exarsisse, ut statim postea capitali judicio condemnatus fuerit. Ineptam historiolam nescio cujus fide in farraginem suam retulit Ælianus, cum aliis quibusdam ad hujus comœdiæ fata pertinentibus, quæ itidem falsi arguuntur. Ignorant quoque boni isti Aristophanis obtrectatores, exstitisse illius ætate acerrima jurgia inter philosophos, scenicosque poëtas, maxime vero Comicos: Sophistas plurimos in scena traductos fuisse a diversis poëtis, ipsumque in primis Socratem. Fabulæ, quam contra eum fecerat Amipsias, memini ad Ran. 13. Bis commissæ fuerunt Nubes. Primo an. 1. Ol. LXXXIX. Archonte Isarcho. Aspere acceptæ fuerunt: iis prætulere judices chororum Cratini *Pytinam* et Amipsiæ *Connum*, quam Menagius

admodum probabiliter eam esse autumat fabulam, in qua Socratem traducebat, ita ut bis uno die a duobus poëtis comico sale defricatus fuerit Socrates. Quocirca miror egregium illum scriptorem, e quo sua hausit Ælianus, non potius de Amipsia victore cogitasse, quam de Aristophane victo, ut in eum crimen conferret præparatæ Socratis condemnationis. Sequenti anno Archonte Aminia Pronapi filio, Nubes emendatas iterum docuit, verum eventu haud feliciori: nec amplius postmodo eas produxit, licet subinde eas expolivisse videatur. Jam vero Socratis accusatio et mors incidit in an 1. Ol. XCV. quo Laches fuit Archon. Itaque inter primam hujus fabulæ commissionem et Socratis condemnationem intercessere anni XXIII. Quo tempore vero actæ fuerunt Nubes, hominem natum Athenis non exstitisse credo, cui præsagire animus potuerit fore, ut post XXIII. annos impietatis reus ageretur Socrates. Sane si tum illas cum eo simultates gessissent ejus accusatores, statim eodem anno diem ei dixissent, nec populi et judicum exasperassent animos in hominem post XXIII. annos demum deferendum. Sed quid pluribus calumniam istam confutem, quam sua satis refellit absurditas? Et hæc tamen ratio est, cur tot hodie sapientiæ amatores infensi sint Comico nostro, quem Socratis condemnationis vel causam vel instrumentum fuisse opinantur, qua de re ne cogitare quidem potuit unquam. Euripidem eodem quo Socratem defricuit sale, quod ad Thesm. 451. observavi, nec tamen eum unquam in capitis periculum adducere voluit. Comicorum procacitatem, obscenam lasciviam vituperabant Sophistæ: horum Comici deridebant exiles disputationes; inde eorum jurgia et perpetuæ concertationes, ab ira tamen et odio longe remotæ. Singuli, ut solent agyrtæ, artem suam præ aliorum arte laudibus evehebant, quod apparet ex hoc Comici loco in Ran. 1491.

χαρίεν οὖν, μὴ Σωκράτει
παρακαθήμενον λαλεῖν,
ἀποβαλόντα μουσικήν,
τά τε μέγιστα παραλιπόντα
τῆς τραγῳδικῆς τέχνης.
τὸ δ' ἐπὶ σεμνοῖσιν λόγοισι
καὶ σκαριφισμοῖσι λήρων
διατριβὴν ἀργὸν ποιεῖσθαι,
παραφρονοῦντος ἀνδρός.

Ranæ eodem anno exhibitæ fuere, quo Socrates, Prytanis quum esset, pro optimo cive se gessit in cognitione causæ Præfectorum classis ad Arginusas: quod ob factum Aristophani carus esse debuit: nihilo tamen minus eum sugillavit ob disserendi de rebus subtilibus consuetudinem, et quia auditores suos a spectandis scenicis ludis avertebat. Sed non obstabat hæc sophistarum et poëtarum æmulatio, quin una conversarentur, officiisque sibi responderent mutue.

Ni vera ista sunt, philosophos istius ævi eorum quos hodie videmus longe dissimiles fuisse oportet, prorsusque immutatam exinde fuisse hominis indolem. Quis enim animum inducat, Platonem in Symposio Comicum nostrum cum Socrate eidem mensæ accumbentem repræsentaturum fuisse, si credidisset Aristophanem aliquid momenti ad Socratis condemnationem adtulisse, idque *pretio subornatum?* Si Socratis morte gavisus fuisset Aristophanes, quis non miraretur eundem Platonem epigramma hoc fecisse Comici inscribendum sepulchro?

Αἱ Χάριτες τέμενός τι λαβεῖν, ὅπερ οὐχὶ πεσεῖται,
ζητοῦσαι, ψυχὴν εὗρον Ἀριστοφάνους.

Id est, interprete Raymundo Cunichio:

Quærebant Charites templum, quod nulla vetustas
solveret. Inventum est pectus Aristophanis.

VOLTARIO hæc nostro perspecta non fuere, quo iniquiorem Aristophani novi neminem. Multa ille in Comicum, quem græce nunquam legerat, temere et sinistre scripsit, quæ in vasta et indigesta operum mole quærere non vacat. Unicus mihi succurrit locus in *Lexico philosophico*, cui postmodo titulum fecit *La Raison par Alphabet*, in voce *Athée, Athéisme*. In una pagella, ubi de Aristophane agit, multi sunt errores, quos ingenioso seni lubens condono; at ista nollem ibi legi: *Ce poëte comique, qui n'est ni comique, ni poëte, n'aurait pas été admis parmi nous à donner ses farces à la foire St. Laurent.* Ista, si quid sapiunt literati illi, qui editionem integram summi Viri operum, ab omni interpolatione purgatam digerunt, quæ in Germania ad Rheni pontem, quo Alsatiæ nostræ sub hac urbe committitur, maximis sumtibus summaque cum cura pulcherrimis typis describitur, ista, inquam, pro spuriis habebunt, furcillisque ejicient. Nisi enim Aristophanes *poëta* est, nobis dicant quem comœdiarum scriptorem poëtæ nomine dignari oporteat: nisi *comicus* idem est, nobis rursus dicant ubinam gentium uberior salium, jocorum, facetiarumque fons reperiri queat. Quam facile ista in Voltarium retorqueri possint, sciunt qui antiqua et nova perinde intelligunt, eoque pollent sensu, qui ad eorum comparationem bene instituendam requiritur. Sane Ciceroni idoneo judici nuncupatur Aristophanes *facetissimus poëta veteris comœdiæ.* VOLTARIO fraudi fuit pravum Plutarchi judicium, qui in mutilo illo fragmento quod exstat comparationis Aristophanis cum Menandro, philosophiæ amorem, partiumque studium magis ostendit, quam criticum acumen. Illius criminationes perite refutavit Nicod. Frischlinus. Si apud Comicum multa occurrunt, quæ nostris moribus repugnant, id illi vitio vertendum non est: popularibus enim suis, non nobis, scripsit. Quæ autem divino Platonis ingenio valde accepta fuisse compertum est, si cui hodie illa placeant, is stulte sapere mihi non videtur. Plato etenim, ut refert Olympiodorus in ejus vita, *ἔχαιρε πάνυ καὶ Ἀριστοφάνει τῷ Κωμικῷ, καὶ Σώφρονι, παρ' ὧν καὶ τὴν μίμησιν τῶν προσώπων ἐν τοῖς διαλόγοις ὠφελήθη. λέγεται δὲ οὕτως αὐτοῖς χαίρειν, ὥστε καὶ ἡνίκα ἐτελεύτησεν, εὑρεθῆναι ἐν τῇ κλίνῃ αὐτοῦ Ἀριστοφάνην καὶ Σώφρονα.* Hæc forte olim alio in opere uberius exsequar: nunc vero disputatiunculam hancce Quintiliani, magni illius eloquentiæ magistri, cui neminem arbitror Voltarium in hac arte parem esse censere, judicio concludam. "Antiqua comœdia cum sinceram illam sermonis Attici gratiam prope sola retinet, tum facundissimæ libertatis, etsi est in insectandis vitiis præcipua, plurimum tamen virium etiam in ceteris partibus habet. Nam et grandis, et elegans, et venusta, et nescio an ulla, post Homerum tamen, quem, ut Achillem, semper excipi par est, aut similior sit oratoribus, aut ad oratores faciendos aptior. Plures ejus auctores: *Aristophanes* tamen, et *Eupolis, Cratinus*que præcipui."

IN AVES.

COLLATA fuit hæc fabula ad tres Mss. codd. Sunt autem:

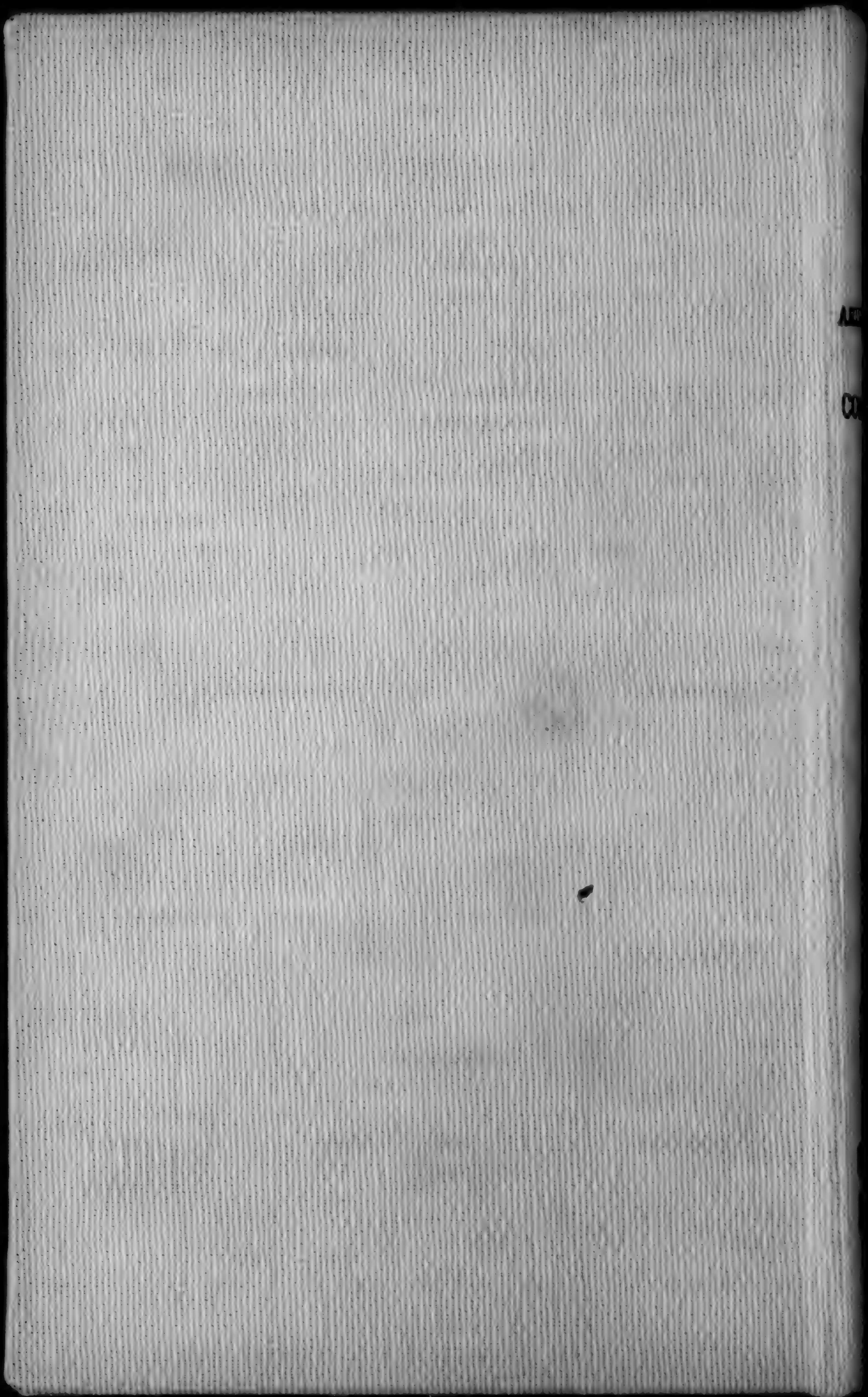
A. Regius membranaceus MMDCCXII.
B. Regius chartaceus MMDCCXV.
C. Regius chartaceus MMDCCXVII.

IN VESPAS.

COLLATA fuit hæc Fabula ad Mss. codices duos. Sunt autem:

A. Regius chartaceus MMDCCXV.
B. Regius chartaceus MDCCXVII.

This book is due two weeks from the last date stamped below, and if not returned at or before that time a fine of five cents a day will be incurred.

VOLUME 3

ARISTOPHANIS

COMŒDIÆ

EX OPTIMIS EXEMPLARIBUS EMENDATÆ:

CUM

VERSIONE LATINA,

VARIIS LECTIONIBUS, NOTIS,

ET

EMENDATIONIBUS.

ACCEDUNT

DEPERDITARUM COMŒDIARUM FRAGMENTA,

ET

INDEX

VERBORUM, NOMINUM PROPRIORUM, PHRASIUM,
ET PRÆCIPUARUM PARTICULARUM.

A

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK.

TOM. III.

OXONII:

TYPIS ET SUMTU N. BLISS.

1810.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΙΠΠΗΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ΝΙΚΙΑΣ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ, οὗ ὄνομα ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

ΚΛΕΩΝ.

ΧΟΡΟΣ ΙΠΠΕΩΝ.

ΔΗΜΟΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

ΤΟ δρᾶμα τῶν Ἱππέων, ποιεῖται εἰς Κλέωνα, τὸν τῶν Ἀθηναίων δημαγωγόν. ὑπόκειται δὲ ὡς Παφλαγὼν νεώνητος, δουλεύων τῷ δήμῳ, καὶ προαγόμενος παρ' αὐτῷ περιττότερον. ἐπιτιθεμένων δὲ αὐτῷ δυοῖν τοῖν ὁμοδούλοιν, καὶ κατά τινα λόγια πονηρίᾳ διάσημον ἀλλαντοπώλην Ἀγοράκριτον ἐπαγόντοιν, ὡς ἐπιτροπεύσῃ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων, αὐτοὶ οἱ Ἀθηναίων Ἱππεῖς συλλαβόντες, ἐν χοροῦ σχήματι παραφαίνονται· ὑφ' ὧν προπηλακιζόμενος ὁ Κλέων ἀγανακτεῖ, καὶ διενεχθεὶς ἱκανῶς περὶ τοῦ ἀνώτερος εἶναι τῶν ἐναντιουμένων, σφᾶς ὡς συνομωμοκότας κατὰ τῆς πόλεως πρὸς τὴν Βουλὴν ἵεται· διώξαντος δὲ καὶ τοῦ ἀλλαντοπώλου κατὰ πόδας, οἱ Ἱππεῖς περί τε τοῦ ποιητοῦ τινὰ καὶ τῶν προγόνων, ἔτι δὲ καὶ τῶν συγκινδυνευόντων σφίσιν ἐπὶ ταῖς μάχαις ἵππων, πρὸς τοὺς πολίτας ἁδροτέρως διαλέγονται. ὁ δὲ ἀλλαντοπώλης περιγεγενημένος ἐν Βουλῇ μάλα γελοίως τοῦ Κλέωνος, καὶ λοιδορούμενος αὖθις αὐτῷ προσέρχεται· ἐκκαλεσαμένου δὲ τοῦ Κλέωνος τὸν δῆμον, προσελθὼν οὗτος διαφερομένων ἀκροᾶται. λόγων δὲ πολλῶν γενομένων κατὰ τοῦ Κλέωνος, τοῦ Ἀγορακρίτου μάλ' ἐντέχνως τοῖς ἐπινοήμασι καὶ ταῖς θωπείαις, καὶ προσέτι ταῖς ἐκ τῶν λογίων ὑπερβολαῖς κρατοῦντος, κατὰ μικρὸν τοῖς λόγοις ὁ δῆμος συνεφέλκεται. δείσαντος δὲ τοῦ Κλέωνος, κἀπὶ τὸ ψωμίζειν τὸν δῆμον ὁρμή-

ARGUMENTUM ad fidem membranarum emendavi, quibus accepta refertur optima lectio lin. 14. τῶν συγκινδυνευόντων σφίσιν ἐπὶ ταῖς μάχαις ἵππων, quod ad parabasis ultimam partem spectat. Vulgo vox præcipua ἵππων omissa, et simplex est κινδυνευόντων.

σαντος, ἀντιψωμίζειν ἅτερος ἐγχειρεῖ. καὶ τέλος, τοῦ δήμου τὴν ἑκατέρου σίτησιν συνέντος, εἶτα τῆς μὲν κενῆς, τῆς δὲ τοῦ Κλέωνος μεστῆς εὑρεθείσης, ἐλεγχθεὶς αὐτὸς, ὡς περιφανῶς τὰ τοῦ δήμου κλέπτων, εἴκει θατέρῳ τῆς ἐπιτροπείας. μετὰ ταῦτα δὲ τοῦ ἀλλαντοπώλου τὸν δῆμον ἀφεψήσαντος, εἶτα νεώτερον ἐξαυτῆς ἐς τοὐμφανὲς γεγονότα προάγοντος, Κλέων περικείμενος τὴν Ἀγορακρίτου σκευὴν ἐπὶ παραδειγματισμῷ διὰ μέσης πόλεως ἀλλαντοπωλῶν ἀνὰ μέρος, καὶ τῇ τέχνῃ χρησάμενος, πέμπεται, καὶ ἡ ἐπιτροπὴ τῷ ἀλλαντοπώλῃ παραδίδοται. τὸ δὲ δρᾶμα τῶν ἄγαν καλῶς πεποιημένων.

4. εἴκει θατέρῳ τῆς. Vulgo ἐκβάλλεται τῆς—

ΑΛΛΩΣ.

Ο ΣΚΟΠΟΣ αὐτῷ πρὸς τὸ καθελεῖν Κλέωνα. οὗτος γὰρ βυρσοπώλης ὢν ἐκράτει τῶν Ἀθηναίων ἐκ προφάσεως τοιαύτης. Ἀθηναῖοι πόλιν Πύλον, λεγομένην Σφακτηρίαν, ἐπολιόρκουν διὰ Δημοσθένους στρατηγοῦ καὶ Νικίου· ὧν στρατηγῶν χρονισάντων, ἐδυσχέραινον οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ εἰς ἐκκλησίαν συνελθόντων αὐτῶν, καὶ ἀδημονούντων, Κλέων τις βυρσοπώλης ἀναστὰς, ὑπέσχετο δεσμίους φέρειν τοὺς ἐναντίους εἴσω εἴκοσιν ἡμερῶν, εἰ στρατηγὸς αἱρεθείη· ὅπερ καὶ γέγονε. κατὰ τὰς ὑποσχέσεις οὖν ἐστρατήγει, κυκῶν τὴν πόλιν. ἐφ' οἷς μὴ ἐνεγκὼν Ἀριστοφάνης, καθίησι τὸ τῶν Ἱππέων δρᾶμα δι' αὐτοῦ· ἐπεὶ τῶν σκευοποιῶν οὐδεὶς ἐπλάσατο τὸ τοῦ Κλέωνος πρόσωπον διὰ φόβον. καὶ τὰ μὲν πρῶτα κύπτει φοβούμενος· εἶτα προφανεὶς αὐτὸς ἀνεδίδαξε τὸ δρᾶμα. ἔοικεν ὁ προλογίζων εἶναι Δημοσθένης, ὃς ἐκεκμήκει περὶ τὴν Πύλου πολιορκίαν· ἀφῃρέθη δὲ τὴν στρατηγίαν ὑπὸ Κλέωνος, ὑποσχομένου τότε τοῖς Ἀθηναίοις παραστήσασθαι τὴν Πύλον εἴσω εἴκοσιν ἡμερῶν· ὃ καὶ κατώρθωσε, διὰ τὸ πλεῖστα τῆς ἁλώσεως προπεπονῆσθαι Δημοσθένει. ἔοικε δὲ ὡς ἐπὶ οἰκίας δεσποτικῆς ποιεῖσθαι τὸν λόγον. εἴη δ' ἂν δεσπότης ὁ δῆμος· οἰκία ἡ πόλις. οἰκέται δὲ δύο τοῦ δήμου προλογίζουσι, κακῶς πάσχοντες ὑπὸ Κλέωνος. ὁ δὲ Χορὸς ἐκ τῶν Ἱππέων ἐστὶν, οἳ καὶ ἐζημίωσαν τὸν Κλέωνα πέντε

14. κύπτει φοβούμενος. In membr. κρύπτει. Mox ex eis adscivi προφανεὶς αὐτὸς, pro vulgato προφανῶς αὐτό.

15. ἔοικεν. Reliqua pars argumenti ab hac voce in membr. non exstat.

ταλάντοις, ἐπὶ δωροδοκίᾳ ἁλόντα. λέγουσι δὲ τῶν οἰκετῶν τὸν μὲν εἶναι Δημοσθένην, τὸν δὲ, Νικίαν· ἵνα ὦσι δημηγόροι οἱ δύο.

ΕΔΙΔΑΧΘΗ τὸ δρᾶμα ἐπὶ Στρατοκλέους Ἄρχοντος δημοσίᾳ εἰς Λήναια, δι' αὐτοῦ τοῦ Ἀριστοφάνους. πρῶτος ἐνίκα· δεύτερος, Κρατῖνος Σατύροις· τρίτος, Ἀριστομένης Ὀλοφυρμοῖς. Ἰστέον ὅτι εἰς τέτταρα μέρη διῄρητο ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων, εἰς Πεντακοσιομεδίμνους, εἰς Ἱππέας, εἰς Ζευγίτας, καὶ εἰς Θῆτας.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

ΠΑΡΑΓΕΙ τινὰ Κλέωνα, τὸν καλούμενον
Παφλαγόνα, κἄτι βυρσοπώλην, πικρότατα
κατεσθίοντά πως τὰ κοινὰ χρήματα·
κἂν παραλογισμοῖς διαφέροντ' ἐῤῥωμένως
ἀλλαντοπώλην, εὐθέως τε σκατοφάγον,
πεισθέντα τ' ἐπιθέσθαι σὺν ἱππεῦσίν τισι,
τοῖς ἐν χορῷ παροῦσι, τῇ τῶν πραγμάτων
ἀρχῇ· Κλέωνός τ' ἐν μέσῳ κατηγορεῖ.
ἐγένετο τοῦτ'· ἐξέπεσεν ὁ Κλέων παγκακῶς·
ὁ δὲ σκατοφάγος ἔτυχε προεδρίας καλῆς.

In Argumento metrico minus bene vulgo legitur v. 4. διαφοροῦντ'. V. seq. copulam addidi, quam metri lex omnino requirit. Quippe in σκατοφάγον prima corripitur.

Titulus dramatis Attico more scribi debuit ΙΠΠΗΣ, non, ut vulgo, ΙΠΠΕΙΣ. Sic sequentis fabulæ titulum recte vulgati etiam libri exhibent ΑΧΑΡΝΗΣ, non ΑΧΑΡΝΕΙΣ. Vide Hemsterhusium ad Plutum p. 274.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

Ι Π Π Η Σ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ, ΝΙΚΙΑΣ, ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ,
ΚΛΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

Δη. ΙΑΤΤΑΤΑΙΑΞ τῶν κακῶν, ἰατταταί.
κακῶς Παφλαγόνα, τὸν νεώνητον κακὸν
αὐταῖσι βουλαῖς ἀπολέσειαν οἱ θεοί.
ἐξ οὗ γὰρ εἰσῄῤῥησεν εἰς τὴν οἰκίαν,
πληγὰς ἀεὶ προστρίβεται τοῖς οἰκέταις.
Νι. κάκιστα δῆθ' οὗτός γε πρῶτος Παφλαγόνων,
αὐταῖς διαβολαῖς.
Δη. ὦ κακόδαιμον, πῶς ἔχεις;
Νι. κακῶς, καθάπερ σύ.
Δη. δεῦρό νυν πρόσελθ', ἵνα
ξυναυλίαν πενθήσομεν, Ὀλύμπου νόμον.

2. Παφλαγόνα. Huc respicit Eustathius ad Iliad. p. 360. Παφλαγόνες μὲν οὖν, ἀπὸ Παφλαγόνος ἐνδόξου ἀρχηγοῦ καλοῦνται. ἡ δὲ κωμῳδία τὴν λέξιν παρέσυρεν εἰς ἀναιδῆ ῥήτορα, ὃν Παφλαγόνα ἔσκωψε, παρὰ τὸ οἷον παφλάζειν ἐν δημηγορίαις.

9. ξυναυλίαν πενθήσομεν, Ὀλύμπου νόμον. Sic certissime versum hunc Toupius e Suida emendavit, apud quem, metro reclamante, exstat:

ξυναυλίαν πενθήσωμεν Ὀλύμπου νόμῳ.

Glossa verbo πενθήσομεν adposita, κλαύσωμεν, genuinæ vocis locum invasit: quapropter, quum syllaba ad versus integritatem deficeret, primam nominis Ὀλύμπου produxerunt, scribendo Οὐλύμπου, cujus Ionicæ formæ voces quasdam tragicus quidem admittit sermo, comicus vero prorsus respuit. ἵνα cum futuro indicativi passim ab Atticis construitur eleganter. Glossator usitatiorem sua ætate constructionem indicavit in interpretatione κλαύσωμεν. Non heri nec nudius tertius transvectio illa glossæ in textum facta. Nam præterquam quod vetustissimæ nostræ membr. κλαύσωμεν exhibent, non aliam lectionem cognovit Eustathius, qui hunc versum laudat ad Iliad. p. 1175. extrema. Ὄλυμπος καὶ κύριον ὄνομα ἦν αὐλητοῦ τινος, οὗ νόμος ὀδυρτικὸς περιῄδετο, καθὰ δηλοῖ καὶ ὁ Κωμικὸς ἐν τῷ, ξυναυλίαν κλαύσωμεν Ὀλύμπου νόμῳ. Ubi observes non magis illum quam Suidam Ionicam formam Οὐλύμπου agnoscere. Videndus Tou-

Νι. μῦ μῦ, μῦ μῦ, μῦ μῦ, μῦ μῦ, μῦ μῦ, μῦ μῦ.
Δη. τί κινυρόμεσθ' ἄλλως; οὐκ ἐχρῆν ζητεῖν τινὰ
σωτηρίαν νῷν, ἀλλὰ μὴ κλάειν ἔτι;
Νι. τίς οὖν γένοιτ' ἄν; λέγε σύ.
Δη. σὺ μὲν οὖν μοι λέγε,
ἵνα μὴ μάχωμαι.
Νι. μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ μὲν οὔκ.
ἀλλ' εἰπὲ θαρρῶν, εἶτα κἀγώ σοι φράσω.
Δη. ΠΩΣ ΑΝ ΣΥ ΜΟΙ ΛΕΞΕΙΑΣ Α ΜΕ ΧΡΗ ΛΕΓΕΙΝ;
Νι. ἀλλ' οὐκ ἔνι μοι τὸ ΘΡΕΤΤΕ. πῶς ἂν οὖν ποτε
εἴποιμ' ἂν αὐτὸ δῆτα κομψευριπικῶς;
Δη. μή μοι γε, μή μοι, μὴ διασκανδικίσῃς·
ἀλλ' εὑρέ τιν' ἀπόκινον ἀπὸ τοῦ δεσπότου.
Νι. λέγε δὴ ΜΟΛΩΜΕΝ ξυνεχὲς ὡδὶ ξυλλαβά.
Δη. καὶ δὴ λέγω· ΜΟΛΩΜΕΝ.
Νι. ἐξόπισθε νῦν

pius ad Suidam T. iii. p. 155. et in Curis nov. p. 101. Olympus Marsyæ fuit amasius et discipulus, quem idcirco *carum* magistro dixit Ovidius Metam. vi. 392. ubi cum Heinsio lego:

Illum ruricolæ, silvarum numina, Fauni,
et Satyri fratres, et tu quoque carus, Olympe,
et Nymphæ flerunt.

Apollodorus Olympum Marsyæ patrem facit: alii, quorum potior auctoritas, Marsyam Hyagnidis filium fuisse perhibent, quos sequitur Antipater Thess. Epigr. xxix. ubi Hyagnis filii mortem flevisse innuitur.

10. Hic versus perperam vulgo Demostheni continuatur. In tribus codd. præfixam habet personam Niciæ.

11. τί κινυρόμεσθ' ἄλλως; Gl. in C. θρηνοῦμεν ματαίως.

14. Membr. et C. ἵνα σοι μὴ μάχωμαι. Istud σοι e glossemate est. In fine versus vulgo legitur 'γὼ μὲν οὔ. In C. μὲν οὖν. Oportuit οὔκ, ob vocalem initio sequentis versus.

16. πῶς ἂν σύ μοι λέξειας ἅ'μὲ χρὴ λέγειν; Versus est Euripidis in Hippolyto 346.

17. ἀλλ' οὐκ ἔνι μοι τὸ θρέττε. Juxta Scholiastam ΘΡΕΤΤΕ vox est barbara θαῤῥεῖν significans. Videtur potius ἐπιφώνημα esse, seu adverbium incitandi, ut ἀρὼ, σίττι vel σίττα, aliaque, quorum nonnulla recenset Eustathius ad Iliad. p. 855. l. 19. Hac voce θρέττε utebantur forte agasones, muliones, iique qui jumenta sarcinaria et plaustra ducebant, ut hodie ejusdem conditionis homines gallice jumentis clamare solent *hardi!*

18. κομψευριπικῶς. Sic bene tres codd. Vulgo, syllaba extra numerum excurrente, κομψευριπιδικῶς. Nominis Εὐριπίδης secunda syllaba semper producitur, quod librariis vel editoribus ignoratum corrumpendis versibus sæpius occasionem dedit. Vide ad Ran. 771. Nub. 1371.

19. μὴ διασκανδικίσῃς. *Ne mihi futilia loquere, insulsa, et tam nullius pretii, quam sunt scandices.* Scandix quoque in olere silvestri a Græcis ponitur. Hæc est, quam Aristophanes Euripidi poëtæ objicit jocolariter, matrem ejus ne olus quidem legitimum venditasse, sed scandicem. Verba sunt Plinii T. ii. pag. 278. respicit ad Acharn. v. 478.

σκάνδικά μοι δὸς, μητρόθεν δεδεγμένος. Ubicunque se offert occasio, Euripidi Comicus noster humiles natales exprobrat, oleraque agrestia, quibus vendendis mater illius victum quærebat. Vide Thesm. 456. 910. Ran. 840.

20. ἀπόκινον, id est φυγὴν, ἀποχώρησιν. Peculiariter sic appellatur saltatio quædam lasciva, de qua vide Meursii Orchestram in ἀπόκινος.

ΑΥΤΟ φάθι τοῦ ΜΟΛΩΜΕΝ.
Δη. ΑΥΤΟ.
Νι. πάνυ καλῶς.
ὥσπερ δεφόμενος νῦν ἀτρέμα πρῶτον λέγε
τὸ ΜΟΛΩΜΕΝ, εἶτα δ' ΑΥΤΟ, κἀπεπάγων πυκνόν.
Δη. ΜΟΛΩΜΕΝ ΑΥΤΟ ΜΟΛΩΜΕΝ ΑΥΤΟΜΟΛΩΜΕΝ.
Νι. ἤν,
οὐχ ἡδύ;
Δη. νὴ Δία· πλήν γε περὶ τῷ δέρματι
δέδοικα τουτονὶ τὸν οἰωνόν.
Νι. τί δαί;
Δη. τὸ δέρμ' ὅτιὴ τῶν δεφομένων ἀπέρχεται.
Νι. κράτιστα τοίνυν τῶν παρόντων ἐστὶ νῷν,
θεῶν ἰόντε προσπεσεῖν του πρὸς βρέτας.
Δη. βρέτας; ποῖον βρέτας; ἐτεὸν ἡγεῖ γὰρ θεούς;
Νι. ἔγωγε.
Δη. ποίῳ χρώμενος τεκμηρίῳ;
Νι. ὁτιὴ θεοῖσιν ἐχθρός εἰμ' οὐκ εἰκότως.
Δη. εὖ προσβιβάζεις μ'.
Νι. ἀλλ' ἑτέρᾳ ποι σκεπτέον.
Δη. βούλει τὸ πρᾶγμα τοῖς θεαταῖσιν φράσω;
Νι. οὐ χεῖρον· ἓν δ' αὐτοὺς παραιτησώμεθα,

26. ἤν, οὐχ ἡδύ; Sic bene scriptum et distinctum in B. Vulgo non interposita distinctione, ἦν οὐχ ἡδύ. ἦν hic valet ἰδοὺ, ut bene exponit Scholiastes. ἤν, ἠνί. Posterius occurrit Pl. 75. Sæpe aggregantur ἢν ἰδού: hocque modo scribendum esse existimo, potius quam ἤν' ἰδοὺ, ut excudi passus sum Ran. 1390. et Pace 327.

29. Vulgo sic legitur numeris prorsus corruptis hic versus:

ὁτιὴ τὸ δέρμα τῶν δεφομένων ἀπέρχεται.

Conjeceram primum:

ὁτιὴ τὸ δέρμα τὸ δεφόμενον ἀπέρχεται.

Postmodo in B. lectionem reperi, quam exhibui:

τὸ δέρμ' ὁτιὴ τῶν δεφομένων ἀπέρχεται.

Menda hujus versus interpretes latuisse videtur, quorum a nemine quicquam observatum reperio.

32. Sic vulgo legitur hic versus:

ποῖον βρετέτας; ἐτεὸν ἡγεῖ γὰρ θεούς;

Lectio est ineptissima. Istud βρετέτας ne græca quidem vox est, nec audiendus est fatuus Græculus, qui eam tuetur. In membr. et in C. scriptum, ut edidit Bern. Junta, ποῖον βρέτας; ἐτεὸν—Quum sic toto pede defectus esset versus, medelam huic malo excogitavit sciolus aliquis, vocemque auxit syllaba. At veram lectionem, eamque venustissimam, quam forte nemo conjectura adsecutus fuisset, servavit B.

βρέτας; ποῖον βρέτας; ἐτεὸν ἡγεῖ γὰρ θεούς;

Jam sæpe observavimus solemnem librariorum culpam, quum vocem bis in uno versu positam semel tantum scriberent. Loca indicata sunt plurima in nota ad Conc. 998.

35. προσβιβάζεις, id est πείθεις, παραινεῖς. Vide ad Av. 425.

36. θεαταῖσιν. Male vulgo omissum ν paragogicum. Vide not. ad Thesm. 450.

ἐπίδηλον ἡμῖν τοῖς προσώποισιν ποιεῖν,
ἣν τοῖς ἔπεσι χαίρωσι καὶ τοῖς πράγμασι.
Δη. λέγοιμ' ἂν ἤδη. νῷν γάρ ἐστι δεσπότης
ἄγροικος ὀργὴν, κυαμοτρὼξ, ἀκράχολος,
Δῆμος Πνυκίτης, δύσκολον γερόντιον,
ὑπόκωφον. οὗτος τῇ προτέρᾳ νουμηνίᾳ
ἐπρίατο δοῦλον, βυρσοδέψην Παφλαγόνα,
πανουργότατον, καὶ διαβολώτατόν τινα.
οὗτος καταγνοὺς τοῦ γέροντος τοὺς τρόπους,
ὁ βυρσοπαφλαγὼν, ὑποπεσὼν τὸν δεσπότην,
ᾔκαλλ', ἐθώπευ', ἐκολάκευ', ἐξηπάτα
κοσκυλματίοις ἄκροισι, τοιαυτὶ λέγων·
Ὦ Δῆμε, λοῦσαι πρῶτον ἐκδικάσας μίαν,
ἔνθου, ῥόφησον, ἔντραγ', ἔχε τριώβολον.
βούλει παραθῶ σοι δόρπον; --- εἶτ' ἀναρπάσας
ὅ τι ἄν τις ἡμῶν σκευάσῃ, τῷ δεσπότῃ
Παφλαγὼν κεχάρισται τοῦτο. καὶ πρώην γ' ἐμοῦ
μᾶζαν μεμαχότος ἐν Πύλῳ Λακωνικὴν,
πανουργότατά πως περιδραμὼν, ὑφαρπάσας,
αὐτὸς παρέθηκε τὴν ὑπ' ἐμοῦ μεμαγμένην.
ἡμᾶς δ' ἀπελαύνει, κοὐκ ἐᾷ τὸν δεσπότην

41. ἀκράχολος. Sic bene C. ut est in Aldina. In membr. ἀκρόχολος, metro reclamante, ut edidit Bern Junta. In B. ἀκρήχολος. Attica forma est ἀκράχολος, secunda producta, ut in θηβαγενὴς, νοθαγενὴς, ἰθαγενής. Eustathius ad Iliad. p. 1243. l. 21. κοινότερον δὲ τοῦ κυνάμυια, τὸ κυνόμυια. καὶ ἐξ ἐκείνου δοκεῖ γενέσθαι τοῦτο· καθὰ καὶ ἐκ τοῦ μεσοπόλιος, ὁ μεσαπόλιος, καὶ ἐκ τοῦ τιθεβώσσειν, τὸ τιθαβώσσειν· ἐξ ὧν τὸ τιθαιβώσσειν, καὶ ὁ μεσαιπόλιος. ἔτι δὲ καὶ καθὰ ἀκρόχολος, ἀκράχολος παρ' Ἀττικοῖς. Male etiam apud Suidam in ἄγροικος, ubi hic versus profertur, est ἀκρόχολος, et pro κυαμοτρὼξ, glossema φιλόδικος.

42. Πνυκίτης. Sic recte scriptum in B. C. ut Bern. Junta edidit. Perperam in membr. ut in Aldina Πυκνίτης. Vide not. ad Thesm. 658. Δῆμος hic accipitur pro nomine proprio viri, et Πνυκίτης pro gentili, tanquam si Πνὺξ pagus esset: *Demus Pnycensis.*

46. καταγνοὺς, id est καταμαθών. Vel abundat præpositio, vel simplicis significationem intendit. Sic Æschylus Eumen. 576.

σιγᾶν ἀρήγει, καὶ μαθεῖν θεσμοὺς ἐμοὺς
πόλιν γ' ἅπασαν ἐς τὸν αἰανῆ χρόνον,
καὶ τῶνδ' ὅπως ἂν εὖ καταγνωσθῇ δίκη.

et ut horum accurate probeque cognoscatur causa. Ad quem locum vide quæ Abreschius observavit L. iii. p. 85.

49. Suidas: κοσκυλμάτια, τῶν βυρσῶν τὰ σμικρότατα περικόμματα. Dixit autem Comicus ἐξηπάτα κοσκυλματίοις ἄκροις ad Cleonis irrisionem, cui perpetuo sordidam artem objicit, quam exercuerat, antequam ad rem publicam accessisset: et hoc præter exspectationem est. Nam consentaneum erat, ut observat Scholiastes, dicere, ἐξηπάτα λογαρίοις αἱμύλοις.

50. ἐκδικάσας μίαν. Supple δίκην, cognatum verbo substantivum: non, ut Scholiastæ placet, ἡμέραν. ἐκδικάσας autem nihil hic magis notat, quam simplex δικάσας. Vesp. 594.

κἂν τῷ δήμῳ γνώμην οὐδεὶς πώποτ' ἐνίκησεν, ἐὰν μὴ
εἴπῃ τὰ δικαστήρι' ἀφεῖναι πρώτιστα μίαν δικάσαντας.

ἄλλον θεραπεύειν, ἀλλὰ βυρσίνην ἔχων,
δειπνοῦντος, ἑστὼς ἀποσοβεῖ τοὺς ῥήτορας.
ᾄδει δὲ χρησμούς· εἶθ' ὁ γέρων σιβυλλιᾷ.
ὁ δ' αὐτὸν ὡς ὁρᾷ μεμακκοακότα,
τέχνην πεποίηται. τοὺς γὰρ ἔνδον ἄντικρυς
ψευδῆ διαβάλλει· κᾆτα μαστιγούμεθα
ἡμεῖς· Παφλαγὼν δὲ περιθέων τοὺς οἰκέτας
αἰτεῖ, ταράττει, δωροδοκεῖ, λέγων ταδί·
Ὁρᾶτε τὸν Ὕλαν δι' ἐμὲ μαστιγούμενον;
εἰ μή μ' ἀναπείσετ', ἀποθανεῖσθε τήμερον.---
ἡμεῖς δὲ δίδομεν· εἰ δὲ μὴ, πατούμενοι
ὑπὸ τοῦ γέροντος ὀκταπλάσιον χέζομεν.
νῦν οὖν ἀνύσαντες φροντίσωμεν, ὦ 'γαθὲ,
ποίαν ὁδὸν νῷν τρεπτέον, καὶ πρὸς τίνα.
Νι. κράτιστ' ἐκείνην, τὴν ΜΟΛΩΜΕΝ, ὦ 'γαθέ.
Δη. ἀλλ' οὐχ οἷόν τε τὸν Παφλαγόν' οὐδὲν λαθεῖν·
ἐφορᾷ γὰρ αὐτὸς πάντ'. ἔχει γὰρ τὸ σκέλος
τὸ μὲν ἐν Πύλῳ, τὸ δ' ἕτερον ἐν τῇ 'κκλησίᾳ.
τοσόνδε δ' αὐτοῦ βῆμα διαβεβηκότος,
ὁ πρωκτός ἐστιν αὐτόχρημ' ἐν Χάοσι·
τὼ χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς· ὁ δὲ νοῦς ἐν Κλωπιδῶν.

59. βυρσίνην. Salsus jocus. μυρσίνην, *myrti ramum* exspectasses: sed de coriario loquens, βυρσίνην, vocem a βύρσα fictam, dixit. In conviviis famuli frondosis ramis muscas a mensa abigebant. Ad hunc morem respiciens Comicus scutica Cleonem armatum rhetoras ait abigere, innuens eum ægre pati, si quis alius rhetor ad populum verba facere velit.

61. σιβυλλιᾷ. χρησμῶν ἐρᾷ. χρησμοὺς φαντάζεται. μαντικῶς ἔχει. Plures vide apud Suidam expositiones, e quibus illæ potiores sunt.

62. μεμακκοακότα. Suidas: τὰ τῆς Μακκοῦς φρονοῦντα. Μακκὼ γὰρ καὶ Λαιμὼ ἐγένοντο ἐκεῖ, τουτέστι βαρέως νοοῦσαι. Hesych. μακκοᾷν (male vulgo μακοᾷν) παραφρονεῖν. Ad quam glossam vide interpretes. Infra 396.

καὶ τὸ τοῦ δήμου πρόσωπον μακκοᾷ καθήμενον.

ubi exponitur ἀνεκπαίνει, ἐνεόν ἐστι. Vide infra ad v. 198.

66. λέγων ταδί. Vulgo τάδε. Illud magis Atticum est, et hiatum lenit.

68. εἰ μή μ' ἀναπείσετ'—Solœce vulgo ἀναπείσητ'. Invitis codd. mendam illam sustuleram: postea in C. sinceram reperi, quam reposueram, lectionem, ἀναπείσετ'. Vide not. ad Vesp. 190. 437. τήμερον adfirmant membr. Vulgo, contra Comici usum, σήμερον. Vide Piersonum ad Mœrin p. 364.

72. ποίαν ὁδὸν νῷν τρεπτέον. Vulgo νὼ, manifesta menda. νῷν reposueram, quod postmodum reperi in C. ubi tamen minus accurate scriptum νών. Emendationem a Piersono ad Mœrin p. 265. præceptam fuisse nunc primum comperio. In membr. hic et sequens versus in textus serie omissi fuere librarii oscitantia, qui eos in margine reposuit, scripsitque νῦν pro νῷν.

78. ἐν Χάοσι. Allusio ad verbum χαίνω, quia sic divaricatis cruribus podex hiat. In Vesp. 1493.

πλήσσει Φρύνιχος ὥς τις ἀλέκτωρ,
σκέλος οὐράνιόν γ' ἐκλακτίζων.
πρωκτὸς χάσκει.

Forte etiam his verbis Cleonem ut impudicum traducere voluit Comicus.

79. τὼ χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς. Allusio ad verbum αἰτεῖν. Similis jocus est in Marci Argentarii Epigrammate:

Νι. κράτιστον οὖν νῷν ἀποθανεῖν. ἀλλὰ σκόπει,
ὅπως ἂν ἀποθάνοιμεν ἀνδρικώτατα.
Δη. πῶς δῆτα; πῶς γένοιτ' ἂν ἀνδρικώτατα;
Νι. βέλτιστον ἡμῖν αἷμα ταύρειον πιεῖν.
ὁ Θεμιστοκλέους γὰρ θάνατος αἱρετώτερος.
Δη. μὰ Δί', ἀλλ' ἄκρατον οἶνον Ἀγαθοῦ Δαίμονος.
ἴσως γὰρ ἂν χρηστόν τι βουλευσαίμεθα.
Νι. ἰδού γ' ἄκρατον. περὶ ποτοῦ γοῦν ἐστί σοι;
πῶς δ' ἂν μεθύων χρηστόν τι βουλεύσαιτ' ἀνήρ;
Δη. ἄληθες, οὗτος; κρουνοχυτρολήραιον εἶ.
οἶνον σὺ τολμᾷς εἰς ἐπίνοιαν λοιδορεῖν.
οἴνου γὰρ εὕροις ἄν τι πρακτικώτερον;
ὁρᾷς; ὅταν πίνωσιν ἄνθρωποι, τότε
πλουτοῦσι, διαπράττουσι, νικῶσιν δίκας,
εὐδαιμονοῦσιν, ὠφελοῦσι τοὺς φίλους.
ἀλλ' ἐξένεγκέ μοι ταχέως οἴνου χοᾶ,
τὸν νοῦν ἵν' ἄρδω, καὶ λέγω τι δεξιόν.
Νι. οἴμοι τί ποθ' ἡμᾶς ἐργάσει τῷ σῷ ποτῷ;
Δη. ἀγάθ'· ἀλλ' ἔνεγκ'· ἐγὼ δὲ κατακλινήσομαι.
ἢν γὰρ μεθυσθῶ, πάντα ταυτὶ καταπάσω

Ἀντιγόνη, Σικελὴ πάρος ἦσθά μοι· ὡς δ' ἐξενάδης
Αἰτωλή, κἀγὼ Μῆδος ἰδοὺ γέγονα.

ὁ δὲ νοῦς ἐν Κλωπιδῶν. Vulgo minus concinne ὁ νοῦς δ' ἐν—Subauditur δήμῳ. Pagus erat Atticæ Κρωπία dictus: gentile Κρωπίδης, cujus ad imitationem Comicus finxit nomen Κλωπίδαι, tanquam a Κλωπία. Alludit autem ad κλὼψ, κλέπτης, innuitque Cleonis furacitatem. E fictis pagorum nominibus sæpe jocum petit. Vide not. ad Av. 1126. Hujus loci meminit Eustathius ad Odyss. p. 1764. l. 30. μήποτε δὲ καὶ εὐφυῶς καὶ ἀστείως τὸ τοιοῦτον ἐθνικὸν, ὁ Αἰτωλὸς, ἐπελέγη ἐκ τῶν ἄλλων ἐθνῶν τῷ ποιητῇ, ἵνα τὸν ἐπαίτην δηλώσῃ. κἀντεῦθεν καὶ ὁ Κωμικὸς, εἴτε καὶ ἄλλως ἡ παροιμία, ὠφέληται εἰπεῖν· Τὼ μὲν χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ δὲ νοῦς ἐν Κρωπιδῶν. ἵνα σκωπτικῶς δηλώσῃ τὸν ταῖς χερσὶ μὲν αἰτοῦντα, καὶ οἱονεὶ καὶ αὐτὸν λαλοῦντα, Ἔμβαλε κυλλῇ· (1083.) τῷ δὲ νῷ κλέπτοντα. ὅτι δὲ οἱ παλαιοὶ καὶ κατὰ παραγραμματισμὸν τραυλισμοῦ ἐκωμῴδουν, δηλοῖ μὲν καὶ τὸ Κλωπιδῶν. Κρωπιδῶν γὰρ ὤφειλεν εἶναι ὡς ἀπὸ γένους ἢ τόπου. δηλοῖ δὲ παρὰ τῷ αὐτῷ Κωμικῷ καὶ τὸ, Ὁ λᾶς; Θέωλος τὴν κεφαλὴν κόλακος ἔχει. Vesparum versus est 45. in quo mirum acumen captat Eustathius, ὁλᾷς positum pro ὁρᾷς interpretando per ὁ λίθος.

81. ὅπως ἂν ἀποθάνοιμεν. Sic optime membr. ut edidit etiam Bern. Junta, ἂν hic potentiale est, et cum optativo construi debet. Perperam vulgo ἀποθάνωμεν. *Sed vide, quonam modo mori possimus quam maxime viriliter.*

89. κρουνοχυτρολήραιον. Schol. ἀντὶ τοῦ φλύαρος. κρουνὸς, τὸ χύδην καὶ ἀκρίτως καὶ ἀθρόως ῥέον· λῆρον δὲ, τὸ μάταιον. συνέθηκεν οὖν ἐκ τοῦ κρουνοῦ, καὶ ληρεῖν, καὶ τῆς χύτρας ἀναισθήτου οὔσης. ἵνα τὸ ὅλον δηλώσῃ τὸ ἀναίσθητον καὶ ἀνόητον καὶ περιττολόγον.

90. εἰς ἐπίνοιαν λοιδορεῖν. Verbum hoc de vitiis solet adhiberi rebusque probrosis, non vero de iis quæ laudi vertuntur. εἰς ἐπίνοιαν ἐγκωμιάζειν, εἰς ἀπόνοιαν λοιδορεῖν. Inde est, quod vir quidam doctus hic ἀπόνοιαν, *amentiam, dementiam*, legendum esse censuerit. Sed nihil mutandum. Sensus perspicuus est, nec interpretes latuit. λοιδορεῖν οἶνον εἰς ἐπίνοιαν est *vino convicium dicere circa solertiam, seu vino exprobrare quod solertiam non adferat.*

βουλευματίων, καὶ γνωμιδίων, καὶ νοϊδίων.
Νι. ὡς εὐτυχῶς, ὅτι οὐκ ἐλήφθην, ἔνδοθεν
κλέπτων τὸν οἶνον.
Δη. εἴπ' ἐμοί, Παφλαγὼν τί δρᾷ;
Νι. ἐπίπαστα λείξας δημιόπραθ' ὁ βάσκανος
ῥέγκει μεθύων ἐν ταῖσι βύρσαις ὕπτιος.
Δη. ἴθι νυν, ἄκρατον ἐγκάναξόν μοι πολύν.
Νι. σπονδὴν λαβὲ δή, καὶ σπεῖσον, Ἀγαθοῦ Δαίμονος·
ἕλχ', ἕλκε τὴν τοῦ Δαίμονος τοῦ Πραμνίου.
Δη. ὦ Δαῖμον Ἀγαθέ, σὸν τὸ βούλευμ', οὐκ ἐμόν.
Νι. εἴπ', ἀντιβολῶ, τί ἐστι;
Δη. τοὺς χρησμοὺς ταχὺ
κλέψας ἔνεγκε τοῦ Παφλαγόνος ἔνδοθεν,
ἕως καθεύδει.
Νι. ταῦτ' ἀτὰρ τοῦ δαίμονος
δέδοιχ' ὅπως μὴ τεύξομαι κακοδαίμονος.
Δη. φέρε νυν ἐγὼ 'μαυτῷ προσαγάγω τὸν χοᾶ,
τὸν νοῦν ἵν' ἄρδω, καὶ λέγω τι δεξιόν.
Νι. ὡς μεγάλ' ὁ Παφλαγὼν ῥέγκεται καὶ πέρδεται,
ὥστ' ἔλαθον αὐτόν, τὸν ἱερὸν χρησμὸν λαβών,
ὅνπερ μάλιστ' ἐφύλαττεν.
Δη. ὦ σοφώτατε,
φέρ' αὐτόν, ἵν' ἀναγνῶ· σὺ δ' ἔγχεον πιεῖν
ἀνύσας τι. φέρ' ἴδω, τί ἄρ' ἔνεστιν αὐτόθι.
ὦ λόγια. δός σύ μοι τὸ ποτήριον ταχύ.
Νι. ἰδού· τί φησιν ὁ χρησμός;
Δη. ἑτέραν ἔγχεον.
Νι. ἐν τοῖς λογίοις ἔνεστιν ΕΤΕΡΑΝ ΕΓΧΕΟΝ;
Δη. ὦ Βάκι.
Νι. τί ἐστι;

100. Notanda constructio καταπάσω ταῦτα βουλευματίων, pro βουλευματίοις. Quo exemplo adstrui potest similis phrasis apud Galenum, H. Stephano suspecta, Thes. T. iii. col. 57. προσπάττειν λουτρὰ ἁλῶν.

101. ὅτι οὐκ ἐλήφθην. Sic recte membr. et C. Vulgo ὅτ' οὐκ. Vide ad Lys. 611.

105. Hesych. ἐγκάναξον, ἔγχει. Ad quam glossam vide interpp. Etymol. M. ἐγκανάξαι, τὸ ἐγχέαι μετὰ ψόφου· ὅ ἐστι πολὺ, ὥστε ἠχεῖν.

111. ταῦτ' ἀτὰρ—Hic locus vulgo male interpunctus, et ab interpretibus male acceptus. Ordo est: ἀτὰρ δέδοικα ὅπως μὴ ταῦτα τὰ βουλεύματα τεύξομαι τοῦ κακοδαίμονος δαίμονος. Verbum τυγχάνω cum quarto casu construitur. Exempla vide in notis nostris ad Eurip. Or. 686. Med. 759. Vel, subaudita præpositione κατὰ, δέδοικα ὅπως μὴ κατὰ ταῦτα τεύξομαι τοῦ δαίμονος κακοδαίμονος.

115. ῥέγκεται καὶ πέρδεται. Hic verborum ordo est in membr. Vulgo πέρδεται καὶ ῥέγκεται.

Δη. δὸς τὸ ποτήριον ταχύ.
Νι. πολλῷ γ' ὁ Βάκις ἐχρῆτο τῷ ποτηρίῳ.
Δη. ὦ μιαρὲ Παφλαγὼν, ταῦτ' ἄρ' ἐφυλάττου πάλαι,
τὸν περὶ σεαυτοῦ χρησμὸν ὀῤῥωδῶν;
Νι. τιή;
Δη. ἐνταῦθ' ἔνεστιν, αὐτὸς ὡς ἀπόλλυται.
Νι. καὶ πῶς;
Δη. ὅπως; ὁ χρησμὸς ἄντικρυς λέγει,
ὡς πρῶτα μὲν στυππειοπώλης γίγνεται,
ὃς πρῶτος ἕξει τῆς πόλεως τὰ πράγματα.
Νι. εἷς οὑτοσὶ πώλης. τί τοὐντεῦθεν; λέγε.
Δη. μετὰ τοῦτον αὖθις προβατοπώλης δεύτερος.
Νι. δύο τώδε πώλα. καὶ τί τοῦτον χρὴ παθεῖν;
Δη. κρατεῖν, ἕως ἂν ἕτερος ἀνὴρ βδελυρώτερος
αὐτοῦ γένηται· μετὰ δὲ ταῦτ' ἀπόλλυται.
ἐπιγίγνεται γὰρ βυρσοπώλης ὁ Παφλαγὼν,
ἅρπαξ, κεκράκτης, Κυκλοβόρου φωνὴν ἔχων.
Νι. τὸν προβατοπώλην ἦν ἄρ' ἀπολέσθαι χρεὼν
ὑπὸ βυρσοπώλου;
Δη. νὴ Δί'.
Νι. οἴμοι δείλαιος.
πόθεν οὖν ἂν ἔτι γένοιτο πώλης εἷς μόνος;
Δη. ἔτ' ἐστὶν εἷς, ὑπερφυᾶ τέχνην ἔχων.
Νι. εἴπ', ἀντιβολῶ, τίς ἐστιν;
Δη. εἴπω;
Νι. νὴ Δία.

123. Bacis antiquissimus fuit vates Bœotius, κατάσχετος ἐκ Νυμφῶν, ut ait Pausanias pag. 828. qui ejus vaticinia legisse se testatur. Præterea duo alii fuere cognomines vates, de quibus videndus Ælianus V. H. xii. 35. et ejus interpretes.

129. στυππειοπώλης. Etymol. M. ὁ τὰ στυππεῖα πωλῶν, τουτέστι καννάβινα λίνα. δηλοῖ δὲ ὁ Ἀριστοφάνης τὸν Εὐκράτη, ὃς Στύππαξ ἐκαλεῖτο, διὰ τὸ στυππειοπώλης εἶναι.

132. προβατοπώλης. Hesych. οὕτω κωμῳδεῖται Λυσικλῆς προβατοκάπηλος, γήμας Ἀσπασίαν τὴν πόρνην. Ad quam glossam vide Interpp.

133. δύο τώδε πώλα. Etiamsi Atticis usitatum esset δύω, quod pernegavimus in nota ad Ran. 1405. hic tamen per metri legem stare non posset. δύο est in primariis editt. Imperite Ant. Fracinus prætulit δύω, quod e subsequentibus editt. prima adscivit Frobeniana, unde in alias transiit, nemine reclamante. Mendose in membr. ut in Fracini cod. scriptum est δύω.

135. γίνεται. Sic C. Vulgo γένοιτο. Illud magis ad loquendi normam exactum arbitror.

136. ἐπιγίγνεται γὰρ βυρσοπώλης ὁ Παφλαγών. Sic optime membr. In C. etiam ὁ Παφλαγών. Vulgo ἐπιγίνεται, et omissus articulus cum versus labe. Nam nominis Παφλαγὼν primam semper corripit Comicus.

Δη. ἀλλαντοπώλης ἔσθ' ὁ τοῦτον ἐξολῶν.
Νι. ἀλλαντοπώλης; ὦ Πόσειδον, τῆς τέχνης.
φέρε, ποῦ τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐξευρήσομεν;
Δη. ζητῶμεν αὐτόν.
Νι. ἀλλ' ὁδὶ προσέρχεται,
ὥσπερ κατὰ θεῖον, εἰς ἀγοράν.
Δη. ὦ μακάριε
ἀλλαντοπῶλα, δεῦρο, δεῦρ', ὦ φίλτατε,
ἀνάβαινε σωτὴρ τῇ πόλει καὶ νῷν φανείς.
Αλ. τί ἐστι; τί με καλεῖτε;
Δη. δεῦρ' ἔλθ', ἵνα πύθῃ,
ὡς εὐτυχὴς εἶ, καὶ μεγαλῶς εὐδαιμονεῖς.
Νι. ἴθι δὴ, κάθελ' αὐτοῦ τοὐλεὸν, καὶ τοῦ θεοῦ
τὸν χρησμὸν αὐτὸν ἀναδίδαξον ὡς ἔχει·
ἐγὼ δ' ἰὼν προσκέψομαι τὸν Παφλαγόνα.
Δη. ἄγε δὴ σὺ κατάθου πρῶτα τὰ σκεύη χαμαί·
ἔπειτα τὴν γῆν πρόσκυσον, καὶ τοὺς θεούς.
Αλ. ἰδού· τί ἐστιν;
Δη. ὦ μακάρι', ὦ πλούσιε·
ὦ νῦν μὲν οὐδεὶς, αὔριον δ' ὑπέρμεγας·
ὦ τῶν Ἀθηνῶν ταγὲ τῶν εὐδαιμόνων.
Αλ. τί μ', ὦ 'γάθ', οὐ πλύνειν ἐᾷς τὰς κοιλίας,
πωλεῖν τε τοὺς ἀλλᾶντας, ἀλλὰ καταγελᾷς;
Δη. ὦ μῶρε, ποίας κοιλίας; δευρὶ βλέπε.
τὰς στίχας ὁρᾷς γε τάσδε τῶν λαῶν.
Αλ. ὁρῶ.
Δη. τούτων ἁπάντων αὐτὸς ἀρχέλας ἔσει,
καὶ τῆς ἀγορᾶς, καὶ τῶν λιμένων, καὶ τῆς Πυκνός.

153. αὐτὸν ἀναδίδαξον. Is est vocum in membr. ordo, vulgato concinnior ἀναδίδαξον αὐτόν.

157. τί ἐστιν; Sic tres codd. Perperam vulgo ἐστι.

159. ὦ τῶν Ἀθηνῶν ταγὲ τῶν εὐδαιμόνων. Sic optime Dawesius Vulgo Ἀθηναίων pessundato versu. Nam in ταγὸς prima semper producitur, quod exemplis multis ostendit catus Britannus. Alibi Ἀθηναίων male a librariis positum pro Ἀθηνῶν occurrit, ut Nub. 401. Mirum autem videri poterit ταγὸς, ταγεύω prima producta efferri, quæ corripitur in ταγὴ, ταγοῦχος, ut observatum fuit nobis ad Lys. 105. Si præter usum ratio aliqua diversitatis petatur, in derivatione quærenda est: dixerimque ταγὸς ortum ducere a præterito medio τέταγα: ταγὴ, ab aoristo secundo ἔταγον.

162. δευρὶ βλέπε. Sic membr. Vulgo δεῦρο, quod ad metrum æque bonum est. Illud magis Atticum.

164. ἀρχέλας. In membr. metro reclamante ἀρχέλαος.

165. τῆς Πυκνός. Sic A. B. Perperam vulgo Πυκνός.

Βουλὴν πατήσεις, καὶ στρατηγοὺς κλαστάσεις,
δήσεις, φυλάξεις, ἐν Πρυτανείῳ λαικάσεις.
Αλ. ἐγώ;
Δη. σὺ μέντοι· κοὐδέπω γε πάνθ' ὁρᾷς.
ἀλλ' ἐπανάβηθι κἀπὶ τοὐλεὸν τοδὶ,
καὶ κάτιδε τὰς νήσους ἁπάσας ἐν κύκλῳ.
Αλ. καθορῶ.
Δη. τί δαί; τἀμπόρια, καὶ τὰς ὁλκάδας;
Αλ. ἔγωγε.
Δη. πῶς οὖν οὐ μεγάλως εὐδαιμονεῖς;
ἔτι νῦν τὸν ὀφθαλμὸν παράβαλλ' εἰς Καρίαν
τὸν δεξιὸν, τὸν δ' ἕτερον εἰς Χαλκηδόνα.
Αλ. εὐδαιμονήσω γ', εἰ διαστραφήσομαι;
Δη. οὔκ· ἀλλὰ διὰ σοῦ ταῦτα πάντα πέρναται.
γίγνει γὰρ, ὡς ὁ χρησμὸς οὑτοσὶ λέγει,
ἀνὴρ μέγιστος.
Αλ. εἴπ' ἐμοὶ, καὶ πῶς ἐγὼ
ἀλλαντοπώλης ὢν, ἀνὴρ γενήσομαι;
Δη. δι' αὐτὸ γάρτοι τοῦτο καὶ γίγνει μέγας,
ὁτιὴ πόνηρος, κἀξ ἀγορᾶς εἶ, καὶ θρασύς.
Αλ. οὐκ ἀξιῶ 'γὼ 'μαυτὸν ἰσχῦσαι μέγα.
Δη. οἴμοι, τί ποτ' ἔσθ', ὅτι σαυτὸν οὐ φῂς ἄξιον;
ξυνειδέναι τι μοι δοκεῖς σαυτῷ καλόν.
μῶν ἐκ καλῶν εἶ κἀγαθῶν;
Αλ. μὰ τοὺς θεοὺς,
εἰμ' ἐκ πονηρῶν γ'.
Δη. ὦ μακάριε τῆς τύχης,
οἷον πέπονθας ἀγαθὸν εἰς τὰ πράγματα.
Αλ. ἀλλ', ὦ 'γάθ', οὐδὲ μουσικὴν ἐπίσταμαι,
πλὴν γραμμάτων, καὶ ταῦτα μέντοι κακὰ κακῶς.

166. κλαστάσεις, a themate κλαστάζω, quod ideo monendum duxi, quia in hoc verbo gravis est error Henr. Stephani, Thes. T. ii. col. 223. B. Suidas: κλαστάσεις, κλάσεις, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τεμνομένων κλημάτων ἐν ταῖς ἀμπέλοις. Male in membr. κλαστήσεις, ut memoriæ falsus Stephanus citavit: haud enim arbitror illam lectionem in ulla editione eum reperisse.

167. λαικάσεις. παρ' ὑπόνοιαν. Exspectabas σιτήσεις.

174. εἰς Χαλκηδόνα. Certissimam Palmerii emendationem hic et v. 1303. recepi. Libros qui nunc exstant invasit menda Καρχηδόνα librariorum stupore, quorum omnis turba rationi cedere debet.

175. In Av. 177. ἀπολαύσομαί τι γ', εἰ διαστραφήσομαι;

182. ἰσχῦσαι. Sic B. C. Vulgo ἰσχύσειν.

Δη. τουτί σε μόνον ἔβλαψεν, ὅτι καὶ κακὰ κακῶς.
ἡ δημαγωγία γὰρ οὐ πρὸς μουσικοῦ
ἔτ' ἐστὶν ἀνδρὸς, οὐδὲ χρηστοῦ τοὺς τρόπους,
ἀλλ' εἰς ἀμαθῆ καὶ βδελυρόν. ἀλλὰ μὴ παρῇς
ἅ σοι διδόασ' ἐν τοῖς λογίοισιν οἱ θεοί.
Αλ. πῶς δῆτά φησιν ὁ χρησμός;
Δη. εὖ, νὴ τοὺς θεοὺς,
καὶ ποικίλως πως, καὶ σοφῶς ᾐνιγμένος.
'Αλλ' ὁπόταν μάρψῃ βυρσαίετος ἀγκυλοχείλης
γαμφηλῇσι δράκοντα κοάλεμον, αἱματοπώτην,
δὴ τότε Παφλαγόνων μὲν ἀπόλλυται ἡ σκοροδάλμη·
κοιλιοπώλῃσιν δὲ θεὸς μέγα κῦδος ὀπάζει,
αἴ κεν μὴ πωλεῖν ἀλλᾶντας μᾶλλον ἕλωνται.
Αλ. πῶς οὖν πρὸς ἐμὲ ταῦτ' ἐστίν; ἀναδίδασκέ με.
Δη. βυρσαίετος μὲν, ὁ Παφλαγὼν ἔσθ' οὑτοσί.
Αλ. τί δ' ἀγκυλοχείλης ἐστίν;
Δη. αὐτό που λέγει,
ὅτι ἀγκύλαις ταῖς χερσὶν ἁρπάζων φέρει.
Αλ. ὁ δράκων δὲ πρὸς τί;
Δη. τοῦτο περιφανέστατον.
ὁ δράκων γάρ ἐστι μακρὸν, ὅ τ' ἀλλᾶς αὖ μακρόν·

190. ὅτι καὶ κακὰ κακῶς. Sic tres codd. et primariæ editiones omnes. In Frobeniana primum operarum errore καὶ omissum fuit; exinde claudicavit versus in sequentibus editt. nemine mendam animadvertente. Farreanum oraculum consulere dedignatus est Berglerus.

195. πῶς δῆτά φησιν ὁ χρησμός; Vulgo minus concinne φήσ'.

196. σοφῶς ᾐνιγμένος. Sic recte Suidas in ᾐνιγμένος. Vulgo σαφῶς. Vide Toupium Cur. nov. p. 57. σοφῶς et σαφῶς facile a librariis permutari potuerunt. Idem contigit Acharn. 401.

198. κοάλεμον. Suidas: κοάλεμος, ματαιόφρων· κοεῖν γὰρ τὸ αἰσθάνεσθαι. καὶ ὁ ἠλίθιος καὶ ὁ ἀνόητος κοάλεμος. ἔγκειται τῇ λέξει τὸ ἠλέματον, ἤγουν τὸ μάταιον, καὶ τὸ κοεῖν, ὅ ἐστι νοεῖν· ὁ οὖν ἀνόητος καὶ μάτην νοῶν, κοάλεμος λέγεται. κοάλεμοι παρ' 'Αριστοφάνει οἱ ἠλέματα κοοῦντες καὶ νοοῦντες. Eustath. ad Il. p. 636. l. 54. ἐκ τοῦ ἀλῶ ὁ ἠλεὸς γίνεται, ὅπερ ἐστὶ μάταιος, καὶ ὁ ἠλέματος· ἔστι δὲ καὶ ὁ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ κοάλεμος, ἤγουν ἐν τῷ κοεῖν, ἤτοι νοεῖν, ἀλώμενος. ὁποίου σημαινομένου ἐστὶ καὶ ἡ 'Ακκὼ, τὸ παροιμιῶδες κύριον, καὶ τὸ κωμικῶς εἰπεῖν μακκοᾷν, ἴσον ὂν τῷ μὴ νοεῖν. ἐκ δὲ τοῦ εἰρημένου κοαλέμου, ὃς τὸν εὐήθη δηλοῖ, καὶ Κοάλεμός, φασιν, ὁ τοῦ Κίμωνος πρόπαππος, δι' εὐήθειαν. Ionicum est κοῶ pro νοῶ. Vide Bentleium ad Callimachi fragm. liii.

207. Vulgo sic legitur hic versus:
ὁ δράκων γάρ ἐστι μακρὸν, ἀλλᾶς τ' αὖ μακρόν.
ubi admodum invenuste vox μακρὸν bis posita, variata prioris syllabæ quantitate, idque contra prosodiæ legem: nata semper et ubique apud Comicum corripitur illa syllaba. Præterea, ut recte observavit Dawesius, postulat sermonis ratio, ut nomini ἀλλᾶς articulus, non secus atque antecedenti δράκων, comes adjungatur. Certissima est acutissimi viri emendatio:
ὁ δράκων γάρ ἐστι μακρὸν, ὅ τ' ἀλλᾶς αὖ μακρόν.

εἶθ' αἱματοπώτης ἐστὶν ὅ τ' ἀλλᾶς, χὠ δράκων.
τὸν οὖν δράκοντά φησι τὸν βυρσαίετον
ἤδη κρατήσειν, αἴκε μὴ θαλφθῇ λόγοις.
Αλ. τὰ μὲν λόγια καλεῖ με. θαυμάζω δ' ὅπως
τὸν δῆμον οἷός τ' εἴμ' ἐπιτροπεύειν ἐγώ.
Δη. φαυλότατον ἔργον· ταῦθ' ἅπερ ποιεῖς, ποίει·
τάραττε, καὶ χόρδευ' ὁμοῦ τὰ πράγματα
ἅπαντα, καὶ τὸν δῆμον αἰεὶ προσποιοῦ,
ὑπογλυκαίνων ῥηματίοις μαγειρικοῖς.
τὰ δ' ἄλλα σοι πρόσεστι δημαγωγικὰ,
φωνὴ μιαρὰ, γέγονας κακὸς, ἀγοραῖος εἶ·
ἔχεις ἅπαντα πρὸς πολιτείαν ἃ δεῖ·
χρησμοί τε συμβαίνουσι, καὶ τὸ Πυθικόν.
ἀλλὰ στεφανοῦ, καὶ σπένδε τῷ Κοαλέμῳ·
χὤπως ἀμυνεῖ τὸν ἄνδρα.
Αλ. καὶ τίς ξύμμαχος
γενήσεταί μοι; καὶ γὰρ οἵ τε πλούσιοι
δεδίασιν αὐτὸν, ὅ τε πένης βδύλλει λεώς.
Δη. ἀλλ' εἰσὶν Ἱππῆς ἄνδρες ἀγαθοὶ χίλιοι,
μισοῦντες αὐτὸν, οἳ βοηθήσουσί σοι,
καὶ τῶν πολιτῶν οἱ καλοί τε κἀγαθοὶ,
καὶ τῶν θεατῶν ὅστις ἐστὶ δεξιὸς,
κἀγὼ μετ' αὐτῶν, χὠ θεὸς ξυλλήψεται.
καὶ μὴ δέδιθ'. οὐ γάρ ἐστιν ἐξηκασμένος.
ὑπὸ τοῦ δέους γὰρ αὐτὸν οὐδεὶς ἤθελε

210. αἴκε μὴ—Sunt ipsa oraculi verba, idcirco non sollicitanda, licet alias αἴκε in comico sermone locum non habeat. Proclive esset reponere ἢν γε μὴ—

211. τὰ μὲν λόγια καλεῖ με. Sic perspicue et distincte A. B. In C. λογίακαλεῖ. Vulgo λόγι' εἰκάλλει με, quæ lectio non prorsus spernenda. Nostra tamen verior est, quam exhibet etiam Cod. Vat. Kustero adhibitus.

219. Sic legitur hic versus in primariis editt. integro saltem metro:

ἔχεις ἅπαντα τὰ πρὸς πολιτείαν, ἃ δεῖ.

Kusterus, non inspectis veteribus illis editionibus, quarum ad fidem ipse suam se recensuisse professus est, Genevensis mendam recoxit, in qua sic depravatus fuerat versus:

ἔχεις ἅπαντα τὰ πρὸς τὴν πολιτείαν, ἃ δεῖ.

Sicque in notis commentatur: *In versu hoc quædam redundant. Quare sic eum numeris suis restitues:*

ἔχεις τὰ πάντα πρὸς πολιτείαν, ἃ δεῖ.

Et sic postea in cod. Vat. Palat. scriptum reperi. At nos in tribus nostris codd. sine ulla varietate scriptum reperimus:

ἔχεις ἅπαντα πρὸς πολιτείαν, ἃ δεῖ.

Quæ procul dubio vera lectio est. Melius enim in hac phrasi articulus omittitur.

220. τὸ Πυθικὸν, subanditur μαντεῖον.

221. τῷ Κοαλέμῳ, tanquam stultitiæ Deo.

230. ἐξηκασμένος. Sic bene tres codd. Vulgo ἐξεικασμένος. Vide Piersonum ad Mœrin p. 182. et Valckenarium ab eo laudatum ad Phœnissas p. 54.

τῶν σκευοποιῶν εἰκάσαι. πάντως γε μὴν
γνωσθήσεται. τὸ γὰρ θέατρον δεξιόν.
Νι. οἴμοι κακοδαίμων, ὁ Παφλαγὼν ἐξέρχεται.
Κλ. οὔ τοι, μὰ τοὺς δώδεκα θεοὺς, χαιρήσετον,
ὁτιὴ 'πὶ τῷ δήμῳ ξυνώμνυτον πάλαι.
τουτὶ τί δρᾷ τὸ Χαλκιδικὸν ποτήριον;
οὐκ ἔστιν ὅπως οὐ Χαλκιδέας ἀφίστατον.
ἀπολεῖσθον, ἀποθανεῖσθον, ὦ μιαρωτάτω.
Δη. οὗτος, τί φεύγεις; οὐ μενεῖς, ὦ γεννάδα
ἀλλαντοπῶλα; μὴ προδῷς τὰ πράγματα.
ἄνδρες Ἱππῆς, παραγένεσθε· νῦν ὁ καιρός. ὦ Σίμων,
ὦ Παναίτι', οὐκ ἐλᾶτε πρὸς τὸ δεξιὸν κέρας;
ἄνδρες ἐγγύς· ἀλλ' ἀμύνου, κἀπαναστρέφου πάλιν.
ὁ κονιορτὸς δῆλος αὐτῶν, ὡς ὁμοῦ προσκειμένων.
ἀλλ' ἀμύνου, καὶ δίωκε, καὶ τροπὴν αὐτοῦ ποιοῦ.
Χο. παῖε, παῖε τὸν πανοῦργον, καὶ ταραξιππόστρατον,
καὶ τελώνην, καὶ φάραγγα, καὶ Χάρυβδιν ἁρπαγῆς,
καὶ πανοῦργον, καὶ πανοῦργον. πολλάκις γὰρ αὔτ' ἐρῶ.
καὶ γὰρ οὗτος ἦν πανοῦργος πολλάκις τῆς ἡμέρας.
ἀλλὰ παῖε, καὶ δίωκε, καὶ τάραττε, καὶ κύκα,
καὶ βδελύττου, καὶ γὰρ ἡμεῖς, κἀπικείμενος βόα·
εὐλαβοῦ δὲ, μὴ 'κφύγῃ σε· καὶ γὰρ οἶδε τὰς ὁδοὺς,
ἅσπερ Εὐκράτης ἔφευγεν εὐθὺ τῶν κυρηβίων.
Κλ. ὦ γέροντες Ἡλιασταὶ, φράτορες τριωβόλου,
οὓς ἐγὼ βόσκω, κεκραγὼς καὶ δίκαια κἄδικα,
παραβοηθεῖθ', ὡς ὑπ' ἀνδρῶν τύπτομαι ξυνωμοτῶν.
Χο. ἐν δίκῃ γ'· ἐπεὶ τὰ κοινὰ, πρὶν λαχεῖν, κατεσθίεις,
κἀποσυκάζεις πιέζων τοὺς ὑπευθύνους, σκοπῶν,
ὅστις αὐτῶν ὠμός ἐστιν, ἢ πέπων, ἢ μὴ πέπων,
καὶ σκοπεῖς γε, τῶν πολιτῶν ὅστις ἐστὶν ἀμνοκῶν,
πλούσιος, καὶ μὴ πόνηρος, καὶ τρέμων τὰ πράγματα·

242. παραγένεσθε. Sic scribi debuit, flagitante metro, cujus ad legem non adtenderunt, qui turpiter mendosum παραγίγνεσθε hic remanere passi sunt.

254. Εὐκράτης ille est, qui innuitur supra v. 129. Stupas ille, aut stupea texta primum vendebat: postea ditior factus moletrinam habuisse videtur, unde etiam κυρηβιοπώλης Comico nostro dicitur in versu quem ex deperdita fabula profert Scholiastes:

καὶ σύ γε κυρηβιοπῶλα Εὔκρατες στύπαξ.

261. ἀμνοκῶν. Suidas: προβατώδης, μωρὸς, εὐήθης. Vel, ut Eustathius exponit ad Iliad. p. 962. l. 19. νοῶν ὡς ἀμνός.

κῆν τιν' αὐτῶν γνῷς ἀπράγμον' ὄντα καὶ κεχηνότα,
καταγαγὼν ἐκ Χερρονήσου, διαλαβὼν ἠγκύρισας,
εἶτ', ἀποστρέψας τὸν ὦμον, αὐτὸν ἐνεκολήβασας.
Κλ. ξυνεπίκεισθ' ὑμεῖς· ἐγὼ δ', ὦ 'νδρες, δι' ὑμᾶς τύπτομαι,
ὅτι λέγειν γνώμην ἔμελλον, ὡς δίκαιον ἐν πόλει
ἑστάναι μνημεῖον ὑμῶν ἐστιν ἀνδρίας χάριν.
Χο. ὡς δ' ἀλαζὼν, ὡς δὲ μάσθλης· εἶδες, οἷ ὑπέρχεται
ὡσπερεὶ γέροντας ἡμᾶς, κᾀκκοβαλικεύεται.
ἀλλ' ἐὰν ταύτῃ γε νικᾷ, ταυτηῒ πεπλήξεται·
ἢν δ' ὑπεκκλίνῃ γε δευρὶ, πρὸς σκέλος κυρηβάσει.
Κλ. ὦ πόλις καὶ δῆμ', ὑφ' οἵων θηρίων γαστρίζομαι.
Χο. καὶ κέκραγας, ὅσπερ αἰεὶ τὴν πόλιν καταστρέφεις;
Αλ. ἀλλ' ἐγώ σε τῇ βοῇ ταύτῃ γε πρῶτον τρέψομαι.
Χο. ἀλλ' ἐὰν μέντοι γε νικᾷς τῇ βοῇ, τήνελλος εἶ·
ἢν δ' ἀναιδείᾳ παρέλθῃς, ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς.
Κλ. τουτονὶ τὸν ἄνδρ' ἐγὼ δείκνυμι, καὶ φήμ' ἐξάγειν
ταῖσι Πελοποννησίων τριήρεσι ζωμεύματα.
Αλ. ναὶ μὰ Δία, κᾄγωγε τοῦτον, ὅτι κενῇ τῇ κοιλίᾳ
ἐσδραμὼν ἐς τὸ Πρυτανεῖον, εἶτα πάλιν ἐκθεῖ πλέᾳ.
Δη. νὴ Δί', ἐξαγαγών γε τἀπόρρηθ', ἅμ' ἄρτον καὶ κρέας,

264. διαλαβὼν ἠγκύρισας. Sic flagitante sensu et sermonis ratione legendum. Male vulgo διαβαλὼν, ἀγκυρίσας. διαλαμβάνειν est *medium prehendere*, quod luctatores facere solent, ut Casaubonus observavit. In διαβαλὼν manifestus est error ex frequentissima in hoc verbo literarum transpositione. ἠγκύρισας est secunda persona aoristi ab ἀγκυρίζω, quod verbum etiam palæstricum est.

265. αὐτὸν ἐνεκολήβασας. Mendosissime vulgo ἐνεκολάβησας, barbare et pessundato metro. Lapsi sunt in hoc verbo librarii omnes. In membr. scriptum ἀνεκολάβησας. In C. ἐνεκολώβησας. Nos veram lectionem restituimus. Hesychius: κοληβάζει, ἐσθίει, καταπίνει. Bona quidem verbi scriptura est: sed prava interpretatio. κοληβάζει significat *περαίνει, βινεῖ, pædicat, præcidit*, a κόλον et βαίνω: vel καταπατεῖ, ut exponit Suidas, παρὰ τὸ ἐπὶ κόλοις βαίνειν. κόλα δὲ ἡ γαστήρ. Sed prior significatio κωμικωτέρα. Non unius assis sunt Casauboni et Kusteri interpretationes. Eadem forma mox occurrit κυρηβάσει, κοληβάζω, κυρηβάζω.

268. ἀνδρίας. Sic B. C. Vulgo ἀνδρείας.

269. μάσθλης. Suidas: ἰδίως ὁ μεμαλαγμένος λῶρος καὶ ἔκλυτος. μάσθλης ἄνθρωπος, ὁ μεμαλαγμένος καὶ ἐντριβὴς ταῖς πονηρίαις. τὸ αὐτὸ δηλοῖ καὶ τὸ γλοιός. Respicit ad Nub. 449. μάσθλη, μάσθλημα, *alutam* significat, *pellem confectam et subactam*. — ὑπέρχεται ὡσπερεὶ γέροντας ἡμᾶς. Male vulgo post ὑπέρχεται distinguitur, et versu seq. ἐκκοβαλικεύεται legitur, quo cum verbo, intransitive significante, γέροντας ἡμᾶς construunt: hi vero accusativi ad ὑπέρχεται pertinent. Proinde copulam quæ librarii errore exciderat, bene reponit Toup. ad Suidam iii. 258.

270. κᾀκκοβαλικεύεται. In omnibus vocibus ex καὶ ἐκ crasis fit in κᾀκ. Sic Ran. 201. κᾆτ' ἐκπιεῖς. 426. κᾆκλαει, κᾀκκεχηνέ-γει. Conc. 603. κᾀκτήσατο. Av. 1108. κᾀκλέψουσι. Vesp. 444. κᾀξωμίδων.

277. Thesm. 94. τοῦ γὰρ τεχνάζειν ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς.

καὶ τέμαχος, οὗ Περικλέης οὐκ ἠξιώθη πώποτε.
Κλ. ἀποθανεῖσθον αὐτίκα μάλα.
Αλ. τριπλάσιον κεκράξομαί σου.
Κλ. καταβοήσομαι βοῶν σε.
Αλ. κατακεκράξομαί σε κράζων.
Κλ. διαβαλῶ σ', ἐὰν στρατηγῇς.
Αλ. κυνοκοπήσω σου τὸ νῶτον.
Κλ. περιελῶ σ' ἀλαζονείας.
Αλ. ὑποτεμοῦμαι τὰς ὁδούς σου.
Κλ. βλέψον εἴς μ' ἀσκαρδάμυκτος.
Αλ. ἐν ἀγορᾷ κᾀγὼ τέθραμμαι.
Κλ. διαφορήσω σ', εἴ τι γρύξεις.
Αλ. κοπροφορήσω σ', εἰ λαλήσεις.
Κλ. ὁμολογῶ κλέπτειν· σὺ δ' οὐχί.
Αλ. νὴ τὸν Ἑρμῆν τὸν Ἀγοραῖον,
κᾀπιορκῶ γε βλεπόντων.
Κλ. ἀλλότρια τοίνυν σοφίζει,
καί σε φαίνω τοῖς Πρυτάνεσιν,
ἀδεκατεύτους τῶν θεῶν ἱε-
ρὰς ἔχοντα κοιλίας.
Χο. ὦ μιαρὲ, καὶ βδελυρὲ,
καὶ κεκράκτα, τοῦ σοῦ θράσους
πᾶσα μὲν γῆ πλέα
πᾶσα δ' ἐκκλησία,
καὶ τέλη, καὶ γραφαὶ,
καὶ δικαστήρι', ὦ
βορβοροτάραξι, καὶ
τὴν πόλιν ἅπασαν ἡ-
μῶν ἀνατετυρβακὼς,

287. κατακεκράξομαί σε κράζων. Perperam vulgo σου pessundato metro. Ut superiori versu καταβοήσομαι cum accusativo construitur, ita hic κατακεκράξομαι cum eodem casu, non aliter ferente trochaico versu. In Acharn. 711.

κατεβόησεν δ' ἂν κεκραγὼς τοξότας τρισχιλίους.

κατὰ cum verbis compositum tres casus promiscue adsciscit. Non aliter Comicum scripsisse sola evincit metri ratio, cui accedit Prisciani auctoritas, Kustero laudati. Locus est in Aldina editione, qua utor, fol. 234. verso.

292. βλέψον εἴς μ' ἀσκαρδάμυκτος. Sic omnino legendum. In vulgata lectione versus claudicat syllaba redundante, βλέψον εἰς ἔμ' ἀσκαρδάμυκτος. In A. βλέψον μ' ἀσκαρδάμυκτος, numeris itidem corruptis, qui facile restituuntur reposita præpositione εἰς.

294. εἴ τι γρύξεις. Sic recte B. ut edidit Bern. Junta. Perperam Aldus γρύζεις. Facillime permutantur literæ ξ et ζ. quod et in hoc verbo acciderat Pl. 598.

ὅστις ἡμῶν τὰς Ἀθήνας ἐκκεκώφηκας βοῶν,
κἀπὸ τῶν πετρῶν ἄνωθεν τοὺς φόρους θυννοσκοπῶν.
Κλ. οἶδ' ἐγὼ τὸ πρᾶγμα τοῦθ', ὅθεν πάλαι καττύεται.
Αλ. εἰ δὲ μὴ σύ γ' οἶσθα κάττυμ', οὐδ' ἐγὼ χορδεύματα,
ὅστις ὑποτέμνων ἐπώλεις δέρμα μοχθηροῦ βοὸς
τοῖς ἀγροίκοισιν πανούργως, ὥστε φαίνεσθαι παχὺ,
καὶ πρὶν ἡμέραν φορῆσαι, μεῖζον ἦν δυοῖν δοχμαῖν.
Δη. κἀμὲ, νὴ Δία, τοῦτ' ἔδρασε ταυτὸν, ὥστε κατάγελων
πάμπολυν τοῖς δημόταις καὶ τοῖς φίλοις παρασχέθειν.
πρὶν γὰρ εἶναι Περγασῆσιν, ἔνεον ἐν ταῖς ἐμβάσιν.
Χο. ἆρα δῆτ' οὐκ ἀπ' ἀρ-
χῆς ἐδήλους ἀναί-
δειαν, ἥπερ μόνη
προστατεῖ τῶν ῥητόρων,
ᾗ σὺ πιστεύων ἀμέλγεις τῶν ξένων τοὺς καρπίμους,
πρῶτος ὤν; ὁ δ' Ἱπποδάμου λείβεται θεώμενος.
ἀλλ' ἐφάνη γὰρ ἀνὴρ ἕτερος πολὺ
σοῦ μιαρώτερος, ὥστ' ἐμὲ χαίρειν,
ὅς σε παύσει, καὶ πάρεισι, δῆλός ἐστιν αὐτόθεν,
πανουργίᾳ τε, καὶ θράσει,

312. ἐκκεκώφηκας. Sic tres codd. Suidas, si huc respexit, memoriæ falsus ἀνακεκώφηκας citavit, quod compositum græcæ linguæ genio adversari censet summus Hemsterhusius ad Luciani Timon. pag. 104.

318. πρὶν ἡμέραν φορῆσαι. Id est πρὶν τινὰ αὐτὸ φορῆσαι ἡμέραν.

319. Vulgo legitur fœde corruptis numeris:

καὶ νὴ Δία, κἀμὲ τοῦτ' ἔδρασε ταυτὸν,
ὥστε κατάγελων.

Versus est tetrameter iambicus acatal. quo metri genere siquis unquam e Græcis alius usus est, Comicus sane noster nuspiam; neque sic medios inter trochaicos ejusmodi versum immisisset. Certissime emendat Kusterus:

κἀμὲ, νὴ Δία, τοῦτ' ἔδρασε ταυτὸν, ὥστε
κατάγελων.

320. τοῖς δημόταις. Perperam vulgo, metro jugulato, δημόταισι. Versus labem animadvertit Kusterus, sed pravam adhibuit medelam, articulum τοῖς ante φίλοις delendo.

321. Pagus Atticæ Περγασή. Vide Meursium in hac voce.

327. ὁ δ' Ἱπποδάμου. Sic codd. Subaudiendum videtur υἱὸς, quæ frequentissima est ellipsis. Illone autem modo legas, an Ἱππόδαμος, ad leporem hujus loci perinde est.

330. καὶ πάρεισι. Sic optime membr. et C. Inepte vulgo πάρεστι. *Vincet te nequitia.* πάρεισί σε πανουργίᾳ. Pro αὐτόθεν perperam in membr. et in margine codicis B. pro varia lectione, est ἐνταῦθα.

331. Hic et sequens versus in unum conjuncti sic vulgo leguntur:

ἐν πανουργίᾳ τε, καὶ θράσει, καὶ κοβαλικεύμασιν.

Quodnam sit illius versus metrum, exspecto qui me doceat. Præpositionem ἐν membr. non agnoscunt, nec C. versusque in hoc distincti, ut eos exhibui.

πανουργίᾳ τε, καὶ θράσει,
καὶ κοβαλικεύμασιν.

Prior dimeter est iambicus: alter trochaicus catalect. Alibi monui in κόβαλος α longum esse, quam prosodiam servant derivata. Vide et dimetire versum supra 270.

Numerorum depravationem in vulgata hujus versus scriptura Kusterum fugisse arbitrabar. Postea vero deprehendi, nescio quo illius vel operarum errore in notas ad *Acharnenses* translatam fuisse notam, quam ad hunc *Equitum* versum scripserat, ubi conjicit legendum esse:

ἐν πανουργίᾳ, θράσει τε, καὶ κοβαλικεύμασιν.

Et sic quidem profecto constant numeri: sed venustior est nostra lectio, quam præterea codices affirmant.

καὶ κοβαλικεύμασιν.
ἀλλ', ὦ τραφεὶς, ὅθεν πάρεισιν ἄνδρες, οἵπερ εἰσὶ,
νῦν δεῖξον, ὡς οὐδὲν λέγει τὸ ΣΩΦΡΟΝΩΣ ΤΡΑΦΗΝΑΙ.
Αλ. καὶ μὴν ἀκούσαθ' οἷός ἐστιν ουτοσὶ πολίτης.
Κλ. οὐκ αὖ μ' ἐάσεις;
Αλ. μὰ Δί', ἐπεὶ κἀγὼ πονηρός εἰμι.
ἀλλ' αὐτὸ, περὶ τοῦ πρότερος εἰπεῖν, πρῶτα διαμαχοῦμαι.
Χο. ἐὰν δὲ μὴ ταύτῃ γ' ὑπείκῃ, λέγ', ὅτι κἀκ πονηρῶν.
Κλ. οὐκ αὖ μ' ἐάσεις;
Αλ. οὐ μὰ Δία.
Κλ. ναὶ μὰ Δία.
Αλ. μὰ τὸν Ποσειδῶ.
Κλ. οἴμοι διαῤῥαγήσομαι.
Αλ. καὶ μήν σ' ἐγὼ οὐ παρήσω.
Χο. πάρες, πάρες, πρὸς τῶν θεῶν, αὐτῷ διαῤῥαγῆναι.
Κλ. τῷ καὶ πεποιθὼς ἀξιοῖς λέγειν ἐναντίον ἐμοῦ;
Αλ. ὁτιὴ λέγειν οἷός τε κἀγὼ, καὶ καρυκοποιεῖν.
Κλ. ἰδοὺ λέγειν. καλῶς γ' ἂν οὖν τι πρᾶγμα προσπεσόν σοι
ὠμοσπάρακτον παραλαβὼν, μεταχειρίσαιο χρηστῶς.
ἀλλ' οἶσθ' ὅ μοι πεπονθέναι δοκεῖς; ὅπερ τὸ πλῆθος.
εἴ που δικίδιον εἶπας εὖ κατὰ ξένου μετοίκου,

333. ὅθεν πάρεισιν ἄνδρες. Vulgo ὅθεν περ εἰσιν, invenuste repetita in eodem versu particula περ. Similis erat menda in Vesp. 1050.

340. καὶ μήν σ' ἐγὼ οὐ παρήσω. Sic scriptum oportuit. Vulgo corruptis numeris καὶ μὴν ἐγώ σ' οὐ παρήσω. Disyllabum est ἐγὼ οὐ. Vide Ran. 508. Non recte collineaverat Kusterus, infelix plerumque conjector, suadendo κἀγὼ μήν σ' οὐ παρήσω.

341. πάρες, πάρες, πρὸς τῶν θεῶν. Sic tres codd. sicque jamdudum ediderat Bern. Junta. In Aldina, e qua ceteræ omnes editt. derivatæ, imperativus πάρες a poëta geminatus, semel tantum positus erat. Facilis erat medela, ea ratione quam tetigi supra ad v. 32. Diversam tamen quæsivit Kusterus, meliora postmodum edoctus a Vat. cod. qui nostris concinit. Vide quanti erat optimam illam Juntinam editionem consuluisse.

342. Vulgo sic legitur hic versus:

τῷ καὶ πεποιθὼς ἀξιοῖς ἐμοῦ λέγειν ἐναντία;

Tetrameter est acatalecticus, quo metri genere Comicum nuspiam usum fuisse modo dixi. Certissime emendo λέγειν ἐναντίον ἐμοῦ.

343. καρυκοποιεῖν. Sic in membr. scriptum, unico κ, ut et apud Suidam, aliosque scriptores. In καρύκη per se longum est υ.

τὴν νύκτα θρυλλῶν, καὶ λαλῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς σεαυτῷ,
ὕδωρ τε πίνων, κἀπιδεικνὺς, τοὺς φίλους τ' ἀνιῶν,
ᾤου δυνατὸς εἶναι λέγειν. ὦ μῶρε τῆς ἀνοίας.
Αλ. τί δαὶ σὺ πίνων τὴν πόλιν πεποίηκας, ὥστε νυνὶ
ὑπὸ σοῦ μονωτάτου κατεγλωττισμένην σιωπᾶν ;
Κλ. ἐμοὶ γὰρ ἀντέθηκας ἀνθρώπων τιν' ; ὅστις εὐθὺς
θυννεῖα θερμὰ καταφαγὼν, κᾆτ' ἐπιπιὼν ἄκρατον
οἴνου χοᾶ, κασαλβάσω τοὺς ἐν Πύλῳ στρατηγούς.
Αλ. ἐγὼ δέ γ' ἤνυστρον βοὸς καὶ κοιλίαν ὑείαν
καταβροχθίσας, κᾆτ' ἐκπιὼν τὸν ζωμὸν, ἀναπόνιπτος,
λαρυγγιῶ τοὺς ῥήτορας, καὶ Νικίαν ταράξω.
Χο. τὰ μὲν ἄλλα μ' ἤρεσας λέγων· ἓν δ' οὐ προσίεταί με
τῶν πραγμάτων, ὁτιὴ μόνος τὸν ζωμὸν ἐκροφήσεις.
Κλ. ἀλλ' οὐ, λάβρακας καταφαγὼν, Μιλησίους κλονήσεις.
Αλ. ἀλλὰ σχελίδας ἐδηδοκὼς, ὠνήσομαι μέταλλα.
Κλ. ἐγὼ δ' ἐπεισπηδῶν γε τὴν Βουλὴν βίᾳ κυκήσω.
Αλ. ἐγὼ δὲ κινήσω γε σοι τὸν πρωκτὸν ἀντὶ φύσκης.
Κλ. ἐγὼ δέ γ' ἐξελῶ σε τῆς πυγῆς θύραζε κύβδα.
Χο. νὴ τὸν Ποσειδῶ, κἀμέ γ' ἄρ', ἤνπερ γε τοῦτον ἕλκῃς.
Κλ. οἷόν σε δήσω τῷ ξύλῳ.
Αλ. διώξομαί σε δειλίας.
Κλ. ἡ βύρσα σου θρανεύσεται.
Αλ. δερῶ σε θύλακον κλοπῆς.
Κλ. διαπατταλευθήσει χαμαί.

352. Participium κατεγλωττισμένος occurrit Thesm. 131. sed diversa ac in hoc loco significatione, cognata scilicet nomini καταγλώττισμα, quo utitur Noster Nub. 51. Hic καταγλωττίζειν valet *obtundere, loquacitate attonitum reddere.*

355. κασαλβάσω. Schol. λοιδορήσω.

358. Hunc versum citat Plutarchus in Nicia p. 210. edit. Bryani. λαρυγγιῶ, καταβοήσομαι τῶν ἄλλων ῥητόρων, ἢ τὴν φάρυγγα αὐτῶν ἐκτιμῶ. 'Αναπόνιπτος cum λαρυγγιῶ construitur, non cum ἐκπιών.

362. σχελίδας. Attice pro σκελίδας. Vide Piersonum ad Mœrin in σχινδαλμός. Hesychius utramque formam enotavit. σκελὶς, τὸ ἀπὸ τῆς ῥάχεως ἕως τοῦ ὑπογαστρίου. σκελίδες, τὰ περιμήκη τμήματα. σχελίδες, κρέα ἐπιμήκη τετμημένα· οἱ δὲ, πλευρίδες.

365. τῆς πυγῆς. Vulgo τῇ πυγῇ. Genitivum adfirmant membr. in quibus scriptum τῆς πυγμῆς. Non suismet ipsius natibus impulsum isiciarium se ejecturum minatur, qua ratione dativus τῇ πυγῇ locum haberet : sed ait se prehensis isiciarii natibus eum extracturum foras, vel se isiciarii nates impellendo eum ejecturum. Proinde hoc nomen in genitivo poni debuit ex linguæ indole. Sic infra 772.

καὶ τῇ κραύγῃ τῶν ὀρχιπέδων ἑλκοίμην ἐς Κεραμεικόν.

366. κἀμέ γ' ἄρ'. Male vulgo κἀμὲ γάρ. Quod alibi dixi, γὰρ sæpe in γ' ἄρ' vel γ' ἄρ' mutandum esse, id palam ostendit metri in hoc versu lex, quæ librorum γὰρ prorsus respuit.

369. θρανεύσεται. Suidas : ἐκταθήσεται. θράνον γὰρ τὸ ὑποπόδιον, ὅπου τὰ δέρματα ἐκτείνεται.

Αλ. περικόμματ' ἐκ σοῦ σκευάσω.
Κλ. τὰς βλεφαρίδας σου περιτιλῶ.
Αλ. τὸν πρηγορεῶνά σου 'κτεμῶ.
Δη. καὶ νὴ Δί' ἐμβαλόντες αὐ-
τῷ πάτταλον μαγειρικῶς
εἰς τὸ στόμ', εἶτά γ' ἔνδοθεν
τὴν γλῶτταν ἐξείραντες αὐ-
τοῦ, σκεψόμεσθ' εὖ κἀνδρικῶς
κεχηνότος
τὸν πρωκτὸν, εἰ χαλαζᾷ.
Χο. ἦ ἄρα πυρός γ' ἕτερα θερμότερα·
καὶ λόγων ἐν πόλει
τῶν ἀναιδῶν ἀναιδέστεροι·
καὶ τὸ πρᾶγμ' οὐκ ἄρ' ἦν φαῦλον ὧδ'.
ἀλλ' ἔπιθι καὶ στρόβει,
μηδὲν ὀλίγον ποίει.
νῦν γὰρ ἔχεται μέσος·
ὡς ἐὰν νυνὶ μαλάξῃς αὐτὸν ἐν τῇ προσβολῇ,
δειλὸν εὑρήσεις. ἐγὼ γὰρ τοὺς τρόπους ἐπίσταμαι.
Αλ. ἀλλ' ὅμως οὗτος τοιοῦτος ὢν ἅπαντα τὸν βίον,
κᾆτ' ἀνὴρ ἔδοξεν εἶναι, τἀλλότριον ἀμῶν θέρος.
νῦν δὲ τοὺς στάχυς ἐκείνους, οὓς ἐκεῖθεν ἤγαγεν,
ἐν ξύλῳ δήσας ἀφαύει, κἀποδόσθαι βούλεται.
Κλ. οὐ δέδοιχ' ὑμᾶς, ἕως ἂν ζῇ τὸ βουλευτήριον,
καὶ τὸ τοῦ δήμου πρόσωπον μακκοᾷ καθήμενον.
Χο. ὡς δὲ πρὸς πᾶν ἀναιδεύεται,
κοὐ μεθίστησι τοῦ χρώματος
τοῦ παρεστηκότος.
Κλ. εἴ σε μὴ μισῶ, γενοίμην ἐν Κρατίνου κώδιον,

385. οὐκ ἄρ' ἦν. Mediam voculam, in impressis omissam, exhibent tres codices, omninoque recipi debuit, quum absque ea versus stare non possit. Trimeter est, ut præcedens, constans e tribus creticis.

389. ὡς ἐὰν νυνί. Perperam vulgo, versu ruente, ὡς ἂν νυνί.

400. εἴ σε μὴ μισῶ, γενοίμην ἐν Κρατίνου κώδιον. *Nisi te odi,* FIAM *una de pelliceis stragulis Cratini.* ΓΕΝΟΙΜΗΝ optativus est, eam significationem habens, a qua denominatur, qua quum pollet, particulam ἂν nunquam adsciscit, quæ optativum potentialem semper comitatur. Ajax apud Sophoclem filio suo dicit :

ὦ παῖ, γένοιο πατρὸς εὐτυχέστερος.

Optat. Si diceret γένοι' ἄν, longe diversus esset sensus, neque is sic absolutus ; *Fieres patre fortunatior,* si tale quid, vel tale, contingeret. Hoc norunt tirones, qui primoribus labris græcam eruditionem adtigerunt. Quis igitur Kusterum non miretur, tam diversas modi illius significationes confundentem? Sic ille ad hunc versum : *Ceterum miror illud* ἂν *non solum in omnibus editt. vulgatis, sed etiam apud Pindari Scholiastem ad Pyth.* iv. 410.

τὴν νύκτα θρυλλῶν, καὶ λαλῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς σεαυτῷ,
ὕδωρ τε πίνων, κἀπιδεικνὺς, τοὺς φίλους τ' ἀνιῶν,
ᾤου δυνατὸς εἶναι λέγειν. ὦ μῶρε τῆς ἀνοίας.
Αλ. τί δαὶ σὺ πίνων τὴν πόλιν πεποίηκας, ὥστε νυνὶ
ὑπὸ σοῦ μονωτάτου κατεγλωττισμένην σιωπᾶν;
Κλ. ἐμοὶ γὰρ ἀντέθηκας ἀνθρώπων τιν'; ὅστις εὐθὺς
θυννεῖα θερμὰ καταφαγὼν, κᾆτ' ἐπιπιὼν ἄκρατον
οἴνου χοᾶ, κασαλβάσω τοὺς ἐν Πύλῳ στρατηγούς.
Αλ. ἐγὼ δέ γ' ἤνυστρον βοὸς καὶ κοιλίαν ὑείαν
καταβροχθίσας, κᾆτ' ἐκπιὼν τὸν ζωμὸν, ἀναπόνιπτος,
λαρυγγιῶ τοὺς ῥήτορας, καὶ Νικίαν ταράξω.
Χο. τὰ μὲν ἄλλα μ' ἤρεσας λέγων· ἓν δ' οὐ προσίεταί με
τῶν πραγμάτων, ὁτιὴ μόνος τὸν ζωμὸν ἐκροφήσεις.
Κλ. ἀλλ' οὐ, λάβρακας καταφαγὼν, Μιλησίους κλονήσεις.
Αλ. ἀλλὰ σχελίδας ἐδηδοκὼς, ὠνήσομαι μέταλλα.
Κλ. ἐγὼ δ' ἐπεισπηδῶν γε τὴν Βουλὴν βίᾳ κυκήσω.
Αλ. ἐγὼ δὲ κινήσω γε σοι τὸν πρωκτὸν ἀντὶ φύσκης.
Κλ. ἐγὼ δέ γ' ἐξέλξω σε τῆς πυγῆς θύραζε κύβδα.
Χο. νὴ τὸν Ποσειδῶ, κἀμέ γ' ἄρ', ἤνπερ γε τοῦτον ἕλκῃς.
Κλ. οἷόν σε δήσω τῷ ξύλῳ.
Αλ. διώξομαί σε δειλίας.
Κλ. ἡ βύρσα σου θρανεύσεται.
Αλ. δερῶ σε θύλακον κλοπῆς.
Κλ. διαπατταλευθήσει χαμαί.

352. Participium κατεγλωττισμένος occurrit Thesm. 131. sed diversa ac in hoc loco significatione, cognata scilicet nomini καταγλώττισμα, quo utitur Noster Nub. 51. Hic καταγλωττίζειν valet *obtundere, loquacitate attonitum reddere.*

355. κασαλβάσω. Schol. λοιδορήσω.

358. Hunc versum citat Plutarchus in Nicia p. 210. edit. Bryani. λαρυγγιῶ, καταβοήσομαι τῶν ἄλλων ῥητόρων, ἢ τὴν φάρυγγα αὐτῶν ἐκτεμῶ. Ἀναπόνιπτος cum λαρυγγιῶ construitur, non cum ἐκπιών.

362. σχελίδας. Attice pro σκελίδας. Vide Piersonum ad Mœrin in σχινδαλμός. Hesychius utramque formam enotavit. σκελὶς, τὸ ἀπὸ τῆς ῥάχεως ἕως τοῦ ὑπογαστρίου. σκελίδες, τὰ περιμήκη τμήματα. σχελίδες, κρέα ἐπιμήκη τετμημένα· οἱ δὲ, πλευρίδες.

365. τῆς πυγῆς. Vulgo τῇ πυγῇ. Genitivum adfirmant membr. in quibus scriptum τῆς πυγμῆς. Non suismet ipsius natibus impulsum isiciarium se ejecturum minatur, qua ratione dativus τῇ πυγῇ locum haberet: sed ait se prehensis isiciarii natibus eum extracturum foras, vel se isiciarii nates impellendo eum ejecturum. Proinde hoc nomen in genitivo poni debuit ex linguæ indole. Sic infra 772.

καὶ τῇ κρεάγρᾳ τῶν ὀρχιπέδων ἑλκοίμην
ἐς Κεραμεικόν.

366. κἀμέ γ' ἄρ'. Male vulgo κἀμὲ γάρ. Quod alibi dixi, γὰρ sæpe in γ' ἄρ' vel γ' ἆρ' mutandum esse, id palam ostendit metri in hoc versu lex, quæ librorum γὰρ prorsus respuit.

369. θρανεύσεται. Suidas: ἐκταθήσεται. θράνον γὰρ τὸ ὑποπόδιον, ὅπου τὰ δέρματα ἐκτείνεται.

Αλ. περικόμματ' ἐκ σοῦ σκευάσω.
Κλ. τὰς βλεφαρίδας σου περιτιλῶ.
Αλ. τὸν πρηγορεῶνά σου 'κτεμῶ.
Δη. καὶ νὴ Δί' ἐμβαλόντες αὐ-
τῷ πάτταλον μαγειρικῶς
εἰς τὸ στόμ', εἶτά γ' ἔνδοθεν
τὴν γλῶτταν ἐξείραντες αὐ-
τοῦ, σκεψόμεσθ' εὖ κἀνδρικῶς
κεχηνότος
τὸν πρωκτὸν, εἰ χαλαζᾷ.
Χο. ἦ ἄρα πυρός γ' ἕτερα θερμότερα·
καὶ λόγων ἐν πόλει
τῶν ἀναιδῶν ἀναιδέστεροι·
καὶ τὸ πρᾶγμ' οὐκ ἄρ' ἦν φαῦλον ὧδ'.
ἀλλ' ἔπιθι καὶ στρόβει,
μηδὲν ὀλίγον ποίει.
νῦν γὰρ ἔχεται μέσος·
ὡς ἐὰν νυνὶ μαλάξῃς αὐτὸν ἐν τῇ προσβολῇ,
δειλὸν εὑρήσεις. ἐγὼ γὰρ τοὺς τρόπους ἐπίσταμαι.
Αλ. ἀλλ' ὅμως οὗτος ὢν τοιοῦτος ἅπαντα τὸν βίον,
κᾆτ' ἀνὴρ ἔδοξεν εἶναι, τἀλλότριον ἀμῶν θέρος.
νῦν δὲ τοὺς στάχυς ἐκείνους, οὓς ἐκεῖθεν ἤγαγεν,
ἐν ξύλῳ δήσας ἀφαύει, κἀποδόσθαι βούλεται.
Κλ. οὐ δέδοιχ' ὑμᾶς, ἕως ἂν ζῇ τὸ βουλευτήριον,
καὶ τὸ τοῦ δήμου πρόσωπον μακκοᾷ καθήμενον.
Χο. ὡς δὲ πρὸς πᾶν ἀναιδεύεται,
κοὐ μεθίστησι τοῦ χρώματος
τοῦ παρεστηκότος.
Κλ. εἴ σε μὴ μισῶ, γενοίμην ἐν Κρατίνου κώδιον,

385. οὐκ ἄρ' ἦν. Mediam voculam, in impressis omissam, exhibent tres codices, omninoque recipi debuit, quum absque ea versus stare non possit. Trimeter est, ut præcedens, constans e tribus creticis.

389. ὡς ἐὰν νυνί. Perperam vulgo, versu ruente, ὡς ἂν νυνί.

400. εἴ σε μὴ μισῶ, γενοίμην ἐν Κρατίνου κώδιον. *Nisi te odi,* FIAM *una de pelliceis stragulis Cratini.* ΓΕΝΟΙΜΗΝ optativus est, eam significationem habens, a qua denominatur, qua quum pollet, particulam ἂν nunquam adsciscit, quæ optativum potentialem semper comitatur. Ajax apud Sophoclem filio suo dicit:

ὦ παῖ, γένοιο πατρὸς εὐτυχέστερος.

Optat. Si diceret γένοι' ἄν, longe diversus esset sensus, neque is sic absolutus; *Fieres patre fortunatior,* si tale quid, vel tale, contingeret. Hoc norunt tirones, qui primoribus labris græcam eruditionem adtigerunt. Quis igitur Kusterum non miretur, tam diversas modi illius significationes confundentem? Sic ille ad hunc versum: *Ceterum miror illud ἐν non solum in omnibus editt. vulgatis, sed etiam apud Pindari Scholiastem ad Pyth.* iv. 410.

καὶ διδασκοίμην προσᾴδειν Μορσίμου τραγῳδίαν.
Χο. ὦ περὶ πάντ', ἐπὶ πᾶσί τε πράγμασι,
δωροδόκοισιν ἐπ' ἄνθεσιν ἵζων,
εἴθε φαύλως, ὥσπερ εὗρες, ἐκβάλοις τὴν ἔνθεσιν.
ᾄσαιμι γὰρ τότ' ἂν μόνον·
Πῖνε, πῖν' ἐπὶ συμφοραῖς.—
τὸν Ἰουλίου τ' ἂν οἴομαι, γέροντα πυῤῥοπίπην,
ἡσθέντ' ἰηπαιωνίσαι, καὶ Βακχέβακχον ᾆσαι.
Κλ. οὔ τοι μ' ὑπερβαλεῖσθ' ἀναιδείᾳ, μὰ τὸν Ποσειδῶ·
ἢ μήποτ' Ἀγοραίου Διὸς σπλάγχνοισι παραγενοίμην.
Αλ. ἔγωγε, νὴ τοὺς κονδύλους, οὓς πολλὰ δὴ 'πὶ πολλοῖς
ἠνεσχόμην ἐκ παιδίων, μαχαιρίδων τε πληγὰς,
ὑπερβαλεῖσθαί σ' οἴομαι τούτοισιν, ἢ μάτην γ' ἂν
ἀπομαγδαλίας σιτούμενος τοσοῦτος ἐκτραφείην.
Κλ. ἀπομαγδαλίας, ὥσπερ κύων, ὦ παμπόνηρε; πῶς οὖν
κυνὸς βορὰν σιτούμενος μάχει σὺ κυνοκεφάλῳ;
Αλ. καὶ, νὴ Δί', ἄλλα γ' ἐστί μου κόβαλα παιδὸς ὄντος.

et Suidam v. κώδιον *occurrere: cum tamen corruptum sit, et Ms. Vat. Pal. ejus loco recte exhibeat* ἂν. Tres Regii codd. recte habent ἐν: et si centum forent, omnesque haberent ἂν, id nihilo minus rejiciendum esset. Mox v. 412. ἢ μὴ παραγενοίμην, optat, nec ἂν comitem habet. Similis locus est infra 767. Acharn. 151. exemplaque passim obvia. Vide quæ notavi ad Eurip. Phœn. 514.

401. Quam malus poëta Morsimus fuerit facete innuit, quod etiam facit in Ran. v. 151. ubi in stercoream paludem demersos ait Hercules, qui Morsimi orationem aliquam descripserint:

ἢ Μορσίμου τις ῥῆσιν ἐξεγράψατο.

In eum et fratrem Melanthium acerrime invehit in fine parabasis Pacis. Erat autem par illud fratrum tragico etiam poëta natum, Philocle, cui non magis quam filiis pepercit Comicus noster. Vide Thesm. 168. Vesp. 462.

408. ἡσθέντ' ἰηπαιωνίσαι, καὶ Βακχέβακχον ᾆσαι. Sic optime apud Suidam legitur in ὦ περὶ πάντα. Nec multum abscedit membr. et C. scriptura, ἡσθέντ' ἢ παιῶν' ᾆσαι καὶ βακχέβακχον ᾆσαι. Librariorum error manifestus est, et ad metri normam sane quam facile corrigi poterat. Impressorum lectio inficeta est:

ἡσθέντα, καὶ παιῶνα δὴ, καὶ βακχέβακχον ᾆσαι.

412. μαχαιρίδων τε πληγάς. Sic Pollux x. 104. μαγειρικὰ δὲ, καὶ κοπίδες, καὶ δορίδες, καὶ μαχαιρίδες. Ἀριστοφάνους γοῦν ἐν Ἱππεῦσιν ὁ μάγειρος λέγει, Μαχαιρίδων τε πληγάς.

414. ἀπομαγδαλίας σιτούμενος. Sic recte Suidas in ἀπομαγδαλία. Vulgo divisim et mutata constructione ἀπὸ μαγδαλιᾶς. Sed verbum σιτεῖσθαι cum quarto casu jungitur, quod perite observavit Kusterus, in eo reprehendendus, quod sinceram lectionem in textu non reposuerit. Vulgatam agnoscit duobus locis ad Odyss. Eustathius, prava codicis sui scriptura deceptus, pag. 1887. l. 51. τοῦ δὲ ἀπομάσσειν παράγωγον καὶ ἀπομαγδαλία, ἡ παρὰ τῷ Κωμικῷ μαγδαλιά. et p. 1857. l. 17. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου μάσσειν καὶ ἀπομάγματα, καὶ ἀπόμακτρα, τὰ ἀποκαθάρματα. καὶ μαγδαλιὰ παρὰ τῷ Κωμικῷ. παρὰ δὲ ἄλλοις καὶ ἀπομαγδαλία καὶ ἀπομαγδαλὶς, ψωμὸς, εἰς ὃν ἐκματτόμενοι τὰς χεῖρας μετὰ δεῖπνον, ἐῤῥίπτουν κυσί.

416. μάχει σὺ κυνοκεφάλῳ. In membr. scriptum μάχει σὺ κεφάλῳ, duabus, seu potius, ut reor, tribus deficientibus syllabis. Non enim video qui in κυνοκεφάλῳ penultima produci possit. Scripserat Comicus: μάχει σύ γε κυνοκεφάλῳ, qua ratione constant versus numeri, siquidem tribrachys loco iambi ante syllabam catalecticam ponitur.

ἐξηπάτων γὰρ τοὺς μαγείρους, ἐπιλέγων τοιαυτί·
Σκέψασθε, παῖδες· οὐχ ὁρᾶθ'; ὥρα νέα, χελιδών.—
οἱ δ' ἔβλεπον, κἀγὼ 'ν τοσούτῳ τῶν κρεῶν ἔκλεπτον.
Χο. ὦ δεξιώτατον κρέας, ὡς σοφῶς γε προὐνοήσω·
ὥσπερ ἀκαλήφας ἐσθίων, πρὸ χελιδόνων ἔκλεπτες.
Αλ. καὶ ταῦτα δρῶν ἐλάνθανόν γ'· εἰ δ' οὖν ἴδοι τις αὐτῶν,
ἀποκρυπτόμενος εἰς τὰς κοχώνας, τοὺς θεοὺς ἀπώμνυν·
ὥστ' εἶπ' ἀνὴρ τῶν ῥητόρων ἰδών με τοῦτο δρῶντα·
Οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ παῖς ὅδ' οὐ τὸν δῆμον ἐπιτροπεύσει.—
Χο. εὖ γε ξυνέβαλεν αὔτ'· ἀτὰρ δῆλόν γ', ἀφ' οὗ ξυνέγνω·
ὁτιὴ 'πιώρκεις θ' ἡρπακὼς, καὶ κρέας ὁ πρωκτὸς εἶχεν.
Κλ. ἐγώ σε παύσω τοῦ θράσους· οἶμαι δὲ μᾶλλον ἄμφω.
ἔξειμι γάρ σοι λαμπρὸς ἤδη, καὶ μέγας καθιεὶς,
ὁμοῦ ταράττων τήν τε γῆν, καὶ τὴν θάλατταν εἰκῆ.
Αλ. ἐγὼ δὲ συστείλας γε τοὺς ἀλλᾶντας, εἶτ' ἀφήσω
κατὰ κῦμ' ἐμαυτὸν οὔριον, κλάειν σε μακρὰ κελεύων.
Δη. κἄγωγ', ἐάν τι παραχαλᾷ, τὴν ἀντλίαν φυλάξω.
Κλ. οὔτοι, μὰ τὴν Δήμητρα, καταπροίξει, τάλαντα πολλὰ
κλέψας Ἀθηναίων.
Χο. ἄθρει, καὶ τοῦ ποδὸς παρίει·
ὡς οὗτος ἤδη Καικίας καὶ συκοφαντίας πνεῖ.

422. Urticas esitabant veteres, quæ ad mensas adhibebantur, dum adhuc teneræ essent, id est ineunte vere. Inde jocus Chori: ait enim isiciarium adventum veris observasse in furtis faciendis, sicut illi observant, qui urticis vescuntur. *E notis Casauboni.*

424. Vulgo legitur sine ulla metri forma:

ἀποκρυπτόμενος εἰς τὰ κόχωνα, τοὺς θεοὺς ἀπώμνυον.

Recte in B. scriptum εἰς τὰς κοχώνας, ut vulgati etiam libri habent infra v. 484. At male idem cod. ut reliqui, ἀπώμνυον, pro quo, flagitante metro, reponi debuit Attica forma ἀπώμνυν. Vide ad Aves 520.

ἀποκρυπτόμενος εἰς τὰς κοχώνας, τοὺς θεοὺς ἀπώμνυν.

428. καὶ κρέας ὁ πρωκτὸς εἶχεν. Obscœnus est jocus, quem intelliges, si contuleris notata ad Ran. 1070.

430. καὶ μέγας καθιείς. Si Scholiastæ vim hujus participii non adsecuti sunt, in eoque interpretando ridicule lapsi sunt, non ideo sollicitanda est sincera poëtæ manus, quam temere mutatum ivit Dawesius. Cum καθιεὶς subaudi ἐμαυτὸν, *demittens me*, nempe terram versus et mare. Vento se comparat, qui summo in aëre gignitur, ibique aliquamdiu subsistit, postea deorsum vergit, et in terram ruit. Hanc venti naturam pulcherrimis versibus describit Apollonius Argon. ii. quos, quia nonnihil huc faciunt, adponam.

Ζεὺς δ' ἀνέμου Βορέαο μένος κίνησεν ἀῆναι,
ὕδατι σημαίνων διερὴν ὁδὸν Ἀρκτούροιο.
αὐτὰρ ὅγ' ἠμάτιος μὲν ἐν οὔρεσι φύλλ' ἐτίνασσε
τυτθὸν ἐπ' ἀκροτάτοισιν ἀήσυρος ἀκρεμόνεσσι·
νυκτὶ δ' ἔβη πόντονδε πελώριος.

Quid valent ultima ista? nonne? νυκτὶ δὲ μέγας καθῆκε ἑαυτὸν πόντονδε. His scriptis video locum hunc fere ad eundem modum vindicasse doctissimum virum Jo. Toupium ad Suidam ii. 45. cujus miror non meminisse Thomam Burgessium in Appendice novæ Miscellaneorum editionis.

437. ὡς οὗτος ἤδη Καικίας καὶ συκο-

Κλ. σὲ δ' ἐκ Ποτιδαίας ἔχοντ' εὖ οἶδα δέκα τάλαντα.
Αλ. τί δῆτα; βούλει τῶν ταλάντων ἓν λαβὼν σιωπᾶν;
Χο. ὡνὴρ ἂν ἡδέως λάβοι. τοὺς δὴ θρίους παρίει.
Αλ. τὸ πνεῦμ' ἔλαττον γίγνεται.
Κλ. φεύξει γραφὰς ἑκατονταλάντους τέτταρας.
Αλ. σὺ δ' ἀστρατείας γ' εἴκοσιν,
κλοπῆς δὲ πλεῖν ἢ χιλίας.
Κλ. ἐκ τῶν ἀλιτηρίων σε φη-
μὶ γεγονέναι τῶν τῆς θεοῦ.
Αλ. τὸν πάππον εἶναί φημί σου
τῶν δορυφόρων—
Κλ. ποίων; φράσον.
Αλ. τῶν Βυρσίνης, τῆς Ἱππίου.
Κλ. κόβαλος εἶ.
Αλ. πανοῦργος εἶ.
Χο. παῖ ἀνδρικῶς.
Κλ. ἰοὺ, ἰού.
τύπτουσί μ' οἱ ξυνωμόται.
Χο. παῖ αὐτὸν ἀνδρικώτατα, καὶ
γάστριζε τοῖσιν ἐντέροις
καὶ τοῖς κόλοις·
χὤπως κολᾷ τὸν ἄνδρα.

φαντίας πνεῖ. Venti nomen est Καικίας, quod cuivis notum. Illud, Scholiaste præeunte, perite reponendum monuit Kusterus. In primariis editt. erat: ὡς οὗτος ἤδη κακίας καὶ συκοφαντίας πνεῖ. Sciolus nescio quis e novissimis editoribus ineptum versui fulcrum addidit, ὡς οὗτος ἤδη γε κακίας—Codices veterum editt. lectionem exhibent: in solo B. superscripta varia lectio καικίας.

440. ὡνήρ. Vulgo minus bene ἀνήρ.—ἂν ἡδέως λάβοι. Solœce in membr. λάβῃ.—τοὺς δὴ θρίους. Sic omnino ad metri legem scribi debuit. Perperam vulgo τοὺς δὲ θρίους. tanquam si δὲ ante literas θρ produci posset. Pejus adhuc in duobus codd. τοὺς τεθρίους: in tertio τούς τε θρίους, et sic est in primariis editionibus. θρίοι vox est nautica. Schol. οἱ ἔσχατοι κάλοι, οὓς ἐκφόρους καλοῦσιν οἱ ναῦται· οὕς, ὅταν ἐνδιδῷ τὸ πνεῦμα, πρώτους ἐκ πρώρας χαλῶσι. Est etiam vox nautica ποῦς, quarto ante versu; sed ea magis obvia et nemini non nota. Vide Apollonium modo laudatum ii. 932.

445. σὺ δ' ἀστρατείας γ' εἴκοσιν. Male vulgo εἴκοσι. In dimetris ultima syllaba non est indifferens, quod observatum fuit ad Ran. 984.

449. Βυρσίνης τῆς Ἱππίου. Subauditur γυναικός. Hippiæ uxor erat Myrrhine Calliæ filia. Hujus nomen in Βυρσίνη facete mutat Comicus, ut supra v. 59. a βύρσα, Cleoni coriariam artem objiciens. Vide Meursii Pisistratum cap. xvii.

454. Vulgo γάστριζε καὶ τοῖς ἐντέροις, ubi inserta copula pro metri fulcro invenustum correctorem sapit. Legendum, γάστριζε τοῖσιν ἐντέροις.

456. χὤπως κολᾷ τὸν ἄνδρα. Tanquam a κολάομαι, ficto verbo a præcedente nomine κόλοις. Sic quidem post Scholiastem novi interpretes, quibus accedo ἑκὼν, ἀέκοντί δὲ θυμῷ. Quin lectionem mutarem obstitit codd. consensus. Credo tamen scripsisse Comicum κολᾷς, a κολάζω, servata eadem allusione ad præcedens nomen κόλοις. Futurum κολάσω Attici contrahunt in κολῶ, ut ἐλάσω in ἐλῶ, σκεδάσω in σκεδῶ, aliaque passim in his fabulis obvia. κολᾷς, ut ἐλᾷς. Videat jam eruditus lector, an satius fuisset librarios plorare jubere, illudque in textu reponere.

ὦ γεννικώτατον κρέας, ψυχήν τ' ἄριστε πάντων,
καὶ τῇ πόλει σωτὴρ φανείς, ἡμῖν τε τοῖς πολίταις,
ὡς εὖ τὸν ἄνδρα ποικίλως θ' ὑπῆλθες ἐν λόγοισι.
πῶς ἄν σ' ἐπαινέσαιμεν οὕτως, ὥσπερ ἡδόμεσθα;
Κλ. ταυτὶ, μὰ τὴν Δήμητρα, μ' οὐκ ἐλάνθανε
τεκταινόμενα τὰ πράγματ'· ἀλλ' ἠπιστάμην
γομφούμενά γε τὰ πάντα καὶ κολλώμενα.
Χο. οἴμοι, σὺ δ' οὐδὲν ἐξ ἁμαξουργοῦ λέγεις;
Αλ. οὔκουν μ', ἐν Ἄργει οἷα πράττει, λανθάνει.
πρόφασιν μὲν Ἀργείους φίλους ἡμῖν ποιεῖ·
ἰδίᾳ δ' ἐκεῖ Λακεδαιμονίοις ξυγγίγνεται.
καὶ ταῦτ' ἐφ' οἷσίν ἐστι συμφυσώμενα,
ἐγῷδ'· ἐπὶ γὰρ τοῖς δεδεμένοις χαλκεύεται.
Χο. εὖγ', εὖγε, χάλκευ' ἀντὶ τῶν κολλωμένων.
Αλ. καὶ ξυγκροτοῦσιν ἄνδρες αὔτ' ἐκεῖθεν αὖ.
καὶ ταῦτά μ', οὔτ' ἀργύριον οὔτε χρυσίον
διδοὺς, ἀναπείσεις, οὔτε προσπέμπων φίλους,
ὅπως ἐγὼ ταῦτ' οὐκ Ἀθηναίοις φράσω.
Κλ. ἐγὼ μὲν οὖν αὐτίκα μάλ' εἰς Βουλὴν ἰὼν,
ὑμῶν ἁπάντων τὰς ξυνωμοσίας ἐρῶ,
καὶ τὰς ξυνόδους τὰς νυκτερινὰς ἐπὶ τῇ πόλει,
καὶ πάνθ', ἃ Μήδοις καὶ Βασιλεῖ ξυνώμνυτε,
καὶ τἀκ Βοιωτῶν ταῦτα συντυρούμενα.
Αλ. πῶς οὖν ὁ τυρὸς ἐν Βοιωτοῖς ὤνιος;
Κλ. ἐγώ σε, νὴ τὸν Ἡρακλέα, παραστορῶ.
Χο. ἄγε δὴ, σὺ τίνα νοῦν, ἢ τίνα ψυχὴν ἔχεις;
νυνὶ δὲ δείξεις, εἴπερ ἀπεκρύψω τότε
ἐς τὰς κοχώνας τὸ κρέας, ὡς αὐτὸς λέγεις.

464. ἐξ ἁμαξουργοῦ λέγεις. Nulla in his allusio est ad proverbium ἐξ ἁμάξης λέγειν, quod satis inepte somniatur Berglerus. Usus erat verbis Cleo fabrorum lignariorum propriis, τεκταίνειν, γομφοῦν, κολλᾶν. Idcirco isiciario dicit Chorus: *Tu vero ne unicum quidem verbum a carpentario mutuaberis, quo in hunc invehas?* Postea autem, quum isiciarius verbis usus esset fabrorum ferrariorum propriis, συμφυσᾶν, χαλκεύειν, laudat eum Chorus, εὖ γε, χάλκευ' ἀντὶ τῶν κολλωμένων, quia, ut ferrum validius est ligno, ita ille fortius Cleonem aggrediebatur.

465. οἷα πράττει. Vulgo πράττεις manifesto errore.

478. ξυνώμνυτε. Sic membr. Vulgo ξυνόμνυτε.

483. νυνὶ δὲ δείξεις. Vulgo νυνὶ διδάξεις. Illud pro varia lectione adscriptum margini cod. C.—

θεύσει γὰρ ἄξας ἐς τὸ βουλευτήριον,
ὥσθ' οὗτος ἐμπεσὼν ἐκεῖσε διαβαλεῖ
ἡμᾶς ἅπαντας, καὶ κραγὸν κεκράξεται.
Αλ. ἀλλ' εἶμι· πρῶτον δ', ὡς ἔχω, τὰς κοιλίας
καὶ τὰς μαχαίρας ἐνθαδὶ καταθήσομαι.
Χο. ἔχε νυν, ἄλειψον τὸν τράχηλον τουτωΐ,
ἵν' ἐξολισθαίνειν δύνῃ τὰς διαβολάς.
Αλ. ἀλλ' εὖ λέγεις καὶ παιδοτριβικῶς ταυταγί.
Χο. ἔχε νυν, ἐπέγκαψον λαβὼν ταδί.
Αλ. τί δαί;
Χο. ἵν' ἄμεινον, ὦ 'τὰν, ἐσκοροδισμένος μάχῃ.
καὶ σπεῦδε ταχέως.
Αλ. ταῦτα δρῶ.
Χο. μέμνησό νυν
δάκνειν, καταβάλλειν, τοὺς λόφους κατεσθίειν,
χὤπως τὰ κάλλαι' ἀποφαγὼν ἥξεις πάλιν.
ἀλλ' ἴθι χαίρων, καὶ πράξειας
κατὰ νοῦν τὸν ἐμόν, καί σε φυλάττοι
Ζεὺς Ἀγοραῖος· καὶ νικήσας
αὖθις ἐκεῖθεν πάλιν ὡς ἡμᾶς
ἔλθοις στεφάνοις κατάπαστος.
ὑμεῖς δ' ἡμῶν προσέχετε τὸν νοῦν
τοῖς ἀναπαίστοις, ὦ παντοίας
ἤδη Μούσης
πειραθέντες καθ' ἑαυτούς.

Εἰ μέν τις ἀνὴρ τῶν ἀρχαίων κωμῳδοδιδάσκαλος ἡμᾶς
ἠνάγκαζεν ἔπη λέξοντάς γ' ἐς τὸ θέατρον παραβῆναι,
οὐκ ἂν φαύλως ἔτυχεν τούτου· νῦν δ' ἄξιός ἐσθ' ὁ ποιητής,
ὅτι τοὺς αὐτοὺς ἡμῖν μισεῖ, τολμᾷ τε λέγειν τὰ δίκαια,
καὶ γενναίως πρὸς τὸν Τυφῶ χωρεῖ, καὶ τὴν ἐριώλην.

490. τουτωΐ. In B. τωδί.

492. ταυταγί. Male vulgo ταῦτά γε. Idiotismus hic Atticismi sæpe a librariis neglectus fuit. Vide Corinthum de Dial. Att. §. lxvi.

496. δάκνειν, καταβάλλειν. Sic recte membr. Ad gallinaceorum commissiones adludit Comicus. Vulgo διαβάλλειν, cui in B. superscripta etiam nostra lectio.

503. ἡμῶν. Vulgo ὑμῖν, manifesta menda. Ordo est: ὑμεῖς δὲ προσέχετε τὸν νοῦν τοῖς ἀναπαίστοις ἡμῶν. Male etiam vulgo digesti sunt ultimi anapæsti.

510. τοὺς αὐτοὺς ἡμῖν μισεῖ. Sic legendum esse, non, ut vulgo, ὑμῖν, sententia ipsa ostendit; sicque perspicue scriptum est in membran. et in C.

511. τὴν ἐριώλην. Hesych. ἐριώλαι, ἀνέμων συστροφαὶ, αὖραι, πνοαί. De hac voce aliquid dicam ad Acharn. 1177.

ἃ δὲ θαυμάζειν ὑμῶν φησὶν πολλοὺς αὐτῷ προσιόντας,
καὶ βασανίζειν, ὡς οὐχὶ πάλαι χορὸν αἰτοίη καθ' ἑαυτὸν,
ἡμᾶς ὑμῖν ἐκέλευσε φράσαι περὶ τούτου. φησὶ γὰρ ὡνὴρ
οὐχ ὑπ' ἀνοίας τοῦτο πεπονθὼς διατρίβειν, ἀλλὰ νομίζων
κωμῳδοδιδασκαλίαν εἶναι χαλεπώτατον ἔργον ἁπάντων.
πολλῶν γὰρ δὴ πειρασάντων αὐτὴν, ὀλίγοις χαρίσασθαι.
ὑμᾶς τε πάλαι διαγιγνώσκων ἐπετείους τὴν φύσιν ὄντας,
καὶ τοὺς προτέρους τῶν ποιητῶν ἅμα τῷ γήρᾳ προδιδόντας.
τοῦτο μὲν εἰδὼς ἅπαθε Μάγνης ἅμα ταῖς πολιαῖς κατιούσαις,
ὃς πλεῖστα χορῶν τῶν ἀντιπάλων νίκης ἔστησε τρόπαια·
πάσας δ' ὑμῖν φωνὰς ἱεὶς, καὶ ψάλλων, καὶ πτερυγίζων,
καὶ λυδίζων, καὶ ψηνίζων, καὶ βαπτόμενος βατραχείοις,
οὐκ ἐξήρκεσεν· ἀλλὰ τελευτῶν, ἐπὶ γήρως, οὐ γὰρ ἐφ' ἥβης,
ἐξεβλήθη πρεσβύτης ὢν, ὅτι τοῦ σκώπτειν ἀπελείφθη.
εἶτα Κρατίνου μεμνημένος, ὃς πολλῷ ῥεύσας ποτ' ἐπαίνῳ
διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων ἔῤῥει, καὶ τῆς στάσεως παρασύρων
ἐφόρει τὰς δρῦς, καὶ τὰς πλατάνους, καὶ τοὺς ἐχθροὺς, προθελύμνους·
ᾆσαι δ' οὐκ ἦν ἐν ξυμποσίῳ, πλὴν ΔΩΡΟΙ ΣΥΚΟΠΕΔΙΛΕ,
καὶ ΤΕΚΤΟΝΕΣ ΕΥΠΑΛΑΜΩΝ ΥΜΝΩΝ· οὕτως ἤνθησεν ἐκεῖνος.
νυνὶ δ' ὑμεῖς αὐτὸν ὁρῶντες παραληροῦντ' οὐκ ἐλεεῖτε,
ἐκπιπτουσῶν τῶν ἠλέκτρων, καὶ τοῦ τόνου οὐκ ἔτ' ἐνόντος,
τῶν θ' ἁρμονιῶν διαχασκουσῶν· ἀλλὰ γέρων ὢν περιέῤῥει,
ὥσπερ Κόννας, στέφανον μὲν ἔχων αὗον, δίψει δ' ἀπολωλὼς,

514. φησὶ γὰρ ὡνήρ. Minus bene vulgo ἀνήρ.

518. διαγιγνώσκων. Sic bene scriptum in membr.

520. ἅπαθε, id est ἃ ἔπαθε. Prima syllaba ob crasin literarum α ε longa est. Recte in veteribus editionibus, juxta codd. scripturam omnium, excusum est ἅ'παθε. Kusterus vero imperitissime edidit ἅ'παθεν, quo pacto pro dactylo pes est Creticus, corruptis versus numeris.

534. ὥσπερ Κόννας. Fueritne tibicen hic vel citharœdus idem cum eo, qui proverbio originem dedit Κόννου θρῖον seu ψῆφος, de quo vide ad Vesp. 675. an diversus, non plane liquet. Duos fuisse censet Kusterus ad Suidam in Κόννου ψῆφος. Scholiastæ vero ad Vesp. unus fuisse creditur. μήποτε δὲ οὐδέ ἐστι Κόννος, ἀλλὰ Κόννας, ὁ πρεσβυτίον ὡς Μίδας. Et sane huic opinioni favet loci sententia. Nam Κόννας, de quo hic agitur, pauper erat, cui, licet ob præstantiam artis ab omnibus laudaretur, victoriasque publicas reportasset, nemo nihil quicquam dabat. Quapropter Bdelycleo patri in Vesp. ait: *Te quidem non pluris faciunt, quam pauperem Connam, cui nemo nihil dat: in istos vero munera conferunt.*

εἰ μὲν ἡγοῦνται Κόννου ψῆφον· τούτοισι
δὲ δωροδοκοῦσιν.

—δίψει δ' ἀπολωλώς— Notam Cratini bibacitatem perstringit, ut et Pace v. 700. Horatius Epist. i. 19.

Prisco si credis, Mæcenas docte, Cratino,
nulla placere diu, nec vivere carmina possunt,

ὃν χρῆν διὰ τὰς προτέρας νίκας πίνειν ἐν τῷ Πρυτανείῳ,
καὶ μὴ ληρεῖν, ἀλλὰ θεᾶσθαι λιπαρὸν παρὰ τῷ Διονύσῳ.
οἵας δὲ Κράτης ὀργὰς ὑμῶν ἠνέσχετο καὶ στυφελισμούς·
ὃς ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης ὑμᾶς ἀριστίζων ἀπέπεμπεν,
ἀπὸ κραμβοτάτου στόματος μάττων ἀστειοτάτας ἐπινοίας·
χ' οὗτος μέντοι μόνος ἀντήρκει, τοτὲ μὲν πίπτων, τοτὲ δ' οὐχί.
ταῦτ' ὀῤῥωδῶν διέτριβεν ἀεὶ, καὶ πρὸς τούτοισιν ἔφασκεν,
ἐρέτην χρῆναι πρῶτα γενέσθαι, πρὶν πηδαλίοις ἐπιχειρεῖν,
κᾆτ' ἐντεῦθεν πρωρατεῦσαι, καὶ τοὺς ἀνέμους διαθρῆσαι,
κᾆτα κυβερνᾷν αὐτὸν ἑαυτῷ. τούτων γοῦν οὕνεκα πάντων,
ὅτι σωφρονικὸς, κοὐκ ἀνοήτως ἐσπηδήσας ἐφλυάρει,
αἴρεσθ' αὐτῷ πολὺ τὸ ῥόθιον, παραπέμψατ' ἐφ' ἕνδεκα κώπαις
θόρυβον χρηστὸν ληναΐτην,
ἵν' ὁ ποιητὴς ἀπίῃ χαίρων,
κατὰ νοῦν πράξας,
φαιδρὸς λάμποντι προσώπῳ.

Ημ. Ἵππι' ἄναξ, Πόσειδον, ᾧ
χαλκοκρότων ἵππων κτύπος
καὶ χρεμετισμὸς ἁνδάνει,
καὶ κυανέμβολοι θοαὶ
μισθοφόροι τριήρεις,

quæ scribuntur aquæ potoribus.—
Vina fere dulces oluerunt mane Camœnæ.
Hanc in rem elegans exstat Nicæneti, vel alius Horatio antiquioris poëtæ epigramma, cujus meminisse videtur Mæcenatis amicus, quum illos versus scriberet.

Οἶνός τοι χαρίεντι πέλει ταχὺς ἵππος ἀοιδῷ·
ὕδωρ δὲ πίνων οὐδὲν ἂν τέκοι σοφόν.
ταῦτ' ἔλεγεν, Διόνυσε, καὶ ἔπνεεν, οὐχ ἑνὸς ἀσκοῦ
Κρατῖνος, ἀλλὰ παντὸς ὀδωδὼς πίθου.
τοιγάρτοι στεφάνων δόμος ἔβρυεν, εἶχε δὲ κιττῷ
μέτωπον, οἷα καὶ σὺ, κεκροκωμένον.

544\. τούτων γοῦν οὕνεκα πάντων. Voculam γοῦν inserendam esse vidit Kusterus, quam absorpserat sequens syllaba cum versus labe.

545\. σωφρονικὸς—subaudi ἐστί. Vulgo σωφρονικῶς, quod cum ἐφλυάρει inepte connecteretur. Defendi tamen poterat, aliud verbum supplendo, ἐποίει, ἔλεγε, προσῆλθεν, quæ Casauboni est sententia. Sed facile librarius hic labi potuit.

546\. Hunc versum profert illustratque Eustathius ad Odyss. p. 1540. l. 42. τὸ δὲ ῥόθιον, ἐπίθετον κύματος ῥοθοῦντος κατὰ ὀνοματοποιΐαν. οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον, τὸ ῥεῦμα οὕτω καλοῦσιν. οἱ δὲ ὕστερον Ἀττικοὶ τὴν σύντονον εἰρεσίαν οὕτω φασί. καὶ ῥοθιάζειν, τὸ ἐρέσσειν εὐτόνως. ἐλέγετο δὲ ῥοθιάζειν καὶ ὅτε οἱ ναῦται ἐπὶ κώπαις δέκα τυχὸν ἢ καὶ πλείοσι παίοντες, εἶτα ἅμα παυσάμενοι, ὡς ἐκ συνθήματος ἅπαξ ἀνεφώνουν, ὡς καὶ νῦν ποτε γίνεται. καὶ ἔστι τοιοῦτον παρ' Ἀριστοφάνει, τὸ,

αἴρεσθ' αὐτῷ πολὺ τὸ ῥόθιον, παραπέμψατ' ἐφ' ἕνδεκα κώπαις.

τουτέστιν, εὐφημήσατε τὸν δεῖνα, ῥοθιάζοντες ναυτικῶς. Allegorice theatri plausum innuit; sensus enim est: *Enixe poëtam favore, plausuque secundo prosequimini.* KUSTERUS.

547\. θόρυβον ληναΐτην. Quia acta fuit hæc fabula in Lenæis, seu Anthesteriis. Vide eruditam Ruhnkenii disputationem laudatam in not. ad Ran. 216.

μειρακίων θ' ἅμιλλα λαμ-
πρυνομένων ἐν ἅρμασι,
καὶ βαρυδαιμονούντων·
δεῦρ' ἔλθ' ἐς χορὸν, ὦ χρυσοτρίαιν', ὦ
δελφίνων μεδέων, Σουνιάρατε,
ὦ Γεραίστιε παῖ Κρόνου,
Φορμίωνί τε φίλτατ', ἐκ
τῶν ἄλλων τε θεῶν Ἀθη-
ναίοις πρὸς τὸ παρεστώς.

Χο. Εὐλογῆσαι βουλόμεσθα τοὺς πατέρας ἡμῶν, ὅτι
ἄνδρες ἦσαν τῆσδε τῆς γῆς ἄξιοι, καὶ τοῦ πέπλου,
οἵτινες πεζαῖς μάχαισιν, ἔν τε ναυφράκτῳ στρατῷ
πανταχοῦ νικῶντες αἰεὶ, τήνδ' ἐκόσμησαν πόλιν·
κοὐδεὶς οὐδεπώποτ' αὐτῶν τοὺς ἐναντίους ἰδὼν,
ἠρίθμησεν· ἀλλ' ὁ θυμὸς εὐθὺς ἦν ἀμυνίας·
εἰ δέ που πέσοιεν ἐς τὸν ὦμον ἐν μάχῃ τινὶ,
ταῦτ' ἀπεψήσαντ' ἂν, εἶτ' ἠρνοῦντο μὴ πεπτωκέναι,
ἀλλὰ διεπάλαιον αὖθις. καὶ στρατηγὸς οὐδ' ἂν εἷς
τῶν πρὸ τοῦ σίτησιν ᾔτησ' ἐρόμενος Κλεαίνετον·
νῦν δ' ἐὰν μὴ προεδρίαν φέρωσι καὶ τὰ σιτία,
οὐ μαχεῖσθαί φασιν. ἡμεῖς δ' ἀξιοῦμεν τῇ πόλει
προῖκα γενναίως ἀμύνειν, καὶ θεοῖς ἐγχωρίοις.
καὶ πρὸς, οὐκ αἰτοῦμεν οὐδὲν, πλὴν τοσουτονὶ μόνον·
ἤν ποτ' εἰρήνη γένηται, καὶ πόνων παυσώμεθα,
μὴ φθονεῖθ' ἡμῖν κομῶσι, μηδ' ἀπεστλεγγισμένοις.

Ημ. Ὦ πολιοῦχε Παλλὰς, ὦ
τῆς ἱερωτάτης ἁπα-
σῶν πολέμῳ τε, καὶ ποιη-
ταῖς, δυνάμει θ' ὑπερφερού-
σης μεδέουσα χώρας,
δεῦρ' ἀφίκου, λαβοῦσα τὴν
ἐν στρατιαῖς τε καὶ μάχαις

566\. ἄξιοι τοῦ πέπλου. Vide Meursii Panathenæa cap. xviii.

578\. τοσουτονὶ μόνον. Sic tres codd. Vulgo μόνως.

580\. μηδ' ἀπεστλεγγισμένοις, id est ἀπεξυσμένοις, *strigili detersis*, seu potius, ut id de coma etiam intelligatur, λιπαρὰν καὶ διακεκριμένην τὴν κόμην ἔχουσι, ut fere loquitur Plutarchus in Lycurgo, laudatus Sam. Petito ad Leg. Att. pag. 662. Possit etiam accipi pro ἐστεφανωμένοις, siquidem στλεγγὶς coronamenti genus quiddam, seu capitis ornamentum appellatur, de quo vide Casaubonum ad Athenæum p. 952.

ἡμετέραν ξυνεργὸν
Νίκην, ἣ χορικῶν ἐστιν ἑταίρα,
τοῖς τ' ἐχθροῖσι μεθ' ἡμῶν στασιάζει.
νῦν οὖν δεῦρο φάνηθι· δεῖ
γὰρ τοῖς ἀνδράσι τοῖσδε πά-
σῃ τέχνῃ πορίσαι σε νί-
κην, εἴπερ ποτὲ, καὶ νῦν.

Χο. Ἃ ξύνισμεν τοῖσιν ἵπποις, βουλόμεσθ' ἐπαινέσαι.
ἄξιοι δ' εἴσ' εὐλογεῖσθαι· πολλὰ γὰρ δὴ πράγματα
ξυνδιήνεγκαν μεθ' ἡμῶν, ἐσβολάς τε καὶ μάχας.
ἀλλὰ τἀν τῇ γῇ μὲν αὐτῶν οὐκ ἄγαν θαυμάζομεν,
ὡς ὅτ' εἰς τὰς ἱππαγωγοὺς εἰσεπήδων ἀνδρικῶς,
πριάμενοι κώθωνας, οἱ δὲ καὶ σκόροδα, καὶ κρόμμυα·
εἶτα τὰς κώπας λαβόντες, ὥσπερ ἡμεῖς οἱ βροτοὶ,
ἐμβαλόντες ἀνεβρύαξαν· Ἱππαπαὶ, τίς ἐμβαλεῖ;
Ληπτέον μᾶλλον. Τί δρῶμεν; Οὐκ ἐλᾷς ὦ σαμφόρα;—
ἐξεπήδων τ' εἰς Κόρινθον· εἶτά γ' οἱ νεώτεροι
ταῖς ὁπλαῖς ὤρυττον εὐνὰς, καὶ μετῇσαν στρώματα·
ἤσθιον δὲ τοὺς παγούρους ἀντὶ ποίας Μηδικῆς,
εἴ τις ἐξέρποι θύραζε, κἀκ βυθοῦ θηρώμενοι·
ὥστ' ἔφη Θέωρος εἰπεῖν καρκίνον Κορίνθιον·
Δεινά γ', ὦ Πόσειδον, εἰ μηδ' ἐν βυθῷ δυνήσομαι,
μήτε γῇ, μήτ' ἐν θαλάττῃ, διαφυγεῖν τοὺς ἱππέας.

602. ἱππαπαί. Nautica est acclamatio, seu celeusma, quo se remiges invicem adhortabantur, ῥυππαπαί. Ran. 1073.

οὐκ ἠπίσταντ' ἀλλ', ἢ μάζαν καλέσαι,
καὶ Ῥυππαπαὶ εἰπεῖν.

Inde in Vesp. 909. tota navalium sociorum multitudo hoc nomine appellatur:

δεινότατα γὰρ
ἔργων δέδρακε κἀμὲ, καὶ τὸ ῥυππαπαί.

Hic autem, quia ipsos equos remigasse ait, celeusma eis tribuit ab illorum nomine fictum, ἱππαπαί.

603. οὐκ ἐλᾷς ὦ σαμφόρα. Iisdem his verbis, sed diverso sensu, usus est rursus in Nub. 1298.

605. καὶ μετῇσαν στρώματα. Sic recte membr. pro μετῄεσαν. Perperam vulgo, redundante syllaba, μετήεσαν.

606. ποίας. Sic bene tres codd. Mendose in impressis πόας.

608. ὥστ' ἔφη Θέωρος εἰπεῖν. Sic bene membr. ut etiam Bern. Junta edidit, non aliter ferente nec sensu nec metro. Inepta est Aldina lectio ὥστ' ἔφθη. Illud in novissima Batava reponi debuit ex Bergleri sententia, quod non animadvertit ille qui editionem curavit.

610. μήτε γῇ, μήτ' ἐν θαλάττῃ. Sic ad metri legem scribi debuit. Perperam vulgo, claudicante metro, μήτ' ἐν γῇ. Sic Acharn. 533.

ὡς χρὴ Μεγαρέας ΜΗΤΕ ΓΗι, μήτ' ἐν
ἀγορᾷ,
μήτ' ἐν θαλάττῃ, μήτ' ἐν ἠπείρῳ μένειν.

Ubi eodem librariorum errore, corruptis versus numeris, vulgo legitur μήτ' ἐν γῇ. Superiore versu male vulgo legitur μήτ' ἐν βυθῷ, ubi sermonis indoles μηδ' flagitat. Sic Av. 987.

καὶ φείδου μηδὲν, μηδ' αἰετοῦ ἐν νεφέλῃσι,
μήτ' ἢν Λάμπων ᾖ, μήτ' ἢν ὁ μέγας Διο-
πείθης.

ΧΟΡΟΣ, ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ, ΚΛΕΩΝ, ΔΗΜΟΣ.

Χο. Ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, καὶ νεανικώτατε,
ὅσην ἀπὼν παρέσχες ἡμῖν φροντίδα·
καὶ νῦν, ἐπειδὴ σῶς ἐλήλυθας πάλιν,
ἄγγειλον ἡμῖν, πῶς τὸ πρᾶγμ' ἠγωνίσω.

Αλ. τί δ' ἄλλο γ', εἰ μὴ νικόβουλος ἐγενόμην;

Χο. νῦν ἄρ' ἄξιόν γε πᾶσιν ἐστὶν ἐπολολύξαι.
ὦ καλὰ λέγων, πολὺ δ' ἀμείνον' ἔτι τῶν λόγων
εἰργασμέν', εἴθ' ἐπέλ-
θοις ἅπαντά μοι σαφῶς·
ὡς ἐγώ μοι δοκῶ
κἂν μακρὰν ὁδὸν διελθεῖν, ὥστ' ἀκοῦσαι.
πρὸς τάδ', ὦ βέλτιστε, θαῤῥήσας λέγ', ὡς ἅ-
παντες ἡδόμεσθά σοι.

Αλ. καὶ μὴν ἀκοῦσαί γ' ἄξιον τῶν πραγμάτων.
εὐθὺς γὰρ αὐτοῦ κατόπιν ἐνθένδ' ἱέμην·
ὁ δ' ἄρ' ἔνδον ἐλασίβροντ' ἀναῤῥηγνὺς ἔπη,
τερατευόμενος ἤρειδε κατὰ τῶν ἱππέων,
κρημνοὺς ἐρείπων, καὶ ξυνωμότας λέγων.
πιθανώταθ' ἡ Βουλὴ δ' ἅπασ' ἀκροωμένη,
ἐγένεθ' ὑπ' αὐτοῦ ψευδατραφάξυος πλέα,

618. εἰργασμέν'— Sic bene membr. Perperam vulgo sine elisione εἰργασμένα.

622. θαῤῥήσας. Sic recte membr. Vulgo θαρσήσας, qua forma Comicus uti non solet.

628. κρημνοὺς ἐρείπων. Male κρημνοὺς ἐρείδων. Kusterus conjicit eum scripsisse: τερατευόμενος ἤρειδε κατὰ τῶν Ἱππέων κρημνοὺς, ἐρίζων. Quod nescio an alii se probaverit; mihi sane haud magis quam vulgatum placet. Vide Homeri Ἰλ. ε'. 355.

προπάροιθε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων
ῥεῖ' ὄχθας καπέτοιο βαθείης ποσσὶν ἐρεί-
πων
ἐς μέσσον κατέβαλλε.

Scholiastes Comici: κρημνοὶ δέ εἰσι τὰ μέρη τὰ ἀπὸ τῶν ὀρῶν ἀποσπώμενα. καὶ τὴν ὄχθην δὲ κρημνὸν λέγουσιν, ἐπειδὴ πάντα τὰ ὑψηλὰ κρημνοί. Cleo rupes avellit, dejicit, et in Equites jaculatur.

629. πιθανώταθ' ἡ Βουλὴ δ' ἅπασ'— Hæc est membr. scriptura. Vulgo πιθανώτατα δ' ἡ Βουλή γ' ἅπασ'. Sic etiam C. nisi quod particulam γε omittit.

630. ψευδατραφάξυος. Sic membr. ut apud Suidam et Scholiastem in Aldina edit. legitur. ψευδατραφάξυος πλέα. ἀντὶ τοῦ πλήρης ψευσμάτων. ἀτράφαξυς δὲ εἶδος λαχάνου, ὃ ταχέως εἰς μέγεθος αὔξεται. ἐπεὶ οὖν ὁ Κλέων ψευδῆ κατὰ τῶν Ἱππέων κατηγόρησε, καὶ ἡ Βουλὴ πείθεσθαι ἐδόκει, ψευδατραφάξυος πλέαν εἶπε τὴν Βουλὴν γεγονέναι, διαβάλλων μὲν ὡς ψεύστην τὸν Κλέωνα· τῆς δὲ Βουλῆς καθαπτόμενος, ὡς τοῖς ψευδομένοις καὶ διαβάλλουσι πειθομένης εὐχερῶς καὶ ῥᾳδίως, ὥσπερ τὸ λάχανον αὔξεται. Sic etiam Eustathius ad Iliad. p. 539. φασὶ δὲ καὶ τὸ ἀδράφαξυς δασύνεσθαι. ἔστι δὲ εἶδος λαχάνου, τὸ κοινῶς χρυσολάχανον, ὅπερ ἡ πλείων χρῆσις διὰ τοῦ τ ἀτράφαξυν λέγει, ὡς καὶ ὁ Κωμικὸς δηλοῖ ἐν τῷ, ψευδατραφάξυος πλέα. Vulgo per ι legitur ψευδατραφάξιος.

κἄβλεψε νάπυ, καὶ τὰ μέτωπ' ἀνέσπασε.
κᾆγωγ', ὅτε δὴ 'γνων ἐνδεχομένην τοὺς λόγους,
καὶ τοῖσι φενακισμοῖσιν ἐξαπατωμένην,
Ἄγε δὴ, Σκίταλοι, καὶ Φένακες, ἦν δ' ἐγὼ,
Βερέσχεθοί τε, καὶ Κόβαλοι, καὶ Μόθων,
ἀγορά τ', ἐν ᾗ παῖς ὢν ἐπαιδεύθην ἐγὼ,
νῦν μοι θράσος καὶ γλῶτταν εὔπορον δότε,
φωνήν τ' ἀναιδῆ.—ταῦτα φροντίζοντί μοι
ἐκ δεξιᾶς ἀπέπαρδε καταπύγων ἀνήρ.
κἀγὼ προσέκυσα· κᾆτα τῷ πρωκτῷ θένων
τὴν κιγκλίδ' ἐξήραξα, κἀναχανὼν μέγα
ἀνέκραγον· Ὦ Βουλὴ, λόγους ἀγαθοὺς φέρων,
εὐαγγελίσασθαι πρῶτον ὑμῖν βούλομαι·
ἐξ οὗ γὰρ ἡμῖν οὐ πόλεμος κατεῤῥάγη,
οὐπώποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας.—
τῶν δ' εὐθέως τὰ πρόσωπα διεγαλήνισεν·
εἶτ' ἐστεφάνουν μ' εὐαγγέλια· κἀγὼ 'φρασα
αὐτοῖς ἀπόῤῥητον, ποιησάμενος ταχὺ,
ἵνα τὰς ἀφύας ὤνοιντο πολλὰς τοὐβολοῦ,
τῶν δημιουργῶν ξυλλαβεῖν τὰ τρύβλια.
οἱ δ' ἀνεκρότησαν, καὶ πρὸς ἔμ' ἐκεχήνεσαν.
ὁ δ' ὑπονοήσας, ὁ Παφλαγὼν, εἰδὼς ἄρα
οἷς ἥδεθ' ἡ Βουλὴ μάλιστα ῥήμασι,
γνώμην ἔλεξεν· Ἄνδρες, ἤδη μοι δοκεῖ,
ἐπὶ συμφοραῖς ἀγαθαῖσιν εἰσηγγελμέναις,
εὐαγγέλια θύειν ἑκατὸν βοῦς τῇ θεῷ.—
ἐπένευσεν εἰς ἐκεῖνον ἡ Βουλὴ πάλιν.
κᾆγωγ', ὅτε δὴ 'γνων τοῖς βολίτοις ἡττημένος,
διηκοσίῃσι βουσὶν ὑπερηκόντισα·

633. τοῖσι φενακισμοῖσιν. In A. C. τοῖς.

635. Βερέσχεθοί τε, καὶ Κόβαλοι, καὶ Μόθων. Vulgo καὶ Μόθωνες, quod librariorum stupiditati debetur, qui quum præcedentia nomina pluralia viderent, nefas esse duxerunt, si eis singulare subjungeretur. In B. sic scriptus est hic versus:

β α καὶ
Βερέσχεθοί τε καὶ Μόθωνές τε Κόβαλοι,

Superscriptæ literæ α β commatum transpositionem indicant: καὶ superscriptum varia, seu potius vetus est lectio ab inepto emendatore mutata. Unice vera est lectio quam reposuimus, quamque adfirmat Scholiastes, ut acute animadvertit Kusterus, in cujus sententiam demum concessit Toupius Cur. nov. in Suidam p. 121.

637. γλῶτταν. Sic bene membr. Vulgo γλῶσσαν, quod a Comici consuetudine alienum est.

641. ἐξήραξα. Male vulgo augmento omisso ἐξάραξα.

659. διηκοσίῃσι. Sic membr. Vulgo διηκοσίοισι. In C. διακοσίοισι.

τῇ δ' Ἀγροτέρᾳ κατὰ χιλίων παρήνεσα
εὐχὴν ποιήσασθαι χιμάρων, ἐσαύριον
αἱ τριχίδες εἰ γενοίαθ' ἑκατὸν τοὐβολοῦ.
ἐκαραδόκησεν εἰς ἔμ' ἡ Βουλὴ πάλιν.
ὁ δὲ ταῦτ' ἀκούσας, ἐκπλαγεὶς ἐφληνάφα.
κᾆθ' εἷλκον αὐτὸν οἱ Πρυτάνεις, χ' οἱ τοξόται.
οἱ δ' ἐθορύβουν περὶ τῶν ἀφύων ἑστηκότες·
ὁ δ' ἠντιβόλει γ' αὐτοὺς, Ὀλίγον μεῖναι χρόνον,
ἵν', ἅτθ' ὁ κῆρυξ οὐκ Λακεδαίμονος λέγει,
πύθησθ'· ἀφῖκται γὰρ περὶ σπονδῶν λέγων.—
οἱ δ' ἐξ ἑνὸς στόματος ἅπαντες ἀνέκραγον·
Νυνὶ περὶ σπονδῶν; ἐπειδή γ', ὦ μέλε,
ᾔσθοντο τὰς ἀφύας παρ' ἡμῖν ἀξίας;
οὐ δεόμεθα σπονδῶν· ὁ πόλεμος ἑρπέτω.—
ἐνεκράγεσάν τε τοὺς Πρυτάνεις ἀφιέναι·
εἶθ' ὑπερεπήδων τοὺς δρυφάκτους πανταχοῦ.
ἐγὼ δὲ τὰ κορίανν' ἐπριάμην ὑποδραμὼν
ἅπαντα, τά τε γήτει', ὅσ' ἦν ἐν τῇ 'γορᾷ·
ἔπειτα ταῖς ἀφύαις ἐδίδουν ἡδύσματα
ἀποροῦσιν αὐτοῖς προῖκα, κἀχαριζόμην.
οἱ δ' ὑπερεπῄνουν, ὑπερεπύππαζόν τ' ἐμὲ
ἅπαντες οὕτως, ὥστε τὴν Βουλὴν ὅλην
ὀβολοῦ κοριάννοις ἀναλαβὼν ἐλήλυθα.

660. Notandus est elegans usus præpositionis κατὰ in phrasi illa κατὰ χιλίων εὐχὴν ποιήσασθαι χιμάρων, quod simpliciter significat, *mille hircos vovere*. Sic enim optimi quique scriptores loqui solent. Pollux i. 27. inter reliquas voces et phrases ad sacra pertinentes etiam hanc habet, εὔχεσθαι κατὰ βοὸς, *bovem vovere*. Eustathius quoque ad Odyss. p. 1454. l. 29. modum hunc loquendi veteribus usitatum fuisse monet. Ait enim: ὅτι δὲ τὸ χίλια ζῶα ὑποσχέσθαι, κατὰ χιλίων εὔξασθαι ἐφράζετο, δηλοῦσι χρήσεις παλαιαί. Proverbium est μὴ ἀεὶ κατὰ βοὸς εὔξῃ. *Noli semper vota concipere.* Plutarchus in Quæst. Græc. p. 294. B. καὶ διέφυγεν εὐξάμενος τῷ Ἀπόλλωνι καθ' ἑκατόμβης. *Et effugit, postquam Apolloni hecatombam vovisset.* Schol. Eurip. ad Phœniss. 1416. καθ' ἑκατόμβης ἀνδρῶν ηὔξατο. *E notis Kusteri.* Confer Valckenarium ad superiorem Scholiastæ Euripidis locum pag. 769.

661. ἐσαύριον pertinet ad γενοίατο, non autem ad ποιήσασθαι. Male vulgo distinctus est hic locus.

664. ἐφληνάφα. Sic bene A. C. ut impressi. In B. ἐφληνάφει. Vide ad Nub. 1475.

673. In Lys. 129. οὐκ ἂν ποιήσαιμ'· ἀλλ' ὁ πόλεμος ἑρπέτω.

674. ἐνεκράγεσάν τε τοὺς Πρυτάνεις ἀφιέναι. Scilicet τὴν Βουλήν. *Senatum dimittere.* Inepte libri omnes ἀπιέναι, quod fideliter vertit Berglerus, *et cum clamore jubebant Prytanes abire.* Interpretes non fugisset menda, si prosodiæ paulo peritiores fuissent. ἀπιέναι metrum aversatur, quum secundam syllabam corripiat, ut ex hoc Avium versu liquet, qui est 188.

εἶθ', ὥσπερ ἡμεῖς, ἢν ἰέναι βουλώμεθα.

At ἀφιέναι, *dimittere*, secundam producit. Vide ad Lys. 157. et ad Av. 946.

Χο. πάντα δὴ πέπραγας, οἷα χρὴ τὸν εὐτυχοῦντα·
εὗρε δ' ὁ πανοῦργος ἕτερον, πολὺ πανουργίαις
μείζοσι κεκασμένον,
καὶ δόλοισι ποικίλοις,
ῥήμασίν θ' αἱμύλοις.
ἀλλ' ὅπως ἀγωνιεῖ φρόντιζε τἀπί-
λοιπ' ἄριστα· ξυμμάχους δ' ἡμᾶς ἔχων εὔ-
νους ἐπίστασαι πάλαι.
Αλ. καὶ μὴν ὁ Παφλαγὼν οὑτοσὶ προσέρχεται,
ὠθῶν κολόκυμα, καὶ ταράττων, καὶ κυκῶν,
ὡς δὴ καταπιόμενός με. μορμὼ τοῦ θράσους.
Κλ. εἰ μή σ' ἀπολέσαιμ', εἴ τι τῶν αὐτῶν ἐμοὶ
ψευδῶν ἐνείη, διαπέσοιμι πανταχῆ.
Αλ. ἥσθην ἀπειλαῖς, ἐγέλασα ψολοκομπίαις,
ἀπεπυδάρισα μόθωνα, περιεκόκκυσα.
Κλ. οὔ τοι, μὰ τὴν Δήμητρ', ἐὰν μή σ' ἐκφάγω
ἐκ τῆσδε τῆς γῆς, οὐδέποτε βιώσομαι.
Αλ. ἢν μὴ 'κφάγῃς; ἐγὼ δέ, σ' ἢν μή γ' ἐκπίω,
κἀπεκροφήσας αὐτὸς ἐπιδιαῤῥαγῶ.
Κλ. ἀπολῶ σε, νὴ τὴν προεδρίαν τὴν ἐκ Πύλου.
Αλ. ἰδοὺ προεδρίαν· οἷον ὄψομαί σ' ἐγὼ
ἐκ τῆς προεδρίας ἔσχατον θεώμενον.
Κλ. ἐν τῷ ξύλῳ δήσω σε, νὴ τὸν οὐρανόν.
Αλ. ὡς ὀξύθυμος. φέρε, τί σοι δῶ καταφαγεῖν;
ἐπὶ τῷ φάγοις ἥδιστ' ἄν; ἐπὶ βαλαντίῳ;

683. πέπραγας. Sic bene tres codd. ut edidit etiam Bern. Junta. Ceteri πέπραχας. Mœris: πεπραγὼς ἐν τῷ γ, Ἀττικῶς. πεπραχὼς, Ἑλληνικῶς.

687. ῥήμασίν θ' αἱμύλοις. Sic emendate scriptum in B. Dimeter est pæonicus constans e duobus creticis, ut strophicus versus, qui est 620. Perperam vulgo ῥήμασι. Male etiam in A. C. αἱμυλίοις, quod in B. quoque a secunda manu repositum.

695. πανταχῆ. Glossa in C. ὅλως.

696. ψολοκομπίαις. Suidas: ψολοκομπία, ἀλαζονία. Scripturam per diphthongum, quæ proba etiam per se est, metrum hujus versus non admittit. Verbum γελᾶν cum dativo hic construitur, ut ab Euripide in Bac. 830.

πᾶν κρεῖσσον, ὥστε μὴ γελᾶν Βάκχαις ἐμοί.

et Iphig. Taur. 277.

ἄλλος δέ τις μάταιος, ἀνομίᾳ θρασὺς,
ἐγέλασεν εὐχαῖς.

697. ἀπεπυδάρισα. Etymol. M. πυδαρίζειν, ἐπὶ τοῦ ἅλλεσθαι, ἤτοι πεδαρίζειν, ὡς ὄνομα ὄνυμα Αἰολικῶς· ἢ πυγαρίζειν, παρὰ τὴν πυγήν. δηλοῖ δὲ τὸ λακτίζειν. Suidas et Eustathius exponunt etiam per ἀπέπαρδον.

707. ἐπὶ βαλαντίῳ. Sic A. B. Vulgo βαλλαντίῳ. Vim præpositionis ἐπὶ non satis bene reddidit Berglerus vertens: *Super quanam re ederes libentissime? an super crumena?* ἐπὶ hic significat *cum* et jungitur ei rei quæ præter obsonium, aut obsonii loco, ad vescendum datur, ut Pace 128.

ἥξειν τ' ἐν ἄρᾳ
κολλύραν μεγάλην, καὶ κόνδυλον ὄψον
ἐπ' αὐτῇ.

et Acharn. 835.

Κλ. ἐξαρπάσομαί σου τοῖς ὄνυξι τἄντερα.
Αλ. ἀπονυχιῶ σου τἀν Πρυτανείῳ σιτία.
Κλ. ἕλξω σε πρὸς τὸν δῆμον, ἵνα δῷς μοι δίκην.
Αλ. κἀγὼ δέ σ' ἕλξω, καὶ διαβαλῶ πλείονα.
Κλ. ἀλλ', ὦ πονηρὲ, σοὶ μὲν οὐδὲν πείθεται·
ἐγὼ δ' ἐκείνου καταγελῶ γ', ὅσον θέλω.
Αλ. ὡς σφόδρα σὺ τὸν δῆμον σεαυτοῦ νενόμικας.
Κλ. ἐπίσταμαι γὰρ αὐτὸν, οἷς ψωμίζεται.
Αλ. κᾆθ', ὥσπερ αἱ τίτθαι γε, σιτίζεις κακῶς.
μασώμενος γὰρ, τῷ μὲν ὀλίγον ἐντιθεῖς·
αὐτὸς δ' ἐκείνου τριπλάσιον κατέσπακας.
Κλ. καὶ, νὴ Δί', ὑπό γε δεξιότητος τῆς ἐμῆς,
δύναμαι ποιεῖν τὸν δῆμον εὐρὺν καὶ στενόν.
Αλ. χὠ πρωκτὸς οὑμὸς τουτοὶ σοφίζεται.
Κλ. οὐκ, ὦ 'γάθ', ἐν Βουλῇ με δόξεις καθυβρίσαι.
ἴωμεν εἰς τὸν δῆμον.
Αλ. οὐδὲν κωλύει.
ἰδοὺ, βάδιζε, μηδὲν ἡμᾶς ἰσχέτω.
Κλ. ὦ Δῆμε, δεῦρ' ἔξελθε, νὴ Δί', ὦ πάτερ.
Αλ. ἔξελθε δῆτα, Δημίδιον ὦ φίλτατον.
Δη. τίνες οἱ βοῶντες; οὐκ ἄπιτ' ἀπὸ τῆς θύρας;
τὴν εἰρεσιώνην μου κατεσπαράξατε.
Κλ. ἔξελθ', ἵν' εἰδῇς οἷά περ γ' ὑβρίζομαι.
Δη. τίς, ὦ Παφλαγὼν, ἀδικεῖ σε;
Κλ. διὰ σὲ τύπτομαι
ὑπὸ τουτουῒ, καὶ τῶν νεανίσκων.
Δη. τιή;
Κλ. ὁτιή φιλῶ σ', ὦ Δῆμ', ἐραστής τ' εἰμὶ σός.
Δη. σὺ δ' εἶ τίς ἐτεόν;
Αλ. ἀντεραστὴς τουτουῒ,

παίειν ἐφ' ἀλὶ τὰν μάδδαν, αἶκα τις
διδῷ.

Qui versus nescio qua mea vel typothetæ oscitantia perperam in hac editione excusus fuit.

716. κᾆθ', ὥσπερ. Perperam vulgo καθώσπερ. Dawesii emendationem, quam jam antea receperam, postmodo confirmavit cod. C. in quo eodem, quo edidimus, modo scriptum est.

717. ἐντιθεῖς. Membr. ἐντίθης. Vide ad Lys. 895.

726. Vulgo legitur claudicante versu:

ἔξελθε δῆτ', ὦ δημίδιον φίλτατον.

Una transposita vocula numeros restitui:

ἔξελθε δῆτα, δημίδιον ὦ φίλτατον.

Orvillius ad Charit. p. 238. minore mutatione, sed nescio an melius, emendabat:

ἔξελθε δῆτ', ὦ δημίδιον φιλτάτιον.

733. ἐτεόν. Est ἰδίωμα phrasis Atticæ, continens ironiam venustissimam. Ad verbum sonat *vere*. Sed latine non sic loquimur. CASAUBONUS. Invenuste itaque Berglerus: *Tu vero quis es?*

ἐρῶν πάλαι σου, βουλόμενός τέ σ' εὖ ποιεῖν,
ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ καλοί τε κἀγαθοί.
ἀλλ' οὐχ οἷοί τ' ἐσμὲν διὰ τουτονί. σὺ γὰρ
ὅμοιος εἶ τοῖς παισὶ τοῖς ἐρωμένοις·
τοὺς μὲν καλούς τε κἀγαθοὺς οὐ προσδέχει,
σαυτὸν δὲ λυχνοπώλῃσι, καὶ νευρορράφοις,
καὶ σκυτοτόμοις, καὶ βυρσοπώλῃσιν δίδως.

Κλ. εὖ γὰρ ποιῶ τὸν δῆμον.

Αλ. εἰπέ νυν, τί δρῶν;

Κλ. ὅτι τοὺς στρατηγοὺς ὑποδραμὼν τοὺς ἐν Πύλῳ,
πλεύσας ἐκεῖσε, τοὺς Λάκωνας ἤγαγον.

Αλ. ἐγὼ δὲ περιπατῶν γ' ἀπ' ἐργαστηρίου,
ἕψοντος ἑτέρου, τὴν χύτραν ὑφειλόμην.

Κλ. καὶ μὴν ποιήσας αὐτίκα μάλ' ἐκκλησίαν,
ὦ Δῆμ', ἵν' εἰδῇς, ὁπότερος νῷν ἐστί σοι
εὐνούστερος, διάκρινον, ἵν' ἐκεῖνον φιλῇς.

Αλ. ναὶ ναὶ διάκρινον δῆτα, πλὴν μὴ 'ν τῇ Πυκνί.

Δη. οὐκ ἂν καθιζοίμην ἐν ἄλλῳ χωρίῳ·
ἀλλ', ὡς τὸ πρόσθε, χρὴ παρεῖναι 'ς τὴν Πύκνα.

Αλ. οἴμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλ'. ὁ γὰρ γέρων
οἴκοι μὲν ἀνδρῶν ἐστι δεξιώτατος·
ὅταν δ' ἐπὶ ταυτησὶ κάθηται τῆς πέτρας,
κέχηνεν, ὥσπερ ἐμποδίζων ἰσχάδας.

dic verum. Melius Frischlinus: *Tu vero quis es obsecro?*

739. λυχνοπώλῃσι. Hoc propter Hyperbolum, quem sæpissime exagitat Comicus. Vide modo Nub. 1065. et Pac. 690.

742. Vulgo legitur: ὅτι τὸν στρατηγὸν ὑπεκδραμὼν τὸν ἐκ Πύλου. In A. C. scriptum: ὅτι τῶν στρατηγῶν ὑπεκδραμὼν τῶν—Glossa participio superscripta in C. πάνυ δραμών. In B. ὅτι τὸν στρατηγὸν ὑποδραμὼν τὸν—Neutra lectio ex omni parte bona est: sed ex utraque optima et sincera elicitur:

ὅτι τοὺς στρατηγοὺς ὑποδραμὼν τοὺς ἐν Πύλῳ.

ἐν Πύλῳ, ut 55. 76. et alibi. Verum est omnino ὑποδραμών. Sic infra 1161. ὑποθεῖν οὐκ ἐῶ. Ubi Scholiastes exponit ὑποτρέχειν, ὑποσκελίζειν, καὶ ἐμποδὼν ἵστασθαι. Hesychius huc forte respiciens: ὑποδραμὼν, ὑφαρπάσας.

751. Vulgo legitur: ἀλλ' εἰς τὸ πρόσθε χρῆν παρεῖν' εἰς τὴν Πνύκα. FRISCHLINUS: *Nam et antehac oportebat adesse in Pnyce.* Sed sequi potius debebat interpretationem Scholiastæ veteris, secundum quem εἰς τὸ πρόσθε significat εἰς τὴν αὔριον, *crastino die.* KUSTERI hæc observatio est: sed fallitur, transversumque egit Berglerum, qui vertit: *Sed in Pnycem oportet quamprimum adesse.* Scholiastæ interpretatio falsa et inepta est. εἰς τὸ πρόσθε neutiquam significare potest εἰς τὴν αὔριον. Et revera non in insequentem, sed in hunc ipsum diem indicitur concio, quæ statim habetur. Corrupta est lectio, quæ sic emendanda erat:

ἀλλ', ὡς τὸ πρόσθε, χρὴ παρεῖναι 's τὴν Πνύκα.

Sed, ut antea, in Pnycem adesse oportet. χρὴ est in membr.

755. κέχηνεν, ὥσπερ ἐμποδίζων ἰσχάδας. Quæ ad hunc versum in scholiis leguntur, sunt sane quam absurda, ut vere judicavit Casaubonus, qui locum bene exponit, ita ut mirer Bergleri judicium, qui unius e Scholiastis explica-

Χο. νῦν δεῖ σε πάντα δὴ κάλων ἐξιέναι σεαυτοῦ,
καὶ λῆμα θούριον φορεῖν, καὶ λόγους ἀφύκτους,
ὅτοισι τόνδ' ὑπερβαλεῖ. ποικίλος γὰρ ἀνὴρ,
κἀκ τῶν ἀμηχάνων πόρους εὐμηχάνους πορίζειν.
πρὸς ταῦθ' ὅπως ἕξει πολὺς καὶ λαμπρὸς ἐς τὸν ἄνδρα.
ἀλλὰ φυλάττε, καὶ πρὶν ἐκεῖνον προσκεῖσθαί σοι, πρότερος σὺ
τοὺς δελφῖνας μετεωρίζου, καὶ τὴν ἄκατον παραβάλλου.

Κλέων.

τῇ μὲν δεσποίνῃ 'Αθηναίῃ, τῇ τῆς πόλεως μεδεούσῃ,
εὔχομαι, εἰ μὲν περὶ τὸν δῆμον τὸν 'Αθηναίων γεγένημαι
βέλτιστος ἀνὴρ μετὰ Λυσικλέα, καὶ Κύνναν, καὶ Σαλαβάκχαν,
ὥσπερ νυνὶ, μηδὲν δράσας δειπνεῖν ἐν τῷ Πρυτανείῳ.
εἰ δέ σε μισῶ, καὶ μὴ περὶ σοῦ μάχομαι μόνος ἀντιβεβληκὼς,

tionem prætulit, eamque longe ineptissimam. Magni Animadversoris verba lectoris in gratiam describere non pigebit. "Sciendum est magnum Athenis proventum fuisse ficuum: has soli expositas siccabant, et vocabant ἰσχάδας. Ut siccarent, pede sive petiolo alligabant, seu filo, seu subtili vimine: sed nimis maturis ficubus accidebat sæpe, ut petiolus frangeretur: tum erat magna difficultas alligandi ficus. Festive igitur comparat populum anxium, et ex imprudentia consilii inopem, cum eo qui ficus alligans petiolis fractis hæret. Petitum e re rustica Athenis notissimum proverbium." πόδιον est *petiolus*, sive *pediculus*, ut est in glossis, nempe pomorum, a ποῦς ποδός: unde ποδίζειν et ἐμποδίζειν *pedem implicare laqueo*: ἐμποδίζοντες ἰσχάδας, *laqueum pediculo, sive petiolo ficuum aptantes.* Schol. περιτιθέντες ταῖς σύκοις βρόχον. Nam ita legendum ibi pro παρατιθέντες. Hucusque bene Berglerus vim verbi declarans, sed quod ad rem ipsam opinionis falsus.

759. κἀκ τῶν ἀμηχάνων πόρους εὐμηχάνους πορίζειν. Minus eleganter libri εὐμηχάνους πορίζων. Sic Æschylus de Prometheo:

δεινὸς γὰρ εὑρεῖν κἀξ ἀμηχάνων πόρους.

Ut ille δεινὸς εὑρεῖν, sic Noster εὐμήχανος πορίζειν.

760. ὅπως ἕξει. Sic Scholiastam legisse, manifestum est ex illius interpretatione, ὅπως ἐξελεύσῃ. Et sic perspicue scriptum est in A. C. In B. ἕξεις ex librarii imperitia, qui futurum esse credidit verbi ἔχω, quum sit secunda persona verbi ἔξειμι, quod apud Atticos plerumque futuri significationem habet. Supra 430.

ἔξειμι γάρ σοι λαμπρὸς ἤδη καὶ μέγας καθιείς.

Perperam hic in impressis ἔσει.

762. τὴν ἄκατον παραβάλλου. Hoc loco παραβάλλεσθαι non significat *ad litus appellere*, ut Ran. 180. et 269. Sed *navem impellere in navem hostilem*, quod qui facturi erant, delphinos prius attollebant, ut eos in hostilem navem dejicerent. Perperam Scholiastes interpretatur ἑτοίμην ποιεῖν. δελφῖνες autem quid sint, his verbis declarat Schol. σιδηροῦν κατασκεύασμα, ἢ μολίβδινον, εἰς δελφῖνα ἐσχηματισμένον. τοῦτο δὲ ἐκ τῆς κεραίας τοῦ ἱστοῦ αἱ ναυμαχοῦσαι ἠφίεσαν εἰς τὰς τῶν πολεμίων, καὶ κατεδύοντο. δηλοῦται δὲ ὑπὸ Φερεκράτους ἐν τοῖς 'Αγρίοις ὅταν λέγῃ·

ὁ δὲ δὴ δελφὶς ἐστὶ μολυβδοῦς, δελφινοφόρος τε κεροῦχος,
ὃς διακόψει τοὔδαφος αὐτῶν, ἐμπίπτων καὶ καταδύων.

Sic hos versus emendat Salmasius in Plin. Exerc. p. 402. Confer Eustathium ad Iliad. p. 1221. l. 25.

765. De Lyside vide supra ad v. 132. Cynna et Salabaccha, famosa illius ætatis scorta.

767. ἀντιβεβληκώς. Sic libri omnes. Tertia syllaba ante literas βλ corripitur licentia in anapæstis haud infrequenti, cujus exempla multa observavimus. Sic in Vesp. 570.

τὰ δὲ συγ | κύπτονθ'—ἅμα βλη | χᾶ-
ται

ἀπολοίμην, καὶ διαπρισθείην, διατμηθείην τε λέπαδνα.

Ἀλλαντοπώλης.

κἄγωγ', ὦ Δῆμ', εἰ μή σε φιλῶ, καὶ μὴ στέργω, κατατμηθεὶς
ἑψοίμην ἐν περικομματίοις· κεἰ μὴ τούτοισι πέποιθας,
ἐπὶ ταυτησὶ κατακνησθείην ἐν μυττωτῷ μετὰ τυροῦ,
καὶ τῇ κρεάγρᾳ τῶν ὀρχιπέδων ἑλκοίμην ἐς Κεραμεικόν.

Κλέων.

καὶ πῶς ἂν ἐμοῦ μᾶλλον σε φιλῶν, ὦ Δῆμε, γένοιτο πολίτης;
ὃς πρῶτα μὲν ἡνίκ' ἐβούλευόν σοι, χρήματα πλεῖστ' ἀπέδειξα
ἐν τῷ κοινῷ, τοὺς μὲν στρεβλῶν, τοὺς δ' ἄγχων, τοὺς δὲ μεταιτῶν,
οὐ φροντίζων τῶν ἰδιωτῶν οὐδενὸς, εἴ σοι χαριζοίμην.

Ἀλλαντοπώλης.

τοῦτο μὲν, ὦ Δῆμ', οὐδὲν σεμνόν. κἀγὼ γὰρ τοῦτό σε δράσω·
ἁρπάζων γὰρ τοὺς ἄρτους σοὶ τοὺς ἀλλοτρίους παραθήσω.
ὡς δ' οὐχὶ φιλεῖ σ', οὐδ' ἔστ' εὔνους, τοῦτ' αὐτό σε πρῶτα διδάξω,
ἀλλ' ἢ διὰ τοῦτ' αὔθ', ὁτιή σου τῆς ἀνθρακιᾶς ἀπολαύει.
σὲ γὰρ, ὃς Μήδοισι διεξιφίσω περὶ τῆς χώρας Μαραθῶνι,
καὶ νικήσας ἡμῖν μεγάλως ἐγγλωττοτυπεῖν παρέδωκας,
ἐπὶ ταῖσι πέτραις οὐ φροντίζει σκληρῶς σε καθήμενον οὕτως·

ται | κἄπειθ' | ὁ πατὴρ | ὑπὲρ σοῦ | τῶν. Hunc versum in numerato non habuit Dawesius, cujus si meminisset, nescio quo se misero modo torsisset, ut medelam ei faceret, qua nullo pacto indiget. Minime ergo quod ad prosodiam et metrum adtinet, participio ἀντιβεβληκὼς substituendum est ἀμφιβεβηκὼς, quod ille censet Miscell. p. 204. Quod autem ad phrasin spectat, ἀντιβεβληκὼς nude adhibetur, ut millena alia verba, quæ neutralem induunt significationem, vel ellipsi pronominis ἐμαυτόν.

776. εἴ σοι χαριζοίμην. Sic libri omnes, metro reclamante.

781. Vulgo legitur:

σὲ γὰρ, ὃς Μήδοισι διεξιφίσω περὶ τῆς
χώρας ἐν Μαραθῶνι.

Hocque modo versus est tetrameter acatalectus, quod metri genus Comico nostro, ut aliis, plane est incognitum. Præpositio ἐν, glossæ loco olim superscripta, et ab imperito librario in textum invecta, delenda erat. Similem mendam eluimus supra in v. 610. Promiscue dicitur ἐν Μαραθῶνι et Μαραθῶνι. Exemplis prolatis ad Lys. 1299. adde Thesm. 806.

πρὸς Ἀριστομάχην δὲ χρόνου πολλοῦ,
πρὸς ἐκείνην τὴν Μαραθῶνι.

Et Critiæ versum apud Athenæum p. 28. C.

ἡ τὸ καλὸν Μαραθῶνι καταστήσασα τρόπαιον.

In Acharn. 755. eadem est ellipsis præpositionis ἐν cum nomine πόλις.

ἄνδρες Πρόβουλοι τοῦτ' ἔπραττον τῇ
πόλει.

Versus labem perspexit Kusterus: sed pravam medicinam faciebat, articulo τῆς eximendo.

783. ἐπὶ ταῖσι πέτραις. Sic scriptum oportuit, non, ut vulgo, ταῖς πέτραις cum versus labe. Prima enim in πέτραις corripitur. Vide supra 754.—οὐ φροντίζει σε καθήμενον. Subauditur ὁρῶν, cujus ellipsin illustrat Valckenarius ad Hippol. p. 309. ad ista Tragici:

τοὺς γὰρ εὐσεβεῖς θεοὶ
θνήσκοντας οὐ χαίρουσι.

Sic in Suppl. ejusdem poëtæ 328.

ὡς οὔτε ταρβῶ σὺν δίκῃ σ' ὁρμώμενον,
Κάδμου θ' ὁρῶσα λαὸν εὖ πεπραγότα.

Participium ὁρῶσα, quod est in altero versu, in priore etiam supplendum, οὐ

οὐχ ὥσπερ ἐγὼ ῥαψάμενός σοι τουτὶ φέρω. ἀλλ' ἐπαναίρου,
κᾆτα καθίζου μαλακῶς, ἵνα μὴ τρίβῃς τὴν ἐν Σαλαμῖνι.

Δῆμος.

ἄνθρωπε, τίς εἶ; μῶν ἔκγονος εἶ τῶν Ἁρμοδίου τις ἐκείνων;
τοῦτό γε τοὔργον ἀληθῶς ἐστὶν γενναῖον καὶ φιλόδημον.

Κλέων.

ὡς ἀπὸ μικρῶν εὔνους αὐτῷ θωπευματίων γεγένησαι.

Ἀλλαντοπώλης.

καὶ σὺ γὰρ αὐτὸν πολὺ μικροτέροις τούτων δελεάσμασιν εἷλες.

Κλέων.

καὶ μὴν εἴ πού τις ἀνὴρ ἐφάνη τῷ δήμῳ μᾶλλον ἀμύνων,
ἢ μᾶλλον ἐμοῦ σε φιλῶν, ἐθέλω περὶ τῆς κεφαλῆς περιδόσθαι.

Ἀλλαντοπώλης.

καὶ πῶς σὺ φιλεῖς, ὃς τοῦτον ὁρῶν οἰκοῦντ' ἐν ταῖς πιθάκναισι,

ταρβῶ ὁρῶσά σε ὁρμώμενον σὺν δίκῃ. Quod ad illum locum confert Sophoclis e Trachin. exemplum Musgravius, ejus plane diversa est ratio.

785. ἵνα μὴ τρίβῃς τὴν ἐν Σαλαμῖνι. Facile ex ipsa sententia et præcedente versu suppletur, τετριμμένην πυγήν. *Ne nates atteras, quæ, quum in prælio ad Salaminem remum agebas, satis jam attritæ fuerunt.*

786. ἔκγονος. Sic recte B. C. Vulgo ἔγγονος. Perperam ista sæpe miscentur. In Eurip. Or. 484. ubi vulgatum erat ἔγγονος, e duobus codd. dedi ἔκγονος. In Hippol. 450. bene jam Valckenarius ediderat ἔκγονοι. Homerus unice ἔκγονος agnoscit, quod Eustathius observat p. 611. ad istum versum, qui est in V. Iliadis 813.

Τυδέος ἔκγονός ἐσσι δαΐφρονος Οἰνεΐδαο.

Addi hæc poterunt observatis ad Hesychii glossam, ἔγγονα, τὰ τέκνα τῶν τέκνων.

791. περὶ τῆς κεφαλῆς περιδόσθαι. Vide ad Nub. 644. Sic gallice dicimus, *je parie ma téte.* Acharn. 772. περίδου νῦν μοι περὶ θυμιτᾶν ἁλῶν.

792. ἐν ταῖς πιθάκναισι. Sic perspicue membr. ut emendavit Dawesius Miscell. crit. p. 196. In C. ἐν ταῖσι πιθάκναισι. Vulgo ἐν ταῖσι πιθάκναις, minus numerose, et contra artem, cui nulla hic erat causa cur poëta vim faceret, et licentia uteretur. Diversa ratio est exempli, quod vindicavi supra 767.—Haud temere factum esse credo, quod in scholiis ad hunc versum occurrat mentio formæ alius antiquioris: οἱ δὲ παλαιοὶ φιδάκνην λέγουσι. Sic olim in Aristophanis textu scriptum fuisse verba Scholiastæ ostendunt, qui illius formæ non meminisset, nisi eam ob oculos habuisset. Non enim solent veteres illi Grammatici, si quam vocem interpretentur, aliarum ejusdem significationis, sed quæ obsoluerint, mentionem injicere. Res in aperto esset, horum si commentaria integra haberemus. Nam quædam ante illa, quæ protuli verba, excidisse manifestum est. Mœris: φιδάκνη, Ἀττικῶς· πιθάκνη, Ἑλληνικῶς. Atticam nominis formam cum in hoc versu, tum in *Pluti* 546. Comico restituet, quicunque librariorum stoliditati mancipatus non fuerit. De nomine φιδάκνη docte et copiose, ut solet, egit Piersonus, cura nostra eo dignior, qua levem corrigemus errorem, quem non commisisset, si Pollucem, quem laudat, paulo diligentius inspexisset. Piersoni verba sunt: *φιδακνίδα usum Aristophanem in Δημιοπράτοις auctor est Pollux* x. 74. Quis non credat Pollucem Aristophanis fabulam citasse, cui titulus fuerit Δημιόπρατα? Nihil tale apud Onomasticum, qui ait ὑδρίαν etiam φιδακνίδα appellari, ὡς ἐν τοῖς δημιοπράτοις, subauditur γέγραπται, vel simile quid: *Ut in columnis publicatorum bonorum inscriptum legitur.*

καὶ γυπαρίοις, καὶ πυργιδίοις ἔτος ὄγδοον, οὐκ ἐλεαίρεις;
ἀλλὰ καθείρξας αὐτὸν βλίττεις· Ἀρχεπτολέμου δὲ φέροντος
τὴν εἰρήνην ἐξεσκέδασας, τὰς πρεσβείας τ' ἀπελαύνεις
ἐκ τῆς πόλεως, ῥαθαπυγίζων, αἳ τὰς σπονδὰς προκαλοῦνται.

Κλέων.

ἵνα γ' Ἑλλήνων ἄρξῃ πάντων. ἔστι γὰρ ἐν τοῖς λογίοισιν,
ὡς τοῦτον δεῖ ποτ' ἐν Ἀρκαδίᾳ πεντώβολον ἡλιάσασθαι,
ἢν ἀναμείνῃ· πάντως δ' αὐτὸν θρέψω 'γὼ καὶ θεραπεύσω,
ἐξευρίσκων εὖ καὶ μιαρῶς, ὁπόθεν τὸ τριώβολον ἕξει.

Ἀλλαντοπώλης. [μᾶλλον

οὐχ ἵνα γ' ἄρξῃ, μὰ Δί', Ἀρκαδίας προνοούμενος, ἀλλ' ἵνα
σὺ μὲν ἁρπάζῃς καὶ δωροδοκῇς παρὰ τῶν πόλεων· ὁ δὲ δῆμος
ὑπὸ τοῦ πολέμου καὶ τῆς ὁμίχλης, ἃ πανουργεῖς, μὴ καθορᾷ σου,
ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης ἅμα καὶ χρείας, καὶ μισθοῦ πρός σε κεχήνῃ.
εἰ δέ ποτ' εἰς ἀγρὸν οὗτος ἀπελθὼν εἰρηναῖος διατρίψει,
καὶ χίδρα φαγὼν ἀναθαρρήσει, καὶ στεμφύλῳ εἰς λόγον ἔλθοι,

794. Ἀρχεπτολέμου, Laconis, qui Athenas legatus missus fuerat de pace facienda, et liberanda obsidione Sphacteria. Vide Palmerii notam. Nugatur hic Scholiastes, cujus tamen ineptias, ut supra ad v. 755. recoxit Berglerus.

796. ῥαθαπυγίζων. Sic tres codd. Hesych. ῥαθαπυγίζειν, ὅ τινες, σκομβρίζειν, τὸ τῷ σκέλους πλάτει παίειν κατὰ τῶν ἰσχίων, τὸ εἰς τὸν γλουτὸν σιμῷ ποδὶ τύπτειν. Ad quam glossam videndi Interpp.

798. πεντώβολον ἡλιάσασθαι, id est, πεντώβολον ἐκ τῆς Ἡλιαίας λαμβάνειν. In Nub. 863.

ὃν πρῶτον ὀβολὸν ἔλαβον Ἡλιαστικόν.

Perinde ac si dixisset, ὃν πρῶτον ὀβολὸν ἡλιασάμην. Codd. omnes πεντώβολον exhibent. At Kusterus: *Scribendum procul dubio est,* πεντωβόλου ἡλιάσασθαι, *subintelligendo* ἀντὶ, *i. e. pro quinque obolis jus dicere in Heliæa.* Miror profecto Kusterum hic impegisse, quem minus quam quemvis alium fugere debebat hujus locutionis ratio. Scripsit enim ille doctum et elegantem libellum DE VERO USU VERBORUM MEDIORUM APUD GRÆCOS. Nempe ἡλιάσασθαι hic valet *judicando acquirere, pro judicii mercede accipere*; ut apud Homerum κάμνεσθαι *labore acquirere.* Ἰλ. σ'. 341.

ἀμφὶ δέ σε Τρωαὶ καὶ Δαρδανίδες βαθύκολποι
κλαύσονται, νύκτας τε καὶ ἤματα δακρυχέουσαι,
τὰς αὐτοὶ ΚΑΜΟΜΕΣΘΑ.

et ληΐζεσθαι, quod alias *prædari, depopulari* significat, quandoque etiam valet *prædando acquirere.* Ἰλ. σ'. 28.

δμωαὶ δ', ἃς Ἀχιλεὺς ΛΗΙΣΣΑΤΟ.

802. ἁρπάζῃς. Sic recte B. Vulgo, claudicante versu, ἁρπάσῃς, menda contraria ei quam eluimus in v. 776.

805. εἰ διατρίψει—ἀναθαρρήσει—ἔλθοι. Sic scriptum oportuit. Solœce vulgo tria verba in subjunctivo sunt. In membr. perspicue ἔλθοι. Scriptum primo fuerat διατρίψῃ, ἀναθαρρήσῃ, sed emendatum fuit scriptura ambigua: nescio utram diphthongum voluerit librarius, ει an οι. In C. διατρίψῃ, ἀναθαρρήσει, ἔλθῃ. Nullibi frequentius lapsi sunt librarii, quam in his terminationibus.

806. καὶ στεμφύλῳ εἰς λόγον ἔλθοι. Vulgo στεμφύλων, violata et constructionis et metri lege. Nam primo quidem græce non dicitur ἐλθεῖν εἰς λόγον τινός: sed ἐλθεῖν εἰς λόγον τινί. Tum στεμφύλων pes est creticus, quem versus respuit. Certissime itaque Kusterus στεμφύλῳ legendum esse pronuntiavit, quod nisi in textum reposuissem, dignus essem qui quovis bardo stolidior haberer. Vitio originem dedit ι olim ad latus adscriptum, στεμφυλωι, quod in ν degeneravit,

γνώσεται οἵων ἀγαθῶν αὐτὸν τῇ μισθοφορᾷ παρεκόπτου·
εἶθ' ἥξει σοι δριμὺς ἄγροικος, κατά σου τὴν ψῆφον ἰχνεύων.
ἃ σὺ γιγνώσκων τόνδ' ἐξαπατᾷς, καὶ ὀνειροπολεῖς περὶ σαυτοῦ.

Κλέων.

οὔκουν δεινὸν ταυτί σε λέγειν δῆτ' ἔστ' ἐμὲ, καὶ διαβάλλειν
πρὸς Ἀθηναίους καὶ τὸν δῆμον, πεποιηκότα πλείονα χρηστὰ,
νὴ τὴν Δήμητρα, Θεμιστοκλέους πολλῷ περὶ τὴν πόλιν ἤδη.

Ἀλλαντοπώλης.

ὦ πόλις Ἄργους, κλύεθ' οἷα λέγει. σὺ Θεμιστοκλεῖ ἀντιφερίζεις;

ut decies millies contigisse notum est. Ista omnia et alia multa, licet ad artem, quam exercet, pertineant, ignorat novus prosodiæ magister, qui e corrupta hujus versus scriptura probatum ivit vocalem corripi ante literas μφ, et στεμφύλων pedem esse anapæstum. Vide not. ad Thesm. 56. Hominem illum, cujus prorsus oblitus fueram, in memoriam mihi redegit hic locus, advertitque me et admonuit, ut indiculum inspicerem, quem vir in primis doctus, amicitia mihi conjunctissimus, in gratiam meam confecit versuum omnium Comici, quos festivus ille Professor in notis ad Sophoclem citavit. Mihi enim cor nondum satis induruit, ut tædium subire queam, quod, ut suum erga me studium mihi probaret, familiaris meus devoravit, non sine magno suo malo. Nam postquam diem totum noctemque consumsit lutulentis istis chartis legendis, febri correptus est. Absque hoc indiculo credo me diu adhuc ignoraturum fuisse CLARISSIMUM PROFESSOREM symbolam etiam suam contulisse ad emendationem versus hujus Fabulæ 430. quem satis, ut opinor, ostendi omni mendæ suspicione vacare. Aliter ille sentit, sicque commentatur in nota ad Trach. 780. *Levissima mutatione scribi velim* κατιὶς, *quoniam et* λαμπρὸς *epithetum venti graviter spirantis; et non solum Plutarchus* κατιόντος ἀνέμου ἐν πελάγει, GRASSANTEM IN MARI VENTUM, *dixit, teste Stephano in voce* κάτειμι, *sed Thucydides eodem modo, sensu, epitheto,* ἀνέμου δὲ κατιόντος μεγάλου, *et idem Aristophanes in eadem fabula v.* 517. (520.) ἅμα ταῖς πολίαις κατιούσαις, CANITIE INGRUENTE. Sed, ô bone, quæ ipse advocas exempla submonere te poterant, scrupulum saltem tibi et dubitationem quampiam injicere, an vox illa κατιὶς proba esset, nec ne. Nec Plutarchus, nec Thucydides dixit ἀνέμου κατιέντος. Non Comicus noster dixit πολίαις κατιείσαις. Nimirum scis IN EMENDANDO PRUDENTER NON AFFERRI VOCEM QUÆ NULLIBI COMPARET. Sunt ipsissima tua verba, quibus subjecta sunt illa, quæ paulo ante proposui. Dic mihi, amabo te, ubinam vidisti formam κατιεὶς pro κατιών? Gratum mihi feceris, si græcum sermonem ea locupletaveris. Commodam forte alicubi sedem nancisci poterit. Nam quod ad nostrum versum adtinet, etiamsi probæ monetæ illa vox esset, eo tamen ne reciperetur, Lex Pedia intercederet. Qui poëtam emendare aggreditur, ni syllabarum quantitates calleat, ni metrorum diversa genera, quotque et qualibus singula constent pedibus, næ ille oleum et operam perdit. Ista, si mihi credis, prius probe disces, quam Aristophani medicam manum admoveas. Versus noster octonarius est iambicus, cujus pes septimus necessario est iambus, raro in tribrachyn solutus. Si κατιεὶς græca vox esset, si participium illud rite formaretur a κάτειμι, syllaba media brevis esset plane ut in κατιὼν, ut prima in ἰέναι. Proinde admisso tuo κατιεὶς, turpiter claudicaret versus, quem in pedes suos divisum oculis tibi subjiciam:

- - | ∪ - | - - | ∪ - | -
εξει | μοι γαρ | σοι λαμ | προς η | δη
- | ∪ - | ∪ ∪ | -
και | μεγας | κατι | εις.

Malis avibus EXSURREXIT OCCASIO, quam tam avide arripuisti, LOCUM ILLUM TENTANDI. Sperabas gloriosum de Dawesio triumphum te acturum. Vide quam ridiculo casu de spe decideris.

809. περὶ σαυτοῦ. Perperam vulgo σεαυτοῦ.

813. ὦ πόλις Ἄργους. Vide ad Plut. 601. Θεμιστοκλεῖ. Vide ad Thesm. 56.

ὃς ἐποίησεν τὴν πόλιν ἡμῶν μεστὴν, εὑρὼν ἐπιχειλῆ·
καὶ πρὸς τούτοις ἀριστώσῃ τὸν Πειραιᾶ προσέμαξεν,
ἀφελὼν τ' οὐδὲν τῶν ἀρχαίων ἰχθῦς καινοὺς παρέθηκε.
σὺ δ' Ἀθηναίους ἐζήτησας μικροπολίτας ἀποφῆναι,
διατειχίζων, καὶ χρησμῳδῶν, ὁ Θεμιστοκλεῖ ἀντιφερίζων.
κἀκεῖνος μὲν φεύγει τὴν γῆν· σὺ δ' Ἀχιλλείων ἀπομάττει.

Κλέων.

οὔκουν ταυτὶ δεινὸν ἀκούειν, ὦ Δῆμ', ἐστίν μ' ὑπὸ τούτου,
ὁτιή σε φιλῶ;

Δῆμος.

παῦσαί γ' οὗτος, καὶ μὴ σκέρβολλε πονηρά.
πολλοῦ δὲ πολύν με χρόνον καὶ νῦν ἐλελήθης ἐγκρυφιάζων.

Ἀλλαντοπώλης.

μιαρώτατος, ὦ Δημακίδιον, καὶ πλεῖστα πανοῦργα δεδρακὼς,

ὁπόταν χασμᾷ, καὶ τοὺς καυλοὺς
τῶν εὐθυνῶν ἐκκαυλίζων,
καταβροχθίζει, κἀμφοῖν χειροῖν
μυστιλλᾶται τῶν δημοσίων.

Κλ. οὐ χαιρήσεις, ἀλλά σε κλέπτονθ'
αἱρήσω 'γὼ τρεῖς μυριάδας.

Αλ. τί θαλαττοκοπεῖς καὶ πλατυγίζεις,
μιαρώτατος ὢν περὶ τὸν δῆμον
τὸν Ἀθηναίων; καί σ' ἐπιδείξω,
νὴ τὴν Δήμητρ', ἢ μὴ ζῴην,
δωροδοκήσαντ' ἐκ Μιτυλήνης
πλεῖν ἢ μνᾶς τετταράκοντα.

Χο. ὦ πᾶσιν ἀνθρώποισι φανεὶς μέγιστον ὠφέλημα,
ζηλῶ σε τῆς εὐγλωττίας. εἰ γὰρ ὧδ' ἐποίσεις,
μέγιστος Ἑλλήνων ἔσει, καὶ μόνος καθέξεις
τἀν τῇ πόλει, τῶν ξυμμάχων τ' ἄρξεις, ἔχων τρίαιναν,
ᾗ πολλὰ χρήματ' ἐργάσει, σείων τε καὶ ταράττων.
καὶ μὴ μεθῇς τὸν ἄνδρ', ἐπειδή σοι λαβὴν δέδωκε·
κατεργάσει γὰρ ῥᾳδίως, πλευρὰς ἔχων τοιαύτας.

Κλ. οὐκ, ὦ 'γαθοί, ταῦτ' ἐστί πω ταύτῃ, μὰ τὸν Ποσειδῶ.
ἐμοὶ γάρ ἐστ' εἰργασμένον τοιοῦτον ἔργον, ὥστε
ἁπαξάπαντας τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς ἐπιστομίζειν,
ἕως ἂν ᾖ τῶν ἀσπίδων τῶν ἐκ Πύλου τι λοιπόν.

Αλ. ἐπίσχες ἐν ταῖς ἀσπίσιν· λαβὴν γὰρ ἐνδέδωκας.
οὐ γάρ σ' ἐχρῆν, εἴπερ φιλεῖς τὸν δῆμον, ἐκ προνοίας
ταύτας ἐᾶν αὐτοῖσι τοῖς πόρπαξιν ἀνατεθῆναι. [
ἀλλ' ἔστι τοῦτ', ὦ Δῆμε, μηχάνημ', ἵν', ἢν σὺ βούλῃ
τὸν ἄνδρα κολάσαι τουτονὶ, σοὶ τοῦτο μὴ 'κγένηται.

814. ὃς ἐποίησεν. Sic emendate scriptum in B. ut alii hunc versum laudantes, e metri præscripto legerunt. Vulgo ἐποίησε.— ἐπιχειλῆ. Recte, ni fallor, Pollux pluribus in locis τὸ ἐπιχειλὲς exponit ἐνδεές. Videsis ii. 89. iv. 169. v. 133. Similiter Suidas: ἐπιχειλές. οὕτω λέγεται μέτρον τὸ μὴ πλῆρες, ἀλλ' ἀπολειπόμενον. Ἀριστοφάνης· τὴν πόλιν ἡμῶν μεστὴν ἐποίησεν εὑρὼν ἐπιχειλῆ. Hesychius: ἐπιχιλὲς, (L. ἐπιχειλὲς) τὸ ἐλλιπές. ad quam glossam vide interpretes, quorum observatis nollem abusum fuisse Jo. Toupium in Ep. crit. ad Episc. Glocestr. p. 141. Manifestum est ex oppositione inter ἐπιχειλῆ et μεστὴν, priorem vocem Comico notare *non prorsus plenam*, quod et vis verbi ostendit et sententia manifesto flagitat. Quod vero sequioris ævi scriptores Synesius et Themistius discrimen harum vocum non observarint, et ἐπιχειλῆ adhibuerint pro ὑπερχειλῆ vel ἐπίμεστα, id nihil ad Comicum facit. Acumen autem, quod captat Toupius exponendo ἐπιχειλῆ, *quod labra superfluit*, nescio an sit *salsissimum*: est sane παρὰ προσδοκίαν. Id enim a nemine, nedum a viro longe doctissimo, exspectassem.

815. τὸν Πειραιᾶ προσέμαξεν. Plutarchus hunc locum respiciens vel Comici verba mutavit, vel ipse a mala librariorum manu laborat. Sic enim in Themistocle p. 268 legitur: Θεμιστοκλῆς δ' οὐχ, ὡς Ἀριστοφάνης ὁ Κωμικὸς λέγει, τῇ πόλει τὸν Πειραιᾶ προσέμαξεν, ἀλλὰ τὴν πόλιν ἐξῆψε τοῦ Πειραιῶς, καὶ τὴν γῆν τῆς θαλάττης. Nostram lectionem perite tuetur Kusterus.

819. Proverbium est Ἀχιλλείων ἀπομάττεται, *hordeaceis Achilleis vescitur*, nempe *placentis*. CASAUBONUS. Galenus in Lexico Hippocr. Ἀχιλληΐδας κριθὰς, τὰς εὐτραφεῖς καὶ μεγάλας.—Ἀχιλληΐδες, κριθῶν εἶδος, ὧν μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Σοφοκλῆς. Eustathius ad Odyss. pag. 1445. l. 59. Ἀχίλλεια μάζα, ἔχουσά τι, ὡς εἰκὸς, ἐξαίρετον, ἧς Ἀχίλλεια ἐλέγετο τὰ ἄλφιτα, ὧν μνημονεύειν καὶ τὸν Κωμικὸν ἐν Ἱππεῦσι φασί τινες. Dicitur autem Ἀχιλλείων ἀπομάττεσθαι, ut πίνειν οἴνου, ξαίνειν τῶν ἐρίων, κατέαγα τῆς κεφαλῆς, paulo infra μυστιλᾶται τῶν δημοσίων, aliaque hujus generis infinita.

821. Corruptus est hic versus in libris omnibus, qui eum sic exhibent:

ὁτιή σε φιλῶ. Παῦ' οὑτοσὶ, καὶ μὴ σκέρβολλε πονηρά.

Siluerunt interpretes: ego vero certa emendatione numeros restituo:

ὁτιή σε φιλῶ. Παῦσαί γ' οὗτος, καὶ μὴ σκέρβολλε πονηρά.

In primariis editt. ut in codd. est παῦ' οὑτοσί. Versum persanatum fore credidit Kusterus, si legeretur οὑτωσὶ, quod ille furtim supposuit: sed quod ad sententiam est hoc ineptum. σκέρβολλε. Suidas: λοιδόρει. μὴ σκέρβολλε πονηρά. τουτέστι, μὴ λοιδόρει πικρὰ, μὴ ποίκιλλε. δηλοῖ δὲ ἡ λέξις καὶ τὸ κερτομεῖν.

822. ἐλελήθης. Vulgo ἐλελήθεις. Vide not. ad Nub. 329.

826. χειροῖν. Sic ad metri legem scriptum oportuit. Perperam vulgo χεροῖν.

827. μυστιλλᾶται. In A. C. μυστιλᾶται unico λ, recte, ut opinor. Vide not. ad Pl. 627. Sic etiam apud Pollucem vi. 87. μυστίλη μὲν οὖν ἐστι ψωμὸς κοῖλος, εἰς ἔτνος ἢ ζωμὸν βαθυνθείς· ἀφ' οὗ καὶ τὸ μυστιλήσασθαι λέγουσιν.

832. τὸν Ἀθηναίων. Sic recte primariæ editt. tres. In Cratandriana primum operarum errore excusum fuit τῶν, quæ menda tantum non per omnes deinceps propagata fuit. In altera Basileensi, quæ primariarum tertiam expressam refert, τὸν repositum fuit.

834. Hic et sequens versus sic bene digesti sunt in A. B. Perperam vulgo coalescunt. Ultimus, ut in anapæsticis observari solet, parœmiacus est.

836. ἀνθρώποισι. Sic membr. Minus numerose vulgo ἀνθρώποις.

838. καὶ μόνος καθέξεις. Sic tres codd. et primariæ editt. omnes. In novissimis καὶ νῦν μόνος, inepte inferta a nescio quo mangone particula νῦν. Hic versus, ut præcedens, asynartetus est e dimetro iambico et trochaico ithyphallico.

851. μὴ 'κγένηται. Sic tres codd. ut impressi. Promiscue dicitur ἐγγίγνεται et ἐκγίγνεται, licet. Priore hic non u-

ὁρᾷς γὰρ αὐτῷ στῖφος οἷόν ἐστι βυρσοπωλῶν
νεανιῶν· τούτους δὲ περιοικοῦσι μελιτοπῶλαι
καὶ τυροπῶλαι· τοῦτο δ' εἰς ἓν ἐστι συγκεκυφός.
ὥστ' εἰ σὺ βριμήσαιο, καὶ βλέψειας ὀστρακίνδα,
νύκτωρ καθαρπάσαντες ἂν τὰς ἀσπίδας, θέοντες
τὰς εἰσβολὰς τῶν ἀλφίτων ἂν καταλάβοιεν ἡμῶν.

Δη. οἴμοι τάλας· ἔχουσι γὰρ πόρπακας; ὦ πονηρὲ,
ὅσον με παρεκόπτου χρόνον, τοιαῦτα κρουσιδημῶν.

Κλ. ὦ δαιμόνιε, μὴ τοῦ λέγοντος ἴσθι, μηδ' οἰηθῇς
ἐμοῦ ποθ' εὑρήσειν φίλον βελτίον'· ὅστις εἷς ὢν
ἔπαυσα τοὺς ξυνωμότας· καί μ' οὐ λέληθεν οὐδὲν
ἐν τῇ πόλει ξυνιστάμενον· ἀλλ' εὐθέως κίκραγα.

Αλ. ὅπερ γὰρ οἱ τὰς ἐγχέλεις θηρώμενοι πέπονθας.
ὅταν μὲν ἡ λίμνη καταστῇ, λαμβάνουσιν οὐδέν·
ἐὰν δ' ἄνω τε καὶ κάτω τὸν βόρβορον κυκῶσιν,
αἱροῦσι. καὶ σὺ λαμβάνεις, ἢν τὴν πόλιν ταράττῃς.
ἓν δ' εἰπέ μοι τοσουτονί. σκύτη τοσαῦτα πωλῶν,
ἔδωκας ἤδη τουτῳῒ κάττυμα παρὰ σεαυτοῦ
ταῖς ἐμβάσιν, φάσκων φιλεῖν;

Δη. οὐ δῆτα, μὰ τὸν Ἀπόλλω.

Αλ. ἔγνωκας οὖν δῆτ' αὐτὸν οἷός ἐστιν. ἀλλ' ἐγώ σοι
ζεῦγος πριάμενος ἐμβάδων τουτὶ, φορεῖν δίδωμι.

Δη. κρίνω σ', ὅσον γ' ἐγᾦδα, περὶ τὸν δῆμον ὄντ' ἄριστον,
εὐνούστατόν τε τῇ πόλει, καὶ τοῖσι δακτύλοισιν.

Κλ. οὐ δεινὸν οὖν δῆτ' ἐμβάδας τοσουτονὶ δύνασθαι,
ἐμοῦ δὲ μὴ μνείαν ἔχειν ὅσων πέπονθας; ὅς τις
ἔπαυσα τοὺς βινουμένους, τὸν Γρύττον ἐξαλείψας.

sus est Comicus, quia aures non ita gratum accideret *μὴ 'γγίνηται*.

855. *βριμήσαιο*, a verbo *βριμάομαι*, quod auctoritate caret in H. Stephani Thesauro.

862. *ξυνωμότας*, et v. seq. *ξυνιστάμενον* scribi debuit e Comici usu, non, ut vulgo, cum sibilante litera. Posterius illorum est in membr.

864. *ἐγχέλεις*, ab *ἔγχελις*. Vide ad Nub. 559.

867. *αἱροῦσι*. Sic recte membr. ut scribendum esse monuit Kusterus. Vulgo *αἴρουσι*.

869. Vulgo sic legitur hic versus ex Aldina editione:

ἔδωκας ἤδη τουτῳῒγε κάττυμα παρὰ σεαυτοῦ.

Mirum est tam putidam mendam tot editores fugisse. Quid, malum, sibi vult hic particula *γε*? Qui illam infersit librarius ignorabat scilicet iota paragogicum, Atticis tam frequens, semper longum esse, et syllabas *ωϊγε* pedem tribrachyn esse credebat. In malam crucem abeat et suum *γε* secum auferat. In membr. ut in edit. Bern. Juntæ legitur *τοῦτο κάττυμα*. In C. scripserat primum librarius *τούτῳν κάττυμα*, postea *ν* delevit. In B. comparet tandem particula *γε* sic, *τωδῒγε κάττυμα*.

870. *ταῖς ἐμβάσιν*. Sic recte B. Vulgo, claudicante versu, *ἐμβάσι*.

877. *τοὺς βινουμένους*. Vulgo *κινουμένους*. Non multum interest utro modo legatur. Illud prætuli, quia membran. auctoritate nititur tum in hoc, tum in secundo abhinc versu. In C. a prima manu utrobique scriptum fuerat per *κ*, quam literam delevit librarius et ei superscripsit *β*. Nobis etiam consentit Suidas, apud quem bis hic versus citatur, in *βινεῖν* et in *Γρύττος*.

Αλ. οὔκουν σε δῆτα ταῦτα δεινόν ἐστι πρωκτοτηρεῖν,
παῦσαί τε τοὺς βινουμένους; κοὐκ ἔσθ' ὅπως ἐκείνους
οὐχὶ φθονῶν ἔπαυσας, ἵνα μὴ ῥήτορες γένωνται.
τονδὶ δ' ὁρῶν ἄνευ χιτῶνος ὄντα τηλικοῦτον,
οὐπώποτ' ἀμφιμασχάλου τὸν Δῆμον ἠξίωσας,
χειμῶνος ὄντος· ἀλλ' ἐγώ σοι τουτονὶ δίδωμι.

Δη. τοιουτονὶ Θεμιστοκλῆς οὐπώποτ' ἐπενόησε·
καίτοι σοφὸν κἀκεῖν' ὁ Πειραιεύς· ἔμοιγε μέντοι
οὐ μεῖζον εἶναι φαίνετ' ἐξεύρημα τοῦ χιτῶνος.

Κλ. οἴμοι τάλας, οἵοις πιθηκισμοῖς με περιελαύνεις.

Αλ. οὔκ· ἀλλ' ὅπερ πίνων ἀνὴρ πέπονθ', ὅταν χεσείῃ,
τοῖσιν τρόποις τοῖς σοῖσιν, ὥσπερ βλαυτίοισι, χρῶμαι.

Κλ. ἀλλ' οὐχ ὑπερβαλεῖ με θωπείαις· ἐγὼ γὰρ αὐτὸν
προσαμφιῶ τοδί· σὺ δ' οἴμωζ', ὦ πόνηρε.

Δη. αἰβοῖ·
οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθερεῖ, βύρσης κάκιστον ὄζων;

Αλ. καὶ τοῦτ' ἐπίτηδές σε περιήμπισχέν γ', ἵνα σ' ἀποπνίξῃ·
καὶ πρότερον ἐπεβούλευσέ σοι. τὸν καυλὸν οἶσθ' ἐκεῖνον,

880. *ἵνα μὴ ῥήτορες γίνωνται*. Sic libri omnes, absque mendæ suspicione.

882. Hesychius: *ἀμφιμάσχαλος. χιτὼν χειριδωτὸς ἐλευθέρων, ὡς Πλάτων, δύο χειρίδας ἔχων, ἃς μασχάλας ἔτι καὶ νῦν λέγουσιν.*

885. *σοφὸν κἀκεῖν' ὁ Πειραιεύς*. Sic libri omnes optime. Scilicet *σοφὸν καὶ ἐκεῖνο τὸ ἐπινόημα* (vel, ut habet glossa in C. *τὸ ἔργον*) *ὁ Πειραιεὺς προσμεμαγμένος τῇ πόλει*. Respicit enim Demus ad Isiciarii verba supra 815. Nescio quid Jo. Toupio venerit in mentem reponenti *σοφὸς* et vertenti, *in hujusmodi artibus excellebat Themistocles*. Nihil falsius. Anne ergo *ὁ Πειραιεὺς*, si pro gentili, seu *δημότου* nomine accipiatur, Themistoclem notare potest? Non erat ille *Piræeus*, sed *Phrearius*, qui duo diversi pagi ad diversas pertinebant Tribus. Maneat igitur inconcussa illa lectio, temere sollicitata in Emendatt. ad Suidam iii. 250.

887. *οἵοις πιθηκισμοῖς με περιελαύνεις*. *Me exagitas*. Perperam in membran. *παρελαύνεις*, reclamante et sensu et metro. Significaret id *me superas*. Atqui nondum se victum confitetur Cleo.

889. *τοῖσιν τρόποις*. Perperam vulgo *τοῖσι*. Vide not. ad v. 36.

890. *οὐχ ὑπερβαλεῖ με θωπείαις*. Sic tres codd. ut legendum esse evicit Dawesius. Vide supra 409. 413. 798. Nub. 1035. Neutrum *ὑπερβάλλειν* occurrit Pl. 109.

ἀτεχνῶς ὑπερβάλλουσι τῇ μοχθηρίᾳ.

Sed significatio activa *superare aliquem* soli formæ mediæ competit.

893. *καὶ τοῦτ' ἐπίτηδές σε περιήμπισχέν γ', ἵνα σ' ἀποπνίξῃ*. Sic optime scriptum in B. In C. *περιήμπισχεν, ἵν' ἀποπνίξῃ*. Vulgo, claudicante versu, *περιήμπισχ', ἵνα σ'*—Bene hic se habet subjunctivus *ἀποπνίξῃ*, quia præcedens verbum licet sit in imperfecto, rem tamen præsentem notat. Mox v. 896. ubi de re dudum præterita agitur, recte est *ἔσπευδ', ἵν' ἐσθίοιτ'—κᾆπειτ' ἀποκτείνειαν*.

τὸν σιλφίου, τὸν ἄξιον γενόμενον;
Δη. οἶδα μέντοι.
Αλ. ἐπίτηδες οὗτος αὐτὸν ἔσπευδ' ἄξιον γενέσθαι,
ἵν' ἐσθίοιτ' ὠνούμενοι, κᾆπειτ', ἐν Ἡλιαίᾳ
βδέοντες, ἀλλήλους ἀποκτείνειαν οἱ δικασταί.
Δη. νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ πρὸς ἐμὲ τοῦτ' εἶπ' ἀνὴρ κόπρειος.
Αλ. οὐ γὰρ τόθ' ὑμεῖς βδεόμενοι δήπου 'γένεσθε πυῤῥοί;
Δη. καὶ νὴ Δί' ἦν γε τοῦτο Πυῤῥάνδρου τὸ μηχάνημα.
Κλ. οἵοισί μ', ὦ πονηρὲ, βωμολοχεύμασιν ταράττεις;
Αλ. ἡ γὰρ θεός μ' ἐκέλευσε νικῆσαί σ' ἀλαζονείᾳ.
Κλ. ἀλλ' οὔ με νικήσεις. ἐγὼ γάρ φημί σοι παρέξειν,
ὦ Δῆμε, μηδὲν δρῶντι, μισθοῦ τρυβλίον ῥοφῆσαι.
Αλ. ἐγὼ δὲ κυλίχνιόν τέ σοι, καὶ φάρμακον δίδωμι,
τἀν τοῖσιν ἀντικνημίοις ἑλκύδρια περιαλείφειν.
Κλ. ἐγὼ δὲ τὰς πολιάς γέ σου 'κλέγων, νέον ποιήσω.
Αλ. ἰδοὺ δέχου κέρκον λαγὼ, τὼ 'φθαλμιδίω περιψῆν.
Κλ. ἀπομυξάμενος, ὦ Δῆμ', ἐμοῦ πρὸς τὴν κεφαλὴν ἀποψῶ.
Αλ. ἐμοῦ μὲν οὖν, ἐμοῦ μὲν οὖν.
Κλ. ἐγώ σε ποιήσω τριη-
ραρχεῖν, ἀναλίσκοντα τῶν
σαυτοῦ, παλαιὰν ναῦν ἔχοντ',
εἰς ἣν ἀναλῶν οὐκ ἐφέ-
ξεις, οὐδὲ ναυπηγούμενος·
διαμηχανήσομαί θ', ὅπως
ἂν ἱστίον σαπρὸν λάβῃς.
Χο. ἀνὴρ παφλάζει· παῦε, παῦ'

899. Sic vulgo legitur hic versus, numeris fœde corruptis:

νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ πρὸς ἐμὲ τουτί γ' εἶπ' ἀνὴρ κόπριος.

Et sic C. nisi quod τοῦτό γ' habet. In B. τουτί γ' εἶπεν ἀνὴρ κόπριος. In membr. vero τοῦτ' εἶπ' ἀνὴρ κόπριος. Corrige ad metri legem κόπρειος, et sinceram lectionem habebis:

νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ πρὸς ἐμὲ τοῦτ' εἶπ' ἀνὴρ κόπρειος.

Legitima est utraque forma κόπριος et κόπρειος, ut ἄγριος et ἄγρειος, aliaque hujus generis bene multa. Vide infra ad v. 1033. In Conc. 317. tertia forma occurrit κοπραῖος.

901. καὶ νὴ Δί' ἦν γε τοῦτο. Vulgo ἦν καὶ τοῦτο. In A. C. ἦν γε καὶ τοῦτο. Alterutra harum particularum ejicienda erat. Versum hunc, Isiciario vulgo continuatum, membr. Demo adscribunt.

903. ἡ γὰρ θεός. Sic recte vett. editt. ut est etiam in codd. Male in recentioribus impressis ἦ γὰρ—

919. παῦ' ὑπερζέονθ'. Vulgo παῦ' ὑπερζέων, quod bene græcum esset, si Chori verba ad Cleonem directa essent. Nam παῦε sæpe pro παύου, seu παῦσαι adhiberi notum est. Sed Chorus hic isiciarium adloquitur, et ut Cleonem compescat hortatur. Proinde scribendum fuit ὑπερζέονθ'.—ὑφελκτέον τι τῶν ξύλων. In A. C. ὑφελκτέον τῶν δαλῶν ἀπαρυστέον τε. In B. ut vulgo, ὑφελκτέον δὲ τῶν ξύλων: ultimæ voci superscriptum δαλῶν. Est hoc glossema, quod pro solito more in textum intulit alius librarius. Est autem a mala manu particula δὲ, cujus in locum sincerum reposui τι.

ὑπερζέονθ'· ὑφελκτέον
τι τῶν ξύλων· ἀπαρυστέον
τε τῶν ἀπειλῶν ταυτηί.
Κλ. δώσεις ἐμοὶ καλὴν δίκην,
ἰπούμενος ταῖς εἰσφοραῖς.
ἐγὼ γὰρ εἰς τοὺς πλουσίους
σπεύσω σ' ὅπως ἂν ἐγγραφῇς.
Αλ. ἐγὼ δ' ἀπειλήσω μὲν οὐ-
δέν· εὔχομαι δέ σοι ταδί.
τὸ μὲν τάγηνον τευθίδων
ἐφεστάναι σίζον· σὲ δὲ
γνώμην ἐρεῖν μέλλοντα περὶ
Μιλησίων, καὶ κερδανεῖν
τάλαντον, ἢν κατεργάσῃ,
σπεύδειν, ὅπως τῶν τευθίδων
ἐμπλήμενος φθαίης ἔτ' εἰς
ἐκκλησίαν ἐλθεῖν· ἔπει-
τα πρὶν φαγεῖν, ἀνὴρ μεθή-
κοι, καὶ σὺ, τὸ τάλαντον λαβεῖν
βουλόμενος, ἐ-
σθίων ἀποπνιγείης.
Χο. εὖ γε, νὴ τὸν Δία, καὶ τὸν Ἀπόλλω;

924. ἰπούμενος ταῖς εἰσφοραῖς. Sic recte B. C. ut impressi. At perperam in membr. ἰπτούμενος ταῖς συμφοραῖς. Postremum pro εἰσφοραῖς legitur etiam apud Suidam, Pollucem vii. 41. Auctorem Etymol. M. loco quem protuli ad Pl. 805. e Cratino: sed Comicus noster illius verba sua faciens, ea sensui suo accommodavit, et εἰσφοραῖς posuit pro συμφοραῖς. Quod autem ad ἰπτούμενος adtinet, librarii est error, qualem fere in Æschyli Prometheo corrigere me debuisse confessus sum in nota ad Lys. 291. ἰπτούμενος non magis græcum est, quam ἰπνούμενος. Nam ἴπτω verbum est barytonum, cujus participium est ἰπτόμενος, quod metri lex huc non admittit.

939. Qui hunc et sequentem versiculum ita digessit, ut eos libri impressi et B. exhibent, is procul dubio arbitratus est systema hoc iambicum claudi monometro, cui subjectus esset dimeter catalect. ut anapæstica systemata claudi solent basi, quam sequitur parœmiacus. Hoc si ex Comici sententia est, secundam in ἀποπνιγείης produxit, præterquam facere solet. Satius esset forte duos versus in unum concludere, qui trimeter esset brachycatal.

βουλόμε | νος ἐσθ | ίων | ἀποπνι | γείης,

quales versus occurrunt apud Comicum bene multi. Aut eadem manente distinctione, ultimum versiculum dimetrum brachycatalect. esse dicas, nisi Comico licentiam condonare malis. Nihil enim hic librariis imputari potest, quorum in frequentem errorem conferri debuit non absimilis menda in Lys. v. 384. Vide not. ad Pl. 453.

941. εὖ γε, νὴ τὸν Δία. Sic tres codd. et edit. Bern. Juntæ. Vulgo εὖ νή γε τὸν—

καὶ τὴν Δήμητρα.

Δη. κἀμοὶ δοκεῖ καὶ τἄλλα γ' εἶναι καταφανῶς
ἀγαθὸς πολίτης, οἷος οὐδείς πω χρόνου
ἀνὴρ γεγένηται τοῖσι πολλοῖς τοῦ 'βολοῦ.
σὺ δ', ὦ Παφλαγὼν, φάσκων φιλεῖν μ', ἐσκορόδισας.
καὶ νῦν ἀπόδος τὸν δακτύλιον, ὡς οὐκ ἔτι
ἐμοὶ ταμιεύσεις.

Κλ. ἔχε· τοσοῦτον δ' ἴσθ', ὅτι
εἰ μή μ' ἐάσεις ἐπιτροπεύειν, ἕτερος αὖ
ἐμοῦ πανουργότερός τις ἀναφανήσεται.

Δη. οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ δακτύλιος ἔσθ' οὑτοσὶ
οὑμός· τὸ γοῦν σημεῖον ἕτερον φαίνεται,
ἀλλ' ἢ οὐ καθορῶ.

Αλ. φέρ' ἴδω, τί σοι σημεῖον ἦν;

Δη. δημοῦ βοείου θρῖον ἐξωπτημένον.

Αλ. οὐ τοῦτό γ' ἔστιν.

Δη. οὐ τὸ θρῖον; ἀλλὰ τί;

Αλ λάρος κεχηνὼς ἐπὶ πέτρας δημηγορῶν.

Δη. αἰβοῖ τάλας.

Αλ. τί ἐστιν;

Δη. ἀπόφερ' ἐκποδών.
οὐ τὸν ἐμὸν εἶχεν, ἀλλὰ τὸν Κλεωνύμου.
παρ' ἐμοῦ δὲ τουτονὶ λαβὼν, ταμίευέ μοι.

Κλ. μὴ δῆτά πω γ', ὦ δέσποτ', ἀντιβολῶ σ' ἐγὼ,
πρὶν ἄν γε τῶν χρησμῶν ἀκούσῃς τῶν ἐμῶν.

Αλ. καὶ τῶν ἐμῶν νυν.

Κλ. ἀλλ', ἐὰν τούτῳ πιθῇ,
μολγὸν γενέσθαι δεῖ σε.

Αλ. κἄν γε τουτῳΐ,
ψωλὸν γενέσθαι δεῖ σε μέχρι τοῦ μυῤῥίνου.

943. κἀμοὶ—Sic B. C. Vulgo καί μοι. Illud magis ex Atticorum more.

946. ἐσκορόδισας. Suidas: κλαῦσαι ἐποίησας, ἀπὸ τῶν τὰ σκόροδα τριβόντων. ἢ ἀήδισας, ἐπίκρανας, ἢ ἐδριμύξας.

955. οὐ τὸ θρῖον; ἀλλὰ τί; Recte in membr. hæc verba Demo tribuuntur, ut in utraque Juntina, et in Frobeniana. In aliis incongrue verba οὐ τὸ θρῖον isiciario continuantur.

963. μολγὸν γενέσθαι δεῖ σε. Locus obscurus, ab antiquis enarratoribus minime intellectus. Quæ enim explicandæ voci μολγὸς comminiscuntur, sunt omnia perinde absurdissima. Quod primum se offerebat in versione secutus sum, de ratione seu analogia non satis sollicitus, qua ex μέλγειν, unde μολγὸς, derivari posset cæcitatis significatio. Quod suspicabatur Kusterus, verum est, *obscœnitatem hic latere*: id ostendit antagonistæ responsio. μολγὸς *fellatorem* notat. Sensus est: *huic si creduas, ita in te illudet, ut ei ore etiam morigerari cogaris.*

964. ψωλὸν γενέσθαι δεῖ σε μέχρι τοῦ μυῤῥίνου. *Nudandum tibi est veretrum usque ad myrtum, sive pilos*: id est, *a summo usque ad imum.* Nam μύῤῥινος hic accipitur pro pilis, quibus inferior pars nervi obsita est. Sic bene KUSTERUS verba interpretatur. His autem significat isiciarius Demum, si Cleoni fidem habeat, coactum iri eum pædicare, idque *sine fraude*, sed, ut ait ille, *usque*
ad pubem, capulumque coleorum.
Ista si pudor explicare vetabat, ne vel græce legenda erant.

969. Σμικύθην καὶ κύριον. Smicythes fuit Thracum Rex. Quia nominis terminatio feminina est, tanquam si femina esset, præter exspectationem addit καὶ κύριον, *et maritum.* Atticis enim κύριος, si ad mulierem referatur, maritum notat. Librariorum errore apud Suidam scriptum est Σμηκίθην, apud Eustathium Σμικίθην. Recte in B. C. Σμικύθην. In membr. vero μικύθην, quia præcedens σ id quod sequi debebat absorpsit.

971. καὶ σύ νυν φέρε. In B. καὶ σὺ δὴ φέρε. In C. καὶ σὺ φέρε. At in membr. καὶ σὺ νῦν φέρε· et sic scribi debuit. Quod alter cod. juxta impressos habet δὴ, glossema est. Sic distinctæ sunt personæ in optimo cod. hujus fidem sequi præstabat:

Κλέων.
καὶ μὴν ἔνεγκ' αὐτοὺς ἐσιὼν, ἵν' οὑτοσὶ
αὐτῶν ἀκούσῃ.
Ἀλλαντοπώλης.
πάνυ γε· καὶ σύ νυν φέρε.
Κλέων.
ἰδού.
Ἀλλαντοπώλης.
ἰδοὺ, νὴ τὸν Δί'. οὐδὲν κωλύει.

Postrema illa verba νὴ τὸν Δί' οὐδὲν κωλύει Demo vulgo tribuuntur. In C. Cleoni adsignatur ἰδοὺ ἰδού. et Isiciario νὴ τὸν Δί' οὐδὲν κωλύει. In B. vero eadem est plane personarum distinctio, quæ in edit. Bern. Juntæ.

Δῆμος.
καὶ μὴν ἔνεγκ' αὐτοὺς ἰὼν, ἵν' οὑτοσὶ
αὐτῶν ἀκούσῃ.
Κλέων.
πάνυ γε καὶ σὺ δὴ φέρε.
Ἀλλαντοπώλης.
ἰδού.
Κλέων.
ἰδοὺ νὴ τὸν Δί' οὐδὲν κωλύει.

Hinc vides Aldinæ editioni codicem nullum adstipulari. In v. 970. membr. et C. habent αὐτοὺς εἰσιών. In B. est ἰὼν et superscriptum εἰς. In Bern. Juntæ editione ἐσιών.

Κλ. ἀλλ' οἵ γ' ἐμοὶ λέγουσιν, ὡς ἄρξαι σε δεῖ
χώρας ἁπάσης, ἐστεφανωμένον ῥόδοις.

Αλ. οἱ 'μοὶ δέ γ' αὖ λέγουσιν, ὡς ἁλουργίδα
ἔχων κατάπαστον, καὶ στεφάνην, ἐφ' ἅρματος
χρυσοῦ διώξεις Σμικύθην καὶ κύριον.

Κλ. καὶ μὴν ἔνεγκ' αὐτοὺς ἐσιὼν, ἵν' οὑτοσὶ
αὐτῶν ἀκούσῃ.

Αλ. πάνυ γε.

Δη. καὶ σύ νυν φέρε.

Κλ. ἰδού.

Αλ. ἰδοὺ, νὴ τὸν Δί'· οὐδὲν κωλύει.

Χο. ἥδιστον φάος ἡμέρας
ἔσται τοῖσι παροῦσι, καὶ
τοῖσιν ἀφικνουμένοισιν,
ἢν Κλέων ἀπόληται.
καίτοι πρεσβυτέρων τινῶν,
οἵων ἀργαλεωτάτων,
ἐν τῷ δείγματι τῶν δικῶν

ἤκουσ' ἀντιλεγόντων,
ὡς εἰ μὴ γένοιθ' οὗτος ἐν
τῇ πόλει μέγας, οὐκ ἂν ἤ-
στην σκεύη δύο χρησίμω,
δοίδυξ, οὐδὲ τορύνη.
ἀλλὰ καὶ τόδ' ἔγωγε θαυ-
μάζω τῆς ὑομουσίας
αὐτοῦ· φασὶ γὰρ αὐτὸν οἱ
παῖδες, οἱ ξυνεφοίτων,
τὴν Δωριστὶ μόνην ἁρ-
μόττεσθαι θαμὰ τὴν λύραν,
ἄλλην δ' οὐκ ἐθέλειν μαθεῖν·
κᾆτα τὸν κιθαριστὴν
ὀργισθέντ' ἀπάγειν κελεύ-
ειν, ὡς ἁρμονίαν ὁ παῖς
οὗτος οὐ δύναται μαθεῖν,
ἢν μὴ Δωροδοκηστί.

ΚΛΕΩΝ, ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ, ΔΗΜΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Κλ. ΙΔΟΥ, θέασαι, κοὐχ ἅπαντας ἐκφέρω.
Αλ. οἴμ', ὡς χεσείω, κοὐχ ἅπαντας ἐκφέρω.
Δη. ταυτὶ τί ἐστι;
Κλ. λόγια.
Δη. πάντ';
Κλ. ἐθαύμασας;
καὶ, νὴ Δί', ἔτι γ' ἐμοί 'στι κιβωτὸς πλέα.
Αλ. ἐμοὶ δ' ὑπερῷον, καὶ ξυνοικία δύο.

983. δύο. Sic recte membr. ut et metri ratio flagitat. Perperam vulgo δύω. Versus constat ex epitrito quarto et diiambo, ut tertius superioris periodi.

ἐν τῷ δείγμα | τι τῶν δικῶν.
στην σκεύη δύ | ο χρησίμω.

989. μόνην ἁρμόττεσθαι. Vulgo inseritur particula ἄν, quam, quia eam nesciunt codd. A. C. expunxi. Factum nollem. Requiritur enim ad metri integritatem; nec in phrasi otiosa est: vim ejus in versione expressi: *aptare consuevisse*. Constat hic Chorus sex periodis: singularum tres primi versus dimetri sunt acatalect. quibus subjicitur dimeter catalect. Dimeter hic quoque versus esse debet, et est revera acatalect. ut illi, quorum dimensionem supra repræsentavi, iisdem constans pedibus:

τὴν Δωριστὶ | μόνην ἂν ἁρ—

996. Δωροδοκηστί. Sic tres codd. et primariæ editt. In recentioribus δωροδοκιστί.

1000. ἐμοί 'στι. Vulgo ἐμοῦ 'στι.

1001. ξυνοικία δύο. Sic bene edidit Bern. Junta. Perperam vulgo δύω. Ammonius: οἰκία, ἡ ὑπὸ ἑνὸς ἢ ὑπὸ δυο-

Δη. φέρ' ἴδω, τίνος γάρ εἰσιν οἱ χρησμοί ποτε;
Κλ. οἱ 'μοὶ μέν εἰσι Βάκιδος.
Δη. οἱ δὲ σοὶ, τίνος;
Αλ. Γλάνιδος, ἀδελφοῦ τοῦ Βάκιδος γεραιτέρου.
Δη. εἰσὶν δὲ περὶ τοῦ;
Κλ. περὶ Ἀθηνῶν, περὶ Πύλου,
περὶ σοῦ, περὶ ἐμοῦ, περὶ ἁπάντων πραγμάτων.
Δη. οἱ σοὶ δὲ, περὶ τοῦ;
Αλ. περὶ Ἀθηνῶν, περὶ φακῆς,
περὶ Λακεδαιμονίων, περὶ σκόμβρων νέων,
περὶ τῶν μετρούντων τἄλφιτ' ἐν ἀγορᾷ κακῶς,
περὶ σοῦ, περὶ ἐμοῦ. τὸ πέος οὑτοσὶ δάκοι.
Δη. ἄγε νυν, ὅπως αὐτοὺς ἀναγνώσεσθέ μοι,
καὶ τὸν περὶ ἐμοῦ 'κεῖνον, ᾧπερ ἥδομαι,
ὡς ἐν νεφέλῃσιν αἰετὸς γενήσομαι.
Κλ. ἄκουε δὴ νῦν, καὶ πρόσεχε τὸν νοῦν ἐμοί.
Φράζευ, Ἐρεχθείδη, λογίων ὁδὸν, ἥν σοι Ἀπόλλων
ἴαχεν ἐξ ἀδύτοιο διὰ τριπόδων ἐριτίμων.
σώζεσθαί σ' ἐκέλευσ' ἱερὸν κύνα καρχαρόδοντα,

τέρου κατοικουμένη· συνοικία δὲ, ἡ πολλοῖς, καὶ μισθουμένη. Scholiastes Æschinis Valckenario laudatus: ὅπου μὲν γὰρ πολλοὶ μισθωσάμενοι μίαν οἴκησιν διελόμενοι ἔχουσι, συνοικίαν καλοῦμεν· ὅπου δ' εἷς ἐνοικεῖ, οἰκίαν. Unde intelligitur pauperiorum hominum συνοικίαν esse.

1003. οἱ 'μοί. Perperam vulgo οὑμοί. Vide ad Ran. 461.

1005. εἰσὶν δὲ περὶ τοῦ; Male vulgo εἰσὶ—

1006. περὶ ἁπάντων πραγμάτων. Nescio quid cogitarit Kusterus, cui *metri fulciendi gratia scribendum esse* videbatur περί γ' ἁπάντων. Fulcro non indiget versus, qui rectis integrisque pedibus incedit. Ultima in περὶ nunquam eliditur, nec sequente quavis alia vocali ingratum facit hiatum, cui vitando inseri debeat, vel soleat particula γε. Exempla suppeditant singulæ paginæ.

1007. οἱ σοὶ δὲ, περὶ τοῦ; Sic veteres editt. omnes. In recentioribus abest particula δὲ versui omnino necessaria. Eam typothetæ incuria in nescio qua officina omissam, nec Kusterus, nec Berglerus reposuit, qui veteres editt. non ea, qua par erat, curiositate consuluerunt.

1010. περὶ σοῦ, περὶ ἐμοῦ. τὸ πέος οὑτοσὶ δάκοι. Sic optime scriptus est hic versus in membr. In aliis minus sinceris codd. v. 1006. librarii errore hic integer repetitus est: huicque subjectus est in C. hic, si Dis placet, versus, τὸ πέος οὑτοσὶ δάκοι. In B. vero, ut in impressis, τὸ πέος ἂν οὑτοσὶ δάκοι. Inepte inserta fuit particula ἂν a sciolo, qui verba illa per se versum constituere ratus, ad formam iambici metri eum redigere voluit. Verba autem illa ne Berglerus quidem intellexit, ut ex ejus versione liquet; *istud penem facile momorderit*. οὑτοσὶ non valet *istud*. Quin sinceram poëtæ manum restituisse censeamur non obstare debet metrici Scholiastæ auctoritas, qui versum, prout in impressis fertur, pro *dimetro iambico* agnoscit. Nugatur enim hic, ut fere solet, græculus ille, nec cuiquam paulo adtentiori fucum fecisset. Non solet Comicus noster medios inter senarios sic dimetros inserere. Præterea in melioribus codd. versiculus ille nec *dimeter*, nec *iambicus* est. Particula ἂν, quam mala manus infersit, sententiæ prorsus repugnat. Imprecatur isiciarius Cleoni: proinde modus *optativus*, non *potentialis* adhiberi debet: *penem iste sibi mordeat*. Ista addere necessarium duxi, ne quem transversum ageret Kusteri nota.

ὃς πρόσθεν λάσκων, καὶ ὑπὲρ σέο δεινὰ κεκραγὼς,
σοὶ μισθὸν ποριεῖ· κἂν μὴ δρᾷ ταῦτ', ἀπολεῖται.
πολλοὶ γὰρ μίσει σφε κατακρώζουσι κολοιοί.
Δη. ταυτὶ, μὰ τὴν Δήμητρ', ἐγὼ οὐκ οἶδ' ὅ τι λέγει.
τί γάρ ἐστ' Ἐρεχθεῖ, καὶ κολοιοῖς, καὶ κυνί;
Κλ. ἐγὼ μέν εἰμ' ὁ κύων· πρὸ σοῦ γὰρ ἀπύω·
σοὶ δ' εἶπε σώζεσθαί μ' ὁ Φοῖβος τὸν κύνα.
Αλ. οὐ τοῦτο φήσ' ὁ χρησμός· ἀλλ' ὁ κύων ὁδὶ,
ὥσπερ θύρας σου, τῶν λογίων παρεσθίει.
ἐμοὶ γάρ ἐστ' ὀρθῶς περὶ τούτου τοῦ κυνός.
Δη. λέγε δῆτ'· ἐγὼ δὲ πρῶτα λήψομαι λίθον,
ἵνα μή μ' ὁ χρησμὸς ὁ περὶ τοῦ κυνὸς δάκῃ.
Αλ. Φράζευ, Ἐρεχθείδη, κύνα Κέρβερον ἀνδραποδιστὴν,
ὃς κέρκῳ σαίνων σ', ὁπόταν δειπνῇς, ἐπιτηρῶν,
ἐξέδεταί σου τοὔψον, ὅταν σύ που ἄλλοσε χάσκῃς·
ἐσφοιτῶν δ' ἐς τοὐπτάνιον λήσει σε κυνηδὸν
νύκτωρ τὰς λοπάδας καὶ τὰς νήσους διαλείχων.
Δη. νὴ τὸν Ποσειδῶ, πολύ γ' ἄμεινον, ὦ Γλάνι.
Κλ. ὦ 'τὰν, ἄκουσον, εἶτα διάκρινον τότε.
Ἐστὶ γυνὴ, τέξει δὲ λέονθ' ἱεραῖς ἐν Ἀθήναις,
ὃς περὶ τοῦ δήμου πολλοῖς κώνωψι μαχεῖται,
ὥστε περὶ σκύμνοισι βεβηκώς· ὃν σὺ φύλασσε,
τεῖχος ποιήσας ξύλινον, πύργους τε σιδηροῦς.
Δη. ταῦτ' οἶσθ' ὅ τι λέγει;
Αλ. μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ μὲν οὔκ.
Κλ. ἔφραζεν ὁ θεός σοι σαφῶς σώζειν ἐμέ.

1018. λάσκων. In membran. ut in edit. Bern. Juntæ, δάκνων, quod in C. pro glossa superscriptum est. Melius in hoc cod. sine ν paragogico, quod in cæsura nesciunt antiqua oracula heroicis versibus conclusa, ὃς πρόσθε λάσκων. Hesych. λάσκουσι κύνες, ὑλάκτουσιν.—ὑπὲρ σέο. Vulgo minus bene ὑπὲρ σοῦ.

1020. κατακρώζουσι. Sic tres codd. Vulgo κατακράζουσι. Recte in impressis mox v. 1051. ἐπικρώζουσι.

1031. σαίνων σ', ὁπόταν. Sic recte membr. In B. pronomen, quod in textu omissum fuerat, librarius superne reposuit. Male abest in impressis.

1033. ἐς τοὐπτάνιον. Male in membr. τοὐπτανεῖον. Vide Valckenarium ad Eurip. Phœn. p. 252. et 497.

1039. ὃν σὺ φύλασσε. Sic perbene membr. Vulgo φύλαξαι, reclamante sententia, quam Cleo mox declarat, verbum illud interpretatus per σώζειν. Valent itaque ista ὃν σὺ φύλασσε, *quem tu custodi, observa, ne quid mali ei fiat.*

1040. τεῖχος ποιήσας ξύλινον. Adludit ad oraculum Atheniensibus tempore Persici belli datum, quod refert Herodotus l. vii. p. 568.

1042. ἔφραζεν ὁ θεός. Liquido patet sic legendum esse, quod ipse adfirmat Comicus v. 1048. πῶς δῆτα τοῦτ' ἔφραζεν ὁ θεός; Hic in duobus codd. ut in impressis, est ἔφρασεν, claudicante versu. In B. e prava librarii emendatione ἔφρασσεν. Emendaveram primum paulo liberius:

σαφέστατ' ὁ θεὸς ἔφρασέ σοι σώζειν ἐμέ.

Sed genuinum est id quod reposui, ἔφραζεν.

ἐγὼ γὰρ ἀντὶ τοῦ λέοντος εἰμί σοι.
Δη. καὶ πῶς μ' ἐλελήθης Ἀντιλέων γεγενημένος;
Αλ. ἓν οὐκ ἀναδιδάσκει σε τῶν λογίων ἑκὼν,
ὃ μόνον σιδηροῦν τεῖχός ἐστι καὶ ξύλον,
ἐν ᾧ σε σώζειν τόνδ' ἐκέλευσ' ὁ Λοξίας.
Δη. πῶς δῆτα τοῦτ' ἔφραζεν ὁ θεός;
Αλ. τουτονὶ
δῆσαί σ' ἐκέλευε πεντεσυρίγγῳ ξύλῳ.
Δη. ταυτὶ τελεῖσθαι τὰ λόγι' ἤδη μοι δοκεῖ.
Κλ. μὴ πείθου· φθονεραὶ γὰρ ἐπικρώζουσι κορῶναι.
ἀλλ' ἱέρακα φίλει, μεμνημένος ἐν φρεσὶν, ὅς σοι
ἤγαγε συνδήσας Λακεδαιμονίων κορακίνους.
Αλ. τοῦτό γέ τοι Παφλαγὼν παρεκινδύνευσε μεθυσθείς.
Κεκροπίδη κακόβουλε, τί τοῦθ' ἡγεῖ μέγα τοὔργον;
καί κε γυνὴ φέροι ἄχθος, ἐπεί κεν ἀνὴρ ἀναθείη·
ἀλλ' οὐκ ἂν μαχέσαιτο· χέσαιτο γὰρ, εἰ μαχέσαιτο.
Κλ. ἀλλὰ τόδε φράζευ, πρὸ Πύλου Πύλον ἥν σοι ἔφραζεν.
Ἔστι Πύλος πρὸ Πύλοιο---
Δη. τί τοῦτο λέγει ΠΡΟ ΠΥΛΟΙΟ;
Αλ. τὰς πυέλους φησὶν καταλήψεσθ' ἐν βαλανείῳ.
Δη. ἐγὼ δ' ἄλουτος τήμερον γενήσομαι.
Αλ. αὐτὸς γὰρ ἡμῶν τὰς πυέλους ἀφήρπασεν.
ἀλλ' οὑτοσὶ γάρ ἐστι περὶ τοῦ ναυτικοῦ
ὁ χρησμὸς, ᾧ σε δεῖ προσέχειν τὸν νοῦν πάνυ.
Δη. προσέχω· σὺ δ' ἀναγίγνωσκε, τοῖς ναύταισί μου
ὅπως ὁ μισθὸς πρῶτον ἀποδοθήσεται.
Αλ. Αἰγείδη, φράσσαι κυναλώπεκα, μή σε δολώσῃ,
λαίθαργον, ταχύπουν, δολίαν κερδώ, πολύϊδριν.
οἶσθ' ὅ τι γ' ἔστιν τοῦτο;

1044. ἐλελήθης. Vulgo ἐλελήθεις. Vide supra ad 822.

1046. καὶ ξύλον. In membran. ξύλων. Sic etiam in C. a prima manu, emendatum postea in ξύλινον. In B. ξύλον, et superscriptum ξύλινον. Librarios turbavit recordatio lectionis in v. 1040. τεῖχος ποιήσας ξύλινον.

1056. καί κε γυνὴ φέροι. Sic recte B. ut impressi: solœce in A. C. φέρει.

1067. φράσσαι. Perperam in codd. scriptum φράσαι. In B. alterum σ superscriptum, recte. φράσσαι heroicis poëtis frequens. Quod impressi exhibent φρᾶσαι, nauci non est.

1069. οἶσθ' ὅ τι γ' ἐστιν τοῦτο; Perperam vulgo οἶσθ' ὅτι τοῦτο τί ἐστί; In membr. ut in edit. Bern. Juntæ οἶσθ' ὅ τι τοῦτο; —Φιλ—toto deficiente pede. In C. οἶσθ' ὅτι τί ἐστι τοῦτο;—Φιλόστρατος, ἡ κυναλώπηξ. Quia monitus fuerat in oraculo sibi cavere a Cleone, quem κυναλώπεκα appellatum audiverat, quum quærat Isiciarius, num perceperit, quid hoc nomine significetur, respondet Demus Philostratum esse; quia famoso illi lenoni cognomen fuerat impositum κυναλώπηξ, quo indigetatur in Lys. v. 957.

Δη. Φιλόστρατος, ἡ κυναλώπηξ.
Αλ. οὐ τοῦτό φησιν· ἀλλὰ ναῦς ἑκάστοτε
αἰτεῖ ταχείας ἀργυρολόγους οὑτοσί·
ταύτας ἀπαυδᾷ μὴ διδόναι σ' ὁ Λοξίας.
Δη. πῶς δὴ τριήρης ἐστὶ κυναλώπηξ;
Αλ. ὅπως;
ὅτι ἡ τριήρης ἐστὶ, χὡ κύων, ταχύ.
Δη. πῶς οὖν ἀλώπηξ προσετέθη πρὸς τῷ κυνί;
Αλ. ἀλωπεκίοισι τοὺς στρατιώτας ᾔκασεν,
ὁτιὴ βότρυς τρώγουσιν ἐν τοῖς χωρίοις.
Δη. εἶεν.
τούτοις ὁ μισθὸς τοῖς ἀλωπεκίοισι ποῦ;
Αλ. ἐγὼ ποριῶ καὶ τοῦτον ἡμερῶν τριῶν.
ἀλλ' ἔτι τόνδ' ἐπάκουσον, ὃν εἶπέ σοι, ἐξαλέασθαι,
χρησμὸν Λητοΐδης, Κυλλήνην, μή σε δολώσῃ.
Δη. ποίαν Κυλλήνην;
Αλ. τὴν τούτου χεῖρ' ἐποίησε
Κυλλήνην ὀρθῶς, ὁτιὴ φήσ', Ἔμβαλε κυλλῇ.
Κλ. οὐκ ὀρθῶς φράζεις. τὴν Κυλλήνην γὰρ ὁ Φοῖβος
ἐς τὴν χεῖρ' ὀρθῶς ᾐνίξατο τὴν Διοπείθους.
ἀλλὰ γάρ ἐστιν ἐμοὶ χρησμὸς περὶ σοῦ πτερυγωτός·
αἰετὸς ὡς γίγνει, καὶ πάσης γῆς βασιλεύσεις.
Αλ. καὶ γὰρ ἐμοὶ, καὶ γῆς, καὶ τῆς Ἐρυθρᾶς γε θαλάσσης,
χὥτι γ' ἐν Ἐκβατάνοις δικάσεις, λείχων ἐπίπαστα.
Κλ. ἀλλ' ἐγὼ εἶδον ὄναρ, καί μοι δόκει ἡ θεὸς αὐτὴ
τοῦ δήμου καταχεῖν ἀρυταίνῃ πλουθυγίειαν.
Αλ. νὴ Δία καὶ γὰρ ἐγώ· καί μοι δόκει ἡ θεὸς αὐτὴ
ἐκ πόλεως ἐλθεῖν, καὶ γλαὺξ αὐτῇ 'πικαθῆσθαι·
εἶτα καταοπένδειν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀρυβάλλῳ

Nihil hic commune habuit cum aliis, quibus cognomen inditum fuit χηναλώπηξ.

1074. ὅτι ἡ τριήρης ἐστὶ, χὡ κύων, ταχύ. Sic recte membran. Perperam in aliis libris ὁτιὴ τριήρης, manifesta menda. Postulat enim sermonis indoles, ut nomini τριήρης perinde ac sequenti κύων articulus adjungatur, non secus ac in v. 207. quem similis invaserat corruptela:

ὁ δράκων γάρ ἐστι μακρὸν, ὅ τ' ἀλλᾶς αὖ μακρόν.

Reformandus est ad codd. fidem locus in Ran. 455. ubi pravam retinui lectionem, περί τε ξένους καὶ τοὺς ἰδιώτας, quum ad Atticismi normam itidem scripserit Comicus, περί τε τοὺς ξένους καὶ τοὺς ἰδιώτας. Sed de hoc alibi.

1076. ᾔκασεν. Sic C. ut impressi. Perperam in A. B. εἴκασεν. Vide supra ad v. 230.

1086. ἐστιν ἐμοί. Vulgo ἐστιν μοι. In A. C. ἐστι μοι.

1088. Ἐρυθρᾶς γε. In B. ἐρυθρῆς γε. In A. C. ἐρυθρᾶς τε.

1093. ἐκ πόλεως. *Ex arce.* Vide not. ad Lys. 245.

1094. ἀρύβαλλος, ποτήριον κάτωθεν εὐρύτερον, ἄνω δὲ συνηγμένον, ὡς τὰ συσπαστὰ βαλάντια, ἃ καὶ αὐτὰ διὰ τὴν ὁμοιότητα ἀρυβάλλους τινὲς καλοῦσιν. Athenæus in Fragm. a Casaubono edito Animadvers. p. 783. Ad balneorum instrumentum pertinent ἀρύβαλλος et ἀρύταινα, quod testatur Pollux vii. 166. hicque pro vasis accipi debent, quibus balneatores aquam in lavantium corpus infundebant, quorum ἀρύβαλλος altero capacius fuisse videtur.

1099. κἀναπαιδεύειν πάλιν. Quia scilicet, ut est in Nub. 1417. δὶς παῖδες οἱ γέροντες.

1110. Pars versus prior Isiciario vulgo tribuitur, posterior Cleoni. Personas in ordinem reposuimus, ut sunt in A. B.

ἀμβροσίαν κατὰ σοῦ· κατὰ τούτου δὲ σκοροδάλμην.
Δη. ἰοὺ, ἰού·
οὐκ ἦν ἄρ' οὐδεὶς τοῦ Γλάνιδος σοφώτερος.
καὶ μὴν ἐμαυτὸν ἐπιτρέπω σοι τουτονὶ
γερονταγωγεῖν, κἀναπαιδεύειν πάλιν.
Κλ. μήπω γ', ἱκετεύω σ', ἀλλ' ἀνάμεινον, ὡς ἐγὼ
κριθάς ποριῶ σοι καὶ βίον καθ' ἡμέραν.
Δη. οὐκ ἀνέχομαι κριθῶν ἀκούων· πολλάκις
ἐξηπατήθην ὑπό τε σοῦ καὶ Θουφάνους.
Κλ. ἀλλ' ἄλφιτ' ἤδη σοι ποριῶ 'σκευασμένα.
Αλ. ἐγὼ δὲ μαζίσκας γε διαμεμαγμένας,
καὶ τοὔψον ὀπτόν· μηδὲν ἄλλ', εἰ μὴ 'σθιε.
Δη. ἀνύσατε νῦν, ὅ τι περ ποιήσετ'· ὡς ἐγὼ,
ὁπότερος ἂν σφῷν εὖ με μᾶλλον ἂν ποιῇ,
τούτῳ παραδώσω τῆς Πυκνὸς τὰς ἡνίας.
Κλ. τρέχοιμ' ἂν ἤδη πρότερος.
Αλ. οὐ δῆτ', ἀλλ' ἐγώ.
Χο. ὦ Δῆμε, καλήν γ' ἔχεις
ἀρχὴν, ὅτε πάντες ἄν-
θρωποι δεδίασί σ', ὥσ-
περ ἄνδρα τύραννον.
ἀλλ' εὐπαράγωγος εἶ,
θωπευόμενός τε χαί-
ρεις, κἀξαπατώμενος,
πρὸς τόν τε λέγοντ' ἀεὶ
κέχηνας· ὁ νοῦς δέ σου
παρὼν ἀποδημεῖ.
Δη. νοῦς οὐκ ἔνι ταῖς κόμαις
ὑμῶν, ὅτι μ' οὐ φρονεῖν
νομίζετ'· ἐγὼ δ' ἑκὼν
ταῦτ' ἠλιθιάζω.
αὐτός τε γὰρ ἥδομαι
βρύλλων τὸ καθ' ἡμέραν·

κλέπτοντά τε βούλομαι
τρέφειν ἕνα προστάτην·
τοῦτον δ', ὅταν ᾖ πλέως,
ἄρας ἐπάταξα.

Χο. οὕτω μὲν ἂν εὖ ποιεῖς,
εἴ σοι πυκνότης ἔνεστ'
ἐν τῷ τρόπῳ, ὡς λέγεις,
τούτῳ πάνυ πολλή.
εἰ τούσδ' ἐπίτηδες, ὥσ-
περ δημοσίους, τρέφεις
ἐν τῇ Πνυκί· κᾆθ', ὅταν
μή σοι τύχῃ ὄψον ὄν,
τούτων ὃς ἂν ᾖ παχύς,
θύσας ἐπιδειπνεῖς.

Δη. σκέψασθε δ' ἔμ', εἰ σοφῶς
αὐτοὺς περιέρχομαι,
τοὺς οἰομένους φρονεῖν,
καί μ' ἐξαπατύλλειν.
τηρῶ γὰρ ἑκάστοτ' αὐ-
τούς, οὐδὲ δοκῶν ὁρᾶν,
κλέπτοντας· ἔπειτ' ἀναγ-
κάζω πάλιν ἐξεμεῖν,
ἅττ' ἂν κεκλόφωσί μου,
κημὸν καταμηλῶν.

ΚΛΕΩΝ, ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ, ΔΗΜΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Κλ. ΑΠΑΓ' ἐς μακαρίαν ἐκποδών.
Αλ. σύ γ', ὦ φθόρε.
Κλ. ὦ Δῆμ', ἐγὼ μέντοι παρεσκευασμένος
τρίπαλαι κάθημαι, βουλόμενός σ' εὐεργετεῖν.
Αλ. ἐγὼ δὲ δεκάπαλαί γε, καὶ δωδεκάπαλαι,
καὶ χιλιόπαλαι, καὶ πρόπαλαι, πάλαι, πάλαι.
Δη. ἐγὼ δὲ προσδοκῶν γε τρισμυριόπαλαι

1131. οὕτω μὲν ἂν εὖ ποιεῖς. Sic bene C. Vulgo ποιῇς. Cum indicativo particulam ἂν construi ostendimus ad Pl. 885. Nub. 465.

1136. δημοσίους, quos Ran. 733. φαρμακοὺς appellat, quo nomine utitur etiam in fine hujus fabulæ v. 1405.

1146. οὐδὲ δοκῶν ὁρᾶν. *Videre me dissimulans.* Vide not. ad Pl. 837.

βδελύττομαί σφω, καὶ πρόπαλαι, πάλαι, πάλαι.
Αλ. οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον;
Δη. εἴ γε μή, φράσεις γε σύ.
Αλ. ἄφες ἀπὸ βαλβίδων ἐμέ τε καὶ τουτονί,
ἵνα σ' εὖ ποιῶμεν ἐξ ἴσου.
Δη. δρᾶν ταῦτα χρή.
ἄπιτον.
Αλ. ἰδού.
Δη. θέοιτ' ἄν.
Κλ. ὑποθεῖν οὐκ ἐῶ.
Δη. ἀλλ' ἦ μεγάλως εὐδαιμονήσω τήμερον
ὑπὸ τῶν ἐραστῶν, νὴ Δί', ἢ 'γὼ θρύψομαι.
Κλ. ὁρᾷς; ἐγώ σοι πρότερος ἐκφέρω δίφρον.
Αλ. ἀλλ' οὐ τράπεζαν· ἀλλ' ἐγὼ προτεραίτερος.
Κλ. ἰδοὺ φέρω σοι τήνδε μαζίσκην ἐγώ,
ἐκ τῶν ὀλῶν τῶν ἐκ Πύλου μεμαγμένην.
Αλ. ἐγὼ δὲ μυστίλας μεμυστιλημένας
ὑπὸ τῆς θεοῦ, τῇ χειρὶ τῇ 'λεφαντίνῃ.
Δη. ὡς μέγαν ἄρ' εἶχες, ὦ πότνια, τὸν δάκτυλον.
Κλ. ἐγὼ δ' ἔτνος γε πίσινον, εὔχρων καὶ καλόν·
ἐτόρυνε δ' αὔθ' ἡ Παλλάς, ἡ Πυλαιμάχος.
Αλ. ὦ Δῆμ', ἐναργῶς ἡ θεός σ' ἐπισκοπεῖ,
καὶ νῦν ὑπερέχει σου χύτραν ζωμοῦ πλέαν.
Δη. οἴει γὰρ οἰκεῖσθ' ἂν ἔτι τήνδε τὴν πόλιν,
εἰ μὴ φανερῶς ἡμῶν ὑπερεῖχε τὴν χύτραν;
Κλ. τουτὶ τέμαχός σοι 'δωκεν ἡ Φοβεσιστράτη.
Αλ. ἡ δ' Ὀβριμοπάτρα γ', ἑφθὸν ἐκ ζωμοῦ κρέας,

1158. εἴ γε μή, nempe οἶδα, φράσεις γε σύ. Sic in Pace 1061. quærenti Trygæo, ἀλλ' οἶσθ' ὃ δρᾶσον; respondet Hierocles, ἢν φράσῃς. De formula οἶσθ' ὃ δρᾶσον vide ad Av. 54.

1161. In membr. et in C. personæ notatæ sunt, ut in impressis, quos inconsiderate et male secutus sum. Loquendi vices in B. aliter et prout personis convenit, divisæ sunt. Prior, ut par est, Cleo Demi consilium probat, eique exsequendo se accingit, dicens ἰδού. Postea isiciarius e scena erumpens ait, ὑποθεῖν οὐκ ἐῶ. His in verbis, Cleoni si tribuantur, parum est acuminis; sin isiciario, plurimum. Gloriatus fuerat Cleo v. 742. se duces exercitus ad Pylum *supplantavisse*: τοὺς στρατηγοὺς ὑποδραμὼν τοὺς ἐν Πύλῳ. Idcirco isiciarius ei nunc dicit: *haud sane me in hoc cursu, ut alios facere soles, supplantabis.* ὑποθεῖν οὐκ ἐῶ. *Supplantari me non sino.* Eadem est significatio verborum ὑποδραμεῖν et ὑποθεῖν: estque istuc eo facetius, quod simul adludit ad Demi verba θέοιτ' ἄν.

1163. ἢ 'γὼ θρύψομαι. *Nisi delitias faciam.* Gallice: *ou il faudra que je sois bien difficile.* Vel *ou je ferai bien le rencheri.* Vim verbi non reddiderat Berglerus vertens, *aut profecto obtundar.*

1178. Ὀβριμοπάτρα. Sic bene membran. et edit. Bern. Juntæ. Vulgo ὀμ-

καὶ χόλικος, ἠνύστρου τε, καὶ γαστρὸς τόμον.
Δη. καλῶς γ' ἐποίησε, τοῦ πέπλου μεμνημένη.
Κλ. ἡ Γοργολόφα σ' ἐκέλευε τουτουῒ φαγεῖν
ἐλατῆρος, ἵνα τὰς ναῦς ἐλαύνωμεν καλῶς.
Αλ. λαβὲ καὶ ταδὶ νῦν.
Δη. καὶ τί τούτοις χρήσομαι
τοῖς ἐντέροις;
Αλ. ἐπίτηδες αὔτ' ἔπεμψέ σοι
εἰς τὰς τριήρεις ἐντερονείαν ἡ θεός·
ἐπισκοπεῖ γὰρ περιφανῶς τὸ ναυτικόν.
ἔχε καὶ πιεῖν κεκραμένον τρία καὶ δύο.
Δη. ὡς ἡδὺς, ὦ Ζεῦ, καὶ τὰ τρία φέρων καλῶς.
Αλ. ἡ Τριτογενὴς γὰρ αὐτὸν ἐνετριτώνισε.
Κλ. λαβὲ νῦν πλακοῦντος πίονος παρ' ἐμοῦ τόμον.
Αλ. παρ' ἐμοῦ δ' ὅλον γε τὸν πλακοῦντα τουτονί.
Κλ. ἀλλ' οὐ λαγῷ' ἕξεις ὁπόθεν δῷς· ἀλλ' ἐγώ.
Αλ. οἴμοι· πόθεν λαγῷά μοι γενήσεται;
ὦ θυμὲ, νυνὶ βωμολόχον ἔξευρέ τι.
Κλ. ὁρᾷς τάδ', ὦ κακόδαιμον;
Αλ. ὀλίγον μοι μέλει·
ἀλλὰ γὰρ ἐκεῖνοί γ' ὡς ἔμ' ἔρχονται.
Κλ. τίνες;
Αλ. πρέσβεις, ἔχοντες ἀργυρίου βαλάντια.
Κλ. ποῦ, ποῦ;
Αλ. τί δέ σοι τοῦτ'; οὐκ ἐάσεις τοὺς ξένους;
ὦ Δημίδιον, ὁρᾷς τὰ λαγῷ', ἅ σοι φέρω;

βριμοπάτρα. Insititiam literam μ in ὄβριμος et compositis non agnoscit genuinus sermo græcus. Librariorum vel Grammaticorum sequioris ævi commentum est. Quod autem ad prosodiam adtinet, cujus lex violata videri possit ob productam hujus vocis primam syllabam, eam sequitur Comicus, qua Epici poëtæ, a quibus ridiculi causa illa Palladis epitheta sumsit, eam vocem efferre solent, in qua licentiæ est locus, quia extra communis et comici sermonis usum est. Apud Athenæum etiam pag. 94. E. ubi hi versus proferuntur, exstat ὀβριμοπάτρα.

1182. ἐλατὴρ genus est placentæ; Suidas, πλακουντῶδες πέμμα πλατὺ, ὅθεν καὶ ἡ ἐπωνυμία· παρὰ τὸ ταῖς χερσὶν ἐλαύνεσθαι εἰς πλάτος. ἢ ἄρτος πλατὺς, ἐν ᾧ τὸ ἔτνος ἐτίθεσαν, καὶ προσῆγον τοῖς βωμοῖς. Posterioris generis est placenta illa in Dionysiaco sacro offerenda, Acharn. 245.

ὦ μῆτερ, ἀνάδος δεῦρο τὴν ἐτνήρυσιν,
ἵν' ἔτνος καταχέω τοῦ λατῆρος τουτουΐ.

Ludit autem Comicus in adfinibus vocibus ἐλατὴρ, ἐλαύνειν.

1185. ἐντερονείαν. Suidas: τὰ ἐγκοίλια, τὰ ἀπὸ τῆς τρόπιδος ἀρχόμενα ξύλα, ἐντερόνεια καλεῖται, οἱ δὲ, τὸ τῶν νεῶν ἔδαφος· οἱ δὲ τὰ ἐγκοίλια. βέλτιον δὲ τὴν τῶν ἐγκοιλίων ὕλην λέγειν. *Costæ*, seu *statumina*. Similis est præcedenti jocus: neuter latine exprimi potuit. Eum qui sequitur leviter adumbravimus.

Κλ. οἴμοι τάλας, ἀδίκως γε τἄμ' ὑφήρπασας.
Αλ. νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ σὺ γὰρ τοὺς ἐκ Πύλου.
Δη. εἴπ', ἀντιβολῶ, πῶς ἐπενόησας ἁρπάσαι;
Αλ. τὸ μὲν νόημα τῆς θεοῦ· τὸ δὲ κλέμμ' ἐμόν.
Κλ. ἐγὼ δ' ἐκινδύνευσ'·
Αλ. ἐγὼ δ' ὤπτησά γε.
Δη. ἄπιθ'· οὐ γὰρ ἀλλὰ τοῦ παραθέντος ἡ χάρις.
Κλ. οἴμοι κακοδαίμων, ὑπεραναιδεσθήσομαι.
Αλ. τί οὐ διακρίνεις, Δῆμ', ὁπότερός ἐστι νῷν
ἀνὴρ ἀμείνων περὶ σὲ, καὶ τὴν γαστέρα;
Δη. τῷ δῆτ' ἂν ὑμᾶς χρησάμενος τεκμηρίῳ
δόξαιμι κρίνειν τοῖς θεαταῖσιν σοφῶς;
Αλ. ἐγὼ φράσω σοι. τὴν ἐμὴν κίστην ἰὼν
ξύλλαβε σιωπῇ, καὶ βασάνισον ἅττ' ἔνι,
καὶ τὴν Παφλαγόνος· κᾀμέλει κρινεῖς καλῶς.
Δη. φέρ' ἴδω, τί οὖν ἔνεστιν;
Αλ. ἀλλ' ὁρᾷς κενὴν,
ὦ παππίδιον. ἅπαντα γάρ σοι παρεφόρουν.
Δη. αὕτη μὲν ἡ κίστη τὰ τοῦ δήμου φρονεῖ.
Αλ. βάδιζε γοῦν καὶ δεῦρο πρὸς τὴν Παφλαγόνος.
ὁρᾷς νυν;
Δη. οἴμοι τῶν ἀγαθῶν, ὅσων πλέα.
ὅσον τὸ χρῆμα τοῦ πλακοῦντος ἀπέθετο·
ἐμοὶ δ' ἔδωκεν ἀποτεμὼν τυννουτονί.
Αλ. τοιαῦτα μέντοι καὶ πρότερον εἰργάζετο:
σοὶ μὲν προσεδίδου σμικρὸν, ὧν ἐλάμβανεν·
αὐτὸς δ' ἑαυτῷ παρετίθει τὰ μείζονα.
Δη. ὦ μιαρὲ, κλέπτων δή με ταῦτ' ἐξηπάτας;
ἐγὼ δέ τυ ἐστεφάνιξα, κᾀδωρησάμαν.
Κλ. ἐγὼ δ' ἔκλεπτον ἐπ' ἀγαθῷ γε τῇ πόλει.

1214. Vulgo sic legitur:

φέρ' ἴδω, τί οὖν ἔστ';—ἀλλά γ' οὐχ ὁρᾷς κενήν;

At membr. exhibent: φέρ' ἴδω, τί οὖν ἔνεστιν;—ἀλλ' οὐχ ὁρᾷς κενήν. Optima lectio, modo negatio eliminetur, ita ut phrasis affirmativa sit, non interrogativa:

φέρ' ἴδω, τί οὖν ἔνεστιν;—ἀλλ' ὁρᾷς κενήν.

Aptius est verbum ἔνεστιν, et versus est longe modulatior. In C. scriptum:

φέρ' ἴδω, τί οὖν ἔστιν;—ἀλλ' οὐχ ὁρᾷς κενήν.

1218. ὅσων πλέα. Sic tres codd. Vulgo ὅσον. Genitivus τῶν ἀγαθῶν pendet ab admirandi adverbio οἴμοι.

1220. τυννουτονί. Sic emendate scriptum in codd. Vulgo τυνουτονί.

1222. σμικρόν. Vulgo μικρόν.

1225. Objicit Cleoni δωροδοκίαν, et quoniam adfines sunt voces δῶρον et δωριστὶ, e quibus jocum supra jam arcessivit v. 987. hic δωρίζει Comicus, ut eandem rem innuat. Vel, quod probabilius videtur, sumptus est hic versus e poëta aliquo Dorico.

Δη. κατάθου ταχέως τὸν στέφανον, ἵν' ἐγὼ τουτῳὶ
αὐτὸν περιθῶ.
Αλ. κατάθου ταχέως, μαστιγία.
Κλ. οὐ δῆτ', ἐπεί μοι χρησμός ἐστι Πυθικὸς
φράζων, ὑφ' οὗ με δεῖ πόθ' ἡττᾶσθαι μόνου.
Αλ. τοὐμόν γε φράζων ὄνομα, καὶ λίαν σαφῶς.
Κλ. καὶ μήν σ' ἐλέγξαι βούλομαι τεκμηρίῳ,
εἴ τι ξυνοίσεις τοῦ θεοῦ τοῖς θεσφάτοις.
καί σου τοσοῦτο πρῶτον ἐκπειράσομαι.
παῖς ὢν ἐφοίτας ἐς τίνος διδασκάλου;
Αλ. ἐν ταῖσιν εὕστραις κονδύλοις ἡρμοττόμην.
Κλ. πῶς εἶπας; ὥς μου χρησμὸς ἅπτεται φρενῶν.
εἶεν.
ἐν παιδοτρίβου δὲ τίνα πάλην ἐμάνθανες;
Αλ. κλέπτων ἐπιορκεῖν, καὶ βλέπειν ἐναντίον.
Κλ. Ω ΦΟΙΒ' ΑΠΟΛΛΟΝ ΛΥΚΙΕ, ΤΙ ΠΟΤ' ΕΜ' ΕΡΓΑΣΕΙ;
τέχνην δὲ τίνα ποτ' εἶχες ἐξανδρούμενος;
Αλ. ἠλλαντοπώλουν.
Κλ. καὶ τί;
Αλ. κἀβινεσκόμην.
Κλ. οἴμοι κακοδαίμων· οὐκέτ' οὐδέν εἰμ' ἐγώ.
λεπτή τις ἐλπίς ἐστ', ἐφ' ἧς ὀχούμεθα.
καί μοι τοσοῦτον εἰπέ· πότερον ἐν ἀγορᾷ
ἠλλαντοπώλεις ἐτεόν, ἢ 'πὶ ταῖς πύλαις;
Αλ. ἐπὶ ταῖς πύλαισιν, οὗ τὸ τάριχος ὤνιον.
Κλ. οἴμοι· πέπρακται τοῦ θεοῦ τὸ θέσφατον.
κυλίνδετ' εἴσω τόνδε τὸν δυσδαίμονα.
ὦ στέφανε, χαίρων ἄπιθι· καί σ' ἄκων ἐγὼ
λείπω· σὲ δ' ἄλλος τις λαβὼν κεκτήσεται,

1230. Vulgo legitur metro pessundato:

φράζων, ὑφ' οὗ δεήσει μ' ἡττᾶσθαι μόνου.

Nihil variant codd. nisi quod in membr. non melius scriptum est δεήσειν ἡττᾶσθαι, omisso pronomine. Numeros, quorum depravationem non animadverterant interpretes, facile restitui:

φράζων, ὑφ' οὗ με δεῖ πόθ' ἡττᾶσθαι μόνου.

1235. ἐφοίτας ἐς τίνος διδασκάλου; Absolute etiam intelligi possit: *an, puer quum esses, frequentasti ludum aliquem?* Sicque scribendum esset ἐς τινος, ut est in B. sensu haud deteriori.

1239. κλέπτων ἐπιορκεῖν. Sic B. C. Vulgo κλέπτειν, ἐπιορκεῖν—Supra 428. ὀπτὴ 'πιώρκεις θ' ἡρπακώς.

1240. Versus est ex Euripidis Telepho, teste Scholiaste.

1242. κἀβινεσκόμην. Sic scriptum oportuit. Vulgo καὶ βινεσκόμην. Berglerus apostrophum, elisi augmenti indicem, interposuit. Vide not. ad v. 270.

1249. Versus est ex Euripidis Bellerophonte, teste Scholiaste.

1251. Parodia versuum Euripidis in

κλέπτης μὲν οὐκ ἂν μᾶλλον, εὐτυχὴς δ' ἴσως.
Αλ. Ἑλλάνιε Ζεῦ, σὸν τὸ νικητήριον.
Χο. ὦ χαῖρε, καλλίνικε, καὶ μέμνησ', ὅτι
ἀνὴρ γεγένησαι δι' ἐμέ· καί σ' αἰτῶ βραχύ,
ὅπως γένωμαί σοι Φανὸς ὑπογραφεὺς δικῶν.
Δη. ἐμοὶ δέ γ', ὅ τι σοι τοὔνομ', εἰπ'.
Αλ. Ἀγοράκριτος.
ἐν τῇ 'γορᾷ γὰρ κρινόμενος ἐβοσκόμην.
Δη. Ἀγορακρίτῳ τοίνυν ἐμαυτὸν ἐπιτρέπω,
καὶ τὸν Παφλαγόνα παραδίδωμι τουτονί.
Αγ. καὶ μὴν ἐγώ σ', ὦ Δῆμε, θεραπεύσω καλῶς,
ὥσθ' ὁμολογεῖν σε, μηδέν' ἀνθρώπων ἐμοῦ
ἰδεῖν ἀμείνω τῇ Κεχηναίων πόλει.
Ημ. Τί κάλλιον ἀρχομένοισιν,
ἢ καταπαυομένοισιν,
ἢ θοᾶν ἵππων ἐλατῆρας ἀείδειν,
μηδὲν ἐς Λυσίστρατον,
μηδὲ Θούμαντιν ἀνέστιον αὖ,
λυπεῖν ἑκούσῃ καρδίᾳ;
καὶ γὰρ οὑτοσί, φίλ' Ἄπολλον,
πεινῇ, θαλεροῖσι δακρύοισιν
σᾶς ἁπτόμενος φαρέτρας
Πυθῶνι ἐν, διὰ τὸ κακῶς πένεσθαι.
Χο. Λοιδορῆσαι τοὺς πονηρούς, οὐδέν ἐστ' ἐπίφθονον,
ἀλλὰ τιμὴ τοῖσι χρηστοῖς, ὅστις εὖ λογίζεται.

θνήσκω· σὺ δ' ἄλλη τις γυνὴ κεκτήσεται,
σώφρων μὲν οὐκ ἂν μᾶλλον, εὐτυχὴς δ' ἴσως.

1256. Φανὸς proprium viri nomen est, quod occurrit etiam in Vesp. 1220. quo ex loco conjicere possis scribam illum fuisse Cleonis familiarem. Si nomen fictum non est, nulla hic esse possit adlusio ad verbum φαίνειν, delatorum et sycophantarum proprium, cujus significationis in exemplum hunc locum citat Eustathius ad Odyss. p. 1607. l. 16. ὅτι δὲ οἱ ὕστερον Ἀττικοὶ οὐκ ἀγαθὴν λέξιν εἶχον τὸ φαίνειν, δηλοῖ καὶ ὁ συκοφάντης, καὶ ὁ παρὰ τῷ Κωμικῷ Φανὸς ὑπογραφεὺς δικῶν.

1258. ἐν τῇ 'γορᾷ. Istone modo, an ἐν τῇ ἀγορᾷ sine elisione scribatur, nihil interest. Sed prava est codd. scriptura ἐν τἀγορᾷ.

1259. τοίνυν ἐμαυτόν. Sic tres codd. Vulgo particula γε inseritur.

1263. Κεχηναίων. Salse et irrisorie pro Ἀθηναίων, formato nomine a κέχηνα quod de stultis et imprudentibus sæpe usurpat Comicus.

1264. Sumta sunt hæc e Pindaro, teste Scholiasta, qui Lyrici verba profert:

τί κάλλιον ἀρχομένοισιν
ἢ καταπαυομένοισιν,
ἢ βαθύζωνόν τε Λατὼ
καὶ θοᾶν ἵππων ἐλατῆρας ἀεῖσαι;

1271. θαλεροῖσι δακρύοισιν. Vulgo δακρύοις, deficiente ad metri integritatem syllaba, ut e comparatione antitheticorum versuum liquido patet.

πεινῇ θαλε | ροῖσι δακρύ | οισιν.
τοὺς δ' ἀντιβο | λεῖν ἐμὲ ὁ | μοίως.

In A. C. etiam sine paraguge θαλεροῖς.

1275. ὅστις εὖ λογίζεται. Sic tres

εἰ μὲν οὖν ἄνθρωπος, ὃν δεῖ πόλλ' ἀκοῦσαι καὶ κακὰ,
οὗτος ἦν ἔνδηλος, οὐκ ἂν ἀνδρὸς ἐμνήσθην φίλου.
νῦν δ' Ἀρίγνωτον γὰρ οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἐπίσταται,
ὅστις ἢ τὸ λευκὸν οἶδεν, ἢ τὸν ὄρθιον νόμον.
ἔστιν οὖν ἀδελφὸς αὐτῷ, τοὺς τρόπους οὐ ξυγγενὴς,
Ἀριφράδης πονηρός. ἀλλὰ τοῦτο μὲν καὶ βούλεται·
ἔστι δ' οὐ μόνον πονηρὸς, οὐ γὰρ οὐδ' ἂν ᾐσθόμην,
οὐδὲ παμπόνηρος· ἀλλὰ καὶ προσεξεύρηκέ τι.
τὴν γὰρ αὐτοῦ γλῶτταν αἰσχραῖς ἡδοναῖς λυμαίνεται,
ἐν κασαυρίοισι λείχων τὴν ἀπόπτυστον δρόσον,
καὶ μολύνων τὴν ὑπήνην, καὶ κυκῶν τὰς ἐσχάρας,
καὶ Πολυμνήστεια ποιῶν, καὶ ξυνὼν Οἰωνίχῳ.
ὅστις οὖν τοιοῦτον ἄνδρα μὴ σφόδρα βδελύττεται,
οὔ ποτ' ἐκ ταυτοῦ μεθ' ἡμῶν πίεται ποτηρίου.

Ημ. Ἦ πολλάκις ἐννυχίαισι
φροντίσι συγγεγένημαι,
καὶ διεζήτηχ', ὁπόθεν ποτὲ φαύλως
ἐσθίει Κλεώνυμος.
φασὶ γὰρ αὐτὸν ἐρεπτόμενον
τὰ τῶν ἐχόντων ἀνέρων,
οὐκ ἂν ἐξελθεῖν ἀπὸ σιπύης·
τοὺς δ' ἀντιβολεῖν ἐᾶν ὁμοίως·
Ἴθ', ὦ ἄνα, πρὸς γονάτων,
ἔξελθε, καὶ σύγγνωθι τῇ τραπέζῃ.

codd. Nec sollicitanda videtur illa lectio, quæ sic resolvitur: ἀλλὰ τιμὴν τοῖς χρηστοῖς εἶναι λογίζεται, ὅστις λογίζεται εὖ. *Quicunque recte judicat.* Dawesio Misc. crit. p. 280. legendum videbatur εἴ τις, quod bonum, forte etiam usitatius, nec tamen ideo contra codd. fidem reponi debuit.

1285. Hesychius: κασαύρα, κασωρὶς, πόρνη. κασαυρείοις, οἴκοις, ἐφ' ὧν αἱ ἑταῖραι ἐκαθίζοντο· ὅθεν καὶ τὴν πόρνην, κασαυράδα ἔλεγον. Licet in posteriore glossa ad hunc Comici locum respexisse videatur Grammaticus, non tamen necesse erat, ut scriberet κασαυρείοις. Utraque enim forma legitima est κασαυρεῖον et κασαύριον, ut ὀπτανεῖον et ὀπτάνιον, de quibus supra.

1286. Nomen ἐσχάρα hic τὸ γυναικεῖον μόριον significat, ut Eustathius declarat ad Odyss. p. 1323. l. 29. δῆλον δ', ὅτι ἐσχάραν καὶ τὸ γυναικεῖον ἐκάλουν μόριον. Hancque præstabat expositionem sequi, præ illa Scholiastæ, τὰ χείλη τῶν γυναικείων αἰδοίων.

1289. οὔ ποτ' ἐκ ταυτοῦ μεθ' ἡμῶν— Sic legi debere metri lex ostendit. Vulgo οὔτε ποτ' ἐκ ταυτοῦ. Melius quod ad phrasin in B. οὐδέποτ'. Sed utrumque perinde versus abnuit.

1290. Vide ad Ran. 931.

1297. τοὺς δ' ἀντιβολεῖν ἐᾶν ὁμοίως. *At illos eum orare, ut sibi æque edendi veniam det.* Tum sequitur divitum oratio, quæ una est et unius modi. Vulgo legitur τοὺς δ' ἀντιβολεῖν ἀνομοίως. Berglerus vertit: *At illos eum orare variis modis.* Ubinam vero sunt illi varii modi? lectio depravata est. In membran. pro ἀνομοίως scriptum est ἀλλ' ὅμως. In C. contextus vulgatum exhibet: margo autem, γρ. ἐὰν ὁμοίως. Peccavit in accentu librarius: id quod reposuimus debebat scribere, ἐᾶν ὁμοίως.

Χο. Φασὶν ἀλλήλαις ξυνελθεῖν τὰς τριήρεις ἐς λόγον,
καὶ μίαν λέξαι τιν' αὐτῶν, ἥ τις ἦν γεραιτέρα.
Οὐδὲ πυνθάνεσθε ταῦτ', ὦ παρθένοι, τἀν τῇ πόλει;
φασὶν αἰτεῖσθαί τιν' ἡμῶν ἑκατὸν εἰς Χαλκηδόνα
ἄνδρα μοχθηρὸν πολίτην, ὀξίνην Ὑπέρβολον.—
ταῖς δὲ δόξαι δεινὸν εἶναι τοῦτο, κοὐκ ἀνασχετὸν,
καί τιν' εἰπεῖν, ἥ τις ἀνδρῶν ἆσσον οὐκ ἐληλύθει.
Ἀποτρόπαι', οὐ δῆτ' ἐμοῦ γ' ἄρξει ποτ'· ἀλλ' ἐάν με χρῇ,
ὑπὸ τερηδόνων σαπεῖσ' ἐνταῦθα καταγηράσομαι·
οὐδὲ Ναυφάντης γε, τῆς Ναύσωνος, οὐ δῆτ', ὦ θεοὶ,
εἴπερ ἐκ πεύκης γε κἀγὼ καὶ ξύλων ἐπηγνύμην.
ἢν δ' ἀρέσκῃ ταῦτ' Ἀθηναίοις, καθῆσθαί μοι δοκεῖ
εἰς τὸ Θησεῖον πλεούσας, ἢ 'πὶ τῶν Σεμνῶν Θεῶν.
οὐ γὰρ ἡμῶν γε στρατηγῶν ἐγχανεῖται τῇ πόλει·
ἀλλὰ πλείτω χωρὶς αὐτὸς ἐς κόρακας, εἰ βούλεται,
τὰς σκάφας, ἐν αἷς ἐπώλει τοὺς λύχνους, καθελκύσας.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΔΗΜΟΣ.

Ἀγοράκριτος.

Εὐφημεῖν χρὴ καὶ στόμα κλείειν, καὶ μαρτυριῶν ἀπέχεσθαι,

1303. εἰς Χαλκηδόνα. Vulgo inepte Καρχηδόνα, eodem librarii errore, qui correctus fuit supra v. 174. Genuinæ scripturæ indicium exstat in scholio ad hunc versum, ubi nunc legitur, Καρχηδὼν δὲ, πόλις Θρᾴκης περὶ τὸ Βυζάντιον. Manifestum est autem veterem enarratorem scripsisse, ut et apud Comicum legebat, Χαλκηδὼν πόλις Θρᾴκης.

1311. ἢν δ' ἀρέσκῃ ταῦτ' Ἀθηναίοις. Vulgo εἰ δ' ἀρέσκει ταῦτ' Ἀθηναίοισι, redundante syllaba. In membr. est ἂν δ' ἀρέσκῃ: in C. εἰ δ' ἀρέσκει. Postea solœce vulgo legitur, καθῆσθαί μοι δοκῶ εἰς τὸ Θησεῖον πλεούσαις. Syntaxeos ratio flagitabat πλεούσῃ, vel potius πλεοῦσα. Sed locum hunc corruperunt librarii. Quid Comicus scripserit, ipsemet secum collatus liquido ostendet. In Vesp. v. 270. Chorus senum ait:

ἀλλά μοι δοκεῖ στάντας ἐνθάδ', ὦνδρες,
ᾄδοντας αὐτὸν ἐκκαλεῖν.

Ad eundem modum Triremis hic dicit: καθῆσθαι μοι δοκεῖ εἰς τὸ Θησεῖον πλεούσας. Pronomen μοι ad unam refertur, quæ sententiam suam effatur, πλεούσας ad ceteras omnes quibus consilium datur. Perspicua est in versione sententia: *Videtur mihi optimum nobis esse, si in Thesei aut Eumenidum fanum navigemus, ibique supplices sedeamus.* At Berglerus qui græca intellexerit, ex ejus versione haud facile est divinare; sic enim vertit insulsissime: *Constitui sedere supplex in Theseum aut in templum Eumenidum pro navigantibus.* Hunc locum tentaverat Sam. Petitus ad Leg. Att. p. 79. vir quidem eruditus, sed in sanandis librorum corruptelis industriæ parum felicis, et post eum Dawesius, qui et ipse operam lusit, acuminis tamen laude non fraudandus, ob perceptam lectionis mendam, quæ priorum interpretum, Casauboni et Kusteri, stomachum non moverat. Sic autem ille rescribendum esse censuit:

εἰ δ' ἀρέσκει ταῦτ' Ἀθηναίοις, καθῆσθ' ἄν μοι δοκῶ
εἰς τὸ Θησεῖον πλεοῦσ' ἄν, ἢ 'ς τὸ τῶν Σεμνῶν Θεῶν.

Vulgatam lectionem, quam codices omnes adfirmant, ἢ 'πὶ τῶν Σεμνῶν Θεῶν perite vindicavit Th. Burgessius, cujus notam eo minus describere mihi convenit, quo digniorem censeo illum librum, qui omnium has literas colentium manibus teratur.

καὶ τὰ δικαστήρια συγκλείειν, οἷς ἡ πόλις ἥδε γέγηθεν·
ἐπὶ καιναῖσιν δ' εὐτυχίαισιν παιωνίζειν τὸ θέατρον.

Χορός.

ὦ ταῖς ἱεραῖς ἐπίκουρε φανεὶς νήσοις, καὶ φέγγος Ἀθήναις,
τίν' ἔχων φήμην ἀγαθὴν ἥκεις, ἐφ' ὅτῳ κνισσῶμεν ἀγυιάς;

Ἀγοράκριτος.

τὸν Δῆμον ἀφεψήσας ὑμῖν, καλὸν ἐξ αἰσχροῦ πεποίηκα.

Χορός.

καὶ ποῦ 'στιν νῦν, ὦ θαυμαστὰς ἐξευρίσκων ἐπινοίας;

Ἀγοράκριτος.

ἐν ταῖσιν ἰοστεφάνοις οἰκεῖ, ταῖς ἀρχαίαισιν Ἀθήναις.

Χορός.

πῶς ἂν ἴδοιμεν; τίν' ἔχει σκευήν; καὶ ποῖός τις γεγένηται;

Ἀγοράκριτος.

οἷός περ Ἀριστείδῃ πρότερον, καὶ Μιλτιάδῃ ξυνεσίτει.
ὄψεσθε δέ· καὶ γὰρ ἀνοιγνυμένων ψόφος ἤδη τῶν προπυλαίων.
ἀλλ' ὀλολύξατε φαινομένῃσιν ταῖς ἀρχαίαισιν Ἀθήναις,
καὶ θαυμασταῖς, καὶ πολυύμνοις, ἵν' ὁ κλεινὸς Δῆμος ἐνοικεῖ.

1319. Vulgo sic legitur hic versus:
ὦ ταῖς ἱεραῖς νήσοις ἐπίκουρε καὶ φέγγος ἐν Ἀθήναις.
Numeros innumeros restituere sic periclitatus est Kusterus:
ὦ ταῖς ἱεραῖς νήσοις ἐπίκουρ' ἡμῶν, καὶ φέγγος Ἀθήναις.
Metro quidem tulit opem, sed lutulenta phrasis est. Alteram prætulissem, licet numeris solutam, exemta modo præpositione ἐν, quam non agnoscunt A. C. Bona Comici fortuna, peritam huc admovit manum Valckenarius noster, cujus e felici conjectura, ad Euripidis Hippol. 1122. prolata, quod præcipuum erat, adscivi:
ὦ ταῖς ἱεραῖς ἐπίκουρε φανεὶς νήσοις καὶ φέγγος Ἀθήναις.
Exciderat librariorum culpa participium φανεὶς, quo sic alibi Noster utitur, et hac ipsa in fabula v. 149.
ἀνάβαινε σωτὴρ τῇ πόλει καὶ νῷν φανείς.
et 836.
ὦ πᾶσιν ἀνθρώποισι φανεὶς μέγιστον ὠφέλημα.
ad quem locum Berglerus opportune citavit Æschyli vers. in Prom. 618.
ὦ κοινὸν ὠφέλημα θνητοῖσιν φανείς.

1321. ὑμῖν. Sic recte B. C. Vulgo ἡμῖν.

1322. ποῦ 'στιν νῦν; Male vulgo ποῦ 'στι νῦν;

1324. Vulgo sic legitur hic versus:
πῶς ἂν ἴδωμεν, ποίαν ἔχει σκευὴν, καὶ ποῖος γεγένηται;
Corrupti sunt fœde numeri, nec forma tetrametri anapæstici apparet. Præterea solœcum est ἴδωμεν cum πῶς ἄν. Vide not. ad Lys. 912. Pl. 374. 438. Av. 164. Certa, ni fallor, conjectura poëtæ manum restituo:
πῶς ἂν ἴδοιμεν, τίν' ἔχει σκευὴν, καὶ ποῖός τις γεγένηται;
Mox v. 1339. ποῖός τις ἦ; In vulgata lectione ποίαν ultimam corripit contra prosodiæ legem, et vox σκευὴν in duo commata dispertita cæsuram post quartum pedem facit, quod nullibi Comicum admisisse fidenter nunc affirmo. Vide not. ad Av. 600. et Acharn. 645.

1327. φαινομένῃσιν. Sic optime membr. Pessime vulgo φαινομέναις. In B. superscriptum minio ιν. In C. φαινομέναισι. Venustior est Ionica forma, Atticis etiam scenicis frequentata.

Χορός.

ὦ ταὶ λιπαραὶ, καὶ ἰοστέφανοι, καὶ ἀριζήλωτοι Ἀθῆναι,
δείξατε τὸν τῆς Ἑλλάδος ἡμῖν καὶ τῆς γῆς τῆσδε μόναρχον.

Ἀγοράκριτος.

ὅδ' ἐκεῖνος ὁρᾶν τεττιγοφόρος, τῷ 'ρχαίῳ σχήματι λαμπρὸς,
οὐ χοιρινῶν ὄζων, ἀλλὰ σπονδῶν, σμύρνῃ κατάλειπτος.

Χορός.

χαῖρ', ὦ βασιλεῦ τῶν Ἑλλήνων· καί σοι ξυγχαίρομεν ἡμεῖς·
τῆς γὰρ πόλεως ἄξια πράττεις, καὶ τοῦ 'ν Μαραθῶνι τροπαίου.

Δη. ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, ἐλθὲ δεῦρ', Ἀγοράκριτε.
ὅσα με δέδρακας ἀγάθ' ἀφεψήσας.
Αγ. ἐγώ;
ἀλλ', ὦ μέλ', οὐκ οἶσθ', οἷος ἦσθ' αὐτὸς πάρος,
οὐδ' οἷον ἔδρας· ἐμὲ γὰρ νομίζοις ἂν θεόν.
Δη. τί δ' ἔδρων, κάτειπέ μοι, πρὸ τοῦ; ποῖός τις ἦ;
Αγ. πρῶτον μὲν, ὁπότ' εἴποι τις ἐν τῇ 'κκλησίᾳ,
Ὦ Δῆμ', ἐραστής εἰμι σὸς, φιλῶ τέ σε,
καὶ κήδομαί σου, καὶ προβουλεύω μόνος.—
τούτοις ὁπότε χρήσαιτό τις προοιμίοις,
ἀνωρτάλιζες, κἀκερουτίας.
Δη. ἐγώ;
Αγ. εἶτ' ἐξαπατήσας σ' ἀντὶ τούτων ᾤχετο.
Δη. τί φῄς; τοιαῦτά μ' ἔδρων, ἐγὼ δ' οὐκ ᾐσθόμην;
Αγ. τὰ δ' ὦτα γάρ σου, νὴ Δί', ἐξεπετάννυτο,
ὥσπερ σκιάδειον, καὶ πάλιν ξυνήγετο.
Δη. οὕτως ἀνόητος ἐγεγενήμην καὶ γέρων;
Αγ. καὶ, νὴ Δία γ', εἰ δύο σοι λεγοίτην ῥήτορε,

1329. Parodia e Pindaro, cujus verba profert Schol. ad Nubes 298. sic ex hoc loco legenda:
ὦ ταὶ λιπαραὶ καὶ ἀοίδιμοι
Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλειναὶ Ἀθῆναι.
Voces ὦ ταὶ sunt etiam Pindari: alioquin poëtico ταὶ usus non fuisset Noster.

1331. τῷ 'ρχαίῳ. Sic procul dubio scripserat Comicus: perperam libri omnes ἀρχαίῳ sine articulo, et cum versus ruina.

1339. ποῖός τις ἦ; In A. C. ἦν. In B. εἶ, quod ex ἦ depravatum. Vide ad Av. 1363.

1344. Suidas: ἀνορταλίζειν. καὶ ἀνορτάλιζες, κούφως ὠρχοῦ, ἐπῄρου· καὶ ταχέως ἐπίστευες, πρὶν δοκιμάσαι. ὀρταλίζειν δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν ἀρχομένων ἀναπτεροῦσθαι ὀρνίων. Hesych. ἀνορταλίζειν, ἅλλεσθαι. ἐντεῦθεν καὶ οἱ νεοττοὶ, ὀρτάλιχοι. Idem κερουτιᾷ, γαυριᾷ. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν ὑψαυχενούντων ταύρων.

1348. σκιάδειον. Sic membr. Vulgo σκιάδιον. Priorem nominis formam frequentat Comicus. Vide Av. 1508. 1550. Thesm. 823. 829.

1350. Vulgo legitur:
καὶ, νὴ Δία γ', εἰ δύω λεγοίτην ῥήτορε.
Satis jam inculcavi δύω ultima longa Atticis usitatum non fuisse. Emendate scriptum est hoc vocabulum in A. C.

ὁ μὲν, ποιεῖσθαι ναῦς μακράς. ὁ δ' ἕτερος αὖ
καταμισθοφορῆσαι· τοῦτον ὁ τὸν μισθὸν λέγων,
τὸν τὰς τριήρεις παραδραμὼν ἂν ᾤχετο.
οὗτος, τί κύπτεις; οὐχὶ κατὰ χώραν μενεῖς;
Δη. αἰσχύνομαί τοι ταῖς πρότερον ἁμαρτίαις.
Αγ. ἀλλ' οὐ σὺ τούτων αἴτιος, μὴ φροντίσῃς·
ἀλλ' οἵ σε ταῦτ' ἐξηπάτων. νῦν δὴ φράσον.
ἐάν τις εἴπῃ βωμολόχος ξυνήγορος·
Οὐκ ἔστιν ὑμῖν τοῖς δικασταῖς ἄλφιτα,
εἰ μὴ καταγνώσεσθε ταύτην τὴν δίκην.—
τοῦτον τί δράσεις, εἰπὲ, τὸν ξυνήγορον;
Δη. ἄρας μετέωρον, ἐς τὸ βάραθρον ἐμβαλῶ,
ἐκ τοῦ λάρυγγος ἐκκρεμάσας Ὑπέρβολον.
Αγ. τουτὶ μὲν ὀρθῶς καὶ φρονίμως ἤδη λέγεις·
τὰ δ' ἄλλα, φέρ' ἴδω, πῶς πολιτεύσει, φράσον.
Δη. πρῶτον μὲν, ὁπόσοι ναῦς ἐλαύνουσιν μακρὰς,
καταγομένοις τὸν μισθὸν ἀποδώσω 'ντελῆ.
Αγ. πολλοῖς γ' ὑπολίσποις πυγιδίοισιν ἐχαρίσω.

δύο. Sed versus claudicat deficiente syllaba: nec metro tantum, sed sententiæ etiam aliquid deest. Expressum enim oportuit cuinam ista dicerent, quæ sequuntur, duo oratores. *Populo*, scilicet, cujus personam sustinet *Demus*, cui Agoracritus imprudentiam exprobrat. Reponendum itaque pronomen male omissum σοι.

καὶ, νὴ Δία γ', εἰ δύο σοι λεγοίτην ῥήτορε.

Dixerat paulo ante ὁπότ' εἴποι τις ἐν τῇ 'κκλησίᾳ — εἶτ' ἐξαπατήσας σ' ᾤχετο. Unde liquet, quod et absque eo notissimum est, perinde esse λέγειν τῷ δήμῳ et λέγειν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Emendatio ista, qua nihil certius, jam prolata fuerat in nota ad Ran. 1405.

1351. ὁ μὲν, ποιεῖσθαι ναῦς μακράς. Sic optime membr. Insulsa est vulgata lectio, εἰ δύω λεγοίτην ῥήτορε, ὁ μὲν ποιεῖσθαι ναῦς λέγων. Putida est verbi repetitio λεγοίτην, λέγων. At vero exprimi debuit de quibusnam navibus ageretur. Naves longæ erant illæ, quæ ad bellum parabantur, *naves bellicæ*. Infra 1366.

πρῶτον μὲν, ὁπόσοι ναῦς ἐλαύνουσιν μακράς.

1352. In membranis scriptum:

ὁ δ' ἕτερος αὖ
καταμισθοφορῆσαι τοῦθ'· ὁ τὸν μισθὸν λέγων—

Duo alii vulgatam exhibent: sed in B. τοῦθ' superscriptum. Nescio an præferri debuerit illa lectio: καταμισθοφορῆσαι τοῦτο, scilicet τὸ δαπάνημα εἰς τὰς ναῦς.

1355. ταῖς πρότερον ἁμαρτίαις. Sic, ut impressi, B. C. Male in membr. ταῖς προτέραις.

1357. νῦν δὴ φράσον. Perperam vulgo νῦν δὲ—

1362. ἐς τὸ β. Sic tres codd. Vulgo εἰς.

1363. Collo rhetoris in Barathrum dejiciendi Hyperbolum saxi loco appendendum esse ait, ut in Ran. 1437. Cleocrito Cinesiam pro alis applicandum esse:

εἴ τις πτερώσας Κλεόκριτον Κινησίᾳ.

Ridiculum Suidæ errorem in ὑπέρβολον correxit Kusterus.

1368. Remiges ὑπόλισπα πυγίδια appellat, quia in transtris diu sedendo, crebroque inter remigandum succussu, nates eis deterebantur: ob eamque causam, nempe quia maximam vitæ partem in navibus transigebat plebs Attica, depyges erant plerique, cujus vitii originem Mythographi referunt ad Theseum, qui natium partem in saxo reliquit, unde ab Hercule abstractus fuit. Ceterum idiotismum Atticæ dialecti librariorum culpa obliteratum fuisse arbitror. Scripserat Comicus ὑπολίσφοις. Mœris: λίσφους, Ἀττικῶς· ἀπύγους, Ἑλληνικῶς. Ad quam notam vide Piersonum. Hesychio λίσπη exponitur λεία, καὶ ἐκτετριμμένη. καὶ ἄπυγος λίαν. Prior interpretatio pertinet ad Ran. 826. ubi λίσπη γλῶσσα, neglecto Atticismo, bene in chorico cantico adhibetur. Sed in senariis alia res est, in quibus non solet Comicus ab usu suæ dialecti recedere.

Δη. ἔπειθ' ὁ πολίτης ἐντεθεὶς ἐν καταλόγῳ,
οὐδεὶς κατὰ σπουδὰς μετεγγραφήσεται·
ἀλλ', ὥσπερ ἦν τὸ πρῶτον, ἐγγεγράψεται.
Αγ. τοῦτ' ἔδακε τὸν πόρπακα τοῦ Κλεωνύμου.
Δη. οὐδ' ἀγοράσει γ' ἀγένειος οὐδεὶς ἐν ἀγορᾷ.
Αγ. ποῦ δῆτα Κλεισθένης ἀγοράσει καὶ Στράτων;
Δη. τὰ μειράκια ταυτὶ λέγω, τἀν τῷ μύρῳ,
ἃ στωμυλεῖται τοιαδὶ καθήμενα·
Δεξιὸς ὁ Φαίαξ, καὶ σοφῶς ἐμάνθανε.
ξυνερκτικὸς γάρ ἐστι, καὶ περαντικὸς,
καὶ γνωμοτυπικὸς, καὶ σαφὴς, καὶ κρουστικὸς,
καταληπτικός τ' ἄριστα τοῦ θορυβητικοῦ.
Αγ. οὔκουν καταδακτυλικὸς σὺ τοῦ λαλητικοῦ;

1370. οὐδεὶς κατὰ σπουδὰς μετεγγραφήσεται. Sic tres nostri codd. ut Vatic. et Suidas in κατάλογος. Perperam vulgo, claudicante versu, μεταγγραφήσεται.

1372. τοῦ Κλεωνύμου. Ignavus enim erat, et ῥίψασπις appellabatur. Multis in locis timiditatem ei Comicus exprobrat.

1374. Clisthenes et Strato molles erant et impudici, qui pilos sibi vellebant et barbam radebant. Vide Thesm. 571. Ran. 422. Ach. 117.

1377. Vulgo sic legitur hic versus:

σοφός γ' ὁ Φαίαξ, δεξιῶς τ' οὐκ ἀπέθανε.

Quæ lectio vitii suspecta est, ne manifestam dicam. Ei, præter Suidam, apud quem etiam aliqua varietas est, nullus antiquus suffragatur liber. In B. scriptum est:

δεξιὸς ὁ Φαίαξ καὶ σοφῶς οὐκ ἀπέθανεν.

In C.

δεξιός γ' ὁ Φαίαξ σοφῶς τ' οὐκ ἀπέθανε.

Importune et insulse in hoc adolescentium sermone, quem Demus refert, injicitur mentio capitalis judicii, quod effugerit Phæax: commentum hoc esse videtur Græculorum, qui, ne nihil ad mendosam lectionem adferrent, historiolam illam excogitaverunt. Nihil tale in membr. quarum longe diversa est lectio:

σοφός γ' ὁ Φαίαξ δεξιῶς ἐμάνθανε.

Unde meliorem, et, ni fallor, veram reconcinnavi:

δεξιὸς ὁ Φαίαξ, καὶ σοφῶς ἐμάνθανε.

Quæ sequuntur, sunt pleraque ambiguæ significationis, et ad obscenum sensum auditorum mentem deflectebant.

1377. Phæacis, de quo hic agitur, meminit Plutarchus in Alcibiadis vita p. 16. De eo Eupolis Comicus dixerat:

λαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν.

In seq. v. ξυνερκτικὸς exhibent tres codd. quod ni verum est, saltem ad verum proxime accedit. Legendum enim censeo ξυνειρκτικὸς, a ξυνείργω. Quod vero Suidas habet συνεργετικὸς, id nauci non est.

1381. καταδακτυλίζειν verbum est nequam. Hesychius: σιφνιάζειν, καταδακτυλίζειν. διαβέβληνται γὰρ οἱ Σίφνιοι, ὡς παιδικοῖς χρώμενοι. σιφνιάσαι οὖν, τὸ σκιμαλίσαι. Idem: σκιμαλίσαι, καταδακτυλίσαι. Suidas: καταδακτυλικὸς, συνουσιαστικὸς κατὰ τὸν δακτύλιον τοῦ πρωκτοῦ. Hic versus perperam vulgo Choro tribuitur, ut et præcedentes omnes a 1375. Agoracrito male continuantur.

Δη. μὰ Δί', ἀλλ' ἀναγκάσω κυνηγετεῖν ἐγὼ
τούτους ἅπαντας, παυσαμένους ψηφισμάτων.
Αγ. ἔχε νυν ἐπὶ τούτοις τουτονὶ τὸν ὀκλαδίαν,
καὶ παῖδ' ἐνόρχην, ὅσπερ οἴσει τόνδε σοι·
κἂν που δοκῇ σοι, τοῦτον ὀκλαδίαν ποίει.
Δη. μακάριος ἐς τἀρχαῖα δὴ καθίσταμαι.
Αγ. φήσεις γ', ἐπειδὰν τὰς τριακοντούτιδας
σπονδὰς παραδῶ σοι. δεῦρ' ἴθ' αἱ Σπονδαὶ ταχύ.
Δη. ὦ Ζεῦ πολυτίμηθ', ὡς καλαί· πρὸς τῶν θεῶν,
ἔξεστιν αὐτῶν κατατριακοντουτίσαι;
πῶς ἔλαβες αὐτὰς ἐτεόν;
Αγ. οὐ γὰρ ὁ Παφλαγὼν
ἀπέκρυπτε ταύτας ἔνδον, ἵνα σὺ μὴ λάβοις;
νῦν οὖν ἐγώ σοι παραδίδωμ' εἰς τοὺς ἀγροὺς
αὐτὰς ἰέναι λαβόντα.
Δη. τὸν δὲ Παφλαγόνα,
ὃς ταῦτ' ἔδρασεν, εἴφ' ὅ τι ποιήσεις κακόν.
Αγ. οὐδὲν μέγ', ἀλλ' ἢ τὴν ἐμὴν ἕξει τέχνην.
ἐπὶ ταῖσι πύλαις ἀλλαντοπωλήσει μόνος,
τὰ κύνεια μιγνὺς τοῖς ὀνείοις πράγμασι,
μεθύων τε ταῖς πόρναισι λοιδορήσεται,
κἀκ τῶν βαλανείων αὖ τὸ λουτρὸν πίεται.
Δη. εὖ γ' ἐπενόησας, οὗπέρ ἐστιν ἄξιος,
πόρναισι καὶ βαλανεῦσι διακεκραγέναι.
καί σ' ἀντὶ τούτων ἐς τὸ Πρυτανεῖον καλῶ,
ἐς τὴν ἕδραν θ', ἵν' ἐκεῖνος ἦν ὁ φαρμακός.

1385. ἐνόρχην. In membr. ἔνορχιν. Vide ad Av. 569.

1386. τοῦτον ὀκλαδίαν ποίει. *Jube eum flexis innixum genubus procumbere,* ita ut figuram referat, quam Lysistrata his verbis describit:

οὐ πάσομαι λέαιν' ἐπὶ τυροκνήστιδος.

1391. κατατριακοντουτίσαι. Facete fictum a Comico verbum, cujus sensum facile quivis adsequitur.

1392. πῶς ἔλαβες αὐτὰς ἐτεόν; Hanc scripturam flagitat et metrum et sententia. Male in tribus codd. ἔλαβες ταύτας contra metrum; in impressis ἔλαβες ταύτας, contra sententiam.

1393. ἵνα σὺ μὴ λάβοις. Solœce vulgo λάβῃς. In membr. ultima syllaba ambigue scripturæ compendio notata. Mediæ voculæ sic, ut recte scriptum est, collocatæ sunt in B. σὺ μή.

1398. ἐπὶ ταῖσι πύλαις. Vulgo ταῖς. Illud modulatius.

1401. λουτρὸν, seu, ut alii ad significationis differentiam scribunt, λοῦτρον aquam sordidam a lavatione significat, quæ etiam λούτριον appellatur. Vide *Heroum* fragm. xi. Hesych. λούτριον, τὸ ῥυπαρὸν ὕδωρ, καὶ λελουμένον, ἤγουν ἀπόνιμμα. λοῦτρον, τὸ αὐτό. In A. B. scriptum λοῦτρον.

ἔπου δὲ ταυτηνὶ λαβὼν τὴν βατραχίδα·
κἀκεῖνον ἐκφερέτω τις ὡς ἐπὶ τὴν τέχνην,
ἵν' ἴδωσιν αὐτόν, οὓς ἐλωβᾶθ', οἱ ξένοι.
Χο. (λείπει κομμάτιον τοῦ Χοροῦ.)

1406. βατραχίδα. Schol. εἶδος ἐσθῆτος ἀνθινῆς, ὅμοιον τῷ ὀνόματι ἐχούσης τὸ χρῶμα.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΙΠΠΕΩΝ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΑΧΑΡΝΗΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ὑφέστηκεν Ἀθήνησιν ἐν τῷ φανερῷ, καθ᾿ ἣν πολεμοποιοῦντας τοὺς ῥήτορας, καὶ προφανῶς τὸν δῆμον ἐξαπατῶντας, Δικαιόπολίς τις τῶν αὐτουργῶν ἐξελέγχων παρεισάγεται. τούτου δὲ διά τινος, Ἀμφιθέου καλουμένου, σπεισαμένου κατ᾿ ἰδίαν τοῖς Λάκωσιν, Ἀχαρνικοὶ γέροντες πεπυσμένοι τὸ πρᾶγμα, προσέρχονται διώκοντες ἐν Χοροῦ σχήματι· καὶ μετὰ ταῦτα θύοντα τὸν Δικαιόπολιν ὁρῶντες, ὡς ἐσπεισμένον τοῖς πολεμιωτάτοις καταλεύσειν ὁρμῶσιν. ὁ δὲ ὑποσχόμενος ὑπὲρ ἐπιξήνου τὴν κεφαλὴν ἔχων ἀπολογήσεσθαι, ἐφ᾿ ᾧτε, ἐὰν μὴ πείσῃ τὰ δίκαια λέγων, τὸν τράχηλον ἀποκοπήσεσθαι, ἐλθὼν ὡς Εὐριπίδην, πτωχικὴν στολὴν αἰτεῖ· καὶ στολισθεὶς τοῖς Τηλέφου ῥακώμασι, παρῳδεῖ τὸν ἐκείνου λόγον, οὐκ ἀχαρίτως καθαπτόμενος Περικλέους τοῦ τε Μεγαρικοῦ ψηφίσματος. παροξυνθέντων δέ τινων ἐξ αὐτῶν, ἐπὶ τῷ δοκεῖν συνηγορεῖν τοῖς πολεμίοις, εἶτα ἐπιφερομένων, ἐνισταμένων δὲ ἑτέρων, ὡς τὰ δίκαια εἰρηκότος αὐτοῦ, ἐπιφανεὶς Λάμαχος θορυβεῖν πειρᾶται. εἶτα γενομένου διελκυσμοῦ, κατενεχθεὶς ὁ Χορὸς ἀπολύει τὸν Δικαιόπολιν, καὶ πρὸς τοὺς δικαστὰς περὶ τῆς τοῦ ποιητοῦ ἀρετῆς καὶ ἄλλων τινῶν διαλέγεται. τοῦ δὲ Δικαιοπόλιδος ἄγοντος καθ᾿

ARGUMENTUM exstat in A. C. Uterque lin. 1. habet πολεμοποιοῦντας pro vulgato προπολεμοῦντας. In membr. pro ὑφέστηκεν est ἐφέστηκεν.

L. 5. Ἀμφιθέου καλουμένου. Ultimam vocem addunt bini codd.

L. 9. τοῖς πολεμιωτάτοις. Sic membr. In C. πολεμικωτάτοις.

L. 11. τὰ δίκαια λέγων. Hæ voces in binis codd. additæ.

L. 15. Vulgo Περικλέους περὶ τοῦ M. Præpositionem neuter agnoscit cod. Proinde copulam addidi, Περικλέους, τοῦ τε M.

L. 16. Voces ἐξ αὐτῶν in binis codd. additæ.

ἑαυτὸν εἰρήνην, τὸ μὲν πρῶτον Μεγαρικός τις παιδία ἑαυτοῦ, διεσκευασμένα εἰς χοιρίδια, φέρων ἐν σάκκῳ πράσιμα, παραγίνεται· μετὰ δὲ τοῦτον ἐκ Βοιωτῶν ἕτερος, ἐγχέλεις τε καὶ παντοδαπῶν ὀρνίθων γόνον ἀνατιθέμενος εἰς τὴν ἀγοράν. οἷς ἐπιφανέντων τινῶν συκοφαντῶν, συλλαβόμενος τινὰς ἐξ αὐτῶν ὁ Δικαιόπολις, καὶ βάλλων εἰς σάκκον, τοῦτόν τε τῷ Βοιωτῷ ἀντίφορτον ἐξάγειν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν παραδίδωσι, καὶ προσαγόντων αὐτῷ πλειόνων, καὶ δεομένων μεταδοῦναι τῶν σπονδῶν, καθυπερηφανεῖ. παροικοῦντος δὲ αὐτῷ Λαμάχου, καὶ ἐνεστηκυίας τῆς τῶν Χρῶν ἑορτῆς, τοῦτον ἄγγελος, παρὰ τῶν στρατηγῶν ἥκων, κελεύει ἐξελθόντα μετὰ τῶν ὅπλων τὰς εἰσβολὰς τηρεῖν· τὸν δὲ Δικαιόπολιν παρὰ τοῦ ἱερέως τοῦ Διονύσου καλῶν τις ἐπὶ δεῖπνον ἔρχεται. καὶ μετ' ὀλίγον ὁ μὲν τραυματίας καὶ κακῶς ἀπαλλάττων· ὁ δὲ Δικαιόπολις δεδειπνηκὼς καὶ μεθ' ἑταίρας ἀναλύων ἐπανήκει. τὸ δὲ δρᾶμα τῶν εὖ σφόδρα πεποιημένων, καὶ ἐκ παντὸς τρόπου τὴν εἰρήνην προκαλούμενον. ἐδιδάχθη ἐπὶ Εὐθυμένους Ἄρχοντος ἐν Ληναίοις διὰ Καλλιστράτου· καὶ πρῶτος ἦν· δεύτερος Κρατῖνος Χειμαζομένοις. οὐ σώζεται. τρίτος Εὔπολις Νουμηνίαις.

L. 6. τινὰς pro vulgato τινὰ e binis codd. adscivi, licet revera unus tantum sit sycophanta, quem aufert Bœotus. Iidem l. seq. προσαγόντων dant pro vulgato προσαποστελλόντων. In reliquis ordo etiam vocum ad codd. fidem immutatus fuit.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ οὔσης, παραγίνονταί τινες
παρά τε Βασιλέως, καὶ παρὰ Σιτάλκους πάλιν·
οἱ μὲν στρατίαν ἄγοντες· οἱ δὲ χρυσίον.
παρὰ τῶν Λακεδαιμονίων δὲ μετὰ τούτους τινὲς
σπονδὰς φέροντες· οὓς Ἀχαρνεῖς οὐδαμῶς
εἴασαν, ἀλλ' ἐξέβαλον· ὧν καθάπτεται
σκληρῶς ὁ ποιητής. αὐτὸ τὸ ψήφισμά τε
Μεγαρικὸν ἱκανῶς φησὶ, καὶ τὸν Περικλέα
οὐκ τῶν Λακώνων τῶνδε πάντων αἴτιον,
σπονδὰς, λύσιν τε τῶν ἐφεστώτων κακῶν.

Argumenti metrici v. 2 vulgo legitur:

παρὰ Περσῶν, καὶ παρὰ Σιτάλκους πάλιν.

Sine codicum ope reposui, quod metri lex flagitat:

παρά τε Βασιλέως, καὶ παρὰ Σιτάλκους πάλιν.

4. δὲ substitui vulgato τε.

8. Μεγαρικὸν ἱκανῶς. Insertam vulgo particulam ὡς deleri jussit metri ratio. Ceterum miseros illos senarios codices mei nesciunt.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.
ΚΗΡΥΞ.
ΑΜΦΙΘΕΟΣ.
ΠΡΕΣΒΕΙΣ Ἀθηναίων παρὰ Βασιλέως ἥκοντες.
ΨΕΥΔΑΡΤΑΒΑΣ.
ΘΕΩΡΟΣ.
ΧΟΡΟΣ ΑΧΑΡΝΕΩΝ.
ΓΥΝΗ Δικαιοπόλιδος.
ΘΥΓΑΤΗΡ Δικαιοπόλιδος.
ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ.
ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.
ΛΑΜΑΧΟΣ.
ΜΕΓΑΡΕΥΣ.
ΚΟΡΑΙ θυγατέρες τοῦ Μεγαρέως.
ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.
ΒΟΙΩΤΟΣ.
ΝΙΚΑΡΧΟΣ.
ΘΕΡΑΠΩΝ Λαμάχου.
ΓΕΩΡΓΟΣ.
ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ.
ΑΓΓΕΛΟΙ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΑΧΑΡΝΗΣ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ, ΚΗΡΥΞ, ΑΜΦΙΘΕΟΣ, ΠΡΕΣΒΕΙΣ Ἀθηναίων, ΨΕΥΔΑΡΤΑΒΑΣ, ΘΕΩΡΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Δι. ΟΣΑ δὴ δέδηγμαι τὴν ἐμαυτοῦ καρδίαν,
ἥσθην δὲ βαιὰ, πάνυ δὲ βαιὰ τέτταρα·
ἃ δ' ὠδυνήθην, ψαμμοκοσιογάργαρα.
φέρ' ἴδω, τί δ' ἥσθην ἄξιον χαιρηδόνος;
ἐγῷδ', ἐφ' ᾧ γε τὸ κέαρ εὐφράνθην ἰδὼν,
τοῖς πέντε ταλάντοις, οἷς Κλέων ἐξήμεσε.
ταῦθ' ὡς ἐγανώθην, καὶ φιλῶ τοὺς Ἱππέας
διὰ τοῦτο τοὔργον· ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι.
ἀλλ' ὠδυνήθην ἕτερον αὖ τραγῳδικὸν,
ὅτε δῆτ' ἐκεχήνη προσδοκῶν τὸν Αἰσχύλον·

3. Egregie ad hunc locum Macrobius Saturn. v. 20. " Aristophanes Comicus composito nomine ex arena et Gargaris, innumerabilem, ut ejus lepor est, numerum conatur exprimere. In fabula enim Acharnensium ait:

ἃ δ' ὠδυνήθην, ψαμμοκοσιογάργαρα.

Ψαμμοκόσια autem pro *multis* Varro sæpe in Menippeis suis posuit: sed Aristophanes adjecit *Gargara* ad significationem numerositatis innumeræ." Dixerat Eupolis ἀριθμεῖν θιστὰς ψαμμοκοσίους.

6. τοῖς πέντε ταλάντοις. Schol. ἐζημιώθη ὁ Κλέων πέντε τάλαντα, διὰ τὸ ὑβρίζειν τοὺς Ἱππέας. παρὰ τῶν νησιωτῶν γὰρ ἔλαβε πέντε τάλαντα, ἵνα κουφίσαι πείσῃ τοὺς Ἀθηναίους αὐτοὺς τῆς εἰσφορᾶς. αἰσθόμενοι δὲ οἱ Ἱππεῖς ἀντέλεγον, καὶ ἀπῄτησαν αὐτόν. μέμνηται Θεόπομπος.— οἷς Κλέων ἐξήμεσε. In Equit. 1147. ἀναγκάζω πάλιν ἐξεμεῖν, ἅττ' ἂν κεκλόφωσί μου.

10. ὅτε δῆτ' ἐκεχήνη. Male vulgo, omisso augmento, ὅτε δὴ κεχήνη. Auctor Etymol. M. hunc versum citans p. 386. l. 32. ἐκεχήνη habet. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ διαλυθὲν ἐκ τοῦ Ἰωνικοῦ, συναιροῦσιν οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ ποιοῦσιν εἰς η, πεποιήκη λέγοντες. ὅθεν παρὰ Ἀριστοφάνει—ἐκεχήνη προσδοκῶν τὸν Αἰσχύλον.

ὁ δ' ἀνεῖπεν· Εἴσαγ', ὦ Θέογνι, τὸν χορόν---
πῶς τοῦτο σεῖσαί μου δοκεῖς τὴν καρδίαν;
ἀλλ' ἕτερον ἥσθην, ἡνίκ' ἐπὶ μόσχῳ ποτὲ
Δεξίθεος εἰσῆλθ' ᾀσόμενος Βοιώτιον·
τῆτες δ' ἀπέθανον καὶ διεστράφην ἰδὼν,
ὅτε δὴ παρέκυψε Χαῖρις ἐπὶ τὸν ὄρθιον.
ἀλλ' οὐδεπώποτ', ἐξ ὅτου 'γὼ ῥύπτομαι,
οὕτως ἐδήχθην ὑπὸ κονίας γε τὰς ὀφρῦς,
ὡς νῦν, ὁπότ' οὔσης κυρίας ἐκκλησίας
ἑωθινῆς, ἔρημος ἡ Πνὺξ αὑτηΐ·
οἱ δ' ἐν ἀγορᾷ λαλοῦσι, κἄνω καὶ κάτω
τὸ σχοινίον φεύγουσι τὸ μεμιλτωμένον·
οὐδ' οἱ Πρυτάνεις ἥκουσιν· ἀλλ' ἀωρίαν
ἥκοντες, εἶτα δ' ὠστιοῦνται, πῶς δοκεῖς,
ἐλθόντες ἀλλήλοισι περὶ πρώτου ξύλου,
ἀθρόοι καταῤῥέοντες· εἰρήνη δ' ὅπως
ἔσται, προτιμῶσ' οὐδέν· ὦ πόλις, πόλις.
ἐγὼ δ' ἀεὶ πρώτιστος εἰς ἐκκλησίαν

12. Libri omnes habent:

πῶς τοῦτ' ἔσεισέ μου δοκεῖς τὴν καρδίαν;

quo modo Comicum scripsisse nemo animum inducet. Optime Valckenarius ad Eurip. Hippol. 446. librarii errorem corrigit:

πῶς τοῦτο σεῖσαί μου δοκεῖς τὴν καρδίαν;

Elegantius esset μοι quam μου.

13. ἐπὶ μόσχῳ. Recte unus e Scholiastis: ὅτι ὁ νικήσας ἆθλον ἐλάμβανε μόσχον. Altera interpretatio, qua pro viri nomine μόσχος accipitur, falsa est et inepta. Quemadmodum poëtæ dithyrambici *tauro*, sic qui cithara canebant, κιθαρῳδοὶ, *vitulo* certabant. Verba sunt Bentleii in Dissert. Phalar. de Origine Tragœdiæ p. 170.

14. Βοιώτιον. Schol. μέλος οὕτω καλούμενον, ὅπερ εὗρε Τέρπανδρος, ὥσπερ καὶ τὸ Φρύγιον.

19. κυρίας ἐκκλησίας. De statis concionum diebus vide Sam. Petiti Leg. Att. p. 276. De rubricato fune, quo segnis turba in concionem cogebatur, p. 285.

23. ἀωρίαν. Sic B. C. In membr. ὡρίαν, male omissa privativa litera. Sed in terminatione unanimis est codd. consensus. ἀωρίαν elliptice pro κατ' ἀωρίαν ὥραν ponitur, hancque lectionem, qua hiatus vitatur, prætulerim illi quam Suidas agnoscit ἀωρίᾳ.

26. ἀθρόοι. Suidas: ἄθροι καταῤῥέοντες, ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. Idem paulo ante: ἀθρόους καὶ ἄθρους λέγουσι δισυλλάβως. At codd. nostri cum impressis ἀθρόοι unanimiter exhibent, quæ forma Comico usitata est. Altera nescio an apud eum occurrat præterquam in versu ex Eustathio prolato, Fragm. inc. cxxix. Nugatur sane Mœris, aut ejus verba inverterunt librarii, quorum fidem temere, ut mihi videtur, sequutus est Piersonus. Qui Aristophanem fere ubique respiciebat, ex unico Comici loco Atticismi normam statuere non debuit, ad quam longe plures alii se cogi non patiuntur. Adeo falsum est minus Atticam esse formam trisyllabam, ut in plerisque locis, ubi apud Comicum occurrit, altera per metri legem ne locum quidem habere possit. Nam certo certius est, primam in ἄθροι corripi, quod tum ex analogia liquet, tum ex unico illo, quod modo dixi, exemplo:

ἱστῶντας, ὥσπερ τοὺς ὀρχουμένους ἄθρους.

Proinde melior erat priorum Mœridis editionum lectio, cui concinit Thomas M. ἀθρόος, Ἀττικοί· οὐκ ἄθρους.

27. προτιμῶσ' οὐδέν. Vide ad Ran. 638.

νοστῶν κάθημαι· κᾆτ' ἐπειδὰν ὦ μόνος,
στένω, κέχηνα, σκορδινῶμαι, πέρδομαι,
ἀπορῶ, γράφω, παρατίλλομαι, λογίζομαι,
ἀποβλέπων εἰς τὸν ἀγρὸν, εἰρήνης ἐρῶν,
στυγῶν μὲν ἄστυ, τὸν δ' ἐμὸν δῆμον ποθῶν,
ὃς οὐδεπώποτ' εἶπεν ΑΝΘΡΑΚΑΣ ΠΡΙΩ·
οὐκ ΟΞΟΣ, οὐκ ΕΛΑΙΟΝ, οὐδ' ᾔδη ΠΡΙΩ·
ἀλλ' αὐτὸς ἔφερε πάντα, χὠ ΠΡΙΩΝ ἀπῆν.
νῦν οὖν ἀτεχνῶς ἥκω παρεσκευασμένος
βοᾶν, ὑποκρούειν, λοιδορεῖν τοὺς ῥήτορας,
ἐάν τις ἄλλο πλὴν περὶ εἰρήνης λέγῃ.
ἀλλ' οἱ Πρυτάνεις γὰρ οὑτοιῒ μεσημβρινοί.
οὐκ ἠγόρευον; τοῦτ' ἐκεῖν' οὑγὼ 'λεγον·
ἐς τὴν προεδρίαν πᾶς ἀνὴρ ὠστίζεται.
Κη. πάριτ' ἐς τὸ πρόσθεν,
πάριθ', ὡς ἂν ἐντὸς ἦτε τοῦ καθάρματος.
Αμ. ἤδη τις εἶπε;
Κη. τίς ἀγορεύειν βούλεται;
Αμ. ἐγώ.
Κη. τίς ὤν;
Αμ. Ἀμφίθεος.
Κη. οὐκ ἄνθρωπος;
Ἀμ. οὔκ·
ἀλλ' ἀθάνατος. ὁ γὰρ Ἀμφίθεος Δήμητρος ἦν,
καὶ Τριπτολέμου· τούτου δὲ Κελεὸς γίγνεται·
γαμεῖ δὲ Κελεὸς Φαιναρέτην τήθην ἐμὴν,

35. οὐδ' ᾔδη ΠΡΙΩ. Atticam formam ᾔδη, in aliis codd. obliteratam, retinuit B. Vulgo ᾔδει. Pejus apud Suidam ᾔδειν, quia ν paragogicum non additur sequente consonante. Vide not. ad Pl. 696. 709. maxime vero ad Nub. 329.

36. χὠ ΠΡΙΩΝ ἀπῆν. Venustatem hujus loci latinus sermo non adsequitur. Jocus est in vocum similitudine, πρίω *eme*, et πρίων *serra*.

44. ἐντὸς ἦτε τοῦ καθάρματος. Pertinet hoc ad ritus concionum. Vide not. ad Conc. 128. et Harpocrationem in καθάρσιον.

49. τήθην ἐμήν. Atticis τήθη vocatur *avia*, patris vel matris mater. Hoc nomen imperiti librarii sæpe per ι scripserunt, τίθην, ut est apud Thomam M. Quin etiam permutarunt cum τίτθη, quod nutricem significat. Menander apud Stobæum Floril. Grotii p. 303.

καὶ τοῦτον ἡμᾶς τὸν τρόπον γαμεῖν ἔδει
ἅπαντας, ὦ Ζεῦ σῶτερ, ὡς ὠνήμεθα·
οὐκ ἐξετάζειν μὲν τὰ μηδὲν χρήσιμα,
τίς ἦν ὁ πάππος ἧς γαμεῖ, τήθη δὲ τίς·
τὸν δὲ τρόπον αὐτῆς τῆς γαμουμένης, μεθ' ἧς
βιώσεται, μήτ' ἐξετάζειν, μήτ' ἰδεῖν.

Vulgo legitur v. 4. τίτθη δὲ τίς. In Reg. cod. propius ad verum accedit scriptura, τιθή. Scribendum τήθη. Grotius bene verterat:

Quis avus, quis avia fuerit nupturæ in domum.

At stolidus Menandri fragmentorum editor vertit: *quis fuerit avus, quæ vero*

ἐξ ἧς Λυκῖνος ἐγένετ᾽· ἐκ τούτου δ᾽ ἐγὼ
ἀθάνατός εἰμ᾽· ἐμοὶ δ᾽ ἐπέτρεψαν οἱ θεοὶ
σπονδὰς ποιεῖσθαι πρὸς Λακεδαιμονίους μόνῳ.
ἀλλ᾽ ὢν ἀθάνατος, ὦ ᾿νδρες, ἐφόδι᾽ οὐκ ἔχω·
οὐ γὰρ διδόασιν οἱ Πρυτάνεις.
Κη. οἱ τοξόται---
Αμ. ὦ Τριπτόλεμε, καὶ Κελεὲ, περιόψεσθέ με;
Δι. ὦ ᾿νδρες Πρυτάνεις, ἀδικεῖτε τὴν ἐκκλησίαν,
τὸν ἄνδρ᾽ ἀπάγοντες, ὅστις ἡμῖν ἤθελε
σπονδὰς ποιῆσαι, καὶ κρεμάσαι τὰς ἀσπίδας.
Κη. κάθησο σῖγα.
Δι. μὰ τὸν ᾿Απόλλω ᾿γὼ μὲν οὔκ·
ἢν μὴ περὶ εἰρήνης γε πρυτανεύσητέ μοι.
Κη. οἱ παρὰ Βασιλέως πρέσβεις---
Δι. ποίου βασιλέως; ἄχθομαι γὰρ πρέσβεσι,
καὶ τοῖς ταῶσι, τοῖς τ᾽ ἀλαζονεύμασι.
Κη. σίγα.
Δι. βαβαιὰξ, ὦ ᾿κβάτανα, τοῦ σχήματος.
Πρ. ἐπέμψαθ᾽ ἡμᾶς ὡς Βασιλέα τὸν Μέγαν,

nutrix, addita inepta observatione, *voce* τίτθη *intelligi, non quæ ubera præbuerit, quæ sæpe servula erat, sed quæ educaverit, quum præsertim conjungatur cum avo.* Sed ex eo maxime, quod *cum avo conjungitur*, subodorari poterat *aviam* intelligi, nec ignorare debebat, quid inter τίτθην et τροφὸν intersit. In Lys. 549.

ἀλλ᾽ ὦ τηθῶν ἀνδρειοτάτων καὶ μητριδίων ἀκαληφῶν.

quo ex versu adseritur vera hujus nominis scriptura, de qua satis aliunde constat. Nam τιθῶν prima brevi metri lex ibi non admitteret.

53. ἀλλ᾽ ὢν ἀθάνατος. Libri quidem ἀλλ᾽ ἀθάνατος ὤν, sed male. Eadem est menda, quam Ran. 629. et Av. 1224. corrigendam esse monui.

54. οἱ τοξόται. Scholiastæ mos gerendus erat, vere et ad decori rationem monenti, hæc verba ab uno e Prytanibus dici: τοῦτό φησιν εἷς τῶν Πρυτανέων, κελεύων ἐκβαλεῖν τὸν ᾿Αμφίθεον ὡς ὑβριστήν. In B. personam scripserat primo librarius Κῆρυξ, se ipse postmodo correxit, reposuitque Πρύτανις, quod verum est. Vide Petitum ad Leg. Att. p. 294. Nec hoc solum loco Præconis persona male posita fuit pro Prytani. Supra v. 46. verba illa τίς ὤν; et οὐκ ἄνθρωπος; et v. 59. κάθησο σῖγα. male Præconi tribuuntur, et in Prytanis partes transferenda sunt. Debet etiam hujus nomen inter dramatis personas reponi.

62. ἄχθομαι γὰρ πρέσβεσι. Sic B. In A. C. ἄχθομαι γὰρ ὡς πρέσβεσι. Vulgo ἄχθομαι ᾿γὼ πρέσβεσι.

Nimis quam hebes fui, qui in lectionum hujus versus varietate veram Comici manum non deprehenderim. Quid, malum, sibi vult vel γὰρ, vel ὡς, vel ἐγὼ, otiosæ perinde voculæ, nihil ad sententiam, nihil ad leporem conferentes, et versus solummodo statumen? Scripserat Comicus:

ἄχθομαι τοῖς πρέσβεσι,
καὶ τοῖς ταῶσι, τοῖς τ᾽ ἀλαζονεύμασι.

Vim addit orationi articuli repetitio, quo præterea non satis bene destituitur prius substantivum, quum eum duo posteriora adjunctum habeant.

63. τοῖς ταῶσι. *Et pavonibus*, qui singulis noviluniis spectandi exhibentur, quorum me jam cepit satietas. Vide Petiti Leg. Att. p. 277. et not. ad Av. 102.

μισθὸν φέροντας δύο δραχμὰς τῆς ἡμέρας,
ἐπ᾽ Εὐθυμένους ῎Αρχοντος---
Δι. οἴμοι τῶν δραχμῶν.
Πρ. καὶ δῆτ᾽ ἐτρυχόμεθα διὰ τῶν Καϋστρίων
πεδίων ὁδοιπλανῶντες ἐσκηνημένοι,
ἐφ᾽ ἁρμαμαξῶν μαλθακῶς κατακείμενοι,
ἀπολλύμενοι.
Δι. σφόδρα γὰρ ἐσωζόμην ἐγὼ,
παρὰ τὴν ἔπαλξιν ἐν φορυτῷ κατακείμενος;
Πρ. ξενιζόμενοι δὲ, πρὸς βίαν ἐπίνομεν
ἐξ ὑαλίνων ἐκπωμάτων καὶ χρυσίδων
ἄκρατον οἶνον ἡδύν.
Δι. ὦ Κραναὰ πόλις,
ἆρ᾽ αἰσθάνει τὸν κατάγελων τῶν πρέσβεων;
Πρ. οἱ βάρβαροι γὰρ ἄνδρας ἡγοῦνται μόνους,
τοὺς πλεῖστα δυναμένους φαγεῖν τε καὶ πιεῖν.
Δι. ἡμεῖς δὲ, λαικαστάς τε καὶ καταπύγονας.
Πρ. ἔτει τετάρτῳ δ᾽ εἰς τὰ βασίλει᾽ ἤλθομεν·
ἀλλ᾽ εἰς ἀπόπατον ᾤχετο, στρατιὰν λαβὼν,

67. ἐπ᾽ Εὐθυμένους ῎Αρχοντος. Id est anno 2. Olymp. lxxxv. decimo tertio antequam ageretur hæc fabula, quæ commissa fuit anno 3. Olymp. lxxxviii.

68. ἐτρυχόμεθα. Perperam vulgo ἐτρυχόμεσθα. Prima in τρύχω longa est.

69. ὁδοιπλανῶντες. Sic membr. Vulgo ὁδοιπλανοῦντες, cui lectioni altera in B. superscripta. Nunc vero agnosco formam in impressis receptam retineri debuisse. Ab ὁδοιπλάνος fit neutrum verbum ὁδοιπλανέω. Simplex πλανάω active tantum significat, quod et in compositis observatur. Kusterus in indicem Aristophaneum retulit ὁδοιπλανᾷν ex hoc versu.

70. ἐφ᾽ ἁρμαμαξῶν μαλθακῶς κατακείμενοι. Ridiculus est legatus labores memorans, quos in itinere exhausit, molliter cubans in carpento; eumque sic ridicule loquentem de industria inducit Comicus. Hoc si Kusterus animadvertisset, de emendatione non cogitasset loci facetissimi, cujus periret lepor omnis, si legeretur οὐ μαλακῶς κατακείμενοι. Vide Orvillium ad Charit. p. 443.

71. Valet γὰρ *nimirum*, et ironicum est. Sic occurrit sæpissime, ad suppressa quædam referendum, e sententia facillime supplenda, ut hic: *Optima causa est cur queraris; nam longe melior erat mea conditio, quum—*

73. πρὸς βίαν ἐπίνομεν, *coacti bibebamus, cogebamur bibere.* Non, ut vertit Berglerus, *omni vi potavimus.* Vide not. ad Ran. 1457. et Orvillium ad Charit. p. 554.

78. δυναμένους φαγεῖν τε καὶ πιεῖν. Est sane hoc longe elegantius. Cod. B. habet καταφαγεῖν καὶ πιεῖν. Vulgo καταφαγεῖν τε καὶ πιεῖν, syllaba in versu redundante.

Male Codd. καταφαγεῖν καὶ πιεῖν. Simplex verbum φαγεῖν melius copulatur cum simplici πιεῖν, quam compositum. Inest in repetitione particularum TE KAI vis et lepos quidam. Legato dicenti φαγεῖν TE KAI πιεῖν, regerit Dicæopolis λαικαστάς TE KAI καταπύγονας. Istud TE agnoscit maxima pars librorum: compositum vero καταφαγεῖν librarii libidini debetur. Vide not. ad Av. 1094. et ad hanc fabulam 1082.

κἄχεζεν ὀκτὼ μῆνας ἐπὶ χρυσῶν ὀρῶν.
Δι. πόσου δὲ τὸν πρωκτὸν χρόνου ξυνήγαγεν;
Πρ. τῇ πανσελήνῳ· κᾆτ' ἀπῆλθεν οἴκαδε.
εἶτ' ἐξένιζε, παρετίθει δ' ἡμῖν ὅλους
ἐκ κριβάνου βοῦς.
Δι. καὶ τίς εἶδε πώποτε
βοῦς κριβανίτας; τῶν ἀλαζονευμάτων.
Πρ. καὶ, ναὶ μὰ Δί', ὄρνιν τριπλάσιον Κλεωνύμου
παρέθηκεν ἡμῖν· ὄνομα δ' ἦν αὐτῷ ΦΕΝΑΞ.
Δι. ταῦτ' ἄρ' ἐφενάκιζες σὺ, δύο δραχμὰς φέρων.
Πρ. καὶ νῦν ἄγοντες ἥκομεν Ψευδαρτάβαν,
τὸν Βασιλέως ὀφθαλμόν.
Δι. ἐκκόψειέ γε
κόραξ πατάξας τόν γε σὸν τοῦ πρέσβεως.
Κη. ὁ Βασιλέως ὀφθαλμὸς—
Δι. ὦ ναξ Ἡράκλεις·
πρὸς τῶν θεῶν, ἄνθρωπε, ναύφρακτον βλέπεις,
ἢ περὶ ἄκραν κάμπτων, νεώσοικον σκοπεῖς;
ἄσκωμ' ἔχεις που περὶ τὸν ὀφθαλμὸν κάτω.
Πρ. ἄγε δὴ σὺ, Βασιλεὺς ἅττα σ' ἀπέπεμψεν, φράσον
λέξοντ' Ἀθηναίοισιν, ὦ Ψευδαρτάβα.
Ψε. ἰαρταμὰν ἔξαρξ' ἀναπισσόναι σάτρα.
Πρ. ξυνήκαθ', ὃ λέγει;
Δι. μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ μὲν οὔ.
Πρ. πέμψειν Βασιλέα φησὶν ὑμῖν χρυσίον.
λέγε δὴ σὺ μεῖζον, καὶ σαφῶς τὸ χρυσίον.
Ψε. οὐ λῆψι χρῦσο χαυνόπρωκτ' Ἰαοναῦ.
Δι. οἴμοι κακοδαίμων, ὡς σαφῶς.
Κη. τί δ' αὖ λέγει;

82. ἐπὶ χρυσῶν ὀρῶν. *In aureis montibus.* Male in membr. ὀρῶν, in duobus aliis ὄρων, in impressis ὄρων.

95. Hæc Dicæopolis ad Pseudartabam dicit. Quia autem hic *Regis oculus* appellatur, ridiculi causa larva ornatus erat cum ingenti oculo, quem Dicæopolis comparat cum foramine navis, per quod remus exeritur. Hinc dicit eum prospicere tanquam navigantem, quo cursum flectere debeat et dirigere. *E notis Bergleri.*

98. Hæc et sequentia vulgo Præconi tributa, melius in B. Legato adscribuntur.

100. Haud multum referre arbitror quonam modo barbaræ illæ voces scribantur, modo constent numeri. In A. C. est ἐξάρξαν ἀπίσσονα σάτρα. In B. ἀπίσσομαι σάτρα.

102. ὑμῖν. Sic tres codd. et primariæ editt. Male Fracinus edidit ἡμῖν.

105. Hic et in sequentibus personas distinxi ad fidem cod. B. quæ vulgo sunt admodum perturbatæ. Minime tamen probo verba illa τί δ' αὖ λέγει Præ-

Δι. ὅ τι; χαυνοπρώκτους τοὺς Ἰάονας λέγει,
εἰ προσδοκῶσι χρυσίον ἐκ τῶν βαρβάρων.
Πρ. οὔκ· ἀλλ' ἀχάνας ὅδί γε χρυσίου λέγει.
Δι. ποίας ἀχάνας; σὺ μὴν ἀλαζὼν εἶ μέγας.
ἀλλ' ἄπιθ'· ἐγὼ δὲ βασανιῶ τοῦτον μόνος.
ἄγε δὴ σὺ φράσον ἐμοὶ σαφῶς, πρὸς τουτονὶ,
ἵνα μή σε βάψω βάμμα Σαρδιανικόν.
Βασιλεὺς ὁ Μέγας ἡμῖν ἀποπέμψει χρυσίον;
(ἀνανεύει ὁ Ψευδαρτάβας)
ἄλλως ἄρ' ἐξαπατώμεθ' ὑπὸ τῶν πρέσβεων;
(ἐπινεύει ὁ Ψευδαρτάβας)
Ἑλληνικόν γ' ἐπένευσαν ἄνδρες οὑτοιΐ.
οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ εἰσὶν ἐνθένδ' αὐτόθεν.
καὶ τοῖν μὲν εὐνούχοιν τὸν ἕτερον τουτονὶ
ἐγᾦδ', ὅς ἐστι Κλεισθένης ὁ Σιβυρτίου.
ὦ θερμόβουλον πρωκτὸν ἐξυρημένε·
τοιόνδε δ', ὦ πίθηκε, τὸν πώγων' ἔχων,

coni tribui. Contra morem est concionum, in quibus præconem verba facere non decet, nisi si quid proclamandum sit. Ironica est percontatio, quæ in Legati partes transferri debet, scribendumque τί οὖν λέγει; Dicæopolis indignabunde dixerat: *Hei mihi misero! quam clare!* Legatus ægre ferens aliquem sibi obstare quin populum decipiat, eum rogat: *Quid ergo dicit, quandoquidem ejus verba tam probe intelligis?* Et sic quidem, ut nunc exstare vellem, in apographo, quod exprimendum typothetæ dedi, scripseram: postea vero, quum folia corrigerem, nescio quæ superstitio me mei mancipii esse non sivit, librariorumque addixit stupori.

106. ὅ τι; cum interrogatione. *Rogas quid dicat? dicit &c.* Perperam vulgo ὅτι cum λέγει conjunctum, quod tantumdem valet ac λέγει ὅτι λέγει, quod ineptum est. Sic scribendum esse monuerat jam Reiskius.

109. σὺ μὴν ἀλαζών. Perperam vulgo σὺ μὲν—claudicante versu.

111. πρὸς τουτονί. *Huic viro δεικτικῶς.* ἐμοὶ et πρὸς τουτονὶ posita sunt ἐκ παραλλήλου. *Dic mihi, mihi inquam.* Latinis Comicis *hic homo* itidem sæpe nihil aliud valet quam *ego.* Terentius Heaut. ii. 3. 115.

Tibi erunt parata verba: huic homini
verbera.

112. βάμμα Σαρδιανικόν. A. B. σαρδανιακόν. C. σανδανιακόν. Primariæ editt. σαρψινιακόν. Aliæ σαρδινιακόν. Mendose omnes, quod perite ostendit post Palmerium Kusterus, qui sinceram lectionem primus Aristophani reddidit. Exstat etiam ea apud Suidam in βάμμα κυζικηνικὸν, exhibentque eam vulgati libri in Pace 1174. Valent autem ista, ἵνα μή σε φοινίξω, vel ἐρυθρὸν ποιήσω, vel, ut ipse infra v. 320. loquitur Comicus, ἵνα μή σε καταξανῶ εἰς φοινικίδα. *Ne ita te verberibus cædam, ut totus cruenteris.* Plautus Pseud. i. 2. in fine:

Nisi hodie mihi ex fundis tuorum amicorum omne huc penus affertur,
cras, Phœnicium, Phœnicio corico invises pergulam.

et Rud. iv. 3. 61. fiet tibi puniceum corium.

119. ἐξυρημένε. Sic recte tres codd. ut impressi. Mendose apud Suidam legitur ἐξυρημένε. Est autem juxta Scholiastam parodia versus Euripidei qui olim in Medea legebatur, at hodie, si bene commemini, in hoc dramate non comparet:

ὦ θερμόβουλον σπλάγχνον ἐξυρημένη.

Sed alia sunt apud Euripidem hujus generis, ut versus hic in Oreste:

ὦ τὰς φρένας μὲν ἄρσενας κεκτημένη.

Præterea ἐξυρημένε per se lectio inepta est. Vide ad Thesm. 215.

εὐνοῦχος ἡμῖν ἦλθες ἐσκευασμένος;
ὁδὶ δὲ, τίς ποτ' ἐστίν; οὐ δήπου Στράτων;
Κη. σίγα, κάθιζε.
τὸν Βασιλέως ὀφθαλμὸν ἡ Βουλὴ καλεῖ
ἐς τὸ Πρυτανεῖον.
Δι. τοῦτο δῆτ' οὐκ ἀγχόνη;
κᾆπειτ' ἐγὼ δῆτ' ἐνθαδὶ στραγγεύομαι;
τούσδε ξενίζειν οὐδέποτ' ἴσχει γ' ἡ θύρα.
ἀλλ' ἐργάσομαί τι δεινὸν ἔργον καὶ μέγα.
ἀλλ' Ἀμφίθεός μοι ποῦ 'στιν;
Αμ. οὑτοσὶ πάρα.
Δι. ἐμοὶ σὺ, ταυτασὶ λαβὼν ὀκτὼ δραχμὰς,
σπονδὰς ποίησαι πρὸς Λακεδαιμονίους μόνῳ,
καὶ τοῖσι παιδίοισι, καὶ τῇ πλάτιδι·
ὑμεῖς δὲ πρεσβεύεσθε, καὶ κεχήνατε.
Κη. προσίτω Θέωρος ὁ παρὰ Σιτάλκους.
Θε. ὁδί.
Δι. ἕτερος ἀλαζὼν οὗτος εἰσκηρύττεται.
Θε. χρόνον μὲν οὐκ ἂν ἦμεν ἐν Θρᾴκῃ πολύν—
Δι. μὰ Δί' οὐκ ἂν, εἰ μισθόν γε μὴ 'φερες πολύν.
Θε. εἰ μὴ κατένιψε χιόνι τὴν Θρᾴκην ὅλην,
καὶ τοὺς ποταμοὺς ἔπηξ' ὑπ' αὐτὸν τὸν χρόνον,

121. ἐσκευασμένος. Hic etiam mendosi sunt Suidæ libri, apud quem in Στράτων legitur ἐξυρημένος: at in Κλεισθένης recte ἐσκευασμένος.

125. ἐς τὸ Πρυτανεῖον. Ut nempe ibi hospitio et convivio exciperetur. Solebant enim Athenis legati publici in Prytaneo ξενίζεσθαι. Pollux viii. 138. τὸ δὲ κηρύκειον, φόρημα ἦν τῶν πρέσβεων, καὶ εἰς τὸ Πρυτανεῖον ἐπὶ ξενίᾳ ἐκαλοῦντο. Ubi hoc Comici loco usus est Kühnius. Conferatur Pollux ix. 40. *E notis Kusteri.*

125. τοῦτο δῆτ' οὐκ ἀγχόνη; formula desperationis. Terentius Phorm. iv. 4, 5.

Ad restim mi quidem res rediit planissume.

Demopho apud Euripidem in Heraclid. 247. καὶ τάδ' ἀγχόνης πέλας. Alia exempla videas in Bergleri notis.

126. ἐνθαδὶ στραγγεύομαι. Pessime libri omnes στρατεύομαι. Illud reponendum esse monuit in notis Kusterus. Vide ad Nub. 131.

127. οὐδέποτ' ἴσχει γ' ἡ θύρα. Sic optime Suidas in ἴσχειν. τούσδε ξενίζειν οὐδέποτ' ἴσχει γ' ἡ θύρα. ἀντὶ τοῦ κωλύει, ἀποκλείει. ἐπὶ τῶν πολλοὺς ξένους ἀποδεχομένων. Vulgo οὐδέποτέ γ' ἴσχ' ἡ θύρα. Qua in lectione male οὐδέποτε cum verbo præteriti temporis jungitur ἴσχε. Vide Piersonum nobis jam sæpe laudatum ad Herodiani Fragm. p. 461. In C. scriptum οὐδέποτ' ἴσχ' ἡ θύρα.

132. τῇ πλάτιδι. Schol. τῇ γυναικί· παρὰ τὸ πελάζειν τῷ ἀνδρὶ κατὰ τὴν κοίτην. Ejusdem originis est ἐμπελάτειρα, quo usus est Callimachus pro *concubina*:

τοὺς αὐτῷ σκοτίους ἐμπελάτειρα τέκεν.

Vide Gatakerum Opp. tom. i. p. 78. et Toupium Epist. crit. p. 99. Euripid. Androm. 24.

ἄρσεν' ἐντίκτω γόνον
πλαθεῖσ' Ἀχιλλέως παιδί.

et Æschyl. Prom. 904.

μηδὲ πλαθείην γαμέτᾳ
τινὶ τῶν ἐξ Οὐρανοῦ.

ὅτ' ἐνθαδὶ Θέογνις ἠγωνίζετο.
τοῦτον μετὰ Σιτάλκους ἔπινον τὸν χρόνον·
καὶ δῆτα φιλαθήναιος ἦν ὑπερφυῶς,
ὑμῶν τ' ἐραστὴς ἦν ἀληθῶς, ὥστε καὶ
ἐν τοῖσι τοίχοις ἔγραφ' ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΚΑΛΟΙ.
ὁ δ' υἱὸς, ὃν Ἀθηναῖον ἐπεποιήμεθα,
ἤρα φαγεῖν ἀλλᾶντος ἐξ Ἀπατουρίων,
καὶ τὸν πατέρ' ἠντιβόλει βοηθεῖν τῇ πάτρᾳ·
ὁ δ' ὤμοσε σπένδων βοηθήσειν, ἔχων
στρατιὰν τοσαύτην, ὥστ' Ἀθηναίους ἐρεῖν·
Ὅσον τὸ χρῆμα παρνόπων προσέρχεται.
Δι. κάκιστ' ἀπολοίμην, εἴ τι τούτων πείθομαι,
ὧν εἶπας ἐνταυθοῖ σὺ, πλὴν τῶν παρνόπων.
Θε. καὶ νῦν ὅπερ μαχιμώτατον Θρᾳκῶν ἔθνος
ἔπεμψεν ὑμῖν.
Δι. τοῦτο μέν γ' ἤδη σαφές.
Κη. οἱ Θρᾷκες, ἴτε δεῦρ', οὓς Θέωρος ἤγαγε.
Δι. τουτὶ τί ἐστι τὸ κακόν;
Θε. Ὀδομάντων στρατός.
Δι. ποίων Ὀδομάντων; εἰπέ μοι, τουτὶ τί ἦν;
τίς τῶν Ὀδομάντων τὸ πέος ἀποτέθρακε;
Θε. τίς;
τούτοις ἐὰν δραχμὰς δύο τις μισθὸν διδῷ,
καταπελτάσονται τὴν Βοιωτίαν ὅλην.

140. In Thesm. 170.

ὁ δ' αὖ Θέογνις ψυχρὸς ὢν ψυχρῶς ποιεῖ.

144. ἔγραφ'. Sic A. C. In B. a prima manu ἔγραφον, superscriptis binis lectionibus ἔγραφ', ἔγραφεν.

146. φαγεῖν ἀλλᾶντος. Sic Membr. Vulgo ἀλλᾶντας.— ἐξ Ἀπατουρίων. Quia primo hujus festi die ad epulas conveniebant curiales et cognati, in quibus ἀλλᾶντας, quos Galli *andouilles* appellant, probabile est apponi solitum fuisse. In Xenophontis Hellenicorum i. p. 43. edit. Lips. male legitur: μετὰ δὲ ταῦτα ἐγίνετο Ἀπατούρια, ἐν οἷς οἵ τε ΠΑΤΕΡΕΣ καὶ οἱ ξυγγενεῖς ξύνεισι σφίσιν αὐτοῖς. Legendum ΦΡΑΤΟΡΕΣ.

152. Versum hunc in omnibus impressis omissum, exhibent tres Regii codd. ut et Vat.

153. Θρᾳκῶν ἔθνος. Sic Membr. Vulgo γένος.

154. σαφές. Sic C. ut impressi. In A. B. σαφῶς. At in hoc superscriptum σαφές.

156. Ὀδομάντων στρατός. Theoro recte tributum est hoc in B. vulgo Præconi.

158. τίς τῶν Ὀδομάντων τὸ πέος ἀποτέθρακε; τίς; Sic scriptum in C. Vulgo τίς τῶν Ὀδομάντων τὸ πέος ἀποτέθρακεν ἄν; Istud ἂν in fine versus a sciolo inepte additum membr. non agnoscunt, in quibus perspicue etiam scriptum ἀποτέθρακεν. Hunc versum ter citat Suidas et ubique habet,

τίς τῶν Ὀδομάντων τὸ πέος ἀποτεθρίακε;

Quæ lectio, vulgata sane melior, an nostræ præstet, dubito. Probabile est Comicum verbo ἀποτέθρακε usum fuisse per jocum, adludendo ad nomen Θρᾷκες.

158. Optima est, quam dedimus, hujus versus lectio. Istud τίς; cum indignatione proferendum, et tantumdem valet ac *Quid id tu quæris?* Gallice diceremus: *Belle demande!*

Δι. τοισδὶ δύο δραχμὰς τοῖς ἀπεψωλημένοις;
ὑποστένοι μέν τ' ἂν γ' ὁ θρανίτης λεὼς,
ὁ σωσίπολις. οἴμοι τάλας, ἀπόλλυμαι,
ὑπὸ τῶν Ὀδομάντων τὰ σκόροδα πορθούμενος.
οὐ καταβαλεῖτε τὰ σκόροδ';
Θε. ὦ μόχθηρε σὺ,
οὐ μὴ πρόσει τούτοισιν ἐσκοροδισμένοις.
Δι. ταυτὶ περιείδεθ' οἱ Πρυτάνεις πάσχοντά με
ἐν τῇ πατρίδι, καὶ ταῦθ' ὑπ' ἀνδρῶν βαρβάρων;
ἀλλ' ἀπαγορεύω μὴ ποιεῖν ἐκκλησίαν
τοῖς Θρᾳξὶ περὶ μισθοῦ· λέγω δ' ὑμῖν, ὅτι
διοσημί' ἐστὶ, καὶ ῥανὶς βέβληκέ με.
Κη. τοὺς Θρᾷκας ἀπιέναι, παρεῖναι δ' εἰς ἔνην.
οἱ γὰρ Πρυτάνεις λύουσι τὴν ἐκκλησίαν.
Δι. οἴμοι τάλας, μυττωτὸν ὅσον ἀπώλεσα.
ἀλλ' ἐκ Λακεδαίμονος γὰρ Ἀμφίθεος ὁδί.
χαῖρ' Ἀμφίθεε.
Αμ. μήπω, πρὶν ἄν γε στῶ τρέχων.
δεῖ γάρ με φεύγοντ' ἐκφυγεῖν Ἀχαρνέας.
Δι. τί δ' ἐστίν;
Αμ. ἐγὼ μὲν δεῦρό σοι σπονδὰς φέρων
ἔσπευδον· οἱ δ' ὤσφροντο πρεσβῦταί τινες
Ἀχαρνικοὶ, στιπτοὶ γέροντες, πρίνινοι,
ἀτεράμονες, Μαραθωνομάχαι, σφενδάμνινοι.

162. ἄν γ' ὁ—Sic recte B. Vulgo omissa particula, quæ inseri debuit fulciendo versui.

163. οἴμοι τάλας, ἀπόλλυμαι. Sic etiam, ut impressi, tres codd. Vide notam ad Av. 1494.

165. Pessime in hoc versu notatæ vulgo personæ, quas ad codd. fidem in ordinem restitui.—οὐ καταβαλεῖτε.—In membr. οὐκ ἀποβαλεῖτε.

166. ἐσκοροδισμένοις. Gustato enim allio acrius pugnaturi erant, gallinaceorum more, quorum ad pugnas hic adluditur. In Eq. 493. Chorus isiciario allium dat, cui percontanti quamobrem id comedere debeat, respondet ille:

ἵν' ἄμεινον, ὦ 'τὰν, ἐσκοροδισμένος μάχῃ.

171. διοσημί' ἐστί. Schol. διοσημία, ὁ παρὰ καιρὸν χειμών. Congregato in concione populo, si tempestas subita ingrueret, vel omen aliquod inauspicatum se offerret, solvebatur illico concio, et in alium diem indicebatur.

172. παρεῖναι δ' εἰς ἔνην. Hesychius: εἰς ἔνην, εἰς τρίτην. Schol. εἶεν εἰς τρίτην, quam ejus interpretationem alteri, εἰς τριακάδα, præferendam esse ostendit Sam. Petitus Leg Att. p. 277.

174. μυττωτὸν ὅσον ἀπώλεσα. *Quantum moretum perdidi.* Quia personati illi Thraces allia, quæ secum adtulerat, abripuerant et comederant. Alliorum autem præcipuus usus in moreti confectione, ut ostendit Virgilii carmen.

176. μήπω, πρὶν ἄν γε στῶ τρέχων. Mendose in omnibus libris, μήπωγε, πρὶν ἂν στῶ τρέχων.

178. Vulgo sic legitur hic versus parum concinnis numeris:

τί δ' ἐστί; σοὶ μὲν δεῦρ' ἐγὼ σπονδὰς φέρων.

In A. C. τί δ' ἐστίν;—ἐγὼ μέν σοι δεῦρο σπονδὰς φέρων. Inde sponte sua emergit venustus versus:

τί δ' ἐστίν;—ἐγὼ μὲν δεῦρό σοι σπονδὰς φέρων.

180. στιπτοί. Male in A. B. στυπτοί.

181. Μαραθωνομάχαι. In membr. minus bene Μαραθωνομάχοι. De his formis in ης loco vulgarium in ος, vide Valckenario notata ad Eurip. Phœn. p. 42. et nobis ad Æschyli Pers. 554. Vulgatam adfirmat Juliani locus a Kustero prolatus.

ἔπειτ' ἀνέκραγον πάντες· Ὦ μιαρώτατε,
σπονδὰς φέρεις, τῶν ἀμπέλων τετμημένων;—
κἀς τοὺς τρίβωνας ξυνελέγοντο τῶν λίθων·
ἐγὼ δ' ἔφευγον· οἱ δ' ἐδίωκον, κἀβόων.
Δι. οἱ δ' οὖν βοώντων. ἀλλὰ τὰς σπονδὰς φέρεις;
Αμ. ἔγωγε, φημὶ, τρία γε ταυτὶ γεύματα.
αὗται μέν εἰσι πεντέτεις. γεῦσαι λαβών.
Δι. αἰβοῖ.
Αμ. τί ἐστιν;
Δι. οὐκ ἀρέσκουσίν μ', ὅτι
ὄζουσι πίττης, καὶ παρασκευῆς νεῶν.
Αμ. σὺ δ' ἀλλὰ τασδὶ τὰς δεκέτεις γεῦσαι λαβών.
Δι. ὄζουσι χ' αὗται πρέσβεων ἐς τὰς πόλεις
ὀξύτατον, ὥσπερ διατριβῆς τῶν ξυμμάχων.
Αμ. ἀλλ' αὑταιὶ σπονδαὶ τριακοντούτιδες,
κατὰ γῆν τε καὶ θάλατταν.
Δι. ὦ Διονύσια.
αὗται μὲν ὄζουσ' ἀμβροσίας καὶ νέκταρος,
καὶ μὴ 'πιτηρεῖν σιτί' ἡμερῶν τριῶν,
κἀν τῷ στόματι λέγουσι, ΒΑΙΝ' ΟΠΟΙ ΘΕΛΕΙΣ.
ταύτας δέχομαι, καὶ σπένδομαι, κἀκπίομαι,
χαίρειν κελεύων πολλὰ τοὺς Ἀχαρνέας·
ἐγὼ δὲ, πολέμου καὶ κακῶν ἀπαλλαγεὶς,
ἄξω τὰ κατ' ἀγροὺς εἰσιὼν Διονύσια.

189. ἀρέσκουσιν. Sic emendate scriptum in B. Vacillat in impressis versus ex omissione ν parogogici.

197. καὶ μὴ 'πιτηρεῖν σιτί' ἡμερῶν τριῶν. Quia ad bellum profecturi milites edicto jubebantur cibaria sibi parare et efferre in tres dies. Vide Pac. 312. Ad hunc morem lepide adludunt senes in Vesp. 243. mandatum sibi a Cleone dicentes, ut mature in forum veniant Lachetis causam cognituri, ἔχοντες ἡμερῶν ὀργὴν τριῶν.

198. ὅποι θέλεις. Sic A. C. Vulgo ὅπη.

200. His versus et duo sequentes recte Dicæopolidi continuati sunt in B. Cujusnam essent ipsa sententia ostendebat. In tribus codd. scriptum est κελεύων, non, ut vulgo, κελεύω. In C. hic versus etiam Dicæopolidi continuatus: at duo sequentes Amphitheo tribuuntur, tertius alteri absurde. In membr. personæ literis non sunt notatæ, sed lineolis mutatas vices indicantibus. Juxta hujus codicis librarium versus 201. et duo sequentes Amphitheo essent tribuendi, quod perinde absurdum est.

202. ἄξω τὰ κατ' ἀγροὺς εἰσιὼν Διονύσια. Non quod ruralia Dionysia eadem fuerint cum Lenæis, ut falso tradit Scholiastes. Namque illa ruri agebantur in singulis pagis mense Posideone: hæc vero, Lenæa scilicet, in urbis parte Λίμναι dicta, mense Anthesterione. Quia vero stato suo tempore Dicæopolis ruralia Bacchanalia celebrare non potue-

Αμ. ἐγὼ δὲ φεύξομαί γε τοὺς Ἀχαρνέας.
Χο. τῇδε πᾶς ἕπου, δίωκε, καὶ τὸν ἄνδρα πυνθάνου
τῶν ὁδοιπόρων ἁπάντων· τῇ πόλει γὰρ ἄξιον
ξυλλαβεῖν τὸν ἄνδρα τοῦτον. ἀλλά μοι μηνύετε,
εἴ τις οἶδ' ὅποι τέτραπται γῆς ὁ τὰς σπονδὰς φέρων.
Ημ. ἐκπέφευγ', οἴχεται
φροῦδος.
Ημ. οἴμοι τάλας,
τῶν ἐτῶν τῶν ἐμῶν.
οὐκ ἂν ἐπ' ἐμῆς γε νεό-
τητος, ὅτ' ἐγὼ φέρων
ἀνθράκων φορτίον
ἠκολούθουν Φαΰλλῳ τρέχων,
ὧδε φαύλως ἂν ὁ
σπονδοφόρος, ὑπ' ἐμοῦ δι-
ωκόμενος, ἐξέφυγεν,
οὐδ' ἂν ἐλαφρῶς ἂν ἀπεπλίξατο.
νῦν δ' ἐπειδὴ στερρὸν ἤδη τοὐμὸν ἀντικνήμιον,
καὶ παλαιῷ Λακρατίδῃ τὸ σκέλος βαρύνεται,
οἴχεται.
Ημ. διωκτέος δέ· μὴ γὰρ ἐγχάνοι ποτὲ,

rat, quia pago suo profugus, agrum omnem tenentibus hostibus, in urbem confugerat, nunc, postquam sibi inducias pactus est, ait se in pagum quamprimum reversum, Dionysia illa quæ ruris et pagorum propria erant, celebraturum. Quod mox sequitur ἐπεισόδιον fabulæ, Bacchiaci ruralis sacri descriptionem continens, nihil ad temporis notationem confert quo acta fuit fabula; nec proinde ex illis locis, ubi ruralium Bacchanalium mentio fit, colligi debet τὰ κατ' ἀγροὺς Διονύσια et τὰ Λήναια idem festum fuisse. In clara luce id posuit elegantissimi Ruhnkenii diligentia.

209. οἴμοι τάλας. Ante hæc verba, quæ vulgo priori Semichoro continuantur, recte in B. posita persona ἡμιχ. in C. χορός. In membr. vacuum relictum spatium recipiendæ personæ.

214. De Phayllo vide ad Vesp. 1206.

216. Vulgo legitur: σπονδοφόρος οὗτος ὑπ' ἐμοῦ τότε διωκόμενος. Voces οὗτος et τότε sunt plane otiosæ et invito metro a mala manu huc illatæ. Facessere eas debuisse manifesto liquet ex antitheticorum versuum collatione, qui dimetri pæonici sunt:

σπονδοφόρος | ὑπ' ἐμοῦ δι—
ὀξὺς ὀδυ | νηρὸς ἐπί—

218. οὐδ' ἂν ἐλαφρῶς ἂν ἀπεπλίξατο. Sic tres codd. venuste repetita particula ἂν, quam posteriore loco omittunt impressi. Versus est trimeter pæonicus. Juxta vulgatam lectionem secunda in ἀπεπλίξατο producenda est, ut pes medius sit creticus: in nostra vero, servato Comici more, corripitur, pesque medius pæon est primus, cui in antistrophico respondet creticus.

οὐδ' ἂν ἐλα | φρῶς ἂν ἀπε | πλίξατο.
πατῶσ' ἔτι | τὰς ἐμὰς | ἀμπέλους.

ἀπεπλίξατο, ἀπέβη, ἀπέφυγεν. De geminata particula ἂν vide not. ad Thesm. 196. Nub. 1396.

221. διωκτέος. Hæc vulgo eidem Semichoro continuantur. μὴ γὰρ ἐγχάνοι. Perperam vulgo ἐγχάνῃ. Optativum requirit sermonis indoles. Recte vertit Berglerus, *nunquam irrideat.*

μηδέπερ γέροντας ὄντας, ἐκφυγὼν Ἀχαρνέας,
ὅστις, ὦ Ζεῦ πάτερ
καὶ θεοὶ, τοῖσιν ἐ-
χθροῖσιν ἐσπείσατο,
οἷσι παρ' ἐμοῦ πόλεμος
ἐχθοδοπὸς αὔξεται
τῶν ἐμῶν χωρίων·
κοὐκ ἀνήσω, πρὶν ἂν σχοῖνος αὐ-
τοῖσιν ἀντεμπαγῶ
ὀξὺς, ὀδυνηρὸς, ἐπί-
κωπος, ἵνα μήποτε
πατῶσ' ἔτι τὰς ἐμὰς ἀμπέλους.
Χο. ἀλλὰ δεῖ ζητεῖν τὸν ἄνδρα, καὶ βλέπειν Βαλλήναδε,
καὶ διώκειν γῆν πρὸ γῆς, ἕως ἂν εὑρεθῇ ποτε·
ὡς ἐγὼ βάλλων ἐκεῖνον οὐκ ἂν ἐμπλήμην λίθοις.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ, ΧΟΡΟΣ, ΓΥΝΗ, ΘΥΓΑΤΗΡ, ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ, ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ, ΛΑΜΑΧΟΣ.

Δι. Εὐφημεῖτε, εὐφημεῖτε.
Χο. σῖγα πᾶς. ἠκούσατ' ἄνδρες ἆρα τῆς εὐφημίας;
οὗτος αὐτός ἐστιν, ὃν ζητοῦμεν. ἀλλὰ δεῦρο πᾶς

222. μηδέπερ γέροντας ὄντας. Participium ὄντας hausit præcedens vox in A. C. Est in contextu cod. B. sed linea subducta delendum esse indicat. Falso. Absque enim illo ὄντας non constant versus numeri.

228. τῶν ἐμῶν χωρίων. Subauditur ἕνεκα cujus frequens est ellipsis.

230. τοῖσιν ἀντεμπαγῶ. Sic recte Suidas in σχοῖνος. Perperam in Comici exemplaribus omnibus ἄτ' ἐμπαγῶ, dactylo cretici sedem tenente, et proinde claudicante versu.

233. πατῶσ' ἔτι. Pæon secundus. Male libri omnes πατῶσιν ἔτι, syllaba redundante.

234. βλέπειν Βαλλήναδε. Sic in B. e correctione: nam primo scriptum fuerat Παλλήναδε, ut est in duobus aliis. At nostram lectionem exhibent primariæ editt. unde prudenter e Berglero revocata fuit. Schol. Παλλήνη, δῆμος τῆς Ἀττικῆς. νῦν δὲ διὰ τοῦ β γραπτέον, κατὰ συγγένειαν τοῦ β εἰς τὸ π. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ βάλλειν λίθοις. θέλει γὰρ εἰπεῖν, ὅτι δεῖ ζητεῖν τὸν ἄνδρα καὶ λιθολευστεῖν αὐτόν.

236. οὐκ ἂν ἐμπλήμην. Sic bene Dawesius. Vulgo ἐμπλείμην. Vide ad Lys. 235. et 253.

238. σῖγα πᾶς. ἠκούσατ' ἄνδρες ἆρα τῆς εὐφημίας; Hic versus in impressis duobus mendis inquinatus est, e quibus intelligere est, quam levem curam Comico impenderint editores, utque metri leges susque deque habuerint. Primo σίγα ediderunt, imperativum pro adverbio σῖγα, quo modo primus octonarii pes est spondeus, qui trochæus esse debet; postea ἄρα pro ἆρα, pyrrhichium pro trochæo. Minutias has esse si quis forte dicat, is mea quidem causa poëtis numeros et rythmum adimat. Ceterum in distinguendis personarum vicibus consentiunt impressis codd. Ante verba σῖγα πᾶς posita Chori persona, quæ, meo judicio, ante ἠκούσατ' poni debebat. Priora verba Dicæopolidi continuanda.

ἐκποδών· θύσων γὰρ ὡνὴρ, ὡς ἔοικ᾽, ἐξέρχεται.
Δι. εὐφημεῖτε, εὐφημεῖτε.
προΐθ᾽ ἐς τὸ πρόσθεν ὀλίγον ἡ κανηφόρος·
ὁ Ξανθίας τὸν φαλλὸν ὀρθὸν στησάτω.
Γυ. κατάθου τὸ κανοῦν, ὦ θύγατερ, ἵν᾽ ἀπαρξώμεθα.
Θυ. ὦ μῆτερ, ἀνάδος δεῦρο τὴν ἐτνήρυσιν,
ἵν᾽ ἔτνος καταχέω τοῦ ᾽λατῆρος τουτουΐ.
Δι. καὶ μὴν καλόν γ᾽ ἔστ᾽. ὦ Διόνυσε δέσποτα,
κεχαρισμένως σοι τήνδε τὴν πομπὴν ἐμὲ
πέμψαντα, καὶ θύσαντα μετὰ τῶν οἰκετῶν,
ἀγαγεῖν τυχηρῶς τὰ κατ᾽ ἀγροὺς Διονύσια,
στρατιᾶς ἀπαλλαχθέντα· τὰς σπονδὰς δ᾽ ἐμοὶ
καλῶς ξυνενεγκεῖν τὰς τριακοντούτιδας.
Γυ. ἄγ᾽, ὦ θύγατερ, ὅπως τὸ κανοῦν καλὴ καλῶς
οἴσει, βλέπουσα θυμβροφάγον. ὡς μακάριος,
ὅστις σ᾽ ὀπύσει, κἀκποιήσεται γαλᾶς
πολὺ ἧττόν σου βδεῖν, ἐπειδὰν ὄρθρος ᾖ.
πρόβαινε, κἀν τῷ ᾽χλῳ φυλάττεσθαι σφόδρα,
μή τις λαθών σου περιτράγῃ τὰ χρυσία.
Δι. ὦ Ξανθία, σφῷν δ᾽ ἐστὶν ὀρθὸς ἑκτέος
ὁ φαλλὸς ἐξόπισθε τῆς κανηφόρου.

240. ὡνήρ. Vulgo minus bene ἀνήρ.

242. ἐς τὸ πρόσθεν, ut supra v. 43. πάριτ᾽ ἐς τὸ πρόσθεν. Hic perperam libri omnes ὡς τὸ—Promiscue non adhibentur εἰς et ὡς, quorum de differentia operæ pretium fuerit legisse eruditam præstantissimi Vulckenarii notam ad Eurip. Phœn. p. 474.

244. Hic versus in tribus codd. Dicæopolidi continuatus. ἵν᾽ ἀπαρξώμεθα. in membr. omissa præpositione, ἵν᾽ ἀρξώμεθα.

247. καὶ μὴν καλόν γ᾽ ἔστ᾽. Hæc verba in membr. puellæ continuata. Patri melius tribuuntur. Sed ab interpretibus male accepta fuere, tanquam si ab his penderet infinitivus ἀγαγεῖν. Post illa verba maxima distinctio poni debuit. Infinitivi autem ἀγαγεῖν et ξυνενεγκεῖν pendent a suppresso verbo εὔχομαι, δὸς, vel quovis simili, quæ precum et votorum formula est usitatissima. Vide initium Supplicum Euripidis et Marklandi notam.

253. καλὴ καλῶς. Vide ad Conc. 730. Plautus Rud. ii. 4. 12.

Non licet te sicce placide bellam belle
tangere?

254. βλέπουσα θυμβροφάγον. Vide ad Av. 1169. 1671.

255. —— ἐκποιήσεται γαλᾶς
πολὺ ἧττόν σου βδεῖν, ἐπειδὰν ὄρθρος ᾖ.

Sic manifesto flagitat sententia. Non ut male et absurdissime scriptum κἀκποιήσεται γαλῆς σοῦ μηδὲν ἧττον βδεῖν. Scripserat Comicus:

κἀκποιήσεται γαλῆς
σὲ μηδὲν ἧττον βδεῖν—

A sciolo mutata fuit lectio, sine ullo ad sententiam respectu, ob istam, ut opinor, rationem. Rarissime apud Comicum, si modo alicubi, senarii initio occurrit pronomen σε. Illud sic positum semel observare memini in anapæstico tetrametro Equit. 781. Inde mendam hic subesse ratus librarius constructionem mutavit, pessum dato sensu. Initio senariorum σε apud Tragicos satis frequens est, nec ulla est ratio, cur illam positionem refugerint iambi comici.

ἐγὼ δ᾽ ἀκολουθῶν ᾄσομαι τὸ φαλλικόν·
σὺ δ᾽, ὦ γύναι, θεῶ μ᾽ ἀπὸ τοῦ τέγους. πρόβα.
Φαλῆς, ἑταῖρε Βακχίου,
ξύγκωμε, νυκτοπεριπλάνη-
τε, μοιχὲ, παιδεραστὰ,
ἕκτῳ σ᾽ ἔτει προσεῖπον, ἐς
τὸν δῆμον ἐλθὼν ἄσμενος,
σπονδὰς ποιησάμενος ἐμαυ-
τῷ, πραγμάτων τε, καὶ μαχῶν,
καὶ Λαμάχων ἀπαλλαγείς.
πολλῷ γάρ ἐσθ᾽ ἥδιον, ὦ Φαλῆς, Φαλῆς,
κλέπτουσαν εὑρόνθ᾽ ὡρικὴν ὑληφόρον,
τὴν Στρυμοδώρου Θρᾷτταν ἐκ τοῦ Φελλέως,
μέσην λαβόντ᾽, ἄραντα, κατα-
βαλόντα καταγιγαρτίσαι,
Φαλῆς, Φαλῆς.
ἐὰν μεθ᾽ ἡμῶν ξυμπίῃς, ἐκ κραιπάλης
ἕωθεν εἰρήνης ῥοφήσεις τρυβλίον·
ἡ δ᾽ ἀσπὶς ἐν τῷ φεψάλῳ κρεμήσεται.
Χο. οὗτος αὐτός ἐστιν, οὗτος.
βάλλε, βάλλε, βάλλε, βάλλε,
παῖε, παῖε τὸν μιαρόν.

262. θεῶ μ᾽ ἀπὸ τοῦ τέγους. Nempe quia pompam non comitabatur mulier. Mos autem erat e superioribus ædium partibus spectare, ne via, qua pompam ducentes procedebant, spectatorum multitudine oppleretur, impedireturque. Vide, si tanti est, uberem animadversorem, Spanhemium, ad initium Callimachei Hymni in Cererem.

263. Totum hoc phallicum canticum dimetris et trimetris iambicis constat. Proinde male vulgo legitur ἑταῖρε Βακχείου.

264. ξύγκωμε. Sic tres codd. et primariæ editt. In novitiis, nescio cujus libidine, σύγκωμε.

271. πολλῷ γάρ ἐσθ᾽ ἥδιον, ὦ Φαλῆς, Φαλῆς. Sic in A. C. perspicue scriptum. In B. a prima manu ἐστιν, et superscriptum ἐσθ᾽. In impressis mendosissime:

πολλῶν γάρ ἐστιν ἥδιον, ὦ Φαλῆς, Φαλῆς.

Media syllaba in ἥδιον semper longa est: proinde ἐστιν versum crurifragio mulctat. πολλῶν ortum est ex antiqua scriptura πολλῶι, ut in Equit. 806. στεμφύλων ex στεμφύλωι, ad quem locum vide quæ notavi. Ut autem ad veterum librorum fidem edidi, ita jamdudum e perspecta linguæ indole et Atticæ prosodiæ peritia scribendum esse monuerat Dawesius, cujus hanc emendationem, ut alias bene multas, lubens confirmo.

275. καταγιγαρτίσαι. Sic scriptum in A. C. et v. seq. ὦ Φ. Metri rationem habuit interpolator in B. ubi, ut in impressis, καταγιγαρτίσ᾽, ὦ. et v. seq. φαλῆς—Sed prava est hæc emendatio. Vocandi adverbium ὦ, e glossa subnatum, prorsus eximendum erat. Est autem καταγιγαρτίσαι verbum a Comico facete fictum. Suidas: καταγιγαρτίσαι, συνουσιάσαι. ἢ ἀντὶ τοῦ κατὰ τῶν γεωργικῶν γιγάρτων βαλεῖν καὶ καταπατῆσαι.—ἢ καταθλίψαι. γίγαρτα δὲ τὰ τῆς σταφυλῆς ὀστᾶ.

οὐ βαλεῖς; οὐ βαλεῖς;
Δι. Ἡράκλεις, τουτὶ τί ἐστι; τὴν χύτραν ξυντρίψετε.
Χο. σὲ μὲν οὖν καταλεύσομεν, ὦ μιαρὰ κεφαλή.
Δι. ἀντὶ ποίας αἰτίας, ὦ 'χαρνέων γεραίτατοι;
Χο. τοῦτ' ἐρωτᾷς; ἀναί-
σχυντος εἶ καὶ βδελυρὸς,
ὦ προδότα τῆς πατρίδος,
ὅστις ἡμῶν μόνος
σπεισάμενος, εἶτα δύνα-
σαι πρὸς ἔμ' ἀποβλέπειν.
Δι. ἀντὶ δ' ὧν ἐσπεισάμην, οὐκ ἴστε γ'· ἀλλ' ἀκούσατε.
Χο. σοῦ γ' ἀκούσωμ'; ἀπολεῖ.
κᾆτά σ' αὖ χώσομεν τοῖς λίθοις.
Δι. μηδαμῶς γε, πρὶν ἂν ἀκούσητ'. ἀλλ' ἀνάσχεσθ', ὦ 'γαθοί.
Χο. οὐκ ἀνασχήσομαι·
μηδὲ λέγε δή σὺ λόγον·
ὡς μεμίσηκά σε Κλέ-
ωνος ἔτι μᾶλλον, ὃν ἔ-
γωγε κατατεμῶ τοῖσιν ἱππεῦσιν ποτὲ
ἐς καττύματα.
σοῦ δ' ἐγὼ λόγους λέγοντος οὐκ ἀκούσομαι μακροὺς,
ὅστις ἐσπείσω Λάκωσιν· ἀλλὰ τιμωρήσομαι.

283. οὐ βαλεῖς; οὐ βαλεῖς; Sic A. C. recte. Dimeter est pæonicus constans e duobus creticis. Vulgo οὐ βαλεῖς ἄν; οὐ βαλεῖς;

291. εἶτα δύνασαι πρὸς ἔμ' ἀποβλέπειν. In A. C. ἔπειτα δύνασαι νῦν πρὸς—In B. εἶτα δύνασαι πρὸς—ut vulgo: sed voci εἶτα superscriptum ἔπειτα. Hoc librariis relinqui poterat: optima sane est vulgata lectio. Dimetri sunt pæonici, et secunda in ἀποβλέπειν producitur juxta prosodiæ canonem.

295. κᾆτά σ' αὖ χώσομεν τοῖς λίθοις. Trimeter pæonicus constans e tribus creticis. Sic quidem perspicue et optime scriptum est in B. In membr. vero et in C. κᾆτά σε χώσομεν τοῖς λίθοις, claudicante versu in primo pede. At in impressis mendosissime absque ulla metri forma legitur κατά σε χώσομεν τοῖς λίθοις. Sæpe jam observavi κᾆτα et κατὰ facile permutari.

296. μηδαμῶς γε, πρὶν ἂν ἀκούσητ'. ἀλλ'—Sic scribi debuit ad metri trochaici legem. Vulgo pessumdatis numeris:

μηδαμῶς, πρὶν ἂν ἀκούσητέ γ'. ἀλλ' ἀνάσχεσθ', ὦ 'γαθοί.

Vides tertium pedem anapæstum esse, qui in eam sedem non recipitur. Particula γε, quæ loco suo mota versum vitiavit, incertæ sedis est, nec codd. consensu nititur. Nullibi agnoscit eam C. In membr. μηδαμῶς, πρίν γ' ἂν ἀκούσητε. ἀλλ'—scribere potuit etiam poëta: μηδαμῶς, μὴ, πρὶν ἂν ἀκούσητ'. Sed præstat quod dedimus.

301. γωγε κατα | τεμῶ τοῖ | σιν ἱππεῦ | σίν ποτὲ ἐς |

Sic hi versus scribi debent, non, ut antea scripti sunt, ποτ' ἐς in eodem versu, quia vox unica καττύματα metrum non implet. ἐς καττύματα conjunctim monometer fit anapæsticus. Vulgo sine metri forma legitur: γὼ κατατεμῶ τοῖσιν ἱππεῦσί ποτε. In B. ποτὶ καττύματα, omissa præpositione ἐς, quam secunda manus inter lineas minio scripsit: in A. C. ποτ' ἐς καττύματα.

Δι. ὦ 'γαθοὶ, τοὺς μὲν Λάκωνας ἐκποδὼν ἐάσατε·
τῶν δ' ἐμῶν σπονδῶν ἀκούσατ', εἰ καλῶς ἐσπεισάμην.
Χο. πῶς δέ γ' ἂν καλῶς λέγοις ἂν, εἴπερ ἐσπείσω γ' ἅπαξ,
οἷσιν οὔτε βωμὸς, οὔτε πίστις, οὔθ' ὅρκος μένει;
Δι. οἶδ' ἐγὼ καὶ τοὺς Λάκωνας, οἷς ἄγαν ἐγκείμεθα,
οὐχ ἁπάντων ὄντας ἡμῖν αἰτίους τῶν πραγμάτων.
Χο. οὐχ ἁπάντων, ὦ πανοῦργε; ταῦτα δὴ τολμᾷς λέγειν
ἐμφανῶς ἤδη πρὸς ἡμᾶς; εἶτ' ἐγώ σου φείσομαι;
Δι. οὐχ ἁπάντων, οὐχ ἁπάντων· ἀλλ' ἐγὼ λέγων ὁδὶ
πόλλ' ἂν ἀποφήναιμ' ἐκείνους ἔσθ' ἃ κἀδικουμένους.
Χο. τοῦτο τοὔπος δεινὸν ἤδη, καὶ ταραξικάρδιον,
εἰ σὺ τολμήσεις ὑπὲρ τῶν πολεμίων ἡμῖν λέγειν.
Δι. κἂν γε μὴ λέγω δίκαια, μηδὲ τῷ πλήθει δοκῶ,
ὑπὲρ ἐπιξήνου θελήσω τὴν δέρην ἔχων λέγειν.
Χο. εἰπέ μοι, τί φειδόμεσθα τῶν λίθων, ὦ δημόται,
μὴ οὐ καταξαίνειν τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐς φοινικίδα;
Δι. οἷος αὖ μέλας τις ὑμῖν θυμάλωψ ἐπέζεσεν.
οὐδ' ἀκούσεσθ', οὐδ' ἀκούσεσθ' ἐτεὸν, ὦ 'χαρνηΐδαι;
Χο. οὐκ ἀκουσόμεσθα δῆτα.
Δι. δεινά γ' ἄρα πείσομαι.
Χο. ἐξολοίμην, ἢν ἀκούσω.
Δι. μηδαμῶς, ὦ 'χαρνικοί.
Χο. ὡς τεθνήξων ἴσθι νυνί.

318. Versum hunc sic exhibent libri omnes:

ὑπὲρ ἐπιξήνου θελήσω τὴν κεφαλὴν ἔχων λέγειν.

Malam librariorum manum metri depravatio ostendit. Qui ferri potuit dactylus in quinta trochaici sede? Vox κεφαλὴν glossema est: nec falso ariolari mihi videor poëtam scripsisse:

ὑπὲρ ἐπιξήνου θελήσω τὴν δέρην ἔχων λέγειν.

Infra 492. ὅστις παρασχὼν τῇ πόλει τὸν αὐχένα. Ad hunc versum siluerant interpretes, credebamque me primum mendam, qua fœdatus erat, animadvertisse: sed fefellit me opinio. Forte enim deprehendi CLARISSIMUM PROFESSOREM REGIUM non latuisse numerorum depravationem, quos in nota ad Sophoclis Trach. 731. ad hunc modum restituit:

ὑπὲρ ἐπιξήνου θελήσω τὴν ἔχων κεφαλὴν λέγειν.

Mira est profecto illa verborum structura τὴν ἔχων κεφαλὴν, pro τὴν κεφαλὴν ἔχων, vel ἔχων τὴν κεφαλήν. Illius vellem exemplum saltem unicum protulisset. Equidem nullum aliud habeo, quo emendationem istam adstruam, quam hoc e Comico nostrate: *d'amour mourir me font, belle marquise, vos beaux yeux.*

322. οὐδ' ἀκούσεσθ', οὐδ' ἀκούσεσθ'—Sic legendum esse sensus ostendit et metrum, alterumque οὐδ', quod in omnibus impressis abest, etiam sine codice reponi poterat. Nec tamen id auctoritate caret. In tribus codd. scriptum οὐδ' ἀκούσεσθ', οὐκ ἀκούσεσθ'. Eadem particula vel οὐδ', vel οὐκ geminari debuit.

325. Sic vulgo legitur hic versus, numeris prorsus corruptis:

ὡς τεθνήξων ἴσθι νῦν γε.—δήξομαί γ' ἄρ' ὑμᾶς ἐγώ.

In membr. est νυνί. In C. νῦν. Iidem codd. pro γ' ἄρ' dant γάρ. Metrum facili opera restituo cum Dawesio:

ὡς τεθνήξων ἴσθι νυνί.—δήξομ' ἄρ' ὑμᾶς ἐγώ.

Δι. δήξομ' ἄρ' ὑμᾶς ἐγώ.
ἀνταποκτενῶ γὰρ ὑμῶν τῶν φίλων τοὺς φιλτάτους·
ὡς ἔχω γ' ὑμῶν ὁμήρους, οὓς ἀποσφάξω λαβών.
Χο. εἴπ' ἐμοὶ, τί τοῦτ' ἀπειλεῖ τοὔπος, ἄνδρες δημόται,
τοῖς Ἀχαρνικοῖσιν; ὑμῶν μῶν ἔχει του παιδίον
τῶν παρόντων ἔνδον εἵρξας; ἢ 'πὶ τῷ θρασύνεται;
Δι. βάλλετ', εἰ βούλεσθ'. ἐγὼ γὰρ τουτονὶ διαφθερῶ.
εἴσομαι δ' ὑμῶν τάχ' ὅστις ἀνθράκων τι κήδεται.
Χο. ὡς ἀπωλόμεσθ'. ὁ λάρκος δημότης ὅδ' ἔστ' ἐμός.
ἀλλὰ μὴ δράσῃς, ὃ μέλλεις· μηδαμῶς, ὦ μηδαμῶς.
Δι. ὡς ἀποκτενῶ, κέκραχθ'. ἐγὼ γὰρ οὐκ ἀκούσομαι.
Χο. ἀπολεῖς ἄρα τὸν ἥλικα τόνδε φιλανθρακέα.
Δι. οὐδ' ἐμοῦ λέγοντος ὑμεῖς ἀρτίως ἠκούσατε.
Χο. ἀλλὰ νῦν λέγ', εἴ σοι δοκεῖ, τόν τε Λακεδαι-
μόνιον αὐτὸν ὅ τι τῷ τρόπῳ τοῦ 'στιν φίλον·
ὡς τόδε τὸ λαρκίδιον οὐ προδώσω ποτέ.
Δι. τοὺς λίθους νῦν μοι χαμᾶζε πρῶτον ἐξεράσατε.
Χο. οὑτοιΐ σοι χαμαὶ, καὶ σὺ κατάθου πάλιν τὸ ξίφος.
Δι. ἀλλ' ὅπως μὴ 'ν τοῖς τρίβωσιν ἐγκάθηνταί που λίθοι.
Χο. ἐκσέσεισται χαμᾶζ'. οὐχ ὁρᾷς σειόμενον;
ἀλλὰ μή μοι πρόφασιν, ἀλλὰ κατάθου τὸ βέλος.
ὡς ὅδε γε σειστὸς ἅμα τῇ στροφῇ γίγνεται.
Δι. ἐμέλλετ' ἄρ' ἅπαντες ἀνασείειν μετὰ βοῆς,
ὀλίγου τ' ἀπέθανον ἄνθρακες Παρνάσιοι,
καὶ ταῦτα διὰ τὴν ἀτοπίαν τῶν δημοτῶν.
ὑπὸ τοῦ δέους δὲ τῆς μαρίλης μοι συχνὴν
ὁ λάρκος ἐνετίλησεν, ὥσπερ σηπία.

337. οὐδ' ἐμοῦ λέγοντος ὑμεῖς ἀρτίως ἠκούσατε; Sic optime B. C. Pronomen ὑμεῖς in membr. ut in impressis omnibus omissum, quod reponendum esse Reiskius viderat.

341. Libri omnes τοὺς νῦν μοι λίθους χαμᾶζε πρῶτον ἐξεράσατε, manifesta menda.

342. κατάθου πάλιν τὸ ξίφος. In B. κατάθου τὸ βέλος. Ad clausulam versus 345. deflexit librarii oculus. Sed postea voces πάλιν et ξίφος superne reposuit. Idem cod. in v. 346. variam lectionem nullius pretii ad vocem στροφῇ dat, τρέφιγγι.

347. Vulgo legitur imperfecto sensu et metro:

ἐμέλλετ' ἄρα πάντες ἀνασείειν βοῆς.

In C. scriptum ἄρ' ἅπαντες. Præpositionem autem μετὰ e Scholiaste reposui.

348. Παρνάσιοι. Sic tres codd. Vulgo sibilans litera geminatur.

350. τῆς μαρίλης μοι συχνὴν ἐνετίλησεν. Elegans Atticismus, pro συχνήν μοι μαρίλην ἐνετίλησεν. Sic Pl. 694. τῆς ἀθάρης πολλὴν ἔφλων. Pac. 167. κἀπιφορήσεις τῆς γῆς πολλήν. Præter Kusterum, qui hæc loca observavit, alii docti viri multi idiotismum hunc illustrarunt. Vide Hemsterhusium ad Lucianum T. i. p. 117. Orvillium ad Charit. p. 135. Abresch Dilucidat. Thucyd. p. 662.

351. ἐνετίλησεν. Sic tres codd. ut veteres impressi. Operarum, ut videtur, errore, a quo tam difficile cavere est, in Kusteri editione excusum fuit ἐπετίλησεν, quod illum fugit: nam ex hoc loco in indicem suum retulit verbum ἐπιτιλᾷν, apud Comicum non obvium.

δεινὸν γὰρ οὕτως ὀμφακίαν πεφυκέναι
τὸν θυμὸν ἀνδρῶν, ὥστε βάλλειν καὶ βοᾶν,
ἐθέλειν τ' ἀκοῦσαι μηδὲν ἴσον ἴσῳ φέρον,
ἐμοῦ θέλοντος ὑπὲρ ἐπιξήνου λέγειν
ὑπὲρ Λακεδαιμονίων ἅπανθ', ὅσ' ἂν λέγω·
καί τοι φιλῶ γε τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἐγώ.

Χορός.

τί οὖν οὐ λέγεις, τοὐπίξηνον
ἐξενέγκων θύραζ',
ὅ τι ποτ', ὦ σχέτλιε,
τὸ μέγα τοῦτ' ἔχεις;
πάνυ γὰρ ἐμέ γε πόθος,
ὅ τι φρονεῖς, ἔχει.
ἀλλ', ᾗπερ αὐτὸς τὴν δίκην διωρίσω,
θεὶς δεῦρο τοὐπίξηνον, ἐγχείρει λέγειν.
Δι. ἰδοὺ θεᾶσθε, τὸ μὲν ἐπίξηνον τοδί·
ὁ δ' ἀνὴρ ὁ λέξων οὑτοσὶ, τυννουτοσί.
ἀμέλει, μὰ τὸν Δί' οὐκ ἐνασπιδώσομαι·
λέξω δ' ὑπὲρ Λακεδαιμονίων, ἅ μοι δοκεῖ.
καί τοι δέδοικα πολλά· τούς τε γὰρ τρόπους
τοὺς τῶν ἀγροίκων οἶδα χαίροντας σφόδρα,
ἐάν τις αὐτοὺς εὐλογῇ καὶ τὴν πόλιν
ἀνὴρ ἀλαζὼν, καὶ δίκαια κἄδικα·
κἀνταῦθα λανθάνουσ' ἀπεμπολώμενοι.
τῶν τ' αὖ γερόντων οἶδα τὰς ψυχὰς, ὅτι
οὐδὲν βλέπουσιν ἄλλο, πλὴν ψήφῳ δάκνειν·
αὐτός τ' ἐμαυτὸν, ὑπὸ Κλέωνος ἅπαθον,
ἐπίσταμαι, διὰ τὴν πέρυσι κωμῳδίαν.
εἰσελκύσας γάρ μ' εἰς τὸ βουλευτήριον

362. πάνυ γὰρ ἐμέ γε πόθος. Sic membr. In B. vulgata lectio est, πόθος γὰρ πάνυ με. Sed alteram, quam sequimur, margo exhibet. In C. πόθος γὰρ πάνυ ἐμέ γε.

363. ὅ τι φρονεῖς. Sic tres codd. Perperam vulgo ὅ τι φωνεῖς, quod ab emendatore est: nam in primariis editt. exstat φονεῖς, quod in φρονεῖς, non vero in φωνεῖς mutari debebat.

367. τυννουτοσί. Sic bene membr. Vulgo τυννοτοσί.

376. ψήφῳ δάκνειν. In A. C. ψηφοδακνεῖν. In B. ψηφηδακνεῖν.

378. τὴν πέρυσι κωμῳδίαν. Nempe Babylonios, quæ edita fuit an. 2. Olymp. lxxxviii. Archonte Eucle, Dionysiis urbanis, quæ menso Elaphebolione, id est ineunte vere, celebrabantur, sub quod tempus socii Athenas confluere solebant, ut tributa penderent. Videndus Sam. Petitus Miscellan. Lib. i. cap. 3.

διέβαλλε, καὶ ψευδῆ κατεγλώττιζέ μου,
κἀκυκλοβόρει, κἄπλυνεν· ὥστ' ὀλίγου πάνυ
ἀπωλόμην, μολυνοπραγμονούμενος.
νῦν οὖν με πρῶτον, πρὶν λέγειν, ἐάσατε
ἐνσκευάσασθαί μ' οἷον ἀθλιώτατον.

Χο. τί ταῦτα στρέφει, καὶ τεχνάζεις,
καὶ πορίζεις τριβάς;
λαβὲ δ' ἐμοῦ γ' ἕνεκα
παρ' Ἱερωνύμου
σκοτοδασυπυκνότριχά
τιν' Ἄϊδος κυνῆν·
εἶτ' ἐξάνοιγε μηχανὰς τὰς Σισύφου,
ὡς σκῆψιν ἂν ἀγὼν οὗτος οὐκ ἐσδέξεται.

Δι. ὥρα 'στὶν ἤδη καρτερὰν ψυχὴν λαβεῖν,
καί μοι βαδιστέ' ἐστὶν ὡς Εὐριπίδην.
παῖ, παῖ.

Κη. τίς οὗτος;

Δι. ἔνδον ἔστ' Εὐριπίδης;

Κη. οὐκ ἔνδον, ἔνδον ἐστίν, εἰ γνώμην ἔχεις.

Δι. πῶς ἔνδον, εἶτ' οὐκ ἔνδον;

Κη. ὀρθῶς, ὦ γέρον.
ὁ νοῦς μὲν, ἔξω ξυλλέγων ἐπύλλια,
οὐκ ἔνδον· αὐτὸς δ' ἔνδον ἀναβάδην ποιεῖ
τραγῳδίαν.

Δι. ὦ τρισμακάρι' Εὐριπίδη,

381. κἀκυκλοβόρει. Finxit Comicus verbum κυκλοβορεῖν, a torrentis nomine. Equit. 137. ἅρπαξ, κικράκτης, Κυκλοβόρου φωνὴν ἔχων.

385. καὶ τεχνάζεις. Activa hujus verbi forma alibi Comicus utitur. In Thesm. 94.

τοῦ γὰρ τεχνάζειν ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς.

Tres codd. τεχνάζεις τι. Vulgo τεχνάζειν. Sic vero non constarent hujus versus numeri. Est enim, vel saltem esse debet, trimeter pæonicus. Duplici autem laborat vitio: claudicat in secundo pede, quia syllaba τεχν brevis est, et in tertio antibacchium habet. Levi igitur mutatione restitui;

" τί ταῦτα στρέφει, καὶ τεχνάζεις."

Sic versus constat tribus bacchiis.

390. τιν' Ἄϊδος κυνῆν. Sic legendum, non, ut vulgo, τὴν, metro pessumdato. Dimeter est pæonicus catalect. cujus pes primus pæon, vel alius ἰσόχρονος esse debet. τὴν nullo modo sedem tueri potest. Erat autem Hieronymus tragœdiarum malus poëta, ἀνοικονόμητος, ut ait Scholiastes, διὰ τὸ ἄγαν ἐμπαθεῖς γράφειν ὑποθέσεις, καὶ φοβεροῖς προσωπείοις χρῆσθαι. Eum perstringit hic Comicus ad aliquod ejus drama adludens, ubi formidabili larva ornatus sive Pluto sive quis alius in scenam prodierat. Quæ in scholiis adduntur de Hieronymi hirsutia ἀπροσδιόνυσα sunt.

400. τραγῳδίαν. Sic tres codd. ut Suidas in ἀναβάδην. Perperam in impressis τρυγῳδίαν. Nullum hic cum Bentleio, alioquin vere statuente tragœdiam nunquam τρυγῳδίαν appellatam fuisse, quærendum acumen est, tanquam si Comicus innuere vellet, Euripidis dramata nihil tragicæ majestatis habere, et pro comœdiis habenda esse. Hic jocus personæ, cui tribuitur, Cephisophonti, Euripidis famulo, minime convenit.

ὅθ' ὁ δοῦλος οὑτωσὶ σοφῶς ἀπεκρίνατο.
ἐκκάλεσον αὐτόν.

Κη. ἀλλ' ἀδύνατον.

Δι. ἀλλ' ὅμως.
οὐ γὰρ ἂν ἀπέλθοιμ', ἀλλὰ κόψω τὴν θύραν.
Εὐριπίδη, Εὐριπίδιον,
ὑπάκουσον, εἴπερ δήποτ' ἀνθρώπων τινί·
Δικαιόπολις καλεῖ σε Χολλίδης, ἐγώ.

Ευ. ἀλλ' οὐ σχολή.

Δι. ἀλλ' ἐκκυκλήθητ'.

Ευ. ἀλλ' ἀδύνατον.

Δι. ἀλλ' ὅμως.

Ευ. ἀλλ' ἐκκυκλήσομαι· καταβαίνειν δ' οὐ σχολή.

Δι. Εὐριπίδη - - -

Ευ. τί λέλακας;

Δι. ἀναβάδην ποιεῖς,
ἐξὸν καταβάδην· οὐκ ἐτὸς χωλοὺς ποιεῖς.
ἀτὰρ τί τὰ ῥάκι' ἐκ τραγῳδίας ἔχεις,
ἐσθῆτ' ἐλεεινήν; οὐκ ἐτὸς πτωχοὺς ποιεῖς.
ἀλλ' ἀντιβολῶ πρὸς τῶν γονάτων σ', Εὐριπίδη,
δός μοι ῥάκιόν τι τοῦ παλαιοῦ δράματος.
δεῖ γάρ με λέξαι τῷ Χορῷ ῥῆσιν μακράν·
αὐτὴ δὲ θάνατον, ἢν κακῶς λέξω, φέρει.

Ευ. τὰ ποῖα τρύχη; μῶν ἐν οἷς Οἰνεὺς ὁδὶ
ὁ δύσποτμος γεραιὸς ἠγωνίζετο;

Δι. οὐκ Οἰνέως ἦν, ἀλλ' ἔτ' ἀθλιωτέρου.

Ευ. τὰ τοῦ τυφλοῦ Φοίνικος;

401. οὑτωσὶ σοφῶς. Sic lego cum Marklando ad Eurip. Suppl. 639. Vulgo σαφῶς. Vide not. ad Eq. 196.

411. οὐκ ἐτὸς χωλοὺς ποιεῖς. Euripidem in Ran. 845. χωλοποιὸν appellat Æschylus, adludens ad Philoctetam, Telephum et Bellerophontem, quos ille claudos exhibuerat. Hic autem facete Dicæopolis ait mirum non esse si fracto crure incedant Euripidis heroës, quum e sublimi machina, in qua ille tragœdias scribit, decidant.

413. οὐκ ἐτὸς πτωχοὺς ποιεῖς. Sic legendum esse ipsa sententia ostendit. Perperam vulgo χωλοὺς in hujus versus clausula repetitum. Allusio est ad Euripidis Telephum. Æschylus in Ran. Euripidem sic compellat:

καὶ πτωχοποιὲ, καὶ ῥακιοσυρραπτάδη.

In membr. v. 411. omissus est, et v. 413. sic scriptus est:

ἐσθῆτ' ἐλεεινήν. χωλοὺς ποιεῖς.

In C. v. 411. itidem omissus fuerat, et margini ab eodem librario repositus fuit. Duo proximi versus in eadem fere verba desinentes aberrationi occasionem dederunt.

Δι. οὐ Φοίνικος, οὐκ·
ἀλλ' ἕτερος ἦν Φοίνικος ἀθλιώτερος.
Ευ. ποίας ποθ' ὡνὴρ λακίδας αἰτεῖται πέπλων;
ἀλλ' ἢ Φιλοκτήτου τὰ τοῦ πτωχοῦ λέγεις;
Δι. οὔκ· ἀλλὰ τούτου πολὺ πολὺ πτωχιστέρου.
Ευ. ἀλλ' ἢ τὰ δυσπινῆ θέλεις πεπλώματα,
ἃ Βελλεροφόντης εἶχ' ὁ χωλὸς οὑτοσί.
Δι. οὐ Βελλεροφόντης· ἀλλὰ κἀκεῖνος μὲν ἦν
χωλὸς, προσαιτῶν, στωμύλος, δεινὸς λέγειν.
Ευ. οἶδ' ἄνδρα, Μυσὸν Τήλεφον.
Δι. ναὶ, Τήλεφον.
τούτου δὸς, ἀντιβολῶ σ', ἐμοὶ τὰ σπάργανα.
Ευ. ὦ παῖ, δὸς αὐτῷ Τηλέφου ῥακώματα.
κεῖται δ' ἄνωθεν τῶν Θυεστείων ῥακῶν,
μεταξὺ τῶν Ἰνοῦς.
Κη. ἰδοὺ ταυτὶ λαβέ.
Δι. ὦ Ζεῦ διόπτα καὶ κατόπτα πανταχῇ,
ἐνσκευάσασθαί μ' οἷον ἀθλιώτατον.
Εὐριπίδη, 'πειδήπερ ἐχαρίσω ταδὶ,
κἀκεῖνά μοι δὸς τἀκόλουθα τῶν ῥακῶν,
τὸ πιλίδιον περὶ τὴν κεφαλὴν τὸ Μύσιον.
ΔΕΙ ΓΑΡ ΜΕ ΔΟΞΑΙ ΠΤΩΧΟΝ ΕΙΝΑΙ ΤΗΜΕΡΟΝ,
ΕΙΝΑΙ ΜΕΝ ΟΣΠΕΡ ΕΙΜΙ, ΦΑΙΝΕΣΘΑΙ ΔΕ ΜΗ.
τοὺς μὲν θεατὰς εἰδέναι μ', ὃς εἶμ' ἐγώ·

421. οὐ Φοίνικος, οὔκ. Vulgo in fine versus οὔ.

423. ποίας ποθ' ὡνὴρ—Vulgo minus bene ποίας ποτ' ἀνήρ.

425. τούτου πολὺ πολὺ πτωχιστέρου. In membr. semel tantum posita vox πολὺ, cum versus labe, et venustatis detrimento. Sed frequens id est librariorum peccatum.

433. κεῖται. In membr. κεῖνται.

435. διόπτα et κατόπτα sunt Jovis epitheta: sed adludit etiam ad pannorum foramina et scissuras, quibus perlucebant, ut Plautus ait, *quam cribrum, crebrius.*

436. ἐνσκευάσασθαι. Subaudi δὸς, quod glossæ vice superscriptum est in membr. κατάσκευσον, vel simile quid. Vide supra ad v. 247. Hunc versum habuimus jam supra post 383. Si ex alterutra sede ejiciendus esset, hic aliquo modo carere eo possemus: at priore in loco omnino relinquendus est. Hoc credo voluisse Valckenarium ad Hippol. 1029. Sed utroque in loco sedem suam bene tuetur. In Equit. versus 96. ne uno mutato apice iterum occurrit post 113. Et sunt alii, si bene commemini, sic repetiti versus in eadem fabula.

437. Εὐριπίδη, 'πειδήπερ ἐχαρίσω ταδί. Libri omnes ἐχαρίσω μοι ταδί. Pronomen glossematis manifestum est. In B. pejus adhuc: 'πειδήπερ γ' ἐχαρίσω μοι ταδί.

440. Duo versus ex Euripidis Telepho sumti. Male vulgo in altero legitur ὅσπερ εἰμὶ, quod frustra tuetur codd. consensus, itidem mendosorum in v. 437. et in 442. ubi omnes dant, invito metro, ὅστις εἶμ' ἐγώ.

τοὺς δ' αὖ χορευτὰς ἠλιθίους παρεστάναι,
ὅπως ἂν αὐτοὺς ῥηματίοις σκιμαλίσω.
Ευ. δώσω· πυκνῇ γὰρ λεπτὰ μηχανᾷ φρενί.
Δι. ΕΥ ΣΟΙ ΓΕΝΟΙΤΟ, ΤΗΛΕΦΩ Δ' Α 'ΓΩ ΝΟΩ.
εὖ γ', οἵον ἤδη ῥηματίων ἐμπίμπλαμαι.
ἀτὰρ δέομαί γε πτωχικοῦ βακτηρίου.
Ευ. τουτὶ λαβὼν ἄπελθε λαΐνων σταθμῶν.
Δι. ὦ θύμ', ὁρᾷς γὰρ ὡς ἀπωθοῦμαι δόμων,
πολλῶν δεόμενος σκευαρίων· νῦν δὴ γενοῦ
γλίσχρος, προσαιτῶν, λιπαρῶν τ'. Εὐριπίδη,
δός μοι σπυρίδιον διακεκαυμένον λύχνῳ.
Ευ. τί δ', ὦ τάλας γε, τοῦδ' ἔχεις πλέκους χρέος;
Δι. χρέος μὲν οὐδέν· βούλομαι δ' ὅμως λαβεῖν.
Ευ. λυπηρὸς ἴσθ' ὢν, κἀποχώρησον δόμων.
Δι. φεῦ·
εὐδαιμονοίης, ὥσπερ ἡ μήτηρ ποτέ.
Ευ. ἄπελθε νῦν μοι.
Δι. μὴ, ἀλλά μοι δὸς ἓν μόνον
κοτυλίσκιον, τὸ χεῖλος ἀποκεκρουσμένον.

444. σκιμαλίσω. ἐξουδενώσω, χλευάσω. Quæ metaphorica significatio est, ut adhibetur etiam hoc verbum Pac. 549. Proprie significat τὸ τῷ μικρῷ δακτύλῳ τῶν ὀρνίθων ἀποπειρᾶσθαι, εἰ ᾠοτοκοῦσιν: unde fluxit obscena significatio. Vide ad Equit. 1381.

446. εὖ σοι γένοιτο, Τηλέφῳ δ' ἃ 'γὼ νοῶ. Euripidis versus in Telepho, quem sincerum exhibet Athenæus p. 186. Apud Scholiastam sic interpolatus est:

καλῶς ἔχοιμι, Τηλέφῳ δ' ἃ 'γὼ φρονῶ.

In Comici autem libris omnibus ad hunc modum:

εὐδαιμονοίης, Τηλέφῳ δ' ἃ 'γὼ φρονῶ.

448. ἐμπίμπλαμαι. Sic scriptum in B. Vulgo ἐμπίπλαμαι. εὖ γ'. Facetissimus Sosia apud Comicum nostratem: *Bien répondu.* Et paulo post:

Peste, où prend mon esprit toutes ces gentillesses?

452. Male vulgo sic legitur hic versus:

γλίσχρος, προσαιτῶν, λιπαρῶν τ' Εὐριπίδην.

Ego vero duorum codd. auctoritate nixus:

γλίσχρος, προσαιτῶν, λιπαρῶν τ'. Εὐριπίδη,
δός μοι—

Sic perspicue scriptum et distinctum in B. C. Liquido patet participium λιπαρῶν absolute poni debuisse, etiamsi alioquin græce dicatur λιπαρεῖν τινὰ, quod ex hoc loco in indicem suum intulit Kusterus, dubia, vel potius nulla auctoritate. Sed apud Æschylum Prometheus in cognomine dramate v. 1012. ait:

καὶ λιπαρῆσαι τὸν μέγα στυγούμενον
γυναικομίμοις ὑπτιάσμασιν χερῶν,
λῦσαί με δεσμῶν τῶνδε.

453. σπυρίδιον διακεκαυμένον λύχνῳ. Schol. ὅτι οἱ πρεσβῦται, διὰ τὸ μόλις βαδίζειν, ἐν σπυρίδι κρύπτουσι τὸν λύχνον, ὥστε σώζειν τὸ πῦρ.

454. Hic versus, si Scholiastæ fides, ex Euripidis Telepho per parodiam translatus, ubi erat:

τί δ', ὦ τάλας, σὺ τῷδε πείθεσθαι θέλεις;

458. μὴ, ἀλλά. Duæ syllabæ in unam coalescunt, ut Thesm. 288. 476. et passim.

459. Vulgo legitur, consentientibus in menda codd.

κυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουσμένον.

Vere observat Toupius ad Suidam ii.

Ευ. φέρου λαβὼν ταῦτ'· ἴσθ' ὀχληρὸς ὢν δόμοις.
Δι. οὔπω, μὰ Δί', οἶσθ' οἷ' αὐτὸς ἐργάζει κακά.
ἀλλ', ὦ γλυκύτατ' Εὐριπίδη, τουτὶ μόνον
δός μοι χυτρίδιον, σφογγίῳ βεβυσμένον.
Ευ. ἄνθρωπ', ἀφαιρήσει με τὴν τραγῳδίαν.
ἄπελθε ταυτηνὶ λαβών.
Δι. ἀπέρχομαι.
καί τοι τί δράσω; δεῖ γὰρ ἑνὸς, οὗ μὴ τυχὼν,
ἀπόλωλ'. ἄκουσον, ὦ γλυκύτατ' Εὐριπίδη·
τουτὶ λαβὼν ἄπειμι, κοὐ πρόσειμ' ἔτι.
ἐς τὸ σπυρίδιον ἰσχνά μοι φυλλεῖα δός.
Ευ. ἀπολεῖς μ'. ἰδού σοι. φροῦδά μοι τὰ δράματα.
Δι. ἀλλ' οὐκέτ', ἀλλ' ἄπειμι. καὶ γάρ εἰμ' ἄγαν
ὀχληρὸς, οὐ δοκῶν με κοιράνους στυγεῖν.
οἴμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλ'. ἐπελαθόμην,
ἐν ᾧπερ ἐστὶ πάντα μοι τὰ πράγματα.
Εὐριπίδιον γλυκύτατον, ὦ φιλτάτιον,
κάκιστ' ἀπολοίμην, εἴ τι σ' αἰτήσαιμ' ἔτι,
πλὴν ἓν μόνον, τουτὶ μόνον, τουτὶ μόνον.
σκάνδικά μοι δὸς, μητρόθεν δεδεγμένος.
Ευ. ὡνὴρ ὑβρίζει· κλεῖε πακτὰ δωμάτων.

109. mali commatis esse voces κυλίσκη, κυλίσκιον, pro quibus græcus sermo agnoscit κυλίχνη, κυλίχνιον. Noster Eq. 906.

ἐγὼ δὲ κυλιχνίον τι σοι, καὶ φάρμακον δίδωμι.

unde optimo jure hic reponi potuisset κυλίχνιον. Lectionem tamen prætuli, quam adfirmant Athenæus et Eustathius. Apud illum p. 479. B. sic citatur versus noster:

κοτυλίσκιον, τὸ χεῖλος ἀποκεκομμένον.

ubi ultima vox genuinæ glossema est, quam servat alter ad Iliad. p. 1282. l. 58. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι παράγωγον κοτύλης κοτυλίσκη τε καὶ κοτυλίσκιον, οὗ μνεία παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν τῷ,

κοτυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουσμένον.

463. χυτρίδιον σφογγίῳ βεβυσμένον. Sic tres codd. optime, ut primariæ editt. Est vero unicus hic locus, ubi sinceræ Atticæ formæ, σφόγγιον, ubique, me judice, reponendæ, pepercerit librariorum temeritas. De Atticorum more tenues π κ in asperatas φ χ mutantium, maxime post literam σ, videndus Piersonus ad Mœridem in λίσφους et σχινδαλμός. Quæ autem ad explicationem hujus loci adferunt veteres critici, insulsa mihi videntur pleraque: id solum ex iis vix probare possim, ὅτι οἱ πένητες τὰ τρήματα τῆς χύτρας σφηνοῦσι τοῖς σπόγγοις. Mirum profecto, si vel pauperrimi hominum nihil melius habuerint obturandis ollis. Equidem crediderim Dicæopolidem ollam utendam petere, qua, galeæ vice, caput suum tegeret. Notum est autem, veteribus in more fuisse, galeæ cavitatem vel lana vel spongia implere, ne graviter percussa galea caput læderet.

464. ἀφαιρήσει με τὴν τραγῳδίαν. Perperam in membr. ἀφαιρήσεις, eadem menda qua Pl. 1140. ὑφίλεις.

465. ταυτηνὶ λαβών. Scilicet τὴν χύτραν, quod e præcedenti χυτρίδιον adsumendum. Scribere etiam poterat: ἄπελθε τουτοδὶ, vel τουτογὶ λαβών.

479. ὤνὴρ ὑβρίζει· κλεῖε πακτὰ δωμάτων. Minus bene vulgo ἀνὴρ et πηκτά.

Δι. ὦ θύμ', ἄνευ σκάνδικος ἐμπορευτέα.
ἆρ' οἶσθ' ὅσον τὸν ἀγῶν' ἀγωνιεῖ τάχα,
μέλλων ὑπὲρ Λακεδαιμονίων ἀνδρῶν λέγειν;
πρόβαινε νῦν, ὦ θυμέ· γραμμὴ δ' αὑτηί.
ἕστηκας; οὐκ εἶ καταπιὼν Εὐριπίδην;
ἐπῄνεσ'· ἄγε νῦν, ὦ τάλαινα καρδία,
ἄπελθ' ἐκεῖσε, κᾆτα τὴν κεφαλὴν ἐκεῖ
πάρασχες, εἰποῦσ' ἅττ' ἂν αὐτῇ σοι δοκῇ.
τόλμησον, ἴθι, χώρησον, ἄγ', ἐμὴ καρδία.
Χο. τί δράσεις; τί φήσεις;
ἴσθι νῦν ἀναίσχυντος
ὢν, σιδηροῦς τ' ἀνήρ·
ὅστις παρασχὼν τῇ πόλει τὸν αὐχένα,
ἅπασι μέλλεις εἷς λέγειν τἀναντία.
Ημ. ἀνὴρ οὐ τρεῖ τὸ πρᾶγμα.

Doricam formam πακτὰ frequentarunt Tragici; estque hoc ipsum ex Euripide desumtum, apud quem contrario sensu erat λῦε πακτὰ δωμάτων. Auctor est Pollux x. 27. τῷ δὲ κλεῖσαι ἴσον καὶ τὸ πακτοῦν, καὶ τὸ ἐπιπακτοῦν τὰς θύρας ἐστίν· ὥσπερ τῷ ἀνοίγειν ταυτὸν τὸ λύειν, ὡς ἔφη Εὐριπίδης, Λῦε πακτὰ δωμάτων· ὡς τοὐναντίον Ἀριστοφάνης (Lys. 265.) προπύλαια πακτοῦν· ἢ πάλιν καὶ ἐπιπακτοῦν τὰς θύρας, ἢ, ὡς Ἀρχίλοχος, πακτῶσαι, τὸ κλεῖσαι. Hesychius: πακτὰ, ἡρμοσμένα, πεπορπημένα. Quod priores Sophoclis interpretes prætermiserunt, vellem suscepisset novissimus Parisinus, docuissetque quid sibi velit apud eum Ajax, quando Tecmessæ ait:

ἀλλ' ὡς τάχος τὸν παῖδα τόνδ' ἤδη δέχου,
καὶ δῶμ' ἀπάκτου.

Mallent forte Sophoclis studiosi eum nec Longi, nec Euripidis, immo nec Aristophanis meminisse, quodque illis impendit curæ, illustrando verbo ἀπακτοῦν tribuisse, quod ego in lingua græca prorsus peregrinum esse credo. Sed de hoc alias. Non aliter autem hunc versum legimus, quam Valckenarius ad Hippol. 808.

480. ἐμπορευτέα. Mendose in membran. εὐπορευτέα. Nescio cur Dawesio placuerit ἐκπορευτέα.

486. κᾆτα τὴν—In A. C. κατὰ τὴν—Vide supra ad v. 295.

487. ἅττ' ἂν αὐτῇ σοι δοκῇ. Solœce vulgo δοκεῖ. In B. est δοκοῖ.

488. ἄγ', ἐμὴ καρδία. Sic optime vulgatam scripturam emendat Dawesius, quæ sic habet, ἄγαμαι καρδίας. Invenustam eam esse, et proinde Comico indignam, ad liquidum perduxit vir acutissimus, hic, ut sæpe alias, paulo calidior, quam par fuit. In eo enim falsus est, quod *dubiæ fidei esse* dicat *exempla, quæ in lexicis afferuntur verbi* ἄγαμαι *cum solo genitivo conjuncti.* Contra Tyrwhittus noster ἄγαμαι λήματος in Rheso v. 245. advocavit, et loca Piersono laudata ad Mœridis notam, ἄγαμαι Ὑπερβόλου, Ἀττικῶς· ἄγαμαι Ὑπέρβολον, Ἑλληνικῶς. quibus addo Comicum ipsum in Av. 1744.

ἐχάρην ὕμνοις, ἐχάρην ᾠδαῖς·
ἄγαμαι δὲ λόγων.

Ceterum ἄγ' ἐμὴ facile potuit in ἄγαμαι a librariis mutari. In v. 485. pro ἐπῄνεσ'· ἄγε νῦν, in A. C. scriptum est ἐπῄνεσά γε νῦν. Non tamen forte deerunt, qui criminabuntur vulgatam lectionem immutatam fuisse, quam defendi posse me non latet. καρδία accipiatur pro *robore*, et sic totus locus vertatur a v. 485. *Placet consilium. Age nunc ærumnosum cor meum, illuc abi; deinde caput illic præbe, et dic quæcunque tibi videbuntur: aude, i, procede. Euge! miror animi mei robur.* Sic utcunque sententia procedit. Sed abruptum illud ἄγαμαι καρδίας nihil habet Veneris.

494. ἀνὴρ οὐ τρεῖ τὸ πρᾶγμα. Non dubito, quin hoc sincerum sit. Male excu-

εἶα νῦν, ἐπειδήπερ
αὐτὸς αἱρεῖ λέγειν.

Δι. Μή μοι φθονήσητ', ἄνδρες οἱ θεώμενοι,
εἰ πτωχὸς ὢν, ἔπειτ' ἐν Ἀθηναίοις λέγειν
μέλλω περὶ τῆς πόλεως, τρυγῳδίαν ποιῶν.
τὸ γὰρ δίκαιον οἶδε χ' ἡ τρυγῳδία.
ἐγὼ δὲ λέξω δεινὰ μὲν, δίκαια δέ.
οὐ γάρ με καὶ νῦν διαβαλεῖ Κλέων, ὅτι
ξένων παρόντων τὴν πόλιν κακῶς λέγω.
αὐτοὶ γάρ ἐσμεν, οὑπὶ Ληναίῳ τ' ἀγών.
κοὔπω ξένοι πάρεισιν· οὔτε γὰρ φόροι
ἥκουσιν, οὔτ' ἐκ τῶν πόλεων οἱ ξύμμαχοι·
ἀλλ' ἐσμὲν αὐτοὶ νῦν γε περιεπτισμένοι·
τοὺς γὰρ μετοίκους ἄχυρα τῶν ἀστῶν λέγω.
Ἔγωγε μισῶ μὲν Λακεδαιμονίους σφόδρα·
καὐτὸς ὁ Ποσειδῶν, οὑπὶ Ταινάρῳ θεὸς,
σείσας ἅπασιν ἐμβάλοι τὰς οἰκίας·
κἀμοὶ γάρ ἐστιν ἀμπέλια κεκομμένα.
ἀτὰρ, φίλοι γὰρ οἱ παρόντες ἐν λόγῳ,
τί ταῦτα τοὺς Λάκωνας αἰτιώμεθα;
ἡμῶν γὰρ, ἄνδρες, (οὐχὶ τὴν πόλιν λέγω·
μέμνησθε τοῦθ', ὅτι οὐχὶ τὴν πόλιν λέγω.)
ἀλλ' ἀνδράρια μοχθηρὰ, παρακεκομμένα,
ἄτιμα, καὶ παράσημα, καὶ παράξενα,
ἐσυκοφάντει Μεγαρέων τὰ χλανίσκια·
κεἴ που σίκυον ἴδοιεν, ἢ λαγῴδιον,
ἢ χοιρίδιον, ἢ σκόροδον, ἢ χόνδρους ἁλὸς,

sum fuit, corruptis omnino numeris τρίμει τὸ πρᾶγμα. τρίμει glossema est.

495. εἶα νῦν. Sic est in libris omnibus. Dimeter est pæonicus hypercatalectus: ut v. 490.

497. Parodia versuum Euripidis in Telepho:

μή μοι φθονήσητ', ἄνδρες Ἑλλήνων ἄκροι,
εἰ πτωχὸς ὢν τέτληκ' ἐν ἐσθλοῖσιν λέγειν.

499. τρυγῳδίαν. Hanc scripturam perspicue exhibent B. C. ut etiam in seq. v. Utrobique membr. mendose τραγῳδ—Perperam vero libri omnes οἶδε καὶ τρυγῳδία, omisso articulo, quem ex indole linguæ reposui: οἶδε χ' ἡ τρυγῳδία.

509. ἔγωγε. Vulgo ἐγὼ δὲ, quorum frequentissima est permutatio.

516. ὅτι οὐχὶ—Sic emendate scriptum in C. In membr. ὅτι omissum. Vulgo ὅτ' οὐχί. Vide ad Lys. 611.

519. ἐσυκοφάντει Μεγαρέων τὰ χλανίσκια. Quia eos insimulabant sub palliis, vel lænis, aliquid mercis absconditum habere.

520. κεἴ που σίκυον ἴδοιεν. Sic perspicue scriptum in membr. ut e Suida legendum esse monuerat Dawesius. Vulgo mendosissime κεἴ που σίκυον εἶδεν. In B. superscripta emendatio ἴδοιεν.

ταῦτ' ἦν Μεγαρικὰ, κἀπέπρατ' αὐθημερόν.
καὶ ταῦτα μὲν δὴ σμικρὰ, κἀπιχώρια.
πόρνην δὲ Σιμαίθαν ἰόντες Μεγάραδε
νεανίαι κλέπτουσι μεθυσοκότταβοι·
κᾆθ' οἱ Μεγαρῆς ὀδύναις πεφυσιγγωμένοι
ἀντεξέκλεψαν Ἀσπασίας πόρνα δύο·
κἀντεῦθεν ἀρχὴ τοῦ πολέμου κατεῤῥάγη
Ἕλλησι πᾶσιν ἐκ τριῶν λαικαστριῶν.
ἐντεῦθεν ὀργῇ Περικλέης οὑλύμπιος
ἤστραπτεν, ἐβρόντα, ξυνεκύκα τὴν Ἑλλάδα,
ἐτίθει νόμους, ὥσπερ σκολιὰ γεγραμμένους,
ὡς χρὴ Μεγαρέας μήτε γῇ, μήτ' ἐν ἀγορᾷ,
μήτ' ἐν θαλάττῃ, μήτ' ἐν ἠπείρῳ μένειν.
ἐντεῦθεν οἱ Μεγαρῆς, ὅτε δὴ 'πείνων βάδην,
Λακεδαιμονίων ἐδέοντο, τὸ ψήφισμ' ὅπως
μεταστραφείη, τὸ διὰ τὰς λαικαστρίας·
κοὐκ ἠθέλομεν ἡμεῖς δεομένων πολλάκις.
κἀντεῦθεν ἤδη πάταγος ἦν τῶν ἀσπίδων.
ἐρεῖ τις; οὐ χρῆν. ἀλλὰ τί χρῆν; εἴπατε.
φέρ', εἰ Λακεδαιμονίων τις, ἐκπλεύσας σκάφει,
ἀπέδοτο φήνας κυνίδιον Σεριφίων,
ἐκάθησθ' ἂν ἐν δόμοισιν; ἢ πολλοῦ γε δεῖ·
καὶ κάρτα μέν τ' ἂν εὐθέως καθείλκετε
τριακοσίας ναῦς· ἦν δ' ἂν ἡ πόλις πλέα
θορύβου στρατιωτῶν, περὶ τριηράρχου βοῆς,
μισθοῦ διδομένου, Παλλαδίων χρυσουμένων,

526. Μεγαρῆς. Perperam vulgo Μεγαρεῖς. Vide ad Nub. 210.

530. οὑλύμπιος. Male in membr. omisso articulo, Ὀλύμπιος.

532. ὥσπερ σκολιὰ γεγραμμένους. Quia psephisma Periclis rogatu contra Megarenses latum simile erat scolio Timocreontis Rhodii:

ὤφελες, ὦ τυφλὲ Πλοῦτε,
μήτ' ἐν γῇ, μήτ' ἐν θαλάττῃ,
μήτ' ἐν ἠπείρῳ φανῆναι,
ἀλλὰ Τάρταρόν τε ναίειν
κἀχέροντα· διὰ σὲ γὰρ
πάντ' ἐν ἀνθρώποις κάκ' ἐστί.

533. μήτε γῇ, μήτ' ἐν ἀγορᾷ. Perperam libri omnes μήτ' ἐν γῇ, cujus lectionis vitium ipsa lex metri arguit. Vide ad Eq. 610. Nec ullus dubito, quin in Timocreontis scolio sic etiam legi debeat, μήτε γῇ, μήτ' ἐν θαλάττῃ, prætereaque in primo versiculo, ὤφελές γ' ὦ τυφλὲ Π. Sunt enim scolii versus omnes dimetri trochaici acatalecti, præter penultimum, qui catalectus est.

535. οἱ Μεγαρῆς. In B. scriptum primo fuerat Μεγαρεῖς, ut est in ceteris libris: postea emendatum Μεγαρῆς.

540. Hic versus juxta Scholiastam ex Euripidis Telepho integer translatus est.

543. ἐκάθησθ'—Vulgo καθῆσθ', quæ scriptura æque bona est ac ea quam reposui, quumque sit in libris omnibus, servari debebat. Vide not. ad Thesm. 479. Conc. 302. Av. 495. Versus clausula ἢ πολλοῦ γε δεῖ, ex Euripidis Telepho sumta.

στοᾶς στεναχούσης, σιτίων μετρουμένων,
ἀσκῶν, τροπωτήρων, κάδους ὠνουμένων,
σκορόδων, ἐλαῶν, κρομμύων ἐν δικτύοις,
στεφάνων, τριχίδων, αὐλητρίδων, ὑπωπίων·
τὸ νεώριον δ' αὖ κωπέων πλατουμένων,
τύλων ψοφούντων, θαλαμιῶν τροπουμένων,
αὐλῶν, κελευστῶν, νιγλάρων, συριγμάτων.
ταῦτ' οἶδ' ὅτι ἂν ἐδρᾶτε· ΤΟΝ ΔΕ ΤΗΛΕΦΟΝ
ΟΥΚ ΟΙΟΜΕΣΘΑ. ΝΟΥΣ ΑΡ'ΥΜΙΝ ΟΥΚ ΕΝΙ.

Ημ. ἄληθες, ὦ 'πίτριπτε, καὶ μιαρώτατε;
ταυτὶ σὺ τολμᾷς, πτωχὸς ὤν, ἡμᾶς λέγειν;
καὶ συκοφάντης, εἴ τις ἦν, ὠνείδισας;

Ημ. νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ λέγει γ', ἅπερ λέγει,
δίκαια πάντα, κοὐδὲν αὐτῶν ψεύδεται.

Ημ. εἶτ', εἰ δίκαια, τοῦτον εἰπεῖν αὔτ' ἐχρῆν;
ἀλλ' οὐδὲ χαίρων ταῦτα τολμήσει λέγειν.

Ημ. οὗτος σὺ, ποῖ θεῖς; οὐ μενεῖς; ὡς εἰ θενεῖς
τὸν ἄνδρα τοῦτον, αὐτὸς ἀρθήσει τάχα.

Ημ. ἰὼ Λάμαχ', ἰὼ βλέπων ἀστραπὰς,
βοήθησον, ὦ γοργολόφα, φανεὶς,
ἰὼ Λάμαχ', ὦ φίλ', ὦ φυλέτα,

εἴτε τις ἔστι ταξίαρχος, ἢ στρατηγὸς,
ἢ τειχομάχος ἀνὴρ, βοηθησάτω
τις ἀνύσας. ἐγὼ γὰρ ἔχομαι μέσος.

Λα. πόθεν βοῆς ἤκουσα πολεμιστηρίας;
ποῖ χρὴ βοηθεῖν; ποῖ κυδοιμὸν ἐμβαλεῖν;
τίς Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τοῦ σάγματος;

Ημ. ὦ Λάμαχ' ἥρως, τῶν λόφων καὶ τῶν λόχων—

Ημ. ὦ Λάμαχ', οὐ γὰρ οὗτος ἄνθρωπος πάλαι
ἅπασαν ἡμῶν τὴν πόλιν κακοῤῥοθεῖ;

Δι. ὦ Λάμαχ' ἥρως, ἀλλὰ συγγνώμην ἔχε,
εἰ πτωχὸς ὢν εἶπόν τι, κἀστωμυλάμην.

Λα. τί δ' εἶπες ἡμᾶς; οὐκ ἐρεῖς;

Δι. οὐκ οἶδά πω·
ὑπὸ τοῦ δέους γὰρ τῶν ὅπλων ἰλιγγιῶ.
ἀλλ' ἀντιβολῶ σ', ἀπένεγκ' ἐμοῦ τὴν Μορμόνα.

Λα. ἰδού.

Δι. παράθες νῦν ὑπτίαν αὐτὴν ἐμοί.

Λα. κεῖται.

Δι. φέρε νῦν ἀπὸ τοῦ κράνους μοι τὸ πτερόν.

Λα. τουτὶ πτίλον σοι.

Δι. τῆς κεφαλῆς νῦν μου λαβοῦ,

552. *κωπέων πλατουμένων.* Scholiastes exponit *κωπέων, τῶν εἰς κώπην ξύλων ἐπιτηδείων*, recte: nec quidquam commeruerat, cur a Kustero corriperetur, qui ipse nec formam nec proprietatem hujus vocabuli perspectam habuit. *κωπέων* non est a *κώπη*, sed a *κωπεύς*. Sunt autem *κωπεῖς ligna remis faciendis apta.* Hesychius: *κώπεις*, (scr. *κωπεῖς*) *τὰ εἰς κώπας εὔθετα ξύλα.* Vide summum Valckenarium ad Herodotum p. 383. *πλατουμένων*, quod minime sollicitandum, valet *quæ in palmulas exasciantur*, a *πλάτη*, *palmula remi*, unde *πλατόω*. Conficiendorum remorum maximus labor est palmulæ dedolatio: multo minor opera reliquæ parti impenditur; præcipua est palmula: inde est quod *πλάτη* per *συνεκδοχὴν remum* significat: sed proprie est pars remi inferior. Hesychius: *κώπης τὸ ἄνω, κώπαιον· τὸ δὲ κάτω, πλάτη.*

553. *θαλαμιῶν.* Sic recte positus accentus in membr. Sic etiam in B. sed a secunda manu. Male vulgo *θαλαμίων*. Est enim a recto feminino *θαλαμία*. Hesychius: *θαλαμίαι κῶπαι, αἱ κατωτάτω. καὶ οἱ ταύτην ἔχοντες τὴν χώραν, θαλάμιοι λέγονται.* Erudita est ad hunc locum Kusteri nota.

554. *νιγλάρων.* Vocem raro obviam male mulcarunt librarii. In A. scriptum *γεράνων*: in C. *νιγλαμίων*. Est autem *νίγλαρος* modus quidam in tibiarum cantu. Vide Pollucem iv. 83. Scholiastæ *μέλος μουσικὸν παρακελευστικόν*. Hesychius: *νίγλαροι, τερετίσματα, πάρεργα κρούσματα.* Appellabatur etiam *νίγλαρος* peculiaris quædam tibiæ species. Pollux: *νίγλαρος δὲ, μικρός τις αὐλίσκος, Αἰγύπτιος, μοναυλίᾳ πρόσφορος.* Forte non multum absimilis fuerit tibiæ, cujus in militia nostra usus, quam *fifre* vocamus.

555. *τὸν δὲ Τήλεφον*—Translata verba ex Euripidis Telepho.

564. *εἰ θενεῖς*, in futuro. Sic bene membr. Vulgo *θένεις*.

567. *γοργολόφας* idem valet, quod Homericum *κορυθαίολος*.

568. *ὦ φίλ', ὦ φυλέτα.* Sic B. Vulgo *ὦ φίλε, ὦ φυλέτα.*

569. *εἴτε τις ἔστι.* Sic A. C. Vulgo *εἴτ' ἔστι τις.*

570. *ἢ τειχομάχος.* Sic tres codd. et primariæ editt. In novitiis *εἰ τειχ*—

571. *ἔχομαι μέσος.* Sic A. C. Vulgo *ἴσχομαι.* Divinare nequeo quemadmodum metricus Scholiastes hos sex versus legerit, quos in octo digestos habuit.

575. Versum hunc Semichoro, qui Lamachi opem imploraverat, par erat tribuere. Perperam in libris omnibus Dicæopolidi adscriptus est.

577. Post hunc versum Lamacho istum tribuunt libri omnes,

οὗτος σὺ τολμᾷς πτωχὸς ὢν λέγειν τάδε;

Paulo post tamen ipse Lamachus Dicæopolidem percunctatur, *τί δ' εἶπας ἡμᾶς;* Manifesta est absurditas. Nihil revera Lamachus eorum scire poterat, quæ Dicæopolis dixisset. Versum illum e superioribus concinnatum, ab inepto librario infertum, eo abire jussi, unde malum pedem intulerat.

580. *τί δ' εἶπες ἡμᾶς;* Vide supra ad Thesm. 742.

582. *τὴν Μορμόνα.* Dicitur *μορμὼ, μορμοῦς, μορμὼν, μορμόνος.* Intelligit autem scutum Gorgonis insignitum capite. Supra 574.

τίς Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τοῦ σάγματος;

In Pace 474. Chorus eidem Lamacho, qui adesse fingitur, dicit:

οὐδὲν δεόμεθ', ὦ 'νθρωπε, τῆς σῆς μορμόνος.

584. *φέρε μοι τὸ πτερόν.* Suidas in *φέρε νῦν: τὸ πτερὸν ζητεῖ, ἵνα ἐξεμέσῃ. εἰώθασι γὰρ οἱ δυσεμοῦντες, πτερῷ χρῆσθαι πρὸς τὸ εὐχερῶς ἐμέσαι.* Pollux x. 76. e Cratini fabula inscripta *Ὧραι* fragmentum hoc profert:

μῶν βδελυγμίας ἔχει;
πτερὸν ταχέως τις καὶ λεκάνην ἐνεγκάτω.

βδελυγμία nauseam significat, et *βδελύττομαι, nauseo.* Mox *βδελύττομαι γὰρ τοὺς λόφους: nauseam mihi movent cristæ.* *λεκάνης* vomiturientibus dari solitæ meminerat Comicus in Pace 855. ubi sinceram lectionem revocabimus.

585. *τῆς κεφαλῆς νῦν μου λαβοῦ.* Plautus Rud. ii. 6. 26.

Perii, animo male fit. contine, quæso, caput.

ἵν' ἐξεμέσω· βδελύττομαι γὰρ τοὺς λόφους.
Λα. οὗτος, τί δράσεις; τῷ πτίλῳ μέλλεις ἐμεῖν;
Δι. πτίλον γάρ ἐστιν, εἰπέ μοι, τίνος ποτέ;
Λα. ὄρνιθός ἐστιν.
Δι. ἆρα κομπολακύθου;
Λα. οἴμ', ὡς τεθνήξει.
Δι. μηδαμῶς, ὦ Λάμαχε.
οὐ γὰρ κατ' ἰσχύν ἐστιν· εἰ δ' ἰσχυρὸς εἶ,
τί μ' οὐκ ἀπεψώλησας; εὔοπλος γὰρ εἶ.
Λα. ταυτὶ λέγεις σὺ τὸν στρατηγὸν, πτωχὸς ὤν;
Δι. ἐγὼ γάρ εἰμι πτωχός;
Λα. ἀλλὰ τίς γὰρ εἶ;
Δι. ὅστις; πολίτης χρηστὸς, οὐ σπουδαρχίδης,
ἀλλ' ἐξ ὅτου περ ὁ πόλεμος, στρατωνίδης·
σὺ δ', ἐξ ὅτου περ ὁ πόλεμος, μισθαρχίδης.
Λα. ἐχειροτόνησαν γάρ με---
Δι κόκκυγές γε τρεῖς.

589. *κομπολακύθου*. Fictum avis nomen a *κόμπος* et *λακεῖν*, διὰ τὸ κομπαστὴν εἶναι τὸν Λάμαχον.

590. *οἴμ', ὡς τεθνήξει*. In tribus codd. recte scriptum est *οἴμ'*, id est *οἴμοι*. Perperam in impressis *οἶμ'*. Tum *τεθνήξει* vel *τεθνήξῃ* est in duobus codd. Solus C. *τεθνήσει*, ut impressi, exhibet, quod barbarum esse dixi ad Vesp. 654. Et est hoc verissimum. Nullum enim exstat græcum thema, seu verbum, unde rite deduci possit futurum *τεθνήσω*. Analogice vero a verbo *τεθνήκω*, quod ipsum formatum est a præterito *τέθνηκα*, nascitur futurum *τεθνήξω*, medium *τεθνήξομαι*. Vide Oudendorpium ad Thomam M. in *τεθνήξεται*. Sed concedamus utramque characteristicam *σ* et *ξ* perinde locum habere in futuro verbi *τεθνήκω*, quid, quæso, alterutra discrimen afferet in usu et potestate illorum futurorum? Num forma tantum media licebit dicere *τεθνήσομαι*, et activa solummodo *τεθνήξω*? Num, si *τεθνήξει* unice *morietur* significat, *τεθνήσει* significare poterit *morieris*? His nugis abstinuisse vellem Th. Burgessium. Nimia Bentleii carpendi libido extra oleas Dawesium abripuit. Sic enim occasione versus in Nubibus 1436. pag. 96. novæ edit. commentatur. *Virum porro Cl. non secus atque editores fefellit atrox solœcismus, σὺ τεθνήξει: id quod perinde est ac si latine dicas* TU MORIETUR. *Futurum utique istud forma non nisi activa usurpatur; sicuti in subjectis exemplis: Acharn.* 325.

ὡς τεθνήξων ἴσθι νυνί. δήξομ' ἄρ' ὑμᾶς ἐγώ.

Æschylus Agam. 1288.

οὐ μὴν ἄτιμοί γ' ἐκ θεῶν τεθνήξομεν.

Quibus ex verbis satis liquido patet, voluisse eum in Nubium versu legi:

μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται, σὺ δ' ἐγχανὼν τεθνήξεις;

Et, si audiretur, hic etiam scriptum oportuisset, *οἴμ', ὡς τεθνήξεις*. Sed frustra est. Utramque formam *τεθνήξω* et *τεθνήξομαι* agnoscit græcus sermo. Quin media usitatior. Vide Thomæ modo laudatum interpretem, Grævium ad Luciani Solœcistam p. 91. et Dukerum ad Thucydidem p. 549.

595. *σπουδαρχίδης*. *σπουδάζων περὶ ἀρχῆς*.

596. *στρατωνίδης*. *ἀντὶ τοῦ στρατευόμενος, στρατιώτης*.

597. *μισθαρχίδης*. *ἐν τῇ ἀρχῇ μισθὸν λαμβάνων*. Epitheta sunt a poëta conficta ad patronymicorum formam.

598. *κόκκυγες*. Schol. *ἀντὶ τοῦ ἄτακτοι καὶ ἀπαίδευτοι. καὶ γὰρ ὁ κόκκυξ ἄμουσόν τι φθέγγεται.*

ταῦτ' οὖν ἐγὼ βδελυττόμενος ἐσπεισάμην,
ὁρῶν πολιοὺς μὲν ἄνδρας ἐν ταῖς τάξεσι,
νεανίας δ', οἵους σὺ, διαδεδρακότας,
τοὺς μὲν ἐπὶ Θρᾴκης μισθοφοροῦντας τρεῖς δραχμὰς,
Τισαμενοφαινίππους, Πανουργιππαρχίδας·
ἑτέρους δὲ παρὰ Χάρητι· τοὺς δ' ἐν Χαόσι
Γερητοθεοδώρους, Διομειαλαζόνας,
τοὺς δ' ἐν Καμαρίνῃ, κἀν Γέλᾳ, κἀν Καταγέλᾳ.
Λα. ἐχειροτονήθησαν γάρ.
Δι. αἴτιον δὲ τί,
ὑμᾶς μὲν ἤδη μισθοφορεῖν ἁμηγέπη,
τωνδὶ δὲ μηδέν'; ἐτεὸν, ὦ Μαριλάδη,
ἤδη πεπρέσβευκας σὺ πολιὸς ὢν ἓν, ἢ οὔχ; .
ἀνένευσε· καί τοι γ' ἔστι σώφρων κἀργάτης.
τί δαὶ Δράκυλλος, κ' Εὐφορίδης, ἢ Πρινίδης;
οἶδέν τις ὑμῶν τἀκβάταν', ἢ τοὺς Χάονας;
οὔ φασιν. ἀλλ' ὁ Κοισύρας, καὶ Λάμαχος,
οἷς ὑπ' ἐράνου τε καὶ χρεῶν πρώην ποτὲ,
ὥσπερ ἀπόνιπτρον ἐκχέοντες ἑσπέρας,
ἅπαντες ΕΞΙΣΤΩ παρῄνουν οἱ φίλοι.
Λα. ὦ δημοκρατία, ταῦτα δῆτ' ἀνασχετά;
Δι. οὐ δῆτ', ἐὰν μὴ μισθοφορῇ γε Λάμαχος.

603. Schol. *ὁ Τισάμενος ὡς ξένος καὶ μαστιγίας κωμῳδεῖται. ὁ δὲ Φαίνιππος, ὡς ψεύδης καὶ ἑταιρηκώς. ὁ δὲ Χάρης ἐπὶ ἀμαθίᾳ διεβάλλετο. τούτους κωμῳδεῖ, ὡς πανούργους, τόν τε Τισάμενον, καὶ τὸν Φαίνιππον, καὶ Ἱππαρχίδην, καὶ Γέρητα τὸν φαλακρὸν, καὶ Θεόδωρον, τὸν Διομειᾶ τὸν δῆμον ὄντα. τὸ δὲ* ΕΝ ΧΑΟΣΙ *πέπαικται παρὰ τὸ ἐν Ἱππεῦσι* (78.)

ὁ πρωκτὸς ἐστιν αὐτόχρημ' ἐν Χαόσιν.

ἐπειδὴ καὶ εἰς μαλακίαν διεβάλλετο Γέρης καὶ Θεόδωρος, καὶ ὅτι ἐκ δούλων.

606. *κἀν Καταγέλᾳ*. Fictum urbis nomen, manifesta adlusione ad *καταγελᾶν*.

608. *ἁμηγέπη*. Sic membr. Vulgo *ἁμηγέπου*. In B. diphthongo superscriptum *η*. Suidas vero in *ἁμηγέπη* hunc versum citans, habet *ἁμηγέπει*. Quam prætulimus, sincera forma est, præ illis frequentata scriptoribus Atticis, ut et *ἁμωσγέπως*, quo utitur Comicus Thesm. 429. Vide Ruhnkenium ad Timæi glossam *ἁμηγέπη, ἑνί γε τρόπῳ, ἢ ὁπωσοῦν*.

610. Vulgo legitur: *ἤδη πεπρέσβευκας σὺ πολιὸς ὢν ἔνη*. Depravatissima lectio est, quam tamen festivi Græculi explicant, sed ita inepte, ut eorum verba transcribere pigeat. In membr. scriptum *ἓν ἢ*, duabus sic perspicue distinctis vocibus: sic etiam in C. immo interposito, ut in primariis editt. commate, *ἓν, ἤ*: in B. interposito interrogationis signo, *ἓν; ἤ*. Excidit librariorum culpa negatio *οὐκ*, quæ cum *ἢ* in unam syllabam coalescit:

ἤδη πεπρέσβευκας σὺ πολιὸς ὢν ἓν, ἢ οὔχ;

614. *ὁ Κοισύρας*. Megacles Cœsyræ filius. Vide ad Nub. 48.

616. *ἀπόνιπτρον, τὸ ὕδωρ, ᾧ πόδας νίπτονται*. Eustathius ad Odyss. p. 1867. l. 25.

617. *ἐξίστω*. Sic tres codd. Perperam in primariis editt. *ἐξίστων*.

618. In Avibus v. 1570.

ὦ δημοκρατία, ποῖ προβιβᾷς ἡμᾶς ποτε;

Λα. ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν πᾶσι Πελοποννησίοις
ἀεὶ πολεμήσω, καὶ ταράξω πανταχῇ,
καὶ ναυσὶ, καὶ πεζοῖσι, κατὰ τὸ καρτερόν.
Δι. ἐγὼ δὲ κηρύττω γε Πελοποννησίοις
ἅπασι, καὶ Μεγαρεῦσι, καὶ Βοιωτίοις,
πωλεῖν, ἀγοράζειν πρὸς ἐμέ· Λαμάχῳ δὲ μή.

Χορός.

ὡνὴρ νικᾷ τοῖσι λόγοισιν, καὶ τὸν δῆμον μεταπείθει
περὶ τῶν σπονδῶν. ἀλλ' ἀποδύντες τοὺς ἀναπαίστους ἐπίωμεν.
Ἐξ οὗ γε χοροῖσιν ἐφέστηκεν τρυγικοῖς ὁ διδάσκαλος ἡμῶν,
οὔπω παρέβη πρὸς τὸ θέατρον λέξων, ὡς δεξιός ἐστι·
διαβαλλόμενος δ' ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐν Ἀθηναίοις ταχυβούλοις,
ὡς κωμῳδεῖ τὴν πόλιν ἡμῶν, καὶ τὸν δῆμον καθυβρίζει,
ἀποκρίνεσθαι δεῖται νυνὶ πρὸς Ἀθηναίους μεταβούλους.
φησὶν δ' εἶναι πολλῶν ἀγαθῶν αἴτιος ὑμῖν ὁ ποιητής,
παύσας ὑμᾶς ξενικοῖσι λόγοις μὴ λίαν ἐξαπατᾶσθαι,
μήθ' ἥδεσθαι θωπευομένους, μήτ' εἶναι χαυνοπολίτας.
πρότερον δ' ἀπὸ τῶν πόλεων ὑμᾶς οἱ πρέσβεις ἐξαπατῶντες,
πρῶτον μὲν ΙΟΣΤΕΦΑΝΟΥΣ ἐκάλουν· κἀπειδὰν τοῦτό τις εἴπῃ,
εὐθὺς διὰ τοὺς ΣΤΕΦΑΝΟΥΣ ἐπ' ἄκρων τῶν πυγιδίων ἐκάθησθε.
εἰ δέ τις, ὑμᾶς ὑποθωπεύσας, ΛΙΠΑΡΑΣ καλέσειεν ΑΘΗΝΑΣ,

621. καὶ ταράξω. Sic optime A. C. Inepte vulgo καὶ κατάξω.

623. ἐγὼ δὲ κηρύττω γε Πελοποννησίοις. Sic optime in B. In A. C. κηρύττω γε καὶ Π. In impressis vero κηρύττω καὶ Π. retenta e duabus particulis ipsa illa quæ ejicienda erat. Quod reponebat Orvillius ad Charit. p. 239. τε, id neutiquam congruere nemo non videt. Particula illa nomini aut verbo semper subjungitur. τε Πελοποννησίοις pro Πελοποννησίοις τε, græcus sermo aversatur.

626. ὡνὴρ νικᾷ. Vulgo minus bene ἀνήρ.

628. ἐφέστηκεν. Perperam vulgo ἐφέστηκε.—τρυγικοῖς. Sic etiam duo codd. Mendose in membr. τραγικοῖς.

633. πολλῶν ἀγαθῶν αἴτιος. Vulgo ἄξιος. Illud flagitat sententia, et vere reponendum censuit Dawesius. Iisdem verbis mox poëtæ meritorum enumerationem concludit Chorus v. 641.

ταῦτα ποιήσας, πολλῶν ἀγαθῶν αἴτιος
ὑμῖν γεγένηται.

636. πρότερον δ' ἀπὸ τῶν πόλεων ὑμᾶς οἱ πρέσβεις ἐξαπατῶντες. Sed scriptus est hic versus in libris omnibus πρότερον δ' ὑμᾶς οἱ πρέσβεις ἀπὸ τῶν πόλεων ἐξαπατῶντες, nec quidquam in numeris turbatum est, ut Kustero videbatur, cui tamen adsentior concinniores esse, transpositis ut supra vocibus.

637. ἰοστεφάνους. Vide Equit. v. 1329. κἀπειδὰν τοῦτό τις εἴπῃ. Sic optime B. In A. C. κἀπειδὴ—εἴποι. Vulgo solœce, κἀπειδὴ—εἴπῃ.

638. ἐπ' ἄκρων τῶν πυγιδίων ἐκάθησθε. Eodem fere sensu in Eq. v. 1344. ἀνορτάλιζες. Schol. οἱ ἐπαίνων εἰς ἑαυτοὺς γινομένων ἀκούοντες, εἰώθασι τὴν πυγὴν τῆς καθέδρας ἐξαίρειν.

εὕρετο πᾶν ἂν διὰ τὰς ΛΙΠΑΡΑΣ, ἀφύων τιμὴν περιάψας.
ταῦτα ποιήσας, πολλῶν ἀγαθῶν αἴτιος ὑμῖν γεγένηται,
καὶ τοὺς δήμους ἐν ταῖς πόλεσιν δείξας, ὡς δημοκρατοῦνται.
τοιγάρτοι νῦν ἐκ τῶν πόλεων τὸν φόρον ὑμῖν ἀπάγοντες
ἥξουσιν, ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντες τὸν ποιητὴν τὸν ἄριστον,
ὅστις παρεκινδύνευσε λέγειν ἐν Ἀθηναίοις τὰ δίκαια.
οὕτω δ' αὐτοῦ περὶ τῆς τόλμης ἤδη πόρρω κλέος ἥκει,
ὅτε καὶ βασιλεὺς, Λακεδαιμονίων τὴν πρεσβείαν βασανίζων,
ἠρώτησεν πρῶτα μὲν αὐτοὺς, πότεροι ταῖς ναυσὶ κρατοῦσιν·
εἶτα δὲ τοῦτον τὸν ποιητὴν, ποτέρους εἴποι κακὰ πολλά.
τούτους γὰρ ἔφη τοὺς ἀνθρώπους πολὺ βελτίους γεγενῆσθαι,
καὶ τῷ πολέμῳ πολὺ νικήσειν, τοῦτον ξύμβουλον ἔχοντας.
διὰ τοῦθ' ὑμᾶς Λακεδαιμόνιοι τὴν εἰρήνην προκαλοῦνται,
καὶ τὴν Αἴγιναν ἀπαιτοῦσιν· καὶ τῆς νήσου μὲν ἐκείνης
οὐ φροντίζουσ', ἀλλ' ἵνα τοῦτον τὸν ποιητὴν ἀφέλωνται.
ἀλλ' ὑμεῖς μή ποτε δείσηθ', ὡς κωμῳδήσει τὰ δίκαια·
φησὶν δ' ὑμᾶς πολλὰ διδάξειν ἀγάθ', ὥστ' εὐδαίμονας εἶναι,
οὐ θωπεύων, οὐθ' ὑποτείνων μισθοὺς, οὔτ' ἐξαπατύλλων,
οὔτε πανουργῶν, οὔτε κατάρδων, ἀλλὰ τὰ βέλτιστα διδάσκων.
πρὸς ταῦτα Κλέων καὶ παλαμάσθω,

640. εὕρετο πᾶν ἄν. Sic bene Dawesius ex linguæ ingenio. Vulgo εὗρε τὸ πᾶν.

645. ὅστις παρεκινδύνευσε λέγειν ἐν Ἀθηναίοις τὰ δίκαια. Male ὅστις παρεκινδύνευσεν Ἀθηναίοις εἰπεῖν τὰ δίκαια. Sic enim corrupti sunt hujus versus numeri, in quibus non poëtæ manum, sed librariorum temeritatem agnoscas. Non unicus est, vel saltem in posterum non unicus erit, apud Comicum tetrameter anapæsticus, quem deturpet cæsura post quartum pedem. Huc spectat quod dixi in nota ad Av. 600. Et sane facillima est numerorum hujus versus restitutio.

647. ὅτε καὶ—Sic tres codd. et editt. veteres. In Kusteriana perperam excusum typothetæ errore, ὅτι καὶ—

648. ἠρώτησεν. Perperam vulgo ἠρώτησε.

650. γεγενῆσθαι. In B. γενήσεσθαι ex glossemate. In C. ἀνθρώπους ποτὲ βελτίους γεγενῆσθαι.

653. ἀπαιτοῦσιν. Sic emendate in B. Perperam vulgo ἀπαιτοῦσι.

655. Sic vulgo legitur hic versus:
ἀλλ' ὑμεῖς τοι μήποτ' ἀφήσηθ', ὡς κωμῳδήσει τὰ δίκαια.
Redundat syllaba: sed facile est numeros integrare, eximendo inutilem particulam τοι. Non ita vero facile est bonum aliquem sensum ex istis elicere. κωμῳδεῖν τὰ δίκαια nihil aliud significare potest, quam *jura, leges, fas in comœdia irridere*. Quod si Chorus dicat facturum esse poëtam, utique absurde loquatur. Id ipsum enim erat caput accusationis in poëtam a Cleone intentatæ, ob fabulam *Babylonios*, quam præcedente anno docuerat. Præterea μήποτ' ἀφήσητε, sive ad Æginam insulam, sive ad poëtam referatur, ineptum est. Lacedæmonii non flagitabant Aristophanem sibi dedi: Æginam sibi concedi petebant, idque Chori sententia, Aristophanis ulciscendi cupiditate, nempe ut ei prædia adimerent, quæ in illa insula possidebat. Qui vero prædiis istis exutus minus Athenis comœdias docuisset? Nihil istis inest sani. Sinceram lectionem servavit codex C. in quo scriptum:
ἀλλ' ὑμεῖς τοι μήποτε δείσηθ', ὡς κωμῳδήσει τὰ δίκαια.
Inde proclive erat Comici manum restituere.

καὶ πᾶν ἐπ' ἐμοὶ τεκταινέσθω.
τὸ γὰρ εὖ μετ' ἐμοῦ, καὶ τὸ δίκαιον
ξύμμαχον ἔσται, κοὐ μήποθ' ἁλῶ
περὶ τὴν πόλιν ὤν, ὥσπερ ἐκεῖνος,
δειλὸς καὶ λακαταπύγων.

Ημ. Δεῦρο Μοῦσ' ἐλθὲ, φλεγυρὸν πυρὸς ἔ-
χουσα μένος, ἔντονος Ἀχαρνική.
οἷον ἐξ ἀνθράκων πρινίνων
φέψαλος ἀνήλατ', ἐρε-
θιζόμενος οὐρίᾳ ῥιπίδι,
ἡνίκ' ἂν ἐπανθρακίδες ὦσι παρακείμεναι·
οἱ δὲ Θασίαν ἀνακυκῶσι λιπαράμπυκα,
οἱ δὲ μάττωσιν· οὕ-
τω σοβαρὸν ἐλθὲ μέλος
εὔτονον, ἀγροικότερον,
ὡς ἐμὲ λαβοῦσα τὸν δημότην.

Χο. Οἱ γέροντες οἱ παλαιοὶ, μεμφόμεσθα τῇ πόλει.
οὐ γὰρ ἀξίως ἐκείνων, ὧν ἐναυμαχήσαμεν,
γηροβοσκούμεσθ' ὑφ' ὑμῶν, ἀλλὰ δεινὰ πάσχομεν,
οἵ τινες γέροντας ἄνδρας ἐμβαλόντες ἐς γραφὰς,
ὑπὸ νεανίσκων ἐᾶτε καταγελᾶσθαι ῥητόρων,
οὐδὲν ὄντας, ἀλλὰ κωφοὺς, καὶ παρεξηυλημένους,
οἷς Ποσειδῶν Ἀσφάλειός ἐστιν ἡ βακτηρία·
τονθορύζοντες δὲ γήρᾳ τῷ λίθῳ προσέσταμεν,

664. δειλὸς καὶ λακαταπύγων. Sic optime tres codd. Vulgo λακκοκαταπύγων, quæ vox est nihili. In composito λακαταπύγων epitaticum λα longum est, ut in Λάμαχος aliisque vocibus.

665. φλεγυρὸν hic refertur ad μένος. At in tribus codd. sic scriptum et distinctum est: δεῦρο μοῦσ' ἐλθὲ φλεγυρὰ, πυρὸς—In Bern. Juntæ edit. φλογερόν.

670. ἡνίκ' ἂν ἐπανθρακίδες ὦσι παρακείμεναι. Sic recte scriptum in tribus codd. Vulgo ἡνίκ' ἐπανθρακίδες, omisso ἂν cum versus ruina, qui tetrameter est pæonicus, ut antistrophicus 697. constans tribus pæonibus primis et cretico.

671. Θασίαν. Scilicet ἅλμην.—ἀνακυκῶσι. Sic bene Suidas in Θασίαν. Libri omnes nostri ἀνακυκλῶσι, manifesta menda. Facete utitur Comicus dithyrambico epitheto λιπαράμπυκα, quod nihil aliud illi significat, quam λιπαράν. Præter jocum nihil hic quærendum: ejusmodi sunt pleraque epitheta, quæ festivus Matro piscibus in convivio tribuit. λιπαράμπυξ Mnemosynes epitheton est in nobilibus Pindari versibus, Nem. vii.

ἔργοις δὲ καλοῖς ἔσο-
πτρον ἴσαμεν ἑνὶ σὺν τρόπῳ,
εἰ Μναμοσύνας ἕκατι λιπαράμπυκος
εὕροι τις ἄποινα μόχθων
κλυταῖς ἐπέων ἀοιδαῖς.

672. οἱ δὲ μάττωσιν. Sic bene membr. Solœce vulgo μάττουσιν. Pendet enim hoc verbum, ut duo præcedentia, ab ἡνίκ' ἄν.

674. ἀγροικότερον. Sic membr. Vulgo εὔτονον, ἀγροικότονον.

683. τονθορύζοντες. Sic tres codd. Scholiastes in Ald. edit. Suidas, et Grammatici plerique: si apud quosdam per ι scriptum reperitur, ut hic impressi exhibent, τονθορίζοντες, id librariorum errore factum; nam genuina scriptura est per υ, quæ exstat etiam vulgo Ran. 747. Vesp. 614. τονθορύζειν, *chuchoter*.

οὐχ ὁρῶντες οὐδὲν, εἰ μὴ τῆς δίκης τὴν ἠλύγην.
ὁ δὲ νεανίας ἑαυτῷ σπουδάσας ξυνηγορεῖν,
ἐς τάχος παίει, ξυνάπτων στρογγύλοις τοῖς ῥήμασι·
κᾆτ' ἀνελκύσας ἐρωτᾷ, σκανδάληθρ' ἱστὰς ἐπῶν,
ἄνδρα Τιθωνὸν σπαράττων, καὶ ταράττων, καὶ κυκῶν.
ὁ δ' ὑπὸ γήρως μασταρύζει, κᾆτ' ὄφλων ἀπέρχεται·
εἶτα λύζει, καὶ δακρύει, καὶ λέγει πρὸς τοὺς φίλους·
Οὗ μ' ἐχρῆν σορὸν πρίασθαι, τοῦτ' ὄφλων ἀπέρχομαι.

Ημ. Ταῦτα πῶς εἰκότα γέροντ' ἀπολέ-
σαι, πολιὸν ἄνδρα, περὶ κλεψύδραν,
πολλὰ δὴ ξυμπονήσαντα, καὶ
θερμὸν ἀπομορξάμενον
ἀνδρικὸν ἱδρῶτα δὴ καὶ πολὺν,
ἄνδρ' ἀγαθὸν ὄντα Μαραθῶνι περὶ τὴν πόλιν;
εἶτα Μαραθῶνι μὲν ὅτ' ἦμεν, ἐδιώκομεν·
νῦν δ' ὑπ' ἀνδρῶν πονη-
ρῶν σφόδρα διωκόμεθα,
κᾆτα προσαλισκόμεθα.
πρὸς τάδε τίς ἀντερεῖ Μαρψίας;

Χο. Τῷ γὰρ εἰκὸς ἄνδρα κυφὸν, ἡλίκον Θουκυδίδην,
ἐξολέσθαι, ξυμπλακέντα τῇ Σκυθῶν ἐρημίᾳ,
τῷδε τῷ Κηφισοδήμῳ, τῷ λάλῳ ξυνηγόρῳ;
ὥστ' ἐγὼ μὲν ἠλέησα, κἀπομορξάμην, ἰδὼν
ἄνδρα πρεσβύτην ὑπ' ἀνδρὸς τοξότου κυκώμενον,
ὃς, μὰ τὴν Δήμητρ', ἐκεῖνος ἡνίκ' ἦν Θουκυδίδης,
οὐδ' ἂν αὐτὴν τὴν Ἀχαιὰν ῥᾳδίως ἠνέσχετο·

689. μασταρύζει. Schol. συνέλκει καὶ συνάγει τὰ χείλη. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὑποτιτθίων παίδων, ἃ τὸν μαστὸν ἕλκοντα τῷ στόματι, συνάγει τὰ χείλη. Perperam in membr. μασταρίζει, eodem errore, de quo in superiore nota.

702. Μαρψίας. Schol. οὗτος φιλόνεικος, καὶ φλύαρος, καὶ θορυβώδης ῥήτωρ κωμῳδεῖται.

709. τὴν Ἀχαιάν. Excerptam ex Orionis Etymologico notam cum lectore communicabo, ex Animadversionibus eruditi mei amici desumtam, quarum memini in nota ad Conc. 987. Ἀχαιά, ἡ Δημήτηρ. μέμνηται τοῦ ὀνόματος Ἀριστοφάνης. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἄχους τοῦ ἐπὶ τῇ Περσεφόνῃ. τινὲς δὲ ἀπὸ ἱστορίας τοιαύτης. τοῖς Ταναγραίοις μεταστᾶσιν ἐκ τῆς Τανάγρας ἐκέλευσε κατ' ὄναρ ἡ Δημήτηρ φανεῖσα αὐτοῖς, ἀκολουθῆσαι τῷ γινομένῳ ἤχῳ, καὶ ὅπου ἂν παύσηται, ἐκεῖ πόλιν κτίσαι. καὶ διώδευον ἀκούοντες ψόφον κυμβάλων καὶ τυμπάνων. καὶ παυσαμένου περὶ τὴν Ἀττικὴν, ἔκτισαν πόλιν, καὶ ἱδρύσαντο ἱερὸν Ἀχαιᾶς Δήμητρος. οὕτως εὗρον ἐν ὑπομνήματι εἰς Ἀριστοφάνην. In edito autem Etymologico Comici versus exstat cum diversa lectione minime contemnenda:

οὐδ' ἂν αὐτὴν τὴν Ἀχαιὰν ῥᾳδίως ἠνέσχετ' ἄν.

ἀλλὰ κατεπάλαισεν ἂν μὲν πρῶτον Εὐάθλους δέκα,
κατεβόησε δ' ἂν κεκραγὼς τοξότας τρισχιλίους,
περιετόξευσεν δ' ἂν αὐτοῦ τοῦ πατρὸς τοὺς ξυγγενεῖς.
ἀλλ' ἐπειδὴ τοὺς γέροντας οὐκ ἐᾶθ' ὕπνου τυχεῖν,
ψηφίσασθε χωρὶς εἶναι τὰς γραφὰς, ὅπως ἂν ᾖ
τῷ γέροντι μὲν γέρων καὶ νωδὸς ὁ ξυνήγορος·
τοῖς νέοισι δ' εὐρύπρωκτος, καὶ λάλος, χὠ Κλεινίου.
κἀξελαύνειν χρὴ τολοιπόν· κἢν φύγῃ τις, ζημιοῦν
τὸν γέροντα τῷ γέροντι, τὸν νέον δὲ τῷ νέῳ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ, ΜΕΓΑΡΕΥΣ, ΚΟΡΑΙ, ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

Δι. ΟΡΟΙ μὲν ἀγορᾶς εἰσιν οἵδε τῆς ἐμῆς.
ἐνταῦθ' ἀγοράζειν τοῖσι Πελοποννησίοις
ἔξεστι, καὶ Μεγαρεῦσι, καὶ Βοιωτίοις,
ἐφ' ᾧ τε πωλεῖν πρὸς ἐμὲ, Λαμάχῳ δὲ μή.
ἀγορανόμους δὲ τῆς ἀγορᾶς καθίσταμαι

Perplacet istud ἂν in fine versus repetitum, estque ex eo elegantiarum genere, quas sæpius obliterarunt librarii, nedum eas alicubi *de suo* addiderint.

710. κατεπάλαισεν ἂν μὲν—Sic bene Kusterus in notis. Vulgo claudicante versu: κατεπάλαισε μὲν ἄν.

712. περιετόξευσεν. Vulgo cum metri labe omissum ν paragogicum.

718. τὸν γέροντα τῷ γέροντι, τὸν νέον δὲ τῷ νέῳ. *Est locus salebrosus. Non apparet enim, unde dativi illi, γέροντι et νέῳ pendeant.* KUSTERUS. Bergleri explicatio, quam describere piget, longe est ineptissima, quod et ipse fatetur: proinde quum nihil melius sciret, *versionem Frischlini retinuit, quamvis a verbis Comici alienam.* Versio autem sic se habet: *Quin etiam hinc expellere oportet, et, si fugiat quispiam, multare: atque istud juvenem a juvene, senem a sene perpeti.* Rem non nimis proclivem, planam me fecisse confido. Phrasis est concisa, in qua si suppressas voces, expressis cognatas, suppleas, sensum, et constructionis rationem manifestam habebis. ἢν φύγῃ τις, *si quis reus agatur,* χρὴ ζημιοῦν, *oportet eum multare,* sed ad hunc modum, τὸν γέροντα τὴν ζημίαν ἐπάγοντα τῷ γέροντι, τὸν νέον δὲ ἐπάγοντα τῷ νέῳ: vel, ut Comici ipsius verbis in Pl. 480. utar, τὸν γέροντα τὸ τίμημα τῆς δίκης ἐπιγράφοντα τῷ γέροντι, τὸν νέον δὲ τῷ νέῳ. Non male me vertisse opinor: *Et judicio quidem malos persequi oportet deinceps: at, si quis agatur reus, multam irroget senex seni, juvenis autem juveni.*

723. ἀγορανόμοι erant magistratus, ad quos pertinebat rerum venalium cura. De his vide Menagium ad Laërtium vi. 90. Quando munus suum obibant in foro, scuticam gerebant. Schol. ἱμάντας, λώρους, φραγγέλια. τὸ γὰρ παλαιὸν φραγγελίοις ἔτυπτον οἱ λογισταὶ τοὺς τῆς ἀγορᾶς. Cur vero Dicæopolis agoranomos sui fori loris instruat ἐκ λεπρῶν, ad verbum *ex leprosis*, ejus rei diversas rationes excogitarunt veteres Critici, quorum expositiones admodum conturbavit, qui eas excerpsit. Sic autem transposita verba in ordinem reponi debent. λεπρῶν δὲ, οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ λέπειν, ὅ ἐστι τύπτειν. οἱ δὲ, ἀπὸ Λεπρέου πολίσματος τῆς Πελοποννήσου, οὗ καὶ ἐν Ὄρνισι μέμνηται (149)

τί σὺ τὸν Ἠλεῖον Λέπρεον οἰκίζειν;

καὶ Καλλίμαχος ἐν Ὕμνοις (H. in Jovem 39.)

Καυκώνων πτολίεθρον, ὃ Λέπρειον πεφάτισται.

οἱ δὲ, ἐκ λεπρῶν βοῶν, διὰ τὸ τὰ ἐκ λεπρῶν βοῶν δέρματα ἰσχυρὰ εἶναι· οἱ δὲ, ὅτι οἱ Μεγαρεῖς λεπροὶ τὸ σῶμα, πρὸς οὓς σπένδεται. ἄμεινον δὲ λέγειν, ὅτι τόπος ἔξω τοῦ ἄστεος Λεπρὸς καλούμενος, ἔνθα τὰ βυρσεῖα ἦν. Ceterum nomen græcum ἀγορανόμος jure Latii donavit Plautus, qui eo utitur cum alibi, tum Capt. iv. 2. 43.

Eugepe! edictiones ædilitias hic habet quidem:
mirumque adeo est, ni hunc fecere sibi Ætoli Agoranonum.

726. Φασιανός. Adlusio ad verbum φαίνειν.

732. αἴ χ' εὕροιτε. Sic ex indole linguæ legendum: *Si forte possitis alicubi invenire.* Vulgo εὕρητε.

739. φασῶ φέρεν. Sic ex dialecto scribi debuit, ut infra 788. vulgo etiam φράφειν.

742. οἴκαδις. Sic tres codd. et primariæ editt. Vulgo οἴκαδες. Illud retinuerunt novitii editores in v. 779.

743. τὰ πρᾶτα πειρασεῖσθε τᾶς λιμοῦ. Ridiculus esset, si quis contenderet, eundem horum sensum futurum esse, si, omisso articulo, legeretur πρᾶτα πειρασεῖσθε τᾶς λιμοῦ. Vide not. ad Ran. 421.

747. χοιρίων μυστηρικῶν, quos Latini *porcos sacres* appellant. Plaut. Men. ii. 2. 15.

Adolescens, quibus hic pretiis porci veneunt
sacres sinceri?—

Idem Rud. iv. 6. initio:—adorna, ut rem divinam faciam—Laribus familiaribus.—Sunt domi agni et porci sacres.

748. καρυξῶ γα. Minus bene vulgo γε. Illud e dialecto reponi debuit.

τρεῖς τοὺς λαχόντας, τοὺς δ' ἱμᾶντας ἐκ λεπρῶν.
ἐνταῦθα μήτε συκοφάντης εἰσίτω,
μήτ' ἄλλος ὅστις Φασιανὸς ἔστ' ἀνήρ.
ἐγὼ δὲ τὴν στήλην, καθ' ἣν ἐσπεισάμην,
μέτειμ', ἵνα στήσω φανερὰν ἐν τῇ 'γορᾷ.

Με. ἀγορὰ 'ν Ἀθάναις χαῖρε, Μεγαρεῦσιν φίλα·
ἐπόθουν τυ, ναὶ τὸν Φίλιον, ἅπερ ματέρα.
ἀλλ', ὦ πόνηρα κόρια γ' ἀθλίου πατρὸς,
ἀμβᾶτε ποττὰν μᾶδδαν, αἴ χ' εὕροιτέ πα.
ἀκούετον δὴ, ποτέχετ' ἐμὶν τὰν γαστέρα·
πότερα πεπρᾶσθαι χρῄδδετ', ἢ πεινῆν κακῶς.

Κο. πεπρᾶσθαι, πεπρᾶσθαι.

Με. ἐγώνγα καὐτός φαμι. τίς δ' οὕτως ἄνους,
ὃς ὑμέ κα πρίαιτο, φανερὰν ζαμίαν;
ἀλλ' ἔστι γάρ μοι Μεγαρικά τις μαχανά.
χοίρους γὰρ, ὑμὲ σκευάσας, φασῶ φέρεν.
περίθεσθε τάσδε τὰς ὁπλὰς τῶν χοιρίων.
ὅπως δὲ δοξεῖτ' ἦμεν ἐξ ἀγαθᾶς ὑός·
ὡς, ναὶ τὸν Ἑρμᾶν, εἴπερ ἵξετ' οἴκαδις,
τὰ πρᾶτα πειρασεῖσθε τᾶς λιμοῦ κακῶς.
ἀλλ' ἀμφίθεσθε καὶ ταδὶ τὰ ῥυγχία,
κἤπειτεν ἐς τὸν σάκκον ὧδ' ἐσβαίνετε.
ὅπως δὲ γρυλλιξεῖτε, καὶ κοΐξετε,
χ' ἡσεῖτε φωνὰν χοιρίων μυστηρικῶν.
ἐγὼν δὲ καρυξῶ γα Δικαιόπολιν. ὄπα
Δικαιόπολις; ἢ λῇς πρίασθαι χοιρία;

Δι. τί; ἀνὴρ Μεγαρικός;
Με. ἀγοράσοντες ἥκομες.
Δι. πῶς ἔχετε;
Με. διαπεινᾶμες αἰὲς ποττὸ πῦρ.
Δι. ἀλλ' ἡδύ τοι, νὴ τὸν Δί', ἢν αὐλὸς παρῇ.
τί δ' ἄλλο πράττεθ' οἱ Μεγαρῆς νῦν;
Με. οἷα δή;
ὅκα μὲν ἐγώνγα τηνόθεν ἐπορευόμαν,
ἄνδρες Πρόβουλοι τοῦτ' ἔπραττον τῇ πόλει,
ὅπως τάχιστα καὶ κάκιστ' ἀπολοίμεθα.
Δι. αὐτίκ' ἄρ' ἀπαλλάξεσθε πραγμάτων.
Με. σὰ μάν;
Δι. τί δ' ἄλλο Μεγαροῖ; πῶς ὁ σῖτος ὤνιος;
Με. παρ' ἁμὲ πολυτίματος, ἅπερ τοὶ θεοί.
Δι. ἅλας οὖν φέρεις;
Με. οὐχ ὑμὲς αὐτῶν ἄρχετε;
Δι. οὐδὲ σκόροδα;
Με. ποῖα σκόροδ'; ὑμὲς ὧν ἀεί,
ὅκκ' ἐσβάλητε, τῶς ἀρωραῖοι μύες,
πάσσακι τὰς ἀγλῖθας ἐξορύσσετε.
Δι. τί δαὶ φέρεις;
Με. χοίρους ἐγώνγα μυστικάς.
Δι. καλῶς λέγεις· ἐπίδειξον.
Με. ἀλλὰ μὰν καλαί.

751. αἰές. Sic Lys. 1267. φιλία δ' αἰὲς εὔπορος εἴη.

753. οἱ Μεγαρῆς. Sic recte B. Vulgo Μεγαρεῖς.

754. Sic in impressis legebatur hic versus:

ἀλλὰ γὰρ ὅκα μέν γα τηνόθεν ἐμπορευόμαν.

In B. superne inter μὲν et γα repositum ἐγών. In A. C. non comparent voces ἀλλὰ γάρ. Prior habet, ὅκα μὲν ἐγὼν τηνόθεν ἐμπορευόμαν: alter vocem etiam ἐγὼν omittit. Ex his variis lectionibus sinceram venustamque erui:

ὅκα μὲν ἐγώνγα τηνόθεν ἐπορευόμαν.

Retentum forte quis malit ἐμπορευόμαν, quod mea quidem causa reponat, cui magis id probabitur. Equidem Atticis proprium esse arbitror illius compositi usum simplicis vice. Supra v. 480. Dicæopolis Euripidem irridens ait: ὦ θύμ', ἄνευ σκάνδικος ἐμπορευτέα. Apud Sophoclem plus semel occurrit ἔμπορος pro ὁδοιπόρος, ut Œd. Col. 25.

πᾶς γάρ τις ηὔδα τοῦτο ἡμὶν ἐμπόρων.

Sic illis ἐμπορεύεσθαι idem est quod πορεύεσθαι. Sed in Megarensis sermone minus id placet, ne augmenti omissionem memorem, quod tamen haud injuria requiri potest.

755. τῇ πόλει. Saltem oportuisset τᾷ.

757. σὰ μάν; Sic divisim in membr. et in margine cod. B. cujus in contextu est τί μάν. In C. σὰ μέν. Auctor Etymol. M. p. 157. l. 48. σά, ὅ ἐστι Μεγαρικὸν, δηλοῦν τὸ τινά. Vulgo conjunctim σαμάν; Schol. σαμὰν δὲ, ἀντὶ τοῦ τί μάν; τί γὰρ ἄλλο καταλείπεται ἢ τοῦτο;

758. τί δ' ἄλλο Μεγαροῖ; πῶς ὁ σῖτος ὤνιος; Omnia hæc in A. B. Dicæopolidi tributa. In impressis τί δ' ἄλλο Megarensi continuatur.

762. ἐσβάλητε. Sic tres codd. Vulgo ἐσβαλεῖτε.

ἄντεινον, αἱ λῇς· ὡς παχεῖα καὶ καλά.
Δι. τουτὶ τί ἦν τὸ πρᾶγμα;
Με. χοῖρος, ναὶ Δία.
Δι. τί λέγεις σύ; ποδαπὴ δ' ἐστὶ χοῖρος;
Με. Μεγαρικά.
ἢ οὐ χοῖρος ἔσθ' ἅδ';
Δι. οὐκ ἔμοιγε φαίνεται.
Με. οὐ δεινά; θᾶσθε τοῦδε τᾶς ἀπιστίας·
οὔ φατι τάνδε χοῖρον ἦμεν. ἀλλὰ μάν,
αἱ λῇς, περίδου νῦν μοι περὶ θυμιτᾶν ἁλῶν,
αἰ μή 'στιν οὗτος χοῖρος Ἑλλάνων νόμῳ.
Δι. ἀλλ' ἔστιν ἀνθρώπου γε.
Με. ναὶ τὸν Διοκλέα,
ἐμά γα. τὺ δέ νιν ἦμεναι τίνος δοκεῖς;
ἢ λῇς ἀκοῦσαι φθεγγομένας;
Δι. νὴ τοὺς θεούς,
ἔγωγε.
Με. φώνει δὴ τὺ ταχέως, χοιρίον.

766. ὡς παχεῖα καὶ καλά. Sic A. C. recte, ut etiam Corinthus de Dial. Dorica hunc versum citat §. lxiii. ubi acute observabat Kœnius singularem numerum præferendum esse, quum e v. seq. et 769. manifestum sit Megarensem alteram filiam post alteram Dicæopolidi ostendere. In impressis est ὡς παχεῖαι καὶ καλαί.

771. Perpetuus est in hoc diverbio lusus ex ambiguitate nominis χοῖρος, quod *porcum* significat, et *pudendum muliebre*. Posteriore significatu occurrit apud Comicum sæpe, ut Thesm. 289. 538. Conc. 724. alibi. Eadem ambiguitas in latina versione servari poterat. Testis est Varro, cujus adponam locum e L. ii. de Re Rust. pag. 73. edit. H. Stephani. "Ab suillo enim genere pecoris immolandi initium primum sumtum videtur: cujus vestigia, quod initiis Cereris porci immolantur, et quod initiis Pacis fœdus cum feritur, porcus occiditur; et quod nuptiarum initio antiqui reges ac sublimes viri in Hetruria in conjunctione nuptiali, nova nupta et novus maritus primum porcum immolant. Prisci quoque Latini et etiam Græci in Italia idem factitasse videntur. Nam et nostræ mulieres, maxime nutrices, naturam, qua feminæ sunt, in virginibus appellant *porcum*, et græce χοῖρον: significantes esse dignum insigni nuptiarum."

772. περὶ θυμιτᾶν ἁλῶν. Sic optime Kusterus in notis: hancque lectionem in textum recepit Berglerus optimo jure. Antea legebatur θυμιτιδᾶν, pessumdato metro. In codd. est θυματιδᾶν. Emendationem confirmat ipse Comicus inf. 1099.

ἅλας θυμίτας οἴσει, παῖ, καὶ κρόμμυα.

A θύμος fit θυμίτης, secunda longa. Sincera forma apud Suidam prostat, ubi male proposita vox ex allato exemplo emendari debebat. Sic enim apud eum, manifesta menda, legitur: Θυμιτίδων ἁλῶν. οἷον μετὰ θύμου τετριμμένων. Ἀριστοφάνης· περίδου μοι περὶ θυμίτων ἁλῶν.

774. ναὶ τὸν Διοκλέα. Per Dioclem heroëm jurabant Megarenses, cujus in honorem festum agebant, τὰ Διόκλεια. Hujus meminit Theocrit. in fine Idyll. xii.

775. τὺ δὲ—Vulgo σὺ δέ. Mox altero abhinc versu Kusterus edidit φώνει δὴ τὺ—ubi codd. et primariæ editt. habent δὴ σύ.—ἦμεναι. In tribus codd. scriptum εἴμεναι, quod ob illorum consensum recipi debebat. εἶμεν, ἦμεν, εἴμεναι, ἤμεναι, formæ sunt infinitivi communis εἶναι, quibus promiscue utuntur Dorici poëtæ.

777. χοιρίον. Perperam vulgo, pessumdato metro, χοιρίδιον. Diminutivum χοιρίον exstat supra 740. 747. et obsceno sensu Vesp. 1353. Emendationem præceperat Orvillius Chadarit. p. 239.

οὐ χρῆσθα σιγῆν, ὦ κάκιστ' ἀπολουμένα·
πάλιν τύ γ' ἀποισῶ, ναὶ μὰ τὸν Ἑρμᾶν, οἴκαδις.
Κο. κοΐ, κοΐ.
Με. αὕτα 'στὶ χοῖρος;
Δι. νῦν γε χοῖρος φαίνεται.
ἀτὰρ ἐκτραφείς γε, κύσθος ἔσται, πέντ' ἐτῶν.
Με. σάφ' ἴσθι, ποττὰν ματέρ' εἰκασθήσεται.
Δι. ἀλλ' οὐδὲ θύσιμός ἐστιν αὑτηγί.
Με. σά μάν;
πᾶ δ' οὐχὶ θύσιμός ἐστι;
Δι. κέρκον οὐκ ἔχει.
Με. νέα γάρ ἐστιν· ἀλλὰ δελφακουμένα
ἑξεῖ μεγάλαν τε, καὶ παχεῖαν, κἠρυθράν.
ἀλλ' αἰ τράφεν λῇς, ἅδε τοι χοῖρος καλά.
Δι. ὡς ξυγγενὴς ὁ κύσθος αὐτῆς θατέρᾳ.
Με. ὁμοματρία γάρ ἐστι, κἠκ τωυτῶ πατρός.
αἰ δ' ἂν παχυνθῇ κἀναχνοανθῇ τᾷ τριχὶ,
κάλλιστός ἐστι χοῖρος Ἀφροδίτᾳ θύειν.
Δι. ἀλλ' οὐχὶ χοῖρος τῇ 'φροδίτῃ θύεται.
Με. οὐ χοῖρος Ἀφροδίτᾳ; μόνᾳ γα δαιμόνων.
καὶ γίγνεταί γα τᾶνδε τᾶν χοίρων τὸ κρῆς
ἅδιστον, ἂν τὸν ὀδελὸν ἐμπεπαρμένον.
Δι. ἤδη δ' ἄνευ τῆς μητρὸς ἐσθίοιεν ἄν;
Με. ναὶ τὸν Ποτείδαν, κἂν ἄνευ γα τῶ πατρός.

778. σιγῆν. Editori nescio cui debetur Dorica forma σιγᾶς non male, ut videtur, reposita. Tres codd. et primariæ editt. habent σιγῆς. Sed neutrum sincerum est, nec σιγᾶς, nec σιγῆς. Quin postremum hoc, quod habent libri omnes veteres, ad genuinam scripturam propius accedit, quam repræsentat Corinthus de Dial. Dor. §. xli. οὐ χρῆσθα σιγῆν. Infinitivus Doricus σιγῆν, non ita frequenter obvius, librarios fefellit. Eadem forma est in Lys. v. 171. πλαδδιῆν. 1077. ὁρῆν. et in hac ipsa fabula v. 734. πεινῆν.

782. κύσθος idem significat quod χοῖρος. Sed hoc, ut e Varronis modo citatis verbis colligi potest, proprie puellarum est: illud autem adultarum feminarum, quas aliquamdiu jam exercuit Veneris palæstra. Idcirco Comicus in Ran. 430. Calliam dicit, non χοίρου, sed
κύσθου λεοντῆν ναυμαχεῖν ἐνημμένον.
Hanc tamen differentiam non religiose observant, et alibi promiscue fere adhibentur hæc nomina.

784. αὑτηγί. Sic tres codd. Vulgo αὑτηί.

790. τωυτῶ. Vulgo ταυτοῦ. In A. B. τωυτοῦ. Sincerum et ad dialecti normam exactum est, quod dedimus.

791. κἀναχνοανθῇ τᾷ τριχί. Vulgo κἀναχνοανθῇ γ' ἐν τριχί. In tribus codd. κἀναχνοανθῇ τριχί. Ob oculos habuisse videtur librarius κἀναχνοανθῇ τῇ τριχί. Articulum hausit similis sonus præcedentis syllabæ. Sed scriptum oportuerat τᾷ.

792. Observes θύειν prima brevi, sed in Megarensis ore. Nam Attici eam syllabam semper producunt.

794. μόνᾳ γα. Vulgo μόνᾳ γε. In distinctione, quam meliorem reddidimus, nobis consentiunt codd. B. C.

796. ἂν τὸν ὀδελόν. In B. ἐς τὸν—

798. Vulgo sic legitur hic versus, numeris fœde corruptis:

Δι. τί δ' ἐσθίει μάλιστα;
Με. πάνθ' ἃ κἂν διδῷς.
αὐτὸς δ' ἐρώτη.
Δι. χοῖρε, χοῖρε.
Κο. α'. κοΐ, κοΐ.
Δι. τρώγοις ἂν ἐρεβίνθους;
Κο. α'. κοΐ, κοΐ, κοΐ.
Δι. τί δαί; Φιβάλεως ἰσχάδας;

ναὶ τὸν Ποτιδᾶν ἄν, κἄνευ γα τῶ πατρός.
Veram lectionem exhibet cod. B.
ναὶ τὸν Ποτιδᾶ, κἂν ἄνευ γα τῶ πατρός.
Vulgatum Ποτιδᾶν retineri debuit. In membr. scriptum ναὶ τὸν Ποτιδᾶ κἄνευ γα τῶ πατρός. Sic etiam in C. nisi quod pro ποτιδᾶ habet ποτίδα.

799. πάνθ' ἃ κἂν διδῷς. Vulgo ἃ καὶ δίδως.

800. ἐρώτη. Glossa in membr. ἐρώτησον. Forma imperativi Dorica verborum in αω. Vide ad Lys. 990.

801. Vox κοΐ triplicata est in codd. omnibus, ut metrum flagitat. Geminant eam tantum impressi. In istis τρώγοις ἂν ἐρεβίνθους; nequitia est, et jocus facetus ex ambiguitate nominis ἐρέβινθος, quod *penem* etiam significat, qua potestate occurrit Ran. 545.

803. Sic vulgo legitur hic versus:
τί δαὶ σῦκα τρώγοις αὐτὸς ἄν;—κοΐ, κοΐ.
Pessumdatum est metrum, et sententia ineptissima. Prius vidit Kusterus, alterum ne subodoratus quidem est. Sic enim ille: *Metri tenorem interpellat vocula* δαί: *qua deleta et versus recte se habebit, nec sensui quidquam decedet.* Immo, ô bone, sensus nullus erit nisi insulsissimus. Nam primo quidem nulla *ficuum* mentio hic fieri potest. Jam significaverat puella se *caricas* lubentissime comesuram. Curnam quæreret Dicæopolis, num *ficus* etiam comederet? Fac tamen eum ita rogasse: postquam rursus puella significavit, se *ficus* etiam comesuram, qui dicere possit ille? ὡς ὀξὺ πρὸς τὰς ἰσχάδας κεκράγατον. Nonne est istuc absurdum? Postea vellem mihi dici, utra puella hoc rogetur. Eane, quæ præcedenti versu jam responderat? Si una et eadem semper rogatur et respondet, cur mox κεκράγατον dicit Dicæopolis, quum debuisset κέκραγε? Denique quorsum refertur, et quid sibi vult αὐτός? Solœcum est: debuisset enim esse αὐτά. Non animadvertit Kusterus Dicæopolidem nomen χοῖρος, quo ille *porcellam* intelligit, semper feminino genere efferre: itidemque Megarensem, nisi tribus in locis, ubi manifesto *cunnum* intelligit; nempe v. 771. 773. et 792. Quid multa? locus depravatissimus est. Puellam alteram post alteram percontatur Dicæopolis. Postquam prior ad quæstionem illam τί δαί; φιβάλεως ἰσχάδας τρώγοις ἄν; respondit, alteram puellam, quam editores nondum distinxerant, rogat:
τί δαὶ σύ; καὶ τρώγοις ἂν αὐτάς;
Quæ postquam etiam comedendarum illarum cupiditatem significavit, jure et ex rei veritate Dicæopolis ait:
ὡς ὀξὺ πρὸς τὰς ἰσχάδας κεκράγατον.
Vere πρὸς τὰς ἰσχάδας, quarum proxime præcessit mentio; vere κεκράγατον, quia clamaverat utraque puella. Venustatem hujus loci codd. ope restitui, quorum sigillatim scripturam exhibebo:
A. τί δαὶ σῦκα τρώγοις ἂν αὐτός;
B. τί δαὶ σὺ κατρώγοις αὐτὸς ἄν;
C. τί δαὶ σὺ κατατρώγοις ἂν αὐτός;
Si in vulgata lectione præter versus labem nihil offenderet, quam facile esset, mutato δαὶ et δὲ, quorum alterum in alterius locum sæpe illatum videtur, metrum resarcire!
τί δὲ σῦκα τρώγοις αὐτὸς ἄν;—κοΐ, κοΐ.
Quæ medicina Kusteriana longe esset melior. Hisque jam scriptis, demum animadverto sic excusum esse in primariis editt. duabus, quas sequuntur utraque Veneta, Basileensis prior et Parisina. τί δαὶ e Fracini editione in Frobenianam migravit, et inde in alias. Sed absurdum hoc esse, satis, opinor, ad liquidum perduxi. αὐτὰς scriptum oportuit: nempe τὰς φιβάλεως ἰσχάδας, et in puellæ responsione priori loco κοΐ, monosyllabως, non κοΐ.

Κο. α΄. κοΐ, κοΐ.
Δι. τί δαὶ σύ; καὶ τρώγοις ἂν αὐτάς;
Κο. β΄. κοΐ, κοΐ.
Δι. ὡς ὀξὺ πρὸς τὰς ἰσχάδας κεκράγατον.
ἐνεγκάτω τις ἔνδοθεν τῶν ἰσχάδων
τοῖς χοιριδίοισιν. ἆρα τρώξονται; βαβαί,
οἷον ῥοθιάζουσ', ὦ πολυτίμηθ' Ἡράκλεις;
ποδαπὰ τὰ χοιρί'; ὡς Τραγασαῖα φαίνεται.
ἀλλ' οὐχὶ πάσας κατέτραγον τὰς ἰσχάδας.
Με. ἐγὼ γὰρ αὐτῶν τάνδε μίαν ἀνειλόμαν.
Δι. νὴ τὸν Δί', ἀστείω γε τὼ βοσκήματε.
πόσου πρίωμαί σοι τὰ χοιρίδια; λέγε.
Με. τὸ μὲν ἅτερον τούτων, σκορόδων τροπαλλίδος·
τὸ δ' ἅτερον, αἰ λῇς, χοίνικος μόνας ἁλῶν.
Δι. ὠνήσομαί σοι· περίμεν' αὐτοῦ.
Νε. ταῦτα δή.
Ἑρμᾶ 'μπολαῖε, τὰν γυναῖκα τὰν ἐμὰν
οὕτω μ' ἀποδόσθαι, τάν τ' ἐμαυτῶ ματέρα.
Συ. ἄνθρωπε, ποδαπός;
Με. χοιροπώλας Μεγαρικός.
Συ. τὰ χοιρίδια τοίνυν ἐγὼ φανῶ ταδὶ
πολέμια, καὶ σέ.
Με. τοῦτ' ἐκεῖν' ἴκει πάλιν,
ὅθεν περ ἀρχὰ τῶν κακῶν ἁμῖν ἔφυ.
Συ. κλάων μεγαριεῖς. οὐκ ἀφήσεις τὸν σάκον;
Με. Δικαιόπολι, Δικαιόπολι, φαντάζομαι

804. ὡς ὀξὺ πρὸς τὰς ἰσχάδας κεκράγατον. Hæc secum mirabundus ait Dicæopolis. Male vulgo, tanquam si puellas alloqueretur, κεκράγατε.

808. Τραγασαῖα. Allusio ad verbum τραγεῖν. Tres codd. sine elisione χοιρία; ὡς—

810. τάνδε μίαν ἀνειλόμαν, quippe qui fame urgebatur: vel latet hic obscenior aliquis jocus. In tribus codd. neglecto dorismo, ἀνειλόμην.

813. τὸ μὲν ἅτερον—τὸ δ' ἅτερον. Libri omnes τὸ μὲν ἕτερον—τὸ δ' ἅτερον, sed male. ἅτερος Atticis idem est quod ὁ ἕτερος, quod exemplis ostendi in nota ad Vesp. 841. At Doriensibus ἅτερος simpliciter est ἕτερος. Formam hanc illustrat Kœnius ad Corinthum de Dial. Dor. §. cxvii. Nullus video cur dorismus in duorum continuorum versuum altero servatus fuerit, in altero neglectus, nisi quod sic imperitis librariis libuerit.

816. Ἑρμᾶ 'μπολαῖε. Sic excudi debuit. Vulgo mendosissime Ἑρμ' ἐμπολαῖε. Vocativi Ἑρμῆ, vel Dorice Ἑρμᾶ, ultima elidi non potest. ἕρμ' valet ἕρμα, ἕρματος, quod quid sit si nescias, consule lexica, et videbis quam ab hoc loco sit alienum. In B. scriptum Ἑρμῆ 'μπολαῖε.

817. ἐμαυτῶ. Male vulgo ἐμαυτοῦ.

819. τοίνυν ἐγώ. Vulgo τοίνυν γ' ἐγώ. Insertam particulam nesciunt A. C.

820. ἴκει. Sic A. C. Vulgo ἥκει.

ὑπό του.
Δι. τίς ὁ φαίνων σ' ἐστίν; ὦ 'γορανόμοι,
τοὺς συκοφάντας οὐ θύραζ' ἐξείρξετε;
τί δὴ παθὼν φαίνεις ἄνευ θρυαλλίδος;
Συ. οὐ γὰρ φανῶ τοὺς πολεμίους;
Δι. κλάων γε σύ,
εἰ μὴ 'τέρωσε συκοφαντήσεις ἰών.
Με. οἷον τὸ κακὸν ἐν ταῖς Ἀθάναις τοῦτ' ἔνι.
Δι. θάρρει, Μεγαρίχ'· ἀλλ' ἧς τὰ χοιρίδι' ἀπέδου
τιμῆς, λαβὲ ταυτὶ τὰ σκόροδα καὶ τοὺς ἅλας,
καὶ χαῖρε πολλά γ'.
Με. ἀλλὰ μὲν οὐκ ἐπιχώριον.
Δι. πολυπραγμοσύνης νυν· ἐς κεφαλὴν τρέποιτ' ἐμοί.
Με. ὦ χοιρίδια, πειρῆσθε, κἄνις τῶ πατρὸς,
παίειν ἐφ' ἁλὶ τὰν μάδδαν, αἴκα τις διδῷ.
Χο. εὐδαιμονεῖ γ' ὤνθρωπος. οὐκ ἤκουσας, οἷ προβαίνει
τὸ πρᾶγμα τοῦ βουλεύματος; καρπώσεται γὰρ ὠνὴρ
ἐν τῇ 'γορᾷ καθήμενος·

824. φαντάζομαι ὑπό του. Id est, ὑπό τινος, *a nescio quo*. In A. C. posita Dicæopolidis persona ante τίς ὁ φαίνων. In B. ὑπὸ τοῦ, ut in impressis, Dicæopolidi tributa fuere primum, sed postea ad aliorum instar emendata fuit personarum notatio.—ὦ 'γορανόμοι. In B. ὦ ἀγορανόμοι, sine elisione. In duobus aliis ἐστιν; ἀγορανόμος, vel ἀγορανόμοι. Vulgo αἱ δ' ἀγορανόμοι. Recte autem in A. B. ista ædilium compellatio Dicæopolidi continuatur. In C. vox unica ἀγορανόμοι Megarensi tributa. Similis est in personarum distinctione editionum variatio.

826. τί δὴ παθών. Sic saltem edere debebant: nam pravum est, quod vulgo legitur τιὴ μαθών. In hac formula μαθὼν prorsus e Comici textu expulsum velim.—φαίνεις ἄνευ θρυαλλίδος. Jocus latine exprimi non potest, qui consistit in ambiguitate verbi φαίνειν, *deferre*, et *lucere*.

828. εἰ μὴ 'τέρωσε. Sic scriptum in tribus codd. Mallem fere εἰ μή γ' ἑτέρωσε.

833. πολυπραγμοσύνης νυν. Male vulgo νῦν. Hic particula illa valet οὖν. Concisa formula est, quam sic supplere possis: πολυπραγμοσύνης οὖν ἕνεκεν εἰρήσθω.

834. κἄνις. καὶ ἄνις. Hoc autem ex dialecto est pro ἄνευ.

835 παίειν ἐφ' ἁλὶ τὰν μάδδαν. Vide ad Eq. 707. Schol. ἐσθίειν μετὰ τῶν ἁλῶν τὸν ἄρτον, διὰ τὸ ἀπορεῖν προσφαγίου. Ut ἐρείδειν, quo utitur Noster Pac. 25. ita παίειν significat συντόνως ἐσθίειν: et generatim adhibetur hoc verbum ἐπὶ πᾶν ὁτιοῦν συντόνως τις ποιεῖ, ut observat Schol. ad Chori verba supra 686. ἐς τάχος παίει.—Perite et optimo jure Doricam formam μάδδαν e v. 732. ubi eam exhibent libri omnes scripti et impressi, huc revocavit editor e recentioribus nescio quis. Male in codd. et in primariis editt. habetur μάζαν, quod Transsilvanus fungus reposuit, hac confirmatum nota. *Ita omnes Edd. pristinæ, non μάδδαν, quod quidem Doricum est; sed nihil temere mutandum*. Cur vero, ô dulcissime, editiones veteres non adis, nisi ut pravas ex iis lectiones revoces: eisque non uteris, ubi earum ope menda sustolli poterat? Nihil adnotasti ad v. 803. cujus tamen e *Farreana* tua metrum saltem redintegrare poteras. μάζαν certo certius est hic Comicum non reliquisse: errore librariorum invectum fuit.

836. ὤνθρωπος, et v. seq. ὠνὴρ vulgo carent articulo.

κἂν εἰσίῃ τις Κτησίας,
ἢ συκοφάντης ἄλλος, οἰ-
μώζων καθεδεῖται·
οὐδ' ἄλλος ἀνθρώπων ὑποψωνῶν σε πημανεῖται·
οὐδ' ἐξομόρξεται Πρέπις τὴν εὐρυπρωκτίαν σοι·
οὐδ' ὠστιεῖ Κλεωνύμῳ·
χλαῖναν δ' ἔχων φανὴν, δίει·
κοὐ ξυντυχὼν Ὑπέρβολος
δικῶν ἀναπλήσει·
οὐδ' ἐντυχὼν ἐν τῇ 'γορᾷ πρόσεισί σοι βαδίζων
Κρατῖνος ἀεὶ κεκαρμένος μοιχὸν μιᾷ μαχαίρᾳ·
οὐδ' ὁ περιπόνηρος Ἀρτέμων,
ὁ ταχὺς ἄγαν τὴν μουσικὴν,
ὄζων κακὸν τῶν μασχαλῶν
πατρὸς Τραγασαίου·
οὐδ' αὖθις αὖ σε σκώψεται Παύσων ὁ παμπόνηρος,
Λυσίστρατός τ' ἐν τῇ 'γορᾷ, Χολαργέων ὄνειδος,
ὁ περιαλουργὸς τοῖς κακοῖς,
ῥιγῶν τε καὶ πεινῶν ἀεὶ
πλεῖν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας
τοῦ μηνὸς ἑκάστου.

ΒΟΙΩΤΟΣ, ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ, ΝΙΚΑΡΧΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΘΕΡΑΠΩΝ Λαμάχου, ΚΗΡΥΞ, ΓΕΩΡΓΟΣ, ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ, ΑΓΓΕΛΟΙ, ΛΑΜΑΧΟΣ.

Βο. ΙΤΤΩ Ἡρακλῆς, ἔκαμόν γα τὰν τύλαν κακῶς

842. ὑποψωνῶν. Schol. προστιθεὶς τῇ ὀψωνίᾳ. εἰσὶ γὰρ πολλοὶ διὰ μικρᾶς προσθήκης ὠνούμενοι.

843. ἐξομόρξεται τὴν εὐρυπρωκτίαν σοι. Schol. ἐναποψήσεται, ἐναπομάξει. ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀνέξῃ τῆς κιναιδείας Πρέπιδος. Perperam in membr. pro σοι scriptum σου. Euripides Bac. 340.

μηδ' ἐξομόρξῃ μωρίαν τὴν σὴν ἐμοί.

849. κεκαρμένος μοιχόν. Schol. μοιχὸς, εἶδος καὶ ὄνομα κουρᾶς ἀπρεποῦς κιναιδώδους. Eadem forte, vel adfinis tonsura erat, quam κῆπον appellabant. Hesychius: κῆπος, εἶδος κουρᾶς, ἣν οἱ θρυπτόμενοι ἐκείροντο, ὡς ἐπίπαν ἐν μιᾷ μαχαίρᾳ. Idem: μιᾷ μαχαίρᾳ. τὴν λεγομένην κῆπον κουρὰν μιᾷ μαχαίρᾳ ἐκείροντο. Photii Lex. Ms. ab Hesychii interprete citatum: μίαν μαχαίραν, τὴν ψαλίδα. Ἀριστοφάνης. Cratinus autem, de quo hic agitur, diversus fuit a Comico poëta.

853. Τραγασαίου. Allusio ad τράγον, *hircum*. Perperam in A. C. ὄζων κακῶν.

855. Λυσίστρατός τ' ἐν τῇ 'γορᾷ. Sic B. C. nisi quod τἀγορᾷ, ut semper, habent. Vulgo omisso articulo, et claudo versu, Λυσίστρατός τ' ἐν ἀγορᾷ. Populus Atticæ, Χόλαργος, de quo vide Meursium.

860. ἴττω Ἡρακλῆς. In unam syllabam coalescunt ω η. Sic etiam η ω in hoc Æschyli versu, Prom. 634.

μή που προκήδου μᾶσσον ἢ ὡς ἐμοὶ γλυκύ.

De hac Thebanorum jurandi formula præclara legas a Valckenario collata ad Euripidis Phœn. 1671.

866. Χαιριδῆς. Attica forma a Χαιριδεύς. Male vulgo Χαιριδεῖς. Chæridis, pravi tibicinis Thebani, discipuli, cujus meminit v. 16.

867. νεὶ τὸν Ἰόλαον. Bœoticæ dialecti idiotismum servarunt membran. in quibus scriptum νεῖ τὸν—Vulgo νή. Bœotii η in ει vertebant. Sic Θεῖβαι pro Θῆβαι. Dialectorum discrimina parum curabant librarii, quod observavimus supra ad v. 835. Paullo supra pro Θείβαθεν, scriptum est in B. Θήβαθεν, et mox Θήβαθι. Eustathius ad Odyss. pag. 1442. lin. 49. δι' ἔθους Βοιωτοῖς μηδέποτε τῷ η χρῆσθαι ἐπὶ τῆς οἰκείας δυνάμεως, ἀλλ' ἑκάστοτε εἰς ει δίφθογγον μετατιθέναι.

ἐπιχαρίτως γ' ἄν—Vulgo prava collocatione, ἐπιχαρίτως ἄν γ'— In tribus codicibus particula ἂν omissa. Subauditur ἀπόλοιντο, repetendum a proximo participio ἀπολούμενοι.

868. φυσάντες. In membr. φυσῶντες, neglecto dialecti idiotismo, quem duo alii juxta impressos exhibent.

869. τἄνθεια τᾶς γλάχωνος. Sic optime B. In A. C. τἄνθεα, omissa in omnibus copula, quam inepte præpositam exhibent impressi.—ἀπέκιξαν. Huc respexit Hesychius, apud quem male scriptum ἀπίκιξαν, ἀποπτισεῖν φυσῶντες ἐποίησαν. Simmias Rhodius in *Ovo*:

τὸ μὲν θεῶν ἐριβόας Ἑρμᾶς ἔκιξε κᾶρυξ.

χαμαί. In membr. χαμεύς. Forte est e dialecto χαμοῦς, adverbium genitivi forma, a χαμὼ *humus*: χαμοῦς *humi*. Hoc alii viderint.

870. τῶν ἐγὼ φέρω. Articulus præpositivus τῶν hic positus pro ὧν, quod exemplum obmoveri non debet iis quæ dixi ad Conc. 275. Est enim hoc in Bœotii ore.

873. ὅσ' ἐστὶν ἀγαθά. Sic membr. Duo alii, ut vulgo, ὅσ' ἔστ' ἂν ἀγαθὰ, quod non minus bonum est. Vide ad Pl. 885. Eq. 1131. Si e librorum numero æstimanda sit lectio, hæc utique retinenda erat. Alteram ut faciliorem prætuli. Vulgata forte doctior videbitur, quam ut librariis tribui debuerit.

875. κολοιώς, τροχίλως, κολύμβως. Doricam formam reposui, quam in istis nominibus obliteraverant stolidi librarii, licet eam mox servarint in ἐχίνως, αἰλούρως.

κατάθου τὺ τὰν γλάχων' ἀτρέμας, Ἰσμηνία·
ὑμὲς δ', ὅσοι Θείβαθεν αὐληταὶ πάρα,
τοῖς ὀστίνοις φυσῆτε τὸν πρωκτὸν κυνός.

Δι. παῦ' ἐς κόρακας. οἱ σφῆκες οὐκ ἀπὸ τῶν θυρῶν;
πόθεν προσέπταν οἱ κακῶς ἀπολούμενοι
ἐπὶ τὴν θύραν μοι Χαιριδῆς βομβαύλιοι;

Βο. νεὶ τὸν Ἰόλαον, ἐπιχαρίτως γ' ἄν, ὦ ξένε·
Θείβαθι γὰρ φυσάντες ἐξόπισθέ μου,
τἄνθεια τᾶς γλάχωνος ἀπέκιξαν χαμαί.
ἀλλ', εἴ τι βούλει, πρίασο, τῶν ἐγὼ φέρω,
τῶν ὀρταλίχων, ἢ τῶν τετραπτερυλλίδων.

Δι. ὦ χαῖρε κολλικοφάγε Βοιωτίδιον.
τί φέρεις;

Βο. ὅσ' ἐστὶν ἀγαθὰ Βοιωτοῖς ἁπλῶς,
ὀρίγανον, γλαχώ, ψιάθως, θρυαλλίδας,
νάσσας, κολοιώς, ἀτταγᾶς, φαλαρίδας,
τροχίλως, κολύμβως.

Δι. ὡσπερεὶ χειμὼν ἄρα
ὀρνιθίας, ἐς τὴν ἀγορὰν ἐλήλυθας.
Βο. καὶ μὰν φέρω χᾶνας, λαγώς, ἀλώπεκας,
σκάλοπας, ἐχίνως, αἰελούρως, πυκτίδας,
ἰκτῖδας ἐνύδρως, ἐγχέλεις Κωπαΐδας.
Δι. ὦ τερπνότατον σὺ τέμαχος ἀνθρώποις φέρων,
δός μοι προσειπεῖν, εἰ φέρεις τὰς ἐγχέλεις.
Βο. πρέσβειρα πεντήκοντα Κωπαΐδων κορᾶν,
ἔκβαθι, τῷδε κἠπιχαρίττα τῷ ξένῳ.

877. Suidas: *ὀρνιθίας χειμὼν παρὰ Ἀριστοφάνει. ὁ σφοδρὸς χειμὼν, ἐν ᾧ καὶ τὰ ὄρνεα διαφθείρεται. καὶ ἄνεμος ὀρνιθίας, ὁ αὐτὸς, ἤτοι ψυχρὸς, ὁ ἐπὶ γῆν τὰ ὄρνεα τρωννὺς ὑπὸ τῆς ψυχρᾶς πνοῆς.*

879. Vulgo sic legitur hic versus:

σκάλωπας, ἐχίνως, αἰλούρως, πυκτίδας.

Quibus verbis nullam inesse iambici metri formam Kusterus quidem animadvertit, sed nullibi se turpius, quam hic, dedit. En ejus notam: *Metrum manifesto luxatum est, quod integritati suæ restituetur, si transpositis duabus vocibus versus ita legatur:*

σκάλωπας, αἰλούρως, ἐχίνως, πυκτίδας.

Ceterum ad hunc locum videtur respexisse Etymologus v. Σκάλοψ, ubi scribitur σκάλοπας per ο: sed quam lectionem ratio versus hic non patitur. Itane, ô bone? at vero patiturne ratio linguæ, ut *σκάλωπας* scribatur per ω? Recte Etymologus: *σκάλοψ, ὁ σπάλαξ λέγεται παρ' Ἀττικοῖς· ὡς λέγει Νικοκλῆς σκάλοπας, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει.* Suidas itidem: *σκάλοπας, μύας τινὰς, οὓς φαμὲν ἀσπάλακας.* Hesychius: *σκάλοψ, ἀσπάλαξ, ζῶον γεωρύχον, τυφλόν.* Nullibi exstat *σκάλωπας*, nisi in mendosa Aristophanis editione, quam alias res plerumque agens, et nulla adhibita crisi expressisti. Potius quam conjiciendo te cruciares, quidni primarias illas consulebas editiones, quarum ad fidem tuam te recensuisse jactitas? Septem primæ sinceram lectionem exhibent:

σκάλοπας, ἐχίνως, αἰελούρως, πυκτίδας.

Eadem est signate exarata in tribus codd. nisi quod A. C. habent *πικτίδας*. Primus in hunc versum mendam intulit Frobenius, *αἰελούρως* in *αἰλούρως* mutando: alii deinceps corruptelam tetriorem fecere. Quid vero de Bergleri stoliditate dicas, qui sicco pede hunc locum transgressus est? Satis diligenter Kusteri textum ad Farrei editionem contulisse videtur, nec eum latuit diversa hujus versus scriptura. Sed quid prosunt libri veteres, scripti, impressi, nisi quis sciat eis uti? Nonne de his etiam vere dici potest, quod Terentius de Fortunæ bonis?

Atque hæc perinde sunt ut illius animus, qui ea possidet.

Vide omnino Piersonum ad Mœridis observationem: *αἰέλουρος, Ἀττικῶς· αἴλουρος, Ἑλληνικῶς.* Quod in egregia nota ait eruditus Batavus, magnam esse in nostro versu lectionem diversitatem, *αἰλούρως, αἰαλούρως, αἰελούρως*, id e Dawesio tanquam verum imprudens adsumsit. Ostendi unanimem esse veterum librorum consensum: nec pro variis lectionibus obtrudi debent typographorum errores. In Aldina scholiorum editione *σκάλοπας* recte excusum, cujus vice Fracinus *σκάλωπας* dedit, licet in textu *σκάλοπας* exhibuisset. Est hoc etiam nihil aliud, quam typographica menda, quæ per alias scholiorum editiones propagata fuit, demumque corrumpendo textui ansam dedit.

880. *ἐνύδρως*. Male vulgo *ἐνύδρους*.

883. *πρέσβειρα πεντήκοντα Κωπαΐδων κορᾶν.* Parodia versus Æschyli in *Armorum Judicio*, quem profert Scholiastes:

δέσποινα πεντήκοντα Νηρήδων κορῶν.

884. *κἠπιχαρίττα.* Plene *καὶ ἐπιχαρίττα.* Auctor Etymol. M. p. 367. l. 19. *ἐπιχαρίττα, ἀντὶ τοῦ ἐπιχαρίζου, Βοιωτικῶς, παρὰ Ἀριστοφάνει.* Imperativus verbi *ἐπιχαρίττομαι* Doriensibus est *ἐπιχαρίττου.* ου in α mutatur, quod Æoliis solemne est, *ἐπιχαρίττα.* Sic supra 888. *φυσᾶντες* pro *φυσῶντες*, et apud Theocritum *ἐπάξα*, pro *ἐπάξου.*

χὰ σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται, ἂν πεπ' ἐπάξα.

Mox v. 913. *ἦρα*, pro *ἦρου.*

Δι. ὦ φιλτάτη σὺ, καὶ πάλαι ποθουμένη,
ἦλθες ποθεινὴ μὲν τρυγῳδικοῖς χοροῖς,
φίλη δὲ Μορύχῳ. δμῶες ἐξενέγκατε
τὴν ἐσχάραν μοι δεῦρο καὶ τὴν ῥιπίδα.
σκέψασθε, παῖδες, τὴν ἀρίστην ἐγχέλυν,
ἥκουσαν ἕκτῳ μόλις ἔτει ποθουμένην·
προσείπατ' αὐτὴν, ὦ τέκν'· ἄνθρακας δ' ἐγὼ
ὑμῖν παρέξω, τῆσδε τῆς ξένης χάριν.
ἀλλ' ἔσφερ' αὐτήν· μηδὲ γὰρ θανών ποτε
σοῦ χωρὶς εἴην ἐντετευτλανωμένης.
Βο. ἐμοὶ δὲ τιμὰ τᾶσδε πεῖ γενήσεται;
Δι. ἀγορᾶς τέλος ταύτην γέ που δώσεις ἐμοί.
ἀλλ' εἴ τι πωλεῖς τῶνδε τῶν ἄλλων, λέγε.
Βο. ἰώνγα ταῦτα πάντα.
Δι. φέρε, πόσου λέγεις;
ἢ φορτί' ἕτερ' ἐνθένδ' ἐκεῖσ' ἄξεις ἰών;
Βο. ὅ τι γ' ἔστ' Ἀθάναις, ἐν Βοιωτοῖσιν δὲ μή.
Δι. ἀφύας ἄρ' ἄξεις πριάμενος Φαληρικὰς,
ἢ κέραμον.
Βο. ἀφύας ἢ κέραμον; ἀλλ' ἔντ' ἐκεῖ·
ἀλλ' ὅ τι παρ' ἁμῖν μή 'στι, τᾷδε δ' αὖ πολύ.
Δι. ἐγᾦδα· τοίνυν συκοφάντην ἔξαγε,

In membr. aliter scriptum et distinctum: *ἔκβαθι τῶνδε. κἠπιχαρίττα*—quod vero proximum est. Scripserat Comicus, *ἔκβαθι τῶδε.* Scilicet *σπυριδίου.* δεικτικῶς. Vel *ἔκβαθι τᾶσδε*, nempe *σπυρίδος*. In Pac. 1005.

καὶ Κωπαΐδων ἐλθεῖν σπυρίδας.

Sed verum est prius *τῶδε* in genitivo.

886. *τρυγῳδικοῖς.* Perperam in membr. *τραγῳδικοῖς.*

889. *τὴν ἀρίστην.* Confer Lys. 700. ubi anguillam Copaïdem mulier *παῖδα χρηστὴν κἀγαπητὴν* appellat. Hunc versum citat Athenæus p. 299. B. ubi pro *ἀρίστην* habet *κρατίστην*, et sic ex eo Eustathius p. 1240. l. 19.

893. *μηδὲ γὰρ θανών ποτε*—Parodia ex Euripidis Alcestide, ubi v. 374. Admetus uxori hæc ait:

μηδὲ γὰρ θανών ποτε
σοῦ χωρὶς εἴην, τῆς μόνης πιστῆς ἐμοί.

ἐντετευτλανωμένης. Athenæus p. 300. B. ὅτι δ' ἤσθιον τὰς ἐγχέλεις καὶ μετὰ τεύτλων ἐντυλίξαντες, πολὺ μέν ἐστι καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Κωμικοῖς. Horum χρήσεις aliquot profert, inter quas hæc est Eubuli in Ione:

αἵ τε λιμνοσώματοι
Βοιώτιαι παρῆσαν ἐγχέλεις θεαὶ,
τεῦτλ' ἀμπεχόμεναι.

895. *πεῖ γενήσεται;* Sic scribendum e dialecto. *πεῖ* pro *πῆ*, ut supra v. 867. *νεὶ* pro *νή.* In membr. scriptum *παῖ.*

898. *ἰώνγα.* Vulgo *ἰῶγα.* In membr. *ἰώγε.* Bœoticum est *ἰώνγα.* Corinna Bœotia in fragmento quod exhibent Excerpta Vossiana ex Apollonii Dyscoli Grammatica: *μέμφομαι δὲ καὶ λιγουρὰν Μυρτίδα ἰώνγα, ὅτι βάνα φοῦσα ἔβα Πινδάροιο ποτ' ἔριν.*

899. *ἐνθένδ' ἐκεῖσ'.* Sic bene distinctæ voces in C. Male vulgo *ἐνθένδε κεῖσ'.*—*ἄξεις ἰών.* Sic duo codd. ut impressi. At in B. diversa lectio est haud invenusta. Atheniensis sermo desinit in *ἄξεις.* Tum Bœotius infit: *ἰώ; ὅ τι γ' ἔστ' Ἀθάναις*—

ὥσπερ κέραμον, ἐνδησάμενος.
Βο. ναὶ τὼ σιώ,
λάβοιμι μέντ' ἂν κέρδος, ἀγαγὼν, καὶ πολὺ,
ἅπερ πίθακον ἀλιτρίας πολλᾶς πλέον.
Δι. καὶ μὴν ὁδὶ Νίκαρχος ἔρχεται φανῶν.
Βο. μικκός γα μᾶκος οὗτος.
Δι. ἀλλ' ἅπαν κακόν.
Νι. ταυτὶ τίνος τὰ φορτί' ἐστί;
Βο. τῶδ' ἐμοῦς
Θείβαθεν, ἴττω Ζεύς.
Νι. ἐγὼ τοίνυν ὁδὶ
φαίνω πολέμια ταῦτα.
Βο. τί καὶ κακὸν παθὼν
ὀρναπετίοισι πόλεμον ἤρα καὶ μάχαν;
Νι. καὶ σέ γε φανῶ πρὸς τοῖσδε.
Βο. τί ἀδικειμένος;
Νι. ἐγὼ φράσω σοι τῶν περιεστώτων χάριν.
ἐκ τῶν πολεμίων εἰσάγεις θρυαλλίδας.
Δι. ἔπειτα φαίνεις δῆτα διὰ θρυαλλίδας;
Νι. αὕτη γὰρ ἐμπρήσειεν ἂν τὸ νεώριον.
Δι. νεώριον θρυαλλίς;
Νι. οἶμαι.
Δι. τίνι τρόπῳ;

905. ναὶ τὼ σιώ. Hoc rursus e membr. in quibus σιῶ. Vulgo σιώ.

910. τῶδ' ἐμοῦς. Vulgo τῶδ' ἐμὰ, quod valet *mei mea*, et insulsum est. τοῦδε adhibetur δεικτικῶς pro hujus hominis, id est, *mei*. Si pronomen addatur, personale esse debet, non possessivum. ἐμοῦς ex dialecto est, quod quum quid esset librarii ignorarent, imperite mutarunt in ἐμά. Paulo plus sapere sibi visus est librarius cod. C. qui scripsit τοῦδ' ἐμά. Ad quæstionem τίνος ἐστὶ τὰ φορτία; respondere debuit, τοῦδε, ὃν ὁρᾷς, ἐμοῦ. Vel concise et ex usu suo loquendi τῶδ' ἐμοῦς: quo refertur id quod proximo versu regerit Sycophanta ἐγὼ τοίνυν ὁδί. Sic enim scriptum est in tribus codd. Vulgo τοίνυν γ' ὁδί.

911. Θείβαθεν. Sic etiam hic in membr. recte scriptum. Supra 868. dant Θείαθεν, ut C. qui hic habet Θήβαθεν, ut B. Mira in observandis dialectorum proprietatibus librariorum negligentia.

913. πόλεμον ἤρα. Sic perspicue membran. et hæc est genuina lectio. Vulgo ἦρα. Vide not. ad v. 884.

916. πολεμίων εἰσάγεις. Particulam γε inserunt A. B.

917. δῆτα διὰ θρυαλλίδας. In A. C. media præpositio omissa est cum versus labe. Eam exhibet B. Sitne a Comici manu, an ab aliquo librario inserta fuerit fulciendo versui, non decernam. Profecto plus salis haberet hic locus, si legeretur:

ἔπειτα φαίνεις δῆτα τὰς θρυαλλίδας;

Sic, ut solet, luderet in ambiguitate verbi φαίνειν, qui jocus latine non potest exprimi. *Itane vero* φαίνεις *ellychnia, quorum ipsorum* τὸ φαίνειν *proprium est?* τὰς excidere potuit propter affinitatem præcedentis syllabæ.

Νι. ἔνθεις ἂν ἐς τίφην ἀνὴρ Βοιώτιος,
ἅψας ἂν ἐσπέμψειεν ἐς τὸ νεώριον
δι' ὑδρορόας, βορέαν ἐπιτηρήσας μέγαν.
κεἴπερ λάβοιτο τῶν νεῶν τὸ πῦρ ἅπαξ,
σελαγοῖντ' ἂν εὐθύς.
Δι. ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε,
σελαγοῖντ' ἂν ὑπὸ τίφης τε καὶ θρυαλλίδος;
Νι. μαρτύρομαι.
Δι. ξυλλάμβαν' αὐτοῦ τὸ στόμα·
δός μοι φορυτὸν, ἵν' αὐτὸν ἐνδήσας φέρῃ,
ὥσπερ κέραμον, ἵνα μὴ καταγῇ φερόμενος.
Χο. ἔνδησον, ὦ βέλτιστε, τῷ ξένῳ καλῶς
τὴν ἐμπολὴν οὕτως, ὅπως
ἂν μὴ φέρων κατάξῃ.
Δι. ἐμοὶ μελήσει ταῦτ', ἐπεί τοι καὶ ψοφεῖ
λαλόν τι καὶ πυρορραγὲς,

922. δι' ὑδρορόας. Sic more antiquo scriptum in B. Vulgo ὑδρορρόας. Geminatio illa literæ ρ, quæ hodie in vocibus compositis ubique fere obtinet, recentioris ævi commentum est. Veteres literam illam in scriptura non geminabant; sed pro duplici habebatur, asperiusque pronuntiabatur, sicubi præcedens vocalis producenda esset.

924. σελαγοῖντ' ἂν εὐθύς. Certissima est eademque elegantissima Piersoni emendatio, quem vide ad Mœridem p. 266. Vulgo σελαγοῖντ' ἂν αἱ νηῦς. Ionicum νηῦς in Attico sermone locum non habet. ναῦς plurale adhibent Attici solummodo in accusativo: pluralis nominativus est νῆες, quem etiamsi metrum admisisset, non tamen repetiisset Comicus. Quanta enim, quæso, esset ista sermonis invenustas? εἴπερ ἅπαξ λάβοιτο τῶν νεῶν τὸ πῦρ, σελαγοῖντ' ἂν αἱ νῆες. Saltem dixisset σελαγοῖντ' ἂν αὗται. Depravatum est ΑΙΝΗΥΣ ex ΕΥΘΥΣ, quod adverbium in textu olim fuisse, liquido ostendit veteris Grammatici interpretatio. ἐὰν ἅψηται, φησὶ, μόνον, ΕΥΘΥΣ καίονται—ΣΕΛΑΓΟΙΝΤ' ΑΝ. αἱ νῆες δηλονότι. Quis animum inducat, postrema illa verba supplendæ sententiæ additurum eum fuisse, si legisset in textu σελαγοῖντ' ἂν αἱ νηῦς?

926. μαρτύρομαι. Quia quum postrema verba diceret, percussit eum Dicæopolis.

927. φέρῃ. Sic in B. ex emendatione vulgato φέρω superscripta: recte. Non enim Dicæopolis, sed Bœotius sycophantam in humeros sublaturus erat. Priora autem verba δός μοι φορυτὸν, ad famulum quempiam in scena adstantem dicit. Observandum tamen in B. præfixam fuisse huic versui personam Bœotii, cui si cum sequente tribuatur, bene se habebit φερῶ. Sed quæ mox Chorus ait suadent, ut bini illi versus Dicæopolidi continuentur, ut et quæ dicit ipse Dicæopolis infra v. 952. Et hoc agnovisse videtur illius codicis librarius: nam duplici litura personam induxit: quamque versui 929. præposuerat personam Δικ. mutavit in Χορ. prioris scripturæ vestigiis etiamnum exstantibus.

928. ἵνα μὴ καταγῇ φερόμενος. Sic scriptum oportuit. Male vulgo et pessumdato metro φορούμενος. Media in καταγῇ longa est. Noster in versu ex incerta comœdia (Fragm. xvi.)

ἵνα μὴ καταγῇς τὸ σκάφιον, πληγεὶς
ξύλῳ.

Infra 994. dimetro iambico:

οὐκ ἂν καταγείη ποτ', εἰ—

930. Hic versus et sequens perperam vulgo in unum conjuncti sunt. Sic etiam versus 933. et 934.

933. πυρορραγές. In B. περιρραγὲς, quod depravatum est ex πυριρραγές.

κἄλλως θεοῖσιν ἐχθρόν.
Χο. τί χρήσεταί ποτ' αὐτῷ;
Δι. πάγχρηστον ἄγγος ἔσται,
κρατὴρ κακῶν, τριπτὴρ δικῶν,
φαίνειν ὑπευθύνους λυχνοῦχος, καὶ κύλιξ
τὰ πράγματ' ἐγκυκᾶσθαι.
Χο. πῶς δ' ἂν πεποιθοίη τις ἀγ-
γείῳ τοιούτῳ χρώμενος, κατ' οἰκίαν
τοσόνδ' ἀεὶ ψοφοῦντι;
Δι. ἰσχυρόν ἐστιν, ὦ 'γάθ', ὥστ'
οὐκ ἂν καταγείη ποτ', εἴ-
περ ἐκ ποδῶν κατωκάρα κρέμαιτό γε.

Vide Pollucem et interpretes vii. 164. Auctor Etymol. M. p. 697. *πυρρίραγίς. ὁ ἦχος τῶν κεραμικῶν σκευῶν ἐν τῷ πυρὶ κατεαγέντων. ἀπὸ τοῦ πῦρ καὶ ῥήγνυμι.*

945. Hic versus perperam vulgo in duos divisus. Senarium autem istum cum duobus præcedentibus dimetris citatum video a nupero Sophoclis explanatore ad Philoc. 648. ubi solito suo more nugatur. Sic ille: *Cum enim versus omnes sint iambici, necesse est, si vera sit scriptura, aut κατεαγείη scribatur, aut καταγείη secundam quasi ex crasi producat.* Si *καταγείη*, ô bone, vera *sit* scriptura, minime necesse est, ut *κατεαγείη* scribatur. Nam ex eo quod *καταγείη* verum *sit*, necessario consequitur *κατεαγείη* falsum esse. Hoc primum. Deinde tuum *κατεαγείη* barbarum est. Audisis Thomam Magistrum. *κατεαγῆναι, καὶ κατεαγέναι, καὶ κατάξαι. οὐ κατεαγῆναι, οὐδὲ κατεάξαι. βάρβαρα γὰρ ἀμφότερα.* Nihil verius. Aoristorum verbi *ἄγνυμι* augmentum solvitur in *εα*, quod in solo indicativo locum habere potest. In aliis enim modis, in quibus aoristi non augentur, augmenti, quod nullum est, solutio fieri non potest. Itaque græce dicitur *κατεάγην, καταγείην, καταγῶ, καταγῆναι, καταγείς*. Barbara sunt *κατεαγείην, κατεαγῶ, κατεαγῆναι, κατεαγείς*. Sicubi formæ illæ occurrunt, librariorum imperitiæ tribui debent. Miror sane Taylorum, virum eruditum, Thomæ oblocutum fuisse ad Lysiam, p. 157. edit. Reiskii, ubi quæ e Comico nostro profert exempla, nihil ad rem faciunt. Nam *κατεάγη* in indicativo dici et *κατέαξε*, nec Thomas negat, nec quispiam alius: sed aoristum primum activum, et aoristum secundum passivum non augeri extra indicativum contendit, quod verum est. Ut Thomæ fides elevaretur, adferendum erat exemplum aliquod ex Attico poëta, ejus decreto contrarium, quod a nemine adhuc factum fuisse existimo. Nam solutæ orationis auctores nihil moror, quorum in scriptis tam libere grassati sunt librarii. Jam vero si in optativo *καταγείη* nullum est augmentum, si nulla solutio, qui possit in eo esse *crasis?* Secunda in *καταγείη* ex indole sua longa est, quod ostendi ad versum 928. Sed age, cetera præclaræ illius notæ expendamus. *An autem ἀγῇ pro ἐαγῇ dici possit, merito dubitat Cl. Musgrave. Nondum enim exemplum certum reperi. Quanquam in Æschyli S. Th. ex ἑάλων legitur: ἂν ἀλῷ πόλις, quod analogia ex ἔαγον daret ἀγῇ.* Nescio ubi Musgravius dubitare se professus fuerit, an ex indicativo *ἐάγη*, vel Homerico *ἄγη*, rite deducatur subjunctivus *ἀγῇ*. Quin potius eum crediderim dubitasse, an subjunctivum *ἐαγῇ* græcitas agnoscat, qui sane nullibi reperitur. Ut verbi *ἁλίσκομαι* aoristus in indicativo est *ἑάλων*, in aliis vero modis, amisso augmento, et proinde augmenti solutione, *ἁλοίην: ἁλῶ, ἁλῷς, ἁλῷ: ἁλῶναι, ἁλούς*: non vero *ἑαλοίην, ἑαλῶ, ἑαλῶναι, ἑαλούς*: sic *ἐάγην, ἀγείην, ἀγῶ, ἀγῆναι, ἀγείς*. Hæccine Musgravium ignorasse? Væ tibi, si manes præstantissimi viri læseris. Mirum sane, subjunctivum *ἁλῷ* apud Æschylum occurrere! Ecquis vero eo non usus est? Comicus supra 662. *κοὐ μή ποθ' ἁλῶ δειλός.* Ran. 594. *ἢν δὲ παραληρῶν ἁλῷς.* Pl.

Χο. ἤδη καλῶς ἔχει σοι.
Βο. μέλλω γέ τοι θερίδδεν.
Χο. ἀλλ', ὦ ξένων βέλτιστε, συν-
θέριζε, καὶ τοῦτον λαβὼν,
πρόβαλλ', ὅπου βούλει, φέρων
πρὸς πάντα συκοφάντην.
Δι. μόλις γ' ἐνέδησα τὸν κακῶς ἀπολούμενον.
αἶρου λαβὼν τὸν κέραμον, ὦ Βοιώτιε.
Βο. ἴθι δῆθ', ὑπόκυπτε τὰν τύλαν, Ἰσμήνιχε,
χὤπως κατοίσεις αὐτὸν εὐλαβούμενος.
Δι. πάντως μὲν οἴσεις οὐδὲν ὑγιές· ἀλλ' ὅμως
κἂν τοῦτο κερδάνοις ἄγων τὸ φορτίον·
εὐδαιμονήσεις συκοφαντῶν γ' οὕνεκα.
Θε. Λα. Δικαιόπολι.
Δι. τίς ἐστι; τί με βωστρεῖς;
Θε. ὅτι
ἐκέλευσε Λάμαχός σε ταύτης τῆς δραχμῆς
εἰς τοὺς Χοᾶς αὐτῷ μεταδοῦναι τῶν κιχλῶν·
τριῶν δραχμῶν δ' ἐκέλευε Κωπαΐδ' ἐγχέλυν.
Δι. ὁποῖος οὗτος Λάμαχος τὴν ἐγχέλυν;
Θε. ὁ δεινὸς, ὁ ταλαύρινος, ὃς τὴν Γοργόνα
πάλλει, κραδαίνων τρεῖς κατασκίους λόφους.
Δι. οὐκ ἂν, μὰ Δί', εἰ δοίη γ' ἐμοὶ τὴν ἀσπίδα·
ἀλλ' ἐπὶ ταρίχῃ τοὺς λόφους κραδαινέτω·
ἢν δ' ἀπολιγαίνῃ, τοὺς ἀγορανόμους καλῶ.
ἐγὼ δ' ἐμαυτῷ τόδε λαβὼν τὸ φορτίον,
εἴσειμ' ΥΠΑΙ ΠΤΕΡΥΓΩΝ ΚΙΧΛΑΝ ΚΑΙ ΚΟΨΙΧΩΝ.

481. *ἐάν γ' ἁλῷς.* et alibi compluries. Quid autem tibi vis cum tuo semibarbaro sermone? *Quod analogia ex ἔαγον daret ἀγῇ.* Non ita Græcum Professorem loqui decet: non satis accuratum hoc est. Aoristus secundus activus verbi *ἄγνυμι* nullus est. Si esset, ab *ἔαγον* formaretur *ἄγῃ*, ut ab *ἔτυπον, τύπῃ*. Ab aoristo passivo *ἐάγην* formatur *ἀγῇ*, ut ab *ἐτύπην, τυπῇ*. Viden? Professor es linguæ græcæ, et tibi quærendus est aliquis, qui te rudimenta linguæ illius doceat.

947. *θερίδδεν.* Male vulgo *θερίδδειν.* Vide supra ad v. 739.

954. Hujus versus loco in impressis leguntur hæc verba,

ὑπόκυπτε τὰν τύλαν, ὦ Ἰσμήνιχε.

Nescio an ea pro versu habuerint interpretes, quorum altum hic silentium. In B. scriptum:

ἴθι δὴ ὑπόκυπτε τὰν τύλαν, Ἰσμήνιχε.

Pro *δὴ* scriptum oportuit *δῆθ'*, quod reposui.

956. Hic et duo sequentes versus, qui Bœotio vulgo continuantur, recte in B. Dicæopolidi tributi sunt.

961. *Χοᾶς.* Vide infra ad v. 1000.

970. *ὑπαὶ πτερύγων κιχλᾶν καὶ κοψίχων.* Schol. *μιμεῖται τὸ μέλος.* Verba sunt per parodiam translata e noto quopiam cantico. Male Scholiastes *ὑπαὶ* hic accipit pro *μετά*.

Χο. εἶδες ὦ, εἶδες, ὦ
πᾶσα πόλι, τὸν φρόνιμον ἄνδρα, τὸν ὑπέρσοφον,
οἷ' ἔχει σπεισάμενος ἐμπορικὰ χρήματα διεμπολᾶν,
ὧν τὰ μὲν ἐν οἰκίᾳ
χρήσιμα· τὰ δ' αὖ πρέπει χλιαρὰ κατεσθίειν
τῷδ' ἐπὶ τὸ δεῖπνον. ἅμα καὶ μεγάλα δὴ φρονεῖ·
τοῦ βίου δ' ἐξέβαλε δεῖγμα, τάδε τὰ πτερὰ πρὸ τῶν θυρῶν.
αὐτόματα πάντ' ἀγαθὰ τῷδέ γε πορίζεται.
οὐδέποτ' ἐγὼ πόλεμον οἴκαδ' ὑποδέξομαι·
οὐδὲ παρ' ἐμοί ποτε τὸν Ἁρμόδιον ᾄσεται
ξυγκατακλινεὶς, ὅτι παροίνιος ἀνὴρ ἔφυ,
ὅστις ἐπὶ πάντ' ἀγάθ' ἔχοντας ἐπικωμάσας,
εἰργάσατο πάντα κακὰ, κἀνέτρεπε, κἀξέχει,
κἀμάχετο, καὶ προσέτι πολλὰ προκαλουμένους·

971. Chori sermo seu canticum constat xvii. versibus, pæonicis omnibus, præter ultimum, qui tetrameter est trochaicus. Hic male vulgo medios inter pæonicos locatur, quorum systema claudere debet, ut sequentem Dicæopolidis ῥῆσιν, itidem e pæonicis versibus constantem, tetrameter trochaicus concludit.

973. οἷ' ἔχει σπεισάμενος ἐμπορικὰ χρήματα διεμπολᾶν. Versus est pentameter, et sic scriptus est in B. In duobus aliis, ut in impressis, deest pes primus οἷ' ἔχει: at codd. omnes habent σπεισάμενος, quæ scriptura, male duas priores voces abesse, argumento est. Absque iis enim nec sententia nec constructio constat, quæ cum iis est eleguntissima: εἶδες τὸν ἄνδρα, οἷα σπεισάμενος ἔχει διεμπολᾶν ἐμπορικὰ χρήματα. Vulgo legitur σπεισάμενον.

975. χλιαρὰ prima longa. Vide ad Lys. 386.

976. Hic et sequens versus, quos hoc, quo eos exhibui, loco a poëta positos fuisse, orationis series et res ipsa clamat, nescio quo librariorum errore ad finem systematis rejecti fuere, unde non aliter fieri potuit, quin oriretur magna absurditas. Hoc non animadverterunt belli interpretes, quibus ni metrorum confusio, saltem hiatus in sententia luxationem indicare poterat. Ridiculus est Berglerus cum sua parenthesi. Nec solum transpositi fuere hi versus, sed etiam fœde corrupti. Sic vulgo leguntur:

τῷδ' ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἅμα, καὶ μεγάλα γε φρονεῖ·
τοῦ βίου δ' ἐξέβαλε δεῖγμα τὰ πτερὰ πρὸ τῶν θυρῶν.

In B. C. priori versu pro τῷδ' scriptum est τάδ', quod e scholiis Aldinæ editionis reposuit Berglerus, non persentiscens, pro ea qua erat rei metricæ peritia, versum sic pessumdari, cujus primus pes pæon primus esse debet, vel saltem pes ἰσόχρονος. Pro γε in B. est δή: in C. neutra, nec ulla alia exstat particula. At sinceram ex omni parte lectionem exhibent membr. in quibus sic scriptus et interpunctus est versus:

τῷδ' ἐπὶ τὸ δεῖπνον. ἅμα καὶ μεγάλα δὴ φρονεῖ.

In altero versu consentiunt impressis codd. sed sunt omnes mendosi. Versus est pentameter incipiens a cretico, ut v. 973. Excidit pronomen demonstrativum τάδε, quod vidisse mediocris laus est; sed certissima est emendatio:

τοῦ βίου δ' ἐξέβαλε δεῖγμα, τάδε τὰ πτερὰ πρὸ τῶν θυρῶν.

Nunc postquam duo illi versus in suam sedem repositi sunt, vide quam apte sententiæ cohæreant partes, quam tota venusta sit, quæ quam scabra, hiulca, et absurda antea fuerit, si e Græcis non satis percipis, legas modo Bergleri versionem.

981. ξυγκατακλινείς. Sic B. cum Attica litera.

984. προκαλουμένους. In A. B. male

Πῖνε, κατάκεισο, λαβὲ τήνδε φιλοτησίαν.—
τὰς χάρακας ἧπτε πολὺ μᾶλλον ἐν τῷ πυρὶ,
ἐξέχει θ' ἡμῶν βίᾳ τὸν οἶνον ἐκ τῶν ἀμπέλων.
Δι. ὦ Κύπριδι τῇ καλῇ καὶ Χάρισι ταῖς φίλαις
ξύντροφε Διαλλαγὴ,
ὡς καλὸν ἔχουσα τὸ πρόσωπον ἄρ' ἐλάνθανες.
πῶς ἂν ἐμὲ καὶ σέ τις Ἔρως ξυναγάγοι λαβὼν,
ὥσπερ ὁ γεγραμμένος, ἔχων στέφανον ἀνθέμων;
ἢ πάνυ γερόντιον ἴσως νενομικάς με σύ;
ἀλλά σε λαβὼν, τρία δοκῶ γ' ἂν ἔτι προσβαλεῖν.
πρῶτα μὲν ἂν ἀμπελίδος ὄρχον ἐλάσαι μακρόν·
εἶτα παρὰ τόνδε νέα μοσχίδια συκίδων·
καὶ τὸ τρίτον ἡμερίδος ὄσχον, ὁ γέρων ὁδὶ,
καὶ περὶ τὸ χωρίον ἅπαν ἐλαΐδας ἐν κύκλῳ,
ὥστ' ἀλείφεσθαί σ' ἀπ' αὐτῶν, κἀμὲ, ταῖς νουμηνίαις.
Κη. ἀκούετε λεῴ· κατὰ τὰ πάτρια τοὺς χοᾶς
πίνειν ὑπὸ τῆς σάλπιγγος· ὃς δ' ἂν ἐκπίῃ
πρώτιστος, ἀσκὸν Κτησιφῶντος λήψεται.

προσκαλουμένους. Pejus in C. προσκαλουμένου, juxta vulgatum προκαλουμένου. Sincerum est προκαλουμένους in accusativo plurali, ut paullo ante ἔχοντας. ὃς ἐπικωμάσας ἐφ' ἡμᾶς πάντ' ἀγαθὰ ἔχοντας, εἰργάσατο πάντα κακὰ, καὶ προσέτι πολλάκις προκαλουμένους αὐτὸν, καὶ λέγοντας αὐτῷ ὧδε· Πῖνε—

987. Duo pæonica systemata sic trochaico tetrametro clauduntur in secunda Vesparum Parabasi, v. 1283. et 1291.

997. ἡμερίδος ὄσχον. Inepte vulgo ὄρχον, quum præcesserit ἀμπελίδος ὄρχον ἐλάσαι. Istud ὄρχον in hoc versu nullus agnoscit codex. Omnes habent ἡμερίδος κλάδον, versu jugulato. Glossema nisi deprehendissem, genuinæ vocis in sedem invectum, pro librariorum more, stipes fuissem. Conjectura non minus quam in superioribus felici, poëtæ manum restituo, ἡμερίδος ὄσχον. Emendationem hanc laudabunt alii: immo, ni falsa opinione auguror, eruditi omnes. Est vero aliquis, cui certo scio probatum eam non iri. Nam licet ineptum sit ὄρχος, etiamsi κλάδος metrum perimat, alterutrum retineri debuisse inquiet, quia utrumque nititur veterum librorum fide: meum autem ὄσχος, quod e vulgato unica tantum literula differt, nihil aliud tueri quam sententiæ, venustatis et metri rationem, quas res esse nullius momenti. Et ista a stultis Diariorum lectoribus, quorum vilissima est annona, maximo plausu excipientur.

1000. λεῴ. Sic tres codd. et primariæ editt. Male Kusterus λεώς.—τοὺς χοᾶς. Sic recte A. B. Vulgo τὰς χοάς. Vide infra v. 1068.

Masculinum articulum τοὺς ut hic tuentur duo codd. sic infra v. 1068. libri omnes scripti et impressi. Utroque in loco scribendum τοὺς χοᾶς. Procul dubio librarii errore in Ammonio, qui versum hunc citat p. 148. legitur:

ἀκούετε λεὼς κατὰ τὰ πάτρια τὰς χόας.

ubi nescio quam bene Valckenarius emendet τὰς χοᾶς, ex Phavorino notum esse observans, vocem χοεὺς οὐ μόνον ἀρσενικῶς, ἀλλὰ καὶ θηλυκῶς usurpari. Quod si ex unico hoc loco probatur, ruit argumentum: nam codices obnituntur.

1002. ἀσκὸν Κτησιφῶντος. Facete pro grandi utre. Erat enim Ctesipho obesus et ventriosus. De bibendi certamine in Choum festo vide Meursium Gr. Fer. in Ἀνθεστήρια.

Δι. ὦ παῖδες, ὦ γυναῖκες, οὐκ ἠκούσατε;
τί δρᾶτε, τοῦ κήρυκος οὐκ ἀκούετε;
ἀναβράττετ', ἐξοπτᾶτε, τρέπετ', ἀφέλκετε
τὰ λαγῷα, ταχέως τοὺς στεφάνους ἀνείρετε.
φέρε τοὺς ὀβελίσκους, ἵν' ἀναπείρω τὰς κίχλας.
Χο. ζηλῶ σε τῆς εὐβουλίας,
μᾶλλον δὲ τῆς εὐωχίας,
ἄνθρωπε, τῆς παρούσης.
Δι. τι δῆτ', ἐπειδὰν τὰς κίχλας
ὀπτωμένας ἴδητε;
Χο. οἶμαί σε καὶ τοῦτ' εὖ λέγειν.
Δι. τὸ πῦρ ὑποσκάλευε.
Χο. ἤκουσας, ὡς μαγειρικῶς,
κομψῶς τε, καὶ δειπνητικῶς
αὐτῷ διακονεῖται;
Γε. οἴμοι τάλας.
Δι. ὦ Ἡράκλεις, τίς οὑτοσί;
Γε. ἀνὴρ κακοδαίμων.
Δι. κατὰ σεαυτόν νυν τρέπου.
Γε. ὦ φίλτατε, σπονδαὶ γάρ εἰσί σοι μόνῳ,
μέτρησον εἰρήνης τι μοι, κἂν πέντ' ἔτη.
Δι. τί δ' ἔπαθες;
Γε. ἐπετρίβην ἀπολέσας τὼ βόε.
Δι. πόθεν;
Γε. ἀπὸ Φυλῆς ἔλαβον οἱ Βοιώτιοι.
Δι. ὦ τρισκακοδαίμων, εἶτα λευκὸν ἀμπέχει;
Γε. καὶ ταῦτα μέντοι, νὴ Δί', ὥπερ μ' ἐτρεφέτην

1012. ὀπτωμένας ἴδητε. Sic codd. omnes. Perperam vulgo ἴδητ'. Versus est dimeter catalect. ut 1010. et sequentium complures.

1017. αὐτῷ διακονεῖται. Sic bene A. C. Vulgo αὐτῷ γε διακονεῖται. Istud γε non habet B. in contextu: superne repositum fuit a secunda manu. Abesse debet. Est enim hic quoque versus dimeter catalect. In διακονεῖται secunda longa est, cujus rei ignoratio sciolum impulit ut γε inferciret. Vide not. ad Pl. 1170.

1019. Est hic versus iisdem verbis in Nub. 1263. Ultimam ejus partem male Berglerus vertit: *Ad te ipsum convertere jam.* Plautus Rud. iv. 3. 88. *Tu abi tacitus tuam viam*, κατὰ σεαυτὸν τρέπου.

1023. πόθεν;—ἀπὸ Φυλῆς. Sic tres codd. In impressis πόθεν γ'; Male sedulus nescio quis particulam infersit, hoc fulcro metrum indigere ratus. Prima in Φυλὴ longa est. Pl. 1146.

μὴ μνησικακήσῃς, εἰ σὺ Φυλὴν κατέλαβες.

Est autem Φυλὴ pagus Atticæ, de quo vide Meursium.

1025. ὥπερ μ' ἐτρεφέτην, scilicet τὼ βόε, quos memoravit v. 1022. Sic recte scriptum in B. C. Inepte vulgo ὥσπερ. In membr. ὥσπερ μ' ἐτρεφέτην. Facete autem ἐν πᾶσι βολίτοις pro ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς.

ἐν πᾶσι βολίτοις.
Δι. εἶτα νυνὶ τοῦ δέει;
Γε. ἀπόλωλα τὼ 'φθαλμὼ, δακρύων τὼ βόε.
ἀλλ', εἴ τι κήδει Δερκέτου Φυλασίου,
ὑπάλειψον εἰρήνῃ με τὼ 'φθαλμὼ ταχύ.
Δι. ἀλλ', ὦ πόνηρ', οὐ δημοσιεύων τυγχάνω.
Γε. ἴθ' ἀντιβολῶ σ', ἤν πως κομίσωμαι τὼ βόε.
Δι. οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ κλᾶε πρὸς τοὺς Πιττάλου.
Γε. σὺ δ' ἀλλά μοι σταλαγμὸν εἰρήνης ἕνα
εἰς τὸν καλαμίσκον ἐνστάλαξον τουτονί.
Δι. οὐδ' ἂν στριβιλικίγξ· ἀλλ' ἀπιὼν οἴμωζέ ποι.
Γε. οἴμοι κακοδαίμων, τοῖν γεωργοῖν βοϊδίοιν.
Χο. ἀνὴρ ἀνεύρηκέν τι ταῖς
σπονδαῖσιν ἡδύ· κοὐκ ἔοι-
κεν οὐδενὶ μεταδώσειν.
Δι. κατάχει σὺ τῆς χορδῆς τὸ μέλι.
τὰς σηπίας στάθευε.
Χο. ἤκουσας ὀρθιασμάτων;
Δι. ὀπτᾶτε τἀγχέλεια.
Χο. ἀποκτενεῖς λιμῷ με καὶ
τοὺς γείτονας, κνίσσῃ τε καὶ
φωνῇ, τοιαῦτα λάσκων.
Δι. ὀπτᾶτε ταυτὶ, καὶ καλῶς ξανθίζετε.
Πα. Δικαιόπολι.
Δι. τίς οὑτοσὶ, τίς οὑτοσί;
Πα. ἔπεμψέ τις σοι τὰ κρέα ταῦτα νυμφίος
ἐκ τῶν γάμων;
Δι. καλῶς γε ποιῶν, ὅστις ἦν.

1032. πρὸς τοὺς Πιττάλου. Supple οἴκους, vel μαθητάς. Pittalus autem ille medicinam Athenis faciebat.

κλᾶε. Ad Atticismi normam et ex Comici usu excusum.

1035. οὐδ' ἂν στριβιλικίγξ. Id est οὐδὲ ῥανίδα, οὐδὲ ἐλάχιστον μέρος σοι δοίην ἄν.

1037. ἀνεύρηκεν. Vulgo corruptis numeris ἀνεύρηκε.

1040. κατάχει σὺ—Sic tres codd. et veteres editt. Kusterus nescio unde, sed male, κατάχεε. Illud etiam e Farreana revocare poterat Berglerus.

1049. Vulgo sic legitur hic versus:

ἔπεμψέ τίς σοι νυμφίος ταυτὶ κρέα.

Articulum abesse non patitur Atticismi indoles. Proinde melior est ad loquendi normam lectio codd. A. B. ταυτὶ τὰ κρέα. Sed peccat illa in metrum, quod sartum tectum foret, si legeretur ταῦτα τὰ κρέα. Sed scaber sic esset versus, cujus molliores et poëta dignos numeros reddas, si singulas voces in suam sedem reponas:

ἔπεμψέ τις σοι τὰ κρέα ταῦτα νυμφίος.

1050. καλῶς γε ποιῶν, ὅστις ἦν. Sic optime A. B. In C. καλῶς ποιῶν, ὅστις ἦν, deficiente syllaba. In hanc lectionem incidisse videtur Aldus, fulciendoque versui e conjectura dedisse, καλῶς ποιῶν, ὅστις περ ἦν.

Πα. ἐκέλευε δ' ἐγχέαι σε, τῶν κρεῶν χάριν,
ἵνα μὴ στρατεύοιτ', ἀλλὰ βινοίη μένων,
ἐς τόνδ' ἀλάβαστον κύαθον εἰρήνης ἕνα.
Δι. ἀπόφερ', ἀπόφερε τὰ κρέα, καὶ μή μοι δίδου,
ὡς οὐκ ἂν ἐγχέαιμι χιλίων δραχμῶν.
ἀλλ' αὑτηΐ, τίς ἐστίν;
Πα. ἡ νυμφεύτρια·
δεῖται παρὰ τῆς νύμφης τι σοὶ λέξαι μόνῳ.
Δι. φέρε δή, τί σὺ λέγεις;—ὡς γελοῖον, ὦ θεοί,
τὸ δέημα τῆς νύμφης, ὃ δεῖταί μου σφόδρα,
ὅπως ἂν οἰκουρῇ τὸ πέος τοῦ νυμφίου.
φέρε δεῦρο τὰς σπονδάς, ἵν' αὐτῇ δῶ μόνῃ,
ὁτιὴ γυνὴ 'στι, τοῦ πολέμου τ' οὐκ ἀξία.
ὕπεχ' ὧδε δεῦρο τοὐξάλειπτρον, ὦ γύναι.
οἶσθ' ὡς ποιεῖται τοῦτο; τῇ νύμφῃ φράσον,
ὅταν στρατιώτας καταλέγωσι, τουτῳΐ
νύκτωρ ἀλειφέτω τὸ πέος τοῦ νυμφίου.
ἀπόφερε τὰς σπονδάς· φέρε τὴν οἰνήρυσιν,
ἵν' οἶνον ἐγχέω λαβὼν ἐς τοὺς χοᾶς.
Χο. καὶ μὴν ὁδί τις τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακώς,
ὥσπερ τι δεινὸν ἀγγελῶν, ἐπείγεται.
Αγ. α'. ἰὼ πόνοι τε, καὶ μάχαι, καὶ Λάμαχοι.

1053. ἐς τόνδ' ἀλάβαστον. Male excusum ἀλάβαστρον. Suidas in ἀλαβαστοθήκας hunc versum citat, et præfert ἐς τὸν ἀλάβαστον, ut perspicue scriptum est in A. C. Formam hanc reponere debebam. Nihil verius est Thomæ M. observatione: ἀλάβαστον δίχα τοῦ ρ, Ἀττικοί· μετὰ δὲ τοῦ ρ, Ἕλληνες. Qui eam impugnant, futili utuntur argumento. Nam quod ἀλάβαστρον in exemplaribus quæ versamus Atticorum Scriptorum reperiatur, id minime probat, eos formam illam frequentasse; id solum ostendit eam librariis altera notiorem magisque familiarem fuisse. Thomæ opponitur hic Comici versus, in quo tamen duo codd. præter Suidam, Atticam formam adfirmant. Opponitur ei etiam alius versus in Lysistrata 947. ubi ἀλάβαστρον vulgo, et in hac etiam editione, legitur. Sed male. Testor in Regio cod. MMDCCXVII. liquido scriptum esse, ut in textu repositum, ἀλάβαστον. Vide Maussacum ad Harpocrationem in ἀλαβαστοθῆκαι. Eustathius, quem ille laudat, p. 1161. l. 27. περὶ λέξεις ἐπένθεσιν παθοῦσαι τοῦ ρ, διὰ τραχύτητα ἐπισυνδεομένην στομίως—ὁμοιοπαθὲς δὲ καὶ τὸ ἀλάβαστρον, ἡ μυροθήκη. παρὰ γὰρ Μενάνδρῳ ἄνευ τοῦ ρ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον. καὶ παρ' Ἀθηναίῳ δὲ κεῖται Ἀλέξιδος τό·

οὐ γὰρ ἐμυρίζετ' ἐξ ἀλαβάστου.

Stultum esset arbitrari, testimonia tam diserta et præcisa convelli posse librariorum libidine. In hoc autem nostro versu legendum, flagitante sententia, ἐς τόνδ' ἀλάβαστον, scilicet δεικτικῶς, *in hunc, quem tibi porrigo, alabastrum*, non vero, ut est in aliis libris, ἐς τὸν ἀλάβαστον. Recte vertit Berglerus ex vi sententiæ *in hunc alabastrum*: sed ut græca fideliter sua redderet, debebat, *in alabastrum*.

1068. ἐς τοὺς χοᾶς. Sic Nub. 1238. ἐξ χοᾶς χωρήσεται. Accusativus singularis, qui sæpius occurrit, est χοᾶ, contractum ex χοέα, a recto χοεύς: accusativus pluralis χοέας, χοᾶς. Nescio quid Dawesio persuadere potuerit scribendum esse χοεῖς. Χόες nomen est festi, cujus accusativus Χοᾶς occurrit v. 961. 1000. 1076.

Λα. τίς ἀμφὶ χαλκοφάλαρα δώματα κτυπεῖ;
Αγ. α'. ἰέναι σ' ἐκέλευον οἱ στρατηγοὶ τήμερον,
ταχέως λαβόντα τοὺς λόχους καὶ τοὺς λόφους·
κἄπειτα τηρεῖν νιφόμενον τὰς εἰσβολάς.
ὑπὸ τοὺς Χοᾶς γὰρ καὶ Χύτρους αὐτοῖσί τις
ἤγγειλε λῃστὰς ἐμβαλεῖν Βοιωτίους.
Λα. ἰὼ στρατηγοὶ πλείονες ἢ βελτίονες.
Δι. οὐ δεινὰ μὴ 'ξεῖναί με μηδ' ἑορτάσαι;
ἰὼ στράτευμα πολεμολαμαχαϊκόν.
Λα. οἴμοι κακοδαίμων· καταγελᾷς ἤδη σύ μου;
Δι. βούλει μάχεσθαι Γηρυόνῃ τετραπτίλῳ;
Λα. αἰ, αἰ·
οἵαν ὁ κῆρυξ ἀγγελίαν ἤγγειλ' ἐμοί.
Δι. αἰ, αἰ· τίνα δ' αὖ μοι προστρέχει τις ἀγγελῶν;
Αγ. β'. Δικαιόπολι.
Δι. τί ἐστιν;
Αγ. β'. ἐπὶ δεῖπνον ταχὺ
βάδιζε, τὴν κίστην λαβὼν καὶ τὸν χοᾶ.
ὁ τοῦ Διονύσου γάρ σ' ἱερεὺς μεταπέμπεται.
ἀλλ' ἐγκόνει· δειπνεῖν κατακωλύεις πάλαι.
τὰ δ' ἄλλα πάντ' ἐστὶν παρεσκευασμένα,
κλῖναι, τράπεζαι, προσκεφάλαια, στρώματα,
στέφανοι, μύρον, τραγήμαθ', αἱ πόρναι πάρα,
ἄμυλοι, πλακοῦντες, σησαμοῦντες, ἴτρια,
ὀρχηστρίδες, τὰ φίλταθ' Ἁρμοδίου, καλαί.
ἀλλ' ὡς τάχιστα σπεῦδε.
Λα. κακοδαίμων ἐγώ.

1072. ἀμφὶ χαλκοφάλαρα. Duæ sunt voces, male vulgo in unam coalitæ.

1082. βούλει μάχεσθαι Γηρυόνῃ τετραπτίλῳ. Hæc dicens ostendit Lamacho τετραπτερυλλίδα, id est *locustam*, a quatuor alis ita dictam, ad quam vocem alludit voce τετραπτίλῳ, quam ponit pro τετρασωμάτῳ aut τετρακεφάλῳ, quasi Geryon quadricorpor aut quadriceps fuerit, quem alias perhibent fuisse tricorporem aut tricipitem: simul respicit ad πτίλον in Lamachi galea. Hæc Berglerus e scholiis. Ceterum apud Suidam hunc versum citantem perperam legitur, βούλει διαμάχεσθαι. Est hoc ex librariorum libidine, simplicia pro compositis, et composita pro simplicibus identidem supponentium.

1086. τὴν κίστην. Sic tres codd. In impressis, ut et apud Suidam in χοᾶ, τὴν κίστιν, quod perinde est. Hanc formam metri ratio respuit mox v. 1098. quam hic admittit, per se alioqui probam. Infra 1138.

τὸ δεῖπνον, ὦ παῖ, δῆσον ἐκ τῆς κίστιδος.

1093. Ἁρμοδίου hic positum pro *festivo convivio*, cujus sub finem cani solebant scolia: simulque adludit ad notissimum Harmodii scolion, φίλταθ' Ἁρμόδι', οὔτι που τέθνηκας. Nullum hic agnosco hyperbaton: ὀρχηστρίδες καλαί, αἵ εἰσι τὰ φίλτατα τοῦ δείπνου.

Δι. καὶ γὰρ σὺ μεγάλην ἐπεγράφου τὴν Γοργόνα.
σύγκλειε, καὶ δεῖπνόν τις ἐνσκευαζέτω.
Λα. παῖ, παῖ, φέρ' ἔξω δεῦρο τὸν γύλιον ἐμοί.
Δι. παῖ, παῖ, φέρ' ἔξω δεῦρο τὴν κίστην ἐμοί.
Λα. ἅλας θυμίτας οἶσε, παῖ, καὶ κρόμμυα.
Δι. ἐμοὶ δὲ τεμάχη· κρομμύοις γὰρ ἄχθομαι.
Λα. θρῖον ταρίχους οἶσε δεῦρο, παῖ, σαπροῦ.
Δι. κἀμοὶ σὺ δὴ, παῖ, θρῖον· ὀπτήσω δ' ἐκεῖ.
Λα. ἔνεγκε δεῦρο τὼ πτερὼ τὼ 'κ τοῦ κράνους.
Δι. ἐμοὶ δὲ τὰς φάττας γε φέρε καὶ τὰς κίχλας.
Λα. καλόν γε καὶ λευκὸν τὸ τῆς στρουθοῦ πτερόν.
Δι. καλόν γε καὶ ξανθὸν τὸ τῆς φάττης κρέας.
Λα. ὦνθρωπε, παῦσαι καταγελῶν μου τῶν ὅπλων.
Δι. ὦνθρωπε, βούλει μὴ βλέπειν εἰς τὰς κίχλας;
Λα. τὸ λοφεῖον ἐξένεγκε τῶν τριῶν λόφων.
Δι. κἀμοὶ λεκάνιον τῶν λαγώων δὸς κρεῶν.
Λα. ἀλλ' ἦ τριχόβρωτες τοὺς λόφους μου κατέφαγον.
Δι. ἀλλ' ἦ πρὸ δείπνου τὴν μίμαρκυν κατέδομαι.

1097. Schol. γύλιος, σπυριδῶδες πλέγμα, ἐν ᾧ τὰς τροφὰς ἔχοντες οἱ στρατιῶται ἐβάδιζον ἐπὶ πόλεμον. Perperam apud Hesychium legitur, γύλλιον, ἀγγεῖον πλεκτόν. Vera scriptura per unicum λ adstruitur hoc Comici versu, infra 1137.

ἐγὼ δ' ἐμαυτῷ τὸν γύλιον οἴσω λαβών.

1101. θρῖον ταρίχους οἶσε δεῦρο, παῖ, σαπροῦ. Sic optime A. B. In C. inverso vocum ordine, οἶσε παῖ σαπροῦ δεῦρο. Impressorum lectio mendosa et inconcinna est: θρῖον ταρίχους οἶσε σαπροῦ δεῦρό μοι. Qui metrum vacillare non animadverterunt, prosodiæ imperiti fuere. Primam in σαπροῦ nunquam produxisset Comicus.

1102. κἀμοὶ σὺ δὴ, παῖ, θρῖον· ὀπτήσω δ' ἐκεῖ. Sic rursus optime Codd. A. B. Rursus in C. transversis vocibus, κἀμοὶ δὴ σὺ παῖ—In impressis vero mendosissime: κἀμοὶ δὲ δὴ σὺ, παῖ, θρίον· ὀπτήσω δ' ἐκεῖ. Prudenter facere sibi visi sunt, quod θρίον excudi curarent παροξυτόνως. Sed accentus, quomodocunque scribatur, syllabæ quantitatem non mutat. ΘΡΙΟΝ primam semper producit. Eq. 954.

δήμου βοείου θρῖον ἐξωπτημένον.

Conc. 707. in anapæstis:

ὑμᾶς δὲ τίνας θρῖα λαβόντας.

Versus labem vidit Kusterus, sed conjiciendo a scopo aberravit. Vocem σὺ, quam codd. omnes retinent, delebat.

1105. ὁ στρουθὸς hic manifesto τὴν στρουθοκάμηλον notat. Hesychius: στρουθός. ὁ καταφερὴς, καὶ λάγνος. Ἀττικοὶ δὲ, τὰς στρουθοκαμήλους. Omitti ad hanc glossam poterat Fulleri nescio cujus observatio. Liquido patet ex hoc Comici loco, *Atticos* στρουθοκαμήλους *simpliciter vocasse* στρουθούς: tum *imperfecta et decurtata non esse Hesychii verba*, ostendunt ista Eustathii ad Odyss. p. 1411. l. 11. οἴδασι δὲ οἱ σοφοὶ καὶ ἑτερείας στρουθοὺς, οὐ μικρὰς ἐκείνας, ἀλλ' ἀληθῶς μεγάλας, ὡς δηλοῖ τὸ μεγάλας στρουθοὺς, ὧν γνῶσις ἦν καὶ τῷ Κωμικῷ· ἐλέγοντο δὲ αὗται, καὶ Λιβυκοὶ στροῦθοι, καὶ στρουθοὶ δὲ καταμέγας. Confer not. ad Aves 874. quo in versu στρουθὸς etiam στρουθοκάμηλον notat, absque adjuncto Μεγάλη, quod ad præcedens substantivum non pertinet.

1111. Hesychius: τριχόβρωτες. θηρίδιον, κατεσθίον τοὺς λόφους τῶν περικεφαλαίων —ἀλλ' ἦ significat *sane, profecto*. ἀλλ' ἦ interrogativum est, et valet *num?* Vide Valckenarium ad Hippol. 932.

1112. μίμαρκυν. Sic in tribus codd. scriptum est. Hesychius: μίμαρκυς. κοιλία καὶ ἔντερα τοῦ ἱερείου μεθ' αἵματος σκευαζόμενα. μάλιστα δὲ καὶ ἐπὶ λαγωῶν αὐτῇ ἐχρῶντο· ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ ὑός. ὁ δὲ Φερεκράτης παίζων καὶ ἐπὶ ὄνου φησί.

Λα. ὦνθρωπε, βούλει μὴ προσαγορεύειν ἐμέ;
Δι. οὐκ· ἀλλ' ἐγὼ χὡ παῖς ἐρίζομεν πάλαι.
βούλει περιδόσθαι, κἀπιτρέψαι Λαμάχῳ,
πότερον ἀκρίδες ἥδιόν ἐστιν, ἢ κίχλαι;
Λα. οἴμ' ὡς ὑβρίζεις.
Δι. τὰς ἀκρίδας κρίνει πολύ.
Λα. παῖ, παῖ, καθελών μοι τὸ δόρυ, δεῦρ' ἔξω φέρε.
Δι. παῖ, παῖ, σὺ δ' ἀφελὼν δεῦρο τὴν χορδὴν φέρε.
Λα. φέρε, τοῦ δόρατος ἀφελκύσωμαι τοὔλυτρον.
ἔχ', ἀντέχου παῖ.
Δι. καὶ σὺ, παῖ, τοῦδ' ἀντέχου.
Λα. τοὺς κιλλίβαντας οἶσε, παῖ, τῆς ἀσπίδος.
Δι. καὶ τῆς ἐμῆς τοὺς κριβανίτας ἔκφερε.
Λα. φέρε δεῦρο γοργόνωτον ἀσπίδος κύκλον.
Δι. κἀμοὶ πλακοῦντος τυρόνωτον δὸς κύκλον.
Λα. ταῦτ' οὐ κατάγελώς ἐστιν ἀνθρώποις πλατύς;
Δι. ταῦτ' οὐ πλακοῦς δῆτ' ἐστὶν ἀνθρώποις γλυκύς;
Λα. κατάχει σὺ, παῖ, τοὔλαιον ἐν τῷ χαλκίῳ.
ἐνορῶ γέροντα δειλίας φευξούμενον.
Δι. κατάχει σὺ τὸ μέλι. κἀνθάδ' εὔδηλος γέρων
κλάειν κελεύων Λάμαχον τὸν Γοργάσου.
Λα. φέρε δεῦρο, παῖ, θώρακα πολεμιστήριον.
Δι. ἔξαιρε, παῖ, θώρακα κἀμοὶ τὸν χοᾶ.
Λα. ἐν τῷδε πρὸς τοὺς πολεμίους θωρήξομαι.
Δι. ἐν τῷδε πρὸς τοὺς ξυμπότας θωρήξομαι.
Λα. τὰ στρώματ', ὦ παῖ, δῆσον ἐκ τῆς ἀσπίδος·
ἐγὼ δ' ἐμαυτῷ τὸν γύλιον οἴσω λαβών.
Δι. τὸ δεῖπνον, ὦ παῖ, δῆσον ἐκ τῆς κιστίδος·
ἐγὼ δὲ θοἰμάτιον λαβὼν ἐξέρχομαι.

Pollucis codices eandem scripturam cum υ in ultima syllaba tuentur, vi. 56. μίμαρκυς δὲ, κοιλία καὶ ἔντερα μετὰ αἵματος ἐσκευασμένα, μάλιστα δὲ λαγωῶν. Gallice appellari possit *le civet*.

1121. καὶ σὺ, παῖ, τοῦδ' ἀντέχου. Hæc dicens veru famulo porrigit, infixas carnes extracturus. Ita Scholiastes. Aliud quid tamen possit intelligi.

1129. ἐνορῶ γέροντα. Sic B. C. In membr. ὁρῶ.

1130. γέρων κλάειν κελεύων. Sic optime B. Vulgo ineptissime, post γέρων posita maxima distinctione, κελεύω legitur. Dixerat Lamachus se in polita et nitida superficie clypei senem videre timiditatis causam dicturum. Huic Dicæopolis in placentam, tanquam in speculum, intuens refert: *Ego etiam hic video senis imaginem, plorare jubentis Lamachum.* Facetum hoc est: at vide quam insulsum sit in Bergleri versione: *Et hic apparet senis imago. Plorare jubeo Lamachum.* Absque codicis ope hic locus facile sanari poterat. Quod dedimus, id ipsum conjectura adsecutus fuerat Reiskius.

Λα. τὴν ἀσπίδ' αἴρου, καὶ βάδιζ', ὦ παῖ, λαβών.
νίφει. βαβαιάξ· χειμέρια τὰ πράγματα.
Δι. αἴρου τὸ δεῖπνον· ξυμποτικὰ τὰ πράγματα.
Χο. ἴτε δὴ χαίροντες ἐπὶ στρατιάν.
ὡς ἀνομοίαν ἔρχεσθον ὁδόν.
τῷ μὲν πίνειν στεφανωσαμένῳ·
σοὶ δὲ ῥιγοῦν καὶ προφυλάττειν.
τῷδε καθεύδειν μετὰ παιδίσκης
ὡραιοτάτης·
σοὶ δ', ἀνατρίβειν γε τὸ δεῖνα.
Ημ. Ἀντίμαχον τὸν Ψακάδος
τὸν ξυγγραφῆ, τὸν μελέων ποιητὴν,

1146. *σοὶ δὲ ῥιγοῦν καὶ προφυλάττειν.* Sic optime membr. Sic etiam B. nisi quod *ῥιγῶν* habet, quod perinde est. Hoc quoque voluit librarius cod. C. qui scripsit *σοὶ δὲ ῥιουγῶν καὶ πρ*—Pessime in impressis, *σοὶ δὲ ῥιγῶντι προφυλάττειν.* De Dorica forma *ῥιγῶν* Atticis etiam usurpata vide not. ad Av. 935. Mirari subit Dawesium, de proprietate literæ *ρ* agentem Miscell. Crit. p. 160. hunc versum, prout vulgo legitur, citasse, nec animadvertisse ultimam in *ῥιγῶντι* contra canonem, quem ipse fixit, male produci ante literas *πρ*. Alio laborabat hic versiculus incommodo, a quo studiose, et quantum potis est fieri, cavere solet Comicus, ne cæsura in dimetris anapæsticis post secundum pedem sit.

1147. Sic legitur hic locus in libris, quos vidi, omnibus.

τῷ δὲ καθεύδειν μετὰ παιδίσκης
ὡραιοτάτης,
ἀνατριβομένῳ τε τὸ δεῖνα.

His si sensus inest aliquis, est sane ineptissimus. Rem æstimes ex Bergleri accuratissima versione: *Ille dormiet cum puella pulcherrima, quæ ei fricabit illud membrum.* Itane? cum puella concumbet, nec puellam subiget, nec viri patrabit opus, et contentus erit, sibi *membrum illud* si perfricetur? Stultum mehercle nebulonem! Ut appareat, quod Chorus vult ostendere, quam diversa sit illorum conditio, necesse est, contrarias hic duas res sibi opponi, ut supra in illis versibus:

τῷ μὲν πίνειν στεφανωσαμένῳ·
σοὶ δὲ ῥιγοῦν καὶ προφυλάττειν.

Quænam autem magis sunt contraria, quam alterum, ut Comici verbis utar, *βινεῖν*, alterum vero *δέφεσθαι*? Vide Conc. 705. Ran. 541. ubi eadem est oppositio. Jussis itaque plorare librariis omnibus, editoribus, criticastris, confidenter repono:

τῷδε καθεύδειν μετὰ παιδίσκης
ὡραιοτάτης·
σοὶ δ', ἀνατρίβειν γε τὸ δεῖνα.

Vulgo male scribunt *τῷ δὲ*, novam partitionem inchoantes, cui deest membrum alterum. Oportet *τῷδε*, *huic*, cui opponitur in altero exinde versu *σοὶ δέ*. Sæpius sic *δὲ* infertur, absente in priori membro correlativa particula *μέν*. In unica hac voce diversum quid e codd. enotavi. Pro *τῷ δὲ* in C. scriptum est *ὧδε*. In ceteris, ut duo alii, cum impressis concinit. *τὸ δεῖνα* quid valeat, per se satis intelligitur. Veteris critici commentaria ad hunc locum descripsit Suidas in hac nota: *εὐθυῤῥήμων, εὐθυλόγος, ἰσομελόγος. καὶ ῥῆμα εὐθυῤῥημονῶ. ὅτι λέγει Ἀριστοφάνης ΤΟ ΔΕΙΝΑ, τὸ ῥηθησόμενον ἀηδὲς ἐκφεύγει εὐθέως λέγειν, ἵνα μὴ εὐθυῤῥημονήσῃ.* Vide Hemsterhusium ad Pl. p. 405. et nos ad Lys. 921.

1150. *Ψακάδος.* In B. *Ψεκάδος*, uti scriptum est etiam hoc nomen in Schol. ad Nub. 1018.

1151. *τὸν μελέων ποιητήν.* Sic bene tres codd. Impressi, *τὸν μελέων τὸν ποιητήν*: inepte repetito articulo, cum versus etiam labe. Trimeter est choriambicus catalect. ut v. 1163. in antistrophe:

τὸν ξυγγραφῆ | τὸν μελέων | ποιητήν.
κἄθ' ἕτερον | νυκτερινὸν | γένοιτο.

ὡς μὲν ἁπλῷ λόγῳ, κακῶς
ἐξολέσειεν ὁ Ζεύς·
ὅς γ' ἐμὲ τὸν τλήμονα, Λή-
ναια χορηγῶν, ἀπέλυσ' ἄδειπνον·
ὅν ποτέ γ' ἐπίδοιμι τευθίδος
δεόμενον· ἡ δ' ὠπτημένη
σίζουσα πάραλος, ἐπὶ τραπέζῃ κειμένη,
ὀκέλλοι· κᾆτα μέλ-
λοντος λαβεῖν αὐτοῦ, κύων
ἁρπάσασα φεύγοι.
Ημ. τοῦτο μὲν αὐτῷ κακὸν ἕν·
κᾆθ' ἕτερον νυκτερινὸν γένοιτο.
ἠπιαλῶν γὰρ οἴκαδ' ἐξ
ἱππασίας βαδίζων,
εἶτα κατάξειέ τις αὐ-
τοῦ μεθύων τῆς κεφαλῆς Ὀρέστης
μαινόμενος· ὁ δ' αὖ, λίθον βαλεῖν
βουλόμενος, ἐν σκότῳ λάβοι
τῇ χειρὶ πέλεθον ἀρτίως κεχεσμένον·
ἐπάξειεν δ' ἔχων
τὸν μάρμαρον, κᾄπειθ' ἁμαρ-
τὼν βάλοι Κρατῖνον.

ΘΕΡΑΠΩΝ Λαμάχου, ΛΑΜΑΧΟΣ, ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ, ΧΟΡΟΣ.

Θε. Ω ΔΜΩΕΣ, οἳ κατ' οἶκον ἐστὲ Λαμάχου,

Similes sunt versus 1155. et 1167. quorum prior male vulgo habitus. Vocis *Λήναια* prima syllaba ad præcedentem versum pertinet. At bene in impressis est *ἀπέλυσ'*, præ quo sperni debuit trium codd. lectio *ἀπέλυσεν.*

1156. *ὅν ποτέ γ' ἐπίδοιμι τευθίδος.* Vulgo *ὅν γ' ἔτ' ἐπίδοιμι.* In codd. *ὅν ἔτ' ἐπ*—Mendose, ut ex antistrophici versus collatione liquet.

1168. *ὁ δ' αὖ.* Vulgo *ὁ δέ.* Sæpissime commutari *δ' αὖ* et *δὲ*, observavi ad Vesp. 735. quod pueris etiam notum. Ut metra concinerent, illud præferri debuit:

ὅν ποτέ γ' ἐ | πίδοιμι τευ | θίδος
μαινόμενος | ὁ δ' αὖ λίθον | βαλεῖν.

λίθον βαλεῖν. Sic etiam A. C. In B. *λαβεῖν.*

1170. *πέλεθον.* Repertum quidem in codd. A. C. *σπέλεθον.* Sed vera est, cod. B. et impressorum scriptura *πέλεθον*, extrito *σ*, quæ litera metrum hujus versus pessumdat. Est enim senarius iambicus.

1171. *ἐπάξειεν δ' ἔχων.* Sic A. B. Male vulgo *ἐπαίξειε δ' ἔχων*, numeris non congruentibus.

ὕδωρ, ὕδωρ ἐν χυτριδίῳ θερμαίνετε·
ὀθόνια, κηρωτὴν παρασκευάζετε,
ἔρι' οἰσυπηρὰ, λαμπάδιον περὶ τὸ σφυρόν.

1175. ἐν χυτριδίῳ. Sic optime Dawesius Misc. Crit. pag. 204. Vulgo, claudicante versu, ἐν χυτρίῳ. Occurrit apud Comicum χυτρίδιον supra 463. Conc. 745. Pac. 202. χυτρίον vero nullibi. Boni commatis vox esse videtur. Ut enim χοιρίον et χοιρίδιον, sic χυτρίον et χυτρίδιον: nec affirmare ausim vocem esse nihili. Sed nihilo minus certum est eam hic a Comico adhibitam non fuisse, quia nuspiam ille primam in χύτρα producit.

1177. ἔρι' οἰσυπηρά. Sincera lectio, quam qui primus e recentioribus editoribus reposuit, eum satis pro merito laudare nequeo. Conjecturam, si modo ita appellari debet, ipsa enim re certissima emendatio est, præter Scholiastam, adfirmare possit Pollux vi. 28. ἐριοπῶλαι, ἐριοπωλεῖν, ἔρια οἰσυπηρὰ Ἀριστοφάνης. Suidas: οἰσύπη, ὁ ῥύπος τῶν ἐρίων. οἰσυπηρὸς, ῥυπαρός. ἔρια οἰσυπηρὰ, ῥύπου πεπληρωμένα. At codices omnes, editiones itidem omnes ab Aldina usque ad Frobenianam habent ἔργ' οἰσυπηρά. An temeritatis reus agetur, qui sine ullius codicis auctoritate mendam illam e Comici textu sustulit? An stoliditatis damnabuntur insequentes editores, qui furtim suppositam lectionem probarunt, prioremque, quam unicam agnoscunt veteres libri, non revocarunt? *Quorsum*, inquiet aliquis, *inepta hæc quæstio?* Ineptane, ais? Audi et judica. In Apollonii Rhodii Argonauticorum i. v. 1132. legebatur olim:

πολλὰ δὲ τήν γε λιτῇσιν ἀποστρέψαι
ΕΡΓΩΛΑΣ
Αἰσονίδης γουνάζετ'—

Vocem nihili ἐργώλας ablegavi, sinceramque poëtæ manum restitui, ΕΡΙΩΛΑΣ. Sic legendum esse uno ore clamaverunt eruditi omnes. Crimini tamen mihi datum fuit, quod putida menda poëtam illum inquinari diutius non siverim. En Aristarchi nostratis judicium in ERUDITORUM DIARIO *ad mensem Maium* 1781. *Henri Estienne avoit remarqué pareillement qu'il falloit lire ἐριωλὰς, mais il s'étoit bien gardé d'insérer cette leçon dans le texte.* Placide quiescant H. Stephani manes, cujus e laudibus nihil detractum volo. Sed illi duplices agendæ erant partes; Bibliopolæ, et Critici. Quum librum quempiam prælo suo subjiciebat, omnis ei removenda erat mora, ut nundinas præverteret. Ex hac præsertim, aliisque causis, factum est, ut ejus editiones non ita sint emendatæ, ut futuræ fuissent, si optimo inque primis erudito viro plus fuisset otii. Librum plerumque typis descriptum operis suis exprimendum dabat, contentus in notis ea corrigere, quæ mendosa ei viderentur. Sed hac nostra ætate, qua Criticæ lux tanto splendore effulsit, pro insigni bardo habendus fuisset, qui in Apollonii textu ἐργώλας reliquisset, ludibriumque debuisset eruditis, quotquot sunt, omnibus. Sciendum est in recentium Græcorum pronunciatione magnam esse soni adfinitatem inter literas ι et γ. Eadem observatur in Germanorum sermone. Nomen *metzger*, quod eis *lanionem* significat, ita a politissimis quibusque pronunciatur, ut qui in eorum literis non fuerit eruditus facile credat scribi dedere *metzier*. Sed istud obiter. Ex hac literarum adfinitate sæpissime contigit, ut ι et γ invicem permutarentur. Vide quæ in hanc rem notarunt Hesychii interpretes ad glossam Καλλιγένειαν, et hæc summi Hemsterhusii perpende verba ad Lucianum t. i. p. 287. "Causa corruptelæ "proxima recentioribus literarum γ et ι "pronunciatio, quo mendi genere vix "dici potest, quot adhuc veterum loca "laborent; ut in *Hesychio*, παῖον, ἀσφαλὶς, "βέβαιον· pro πάγιον. λοῖα, ἀλίθρια· pro "λόγια. ἦγι et ἦϊς, ἀγὼν et αἰὼν in membranis sæpe commutata. ΕΡΓΩΛΑΣ "NULLIUS PRETII VOCABULUM in Apollon. Rh. i. 1132. pro ΕΡΙΩΛΑΣ, "quod usurpat ipse iv. 1778. Sed exemplis parco." Hactenus vir post renatas literas græce doctissimus. Non tamen ista PUTEANUM permovebunt, ut agnoscat optimo jure ἐριωλὰς Apollonio restitutum a me fuisse. Et forte nimis calidum fuit, nec satis meditatum Hemsterhusii effutum. Bis apud Comicum occurrit vox ἐριωλὴ diversa potestate. Primo Eq. v. 511. ubi propria significatione adhibetur: tum Vesp. 1148. ubi facete senex Heliastes filio, qui ei lænam e molli lana, quam Ecbatanis textam

ἀνὴρ τέτρωται χάρακι, διαπηδῶν τάφρον,
καὶ τὸ σφυρὸν παλίνορον ἐξεκόκκισε,
καὶ τῆς κεφαλῆς κατέαγε περὶ λίθον πεσὼν,
καὶ Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τῆς ἀσπίδος.
πτίλον δὲ τὸ μέγα κομπολακύθου πεσὸν
πρὸς ταῖς πέτραισι, δεινὸν ἐξηύδα μέλος·
Ὦ κλεινὸν ὄμμα, νῦν πανύστατόν σ' ἰδὼν,
λείπω φάος γε τοὐμὸν, οὐκέτ' εἴμ' ἐγώ.—
τοσαῦτα λέξας, εἰς ὑδρορρόαν πεσὼν,
ἀνίσταταί τε, καὶ ξυναντᾷ δραπέταις,
ληστὰς ἐλαύνων, καὶ κατασπέρχων δορί.
ὁδὶ δὲ καὐτός· ἀλλ' ἄνοιγε τὴν θύραν.
Λα. ἀτταπατταταί.
στυγερὰ τάδε γε κρυερὰ πάθεα.
τάλας ἐγὼ διόλλυμαι,
δορὸς ὑπὸ πολεμίου τυπείς.
ἐκεῖνο δ' οὖν αἰακτὸν ἂν γ',
οἰμωκτὸν ἂν γένοιτό μοι.
Δικαιόπολις γὰρ, εἴ μ' ἴδοι τετρωμένον,
κατεγχάνοι γε ταῖς ἐμαῖσιν ἂν τύχαις.
Δι. ἀτταλατταταί.
τῶν τιτθίων, ὡς σκληρὰ καὶ κυδώνια.

fuisse aiebat, et ἐρίων τάλαντον ῥᾳδίως καταπεπωκέναι, induere volebat, respondet, lænam illam non καυνάκην, sed ἐριώλην, *laniperdam*, ut lepide reddidit Florens, appellari debere. Ibi ἐριώλην adhibet, tanquam si vox esset composita ab ἔριον et ὄλλυμι, pro ἐρίων ἀπώλειαν. Quidni, obsecro, pari licentia fingere potuit Comicus vel noster, vel alius, vel quivis scriptor, cui urbano esse licuit, nomen ἐργώλη, quo signate notaretur sinistrum aliquod scriptum, cujus auctor operam ludos fecisset et chartam? Judicium illud, quod modo dicebam de Apollonii editione in ERUDITORUM DIARIO si quis ἐργώλην appellare velit, hoc ego vocabulum contra doctissimos Hemsterhusii discipulos tuebor, et maximi pretii esse contendam.

1181. καὶ Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τῆς ἀσπίδος. Supra v. 574. inclamatus a Choro Lamachus ait:

τίς Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τοῦ σάγματος;

Quis Gorgonem excitavit e theca? id est, *quis me adigit ut clypeum e theca educam?* Bene se illic habet verbum ἐξήγειρε, quod inde huc male retractum videtur. Aliud enim quid sententia flagitat, ἐξήρραξεν, *effregit*, vel similis potestatis verbum. Putida est Scholiastæ ad hunc versum nota.

1194. Hic et sequens versiculus in unum contributi sic exstant in A. C.

ἐκεῖνο δ' αἰακτὸν οἰμωκτὸν ἂν γένοιτό μοι.

In B.

ἐκεῖνο δ' οὖν αἰακτὸν οἰμωκτὸν γένοιτ' ἄν μοι.

Elegans est vulgata lectio, quæ si emendatori accepta referenda sit, venustum hominem sapit. Sed laborat prior versiculus, in brevem syllabam desinens, quam non adjuvat sequens versus. Scribendum igitur:

ἐκεῖνο δ' οὖν αἰακτὸν ἂν γ',
οἰμωκτὸν ἂν γένοιτό μοι.

1199. τῶν τιτθίων. Pendet genitivus a suppresso admirandi adverbio ὢ.

φιλήσατόν με μαλθακῶς, ὦ χρυσίω,
τὸ περιπεταστὸν κἀπιμανδαλωτὸν αὖ.
τὸν γὰρ χοᾶ πρῶτος ἐκπέπωκα.
Λα. ὦ ξυμφορὰ τάλαινα τῶν ἐμῶν κακῶν.
ἰὼ, ἰὼ
τραυμάτων ἐπωδύνων.
Δι. ἰὴ, ἰὴ,
ὦ χαῖρε Λαμαχίππιον.
Λα. στυγερὸς ἐγώ.
Δι. μογερὸς ἐγώ.
Λα. τί με σὺ κυνεῖς;
Δι. τί με σὺ δάκνεις;
Λα. τάλας ἐγὼ τῆς ἐν μάχῃ ξυμβολῆς βαρείας.
Δι. τοῖς Χουσὶ γάρ τις ξυμβολὰς ἐπράττετο;
Λα. ἰὼ ἰὼ, Παιὰν, Παιάν.
Δι. ἀλλ' οὐχὶ νυνὶ τήμερον Παιώνια.
Λα. λάβεσθέ μου, λάβεσθε τοῦ σκέλους· παπαὶ,
προσλάβεσθ', ὦ φίλοι.
Δι. ἐμοῦ δέ γε σφὼ, τοῦ πέους ἄμφω μέσου,
προσλάβεσθ', ὦ φίλαι.

1201. Vulgo: τὸ περιπεταστὸν κἀπιμανδαλωτὸν ἄν. Istud ἂν in fine non unus agnoscit cod. Omnes syllaba defectum versum exhibent. Scribo αὖ. Quid significet τὸ περιπεταστὸν, ipsa vis verbi declarat. ἐπιμανδαλωτὸν autem est εἶδος φιλήματος ἐρωτικοῦ, ἐν ᾧ δεῖ ἀλλήλων τὴν γλῶτταν τοὺς καταφιλοῦντας λείχειν. Hinc μανδαλωτὸν appellatur quodcunque est molle et suavissimum. Mnesilochus in Thesm. 131. de Agathonis cantu: ὡς ἡδὺ τὸ μέλος—
καὶ θηλυδριῶδες, καὶ κατεγλωττισμένον,
καὶ μανδαλωτόν.

1202. Vulgo sic legitur hic versus:
τὸν γὰρ χοᾶ νῦν πρῶτος ἐκπέπωκά γε.
Voculæ νῦν et γε non comparent in A. C. In B. sola est νῦν: quam minio subducta lineola eximendam esse indicat. Ineptis his fulcris, a mala manu additis, versus non indiget, qui asynartetus est ex monometro iambico et dimetro trochaico brachycatal.

1209. κυνεῖς. Perperam A. B. κινεῖς.

1210. Versus asynartetus e dimetro iambico et dimetro trochaico brachycatal. ut sunt in Vesp. xxv. continui a 248. Vulgo duo sunt versus:
τάλας ἐγὼ τῆς ἐν μάχῃ
νῦν ξυμβολῆς βαρείας.
Voculam νῦν non agnoscunt A. C. In tribus codd. unus versus est.

1211. ξυμβολὰς ἐπράττετο. Ludit in ambiguitate vocis, quæ *conflictum*, et *symbolas* significat, id est, pecunias quæ conjectabantur ab iis qui communi sumtu erant una cœnaturi. Nefas autem fuisset symbolam ab aliquo exigere qui ad solemne convivium, qualia in festis agitabantur, fuisset invitatus. Lepidi exstant hanc in rem Eubuli Comici versus in Excerptis Grotii p. 655.
ὁ πρῶτος εὑρὼν τἀλλότρια δειπνεῖν ἀνὴρ,
δημοτικὸς ἦν τις, ὡς ἔοικε, τοὺς τρόπους·
ὅστις δ' ἐπὶ δεῖπνον ἢ φίλον τιν' ἢ ξένον
καλέσας, ἔπειτα συμβολὰς ἐπράξατο,
φυγὰς γένοιτο μηδὲν οἴκοθεν λαβών.

1215. προσλάβεσθ' ὦ φίλοι. Et mox προσλάβεσθ' ὦ φίλαι. Sic codd. recte. In impressis utrobique προσλάβεσθέ μ', quod in hoc tantum versu solus C. agnoscit. Dimetri sunt cretici.

Λα. ἰλιγγιῶ κάρα λίθῳ πεπληγμένος,
καὶ σκοτοδινιῶ.
Δι. κἀγὼ καθεύδειν βούλομαι, καὶ στύομαι,
καὶ σκοτοβινιῶ.
Λα. θύραζέ μ' ἐξενέγκατ' ἐς τὸν Πιττάλου,
παιωνίαισι χερσίν.
Δι. ὡς τοὺς κριτάς μ' ἐκφέρετε· ποῦ 'στιν ὁ βασιλεύς;
ἀπόδοτέ μοι τὸν ἀσκόν.
Λα. λόγχη τις ἐμπέπηγέ μοι δι' ὀστέων ὀδυρτή.
Δι. ὁρᾶτε τουτονὶ κενόν. ΤΗΝΕΛΛΑ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ.
Χορός.
ΤΗΝΕΛΛΑ δῆτ', εἴπερ καλεῖς, ὦ πρέσβυ, ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ.
Δι. καὶ πρός γ', ἄκρατον ἐγχέας, ἄμυστιν ἐξέλαψα.
Χο. ΤΗΝΕΛΛΑ νῦν, ὦ γεννάδα· χώρει λαβὼν τὸν ἀσκόν.
Δι. ἕπεσθε νῦν ᾄδοντες Ω ΤΗΝΕΛΛΑ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ.
Χο. ἀλλ' ἑψόμεσθα σὴν χάριν
Τήνελλα καλλίνικον ἄ-
δοντές σε, καὶ τὸν ἀσκόν.

1221. καὶ σκοτοβινιῶ. Facetissime. Vulgo autem insulsissime σκοτοδινιῶ. Perierat lepidus jocus, nisi opem tulisset cod. C. in quo perspicue scriptum id quod reposui. In membr. bini Dicæopolidis versus omissi sunt librarii errore, cujus causa cuivis in oculos incidit. Sic supra omisit versus 1097. 1107. 1119. 1135. 1137. et 1138. 1142.

1222. ἐς τὸν Πιττάλου. Supple οἶκον. Vesp. 1432. παράτρεχ' εἰς τὰ Πιττάλου. Nempe δώματα. Supra 1032. κλαῖε πρὸς τοὺς Πιττάλου. Scilicet οἴκους vel μαθητάς. Vide Markland. ad Lysiam p. 392.

1226. ὀδυρτή. Vulgo ὀδύρτα. Prius habet Suidas, et Kustero præferendum merito videbatur. λόγχη ὀδυρτὴ, τουτέστι θρῆνον ἐμποιοῦσα καὶ ὀδυρμόν.

1227. Τήνελλα vox est ab Archilocho ficta ad imitationem citharæ soni, qua ille hymnum in Herculem inchoavit:
Τήνελλα καλλίνικε χαῖρ' ἄναξ Ἡράκλεις,
αὐτός τε καὶ Ἰόλαος, αἰχματὰ δύο, Τήνελλα.
Vide Scholiastem Pindari, et Erasmum Schmidium ad initium Olymp. ix.

1228. ὦ πρέσβυ. Sic A. C. bene. In B. omissus est hic versus, qui in impressis claudicat, deficiente vocandi adverbio ὦ. Infelix est Kusteri conjectura, cui reponi posse videbatur:
Τήνελλα δῆτ', εἴπερ καλεῖ, σὺ πρέσβυ, καλλίνικος.

1230. ὦ γεννάδα. Sic tres codd. Mirum est per omnes editiones propagatam fuisse ineptissimam lectionem, quam metrum damnat, et inprimis sententia, ὦ ἀγεννάδα. Quod ratio verum esse evincit, id reponere debebat Kusterus, nec priorum editorum mancipium esse. Nam haud facile credam portentum illud in cod. Vaticano-Palatino conspici, cujus collatione parum, ut videtur, fideli usus est. Quippe, ni me fallit memoria, perpauca in notis ex illo codice protulit. In B. scriptum νῦν γ' ὦ—Hic νῦν valet οὖν et nihilominus longum est, ut alibi sæpissime.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΑΧΑΡΝΕΩΝ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΕΙΡΗΝΗ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΚΕΤΑΙ ΔΥΟ Τρυγαίου.
ΤΡΥΓΑΙΟΣ.
ΚΟΡΑΙ θυγατέρες Τρυγαίου.
ΕΡΜΗΣ.
ΠΟΛΕΜΟΣ.
ΚΥΔΟΙΜΟΣ.
ΧΟΡΟΣ Γεώργων Ἀθμονέων.
ΙΕΡΟΚΛΗΣ μάντις.
ΔΡΕΠΑΝΟΥΡΓΟΣ.
ΛΟΦΟΠΟΙΟΣ.
ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ.
ΣΑΛΠΙΓΚΤΗΣ.
ΚΡΑΝΟΠΟΙΟΣ.
ΔΟΡΥΞΟΟΣ.
ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ.
ΠΑΙΣ ΚΛΕΩΝΥΜΟΥ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

Ε Ι Ρ Η Ν Η.

ΟΙΚΕΤΑΙ ΔΥΟ, ΤΡΥΓΑΙΟΣ, ΚΟΡΑΙ, ΕΡΜΗΣ, ΠΟΛΕΜΟΣ, ΚΥΔΟΙΜΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Οι. α'. ΑΙΡ', αἶρε μᾶζαν ὡς τάχιστα κανθάρῳ.
Οι. β'. ἰδού.
Οι. α'. δὸς αὐτῷ τῷ κάκιστ' ἀπολουμένῳ.
Οι. β'. καὶ μήποτ' αὐτῆς μᾶζαν ἡδίω φάγοις.
Οι. α'. δὸς μᾶζαν ἑτέραν ἐξ ὀνίδων πεπλασμένην.
Οι. β'. ἰδοὺ μάλ' αὖθις.
Οι. α'. ποῦ γάρ, ἣν νῦν δὴ 'φερες;
οὐ κατέφαγεν;
Οι. β'. μὰ τὸν Δί', ἀλλ' ἐξαρπάσας
ὅλην ἐνέκαψε περικυλίσας τοῖν ποδοῖν.

3. καὶ μήποτ' αὐτῆς μᾶζαν ἡδίω φάγοις. Jussus alter ab altero vernula stercus adferre scarabæo, quod ille μᾶζαν facete appellat, officium istud hic exsecratus priori ait: *Utinam tu nunquam suaviorem hac mazam comedas!* Perierat lepos omnis, prava scriptura φάγοι pro φάγοις. Frequentissimus hic librariorum error est, maxime in versuum fine.

4. ἐξ ὀνίδων. Suidas: ὀνίδες, τὰ τῶν ὄνων ἀποπατήματα.

5. νῦν δὴ 'φερες. Sic unicus recte Berglerus. Ut in Acharn. 157. μὴ 'φερε. Vesp. 86. δὴ 'πιθυμεῖτ' εἰδέναι. Est autem ἤφερες pro ἔφερες, ut ἤμελλον, ἠδυνάμην, aliaque similia. Valet autem νῦν δὴ, quod modo monui ad Nub. 786. idem quod ἀρτίως. Suidas: νῦν δὴ, ἀρτίως, ἢ μικρὸν ἔμπροσθεν. Vide Grævium ad Luciani Solœcistam p. 123. Perperam vulgo legebatur νῦν δ'. Pessime Cod. A. νῦν γ' ἤφερες. Eodem librarii errore scriptum fuit δ' ἤφερες, ac toties apud alios Poëtas, et apud Nostrum etiam, Vesp. 665. δ' ἔπειτα pro δὴ 'πειτα.

7. περικυλίσας. Sic scribi debuit. In B. περικυκλίσας: in A. περικυκλίσσας. Vulgo περικυκλήσας.

Οι. α'. ἀλλ' ὡς τάχιστα τρῖβε πολλὰς καὶ πυκνάς.
Οι. β'. ἄνδρες κοπρολόγοι, προσλάβεσθε, πρὸς θεῶν,
εἰ μή με βούλεσθ' ἀποπνιγέντα περιϊδεῖν.
Οι. α'. ἑτέραν, ἑτέραν δὸς παιδὸς ἡταιρηκότος.
τετριμμένης γάρ φησιν ἐπιθυμεῖν.
Οι. β'. ἰδού.
ἑνὸς μὲν, ὦ 'νδρες, ἀπολελῦσθαί μοι δοκῶ.
οὐδεὶς γὰρ ἂν φαίη με μάττοντ' ἐσθίειν.
Οι. α'. αἰβοῖ· φέρ' ἄλλην, χ' ἀτέραν μοι, χ' ἀτέραν,
καὶ τρῖβ' ἑτέρας γε.
Οι. β'. μὰ τὸν 'Απόλλω 'γὼ μὲν οὔκ.
οὐ γὰρ ἔθ' οἷός τ' εἴμ' ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας.
αὐτήν γ' ἄρ' οἴσω προσλαβὼν τὴν ἀντλίαν.
Οι. α'. νὴ τὸν Δί' ἐς κόρακάς γε, καὶ σαυτόν γε πρός.
Οι. β'. ὑμῶν δέ γ', εἴ τις οἶδ', ἐμοὶ κατειπάτω,
πόθεν ἂν πριαίμην ῥῖνα μὴ τετρημένην.
οὐδὲν γὰρ ἔργον ἦν ἄρ' ἀθλιώτερον,
ἢ κανθάρῳ μάττοντα παρέχειν ἐσθίειν.
ὗς μὲν γὰρ, ὥσπερ ἂν χέσῃ τις, ἢ κύων,
φαύλως ἐρείδει· τοῦτο δ' ὑπὸ φρονήματος
βρενθύεταί τε, καὶ φαγεῖν οὐκ ἀξιοῖ,
ἢν μὴ παραθῶ τρίψας δι' ἡμέρας ὅλης,
ὥσπερ γυναικὶ, γογγύλην μεμαγμένην.

17. *οὐ γὰρ ἔθ' οἷός τ' εἴμ' ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας.* Ista sic interpretatur Hemsterhusius ad Lucianum T. i. p. 109. *Ego enim tantum offarum subigendo non valeo, quantum ad istum scarabæum implendum sit satis.* ratus scilicet nomine ἀντλίαν ipsum scarabæum notari. Sed quis unquam laboravit, ut sentinam impleret? solent navigantes eam exhaurire. Non ista mihi videtur metaphoræ ratio: melius, meo judicio, Scholiastes: οὐ δύναμαι ἀντέχειν καὶ περιγίνεσθαι τῆς ὀσμῆς.—καὶ ἀντλίαν τὸ ἀγγεῖον λέγει, ἐν ᾧ ἐφύρα. V. seq. vulgo legitur αὐτὴν ἄρ' οἴσω. In B. αὐτὴν γὰρ οἴσω, unde dedi αὐτήν γ' ἄρ'—Nunc vero legendum esse video αὐτόν γ' ἄρ', hoc sensu: *ipsum itaque scarabæum una cum sentina abreptum intro feram.* Nam composito προσλαβὼν indicat duas res intro ferendas se sumturum, tametsi unicæ in vulgata lectione mentio. αὐτὴν librarius scripsit pro αὐτὸν, quia ad ἀντλίαν referri pronomen credidit. Istud autem αὐτὸν ostendit, cur poëta γ' ἄρ', non ἄρ', scripserit. Hæc dicens famulus scarabæum et vas stercore asinino plenum e scena domum infert, postea reversus cum conservo fabulatur.

25. *φαύλως ἐρείδει.* *Il l'avale sans façons.* φαύλως significat *facile*, ut Lys. 566. Thesm. 711. et alibi apud Comicum sæpe. φαύλως φέρειν, *leviter ferre, parvi facere.* φαῦλον πρᾶγμα, *levis momenti negotium, res nihili*, Lys. 14. Mimnermus apud Stobæum p. 423. Florilegii Grotii:

ὁποῖα δὴ φιλοῦσιν ἰατροὶ λέγειν
τὰ φαῦλα μείζω, καὶ τὰ δείν' ὑπέρφοβα,
πυργοῦντες αὐτούς.

ἐρείδειν autem, ut παίειν, Acharn. 835. valet συντόνως ἐσθίειν. Porco φαύλως ἐρείδοντι opponitur scarabæus βρενθυόμενος, id est θρυπτόμενος, *delicias faciens, male tangens dente superbo.*

ἀλλ', εἰ πέπαυται τῆς ἐδωδῆς, σκέψομαι,
τηδὶ παροίξας τῆς θύρας, ἵνα μή μ' ἴδῃ.
ἔρειδε, μὴ παύσαιο μήποτ' ἐσθίων,
ἕως σεαυτὸν ἂν λάθῃς διαῤῥαγείς.
οἷον δὲ κύψας ὁ κατάρατος ἐσθίει,
ὥσπερ παλαιστὴς, παραβαλὼν τοὺς γομφίους·
καὶ ταῦτα τὴν κεφαλήν τε καὶ τὼ χεῖρέ πως
ὡδὶ περιάγων, ὥσπερ οἱ τὰ σχοινία
τὰ παχέα συμβάλλοντες εἰς τὰς ὁλκάδας.
μιαρὸν τὸ χρῆμα, καὶ κάκοσμον, καὶ βορόν.
χὤτου ποτ' ἐστὶ δαιμόνων ἡ προσβολὴ,
οὐκ οἶδ'. 'Αφροδίτης μὲν γὰρ οὔ μοι φαίνεται,
οὐ μὴν Χαρίτων γε.
Οι. α'. τοῦ γ' ἄρ' ἔστ';
Οι. β'. οὐκ ἔσθ' ὅπως
τοῦτ' ἔστι τὸ τέρας οὐ Διὸς καταιβάτου.
Οι. α'. οὐκοῦν ἂν ἤδη τῶν θεατῶν τις λέγοι
νεανίας δοκησίσοφος· Τόδε πρᾶγμα τί;
ὁ κάνθαρος δὲ πρὸς τί;—κᾆτ' αὐτῷ γ' ἀνὴρ
'Ιωνικός τις φησὶ παρακαθήμενος·
Δοκέω μὲν, ἐς Κλέωνα τοῦτ' αἰνίττεται,

32. *ἕως σεαυτὸν ἂν λάθῃς διαῤῥαγείς.* Sic optime Dawesius. Vulgo fœda eum scabie: τέως, ἕως σαυτὸν λάθῃς διαῤῥαγείς. Nusquam apud Comicum occurrit ἕως cum subjunctivo sine ἄν. Parum me movet Priscianus, apud quem in edit. H. Putschii p. 1206. leguntur ista: *Attici* τέως ἕως, *quomodo et nostri* interea dum. *Aristophanes* Εἰρήνῃ:

μὴ παύσαιο μήποτ' ἐσθίων
τέως ἕως σαυτὸν λάθῃς διαῤῥαγείς.

Virgil. in iii. *Georgic.*

Sed fugit interea, fugit irreparabile tempus,
singula dum capti circumvectamur amore.

Quid enim inde colligas, nisi mendam inveteratam esse, et jam ante Priscianum natam? Tum libri suspecta est fides: namque in Aldina edit. fol. 241. recto elumbis ille versus non legitur, immo ne mentio quidem ulla est particularum τέως ἕως.

40. Distinctæ personæ ad fidem codd. Vulgo, posito interrogationis signo in fine præced. versus hic et seqq. duo alteri famulo continuantur. Notum est singulis deis singula animalia a veteribus attributa fuisse, quæ eorum ἀγάλματα vocabantur. Hoc designare videtur vernula nomine προσβολὴ, quia animal deo προσβάλλεται, vel, ut est in Av. 563. προσνέμεται.

προσνείμασθαι δὲ πρεπόντως
τοῖσι θεοῖσιν τῶν ὀρνίθων, ὃς ἂν ἁρμόζῃ καθ' ἕκαστον.

Scarabæum autem dicit Jovis Fulgeratoris esse ἄγαλμα, seu προσβολὴν, quia, ut fulmine nihil nocentius, ita hoc animali, cui spurcissimum pabulum præbere cogitur, nihil novit intolerabilius. Aliter hunc locum interpretatur P. Burmannus in Dissertatione *de Jove Fulgeratore* cap. vi.

44. *τόδε πρᾶγμα, τί;* *Quid hoc rei est?* Perperam vulgo τὸ δὲ—Præc. v. pro ἤδη in Kusteri editione excusum fuit εἴδη, operarum errore.

ὡς κεῖνος ἀναιδῶς τὴν σπατίλην ἐσθίει.—
ἀλλ' εἰσιὼν τῷ κανθάρῳ δώσω πιεῖν.
Οι. β'. ἐγὼ δὲ τὸν λόγον γε τοῖσι παιδίοις,
καὶ τοῖσιν ἀνδρίοισι, καὶ τοῖς ἀνδράσι,
καὶ τοῖς ὑπερτάτοισιν ἀνδράσιν φράσω,
καὶ τοῖς ὑπερηνορέουσιν ἔτι τούτοις μάλα.
ὁ δεσπότης μου μαίνεται καινὸν τρόπον,
οὐχ ὅνπερ ὑμεῖς, ἀλλ' ἕτερον καινὸν πάνυ.
δι' ἡμέρας γὰρ ἐς τὸν οὐρανὸν βλέπων,
ὡδὶ κεχηνὼς λοιδορεῖται τῷ Διΐ,
καὶ φησίν· Ὦ Ζεῦ, τί ποτε βουλεύει ποιεῖν;
κατάθου τὸ κόρημα· μὴ 'κκόρει τὴν Ἑλλάδα.—
Τρ. ἔα, ἔα.
Οι. β'. σιγήσαθ', ὡς φωνῆς ἀκούειν μοι δοκῶ.
Τρ. ὦ Ζεῦ, τί δρασείεις ποθ' ἡμῶν τὸν λεών;
λήσεις σεαυτὸν τὰς πόλεις ἐκκοκκίσας.
Οι. β'. τοῦτ' ἔστι δῆτα τὸ κακὸν αὔθ' οὐγὼ 'λεγον.
τὸ γὰρ παράδειγμα τῶν μανιῶν ἀκούετε·
ἃ δ' εἶπε πρῶτον, ἡνίκ' ἤρχεθ' ἡ χολὴ,
πεύσεσθ'. ἔφασκε γὰρ πρὸς αὑτὸν ἐνθαδί·
Πῶς ἂν ποτ' ἀφικοίμην ἂν εὐθὺ τοῦ Διός;—
ἔπειτα λεπτὰ κλιμάκια ποιούμενος,
πρὸς ταῦτ' ἀνεῤῥιχᾶτ' ἂν ἐς τὸν οὐρανὸν,
ἕως ξυνετρίβη τῆς κεφαλῆς καταῤῥυείς.
ἐχθὲς δὲ μετὰ ταῦτ' ἐκφθαρεὶς οὐκ οἶδ' ὅποι,

48. τὴν σπατίλην ἐσθίει. Hoc de Cleone, qui mortuus erat, quando exhibita fuit hæc fabula, Ionicus homo dicere non potest. Legendum videtur ἤσθιεν. Suidas: σπατίλη, ἡ τῶν ἀνθρώπων κόπρος· καὶ τὰ μικρὰ δέρματα, τὰ ἐκβαλλόμενα ὑπὸ τῶν σκυτέων. σπατίλη γὰρ τὸ δέρμα, παρὰ τὸ σπᾶσθαι. σκατοφάγος δὲ ὁ Κλέων, ἐπεὶ βυρσοδέψης ἦν, καὶ μετὰ κόπρου τὰς βύρσας εἰργάζοντο.

52. καὶ τοῖς ὑπερτάτοισιν ἀνδράσιν φράσω. Sic optime A. Vulgo ὑπὲρ τούτοισιν ἀνδράσι. Ad loquendi normam oportuisset ὑπὲρ τούτους. In ἀνδράσι ultima brevis sequente tenui cum liquida numeros innumeros reddit.

59. μὴ 'κκόρει. Libri nostri μὴ κόρει τὴν Ἑλλάδα: sed mendose. Vide Eustathii locum, quem protulimus ad Nub. 44.

60. ἔα, ἔα. Has voces, quæ vulgo famulo continuantur, Trygæo tribuo.

63. λήσεις σεαυτὸν τὰς πόλεις ἐκκοκκίσας. Sic bene duo codd. Solius B. in margine adscripta impressorum mendosa lectio σεαυτοῦ. Supra v. 32.

ἴως σεαυτὸν ἂν λάθῃς διαῤῥαγείς.

Nub. 242.

πόθεν δ' ὑπόχρεως σαυτὸν ἔλαθες γενόμενος;

Notissima phrasis, nec aliud quid magis obvium, ut mirer editores mendam non deprehendisse. σεαυτοῦ cum πόλεις conjunxit Berglerus: *evertes imprudens urbes tuas.*

67. πρὸς αὑτόν. Sic bene A. Vulgo πρὸς αὐτόν.

εἰσήγαγ' Αἰτναῖον μέγιστον κάνθαρον·
κἄπειτα τοῦτον ἱπποκομεῖν μ' ἠνάγκασε.
καὐτὸς καταψῶν αὐτὸν, ὥσπερ πωλίον,
Ὦ Πηγάσιόν μοι, φησὶ, γενναῖον πτερὸν,
ὅπως πετήσει μ' εὐθὺ τοῦ Διὸς λαβών.—
ἀλλ' ὅ τι ποιεῖ, τηδὶ διακύψας ὄψομαι.
οἴμοι τάλας· ἴτε δεῦρο, δεῦρ', ὦ γείτονες.
ὁ δεσπότης γάρ μου μετέωρος αἴρεται
ἱππηδὸν εἰς τὸν ἀέρ', ἐπὶ τοῦ κανθάρου.
Τρ. ἥσυχος, ἥσυχος, ἠρέμα, κάνθων·
μή μοι σοβαρῶς χώρει λίαν,
εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς ῥώμῃ πίσυνος,
πρὶν ἂν ἰδίῃς, καὶ διαλύσῃς
ἄρθρων ἶνας πτερύγων ῥύμῃ.
καὶ μὴ πνεῖ μοι κακὸν, ἀντιβολῶ σ'·
εἰ δὲ ποιήσεις τοῦτο, κατ' οἴκους
αὐτοῦ μεῖνον τοὺς ἡμετέρους.
Οι. β'. ὦ δέσποτ' ἄναξ, ὡς παραπαίεις.
Τρ. σίγα, σίγα.
Οι. β'. ποῖ δῆτ' ἄλλως μετεωροκοπεῖς;
Τρ. ὑπὲρ Ἑλλήνων πάντων πέτομαι,
τόλμημα νέον παλαμησάμενος.
Οι. β'. τί πέτει; τί μάτην οὐχ ὑγιαίνεις;
Τρ. εὐφημεῖν χρὴ, καὶ μὴ φλαῦρον
μηδὲν γρύζειν, ἀλλ' ὀλολύζειν·
τοῖς τ' ἀνθρώποισι φράσον σιγᾶν,
τούς τε κοπρῶνας καὶ τὰς λαύρας
καιναῖς πλίνθοισιν ἀνοικοδομεῖν,
καὶ τοὺς πρωκτοὺς ἐπικλείειν.
Οι. β'. οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομ', ἤν μή μοι φράσῃς,
ὅποι πέτεσθαι διανοεῖ.
Τρ. τί δ' ἄλλο γ', ἢ
ὡς τὸν Δί' ἐς τὸν οὐρανόν;
Οι. β'. τίνα νοῦν ἔχων;
Τρ. ἐρησόμενος ἐκεῖνον, Ἑλλήνων πέρι

73. Αἰτναῖον. Schol. ὑπερμεγέθη. μέγιστον γὰρ ὄρος ἡ Αἴτνη.

82. κάνθων. Sic scarabæum appellat, nomine, quod proprie *asinum* significat, unde deductum κάνθαρος, quia scarabæum ex asinino stercore nasci, naturæ rerum imperitum vulgus credebat.

ἀπαξαπάντων ὅ τι ποιεῖν βουλεύεται.
Οι. β'. ἐὰν δὲ μή σοι καταγορεύσῃ;
Τρ. γράψομαι
Μήδοισιν αὐτὸν προδιδόναι τὴν Ἑλλάδα.
Οι. β'. μὰ τὸν Διόνυσον, οὐδέποτε ζῶντός γ' ἐμοῦ.
Τρ. οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλ'.
Οι. β'. ἰοὺ, ἰοὺ, ἰού·
ὦ παιδί', ὁ πατὴρ ἀπολιπὼν ἀπέρχεται
ὑμᾶς ἐρήμους εἰς τὸν οὐρανὸν λάθρα.
ἀλλ' ἀντιβολεῖτε τὸν πατέρ', ὦ κακοδαίμονα.
Κο. ὦ πάτερ, ὦ πάτερ, ἆρ' ἔτυμός γε
δώμασιν ἡμετέροις φάτις ἥκει,
ὡς σὺ μετ' ὀρνίθων, προλιπὼν ἐμὲ,
ἐς κόρακας βαδιεῖ μεταμώνιος;
ἔςι τι τῶνδ' ἐτύμως; εἴπ', ὦ πάτερ, εἴ τι φιλεῖς με.
Τρ. δοξάσαι ἔστι, κόραι· τὸ δ' ἐτήτυμον, ἄχθομαι ὑμῖν,
ἡνίκ' ἂν αἰτίζητ' ἄρτον, πάππαν με καλοῦσαι,
ἔνδον δ' ἀργυρίου μηδὲ ψακὰς ἦν πάνυ πάμπαν.
ἢν δ' ἐγὼ εὖ πράξας ἔλθω πάλιν, ἕξετ' ἐν ὥρᾳ
κολλύραν μεγάλην, καὶ κόνδυλον ὄψον ἐπ' αὐτῇ.
Κο. καὶ τίς πόρος σοι τῆς ὁδοῦ γενήσεται;
ναῦς μὲν γὰρ οὐκ ἄξει σε ταύτην τὴν ὁδόν.
Τρ. πτηνὸς πορεύσει πῶλος. οὐ ναυσθλώσομαι.
Κο. τίς δ' ἡ 'πίνοια σοῦ 'στιν, ὥστε κάνθαρον

114. Versus sunt dactylici.

118. εἴ τι φιλεῖς με. Sic optime in B. ut legendum esse monuerat Dawesius. Vulgo ἔστι φιλεῖς με: sine sensu.

εἴ τι φιλεῖς με. Certissimam lectionem, codicis fide nixam, Dawesius multis exemplis confirmavit. Hinc adstrui possit ejusdem acutissimi viri emendatio in Eq. v. 1275. quam, ut minus necessariam, admittendam non duxi. Sed e memoria citasse videtur versum in Thesm. 936. quem ad eundem modum corrigit, non habita ratione eorum, quæ sequuntur, quorumque sensus ab illo versu pendet:

ὦ Πρύτανι, πρὸς τῆς δεξιᾶς, ἥνπερ φιλεῖς
κοίλην προτείνειν, ἀργύριον ἤν τις διδῷ,
χάρισαι βραχύ τί μοι.

Ineptum esset ibi legere εἴπερ φιλεῖς, qua ratione tota corrumperetur sententia. Ceterum ὅστις et εἴ τις, ὅ τι et εἴ τι sæpe ab imperitis festinantibusque librariis commutata fuere. In Lysiæ Orat. c. Eratosthenem p. 398. ubi mendose legitur: ἀνάβηθι οὖν μοι καὶ ἀπόκριναι, εἴ τι ἄν σε ἐρωτῶ. videt quicunque græci sermonis usum habet, oratorem scripsisse, ὅ τι ἄν σε ἐρωτῶ.

120. πάππαν. Sic duo codd. Male vulgo πάπαν. Eadem menda erat in Conc. 645. et alibi, si bene memini.

121. ἀργυρίου μηδὲ ψακάς. Argenti ne ramenta quidem; ne pulvisculus quidem. ψακὰς minutissimum quodvis significat. Incertus auctor Epigr. (Anal. t. iii. p. 158.)—

ἶσον ἐπὶ ψαφαρὴν ἀντλεῖν ἅλα, καὶ ἀπὸ Λιβύσσης
ψάμμου ἀριθμητὴν ἀρτιάσαι ψακάδα,
ἶσον καὶ παίδων στέργειν πόθον.

ζεύξαντ' ἐλαύνειν εἰς θεοὺς, ὦ παππία;
Τρ. ἐν τοῖσιν Αἰσώπου λόγοις ἐξηυρέθη
μόνος πετεινῶν ἐς θεοὺς ἀφιγμένος.
Κο. ἄπιστον εἶπας μῦθον, ὦ πάτερ, πάτερ,
ὅπως κάκοσμον ζῶον ἦλθεν εἰς θεούς.
Τρ. ἦλθεν κατ' ἔχθραν ἀετοῦ πάλαι ποτὲ,
ᾠὰ 'κκυλίνδων, κἀντιτιμωρούμενος.
Κο. οὔκουν ἐχρῆν σε Πηγάσου ζεῦξαι πτερὸν,
ὅπως ἐφαίνου τοῖς θεοῖς τραγικώτερος.
Τρ. ἀλλ', ὦ μέλε, ἄν μοι σιτίων διπλῶν ἔδει.
νῦν δ' ἅττ' ἂν αὐτὸς καταφάγω τὰ σιτία,
τούτοισι τοῖς αὐτοῖσι τοῦτον χορτάσω.
Κο. τί δ', ἢν ἐς ὑγρὸν πόντιον πέσῃ βάθος;
πῶς ἐξολισθεῖν πτηνὸς ὢν δυνήσεται;
Τρ. ἐπίτηδες εἶχον πηδάλιον, ᾧ χρήσομαι·
τὸ δὲ πλοῖον ἔσται Ναξιουργὴς κάνθαρος.
Κο. λιμὴν δὲ τίς σε δέξεται φορούμενον;
Τρ. ἐν Πειραεῖ δήπου 'στὶ Κανθάρου λιμήν.
Κο. ἐκεῖνο τήρει, μὴ σφαλεὶς καταῤῥυῇς

133. ἀετοῦ. Attice. Vulgo αἰετοῦ.

134. ᾠὰ 'κκυλίνδων. Vulgo ὦ' ἐκκυλίνδων.

137. Vulgo legitur:

ἀλλ', ὦ μελία, μοι σιτίων διπλῶν ἔδει.

Vertit Berglerus: *At, ô misellæ, duplici cibo mihi opus fuisset.* Bene quidem ex vi sententiæ. Sed non ita sonant Græca: in illis est: *duplici cibo mihi opus erat.* Quis, nisi κολοκύνταις λημῶν, non videt, particulam ἂν hic requiri, quam utique reposuissem, etiamsi nullus adstipulatus fuisset codex? Sed medicina mea non indiget Comicus. In utroque Regio liquido scriptum ὦ μέλε' ἄν μοι: unde edidi:

ἀλλ', ὦ μέλε, ἄν μοι σιτίων διπλῶν ἔδει.

Scribi debuit ὦ μέλε. Vide not. ad Lys. 56. et Bentleium ad Menandri fragm. p. 59. Unam e filiabus, eam quæ cum eo sermonem miscet, adloquitur Trygæus.

142. πηδάλιον. Schol. τὸ αἰδοῖον δείκνυσι παίζων.

143. Ναξιουργὴς κάνθαρος. Jocus in ambiguitate significationis. Schol. πλοῖα ἦν οὕτω λεγόμενα, κάνθαροι, ἐν Νάξῳ γινόμενα τῇ νήσῳ. Athenæus p. 473. ΚΑΝΘΑΡΟΣ. ὅτι μὲν πλοίου ὄνομα κοινόν. ὅτι δὲ καὶ ποτήριόν τι οὕτω καλεῖται. Post plurima alia harum significationum exempla, versus e Menandri Nauclero profert in hunc modum a Bentleio emendatos:

ἥκει λιπὼν Αἰγαῖον ἁλμυρὸν βάθος
Θεόφιλος ἡμῖν, ὦ Στράτων. ὡς ἐς καλὸν
τὸν υἱὸν εὐτυχοῦντα καὶ σεσωσμένον
πρῶτος λέγω σοι, τόν τε χρυσοῦν κάνθαρον.
Στ. ποῖον; ΟΙ. τὸ πλοῖον. οὐδέ γ' οἶσθας, ἄθλιε;
Στ. τὴν ναῦν σεσῶσθαί μοι λέγεις; ΟΙ. ἔγωγε μήν·
τὴν ναῦν ἐκείνην, ἣν ἐποίησ' ὁ Καλλικλῆς
καλούμενος, Εὐφράνωρ δ' ἐκυβέρνα Θούριος.

Turpi vitio laborabat hic versus, quod miror a nemine correctum fuisse, adeo proclive erat reponere τὸ δὲ πλοῖον ἔσται, pro τὸ πλοῖον δ' ἔσται.

145. Erant in Piræeo tres portus, quorum unus a Canthare heroë appellatus. Vide Meursii Piræeum cap. iii.

ἐντεῦθεν· εἶτα χωλὸς ὢν, Εὐριπίδῃ
λόγον παράσχῃς, καὶ τραγῳδία γένῃ.
Τρ. ἐμοὶ μελήσει ταῦτά γ'· ἀλλὰ χαίρετε.
ὑμεῖς δέ γ', ὑπὲρ ὧν τοὺς πόνους ἐγὼ πονῶ,
μὴ βδεῖτε, μηδὲ χέζεθ' ἡμερῶν τριῶν·
ὡς εἰ μετέωρος οὗτος ὢν ὀσφρήσεται,
κατωκάρα ῥίψας με βουκολήσεται.
ἀλλ' ἄγε, Πήγασε, χώρει χαίρων,
χρυσοχάλινον πάταγον ψαλίων
διακινήσας φαιδροῖς ὠσίν.
τί ποιεῖς; τί ποιεῖς; ποῖ παρακλίνεις
τοὺς μυκτῆρας πρὸς τὰς λαύρας;
ἵει σαυτὸν θαῤῥῶν ἀπὸ γῆς,
κᾆτα δρομαίαν πτέρυγ' ἐκτείνων,
ὀρθῶς χώρει Διὸς εἰς αὐλὰς,
ἀπὸ μὲν κάκκης τὴν ῥῖν' ἀπέχων,
ἀπό θ' ἡμερινῶν σίτων πάντων.
ἄνθρωπε, τί δρᾷς, οὗτος ὁ χέζων
ἐν Πειραιεῖ παρὰ ταῖς πόρναις;
ἀπολεῖς μ', ἀπολεῖς. οὐ κατορύξεις,
κἀπιφορήσεις τῆς γῆς πολλὴν,
κἀπιφυτεύσεις ἕρπυλλον ἄνω,
καὶ μύρον ἐπιχεῖς; ὡς ἢν τι πεσὼν
ἐνθένδε πάθω, τοῦ 'μοῦ θανάτου
πέντε τάλανθ' ἡ πόλις ἡ Χίων
διὰ τὸν σὸν πρωκτὸν ὀφλήσει.
οἴμ', ὡς δέδοικα, κοὐκέτι σκώπτων λέγω.
ὦ μηχανοποιὲ, πρόσεχε τὸν νοῦν ὡς ἐμέ.
ἤδη στροφεῖ τι πνεῦμα περὶ τὸν ὀμφαλόν.
κεἰ μὴ φυλάξεις, χορτάσω τὸν κάνθαρον.
ἀλλ' ἐγγὺς εἶναι τῶν θεῶν ἐμοὶ δοκῶ·
καὶ δὴ καθορῶ τὴν οἰκίαν τὴν τοῦ Διός.

147. Vide not. ad Acharn. 411.

163. ἀπό θ' ἡμερινῶν σίτων πάντων. Perperam libri, jugulato metro, σιτίων. Pejus adhuc in B. σιτίων ἁπάντων.

165. ἐν Πειραιεῖ. Sic recte A. Vulgo Πειραιῖ.

166. ἀπολεῖς μ', ἀπολεῖς. οὐ κατορύξεις. Sic bini codd. At editt. omnes antiquæ habent, ἀπολεῖς. οὐ κατορύξεις. semel tantum posito verbo, quod geminandum esse vidit Florens. Ab eo monitus Kusterus feliciter hunc locum restituit.

171. ἡ πόλις ἡ Χίων. Allusio ad proverbium Χῖος ἀποπατῶν, cujus originem et vim explicant parœmiographi. κωμῳδεῖ δὲ Χίους, ὡς εὐρυπρώκτους ὄντας, καὶ ἑτοίμους πρὸς τὸ ἀποπατεῖν.

τίς ἐν Διὸς θύραισιν; οὐκ ἀνοίξετε;
Ερ. πόθεν βροτοῦ με προσέβαλ'; ὦναξ Ἡράκλεις,
τουτὶ τί ἐστι τὸ κακόν;
Τρ. ἱπποκάνθαρος.
Ερ. ὦ μιαρὲ, καὶ τολμηρὲ, κἀναίσχυντε σὺ,
καὶ μιαρὲ, καὶ παμμίαρε, καὶ μιαρώτατε·
πῶς δεῦρ' ἀνῆλθες, ὦ μιαρῶν μιαρώτατε;
τί σοί ποτ' ἐστὶ τοὔνομ'; οὐκ ἐρεῖς;
Τρ. μιαρώτατος.
Ερ. ποδαπὸς τὸ γένος εἶ; φράζε μοι.
Τρ. μιαρώτατος.
Ερ. πατὴρ δέ σοι τίς ἐστιν;
Τρ. ἐμοί; μιαρώτατος.
Ερ. οὔ τοι, μὰ τὴν γῆν, ἔσθ' ὅπως οὐκ ἀποθανεῖ,
εἰ μὴ κατερεῖς μοι τοὔνομ' ὅ τι ποτ' ἐστί σοι.
Τρ. Τρυγαῖος Ἀθμονεὺς, ἀμπελουργὸς δεξιὸς,
οὐ συκοφάντης, οὐδ' ἐραστὴς πραγμάτων.
Ερ. ἥκεις δὲ κατὰ τί;
Τρ. τὰ κρέα ταυτί σοι φέρων.
Ερ. ὦ δειλακρίων, πῶς ἦλθες;
Τρ. ὦ γλίσχρων, ὁρᾷς
ὡς οὐκέτ' εἶναί σοι δοκῶ μιαρώτατος.
ἴθι νῦν, κάλεσόν μοι τὸν Δί'.
Ερ. ἰὴ, ἰὴ, ἰὴ,
ὅτι οὐδὲ μέλλεις ἐγγὺς ἰέναι τῶν θεῶν.
φροῦδοι γάρ εἰσιν ἐχθὲς ἐξῳκισμένοι.
Τρ. ποῖ γῆς;
Ερ. ἰδοὺ γῆς.
Τρ. ἀλλὰ ποῖ;

180. πόθεν βροτοῦ με προσέβαλ'—Subauditur ὀσμὴ, vel φωνή.

187. ἐμοί; μιαρώτατος. Sic bene distinctum in utroque cod. posito post ἐμοὶ interrogationis signo.

188. Vulgo legitur:
οὔτοι, μὰ τὴν γῆν, ἔσσεθ' ὡς οὐκ ἀποθανεῖ.
Poëtis Atticis verbo ne ἔσεται quidem, nedum ἔσσεται uti permissum est. Verba sunt Dawesii, optime reponentis ἔσθ' ὅπως, ut supra v. 102. οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομ'. infra 306. Pl. 18. 51. 139. 871. Nub. 802. 1181. et passim.

193. δειλακρίων. Blanda miserentis compellatio. Vide ad Av. 143.—ὦ γλίσχρων. Male vulgo hæc verba Mercurio continuantur, quæ tum sententiæ jussu, tum ex auctoritate Suidæ in Trygæi partes transtuli. Sic ille: Ἀριστοφάνης, Εἰρήνῃ· ὦ γλίσχρων, ὁρᾷς ὡς οὐκέτ' εἶναί σοι δοκῶ μιαρώτατος. ἀντὶ τοῦ, ἐπιθυμητά. παρὰ τὸ γλίχεσθαι.

196. ὅτι οὐδὲ μέλλεις ἐγγὺς ἰέναι τῶν θεῶν. Perperam vulgo ὅτ' οὐδὲ, et εἶναι pro ἰέναι.

Ερ. πόρρω πάνυ,
ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τοὐρανοῦ τὸν κύτταρον.
Τρ. πῶς οὖν σὺ δῆτ' ἐνταῦθα κατελείφθης μόνος;
Ερ. τὰ λοιπὰ τηρῶ σκευάρια τὰ τῶν θεῶν,
χυτρίδια, καὶ σανίδια, κἀμφορείδια.
Τρ. ἐξῳκίσαντο δ' οἱ θεοὶ τίνος οὕνεκα;
Ερ. Ἕλλησιν ὀργισθέντες. εἶτ' ἐνταῦθα μὲν,
ἵν' ἦσαν αὐτοὶ, τὸν Πόλεμον κατῴκισαν,
ὑμᾶς παραδόντες δρᾶν ἀτεχνῶς ὅ τι βούλεται·
αὐτοὶ δ' ἀνῳκίσανθ' ὅπως ἀνωτάτω,
ἵνα μὴ βλέποιεν μαχομένους ὑμᾶς ἔτι,
μηδ' ἀντιβολούντων μηδὲν αἰσθανοίατο.
Τρ. τοῦ δ' οὕνεχ' ἡμᾶς ταῦτ' ἔδρασαν; εἴπ' ἐμοί.
Ερ. ὅτι πολεμεῖν ἡρεῖσθ', ἐκείνων πολλάκις
σπονδὰς ποιούντων· κεἰ μὲν οἱ Λακωνικοὶ
ὑπερβάλοιντο μικρὸν, ἔλεγον ἂν ταδί·
Ναὶ τὼ σιώ, νῦν Ἀττικίων δώσει δίκην.---
εἰ δ' αὖ τι πράξαιντ' ἀγαθὸν Ἀττικωνικοὶ,
κἄλθοιεν οἱ Λάκωνες εἰρήνης πέρι,
ἐλέγετ' ἂν ὑμεῖς εὐθύς· Ἐξαπατώμεθα,
νὴ τὴν Ἀθηνᾶν· νὴ Δί', οὐχὶ πειστέον·
ἥξουσι καὖθις, ἢν ἔχωμεν τὴν Πύλον.---
Τρ. ὁ γοῦν χαρακτὴρ ἡμεδαπὸς τῶν ῥημάτων.
Ερ. ὧν οὕνεκ' οὐκ οἶδ', εἴ ποτ' Εἰρήνην ἔτι

202. κἀμφορείδια. Perperam vulgo κἀμφορίδια. In vulgatis etiam libris ἀμφορείδια recte excusum legitur Conc. 1119. Vide Dawesium Miscell. Crit. p. 214.

210. τοῦ δ' οὕνεχ'—Perperam vulgo οὕνεχ'. Vide not. ad Pl. 329.

214. ναὶ τὼ σιώ. Ne tirones quidem monendi videntur, jurandi particula ναὶ Dorienses uti eadem potestate, qua ceteris Græcis est νή. Nec quia versu abhinc quinto Mercurius ait Athenienses dixisse νὴ τὴν Ἀθηνᾶν, ideo Lacones dicere debuerunt νὴ τὼ σιώ. Audivi Germanum quemdam literatum Henrici Hoogeveeni opus DE PARTICULIS, vilioribus commissum chartis, popularibus suis nuper propinasse. Si sapuit, totum paragraphum ix. Sect. i. cap. xxxi. omiserit. Non enim hic νὴ τὼ σιὼ legendum, non magis quam Vesp. 1438. νὴ τὰν κόραν, au Acharn. 730. νὴ τὸν φίλιον, et 742 νὴ τὸν Ἑρμᾶν, ne alia memorem exempla, quæ suppeditabit index. Multoque minus, quia id plane contra usum loquendi, et particulæ potestatem esset, μὰ τὼ σιώ.

219. ἢν ἔχωμεν τὴν Πύλον. *Si Pylum retineamus.* Id est, iterum atque iterum venient, quamdiu Pylum retinebimus. Contra manifestum verborum sensum verterat Berglerus: *etiamsi Pylum habeamus.*

220. Hic versus insulse vulgo Mercurio continuatur, qui dicere debuisset ὑμεδαπὸς, ut Florenti legendum videbatur, qui non animadvertit sic jam excusum esse in Venetis editt. sed sine auctoritate, et ex mera Zanetti conjectura. Bene se habet codd. scriptura, modo reponatur persona, quæ male omissa fuerat.

τὸ λοιπὸν ὄψεσθ'.
Τρ. ἀλλὰ ποῖ γὰρ οἴχεται;
Ερ. ὁ Πόλεμος αὐτὴν ἐνέβαλ' εἰς ἄντρον βαθύ.
Τρ. ἐς ποῖον;
Ερ. ἐς τουτὶ τὸ κάτω. κἄπειθ' ὁρᾷς
ὅσους ἄνωθεν ἐπεφόρησε τῶν λίθων,
ἵνα μὴ λάβητε μηδέποτ' αὐτήν;
Τρ. εἴπ' ἐμοὶ,
ἡμᾶς δὲ δὴ τί δρᾶν παρασκευάζεται;
Ερ. οὐκ οἶδα, πλὴν ἕν, ὅτι θυείαν ἑσπέρας
ὑπερφυᾶ τὸ μέγεθος εἰσηνέγκατο.
Τρ. τί δῆτα ταύτῃ τῇ θυείᾳ χρήσεται;
Ερ. τρίβειν ἐν αὐτῇ τὰς πόλεις βουλεύεται.
ἀλλ' εἶμι. καὶ γὰρ ἐξιέναι, γνώμην ἐμὴν,
μέλλει· θορυβεῖ γοῦν ἔνδον.
Τρ. οἴμοι δείλαιος·
φέρ', αὐτὸν ἀποδρῶ· καὶ γὰρ ὥσπερ ᾐσθόμην
καὐτὸς θυείας φθέγμα πολεμιστηρίας.
Πο. ἰὼ βροτοὶ, βροτοὶ, βροτοὶ πολυτλήμονες·
ὡς αὐτίκα μάλα τὰς γνάθους ἀλγήσετε.
Τρ. ὦναξ Ἄπολλον, τῆς θυείας τοῦ πλάτους.
ὅσον κακὸν δὴ τοῦ Πολέμου καὶ βλέμματος.
ἆρ' οὗτος ἔστ' ἐκεῖνος, ὃν καὶ φεύγομεν,
ὁ δεινὸς, ὁ ταλαύρινος, ὁ κατὰ τοῖν σκελοῖν;
Πο. ἰὼ Πρασιαὶ τρισάθλιαι, καὶ πεντάκις,
καὶ πολλοδεκάκις, ὡς ἀπολεῖσθε τήμερον.
Τρ. τουτὶ μὲν, ἄνδρες, οὐδὲν ἡμῖν πρᾶγμά πω.
τὸ γὰρ κακὸν τοῦτ' ἔστι τῆς Λακωνικῆς.
Πο. ἰὼ Μέγαρα, Μέγαρ', ὡς ἐπιτρίψεσθ' αὐτίκα,
ἁπαξάπαντα καταμεμυττωτευμένα.
Τρ. βαβαὶ, βαβαιάξ· ὡς μεγάλα καὶ δριμέα

239. Vulgo legitur:
ὅσον κακὸν καὶ τοῦ πολέμου καὶ τοῦ βλέμματος.
Redundat syllaba. In A. posterius καὶ omissum, et sic constant numeri: sed sententia nulla est. Lego:
ὅσον κακὸν δὴ τοῦ Πολέμου καὶ βλέμματος.

241. ὁ κατὰ τοῖν σκελοῖν. Supplendum videtur, ἰστὼς, βεβηκὼς, vel simile quid.

242. Πρασιαὶ, urbs Laconicæ ditionis in Peloponneso. Ejus præ aliis meminit, quia alludit ad πράσον, quod in moretum immisceri solebat. Πόλεμος autem hic moretum confecturus inducitur: ideo mortarium in scenam effert, quo simulans se aliquid injicere, urbes et regiones nominat.

τοῖσι Μεγαρεῦσιν ἐνέβαλεν τὰ κλαύματα.
Πο. ἰὼ Σικελία, καὶ σὺ δ' ὡς ἀπόλλυσαι.
οἵα πόλις τάλαινα διακναισθήσεται.
φέρ' ἐπιχέω καὶ τὸ μέλι τουτὶ τἀττικόν.
Τρ. οὗτος, παραινῶ σοι μέλιτι χρῆσθαι 'τέρῳ.
τετρώβολον τοῦτ' ἔστι· φείδου τἀττικοῦ.
Πο. παῖ, παῖ Κυδοιμέ.
Κυ. τί με καλεῖς;
Πο. κλαύσει μακρά.
ἕστηκας ἀργός; οὑτοσὶ γάρ κόνδυλος
ὡς δριμύς.
Κυ. οἴμοι μοι τάλας· ὦ δέσποτα,
μῶν τῶν σκορόδων ἐνέβαλες εἰς τὸν κόνδυλον;
Πο. οἴσεις ἀλετρίβανον τρέχων;
Κυ. ἀλλ', ὦ μέλε,
οὐκ ἔστιν ἡμῖν. ἐχθὲς εἰσῳκίσμεθα.
Πο. οὔκουν παρ' Ἀθηναίους σὺ μεταθρέξει ταχύ;
Κυ. ἔγωγε νὴ Δί'· εἰ δὲ μή γε, κλαύσομαι.
Τρ. ἄγε δή, τί δρῶμεν, ὦ πόνηρ' ἄνθρωπια;
ὁρᾶτε τὸν κίνδυνον ἡμῖν ὡς μέγας.
εἴπερ γὰρ ἥξει γε τὸν ἀλετρίβανον φέρων,
τούτῳ ταράξει τὰς πόλεις καθήμενος.
ἀλλ', ὦ Διόνυσ', ἀπόλοιτο, καὶ μὴ 'λθοι φέρων.
Πο. οὗτος—
Κυ. τί ἐστιν;
Πο. οὐ φέρεις;
Κυ. τὸ δεῖνα γάρ,
ἀπόλωλ' Ἀθηναίοις ἀλετρίβανος, ὁρᾷς,
ὁ βυρσοπώλης, ὃς ἐκύκα τὴν Ἑλλάδα.

251. διακναισθήσεται. Harpocratio hunc versum citans in Κεῖοι, sive eum memoria fefellerit, sive pravum codicem secutus fuerit, habet διαλυμαίνεται.

253. In binis codd. sic scriptus est hic versus:
οὗτος, παραινῶ σοι μέλιτι χρῆσθαι θατέρῳ.
Redundat syllaba. In impressis pronomen σοι abest. At locum hic habere non potest θατέρῳ, *altero*, tanquam si de duobus definitis sermo esset: oportet ἑτέρῳ, absolute, *alio*. Scribendum itaque:
οὗτος, παραινῶ σοι μέλιτι χρῆσθαι 'τέρῳ

258. In moretum allia immisceri solebant. Pugno percussus famulus herum facete percontatur, num moreto destinata allia in pugnum indiderit.

261. οὔκουν παρ' Ἀθηναίους σὺ μεταθρέξει ταχύ; Pronomen σὺ, quod in libris omnibus excidit, metri ratio prorsus flagitat. In B. scriptum παρ' Ἀθηναίων.

Τρ. εὖ γ', ὦ πότνια δέσποιν' Ἀθηναία, ποιῶν
ἀπόλωλ' ἐκεῖνος, κἀν δέοντι τῇ πόλει,
ἢ πρίν γε τὸν μυττωτὸν ἡμῖν ἐγχέαι.
Πο. οὔκουν ἕτερον δῆτ' ἐκ Λακεδαίμονος μέτει,
ἀνύσας τι;
Κυ. ταῦτ', ὦ δέσποθ'.
Πο. ἧκε νῦν ταχύ.
Τρ. ὦνδρες, τί πεισόμεσθα; νῦν ἀγὼν μέγας.
ἀλλ' εἴ τις ὑμῶν ἐν Σαμοθρᾴκῃ τυγχάνει
μεμυημένος, νῦν ἐστὶν εὔξασθαι καλὸν,
ἀποστραφῆναι τοῦ μετιόντος τὼ πόδε.
Κυ. οἴμοι τάλας· οἴμοι γε, κᾆτ' οἴμοι μάλα.
Πο. τί ἐστι; μῶν οὐκ αὖ φέρεις;
Κυ. ἀπόλωλε γὰρ
καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοισι κακὸς ἀλετρίβανος.
Πο. πῶς, ὦ πανοῦργ';
Κυ. ἐς τἀπὶ Θρᾴκης χωρία
χρήσαντες ἑτέροις αὐτὸν, εἶτ' ἀπώλεσαν.
Τρ. εὖ γ', εὖ γε ποιήσαντες, ὦ Διοσκόρω.
ἴσως ἂν εὖ γένοιτο· θαῤῥεῖτ', ὦ βροτοί.
Πο. ἀπόφερε τὰ σκεύη λαβὼν ταυτὶ πάλιν·
ἐγὼ δὲ δοίδυκ' εἰσιὼν ποιήσομαι.
Τρ. νῦν τοῦτ' ἐκεῖν' ἥκει τὸ Δάτιδος μέλος,
ὅ δεφόμενός ποτ' ᾖδε τῆς μεσημβρίας·
ΩΣ ΗΔΟΜΑΙ, ΚΑΙ ΤΕΡΠΟΜΑΙ, ΚΑΙ ΧΑΙΡΟΜΑΙ.

271. εὖ γ', ὦ πότνια δέσποιν' Ἀθηναία, ποιῶν. Sic recte collocatæ voces in A. quæ absque codicis ope facile in ordinem reponi poterant. Vulgo fœdissima cum metri labe: εὖ γ', ὦ δέσποινα πότνι' Ἀθηναία.

278. νῦν ἐστὶν εὔξασθαι καλόν. Schol. Apollon. Rh. ad I. 918. λέγονται γὰρ οἱ αὐτόθι μυηθέντες ἐπακούεσθαι εἰς ὃ ἂν εὔξωνται, ὡς Ἀριστοφάνης φησίν.
ἀλλ' εἴ τις ὑμῶν ἐν Σαμοθρᾴκῃ τυγχάνει
μεμυημένος, νῦν ἐστὶν εὔξασθαι καλόν.
δοκοῦσι γὰρ μᾶλλον σώζεσθαι οἱ τὰ μυστήρια εἰδότες. Vide Th. Gutberlethi Dissertat. de Mysteriis Deorum Cabirorum cap. x.

281. ἀπόλωλε τοῖς Λακεδαιμονίοις ἀλετρίβανος. Brasidam innuit, qui periit ad Amphipolim in eodem prælio, quo Cleo occisus fuit an. 3. Olymp. lxxxix. qui erat belli decimus. Vide Thucyd. l. v. cap. 10.

287. ἀπόφερε τὰ σκεύη. Mendose in libris ἀπόφυρε, quod quid sit, vel significare possit, ego cum ignorantissimis scio. Simplicis φύρω nulla significatio hic locum habere possit. Perperam vertit Berglerus: *ablue hæc vasa.* Nihil erat, quod ablui necesse esset. Moretum, quod miscuerat Πόλεμος, quodque jam conterendum erat, sane projici nolebat. Mortarium itaque non poterat ablui. Ista domum intro ferri jubet, et servari, donec pistillum fecerit. Sic Simo initio Andriæ: *Vos isthæc intro auferte.*

νῦν ἐστὶν ἡμῖν, ὦνδρες Ἕλληνες, καλὸν
ἀπαλλαγεῖσι πραγμάτων τε καὶ μαχῶν,
ἐξελκύσαι τὴν πᾶσιν Εἰρήνην φίλην,
πρὶν ἕτερον αὖ δοίδυκα κωλῦσαί τινα.
ἀλλ', ὦ γεωργοὶ, κἄμποροι, καὶ τέκτονες,
καὶ δημιουργοὶ, καὶ μέτοικοι, καὶ ξένοι,
καὶ νησιῶται, δεῦρ' ἴτ', ὦ πάντες λεῴ,
ὡς τάχιστ' ἄμας λαβόντες, καὶ μοχλοὺς, καὶ σχοινία.
νῦν γὰρ ἡμῖν ἁρπάσαι πάρεστιν Ἀγαθοῦ Δαίμονος.

Χο. δεῦρο πᾶς χώρει προθύμως εὐθὺ τῆς σωτηρίας.
ὦ πανέλληνες, βοηθήσωμεν εἴπερ πώποτε,
τάξεων ἀπαλλαγέντες καὶ κακῶν φοινικικῶν.
ἡμέρα γὰρ ἐξέλαμψεν ἥδε μισολάμαχος.
πρὸς τάδ' ἡμῖν, εἴ τι χρὴ δρᾶν, φράζε, κἀρχιτεκτόνει.
οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως ἀπειπεῖν ἂν δοκῶ μοι τήμερον,
πρὶν μοχλοῖς καὶ μηχαναῖσιν εἰς τὸ φῶς ἀνελκύσαι
τὴν θεῶν πασῶν μεγίστην καὶ φιλαμπελωτάτην.

Τρ. οὐ σιωπήσεσθ', ὅπως μὴ περιχαρεῖς τῷ πράγματι
τὸν Πόλεμον ἐκζωπυρήσετ' ἔνδοθεν κεκραγότες;

299. ἄμας, *ligones.* Vide Salmasium ad Hist. Aug. p. 337.

313. Vulgo sic legitur hic versus:

εὐλαβεῖσθ' ἐκεῖνον τὸν Κέρβερον καὶ δεδίττεσθε.

Quidvis est hoc potius, quam tetrameter trochaicus. In B. scriptum est, imperfecto versu: εὐλαβεῖσθε νῦν ἐκεῖνον τὸν Κέρβερον. Excidit vox, quæ facile e glossemate vulgatæ lectionis eruitur. En molliter fluentem versum, ipsamque Comici manum:

εὐλαβεῖσθε νῦν, ἐκεῖνον δεδιότες τὸν Κέρβερον.

Frustra hunc locum tentaverat Florens, cui reponi posse videbatur:

εὐλαβεῖσθ' ἐκεῖνο, καὶ τὸν Κέρβερον δεδίττετε.

Exemplis quidem defendi possit δεδίττετε, sed non ex Atticis scriptoribus, quibus δεδίττεσθαι vel δεδίσκεσθαι, *terrere, timorem injicere,* non vero *timere* significat. Noster in Lys. 563.

ἕτερος δ' αὖ Θρᾷξ πέλτην σείων κἀκόντιον, ὥσπερ ὁ Τηρεὺς,
ἐδεδίσκετο τὴν ἰσχαδόπωλιν, καὶ τὰς δρυπεπεῖς κατέπινε.

Mœris: δεδιττόμενος, Ἀττικῶς· ἐκφοβῶν, Ἑλληνικῶς. ad quem locum Piersonus hujus versus meminit, et proposita etiam sua conjectura, Florentis illa paulo meliore, nec tamen vera, malle se ait a melioribus libris medicinam exspectare. Sic autem elegantissimo viro venerat in mentem:

εὐλαβεῖσθ' ἐκεῖνο νῦν, τὸν Κέρβερόν τε δείδιτε.

In illis emendationibus pronomen ἐκεῖνο quorsum spectet nescio. Florens refert ad τὸ κήρυγμα, quod minime procedit. εὐλαβεῖσθαι verbum est neutrum, significans *cavere.* Sicubi apud Atticos cum accusativo constructum occurrit, nomen est rei malæ et damnosæ, contra quam adhibenda cautio. Sic Lys. 1215. εὐλαβεῖσθαι τὴν κύνα. At supra dicebat Chorus in versu, unde istud τὸ κήρυγμα repetunt:

ἀλλ' ἀκούσαντες τοιούτου χαίρομεν κηρύγματος.

Non ergo Trygæus illi dixerit, εὐλαβεῖσθε ἐκεῖνο τὸ κήρυγμα. Hic vere neutralis obtinet significatio, εὐλαβεῖσθε, *prenez garde à vous,* φυλάττεσθε. Mœris: εὐλαβεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ φυλάττεσθαι, ὡς Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς, Ἀττικῶς· εὐλαβεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι, Ἑλληνικῶς.

Χο. ἀλλ' ἀκούσαντες τοιούτου χαίρομεν κηρύγματος.
οὐ γὰρ ἦν ἔχοντας ἥκειν σιτί' ἡμερῶν τριῶν.

Τρ. εὐλαβεῖσθε νῦν, ἐκεῖνον δεδιότες τὸν Κέρβερον,
μὴ παφλάζων καὶ κεκραγὼς, ὥσπερ ἡνίκ' ἐνθάδ' ἦν,
ἐμποδὼν ἡμῖν γένηται, τὴν θεὸν μὴ 'ξελκύσαι.

Χο. οὔτι καὶ νῦν ἐστὶν αὐτὴν ὅστις ἐξαιρήσεται,
ἢν ἅπαξ ἐς χεῖρας ἔλθῃ τὰς ἐμάς. ἰοὺ, ἰού.

Τρ. ἐξολεῖτέ μ', ὦνδρες, εἰ μὴ τῆς βοῆς ἀνήσετε.
ἐκδραμὼν γὰρ πάντα ταυτὶ ξυνταράξει τοῖν ποδοῖν.

Χο. ὡς κυκάτω, καὶ πατείτω πάντα, καὶ ταραττέτω.
οὐ γὰρ ἂν χαίροντες ἡμεῖς τήμερον παυσαίμεθ' ἄν.

Τρ. τί τὸ κακόν; τί πάσχετ', ὦνδρες; μηδαμῶς, πρὸς τῶν θεῶν,
πρᾶγμα κάλλιστον διαφθείρητε διὰ τὰ σχήματα.

Χο. ἀλλ' ἔγωγ' οὐ σχηματίζειν βούλομ'· ἀλλ' ὑφ' ἡδονῆς,
οὐκ ἐμοῦ κινοῦντος, αὐτὼ τὼ σκέλη χορεύετον.

Τρ. μή τι καὶ νυνί γ' ἔτ'· ἀλλὰ παῦε, παῦ' ὀρχούμενος.

Χο. ἤν ἰδοὺ, καὶ δὴ πέπαυμαι.

Τρ. φῂς γε, παύει δ' οὐδέπω.

Χο. ἓν μὲν οὖν τουτί μ' ἔασον ἑλκύσαι, καὶ μηκέτι.

Τρ. τουτό νυν, καὶ μηκέτ' ἄλλο μηδὲν ὀρχήσεσθ' ἔτι.

Χο. οὐκ ἂν ὀρχησαίμεθ', εἴπερ ὠφελήσαιμέν τι σε.

Τρ. ἀλλ', ὁρᾶτ', οὔπω πέπαυσθε.

Χο. τουτογὶ, νὴ τὸν Δία,
τὸ σκέλος ῥίψαντες ἤδη λήγομεν τὸ δεξιόν.

Τρ. ἐπιδίδωμι τοῦτό γ' ὑμῖν, ὥστε μὴ λυπεῖν ἔτι.

317. Voces ἰοὺ, ἰοὺ, quæ vulgo Choro continuantur, Trygæo contributæ sunt in binis codd. Interjectiones tam sunt dolentium et indignantium, quam exultantium. Haud itaque mirer, eas librarios alios Trygæo tribuisse, alios autem Choro. Postremum hoc verum esse comperio e v. 345. Proinde eas Choro reddi velim. Ad istas enim Chori exclamationes, quibus lætitiam suam significat, respiciunt Trygæi verba infra: ἔξεσται τόθ' ὑμῖν ἰοὺ, ἰοὺ κεκραγέναι.

319. ξυνταράξει. Vulgo συνταράξει.

323. διαφθείρητε. Sic bini codd. et primariæ editt. Menda edit. Fracini, in Frobenianam recepta, διαφθείρετε, per alias deinceps propagata fuit, nemine reclamante. In Farreana διαφθείρητε vidit Berglerus, nec animadvertit alterum in sermonis et metri legem offendere.

Atque hæc perinde sunt ut illius animus,
qui ea possidet.

Vide ad Acharn. 879.

327. ἤν ἰδού. Vide ad Eq. 26. Sic in A. scriptum est. In B. ἢν ἰδού.

328. ἑλκύσαι. Verbum saltationis proprium. Nub. 540. οὐδὲ κόρδαχ' εἵλκυσεν, *nec cordacem saltavit.*

331. τουτογὶ, νὴ—In B. τοῦτο γὲ νὴ—quod e nostra lectione depravatum est. In A. τοῦτο νὴ—Vulgo τουτοδὶ, νὴ—

333. Non male legeretur ὥστε μὴ λυπεῖν μ' ἔτι.

Χο. ἀλλὰ καὶ τἀριστερόν τι μοί 'στ' ἀναγκαίως ἔχον.
ἥδομαι γὰρ καὶ γέγηθα, καὶ πέπορδα, καὶ γελῶ,
μᾶλλον ἢ τὸ γῆρας ἐκδὺς, ἐκφυγὼν τὴν ἀσπίδα.
Τρ. μηκέτ' οὖν νυνί γε χαίρετ'· οὐ γάρ ἴστε πω σαφῶς.
ἀλλ' ὅταν λάβωμεν αὐτὴν, τηνικαῦτα χαίρετε,
καὶ βοᾶτε, καὶ γελᾶτ'· ἤ-
δη γὰρ ἔξεσται τόθ' ὑμῖν
πλεῖν, μένειν, κινεῖν, καθεύδειν,
ἐς πανηγύρεις θεωρεῖν,
ἑστιᾶσθαι, κοτταβίζειν,
συβαρίζειν,
ἰοὺ, ἰοὺ κεκραγέναι.
Χο. εἴθε μοι ταύτην ἰδεῖν γένοιτό ποτε τὴν ἡμέραν.
πολλὰ γὰρ ἀνεσχόμην
πράγματά τε, καὶ στιβάδας, ἃς ἔλαχε Φορμίων·
κοὐκέτ' ἄν μ' εὕροις δικαστὴν δριμὺν, οὐδὲ δύσκολον,
οὐδὲ τοὺς τρόπους γε δήπου σκληρὸν, ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ,
ἀλλ' ἁπαλὸν ἄν μ' ἴδοις
καὶ πολὺ νεώτερον, ἀ-
παλλαγέντα πραγμάτων.
καὶ γὰρ ἱκανὸν χρόνον ἀ-
πολλύμεθα, καὶ κατατετρίμμεθα, πλανώμενοι
ἐς Λυκεῖον, κἀκ Λυκείου,
σὺν δορὶ, σὺν ἀσπίδι τε.
ἀλλ', ὅ τι μάλιστα χαριούμεθα ποιοῦντες, ἄγε
φράζε· σὲ γὰρ αὐτοκράτορ'
εἵλετ' ἀγαθή τις ἡμῖν τύχη.
Τρ. φέρε δὴ κατίδω ποῖ τοὺς λίθους ἀφέλξομεν.
Ερ. ὦ μιαρὲ, καὶ τολμηρὲ, τί ποιεῖν διανοεῖ;

334. μοί 'στ' ἀναγκαίως ἔχον. Vulgo μ' ἔσ'. In B. pro τι est τοι. Ordo est: ἀλλά μοι ἐστιν ἀναγκαίως ἔχον καὶ ῥίψαι τι τὸ ἀρίστερον σκέλος.

339. Hic et sequens versiculus, ut eos exhibui, ita digesti et scripti sunt in B. Vulgo particula γὰρ omissa.

346. Hic versus tetrameter trochaicus esse debet, et suis nunc incedit pedibus. Vulgo soluti sunt numeri, quum sic legatur:

εἰ γάρ μοι γένοιτ' ἰδεῖν ταύτην τὴν ἡμέραν ποτέ.

In B. εἰ γάρ γένοιτ' ἰδεῖν με ταύτην—

347. πολλὰ γὰρ ἀνεσχόμην. Versus est dimeter pæonicus, ut sunt quinque alii in hoc Chori cantico, nempe 351. 2. 4. 7. 9. quod qui percepit, statim animadvertit vitium vulgatæ scripturæ, πολλὰ γὰρ ἠνεσχόμην. In v. 351. male inserta particula γε metrum itidem pessumdat. Eam non agnoscit cod. B. in quo scriptum, ut edidimus,

ἀλλ' ἁπαλὸν ἄν μ' ἴδοις.

Pessime in A. ἁπαλόν γ' ἄν μ' ἴδῃς.

Τρ. οὐδὲν πονηρὸν, ἀλλ' ὅπερ καὶ Κιλλικών.
Ερ. ἀπόλωλας, ὦ κακόδαιμον.
Τρ. οὐκοῦν, ἢν λάχω.
Ἑρμῆς γὰρ ὢν, κλήρῳ ποιήσεις οἶδ' ὅ τι.
Ερ. ἀπόλωλας, ἐξόλωλας.
Τρ. ἐς τίν' ἡμέραν;
Ερ. ἐς αὐτίκα μάλ'.
Τρ. ἀλλ' οὐδὲν ἠμπόληκά πω,
οὔτ' ἄλφιτ', οὔτε τυρὸν, ὡς ἀπολούμενος.
Ερ. καὶ μὴν ἐπιτέτριψαί γε.
Τρ. κᾆτα τῷ τρόπῳ
οὐκ ᾐσθόμην ἀγαθὸν τοσουτονὶ λαβών;
Ερ. ἆρ' οἶσθα, θάνατον ὅτι προεῖφ' ὁ Ζεὺς, ὃς ἂν
ταύτην ἀνορύττων εὑρεθῇ;
Τρ. νῦν ἄρ' ἐμὲ
ἅπασ' ἀνάγκη 'στ' ἀποθανεῖν;
Ερ. εὖ ἴσθ' ὅτι.
Τρ. ἐς χοιρίδιόν μοί νυν δάνεισον τρεῖς δραχμάς.
δεῖ γὰρ μυηθῆναί με, πρὶν τεθνηκέναι.

363. οὐδὲν πονηρὸν, ἀλλ' ὅπερ καὶ Κιλλικών. Id est πάντ' ἀγαθά. Ad historiam adludit quam refert Scholiastes, et ex eo Suidas: ἐπὶ πονηρίᾳ ἐπιθρύλλητο ὁ Κιλλικὼν, ὃς προὔδωκε Μίλητον Πριηνεῦσι. πυνθανομένων δέ τινων πολλάκις αὐτοῦ, τί μέλλει ποιεῖν, ἔλεγε ΠΑΝΤΑ ΤΑΓΑΘΑ. καὶ ἔστι παροιμία· πάντ' ἀγαθὰ, ὡς ἔφη Κιλλικών. Vide Hesychium in Κιλλικὼν et in Δημοκλείδας. In A. ut apud Hesychium scriptum Κιλλικὼν, melius notato accentu, quam vulgo.

365. Ἑρμῆς γὰρ ὢν, κλήρῳ ποιήσεις οἶδ' ὅ τι. Male vulgo conjunctim ὅτι. *Quum sortibus ducendis sis præses, scio quid facturus sis.* Id est: *spero propitium te mihi futurum esse.* Schol. παίζει πρὸς τὸν Ἑρμῆν. ἐπειδὴ, ὅταν πολλοὺς κατεδίκαζον οἱ Ἀθηναῖοι ἀποθανεῖν, οὐκ εἰς μίαν ἡμέραν πάντες ἐφονεύοντο, ἀλλ' ἕκαστος ἐκληροῦτο καθημέραν, καὶ τῷ κληρωθέντι θάνατος ἐπῄει. καθημέραν οὖν εἷς μόνος ἐτελεύτα. ἔστι γὰρ ὅτε μετεμελοῦντο, καὶ τοὺς λοιποὺς ἔσωζον. ἐπεὶ οὖν οἱ κλῆροι Ἑρμοῦ, παίζων τοῦτο λέγει.

367. οὐδὲν ἠμπόληκα, ὡς ἀπολούμενος. Jocus in militiam, tanquam si ea esset certissimus pereundi modus. Milites et nautæ in expeditionem profecturi viatica sibi comparabant: quem morem equos etiam observasse facete narrat Chorus in Equit. 599.

370. Jocus est in ambiguitate verbi ἐπιτέτριψαι, *contritus es*, quo Mercurius significat eum jam periisse: at obsceno sensu id accipiens Trygæus, respondet: *Ego vero, quem subigi et pædicari ais, quomodo non sensi me tanto bono affici?*

373. ἅπασ' ἀνάγκη 'στ' ἀποθανεῖν. Sic bene scriptum in B. Vulgo ἀνάγκη γ' ἀποθανεῖν. Eadem observatur scripturæ varietas in formulis πολλή γ' ἀνάγκη: πολλή 'στ' ἀνάγκη: de quibus vide quæ notavi ad Euripidis Medeam 1012.

375. δεῖ γὰρ μυηθῆναι. Credebant enim melius post mortem sibi futurum, si in vita Cereris mysteriis initiati fuissent: quod diserte ait Chorus Initiatorum in Ran. 454.

μόνοις γὰρ ἡμῖν ἥλιος
καὶ φέγγος ἱλαρόν ἐστιν,
ὅσοι μεμυήμεθ', εὐ-
σεβῆ τε διήγομεν τρόπον
περί τε τοὺς ξένους,
καὶ τοὺς ἰδιώτας.

Ερ. ὦ Ζεῦ κεραυνοβρόντα.
Τρ. μή, πρὸς τῶν θεῶν,
ἡμῶν κατείπῃς, ἀντιβολῶ σε, δέσποτα.
Ερ. οὐκ ἂν σιωπήσαιμι.
Τρ. ναί, πρὸς τῶν κρεῶν,
ἁγὼ προθύμως σοι φέρων ἀφικόμην.
Ερ. ἀλλ', ὦ μέλε', ὑπὸ Διὸς ἀμαλδυνθήσομαι,
εἰ μὴ τετορήσω ταῦτα καὶ λακήσομαι.
Τρ. μή νυν λακήσῃς, λίσσομαί σ', ὦ 'ρμίδιον.
εἴπ' ἐμοί, τί πάσχετ', ὦ 'νδρες; ἕστατ' ἐκπεπληγμένοι.
ὦ πόνηροι, μὴ σιωπᾶτ'· εἰ δὲ μή, λακήσεται.
Χο. μηδαμῶς, ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, μηδαμῶς, μή, μηδαμῶς,
εἴ τι κεχαρισμένον
χοιρίδιον οἶσθα παρ' ἐμοῦ γε κατεδηδοκώς,
κεῖνο μὴ φαῦλον νομίζων τουτωῒ τῷ πράγματι.
Τρ. οὐκ ἀκούεις, οἷα θωπεύουσί σ', ὦ 'ναξ δέσποτα;
Χο. ἡμὶν ἀντιβολοῦσιν, ὦ 'ναξ, μὴ γένῃ παλίγκοτος,
ὥστε τήνδε μὴ λαβεῖν·
ἀλλὰ χάρισαι, φιλαν-
θρωπότατε, καὶ μεγαλο-
δωρότατε δαιμόνων,
εἴ τι Πεισάνδρου βδελύττει τοὺς λόφους καὶ τὰς ὀφρῦς.
καί σε θυσίαισιν ἱε-

382. Observes Ἑρμίδιον antepenultima longa, ut et infra 924. A Σωκράτης fit Σωκρατίδιον antepenultima brevi. Quanam analogia Ἑρμίδιον ab Ἑρμῆς ejusdem syllabæ quantitatem variet, vellem declarasset Dawesius, ubi de diminutivorum forma in ιδιον agit.

383. τί πάσχετ', ὦ 'νδρες. Sic in A. Vulgo ἄνδρες.

384. μὴ σιωπᾶτ'. εἰ δὲ μή, λακήσεται, scilicet ὁ Ἑρμῆς, qui paulo ante, v. 381. dixerat λακήσομαι. Hic etiam active significat. Seq. v. cum μηδαμῶς, μή, μηδαμῶς supplendum etiam λακήσῃς.

388. In impressis et codd. τοῦτο μὴ φαῦλον νομίζων ἐν τῷδε τῷ πράγματι, quæ mendosa est lectio, ut e corruptis numeris liquet. Versus est, seu potius esse debet, tetrameter trochaicus, quem vides in quinto pede claudicare. Legi possit:

τοῦτο μὴ φαῦλον νομίζων τουτωῒ τῷ πράγματι.

suppressa scilicet præpositione ἐν, quæ pro glossa adscripta mendæ originem dedisse videtur. Melius tamen ut in textu reposui.

390. Vulgo sic legitur hic versus, numeris fœdissime corruptis:

μὴ γένῃ παλίγκοτός τις ἀντιβολοῦσιν ἡμῖν γε.

In B. voculæ τις et γε non comparent, quas a mala manu infertas fuisse, nemo non statim videt. Invenustus fuit homo, qui talem scabiem Comico affricuit. Compellatio ὦ 'ναξ a Choro repetita, quia jam erat in præcedenti versu, imprudens omisit librarius: eam si reponas, inque suum ordinem voces, elegantissimum habebis octonarium:

ἡμὶν ἀντιβολοῦσιν, ὦ 'ναξ, μὴ γένῃ παλίγκοτος.

392. χάρισαι, φιλανθρωπότατε. In B. χάρισαι ὦ φιλ— Vulgo χάρισ' ὦ φιλ— Inutilis interjectio glossema est, et ejici debuit.

ραῖσι, προσόδοις τε μεγά-
λαισι διαπαντὸς, ὦ
δέσποτ', ἀγαλοῦμεν ἀεί.
Τρ. ἴθ' ἀντιβολῶ σ', ἐλέησον αὐτῶν τὴν ὄπα,
ἐπεί σε καὶ τιμῶσι μᾶλλον ἢ πρὸ τοῦ.
Ερ. κλέπται γάρ εἰσι νῦν γε μᾶλλον, ἢ πρὸ τοῦ.
Τρ. καί σοι φράσω τι πρᾶγμα δεινὸν καὶ μέγα,
ὃ τοῖς θεοῖς ἅπασιν ἐπιβουλεύεται.
Ερ. ἴθι δή, κάτειπ'· ἴσως γὰρ ἂν πείσαις ἐμέ.
Τρ. ἡ γὰρ Σελήνη, χὠ πανοῦργος Ἥλιος,
ὑμῖν ἐπιβουλεύουσι πολὺν ἤδη χρόνον.
τοῖς βαρβάροισι προδίδοτον τὴν Ἑλλάδα.
Ερ. ἵνα τί δὲ τοῦτο δρᾶτον;
Τρ. ὅτι, νὴ τὸν Δία,
ἡμεῖς μὲν ὑμῖν θύομεν· τούτοισι δὲ
οἱ βάρβαροι θύουσι. διὰ τοῦτ' εἰκότως
βούλοιντ' ἂν ὑμᾶς πάντας ἐξολωλέναι,
ἵνα τὰς τελετὰς λάβοιεν αὐτοὶ τῶν θεῶν.
Ερ. ταῦτ' ἄρα πάλαι τῶν ἡμερῶν παρεκλεπτέτην,
καὶ τοῦ κύκλου παρέτρωγον ὑφ' ἁρματωλίας.
Τρ. ναὶ μὰ Δία. πρὸς ταῦτ', ὦ φίλ' Ἑρμῆ, ξύλλαβε
ἡμῖν προθύμως, τήνδε καὶ ξυνέλκυσον.
καί σοι τὰ μεγάλ' ἡμεῖς Παναθήναι' ἄξομεν,
πάσας τε τὰς ἄλλας τελετὰς τὰς τῶν θεῶν,
Μυστήρι' Ἑρμῇ, Διϊπόλει', Ἀδώνια·
ἄλλαι τέ σοι πόλεις, πεπαυμέναι κακῶν,

399. δέσποτ', ἀγαλοῦμεν ἀεί. Sic recte A. ut editt. omnes veteres. In B. ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς ἀεί. Nescio unde istud ἡμεῖς in Kusteri editionem venerit, anne e Vat. cod. an ex Euripidis Scholiasta ad Medeam 1034. Undecunque sit, est a mala manu. Pæonicus hic versiculus dimeter est, ut reliqui omnes in hoc cantico pæonici.

409. ἵνα τί δὲ τοῦτο δρᾶτον. Sic bene scriptum in A. ut Aldus edidit. In B. ἵνα τι δή, quam mendosam lectionem imperite invexit Ant. Fracinus. In Bern. Juntæ editione, salvo quidem metro, sed prava vocum collocatione, ἵνα δὲ τί τοῦτο—

414. παρεκλεπτέτην, in tertia duali, ut sensus flagitat. Inepte vulgo παρεκλέπτετον. In utroque cod. verbum est in tertia plurali, syllaba deficiente, παρέκλεπτον.

415. ὑφ' ἁρματωλίας. Paronomasia pro ὑφ' ἁμαρτωλίας. Schol. δέον εἰπεῖν, ὑπὸ ἁμαρτίας, ἀντὶ τοῦ ἁμαρτάνοντες, εἶπεν ὑφ' ἁρματωλίας· ἀντὶ τοῦ, φειδόμενοι τῶν ἁρμάτων αὐτῶν· ἄλλως. τῆς τῶν ἁρμάτων ἡνιοχείας. Confer finem parabasis Nubium.

420. Μυστήρι' Ἑρμῇ. Sic codd. et vett. editt. non interposita distinctione. Ἑρμῇ est in tertio casu: nec mirum, si quod subscribi debuit ι, non est in primariis editt. quum perpetuo in codd. omittatur.

'Αλεξικάκῳ θύσουσιν 'Ερμῇ πανταχοῦ.
χ' ἅτερ' ἔτι πόλλ' ἕξεις ἀγαθά. πρῶτον δέ σοι
δῶρον δίδωμι τήνδ', ἵνα σπένδειν ἔχῃς.
Ερ. οἴμ' ὡς ἐλεήμων εἴμ' ἀεὶ τῶν χρυσίδων.
ὑμέτερον ἐντεῦθεν ἔργον, ὦ 'νδρες· ἀλλὰ ταῖς ἄμαις
εἰσιόντες ὡς τάχιστα τοὺς λίθους ἀφέλκετε.
Χο. ταῦτα δράσομεν· σὺ δ' ἡμῖν, ὦ θεῶν σοφώτατε,
ἅττα χρὴ ποιεῖν, ἐφεστὼς φράζε δημιουργικῶς·
τἄλλα δ' εὑρήσεις ὑπουργεῖν ὄντας ἡμᾶς οὐ κακούς.
Τρ. ἄγε δὴ σὺ ταχέως ὕπεχε τὴν φιάλην, ὅπως
ἔργῳ 'φιαλοῦμεν, εὐξάμενοι τοῖσιν θεοῖς.
Ερ. σπονδὴ, σπονδή·
εὐφημεῖτε, εὐφημεῖτε.
Τρ. σπένδοντες εὐχώμεσθα, τὴν νῦν ἡμέραν
Ἕλλησιν ἄρξαι πᾶσι πολλῶν κἀγαθῶν·
χὤστις προθύμως ξυλλάβῃ τῶν σχοινίων,
τοῦτον τὸν ἄνδρα μὴ λαβεῖν ποτ' ἀσπίδα.
Χο. μὰ Δί' ἀλλ' ἐν εἰρήνῃ διάγειν με τὸν βίον,
ἔχονθ' ἑταίραν, καὶ σκαλεύοντ' ἄνθρακας.
Τρ. ὅστις δὲ πόλεμον μᾶλλον εἶναι βούλεται,
μηδέποτε παύσασθ' αὐτὸν, ὦ Διόνυσ' ἄναξ,
ἐκ τῶν ὀλεκράνων ἀκίδας ἐξαιρούμενον.
Χο. κεἴ τις ἐπιθυμῶν ταξιαρχεῖν, σοὶ φθονεῖ
εἰς φῶς ἀνελθεῖν, ὦ πότνιά γ', ἐν ταῖς μάχαις
πάσχοι γε τοιαῦθ', οἷά περ Κλεώνυμος.
Τρ. κεἴ τις δορυξόος, ἢ κάπηλος ἀσπίδων,

432. ἔργῳ 'φιαλοῦμεν. Sic Eustathius. Vide not. ad Vesp. 1348.—τοῖσιν θεοῖς. Sic bene A. quod absque codice etiam reponi poterat. Vulgo, claudicante versu, τοῖσι θεοῖς.

436. πᾶσι πολλῶν κἀγαθῶν. Perperam in A. πᾶσι καλῶν κἀγαθῶν. Vide ad Thesm. 351.

437. χὤστις προθύμως ξυλλάβῃ. Sic bini codd. Vulgo χ' ὅστις προθύμως ξυλλάβοι. Per Atticam crasin καὶ ὅστις coalescit in χὤστις, ut καὶ ὁ in χὠ, καὶ ὅπως in χὤπως, aliaque hujus generis multa. Male infra 672. divisim excusum fuit χὤς τις, quod leve vitium e prioribus editt. remansit. Sic καὶ ὅσον coalescit in χὤσον, quod reponendum in Thesm. 747.

σχιδὸν τοσοῦτο, χὤσον ἐν Διονυσίων.

Eadem, qua hic, menda, Kusterus ediderat χ' ὅσον. Ego vero male e veteribus libris καὶ ὅσον.

443. Hesychius: ὀλέκρανα, οἱ πήχεις, τὰ ἐπὶ τῶν ἀγκώνων ὀστᾶ. καὶ ὀλέκρανος, τὰ αὐτά.

447. δορυξόος. Sic in edit. Bern. Juntæ, et apud Suidam est, qui hunc versum citat in δορυξόος. Auct. Etymol. M. pag. 283. δορυξόος, ἐκ τοῦ δόρυ καὶ τοῦ ξέω. οὐδεὶς δὲ λέγει 'Ελλήνων δόρυξος, ἀλλὰ δορυξόος. καὶ κατὰ συγκοπὴν, δόρυξος· ἔστι δὲ τόπος, ὅπου ξύονται τὰ δόρατα.

ἵν' ἐμπολᾷ βέλτιον, ἐπιθυμεῖ μαχῶν,
ληφθεὶς ὑπὸ λῃστῶν ἐσθίοι κριθὰς μόνας.
Χο. κἤν τις, στρατηγεῖν βουλόμενος, μὴ ξυλλάβῃ,
ἢ δοῦλος αὐτομολεῖν παρεσκευασμένος,
ἐπὶ τοῦ τροχοῦ γ' ἕλκοιτο μαστιγούμενος·
ἡμῖν δ' ἀγαθὰ γένοιτ'. ἰὴ Παιὼν, ἰή.
Τρ. ἄφελε τὸ παίειν, ἀλλ' ΙΗ μόνον λέγε.
Χο. ἰὴ, ἰὴ τοίνυν, ἰὴ μόνον λέγω.
Τρ. 'Ερμῇ, Χάρισιν, Ὥραισιν, 'Αφροδίτῃ, Πόθῳ.
Χο. Ἄρεϊ δέ.
Τρ. μὴ, μή.
Χο. μηδ' 'Ενυαλίῳ γε;
Τρ. μή.
Χο. ὑπότεινε δὴ πᾶς, καὶ κάταγε τοῖσιν κάλως.
Ερ. ὦ εἶα.
Χο. εἶα μάλα.
Ερ. ὦ εἶα.
Χο. εἶα ἔτι μάλα.
Ερ. ὦ εἶα, ὦ εἶα.
Τρ. ἀλλ' οὐχ ἕλκουσ' ἄνδρες ὁμοίως.
οὐ ξυλλήψεσθ'; οἷ' ὀγκύλλεσθ'.
οἰμώξεσθ', ὦ Βοιωτοί.

447. In versus 1213. legitur δορυξοῦ, quod est a recto δορυξόος, contracte nimirum pro δορυξόου.

448. ἵν' ἐμπολᾷ. Sic recte Cod. B. et libri impressi. Scriptum est ἐμπολῇ in A. et fuerit a themate ἐμπολέω, quod agnoscit quidem Henr. Stephanus in Thesauro: sed illud vereor ut sit sincerum. ἐμπολάω est apud Comicum Thesm. 452. Vesp. 444. Sophoclem, Antig. 1037.

κερδαίνετ', ἐμπολᾶτε τὸν πρὸς Σάρδεων ἤλεκτρον.

Trachin. 93.

καὶ γὰρ ὑστέρῳ τό γ' εὖ
πράσσειν, ἐπεὶ πύθοιτο, κέρδος ἐμπολᾷ.

Nescio an in poëtis Atticis occurrat ἐμπολῇ.

ἵν' ἐμπολᾷ. Sinceram hanc lectionem, quam temere mutaveram, adstruunt Piersono observata ad Mœridis glossam: ἐμπολήσαντες, 'Αττικῶς· ὠνησάμενοι, 'Ελληνικῶς.

450. κἤν τις μὴ ξυλλάβῃ. Solœce vulgo, κεἴ τις μὴ ξυλλάβῃ.

451. Vide not. ad Nub. 7.

455. τοίνυν, ἰή. Sic B. omissa quæ vulgo inseritur particula.

458. Perperam in A. ὑπότεινε δὲ δὴ πᾶς.—τοῖσιν κάλως. Sic bene primariæ editt. Nescio cur Kustero placuerit κάλοις. Est hoc quidem in binis codd. sed præferri debuit Attica forma. In Ran. 121. ἀπὸ κάλω, non κάλου. Eq. 756. πάντα κάλων ἐξιέναι.

465. οὐ ξυλλήψεσθ'; οἷ' ὀγκύλλεσθ'. Sic optime B. Dimeter est anapæsticus. Male in A. ut in primariis editt. οὐχὶ ξυλλήψεσθ'; In recentioribus vero pessime οὐχὶ οὐ ξυλλήψεσθ';—Suidas: ὀγκύλλεσθαι. ὑψαυχενεῖν, καὶ ὄγκους περιβάλλεσθαι, σεμνύνεσθαι. οἷ' ὀγκύλλεσθε. ἀντὶ τοῦ, οἷα ἐπερείδεσθε μὲν τῷ σχοινίῳ, προσποιούμενοι ἕλκειν, οὐχ ἕλκετε δέ. ἢ, τὸν ὄγκον περιβάλλεσθε, καὶ ἀλαζονεύεσθε, καὶ ὑπερηφανεύεσθε.

Ερ. εἶα νῦν.
Τρ. εἶα ὤ.
Χο. ἄγετον, ξυνέλκετον καὶ σφώ.
Τρ. οὔκουν ἕλκω, κἀξαρτῶμαι,
κἀπεμπίπτω, καὶ σπουδάζω;
Ερ. πῶς οὖν οὐ χωρεῖ τοὖργον;
Χο. ὦ Λάμαχ', ἀδικεῖς ἐμποδὼν καθήμενος.
οὐδὲν δεόμεθ', ὤνθρωπε, τῆς σῆς μορμόνος.
Ερ. οὐδ' οἵδε γ' εἷλκον. οὐδὲν Ἀργεῖοι πάλαι,
ἀλλ' ἢ κατεγέλων τῶν ταλαιπωρουμένων,
καὶ ταῦτα διχόθεν μισθοφοροῦντες ἄλφιτα.
Τρ. ἀλλ' οἱ Λάκωνες, ὦ 'γάθ', ἕλκουσ' ἀνδρικῶς.
Ερ. ἆρ' οἶσθ'; ὅσοι γ' αὐτῶν ἔχονται τοῦ ξύλου,
μόνοι προθυμοῦντ'· ἀλλ' ὁ χαλκεὺς οὐκ ἐᾷ.
Χο. οὐδ' οἱ Μεγαρῆς δρῶσ' οὐδέν· ἕλκουσιν δ' ὅμως
γλισχρότατα σαρκάζοντες, ὥσπερ κυνίδια,
ὑπὸ τοῦ γε λιμοῦ, νὴ Δί', ἐξολωλότες.
Τρ. οὐδὲν ποιοῦμεν, ὦνδρες, ἀλλ' ὁμοθυμαδὸν
ἅπασιν ἡμῖν αὖθις ἀντιληπτέον.
Ερ. ὢ εἶα.
Τρ. εἶα μάλα.
Ερ. ὢ εἶα.
Τρ. εἶα νὴ Δία.
Ερ. ὢ εἶα, ὢ εἶα.
Χο. μικρὸν κινοῦμέν γ'.
Τρ. οὐ δεινὸν
τοὺς μὲν τείνειν, τοὺς δ' ἀντισπᾶν;
πληγὰς λήψεσθ', ὦ 'ργεῖοι.
Ερ. εἶα νῦν.
Τρ. εἶα ὤ.

479. Optime hunc locum interpretatus est Palmerius, per eos qui ἔχονται τοῦ ξύλου intelligens ξυλουργοὺς, qui aratra, ligones, rastros, et alia pacis et arationis instrumenta faciebant, et ideo pacem expetebant, quia eorum artes in pace magis expetitæ et lucrosæ. At χαλκεὺς, qui arma fabricabat, pacem impedire volebat, ne suum lucrum cessaret: et ea expositio firmatur ex iis quæ satis facete ipsi artifices et fabri Athenienses in extrema fabula loquuntur.

481. Μεγαρῆς. Perperam in B. Μεγαρεῖς hic et infra 500.

484. ὦ 'νδρες. Sic A. Vulgo ἄνδρες.

491. μικρὸν κινοῦμέν γ'.—οὐ δεινόν. Dimeter est anapæsticus, ut strophicus versus 464. Hinc liquido patet mendosam esse vulgatam scripturam μικρόν γε κινοῦμεν.

493. Choro perperam vulgo continuatur.

Χο. ὡς κακόνοι τινές εἰσιν ἐν ἡμῖν.
Τρ. ὑμεῖς μὲν οὖν οἱ κιττῶντες
τῆς εἰρήνης, σπᾶτ' ἀνδρείως.
Χο. ἀλλ' εἴσ', οἱ κωλύουσιν.
Τρ. ἄνδρες Μεγαρῆς, οὐκ ἐς κόρακας ἐρρήσετε;
μισεῖ γὰρ ὑμᾶς ἡ θεὸς μεμνημένη.
πρῶτοι γὰρ αὐτὴν τοῖς σκορόδοις ἠλείψατε.
καὶ τοῖς Ἀθηναίοισι παύσασθαι λέγω,
ἐντεῦθεν ἐχομένοις, ὅθεν νῦν ἕλκετε·
οὐδὲν γὰρ ἄλλο δρᾶτε, πλὴν δικάζετε.
ἀλλ', εἴπερ ἐπιθυμεῖτε τήνδ' ἐξελκύσαι,
πρὸς τὴν θάλατταν ὀλίγον ὑποχωρήσατε.
Χο. ἄγ', ὦνδρες, αὐτοὶ δὴ μόνοι λαβώμεθ' οἱ γεωργοί.

496. Sic in impressis legitur hic versus absque ullo sensu:

ὡς κακὸν, εἴ τινές εἰσιν ἡμῖν.

In B. scriptum est: ὡς κακὸν εἴ τινες εἰσὶν ἐν ὑμῖν. Quod quid sibi vellet diu quæsivi. Latentem in ea scriptura veram lectionem tandem deprehendi. Voces male divisit librarius, quum scribere debuisset:

ὡς κακόνοι τινές εἰσιν ἐν ἡμῖν.

In A. etiam, ut in primariis editt. est ὑμῖν; sed male. Verum est ἡμῖν, quod ex Fracini editione in novissimas manavit: at ille mendosissime dederat: ὡς κακὸν εἴτινες ἐν εἰσὶν ἡμῖν. Emendationem meam postea confirmatam reperi Suidæ testimonio, qui sic etiam apud Comicum legebat, et hunc versum protulit in κακόνοι. Integram notam adponam: κακόνοι. ἐχθροὶ, καὶ κακὸν νοῦν ἔχοντες πρὸς τὸ πρᾶγμα. Ἀριστοφάνης·

ὡς κακόνοι τινές εἰσιν ἐν ἡμῖν.

καὶ αὖθις· κακόνουν φωραθέντα σὺν γυναικὶ καὶ τέκνοις τούτου ἐλαθῆναι. Exempli illius apud Comicum sedes Kusterum latuit, qui postea Suidæ loco non usus est ad Comici emendationem. Singularis κακόνους apud Hesychium prostat. Apud Lysiam plus semel occurrit κακόνοι. Pæne gemellus est locus p. 682. edit. Reiskii: εἰ δέ τινες κακόνοι ἐγένοντο εἰς τὰ ὑμέτερα πράγματα. Pag. 603. ubi legebatur olim ὡς κακοὶ ὄντες τῷ πλήθει, vere et eleganter emendavit Marklandus, ὡς κακόνοι ὄντες, quod sincerum esse ostendit oppositum in eadem periodo εὖνοι ὄντες τῷ πλήθει. Ceterum hic versus bene vulgo tribuitur Choro, cui continuari non debebant duo sequentes.

498. τῆς εἰρήνης, σπᾶτ' ἀνδρείως. Dimeter anapæsticus, ut strophicus versus 471. Hinc liquet mendosissimam esse vulgatam lectionem σπᾶτ' ἀνδρικῶς. Nihil in metris intelligebant librarii, nec illis peritiores multo fuere, quos ad hunc diem nactus fuerat Comicus noster editores. Promiscue adhibentur ἀνδρικῶς et ἀνδρείως. Nihil referre arbitratus librarius alterumne pro altero poneretur, quod sibi in calamum venit, scripsit; ut v. 491. μικρόν γε κινοῦμεν, pro μικρὸν κινοῦμέν γ', quæ ad sensum perinde sunt, sed metrorum si spectes rationem, toto cœlo differunt. ἀνδρείως occurrit infra 732. Ran. 372. Thesm. 656. et alibi compluries. In Vespis roganti filio:

σεαυτοῦ ποῖον ἂν λέξαι δοκεῖς
ἐπὶ νεότητος ἔργον ἀνδρικώτατον;

Pater respondet v. 1200.

ἐκεῖν', ἐκεῖν' ἀνδρειότατόν γε τῶν ἐμῶν.

Vides ἀνδρικώτατον et ἀνδρειότατον promiscue sumi: sed ea sedes permutare, aut alterutrum eorum bis adhiberi, non pateretur metri lex.

507. Ingeniosum est hujus loci acumen, quo submonet Athenienses ut maritimarum opum studio se applicent, quod identidem eis suadere solebat Themistocles.

508. λαβώμεθ'. Sic recte in B. Perperam in impressis, metro reclamante, λαβώμεσθ'.

Ερ. χωρεῖ γε δὴ τὸ πρᾶγμα πολλῷ μᾶλλον, ὦνδρες, ὑμῖν.
Χο. χωρεῖν τὸ πρᾶγμά φησιν· ἀλλὰ πᾶς ἀνὴρ προθυμοῦ.
Τρ. οἵ τοι γεωργοὶ τοὔργον ἐξέλκουσι, κἄλλος οὐδείς.
Χο. ἄγε νῦν, ἄγε πᾶς
καὶ μὴν ὁμοῦ 'στιν ἤδη.
μὴ νῦν ἀνῶμεν, ἀλλ' ἐπεν-
τείνωμεν ἀνδρικώτερον.
ἤδη 'στὶ τοῦτ' ἐκεῖνο.
ὦ εἶα νῦν, ὦ εἶα πᾶς.
ὦ εἶα εἶ, ὦ εἶα εἶ,
ὦ εἶα εἶ, ὦ εἶα πᾶς.
Τρ. ὦ πότνια βοτρυόδωρε, τί προσείπω σ' ἔπος;
πόθεν ἂν λάβοιμι ῥῆμα μυριάμφορον,
ὅτῳ προσείπω σ'; οὐ γὰρ εἶχον οἴκοθεν.
ὦ χαῖρ' Ὀπώρα, καὶ σὺ δ', ὦ Θεωρία.
οἷον δ' ἔχεις τὸ πρόσωπον, ὦ Θεωρία·
οἷον δὲ πνεῖς, ὡς ἡδὺ κατὰ τῆς καρδίας,
γλυκύτατον, ὥσπερ ἀστρατείας καὶ μύρου.
μῶν οὖν ὅμοιον καὶ γυλίου στρατιωτικοῦ;
Χο. ἀπέπτυσ' ἐχθροῦ φωτὸς ἔχθιστον πλέκος.
τοῦ μὲν γὰρ ὄζει κρομμυοξυρεγμίας·

509. χωρεῖ γε δὴ τὸ πρᾶγμα. Sic bene in A. ut est in primariis editt. In B. χωρεῖ γε τὸ—syllaba deficiente. Quod vulgo legitur χωρεῖ γέ τοι τὸ—ex Ant. Fracini editione manavit.

511. οἵ τοι γεωργοί. Sic B. In A. ἴδ' οἱ γεωργοί. Vulgo νῦν οἱ γεωργοὶ, quod ex editoris nescio cujus conjectura est: nam primariæ tres editt. habent, metro vacillante, οἱ γεωργοί.

513. καὶ μὴν ὁμοῦ 'στιν ἤδη. Scilicet ἡ Εἰρήνη, quam e fovea extrahebant. Sic optime scriptum est in B. Vulgo καὶ μὴν ὁμοῦ 'στιν, ἤδ' ἐγγύς. Acute vidit doctissimus Toupius Cur. nov. in Suidam p. 110. depravatam esse lectionem, in qua vox ἐγγὺς nihil aliud est quam interpretamentum alterius ὁμοῦ, quod e margine vel interlineari glossa in textum se intrusit. Emendabat itaque ad nostram lectionem quam proxime:

καὶ μὴν ὁμοῦ 'στιν ἤδε.

Hemsterhusii meminisse debebam, qui diu ante Toupium, Luciani T. i. p. 443. hunc locum emendaverat, accuratiusque tractaverat, prolata etiam e Vat. cod. nostra lectione.

518. Hic versus et sequens dimetri sunt iambici, ut is qui præcessit: horum in vulgata lectione metrum non agnoscas.

523. Opora et Theoria cum Pace ex antro educebantur. Mulierculæ autem erant meretricum more ornatæ.

529. κρομμυοξυρεγμίας. ἀντὶ τοῦ ἀπεψίας. δριμεῖα γὰρ καὶ ἀηδὴς ἡ τοιαύτη ἐρυγή. ἀπὸ τῶν κρομμύων οὖν καὶ τῆς ὀξύτητος καὶ τῆς ἐρυγῆς συντίθεικε τὴν λέξιν. ταῦτα γὰρ εἰώθασι κομίζειν εἰς τὸν πόλεμον. διὸ καὶ ὁ γύλιος ἐκ τούτου δυσώδης. ἢ καὶ ὅτι ἐπιπολὺ ἐγκαλυπτόμενος ὁ γύλιος ἐκ διαφόρων ὄψων τε καὶ ζωμῶν, ὀξίδος σύμμικτόν τινα ὀσμὴν ὄδωδε. Hæc Suidas e veteribus in Comicum scholiis. A sententia alienum est participium ἐγκαλυπτόμενος: aliud quid auctor scripserat.

ταύτης δ', ὀπώρας, ὑποδοχῆς, Διονυσίων,
αὐλῶν, τραγῳδῶν, Σοφοκλέους μελῶν, κιχλῶν,
ἐπυλλίων Εὐριπίδου—
Τρ. κλαύσαι ἄρα σὺ,
ταύτης καταψευδόμενος. οὐ γὰρ ἥδεται
αὕτη ποιητῇ ῥηματίων δικανικῶν.
Χο. κιττοῦ, τρυγοίπου, προβατίων βληχωμένων,
κόλπου γυναικῶν διατρεχουσῶν εἰς ἰπνὸν,
δούλης μεθυούσης, ἀνατετραμμένου χοῶς,
ἄλλων τε πολλῶν κἀγαθῶν.
Ερ. ἴθι νῦν, ἄθρει,
οἷον πρὸς ἀλλήλας λαλοῦσιν αἱ πόλεις
διαλλαγεῖσαι, καὶ γελῶσιν ἄσμεναι,
καὶ ταῦτα δαιμονίως ὑπωπιασμέναι
ἁπαξάπασαι, καὶ κυάθοις προσκείμεναι.
Τρ. καὶ τῶνδε τοίνυν τῶν θεωμένων σκόπει
τὰ πρόσωφ', ἵνα γνῷς τὰς τέχνας.
Ερ. αἰβοῖ τάλας,
ἐκεινονὶ γὰρ τὸν λοφοποιὸν οὐχ ὁρᾷς
τίλλονθ' ἑαυτόν; ὁ δέ γε τὰς σμινύας ποιῶν
κατέπαρδεν ἄρτι τοῦ ξιφουργοῦ κεινουί.
Τρ. ὁ δὲ δρεπανουργὸς, οὐχ ὁρᾷς, ὡς ἥδεται,
καὶ τὸν δορυξόον οἷον ἐσκιμάλισεν;

531. τραγῳδῶν. Hic forte melius legeretur τρυγῳδῶν. Mirum enim, ni artis suæ mentionem tam opportuno loco fecisset poëta; nec opus erat tragœdorum meminisse, quum postea nominentur præstantissimi illius temporis duo.

536. εἰς ἰπνόν. Impressorum omnium menda ἐς ἰπνὸν codd. non flagitabat opem. Hi autem longe diversam lectionem exhibent εἰς ἀγρὸν, quod huc retractum videtur e v. 552.

542. κυάθοις. Vide ad Lys. 444.

547. ξιφουργοῦ κεινουί. Sic in binis codd. et in primariis editt. Nescio qua libidine in novitiis excusum fuerit ἐκεινουῖ elisa prima.

κατέπαρδεν ἄρτι τοῦ ξιφουργοῦ κεινουί. Satin' verum est, quod paulo infra Chorus ait? πολλά γ' ἡμᾶς λανθάνει. Atqui ΠΕΠΑΡΔΕ vox græca non est. Thema est πέρδομαι: nam activa forma præsentis apud Comicum non occurrit: præteritum medium πέπορδα, quod occurrit supra 335. et Nub. 392. plusquamperf. ἐπεπόρδειν, Vesp. 1305. aor. 2. ἔπαρδον futur. 2. med. παρδήσομαι. Composita sunt καταπέπορδα et κατέπαρδον. Barbarum est ΠΕΠΑΡΔΑ. Impressorum omnium lectio est πέπαρδεν, et sic liquido scriptum in A. In B. hanc scripturam reperi καταπέπαρδεν ἄρτι. Est illud καταπέπαρδεν eodem nomine, quo simplex, vitiosum, et præterea duabus supervacuis syllabis versum onerat: sed ex eo sponte sua enascitur genuina et sincera lectio, quam reposui. Sic Vesp. 618.

βρωμησάμενος τοῦ σοῦ δίνου μέγα καὶ
στράτιον κατέπαρδεν.

Item in Pluto v. 618.

καὶ τῆς Πενίας καταπαρδεῖν.

549. ἐσκιμάλισε, ἐφύβρισε, ἢ κατεδακτύλισε. σκιμαλίσαι γάρ ἐστι κυρίως, τὸ, τὸν δάκτυλον εἰς τὸν πρωκτὸν τοῦ ὀρνίθος βαλεῖν. οὐ μόνον δὲ τοῦτο· ἀλλὰ καὶ ὅταν,

Ερ. ἴθι νῦν ἄνειπε τοὺς γεωργοὺς ἀπιέναι.
Τρ. ἀκούετε λεῴ· τοὺς γεωργοὺς ἀπιέναι,
τὰ γεωργικὰ σκεύη λαβόντας, εἰς ἀγρὸν
ὡς τάχιστ', ἄνευ δορατίου, καὶ ξίφους, κἀκοντίου·
ὡς ἅπαντ' ἤδη 'στὶ μεστὰ τἀνθάδ' εἰρήνης σαπρᾶς.
ἀλλὰ πᾶς χώρει πρὸς ἔργον εἰς ἀγρὸν παιωνίσας.
Χο. ὦ ποθεινὴ τοῖς δικαίοις καὶ γεωργοῖς ἡμέρα,
ἄσμενός σ' ἰδὼν, προσειπεῖν βούλομαι τὰς ἀμπέλους·
τάς τε συκᾶς, ἃς ἐγὼ 'φύτευον, ὢν νεώτερος,
ἀσπάσασθαι θυμὸς ἡμῖν ἐστι πολλοστῷ χρόνῳ.
Τρ. νῦν μὲν οὖν, ὦνδρες, προσευξώμεσθα πρῶτον τῇ θεῷ,
ἥπερ ἡμῶν τοὺς λόφους ἀφεῖλε, καὶ τὰς Γοργόνας·
εἶθ' ὅπως λιταργιοῦμεν οἴκαδ' ἐς τὰ χωρία,
ἐμπολήσαντές τι χρηστὸν εἰς ἀγρὸν ταρίχιον.
Ερ. ὦ Πόσειδον, ὡς καλὸν τὸ στῖφος αὐτῶν φαίνεται,
καὶ πυκνὸν, καὶ γοργὸν, ὥσπερ μᾶζα καὶ πανδαισία.
Τρ. νὴ Δί', ἡ γὰρ σφῦρα λαμπρὸν ἦν ἂν ἐξωπλισμένη,
αἵ τε θρίνακες διαστίλβουσι πρὸς τὸν ἥλιον.
ἦ καλῶς αὐτῶν ἀπαλλάξειεν ἂν μετόρχιον,
ὥστ' ἔγωγ' ἤδη 'πιθυμῶ καὐτὸς ἐλθεῖν εἰς ἀγρὸν,
καὶ τριαινοῦν τῇ δικέλλῃ διὰ χρόνου τὸ γήδιον.
ἀλλ' ἀναμνησθέντες, ὦνδρες,
τῆς διαίτης τῆς παλαιᾶς,
ἣν παρεῖχ' αὕτη ποθ' ὑμῖν,
τῶν τε παλασίων ἐκείνων,

βουλόμενοι ἐφυβρίσαι τινὰ, τὸν μέσον δάκτυλον ἐντείνοντες, δείξωσιν αὐτῷ. Vide ad Acharn. 444.

552. εἰς ἀγρόν. Sic A. Vulgo mendose ἐς ἀγρὸν, ut supra 536. ἐς ἐκεῖνον. In B. præpositio plane omissa.

557. ἄσμενός σ' ἰδών. Sic optime A. In B. pronomen exhausit præcedens litera, ἄσμενος ἰδὼν, claudicante versu, cui ineptum fulcrum suppositum in impressis, ἄσμενός γ' ἰδών.

567. αἵ τε θρίνακες διαστίλβουσι πρὸς τὸν ἥλιον. Inepte verterat Berglerus: *et ventilabra refulgent ad solem.* Quis fando audivit, aut vidit unquam fulgentia ventilabra? Tum quis ventilabri usus ad vitium et ficuum conserendos ordines? θρίνακες sunt τρίαιναι, *tridentes rastri*, seu *ligones*: idem fere quod δίκελλαι. Mox τριαινοῦν τῇ δικέλλῃ. Vide Hesychium in θρίναξ. τριαινοῦν est terram vertere, τὸ ἄνω κάτω ποιεῖν. Pro *diruere*, *evertere*, utitur Euripides in Bac. 344.

θάκους τοὺς δ', ἵν' οἰωνοσκοπεῖ,
μοχλοῖς τριαίνου κἀνάτρεψον ἔμπαλιν,
ἄνω κάτω τὰ πάντα συγχέας ὁμοῦ.

573. ὑμῖν. Sic A. Vulgo ἡμῖν.

574. τῶν τε παλασίων ἐκείνων. Sic bini codd. recte. Ita apud Hesychium e literarum serie excudi debuit, ubi nunc legitur: πλασία, (scr. παλάσια) τὰ συγκεκομμένα σῦκα. καὶ διὰ τοῦ θ', πλάθια (scr. παλάθια) καὶ παλάθη. Photius ad hanc glossam citatus: παλάσια, τὰ συγκεκομμένα σῦκα, παλάθην λέγουσι, καὶ παλαθίδα. εἰσὶ δὲ ἐξ ἰσχάδων ἢ σύκων κεκομμένοι βῶλοι πλινθοειδεῖς. Male in impressis παλλασίων.

τῶν τε σύκων, τῶν τε μύρτων,
τῆς τρυγός τε τῆς γλυκείας,
τῆς ἰωνιᾶς τε τῆς πρὸς
τῷ φρέατι, τῶν τ' ἐλαῶν,
ὧν ποθοῦμεν, ἀντὶ τούτων
τήνδε νυνὶ
τὴν θεὸν προσείπατε.
Χο. χαῖρε, χαῖρ', ὦ φίλταθ', ὡς
ἀσμένοισιν ἡμὶν ἦλθες.
σῷ γὰρ ἐδάμημεν πόθῳ,
δαίμονα βουλόμενοι
εἰς ἀγρὸν ἀνερπύσαι.
ἦσθα γὰρ τὸ μέγιστον ἡμῖν
κέρδος, ὦ ποθουμένη
πᾶσιν, ὁπόσοι γεωργι-
κὸν βίον ἐτρίβομεν.
μόνη γὰρ ἡμᾶς ὠφέλεις.
πολλὰ γὰρ ἐπάσχομεν
πρίν ποτ' ἐπὶ σοῦ γλυκέα,
κἀδάπανα, καὶ φίλα.
τοῖς ἀγροίκοισιν γὰρ ἦσθα
χίδρα, καὶ σωτηρία,
ὥστε σὲ τά τ' ἀμπέλια,
καὶ τὰ νέα συκίδια,
τἄλλα θ' ὅσα γ' ἐστὶ φυτὰ,
προσγελάσονταί σε λαβόντ' ἄσμενα.

578. Hic versus et sequentes male vulgo digesti sunt.

583. ἡμὶν ultima brevi, sic flagitante metro trochaico. Perperam vulgo ἡμῖν. V. præc. legi mallem χαῖρε, χαῖρ', ὦ φιλτάτη γ', ὡς. Nec aliter credo Comicum scripsisse: nam ultima nominis φιλτάτη elidi non potest.

595. ἀγροίκοισιν. Sic recte A. Male vulgo omissum ν paragogicum. Versus est dimeter trochaicus.

599. Vulgo legitur τἄλλα θ' ὅσ' ἐστὶ φυτά. qui versus dactylicus est, ut quartus hujus cantici. Sed quum præcedant duo pæonici, facillimumque sit hunc versum ad idem metrum redigere, prætuli:

τἄλλα θ' ὅσα γ' ἐστὶ φυτά.

Nec dubito, quin quartus etiam syllaba defectus sit: requiri enim videtur in eo pronomen, et multo melius omnia procederent, si legeretur:

χαῖρε, χαῖρ', ὦ φιλτάτη γ', ὡς
ἀσμένοισιν ἡμὶν ἦλθες.
σῷ γὰρ ἐδάμημεν πόθῳ,
δαίμονά σε βουλόμενοι
εἰς ἀγρὸν ἀνερπύσαι.

Quinque sunt dimetri acatalecti, quorum duo primi trochaici, medius ionicus a majore, duo ultimi pæonici sunt.

600. προσγελάσονταί σε λαβόντ' ἄσμενα. Sic bene A. et primariæ editt. In B. προσγελάσεται, quod imperite invexit Ant. Fracinus, et ex Frobeniana in alias novitias manavit, reclamante nemine. Et sane miror editores illos,

ἀλλὰ ποῦ ποτ' ἦν ἀφ' ἡμῶν τὸν πολὺν τοῦτον χρόνον
ἥδε, τοῦθ' ἡμᾶς δίδαξον, ὦ θεῶν εὐνούστατε.

Ερ. ὦ σοφώτατοι γεωργοὶ, τἀμὰ δὴ ξυνίετε
ῥήματ', εἰ βούλεσθ' ἀκοῦσαι τήνδ', ὅπως ἀπώλετο.
πρῶτα μὲν γὰρ αὐτῆς ἦρξε Φειδίας πράξας κακῶς·
εἶτα Περικλέης φοβηθεὶς μὴ μετάσχῃ τῆς τύχης,
τὰς φύσεις ὑμῶν δεδοικὼς, καὶ τὸν αὐτοδὰξ τρόπον,
πρὶν παθεῖν τι δεινὸν, αὐτὸς ἐξέφλεξε τὴν πόλιν·
ἐμβαλὼν σπινθῆρα μικρὸν Μεγαρικοῦ ψηφίσματος,
ἐξεφύσησεν τοσοῦτον πόλεμον, ὥστε τῷ καπνῷ
πάντας Ἕλληνας δακρῦσαι, τούς τ' ἐκεῖ, τούς τ' ἐνθάδε.
ὡς δ' ἅπαξ τοπρῶτον ἤκουσ', ἐψόφησεν ἄμπελος,
καὶ πίθος πληγεὶς ὑπ' ὀργῆς ἀντελάκτισεν πίθῳ·
οὐκέτ' ἦν οὐδεὶς ὁ παύσων, ἥδε δ' ἠφανίζετο.

Τρ. ταῦτα τοίνυν, μὰ τὸν Ἀπόλλω, 'γὼ 'πεπύσμην οὐδενὸς,
οὐδ' ὅπως αὐτῇ προσήκοι Φειδίας ἠκηκόη.

Χο. οὐδ' ἔγωγε, πλήν γε νυνί. ταῦτ' ἄρ' εὐπρόσωπος ἦν,
οὖσα συγγενὴς ἐκείνου. πολλά γ' ἡμᾶς λανθάνει.

Ερ. κᾆτ', ἐπειδὴ 'γνωσαν ὑμᾶς αἱ πόλεις, ὧν ἤρχετε,
ἠγριωμένους ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότας,
πάντ' ἐμηχανῶντ' ἐφ' ὑμῖν, τοὺς φόρους φοβούμεναι,
κἀνέπειθον τῶν Λακώνων τοὺς μεγίστους χρήμασιν.
οἱ δ', ἅτ' ὄντες αἰσχροκερδεῖς καὶ διειρωνόξενοι,
τήνδ' ἀποῤῥίψαντες αἰσχρῶς, τὸν πόλεμον ἀνήρπασαν·
κᾆτα τἀκείνων γε κέρδη τοῖς γεωργοῖς ἦν κακά.
αἱ γὰρ ἐνθένδ' αὖ τριήρεις ἀντιτιμωρούμεναι
οὐδὲν αἰτίων περ ἀνδρῶν τὰς κράδας κατήσθιον.

Χο. ἐν δίκῃ μὲν οὖν, ἐπεί τοι τὴν κορώνεών γ' ἐμοῦ
ἐξέκοψαν, ἣν ἐγὼ 'φύτευσα κἀξεθρεψάμην.

qui textui scholia subjecerunt, labem non animadvertisse. Nam diserte ait Scholiastes versum esse dimetrum anapæsticum acatalectum: et talis est revera, nisi malis choriambicum trimetrum catal. eum appellare. Sed ad utrumvis metri genus referas, omnino legi debet προσγελάσονται.

615. 'πεπύσμην. Sic cum apostropho elisum augmentum indicante scriptum in B.

616. ἠκηκόη. Attice. Vulgo ἠκηκόειν.

627. οὐδὲν αἰτίων περ ἀνδρῶν. Sic ad metri normam legendum. Mendose in libris omnibus, οὐδὲν αἰτίων ἀνδρῶν γε. In B. plane omissa ultima particula, mutilo versu.

628. Suidas: κορώνεως, ὡς φιβάλεως. ἔστι δὲ εἶδος συκῆς. ταύτην δὲ καὶ κοράκιαν λέγουσιν· ὁ γὰρ καρπὸς αὐτῆς κόρακι ἔοικε κατὰ τὸ χρῶμα.

629. ἣν ἐγὼ 'φύτευσα κἀξεθρεψάμην. Quis non videt sic legi debere? Mendosa est librorum omnium lectio, ἣν ἐγὼ φυτεύσας ἐξεθρεψάμην. Claudicat versus in quinto pede. Emendationem præceperat Dawesius, confirmatam Euripidis versu in Medea 1349.

οὐ παῖδας, οὓς ἔφυσα κἀξεθρεψάμην.

Τρ. νὴ Δί', ὦ μέλ', ἐνδίκως δῆτ', εἴ γε κἀμοῦ, τὸν λίθον
ἐμβαλόντες, ἐξμέδιμνον κυψέλην ἀπώλεσαν.

Ερ. κᾆτα δ', ὡς ἐκ τῶν ἀγρῶν ξυνῆλθεν οὑργάτης λεὼς,
τὸν τρόπον πωλούμενος τὸν αὐτὸν οὐκ ἐλάνθανεν,
ἀλλ', ἅτ' ὢν ἄνευ γιγάρτων, καὶ φιλῶν τὰς ἰσχάδας,
ἔβλεπεν πρὸς τοὺς λέγοντας· οἱ δὲ γιγνώσκοντες εὖ
τοὺς πένητας ἀσθενοῦντας, κἀποροῦντας ἀλφίτων,
τήνδε μὲν δικροῖς ἐώθουν τὴν θεὸν κεκράγμασι,
πολλάκις φανεῖσαν αὐτὴν τῆσδε τῆς χώρας πόθῳ·
τῶν δὲ συμμάχων ἔσειον τοὺς παχεῖς καὶ πλουσίους,
αἰτίας ἂν προστιθέντες, ὡς φρονοῖ τὰ Βρασίδου.
εἶτ' ἂν ὑμεῖς τοῦτον, ὥσπερ κυνίδι', ἐσπαράττετε.
ἡ πόλις γὰρ ὠχριῶσα, κἀν φόβῳ καθημένη,
ἅττα διαβάλοι τις αὐτῇ, ταῦτ' ἂν ἥδιστ' ἤσθιεν.
οἱ δὲ τὰς πληγὰς ὁρῶντες, ἃς ἔτυπτον, οἱ ξένοι
χρυσίῳ τῶν ταῦτα ποιούντων ἐβύουν τὸ στόμα,
ὥστ' ἐκείνους μὲν ποιῆσαι πλουσίους· ἡ δ' Ἑλλὰς ἂν
ἐξερημωθεῖσ' ἂν ὑμᾶς ἔλαθε. ταῦτα δ' ἦν ὁ δρῶν
βυρσοπώλης.

Τρ. παῦε, παῦ', ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, μὴ λέγε·
ἀλλ' ἔα τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον, οὗπερ ἔστ', εἶναι κάτω.
οὐ γὰρ ἔστ' ἐκεῖνος ἀνὴρ ἡμέτερος ἔτ', ἀλλὰ σός.

630. νὴ Δί', ὦ μέλ', ἐνδίκως δῆτ', εἴ γε κἀμοῦ, τὸν λίθον — Hic rursus versus turpiter in libris omnibus claudicat, in quibus ἐνδίκως δῆτά γ', ἐπεὶ κἀμοῦ—dactylo quintam sedem tenente. In B. sic scriptus est:

νὴ Δί', ὦ μέλε' ἐνδίκως δῆτ', ἐπεὶ κἀμοῦ λίθον.

Ad numeros quidem male: sed bene, immo optime factum, quod articulum τὸν omiserit: est enim longe ineptissimum, eumque, si sapuissem, in Morboniam amandassem. En, ni fallor, veram Comici manum:

νὴ Δί', ὦ μέλ', ἐνδίκως δῆτ', εἴγε δὴ κἀμοῦ, λίθον
ἐμβαλόντες, ἐξμέδιμνον κυψέλην ἀπώλεσαν.

635. ἔβλεπεν. Perperam vulgo ἔβλεπε.

637. Suidas: δικροῖς, διφυέσι ξύλοις, δικρανίοις. Ἀριστοφάνης· δικροῖς ἐώθουν τὴν θεὸν κεκράγμασι. τὴν Εἰρήνην λέγων. ἔδει δὲ εἰπεῖν ξύλοις, καὶ εἶπε κεκράγμασι· ἐπειδὴ οἱ ῥήτορες δημηγοροῦντες, τῇ κραυγῇ ἔπειθον μὴ ποιῆσαι εἰρήνην.

640. ὡς φρονοῖ τὰ Βρασίδου. Sic recte et liquido pro φρονεῖ scriptum est in B. ut ad loquendi normam oportuit.

643. ἅττα διαβάλοι τις αὐτῇ. Mendose vulgo ἅττ' ἂν διαβάλοι. Facete autem verbo διαβάλοι usus est pro παραβάλοι.

648. βυρσοπώλης. Vulgo inepte ὁ βυρσοπώλης. Articulum, quem versus respuit, non agnoscit A. *Et l'auteur de toutes ces manœuvres étoit* UN *corroyeur.* Non vero, ut Berglerus, *coriarius ille,* LE *corroyeur.*

650. Vulgo sic legitur hic versus, numeris fœdissime corruptis:

οὐ γὰρ ἡμέτερός τις ἔτ' ἔστ' ἐκεῖνος ἀνὴρ, ἀλλὰ σός.

In codd. vero sic scriptus est. In A.

οὐ γὰρ ἡμέτερος ἔστ' ἐκεῖνος ἀνὴρ, ἀλλὰ σός.

In B.

ἅττ' ἂν οὖν λέγῃς ἐκεῖνον,
κεἰ πανοῦργος ἦν, ὅτ' ἔζη,
καὶ λάλος, καὶ συκοφάντης,
καὶ κύκηθρον, καὶ τάρακτρον,
ταῦθ' ἁπαξάπαντα νυνὶ
τοὺς σεαυτοῦ λοιδορεῖς.
ἀλλ' ὅ τι σιωπᾷς, ὦ πότνια, κάτειπέ μοι.
Ερ. ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποι πρός γε τοὺς θεωμένους.
ὀργὴν γὰρ αὐτοῖς, ὧν ἔπαθε, πολλὴν ἔχει.
Τρ. ἡδ' ἀλλὰ πρὸς σὲ μικρὸν εἰπάτω μόνον.
Ερ. εἴφ', ὅ τι νοεῖς αὐτοῖσι, πρὸς ἔμ', ὦ φιλτάτη.
ἴθ', ὦ γυναικῶν μισοπορπακιστάτη.
εἶέν γ', ἀκούω.—ταῦτ' ἐπικαλεῖς;—μανθάνω.
ἀκούσαθ' ὑμεῖς, ὧν ἕνεκα μομφὴν ἔχει.
ἐλθοῦσα, φησὶν, αὐτομάτη μετὰ τἀν Πύλῳ
σπονδῶν φέρουσα τῇ πόλει κίστην πλέαν,
ἀποχειροτονηθῆναι τρὶς ἐν τῇ 'κκλησίᾳ.
Τρ. ἡμάρτομεν ταῦτ'· ἀλλὰ συγγνώμην ἔχε·
ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ἦν τότ' ἐν τοῖς σκύτεσιν.
Ερ. ἴθι νῦν ἄκουσον, οἷον ἄρτι μ' ἤρετο·
ὅστις κακόνους αὐτῇ μάλιστ' ἦν ἐνθάδε,
χὤς τις φίλος, κἄσπευδεν εἶναι μὴ μάχας.
Τρ. εὐνούστατος μὲν ἦν μακρῷ Κλεώνυμος.
Ερ. ποῖός τις οὖν εἶναι δοκεῖ τὰ πολεμικὰ
ὁ Κλεώνυμος;
Τρ. ψυχὴν ἄριστος, πλήν γ' ὅτι
οὐκ ἦν ἄρ', οὗπερ φησὶν εἶναι, τοῦ πατρός.
εἰ γάρ ποτ' ἐξέλθοι στρατιώτης, εὐθέως
ἀποβολιμαῖος τῶν ὅπλων ἐγίγνετο.

οὐ γὰρ ἡμέτερος ἔσται κεῖνος ἀνὴρ, ἀλλὰ σός.

Non alia mendarum fœcundior causa quam vocum transpositio: singulis in suam sedem repositis, sponte enascitur venustus tetrameter:

οὐ γὰρ ἔτ' ἐκεῖνος ἀνὴρ ἡμέτερος ἔτ', ἀλλὰ σός.

669. *ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ἦν τότ' ἐν τοῖς σκύτεσιν.* Facete: id est, coriarius Cleo rempublicam tum regebat.

675. *ψυχὴν ἄριστος.* Sic bene A. In B. *ψυχήν τ' ἄριστος*, quod depravatum e vulgato *ψυχήν γ' ἄριστος.* Istud *γε* inficetum est: mox aptum est in *πλήν γ' ὅτι.*

676. *οὗπερ φησὶν εἶναι.* Libri quidem, sed manifesta menda, *οὐκ ἦν ἄρ', ὥσπερ φησὶν εἶναι, τοῦ πατρός.* In B. *ὅπερ*, male pro *οὗπερ*, quod quum metro repugnaret, a sciolo mutatum fuit in *ὥσπερ.* Notissimus clypei abjector Cleonymus, in quem facetus hic est jocus e similitudine vocum petitus *ἀποβολιμαῖος* et *ὑποβολιμαῖος.*

Ερ. ἔτι νῦν ἄκουσον, οἷον ἄρτι μ' ἤρετο·
ὅς τις κρατεῖ νῦν τοῦ λίθου τοῦ 'ν τῇ Πνυκί.
Τρ. Ὑπέρβολος νῦν τοῦτ' ἔχει τὸ χωρίον.
αὕτη, τί ποιεῖς; τὴν κεφαλὴν ποῖ περιάγεις;
Ερ. ἀποστρέφεται τὸν δῆμον, ἀχθεσθεῖσ', ὅτι
αὑτῷ πονηρὸν προστάτην ἐπεγράψατο.
Τρ. ἀλλ' οὐκέτ' αὐτῷ χρησόμεθ' οὐδὲν, ἀλλὰ νῦν
ἀπορῶν ὁ δῆμος ἐπιτρόπου, καὶ γυμνὸς ὢν,
τοῦτον τέως τὸν ἄνδρα περιεζώσατο.
Ερ. πῶς οὖν ξυνοίσει ταῦτ', ἐρωτᾷ, τῇ πόλει.
Τρ. εὐβουλότεροι γενησόμεθα τρόπῳ τινὶ,
ὅτι τυγχάνει λυχνοποιὸς ὤν. πρὸ τοῦ μὲν οὖν
ἐψηλαφῶμεν ἐν σκότῳ τὰ πράγματα·
νυνὶ δ' ἅπαντα πρὸς λύχνον βουλεύσομεν.
Ερ. ὦ, ὦ·
οἷά μ' ἐκέλευσεν ἀναπυθέσθαι σου.
Τρ. τὰ τί;
Ερ. πάμπολλα, καὶ τἀρχαῖ' ἃ κατέλιπεν τότε.
πρῶτον δ', ὅ τι πράττει Σοφοκλέης, ἀνήρετο.
Τρ. εὐδαιμονεῖ· πάσχει δὲ θαυμαστόν.
Ερ. τὸ τί;
Τρ. ἐκ τοῦ Σοφοκλέους γίγνεται Σιμωνίδης.
Ερ. Σιμωνίδης; πῶς;
Τρ. ὅτι, γέρων ὢν καὶ σαπρὸς,
κέρδους ἕκατι κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι.
Ερ. τί δαί; Κρατῖνος ὁ σοφὸς ἔστιν;
Τρ. ἀπέθανεν,

682. *τὴν κεφαλὴν ποῖ περιάγεις;* Bona hæc lectio Aut. Fracino debetur. In B. *ποῖ* abest. In A. ut in primariis editt. *τὴν κεφαλήν σου περιάγεις.*

689. *γενησόμεθα.* Sic A. Vulgo *γενησόμεσθα.*

695. *ὅ τι πράττει.* Sic recte in B. In A. *πράττειν.* Vulgo *ὅ τι πράττοι.*

699. *ἐπὶ ῥιπός.* Sic optime in B. ut et apud scriptores omnes, qui proverbialem hunc versum laudarunt. Suidas: *σαπρός, καὶ ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ. Σιμωνίδης γέρων ὢν καὶ σαπρὸς κέρδους ἕκητι κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι.* Casaubonus ad Athenæum xiv. 21. Paulisper inque moralis sententiæ formam immutatum senarium hunc profert Plutarchus *de Pythiæ Oraculis* p. 405. B.

θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις.

Et sic emendate legitur in Excerptis Grotii pag. 933. Insulsissime vulgo apud Comicum *ἐπὶ τῆς ῥιπός.* Vide not. ad Plut. 1065.

700. *τί δαί; Κρατῖνος.* Sic optime scriptum in B. quod absque eo facile reponi poterat. Vulgo mendose *τί δέ;* tanquam si *δὲ* produci posset ante tenuem et liquidam. Vide quæ notavimus ad Thesm. 169.—*ἐστίν;* *vivitne? estne adhuc in vivis?* Vide not. ad Euripidis Hecubam 312.

ὅθ' οἱ Λάκωνες ἐνέβαλον.

Ερ. τί παθών;

Τρ. ὅ τι;
ὠρακιάσας. οὐ γὰρ ἐξηνέσχετο
ὁρῶν πίθον καταγνύμενον οἴνου πλέων.
χ' ἅτερα πόσ' ἄττ' οἴει γεγενῆσθαι τῇ πόλει;
ὥστ' οὐδέποτ', ὦ δέσποιν', ἀφεξόμεσθά σου.

Ερ. ἴθι νυν, ἐπὶ τούτοις τὴν Ὀπώραν λάμβανε
γυναῖκα σαυτῷ τήνδε· κᾆτ' ἐν τοῖς ἀγροῖς
ταύτῃ ξυνοικῶν, ἐκποιοῦ σαυτῷ βότρυς.

Τρ. ὦ φιλτάτη, δεῦρ' ἐλθὲ, καὶ δός μοι κύσαι.
ἆρ' ἂν βλαβῆναι διὰ χρόνου τι σοὶ δοκῶ,
ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, τῆς Ὀπώρας κατελάσας;

Ερ. οὐκ, εἴ γε κυκεῶν' ἐπιπίοις βληχωνίαν.
ἀλλ' ὡς τάχιστα τήνδε τὴν Θεωρίαν
ἀπάγαγε τῇ Βουλῇ λαβὼν, ἧσπέρ ποτ' ἦν.

Τρ. ὦ μακαρία Βουλὴ σὺ τῆς Θεωρίας,
ὅσον ῥοφήσεις ζωμὸν ἡμερῶν τριῶν·
ὅσας δὲ κατέδει χόλικας ἑφθὰς καὶ κρέα.
ἀλλ', ὦ φίλ' Ἑρμῆ, χαῖρε πολλά.

Ερ. καὶ σύ γε
ὦ 'νθρωπε, χαίρων ἄπιθι, καὶ μέμνησό μου.

Τρ. ὦ κάνθαρ', οἴκαδ', οἴκαδ' ἀποπετώμεθα.

Ερ. οὐκ ἐνθάδ', ὦ 'τάν ἐστι.

Τρ. ποῖ γὰρ οἴχεται;

Ερ. ὑφ' ἅρματ' ἐλθὼν Ζηνὸς ἀστραπηφορεῖ.

Τρ. πόθεν οὖν ὁ τλήμων ἐνθάδ' ἕξει σιτία;

Ερ. τὴν τοῦ Γανυμήδους ἀμβροσίαν σιτήσεται.

703. ὁρῶν. Sic bene A. Vulgo ἰδών. In eodem cod. bene v. seq. scriptum πόσ' ἄττ'. Perperam vulgo spiritu aspero notatur postrema vocula.

711. τῆς Ὀπώρας κατελάσας. In Conc. 1082.

ποτέρας προτέρας οὖν κατελάσας ἀπαλλαγῶ;

715. ὦ μακαρία Βουλὴ σὺ τῆς Θεωρίας. Fœda in omnibus libris menda, sed quæ facillime poterat elui. ὦ μακαρία σὺ Βουλὴ τῆς—spondeo quartam sedem tenente.

716. ζωμὸν ἡμερῶν τριῶν. Quia in triduum supplicationes decerni solebant.

717. κατέδει. Sic bene scriptum in B. Perperam vulgo κατέδῃ. Vide not. ad Conc. 595.

724. τὴν τοῦ Γανυμήδους ἀμβροσίαν σιτήσεται. Schol. ἀμβροσίαν ἀντὶ τοῦ, τὴν κόπρον. Nec apud deos manenti scarabæo suavius quidquam dari poterat, juxta illud, quod dixit famulus initio fabulæ:

ἑτέραν δὸς παιδὸς ἡταιρηκότος.
τετριμμένης γάρ φησιν ἐπιθυμεῖν.

Τρ. πῶς δῆτ' ἐγὼ καταβήσομαι;

Ερ. θάρρει, καλῶς·
τῃδὶ παρ' αὐτὴν τὴν θεόν.

Τρ. δεῦρ', ὦ κόραι,
ἕπεσθον ἅμ' ἐμοὶ θᾶττον, ὡς πολλοὶ πάνυ
ποθοῦντες ὑμᾶς ἀναμένουσ' ἐστυκότες.

Χορός.

ἀλλ' ἴθι χαίρων· ἡμεῖς δὲ τέως τάδε τὰ σκεύη παραδόντες,
τοῖς ἀκολούθοις δῶμεν σώζειν, ὡς εἰώθασι μάλιστα
περὶ τὰς σκηνὰς πλεῖστοι κλέπται κυπτάζειν καὶ κακοποιεῖν,
ἀλλὰ φύλαττε σὺ ταῦτ' ἀνδρείως· ἡμεῖς δ' αὖ τοῖσι θεαταῖς
ἣν ἔχομεν ὁδὸν, λόγον εἴπωμεν, χὤσα τε νοῦς αὐτὸς ἔχει γε.
Χρῆν μὲν τύπτειν τοὺς ῥαβδούχους, εἴ τις κωμῳδοποιητὴς
αὑτὸν ἐπῄνει πρὸς τὸ θέατρον παραβὰς ἐν τοῖς ἀναπαίστοις.
εἰ δ' οὖν εἰκός τινα τιμῆσαι, θύγατερ Διὸς, ὅστις ἄριστος
κωμῳδοδιδάσκαλος ἀνθρώπων καὶ κλεινότατος γεγένηται,
ἄξιος εἶναι φήσ' εὐλογίας μεγάλης ὁ διδάσκαλος ἡμῶν.
πρῶτον μὲν γὰρ τοὺς ἀντιπάλους μόνος ἀνθρώπων κατέπαυσεν
ἐς τὰ ῥάκια σκώπτοντας ἀεὶ, καὶ τοῖς φθειρσὶν πολεμοῦντας·
τοὺς θ' Ἡρακλέας τοὺς μάττοντας, καὶ τοὺς πεινῶντας ἐκείνους,
τοὺς φεύγοντας, κἀξαπατῶντας, καὶ τυπτομένους ἐπίτηδες,
ἐξήλασ' ἀτιμώσας πρῶτος· καὶ τοὺς δούλους κατέλυσεν,
οὓς ἐξῆγον κλάοντας ἀεὶ, καὶ τούτους οὕνεκα τουδὶ,
ἵν' ὁ σύνδουλος σκώψας αὐτοῦ, τὰς πληγὰς εἶτ' ἀνέροιτο·

725. θάῤῥει. Sic scribi debuit. Male vulgo θάρσει, quod Tragicis relinquendum.

728. ἐστυκότες. Perperam in A. ἑστηκότες. Frequens ista permutatio. Vide ad Thesm. 158.

733. ἣν ἔχομεν ὁδὸν, λόγον εἴπωμεν, χὤσα τε νοῦς αὐτὸς ἔχει γε. Sic plane scriptum in A. Vulgo λόγων reclamante metro, omissaque in fine versus particula γε. Depravatissima in B. lectio, ἣν ἔχωμεν ὁδὸν λόγων εἴπωμεν, ὅσα τε νοῦς ἔχει. Nomen ὁδὸν eleganter adhibent Græci pro *modo et ratione cujuscunque rei*, ut observat Kusterus ad ista in Equit. 1015.

φράζειν, Ἐρεχθείδη, λογίων ὁδὸν—

Sed ibi quum versum hunc *Pacis* laudaret, animadvertere poterat numeris eum solutum esse, proinde falsam esse lectionem, nec in eo λόγων ὁδὸν eodem modo construi posse, quo in *Equitum* versu λογίων ὁδόν. Valet istud ἣν ἔχομεν ὁδὸν, *qua ratione possumus*, vel *qua ratione solemus*. Jam vero quid sibi vult Florens? *Neque vero λόγων, qui est iambus, turbare debet. Nam magister Hephæstion testatur apud Tragicos et Comicos iambum inter anapæstos locum habere.* Dixerit ergo etiam magister ille in eodem anapæstico versu locum habere iambum et molossum. Ad istum modum versum dimetire:

ἣν εχο | μεν ὁδον | λογων | ειπωμεν |
χὤσα τε | νους αυ | τος εχει.

Mallem dixisset anapæsticum metrum omnes pedes admittere, quod musicæ rudibus per esset commodum.

745. ἵν' ὁ σύνδουλος σκώψας αὐτοῦ τὰς πληγὰς, εἶτ' ἀνέροιτο. Sic optime Dawesius. Manifesto vitio laborat versus in libris, nisi Hephæstio dixerit etiam *apud*

Ὦ κακόδαιμον, τί τὸ δέρμ' ἔπαθες; μῶν ὑστριχὶς εἰσέβαλέν σοι
ἐς τὰς πλευρὰς πολλῇ στρατιᾷ, κἀδενδροτόμησε τὰ νῶτα;—
τοιαῦτ' ἀφελὼν κακὰ καὶ φόρτον, καὶ βωμολοχεύματ' ἀγεννῆ,
ἐποίησε τέχνην μεγάλην ἡμῖν, κἀπύργωσ' οἰκοδομήσας
ἔπεσιν μεγάλοις, καὶ διανοίαις, καὶ σκώμμασιν οὐκ ἀγοραίοις,
οὐκ ἰδιώτας ἀνθρωπίσκους κωμῳδῶν, οὐδὲ γυναῖκας·
ἀλλ' Ἡρακλέους ὀργήν τιν' ἔχων, τοῖσι μεγίστοις ἐπιχειρεῖ,
διαβὰς βυρσῶν ὀσμὰς δεινὰς, κἀπειλὰς βορβοροθύμους.
καὶ πρῶτον μὲν μάχομαι πάντων αὐτῷ τῷ καρχαρόδοντι,
οὗ δεινόταται μὲν ἀπ' ὀφθαλμῶν Κύννης ἀκτῖνες ἔλαμπον,
ἑκατὸν δὲ κύκλῳ κεφαλαὶ κολάκων οἰμωξομένων ἐλιχμῶντο
περὶ τὴν κεφαλὴν, φωνὴν δ' εἶχεν χαράδρας ὄλεθρον τετοκυίας,
φώκης δ' ὀσμὴν, Λαμίας ὄρχεις ἀπλύτους, πρωκτὸν δὲ καμήλου.
τοιοῦτον ἰδὼν τέρας οὐ κατέδεισ'· ἀλλ' ὑπὲρ ὑμῶν πολεμίζων,
ἀντεῖχον ἀεὶ, καὶ τῶν ἄλλων νήσων. ὧν οὕνεκα νυνὶ
ἀποδοῦναί μοι τὴν χάριν ὑμᾶς εἰκὸς, καὶ μνήμονας εἶναι.
καὶ γὰρ πρότερον πράξας κατὰ νοῦν, οὐχὶ παλαίστρας περινοστῶν
παῖδας ἐπείρων· ἀλλ' ἀράμενος τὴν σκευὴν εὐθὺς ἐχώρουν,
παῦρ' ἀνιάσας, πόλλ' εὐφράνας, πάντα παρασχὼν τὰ δέοντα.
πρὸς ταῦτα χρεὼν εἶναι μετ' ἐμοῦ
καὶ τοὺς ἄνδρας καὶ τοὺς παῖδας·
καὶ τοῖς φαλακροῖσι παραινοῦμεν
ξυσπουδάζειν περὶ τῆς νίκης.
πᾶς γάρ τις ἐρεῖ, νικῶντος ἐμοῦ,
κἀπὶ τραπέζῃ καὶ ξυμποσίοις·
Φέρε τῷ φαλακρῷ, δὸς τῷ φαλακρῷ
τῶν τρωγαλίων, καὶ μὴ 'φαίρει
γενναιοτάτου τῶν ποιητῶν,
ἀνδρὸς τὸ μέτωπον ἔχοντος.

Tragicos et Comicos trochæum inter anapæstos locum habere. Sic enim vulgo legitur:

ἵν' ὁ σύνδουλος σκώψας αὐτοῦ τὰς πληγὰς ἐπανέροιτο.

Nihil apud Comicum frequentius occurrit, quam εἶτα sic inter participium et verbum positum, qua de structura videndus Kœnius ad Corinthum de Dial. Att. §. lxxiv. Distinctionem in hoc versu male posuit typotheta.

752. Recitati jam fuerant hi versus in *Vesparum* parabasi, unde huc eos transtulit Comicus.

756. οἰμωξομένων. Perperam in A. οἰμωζομένων, ut vulgo legebatur in Vesp. 1035.

760. ὧν οὕνεκα. Perperam vulgo εἵνεκα.

761. ἀποδοῦναί μοι τὴν χάριν ὑμᾶς εἰκός. Sic recte in B. collocatæ voces, quas transpositas impressi exhibent cum versus labe, εἰκὸς ὑμᾶς. In A. idem binarum vocum ordo; sed alioqui male mulcatus versus: ἀποδοῦναι τὴν χάριν ὑμᾶς εἰκὸς δὴ, καὶ μνήμονας εἶναι.

764. Perperam vulgo hic versus in duos divisus.

Ημ. Μοῦσα, σὺ μὲν πολέμους
ἀπωσαμένη, μετ' ἐμοῦ
τοῦ φίλου χόρευσον,
κλείουσα θεῶν τε γάμους,
ἀνδρῶν τε δαῖτας,
καὶ θαλίας μακάρων.
σοὶ γὰρ τάδ' ἐξ ἀρχῆς μέλει.
ἢν δέ σε Καρκίνος ἐλθὼν
ἀντιβολῇ μετὰ τῶν
παίδων χορεῦσαι,
μήθ' ὑπακούσῃς, μήτ' ἔλ-
θῃς συνέριθος αὐτοῖς·
ἀλλὰ νόμιζε πάντας
ὄρτυγας οἰκογενεῖς,
γυλιαύχενας ὀρχηστὰς
ναννοφυεῖς, σφυράδων
ἀποκνίσματα,
μηχανοδίφας.
καὶ γὰρ ἔφασχ' ὁ πατὴρ,
ὃ παρ' ἐλπίδας
εἶχε τὸ δρᾶμα, γαλῆν
τῆς ἑσπέρας ἀπάγξαι.
Ημ. Τοιάδε χρὴ Χαρίτων
δαμώματα καλλικόμων
τὸν σοφὸν ποιητὴν
ὑμνεῖν, ὅταν ἠρινὰ μὲν

783. ἀντιβολῇ μετὰ τῶν
παίδων χορεῦσαι.
Sic scripti et distincti hi versus in codd. recte. Vulgatum ἀντιβολεῖ solœcum est.

789. γυλιαύχενας. Suidas: τοὺς μακροτραχήλους. Sic figura magis erant ridicula, si exiguam staturam longum exciperet collum.

790. Hesychius: σφυράδες, τὰ διαχωρήματα τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων· οἱ δὲ, σπυράδας. Vide Piersonum ad Mœrin in σχινδαλμός.

797. Versus sunt Stesichori in Orestia:

τοιάδε χρὴ Χαρίτων
δαμώματα καλλικόμων ὑμνεῖν,
Φρύγιον μέλος ἐξευρόνθ', ἁβρῶς
ἦρος ἐπερχομένου.

Hesychius: δημώματα, κοινώματα, δημοσιώματα. Carmina quæ publice cantantur.

800. ἠρινά. Sic bene scriptum in binis codd. Neutrum est plurale adverbialiter adhibitum. Perperam vulgo et metro reclamante ἠρινῇ, quod cum φωνῇ tanquam epitheton conjungunt. Ordo est: ὅταν μὲν ἠρινὰ χελιδὼν ἑζομένη, κελαδῇ φωνῇ. Ut hic ἠρινὰ *verno tempore*, sive in Antipatri Sidonii Epigr. xxvi. ὀρθρινὰ *sub auroram* significat, quod vocabulum gemella menda in vulgatis anthologiæ libris invaserat: legebatur enim ὀρθρινῇ. Integrum epigramma proponam:

Κερκίδα, τὰν ὀρθρινὰ, χελιδονίδων ἅμα φωνᾷ,

φωνῇ χελιδὼν
ἑζομένη κελαδῇ,
χορὸν δὲ μὴ ᾽χῃ Μόρσιμος,
μηδὲ Μελάνθιος· οὗ δὴ
πικροτάτην ὄπα γη-
ρύσαντος ἤκουσ᾽,
ἡνίκα τῶν τραγῳδῶν
τὸν χορὸν εἶχον ἀδελ-
φός τε καὶ αὐτὸς, ἄμφω
Γοργόνες ὀψοφάγοι,
βατιδοσκόποι, ἅρπυιαι,
γραοσόβαι, μιαροὶ,
τραγομάσχαλοι,
ἰχθυολῦμαι·
ὧν καταχρεμψαμένη
μέγα καὶ πλατὺ,
Μοῦσα θεὰ, μετ᾽ ἐμοῦ
ξύμπαιζε τὴν ἑορτήν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ, ΟΙΚΕΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ, ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

Τρ. ΩΣ χαλεπὸν ἦν ἐλθεῖν ἄρ᾽ εὐθὺ τῶν θεῶν.
ἔγωγέ τοι πεπόνηκα κομιδῇ τὼ σκέλη.
μικροὶ δ᾽ ὁρᾶν ἄνωθεν ἦστ᾽ ἔμοιγέ τοι·
ἀπ᾽ οὐρανοῦ φαίνεσθε κακοήθεις πάνυ·
ἐντευθενὶ δὲ πολύ τι κακοηθέστεροι.
Οι. ὦ δέσποθ᾽, ἥκεις;
Τρ. ὡς ἐγὼ ᾽πυθόμην τινός.
Οι. τί δ᾽ ἔπαθες;
Τρ. ἤλγουν τὼ σκέλη, μακρὰν ὁδὸν
διεληλυθώς.

μελπομέναν, ἱστῶν Παλλάδος ἀλκυόνα,
τόν τε καρηβαρέοντα πολυρροίβδητον ἄ-
τρακτον,
κλωστῆρα τριπτᾶς εὔδρομον ἀρπιδό-
νας,
καὶ πήνας, καὶ τόνδε φιληλάκατον κα-
λαθίσκον,
τάμονες ἀσκητοῦ καὶ τολύπας φύλα-
κα,
παῖς ἀγαθοῦ Τελέσιλλα Διοκλέος, ἁ φι-
λεργὸς,
εἰροκόμων Κούρᾳ θήκατο δισπότιδι.

Κούρα εἰροκόμων δισπότις est Minerva. Male in Analectis nostris excusum fuit κούρα.

820. τὼ σκέλη, ut mox quinto abhinc versu et Thesm. 24. Vulgo minus bene hic legitur τὰ σκέλη.

Οι. ἴθι νυν, κάτειπέ μοι.
Τρ. τὸ τί;
Οι. ἄλλον τιν᾽ εἶδες ἄνδρα κατὰ τὸν ἀέρα
πλανώμενον, πλὴν σαυτόν;
Τρ. οὐκ, εἰ μή γε που
ψυχὰς δύ᾽ ἢ τρεῖς διθυραμβοδιδασκάλων.
Οι. τί δ᾽ ἔδρων;
Τρ. ξυνελέγοντ᾽ ἀναβολὰς ποτώμεναι,
τὰς ἐνδιαεριαυερινηχέτους τινάς.
Οι. οὐκ ἦν ἄρ᾽ οὐδ᾽ ἃ λέγουσι κατὰ τὸν ἀέρα,
ὡς ἀστέρες γιγνόμεθ᾽, ὅταν τις ἀποθάνῃ;
Τρ. μάλιστα.
Οι. καὶ τίς ἐστιν ἀστὴρ νῦν ἐκεῖ;
Τρ. Ἴων ὁ Χῖος, ὅσπερ ἐποίησεν πάλαι
ἐνθάδε τὸν ΑΟΙΟΝ ποθ᾽, ὥστε γ᾽ εὐθέως
ΑΟΙΟΝ αὐτὸν πάντες ἐκάλουν ΑΣΤΕΡΑ.
Οι. τίνες γάρ εἰσ᾽ οἱ διατρέχοντες ἀστέρες,
οἳ καόμενοι θέουσιν;
Τρ. ἀπὸ δείπνου τινὲς
τῶν πλουσίων οὗτοι βαδίζουσ᾽ ἀστέρων,
ἰπνοὺς ἔχοντες, ἐν δὲ τοῖς ἰπνοῖσι πῦρ.
ἀλλ᾽ εἴσαγ᾽ ὡς τάχιστα ταυτηνὶ λαβὼν,
καὶ τὴν πύελον κατάκλυζε, καὶ θέρμαιν᾽ ὕδωρ·
στόρνυ τ᾽ ἐμοὶ καὶ τῇδε κουρίδιον λέχος.
καὶ ταῦτα δράσας ἧκε δεῦρ᾽ αὖθις πάλιν·
ἐγὼ δ᾽ ἀποδώσω τήνδε τῇ Βουλῇ τέως.
Οι. πόθεν δ᾽ ἔλαβες ταύτα;
Τρ. πόθεν; ἐκ τῶν οὐρανῶν.

830. ξυνελέγοντ᾽. Sic libri. Non minus apte quadraret activa forma ξυνέλεγον. Acharn. 378.

ὁ νοῦς μὲν ἔξω ξυλλέγων ἐπύλλια.

Dithyrambicos autem poëtas hic irridet Comicus, cumque istis conferri debent quæ dicit Cinesias in *Avibus*.

835. De Ionis Chii memoria optime meritus est Criticorum princeps Rich. Bentleius in Epist. ad Jo. Millium. Fecerat Ion dithyrambum cujus initium a Scholiasta et Suida in διθυραμβοδιδάσκαλοι prolatum:

ἀοῖον ἀεροφοίταν ἀστέρα μείναμεν,
Ἀελίου λευκοπτέρυγα πρόδρομον.

Inde Comici jocus.

847. Vulgo sic legitur hic versus:

πόθεν δ᾽ ἔλαβες ταῦτα σύ;
πόθεν; ἐκ τῶν οὐρανῶν.

Inepta lectio. Quid sibi vult ταῦτα? *has res, negotia ista? ces choses là*. En unquam duas mulieres designans sic aliquis locutus est? Scripserat Comicus:

πόθεν δ᾽ ἔλαβες ταύτα;
πόθεν; ἐκ τῶν οὐρανῶν.

ταύτα dualis est, ultima longa. *Undenam vero has accepisti mulierculas?* Quum accentum male notasset incautus librarius, metrum vacillare animadvertens

Οι. οὐκ ἂν ἔτι δοίην τῶν θεῶν τριώβολον,
εἰ πορνοβοσκοῦσ᾽, ὥσπερ ἡμεῖς οἱ βροτοί.
Τρ. οὔκ· ἀλλὰ κἀκεῖ ζῶσιν ἀπὸ τούτων τινές.
Οι. ἄγε νυν ἴωμεν. εἰπέ μοι, δῶ καταφαγεῖν
ταύτῃ τι;
Τρ. μηδέν. οὐ γὰρ ἐθελήσει φαγεῖν,
οὔτ᾽ ἄρτον, οὔτε μᾶζαν, εἰωθυῖ᾽ ἀεὶ
παρὰ τοῖς θεοῖσιν ἀμβροσίαν λείχειν ἄνω.
Οι. λείχειν; ἆρ᾽ αὐτῇ καὶ λεκάνην σκευαστέον;
Χο. εὐδαιμονικῶς ὁ πρεσ-
βύτης, ὅσα γ᾽ ἔστ᾽ ἰδεῖν,
τανῦν ὅδε πράττει.
Τρ. τί δῆτ᾽, ἐπειδὰν νυμφίον μ᾽ ὁρᾶτε λαμπρὸν ὄντα;
Χο. ζηλωτὸς ἔσει, γέρον,
αὖθις νέος ὢν πάλιν,
μύρῳ κατάλειπτος.
Τρ. οἶμαι. τί δῆθ᾽, ὅταν ξυνὼν τῶν τιτθίων ἔχωμαι;
Χο. εὐδαιμονέστερος φανεῖ τῶν Καρκίνου στροβίλων.

sciolus fulcrum infersit σὺ, quod ille sibi habeat: nos eo non indigemus.

ταύτᾳ, dualis feminini generis, ut Acharn. 527. πόρνα.

855. λείχειν; ἆρ᾽ αὐτῇ καὶ λεκάνην σκευαστέον; Hæc est optima lectio. Male autem olim excusum καὶ κανᾶ, quod certe depravatum est. Quid enim, obsecro, *canistris* usus est Oporæ, cui Trygæus nec panem, nec mazam, nec aliud quicquam apponendum esse dixerat, quia ambrosiam apud superos *lingere* solita, mortales cibos fastidit? Quis unquam conjectura ariolari potuit, cur famulus quærat, an ei *canistra* parare debeat? Nonne hic versus pro insulsissimo haberi debuit? Non aliter eum exhibent A. et princeps editio. In secunda excusum, καὶ κανάσκευαστέον, sic conjunctim, ut procul dubio scriptum reperit in codice quo usus est Bern. Junta. In B. scriptum, ἆρ᾽ αὐτῇ κανάδε σκευαστέον; Demum Ant. Fracinus edidit, ἆρ᾽ αὐτῇ καὶ κἀνθάδε σκευαστέον; quam ineptissimam lectionem receperunt Veneti, et tanto probavit opere Berglerus, ut eam in versione expresserit. *Lingere, inquis? ergo ei hic etiam paranda erit.* Ambrosia scilicet. Scitum profecto coquum, qui ambrosiam etiam parare potuerit! Sunt ista omnia nihil aliud quam librariorum alucinationes, perinde spernendæ. Serus quidem, sed non falsus acuminis fuisse mihi videor, qui veræ lectionis vestigia tandem deprehenderim, salsumque Comico reddiderim jocum, ex illo genere, quo maxime delectatur. Est autem nequissimus. Quo Trygæus usus fuerat verbo λείχειν, id alio sensu accipit famulus, nempe pro *medios lambere viros*: ideoque percontatur, an mulieri pelvim parare debeat, in quam τὴν ἀπόπτυστον δρόσον, immundum exspuat rorem, et sumta aqua spurcitiem oris abluat. Sensui hujus versus declarando pæne suffecerit Martialis distichon, quod exhibuimus ad Ran. 1308.

856. Vulgo legitur perquam inficete:

εὐδαιμονικῶς γ᾽ ὁ πρεσ-
βύτης, ὅσα γ᾽ αὖθ᾽ ἰδεῖν,
τανῦν τάδε πράττει.

Particulam γε in primo versiculo insertam non agnoscit A. Reliquas sordes ipsi purgavimus. Ordo est: ὁ πρεσβύτης ὅδε, ὅσα γ᾽ ἔστ᾽ ἰδεῖν, εὐδαιμονικῶς τανῦν πράττει.

Τρ. οὔκουν δικαίως; ὅστις, εἰς ὄχημα κανθάρου βὰς,
ἔσωσα τοὺς Ἕλληνας, ὥστ᾽ ἐν τοῖς ἀγροῖσιν αὐτοὺς
ἅπαντας ὄντας ἀσφαλῶς κινεῖν τε καὶ καθεύδειν.
Οι. ἡ παῖς λέλουται, καὶ τὰ τῆς πυγῆς καλά·
ὁ πλακοῦς πέπεπται, σησαμοῦς ξυμπλάττεται,
καὶ τἄλλ᾽ ἁπαξάπαντα· τοῦ πέους δὲ δεῖ.
Τρ. ἴθι νυν ἀποδῶμεν τήνδε τὴν Θεωρίαν
ἀνύσαντε τῇ Βουλῇ.
Οι. τίς ἔσθ᾽ αὕτη; τί φῄς;
Τρ. αὕτη Θεωρία 'στὶν, ἣν ἡμεῖς ποτε
ἐπαίομεν Βραυρῶνάδ᾽ ὑποπεπωκότες·
σάφ᾽ ἴσθι, κἀλήφθη γε μόλις.
Οι. ὦ δέσποτα,
ὅσην ἔχει τὴν πρωκτοπεντετηρίδα.
Τρ. εἶεν· τίς ἔσθ᾽ ὑμῶν δίκαιος; τίς ποτε,
τίς διαφυλάξει τήνδε τῇ Βουλῇ λαβών;
οὗτος, τί περιγράφεις;
Οι. τὸ δεῖν᾽, ἐς Ἴσθμια
σκηνὴν ἐμαυτοῦ τῷ πέει καταλαμβάνω.
Τρ. οὔπω λέγεθ᾽ ὑμεῖς, τίς ὁ φυλάξων; δεῦρο σύ.
καταθήσομαι γὰρ εἰς μέσους αὐτοὺς ἄγων.
Οι. ἐκεινοσὶ νεύει.
Τρ. τίς;
Οι. ὅστις; Ἀριφράδης,
ἄγειν παρ᾽ αὑτὸν ἀντιβολῶν.
Τρ. ἀλλ᾽, ὦ μέλε,
τὸν ζωμὸν αὐτῆς προσπεσὼν ἐκλάψεται.
ἄγε δὴ σὺ κατάθου πρῶτα τὰ σκεύη χαμαί.
Βουλή, Πρυτάνεις, ὁρᾶτε τὴν Θεωρίαν.
σκέψασθ᾽ ὅσ᾽ ὑμῖν ἀγαθὰ παραδώσω φέρων,
ὥστ᾽ εὐθέως ἄραντας ὑμᾶς τὼ σκέλη

869. σησαμοῦς. Sic legendum: non, ut vulgo, σησαμῆ. In A. scriptum σησάμους.

874. ὑποπεπωκότες. Sic bene A. quod e Scholiastæ expositione in textum merito revocavit Berglerus. In aliis libris est ὑποπεπτωκότες, quæ sæpissime permutari observavi ad Lys. 395. Conc. 140.

876. πρωκτοπεντετηρίδα. Quia *Brauronia* quinto quoque anno agitabantur. Vide Meursium in Græcia Feriata.

879. Locus paulo obscurior, Berglero neutiquam intellectus. Conspecta Theoria, famulus libidine inflammatus, ne rumpatur tentigine, manu utitur amica. Inde facile omnia explicantur.

885. Vide secundam parabasin *Equitum* v. 1274.

ταύτης μετέωρα καταγαγεῖν ἀνάῤῥυσιν.
τουτὶ δ' ὁρᾶτε τοὐπτάνιον ὑμῖν καλόν.
διὰ ταῦτα καὶ κεκάπνικεν ἄρ'· ἐνταῦθα γὰρ
πρὸ τοῦ πολέμου τὰ λάσανα τῇ Βουλῇ ποτ' ἦν.
ἔπειτ' ἀγῶνά γ' εὐθὺς ἔξεσται ποιεῖν
ταύτην ἔχουσιν αὔριον καλὸν πάνυ,
ἐπὶ γῆς παλαίειν, τετραποδηδὸν ἑστάναι,
καὶ παγκράτιόν γ' ὑπαλειψαμένοις νεανικῶς
παίειν, ὀρύττειν, πὺξ ὁμοῦ καὶ τῷ πέει·
τρίτῃ δὲ μετὰ ταῦθ' ἱπποδρομίαν ἄξετε,
ἡνίκα γε κέλης κέλητα παρακελητιεῖ,
ἅρματα δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀνατετραμμένα,
φυσῶντα καὶ πνέοντα προσκινήσεται·
ἕτεροι δὲ κείσονταί γ' ἀπεψωλημένοι
περὶ ταῖσι κάμπαις ἡνίοχοι πεπτωκότες.
ἀλλ', ὦ Πρυτάνεις, δέχεσθε τὴν Θεωρίαν.
ἴδ', ὡς προθύμως ὁ Πρύτανις παρεδέξατο.
ἀλλ' οὐκ ἄν, εἴ τι προῖκα προσαγαγεῖν σ' ἔδει·
ἀλλ' εὗρον ἄν σ' ὑπέχοντα τὴν ἐκεχειρίαν.
Χο. ἦ χρηστὸς ἀνὴρ πολί-
της ἐστὶν ἅπασιν, ὅσ-

890. ἀνάῤῥυσις vocabatur secundus *Apaturiorum* dies. Sed obscena in his est allusio ad τὴν τοῦ σπέρματος ῥύσιν.

891. τοὐπτάνιον ὑμῖν καλόν. Sic bene A. omissa particula ὡς, quæ vulgo, metro reclamante, inseritur. ὀπτάνιον coquinam significat. *Sed impudentissimus iste obscenas interea partes* Theoriæ *monstrat. Propterea dixit* κεκάπνικε. *Nam pars illa tanquam fumo nigra est*, διὰ τὰς τρίχας. E notis Florentis.

892. διὰ ταῦτα καὶ κεκάπνικεν ἄρ'· ἐνταῦθα γάρ. Monui ad Pl. 815. versum hunc sic legendum esse. Vulgo κεκάπνικ' ἄρ'. Sed Secunda in κεκάπνικ' brevis est: proinde claudicat versus ex illa scriptura.

900. ἡνίκα γε. Sic bene A. In B. ἡνίκα δὴ, reclamante metro: vulgo ἡνίκα δὲ contra loquendi usum.

906. ἴδ', ὡς προθύμως. Perperam vulgo ἴθ' ὡς προθύμως. In B. scriptum, θέασ' ὡς—glossa scilicet pro genuina lectione, quam reposuimus. Nihil est in superioribus, quod facile non intelligatur e notis in præcedentes fabulas. τετραποδηδὸν ἑστάναι schema innuit, de quo ad Lys. 231. et ad Eq. 1386. κέλης in re venerea quid sit, declaratum in nota ad Lys. 60. Faceta in metaphora pergens, ἅρματα v. 901. dicit pro σώματα. Explicatur προσκινήσεται e *Lysistratæ* v. 227.

κακῶς παρέξω, κοὐχὶ προσκινήσομαι.

Denique languentis penis post rem peractam imago postremis versibus depingitur.

907. *Prytanum avaritiam carpit, ut qui gratis petitorem nullum in Senatum admitterent, induciarum forensium nomen prætexentes. Vulgo enim dicebant:* ἐκεχειρία ἐστὶν, οὐ δυνάμεθα εἰσάγειν. *Etsi non tam amarent* ἐκεχειρίαν, *quam* τοὺς ἔχοντάς τι ἐν ταῖς χερσίν. Verba sunt Sam. Petiti ad Leg. Att. p. 273. Alludit etiam ad ὑπέχειν τὴν χεῖρα, quod προτείνειν dixit in Thesm. 937.

ὦ Πρύτανι, πρὸς τῆς δεξιᾶς, ἥνπερ φιλεῖς κοίλην προτείνειν, ἀργύριον ἤν τις διδῷ.

τις γ' ἐστὶ τοιοῦτος.
Τρ. ὅταν τρυγᾶτ', εἴσεσθε πολλῷ μᾶλλον οἷός εἰμι.
Χο. καὶ νῦν σύ γε δῆλος εἶ·
σωτὴρ γὰρ ἅπασιν ἀν-
θρώποις γεγένησαι.
Τρ. φήσεις, ἐπειδὰν ἐκπίῃς οἴνου νέου λεπαστήν.
Χο. καὶ, πλήν γε τῶν θεῶν, ἀεί σ' ἡγησόμεσθα πρῶτον.
Τρ. πολλῶν γὰρ ὑμῖν ἄξιος
Τρυγαῖος ὡθμονεὺς ἐγὼ,
δεινῶν ἀπαλλάξας πόνων τὸν δημότην ὅμιλον,
καὶ τὸν γεωργικὸν λεὼν, Ὑπέρβολόν τε παύσας.
Χο. ἄγε δὴ, τί νῷν ἐντευθενὶ ποιητέον;
Τρ. τί δ' ἄλλο γ', ἢ ταύτην χύτραις ἱδρυτέον;

916. φήσεις, ἐπειδὰν ἐκπίῃς οἴνου νέου λεπαστήν. Olim legebant φήσεις, τί δῆτ' ἐπειδὰν ἐκπίῃς οἴνου νέου λεπαστήν. Sic vero versus justo longior est, in quo pes totus redundat. In A. vox νέου omissa: in B. voculæ τί δῆτ' omissæ, sententia affirmativa, absque interrogationis signo in fine. Verum hoc est et sincerum.

φήσεις, ἐπειδὰν ἐκπίῃς οἴνου νέου λεπαστήν.

In duabus primariis editt. legitur hic versus, ut scriptus est in A.

φήσεις τί δῆτ', ἐπειδὰν ἐκπίῃς οἴνου λεπάστην;

mendose, quia spondeus est in sexta sede. Ant. Fracinus vocem νέου e codice inseruit; recte quidem: nam in ea vis major est sententiæ: sed spurias voces, quæ ejiciendæ erant, male retinuit. Lectionem ab eo invectam exhibent novissimæ editiones, juxta quam versus justo longior est, toto pede extra numerum excurrente. Vera est ea, quam in cod. B. serius quam par fuerat animadversam, reponimus. Nec tamen codices excutiendi erant, ut ex illis erueretur hæc lectio. Si vel Kusterus vel ego editiones diligentius inspexissemus, eamdem, plane ut hic proposita est, reperissemus in Frobeniana et in binis minoribus Batavis. Scilicet vidit Gelenius, qui sic e conjectura emendavit, voculas τί δῆτ' a mala manu huc revocatas fuisse e v. 863. Eadem sententia sic affirmative sine interrogatione expressa est Equit. 1388.

918. Τρυγαῖος ὡθμονεὺς ἐγώ. Hic et sequens versiculus in unum vulgo conjuncti sunt, omisso nomine Τρυγαῖος. Ut eos exhibui, sic scripti et digesti sunt in B. Metri autem ratio requirit, ut scribatur, ὡθμονεὺς quod cod. B. exhibet Ἀθμονεύς.

Prima in Ἀθμονεὺς corripitur. Dicitur autem per crasin Atticam ὡθμονεὺς pro ὁ Ἀθμονεὺς, ut ὤρχων, ὠττικὸς, ὡπαιτῶν. Vide ad Nub. 1274. Hujusmodi occurrunt infinita. Sic vero scribi in senario ex metrica ratione minime necesse erat, et optime constat metrum in vulgata lectione:

πολλων | γαρ ὑ | μιν αξ | ιος Αθ | μο-
νευς | εγω.

Alibi occupatum animum habebat Dawesius, quando numeros illos vitii damnavit. Quod autem pro ἄξιος reponat αἴτιος, ut in Acharn. v. 633. id non ita hic probo, ut in altero loco. Illic sententia ex ipsa colligitur Chorum significare velle, poëtam suum Atheniensibus bonorum multorum causam exstitisse:

φησὶν δ' εἶναι πολλῶν ἀγαθῶν αἴτιος ὑμῖν ὁ ποιητής.

Hic vero πολλῶν ἄξιος sententia satis aptum est, ut locum tueri possit; nec video cur πολλῶν ἄξιος, ut πολλοῦ ἄξιος, græce non dicatur. Hoc forte observo in Lysiæ orat. contra Theomnestum initio: νυνὶ δὲ αἰσχρόν μοι εἶναι δοκεῖ, περὶ τοῦ πατρὸς, οὕτω πολλοῦ ἀξίου γεγενημένου καὶ ὑμῖν καὶ τῇ πόλει, μὴ τιμωρήσασθαι τὸν ταῦτ' εἰρηκότα. In πολλῶν ἄξιος ellipsis est substantivi τιμῶν, vel similis alius.

923. Vide Suidam in χύτραις ἱδρυτέον.

Χο. χύτραισιν; ὥσπερ μεμφόμενον Ἑρμίδιον;
Τρ. τί δαὶ δοκεῖ; βούλεσθε λαρινῷ βοΐ;
Χο. βοΐ; μηδαμῶς, ἵνα μὴ βοηθεῖν ποι δέοι.
Τρ. ἀλλ' ὑῒ παχείᾳ καὶ μεγάλῃ;
Χο. μή, μή.
Τρ. τιή;
Χο. ἵνα μὴ γένηται Θεαγένους ὑηνία.
Τρ. τί δὴ δοκεῖ σοι δῆτα τῶν λοιπῶν;
Χο. ὄϊ.
Τρ. ὄϊ;
Χο. ναὶ μὰ Δί'.
Τρ. ἀλλὰ τοῦτό γ' ἔστ' Ἰωνικὸν
τὸ ῥῆμά γ'.
Χο. ἐπίτηδές γ', ἵν', εἰ τῇ 'κκλησίᾳ
ὡς χρὴ πολεμεῖν λέγοι τις, οἱ καθήμενοι
ὑπὸ τοῦ δέους λέγωσ' Ἰωνικῶς ΟΪ.---
Τρ. εὖ τοι λέγεις.
Χο. καὶ τἄλλα γ' ὦσιν ἤπιοι·
ὥστ' ἐσόμεθ' ἀλλήλοισιν ἀμνοὶ τοὺς τρόπους,
καὶ τοῖσι συμμάχοισι πρᾳότεροι πολύ.
Τρ. ἴθι νυν, ἄγ' ὡς τάχιστα τὸ πρόβατον λαβών·
ἐγὼ δὲ ποριῶ βωμὸν ἐφ' ὅτου θύσομεν.
Χο. ὡς πάνθ' ὅσ' ἂν θεὸς θέλῃ γε, χ' ἡ Τύχη κατορθοῖ,
χωρεῖ κατὰ νοῦν, ἕτερον δ' ἑτέρῳ

926. βοΐ—βοηθεῖν. Jocus e paronomasia. Sunt apud Romanum Comicum talia innumera: sed apud eum non memini exemplum legere, quod ad hunc versum laudat Berglerus, *pernis pernicies veniet*. Nescio an ille Plauti locum mendæ suspectum habuerit, volueritque emendare, quod moniturus fuisse pro suo more videtur. Est ergo μνημονικὸν ἁμάρτημα. Leguntur in Captivis iv. 3. hi versus:

Quanta pernis pestis veniet! quanta labes larido!
quanta sumini absumedo! quanta callo calamitas!
quanta laniis lassitudo! quanta porcinariis!

Simile est istud in Men. iv. 2. 46. *palla pullorem incutit*.

929. τί δὴ δοκεῖ σοι δῆτα τῶν λοιπῶν. Legendum mihi videtur τῷ δὴ, id est τίνι δὴ—Istud τί male repetitum e v. 925. Post scriptam hanc notam, aliud in Fracini editione quærens, forte animadverto eum sic edidisse, τῷ δὴ—et ex eo Frobenium, ita ut mirer bonam illam lectionem in Kusterianam non immigrasse.

932. ἵν', εἰ τῇ 'κκλησίᾳ ὡς χρὴ πολεμεῖν λέγοι τις—Sic scripserat Comicus. Ex interlineari glossa irrepsit in textum ἐν, et εἰ, quo sententia carere non potest, extrusit. Inepta est vulgata lectio:

ἐπίτηδές γ', ἵν' ἐν τῇ 'κκλησίᾳ
ὡς χρὴ πολεμεῖν λέγει τις.

Nihil frequentius ellipsi ista præpositionis ἐς. Perinde est λέγειν τῷ δήμῳ et ἐν τῷ δήμῳ, λέγειν τῇ ἐκκλησίᾳ et ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.

τούτων κατὰ καιρὸν ἀπαντᾷ.
Τρ. ὡς ταῦτα δῆλά γ' ἔσθ'· ὁ γὰρ βωμὸς θύρασι καὶ δή.
Χο. ἐπείγετε νῦν, ἐν ὅσῳ
σοβαρὰ θεόθεν κατέχει πολέμου
μετάτροπος αὔρα.
νῦν γὰρ δαίμων φανερῶς
εἰς ἀγαθὰ μεταβιβάζει.

Τρυγαῖος.

τὸ κανοῦν πάρεστιν, ὀλὰς ἔχον, καὶ στέμμα, καὶ μάχαιραν,
καὶ πῦρ γε τουτί, κοὐδὲν ἴσχει, πλὴν τὸ πρόβατον, ἡμᾶς.
Χο. οὔκουν ἁμιλλήσεσθον;
ὡς, Χαῖρις ἢν ὑμᾶς ἴδῃ,
πρόσεισιν αὐλήσων ἄκλη-
τος, κᾆτα, τοῦτ' εὖ οἶδ' ἐγώ,
φυσῶντι καὶ πονουμένῳ
προσδώσετε δήπου.
Τρ. ἄγε δή, τὸ κανοῦν λαβὼν σὺ καὶ τὴν χέρνιβα,
περίιθι τὸν βωμὸν ταχέως ἐπιδέξια.
Οι. ἰδού· λέγοις ἂν ἄλλο· περιελήλυθα.
Τρ. φέρε δή, τὸ δᾳδίον τόδ' ἐμβάψω λαβών.
σείου σὺ ταχέως· σὺ δὲ πρότεινε τῶν ὀλῶν,
καὐτός τε χερνίπτου, παραδοὺς ταύτην ἐμοί,
καὶ τοῖσι θεαταῖς ῥίπτε τῶν κριθῶν.

942. θύρασι. Vide not. ad Thesm. 69.

947. Post hunc versum in codd. meis et in primariis editt. lacuna est usque ad v. 1012. Qui deerant versus lxiv. primus ex integriore codice protulit in lucem Ant. Fracinus.

951. ὡς, Χαῖρις ἢν ὑμᾶς ἴδῃ. Sunt hi versus omnes iambici, quorum labem Fracinus non animadvertit. Turpiter claudicat: ὡς, ἂν Χαῖρις ὑμᾶς ἴδῃ.

953. τος, κᾆτα, τοῦτ' εὖ οἶδ' ἐγώ,
φυσῶντι—

Contra vero in metricam legem peccat, si in pyrrichium ὅτι, ut vulgo, desinat.

957. ἐπιδέξια, una voce. Vide Valckenarium ad Hippol. 1360. Male Fracinus, et ex eo reliqui, divisim ἐπὶ δεξιά.

959. τὸ δᾳδίον. In Fracini editione δᾳδίον, depravatum ex δαλίον. Vulgatissimum est, quod alibi observavi, proclivem lapsum in permutatione literarum Δ. Λ. multis mendis ortum dedisse. Suidas veram hujus loci lectionem adfirmat. δαλίον. οὕτως οἱ Κωμικοὶ διὰ τοῦ λ. Φέρε δὴ τὸ δαλίον τόδ' ἐμβάψω. ἐδόκουν γὰρ καθαίρειν ἀποβάπτοντες τοῦ πυρός. οἱ δὲ δᾳδίον γράφουσι. Erudita est ad illum Suidæ locum Kusteri nota. Hesychius: δαλίον. δαλόν. ἐν ταῖς ἱεροποιΐαις εἰώθασι τὸν δαλὸν ἐμβάλλειν εἰς τὴν χέρνιβα, καὶ περιῤῥαίνειν τὸν βωμόν. Hujus moris mentio est apud Comicum in Lys. 1129.

οἳ μιᾶς ἐκ χέρνιβος
βωμοὺς περιῤῥαίνοντες—

Et apud Euripidem Hercule Fur. 930.

μέλλων δὲ δαλὸν χειρὶ δεξιᾷ φέρειν,
εἰς χέρνιβ' ὡς βάψειεν, Ἀλκμήνης τόκος.

Οι. ἰδού.
Τρ. δέδωκας ἤδη;
Οι. νὴ τὸν Ἑρμῆν, ὥστε γε
τούτων, ὅσοιπερ εἰσὶ, τῶν θεωμένων
οὐκ ἔστιν οὐδεὶς, ὅστις οὐ κριθὴν ἔχει.
Τρ. οὐχ αἱ γυναῖκες ἔλαβον;
Οι. ἀλλ' ἐς ἑσπέραν
δώσουσιν αὐταῖς ᾡνδρες.
Τρ. ἀλλ' εὐχώμεθα.
τίς τῇδε; ποῦ ποτ' εἰσὶ πολλοὶ κἀγαθοί;
Οι. τούτοις φέρε δῶ· πολλοὶ γάρ εἰσι κἀγαθοί.
Τρ. τούτους ἀγαθοὺς ἐνόμισας;
Οι. οὐ γάρ, οἵ τινες,
ἡμῶν καταχεόντων ὕδωρ τοσουτονὶ,
ἐς ταυτὸ τοῦθ' ἑστᾶσ' ἰόντες χωρίον;
Τρ. ἀλλ' ὡς τάχιστ' εὐχώμεθ', εὐχώμεσθα δή.
ὦ σεμνοτάτη βασίλεια, θεὰ
πότνι' Εἰρήνη,
δέσποινα χορῶν, δέσποινα γάμων,
δέξαι θυσίαν τὴν ἡμετέραν.
Χο. δέξαι δῆτ', ὦ πολυτιμήτη,
νὴ Δία, καὶ μὴ ποίει γ', ἅπερ αἱ
μοιχευόμεναι δρῶσι γυναῖκες.

965. Jocus est in ambiguitate significationis. κριθὴ enim, ut ἐρέβινθος, virile membrum notat. Suidas: κριθή, τὸ τῶν ἀνδρῶν αἰδοῖον· τὸ δὲ γυναικεῖον, μύρτον. καὶ κριθίδιον ὑποκοριστικῶς. Pro μύρτον in scholiis a Fracino editis est βύσσον. Vide Hesychium in βύττος.

966. ἐς ἑσπέραν. Hic, ut Conc. 1047. edere debebam εἰς ἑσπέραν.

967. δώσουσιν αὐταῖς ᾡνδρες. Sic; ut congruat cum præcedenti αἱ γυναῖκες.

968. Nescio cur recentiores editores a Fracino desciverint, cujus lectionem revocavimus, mutata tamen interpunctione, quam ille pessime statuerat. Adludit ad sacrificiorum ritum, in quibus præco clamabat τίς τῇδε; Respondebat vero sacris operantium turba, πολλοὶ κἀγαθοί. Ideo Trygæus dicit:

τίς τῇδε; ποῦ ποτ' εἰσὶ πολλοὶ κἀγαθοί;

At in Kusteri editione Trygæo tribuuntur hæc verba sensu cassa: τίς τῇδε ποῦ ποτ' ἐστί; huicque famulus respondet, πολλοὶ κἀγαθοί.

969. τούτοις; Fracinus τοῖσι. Perperam nam articulum ὁ loco pronominis demonstrativi non adhibent Comici. Vide ad Plutum 44.

971. ἡμῶν καταχεόντων ὕδωρ τοσουτονί. Sensus paulo obscurior. Vult Scholiastes Trygæum cum famulis Chori personas aqua perfudisse ridiculi causa. καταχεῖ δὲ αὐτῶν (τῶν χορευτῶν) ὕδωρ ἐπὶ γέλωτι, πρὸς οὐδενὶ ἑτέρῳ. Qua in explicatione præter ipsam explicationem nihil est ridiculi. Non enim quæ præcedunt ad χορευτὰς referuntur, sed ad ipsos spectatores. καταχεῖν ὕδωρ metaphorice idem significat, quod πλύνειν Acharn. 381. Epul. iv. πλυνὸν ποιεῖν, Pl. 1061. id est λοιδορεῖν.

καὶ γὰρ ἐκεῖναι παρακλίνασαι
τῆς αὐλείας παρακύπτουσιν·
κἄν τις προσέχῃ τὸν νοῦν αὐταῖς,
ἀναχωροῦσιν·
κᾆτ', ἢν ἀπίῃ, παρακύπτουσιν.
τούτων σὺ ποίει μηδὲν ἔθ' ἡμᾶς.
Τρ. μὰ Δί', ἀλλ' ἀπόφηνον ὅλην σαυτὴν
γενναιοπρεπῶς τοῖσιν ἐρασταῖς
ἡμῖν, οἳ σου τρυχόμεθ' ἤδη
τρία καὶ δέκ' ἔτη.
λῦσον δὲ μάχας καὶ κορκορυγὰς,
ἵνα Λυσιμάχην σε καλῶμεν.
παῦσον δ' ἡμῶν τὰς ὑπονοίας
τὰς περικόμψους, αἷς στωμυλλόμεθ'
εἰς ἀλλήλους· μῖξον δ' ἡμᾶς
τοὺς Ἕλληνας πάλιν ἐξ ἀρχῆς
φιλίας χυλῷ, καὶ ξυγγνώμῃ
τινὶ πραοτέρᾳ κέρασον τὸν νοῦν.
καὶ τὴν ἀγορὰν ἡμῖν ἀγαθῶν
ἐμπλησθῆναι, μεγάλων σκορόδων,
σικύων πρῴων, μήλων, ῥοιῶν,
δούλοισι χλανισκιδίων μικρῶν·
κἀκ Βοιωτῶν γε φέροντας ἰδεῖν
χῆνας, νήττας, φάττας, τροχίλους·
καὶ Κωπαΐδων ἐλθεῖν σπυρίδας,
καὶ περὶ ταύτας ἡμᾶς ἀθρόους
ὀψωνοῦντας τυρβάζεσθαι
Μορύχῳ, Τελέᾳ, Γλαυκέτῃ, ἄλλοις
τένθαις πολλοῖς. κᾆτα Μελάνθιον

981. Quod meretricum hic describitur artificium, id mulieribus laudi vertitur in Thesm. 797.

κἂν ἐκ θυρίδος παρακύπτωμεν, ζητεῖ τὸ κακὸν τεθεᾶσθαι·
κἂν αἰσχυνθεῖσ' ἀναχωρήσῃ, πολὺ μᾶλλον πᾶς ἐπιθυμεῖ
αὖθις παρακύψαν ἰδεῖν τὸ κακόν.

Piget monere ν paragogicum quoties ad metri præscriptum addiderim.

990. Ex hoc loco manifesto liquet prodiisse hoc drama anno belli xiii. id est Olymp. xc. an. i. Archonte Astyphilo. In σοῦ τρυχόμεθα subauditur πόθῳ. *E notis Palmerii.*

991. κορκορυγάς. βοάς, ταραχάς, θορύβους. Lys. 490.

εἰ ταῖς ἀρχαῖς ἐπέχοντες,
αἰεί τινα κορκορυγὴν ἐκύκων.

ἀντὶ τοῦ, ταραχὰς ἐκίνουν.

992. In *Lysistrata* 554.

οἶμαί ποτε Λυσιμάχας ἡμᾶς ἐν τοῖς Ἕλλησι καλεῖσθαι.

ἥκειν ὕστερον εἰς τὴν ἀγοράν·
τὰς δὲ πεπράσθαι, τὸν δ' ὀτοτύζειν·
εἶτα μονῳδεῖν ἐκ Μηδείας,
ΟΛΟΜΑΝ, ΟΛΟΜΑΝ, ΑΠΟΧΕΙΡΩΘΕΙΣ
τὰς ἐν τεύτλοισι λοχευομένας·
τοὺς δ' ἀνθρώπους ἐπιχαίρειν.
ταῦτ', ὦ πολυτίμητ', εὐχομένοις ἡμῖν δίδου.
Οι. λαβὲ τὴν μάχαιραν· εἶθ' ὅπως μαγειρικῶς
σφάξεις τὸν οἶν.
Τρ. ἀλλ' οὐ θέμις.
Οι. τιὴ τί δή;
Τρ. οὐχ ἥδεται δήπουθεν Εἰρήνη σφαγαῖς,
οὐδ' αἱματοῦται βωμός. ἀλλ' εἴσω φέρων,
θύσας, τὰ μηρί' ἐξελὼν δεῦρ' ἔκφερε,
χ' οὕτω τὸ πρόβατον τῷ χορηγῷ σώζεται.
Χο. σὲ δὴ θύραισι χρὴ μένοντα νῦν
σχίζας δευρὶ τιθέναι ταχέως
τά τε πρόσφορ' ἅπαντ' ἐπὶ τούτοις.
Τρ. οὔκουν δοκῶ σοι μαντικῶς τὸ φρύγανον τίθεσθαι;
Χο. πῶς δ' οὐχί; τί γάρ σε πέφευγ', ὅσα χρὴ
σοφὸν ἄνδρα; τί δ' οὐ σὺ φρονεῖς, ὁπόσα
χρεὼν ἐστι τὸν σοφῇ δόκιμον
φρενὶ, πορίμῳ τε τόλμῃ;
Τρ. ἡ σχίζα γοῦν ἐνημμένη τὸν Στιλβίδην πιέζει,

1014. τὰς ἐν τεύτλοισι λοχευομένας. Id est, ut Acharn. 894. dixit, τὰς ἐντετευτλανωμένας.

1018. τὸν οἶν. Sic duo codd. et primariæ editt. e quibus a Berglero bene revocatum fuit. In Frobeniana τὸν ὗν, typothetæ, ut videtur, errore. Nomina ista permutata fuerant etiam in Av. 566.

1029. Multa in horum versuum vulgata lectione scabies:

ἐστὶ χρεὼν τόν γε σοφῇ δόκιμον
φρενὶ καὶ πορίμῳ τῇ τόλμῃ.

Ineptum est γε in priori versiculo: ineptior adhuc articulus τῇ in altero. Absolute πορίμῳ τόλμῃ dicere debuit Comicus, ut σοφῇ φρενί. Horum uni non magis articulus adjungi debuit, quam alteri. Imperitum Grammaticum hæc redolent, ad præceptam animo formam metra redigentem. Sunt vero versiculi isti iambici, sic optime scripti et digesti in B.

χρεὼν ἐστι τὸν σοφῇ δόκιμον
φρενὶ, πορίμῳ τε τόλμῃ.

χρεὼν in unam syllabam coalescit.

1031. τὸν Στιλβίδην. Fuit Stilbides haruspex celebris, quem Athenienses ad expeditionem Siculam secum duxerunt. Illius meminit etiam Eupolis in versibus a Scholiasta prolatis:

τίν' οὖν μετέλθω δῆτά σοι τῶν μάντεων;
πότερος ἀμείνων ἀμφοτέρων; ἢ Στιλβίδης;

Dixerat paulo ante Trygæus: *Nonne tibi videor, ut peritus haruspex, cremia ponere?* Nunc vero in eodem persistens joco ait: *Incensi ligni fumus haruspicem lædit.* Sed pro *haruspice* Stilbidem nominat. Nulla

καὶ τὴν τράπεζαν οἴσομαι, καὶ παιδὸς οὐ δεήσει.
Χο. τίς οὐκ ἂν ἐπαινέσει-
εν ἄνδρα τοιοῦτον, ὅσ-
τις πόλλ' ἀνατλὰς, ἔσω-
σε τὴν ἱερὰν πόλιν;
ὥστ' οὐχὶ μὴ παύσει ποτ' ὢν
ζηλωτὸς ἅπασιν.
Οι. ταυτὶ δέδαρται. τίθεσο τὼ μηρὼ λαβών·
ἐγὼ δ' ἐπὶ σπλάγχν' εἶμι καὶ θυλήματα.
Τρ. ἐμοὶ μελήσει ταῦτά γ'· ἀλλ' ἥκειν ἐχρῆν.
Οι. ἰδοὺ πάρειμι. μῶν ἐπισχεῖν σοι δοκῶ;
Τρ. ὄπτα καλῶς νῦν ταῦτα· καὶ γὰρ οὑτοσὶ
προσέρχεται δάφνῃ τις ἐστεφανωμένος.
τίς ἆρα ποτ' ἐστίν;
Οι. ὡς ἀλαζὼν φαίνεται·
μάντις τις ἔστιν.
Τρ. οὐ μὰ Δί', ἀλλ' Ἱεροκλέης.
Οι. αὐτός γέ που 'σθ' ὁ χρησμολόγος, οὐξ Ὠρεοῦ.
τί ποτ' ἄρα λέξει;
Τρ. δῆλος ἔσθ' οὗτός γ', ὅτι
ἐναντιώσεταί τι ταῖς διαλλαγαῖς.
Οι. οὔκ· ἀλλὰ κατὰ τὴν κνίσσαν εἰσελήλυθε.
Τρ. μὴ νῦν ὁρᾷν δοκῶμεν αὐτόν.
Οι. εὖ λέγεις.
Ιε. τίς ἡ θυσία ποθ' αὑτηῒ, καὶ τῷ θεῶν;
Τρ. ὄπτα σὺ σιγῇ, κἄπαγ' ἀπὸ τῆς ὀσφύος.
Ιε. ὅτῳ δὲ θύετ', οὐ φράσεθ';
Τρ. ἡ κέρκος ποιεῖ
καλῶς;
Οι. καλῶς δῆτ', ὦ πότνι' Εἰρήνη φίλη.
Ιε. ἄγε νυν ἀπάρχου, κᾆτα δὸς τἀπάργματα.
Τρ. ὀπτᾷν ἄμεινον πρῶτον.
Ιε. ἀλλὰ ταυταγὶ
ἤδη 'στὶν ὀπτά.
Τρ. πολλὰ πράττεις, ὅστις εἶ.

hic allusio ad στίλβειν *splendere*, quod esset perpol quam frigidum.

1037. In binis codd. male οὐχὶ μὴ

παύσει ποτ' ἂν ζηλωτὸς—

1055. ποιεῖ καλῶς; Sic, ut in B. interrogative:

κατάτεμνε. ποῦ τράπεζα; τὴν σπονδὴν φέρε.
Ιε. ἡ γλῶττα χωρὶς τέμνεται.
Τρ. μεμνήμεθα.
ἀλλ' οἶσθ' ὃ δρᾶσον;
Ιε. ἢν φράσῃς.
Τρ. μὴ διαλέγου
νῷν μηδέν· Εἰρήνῃ γὰρ ἱερᾷ θύομεν.
Ιε. ὦ μέλεοι θνητοὶ, καὶ νήπιοι—
Τρ. ἐς κεφαλήν σοι.
Ιε. οἵ τινες, ἀφραδίῃσι θεῶν νόον οὐκ ἀΐοντες,
συνθήκας πεποίησθ' ἄνδρες χαροποῖσι πιθήκοις—
Οι. αἰβοῖ, βοῖ.
Τρ. τί γελᾷς;
Οι. ἥσθην χαροποῖσι πιθήκοις.
Ιε. καὶ κέπφοι τρήρωνες ἀλωπεκιδεῦσι πέπεισθε,
ὧν δόλιαι ψυχαὶ, δόλιαι φρένες.
Τρ. εἴθε σου εἶναι
ὤφελεν, ὦ 'λαζὼν, οὑτωσὶ θερμὸς ὁ πλεύμων.
Ιε. εἰ γὰρ μὴ Νύμφαι γε θεαὶ Βάκιν ἐξαπάτασκον,
μηδὲ Βάκις θνητοὺς, μηδ' αὖ Νύμφαι Βάκιν αὐτὸν—
Τρ. ἐξώλης ἀπόλοι', εἰ μὴ παύσαιο βακίζων.
Ιε. οὔπω θέσφατον ἦν Εἰρήνης δέσμ' ἀναλῦσαι,
ἀλλὰ τόδε πρῶτον—
Τρ. τοῖς ἁλσί γε παστέα ταυτί.
Ιε. οὐ γάρ πω τοῦτ' ἐστὶ φίλον μακάρεσσι θεοῖσι
φυλόπιδος λῆξαι, πρίν κεν λύκος οἶν ὑμεναιοῖ·
ἕως ἡ σφονδύλη φεύγουσα πονηρότατον βδεῖ,
χ' ἡ κώδων ἀκαλανθὶς ἐπειγομένη τυφλὰ τίκτει,
τουτάκις οὔπω χρῆν τὴν εἰρήνην πεποιῆσθαι.

1060. Hic ut in aliis impressis omnibus, ita etiam in binis codd. distinctæ sunt personæ pessimum ad modum. Eas e manifesta loci sententia in ordinem optime restituit in versione Berglerus, quem et nos secuti sumus. In binis codd. scriptum in v. 1062. ἱερᾷ, non, ut vulgo, ἱερά. *Sanctæ Paci sacra facimus.*

1066. αἰβοῖ, βοῖ. Sic optime scriptum in A. Vulgo αἰβοῖ, αἰβοῖ. pessumdato, ob redundantem syllabam, versu.

1067. ἀλωπεκιδεῦσι. Sic bini codd. et priscæ editt. recte. Nescio unde in recentiores venerit ἀλωπεκίδεσσι. Simcera forma est ἀλωπεκιδεὺς, ut πελαργιδεὺς Av. 1356. περιστεριδεὺς apud Suidam in Χοιριδεῖς. Vide Valckenarium in Annotat. ad Theocriti Adoniaz. 121.

1077. ἕως ἡ—Sic scriptum oportuit, non, ut vulgo, ὡς ἡ. Nullibi ὡς adhibetur pro ἕως, *dum, donec, quamdiu.* Apud Homerum Ἰλ. ε'. 539.

ἕως ὁ τῷ πολέμιζε μένων, ἔτι δ' ἤλπετο νίκην.

Eodem modo heroicis priscis poëtis ἕως ἡ pes erat spondeus, coalitis in unam duabus primis syllabis.

Τρ. ἀλλὰ τί χρῆν; ἡμᾶς οὐ παύσασθαι πολεμοῦντας,
ἢ διακαυνιάσαι, πότεροι κλαυσούμεθα μεῖζω,
ἐξὸν σπεισαμένοις κοινῇ τῆς Ἑλλάδος ἄρχειν;
Ιε. οὔ ποτε ποιήσεις τὸν καρκίνον ὀρθὰ βαδίζειν.
Τρ. οὔ ποτε δειπνήσεις τοῦ λοιποῦ γ' ἐν Πρυτανείῳ,
οὐδ' ἐπὶ τῷ πραχθέντι ποιήσεις ὕστερον οὐδέν.
Ιε. οὐδέποτ' ἂν θείης λεῖον τὸν τραχὺν ἐχῖνον.
Τρ. ἆρα φενακίζων ποτ' Ἀθηναίους ἔτι παύσει;
Ιε. ποῖον γὰρ κατὰ χρησμὸν ἐκαύσατε μῆρα θεοῖσιν;
Τρ. ὅνπερ κάλλιστον δήπου πεποίηκεν Ὅμηρος·
Ὣς οἱ μὲν, νέφος ἐχθρὸν ἀπωσάμενοι πολέμοιο,
Εἰρήνην εἵλοντο, καὶ ἱδρύσανθ' ἱερείῳ.
αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
ἔσπενδον δεπάεσσιν· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμόνευον·
χρησμολόγῳ δ' οὐδεὶς ἐδίδου κώθωνα φαεινόν.
Ιε. οὐ μετέχω τούτων· οὐ γὰρ ταῦτ' εἶπε Σίβυλλα.
Τρ. ἀλλ' ὁ σοφός τοι, νὴ Δί', Ὅμηρος δεξιὸν εἶπεν·
Ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος,
ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου ὀκρυόεντος.
Ιε. φράζεο δὴ, μή πως σε δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας
ἴκτινος μάρψῃ.
Τρ. τουτὶ μέντοι σὺ φυλάττου,
ὡς οὗτος φοβερὸς τοῖς σπλάγχνοις ἐστὶν ὁ χρησμός.
ἔγχει δὲ σπονδὴν, καὶ τῶν σπλάγχνων φέρε δευρί.
Ιε. ἀλλ', εἰ ταῦτα δοκεῖ, κἀγὼ 'μαυτῷ βαλανεύσω.
Τρ. σπονδὴ, σπονδή.

1081. διακαυνιάσαι. Hesychius: διακληρώσασθαι. καυνὸς γὰρ, ὁ κλῆρος. Vide Interpp. ad mendosam glossam διακαυκανιάσαι.

1097. Versus sunt Homeri ex Iliadis ι'. 63, 64.

1099. μή πως σε δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας ἴκτινος μάρψῃ. Male hæc vertit Berglerus: *Ne dolo aliquo mentem tuam decipiens* TE *milvius prehendat.* Nempe constructionem sic instituebat: μήπως σε ἴκτινος μάρψῃ, φρένας ἐξαπατήσας δόλῳ. At vero ordo est: μήπως σε ἐξαπατήσας φρένας δόλῳ ἴκτινος μάρψῃ—Quid? τὰ σπλάγχνα, de quibus est sermo. Prodigiosum, si miluus Trygæum unguibus prehensum abrepturus fuisset. ἐξαπατήσας σε φρένας est pro ἐξαπατήσας σου φρένας. Elegantis hujus constructionis exempla apud quosvis poëtas obvia. Noster Av. 497.

—καὶ λωποδύτης παίει ῥοπάλῳ με τὸ νῶτον.

985.

—χρὴ τύπτειν αὐτὸν πλευρῶν τὸ μεταξύ.

Ach. 1029.

ὑπάλειψον εἰρήνῃ με τὠφθαλμὼ ταχύ.

Vide quæ notavimus ad Æschyli S. Th. 836. Ceterum post μάρψῃ punctum, quod est signum absolutæ sententiæ, poni non debuit. Imperfectus enim est Hieroclis sermo, quem perculsus his vocibus ἴκτινος μάρψῃ Trygæus abrumpit. *Vide ne dolo aliquo mentem tuam decipiens miluus, corripiat*—ΤΡ. *Istuc tu cave.*

Ιε. ἔγχει δὴ κἀμοὶ, καὶ σπλάγχνων μοῖραν ὄρεξον.
Τρ. ἀλλ' οὔπω τοῦτ' ἐστὶ φίλον μακάρεσσι θεοῖσιν·
ἀλλὰ τόδε πρότερον, σπένδειν ἡμᾶς, σὲ δ' ἀπελθεῖν.
ὦ πότνι' Εἰρήνη, παράμεινον τὸν βίον ἡμῖν.
Ιε. πρόσφερε τὴν γλῶτταν.
Τρ. σὺ δὲ τὴν σαυτοῦ γ' ἀπένεγκε.
Ιε. σπονδή.
Τρ. καὶ ταυθὶ μετὰ τῆς σπονδῆς λαβὲ θᾶττον.
Ιε. οὐδεὶς δώσει μοι τῶν σπλάγχνων;
Τρ. οὐ γὰρ οἷόν τε
ἡμῖν πρὶν διδόναι, πρίν κεν λύκος οἶν ὑμεναιοῖ.
Ιε. ναὶ πρὸς τῶν γονάτων.
Τρ. ἄλλως, ὦ 'τὰν ἱκετεύεις·
οὐ γὰρ ποιήσεις λεῖον τὸν τραχὺν ἐχῖνον.
ἄγε δὴ, θεαταὶ, δεῦρο συσπλαγχνεύετε
μετὰ νῷν.
Ιε. τί δ' ἔγωγε;
Τρ. τὴν Σίβυλλαν ἔσθιε.
Ιε. οὔ τοι, μὰ τὴν Γῆν, ταῦτα κατέδεσθον μόνω,
ἀλλ' ἁρπάσομαι σφῷν αὐτά. κεῖται δ' ἐν μέσῳ.
Τρ. παῖ, παῖε, παῖε τὸν Βάκιν.
Ιε. μαρτύρομαι.
Τρ. κἄγωγ', ὅτι τένθης εἶ σὺ κἀλαζὼν ἀνήρ.
παῖ' αὐτὸν, ἐπέχων τῷ ξύλῳ τὸν ἀλαζόνα.
Οι. σὺ μὲν οὖν· ἐγὼ δὲ τουτονὶ τῶν κῳδίων,

1112. *πρίν κεν λύκος οἶν ὑμεναιοῖ.* Sic liquido scriptum est in B. cum levi tamen in accentu menda, *πρὶν κὲν*—Satis temere, ne gravius dicam, auctor *Doctrinæ Particularum* p. 1099. Devarium reprehendit, vere asserentem *πρὶν ἂν* cum subjunctivo semper construi; quod ille ut falsum esse evincat, priorem illum adducit Comici versum, in quo *ὑμεναιοῖ* optativum esse ait. Nescio quibus græcæ linguæ rudimentis optimus ille vir eruditus fuerit: at ego, qui Clenardi Institutionibus, Caninii Hellenismo, Welleri Grammatica usus sum, ubique vidi subjunctivi verborum in *έω*, seu tertiæ conjugationis contractorum, secundam et tertiam singularem contrahi in *οῖ*. *χρυσόῃς, χρυσοῖς. χρυσόῃ χρυσοῖ.* Proinde *ὑμεναιόῃ, ὑμεναιοῖ.*

1119. *παῖ, παῖε, παῖε τὸν Βάκιν.* Sic optime Dawesius. Excidit in libris omnibus prima hujus versus syllaba.

1122. *τουτονὶ* eundem haruspicem notat, ipsum Hieroclem. Nescio quid Berglerus de alio sacerdote Hieroclem comitante somniaverit, fretus loco in *Ranis* pessime ab interpretibus accepto, aliisque aliarum fabularum locis, in quibus compellantur famuli, *quos nemo antea putasset adfuisse.* Nimirum quia personæ mutæ sunt, eorum in personarum syllabo mentio facta non fuit; sed per se satis intelligitur eos in scena adfuisse. Hic vero nullus alius est in scena sacrificus præter Hieroclem, qui prodierat pellibus aliquot involutus, quas nempe e sacris quibus eodem die præfuisse fingitur, abstulerat, juxta morem ad Thesm. 758. et Pl. 1185. observatum.

ἃ 'λάμβαν' αὐτὸς ἐξαπατῶν, ἐκβολβιῶ.
οὐ καταβαλεῖς τὰ κῴδι', ὦ θυηπόλε;
ἤκουσας; ὁ κόραξ οἷος ἦλθ' ἐξ Ὠρεοῦ.
οὐκ ἀποπετήσει θᾶττον εἰς Ἐλύμνιον;
Ημ. ἥδομαι, ἥδομαι,
κράνους ἀπηλλαγμένος,
τυροῦ τε καὶ κρομμύων.
οὐ γὰρ φιληδῶ μάχαις,
ἀλλὰ πρὸς πῦρ διέλκων
μετ' ἀνδρῶν ἑταίρων φίλων,
συγκέας τῶν ξύλων, ἄττ' ἂν ᾖ
δανότατα τοῦ θέρους
ἐκπεπιεσμένα,
κἀνθρακίζων τοῦ 'ρεβίνθου,
τήν τε φηγὸν ἐμπυρεύων,
χἄμα τὴν Θρᾷτταν κυνῶν,

1132. *μετ' ἀνδρῶν ἑταίρων.* Sic bini codd. recte, et ad sensum, et ad metrum, ut ex collatione antistrophici versus 1164. liquet. Perperam vulgo *ἑτέρων.*

1133. Vulgo legitur *οὐκ ἐᾶς τῶν ξύλων, ἅττ' ἂν ᾖ*—sine ullo sensu. Pejus in A. si quid pejus esse potest, *οὐκ ἰάσω τῶν ξύλων.* Manifesta sinceræ lectionis vestigia. ΣΥΓΚΕΑΣ ab imperito librario mutatum fuit in ΟΥΚ ΕΑΣ. Certum est scripsisse Comicum vel *ἐγκέας* vel *συγκέας.* Hoc, quod prætuli, ad depravatam lectionem propius accedit. *Comburens ligna aridissima.* De hoc participio vide Piersonum ad Mœrin p. 231. *ἐγκέας*, esset *in camino urens.* Hoc fere adsecutum fuisse Berglerum video, qui conjecit *ἐκκέας.* Vim verbi *διέλκειν* explicat Toupius ad Suidam iii. 285.

1138. *χἄμα τὴν Θρᾷτταν κυνῶν.* Male olim legebant *κινῶν.* Versus enim hic trochaicus est, vel esse debet, dimeter catalect. ut antistrophicus 1170. At vero claudicaret, spondeo tertiam sedem tenente, siquidem prima in *κινῶν* longa est. Eadem hunc versum invasit corruptela, quam primus observavi in Ran. 543. ubi pro *κινῶν ὀρχηστρίδ'*, statui reponendum esse *φιλῶν ὀρχηστρίδ'.* Nec me illius emendationis admodum pœnitet. Certum est enim *φιλεῖν* eo quo dixi sensu a Græcis usurpatum fuisse. Sic Latini etiam *amare* adhibent. In Plauti *Rudente* ii. 6, 7. percontanti Sceparnionem lenoni quanam facie essem mulierculæ, quas in fano Veneris sedere dixerat, respondet ille:

Scitula.
vel ego AMARE utramvis possim, si probe appotus siem.

Quin vero *φιλῶν* hic etiam reponam obstat codicis B. scriptura, ad quam olim non adverteram, quamque nunc primum deprehendo. Liquido exhibet *τὴν Θρᾷτταν κυνῶν.* Quum sæpissime librarius illius codicis literas *ι* ei *υ* commutarit: quod et plerisque omnibus solemne est, haud affirmarim in *Ranarum* loco, ubi distincte *κινῶν* scripsit, scribere etiam *κυνῶν* eum debuisse, ut nec satis scio an ex errore hic *κυνῶν* scripserit, quum ob oculos habuisset *κινῶν.* Utut ista sunt, certum est *κινῶν* hic metrum respuere, *κυνῶν* vero, *osculans*, et metro et sententiæ apprime convenire. Alibi etiam verba illa commutata vidimus. In Acharn. 1209. ubi bene vulgo legitur, adstipulante eodem codice:

τί με σὺ κυνεῖς;—τί με σὺ δάκνεις;

alii duo Regii habent *κινεῖς*, quod pravum esse, sententia, maxime vero metrum ostendit. Est enim versus ille dimeter iambicus, cujus in secundam sedem spondeus recipi non potest. Nec reluctabor, si quis in *Ranarum* supradicto versu pro *κινῶν* vel *φιλῶν*, reponendum censeat *κυνῶν*, e quo probabilius est vulgatum ortum fuisse, quam e glos-

τῆς γυναικὸς λουμένης.
οὐ γάρ ἐσθ' ἥδιον, ἢ τυχεῖν μὲν ἤδη 'σπαρμένα,
τὸν θεὸν δ' ἐπιψεκάζειν, καί τιν' εἰπεῖν γείτονα·
Εἰπέ μοι, τί τηνικαῦτα δρῶμεν, ὦ Κωμαρχίδη;
ἐμπιεῖν ἔμοιγ' ἀρέσκει, τοῦ θεοῦ δρῶντος καλῶς.
ἀλλ' ἄφαυε τῶν φασήλων, ὦ γύναι, τρεῖς χοίνικας,
τῶν τε πυρῶν μίξον αὐτοῖς, τῶν τε σύκων ἔξελε,
τόν τε Μανῆν ἡ Σύρα βωστρησάτω τοῦ χωρίου.
οὐ γὰρ οἷόν τ' ἐστὶ πάντως οἰναρίζειν τήμερον,
οὐδὲ τυντλάζειν, ἐπειδὴ παρδακὸν τὸ χωρίον·
κἀξ ἐμοῦ δ' ἐνεγκάτω τις τὴν κίχλην καὶ τὼ σπίνω·
ἦν δὲ καὶ πυός τις ἔνδον, καὶ λαγῷα τέτταρα,
εἴ τι μὴ 'ξήνεγκεν αὐτῶν ἡ γαλῆ τῆς ἑσπέρας·
ἐψόφει γοῦν ἔνδον οὐκ οἶδ' ἅττα, κἀκυδοιδόπα·
ὧν ἔνεγκ', ὦ παῖ, τρί' ἡμῖν, ἓν δὲ δοῦναι τῷ πατρί.
μυῤῥίνας αἴτησον ἐξ Αἰσχινάδου τῶν καρπίμων·
χᾄμα τῆς αὐτῆς ὁδοῦ Χαρινάδην τις βωσάτω,
ὡς ἂν ἐμπίῃ μεθ' ἡμῶν,
εὖ ποιοῦντος, κὠφελοῦντος
τοῦ θεοῦ τἀρώματα.
Ημ. ἡνίκ' ἂν ἀχέτας
ᾄδῃ τὸν ἡδὺν νόμον,
διασκοπῶν ἥδομαι
τὰς Λημνίας ἀμπέλους,
εἰ πεπαίνουσιν ἤδη·
τὸ γὰρ φίτυ πρῷον φύει·
τόν τε φήληχ' ὁρῶν οἰδαίνοντ'·

sa, ut alioquin haud inepte conjeceram.

1140. ἔσθ' ἥδιον. Sic recte in B. Vulgo claudicante versu, ἔστιν ἥδιον.—ἢ τυχεῖν ἐσπαρμένα, nimirum τὰ σπέρματα, quod perinde est ac si dixisset ἢ ἐσπάρθαι μὲν ἤδη. Nullam causam video cur Marklandus ad Iphigeniam A. 254. legerit ἢ 'ὐτυχεῖν, pro ἢ εὐτυχεῖν.

1142. τηνικαῦτα. Sic ad metri legem scriptum oportuit. Vulgo τηνικάδι. Illud rursus occurrit 338. et infra 1171. 1176. Pejus in A. εἰπέ μοι τί δ' ἂν τηνικάδι—

1148. παρδακὸν, δίυγρον. Ita Scholiastes et Hesychius.

1158. τοῦ θεοῦ τἀρώματα. Versiculus hic est et esse debet dimeter trochaicus catalecticus, ut et ultimus alterius epirrhematis, quicum hunc congruere necesse est. Kusterus istud si animadvertisset, nunquam venisset illi in mentem, depravatam esse lectionem, scribendumque τἀρώματα. Vide, si tanti est, illius indicem in ἀρώματα.

1164. τὸ γὰρ φίτυ πρῷον φύει. Scholiastes legisse videtur πρῷμον, quod exstat in Vesp. 264. τῶν καρπίμων ἅττα μή 'στι πρῷμα. Istud πρῷον pro scripturæ compendio accepit librarius codicis A. pleneque scripsit πατρῷον.

εἶθ' ὁπόταν ᾖ πέπων,
ἐσθίω, κἀπέχω,
χᾄμα φήμ', Ὧραι φίλαι· καὶ
τοῦ θύμου τρίβων κυκῶμαι·
κᾆτα γίγνομαι παχὺς
τηνικαῦτα τοῦ θέρους
μᾶλλον, ἢ θεοῖσιν ἐχθρὸν ταξίαρχον προσβλέπων,
τρεῖς λόφους ἔχοντα, καὶ φοινικίδ' ὀξεῖαν πάνυ,
ἣν ἐκεῖνός φησιν εἶναι βάμμα Σαρδιανικόν·
ἢν δέ που δέῃ μάχεσθαι 'χοντα τὴν φοινικίδα,
τηνικαῦτ' αὐτὴ βέβαπται βάμμα χεζικηνικόν·
κᾆτα φεύγει πρῶτος, ὥσπερ ξουθὸς ἱππαλεκτρυὼν,
τοὺς λόφους σείων· ἐγὼ δ' ἕστηκα λινοπτώμενος.
ἡνίκα δ' ἂν οἴκοι γένωνται, δρῶσιν οὐκ ἀνασχετὰ,
τοὺς μὲν ἐγγράφοντες ἡμῶν, τοὺς δ' ἄνω τε καὶ κάτω
ἐξαλείφοντες δὶς ἢ τρίς. Αὔριόν γ' ἔσθ' ἡ 'ξοδος·
τῷ δὲ σιτί' οὐκ ἐώνητ'· οὐ γὰρ ᾔδειν ἐξιών·
εἶτα προστὰς πρὸς τὸν ἀνδριάντα τὸν Πανδίονος,
εἶδεν αὐτὸν, κἀπορῶν ἔθει κακὸν βλέπων ὀπόν.
ταῦτα δ' ἡμᾶς τοὺς ἀγροίκους δρῶσι· τοὺς δ' ἐξ ἄστεος

1171. Sententia cum hoc versu non absolvitur: quod sequitur μᾶλλον refertur ad v. 1161. ἥδομαι διασκοπῶν τὰς ἀμπέλους μᾶλλον, ἢ προσβλέπων ταξίαρχον. Perperam hujus versus in fine punctum vulgo positum; sed quod longe ineptius est, titulus cubitum longis literis excusus sententiam intersecat, ejusque nexum lectorem non sinit animadvertere.

1173. φοινικίδ' ὀξεῖαν πάνυ. Berglerus vertit: *rubram galeam acutam admodum*. Quam concinnum sit hoc et elegans, viderit Burmannus. Ego absurdum esse aio. φοινικὶς nunquam *galeam* significavit. Vide Pl. 731. 735. ubi Pluti caput galea non erat involutus. Neque Periclidas Lacon, quum ad aram sederet ὠχρὸς ἐν φοινικίδι, (Lys. 1140.) galeam habebat in capite. φοινικὶς hic, ut in *Lysistratæ* loco, militare sagum, seu chlamydem significat, quæ plerumque apud alias gentes, apud Lacedæmonios semper, punicea erat. ὀξεῖαν autem neutiquam significat *acutam*. Ad colorem refertur, vividumque, saturum et intentiorem notat. Vide Salmasium ad Hist. Aug. p. 398.

1175. μάχεσθαι 'χοντα. Sic melius scribitur, quam, ut vulgo, μάχεσθ' ἔχοντα.

1176. βάμμα χεζικηνικόν. Vulgo Κυζικηνικὸν, frigide et inepte. Perierat facetus jocus, quem ingeniose restituit acutus Britannus, Jer. Markland ad Euripides Suppl. 1181. Probe jam intelligitur quam ridiculus sit Berglerus cum sua *galea*, quam hic etiam ingeminat. Si cui forte e subito metu profluat alvus, fœda tinctura infici possit ejus chlamys, non vero galea. Perperam vulgo αὐτὸς pro αὐτὴ, scilicet ἡ φοινικὶς, quam prius dicebat ille εἶναι βάμμα Σαρδιανικὸν, at postquam conspecto hoste pugnare oportet, αὐτὴ βέβαπται βάμμα χεζικηνικόν.

1184. ἔθει κακὸν βλέπων ὀπόν. Sic optime A. Vulgo solœce, et repugnante metro τὸ κακόν. Est autem κακὸν ὀπὸν βλέπειν idem quod βλέπειν νάπυ, βλέπειν κάρδαμα, aliaque hujus generis apud Comicum frequentia. Vide ad Acharn. 254.

ἧττον, οἱ θεοῖσιν οὗτοι κἀνδράσιν ῥιψάσπιδες.
ὧν ἔτ' εὐθύνας ἐμοὶ δώσουσιν, ἢν θεὸς θέλῃ.
πολλὰ μὲν δή μ' ἠδίκησαν,
ὄντες οἴκοι μὲν λέοντες,
ἐν μάχῃ δ' ἀλώπεκες.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ, ΔΡΕΠΑΝΟΥΡΓΟΣ, ΛΟΦΟΠΟΙΟΣ, ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ, ΣΑΛΠΙΓΚΤΗΣ, ΚΡΑΝΟΠΟΙΟΣ, ΔΟΡΥΞΟΟΣ, ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ, ΠΑΙΣ ΚΛΕΩΝΥΜΟΥ, ΧΟΡΟΣ.

Τρ. ΙΟΥ, ἰού.
ὅσον τὸ χρῆμ' ἐπὶ δεῖπνον ἦλθ' ἐς τοὺς γάμους.
ἔχ', ἀποκάθαιρε τὰς τραπέζας ταυτηΐ·
πάντως γὰρ οὐδὲν ὄφελος ἔστ' αὐτῆς ἔτι.
ἔπειτ' ἐπείσφερε τὰς ἀμύλας καὶ τὰς κίχλας,
καὶ τῶν λαγώων πολλά, καὶ τοὺς κολλάβους.
Δρ. ποῦ, ποῦ Τρυγαῖός ἐστιν;
Τρ. ἀναβράττω κίχλας.
Δρ. ὦ φίλτατ', ὦ Τρυγαῖ', ὅσ' ἡμᾶς τἀγαθὰ
δέδρακας, εἰρήνην ποιήσας· ὡς πρὸ τοῦ
οὐδεὶς ἐπρίατ' ἂν δρέπανον οὐδὲ κολλύβου·
νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν αὔτ' ἐμπολῶ·
ὁδὶ δὲ τριδράχμους τοὺς κάδους εἰς τοὺς ἀγρούς.
ἀλλ', ὦ Τρυγαῖε, τῶν δρεπάνων τε λάμβανε,
καὶ τῶνδ' ὅ τι βούλει, προῖκα· καὶ ταυτὶ δέχου.

1193. *ταυτηΐ.* Parepigraphe est ad hunc versum: *περικεφαλαίαν δίδωσιν, ἵνα τοῖς λόφοις ἀπομάττῃ τὴν τράπεζαν.*

1198. *ὅσ'*, *quanta.* Vulgo *ὃς*, *qui.*

1201. Vulgo legitur claudicante versu:

νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν ἐμπολῶ.

Nullibi præterquam hoc in versu, et in *Pluti* 1019. occurrit apud Comicum nomen δραχμὴ, priori longa. Manifestum est librariorum culpa syllabam excidisse. Dawesius Misc. Crit. p. 203. conjecerat:

νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν ἐγὼ 'μπολῶ.

Probabilius mihi videtur id quod reposui:

νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν αὔτ' ἐμπολῶ.

αὐτὰ, id est *τὰ δρέπανα.* *Personne n'auroit voulu d'une faux pour un morceau de pain, et maintenant je* LES *vends un louis.*

1204. In A. sic scriptus et distinctus hic versus:

καὶ τῶνδ' ὅ τι βούλει προῖκα· καὶ ταυτὶ δέχου.

Eadem est in B. scriptura, sed sine interpunctione. Perperam vulgo:

καὶ τῶνδ' ὅ τι βούλει. προῖκα γὰρ ταυτὶ δέχου.

ἀφ' ὧν γὰρ ἀπεδόμεσθα, κἀκερδαίνομεν,
τὰ δῶρα ταυτί σοι φέρομεν εἰς τοὺς γάμους.
Τρ. ἴθι νυν, καταθέμενοι παρ' ἐμοὶ ταῦτ', εἴσιτε
ἐπὶ δεῖπνον ὡς τάχιστα. καὶ γὰρ ουτοσὶ
ὅπλων κάπηλος ἀχθόμενος προσέρχεται.
Λο. οἴμ', ὡς προθέλυμνόν μ', ὦ Τρυγαῖ', ἀπώλεσας.
Τρ. τί δ' ἐστίν, ὦ κακόδαιμον; οὔ τι που λοφᾷς;
Λο. ἀπώλεσάς μου τὴν τέχνην καὶ τὸν βίον,
καὶ τουτουί, καὶ τοῦ δορυξοῦ κεινουί.
Τρ. τί δῆτα τουτοινὶ καταθῶ σοι τοῖν λόφοιν;
Λο. αὐτὸς σὺ τί δίδως;
Τρ. ὅ τι δίδωμ'; αἰσχύνομαι;
ὅμως δ' ὅτι τὸ σφήκωμα πολὺν ἔχει πόνον,
δοίην ἂν αὐτοῖν ἰσχάδων τρεῖς χοίνικας,
ἵν' ἀποκαθαίρω τὴν τράπεζαν τουτῳΐ.
Λο. ἔνεγκε τοίνυν εἰσιὼν τὰς ἰσχάδας.
κρεῖττον γάρ, ὦ 'τάν, ἐστὶν ἢ μηδὲν λαβεῖν.
Τρ. ἀπόφερ', ἀπόφερ' ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας.
τριχορρυεῖτον, οὐδέν ἐστον. τὼ λόφω
οὐκ ἂν πριαίμην οὐδ' ἂν ἰσχάδος μιᾶς.
Θω. τί δαὶ δεκάμνῳ τῷδε θώρακος κύτει
ἐνημμένῳ κάλλιστα χρήσομαι τάλας;
Τρ. οὗτος μὲν οὐ μή σοι ποιήσει ζημίαν.
ἀλλ' αἶρέ μοι τοῦτόν γε τῆς ἰσωνίας.
ἐναποπατεῖν γάρ ἐστ' ἐπιτήδειος πάνυ—
Θω. παῦσαί μ' ὑβρίζων τοῖς ἐμοῖσι χρήμασι.
Τρ. ὡδί, παραθέντι τρεῖς λίθους. οὐ δεξιῶς;

In Aldina punctum non ante, sed post *προῖκα* positum, unde pronum erat colligere *γὰρ* male scriptum fuisse pro *καί.*

1205. *ἀφ' ὧν γὰρ*—Sic bene uterque cod. Perperam vulgo *γ' ἄρ'*—

1213. *τοῦ δορυξοῦ κεινουί.* Sic in binis codd. scriptum, ut est in primariis editt. In recentioribus *'κεινουί*, ut supra v. 547.

1215. *ὅ τι δίδωμ'; αἰσχύνομαι;* Sic bene scriptum et distinctum in utroque cod.

1216. *ὅτι τὸ σφήκωμα πολὺν ἔχει πόνον.* Quis dubitet numerosam illam compositionem a poëta esse? Vulgo *ὅτι τὸ σφήκωμ' ἔχει πόνον πολύν.*

1217. *δοίην ἂν αὐτοῖν.* Sic in A. In B. *αὐτόν.* Vulgo *αὐτῶν.*

1222. Perperam vulgo interpunctus est hic versus. Accusativi *τὼ λόφω* pendent a verbo *πριαίμην.*

1230. *παραθέντι τρεῖς λίθους.* Lapillis usos fuisse veteres abstergendis natibus, postquam alvum exonerassent, ostendit etiam hic *Pluti* locus, v. 817.

ἀποψώμεσθα δ' οὐ λίθοις ἔτι,
ἀλλὰ σκοροδίοις ὑπὸ τρυφῆς ἑκάστοτε.

Proverbium ad hunc locum profert Scholiastes:

τρεῖς εἰσὶν ἱκανοὶ πρωκτὸν ἐκμάξαι λίθοι,
ἂν ὦσι τραχεῖς· ἂν δὲ λεῖοι, τέτταρες.

Θω. ποίᾳ δ' ἀποψήσει ποτ', ὦ 'μαθέστατε;
Τρ. τῃδί, διεὶς τὴν χεῖρα διὰ τῆς θαλαμίας,
καὶ τῇδ'—
Θω. ἅμ' ἀμφοῖν δῆτ';
Τρ. ἔγωγε, νὴ Δία,
ἵνα μή γ' ἁλῶ τρύπημα κλέπτων τῆς νεώς.
Θω. ἔπειτ' ἐπὶ δεκάμνῳ χεσεῖ καθήμενος;
Τρ. ἔγωγε, νὴ Δί', ὦ 'πίτριπτ'· οἴει γὰρ ἂν
τὸν πρωκτὸν ἀποδόσθαι με χιλίων δραχμῶν;
Θω. ἴθι δὴ 'ξένεγκε τἀργύριον.
Τρ. ἀλλ', ὦ 'γαθέ,
θλίβει τὸν ὄρρον· ἀπόφερ', οὐκ ὠνήσομαι.
Σα. τί δ' ἔγωγ' ἄρα τῇ σάλπιγγι τῇδε χρήσομαι;
ἣν ἐπριάμην δραχμῶν ποθ' ἑξήκοντ' ἐγώ;
Τρ. μόλυβδον ἐς τουτὶ τὸ κοῖλον ἐγχέας,
ἔπειτ' ἄνωθεν ῥάβδον ἐνθεὶς ὑπόμακρον,
γενήσεταί σοι τῶν κατακτῶν κοττάβων.
Σα. οἴμοι καταγελᾷς.
Τρ. ἀλλ' ἕτερον παραινέσω.
τὸν μὲν μόλυβδον, ὥσπερ εἶπον, ἔγχεον·
ἐντευθενὶ δὲ σπαρτίοις ἠρτημένην
πλάστιγγα πρόσθες, καὐτό σοι γενήσεται
τὰ σῦκ' ἐν ἀγρῷ τοῖς οἰκέταισιν ἱστάναι.
Κρ. ὦ δυσκάθαρτε δαῖμον, ὥς μ' ἀπώλεσας,
ὅτ' ἀντέδωκά γ' ἀντὶ τῶνδε μνᾶν ποτε·
καὶ νῦν τί δράσω; τίς γὰρ αὔτ' ὠνήσεται;

Post verba τρεῖς λίθους plene in A. distinctum. Tunc post οὐ δεξιῶς positum interrogationis signum: ut locum hunc interpungi debere intellexit Berglerus, quod ostendit ejus versio.

1232. Θαλαμίαι ὀπαὶ vocabantur in inferiore navi foramina, per quæ exserebantur remi. Θαλαμίας autem per jocum appellat thoracis laterum aperturas, per quas exseruntur brachia, occasionem captans Trierarchorum avaritiam perstringendi, qui navium aliquot foramina obturare solebant, ut remigum stipendia lucrifacerent.

1233. καὶ τῇδ'—Duæ tantum illæ voculæ Trygæo tribuendæ erant: sermonem ejus abrumpit loricarius, quærens: ἅμ' ἀμφοῖν δῆτ'; Vulgo vocula ἅμ' Trygæo male continuatur.

1240. τί δ' ἔγωγ' ἄρα τῇ σάλπιγγι τῇδε χρήσομαι; Sic A. Vulgo τί δ' ἄρα τῇ—

1242. μόλυβδον. Sic A. et mox quarto versu. Vulgo μόλιβδον. Nescio cur Dawesius ἐγχέας mutari voluerit in ἐγχέων. Debebat ergo etiam seq. v. pro ἐνθεὶς reponere ἐντιθείς.

1244. τῶν κατακτῶν κοττάβων. Quid hoc nomine intelligendum sit præter Scholiastam docent Athenæus initio libri xv. Pollux vi. 109. et Meursius in *Græcia Ludibunda* voce κοτταβισμός.

1250. ὥς μ' ἀπώλεσας, *ut me perdidisti!* Male vulgo ὃς—Sic Nub. 1265. ὦ Παλλάς, ὥς μ' ἀπώλεσας.

Τρ. πώλει βαδίζων αὐτὰ τοῖς Αἰγυπτίοις.
ἔστιν γὰρ ἐπιτήδεια συρμαίαν μετρεῖν.
Δο. οἴμ', ὦ κρανοποί', ὡς ἀθλίως πεπράγαμεν.
Τρ. οὗτος μὲν οὐ πέπονθεν οὐδέν.
Κρ. ἀλλὰ τί
ἔτ' ἐστὶ τοῖσι κράνεσιν ὅ τι τις χρήσεται;
Τρ. ἐὰν τοιαυτασὶ μάθῃ λαβὰς ποιεῖν,
ἄμεινον ἢ νῦν αὔτ' ἀποδώσεται πολύ.
Κρ. ἀπίωμεν, ὦ δορυξέ.
Τρ. μηδαμῶς, ἐπεὶ
τούτῳ γ' ἐγὼ τὰ δόρατα ταῦτ' ὠνήσομαι.
Δο. πόσον δίδως δῆτ';
Τρ. εἰ διαπρισθεῖεν δίχα,
λάβοιμ' ἂν αὔτ' ἐς χάρακας, ἑκατὸν τῆς δραχμῆς.
Δο. ὑβριζόμεθα. χωρῶμεν, ὦ 'τᾶν, ἐκποδών.
Τρ. νὴ τὸν Δί', ὡς τὰ παιδία γ' ἤδη 'ξέρχεται
οὐρησόμενα τὰ τῶν ἐπικλήτων δεῦρ', ἵνα,
ἅττ' ᾄσεται, προαναβάληταί, μοι δοκεῖ.
ἀλλ' ὅ τι περ ᾄδειν ἐπινοεῖς, ὦ παιδίον,
αὐτοῦ παρ' ἐμὲ στὰν, πρότερον ἀναβαλοῦ 'νθαδί.
Πα. α'. Νῦν αὖθ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα—

1255. οἴμ', ὦ κρανοποί'. Sic emendate scriptum est in A. Perperam in prioribus editt. οἴμοι, ὦ κρανοποί'.

1256. ἀλλὰ τί—His verbis mallem præponi Hastarii personam. Ad illum enim directa præcedentia Trygæi verba, quibus par est ipsum aliquis regerere. Alioquin diceret mox Trygæus μάθῃς et ἀποδώσει, tametsi tertiæ illæ personæ ad indefinitum τις possunt referri.

1258. τοιαυτασί. Operarum errore in Frobeniana excusum τοιαυταισί, quod in Kusterianam migravit.

1260. ὦ δορυξέ. Per metrum liceret legere δορυξόε: et forte sic scripserat Comicus. Vide supra ad v. 447.

1264. ὑβριζόμεθα. Sic recte A. Vulgo, reclamante metro, ὑβριζόμεσθα, quæ menda sine codicis ope sustolli poterat.

1267. μοι δοκεῖ. Sic codd. et primariæ editt. Nescio cujus libidine in recentioribus 'μοὶ δοκεῖ. Vide supra ad 1213.

1270. Initium est versus iste

νῦν αὖθ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα, Μοῦσαι,

Epigonorum, non, ut ait Scholiastes, Antimachi; sed longe antiquioris poëtæ, Homeri scilicet ipsius, vel saltem Homeridarum alicujus. Antimachus Colophonius, quem Platone priorem ætate fuisse ait Suidas, *Thebaïdem* fecit, quæ si Athenis, quum Comicus noster fabulas suas docebat, nota fuit, non tamen ita erat pervulgata, et tanti habita, ut eam pueri etiam discerent. *Epigonorum* vero quisquis fuerit auctor, ex Herodoto constat antiquissimum fuisse. Bene autem poëta ille secundi belli Thebani duces, eorum, qui in priore bello occubuerant, filios, ὁπλοτέρους appellat, eo sensu, quo nomen istud apud Homerum occurrit frequentissime, id est νέους καὶ ὅπλα αἴρειν δυναμένους. Quia vero ab *armis*, ὅπλοις, ducta est vox illa, eam Trygæus abominatur. Scholiastes: παρὰ τὸ ὅπλον παίζει. Facetum hoc est et comicum. Frustra Dawesius optimam lectionem sollicitat, reponen-

Τρ. παῦσαι
ὁπλοτέρους ᾄδων, καὶ ταῦτ', ὦ τρισκακόδαιμον,
εἰρήνης οὔσης· ἀμαθές γ' εἶ καὶ κατάρατον.
Πα. α'. Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
σύν ῥ' ἔβαλον ῥινούς τε καὶ ἀσπίδας ὀμφαλοέσσας.
Τρ. ἀσπίδας; οὐ παύσει μεμνημένος ἀσπίδας ἡμῖν;
Πα. α'. Ἔνθα δ' ἅμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν.
Τρ. ἀνδρῶν οἰμωγή; κλαύσει, νὴ τὸν Διόνυσον,
οἰμωγὰς ᾄδων, καὶ ταύτας ὀμφαλοέσσας.
Πα. α'. ἀλλὰ τί δῆτ' ᾄδω; σὺ γὰρ εἰπέ μοι, οἷς τισι χαίρεις.
Τρ. Ὣς οἱ μὲν δαίνυντο βοῶν κρέα, καὶ τὰ τοιαυτί·
Ἄριστον προτίθεντο, καὶ ἅτθ' ἥδιστα πάσασθαι.
Πα. α'. Ὣς οἱ μὲν δαίνυντο βοῶν κρέα, καὐχένας ἵππων
ἔκλυον ἱδρώοντας, ἐπεὶ πολέμου ἐκόρεσθεν.
Τρ. εἶεν· ἐκόρεσθεν τοῦ πολέμου, κᾆτ' ἤσθιον.
ταῦτ' ᾆδε, ταῦθ', ὡς ἤσθιον κεκορεσμένοι.
Πα. α'. Θωρήσσοντ' ἄρ' ἔπειτα πεπαυμένοι.

dumque statuit ὁπλοφόρων et ὁπλοφόρους, quod, ut mollissime dicam, nimis quam frigidum est. Sane antiquus poëmatis auctor, ex quo hic versus desumtus est, Epigonorum historiam exordiens, ὁπλοφόρων eos non indigetasset nomine, quo nec a prioribus ducibus, qui etiam ὁπλοφόροι erant, nec a quibusvis aliis bellatoribus distincti fuissent. Versum illum tanquam ex Homeri *Epigonis* profert auctor certaminis Homeri et Hesiodi, edit. Th. Robinson p. 243.

1272. εἰρήνης οὔσης. Perperam vulgo inseritur particula γε.

1273. Versus quos cantat puer sunt omnes ex Homero expressi. In Iliadis Δ'. legitur v. 446.

οἱ δ', ὅτε δή ῥ' ἐς χῶρον ἕνα ξυνιόντες ἵκοντο,
σύν ῥ' ἔβαλον ῥινούς, σὺν δ' ἔγχεα, καὶ μένε' ἀνδρῶν
χαλκεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
ἔπληντ' ἀλλήλῃσι, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.

Hi versus totidem verbis repetuntur Iliadis Θ'. 60. Forte Aristophanis ætate alterutro in loco ad eum modum, quo hic leguntur, contracti erant.

1281. καὶ ἅτθ' ἥδιστα πάσασθαι. Sic optime A. Vulgo μάσασθαι. Homericum est, quod reposuimus.

1284. εἶεν· ἐκόρεσθεν τοῦ πολέμου, κᾆτ' ἤσθιον. Sic liquido scriptum in A. Editt. omnes, præter novissimam, habent κατήσθιον. Mendam sustulit Berglerus, sine libri veteris ope, quæ minime erat necessaria. Sic ille: κᾆτ' ἤσθιον. *Ita emendo. Omnes, quas vidi,* κατήσθιον. Certissimam esse emendationem evincit, non codicis quæ nunc accedit auctoritas, sed res ipsa, sensus et metrum. Ita scribendum esse monuerat etiam Dawesius. Qui solito acutius hic vidit, turpiter lippivit Berglerus ad *Avium* 825. Sed bonam ibi lectionem reposuerat Kusterus, cui obloquendi fere nullam occasionem negligit Transsilvanus: et veterem lectionem procul dubio hic revocasset, si mendam prior sustulisset Kusterus.

1285. ταῦτ' ᾆδε. Perperam in B. ut in primariis editt. ταυτάδε. In A. ταυτὰ δέ. Zanettus e facili conjectura edidit ταῦτ' ᾆδε, emendata ad metri legem, et ex vi sententiæ, scriptura, ut reponendum esse vidit etiam Dawesius, et ex Farreana sua, cui falso gloriam hujus emendationis tribuit, reposuit Berglerus.—κεκορεσμένοι, pro vulgato κεκορημένοι, ex analogia scribendum esse monuit Dawesius.

1286. πεπαυμένοι. Scilicet τῆς ᾠδῆς, quod manifestum est. Sic libri omnes.

Τρ. ἄσμενοι, οἶμαι.
Πα. α'. Πύργων δ' ἐξεχέοντο, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
Τρ. κάκιστ' ἀπόλοιο, παιδάριον, αὐταῖς μάχαις·
οὐδὲν γὰρ ᾄδεις, πλὴν πολέμους. τοῦ καί ποτ' εἶ;
Πα. α'. ἐγώ;
Τρ. σὺ μέντοι, νὴ Δί'.
Πα. α'. υἱὸς Λαμάχου.
Τρ. αἰβοῖ·
ἦ γὰρ ἐγὼ θαύμαζον ἀκούων, εἰ σὺ μὴ εἴης
ἀνδρὸς βουλομάχου καὶ κλαυσιμάχου τινὸς υἱός.
ἄπερρε, καὶ τοῖς λογχοφόροισιν ᾆδ' ἰών.
ποῦ μοι τὸ τοῦ Κλεωνύμου 'στὶ παιδίον;
ᾆσον, πρὶν εἰσιέναι, τι· σὺ γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι
οὐ πράγματ' ᾄσει· σώφρονος γὰρ εἶ πατρός.
Πα. β'. Ἀσπίδι μὲν Σαΐων τις ἀγάλλεται, ἣν παρὰ θάμνῳ
ἔντος ἀμώμητον κάλλιπον οὐκ ἐθέλων.

Florentis conjecturam maximo Dawesius probavit opere, et adstruere conatus est, πεπασμένοι, quam ego, licet ingeniosam, nec recepi, nec vellem recepisse. Minime necesse est ut semper argutus sit poëta noster: ubi argutias captavit, eas contenti simus, si probe intelligamus, quod plerisque interpretibus, licet a veteri Scholiaste monitis, hic non contigit. Acumen non persensit Dawesius, quod est in ambiguo sensu verbi θωρήσσεσθαι, significantis *armari, thoracem induere*, καθοπλίσασθαι, et *inebriari*, ἐμπίπλασθαι οἴνου. Vide Etymol. M. p. 460. Ex hac ambiguitate petitus lepidus jocus in Ach. 1135. ubi quum Lamachus sibi thoracem afferri jussisset, dixissetque:

ἐν τῷδε πρὸς τοὺς πολεμίους θωρήξομαι.

congium Dicæopolis sibi dari jubet, aitque:

ἐν τῷδε πρὸς τοὺς ξυμπότας θωρήξομαι.

Hic vero puer quum dixisset heroas facto edendi fine, θωρήξασθαι, intelligit Trygæus majoribus eos sese poculis invitasse, ideoque addit ἄσμενοι, οἶμαι.—In impressis omnibus deest ultimus pes hujus versus. Reponendum esse conjecerunt alii οὕτως, alii εἶεν, vel ὦ 'τᾶν, quorum omnium nullum verum est. Bini codd. optime ἄσμενοι, οἶμαι. Vide autem quam longe evagati fuerint interpretes, ut quærerent, quod erat ipsis ἐν ποσί, sub oculis positum, quodque habebant in manu. Non interpretationem solum nostram, sed lectionem etiam exhibet vetus Scholiastes, cujus verba in recentioribus editt. a typothetis male fuere distracta. Scripserat ille, ut est in primariis editt. Ἄσμενοι οἶμαι. πρὸς τὸ πεπαυμένοι, οὐ πρὸς τὸ θωρήσσοντο. εἰ μὴ ὅτι ὁμωνύμως θωρήσσεσθαι ἔλεγον καὶ πίνειν, παρὰ τὸν θώρακα, ὅτι αὐτῷ τὸ ὑγρὸν λέγεται εἶναι. Vocem textus οἶμαι, in Critici interpretationem transtulerunt. Vere autem ἄσμενοι ad θωρήσσοντο refertur, quod primo negatum, agnoscit postea Criticus, modo θωρήσσοντο accipiatur pro ἔπινον, quo sensu id revera accipit Trygæus. Bene Berglerus: ἄσμενοι *propterea dicit, quia præcedens* θωρήσσοντο *pro* INEBRIARI, *ut in Acharn. v.* 1135.

1291. εἰ σὺ μὴ εἴης. *Mirabar, ni tu esses.* Sic Dawesius recte. Vulgo εἰ σὺ μὴ ἦς, mutilo versu. In A. εἰ σὺ μὴ ἦσθα.

1297. οὐ πράγματ' ᾄσει. Perperam vulgo ᾄσεις. Vide ad Vespas 1228.

1299. Distichon est Archilochi, quod exstat apud Strabonem, Plutarchum, Sextum Empiricum. In pentametro male vulgo legitur ἐντὸς, tanquam si adverbium esset. Scribi debuit ἔντος, quod nomen in singulari parum usitatum: plurale ἔντεα apud quosvis Poëtas frequens.

Τρ. εἴπ' ἐμοὶ, ὦ πόσθων, εἰς τὸν σαυτοῦ πατέρ' ᾄδεις;
Πα. β'. Ψυχὴν δ' ἐξεσάωσα---
Τρ. κατῄσχυνας δὲ τοκῆων.
ἀλλ' εἰσίωμεν· εὖ γὰρ οἶδ' ἐγὼ σαφῶς,
ὅτι ταῦθ', ὅσ' ᾖσας ἄρτι περὶ τῆς ἀσπίδος,
οὐ μὴ 'πιλάθῃ ποτ', ὢν ἐκείνου τοῦ πατρός.
ὑμῶν τὸ λοιπὸν ἔργον ἤδη 'νταῦθα τῶν μενόντων
φλᾶν ταῦτα πάντα καὶ σποδεῖν, καὶ μὴ κενὰς παρέλκειν·
ἀλλ' ἀνδρικῶς ἐμβάλλετον,
καὶ σμώχετ' ἀμφοῖν ταῖν γνάθοιν.
οὐδὲ γὰρ, ὦ πόνηροι,
λευκῶν ὀδόντων ἔργον ἔσ', ἢν μή τι καὶ μάσωνται.
Χο. ἡμῖν μελήσει ταῦτά γ'· εὖ ποιεῖς δὲ καὶ σὺ φράζων.
Τρ. ἀλλ', ὦ πρὸ τοῦ πεινῶντες, ἐμβάλλεσθε τῶν λαγώων·
ὡς οὐχὶ πᾶσαν ἡμέραν
πλακοῦσιν ἐστὶν ἐντυχεῖν πλανωμένοις ἐρήμοις.
πρὸς ταῦτα βρύκετ', ἢ τάχ' ὑμῖν φημὶ μεταμελήσειν.

1300. ὦ πόσθων. Photius ab Hesychii interprete citatus: πόσθων, κυρίως λέγεται παιδάριον. οὕτως γὰρ ὑποκοριζόμενοι ἔλεγον, ἀπὸ τοῦ αἰδοίου. πόσθιον γὰρ τοῦτο καλοῦσιν. δηλοῖ δὲ καὶ τὸν παιδαριώδη καὶ ἄφρονα, κατὰ μεταφοράν.

1301. ψυχὴν δ' ἐξεσάωσα. Initium est sequentis Archilochi distichi:

ψυχὴν δ' ἐξεσάωσα φυγών. ἀλλ' ἀσπὶς ἐκείνη
ἐῤῥέτω, ἧς αὖτις κτήσομαι οὐ κακίω.

Apud Sextum p. 181. edit. Jo. Alb. Fabricii aliter legitur hexametri initium:

αὐτὸς δ' ἐξέφυγον θανάτου τέλος. ἀσπὶς—

—κατῄσχυνας δὲ—In B. ut vulgo, κατῄσχυνάς τε, et huic particulæ alia superscripta γε. Neutra hic locum habet. Cum præcedente versu desinit hæc fabula in A.

1306. Perperam vulgo hic versus in duos divisus est.

1307. ἀλλ' ἀνδρικῶς ἐμβάλλετον. Sinceram hanc lectionem exhibent codex et primariæ editt. ἐμβάλλετε in minori Batava anni 1624. primum reperio, forte e Porti prava emendatione. ἀλλ' ἀνδρικῶς ἐμβάλλετε. Dimeter est iambicus, ultimo pede claudicans, quum in pyrrichium desinat.

1308. σμώχετ'. Sic cod. et Suidas, cujus locum mox proferam. Vulgo σμήχετ'.

1309. οὐδὲ γὰρ, ὦ πόνηροι. Dimeter iambicus catalecticus, in primo pede claudicans, qui trochæus est. οὐδὲν scribendum esse monuerat Florens, cui obtemperare debebam. Et sic est apud Suidam in σμώχετε, ubi hi versus proferuntur. σμώχετε, ἀντὶ τοῦ μασσᾶσθε. Ἀριστοφάνης. ἀνδρικῶς ἐμβάλλεσθε, καὶ σμώχετ' ἀμφοῖν ταῖν γνάθοιν. οὐδὲν γὰρ, ὦ πόνηροι, λευκῶν ὀδόντων ἔργον ἐστὶν, ἢν μή τι καὶ μασσῶνται. Nec minus quam metrum sermonis ratio οὐδὲν flagitat: nihil enim præcessit, ad quod referatur οὐδέ. Oportet vel absolute οὐ γὰρ ἔργον ἐστὶ, vel οὐδὲν γὰρ ἔργον ἐστί. Utriusque formulæ exempla passim apud Comicum obvia. Lys. 424. ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ἑστάναι. Plut. 1154. οὐκ ἔργον ἔστ' οὐδὲν στροφῶν. Lys. 614. οὐκ ἔτ' ἔργον ἐγκαθεύδειν. Av. 1308. οὐκ ἔτ' ἔργον ἑστάναι.

1310. Hic versus perperam vulgo in duos divisus est, quorum prior sic habet:

λευκῶν ὀδόντων ἔργον ἐστίν.

Scilicet dimeter est hypercatal. quo metri genere nuspiam utitur Comicus in regularibus systematibus, quale est hocce. Unus in cod. versus est: sed perperam plene scriptum ἐστὶν, cujus ultima elidi debebat.

εὐφημεῖν χρὴ καὶ τὴν νύμφην ἔξω τινὰ δεῦρο κομίζειν,
δᾷδάς τε φέρειν, καὶ πάντα λεὼν ξυγχαίρειν, κἀπικελεύειν,
καὶ τὰ σκεύη πάλιν εἰς τὸν ἀγρὸν νυνὶ χρὴ πάντα κομίζειν
ὀρχησαμένους καὶ σπείσαντας, καὶ Ὑπέρβολον ἐξελάσαντας·
κἄπειτ' εὐξαμένους τοῖσι θεοῖς
διδόναι πλοῦτον τοῖς Ἕλλησιν,
κριθάς τε ποιεῖν ἡμᾶς πολλὰς,
πάντας ὁμοίως, οἶνόν τε πολὺν,
σῦκά τε τρώγειν·
τάς τε γυναῖκας τίκτειν ἡμῖν·
καὶ τἀγαθὰ πάνθ', ὅσ' ἀπωλέσαμεν,
ξυλλέξασθαι πάλιν ἐξ ἀρχῆς·
λῆξαι δ' αἴθωνα σίδηρον.
δεῦρ', ὦ γύναι, εἰς ἀγρὸν,
χὤπως μετ' ἐμοῦ καλὴ
καλῶς κατακείσει.
Χο. Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὦ· Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὦ.
ὦ τρισμάκαρ, ὡς δικαίως
τἀγαθὰ νῦν ἔχεις.
Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὦ· Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὦ.
τί δράσομεν αὐτήν;
τί δράσομεν αὐτήν;
τρυγήσομεν αὐτήν.
τρυγήσομεν αὐτήν.
ἀλλ' ἀράμενοι φέρωμεν,
οἱ προστεταγμένοι,

1320. κἄπειτ' εὐξαμένους τοῖσι θεοῖς. Dimeter anapæsticus. E librarii libidine legitur vulgo, jugulato versu, ἐπευξαμένους. Vide not. ad Acharn. 78.

1321. τοῖς Ἕλλησιν. Perperam vulgo omissum ν paragogicum, quia ultima brevis produci non potest vi tenuis et liquidæ initio sequentis versus.

1330. χὤπως. Sic bene cod. et primariæ editt. Perperam in recentioribus χ' ὅπως. Vide supra ad v. 437.

1341. οἱ προστεταγμένοι. Vulgo adduntur hæ voces, οἱ χορευταὶ ἀναλαβόντες. In codice inter lineas scriptæ illæ sunt minio, tanquam glossa, seu παρεπιγραφή. Quum in alio quopiam codice lateri adscriptæ fuissent, inde facile in textum se intruserunt. Eas delevi, multoque melius facturum me fuisse opinor, si priores illas etiam οἱ προστεταγμένοι ejecissem: nullus enim dubito, quin ad παρεπιγραφὴν quoque pertineant, quæ sic olim concepta fuisse videtur: οἱ προστεταγμένοι τῶν χορευτῶν ἀναλαβόντες τὸν Τρυγαῖον φέρουσιν. Sane verba illa οἱ προστεταγμένοι, *illi quibus mandatum hoc est*, sive cum Dawesio legas, οἱ προσταγμένοι, et quocunque modo interpreteris, inepta sunt. Optime vero absque iis procedit sententia: ἀλλ' ἀράμενοι φέρωμεν τὸν νυμφίον, ὦ 'νδρες. In codice sic scripti sunt isti versus:

ἀλλ' ἀράμενοι φέρω-
μεν οἱ προστεταγμένοι.

τὸν νυμφίον, ὦνδρες.
Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὦ· Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὦ.
* * * λείπει. * * *
Χο. οἰκήσετε γοῦν καλῶς,
οὐ πράγματ' ἔχοντες,
ἀλλὰ συκολογοῦντες.
Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὦ· Ὑμὴν, Ὑμέναι ὦ.
τοῦ μὲν μέγα καὶ παχὺ,
τῆς δ' ἡδὺ τὸ σῦκον.
φήσεις γοῦν, ὅταν ἐσθίῃς,
οἶνόν τε πίῃς πολύν·
Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὦ· Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὦ.
* * * λείπει. * * *
Χο. πλακοῦντας ἔδεσθε.
* * * * * * *

Prioris ad latus, tanquam si versiculus etiam esset, ad textum pertinens, scriptum primo fuerat: ἀντὶ ζεύγους εἴνεκεν αὐτήν. Lituram induxit librarius, eademque illa verba minio superscripsit priori versiculo: posteriori superscripta altera, quam dixi, glossa: οἱ χορευταὶ ἀναλαβόντες. Manifestum est in fine hujus dramatis plurimos excidisse versus. Depravata illa verba ἀντὶ ζεύγους εἴνεκεν αὐτὴν, recte olim scripta cohæsisse videntur cum quatuor illis versiculis 1356-9. quos in nonnullis exemplaribus non comparuisse testatur Scholiastes; tametsi eos non minus a Comico esse quam reliquos omnes arbitror. Sed ante et post illos nunc hiat sententia. Codex quem adhibuit Ant. Fracinus integrior fuit nostris, illisque quos nacti fuerant Aldus et Bern. Junta. Forte delitescit alicubi codex alius melioris adhuc notæ, qui, si aliquando e tenebris eruatur, locum hunc redintegrabit. Interea nihil immutare volui, nec Dawesii crisin sequi. Quum tamen maximam partem iambicum esse videatur choricum hoc systema, versus ad hunc modum melius digeri poterant·

1329. δεῦρ', ὦ γύναι, ἐς ἀγρὸν,
1333. ὦ τρισμάκαρ', ὡς δικαίως τἀγαθὰ νῦν ἔχεις.

Dimetri sunt brachycatal.

1343. Post hunc versum lacuna est in cod. vacuo relicto spatio semipaginæ, id est sex vel septem versuum. Alias, sententiis non cohærentibus, res ipsa clamat quædam intercidisse.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ.

Addenda Notis in Aves.

V. 118. κατὰ γῆν. Male tres codd. habent καὶ γῆν.
291. Nulla habenda est ratio Kusterianæ emendationis: ἀλλὰ τίς ποθ' ἡ λόφωσις ἔστιν ἐπὶ τῶν ὀρνέων; Quod membr. exhibent ἴσθ' e glossa ortum est; ἐπὶ ab imperito librario e sequenti versu huc retractum: præpositio illa locum hic non habet.
333. Hic et sequens versus sunt etiam tetrametri pæonici, quorum posterior claudicat. In vulgata lectione non consentiunt codices. In C. ut in impressis ὅπερ ἐξόν' ἐγένετό γ' ἐπ' ἐμοὶ—In A. B. ὅπερ ἐξόν' ἐγένετ' ἐπ' ἐμοὶ (mendose in A. ἐπ' ἐμοῦ). Apud nos igitur, ut in textu legendum. Non aliter enim numeri constare possunt, nec versus hic antistrophico, scil. v. 350. congruere. Ineptit hic, ut fere ubique, Græculus, metrorum enarrator, catalecticos vocans tetrametros, qui sunt acatalecti. Fieri tamen possit, ut menda sit in scriptura.
368. ξυγγενεῖς. Sic libri omnes: nec ulla causa est cur mutetur, tamen quia forma contracta Atticis usitatior, cui metrum hic non reluctatur, suspicari quis possit scripsisse Poëtam ξυγγενῆ.
520. Perperam in libris omnibus, ὄμνυσί τ' οὐδεὶς τότ' ἀνθρώπων θεὸν, iambo rursus in tertia sede posito. ὄμνυσι vero respuit Atticismus: in textu igitur reponendum ὤμνυ.
1497. μὰ τὸν Δί'—in membr. et B. μὰ Δί', omisso τὸν, quomodo præstat legi, quia sic modulatior est versus.
1524. At si ἵνα adverbium est loci, tum particula ἂν optativo jungi debet: ἵν' εἰσάγοιντ' ἂν σπλάγχνα, *quo importari possint.* Utramlibet lectionem prætuleris, vulgata meliorem habebis.

Addenda Notis in Vespas.

V. 201. πρόσθες. Tota librariorum cohors προσθεὶς sed mendose, cum in imperativo multo vividius est, et ipsa etiam sententia requirit. Cum προσθεὶς vero, juberetur famulus magnum mortarium vecti advolvere, postquam illud jam adposuisset; et imperativo προσκύλιε duo adjungerentur participia nullo nexu cohærentia.
538. ὅσ' ἂν λέξῃ γ'. In A. ὅσ' ἂν λέξῃς.
1050. εἰ παρελαύνων. Nec aliter Scholiastam legisse ex illius interpretatione liquet. Perperam vero libri omnes εἴπερ ἐλαύνων. Vide not. ad Conc. 513.
1107. ξυλλεγέντες. Libri omnes ξυλλέγοντες, sed mendose.

Corrigendum in Thesmophoriazusas.

V. 533. Pro Ἄγλαυλον lege Ἄγλαυρον, tum in textu, tum etiam in nota.

IN EQUITES.

Collata fuit hæc fabula ad eosdem tres codices, quorum syllabus præmissus est notis in Aves.

IN ACHARNENSES.

Collata fuit hæc fabula ad eosdem codices, quorum syllabus præmissus est notis in Aves.

IN PACEM.

Collata fuit hæc fabula ad Mss. codices duos, quorum præmissus syllabus notis in Vespas. Argumentum in neutro exstat.

ARISTOPHANIS

DEPERDITARUM COMŒDIARUM

FRAGMENTA.

IN EQUITES.

Collata fuit hæc fabula ad eosdem tres codices, quorum syllabus præmissus est notis in Aves.

IN ACHARNENSES.

Collata fuit hæc fabula ad eosdem codices, quorum syllabus præmissus est notis in Aves.

IN PACEM.

Collata fuit hæc fabula ad Mss. codices duos, quorum præmissus syllabus notis in Vespas. Argumentum in neutro exstat.

ARISTOPHANIS

DEPERDITARUM COMŒDIARUM

FRAGMENTA.

CATALOGUS

DEPERDITARUM COMŒDIARUM

ARISTOPHANIS.

ΑΙΟΛΟΣΙΚΩΝ. Athen. Poll. Platonius de differentia comœdiarum, qui testatur hanc fabulam mediæ comœdiæ formam, et nulla *χορικὰ μέλη* habuisse. Per filium suum Ararotem docuit et hoc drama et ΚΩΚΑΛΟΝ Aristophanes, ut notatur in argum. *Pluti*. Allegatur etiam in scholiis ad *Pacem* 740. Suidæ in *ἀγοράσαι*, et ab Hephæstione in Enchir. Acta post *Plutum*, adeoque post Olymp. xcvii.

ΑΙΟΛΟΣΙΚΩΝ Β. Athen. lib. ix. p. 372.

ΑΜΦΙΑΡΑΟΣ. Hephæst. Harpocr. Poll. Suid. Athen. Apostolius, Erotianus in *λιβηρίδες*. Etymol. M. Ælianus H. A. xii. 9. Schol. ad *Nubes, Ranas, Pacem.* Hoc drama per Philonidem docuit, ut legitur in argum. *Avium.*

ΑΝΑΓΥΡΟΣ. Vide Pollucem vii. 164. et qui ibi laudatur, Casaubonum: Athen. Suid. Etymol. M. Schol. ad *Aves.*

ΑΥΤΟΛΥΚΟΣ. Erotianus in *Ἄμβην*. Schol. ad *Vespas* 1020.

ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ. Suidas et Apostolius in *Σαμίων ὁ δῆμος*, quorum locis adde Meursium Attic. Lect. iii. 21. Laudant et Aristoteles Rhet. iii. 2. Stephanus Bysant. Poll. Athen. Harpocr. Ammonius in *χελάδες*: Hesych. Etymol. M. Zenobius proverb. *ἀνθ' Ἑρμίωνος*, Suidas in *σιμός*: auctor vitæ Aristophanis: Schol. ad *Aves* et *Acharnenses* et in argum. *Pacis.* Vide et Casaubonum ad Athen. iii. 10.

ΒΟΗΘΟΙ. Priscianus lib. xvii.

ΓΕΩΡΓΟΙ. Plutarchus in Nicia, quem hoc dramate perstrinxerat. Hephæst. Priscianus libro xviii. Etymol. M. Athen. Poll. Harpocr. Stobæus, et Zenobius in proverb. *αὐτῷ μιλητίου*. Schol. Comici et Theocriti.

ΓΗΡΑΣ. Priscianus lib. xviii. Etymol. M. in *μορμολυκεῖον*: Suidas in *στλεγγὶς*, schol. ad *Equites*. Athen. Poll. Harpocr. Phrynichus in *Διονύσιον*: Schol. Nicandri Theriac. Laërtius.

ΓΗΡΥΤΑΔΗΣ. Erotianus in *γαργαλισμοῦ* et *ἐκλαπήσεται*. Hesych. Athen. Poll. Harpocr. Etymol. M. Schol. ad *Vespas*. Schol. ad Sophoclis *Electram.*

ΓΛΑΥΚΟΣ. Pollux iii. 43.

ΔΑΙΔΑΛΟΣ. Suid. Athen. Poll. Hesych. Phrynichus in *κάκκαβον*. Erotianus in *ἀνικάς*: Clemens Strom. vi. p. 628. ubi ait Platonem Comicum et Aristophanem *Dædalo* sua invicem suffurari.

ΔΑΙΤΑΛΕΙΣ. Athen. Poll. Harpocr. Etymol. M. Phrynichus et Thomas Mag. in *ἀκεσής*: Galenus in prooemio Lex. Hippocr. Suidas.

ΔΑΝΑΙΔΕΣ. Pollux tum alibi, tum vii. 199. ad quem locum vide. Athen. Suidas in *Κλειταγόρα*. Schol. ad *Plutum* et *Pacem*: Etymol. M. in *ἀναλείπωρον*.

ΔΗΛΙΑ. Athen. lib. ix. p. 373.

* ΔΙΣ ΝΑΥΑΓΟΣ. Pollux x. 33. ubi mendose scriptum ΔΙΟΝΑΥΑΓΟΣ. Non minus incertus est Dramatis auctor quam titulus.

ΔΡΑΜΑΤΑ. Videndus Casaubonus ad Athen. vii. 14. ubi suspicatur quatuor Comœdias, de quarum auctore Aristophane an Archippo (vide Anonymum in Comici vita scholiis præfixa) Criticis non constabat, *Nioben*, *Centaurum*, *Insulas* et *Poësin* ab aliquo in unum corpus conjectas, et titulum ΔΡΑΜΑΤΑ ei inscriptum fuisse; at enim non de *Centauro*, sed de Ναυαγῷ dubitant veteres Critici. Apud Hesych. in βύρσαν male ἐν ἀράμασι pro ἐν δράμασι.

ΕΙΡΗΝΗ Β. Jam Eratosthenis ætate non exstabat, qui dubius hæret, an Aristophanes *Pacem*, quæ etiamnum habetur, bis docuerit, an binas hoc titulo conscripserit, ut innuit Crates Grammaticus apud auctorem argumenti *Pacis*.

ΕΡΕΧΘΕΥΣ. Eustathius in Odysseam p. 1720. l. 25.

ΗΡΩΕΣ. Laërtius viii. 34. Athen. Poll. Suid. Schol. ad *Aves*: Stephanus Bys. in Ἄργος. Etymol. M. in πίνος.

ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΑΙ seu ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΣΑΣΑΙ, ut secundas *Thesmophoriazusas* Aristophanis inscribit Demetrius Trœzenius apud Athen. lib. i. Suidas in λακωνίζω et λύκος ἔχανεν. Clemens Pædag. iii. 12. Pollux vii. 95.

* ΚΕΝΤΑΥΡΟΣ. Poll. Hesych. Athen. Suidas in πρόδικον. Vide et supra in ΔΡΑΜΑΤΑ. Solet enim allegari Aristophanes ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ.

ΚΙΘΑΡΩΔΟΣ. Hesych. in ψίλων.

ΚΩΚΑΛΟΣ. Erotianus in φῶδες, Athen. Hesych. Poll. Harpocr. Zenobius in proverb. χρυσὸς ὁ Κολοφώνιος: Macrobius v. 18. Acta est hæc Comœdia post *Plutum*, adeoque post Olymp. xcvii. et post decretum, ne quis nomine tenus in theatro perstringeretur. Vide Scriptorem vitæ Aristophanis, et quæ supra in ΑΙΟΛΟΣΙΚΩΝ. Porro Philemonem in Ὑποβολιμαίῳ suo hoc Comici drama æmulatum notat Clemens Stromat. vi. p. 628. Gellio xix. 13. laudatur hæc fabula, ubi pro Κώκαλος male in libris scriptum ΑΚΛΑΗΣ vel ΑΚΛΑΕΣ.

ΛΗΜΝΙΑΙ. Ammonius in τύραννον, Harpocr. Athen. Poll. Etymol. M. Suid. Hesych. in δορυαλλός.

* ΝΑΥΑΓΟΣ. Idem forte quod ΔΙΣ ΝΑΥΑΓΟΣ. Vide supra in ΔΡΑΜΑΤΑ.

ΝΕΦΕΛΑΙ, sive *Nubes* priores, actæ Archonte Isarcho, Olymp. lxxxix. 1. in Lenæorum festo. Vide Argum. *Nubium*, quæ exstant.

* ΝΗΣΟΙ. Etymol. M. Poll. Schol. Euripidis: Stobæus, Suid. Hesych. Ab aliis relata est ad auctorem Archippum. Vide supra in ΔΡΑΜΑΤΑ.

ΝΙΚΑΙ. Schol. ad *Lysistratam*, et ex eo Suidas in σιμός. Sed suspicione non vacat hic titulus.

* ΝΙΟΒΗ. Ab aliis tributa Archippo. Poll. Schol. Euripidis ad Phœniss. ubi allegatur Ἀριστοφάνης ἐν δράματι Νιόβης. Forte legendum, ἐν Δράμασιν ἢ Νιόβῃ. Vide supra in ΔΡΑΜΑΤΑ.

ΟΛΚΑΔΕΣ. Schol. Comici, Hesych. Suid. Harpocr. Stephanus Bys. Galenus i. de aliment. facult. tom. iv. p. 316.

ΠΕΛΑΡΓΟΙ. Schol. ad *Plutum* et *Vespas*: Athen. Harpocr. Poll. Thomas Mag. in σημεῖον.

ΠΕΡΙΑΛΓΗΣ. Schol. ad *Aves*, ubi male Περιαγγεῖ legitur pro Περιαλγεῖ.

ΠΛΟΥΤΟΣ Α.

* ΠΟΛΥΣΤΡΙΑΙ. Schol. ad *Aves*. Vide Casaub. ad Athen. iii. 27. sed errore illius, qui Scholia descripsit, verum auctoris nomen excidisse videtur, qui fuit Phrynichus. Vide Poll. vii. 23. et x. 159.

* ΠΟΙΗΣΙΣ. Ab aliis tributa Archippo. Vide supra in ΔΡΑΜΑΤΑ.

ΠΟΛΥΕΙΔΟΣ. Etymol. M. Poll. Suid. Stob. Apostolius.

ΠΡΟΑΓΩΝ. Athen. Poll. Suid. in παθηρόν.

ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟΙ. Athen. lib. iv. p. 161.

ΣΚΗΝΑΣ ΚΑΤΑΛΑΜΒΑΝΟΥΣΑΙ. Athen. Harpocr. Hesych. in σιτοστάτης, ad quem locum vide eruditum interpretem; Poll. Etymol. M. Schol. ad *Equites*. Alii hoc drama Platoni Comico adscripsere. Vide Athen. p. 628. E.

ΤΑΓΗΝΙΣΤΑΙ. Schol. ad *Nubes* 360. *Ranas* 295. et alibi; Athen. Suid. Poll. Harpocr. Etymol. M. Apud Suidam in ἅλις ἀφύης male olim Ἀνταγωνισταῖς legebatur pro Ταγηνισταῖς, quod e Mss. reposuit Kusterus. Eadem medela sanandus Pollux vii. 168. ubi Ἀγωνισταῖς in Ταγηνισταῖς mutandum, et auctor Etymol. M. in αἰδοίστατος, ubi pro Πλαταννισταῖς idem nomen reponendum.

ΤΕΛΜΙΣΣΕΙΣ. Hesych. in πύλαι, ubi videndus interpres; Poll. Athen. Etymol. M. Aristid. Orat. i. sacra tom. i. p. 486. Stephanus Bys.

ΤΡΙΦΑΛΗΣ. Athen. Harpocr. Poll. Hesych. Suidas in τῶν τριῶν κακῶν ἕν. Constantinus Porphyrog. c. 23. de administrando Imperio.

ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ. Athen. lib. xi. p. 472.

ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ. Athen. Poll. Suid. in ἀνακλήφη.

ΩΡΑΙ. Hesych. Athen. Poll. Schol. ad *Aves*. Ammonius in διφθέραι, ubi pro Ὧραι male Κόραι legitur.

Superior Catalogus ex eo concinnatus est, quem Jo. Alb. Fabricius Bibliothecæ Græcæ inservit tom. i. p. 675. Multa passim accuratius exhibemus, suppressis Dramatum titulis compluribus, quæ sive alios quam Comicum nostrum auctores habuere, sive nunquam exstitere, quibusque comminiscendis occasionem dedere veterum Scriptorum loca aut depravata, aut male intellecta. Sunt autem Dramatum tituli, quos amovimus, isti:

Ἀγήρως. E Polluce vii. 164. ubi hodie recte legitur ἐν Ἀναγύρῳ.

Ἀγωνισταί. E Polluce vii. 168. Vide Catalogum in ΤΑΓΗΝΙΣΤΑΙ.

Ἀκλαής. E Gellio. Vide Catal. in ΚΩΚΑΛΟΣ.

Ἄμιτροι et Τετράμιτροι. E Zenobii Proverbiorum collectione in Ἀκεσίας ἰάσατο, ubi non definitur utrum laudatus auctor Aristophanes Comicus sit, nec ne. Illum etiamsi intellexisset excerptor, non tamen ἐν Τετραμίτροις accipiendum esset pro Dramatis titulo.

Ἀνταγωνισταί. Vide Catal. in ΤΑΓΗΝΙΣΤΑΙ.

Ἀσκληπιός. E perperam intellecto, et ridiculum in modum converso Pollucis loco ii. 59.

Γηρύγαρδος, Γηρίλορδος, γηρόλορδος, sunt voces nihili. Drama unde χρῆσιν profert Ælianus H. A. xii. 9. est ΓΗΡΑΣ, quod e Medic. Cod. scriptura acute et erudite conjecit novissimus Æliani Editor.

Γόητες. Auctorem habuit Aristomenem, non Aristophanem. Citatur a multis. Vide Fabricium in notitia Comicorum deperditorum.

Διόνυσος. Ejusdem est Aristomenis.

Ἡνίοχος. E prava in Polluce scriptura x. 119. ubi hodie recte legitur ἢ Νιόβῃ.

Κιθαριστής. Est Antiphanis, cui etiam tributa in Athenæo p. 681. C. licet ex hoc ipso loco Aristophani in indice adsignetur. Sæpius ob scripturæ compendia confusa adfinia nomina Aristomenes, Antiphanes, Aristophanes.

Κόραι. Hoc titulo fabulam scripsisse Aristophanem Valckenario ad Ammonium videtur. Ego potiorem sententiam eorum esse existimo, qui titulum illum ex Ὧραι depravatum censent.

Κότυλος. Restitutus ad Codd. fidem Pollucis locus olim corruptissimus x. 85. titulum hunc e dramatum Aristophanis catalogo amandavit.

Ὄβριμος. Est Antiphanis, cujus nomen e Codd. repositum in Pollucis emendata editione x. 22.

Πελαργοί, Πελάσγιοι, Περιαγγεύς. Nihil aliud sunt quam sordes librariorum.

Πλαταννισταί. Vide Catal. in ΤΑΓΗΝΙΣΤΑΙ.

Πόλεις. Est Philyllii, cui diserte tribuitur ab Athenæo p. 104. in fine, et a Polluce sæpius.

Σίσυφος. Est Cratini; nec, ubi laudatur hæc fabula in Schol. ad *Vespas* 74. Aristophani tributa est.

Σκηναί. Non est dramatis titulus, nisi decurtatus. Integer est Σκηνὰς καταλαμβάνουσαι.

Σκύθαι ἢ Ταῦροι. Est Antiphanis, cui tribuitur a Polluce, tam lib. x. 168. quam vii. 59.

Φιάλαι. Putida in Harpocratione menda v. Ξυστὶς, jamdudum sublata. *Nubium* respexit v. 70.

ARISTOPHANIS

DEPERDITARUM FABULARUM

FRAGMENTA.

ΑΙΟΛΟΣΙΚΩΝ.

I. *Καὶ μὴν, τὸ δεῖν', ἀκροκώλιά γέ σοι τέτταρα*
ἥψησα τακερά.

Athen. p. 95. F.

Apud Athenæum pro γε male est δέ. In ceteris, quæ optime habent, nihil immutavi. Casaubonus, non perspecta venustate interjectionis τὸ δεῖνα, versum hunc pervertebat, reponens: *καὶ μὴν ἐς τὸ δεῖπνον ἀκροκώλιά σοι τέτταρα ἥψησα τακερά.*

II. Εἶτα πῶς δειπνήσομεν τοσαῦτα δεῖπνα ἴσως διὰ νυκτὸς, ὡς ὁ χαρίεις Ἀριστοφάνης ἐν Αἰολοσίκωνι εἶπεν, οὕτως λέγων, οἱονεὶ δι' ὅλης νυκτός.

Athen. p. 276. C. In his ex Aristophane deprompta sunt saltem ista διὰ νυκτὸς, quibus interpretationem Grammaticus subjungit, δι' ὅλης νυκτός. Comicum autem reliquisse suspicor

εἶτα πῶς
δειπνήσομεν διὰ νυκτός;

Sciat autem lector in Regio Athenæi codice εἶτα πῶς scriptum esse; non, ut vulgo, εἶ πῶς.

III. Ἀριστοφάνης Αἰολοσίκωνι δευτέρῳ·
τῶν δὲ γηθύων
ῥίζας ἐχούσας σκοροδομίμητον φύσιν.

Athen. p. 372. A. emendatus a Jo. Toupio ad Suidam i. 6.

IV. Ἀλλ' ἄκουσον· οὐ μέλλειν ἐχρῆν. ὡς ἀγοράσω
ἀπαξάπανθ', ὁπόσα κελεύεις, ὦ γύναι.

Suid. in ἀγοράσαι. Jo. Toup. ibidem.

V. Κοιτὼν ἁπάσαις εἷς, πύελος δὲ μί' ἀρκέσει.

Pollux i. 79.

VI. ὅπερ ἦν λοιπὸν μόνον
ἐν τῇ γνάθῳ διάβολόν μοι γίγνεται.

Idem ix. 63. emendatus a Jo. Toup ad Suidam i. 7.

VII. Ἐν μέντοι τῷ Αἰολοσίκωνι τὸ μὴ ἔχειν κέρματα ΑΚΕΡΜΑΤΙΑΝ ὠνόμασεν.

Idem ix. 89.

VIII. Ἐν δὲ τῷ Λυσίου πρὸς Φίλιππον ἐπιτροπῆς τὰς κλεῖδας εὑρήκαμεν· παρὰ δὲ Ἀριστοφάνει ἐν Αἰολοσίκωνι καὶ ΚΛΕΙΔΙΟΝ.

Idem x. 23.

IX. Ἡ δὲ ὀπὴ εἴρηται ἐν Αἰολοσίκωνι Ἀριστοφάνους·
καὶ δι' ὀπῆς, κἀπὶ τέγους.

Idem x. 25.

X. Δοίδυξ, θυεία, τυρόκνηστις, ἐσχάρα.

Pollux x. 104.

XI. Κἀγὼ διαπίλβονθ' ὁρῶ μὲν, ὥσπερ ἐν
καινῷ λυχνούχῳ, πάντα τῆς ἐξωμίδος.

Idem x. 116. emendatus a Jo. Toup, ubi supra. Ipsa Viri eruditissimi verba lectori ob oculos ponam: "Nescierunt interpretes quid sit διαπίλβειν τῆς ἐξωμίδος: quod miror. Græca ita sunt vertenda: *Et video quidem omnia per exomidem, ut in nova laterna, pellucentia.* Verba sunt nebulonis de muliercula, quæ, quod venale habebat, lubenter ostendebat."

XII. Ὅταν δ' εἴπῃ ἐν τῷ Αἰολοσίκωνι Ἀριστοφάνης ΔΥΟΙΝ ΛΥΧΝΙΔΙΟΙΝ, δῆλον, ὅτι λυχνία εἴρηκεν, ἀλλ' οὐ λύχνους μικρούς.

Idem x. 118.

XIII. Οὐκ ἐτὸς, ὦ γυναῖκες,
πᾶσι κακοῖσιν ἡμᾶς
φλῶσιν ἑκάστοτ' ἄνδρες.
δεινὰ γὰρ ἔργα δρῶσαι
λαμβανόμεσθ' ὑπ' αὐτῶν.

Hephæstion in Enchiridio, de metro choriambico.

ΑΜΦΙΑΡΑΟΣ.

I. Ὅστις φακῆν ἥδιστον ὄψων λοιδορεῖς.

Athen. p. 158. C.

II. Ὀσφὺν δ' ἐξ ἄκρων διακίγκλισον, ἠΰτε κίγκλου,
ἀνδρὸς πρεσβύτου· τελέει δ' ἀγαθὴν ἐπαοιδήν.

Ælianus H. A. xii. 9.

Vide Hesychium et interpretes in διακίγκλισον. Postrema verba licet nemini vitii suspecta fuerint, nec prorsus ineptum sensum fundant: *efficit hoc bonam incantationem*; nullus tamen dubito, quin depravata sint, scripseritque Comicus, τελέει δ' ἀγαθὴν ἐπαμοιβήν. *Bonam rependit gratiam.* Quippe senex, cui multum diuque agitati lumbi fuerint, ad opus venereum tandem paratior factus, præstitam a muliercula operam pulchro remuneratur munere.

III. Γύναι, τί τὸ ψοφῆσαν ἔσθ';—ἡ 'λεκτρυὼν
τὴν κύλικα καταβέβληκεν.—οἰμώζουσά γε.

Schol. ad *Nubes* 663.

IV. Πόθεν ἂν λάβοιμι βύσμα τῷ πρωκτῷ φλέων;

Idem ad *Ranas* 246. et ex eo Suidas in φλέων, ubi perverse legitur.

V. ἀφ' οὗ
κωμῳδικὸν ἔγνων μορμολυκεῖον.

Idem ad *Pacem* 473.

VI. Τὸ δὲ ἐπεγείρειν τὸ αἰδοῖον ταῖν χεροῖν, ΑΝΑΦΛΑΝ, καὶ ΑΝΑΚΛΑΝ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀμφιαράῳ λέγει.

Pollux ii. 176.

VII. Ἔπειτ' ἔρειξεν, ἐπιβαλοῦσ' ὅμου πτίσας.

Idem vii. 181. quæ ad metri et sensus ductum sic constituenda:

ἔπειτ' ἔρειξεν, ἐπιβαλοῦσ' ὁμοῦ
πτίσους.

VIII. Καὶ σπυρίδα δὲ ὀψωνιοδόκον, πλεκτὴν σχοίνου, ἐν Ἀμφιαράῳ Ἀριστοφάνης ἔφη.

Idem x. 92.

IX. κνέφαλον ἅμα
καὶ προσκεφάλαιον τῶν λινῶν.

Idem x. 40.

X. καὶ τοὺς μὲν ὄφεις, οὓς ἐπιπέμπεις,
ἐν κίστῃ που κατασήμηναι, καὶ παῦσαι φαρμακοπωλῶν.

Idem x. 180.

XI. Ταυτὶ τὰ κρέ' αὐτῷ παρὰ γυναικός του φέρω.

Suidas in του.

XII. Ὦ μιαρὲ, καὶ Φρυνῶνδα, καὶ πονηρὲ σύ.
Suidas in Φρυνώνδας.
XIII. Νόσῳ βιασθεὶς, ὦ φίλων ἀχνηίῳ.
Idem in ἀχνηία, ἀπορία.
XIV. Λαμπρεὺς ἔγωγε τῶν κάτω.
Harpocration in Λαμπρεῖς.
XV. ΡΟΠΤΡΟΝ—τὸν τῆς θύρας κρίκον λέγει, ὡς καὶ ἄλλοι, Ἀριστοφάνης Ἀμφιαράῳ.
Idem in ῥόπτρον.
XVI. Οἶδα μὲν, ἀρχαῖόν τ' ἰδὼν
οὐχὶ λέληθ' ἐμαυτόν.
Hephæstion in Enchiridio de metro choriambico.
XVII. ΗΝΤΕΒΟΛΗΣΕ, παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ἀμφιαράῳ, δύο κλίσεις ὑπέστη. Auctor Etymol. M. in ἀντιβολῶ p. 112.
XVIII. ΛΕΒΗΡΙΔΕΣ. ὑμενώδη ἀποσύρματα, ὅπερ ἐστὶ τὸ τῶν ὄφεων λεγόμενον γῆρας, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀμφιαράῳ.
Erotianus Lexic. Hippocr.
XIX. Ἰασώ. παρὰ τὸ ἴασθαι. φησὶ δὲ Ἀριστοφάνης, καὶ Ἀμφιαράου θυγατέρα εἶναι Ἰασώ. *Hesychius.* Comici versum ipsum, quo respexit Grammaticus, profert Scholiastes ad *Plutum* 701. emendatus et illustratus ab Hemsterhusio, cui extra dubium positum videtur, versum illum ex ipsa *Amphiarao* fabula decerptum esse. προσῆκε τῷ Ἀσκληπιῷ ἡ Ἰασὼ παρὰ τὴν ἴασιν ὠνομασμένη. ἀλλὰ καὶ θυγατέρα του Ἀμφιαράου αὐτὴν εἶπεν ἐν ἐκείνοις·
ἀλλ', ὦ θύγατερ, ἴλεῴ τοι σοι πρευμενής.

ΑΝΑΓΥΡΟΣ.

I. πρὸς θεῶν ἐρᾷς
τέττιγα φαγεῖν καὶ κερκώπην,
θηρευσαμένη καλάμῳ λεπτῷ;
Athen. p. 133. B.
II. οὐχ ἑψητῶν λοπάς ἐστιν.
Idem p. 301. A.
III. Εἰ μὴ παραμυθεῖ μ' ὀψαρίοις ἑκάστοτε.
Idem. p. 385. F. παραμυθεῖ est 2. pers. Attica pro παραμυθῇ. Apud Dipnosophistam legitur παραμύθημ'.
IV. πλὴν ἀλεύρου καὶ ῥοᾶς.
Idem p. 650. E. Vide infra in ΓΕΩΡΓΟΙ. xv.
V. Ὅτι δὲ τῶν Θετταλικῶν ἵππων τινὲς ἐκαλοῦντο βουκέφαλοι, δηλοῖ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀναγύρῳ·
Μὴ κλαῖ'· ἐγώ σοι βουκέφαλον ὠνήσομαι.
καὶ πάλιν—
ψήχει ἠρέμα
τὸν βουκέφαλον καὶ κοππατίαν.
Auctor Etymol. M. in βουκέφαλος.
VI. Ὡς δ' ὀρθοπλὴξ πέφυκε, καὶ δυσγάργαλις.
Suidas in ὀρθοπλὴξ ἵππος, ὀρθὸς ἐπαιρόμενος καὶ πλήσσων.
VII. Καὶ ξυννένοφε, καὶ χειμέριον βροντᾷ μάλ' εὖ.
Idem in ξυννένοφεν.
VIII. Ὅρμου παρόντος, τὴν ἄγκυραν κατερρύην.
Idem in ὁδοῦ παρούσης.
IX. Ἀλλὰ πάντας χρὴ παραλοῦσθαι, καὶ τοὺς σπόγγους ἐᾶν.
Idem in παραλοῦμαι.
Ad quem locum ita Kusterus: *Est versus trochaïcus, sed cui deest syllaba.* At fallitur. Inserta enim syllaba brevi post χρὴ, quod procul dubio volebat ille, in quinta sede nihilominus esset spondæus, quod metri lex non patitur. Rescribendum itaque:
Ἀλλὰ παραλοῦσθαί τι πάντας, χρή τε τοὺς σπόγγους ἐᾶν.
Huc forte respicit Eustathius ad Odyss. p. 1604. l. 18.

X. ΑΜΦΙΑΝΑΚΤΙΖΕΙΝ—ἐν Ἀναγύρῳ.
Suidas in voce.
XI. Ἐκ δὲ τῆς ἐμῆς χλανίδος τρεῖς ἀπληγίδας ποιῶν.
Idem in ἀπλήγιος. Observa mediam in χλανίδος semper corripi. Itaque, ut constet metrum, legendum:
χλανίδος δὲ ποιῶν ἐκ τῆς ἐμῆς
ἀπληγίδας τρεῖς.
Lenior adhibenda erat medicina:
ἐκ δὲ τῆς ἐμῆς γε χλανίδος τρεῖς ἀπληγίδας ποιῶν.
Tetrameter est trochaicus omnibus numeris absolutus.
XII. ΑΡΓΕΙΟΙ ΦΩΡΕΣ. ἐπὶ τῶν προδήλως πονηρῶν. οἱ γὰρ Ἀργεῖοι ἐπὶ κλοπῇ κωμῳδοῦνται. Ἀριστοφάνης Ἀναγύρῳ.
Suidas in voce.
XIII. Καὶ μὴν χθές γὰρ ἦν Πέρδιξ χωλός.
Schol. ad *Aves* 1292. Sic ultimo pede mancum senarium habebis:
Καὶ μὴν γὰρ ἐχθὲς χωλὸς ἦν Πέρδιξ—
XIV. ΑΝΑΧΤΡΩΤΟΝ δὲ τὸν πηλὸν Ἀριστοφάνης ἐν Ἀναγύρῳ λέγει.
Polux vii. 164.
XV. Ἐν τῷ στόματι τριημιωβόλιον ἔχων.
Idem ix. 64.
XVI. Τοῦτ' αὐτὸ πράττω διωβόλῳ. καὶ σύμβολον
ὑπὸ τῷ 'πικλίντρῳ; μῶν τις αὔτ' ἀνείλετο;
Idem x. 72. Ad quem locum operæ pretium erit legisse Hemsterhusii notas.
Exstant hi versus apud Pollucem ix. 72. Corrige typothetæ errorem, aliumque librariorum. Oportet enim διωβόλου, genitivus pretii. *Id ipsum facio dioboli pretio.* Antipater in Epigr. vi.
δραχμῆς Εὐρώπην τὴν Ἀτθίδα, μήτε φοβηθεὶς
μηδένα, μήτ' ἄλλως ἀντιλέγουσαν ἔχε.
XVII. Καὶ γὰρ τὸν ΠΝΙΓΕΑ ἐπὶ ἵππου Ἀριστοφάνης ἐν Ἀναγύρῳ λέγει.
Idem x. 54.
XVIII. Τὴν δὲ ΨΗΚΤΡΑΝ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀναγύρῳ εἴρηκεν.
Idem x. 55.
XIX. ΣΤΟΜΙΑ δὲ ΠΡΙΟΝΩΤΑ ἔφη ἐν Ἀναγύρῳ Ἀριστοφάνης.
Idem x. 56.
XX. Καὶ ΣΚΑΦΗΝ εἶπεν ἐν τῷ Ἀναγύρῳ Ἀριστοφάνης.
Idem x. 76. additis Comici verbis, sed ita depravatis, ut nihil sani ex iis elicere queamus. Vide Hemsterhusii notam.
XXI. Τὸ ὑπόθημα τοῦ ὅλμου, ΥΦΟΛΜΙΟΝ, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Ἀναγύρῳ λέγει.
Idem x. 114.

ΑΥΤΟΛΥΚΟΣ.

Ἀριστοφάνης δὲ ὁ Κωμικὸς ἐν Αὐτολύκῳ φησὶν ἐπὶ καινοτέρας ἰδέας· Ἀπέβιον ὁ μοχθηρὸς ἔτριβες πόσῳ πολλῶν λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιλείξας. Τουτέστι τὰ περὶ τοὺς ἄμβωνας χείλη.
Erotianus in Lex. Hippocr. v. ἄμβην. Quorum partem etiam profert Galenus Comment. in I. Hippocr. περὶ ἄρθρων. p. 584.
Τοιαύτη δέ ἐστιν ἡ ὀφρὺς, οἵη κατὰ τῶν λοπάδων πέρας τὸ ἄνω γίνεται πρὸς τὴν ἐντὸς ἐστραμμένην κοιλότητα. καί τις τῶν Κωμικῶν ἐπεῖπεν ἐπισκώπτων, τινὰ δὲ τῶν λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιέχειν.
Lacera hujus fragmenti verba non facile in numeros redigas. Probabile est a Grammatico scribi debuisse: ὦ μοχθηρὲ σὺ, ἔτριβες; πόσῳ μᾶλλον τῶν λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιέλειξας;

ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ.

I. Ἔστι δὲ ὑποκορισμὸς, ὃς ἔλαττον ποιεῖ καὶ τὸ κακὸν, καὶ τὸ ἀγαθόν· ὥσπερ καὶ ὁ Ἀριστοφάνης σκώπτει ἐν τοῖς Βαβυλωνίοις, ἀντὶ μὲν χρυσίου, χρυσιδάριον· ἀντὶ δ' ἱματίου, ἱματιδάριον· ἀντὶ δὲ λοιδορίας, λοιδορημάτιον· καὶ νοσημάτιον.
Aristoteles de Rhetor. lib. iii. cap. 2. extremo.

II. Ἀνέχασκον εἷς ἕκαστος ἀμφιρίστατα
ὀπτωμέναις κόγχαισιν ἐπὶ τῶν ἀνθράκων.
Athen. p. 86. extrema:

III. Κἂν τοῖς Βαβυλωνίοις δὲ τοῖς Ἀριστοφάνους ἀκουσόμεθα ποτήριον ὀξύβαφον, ὅταν ὁ Διόνυσος λέγῃ περὶ τῶν Ἀθήνησι δημαγωγῶν, ὡς αὐτὸν ᾔτουν ἐπὶ τὴν δίκην ἀπελθόντα ὀξυβάφω δύο. οὐ γὰρ ἄλλο τι ἡγητέον εἶναι, ἢ ὅτι ἐκπώματα ᾔτουν.
Idem p. 494. D.

IV. ΚΟΤΤΑΟΣ. Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις.
Idem p. 478. C. Vide infra xi.

V. Οἳ δῶρ' αἰτοῦντες ἀρχὴν πολέμου πορίσειεν μετὰ Πεισάνδρου.
Schol. ad *Aves* 1555. Decerpta hæc sunt e tetrametris anapæsticis, et sic ordinanda:
αἰτοῦντες δῶρ', ἀρχὴν πολέμου πορίσειεν
μετὰ Πεισάνδρου.
Eodem respexit Schol. ad *Lysistr.* 491.

VI. Ἵστασθ' ἐφεξῆς πάντες ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας.
Schol. ad *Lysistr.* 282. et Suidas in ἀσπιδηφόροι.

VII. Μέσην ἔρειδε πρὸς τὸ σιμὸν καὶ πλατύ.
Idem ibid. 288. et Suidas in σιμός.

VIII. Τοὺς δὲ ἀεὶ ῥιγοῦντας, οἱ παλαιοὶ ῥιγοσιβίους ἔλεγον, οὓς οἱ νῦν δυσρίγους. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Βαβυλωνίοις ΔΥΣΡΙΓΟΣ εἴρηκε.
Pollux iv. 186.

IX. ΝΑΥΛΟΧΙΟΝ. Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις.
Idem x. 28.

X. Εἰς ἄχυρα καὶ χνοῦν.
Idem x. 38.

XI. δεῖ διακοσίων δραχμῶν.—
πόθεν οὖν γένοιτ' ἄν;—τὸν κότυλον τοῦτον φέρε.
Idem x. 85. Mallem legi γίνοιτ' ἄν.

XII. ΠΟΔΑ ΒΑΛΑΝΤΙΟΥ. Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις εἴρηκεν.
Idem x. 152.

XIII. Πόσους ἔχει στρωτῆρας ἀνδρὼν οὑτοσί;
καὶ αὖ πάλιν·
ὡς οὐ καλυμματίοις τὸν οἶκον ἤρεφε.
Idem x. 173. Ad priorem versum respicit Harpocr. in στρωτήρ.

XIV. Ῥοθιάζειν δὲ, τὸ ἐρέσσειν εὐτόνως. Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις.
κατάγου ῥοθιάζων.
καὶ πάλιν·
ναῦς ὅταν ἐκ πιτύλων ῥοθιάζει σώφρονι κόσμῳ.
Suidas in ῥοθιάζουσιν.

XV. Σαμίων ὁ δῆμός ἐστιν, ὡς πολυγράμματος.
Hesych. in Σαμίων, ubi vide interpretem.

Huic fabulæ nomen fuit a servis Babyloniis molitoribus, qui inducebantur ora notis compuncti. Vide Sam. Petiti Miscellan. i. 3. Hos quum Bacchus, cujus præcipuæ erant partes, videret, vel quivis alius, exclamabat: *Samiorumne video populum? quam multis notis compuncti sunt!* salse adludens ad Periclis crudelitatem erga Samios, quos sex ante annis prælio vicerat, quorumque captivos inustis notis signaverat. Rem narrat Plutarchus in Periclis vita, p. 367. ubi versum hunc profert et illustrat, quem ridicule vertit interpres: *Samii periti literis quam plurimum.*

XVI. ΕΣ ΤΟΝ ΛΙΜΕΝΑ. Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις. παρὰ τὴν παροιμίαν, Ἀττικὸς ἐς λιμένα· οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι συντόνως ἤλαυνον καταπλέοντες, διὰ τὸ θεωρεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἐκ τῆς γῆς.

Hesych. in voce.

XVII. ΙΣΤΡΙΑΝΑ. Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις τὰ μέτωπα τῶν οἰκετῶν φησὶν, ἐπεὶ ἐστιγμέναι εἰσίν—
Idem in voce, apud quem reliqua vide.

XVIII. Εὖ γ' ἐξεκολύμβησεν ἐπιβάτης, ὡς ἐξοίσων ἐπίγυον.
Harpocr. in ἐπιβάτης. Scripturam per υ confirmant lexicographi omnes in ἐπίγυον. Grammaticus qui hanc χρῆσιν profert, quædam omisit. Apud Comicum forte sic dispositæ erant voces:
Εὖ γ' ἐξεκολύμβησεν ἐπιβάτης—
ὡς ἐπίγυον ἐξοίσων.

XIX. Ἀνήρ τις ἡμῖν ἐστιν ἐγκινούμενος.
Auctor Etymol. M. in ἐγκινούμενος.

XX. Ἡ βοϊδαρίων τις ἀπέκτεινε ζεῦγος, χολίκων ἐπιθυμῶν.
Ammonius in χολάδες.

XXI. ΑΝΘ' ΕΡΜΙΩΝΟΣ. εἴρηται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν σωζόντων τοὺς ἱκέτας. μέμνηται ταύτης Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις.
Zenobius Proverb. ii. 22.

XXII. Ἐπνεύει με φεύγειν οἴκαδε. Nos quoque similiter: *annuit me fugere domum.*
Priscianus lib. xviii. fol. 231. verso Editionis Aldinæ, anni 1527. in 8.

XXIII. Καὶ λακωνίζω, καὶ λακωνιστής. λέγεται καὶ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΑΖΩ, ὡς Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις.
Stephanus Byz. in Λακεδαίμων.

ΒΟΗΘΟΙ.

I. Præpositiones est quum abundant, est quum deficiunt; est quum aliæ pro aliis ponuntur, tam apud Græcos, quam apud nos. Abundant—Aristophanes, Βοηθοῖς.
Εὖ γὰρ εἰσπράττειν σε βούλομαι πόσα ἔτη ὅπως μετ' ἐμοῦ ξυνῇς.
Priscianus lib. xvii. fol. 202. verso Editionis Aldinæ. At in Editione Heliæ Putschii legitur: εὖ γὰρ εὖ πράττειν σε βούλομαι. πῶς λέγεις; ὅπως μετ' ἐμοῦ ξυνίσῃ. quæ sic melius digeri possunt:
Εὖ γάρ σε πράττειν βούλομαι.—τόδε πῶς λέγεις;—
ὅπως; μετ' ἐμοῦ ξυνίσει.
Abundat præpositio μετὰ, quum simplicius dici possit ἐμοὶ ξυνίσῃ.

Laudatur a veteri Scholiasta ad Acharn. 3. Aristomenis Fabula Βοηθοὶ, unde mutilus versus profertur, quem integrum citat Macrobius Saturn. v. 40. Aristomeni itidem tributum, sed in dramatis titulo mendose exscriptus: *Aristomenes ἐν Μύθοις,*
ἔνδον γὰρ ἡμῖν ἐστιν ἀνδρῶν γάργαρα.
Scripseritne Comicus uterque fabulam eodem titulo? non opinor. E solo Prisciano tribuitur Aristophani, quod in librariorum errorem conferendum est, ad literarum compendia non satis advertentium, unde sæpe contigit, ut nomina illa Ἀριστοφάνης Ἀριστομένης confunderentur. Vide Pollucis interpretem ad vii. 211. Ex eodem errore tributa fuerat Comico nostro alia fabula ΓΟΗΤΕΣ, quam Aristomenis esse constat. Prisciano ipsi p. 1202. citatur *Aristomenes Βοηθοῖς.*
αὐτοὶ γὰρ ἤδη τοὺς Πρυτάνεις προσήλθομεν.
Eximatur itaque fabula hæc ΒΟΗΘΟΙ e catalogo dramatum Aristophanis.

II. Ὁτιὴ λέγεις με, pro εἰς ἐμέ. Aristophanes Βοηθοῖς·
Μισῶ σε ὁτιὴ λέγεις με τὰ αἰσχρά.
Huic simile est illud Terentii in *Andria:* Quid me fiat? pro *in me fiat.* Idem lib. xviii. p. 1194. Edit. Putschii. Quærenti διὰ τί με μισεῖς; respondebat apud Comicum aliquis:
Ὁτιὴ λέγεις με ταἰσχρά.

ΓΕΩΡΓΟΙ.

I. Ἐθέλω γεωργεῖν.—εἶτα τίς σε κωλύει;—
ὑμεῖς· ἐπεὶ δίδωμι χιλίας δραχμάς,
ἐάν με τῶν ἀρχῶν ἀφῆτε.—δεχόμεθα.
δισχίλιαι γάρ εἰσι σὺν ταῖς Νικίου.

Plutarchus in Nicia p. 215. Edit. Londinensis.

II. Εἰρήνη βαθύπλουτε, καὶ ζευγάριον βοϊκόν,
εἰ γὰρ ἐμοὶ παυσαμένῳ τοῦ πολέμου γένοιτο
σκάψαι τ', ἀποκλάσαι τε, καὶ λουσαμένῳ διελκύσαι
τῆς τρυγὸς, ἄρτον λιπαρὸν, καὶ ῥάφανον φέροντι.

Stobæus in Floril. tit. de *Pace*, edit. Grotii p. 209. Diversam a vulgata lectionem in 3. versu amplexus sum, quam exhibet Ms. codex.

III. Ὅτου δοκεῖ σοι δεῖν μάλιστα τῇ πόλει;—
τὸν μολγὸν ἐμοῦ λέγοντος οὐκ ἀκήκοας;

Schol. ad *Equites* 959. Ita hos senarios emendavi, qui vulgo perquam depravati leguntur.

IV. συκᾶς φυτεύω, πάντα πλὴν Λακωνικῆς.
τοῦτο γὰρ τὸ σῦκον ἐχθρόν ἐστι καὶ τυραννικόν.
οὐ γὰρ ἦν ἂν μικρὸν, εἰ μὴ μισόδημον ἦν σφόδρα.

Athen. p. 75. A.

V. Εἶτ' ἄρτον ὀπτῶν τυγχάνει τις ὀβελίαν.

Idem p. 111. B. ubi male ἀρτῶν ὀβελιῶν. Emendationem nostram confirmat scriptus cod. e Bibl. Regia.

VI. Ὥσπερ κυλικείου τοὐθόνιον προπέπταται.

Idem p. 460. E.

VII. Γλιχόμενος, καρτερῶν, ἢ ἐπιθυμῶν. Ἀριστοφάνης ἐν Γεωργοῖς·
Τί δῆτα τούτων τῶν κακῶν, ὦ παῖ, γλίχει;

Auctor Etymol. M. p. 234. l. 35.

VIII. Ὦ πόλι φίλη Κέκροπος, αὐτοφυὲς Ἀττική,
χαῖρε λιπαρὸν δάπεδον, οὖθαρ ἀγαθῆς χθονός.

Hephæstion in Enchiridio, de metro pæonico; ubi duobus his versibus tertius subjungitur, qui non est ex *Agricolis*, sed *Vesparum* 1273.

IX. Ἐν ἀγορᾷ δ' αὖ πλάτανον εὖ διαφυτεύσομεν.

Idem ibidem.

X. Αὐτῷ μελητέον, ἀλλ' ἐπὶ τὸν οἶκον.

Zenobius in Proverb. ii. 27.

XI. ΚΩΔΙΑ. τὴν τῆς μήκωνος κεφαλὴν οὕτω καλοῦσιν. Ἀριστοφάνης Γεωργοῖς·
Ἀγαθήν γε κωδίαν.

Harpocr. in voce.

XII. ΠΟΡΝΕΥΤΡΙΑΝ δὲ ἐν τοῖς Γεωργοῖς Ἀριστοφάνης τὴν πόρνην εἶπε.

Pollux vii. 201.

XIII. Ἐξ ἄστεως νῦν εἰς ἀγρὸν χωρῶμεν, ὡς πάλαι δι' ἡμᾶς ἐκεῖ τῷ χαλκῷ ἐλλουσάμενον κολάζειν.

Idem ix. 69. Misere corruptum et mutilum hoc fragmentum, quod parum feliciter tentavit Kühnius. Initium sic digerendum erat:

ἐξ ἄστεως
νῦν εἰς ἀγρὸν χωρῶμεν, ὡς ἐκεῖ πάλαι—

XIV. ὁ ΤΡΑΠΕΖΟΦΟΡΟΣ, ἐπὶ τοῦ τὴν τράπεζαν φέροντος, ᾗ ἐπῆσαν τοῖς ἄρχουσιν αἱ μυῤῥίναι.

Idem x. 69.

XV. Ἀντιφῶν δ' ἐν τῷ περὶ γεωργικῶν, φωκίδας φησὶν εἶδος ἀπίων εἶναι, ῥοῶν δὲ σκληροκόκκων. τῶν γὰρ ἀπυρήνων Ἀριστοφάνης ἐν Γεωργοῖς μνημονεύει, καὶ ἐν Ἀναγύρῳ·
πλὴν ἀλεύρου καὶ ῥοᾶς.

Athen. p. 650. E.

XVI. ΕΛΑΙΖΕΙΝ. τὰς ἐλαίας ἐργάζεσθαι. Γεωργοῖς Ἀριστοφάνης.

Auctor Etymol. M. p. 326. l. 20.

XVII. Ἀριστοφάνης τὸ μεταξὺ τῶν φυτῶν ΜΕΤΟΡΧΙΟΝ ἐκάλεσεν ἐν τοῖς Γεωργοῖς.

Idem in ὄρχατος. Quæ repetit Schol. ad Theocr. i. 48. nisi quod μετόρχμιον male habet. Vox μετόρχιον occurrit etiam apud Comicum *Pace* 568.

XVIII. Εἴ γε Κιλικίας αἷμα ἐξολοίμην, φαίη λέγων.

Priscianus lib. xviii. p. 1212. Edit. Putschii.

XIX. ΣΗΡΑΓΓΙΟΝ. χωρίον τι τοῦ Πειραιέως οὕτως ἐκαλεῖτο. μνημονεύει δ' αὐτοῦ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Γεωργοῖς.

ΓΗΡΑΣ.

I. ΚΡΙΒΑΝΙΤΗΣ. τούτου μνημονεύει Ἀριστοφάνης ἐν Γήρᾳ. ποιεῖ δὲ λέγουσαν ἀρτόπωλιν, διηρπασμένων αὐτῆς τῶν ἄρτων ὑπὸ τῶν τὸ γῆρας ἀποβαλόντων.
Τουτὶ τί ἦν τὸ πρᾶγμα;—θερμοὺς, ὦ τέκνον.—
ἀλλ' ἦ παραφρονεῖς.—κριβανίτας δὲ πάνυ
λευκούς.

Athen. p. 109. F.

De hujus fabulæ argumento videndus Casaubonus ad Athenæum p. 209. Primum fragmentum male constitutum esse tam metrum, quam sententia arguit. Interloquuntur mulier panes vendens ἀρτόπωλις, et recoctus senex. Illa, cujus mercimonium diripiebatur, quum injuriam expostularet, diceretque panes sibi periisse illius generis, quos θερμοὺς appellabant, qui in secundis mensis apponebantur, senex respondebat: *Num vero deliras? in furno coctos dic, eosque non admodum candidos.* Secundus versus totus est senis: male eum duabus personis diviseram. Sic legendum est:

Γ. τουτὶ τί ἦν τὸ πρᾶγμα; Α. θερμοὺς, ὦ τέκνον.
Γ. ἀλλ' ἦ παραφρονεῖς; κριβανίτας γ', οὐ πάνυ
λευκούς.

II. Ὦ πρεσβῦτα, πότερα φιλεῖς τὰς δρυπεπεῖς
ἑταίρας, ἢ τὰς ὑποπαρθένους ἁλμάδας,
ὡς ἐλάας στιφράς;

Idem p. 133. A. Forte scribendum τὰς δρυπέπεις. Vide Pierson ad Mœrin p. 121.

III. Ταῖς πολιόχρωσι βεμβράσι τεθραμμένη.

Idem p. 287. D. Piscis nomen scribitur etiam per μ, ut in *Vespis* 493.

IV. Εἰ παιδαρίοις ἀκολουθεῖν δεῖ σφαῖραν καὶ στλεγγίδ' ἔχοντα.

Schol. ad *Equites* 577. et Suidas in στλεγγίς.

V. Ὀφθαλμιάσας πέρυσιν, εἶτ' ἴσχον κακῶς,
ἔπειθ' ὑπαλειφόμενος παρ' ἰατρῷ.

Pollux iv. 180.

VI. Ὀξωτὰ, σιλφιωτὰ, βόλβος, τεύτλιον,
περίκομμα, θρῖον, ἐγκέφαλος, ὀρίγανον.

Idem vi. 69. Eo respexit Diogen. Laërt. iv. 18. addito insuper versu qui ex eadem fabula depromptus esse videtur:

καταπυγοσύνη ταῦτά 'στι πρὸς κρέας μέγα.

VII. Ἐπὶ τοῦ περιδρόμου πᾶσα τῆς ξυνοικίας.

Idem vii. 125. et ix. 39.

VIII. ΚΛΗΡΩΤΗΡΙΟΝ. εἰ γὰρ καὶ ἐπὶ τοῦ τόπου ἔοικεν εἰρῆσθαι τοὔνομα ἐν τῷ Γήρᾳ Ἀριστοφάνους, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀγγείου ἂν ἐναρμόσειεν.

Idem x. 61.

IX. ἐφ' ὑδρίαν δανείζειν πεντέχουν, ἢ μείζονα.

Idem x. 74. Tetrameter trochaicus, cui deest primus pes.

X. κοπίδι τῶν μαγειρικῶν.

Idem x. 104.

XI. πτωχικοῦ βακτηρίου.

Idem x. 173.

XII. Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Γήρᾳ, γυναῖκα ποιήσας ἐπὶ ζεύγους ὄνων ὀχουμένην, παράγει τινὰ ἐρῶντα αὐτῆς, ἢ καὶ ἐρεθίζουσα φησὶ πρὸς αὐτόν.
ἀποπλευστέον
ἐπὶ νυμφίον ἐστὶν, ᾧ γαμοῦμαι τήμερον.

Schol. Nicandri ad Theriac. 295. emendatus a Jo. Toupio ad Suidam iii. 62.

A veteri scriptura ἀπίπλευς τιὸν, quam minime recedit istud ἀποπλευστέον sagaciter excogitatum. Sed nescio an bene hoc verbo utatur muliercula curru vecta. Mallem sane ἀποσπευστέον, vel ἐμοὶ σπευστέον.

Jo. Toupii, viri eruditissimi et admirandi acuminis, emendationem in controversiam non vocassem, si ipsum Nicandri Scholiastem consuluissem; sed tum non erat ad manum. Ad Poëtæ versum in Theriacis 295. in serpentis hæmorrhoi descriptione,

μέσσου δ᾽ ἐκ νώτου βαιὸν πλόον αἰὲν ὀκέλλει.

Scholiastes hæc adnotat: βαιὸν δὲ πλόον, νῦν τὴν ὁδὸν τὴν πεζὴν, τὴν πορείαν. οὕτω γὰρ καὶ Ἀντίμαχος εἶπε,

τοῖσι δ᾽ ἀν᾽ ὑλήεντα διὰ πλόον ἐρχομένοισιν.

ὡς δὲ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Γήρᾳ, γυναῖκα ποιήσας ἐπὶ ζεύγους ὄνων ὀχουμένην, παράγει τινὰ ἐρῶντα αὐτῆς, ᾗ καὶ ἐρεθίζουσα φησὶ πρὸς αὐτόν.

ἀποπλευστέον

ἐπὶ νυμφίον ἐστὶν, ᾧ γαμοῦμαι τήμερον.

Vides Aristophanis χρῆσιν idcirco adductum, ut ostenderetur πλεῖν *navigare*, πλόον *navigationem*, de pedestri etiam itinere a poëtis adhiberi. Itaque de veritate hujus lectionis non ambigendum est.

XIII. Τίς ἂν φράσειε ποῦ 'στὶ τὸ Διονύσιον,
ὅπου τὰ μορμολυκεῖα προσκρεμάννυται;

Phrynichus in Διονύσιον. Eo respexit etiam auctor Etymol. M. in μορμολυκεῖον.

XIV. Attici ὀλίγας ἡμέρας pro ἐν ὀλίγαις ἡμέραις. Aristophanes Γήρᾳ. Σὺ δ᾽ οὐχ ἡγῇ μ᾽ οὖν δὴ ὀλίγας ἡμέρας.
Priscianus lib. xviii. p. 1191. Edit. Putschii.

XV. Ὅτι δὲ τὸ ΣΚΑΦΙΟΝ εἶδος κουρᾶς, καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Γήρᾳ.
Harpocr. in σκαφίον.

XVI. ΤΗΤΕΣ, ἀντὶ τοῦ, τούτῳ τῷ ἔτει—Ἀριστοφάνης Γήρᾳ.
Idem in voce. Occurrit hoc adverbium *Nub.* 624. *Acharn.* 15. *Vesp.* 400.

XVII. Λορδοῦ κιγκλιοβάταν ῥυθμόν.
Ælianus H. A. ix. 9.

ΓΗΡΥΤΑΔΗΣ.

I. ἀκροκώλια
ἄρτοι, κάραβοι.
Athenæus p. 95. F.

II. Θεράπευε, καὶ χόρταζε τῶν μονῳδιῶν.
Idem p. 99. F

III. Ἥκω Θεαρίωνος ἀρτοπώλιον
λιπὼν, ἵν᾽ ἐστὶ κριβάνων ἑδώλια.
Idem p. 112. F. emendatus a Jo. Toup ad Suidam i. 6. et iv. 132. Citantur etiam hi versus ex *Æolosicone*.

IV. Πτισάνην διδάσκεις αὐτὸν ἕψειν ἢ φακῆν;
Idem p. 158. C.

V. Ψωμοκόλακος δὲ μνημονεύει Ἀριστοφάνης ἐν Γηρυτάδῃ, οὕτως·
Ψίθυρός τε καλοῦ, καὶ κόλαξ, καὶ Σαννυρίων.
ποῖ φθείρεσθ᾽ ἐπίτριπτοι ψωμοκόλακες;
Idem p. 261. F.

VI. Ἆρ᾽ ἔνδον ἀνδρῶν κιστρίων ἀποικία;
ὡς μὲν γάρ εἰσι νηστίδες γιγνώσκεται.
Idem p. 307. F.

VII. Ἐν τοῖσι συνδείπνοις ἐπαινῶν Αἰσχύλον.
Idem p. 365. B.

VIII. Ἦν δὲ τὸ πρᾶγμ᾽ ἑορτὴ, περιέφερε δ᾽ ἐν κύκλῳ λεπαστὴν ἡμῖν ταχὺ προσφέρων παῖς· ἐνέχει τι σφόδρα κυανοβενθῆ.—Τὸ βάθος παρίστησιν ὁ Κωμικὸς τῆ ποτηρίῳ.
Idem p. 487. B. et Pollux x, 75. Nemini facile visum fuit Comici verba in numeros redigere.

IX. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Γηρυτάδῃ λεπτοὺς τούσδε καταλέγει, οὓς καὶ πρέσβεις ὑπὸ τῶν ποιητῶν φησὶν εἰς Ἅδου πέμπεσθαι πρὸς τοὺς ἐκεῖ ποιητὰς, λέγων οὑτωσί·
Καὶ τίς νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας
ἔτλη κατελθεῖν;—ἕνα γ᾽ ἀφ᾽ ἑκάστης τῆς τέχνης
εἱλόμεθα κοινῇ γενομένης ἐκκλησίας,
οὓ σώματ᾽ ὄντας, ᾀδοφοίτας, καὶ θαμὰ
ἐκεῖσε φιλοχωροῦντας.—εἰσὶ γάρ τινες
ἄνδρες παρ᾽ ὑμῖν ᾀδοφοῖται;—νὴ Δία·
μάλιστα δ᾽ εἴπερ Θρᾳκοφοῖται. πάντ᾽ ἔχεις.—
καὶ τίνες ἂν εἶεν;—πρῶτα μὲν Σαννυρίων
ἀπὸ τῶν τρυγῳδῶν· ἀπὸ δὲ τῶν τραγικῶν χορῶν,
Μέλιτος· ἀπὸ δὲ τῶν κυκλίων, Κινησίας.—
εἶθ᾽ ἑξῆς φησίν·
ὡς σφόδρ᾽ ἐπὶ λεπτῶν ἐλπίδων ὀχεῖσθ᾽ ἄρα.
τούτους γὰρ, ἢν πολλὸς ξυνέλθῃ, ξυλλαβὼν
ὁ τῆς διαρροίας ποταμὸς ἐξοιχήσεται.

Athen. p. 551. B. confer Jo. Toup ad Suidam iii. 288. et Bentleium in Phalarid. Dissertat. de Origine Tragœdiæ p. 167. versionis latinæ. In antepenult. v. male vulgo legitur ὠχεῖσθ᾽ ἄρα. Tempus præsens requirit sententia, ut *Equit.* 1244.

λεπτή τις ἐλπίς ἐσθ᾽, ἐφ᾽ ἧς ὀχούμεθα.

X. ΚΑΤΑΠΛΑΣΜΑ. ἐν Γηρυτάδῃ.
Poll. iv. 181. περὶ ἰατρικῶν ἐργαλείων.

XI. Τότε μέν σου κατεκοττάβιζον, νυνὶ δὲ κατεμοῦσι· τάχα δ᾽ εὖ οἶδα ὅτι καὶ καταχέσονται.
Idem vi. 111.

XII. ΣΥΝΤΕΧΝΟΙ. Ἀριστοφάνης ἐν Γηρυτάδῃ.
Idem vii. 7.

XIII. ΟΙΚΟΔΟΜΟΣ. Ἀριστοφάνης γὰρ ἐν Γηρυτάδῃ εἴρηκε τοὺς οἰκοδόμους.
Idem vii. 117.

XIV. Τὰ δὲ ΚΑΡΠΕΙΑ ἐν τῷ Γηρυτάδῃ Ἀριστοφάνης εἶπε.
Idem vii. 149.

XV. Πόλος τοῦτ᾽ ἐστίν. ἐκαστεπόστην ἥλιος
τέτραπται;
Idem ix. 46.

Misere depravatum est hoc fragmentum. ἐκαστεπόστην vox est nihili et plane barbara. Si præter integritatem metri nihil esset quod desideraretur, proclive erat pro τοῦτ᾽ reponere τόδ᾽. Videndus Salmasius in Plin. Exercit. p. 446. ubi emendat:

πόλος
τοῦτ᾽ ἐστὶν ἑκαστάτω δὲ, ποστὴν ἥλιος
τέτραπται;

XVI. Τὴν μάλθαν ἐκ τῶν γραμματείων ἤσθιεν.
Idem x. 59.

XVII. Ἄλλος δ᾽ εἰσέφερε πλεκτῷ κανισκίῳ ἄρτων περίλοιπα θρύμματα.
Idem vii. 176. et x. 91. Kühnius ita versus distinxit:
Ἄλλος δὲ πλεκτῷ εἰσέφερε κανισκίῳ
ἄρτων περίλοιπα θρύμματα.

Hiatus in primo versu Aristophanem minime redolet. Grammatici Poëtarum χρήσεις excerpentes, brevitatis causa ea omittebant, quibus non confirmabatur id quod adstruere volebant. Inde fit ut plurima Poëtarum fragmenta a Grammaticis servata numeris suis restitui nullo modo possint.

XVIII. ΑΣΚΟΘΥΛΑΚΟΣ. ἐν Ἀριστοφάνους Γηρυτάδῃ.
Idem x. 160.

XIX. Ἐν δὲ τῷ Γηρυτάδῃ ὁ Ἀριστοφάνης λέγει ΦΟΡΜῼ ΣΧΟΙΝΙΝῼ.
Idem x. 169.

XX. Ἀριστοφάνης ἐν Γηρυτάδῃ ΠΕΡΙΘΕΤΟΝ.
Idem x. 170. Confer *Lysistr.* 258. ubi κεφαλὴ περίθετος.

XXI. Καὶ πῶς ἐγὼ Σθενέλου φάγοιμ᾽ ἂν ῥήματα,
εἰς ὄξος ἐμβαπτόμενος, ἢ ξηροὺς ἅλας;
Schol. ad *Vespas* 1303.

XXII. ΓΑΡΓΑΛΙΣΜΟΥ. γάργαλος, καὶ γαργάλη λέγεται ἐρεθισμὸς, ἀπὸ τῶν πασχητιουσῶν γυναικῶν εἰλημμένης τῆς λέξεως· ὡς καὶ Ἀριστοφάνης Γηρυτάδῃ.
Erotianus in voce.

XXIII. ΕΚΛΑΠΗΣΕΤΑΙ. ἀντὶ τοῦ ἐκγλυφήσεται, καὶ ἐκγεννηθήσεται· ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Γηρυτάδῃ φησί· Φήμαις οὖν ἐγὼ βροτῶν ἅπαντας ἐκλαπῆναι.—Ἅπαξ εἴρηται, καὶ παρ' ἡμῶν ἐξήγηται μόνων.
Idem in voce. Comici verba trochaicum tetrametrum effecisse videntur, cujus in fine vox ipsa erat a Grammatico proposita. Vide an tibi satisfaciat hæc conjectura:
Φημὶ γοῦν ἐγώ· βροτοὺς ἅπαντας ἐκλαπήσεται.
Futurum medium, cui passivam significationem tribuisse videtur Grammaticus, ego active accipio.

XXIV. Χαριεντίζεις, καὶ καταπαίζεις ἡμῶν, καὶ βωμολοχεύει.
Harpocr. in βωμολοχεύεσθαι, et auctor Etymol. M. in χαριεντιζόμενοι.

XXV. ΕΡΜΑΣ, ὕφαλος πέτρα. ἐν Γηρυτάδῃ Ἀριστοφάνους.
Harpocr. in voce.

XXVI. ᾖσαν εὐθὺ τοῦ Διονυσίου.—ἀντὶ τοῦ ἐπορεύοντο.
Auctor Etymol. M. in ᾖσαν. p. 420.

XXVII. ΑΥΤΟΙ ΘΥΟΜΕΝ. ἀντὶ τοῦ, αὐτοὶ πίνομεν.
Hesych. in voce.

XXVIII. ΣΚΟΜΒΡΟΣ. Ἀριστοφάνης Γηρυτάδῃ.
Athenæus p. 321. A.

XXIX. ὦ δύσθεον μίσημα.
Electræ verba sunt apud Sophoclem v. 289. ad quæ Scholiastes: καὶ ταῦτα Ἀριστοφάνης παρῴδηκεν ἐν Γηρυτάδῃ.

ΓΛΑΥΚΟΣ.

Καλύψας καλύμματος τριβωνίῳ διαπαρθένευσα.

Pollux iii. 43. ubi recte docti Viri emendant καλύμματι τριβωνίου. Sed in Comici versibus probabile est sic ordinata fuisse verba:

τριβωνίου καλύμματι
διαπαρθένευσα.

ΔΑΙΔΑΛΟΣ.

I. Ὁ μηχανοποιὸς, ὁπότε βούλει τὸν τροχὸν
ἐᾷν ἀνεκὰς, λέγε· Χαῖρε, φέγγος ἡλίου.

Erotianus in ἀνεκάς. Trimetri sunt iambici, ut nemo non videt, quod tamen Coddæo illi, qui *Augiæ stabulum* se repurgasse gloriabatur, non suboluerat. At ille revera *Augiæ stabulum* repurgandum reliquit.

II. ΠΟΛΥΠΟΥΣ.—τὴν δὲ αἰτιατικὴν πολύπουν φασὶν, ὡς καὶ Ἀλκίνουν, καὶ Οἰδίπουν—τὸ δὲ πόλυπον λέγειν, Αἰολικόν. Ἀττικοὶ δὲ πολύπουν λέγουσιν. Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ.

Ταῦτ' ἔχοντα, πουλύπουν, καὶ σηπίας.

καὶ πάλιν,

τὸν πουλύπουν
μοι ἔθηκε.

πάλιν·

Πληγαὶ λέγονται πουλύπου πιλουμένου.

Athen. p. 316. A. Probare vult Dipnosophista Atticos dixisse πολύπους et πολύπουν: non πόλυπος et πόλυπον. Sed ubi metri ratio primam produci flagitaret, Comicis etiam licuit πουλύπους dicere, quod multis exemplis ex eodem Athenæi capite confirmatur, licet in plerisque simplicem vocalem pro diphthongo exhibeant impressi libri. Alcæi versum e *Sororibus vitiatis* emendavit Toupius ad Suidam v. 4. Ameipsiæ versus e *Lurcone* sic legendus videtur:

Πολλῶν μὲν, ὡς ἔοικε, δεῖ μοι πουλύπων.

Diphili tetrameter trochaichus e *Mercatore* sic legendus:

Πουλύπους ἔχων ἁπάσας ὁλομελεῖς τὰς πλεκτάνας.

Prima χρῆσις e Nostro prolata, est pars tetrametri trochaici; posteriores duæ sunt e senariis iambicis.

III. Πάσαις γυναιξὶν ἐξ ἑνός γέ του τρόπου,
ὥσπερ παροψὶς μοιχὸς ἐσκευασμένος.

Idem p. 367. D.

IV. Θεόπομπος δ' ἐν Εἰρήνῃ ἐπὶ τῆς θηλείας ἔταξε τὸν ἀλεκτρυόνα—καὶ Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ·

Ὠὸν μέγιστον τέτοκεν ὡς ἀλεκτρυών.

καὶ πάλιν·

Πολλαὶ δὲ τῶν ἀλεκτρυόνων
ὑπηνέμια τίκτουσιν ὠὰ πολλάκις
βίᾳ.

Idem p. 374. C. Confer supra *Amphiarai* iii. Suidas in ὑπηνέμια eandem adhibet χρῆσιν duobus integris senariis inclusam:

Ἐνίοτε πολλαὶ τῶν ἀλεκτρυόνων βίᾳ
ὑπηνέμια τίκτουσιν ὠὰ πολλάκις.

Quam veram esse lectionem censet Jo. Toupius ad Suidam iii. 260. Sed ἐνίοτε et πολλάκις simul stare non possunt; nec mihi bene reddi videtur πολλάκις per *multa*. Aliam itaque rationem inii. In fine primi senarii desunt voces aliquot, quæ, salva sententia, omitti potuerunt: metro suadente, δὲ inserui.

V. ΚΟΓΧΥΛΙΑΣ ΛΙΘΟΣ. ἐν Ἀριστοφάνους Δαιδάλῳ.
Pollux vii. 100.

VI. ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΕΙΝ. Ἀριστοφάνης ἔφη ἐν Δαιδάλῳ.
Idem vii. 117. Occurrit etiam hoc verbum, sed tropice adhibitum, in *Pace* 305.

VII. περὶ τοῦ γὰρ ὁ πόλεμος
νῦν ἐστιν ὑμῖν;—περὶ ὄνου σκιᾶς.

Suidas in ὄνου σκιά. Confer *Vespas* 191.

VIII. Εὐρύβατος, πονηρός—καὶ Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ, ὑποθέμενος τὸν Δία εἰς πολλὰ ἑαυτὸν μεταβάλλοντα, καὶ πλουτοῦντα, καὶ πανουργοῦντα,

Εἰ δή τις ὑμῶν εἶδεν Εὐρύβατον Δία.

Suidas in Εὐρύβατος.

IX. ΔΟΡΥΦΟΝΟΝ, τὸν δολοφονοῦντα. Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ.
Hesych. in voce.

X. Vide in ΣΚΗΝΑΣ ΚΑΤΑΛΑΜΒΑΝΟΥΣΑΙ. I.

ΔΑΙΤΑΛΕΙΣ.

I. ΔΑΙΤΑΛΕΥΣ, ὁ εὐωχητής· ἀφ' οὗ δρᾶμα Ἀριστοφάνους ὠνόμασται Δαιταλεῖς.
Auctor Etymol. M. in voce. Attico more scribendum Δαιταλῆς.

Cum auctore Etymol. M. sentit Orion Thebanus de significatione hujus nominis. En notam ex illius Etymologico, quam mecum communicavit familiaris meus eruditus LARCHERUS. Δαιταλεύς. δαὶς δαιτὸς δαιτεύς. ὡς μέλανος μελανεύς· λέοντος λεοντεύς. ὡς πλεονασμῷ τῆς αλ, δαιτεὺς δαιταλεύς. ὡς Δαιταλεῖς, δρᾶμα Ἀριστοφάνους. Ἐπειδὴ ἐν ἱερῷ Ἡρακλέους δειπνοῦντες καὶ ἀναστάντες, χοροὶ ἐγένοντο. Sintne postrema ista verba ex ipso dramate excerpta, an ad argumentum pertineant, in medio relinquam.

II. Τὸ πρῶτον δρᾶμα γράψας ὁ ποιητὴς ἐξέθηκε τοὺς Δαιταλεῖς, ἐν ᾧ σῶφρον μειράκιον εἰσάγει, καὶ ἕτερον ἄχρηστον. εὐδοκίμησε δὲ σφόδρα ἐν τούτῳ τῷ δράματι.
Schol. ad *Nubes* 529.

III. Νομίζω δή σοι τὰ ὑπὸ Ἀριστοφάνους ἀρκέσειν, τὰ ἐκ τῶν ΔΕΤΑΛΕΩΝ, ὧδέ πως ἔχοντα. "Πρὸς ταῦτα σὺ λέξον Ὁμήρου γλώττῃ τίνι καλοῦσι κόρυμβα." προβάλλει

γὰρ ἐν ἐκείνῳ τῷ δράματι ὁ ΕΚ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΤΩΝ ΔΕΤΑΛΕΩΝ πρεσβύτης τῷ ἀκολάστῳ υἱεῖ, πρῶτον μὲν, τὰ κόρυμβα τί ποτ' ἐστὶν ἐξηγήσασθαι· μετὰ δὲ τοῦτο, "Τί καλοῦσιν ἀμενηνὰ κάρηνα." κἀκεῖνος μέντοι ἀντιπροβάλλει τὸν ἐν τοῖς Σόλωνος ἄξοσι γλωττὸν εἰς δίκας διαφέρουσας ὡδί πως. "Ὁ μὲν οὖν σὸς, ἐμὸς δὲ οὗτος ἀδελ-"φὸς φρασάτω, τί καλοῦσιν ἰδουσί τι." ἐφεξῆς προβάλλει "Τί ποτ' ἐστὶ τὸ εὖ "ποιεῖν;"—δηλοῖ δὲ καὶ αὐτὸς οὗτος ὁ Ἀριστοφάνης ἐν ταυτῷ δράματι διὰ τῶνδε. "Ἄλις, ὀρίλη, καὶ μῦρον, καὶ ταινίαι." εἶτα ὁ πρεσβύτης ἐπισκώπτων. "Ἤδου "σωρίλη. τοῦτο παρὰ Λυσιστράτου." πάλιν δὲ αὐτοῦ τοῦ ἀκολάστου υἱέως εἰπόντος· "Ἡμῶν ἴσως σὺ καταπληγήσῃ τῷ χρόνῳ." καὶ τοῦθ' υἱοῦ ὁ πρεσβύτης ἐπισκώπτων ἐρεῖ· "Τὸ καταπληγήσῃ τοῦτο παρὰ τῶν ῥητόρων." εἶτ' αὖθις ἐκείνου φάντος· "Ἀποβήσεταί σοι ταῦτα ποῖ τὰ ῥήματα;" πάλιν ὁ πρεσβύτης καὶ τοῦτο σκώπτει· "Παρ' Ἀλκιβιάδου τοῦτο ἀποβήσεται." καὶ μέν γε καὶ ὁ υἱὸς οὐδέπω παυόμενος οὐδὲ αἰδούμενος τὸν γέροντα, φησί· "Τί ὑποτεκμαίρῃ καὶ κακοὺς ἄνδρας λέγεις κα-"λοκἀγαθεῖν ἀσκοῦντας;" εἶτα ὁ πρεσβύτης· "Οἴμαι, ὦ Θρασύμαχε, τίς τούτων "τῶν ξυνηγόρων τερύεται."

Galenus in Procemio libelli qui inscribitur τῶν Ἱπποκράτους γλωσσῶν ἐξήγησις. Multa in his depravata, quorum ad emendationem, quum subitaria opera et admodum festinans fragmenta hæc recolligam et disponam, pauca sunt, quæ in præsens conferre valeam. Legendum: ἀντιπροβάλλει τῶν ἐν τοῖς Σόλωνος ἄξοσι γλωττῶν εἰς δίκας διαφερούσας τινὰς ὡδί πως.

> Ὁ μὲν οὖν σὸς υἱὸς, ἐμὸς δ' ἀδελφὸς οὑτοσὶ
> φρασάτω, τί καλοῦσιν—

Quid pro ἰδουσί τι reponi debeat, in mentem non venit. Postea Aristophanis duo versus sic legendi:

> Ἄλις σορίλλῃ καὶ μύρον, καὶ ταινίαι.

Verba sunt adolescentis, cui respondet senex:

> Ἰδοὺ σορίλλη· τοῦτο παρὰ Λυσιστράτου.

Vide Hesych. in σορίλλη. In duobus sequentibus senariis scribendum καταπλαγήσει. Mox

> Παρ' Ἀλκιβιάδου τοῦτο τἀποβήσεται.

id est τοῦτο τὸ ἀποβήσεται. Quæ sequuntur facile numeris suis restituuntur, sed eorum sententiam, quæ partim ab iis, quæ suppressa sunt, pendet, non ita proclive est assequi.

> Τί δ' ὑποτεκμαίροι' ἂν σὺ, καὶ κακοὺς λέγοις
> ἄνδρας καλοκἀγαθεῖν ἀσκοῦντας;
> Οἴμ', ὦ Θρασύμαχε, τοῦτο τῶν ξυνηγόρων
> τίς γηρύεται;

Ceterum mendosa est apud Galenum scriptura Δεταλέων: et si genuina sunt ista, ὁ ἐκ τοῦ δήμου τῶν Δαιταλέων, aliter accipi debent, quam a Casaubono ad Athen. iii. 32. intellecta fuere. Nullus enim adhucdum innotuit Atticæ Pagus, cui nomen Δαιταλεῖς. Aliunde noti sunt Δαιδαλίδαι, a quibus fabulæ titulum inscriptum fuisse conjecit Nunnesius ad Phrynichum in ἀκισής. Sed conjectura illa jamdudum explosa fuit. Δαιταλεῖς sunt *convivæ*, *epulones*, quorum unus, *homo plebeius*, ἀνὴρ ἐκ τοῦ δήμου, cum duobus suis filiis, moribus et indole diversis, colloquebatur.

"Πρὸς ταῦτα σὺ λέξον Ὁμήρου γλώττη τίνι καλοῦσι κόρυμβα." Eundem Comici locum innuit Pollux ii. 109. sed immutata verba proferens. ἀλλὰ τὰς ποιητικὰς φωνὰς, γλώττας ἐκάλουν, ὡς Ἀριστοφάνης· Πρὸς ταῦτα λέξον Ὁμήρου γλῶττα τί καλεῖται κόρυμβος. Saniora hæc sunt quidem, non ita tamen, ut ad numeros revocari queant.

IV.
> Οὐκ αἰσχυνοῦμαι τὸν τάριχον τουτονὶ
> πλύνων ἅπασιν ὅσα σύνοιδ' αὐτῷ κακά.

Athen. p. 119. C.

V. ΧΟΝΔΡΟΝ δὲ εἴρηκε τὸ ῥόφημα Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσιν οὕτως·

> Ἡ χόνδρον ἑψῶν, εἶτα μυῖαν ἐμβαλὼν
> ἐδίδου ῥοφεῖν ἄν.

Idem p. 127. C.

VI. Vide infra in ΣΚΗΝΑΣ ΚΑΤΑΛΑΜΒΑΝΟΥΣΑΙ. I.

VII. Τοῦ ΤΡΙΓΩΝΟΥ, μουσικοῦ ὀργάνου, μνημονεύει Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσι.
Idem p. 183. E.

VIII. Ὅστις δ' αὐτὴν αὐλοῖς καὶ λύραις κατατέτριμμαι χρώμενος, εἶτά με σκάπτειν κελεύεις;
Idem p. 184. F. Luxatum metrum male insertis voculis δ' αὐτὴν, quarum posterior sensum etiam turbat; et omissa alia quavis particula. Sic χρῆσιν constituo:

> Ὅστις αὐλοῖς καὶ λύραις νῦν κατατέτριμμαι χρώμενος,
> εἶτά με σκάπτειν κελεύεις;

IX.
> Καὶ λεῖος, ὥσπερ ἔγχελυς.

Idem p. 299. B.

X.
> Καὶ δελφακίων ἁπαλῶν κωλαῖ, καὶ χναυμάτια πτερόεντα.

Idem p. 368. E.

XI.
> Ἀπόλωλα· τίλλων τὸν λαγὼν ἐφθήσομαι.

Idem p. 400. A.

XII. Ἀλλ' οὐ γὰρ ἐμάθετε ταῦτα ἐμοῦ πέμποντος· ἀλλὰ μᾶλλον πίνειν, ἔπειτ' ᾄδειν κακῶς Συρακουσίων τράπεζαν, Συβαρίτιδάς τ' εὐωχίας, καὶ Χῖον ἐκ Λακαινᾶν κυλίκων μέθυ ἡδέως καὶ φίλως.
Idem p. 527. C. et 486. F. E chorico cantico hæc desumta sunt, sed hiulca et corrupta.

XIII.
> ἐγὼ δέ σοι
> πέμψω πλακοῦντ' ἐς ἑσπέραν χαρίσιον.

Idem p. 646. B. Suidas in ἀνάστατοι et in χαρίσιον, ad quem locum confer Jo. Toup iii. 306. e conjectura reposui ἐγὼ δέ σοι. Vulgo legitur δὲ νῦν.

XIV.
> ἔγνωκ' ἐγὼ δὲ χάλκιον.
> τοῦτ' ἐστὶ κοττάβειον ἱστάναι καὶ μυῤῥίνας.

Idem p. 667. F.

XV.
> Φέρ' ἴδω, τί σοι δῶ τῶν μύρων; ψάγδαν φιλεῖς;

Idem p. 690. E.

XVI.
> Ἆσον δή μοι σκολιόν τι λαβὼν Ἀλκαίου κἀνακρέοντος.

Idem p. 693. l. ult. κἀνακρεόντος, Attica crasi, ut Thesmoph. 161.

XVII.
> Εἰς τὰς τριήρεις δεῖ μ' ἀναλοῦν ταῦτα, καὶ τὰ τείχη.

Suidas in ἀναλίσκειν.

XVIII.
> Τὸν Ἐρεχθέα μοι, καὶ τὸν Αἰγέα κάλει.

Idem in Αἰγέα.

XIX. ΡΑΓΔΑΙΟΣ, σφοδρὸς, βίαιος. ἐν Δαιταλεῦσιν Ἀριστοφάνους.
Idem in ῥαγδαίους.

XX.
> Ἔσειον, ᾔτουν χρήματ', ἠπείλουν, πάλιν
> ἐσυκοφάντουν.

Idem in σεῖσαι, τὸ συκοφαντῆσαι. Eodem significatu occurrit hoc verbum *Pace* 639.

XXI.
> Οὐδ' ἔστιν αὕτη στλεγγὶς οὐδὲ λήκυθος.

Schol. ad *Equites* 577. et Suidas in στλεγγίς.

XXII.
> Ταχὺ νῦν πίτου, καὶ μὴ τροπίαν οἶνον φέρε.

Suidas in τροπίας οἶνος, emendatus e Photii Lexico inedito. Vide Jo. Toup ad Suidam iii. 228. ubi legendum existimat τάχυνον, πίτου. Sed non adtendit Vir longe eruditissimus huic lectioni obstare mediæ in τάχυνον syllabæ modulum. In Suidæ editione principe excusum ταχύ νυν.

XXIII. Λυροποιὸς, λυροποιΐα—Ἀριστοφάνης δ' ἐν Δαιταλεῦσι καὶ ΛΥΡΩΝΙΑΝ που λέγει.
Pollux vii. 153.

XXIV. Ἐψυχρολουτρήσαμεν. Idem vii. 168.

XXV.
> Εἰ μὴ δικῶν τε γύργαθος, ψηφισμάτων τε θωμός.

Idem vii. 176. et x. 158. Θωμὸν e Comici Babyloniis enotavit Mœris in voce, p. 190.

XXVI.
> Οὐδ' ἀργύριόν ἐστιν κεκερματισμένον.

Idem ix. 88.

XXVII. ΚΛΙΝΑΡΙΟΝ. ἐν Δαιταλεῦσιν. Idem x. 32.

XXVIII.
> Οὔκ· ἀλλὰ ταῦτά γ' ἐπίχυσις τοῦ χαλκίου.

Idem x. 92. et 109.

XXIX.
> τῆς μυρηρᾶς ληκύθου
> πρὶν κατιλάσαι τὴν σπαθίδα, γεύσασθαι μύρου.

Pollux x. 120. et 119. ἄγγη μυρηρά. Ad quem locum vide Hemsterhusii notam. Confer eundem Poll. vii. 177.

XXX. ΘΥΛΑΚΙΣΚΟΝ. ἐν Δαιταλεῦσιν Ἀριστοφάνης.
Idem x. 172.

XXXI. Ἐν ἀλιπίδῳ. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν.
Harpocr. in ἀλίπεδον.

XXXII. Ἢν μὴ μεταλάβῃ τοὐπίτιμπτον, κλαίετω.
Idem in ἐπίτιμπτον.

XXXIII. Αἱ τῶν δικαστηρίων θύραι ΚΙΓΚΛΙΔΕΣ ἐκαλοῦντο. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν·
Ὁ δ' Ἡλιαστὴς εἵρπε πρὸς τὴν κιγκλίδα.
Idem in κιγκλίς. Occurrit hoc nomen *Vesp.* 124. 773. *Equit.* 641.

XXXIV. βάψας τὴν κώπην εὐθὺς ἔπλευσα
πρὸς Ναυτοδίκας, εἰ τῆς ξενίας ἐδίκαζον.
Idem in Ναυτοδίκαι, emendatus e Suida in βάψας.

XXXV. Ἐστι μὲν ΗΠΗΣΑΣΘΑΙ ἅπαξ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Δαιταλεῦσι, παίζοντι τὰς Ἡσιόδου ὑποθήκας.
καὶ κόσκινον ἠπήσασθαι.
Phrynichus in ἀκεστής. Thomas Mag. in eadem voce.

XXXVI. Ὦ πρῳνοία καὶ ἀναιδεία. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν.
Eustathius ad Odyss. H. p. 1579. l. 30.

XXXVII. Τί δαί; κυνίδιον σὺ λεπρὸν ἱερίω τῇ θεῷ
εἰς τὰς τριόδους;
Schol. Theocriti ii. 12. emendatus partim a Jo. Toup. σὺ omnino inseri debuit, quia in λεπρὸν prior syllaba corripitur, ut et prima in ἱερίω.

ΔΑΝΑΙΔΕΣ.

I. Ὁ χορὸς δ' ὠρχεῖτ' ἂν ἐναψάμενος δάπιδας καὶ στρωματόδεσμα,
διαμασχαλίσας αὑτὸν σχελίσιν, καὶ φύσκαις, καὶ ῥαφανῖσι.
Athen. p. 57. A.

II. Αἰγύπτιοι δὲ τὸν ὑποξίζοντα ἄρτον ΚΥΛΛΑΣΤΙΝ καλοῦσι. μνημονεύει δ' αὐτοῦ Ἀριστοφάνης ἐν Δαναΐσι·
Καὶ τὸν κύλλαστιν φθέγγου καὶ τὸν πετόσιριν.
Idem p. 114. C.

III. Καὶ ταῦτ' ἔχοντα σηπίας καὶ πουλύπους.
Idem p. 323. C. Male vulgo πολύποδας. Vide supra in ΔΑΙΔΑΛΟΣ. ii.

IV. τραπόμενον εἰς τοὔψον λαβεῖν
ὀσμύλια, καὶ μαινίδια, καὶ σηπίδια.
Pollux ii. 76. ubi Aristophanes nude citatur, sine Dramatis nomine, quod ex Athenæo p. 324. B. notum. ὀσμύλια est neutrum plurale, et diminutivum formatum ab ὀσμύλη. Vide Hesychii interpretes ad hanc vocem. Male apud Pollucem editum ὀσμυλίδια, quam formam metri lex non admittit.

V. λύσας ἴσως ἂν τὸν λαγὼν
ὑμῶν ξυναρπάσειεν.
Athen. p. 400. A. In Reg. Cod. scriptum ξυναρπάσειεν ὑμῶν. Quare voces illas transposuerim statim videt qui metri non prorsus est imperitus.

VI. Ἤδη παροινεῖς εἰς ἐμὲ πρὶν δεδειπνάναι.
Idem p. 422. F. Male vulgo et contra linguæ indolem εἰς omissum. Præpositionem, sine qua versus stare non potest, absorbuit præcedens syllaba.

VII. Ἀριστοφάνης δ' ἐν Δαναΐσι καὶ ποιητὴν φησὶν αὐτὸν εἶναι ἐν τούτοις·
Μήθ' ἅρμα εἶναι ἐγχελυοπώλην.
Idem p. 645. E. quæ prorsus corrupta sunt. Eo respexit Pollux vii. 199.

VIII. οὐδεὶς βεβαλάνωκε τὴν θύραν.
Pollux x. 26. Finis est tetrametri trochaici.

IX. Τῶν χειρῶν ἔργα μυοῦς ἐστίν.
Idem x. 39.

X. Προσωπὶς, καὶ, ὡς ἐν Δαναΐσιν Ἀριστοφάνης, ΠΡΟΣΩΠΙΔΙΟΝ.
Pollux x. 127.

XI. Κακῶν τοσούτων ξυνελέγη μοι σώρακος.
Idem x. 130.

XII. Μαρτύρομαι δὲ Ζηνὸς Ἑρκείου χύτρας,
παρ' αἷς ὁ βωμὸς οὗτος ἱδρύθη ποτέ.
Schol. ad *Plutum* 1199. et ad *Pacem* 922. et ex eo Suidas, apud quem in χύτραις ἱδρυτέον legitur posteriori versu μεθ' ὧν ὁ βωμός.

XIII. Κλειταγόρα, ποιήτρια Λακωνικὴ, ἧς μέμνηται Ἀριστοφάνης ἐν Δαναΐσι.
Idem ad *Lysistr.* 1239. et ex eo Suidas.

XIV. ΑΡΓΥΡΙΟΝ δὲ τὸ λεπτὸν νόμισμα καλοῦσιν, ὡς Ἀριστοφάνης Δαναΐσι.
Suidas in ἀργύρειος σταυρός.

XV. Ἀταλαιπώρως, ῥᾳθύμως, ὀλιγώρως. Ἀριστοφάνης Δαναΐσιν·
Οὕτως αὐτοῖς ἀταλαιπώρως ἡ ποίησις διέκειτο.
Suidas et Etymol. M. in ἀταλαίπωρον.

XVI. Πρὸς τὸν στροφέα τῆς αὐλείας ἐχίνου κεφαλὴν κατορύττειν.
Suidas in αὔλειος.

XVII. Λυγκεὺς, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Δαναΐσι φησὶν, υἱὸς Αἰγύπτου.
Schol. ad *Plutum* 210. et ex eo Suidas in Λυγκέως ὀξυωπέστερον βλέπεις. Sed ὁμωνύμους heroas confuderunt Grammatici, cujus erroris suspicio in Comicum cadere nequit.

XVIII. Ἀλλ' εἴσιθ', ὡς τὸ πρᾶγμα λέξαι βούλομαι
τουτί· προσόζειν γὰρ κακοῦ τού μοι δοκεῖ.
Suidas in τοῦ.

ΔΗΛΙΑ.

Ἐπεὶ δὲ καὶ ὄρνις ἐπῆσαν ταῖς κολοκύνταις καὶ ἄλλοις κνιστοῖς λαχάνοις· οὕτω δ' εἴρηκεν Ἀριστοφάνης ἐν Δηλίᾳ τὰ σύγκοπτα λάχανα·
Κνιστὰ, ἢ στέμφυλα.
Athen. p. 373. A.

ΔΙΣ ΝΑΥΑΓΟΣ.

Καλεῖται δὲ τὸ κλινίδιον, καὶ ΚΛΙΝΤΗΡΙΟΝ, ὡς ἐν Δὶς ναυαγῷ Ἀριστοφάνης.
ὦ πονηρὲ σὺ,
τί μ' ἐξορίζεις, ὥσπερεὶ κλιντήριον;
Pollux x. 33. emendatus a Jo. Toupio in Præfatione Curarum novissimarum in Suidam.

ΔΡΑΜΑΤΑ.

I. Ἀριστοφάνης Δράμασιν ἢ Νιόβῃ·
Οὐδὲν, μὰ Δί', ἐρῶ λοπάδος ἑψητῶν.
Athen. p. 301. B.

II. ΠΕΤΑΧΝΟΝ, ποτήριον ἐκπέταλον. Ἀριστοφάνης ἐν Δράμασι·
πάντες δ' ἔνδον πεταχνοῦνται.
Idem p. 496. A. Posterius est comma tetrametri anapæstici. Confer Hesych. in πέτακνον, et in proxime antecedenti glossa.

III. Τὴν δ' ΑΠΟΚΙΝΟΝ καλουμένην ὄρχησιν, ἧς μνημονεύει Ἀριστοφάνης ἐν Κενταύρῳ—
Idem p. 629. C.

IV. Τῶν δὲ περὶ ἀρτοποιΐαν ἀθρόα ἐν Ἀριστοφάνους Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ· πτίσσω, βράττω, μάττω, διώ, πέττω, καταλῶ.
Pollux vii. 24. Locum proposui, ut scribendum eum esse censeo.

V. Ἀριστοφάνης γοῦν ἐν μὲν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ·
Ἐν κωμήτισι καπήλοις τ' ἐπίχαρτον.
Idem ix. 36.

VI. Καὶ ὁ Ἀριστοφάνης ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ·
Λίθος δεκατάλαντος.
Idem ix. 53.

VII. Ἀριστοφάνης γοῦν ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ εἴρηκεν·
Ἐκκρουσαμένους τοὺς πύνδακας.
Idem x. 79.

VIII. Οἱ ἀναβασμοὶ τῆς κλίμακος, ΚΛΙΜΑΚΤΗΡΕΣ, ὡς ἐν Ἀριστοφάνους Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ. Idem x. 171.

IX. Οὐ μέντοι οἱ κεραμεῖς τὰς πλίνθους ἔπλαττον, ΠΛΙΝΘΕΙΟΝ καλεῖ τόπον ἐν Δράμασιν ἢ Νιόβῃ Ἀριστοφάνης.
Idem x. 185.

X. Τοῖς δὲ σκεύεσιν εἰ βούλοιτό τις προσαριθμεῖν καὶ ΚΑΔΟΝ ΠΙΤΤΙΝΟΝ, ἔξεστιν, Ἀριστοφάνους ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ εἰπόντος·
Ἀλλ' εἰς κάδον λαβὼν τιν' εὕροι πίττινον.
Idem ibidem.

XI. Ἐν δὲ τοῖς Ἀριστοφάνους Δράμασιν ἢ Νιόβῃ·
ἀλλ', ὥσπερ λύχνος,
ὁμοιόταθ' ἐκάθευδ', ἐπὶ τοῦ λυχνιδίου.
Idem x. 119.

Apud Pollucem scriptum ὁμοιότατα κάθευδ', quod manu levissima emendandum erat, mutato solum accentu, ὁμοιότατα καθεῦδ'—Vide not. ad Thesm. 479.

XII. ΚΑΤΤΥΣ, δερμάτιον ἐντιθέμενον τῇ σμινύῃ, ὅταν ὁ στέλεχος ἀραιὸς ᾖ. καὶ ἔστι τοὔνομα ἐν τοῖς Ἀριστοφάνους Δράμασιν ἢ Νιόβῃ. Idem x. 166.

XIII. Ἐγὼ γάρ, εἴτε σ' ἠδίκηκ', ἐθέλω δίκην
δοῦναι πρόδικον ἐπὶ τῶν φίλων τῶν σῶν.
Suidas in πρόδικον, emendatus a Jo. Toupio v. 118.

XIV. Μεῖον λέγουσι τοὺς ὑπὲρ τῶν υἱῶν εἰς τὰ Ἀπατούρια οἲς ὑπὸ τῶν πατέρων εἰσφερομένους, διὰ τὸ ἐπιφωνεῖν τοὺς φράτορας ἐπὶ τοῦ σταθμοῦ τοῦ ἱερείου, Μεῖον, Μεῖον. ὅτι δὲ ἵσταντο, Ἀριστοφάνης ἐν Δράμασι (male vulgo Δράματι) δεδήλωκε. τοῦτο δὲ κέκληται Κουρεῖον ἀπὸ τῶν κούρων, ὑπὲρ ὧν ἐθύετο· Μεῖον δέ, διὰ τὴν προειρημένην αἰτίαν. καὶ ἐπιζήμιόν τι τοῖς ἧττον εἰσάγουσιν ἀπεδίδοντο, καθάπερ αὐτός φησιν Ἀριστοφάνης.
Ἀλλ' εὔχομαι γὤγ' ἑλκύσαι σε τὸν σταθμόν,
ἵνα μή με προσπράττωσι γραῦν οἱ φράτορες.
Schol. ad *Ranas* 810. ubi male legitur in fine prioris senarii τὸν σφυγμόν, quod admodum ineptum est.

XV. ΒΥΡΣΑΝ, τὴν πόλιν Ἀθηνῶν Ἀριστοφάνης ἐν Δράμασι παίζων ἔφη. Hesych. in voce.

XVI. ΚΥΛΛΟΥ ΠΗΡΑ. ζητοῦσι διὰ τί τὸ πορνεῖον, Κύλλου πήραν Ἀριστοφάνης εἴρηκεν ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ·
Τὸ δὲ πορνεῖον Κύλλου πήρα.
ἔστι γὰρ χωρίον Ἀθήνησιν ἐπηρεφές, καὶ κρήνη. ἀντὶ δὲ τοῦ πήραν, πήραν ἔφη. Idem in voce.

XVII. Ἀριστοφάνης ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ·
χωρεῖ δ' ἄκλητος ἀεὶ δειπνήσων· οὐ γὰρ ἄκανθαι.
Idem in οὐ γὰρ ἄκανθαι. Tetrameter est anapæsticus, cui deficit pes primus.

ΕΙΡΗΝΗ Β.

ΦΙΤΥ, ὃ δηλοῖ φυτόν, ἢ φύτευμα, ὡς Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ.
Πόθεν τὸ φίτυ; τί τὸ γένος; τίς ἡ σπορά;

Eustath. ad Iliad. p. 129. l. 261. Hic versus in *Pace* quæ exstat non legitur, qua in fabula occurrit nomen φίτυ v. 1165.

ΕΡΕΧΘΕΥΣ.

Ἐν μέντοι τῷ περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν τοῦ Γραμματικοῦ Ἀριστοφάνους φέρεται, ὅτι ἀπίχθυες, κατά τινας, οἱ μὴ ἐσθίοντες ἰχθῦς. καὶ φέρει ἐκεῖνος χρῆσιν ἐξ Ἀριστοφάνους ταύτην·
Τοὐνθένδ' ἀπίχθυς βαρβάρους οἰκεῖν δοκῶ.
Eustathius ad Odysseæ M. p. 1720. l. 25.

ΗΡΩΕΣ.

I. Οὐκ ἠγόρευον; οὗτος ἔστ' οὐκ Ἀργόλας,
μὰ τὸν Δί', οὐδ' Ἕλλην, ὅσον ἐμοὶ φαίνεται.
Stephanus Byz. in Ἄργος, ubi depravati leguntur hi versus, quorum cuivis facilis erat emendatio.

II. Τρέχ' εἰς τὸν οἶνον, ἀμφορέα κενὸν λαβών,
τὸν ἔνδοθεν, καὶ βύσμα, καὶ γευστήριον,
κἄπειτα μισθοῦ σαυτὸν ἀμφορεαφορεῖν.
Suidas in ἀμφορεαφόρους: et Pollux x. 75. vi. 99.

III. Ἀριστοφάνης δέ, τῶν ἡρώων φησὶν εἶναι τὰ πίπτοντα, λέγων ἐν τοῖς Ἥρωσι·
Μὴ γεύεσθ' ἅττ' ἂν καταπίσῃ τῆς τραπέζας ἐντός.
Diogen. Laërt. in Pythagora viii. 34.

IV. Ἀριστοφάνης δ' ἐν Ἥρωσι ΧΕΡΝΙΒΙΟΝ εἴρηκε.
Athen. p. 409. C.

V. ΠΥΕΛΙΔΑ, τὸ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενον σφραγιδοφυλάκιον. Ἀριστοφάνης Ἥρωσιν.
Harpocration in voce.

VI. Πῶς πίομαι;
Ἀριστοφάνης ἐν Ἥρωσι. Auctor Etymol. M. in πίνω.

VII. Ἐμπόλῳ Διοσκούρῳ.
Pollux vii. 15.

VIII. Ἀνδραποδώνης.
Idem vii. 16.

IX. Ἀρτοποιΐα.
Idem vii. 21.

X. Ὁ μισθός, κόμιστρον. Ἀριστοφάνης δ' ἐν τοῖς Ἥρωσι δοκεῖ τὸ κόμιστρον κατὰ τὸ νῦν ἔθος εἰρηκέναι ΦΟΡΑΝ, ὅταν εἴπῃ·
ὀβολῶν δ' ἴσως
τεττάρων καὶ τῆς φορᾶς.
Idem vii. 133.

XI. Τὸ ὕδωρ τοῦ λουτροῦ, λουτρίον, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Ἥρωσι·
Μήτ' ἀπόνιπτρον θύραζ' ἐκχεῖται, μηδὲ λουτρίον.
Idem vii. 167. Confer Hesychii interpretem ad λούτριον.

XII. Τὸ σκεῦος, ᾧ τοὺς πόδας ἐναπονιπτόμεθα, καλεῖται ποδανιπτήρ· τὸ δὲ ἀπ' αὐτοῦ ὕδωρ, νίπτρον, ἢ λουτρίον, ἢ ΠΟΔΑΝΙΠΤΡΟΝ, ὡς ἐν Ἥρωσιν Ἀριστοφάνης λέγει.
Pollux x. 78.

XIII. Τὸν γὰρ ἧλον, καὶ ΗΛΙΣΚΟΝ ἐν Ἥρωσιν Ἀριστοφάνης κέκληκε.
Idem x. 61.

XIV. Παυσικάπη, ἣν καὶ ΚΑΡΔΟΠΕΙΟΝ ὠνόμαζον, ὡς ἐν Ἥρωσιν Ἀριστοφάνης·
Ἡ καρδοπείῳ περιπαγῇ τὸν αὐχένα.
Idem x. 112.

XV. Ἴθι δή, λαβὼν τὸν ῥόμβον, ἀνακωδώνισον.
Idem x. 173.

XVI. —— κἀπὸ τῆς Διϊτρέφους τρεπίζης.

Schol. ad Av. 799. Finis est tetrametri iambici.

ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑΙ.

I. Ὅτι Ἀριστοφάνους τὰς δευτέρας Θεσμοφοριαζούσας Δημήτριος ὁ Τροιζήνιος Θεσμοφοριασάσας ἐπιγράφει. ἐν ταύτῃ ὁ Κωμικὸς μέμνηται Πεπαρηθίου οἴνου·

Οἶνον δὲ πίνειν οὐκ ἐάσω Πράμνιον,
οὐ Χῖον, οὐδὲ Θάσιον, οὐ Πεπαρήθιον,
οὐδ' ἄλλον, ὅστις ἐπεγερεῖ τὸν ἔμβολον.

Athenæus p. 29. A. Eo respexit Hesychius in ἔμβολον.

II.
Ἰχθὺς ἐώνηταί τις, ἢ σηπίδιον,
ἢ τῶν πλατειῶν τις καρίδων, ἢ πουλύπους;
ἢ νῆστις ὀπτᾶτ', ἢ γαλεὸς, ἢ τευθίδες;—
μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτ'.—οὐ βατίς;—οὐδὲ φήμ' ἐγώ.—
οὐδὲ χόριον, οὐδὲ πυὸς, οὐδ' ἧπαρ κάπρου,
οὐδὲ σχαδόνες, οὐδ' ἤτριαῖον δέλφακος,
οὐδ' ἐγχέλειον, οὐδὲ κάραβον μέγαν
γυναιξὶ κοπιώσαισιν ἐπικουρήσατε;

Idem p. 104. E. et 324. B. Ad versum hujus fragmenti 6. respexit auctor Etymol. M. in ἦτρον.

III. Ὅτι δὲ διεβόητον ἦν τὸ τοῦ Κράτητος ΕΛΕΦΑΝΤΙΝΟΝ ΤΑΡΙΧΟΣ, μαρτυρεῖ Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις διὰ τούτων·

Ἡ μέγα τι βρῶμ' ἐστὶν ἡ τρυγῳδοποιομουσική,
ἣν Κράτης γε τάριχος ἐλεφάντινον λαμπρὸν ἐνόμισεν
ἀπόνως παραβεβλημένον, ἄλλα τε
τοιαῦθ' ἕτερα μυρί' ἐκιχλίζετο.

Idem p. 117. C. In 2. v. cod. Reg. habet ἣν Κράτητι τὸ τάριχος, unde novam lectionem concinnavi, ἣν Κράτης γε τάριχος: et in fine ἐνόμισεν dedi, pro vulgato ἐνόμιζεν, quod respuit metri trochaici lex. In ἐλεφάντινον penultimam producit, quam alibi corripit, Poëta.

ἐλεφάντινος, eburneus, sive ad animal pertinens, penultimam corripit. Vide Pl. 815. Eq. 1169. Elephantinum salsamentum Cratetem, et post eum Aristophanem appellasse credo, quod ex urbe Ægypti Elephantine adportaretur, aut cujus conficiendi ratio primum illic inventa fuisset, unde nomen ei inditum. Gentile est Ἐλεφαντῖνος penultima longa. Eadem observari potest prosodia in Cratetis χρέσι, eodem loco ab Athenæo prolata, cujus initium numeris integrum est:

σκυτίνη ποτ' ἐν χύτρᾳ
τάριχος Ἐλεφαντῖνον ἧψε ποντιάς—

Postrema autem verba, quæ hic aliorum exemplo tanquam Aristophanis protuli, sintne revera illius, an Athenæi, mihi non liquet.

IV. Καὶ τῶν πτισσουσῶν ᾠδή τις, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις.

Athen. p. 619. A

V.
Ὦ Ζεῦ πολυτίμηθ', οἷον ἔπνευσεν ὁ μιαρὸς
φάσκωλος εὐθὺς λυόμενός μοι τοῦ μύρου,
καὶ βακκάριδος.

Idem p. 690. D. Eo respexerunt Pollux, cujus hæc sunt verba x. 137. ἵνα δὲ ἀποτίθενται αἱ ἐσθῆτες—καὶ φάσκωλοι, ὡς ἐν Θεσμοφοριαζούσαις: et Erotianus in Βάκχαρις.

φάσκωλος. Nomen Latini retinent. Vide Gesneri Thesaurum in *Pasceolus*.

VI. Ἦν δὲ καὶ κνισμὸς, καὶ ΟΚΛΑΣΜΑ. οὕτω γὰρ ἐν Θεσμοφοριαζούσαις ὀνομάζεται τὸ ὄρχημα τὸ Περσικὸν καὶ σύντονον.

Pollux iv. 100. περὶ εἰδῶν ὀρχήσεως. In Thesmophoriazusis quæ exstant, saltationis Persicæ mentio fit v. 1175. sed ibi nomen ὄκλασμα non reperitur. Est igitur e posteriori fabula desumtum.

VII. Ἄντικρυς δὲ τὸ νῦν καλούμενον ὑπὸ τῶν γυναικῶν στηθόδεσμον εὕροις ἂν ὀνομαζόμενον ΑΠΟΔΕΣΜΟΝ, ἐν Θεσμοφοριαζούσαις Ἀριστοφάνους·

Τὴν πτέρυγα παραλύσασα τοῦ χιτωνίου,
καὶ τῶν ἀποδέσμων, οἷς ἐνῆν τὰ τιτθία.

Pollux vii. 66. Male vulgo legitur παραλύσασαν, reclamante metro. Nec melius in fine 2. v. ἐνῆν τιτθίδια. Articulum hic omnino requirit linguæ ratio. Confer fragm. seq. versum 14.

VIII. Πάνυ γοῦν ἐπιψόγως πάντα τὸν γυναικεῖον καταλεγόμενος κόσμον Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις ὑποδείκνυσιν. παραθήσομαι δὲ αὐτὰς τοῦ Κωμικοῦ τὰς λέξεις διελεγχούσας ἀκριβῶς τὸ φορτικὸν ὑμῶν τῆς ἀπειροκαλίας.

Ξύρον, κάτοπτρον, ψαλίδα, κηρωτὴν, λίτρον,
προκόμιον, ὀχθοίβους, μίτρας, ἀναδήματα,
ἄγχουσαν, ὄλεθρον τὸν βαθὺν, ψιμύθιον,
μύρον, κίσηριν, στρόφιον, ὀπισθοσφενδόνην,
κάλυμμα, φῦκος, περιδέραι', ὑπογράμματα,
τρυφοκαλάσιριν, ἐλλέβορον, κεκρύφαλον,
ζῶσμ', ἀμπέχονον, πόρπημα, παρυφὲς, ξυστίδα,
χιτῶνα, βάραθρον, ἔγκυκλον, κομμώτριον·
τὰ μέγιστα δ' οὐκ εἴρηκα τούτων.—εἶτα τί;—
ἕτερά γ', ὅσ' οὐδεὶς μνημονεύσειεν ποτ' ἄν.
διόπας, διάλιθον, πλάστρα, μαλάκιον, βότρυν,
χλιδῶνα, περόνας, ἀμφιδέας, ὅρμους, πέδας,
σφραγῖδας, ἁλύσεις, δακτυλίους, καταπλάσματα,
πομφόλυγας, ἀποδέσμους, ὀλίσβους, σάρδια,
ὑποδερίδας, ἐλικτῆρας. ἀλλ' οὐδ' ἂν λέγων
ἀνύσαιμ'—

Clemens Alex. p. 245. editionis Potteri; Pollux vii. 95. Salmasius in Plinianis Exercit. p. 808. Ad 12. hujus fragm. v. respexit Harpocr. in ἀμφιδέαι: ad 11. Hesych. in βοτρυίδια, seu, ut male apud eum legitur, βοτρυδία: ad 14. Mœris in πομφόλυγας.

In primo hujus fragmenti versu male scriptum νίτρον. Vide not. ad Ran. 712.

IX. Ἀμφόδιον ἐχρῆν αὐτῷ τεθεῖσθαι τοὔνομα.

Idem ix. 36. Confer Etymol. M. in Ἀμφίον.

X. τὸ χαλκίον θερμαίνεται.

Idem ix. 69.

XI. Σακίον, ἐν ᾧσπερ τἀργύριον ταμιεύεται.

Idem x. 152. Fallitur Jungermannus dicens non constiturum versiculum nisi scribatur uno κ σακίον. Utravis scriptura eligatur, perinde stabit versus: sed codicum lectio præferenda erat. σάκος, unico κ, occurrit *Lysistr.* 1211. *Acharn.* 822. Nec necesse est legere ἐν ᾧπερ. Præcedebat aliud adfinis significationis substantivum, ad quod, ut et ad σάκιον, refertur plurale οἷσπερ.

XII.
Ὅσ' ἦν περίεργ' αὐταῖσι τῶν φορημάτων,
κόμμασι περιπέττουσιν αὐτὰς προσθέτοις.

Scholiastes ad *Plutum* 159. emendatus a Jo. Toupio ad Suidam iii. 38.

XIII.
ἀγαθὰ μεγάλα τῇ πόλει
ἥκειν φέροντας φασὶ τοὺς Πυλαγόρας,
καὶ τὸν Ἱερομνήμονα.

Idem ad *Nubes* 623. Eo respexit Harpocration in Πύλαι.

XIV. Διὰ ταῦτα τοὔπος, Οὐ δύναμαι σκεύη φέρειν.

καὶ

τὸν ὦμον θλίβομαι.

Idem ad *Ranas* 3.

XV. Ἄμα δ' ἠπίαλος πυρετοῦ πρόδρομος.

Idem ad *Vespas* 1033.

XVI.
Οἴμοι κακοδαίμων τῆς τόθ' ἡμέρας, ὅτι
εἶπέν μ' ὁ κῆρυξ· Οὗτος ἀλφάνει.

Suidas in ἀλφάνει, εὑρίσκει.

XVII. ΛΑΚΩΝΙΖΕΙΝ, παιδικοῖς χρῆσθαι. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις Β.

Idem in λακωνίζειν.

XVIII. ΛΥΚΟΣ ΕΧΑΝΕΝ. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις Β.
Suidas in voce.

XIX. Φασκώλιον, ἱματίων φορεῖον. ΦΑΣΚΩΛΟΝ δὲ πήρα τις οὕτως ἐκαλεῖτο παρ' αὐτοῖς—Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις.
Harpocration in φασκώλιον. Respicit forte ad eos versus, qui supra fragm. v.

XX. ΒΑΡΒΟΣ· μύστρον. ἐν Θεσμοφοριαζούσαις.
Hesych. in voce.

XXI. ΚΑΛΑΣΙΡΙΣ. χιτὼν πλατύσημος—ἔνιοι δὲ λινοῦν καὶ ποδήρη χιτώνιον ἰσχνόν. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις.
Idem in voce. Non aliud est forte καλάσιρις, ac τρυφοκαλάσιρις, quod nomen reperitur supra in fragm. viii.

XXII. Μήτε Μούσας ἀνακαλεῖν ἑλικοβοστρύχους,
μήτε Χάριτας βοᾶν ἐς χορὸν Ὀλυμπίας.
ἐνθάδε γάρ εἰσιν, ὥς φησιν ὁ διδάσκαλος.

Hephæstion in Enchiridio, de metro pæonico, ubi pro προτέραις Θ. legendum δευτέραις. Vide Hemsterhusium ad Pollucem p. 1336.

ΚΙΘΑΡΩΔΟΣ.

ΣΤΕΙΛΕΑΝ, τὴν μακρὰν ῥάφανον. Ἀριστοφάνης ἐν Κιθαρῳδῷ.
Hesych. in voce.

ΚΩΚΑΛΟΣ.

I. Τὸν μέντοι Κώκαλον, τὸν ποιηθέντα Ἀραρότι τῷ Ἀριστοφάνους υἱεῖ, Φιλήμων ὁ Κωμικὸς ὑπάλλαξας ἐν Ὑποβολιμαίῳ ἐκωμῴδησεν.
Clemens Alex. p. 752. emendatus ab Is. Casaubono, cujus nota legenda.

II. Ἀλλ' ἔστιν, ὦ πάτερ, κομιδῇ μεσημβρία,
ὁπηνίκα τοὺς νεωτέρους δειπνεῖν χρεών.

Athen. p. 156. C. Male vulgo et profligato metro legitur in posteriori versu ἡνίκα καὶ τοὺς—

III. ΚΟΤΤΑΗ. Ἀριστοφάνης Κωκάλῳ·
Ἄλλαι ὑποπρεσβύτεραι γρᾶες Θασίου μέλανος μεστὸν κεραμευομέναις κοτύλαις μεγάλαις ἔγχεον ἐς σφέτερον δέμας οὐδὲν ἄκοσμον, ἔρωτι βιαζόμεναι μέλανος οἴνου ἀκράτου.
Idem p. 473. D. quæ partim ita recte emendavit et numeris suis restituisse sibi visus est Jo. Toupius ad Suidam iii. 72.

ἄλλαι
ὑποπρεσβύτεραι γρᾶες Θασίου μέλανος μεστὸν κεράμειον
κοτύλαισιν μεγάλαις ἔγχεον ἐς σφέτερον δέμας οὐδένα κόσμον.

Quæ sequuntur, vel Scholiastæ vel Athenæi verba esse Toupio placet, quod mihi non admodum probabile est: nec in scabritie ultimi tetrametri Aristophaneam facilitatem agnosco.

IV. Καὶ αὐτὸ δὲ τὸ τέγος οὐ μόνον οἱ νῦν ΚΕΡΑΜΟΝ ὀνομάζουσιν, ἀλλὰ καὶ Ἀριστοφάνης ἂν ἐοίκοι καλεῖν, εἰπὼν ἐν Κωκάλῳ·
Κοφίνους δὲ λίθων ἐκέλευον ἡμᾶς ἐπὶ τὸν κέραμον.
Pollux vii. 162. Quæ sic in anapæstos digessit Kühnius:

κοφίνους δὲ λίθων
ἐκέλευς ἱμᾶν ἐπὶ τὸν κέραμον.

Sed, si bene memini, verbum ἱμᾶν apud Comicum primam semper producit, quæ ut observetur prosodia, legendum ἐκέλευ' ἱμᾶν. Si vero rite corripi potest, mallem ἐκέλευ' ἀνιμᾶν, quod ad corruptam scripturam propius accedit.

V. ἐκδότω δέ τις
καὶ ψηφολογεῖον ὧδε καὶ δίφρω δύο.

Suidas in ὧδε, ubi male ψηφολόγον, cujus in locum ψηφολογεῖον a Photio in Lexico inedito subministratum, reponendum esse vidit Kusterus. Sed quas paratas habebat opes, iis nesciit uti. Vide enim quam bellum inde versum ille excudit:

Ἐκδότω τις ψηφολογεῖον ὧδε καὶ δίφρω δύο.

In quarta sede istius trochaici, ut rebatur, tetrametri, pes est amphibrachys, cui in hoc metro nullus est locus.

VI. ΠΩΜΑΛΑ. ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς—Ἀριστοφάνης ἐν Κωκάλῳ·
Ἦ λοιδορία τις ἐγένεθ' ὑμῖν;—πώμαλα.
οὐκ εἶπον οὐδὲν οὐδενί.

Harpocration in voce, emendatus a Jo. Toupio ad Suidam iii. 71. Confer Suidam in eadem voce.

VII. ΦΩΔΕΣ—τὰ ἐκ τοῦ πυρὸς γινόμενα, μάλιστα δὲ ὅταν ἐκ ψύχους ἐν τῷ πυρὶ καθίσωσι, στρογγύλα ἐπιφλογίσματα.—καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Κωκάλῳ φησί·
Παρῆσο κατέτριβεν ἱμάτια. κᾆπειτα πῶς
φῶδας τοσαύτας εἶχε τὸν χειμώναυλον;

Erotianus in voce. Hæc corruptissima esse facilius est decernere, quam emendare.

VIII. ἧμεσεν ἄγριον βάρος.
ἔπειρε γάρ τοι μ' οἶνος οὐ μιγεὶς πόμα
Ἀχελῴῳ.

Macrobius Saturn. v. 18. Hujus etiam χρήσεως initium medelam flagitat.

IX. ΧΡΥΣΟΣ Ο ΚΟΛΟΦΩΝΙΟΣ. Μέμνηται ταύτης Ἀριστοφάνης ἐν Κωκάλῳ. εἴρηται δὲ, παρόσον οἱ Κολοφώνιοι τὸν κάλλιστον χρυσὸν ἐργάζεσθαι νομίζονται.
Zenobius Proverb. vi. 47.

X. ΙΠΝΟΣ.—Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Κωκάλῳ καὶ τὸν κοπρῶνα οὕτως εἶπεν.
Hesychius in voce. Confer Pollucem v. 91.

ΛΗΜΝΙΑΙ.

I. Οὐκ ἔγχελυν Βοιωτίαν, οὐ γλαῦκον, οὐχὶ θύννου ὑπογάστριον.
Athenæus p. 299. B. et 302. D. quæ sic in numeros redigi possunt:

οὐκ ἔγχελυν
Βοιωτίαν, οὐ γλαῦκον, οὐχ ὑπογάστριον
θύννου.

Sed aliter in Poëtæ versibus fuisse puto.

II. Οὐ κρανίον λάβρακος, οὐχὶ κάραβον πρίασθαι.
Idem p. 311. D.

III. Λῆμνος κυάμους τρέφουσα ταχεροὺς καὶ καλούς.
Idem p. 366. D.

IV. ΝΑΥΦΥΛΑΞ. Ἀριστοφάνης ἐν Λημνίαις.
Pollux vii. 139.

V. Καὶ ὁ μὲν πρὸ ὥρας πεπαινόμενος καρπὸς, ΠΡΩΙΜΟΣ ἐν Λημνίαις Ἀριστοφάνης, καὶ πρώϊα δὲ καρπία ὁ αὐτὸς εἴρηκε.
Idem vii. 152. πρῷμος occurrit *Vespis* 264. πρῷος, *Pace* 1164.

VI. Τὰ δὲ φυτευτήρια τῶν σύκων, ΣΥΚΙΔΑΣ Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς Λημνίαις.
Idem ibidem.

VII. Ἀλλ' ἀρτίως κατέλιπον αὐτὴν σμωμένην
ἐν τῇ πυέλῳ.

Idem vii. 166.

VIII. Τὸ δὲ ῥῆμα, τὸ πενταλιθίζειν, ἔστιν ἐν τοῖς Ἑρμίππου Θεοῖς· τὸ δὲ ὄνομα, ΠΕΝΤΑΛΙΘΑ, ἐν ταῖς Ἀριστοφάνους Λημνίαις·
Πενταλίθοισί θ' ἐμοῦ λεκάνης παραθραύσμασι.
Idem ix. 126.

IX. —— μόχλωσον τὴν θύραν.

Pollux x. 25.

X. Ἀνδρῶν ἐπακτῶν πᾶσ' ἐγάργαιρ' ἑστία.

Schol. ad *Acharn.* 3. et ex eo Suidas in ψαμμακοσιογάργαρα, emendati a Jo. Toupio in Suidam v. 148.

XI. Τοὺς ἄνδρας ἀπεχρήσαντο τοὺς παιδοσπόρους.

Suidas in ἀπεχρήσατο, ἀπέκτεινε. Pollux ix. 153.

XII. Ω ΝΥΝ ΘΕΡΜΟΙ ΒΩΜΟΙ. ἐπὶ τῶν διὰ χρόνου σπουδῆς τυγχανόντων. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Λημνίαις·

Τὴν κρατίστην δαίμον', ἧς νῦν
θερμὸς ἴσθ' ὁ βωμός.

Suidas in voce.

XIII. Λέγουσι δέ ποτε καὶ ΧΡΗΣΘΑΙ, ἀντὶ τοῦ δεῖ.—Ἀριστοφάνης Λημνίαις·

Ἡ καρδία τί τις. ἀλλὰ πῶς χρῆσθαι ποιεῖν;

Idem in χρή.

XIV. Ἐνταῦθ' ἐτυράννευέν ποθ' Ὑψιπύλης πατὴρ
Θόας, βράδιστος τῶν ἐν ἀνθρώποις δραμεῖν.

Ammonius in τύραννον, ubi in priori versu librarius voculam ποθ' omisit, et in posteriori male βραδύτερος pro βράδιστος scripsit.

XV. Ὅτι δὲ αἱ ἀρκτευόμεναι παρθένοι, ΑΡΚΤΟΙ καλοῦνται.—Ἀριστοφάνης Λημνίαις καὶ Λυσιστράτῃ.

Harpocr. in ἀρκτεῦσαι. Respicit ad *Lysistr.* 645.

XVI. ΜΕΤΑΥΛΟΣ ἐστιν ἡ ῥυπαρὰ λεγομένη αὐλή, οὗ ὄρνιθες ἦσαν. Ἀριστοφάνης Λημνίαις.

Idem in voce.

XVII. ΔΟΡΙΑΛΛΟΣ. λέγεται καὶ ΔΟΡΙΛΛΟΣ. Ἀριστοφάνης·

Αἱ γυναῖκες τὸν Δορίαλλον φράγνυνται.

Ἔστι δὲ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. Etymol. M. in voce p. 283. l. 45. omisso dramatis titulo, quem ex Hesychio *Lemnias* esse novimus. En illius verba: ΔΟΡΥΑΛΛΟΣ. τὸ τῶν γυναικῶν μόριον—οὗ μέμνηται ἐν Λημνίαις. Apud Suidam ΔΟΡΙΛΛΟΣ. Et veram eam esse hujus nominis scripturam credo, qua in opinione me confirmat ipsa Aristophanis χρῆσις, quæ pars est tetrametri trochaici:

Αἱ γυναῖκες τὸν δόριλλον ἄρτι φράγνυνται.

quod inserui, ἄρτι a Grammatico omitti potuit, aut librarii culpa excidere.

ΝΕΦΕΛΑΙ Α.

I. Εὐριπίδης δ' ὁ τὰς τραγῳδίας ποιῶν
τὰς περιλαλήτους οὗτός ἐστι τὰς σοφάς.

Diogen. Laërt. in Socrate ii. 18. ad quem locum ita Menagius: Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. *Δευτέραις scilicet: hæc enim in Nebulis prioribus non comparent.* Oscitanter ista scribebat vir ingeniosus et valde eruditus. Sunt enim hi versus e *Nebulis prioribus*, quæ non exstant. Eundem errorem erravit Coddæus, quod magis miror: non quod illum Menagio doctiorem vel diligentiorem fuisse credam; sed quia id, quod aliunde notissimum est, *posteriores* eas esse *Nubes*, quas habemus, *priores* vero intercidisse, ex Athenæo discere poterat, qui diserte ait ἐν δευτέραις Νεφέλαις esse duas χρήσεις, quas profert p. 299. B. et 345. F. quæque in nostris *Nubibus* leguntur v. 559. et 983. quas tamen ille inter deperditi dramatis fragmenta retulit.

II. ΠΗΝΙΟΝ. ζῶον ὅμοιον κώνωπι. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Κἀκεῖσεθεν ὥσπερ πηνίον βινουμένῃ.

Suidas in voce.

ΝΗΣΟΙ.

I. Ὦ μῶρε, μῶρε, ταῦτα πάντ' ἐν τῷδ' ἔνι.
οἰκεῖν μὲν ἐν ἀγρῷ τοῦτον, ἐν τῷ γηδίῳ,
ἀπαλλαγέντα τῶν κατ' ἀγορὰν πραγμάτων,
κεκτημένον ζευγάριον οἰκεῖον βοοῖν,
ἔπειτ' ἀκούειν προβατίων βληχωμένων,
τρυγός τε φωνὴν εἰς λεκάνην ὠθουμένης,
ὄψῳ τε χρῆσθαι, σπινιδίοις τε καὶ κίχλαις,
καὶ μὴ περιμένειν ἐξ ἀγορᾶς ἰχθύδια
τριταῖα, πολυτίμητα, βεβασανισμένα
ἐπ' ἰχθυοπώλου χειρὶ παρανομωτάτῃ.

Stobæus titulo de *Pace*, editionis Grotii p. 213.

In hujus fragmenti v. 7. inepte scriptum πηνιδίοις. Pollux vi. 52. κίχλαι, κόσσυφοι, σπινίδια, ἀλεκτρυόνες, &c. His versibus apud Stobæum subjuncti sunt Comici nostri duo versus e Pace, 520. 1. quorum alter melius illic legitur, numeris concinnioribus:

πόθεν λάβοιμ' ἂν ῥῆμα μυριάμφορον;

σπίνος, cujus diminutivum est σπινίδιον, nomen est aviculæ, quod occurrit Av. 1079. Pace 1149. Gallis appellatur *pinson*.

II. τί σὺ λέγεις; εἰσὶν δέ που
αἰδὶ κατ' αὐτήν, ἣν βλέπεις, τὴν εἴσοδον.

Schol. ad *Aves* 297.

III. Ἔοικε δὲ Παναίτιον κωμῳδεῖν, ὃν καὶ ἐν Νήσοις·

Καταλιπὼν Παναίτιον πίθηκον.

ἔνθα καὶ μαγείρου πατρὸς αὐτὸν λέγει. πίθηκον δὲ αὐτὸν εἶπε διὰ τὸ πανοῦργον.

Idem ibid. 440. et ex eo Suidas in διαθήκην διαθώμεθα.

IV. ΕΞΕΧ' Ω ΦΙΛ' ΗΛΙΕ. κωλάριόν τι παροιμιῶδες ὑπὸ τῶν παιδίων λεγόμενον, ὅταν ἐπινέφῃ ψύχους ὄντος. Ἀριστοφάνης Νήσοις.

λέξεις ἄρα,
ὥσπερ τὰ παιδί', "Ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε.

Suidas in ἐξέχειν τὸν ἥλιον. Vide quam facile erat Poëtæ verba in versus digerere.

V. Ὡς ἐς τὴν γῆν κύψασα κάτω καὶ ξυννενοφυῖα βαδίζει.

Idem in ξυννένοφεν. Confer Eustathium ad Hom. p. 881. l. 42.

VI. Μνημονεύει τῶν ΘΛΑΣΤΩΝ ἐλαιῶν Ἀριστοφάνης·

Θλαστὰς ποιεῖν ἐλάας —

πάλιν,

Οὐ ταὐτόν ἐστιν ἁλμάδες καὶ στέμφυλα.

καὶ μετ' ὀλίγα·

Θλαστὰς γὰρ εἶναι κρεῖττον ἐστιν ἁλμάδας.

Athenæus p. 56. B. absque dramatis titulo. Sed ex *Insulis* ista esse desumta scimus ex Polluce, cujus hæc verba sunt vi. 45. Θλαστὰς ἐλαίας ἐν Νήσοις ἂν εὕροις Ἀριστοφάνους.

VII. Ὡς δ' ἐπὶ τῶν κερμάτων οἱ ἀρχαῖοι Ἀττικοὶ ἥκιστα τῷ ἑνικῷ ἐχρῶντο, οὕτως δ' ἐπὶ τῷ ἀργυρίῳ, τῷ πληθυντικῷ. ΤΑ ΑΡΓΥΡΙΑ γὰρ ἐπὶ τοῦ ἀργυρίου σπανίως ἄν τις εὕροι παρ' αὐτοῖς. ἐγὼ δ' εὗρον ἐν ταῖς Νήσοις Ἀριστοφάνους, εἰ μὴ ὑποπτεύεται τὸ δρᾶμα, ὡς Ἀριστοφάνους οὐ γνήσιον. Poll. ix. 89. Quod et profert vii. 104. absque suspicione circa dramatis auctorem. Ἀργύριον, τὸ νόμισμα. εἴρηται δὲ καὶ ΑΡΓΥΡΙΑ ἐν Ἀριστοφάνους Νήσοις.

VIII. Θράνοι, θρανία, ΘΡΑΝΙΔΙΑ ἐν Νήσοις Ἀριστοφάνους.

Idem x. 47.

IX. ΕΑΥΜΟΣ. σπέρμα τι, ὃ ἑψῶντες οἱ Λάκωνες ἤσθιον. Ἀριστοφάνης Νήσοις. Auctor Etymol. M. in voce.

X. ΕΝΔΗΜΟΣ, ὁ μὴ ἀποδημῶν· ΕΠΙΔΗΜΟΣ δὲ, ὁ ἐπιδημῶν ξένος. καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Νήσοις·

ἀλλ' οὐ τυγχάνει
ἐπίδημος ὤν.

λέγεται δὲ περὶ τοῦ Ποσειδῶνος, ὅτι οὐκ ἐπιδημεῖ Ἰσθμοῖ. κυρίως εἰρημένον. οὐχ οὕτω γὰρ Ἴσθμιος ὁ Θεὸς, ὡς διαπαντὸς ἐκεῖ διατρίβειν. Idem in voce.

XI. Θύρσος. αὐλητὴς ἦν, γυναῖκα ἔχων ἑταίραν. ΘΥΡΣΟΥ ΚΥΝΗ. Ἀριστοφάνης ἐν Νήσοις, οὐ τοῦ αὐλητοῦ μνημονεύων, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ φύλλα εἰπεῖν καὶ κλάδους. Hesych. in voce.

ΝΙΚΑΙ.

Τουτὶ προσαναβῆναι τὸ σιμὸν ἀεί.

Schol. ad *Lysistr.* 288. et ex eo Suidas in σιμός.

ΟΛΚΑΔΕΣ.

I. Δαρδάπτοντα, μιστύλλοντα, διαλείχοντά μου τὴν κάτω σπατάγγην.
Athen. p. 91. C. In Dramatum catalogo nescio quo casu omissum fuit Athenæi nomen, quod juxta Fabricianum exemplar primo loco poni debuit.

II. Καὶ κολλύραν τοῖσι πτερῶσιν, διὰ τοὺν Μαραθῶνι τρόπαιον.
Idem p. 111. A. ubi triplex menda metrum corrupit. Tetrameter est anapæsticus. κολλύρα species est panis cujus occurrit mentio apud Comicum *Pace* 123.

III. Μνημονεύει δὲ τῶν ΜΥΛΛΩΝ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ὀλκάσι·
Σκόμβροι, κολίαι, λέβιοι, μύλλοι, σαπέρδαι, θυννίδες.
Idem p. 118. D.

IV. Ὦ κακοδαίμων, ὅστις ἐν ἅλμῃ πρῶτον τριχίδων ἀπεβάφθη.
Idem p. 329. B. ubi male κακόδαιμον legitur.

V. Ἰὼ Λακεδαῖμον, τί ἄρα πείσει τήμερα;
Schol. ad *Nubes* 699. male descriptus a Suida in Τήμερος.

VI. Παῖδες ἀγένειοι, Στράτων —
Idem ad *Acharn.* 122.

VII. Ἔστι τις πονηρὸς ὑμῖν τοξότης ξυνήγορος,
ὥσπερ Εὔαθλος παρ' ἡμῖν τοῖς νέοις.
Suidas in Εὐάθλους δίκα, quæ hausit ex integrioribus scholiis ad *Acharn.* 710. et *Aves* 590.

VIII. Ἦα, δισυλλάβως, τὸ ἐπορευόμην.—Ἀριστοφάνης Ὀλκάσι·
Ἐπεὶ δ' ἐγενόμην, οἷπερ ᾖα, ἐπὶ ξύλα.
Idem in voce.

IX. Τὰ πρυμνήσια, ΕΠΙΓΥΑ ἔλεγον. κέχρηνται τῷ ὀνόματι καὶ οἱ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ποιηταὶ, Ἀριστοφάνης Ὀλκάσιν.
Harpocr. in ἐπίγυον. Confer supra in *Babyloniis* xviii.

X. Τὸ δραχμῆς ἄξιον, ΔΡΑΧΜΙΑΙΟΝ, ὡς ἐν Ἀριστοφάνους Ὀλκάσιν.
Pollux ix. 60.

XI. Ἐν δὲ τοῖς ἀγγείοις τάττοιτο ἂν καὶ ὡς εἴρηκεν Ἀριστοφάνης ἐν Ὀλκάσιν ΥΡΧΑΣ ΟΙΝΟΥ.
Idem x. 73. Occurrit nomen ὗρχαι *Vesp.* 676.
Hujus loci meminisse debebam in nota ad Vespas 676. quem ad versum Pollux respexisse non videtur, siquidem ὕρχας οἴνου diserte ex Holcadibus citat.

XII. ΜΑΖΟΝΟΜΕΙΑ. Ἀριστοφάνους εἰπόντος ἐν Ὀλκάσι.
Idem x. 84.

XIII. Καὶ ΣΚΑΦΙΔΑ δὲ τὴν σκάφην ταύτην (ἤγουν τὴν κάρδοπον) ἐν Ὀλκάσι λέγει, συντάξας οὕτω·
Σκαφίδας, μάκτρας —
Idem x. 102.

XIV. Λόγχαι δ' ἐκαυλίζοντο καὶ ξυστὴ κάμαξ.
Idem x. 144.

XV. ΚΩΡΥΚΙΔΑ. ἐν ταῖς Ὀλκάσιν Ἀριστοφάνους.
Idem x. 172. Vide Fragm. incert. cxxxiv.

XVI. Φαίης δ' ἂν κατ' Ἀριστοφάνην λέγοντα ἐν Ὀλκάσι καὶ ΠΑΤΤΑΛΟΥΣ ΕΓΚΡΟΥΕΙΝ, καὶ ΣΚΥΤΑΛΟΝ ΥΠΟΣΙΔΗΡΟΝ, καὶ ΣΜΙΝΥΔΑΣ, καὶ ΑΓΚΑΛΙΔΑΣ.
Idem x. 173.

XVII. Ἐκ δὲ τοῦ οἴκου, καὶ οἰκίσκος παρ' Ἀριστοφάνει, περδικοτροφεῖον, οἷον·
Τί δὲ τὸν ὀρνίθειον οἰκίσκον φέρεις;
Eustath. ad Odyss. Λ. p. 1423. l. 4. Initium est tetrametri trochaici. Desumtam autem esse ex Holcadibus, hanc χρῆσιν ostendit Hemsterhusius ad Pollucem x. 159. En Grammatici verba: Καὶ οἰκίσκον δὲ ὀρνίθειον (sic ex Eustathio et ad metri legem scribendum; male vulgo ὀρνίθιον) καὶ οἰκίσκον περδικικὸν Ἀριστοφάνης ἐν Ὀλκάσιν ἔφη. Si τί δαὶ legeris, integer erit senarius; nec tamen eo minus necesse erit ὀρνίθειον retinere.

XVIII. Ἀράκους, πυροὺς, πτισάνην, χόνδρον, ζειὰς, αἴρας, σεμίδαλιν. Galenus περὶ τροφῶν δυνάμεως, tom. iv. p. 316. in fine. Tetrameter est anapæsticus, unde liquet male apud Galenum πτισσάνην legi.

XIX. ΑΠΕΣΦΑΚΕΛΙΣΕΝ. ἐσάπη. οἱ δὲ ἰατροὶ, τὴν ἐκ τῆς σήψεως μελανίαν, σφάκελον λέγουσι, ἢ ἀντὶ τοῦ παρεσπάσθη. Ἀριστοφάνης Ὀλκάσιν. ἢ αἰφνιδίως ἀπέθανεν.
Hesychius in voce. Eodem respexit Suidas in ἀπεσφακέλισεν, ubi Comicum laudat omisso Dramatis titulo: ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ ἀπεσπάσθη.

XX. Φάσις, πόλις—τὸ ἐθνικὸν φασιανός. Ἀριστοφάνης ἐν Ὀλκάσι.
Stephanus Bys. in voce.

XXI. Ἀδαξῆσαι, τὸ κνῆσαι. οὐκ ἐν τῷ ο ὀδαξῆσαι. καὶ ΑΔΑΧΕΙΝ, τὸ κνηθειν· Ἀδαχεῖ γὰρ αὐτοῦ τὸν ἀχῶρα ἐκλέγει τ' ἀεί.
Ἀριστοφάνης. Suidas in ἀδαξῆσαι. Confer Hesychii Interpretem in ἀχώρατον, et Etymol. M. in ἀχῶρα p. 182. ubi additæ voces istæ ἐκ τοῦ γενείου. Pro ἐκλέγει Poëtam scripsisse arbitror ἐκλεπίζει, et sic χρῆσιν hanc in versus digeri posse:
Ἀδαχεῖ γὰρ αὐτοῦ κἀκλεπίζει τοὺς ἀχῶρας αἰεὶ
ἐκ τοῦ γενείου.

XXII. Ἐρανιστής. κυρίως ὁ τοῦ ἐράνου μετέχων, καὶ τὴν φορὰν, ἣν ἑκάστου μηνὸς ἔδει καταβάλλειν, εἰσφέρων. Ἀριστοφάνης Ὀλκάσιν·
πρώην ἐρανιστὰς ἑστιῶν ἥψησ' ἔτνος.
Lexicon Ms. Bibliothecæ Regiæ MMDCLXIX. e quo notam hanc excerpsit, mihique familiariter submisit vir optimus et perquam eruditus LARCHERUS. Male in cod. scriptum ἐσθίων ἔψησα. ἑστιᾷν τινα, *convivio excipere aliquem*: Lys. 1058. Nub. 1213. 1360. ἑστιᾷν κόρακας, *pascere corvos*: Thesm. 942.

ΠΕΛΑΡΓΟΙ.

I. Ἢν γὰρ ἕνα ἄνδρα ἄδικον συνδιώκῃς, ἀντιμαρτυροῦσι δώδεκα τοῖς ἑτέροις ἐπινίτιοι.
Athenæus p. 247. A.

II. Κεφαλάς τ' ἀρνῶν, κωλᾶς ἐρίφων.
Idem p. 368. E.

III. Ἀτταγᾶς, ἥδιστον ἑψεῖν ἐν ἐπινικίοις κρέας.
Idem p. 387. F.

IV. ΧΑΛΚΩΜΑΤΑ φαίης ἂν ἐν μέρει τῶν σκευῶν—εἰπόντος Ἀριστοφάνους ἐν Πελαργοῖς·
Χαλκώματα, προσκεφάλαια.
Pollux x. 174. Idem vii. 105. Χαλκώματα δὲ Ἀριστοφάνης ἐν Πελαργοῖς καὶ Σφηξὶν εἴρηκε. Respicit *Vesparum* versum 1214.

V. Ἐκάλουν δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὸ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενον ὀρνιθοτροφεῖον, ΟΙΚΙΣΚΟΝ. Ἀριστοφάνης Πελαργοῖς.
Harpocration in Οἰκίσκῳ. Confer supra *Holcadum* xvii.

VI. Περὶ Πατροκλέους ἐν Πελαργοῖς εἴρηται· Ὅς τις ἕνεκεν τῆς φειδωλίας οὐδένα προσίεσθαι εἴα, φυλακῆς ἕνεκα τῶν χρημάτων καὶ γλισχροῦ βίου. Schol. ad *Plutum* 84.

VII. Περὶ Νεοκλείδου ἐν Πελαργοῖς εἴρηται, ὅτι Ῥήτωρ καὶ συκοφάντης.
Idem ibid. 665.

VIII. Ὁ μὲν ᾖδεν Ἀδμήτου λόγον πρὸς μυῤῥίνην·
ὁ δ' αὐτὸν ἠνάγκαζεν Ἁρμοδίου μέλος.
Idem ad *Vespas* 1231.

Insignis fatuus fuit Desid. Erasmus, quem doctas agentem nugas vide in Adagiorum opere, alioquin haud illaudato, Chil. ii. cent. vi. 21. in proverbio *Canere ad Myrtum*. Non minus ineptiunt veteres Critici cum alibi, tum in scholiorum loco, unde prolatum fuit hoc fragmentum, et ad *Nub.* 1364. Ista longe melius intellexit P. Burmannus, cujus doctam et elegantem præfationem serius, quam oportuerat, legi. Monet ibi peritissimus ille græcarum venustatem judex *Μυῤῥίνην scribendum cum litera majori; nomen enim esse celebris apud Græcos meretricis.* Estque certo in isto *Pelargorum* loco ejusdem illius meretricis Comicum meminisse. Nam in scholiis ad *Pluti* v. 149. ubi recensentur nobiles aliquot Corinthiæ meretrices, pro mendoso Πυῤῥίνη, verum nomen restituit Hemsterhusius Μυῤῥίνη. Ergo ubicunque occurrit convivantium mentio πρὸς μυῤῥίνην canentium, intelligendum est eos meretricem illam accubuisse, et illi cantilenam cantasse. Si mihi prius innotuisset egregia illa observatio, Bergleri correxissem versionem in *Nubium* loco modo citato:

ἔπειτα δ' ἐκέλευσ' αὐτὸν, ἀλλὰ μυῤῥίνην λαβόντα
τῶν Αἰσχύλου λέξαι τί μοι.

Ad eum locum Scholiastes: οἵ τε γὰρ ᾄδοντες ἐν τοῖς συμποσίοις ἐκ παλαιᾶς τινος παραδόσεως κλῶνα δάφνης ἢ μυῤῥίνης λαβόντες ᾄδουσιν. Sunt ibi meretricum nomina Δάφνη et Μυῤῥίνη. Per κλῶνα autem intelligere possis, quod Philocleo in *Vespis* 1377. appellat ὄζον τῆς δᾳδὸς ἐξέχοντα.

IX. ἀποσημηνάμενοι
τὰς τῶν κακούργων οἰκίας.
Thomas M. in σημεῖον.

X. ΒΑΛΑΝΕΥΣ, παρὰ Πλάτωνι, καὶ Ἀριστοφάνῃ ἐν Πελαργοῖς. Mœris in voce. Probabilis est Piersoni conjectura, auctorem scripsisse Βαλανίς.

ΠΛΟΥΤΟΣ Α.

Τῶν λαμπαδηφόρων τι πλείστων αἰτίαν
τοῖς ὑστάτοις πλατειῶν.
Schol. ad *Ranas* 1125.

ΠΟΛΥΕΙΔΟΣ.

I. Ἰδοὺ δίδωμι τήνδ' ἐγὼ γυναῖκά σοι
φαιδράν· ἐπὶ πῦρ δὲ πῦρ ἔοιχ' ἄξειν ἄγων.
Stobæus Tit. lxvi. Floril. Grotii p. 281.

II. Ἑλλιμενίζεις ἢ δεκατεύεις;
Pollux ix. 31.

III. ΠΡΟΣΕΜΦΕΡΗΣ. Ἀριστοφάνης ἐν Πολυΐδῳ.
Idem x. 130.

IV. ΑΝΑΡΙΣΤΟΣ. μᾶλλον δὲ ΑΝΑΡΙΣΤΗΤΟΣ. Ἀριστοφάνης Πολυΐδῳ·

διὰ τῆς ἀγορᾶς ἀναρίστητος ὢν
τρέχω.
Suidas in voce.

V. ΕΡΗΜΟΝ ΕΜΒΛΕΠΕΙΝ. ἀκίνητον καὶ νωθρόν· οἷον ὅταν εἰς ἐρημίαν ἢ πέλαγος μέγα καὶ ἀχανὲς ἐμβλέπωμεν. Ἀριστοφάνης Πολυΐδῳ.
Idem in voce, Etymol. M. in ἔρημος, Zenob. Proverb. ix. 9.

VI. ΘΗΣΕΙΟΤΡΙΨ. ὁ ἐν τῷ Θησείῳ διατρίψας. Ἀριστοφάνης Πολυΐδῳ.
Etymol. M. in voce.

VII. Οὐκ ἀπήρκει, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀπέχρη. Ἀριστοφάνης Πολυΐδῳ.
Mœris p. 286.

ΠΡΟΑΓΩΝ.

I. Κάμνοντα δ' αὐτὸν τοῦ θέρους ἰδών ποτε,
ἔτρωγ' ἵνα κάμνοι σῦκα τῆς μεσημβρίας.
Athenæus p. 80. A.

II. Ἐγευσάμην χορδῆς ὁ δύστηνος, τέκνον.
πῶς εἶσίδω ῥύγχος περικεκαυμένον;
Idem p. 95. D.

III. Τί οὐκ ἐκέλευσας παραφέρειν τὰ ποτήρια;
Idem p. 380. D.

IV. Ὥρα βαδίζειν μοι 'στὶ πρὸς τὸν δεσπότην,
ἤδη γὰρ αὐτοὺς οἴομαι δεδειπνάναι.
Idem p. 422. F.

V. Ὁ δ' ἀλφίτων πριάμενος τρεῖς χοίνικας κοτύλης δεούσας εἴκοσι ἀπολογίζεται.
Idem p. 478. F. Pro εἰκάδι, quod olim editum erat, Casaubonus εἴκοσι reposuit. Utrum sententiæ magis aptum sit, non facile est discernere: at metra non constant. Scribendum:

ὁ δ' ἀλφίτων τρεῖς χοίνικας
κοτύλης δεούσας πριάμενος, ἀπολογίζεται
εἴκοσι.

Partem hujus χρήσεως profert Eustathius ad Iliad. p. 1282. l. 52.

VI. Οἴμοι τάλας, τί μου στρέφει τὴν γαστέρα;
βάλλ' ἐς κόρακας· πόθεν ἂν λάσανα γένοιτό μοι;
Pollux x. 44.

VII. Σταθερὰ δὲ κάλυξ νεαρᾶς ἥβης.
Suidas in σταθερόν.

ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟΙ.

Τί, πρὸς θεῶν, οἰόμεθα τοὺς πάλαι ποτὲ,
τοὺς Πυθαγοριστὰς γενομένους, οὕτως ῥυπᾷν
ἑκόντας, ἢ φορεῖν τρίβωνας ἡδέως;
οὐκ ἔστι τούτων οὐδὲν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ·
ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης, οὐκ ἔχοντες οὐδὲ ἕν,
τῆς εὐτελείας πρόφασιν εὑρόντες καλὴν,
ὅρους ἔπηξαν τοῖς πένησι χρησίμους.
ἐπεὶ παράθες αὐτοῖσιν ἰχθῦς ἢ κρέας,
κἂν μὴ κατεσθίωσι καὶ τοὺς δακτύλους,
ἐθέλω κρέμασθαι δεκάκις.

Athenæus p. 161. F. In secundo versu lectionem Regii cod. repræsentavi

ΣΚΗΝΑΣ ΚΑΤΑΛΑΜΒΑΝΟΥΣΑΙ.

I. Τὴν χύτραν δ' Ἀριστοφάνης ἐν Σκηνὰς καταλαμβανούσαις ΚΑΚΚΑΒΗΝ εἴρηκεν οὕτως·

Τὴν κακκάβην γὰρ κάε τοῦ διδασκάλου.

κἀν Δαιταλεῦσιν·

κἄγειν ἐκεῖθεν κακκάβην.

Athen. p. 169. C. In Reg. cod. scriptum Σκηνὰς κ. non, ut vulgo perperam, Σκηναῖς. Vide Casaubonum iv. 20. Præterea ejusd. cod. scriptura γὰρ κάτου διδασκάλου, propius ad emendatam lectionem accedit, quam e Polluce x. 106. dedi, quo lectorem remitto. Pollux vero apud Comicum non χύτραν, sed λοπάδα significare ait τὴν κακκάβην. Ad posteriorem χρῆσιν forte respexit Phrynichus in hac nota: κάκκαβον. διὰ τοῦ η κακκάβην λέγε. τὸ γὰρ διὰ τοῦ ο ἀμαθές. καὶ γὰρ Ἀριστοφάνης ἐν Δαιδάλῳ (legendum videtur ἐν Δαιταλεῦσι) χρῆται διὰ τοῦ η. Confer Mœrin in hac voce et Ælium Dionysium apud Eustathium a Piersono laudatum.

II. Ἀλλ' ἔχουσα γαστέρα μεστὴν βοάκων ἀπεβάδιζον οἴκαδε.

Idem p. 286. l. ult. et auctor Etymol. M. in βῶξ.

III. Ὥστ' εἴ τις ὀρχεῖτ' εὖ, θέαμ' ἦν· νῦν δὲ δρῶσιν οὐδὲν ἀλλ' ὥσπερ ἀπόπληκτοι στάδην ἑστῶτες ὠρύονται.

Idem p. 628. E. quæ facili opera sic in versus digeruntur:

Ὥστ' εἴ τις ὀρχεῖτ' εὖ, θέαμ' ἦν. ἀλλὰ νῦν
οὐδέν γε δρῶσ'· ἀλλ' ὥσπερ ἀπόπληκτοι στάδην
ἑστῶτες ὠρύοντ'.

IV. Καὶ τῶν πλατυλόγχων διβολίαν ἀκοντίων.

Pollux vii. 157. et x. 144.

V. Τὴν πέρδαλιν καλοῦσι τὴν κασαλβάδα.

Idem vii. 202.

VI. ὥσπερ ἐν Καλλιππίδῃ
ἐπὶ τοῦ κορήματος καθίζομαι χαμαί.

Idem x. 29. Sed manifestum est legi debere ὥσπερεὶ Καλλιππίδης, vel ὥσπερ ἐν Καλλιππίδου. At præplacet prius.

VII. τὴν λήκυθον
τὴν ἑπτακότυλον, τὴν χυτρείαν, τὴν καλὴν,
ἣν ἐφερόμην, ἵν' ἔχοιμι συνθιατρίαν.

Idem x. 67.

VIII. Ὥσπερ κόσκινον αἰρέπινον τέτρηται.

Idem x. 114.

IX. Τοῖχον μοχλίσκῳ σαλεύειν.

Idem x. 147.

X. Τὴν δὲ πήραν ΠΗΡΙΔΙΟΝ εἴποις ἄν, ὡς ἐν Σκηνὰς καταλαμβανούσαις Ἀριστοφάνης.

Idem x. 172.

XI. Ἀλλὰ συσπᾶσθαι δεῖ τὰς κοχώνας.

Schol. ad *Equites* 422.

XII. Ὅτι δὲ ἠνεχυρίαζον οἱ Δήμαρχοι, δηλοῖ Ἀριστοφάνης ἐν Σκηνὰς καταλαμβανούσαις.

Harpocr. in Δήμαρχος.

XIII. οὐδ' ὡς
ἀντέλεγες τούτῳ τῷ δειπνίῳ· οὐ γὰρ ἄκανθαι.

Hesych. in οὐ γὰρ ἄκανθαι. Confer Suidam in eadem voce.

XIV. ΤΡΙΤΟΣΤΑΤΗΣ. Ἀριστοφάνης ἐν Σκηνὰς καταλαμβανούσαις.

Hesychius in voce.

ΤΑΓΗΝΙΣΤΑΙ.

I. Ἅλις ἀφύης μοι. παρατέταμαι γὰρ τὰ λιπαρὰ κάπτων. ἀλλὰ φέρετ' ἀπόβασιν, ἡπάτιον, ἢ καπρίδιον νέον κόλλοπά τινα· εἰ δὲ μὴ, πλευρὸν, ἢ γλῶτταν, ἢ σπλῆνα, ἢ νῆστιν, ἢ δέλφακος ὀπωρινῆς ἠτριαίαν φέρετε δεῦρο μετὰ κολλάβων χλιαρῶν.

Athenæus p. 96. C. 107. F. 110. F. 374. F. Cod. Regius dedit ἢ νῆστιν, quod

verum est. Eo respexerunt auctor Etymol. M. in ἦτρον, qui veram lectionem ἠτριαίαν servavit: Schol. ad *Acharn.* 640. *Equites* 642. descriptus a Suida in ἅλις, in ἀφύα, in θωπεύει, et in παρατέταμαι.

II. Λαμβάνετε κόλλαβον ἕκαστος.

Athenæus p. 110. F.

III. ΟΨΩΝΗΝ δ' εἴρηκεν Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς διὰ τούτων·

Ὡς οὐκ ὀψώνης διατρίβειν ἡμῶν τὸ ἄριστον ἔοικε.

Idem p. 171. A.

IV. Μηδὲ τὰ μικρὰ τὰ Φαληρικὰ ταδ' ἀφυίδια.

Idem p. 285. E.

V. Φέρε, παῖ, ταχέως κατὰ χειρὸς ὕδωρ,
παράπεμπε τὸ χειρόμακτρον.

Idem p. 410. B.

VI. Τί πρὸς τὰ Λυδῶν δεῖπνα καὶ τὰ Θετταλῶν;

καὶ

Τὰ Θετταλικῶν μὲν πολὺ καπανικώτερα.

Idem p. 418. D. Quæ apud Dipnosophistam sequuntur, ipsius sunt, vocem καπανικώτερα explicantis, non Comici, cui inepte tributa ab interprete.

VII. ΗΡΙΣΤΑΜΕΝ εἴρηκεν Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς.

Idem p. 422. F.

VIII. Τί οὖν ποιῶμεν; χλανίδ' ἐχρῆν λευκὴν λαβεῖν·
εἶτ' Ἰσθμιακὰ λαβόντες, ὥσπερ οἱ χοροὶ,
ᾄδωμεν εἰς τὸν δεσπότην ἐγκώμιον.

Idem p. 677. C.

IX. Τὸ δὲ εὐκαρπεῖν, ἐν Ταγηνισταῖς Ἀριστοφάνης εἶπε ΚΑΡΠΕΥΕΙΝ.

Pollux vii. 149.

X. ΠΑΡΑΛΟΥΤΑΙ. Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς.

Idem vii. 168.

XI. Βάθρα, ΒΑΘΡΑΔΙΑ, ὡς ἐν Ταγηνισταῖς.

Idem x. 47.

XII. ΚΥΛΙΧΝΑΣ δὲ ἀγγεῖον ὀψοφόρον ἐν Ταγηνισταῖς δόξειεν ἂν Ἀριστοφάνης λέγειν, εἰπών·

Τὸ δ' ἔτνος γ' ἐν ταῖς κυλίχναις τουτὶ θερμὸν, καὶ τοῦτο παφλάζον.

Male scriptum ἔτνος ἐν—τουτὶ, versu duobus claudicante pedibus. In primo pede tribrachys erat. τοῦτο, quod metri lex flagitat, est etiam in veteri Pollucis codice.

Idem x. 88.

XIII. Ἐν δὲ Ταγηνισταῖς ὠνόμασταί τι ΜΕΛΙΤΗΡΙΟΝ ΑΓΓΟΣ.

Idem x. 93.

XIV. Καὶ μὴν ἐσχάραν εἴποις ἂν τὸ ἀνθράκιον τοῦτο, καὶ ἐσχάριον, Ἀριστοφάνους εἰπόντος ἐν Ταγηνισταῖς ΕΣΧΑΡΙΑ.

Idem x. 101.

XV. ΜΥΡΙΔΙΟΝ εἴρηκε τὸ μύρον Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς.

Idem x. 119.

XVI. Ὁ δὲ λύων κύστιν ὑείαν, κἀξαίρων τοὺς Δαρεικούς.

Idem x. 151.

XVII. Νιβρίδα, καὶ λίθους πυρίνους, καὶ κηρύκιον.

Idem x. 173.

XVIII. Τὸν ἄνδρα τοῦτον βιβλίον διέφθορεν,
ἢ Πρόδικος, ἢ τῶν ἀδολεσχῶν εἷς γέ τις.

Schol. ad *Nubes* 360 et ex eo Suidas in Πρόδικος. Sic autem legendi sunt isti versus, quos emendando magis adhuc corrupit Kusterus, in βιβλίον et in ἀδολεσχῶν primam corripiens, quæ in utraque voce longa est. Vide *Aves* 1288. *Nubes* 1480. 1485. sed minimam ille sui studii partem rei metricæ impenderat, etiamsi Aristophanis editorem non deceat cum Strepsiade quærere,

Τί δέ μ' ὠφελήσουσ' οἱ ῥυθμοὶ πρὸς τἄλφιτα;

XIX. Ἔνιοι δὲ τὴν αὐτὴν τῇ Ἑκάτῃ τὴν Ἐμπουσάν φασιν εἶναι, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς·

Χθονίας Ἑκάτης σπεῖρα σοφῶν ἐξελιξομένη.

εἶτα ἐπιφέρει·

Τί καλεῖς τὴν Ἔμπουσαν;

Idem ad *Ranas* 295.

XX. ΑΠΑΣΚΑΡΙΖΕΙΝ. Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς·

Ἀπασκαρίζειν, ὥσπερεὶ πέρκην χαμαί.

Suidas in voce.

XXI. Ἀλλὰ στεφάνωσαι. καὶ γὰρ ἡλικίαν ἔχεις

ἀποχρῶσαν ἤδη.

Idem in ἀποχρώντως.

XXII. πάντα θεῖ κἀλαύνεται.

Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς. Idem in παραιξορροῦσιν, suppletus et illustratus a Jo. Toupio, Emendationum tom. iii. p. 11. Mich. Apostolius Proverb. xv. 60. Integrum autem e Comici *Tagenistis* versum quo respexerunt isti Grammatici exstare arbitror in Scholiis ad *Concionantes* 109. descriptis a Suida in θεῖ.

Ὧ δ' ἀργύριον ᾖ, πάντα θεῖ κἀλαύνεται.

XXIII. Οὐ μὴν ἔγε σὸς ἀδελφὸς οὐ ἀπελάγχανεν.

Harpocr. in ἀπολαχεῖν.

XXIV. ΚΥΠΑΣΣΙΣ. Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς Τραγηνισταῖς.

Idem in voce.

XXV. Ἵν' ἀπαλλαγῶμεν ἀνδρὸς ἀρπαγιστάτου.

Etymol. M. in αἰδοιεστάτος.

XXVI. ΚΩΝΗΣΑΙ, κυρίως τὸ κέραμον πισσῶσαι. κωνᾶν γὰρ τὸ στρέφειν. καὶ τοὺς βέμβικας, κώνους λέγουσι. καὶ Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Ταγηνισταῖς τὸ περιενεγκεῖν, κωνῆσαι λέγει.

Etymol. M. in voce.

XXVII. Ἀμφιδέξιον Εὐριπίδης εἴρηκε σίδηρον, τὸν ἑκατέρωθεν μὲν τέμνοντα· περιδέξιον δὲ τὸν Ἀστεροπαῖον Ὅμηρος, τὸν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ὁμοίως χρώμενον, ὡς εἰ καὶ ἀμφοτεροδέξιον εἰρήκει. κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν τρόπον, ΑΜΦΑΡΙΣΤΕΡΟΝ Ἀριστοφάνης εἶπεν ἐν Ταγηνισταῖς ἄνθρωπον ἀμφοτέρωθεν ἀρίστερον.

Galenus Comment. v. in Hippocratis Aphorismos p. 322.

ΤΕΛΜΙΣΣΕΙΣ.

I. ΤΕΛΜΙΣΣΟΣ, πόλις Καρίας· ὡς δὲ Φίλων καὶ Στράβων, Λυκίας.—ὁ πολίτης Τελμισσεύς· καὶ δρᾶμα Ἀριστοφάνους, Τελμισσεῖς. λέγεται δὲ τετρασυλλάβως Τελεμισσεῖς, ὡς αὐτὸς ἐν αὐτῷ·

Ὡς ἂν τις ἂν οὖν ὅ τι ποιήσας, ὡς Τελεμισσῆς—

καὶ πάλιν

Φέρε δὴ τοίνυν, ταῦθ' ὅταν ἔλθῃ, τί ποιεῖν χρή μ', ὦ Τελεμισσῆς. ἔστι δὲ τὸ μέτρον ἀναπαιστικὸν τετράμετρον καταληκτικὸν, οὗ πρὸ τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἀνάπαιστος τάττεται, σπανιαίτατα δὲ σπονδεῖος.

Stephanus Bysant. in voce. In Comici versibus formam Atticam, cujus fuit observantissimus, Τελεμισσῆς, restitui: aliasque scripturæ mendas elui. Præterea observandum in dramatibus quæ supersunt non unicum reperiri tetrametrum anapæsticum, in quo syllaba catalectica spondæo subjecta sit.

II. μελανοπτερύγων κορακίνων.

Athenæus p. 308. F.

III. Μετακέμπου νῦν ταῦτα σπουδῇ, καὶ μύρον, εὕρημα Μεγάλλου. Hesych. in Μετάλλειον μύρον, ubi Aristophanem laudat, omisso dramatis titulo. E Telmissensibus versum hunc desumtum esse ex Athenæo novimus, qui sic legendus p. 690 F. ὡς καὶ τὸ Μεγαλλεῖον. ὠνομάσθη γὰρ καὶ τοῦτο ἀπὸ Μεγάλλου τοῦ Σικελιώτου· οἱ δ' Ἀθηναῖόν φασιν εἶναι τὸν Μέγαλλον. μνημονεύει δ' αὐτοῦ Ἀριστοφάνης ἐν Τελμισσεῦσι. Adeat lector Hesychii interpretes, quorum inter notas locus concedi non debuerat ineptæ Heinsii conjecturæ, qui non vidit numeris suis omnibus absolutum esse hunc versum. Pro optimo tetrametro anapæstico nescio quos ille versus effinxit, in quibus nec pes nec caput. Confer Etymol. M. in Μετάλλειον.

IV. Καὶ πόθεν ἐγὼ τρίπουν τράπεζαν λήψομαι;

Pollux x. 80. quo respicit etiam vi. 83.

V. Ἀριστοφάνης δ' ἔοικε διαιρεῖν τινας ἀπύρους καὶ ἐμπύρους πινακίσκους, ὡς ὅταν φῇ ἐν Τελμισσεῦσι·

Πινακίσκον ἄπυρον ἰχθυηρόν.

Idem x. 82.

VI. Οἴνου τε Χίου στάμνον ἥκειν καὶ μύρον.

Idem x. 72.

VII. ΠΥΛΑΙ. Ἀριστοφάνης Τελμισσεῦσιν, ἀπὸ τῶν θυτῶν λέγει. ἐκεῖνοι γὰρ ἐπισκέπτονται τὰς ἐκτροπὰς τοῦ ἥπατος, καὶ τὰς φλέβας.

Hesych. in voce.

VIII. Σιτηρὸν ἀγγεῖόν ἐστιν ἡ σιπύα. ἔστι δὲ πολλάκις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Κωμικοῖς— Ἀριστοφάνης Τελμισσεῦσιν.

Harpocration in σιπύα. Occurrit hoc nomen *Pluto* 806. *Equitibus* 1296.

ΤΡΙΦΑΛΗΣ.

I. Τριφάλης, Τριφάλητος. ὄνομα κύριον παρὰ Ἀριστοφάνει.

Suidas in voce. Confer eruditissimum Toupium in addendis ad Theocritum p. 409.

II. ἐγὼ γὰρ ἀπὸ Θηραμένους

δέδοικα τὰ τρία ταῦτα.

Idem in τῶν τριῶν, ubi contra metri legem ταυτὶ, nisi sic transponantur voces: ταυτὶ τὰ τρία δέδοικα.

III. Ἔπειθ' ὅσοι παρῆσαν, ἐπίσημοι ξένοι
ἐπηκολούθουν, κἠντιβόλουν προσκείμενοι
ὅπως ἄγων τὸν παῖδα πωλήσει 'ς Χίον,
ἕτερος δ' ὅπως ἐς Κλαζομένας, ἕτερος δ' ὅπως
εἰς Ἔφεσον, οἱ δ' ἐς Ἄβυδον· ἦν δὲ πάνθ' ὁδῷ
ἐκεῖνα.

Athenæus p. 525. A. emendatus a Jo. Toupio loco supra laudato. Non tamen ille Casaubono melius, quid sub πωλήσεις lateret, indagavit; certissime reponimus πωλήσει 'ς Χίον. Pars est narrationis factæ alicui, qui rei narratæ non interfuerat: proinde tertia persona requiritur.

IV. Ἐν δὲ τῷ Τριφάλητι Ἀριστοφάνης καὶ ΑΡΓΥΡΙΔΙΟΝ εἴρηκεν·

Ἤτουν τι τὰς γυναῖκας ἀργυρίδιον.

Pollux ix. 90. Diminutivum illud occurrit in *Lysistr.* 1051. et in *Pluto* 147. 240.

V. Οὗ δὲ ἔγκεινται αἱ ἀλάβαστοι, ταῦτα τὰ σκεύη ἀλαβαστοθήκας τῶν ἄλλων λεγόντων, Ἀριστοφάνης ἐν Τριφάλητι ΑΛΑΒΑΣΤΡΟΘΗΚΑΣ ἔφη·

Ἀλαβαστροθήκας τρεῖς ἔχουσαν ἐκ μιᾶς.

Idem x. 121.

VI. Ἔπειτ' ἐπὶ τοὔψον ἧκε, τὴν σπυρίδα λαβὼν,
καὶ θυλακίσκον, καὶ τὸ μέγα βαλάντιον.

Idem x. 151.

VII. Καὶ ΚΥΡΒΑΣΙΑΝ δὲ Ἀριστοφάνης ἐν Τριφάλητι εἴρηκε·

Καὶ τὴν κυνῆν ἔχειν με κυρβασίαν ἐρεῖς.

Idem x. 162. ubi male editum καὶ τὴν κοινήν. Huic lectioni quam metri lex omnino respuit, patrocinantur quidem codices, sed corrupti; sensumque in ea frustra quærit Hemsterhusius. Certissima est Casauboni et Salmasii emendatio κυνῆν. Græca autem sic vertenda: *et galerum hunc, quem gesto, dices me cyrbasiam habere*: vel, *et impositum capiti meo galerum, cyrbasiam appellabis.* Planus et perspicuus sensus.

VIII. ΙΛΑΩΝ. ἥρως, Ποσειδῶνος υἱὸς, ἀφ' οὗ Ἀριστοφάνης ἐν Τριφάλητι. ΙΛΑΟΝΑΣ ἔφη ΤΟΥΣ ΦΑΛΗΤΑΣ, μεταφέρων, ὡς ὑπερβάλλοντας τῷ μεγέθει· ὡς εἰ ἔλεγε Τιτυοὺς, ἤ τινας τοιούτους. Hesychius in voce.

IX. ΕΡΜΗΣ ΤΡΙΚΕΦΑΛΟΣ. Ἀριστοφάνης ἐν Τριφάλητι.
Hesychius in voce.

X. Μανθάνοντες τοὺς Ἴβηρας τοὺς Ἀριστάρχου πάλαι.
καὶ
Τοὺς Ἴβηρας οὓς χορηγεῖς μοι βοηθῆσαι δρόμῳ.
Constant. Porphyrog. de *Adm. Imp.* cap. xxiii.

XI. Τριῶν ὄντων τειχῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης φησὶν ἐν Τριφάλητι, τοῦ τε Βορείου, καὶ τοῦ Νοτίου, καὶ τοῦ Φαληρικοῦ, διὰ μέσου τούτων ἐλέγετο τὸ Νότιον.
Harpocration in διὰ μέσου τεῖχος.

ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ.

Τοιγαροῦν ἐμοὶ μὲν ἀρτίως ὁ δεσπότης
δι' ἀρετὴν τῶν Θηρικλείων εὐκύκλωτον ἀσπίδα,
ὑπεραφρίζουσαν, τρυφῶσαν, ἴσον ἴσῳ κεκραμένην,
προσφέρων ἔδωκεν, οἶμαι, χρηστότητος οὕνεκα,
εἶτ' ἐλευθέραν ἀφῆκεν βαπτίσας ἐῤῥωμένως.

Athenæus p. 472. C.

ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ.

I. Εἰκὸς δήπου πρῶτον ἁπάντων ἴφυα φῦναι,—
καὶ τὰς κρανααὰς ἀκαλήφας.

Athenæus p. 62. D. 90. A. Suidas in ἀκαλήφη.

Male digesti sunt hi anapæsti, in quibus nihil omnino deest. Sunt e dimetris, et quidem, ut videtur systematis clausula:

εἰκὸς δήπου πρῶτον ἁπάντων
ἴφυα φῦναι,
καὶ τὰς κρανααὰς ἀκαλήφας.

E Suida petenda erat vera hujus χρήσεως scriptura, unde emendandus est Athenæus, apud quem utroque in loco ejiciendæ glossematicæ voces εἶθ' ἑξῆς, et in posteriore scribendum: ἔτι τε Ἀριστοφάνης ἐν Φοινίσσαις οὕτως ἔχει· Εἰκὸς δήπου—ut supra. In sensu hujus fragmenti exponendo egregie nugatur Burmannus præfationis p. 30. ubi insuper suæ in metris peritiæ specimen prodit, versus sic disponendo:

τὸ πρῶτον πάντων ἴφυα φῦναι,
εἶθ' ἑξῆς τὰς κρανααὰς ἀκαλήφας.

Male fecit, quod non addiderit cujusnam metri essent isti versus.

II. Ἐς Οἰδίπου δὲ παῖδε, διπτύχω κόρω,
Ἄρης κατέσκηψ', οἵ γε μονομάχου πάλης
ἀγῶνα νῦν ἱστᾶσιν.

Athenæus p. 154. E. ubi vulgatur ἐς Οἰδίπου ΔΕΤΤΑΙ ΔΕ absque ullo sensu. *Felicissime,* ΤΤ *tantum in* Π *mutatis, restituit Adr. Heringa,* laudatus a Valckenario ad Euripidis *Phœnissas* p. 461.

III. Ἐν ταῖς Ἀριστοφάνους Φοινίσσαις ΘΕΑΤΡΟΠΩΛΗΣ, ὁ θέαν ἀπομισθῶν.
Pollux vii. 199.

IV. Ὅτῳ δὲ τὰ σκεύη ἐκομίζετο, ΣΚΕΤΟΦΟΡΙΟΝ μὲν τοῦτο Ἀριστοφάνης καλεῖ τὸ ξύλον—ἀλλὰ μὴν καὶ ΑΝΑΦΟΡΟΝ εἴη ἂν τοῦτο εἰρημένον ἐν Ἀριστοφάνους Φοινίσσαις·

καὶ τὸν ἱμάντα μου
ἔχουσι, καὶ τἀνάφορον.

Idem x. 17. hac voce usus est Comicus *Ranis* 8. *Concion.* 833.

V. Ἀριστοφάνους δ' ἐν ταῖς Φοινίσσαις εἰπόντος·
Στίλβη θ' ἣ κατὰ νύκτα μοι φλογάνας ἐρανίζεις ἐπὶ τῷ λυχνίῳ.
οὐκ ἀφανὲς ὅτι καὶ ἡ στίλβη, λύχνου τι εἶδος.
Pollux x. 119.

VI. ΓΑΛΕΑΓΡΑ. Ἀριστοφάνης ἐν Φοινίσσαις κέχρηται τῷ ὀνόματι.
Idem x. 155.

ΩΡΑΙ.

I. Ὄψει δὲ χειμῶνος μέσου σικύους, βότρυς, ὀπώραν, στεφάνους ἴων, κονιορτὸν ἐκτυφλοῦντα· ὡυτὸς δ' ἀνὴρ πωλεῖ κίχλας, ἀπίους, σχαδόνας, ἐλάας, πύον, χόρια, χελιδόνας, τέττιγας, ἐμβρύεια· ὑρισσοὺς δ' ἴδοις ἂν νιφομένους σύκων ὁμοῦ τε μύρτων· ἔπειτα κολοκύντας ὁμοῦ ταῖς γογγυλίσιν ἀροῦσιν· ὥστ' οὐκέτ' οὐδεὶς οἶδ' ὁπηνίκ' ἐστὶν τοῦ 'νιαυτοῦ.—Μέγιστον ἀγαθὸν, εἴπερ ἐστὶ δι' ἐνιαυτοῦ, ὅτου τις ἐπιθυμεῖ, λαβεῖν.—Κακὸν οὖν μέγιστον· εἰ μὴ γὰρ ἦν, οὐκ ἂν ἐπεθύμουν, οὐδ' ἂν ἐδαπανῶντο.—Ἐγὼ δὲ τοῦτον ὀλίγον χρόνον φήσας ἀφειλόμην ἄν· κἄγωγε ταῖς ἄλλαις πόλεσι δρῶ ταῦτα, πλὴν Ἀθηναίων. τούτοις ὑπάρχει ταῦτ' ἐπειδὴ τοὺς θεοὺς σέβουσιν.—Ἀπέλαυσαν ἄρα σέβοντες ὑμᾶς, ὡς σὺ φῄς. τίη τί Αἴγυπτον αὐτῶν τὴν πόλιν πεποίηκας ἀντ' Ἀθηνῶν;

Athenæus p. 372. B. Vide Casaubonum p. 644. Χρῆσιν hanc ad numeros revocare ne quidem periclitatus est, qua in re profecto operam lusisset. Locus est enim mutilus et interpolatus. Versus olim fuerunt iambici tetrametri, e quibus isti facile agnoscuntur.

Ὄψει δὲ χειμῶνος μέσου σικύους, βότρυς, ὀπώραν,
στεφάνους ἴων, κονιορτὸν ἐκτυφλοῦνθ'· ὁ δ' αὐτὸς ἀνὴρ
πωλεῖ κίχλας, ἀπίους, σχαδόνας
ἔπειτα κολοκύντας ὁμοῦ ταῖς γογγυλίσιν ἀροῦσιν.
ἐγὼ δὲ τοῦτ', ὀλίγον χρόνον φυσῶν, ἀφειλόμην ἄν.
κἄγωγε ταῖς ἄλλαις πόλεσι δρῶ ταῦτα, πλὴν Ἀθηνῶν.
τούτοις ὑπάρχει ταῦτ', ἐπειδὴ τοὺς θεοὺς σέβουσιν.
ἀπέλαυσαν ἄρα σέβοντες ὑμᾶς, ὡς σὺ φῄς. τίη τί
Αἴγυπτον αὐτῶν τὴν πόλιν πεποίηκας ἀντ' Ἀθηνῶν;

Istuc respexit Athenæus p. 653. F. Ὅτι δὲ ἐν ταῖς Ἀθήναις διηνεκεῖς ἦσαν αἱ ὀπῶραι πᾶσαι, μαρτυρεῖ Ἀριστοφάνης ἐν Ὥραις.

II. ἡμῖν
κράτιστόν ἐστιν εἰς τὸ Θησεῖον δραμεῖν,
ἐκεῖ δ', ἕως ἂν πρᾶσιν εὕρωμεν, μένειν.

Pollux vii. 13. ubi editum εἴ μοι κράτιστον. Casaubonus, loco supra citato, legit εἰ μή; Kühnio placebat ἦ μήν. Tres illæ lectiones perinde falsæ sunt. Dederat Poëta ἡμῖν, quod manifesto ostendit ultimus versus, in quo scripti et olim impressi libri habent ἕως ἂν εὕρωμεν πρᾶσιν. Textum corrupit, non restituit Kühnius, e futili conjectura supponens εὕρω. Facilis et prompta erat medela, binis vocibus sedes suas commutare jussis.

III. ΧΟΙΡΟΠΩΛΑΙ. Ἀριστοφάνης ἐν Ὥραις.
Idem vii. 187.

IV. ΑΣΚΟΠΗΡΑ. ἐν ταῖς Ὥραις Ἀριστοφάνους.
Idem x. 160.

V. Φρυγῶν θεὸς ὁ Διόνυσος. καὶ ἐν Ὥραις,
Τὸν Φρύγα, τὸν αὐλητῆρα, τὸν Σαβάζιον.
Scholiastes ad *Aves* 874.

VI. ΑΡΑΣ ΙΕΡΟΝ. Ἀριστοφάνης Ὥραις.
Hesychius in voce.

VII. ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΝ. Ἀριστοφάνης ἐν Ὥραις, τριώβολόν φησιν εἶναι. οὐ μέντοι ἕστηκεν· ἀλλ' ἄλλοτε ἄλλως ἐδίδοτο.
Idem in voce. Judicialis illius mercedis mentio apud Comicum *Vespis* 684. 690. Confer Scholiastem ad *Ranas* 140.

VIII. Ἀριστοφάνης Ὥραις καταχρηστικῶς ἐπὶ τῶν τριῶν τὸ ζεῦγος ἔθηκε· ΖΕΥΓΟΣ ΤΡΙΔΟΥΛΟΝ.
Idem in ζεῦγος τριπάρθενον.

IX. διέφθορας
τὸν ὄρχον ἡμῶν.
Ammonius in διέφθαρται, ubi citatur Ἀριστοφάνης Κόραις. Confer Eustathium ad Iliad. p. 191.

EX INCERTIS COMŒDIIS

FRAGMENTA.

I. Ὁ Πράμνιος οἶνος οὔτε γλυκύς ἐστιν, οὔτε παχὺς, ἀλλ᾽ αὐστηρὸς καὶ σκληρὸς, καὶ δύναμιν ἔχων διαφέρουσαν· οἵῳ Ἀριστοφάνης οὐχ ἥδεσθαι Ἀθηναίους φησὶ, λέγων· Τὸν Ἀθηναίων δῆμον οὔτε ποιηταῖς ἥδεσθαι σκληροῖς καὶ ἀστεμφέσιν, οὔτε Πραμνίοις σκληροῖσιν οἴνοις, συνάγουσι τὰς ὀφρῦς τε καὶ τὴν κοιλίαν· ἀλλ᾽ ἀνθοσμίᾳ, καὶ πέπονι νεκταροσταγεῖ.
Athenæus p. 30. C. Facile Comici verba in senarios redigas:

Σκληροῖς ὁ δῆμος οὔτε ποιηταῖς ἥδεται
ἀστεμφέσιν τε· κοὐ γὰρ οἴνοις Πραμνίοις
συνάγουσι τὰς ὀφρῦς τε καὶ τὴν κοιλίαν·
ἀνθοσμίᾳ δὲ πέπονι, νεκταροσταγεῖ.

E cujusdam Dramatis Parabasi χρῆσιν hanc desumtam esse ratus forte Hugo Grotius eam in tetrametros digerere sic aggressus est:

Τῶν Ἀθηναίων ὁ δῆμος οὔτε σκληροῖς ἥδεται
οὔτ᾽ ἀστεμφέσιν ποιηταῖς, οὔτε σκληροῖς Πραμνίοις
οἰνίοις, συνάγουσι τὰς ὀφρῦς τε καὶ τὴν κοιλίαν,
ἀλλὰ τῷ ἀνθοσμίᾳ, καὶ πέπονι νεκταροσταγεῖ.

Qui sane versus pessimi sunt. Secundus incipit a spondæo, qui ejusdem et primi quintam sedem occupat. A sensu loci alienissimum est ὑποκοριστικὸν οἰνίοις. Hiatus quartum deturpat, nec habent quo referantur epitheta duo πέπονι et νεκταροσταγεῖ.

II. Ὅστις ἐν ἡδυόσμοις στρώμασι παννυχίζων, τὴν δέσποιναν ἐρείδεις.
Idem p. 48. C. et Eustath. p. 1570. l. 5.

III. Τράπεζαν ἡμῖν φέρε
τρεῖς πόδας ἔχουσαν· τέσσαρας δὲ μὴ ᾽χέτω.—
καὶ πόθεν ἐγὼ τρίπουν τράπεζαν λήψομαι;
Athen. p. 49. C. Confer Eustathium ad Hom. p. 867. l. 23. 1398. l. 17.

IV. Ἐκφέρετε πίνακας κατ᾽ Ἀγαθῶνα φωσφόρους.
Idem p. 701. B.

V. Πόθεν χελιδὼν πηνίκ᾽ ἄττα φαίνεται.
Harpocration et Etymol. M. in ἄττα. Vide quæ notamus ad *Aves* 1514.

VI. Κυρίως μὲν ΚΕΛΕΟΝΤΕΣ εἰσὶν οἱ ἱστόποδες, ὡς καὶ παρ᾽ Ἀριστοφάνει δῆλον τῷ κωμικῷ.
Harpocration in voce.

VII. ΚΡΑΣΤΙΣ ἐστὶν ἡ πόα, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης.
Idem in voce. Confer Etymol. M. in eadem voce.

VIII. Τοὺς δὲ ἐπὶ τοῖς ἀγάλμασι χειροτέχνας, οὐκ ἀγαλματοποιοὺς μόνον, ἀλλὰ καὶ ΘΕΟΠΛΑΣΤΑΣ εἴποις ἄν, ὡς Ἀριστοφάνης.
Pollux i. 13.

IX. Λέγοιτο δ᾽ ἂν ταχεῖα ναῦς—καὶ ΔΡΟΜΑΔΕΣ ΟΛΚΑΔΕΣ, ὡς Ἀριστοφάνης.
Idem i. 83. Ex *Holcadibus* petitum videtur.

X. ΑΝΘΡΩΠΙΖΕΤΑΙ φησὶν Ἀριστοφάνης.
Pollux ii. 5.

XI. Τὸ δὲ κύημα, καὶ ΚΥΟΣ Ἀριστοφάνης κέκληκεν·
ἤ τις κύουσ᾽ ἐφάνη κύος τοσουτονί.
Idem ii. 6.

XII. ΓΕΡΟΝΤΕΙΑΙ ΠΑΛΑΙΣΤΡΑΙ. παρὰ Ἀριστοφάνει.
Idem ii. 13.

XIII. Παρθένος, ὡραία γάμου. Ἀριστοφάνης δὲ ΚΥΑΜΙΖΕΙΝ τὰς ἀκμαζούσας ἔφη·
Ἄλλαι δὲ κυαμίζουσιν αὐτῶν—
ἤγουν
Πρὸς ἄνδρας εἰσὶν ἐκπετήσιμοι σχεδόν.
Idem ii. 18.

XIV. Ἀριστοφάνης δὲ ΝΕΑΝΙΕΥΕΣΘΑΙ τὸ τολμᾷν ἔφη—ἀνδρίζεσθαι δὲ, εἶπεν ΑΝΔΡΟΥΣΘΑΙ.
Idem ii. 20.

XV. Λούσησθε, καὶ κτενίσησθε πρὸς τὸν ἥλιον.
Idem ii. 34.

XVI. Καλεῖται δὲ ἡ κεφαλὴ—παρὰ Ἀριστοφάνει ΣΚΑΦΙΟΝ·
Ἵνα μὴ καταγῇς τὸ σκάφιον, πληγεὶς ξύλῳ.
Idem ii. 39. ubi perperam omissus articulus τό. Media in καταγῇς longa est, et prima in σκάφιον brevis. Eodem significatu occurrit hoc nomen *Thesmoph.* 838. *Av.* 806.

XVII. Τὸ δὲ ὑπὸ μέθης καρηβαρεῖν, ΚΑΡΗΒΑΡΙᾼΝ Ἀριστοφάνης.
Idem ii. 41.

XVIII. ΕΤΕΡΕΓΚΕΦΑΛᾼΝ. Ἀριστοφάνης, τὸ παραφρονεῖν.
Idem ii. 42.

XIX. Ἀριστοφάνης δὲ καὶ ΒΛΕΠΟΣ ἐκάλεσε, καὶ ΒΛΕΠΗΣΙΝ.
Idem ii. 56. Occurrit βλέπος *Nub.* 1176. sed alio significatu. Suidas: ΒΛΕΠΟΣ, ἀντὶ τοῦ βλέμμα. οὕτως Ἀριστοφάνης.

XX. ΚΑΧΥΠΟΠΤΟΣ, ὡς Ἀριστοφάνης.
Idem ii. 57. In *Ran.* 958. habemus κἀχ᾽ ὑποτοπεῖσθαι, quæ voces in unam vulgo coaluere.

XXI. Ἀριστοφάνης δὲ ΑΓΛΩΤΤΟΝ, τὸν εἰπεῖν ἀδύνατον.
Idem ii. 108.

XXII. Ἀριστοφάνης δὲ ΑΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΤΩΝ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝ εἶπεν.
Idem ii. 150.

XXIII ΝΩΤΟΠΛΗΓΑ, τὸν μαστιγίαν Ἀριστοφάνης ἐκάλεσε.
Idem ii. 180. Hac voce ante Aristophanem usus fuerat Pherecrates, e cujus fabula *Crapatallis* versum hunc profert Suidas:
Καὶ νωτοπλῆγα μὴ ταχέως διακονεῖν.

XXIV. Ἡ μέντοι κωμῳδία ἢ τὴν ἀλετρίδα ΜΥΛΑΚΡΙΔΑ καλεῖ, ἢ ζῷόν τι ἐν τῷ μύλωνι γινόμενον, ὡς Ἀριστοφάνης λέγει·
Ἵνα ξυνῶσιν ὥσπερ ἥδιστον βίῳ,
σκώληκας ἐσθίοντι, καὶ μυλακρίδας.
Idem ii. 189. Confer vii. 19.

XXV. Τὰ δὲ ὑπὲρ τοὺς δακτύλους κρούματα, πταίσματα· Ἀριστοφάνης δὲ καὶ ΕΠΙΠΤΑΙΣΜΑΤΑ αὐτὰ καλεῖ.
Idem ii. 199.

XXVI. ΑΝΟΗΣΙΑ. Ἀριστοφάνης.
Idem ii. 228.

XXVII. Ὡς οὐχ ἕτερον ἄνδρα σάρκινον.
Idem ii. 233.

XXVIII. Ἀριστοφάνης δὲ ΑΓΥΝΟΝ, τὸν ἀγύναιον.
Idem iii. 48.

XXIX. Ἀθλοθεσία, ἢ, ὡς Ἀριστοφάνης, ΑΘΛΟΘΕΤΙΑ.
Idem iii. 140.

XXX. Ἀριστοφάνης δὲ καὶ ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΗΣ εἴρηκε.
Idem iii. 146.

XXXI. ΠΥΞΙΔΙΟΝ, παρ᾽ Ἀριστοφάνει.
Idem iv. 18. Confer x. 60.

XXXII. Λυρίζειν, κιθαρίζειν, ψάλλειν. καὶ, ὡς Ἀριστοφάνης, ΒΑΡΒΙΤΙΖΕΙΝ.
Pollux iv. 63.

XXXIII. ΚΑΛΑΜΙΝΗΝ ΣΥΡΙΓΓΑ εἴρηκεν Ἀριστοφάνης.
Idem iv. 67.

XXXIV. ΠΡΟΣΧΟΡΟΝ δὲ, καὶ ΣΥΓΧΟΡΕΥΤΡΙΑΝ εἴρηκε τὴν χορεύουσαν Ἀριστοφάνης.
Idem iv. 106.

XXXV. Πολλαχόθεν, πανταχόθεν, πάντοθεν. Ἀριστοφάνης δὲ ἔφη καὶ ΠΛΕΙΣΤΑΧΟΘΕΝ.
Idem iv. 163.

XXXVI. Ἔστι δὲ τὸ ΑΚΡΑΤΙΣΑΣΘΑΙ καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς, καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει.
Τί τὸ κακόν; ἀλλ᾽ ἢ κοκκύμηλ᾽ ἠκρατίσω;
Idem vi. 24.

XXXVII. Μῆλα τῶν Ἑσπερίδων, μῆλα τῶν ὡραίων, ΚΥΔΩΝΙΑ μῆλα, ὡς Ἀριστοφάνης.
Idem vi. 47. Papillis tributum hoc epitheton *Acharn.* 1199.

XXXVIII. Τὸν σαπέρδην ἀποτίλαι χρὴ, καὶ καταπλῦναι, καὶ κατεκπλῦναι, καὶ διαπλῦναι.
Idem vi. 49.

XXXIX. Χορδαὶ, φῦσκαι, πάσται, ζωμοὶ, χόλικες.
Idem vi. 56.

XL. Ἀριστοφάνης δὲ τῶν ΠΟΛΦΩΝ μνημονεύει.
Πολφοὺς δ᾽ οὐχ ἧψον ὁμοῦ βολβοῖς.
Idem vi. 62.

XLI. Εἰς ὄξος ἐμβαπτόμενος, ἢ λεπτοὺς ἅλας.
Idem vi. 65.

XLII. Τὰ δὲ ἐπιδορπίσματα Ἀριστοφάνης μὲν ΕΠΙΦΟΡΗΜΑΤΑ καλεῖ.
Idem vi. 79.

XLIII. Ὀξυγλυκίαν τ᾽ ἄρα κοκκιεῖς ῥοάν—
Τουτὶ δὲ τὸ ἰαμβεῖον Ἀριστοφάνης, οὐκ ἴδιον ὂν, εἴρηκεν, ἀλλ᾽ ὡς Αἰσχύλου.
Idem vi. 80.

XLIV. Ἀριστοφάνης ΛΕΚΑΝΙΣΚΗΝ.
Idem vi. 86. Qui deinde in Onomastico sequitur a Salmasio et Jungermanno male acceptus senarius, est in *Acharn.* 1110.

XLV. Μέμνηται δὲ Ἀριστοφάνης καὶ ΚΡΕΩΣΤΑΘΜΗΣ.
Idem vi. 96.

XLVI. Τὸ Ὁμηρικὸν, Ἀμείλικτος. σκληρότερον γὰρ ὁ Ἀσιμφής. καὶ εὐτελέστερος, ὁ Ἡροδότου Ἀκρομανής. καὶ κωμικώτερον, ὁ Ἀριστοφάνους ΘΥΜΑΓΡΟΙΚΟΣ.
Idem vi. 125.

XLVII. ΣΥΝΘΕΑΤΡΙΑΝ δὲ, καὶ ΣΥΑΛΗΣΤΡΙΑΝ, καὶ ΣΥΓΚΟΙΤΟΝ Ἀριστοφάνης εἶπεν.
Idem vi. 158. Συνθιάτριαν exstat supra in Σκηνὰς καт. VII.

XLVIII. ΗΜΙΦΩΣΩΝΙΟΝ, Ἀριστοφάνης.
Idem vi. 161.

XLIX. ΠΑΓΚΥΦΟΣ ΕΛΑΙΑ, Ἀριστοφάνης.
Idem vi. 163.

L. ΤΡΙΚΑΥΣΤΟΣ, Ἀριστοφάνης.
Idem vi. 165.

LI. Ἀριστοφάνης δὲ, ΦΙΛΟΚΗΔΗ ΛΟΓΟΝ.
Idem vi. 167.

LII. Τοὺς μέντοι μὴ ἀκριβεῖς τεχνίτας, ΦΑΥΛΟΥΡΓΟΥΣ κατὰ Ἀριστοφάνην λέγε.
Idem vii. 7.

LIII. ΑΡΤΟΣΤΡΟΦΕΙΝ Ἀριστοφάνης λέγει.
Idem vii. 22.

LIV. Τὴν χύτραν ἐν ᾗ τὰ κρεάδι᾽ ἧψεν ἐζωμευμένα.
Idem vii. 26. Tetrameter est trochaicus. Mendose vulgo editum ἕψεις. Pollucis interpres senarios sibi habeat, in quos χρῆσιν hanc digessit.

LV. ΕΞΑΙΝΕ ΤΩΝ ΕΡΙΩΝ. Ἀριστοφάνης ἔφη.
Idem vii. 30.

LVI. ΣΤΗΜΟΝΑ ΕΞΕΣΜΕΝΟΝ, τὸν ἰσχνὸν καὶ λεῖον Ἀριστοφάνης λέγει.
Idem vii. 32.

LVII. Τὸν δὲ ΧΟΡΤΑΙΟΝ (χιτῶνα) τοὺς προπύλας φορεῖν, ὡς ἀγοραῖον, Ἀριστοφάνης ἔφη.
Pollux vii. 60.

LVIII. ἀνήσω κροκύδα μαστιγουμένην.
Idem vii. 64.

LIX. Τὸ μὲν γυναικεῖον ζώνιον—καὶ ΣΤΡΟΦΙΟΝ ὠνόμαζον, ὡς Ἀριστοφάνης·

ἀλλὰ τὸ στρόφιον λυθὲν,
τὰ κάρυά μου 'ξέπιπτεν.

Idem vii. 67. Vide *Lys.* 931. *Thesm.* 139. 255. 638.

LX. Τοὺς δὲ μεταλλέας ΘΥΛΑΚΟΦΟΡΟΥΣ Ἀριστοφάνης ἔφη.
Idem vii. 100.

LXI. Πρὸ δὲ τῶν καμίνων τοῖς χαλκεῦσιν ἔθος ἦν γέλοιά τινα καταρτᾷν, ἢ ἐπιπλάττειν, ἐπὶ φθόνου ἀποτροπῇ. ἐκαλεῖτο δὲ ΒΑΣΚΑΝΙΑ, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἔφη·

Πλὴν εἰ πρίαιτο βασκάνιον τις δεόμενος,
ἐπὶ κάμινον ἀνδρὸς χαλκέως.

Idem vii. 108. ubi transpositis vocibus metrum luxatum.

LXII. ΝΕΙΝ ΕΞ ΥΠΤΙΑΣ, μάθημα κολυμβητῶν, Ἀριστοφάνης εἶπε.
Idem vii. 138.

LXIII. Ναῦται. οἷς προσήκει καὶ αἱ παρ' Ἀριστοφάνει ΝΑΥΤΡΙΑΙ.
Idem vii. 139.

LXIV. ΒΩΛΟΚΟΠΕΙΝ Ἀριστοφάνης εἴρηκε.
Idem vii. 141.

LXV. Τὴν δὲ σμινύην, ΣΜΙΝΥΔΙΟΝ Ἀριστοφάνης καλεῖ.
Idem vii. 148.

LXVI. Ἀριστοφάνης δὲ γυναῖκα ΘΕΡΙΣΤΡΙΑΝ, καὶ ΦΡΥΓΑΝΙΣΤΡΙΑΝ.
Idem vii. 150.

LXVII. λιπρᾶν
κεράμιον ὀξηρόν.

ἀντὶ τοῦ μυδᾶν, Ἀριστοφάνης λέγει. Idem vii. 162.

LXVIII. ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΝ Ἀριστοφάνης ἔφη.
Idem vii. 177. In *Concion.* mentio fit mulierum μυροπωλίδων, v. 841.

LXIX. ΒΟΗΛΑΤΕΙΝ, καὶ ΟΝΗΛΑΤΕΙΝ Ἀριστοφάνης εἶπεν.
Idem vii. 187.

LXX. ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΝΑΥΤΑΙ. Ἀριστοφάνης.
Idem vii. 190.

LXXI. Κιρνάντες γὰρ τὴν πόλιν ἡμῶν, κοτυλίζετε τοῖσι πένησιν.
Idem vii. 195.

LXXII. ΛΙΒΑΝΩΤΟΠΩΛΕΙΝ Ἀριστοφάνης ἔφη.
Idem vii. 196.

LXXIII. ΒΙΒΛΙΔΑΡΙΟΝ, παρ' Ἀριστοφάνει.
Idem vii. 210.

LXXIV. Ἀλλ' ὁ μὲν μεγάλης πόλεως πολίτης, μεγαλοπολίτης ἂν λέγοιτο· ὁ δὲ μικρᾶς, μικροπολίτης. ὅθεν καὶ Ἀριστοφάνει εἴρηται τὸ ΜΙΚΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟΝ.
Idem ix. 25. Recte H. Stephanus Thes. T. iii. col. 474. nomini μικροπολίτης auctorem Aristophanem adsignat: exstat enim *Equit.* 817.

LXXV. Διστάζειν. ἐπὶ τούτου δὲ ἴσως καὶ τὸ ΕΙΚΟΒΟΛΕΙΝ, Ἀριστοφάνους εἰπόντος·

Εἰκοβολοῦντες καὶ πλάττοντες.

Idem ix. 154.

LXXVI. Εὐστοχῶς, καὶ τὸ παρ' Ἀριστοφάνει ΕΥΚΟΠΩΣ.
Idem ix. 162.

LXXVII. Βαλανεὺς δ' ὠθεῖ ταῖς ἀρυταίναις.
Idem x. 63. Nomen ἀρύταινα occurrit *Equit.* 1091.

LXXVIII. ΚΑΛΑΜΙΝΟΥΣ ΑΥΛΟΥΣ Ἀριστοφάνης ἔφη.
Idem x. 153.

LXXIX. Ἀριστοφάνης δὲ χρησμόν τινα παίζει·

Μή μοι Ἀθηναίους αἰνοῖτ' ἄν· μολγοὶ ἔσονται.

Idem x. 187. Confer Schol. ad *Equit.* 959. unde χρῆσιν inter fragmenta *Agricolarum* protulimus, ad quod drama hic versus etiam pertinere videtur.

αἰνοῖτ' ἄν. Sic in Polluce scriptum oportuisse, miror non animadvertisse interpretem, qui e conjectura reposuit αἰνοῖτ' ἄν, pro αἰνεῖτε. Ceterum quæ Pollux de significatione nominis μολγὸς habet, aut nullam, aut valde exiguam lu-

cem fœnerantur Equitum loco, v. 963. quem ipse nescio an aliis melius interpretatus fuerim. Dubium non est, quin ad quædam illis temporibus nota oracula adludat Comicus. Sed fuerintne in eis voces μολγὸς et ψωλὸς, et quo sensu accipiendæ venerint, vix est ut hodie decerni possit.

LXXX. Ἔστι δὲ ΑΓΚΥΡΑ καὶ σκεῦος ἀγρευτικὸν σύκων. Ἀριστοφάνης.
Suidas in ἀγκύρισμα, emendatus ex Hesychio in ἄγκυρα.

LXXXI. ΑΝΑΣΗΚΩΣΑΙ. ἀνταποδοῦναι, ἢ ἀναλαβεῖν, ὥσπερ οἱ ἱστάντες. οἷον ἐξισῶσαι τῷ λείποντι ἢ πλεονάζοντι. οὕτως Ἀριστοφάνης.
Suidas in voce.

LXXXII. Ῥήματά τε κομψὰ καὶ παίγνι' ἐπιδεικνύναι,
πάντ' ἀπ' ἀκροφυσίων, κἀπὸ κιναβευμάτων.

Idem in ἀπ' ἀκροφυσίων. Versus sunt pæonici.

LXXXIII. ΑΠΕΣΚΟΤΩΜΕΝΑ. ἐσκιαγραφημένα, κεχρωσμένα—οὕτως Ἀριστοφάνης.
Idem in voce.

LXXXIV. ΑΥΑΙΝΕΤΑΙ. ξηραίνεται. Ἀριστοφάνης·

Ἐνταῦθα δὴ παιδάριον ἐξαυαίνεται.

καὶ ἑτέρωθι·

ὥστ' ἔγωγ' ηὐαινόμην
θεώμενος.

LXXXV. ΑΦΑΙΡΕΙΝ ΚΡΟΚΙΔΑΣ. ἐπὶ τῶν πάντα ποιούντων ἕνεκεν κολακείας. Ἀριστοφάνης·

Εἴ τις κολακεύει παρὼν, καὶ τὰς κροκίδας ἀφαιρῶν.

Idem in voce.

LXXXVI. ΤΥΦΛΟΤΕΡΟΣ ΛΕΒΗΡΙΔΟΣ. Ἀριστοφάνης.
Zenobius Proverb. ii. 95. Suidas in γυμνότερος Ἰαλέμου. Confer *Amphiarai* fragm. ultimum. Ad unum eundemque Comici locum pertinent forte diversorum Grammaticorum notæ, et proinde ad *Amphiaraum* fragmentum hocce referri possit.

LXXXVII. Δεξιὸν εἰς ὑπόδημα, ἀριστερὸν εἰς ποδάνιπτρον.
Ἀριστοφάνης. ἐπὶ τῶν ἀρμοδίως τοῖς πράγμασι κεχρημένων.
Suidas in voce. Nomen ποδάνιπτρον exstat supra in Heroibus, p. 247.

LXXXVIII. Ἔλεγον δὲ καὶ τὸ βλάψαι, ΚΑΤΑΧΥΤΡΙΣΑΙ, ὡς Ἀριστοφάνης. Suidas et Etymol. M. in ἐγχυτρίστριαι.

LXXXIX. Ἀπόμακτρα σκυτάλων ἐσκιστροφημένα.
Suidas in ἐσκιστροφημένα, ubi nugas agit Kusterus. In σκύταλον, quam vocem hic obscœno sensu adhibuit, primam aliis in locis corripit Comicus. *Concion.* 78.

Τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖνο τῶν σκυτάλων, ὧν πέρδεται.

Corripitur etiam in σκυτάλη. Vide *Lysistr.* 991, 992. Quoad sensum autem hujus fragmenti, ut a librariis perversum fuit, sane nihil certi definiri potest: vide tamen quid sub hac corruptela latere possit. Conjicio,

ἐσκιατραφημέναι
σκυτάλων ἀπομάκτριαι.

XC. ΕΥΘΕΤΗΣΑΙ. κοσμῆσαι, συνθεῖναι. οὕτως Ἀριστοφάνης.
Idem in voce. Forte addendum τὰς τρίχας, ut apud Pollucem ii. 31.

XCI. ΛΟΓΑΡΙΑ, οἱ λόγοι Ἀριστοφάνης.
Idem in voce. Confer Pollucem ii. 122.

XCII. ΜΕΤΡΕΙΤΩ, παρασχέτω. Ἀριστοφάνης·

πυροὺς πεινῶσι μετρείτω.

Idem in voce.

XCIII. ΜΗΛΩΣΑΙ. τὸ καθεῖναί τι εἰς βάθος. καὶ τὴν φάρυγγα μηλῶσαι, τὸ διαχρῖσαι τῷ δακτύλῳ. καὶ Ἀριστοφάνης·

Τὸν φάρυγγα μηλώσας, δύο δραχμὰς ἕξει μόνας.

Idem in voce.

XCIV. ΝΥΚΤΙΛΟΧΟΙ, λῃσταί. καὶ νυκτὶ περιπλανὴς, παρὰ Ἀριστοφάνει.
Idem in voce.

XCV. ΟΝΥΧΙΖΕΤΑΙ, ἀκριβολογεῖται. οὕτως Ἀριστοφάνης.
Idem in voce.

XCVI. Τὸ πρᾶγμα τοῦτο συλλαβεῖν ὑπίσχομαι.
Idem in πρόσισχε.

XCVII. ΣΧΕΔΙΟΝ. ἐκ τοῦ ἑτοίμου. καὶ Ἀριστοφάνης·
ταῦτα δὲ
σχεδίοις ἔοικε.
Idem in voce.
XCVIII. ΑΛΕΙΣΟΝ. λέγεται ἀρσενικῶς, οἷον· Γίνωσκε τὸν ἄλεισον καὶ τὰ γράμματα.
Auctor Etymol. M. in voce. Comici versus sic forte olim legebatur:
Γίγνωσκ' ἄλεισον τόνδε καὶ τὰ γράμματα.
XCIX. ΑΝΑΖΥΓΩΣΑΙ, τὸ θύρας ἀναπετάσαι. Ἀριστοφάνης.
Idem in voce. Confer Pollucem x. 26.
C. Κατ' οἶκον ἐτρυφᾶτο μισητός.
Idem in βάβαξ.
CI. ΒΕΛΕΚΟΙ. ὄσπρια. Καὶ τῶν βελίκων. Ἀριστοφάνης.
Idem in voce.
CII. ΒΡΟΤΑΧΟΣ. τὸν βάτραχον Ἴωνες, καὶ Ἀριστοφάνης.
Idem in voce.
CIII. Ἀριστοφάνης δὲ καὶ τὰς ὤας τοῦ ἱματίου, ΓΕΙΣΑ εἶπε.
Idem in γεισίποδες.
CIV. ΓΛΥΣΣΩΝ, ὁ γλυκύτερος παρὰ Ἀριστοφάνει—Γλύσσονα σῦκα.
Idem in voce.
CV. ΔΙΑΣΑΥΛΟΥΜΕΝΟΣ, ἀβρυνόμενος, καὶ διαθρυπτόμενος. Ἀριστοφάνης·
Ὁρῶ γὰρ ὡς ὄμφακα διασαυλούμενον.
Idem in voce. Aristophanis χρῆσις perperam vulgo subjicitur explicationi præcedentis vocis.
CVI. Καταντιβολεῖτον αὐτὸν ὑποπεπτωκότες—
Ἐκβαίνετον τὸν πατέρα τοῖς ὀρχήμασι.
Idem in διώκετον.
Nemini auctor fuerim, ut ex hoc loco auctoritatem arcessat composito verbo καταντιβολεῖν, cujus exemplum ubi exstaret ignorabat Henr. Stephanus. Ex Etymologico enotatum fuit a veteris Lexici auctore, sed mendosa in Comici χρήσει scriptura decepto. Oportuit κἆτ' ἀντιβολεῖτον. Frequens menda, quam sæpius observavi in notis.
CVII. Καὶ τῶν πρὸς εἵλην ἰχθύων ὠπτημένων.
Idem in εἵλη.
CVIII. Ἴκτινα παντόφθαλμον ἅρπαγα τρέφων.
Idem in ἴκτινα.
CIX. ΚΟΛΛΟΠΕΣ—ἐλέγετο δὲ καὶ τὸ τενοντιαῖον δέρμα, διὰ τὸ τὴν κόλλαν ἐξ αὐτοῦ γίνεσθαι. ὅθεν Ἀριστοφάνης τὴν σκληρότητα Αἰσχύλου ἐνδεικνύμενος ἔφη· Οἶμαι γὰρ αὐτὸν κόλλοπι ἐοικέναι.
Idem in voce. Sed luxatum metrum, quod sic constare potest:
Οἶμαι γὰρ αὐτὸν κόλλοπι προσεικέναι.
Ut melius constet metrum, legendum:
οἶμαι γὰρ αὐτὸν κόλλοπι προσεοικέναι.
Nam ἐοικέναι apud Comicum occurrit, ubi altera forma Atticis adamata, εἰκέναι, metro reluctatur. Vide not. ad Nub. 185. At in senariis rarissime, si modo unquam, vocalis brevis vi tenuis et liquidæ producitur. Nec in exemplum trahi debet senarius in superiori fragmento, de quo alibi agam. In Etymologico, quod centies contigisse observavi, verbum simplex pro composito a festinante librario scriptum fuit.
CX. ΚΡΟΑΙΝΩ, τὸ κτυπῶ καὶ ἠχῶ. Ἀριστοφάνης, τὸ τοῖς ποσὶ σκιρτᾶν καὶ κροτεῖν.
Idem in voce.
CXI. Ποῖ κῆχος ε—εὐθὺς Σικελίας.
Idem in ποῖ κῆχος. Confer Hesych. in voce.
CXII. ΤΑΡΡΩΜΑ, τὴν κωπηλασίαν. οὕτως Ἀριστοφάνης.
Idem in ταῤῥοί.
CXIII. ΤΕΤΡΑΧΙΖΕΙΝ, οἷον ἐπὶ τετάρτῳ μέρει τι ποιεῖν. Ἀριστοφάνης.
Idem in voce. Confer Hesychium.
CXIV. ΥΠΟΖΥΓΙΩΔΕΣ ΠΡΑΓΜΑ. Ἀριστοφάνης.
Idem et Suidas in ὑποζυγιώδης ἄνθρωπος.
CXV. ΥΠΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΗ, ἐστιβισμένη. Ἀριστοφάνης.
Idem in ὑπόγραμμα. Confer Hesych. in ὑπογράμματα.

CXVI. ΥΠΟΞΥΛΟΣ, ὁ κίβδηλος, ὡς ὑπόχαλκος. οὕτως Ἀριστοφάνης.
Idem in voce. Confer Pollucem iii. 56.
CXVII. ΦΑΥΣΙΓΓΕΣ, οἱ ἐκ τοῦ πυρὸς ἐν ταῖς κνήμαις σπίλοι. οὕτως Ἀριστοφάνης.
Idem in φαύστιγγες, ut perperam excusa hæc vox. Confer Piersonum ad Mœrin p. 397.
CXVIII. ΧΕΙΡΟΝΙΠΤΡΟΝ, τὸ κατὰ χειρὸς ὕδωρ. Ἀριστοφάνης.
Idem in voce. Usum hujus nominis confirmat ex Eupolide Pollux vi. 92. et x. 90.
CXIX. Ἀριστοφάνης περὶ τοῦ Εὐριπίδου φησί·
Χρῶμαι γὰρ αὐτοῦ τοῦ στόματος τῷ στρογγύλῳ.
Plutarchus de audiendis Poëtis p. 30. D.
CXX. Δύναται γὰρ ἴσον τῷ δρᾶν τὸ νοεῖν.
Clemens Alex. p. 749.
CXXI. Βέβαιον ἕξεις τὸν βίον δίκαιος ὤν,
χωρίς τε θορύβου καὶ φόβου ζήσεις καλῶς.
Idem p. 751.
CXXII. Αἰσχρὸν νέᾳ γυναικὶ πρεσβύτης ἀνήρ.
Idem p. 745.
CXXIII. Πολλαὶ γὰρ, φασὶν, εἰσὶ συνήθειαι. καὶ ἄλλη μὲν Ἀθηναίων, ἄλλη δὲ Λακεδαιμονίων. καὶ πάλιν Ἀθηναίων διαφέρουσα μὲν ἡ παλαιά· ἐξηλλαγμένη δὲ ἡ νῦν. καὶ οὐχ ἡ αὐτὴ μὲν τῶν κατὰ τὴν ἀγροικίαν, ἡ αὐτὴ δὲ τῶν ἐν ἄστει διατριβόντων. παρ' ὃ καὶ ὁ κωμικὸς λέγει Ἀριστοφάνης·
Διάλεκτον ἔχοντα μέσην πόλεως,
οὔτ' ἀστείαν ὑποθηλυτέραν,
οὔτ' ἀνελεύθερον ὑπαγροικοτέραν.
Sextus Empiricus adversus Grammaticos p. 264.
CXXIV. Ἐπὶ τῷ ταρίχει τὸν γέλωτα κατέδομαι.
Eustathius ad Homerum p. 73.
CXXV. Ὅτι δὲ ἀπὸ τῆς στρουθοῦ καὶ ΣΤΡΟΥΘΙΖΕΙΝ, τὸ εὐτελῶς πως ᾄδειν, δηλοῖ καὶ ὁ Κωμικός.
Idem p. 228. et 1411. l. 15.
CXXVI. Φέρει δὲ καὶ ἀπὸ χρήσεως τοῦ Κωμικοῦ τὸ ΠΑΛΙΜΒΟΛΟΣ ΤΡΙΠΡΑΤΟΣ, καὶ πολλάκις ἀπημπολημένος.
Idem p. 725. l. 32. Confer Etymol. M. et Hesychium in παλίμβολος.
CXXVII. Τὸ δὲ ΣΩΣ εὕρηται, φασὶ, καὶ θηλυκῶς. Ἀριστοφάνης·
Οὕτω παρ' ἡμῖν ἡ πόλις μάλιστα σῶς ἂν εἴη.
λέγουσι δὲ καὶ ΣΑ, τὰ σῶα, οἱ παλαιοὶ, παρ' οἷς καὶ ΣΑ, ἡ σώα. Ἀριστοφάνης·
Ἡ μᾶζα γὰρ σᾶ, καὶ τὰ κρέα, χᾦ κάραβος.
Idem p. 959. l. 41.
CXXVIII. Ὅτι Χάριτος ἐρᾷν ὁ Ὕπνος λέγεται.—ἄλλοι δὲ αἰνίττεσθαί φασι τὸ συμβαῖνον ὡς ἐπὶ πολὺ περὶ τοὺς τυχόντας χαρίτων. κατὰ γὰρ τὸν Κωμικὸν, παρά τισιν
Ἅμα τετέλεσται καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις.
ἢ καὶ οὕτως,
Ἅμ' ἠλέηται, καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις.
Idem p. 982. l. 43.
CXXIX. Ἐκ τοῦ ἀθρόος γίνεται ΑΘΡΟΥΣ. οἷον· Ἄθρους ἐπελθὼν ὁ στρατηγὸς, ἤγουν σὺν ὅλῳ τῷ στρατεύματι. καὶ Ἀριστοφάνης·
Ἐστῶτας, ὥσπερ τοὺς δρεπανόμους ἄθρους.
Idem p. 1387. l. 4. Confer Mœridis interpretes p. 19.
CXXX. Πόθεν δ' ἐγώ σοι συγγενὴς, ὦ φαρμακέ;
Idem p. 1415. l. penult.
CXXXI. Δικαστήριον ἱστοροῦσιν Ἀθήνησιν ἐπώνυμον τῆς Παλλάδος. Ἀριστοφάνης·
Ἀπαντκτενῶ σε, τέκνον.
ὁ δ' ὑπεκρίνατο·
Ἐπὶ Παλλαδίῳ, παρ' ᾧ, πάτερ, δώσεις δίκην.
Idem p. 1419. l. 52.
CXXXII. Ὅτι τὸ ἀντίον ηὖδα, ταυτόν ἐστι τῷ ἀντικρὺ καὶ ἄντην πρὸς ἅπερ ἤκουσέ τις ἐκ τοῦ προλαλήσαντος. καὶ ἔστι πως ὅμοιον τῷ ΥΠΑΝΤΑΞ, οὗ μέμνηται Αἴλιος Διονύσιος, λέγων, ὡς δηλοῖ τὸ ἐξεναντίας, φέρων εἰς χρῆσιν ἐξ Ἀριστοφάνους τὸ,
Ἔφευγε, κἀγὼ τῆς ὑπαντὰξ εἰχόμην.
Idem p. 1442. l. 2.

CXXXIII. Ἑκάτης ἀγάλματα, αἱ κύνες. ταύτῃ γάρ φασι θύονται· ἣν καὶ κυνοπρόσωπον διαπλάττονται. Ἀριστοφάνης·

καὶ κύων ἀκράχολος
Ἑκάτης ἄγαλμα φωσφόρου γενήσομαι.

Eustathius ad Homerum p. 1467. l. 35.

CXXXIV. Κώρυκον, τὸν θύλακον λέγει—οἱ δὲ παλαιοὶ, καὶ ΚΩΡΥΚΙΔΑ τὸ τοιοῦτον σκεῦος καλοῦσι, παράγοντες καὶ Ἀριστοφάνους χρῆσιν ταύτην·

Σπυρὶς οὐ μικρὰ, καὶ κωρυκὶς ἣ τοὺς μάττοντας ἐγείρει.

Idem p. 1534. l. 47. Confer *Holcadum* fragm. xv. qua ex fabula hæc χρῆσις desumta videtur.

Comici versus ab Eustathio prolatus tetrameter est anapæsticus, qui mea aut typothetæ culpa claudicat, vocula omissa. Repone, ut apud Eustathium legitur:

σπυρὶς οὐ μικρὰ, καὶ κωρυκὶς, ἣ καὶ τοὺς μάττοντας ἐγείρει.

CXXXV. Εἰ δὲ τοῦ ἄρκτου ὑπεξαιρεθέντος τοῦ κ, οὐ γίγνεται σημασίας ἐναλλαγὴ, οὐ μὴν οὐδὲ γελοιασμὸς, ἀλλ' ὁ Κωμικὸς τὸ κ ἐξελὼν, γέλωτα ἐκίνησεν, εἰπὼν οὕτω·

ψελλόν ἐστι, καὶ καλεῖ
τὴν ἄρκτον, ἄρτον· τὴν δὲ Τυρὼ, τροφαλλίδα·
τὸ δ' ἄστυ, σῦκα.

Idem p. 1535. l. 20.

CXXXVI. ΣΤΙΓΩΝ, καὶ ΠΕΔΩΝ, δοῦλος ὁ στιγματίας καὶ πεδήτης, παρὰ Ἀριστοφάνει. μετ' ὀλίγα λέγει ὅτι τριπέδων, ὁ τρίδουλος.

Idem p. 1542. l. 48. ubi depravata est scriptura, quam emendavimus. Vide Hesychii interpretem ad στιγὼν, a quo docemur hac voce usum fuisse Comicum in *Babyloniis*.

CXXXVII. Τὴν δὲ ἐκ ξύλων τετμημένων σύνθεσιν τοῦ, εἴτε φανοῦ, εἴτε λύχνου, δηλοῖ, φασι, καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τῷ·

τῶν ἀκοντίων
συνδοῦντες ὀρθὰ τρία, λυχνείῳ χρώμεθα.

Idem p. 1571. l. 17. ubi posthabita metri ratione legitur λυχνίῳ.

CXXXVIII. Καὶ τὸ ἐπικοκκάζειν ὕβρει, ἢ, κατά τινας, ἐπιμηκάζειν· ὅθεν παρ' Ἀριστοφάνει τὸ, ΑΟΙΔΟΣ ΕΠΙΚΟΚΚΑΣΤΡΙΑ.

Idem p. 1761. l. 26.

CXXXIX. εἶτα δὴ
σύ γ' εἰς πόλιν ἄξεις τήνδε τὴν ὀνώνιδα;

ὄνομα βοτάνης ἡ ΟΝΩΝΙΣ, δι' ἧς ἐπ' ἀλογίᾳ ἴσως ὁ Κωμικός τινα σκώπτει καὶ ῥᾳθυμίᾳ.

Idem p. 1788. l. 21.

CXL. Ἐν δὲ ἀνωνύμῳ ῥητορικῷ λεξικῷ γράφεται καὶ ὅτι ὀξυτόνως καὶ συνεσταλμένως ΟΑΙ ἱματίων. φέρει δὲ καὶ χρῆσιν τοῦ Κωμικοῦ, τὸ,

Ὅτε τὰς ὀὰς ἐποιήσατο.

CXLI. Ὤμην δ' ἔγωγε Κυκλοβόρον κατιέναι.

Schol. ad Eq. 137. ubi perperam ἐγὼ pro ἔγωγε, turpiter in duobus pedibus claudicante versu.

CXLII. Καὶ σύ γε κυρηβιοπῶλα Εὔκρατες σύσταξ.

Idem ibid. 254. ubi male σὺ pro σύγε, labante versu.

CXLIII. Κινίβρεια. τὰ νεκρίμαια κρέα οὕτω καλοῦνται, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης· Οὐκ ἔσθ' ὃ κινίβρειον ὅταν θύῃς τι, καλεῖ με. καὶ ἡ ἀγορὰ δὲ, ὅπου πωλεῖται τὰ τοιαῦτα, κινίβρεια καλεῖται.

Erotianus in Lexico Hippocrat. Aristophanis fragmenti pars latet in scholiis ad Av. 538. Sic autem cum Adr. Heringa Observatt. cap. 24. legi potest.

οὐκ ἔσθω κινίβρει'· ὁπόταν δὲ θύῃς τι, κάλει με.

Pars est tetrametri anapæstici.

CXLIV. Ἐνδὺς τὸ γυναικεῖον τοδὶ χιτώνιον.

Eustathius p. 1166. l. 52.

CXLV. Ἐγὼ δ' ὑπερῶ τὸν ὅρκον.

ἀντὶ τοῦ προερῶ. *Præibo verba jurisjurandi*. Ammonius in ὑπάγειν, emendatus a Valckenario Animadv. p. 218.

Kusterus ad *Acharnensium* v. 554. observavit vocem νιγλάρει occurrere in fragmento Aristophanis apud Plutarchum *de Musica* p. 1142. sed fallitur ille, aut ego. Qui tanquam Aristophanis laudantur ibi versus, illius non sunt, sed Pherecratis, superioribusque hujus poëtæ adhærerent, ni librariorum culpa, qui partem illam Plutarchi operum miris modis corruperunt, locus esset luxatus. Eum totum proponam, sicque ne illis quidem versibus Aristophani falso adscriptis carebit hæc nostra farrago.

Τὸ παλαιὸν συμβεβήκει τοὺς αὐλητὰς παρὰ τῶν ποιητῶν λαμβάνειν τοὺς μισθοὺς, πρωταγωνιζούσης δηλονότι τῆς ποιήσεως, τῶν δ' αὐλητῶν ὑπηρετούντων τοῖς διδασκάλοις. ὕστερον δὲ καὶ τοῦτο διεφθάρη, ὡς καὶ Φερεκράτην τὸν Κωμικὸν εἰσαγαγεῖν τὴν Μουσικὴν ἐν γυναικείῳ σχήματι, ὅλην κατῃκισμένην τὸ σῶμα· ποιεῖ δὲ τὴν Δικαιοσύνην διαπυνθανομένην τὴν αἰτίαν τῆς λώβης, καὶ τὴν Μουσικὴν λέγουσαν.

Λέξω μὲν οὐκ ἄκουσα. σοί τε γὰρ κλύειν,
ἐμοί τε λέξαι θυμὸς ἡδονὴν ἔχει.
ἐμοὶ γὰρ ἦρξε τῶν κακῶν Μελανιππίδης
ἐν τοῖσι πρώτοις, ὃς λαβὼν ἀνῆκέ με,
χαλαρωτέραν τ' ἐποίησε χορδαῖς δώδεκα.
ἀλλ' οὖν ὅμως οὗτος μὲν ἦν ἀποχρῶν ἀνὴρ
ἔμοιγε πρὸς τὰ νῦν κακά—
Κινησίας γὰρ ὁ κατάρατος Ἀττικὸς,
ἐξαρμονίους καμπὰς ποιῶν ἐν ταῖς στροφαῖς,
ἀπολώλεκέ μ' οὕτως, ὥστε τῆς ποιήσεως
τῶν διθυράμβων, καθάπερ ἐν ταῖς ἀσπίσιν,
ἀριστέρ' αὐτοῦ φαίνεται τὰ δεξιά.
ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις. ὠμὸς οὕτως ἦν ὅμως.
Φρῦνις δ' ἴδιον στρόβιλον ἐμβαλών τινα,
κάμπτων με καὶ στρέφων, ὅλην διέφθορεν,
ἐν πέντε χορδαῖς δώδεχ' ἁρμονίας ἔχων.
ἀλλ' οὖν ἔμοιγε χ' οὗτος ἦν ἀποχρῶν ἀνήρ.
εἰ γάρ τι κἀξήμαρτεν, αὖθις ἀνέλαβεν.
ὁ δὲ Τιμόθεός μ', ὦ φιλτάτη, κατορώρυχε,
καὶ διακέκναικ' αἴσχιστα. ΔΙ. ποῖος οὑτοσὶ
Τιμόθεός ἐστι; ΜΟΥ. Μιλήσιός τις πυῤῥίας.
κακά μοι παρέσχεν. οὗτος ἅπαντας, οὓς λέγω,
παρελήλυθεν, ἄγων ἐκτραπέλους μυρμηκιάς.
κἂν ἐντύχοι πού μοι βαδιζούσῃ μόνῃ,
ἀπέλυσε, κἀνέλυσε χορδαῖς δώδεκα·
ἐξαρμονίους ὑπερβολαίους τε ἀνοσίους
καὶ νιγλάρους, ὥσπερ τε τὰς ῥαφάνους ὅλην
κάμπτων με κατεμέστωσε.

ἡ δὲ Μουσικὴ λέγει ταῦτα. καὶ Ἀριστοφάνης ὁ Κωμικὸς μνημονεύει Φιλοξένου, καί φησιν ὅτι εἰς τοὺς κυκλίους χοροὺς μέλη εἰσηνέγκατο. καὶ ἄλλοι δὲ κωμῳδοποιοὶ ἔδειξαν τὴν ἀτοπίαν τῶν μετὰ ταῦτα τὴν μουσικὴν κατακεκερματικότων.

Horum versuum tres ultimi sunt ii, quos Comico nostro adscripsere librarii. Nimis quam manifestum est depravatos eos esse. Quænam possit eorum esse constructio, non video, nisi ad hunc modum legantur:

ἐξαρμονίοις, ὑπερβολαίοις, ἀνοσίοις
με νιγλάροις, ὥσπερ γε τὰς ῥαφάνους ὅλην
κάμπτων, κατεμέστωσε.

Præterea Pherecratis versum 13. sic personis dividendum et legendum esse opinor:

ΔΙ. ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις ὠμὸν οὕτως. ΜΟΥ. ἦν γ' ὅμως.

Vel sic forte melius:

ΔΙ. ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις. ΜΟΥ. πληκτὸς οὗτος ἦν ὅμως.

At contrario modo Aristarcho falso adscribitur, quod ex Aristophane enotatum servavit Hesychius:

ΕΠΙ ΦΑΛΗΝΙΟΥ. Τὸν Ἀλκιβιάδην φησὶν ὁ Ἀριστοφάνης ἐπὶ Φαληνίου γεγενῆσθαι, σκώπτων παρὰ τὸν φάλητα. ἐπ' ἀναισχυντίᾳ γὰρ ὁ φάλης.

Quam multos pepererit errores mos librariorum e festinatione nomina propria literarum compendiis exarantium, nemini non notum. In plerisque Comici nostri fabulis politici argumenti, offerri se debuit occasio Alcibiadis perstringendi; estque iste in eum jocus salsus et facetus, soccum redolens, non Grammatici stylum.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Nihil apud veteres Grammaticos enotatum ex Aristophanis Dramate, cui titulus fuit ΠΟΙΗΣΙΣ, quod tamen a Prisciano citatum reperio, cum *χρήσει* ex eo prolata. Multum in eo loco differt H. Putschii editio ab Aldina, qua uti soleo, et in qua nihil horum comparet: in posteriori autem hæc leguntur p. 1198. Attici *παρά σε* pro *παρά σοι*, quomodo et nos, *apud te*. Aristophanes ΠΟΙΗΧΕΙ· (scr. ΠΟΙΗΣΕΙ.) *Γυναῖκα δὲ ζητοῦντες, ἵνα δ' οἶκον, νυνὶ ἥξεις, ἵνα τί παρά σε.*

Sunt hæc corruptissima, quæ ideo tantum profero, ut qualicunque auctoritate hæc fabula Aristophani adseratur.

I N D E X.

INDEX

Verborum, nominum propriorum, phrasium, et præcipuarum particularum,

IN ARISTOPHANEM.

ἀνάγεσθαι, *e portu solvere*, Α 607.
ἀναγεῦσαι, Ν 523.
ἀναγιγνώσκω, ἀναγνώσομαι, *lego, legam*, Β 52. Ι 118. 1011.
ἀναγκαίως, Ει. 334.
ἀνάγκη με πιέζει, Ν 437. ἀνάγκη μοι 'σὶ, Εκ. 1006. 1029.
ἀναγνῶναι, *agnoscere*, Β 557.
ἀναγρύζω, Ν 945.
'Ανάγυρος, nom. propr. Λ 68.
'Αναγυρουντόθεν, Λ 67.
ἀναδεῖν τινα εὐαγγέλια, Π 764. τοὺς νικῶντας, Π 589.
ἀναδέρεσθαι, Β 1106.
ἀναδιδάσκω, Π 563.
ἀναδύεσθαι, *refugere*, Β 860.
ἀναζητεῖν, Λ 26.
ἀναίδεια, Ν 1236. Ι 409.
ἀναιδής. λόγοι ἀναιδῶν ἀναιδέστεροι, Ι 384. ἀναιδεύεσθαι, Ι 397.
ἀναιδῶς, Ει. 48.
ἀναισχυντεῖν, Λ 460. Θ 708.
ἀναισχυντία, Θ 702.
ἀναίσχυντος, Ν 909. Β 465. Θ 531. Α 490.
ἀνακάπτειν, Ο 579.
ἀνακεραννύναι οἶνον, Β 511.
ἀνακεῖσθαι. τάδε πάντ' ἐπί σοι ἀνάκειται, Ο 637.
ἀνακηρύττειν, Π 585.
ἀνακογχυλιάζω, Σ 589.
ἀνακοινοῦν τινί τι, Λ 1177. ἀνακοινοῦσθαι, Ν 470.
ἀνακολπίζειν, Θ 1174. ubi vide not.
ἀνακράζειν, Εκ. 431. Θ 511. Σ 1311. ἐξ ἑνὸς στόματος, Ι 670.
'Ανακρέων, Θ 161.
ἀνακροτεῖν, Ι 651. Σ 1314. ἀνακροτεῖν τὼ χεῖρε, Π 739.
ἀνακρούεσθαι πρύμναν, Σ 399.
ἀνακυκᾶν, Π 302. 309. Α 671.
ἀνακύπτειν, Β 1068.
ἀναλαμβάνειν, Ο 449. Ι 682.
ἀναλδής, Σ 1045.
ἀναλίσκειν μάτην, Θ 1131. ἴση πολλὰ, Λ 467. ἀναλίσκοντα τῶν σαυτοῦ, Ι 913. ἀναλῶν, Π 248. ἀναλώσας, Π 381. ἀναλῶν οὐκ ἐφέξεις, Ι 915.
ἀνάλλεσθαι, Α 668.
ἀναλύειν, Ει. 1073.
ἀναμασᾶσθαι, Σ 783.
ἀναμέμφεσθαι, Ν 676.
ἀναμένω, *exspecto*, Β 175. Π 1100. Σ 775. Ει. 728.
ἀναμισεῖν, Β 1084.
ἀναμετρεῖσθαι γῆν, Ν 203.
ἀναμιμνήσκεσθαι, Εκ. 552.
ἀνανεάζειν ἑαυτὸν, Β 592.
ἀνανεύειν, Λ 126.
ἄναξ Ἄπολλον, Π 438. ἄναξ Ἡρακλεῖς, Α 94. ἄναξ δέσποτα, Π 748. Ν 264. Σ 875.

ἀναπαιδεύειν, Ι 1099.
ἀνάπαιστος, Ι 504. Ει. 735. Ο 684.
Anapæst. tetram. cæsuram non habent post quartum pedem, Β 369. 1019. Π 582. 583. Ι 1324. Ο 481. 600. Α 645. Anapæsti solutos amant pedes, Εκ. 518.
In anapæsticis tetram. syllaba catalectica anapæsto semper subjicitur, Θ 56. Σ 349.
Pes anapæstus in paribus locis senarii comici versum quandoque modulatiorem facit, Β 286. 772. 1475.
Anapæstus post tribrachyn versum minus modulatum facit, Θ 730.
ἀνάπαυλα, Β 113. 185. 195.
ἀναπαύεσθαι, Π 695.
ἀναπείθω, Ν 96. Ι 68. 473. ἀναπείθειν τινὰ χρήμασι, Ει. 622. ἀναπείθεσθαι, Π 507. ἀναπεπεισμένος, Σ 101. τὴν σὴν γνώμην ἀναπείσας, Ο 460.
ἀναπείρειν κίχλας, Α 1007.
ἀναπειστηρία χαύνωσις, Ν 875.
ἀναπίμπειν, Θ 585. 1045.
ἀναπηγνύειν, Εκ. 843.
ἀναπηδᾶν, Β 566.
ἀναπλήθω, Ν 1023.
ἀναπνοὴ, Ν 627.
ἀναπόνιπτος, Ι 357.
ἀναπράττειν, *exigere*, Ο 1621.
ἀναπτεροῦν τινα λόγοις, Ο 1449. ἀναπτεροῦν πᾶν τὸ σῶμα, Λ 669. ἀναπτεροῦσθαι, Ο 433. 1439. 1445.
ἀναπυνθάνεσθαι, Ει. 693.
ἀνάρμοστος, Ν 908.
ἀναρπάζειν ὄνυξι, Σ 17.
ἀναῤῥηγνύειν ἔπη, Ι 626.
ἀναῤῥιχᾶσθαι εἰς τὸν οὐρανὸν, Ει. 70.
ἀνάῤῥυσις, Ει. 890.
ἀνασείειν, Α 347.
ἀνασιλγαίνεσθαι, Σ 61.
ἀνάσιμος, Εκ. 940.
ἀνασκοπεῖν, Θ 666. Β 978.
ἀνασκοπεῖσθαι, Εκ. 827.
ἀνασπᾶν τὴν χεῖρα, Π 691. τὸ μέτωπον, Ι 631. τοὺς ῥύπους, Λ 1199.
ἀνάσπαστον ποιεῖν τινα, Σ 362.
ἄνασσα ὀργίων, Β 385. ἄνασσα πράγους, καὶ βουλεύματος, *dux et auctor consili*, Λ 706.
ἀναστέλλεσθαι τὰ χιτώνια, Εκ. 268.
ἀναστρέφειν, Θ 985.
ἀνασχέσθαι. ἠνεσχόμην, Ν 1363. 1373. Ι 537. Α 709.
ἀνασχετὸς, Π 419. 898. Ι 1305. Λ 618. δρᾶν οὐκ ἀνασχετὰ, Ει. 1179.
ἀνασώσασθαι, Λ 141.
ἀνατεὶ, *impune*, Εκ. 1020.
ἀνατείνειν τὼ χεῖρε, Ο 622. τὼ σκέλη, Ο 1254.

ἀνατέλλειν, *oriri*, Ν 754.
ἀνατιθέναι, *dedicare, consecrare*, Ι 849. Π 844. 1089. *imponere*. ἀνατιθέναι τινα ἐπὶ κρημνὸν, Π 69. ἀναθεῖναι ἄχθος, Ι 1056. ἀναθεῖναι τινι πρᾶγμα, *negocium alicui committere*, Ν 1453.
ἀνατλὰς, Ει. 1035.
ἀνατρίβειν τὸ δεῖνα, Α 1149.
ἀνατρέπειν, Α 983. Ει. 901.
ἀνατρέφειν, Β 944.
ἀνάπτω, Π 723.
ἀνατυρβάζειν, Ι 311.
ἀναφαίνειν μελέων νόμους, Ο 745. ἀναφαίνεσθαι, Ι 950. ἀναπέφηνα, Θ 460.
ἀναφέρειν, Ο 1625. ἀνένεγκε, Ο 840.
ἀναφθείρεσθαι, Ο 916.
ἀναφλᾶν, 'Αμφ. 6. ἀναπεφλασμένος. i. e. στυόμενος, Λ 1099.
ἀναφλύστιος, Β 427. Εκ. 979.
ἀναφοβεῖν, *terrere*, Σ 670.
ἀνάφορον, Φοιν. 4.
ἀναφυσᾶν, Ν 410.
ἀναχαίνειν, Ι 641.
ἀναχάσκειν, Ο 502.
ἀναχνοαίνεσθαι, Α 791.
ἀναχορεύειν, Θ 994.
ἀναχωρεῖν εἰς τοὔπισθεν, Π 1208.
ἀνδραγαθία, Π 191.
ἀνδραποδιστὴς, Π 521, 522. Θ 818. Ι 1030.
ἀνδράρια μοχθηρὰ, Α 517.
ἀνδρεῖος, Β. 602.
ἀνδρείως, Ει. 498. ubi vide not.
ἀνδρεράστρια, Θ 392.
ἀνδριὰς, *signum, statua*, Ει. 1183.
ἀνδρικῶς, Θ 1204. Ι 599. Σ 153. 450. ἀνδρικώτερον, Σ 1090. ἀνδρικώτατος, Σ 1077. 1199. ἀνδρικώτατα, Ι 81.
ἀνδριστὶ, Εκ. 149.
ἀνδροδάϊκτος, Β 1264.
'Ανδροκλῆς, nom. propr. Σ 1187.
'Ανδρομέδα, Β 53. Θ 1012. 1070.
ἀνδρὼν, ῶνος, Εκ. 676.
ἀνεγείρειν μολπὴν, Β 370.
ἄνειν, Σ 369. ubi vide not.
ἀνεῖναι τῆς βοῆς, Ει. 318.
ἀνειπεῖν, Ο 1084. Σ 1497. Α 11. Ει. 550.
ἀνείρειν στεφάνους, *coronas nectere*, Α. 1006.
ἀνεκὰς, Σ 18.
ἀνελεύθερος, Π 591.
ἀνελισσομένη γλῶσσα, Β 827.
ἀνελκύειν, Α 687. Ει. 307.
ἄνεμος ξηρὸς, Ν 404. ἀνέμων πνοιαὶ, Ο 1396.
ἀνεμώκης δίνη, Ο 697.
ἀνέρομαι, *interrogo*, Εκ. 57. Ν 144. Ει. 695. 745.
ἀνερπύζειν εἰς ἀγρὸν, Ει. 586.

ἀνέρχεσθαι κάτωθεν, Ο 1562.
ἀνερωτᾶν, Π 499.
ἀνεστήκει, Π 738.
ἀνέστιος, Ι 1268. Ει. 1097.
ἀνέχειν ὄργια, Θ 948. ἄνεχε, πάρεχε, Σ 1326.
ἀνηβᾶν, Λ 668.
ἄνηθον, Θ 486. Ν 982.
ἀνὴρ, pro *aliquis*, Ν 1214. item eo sensu quo gallice dicimus, *par là vous deviendrez un homme*, Ν 823. Ι 1255. ἀνὴρ primam quandoque producit, Σ 269.
ἀνθάπτεσθαι πλευμόνων, Β 474.
ἀνθεῖν, Ν 897. 962. Ι 530.
ἄνθειον, ἄνθος, Α 869.
ἄνθεμον, Α 992.
ἀνθεμώδης, Β 449.
ἀνθηρὸς λειμὼν, Ο 1093. ἀνθηρὸν δάπεδον, Β 351.
ἀνθιστάναι, Β 1389.
ἄνθος ἔπεστι τοῖς λόγοις, Ν 1027.
ἀνθοσμίας οἶνος, Π 807. Β 1150.
ἀνθοφόρον ἄλσος, Β 441.
ἀνθρακεύειν τινὰ πυρὶ, Α 340.
ἀνθρακιὰ, Ι 780.
ἀνθρακίζειν, Ει. 1136.
ἄνθραξ, Ν 97. Α 34. 213. 332. ἄνθρακες Παρνάσιοι, Α 348.
ἀνθρήνη, Ν 947.
ἀνθρήνιον, Σ 1080. 1107.
ἀνθρωπάριον, Π 416.
ἀνθρωπίνως φράζειν, Β 1058.
ἀνθρώπινοι λόγοι, Σ 1179.
ἀνθρώπιον, Ει. 266.
ἀνθρωπίσκος, Ει. 751.
ἀνθ' ὧν, Π 434.
ἀνιᾶν, Π 538. Ει. 764. Α 593. Ι 349.
ἀνιαρὸς, Π 561. ἀνιαρὸς ἰχθραῖς, Ν 1162.
ἀνίδρυτος, Α 809.
ἀνίημι, Β 1462. ἀνιέναι τῆς ὀργῆς, Β. 700.
ἄνιππος, Ν 125.
ἀνίπτασθαι. ἀναπτόμενος, Ο 1384. Vide not. ad Ο 48. 90. 1206.
ἄνις, ἄνευ, Α 834.
ἀνίστασο, Λ 929. Σ 284.
ἀνόητα, τὰ, i. e. ἀφροδίσια, Ν 417.
ἀνόητος, Λ 572. ἀνόητον καὶ κενὸν, Β 530. ἀνοήτως, Λ 518.
ἀνοίγω. ἀνέῳξάς με φθάσας, Π 1102.
ἀνοικίζεσθαι, Ο 1351. Ει. 207.
ἀνοικοδομεῖν καιναῖς πλίνθοις, Ει. 100.
ἄνοικτος, Θ 1022.
ἀνοργίαστα ἱερὰ, Λ 898.
ἀνορταλίζειν, Ι 1344.
ἀνορύττω, Ο 602. Ει. 372.
ἀνόσιος, Π 415. ἀνόσιος γάμος, Β 850.
ἀνταγορεύειν, Β 1072.
ἀντακροᾶσθαι, Λ 527.
ἀνταμείβεσθαί τινα, Θ 722.
ἀνταποκτείνειν, Λ 326.

ἀντεπιπηδᾷν, N 293.
ἀνταρκεῖν, I 540.
ἀνταυγεῖς κόραι, Θ 902.
ἀντεικάζειν, Σ 1311.
ἀντειπεῖν ὑπέρ τινος, Θ 545.
ἀντεισφέρειν, Δ 654.
ἀντεκκλέπτειν, Λ 527.
ἀντεκτείνειν, B 1042.
ἀντεμπαγῆναι, Δ 230.
ἀντεραστὴς, I 733.
ἀντερεῖν, Ex. 249. N 1079. Λ 702.
ἀντευποιεῖν, Π 1024.
ἀντέχεσθαί τινος, Λ 1121. τῶν θυρῶν, Λ 161. τῶν πατρῴων χρημάτων, O 1658.
ἀντιβαίνειν, B 202.
ἀντιβάλλειν, I 767.
ἀντιβολῶ, Π 103. 444. N 110. I 109.
ἀντιγραφὴ, N 472.
ἀντιδιδάσκειν, Σ 1410.
ἀντιδίδωμι, Θ 1231.
ἀντιδικεῖν, N 776.
Ἀντίθεος, nom. propr. Θ 898.
ἀντικνήμιον, Π 784. B 126. I 907. Λ 219.
ἄντικρυς, prorsus, omnino, Π 134. 328. 384. O 962. Θ 442. ταυτὰ ἄντικρυς ἐμοὶ πέπονθας, Ex. 339.
ἀντιλακτίζειν, Ei. 613.
ἀντιλαμβάνεσθαι, Ei. 485. τοῦ θρόνου, B 777. 787. τῆς φλογὸς, Θ 242.
ἀντιλέγειν, Λ 806. B 878. I 980.
Ἀντιλέων, I 1044.
ἀντιλογικὸς, N 1173.
Ἀντίλοχος, Ex. 392.
ἀντιμανθάνειν, Σ 1453.
Ἀντίμαχος, nom. propr. N 1022. Λ 1150.
ἀντιμεθιστάναι, Θ 362.
ἀντιμισεῖν, Λ 818.
ἀντίμιμος, Θ 17.
ἀντίον, τὸ, Θ 822.
ἀντίπαλος, B 365. 1027. Ei. 739.
ἀντισιωπᾷν, Λ 528.
ἀντισπᾷν, Ei. 492.
ἀντισπασμὸς, Λ 967.
ἀντίτεχνος, B 816.
ἀντιτιθέναι, I 353.
ἀντιτιμωρεῖσθαι, Ei. 134. 626.
ἀντιτύπτειν, N 1424.
ἀντιφερίζειν, I 813. 818.
Ἀντιφῶν, nom. propr. Σ 1270. 1301.
ἀντιχειροτονεῖν, Ex. 423.
ἀντιψάλλειν, O 218.
ἀντλία, I 434. Ei. 17. 18.
ἄντομαι, Θ 977. 1155. ubi e vett. editt. legendum ἀντόμεθ', pro quo male irrepsit αἰτούμεθ'.
ἀντονομάζειν, Θ 55.
ἀντῳδὸς, Θ 1059.

ἀντωμοσία, Σ 544. 1041.
ἀνύειν, B 649. participium ἀνύσας cum imperativo junctum, valet *cito, celeriter*, Π 229. 349. 648. 974. N 181. 506. 1253. I 71. 119. Λ 570. Σ 202. 398. 847. 1159. ἄνυε, ἄνυσον, cum participio itidem redditur per *cito, celeriter*, Π 413. O 241. Σ 1168.
ἀνύεσθαί τι, *consequi aliquid*, Π 196.
ἀνυπεύθυνος, Σ 587.
ἀνυπόδητος, N 103. 363.
ἀνύτω, Attice pro ἀνύω, Π 607.
ἄνω καὶ κάτω, I 866. Λ 21. Λ 709. ubi excudi debuit: πανί μ' ἄθυμον, περιπατεῖν τ' ἄνω κάτω.
ἀνωνόμαστος ὁρμὴ, O 1715.
ἀνώνυμος πατρὶς, *ingloria patria*, Θ 859. ἀνώνυμον ὄνομα, *obscurum nomen*, Λ 854.
ἀξία, ας, ἡ. εἰ τῆς ἀξίας ἐτύγχανες, *si pro merito tractareris*, O 1223.
ἄξιος πέπλον, I 566.
ἄξιος. τί σοι ζῆν ἄξιον; N 1074. ζῆν οὐκ ἄξιον ἡμῖν, εἰ μὴ—O 548. ἄξιόν ἐστι, *convenit, par est*, I 616. ἄξιον Ἑλλάδι, Λ 8. τῇ πόλει, Λ 205. παντός ἐστιν ἄξιον, O 797. ἄξιός εἰμι πληγὰς λαβεῖν, Ex. 324. ἄξιος, de re vilis pretii, I 645. 672. Σ 491.
ἀξιοῦν, I 182. 342. 576.
ἀξιόχρεως, Ex. 1063.
ἀξύνετος, O 457.
ἀοῖος, Ei. 836, 837.
ἀπαγγέλλειν, B 1028.
ἄπαγε τὸν ἵππον, N 32. σεαυτὸν ἐκποδὼν, B 853. ἄπαγ' ἐς μακαρίαν, I 1151. ἄπαγ' ἀπὸ τῆς ὀσφύος, Ei. 1053.
ἀπαγορεύειν, Λ 169.
ἀπάγχειν, *cruciare, ægritudine adficere*, Σ 686. *suffocare*, N 1385. Ei. 796. ἀπάγχεσθαι, *suspendere se*, N 780. *suffocari tædio, vel dolore*, N 988.
ἀπαιθριάζειν, O 1502.
ἀπαιόλη, N 1150.
ἀπαιόλημα, N 729.
ἀπαίρω, ἀπέρχομαι, Λ 539. Ex. 818.
ἀπαλλάττειν τινά τινος, *facere, ut aliquis ab aliquo abscedat*, Ex. 1046. ἀπαλλάττειν τινα πόνων, Ei. 920. τῆς ὀφθαλμίας, Π 115. ἀπαλλάξειν ἂν καλῶς τὸ μετόρχιον, Ei. 568. ἀπαλλάττεσθαι, *abire, discedere*, Σ 484. Π 66. N 1194. ἀζήμιον ἀπαλλάττεσθαι, *impune abire*, Π 271. ἀπαλλάττεσθαι πραγμάτων, Ei. 293. κακῶν, Ei. 303. Λ 201. δυσκόλου βίου, Π 263. πονηρῶν τρόπων, Σ 504. ἀπαλλαγέντες σκωμμάτων, *missa facientes*, Π 316.
ἁπαλὸν μηρίον, Ex. 902. ἁπαλὸς, Θ 192.
ἀπαμύνειν τὰς μυίας, Σ 597.

ἀπανθρακίζειν, B 506.
ἀπανθεῖν, Ex. 1121.
ἀπαντᾷν εἰς τόπον, Λ 13.
ἀπαξάπαντες, Π 111. 206. Θ 515. 550.
ἅπαξ, O 183. 342. Σ 1129. Λ 307.
ἀπαράτιλτος, Λ 279.
ἀπάργματα, Ei. 1056.
ἀπάρτι, Π 388.
ἀπαρύστιον, I 921.
ἀπαρχὰς θύειν, B 1241.
ἀπάρχεσθαι, Λ 244. Ei. 1056.
ἀπαστίαν ἄγειν, *jejunare*, N 621.
Ἀπατούρια, Θ 558. Λ 146.
ἀπαυδᾷν, B 369. I 1072.
ἀπέδεσθαι, O 26. ἀπεδήδοκε, B 984.
ἀπειλεῖν, Π 88.
ἄπειμι, *abibo*, Π 70. ἄπιμεν, *abibimus*, Σ 255.
ἀπειπεῖν, Ei. 306. Λ 778.
ἀπειροκαλία, Θ 119.
ἀπέκιξαν, Λ 869.
ἀπελάω, pro ἀπελαύνω. Inde ἀπήλασεν, Λ 1001.
ἀπελῶσι, futurum Att. pro ἀπελάσουσι, Ex. 688. vide not. ad B 202. 298.
ἀπεμπολώμενοι, Λ 374.
ἀπέραντον, N 3. 393.
ἀπεργάζομαι, O 1154.
ἀπερεῖν, *animum despondere*, Λ 165.
ἀπεριλάλητος, B 839.
ἀπεριμερίμνως, N 136.
ἀπέῤῥειν, *abire*. ἄπεῤῥε, *i in malam rem*, Ei 1294. N 783. Ex. 169.
ἀπερυθριᾷν, N 1216.
ἀπέρχεσθαι, O 893. 948. Λ 689. 691.
ἀπεύχεσθαι, Θ 714.
ἀπέχειν τὴν ῥῖνα ἀπὸ κάκκης, Ei. 162.
ἀπέχεσθαι, *abstinere*, Δ 146.
ἀπεχθάνεσθαι, Π 910.
ἀπέχθεσθαί τινι, Λ 699.
ἀπεψωλημένος, Δ 1136. Λ 161. Ei. 903.
ἀπηθεῖν, *percolare*, B 943.
ἀπηλιαστὴς, O 110.
ἀπηνὴς, N 974.
ἄπιεσθε, *abite*, Σ 458.
ἀπιστεῖν, B 1447.
ἀπιστία, Λ 770.
ἄπιστος, B 1443, 1444.
ἀπληγὶς, Αναγ. 11.
ἁπλοῖ τρόποι, Π 1158. ἁπλῷ λόγῳ, Λ 1152.
ἁπλῶς, Λ 873. Σ 538.
ἄπλυτοι ὄρχεις, Ei. 758. Σ 1035.
ἀποβάλλειν τὴν οὐσίαν, Ex. 811.
ἀποβιβάζειν, Σ 1163.
ἀποβλέπειν εἰς τὸν ἀγρὸν, Λ 32.
ἀποβλέπεσθαι, Ex. 726.
ἀποβλίττειν, O 498.
ἀποβολιμαῖος τῶν ὅπλων, Ei. 678.

ἀποβρύκεσθαι καρπὸν, O 1066.
ἀποδαίρειν, *verberibus cædere*, Σ 1286. ubi mendose ἀπεδειρόμην. Vide in δαίρω.
ἀποδακρύειν, Σ 983.
ἀποδείκνυμι, *reddo, efficio*, Π 210. μοχθηροτάτους ἀπέδειξας, B 1011.
ἀποδέρειν, Λ 739, 740. 953.
ἀποδημεῖν, B 48. N 371. νοῦς παρὼν ἀποδημεῖ, I 1120.
ἀποδιδόναι, *reddere*, B 270. Θ 748. N 1246.
ἀποδίδοσθαι, *vendere*, B 1235. Λ 817. 830. I 394. Σ. 169. 172. Ei. 1205. 1237. 1259. O 17.
ἀποδιδράσκειν, *aufugere*, Λ 719. Θ 711. B 468. Σ 1310.
ἀποδιώκειν ἑαυτὸν ἐκ τῆς οἰκίας, N 1296.
ἀποδύειν, O 712. Ex. 668. 670.
ἀποδύεσθαι, Π 930. B 715. ἀποδύεσθαι τὰς ἐμβάδας, Σ 1158. *vestes exuere*, B 641. ἀπόδυθι, *exue*, Θ 214. 731.
ἀποθνήσκειν. ἀποθανεῖσθον, I 284.
ἀποθράσσειν, Λ 158.
ἀποθραύεσθαι τῆς ἐκκλησίας, N 997.
ἀμοιμώζω, Ex. 392.
ἀποίχομαι, B 83.
ἀποκαθαίρειν, Ei. 1218.
ἀποκαλεῖν, *promulgare*, O 1263.
ἀποκείρεσθαι, N 836.
ἀποκινδυνεύειν, B 1108.
ἀπόκινος, I 20. Δραμ. 3.
ἀποκλάεσθαι πενίαν, Σ 564.
ἀποκλείειν τινα ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν, Σ 601. τὴν πόλιν μοχλοῖς, Λ 487. ἀποκλείεσθαι τῶν πυλῶν, Λ 423. ἀποκλείειν τινά, *excludere*, Σ 775. ἀποκλείειν τὰς θύρας, Σ 334. sed suspecta est lectio.
ἀποκλύζειν ὄνειρον, B 1340.
ἀποκναίειν, Σ 681. Ex. 1087.
ἀπόκνισμα, Ei. 791.
ἀποκοιμᾶσθαι, Σ 213.
ἀποκόπτειν, N 1125.
ἀποκρινοῦμαι, N 1245. ἀπόκριναι, imp. Π 902. N 345. B 1008. ἀποκρίνεσθαι οὐδὲ γρῦ, Π 17.
ἀποκρούεσθαι. Particip. ἀποκεκρουσμένος, Λ 459.
ἀποκρύψας μηδὲν, Π 343.
ἀποκύπτειν, Λ 1003.
ἀπολάπτω, N 811.
ἀπολαύειν, O 1358. ἀγαθόν τινος, Ex. 496. Θ. 1008. Π 236. N 1231.
ἀπολείπειν, B 83.
ἀπολείπεσθαι τοῦ σκώπτειν, I 525.
ἀπολέπειν, O 673.
ἀπολιβάξεις, O 1467.
ἀπολιγαίνειν, Λ 968.
ἀπολισθαίνω, *delabor*, Λ 678.
ἀπολιταργιεῖς, N 1253.
ἀπόλλυμι. ἀπόλωλα τὼ 'φθαλμὼ, Λ

ἀχέτας, *cicada*, O 1095. Ει. 1159.
ἀχηνία, ἀπορία, Αμφ. 13.
ἄχθομαι, Π 234. 899. B 1481. N 865. A 62. 1100. Εκ. 174. ἄχθεσθαι ὑπέρ τινος, Λ 10.
ἄχθος, I 1056.
Ἀχίλλειαι κριθαί, I 819.
Ἀχιλλεὺς, B 912. 992. 1264. 1400.
ἄχνη, Σ 92.
ἄχος, B 1553.
Ἀχερδούσιος, nom. gentile, Εκ. 362.
ἀχρὰς, Εκ. 355.
ἄχυρα τῶν ἀστῶν, Λ 508.
ἀχυρῶν, ὤνος, Σ 1310.
ἀψάλακτος, Λ 275.
ἄψηκτος κάθαρμος, Λ 657.
ἀψήφιστος, Σ 752.
ἀψῖδες ἵππων, Θ 53.
ἄψυχος ψυχὴ, B 1334.
ἀωρία, A 23.
ἀωρὶ νυκτῶν, Εκ. 741.
Accusativus personæ pro genitivo, cum accusativo rei, Ει. 1099.
Adjectivum neutrum singulare, cum substantivo mascul. aut femin. etiam plurali, per ellipsin nominis χρῆμα, B 1452. Εκ. 236. Π 782. et passim.
Articulus præpositivus nunquam vice pronominis οὗτος vel αὐτὸς, nec vice relativi ὅς apud Comicum occurrit, Π 44. Εκ. 275. Ει. 968.
Aspiratio nominis in articulum transit, quando fit crasis articuli et nominis: θὤπλα, θοὔδατος, θἤμισυ, θἠμέτερον, O 449. A 116. 137. 370.
Augmentum omittitur in verbis a duplici consonante incipientibus, A 291. ἐστρατευμένος, ἐσμυλμένος, ἐπτερωμένος, πεφιππισμένος, B 1113. 1160. 1388. A 507.
Augentur verba quædam composita tam a medio, quam a præpositione: καθεῦδεν, καθῆστο et similia, Θ 479. O 495.

B.

BABAI, Ει. 248. A 1078. O 272. 610.
βαβαιὰξ, B 63. A 64. 1141. Ει. 248.
Βαβυλὼν, O 552.
βάδην, A 535. ἡγεῖσθαι βάδην, A 254.
βαδίζειν, Π 227. 278. βάδην βαδίζειν, O 42. futur. βαδιοῦμαι, Εκ. 625. 853. Π 495. βαδιοίμην, Π 90.
βάδισις, Π 334. Σ 1171.
Βαδιστία, A 394.
βαδιστικὸς, B 128.
βάθος, pro ὕψος, O 1715.
βαθὺς ὄρθρος, Σ 216. βαθὺ τῆς ἡλικίας, N 514.

βαιὸς, *parvus*, N 1013. A 2.
βακίζειν, Ει. 1072.
Βάκις, I 123, 124. 1003, 1004. O 962. 970. Ει. 1070. 1119.
βακτήριον πτωχικὸν, A 448.
βακτηρία, Π 272. Εκ. 74. 150. 276. 543. 546. Σ 33. 1296. A 682.
Βάκχαι, Λ 1312. N 605.
Βακχέβακχος, I 408.
Βακχεῖος, Λ 1283. Βακχεῖος ἄναξ, B 1259. δεσπότης κισσοφόρος, Θ 988. Βακχεῖον, τὸ, Λ 1. γλώττης Βακχεῖα, τὰ, B 357.
Βάκχιον νᾶμα, Εκ. 14.
βαλανεῖον, Π 535. 616. 952. B 1279. A 574. N 837. 991. 1054. I 1401.
βαλανεύειν, Λ 337. βαλανεύειν ἑαυτῷ, Ει. 1103.
βαλανεὺς, Π 955. B 710. I 1403.
βάλανος, *glans*, Λ 410. 413. *pessulus*, Σ 155. 200.
βαλανοῦν, *pessulum obdere januæ*, O 1159. Δηναΐ. 8. metaphorice de obstructione alvi, Εκ. 361. 370.
βαλάντιον, I 707. 1197. O 157.
βαλαντιοτόμος, B 772.
βαλβίς. ἀπὸ βαλβίδων, Σ 548. ἄφες ἀπὸ βαλβίδων, I 1159.
βάλλειν. Futur. Att. βαλλήσω, Σ 222. βάλλειν ψόγῳ, Θ 895.
βάλλ' ἐς κόρακας, Θ 1079. Π 782. Σ 835.
βαλλήναδε βλέπειν, A 234.
βάμμα Σαρδιανικὸν, A 112. Ει. 1174. χεζηνικὸν, Ει. 1176.
βάπτεσθαι βατραχείοις, I 523.
βαπτὸς ὄρνις, O 287. βαπτὰ ἱμάτια, Π 530.
Βάραθρον, B 574. Π 431. 1109. N 1450. I 1362.
βάρβαρος, B 724. N 492. O 199. A 77. 107. οἱ βάρβαροι θεοὶ, O 1520. βαρβαρώτατος, O 1573.
βάρβιτος, Θ 137.
βαρέως φέρειν τι, Θ 385. B 803. Εκ. 174. Σ 114.
βαρυαχὴς Ὠκεανὸς, N 278.
βαρύβρομος πόντος, N 284. βαρύβρομος Μοῦσα αὐλῶν, N 313.
βαρυδαίμων, Εκ. 1102.
βαρυδαιμονεῖν, I 558.
βαρύνεται τὸ σκέλος, A 220.
βαρύσταθμος, B 1397.
βασανίζειν, B 616. 618. 625. 802. 1121. Εκ. 523. 748. Σ 547. A 110. 647.
βασανίστρια, B 826.
βάσανος, Θ 800. βάσανον δοῦναι, Θ 801.
βασίλεια, τὰ, A 80.
Βασιλεία, O 1536, 1537. 1634. 1687. 1730.

βασιλεία καρποφόρος, *Ceres*, B 382.
βασίλειος στοὰ, Εκ. 685.
βασιλεὺς (κατ' ἐξοχὴν), Rex Persarum, I 478. A 647. βασιλεὺς ὁ μέγας, idem, Π 170. A 65. O 486.
βάσις χορείας, Θ 968.
βάσκανος, Π 571. I 103.
βάσκας, nomen avis, O 885.
βάσκειν, pro βαίνειν, Θ 783.
βαστάζειν, pro δοκιμάζειν, *explorare*, Θ 437.
βατὶς, nomen piscis, Σ 510.
βατιδοσκόπος, Ει. 811.
βατράχειον, genus coloris, I 523.
βατραχὶς, I 1406.
Βάττος, nom. propr. Βάττου σίλφιον, Π 925.
βαΰζειν, Θ 173. 895.
βδεῖν, Ει. 151. δριμύτερον γαλῆς, Π 693. μηδὲν ἧττον γαλῆς, A 255. βδεῖν λιβανωτὸν, Π 703.
βδελύττεσθαι, Π 700. I 252. 1288. A 586. 599. βδελύττεσθαι τὰς γυναῖκας, Λ 794.
βδελυρὸς, Π 993. 1069. N 446. I 193. βδελυρώτερος, I 134.
βδύλλειν, Λ 354. I 224.
βέβαιος φίλος, Π 836. βεβαία φίλη, A 1017.
βεκκεσέληνος, N 398.
Βελλεροφόντης, B 1051. A 427.
Βελονοπώλης, nom. propr. Π 175.
βέλος Διὸς, *fulmen Jovis*, O 1714.
βελτίων, Π 105. 558. 576. 595. 1149. et passim.
βέλτιστον γιγνῆσθαι περί τινα, I 765. ὦ βέλτιστε, Π 1172.
βεμβικιᾶν, O 1465.
βεμβικίζειν, Σ 1517.
βέμβιξ, O 1461. 1462. Σ 1531.
βένθος, B 667.
Βερέσχεθος, I 635.
βῆμα, τὸ, *tribunal*, Π 382. Εκ. 677. *passus*, I 77.
βῆτα, litera, Εκ. 684.
βήττειν, *tussire*, Εκ. 56.
βία. πρὸς βίαν, Λ 163. B 1457. A 73.
βιάζομαι, Π 1092. Θ 890.
βιβλίον, O 974. 976. 1037. 1288. B 1114.
βινεῖν, B 740. Εκ. 228. 525. 1090. O 560. A 1052. Θ 35. 50. 206.
βινήσκειν, I 1242.
βινητιᾶν, Λ 715.
βιοθρέμμων, N 570.
βίος, *facultates*, *opes*, Π 34. *victus*, Π 534. βίον πορίσαι τινὶ, Σ 706. ἀφαιρεῖν τινος τὸν βίον, Εκ. 563. βίος γενναῖος, Σ 506.
βιότιον, Π 1165.
βίοτος, Εκ. 594.

βιωτὸς βίος, Π 197.
βλάβη, ἡ, Σ 1407.
βλάβος, τὸ, B 1151.
βλακικῶς διακονεῖν, O 1323.
βλάπτειν, B 1064. 1428. O 1642.
βλαστάνειν, Λ 384. Vide not. ad Π 453. N 1124. O 696. βλαστάνει ἀπό τινος βούλευμα, Λ 406.
βλαυτίον, I 889.
βλέμμα, Π 367. μαλακὸν, Π 1022.
βλέπειν cum variis substantivis, aut infinitivis per cognata adverbia reddendis, O 1169. 1671. A 254. Ει. 1184.
βλέπος Ἀττικὸν, N 1176.
βλεφαρὶς, Εκ. 402. βλεφαρίδες, I 373.
βλέφαρον, Π 721. 730. 736. 822. B 1441.
βληχᾶσθαι, Π 293. 297. Σ 570. Ει. 535.
βληχὼ, Λ 89.
βληχωνίας κυκεὼν, Ει. 712.
βλιμάζειν, O 530. βλιμάσδομες, Lacon. pro βλιμάζομεν, Λ 1164. ubi vide not.
βλιτομάμας, N 1001.
βλίττειν, I 794. Λ 475.
βοᾶν, Π 275. βοᾶν τὸν δεσπότην, O 60. βοᾶσθαι τὰν ὑπέρτονον βοὰν, N 1154. τὸ πρᾶγμ' αὐτὸ βοᾷ, Σ 921.
βόεια ῥήματα, B 924.
βοὴ, *res clamore digna*, Π 637. βοὴν στήσασθαι, Θ 696.
βοηδρομεῖν, Σ 433.
βοηθεῖν τοῖς νόμοις, Π 914. τοῖς ἀδικουμένοις, Π 1026.
βοϊδάριον, O 585. Βαβυλ. 20.
βοΐδιον, A 1036.
Βοιωτία, regio, A 160. gentile, A 86.
Βοιωτίδιον, A 872.
Βοιώτιον ᾄδειν, A 14. Βοιώτιος, A 1077.
Βοιωτοὶ, O 189. I 479. A 873.
βολβὸς, N 188. Εκ. 1092.
βολίτινος, B 295.
βόλιτος, I 658. A 1026.
βομβὰξ, Θ 45. βομβαλοβομβὰξ, Θ 48.
βομβαύλιοι, A 866.
βομβεῖν, Π 538.
βομβυλιὸς, Σ 107.
βορὰ, Θ 1033. κυνὸς βορὰ, I 416.
βόρβορος, B 145. 273. Σ 259. I 866.
βορβορόθυμος ἀπειλὴ, Ει. 753.
βορβοροτάραξις, I 309.
Βορέας, O 1399. Σ 1124. A 922.
βόρειον, Σ 265.
βορὸς, Ει. 38.
βόσκειν, N 331. I 256. 1258. Σ 313. βόσκεσθαι μύρτα, O 1099.
βόσκημα, B 892. βοσκήματα, *pecudes*, A 811.
βόστρυχος, N 536. Εκ. 955.
βοτὰ, *pecudes*, N 1427.
βοτρυόδωρος Εἰρήνη, Ει. 520.

βότρυς, Β 1321. Σ 449. βότρυς τρώγειν, Ι 1077.
βουβωνιᾶν, Λ 987. Σ 277. βουβωνιᾶν τὼ νεφρὼ, Β 1280.
βουθυτεῖν, Π 819.
βούθυτος ἐσχάρα, Ο 1232.
βουκέφαλος, Αναγ. 5.
βουκολεῖν, Σ 10. *decipere*, Εκ. 81. Ει. 153.
βουλεία, *munus senatorium*, Θ 809.
βούλευμα, Ι 108.
βουλευμάτιον, Ι 100.
βουλευτήριον, Ι 395.
βουλευτὴς, *senator*, Θ 808.
βουλευτικὸν, τὸ, Ο 794.
βουλεύω, *senator sum*, Εκ. 444. βουλεύεσθαι χρηστόν τι, Ι 86.
βουλὴ, Π 949. Ι 629. 612. Ει. 872. et passim.
βούλημα, Π 493.
βουλιμιᾶν, Π 873.
βουλόμαχος, Ει. 1293.
βούλομαι. οἶδεν τί βούλεται πρωκτὸς χιζητιῶν, Εκ. 368. ἤν τε βούλη γ', ἤν τε μὴ, Λ 939. Εκ. 981. τί βουλόμεναι κατέλαβον, *quo consilio occuparunt*, Λ 480. 487. fut. βουλήσομαι, Π 290. 319.
βουλυτὸς, Ο 1500.
βούνομος, Β 1383.
βούπαις, Σ 1206.
Βούπαλος, nom. propr. Λ 361.
βούτομον, nomen herbæ, Ο 662.
Βουφόνια, Ν 985.
βραδύνειν, Εκ. 493. 1140. Σ 230.
βραδὺς, Β 1091. Ν 129. Ο 1336.
Βρασίδας, nom. propr. Σ 475. Ει. 640.
Βραυρὼν, pagus Att. Ει. 874. Βραυρώνια, Λ 645.
βραχέα πυθέσθαι τινὸς, Ν 482.
βράχιστον τοῦ λόγου, Λ 715.
βραχίων, Εκ. 267.
βρέμεσθαι, Θ 998.
βρενθύεσθαι, Λ 887. Ει. 26. Ν 362.
βρέτας, Λ 262. Ι 31, 32.
βριμᾶσθαι, Ι 855.
Βρόμιος, Bacchi epitheton, Θ 991. βρομία χάρις, Ν 311.
βροντᾶν, Ν 374. 580. Λ 531. τὸ δικαστήριον βροντᾷ, Σ 624.
βροντὴ, Ν 394. χθονία, Ο 1745. μυκησαμένη, Ν 292.
βροντησικέραυνος, Ν 265.
βροτοὶ, Ι 601. Ει. 236.
βρόχος, Ο 527.
βρύειν μελίτταις, Ν 45. στέφανον βρύοντα μύρτων, Β 329.
βρύκειν, Λ 301. 367. Θ 26. Ει. 1315.
βρύλλειν, Ι 1126.
βρῦν, Ν 1382.
βρυχᾶσθαι, Β 823.
βρωμᾶσθαι, *rudere*, Σ 618.
βύειν. χυτρίδιον σφογγίῳ βεβυσμένον, Λ 463. παιδίον κηρίῳ βεβυσμένον, Θ 506. βύειν τὸ στόμα χρυσίῳ, Ει. 645.
Βυζάντιον, Ν 249. Σ 236.
βυθὸς, Β 247. Ι 607. 609.
βύρσα, Ι 104. 369. βύρσης ὄζειν, Ι 892. Σ 38. βυρσῶν ὀσμὴ, Ει. 753.
βυρσαίετος, Ι 197. 203.
βυρσίνη, Ι 59. 449.
βυρσοδεψεῖν, Π 167.
βυρσοδέψης, Ν 581. Ι 44.
βυρσοπαφλαγὼν, Ι 47.
βυρσοπώλης, Ι 136. 740. 852. Ει. 270. 648.
βύσμα, Αμφ. 4. Πρ. 2.
βωμολόχευμα, Ι 902. Ει. 748.
βωμολοχεύεσθαι, Ν 969.
βωμολόχος, Ν 910. Β 1085. 1521. Ι 1358. βωμολόχον τι, Ι 1194. βωμολόχοις ἔπεσι χαίρειν, Β 358.
βωμὸς, Π 660. 679. περίιθι τὸν βωμὸν ἐπιδέξια, Ει. 957. βωμοὺς περιερχόμενοι, Λ 1130. οὐ βωμὸς, οὐ πίστις, οὐδ' ὅρκος μένει, Λ 308.
βωσάτω, pro βοησάτω, Ει. 1155.
βωστρεῖν, Ο 274. Λ 959. Ει. 1146. τοὺς δημότας, Λ 685.

Γ.

ΓΑ, Dor. pro γε, Λ 82. 105. 1243. et passim, Λ 748. 860.
γάλα ὀρνίθων, Ο 733. 1673. Σ 508. Κωλακρέτου, Σ 724.
γαλεώτης, Ν 173, 174.
γαλῆ, *mustela*, Π 693. Λ 255. Θ 559. Σ 363. 1182. 1185. Ει. 795. Εκ. 924. εἰ διάξειεν γαλῆ, Εκ. 792. ἐκ κυμάτων γαλῆν ὁρῶ, Β 304.
γαμεῖν, Ν 42. 46. 49. 1063. Θ 412. γῆμαι γάμον, Ο 1724.
γαμήλιον λέχος, Ο 1758. Θ 1122. γαμήλιος παιὼν, Θ 1034.
γαμικὴ χλανὶς, Ο 1693.
γάμος. μύρον οὐκ ὄζον γάμων, Λ 943. γάμος ἀνόσιος, Β 850.
γαμφηλὴ, Ι 198.
γαμψὸς, Ν 337.
γαμψῶνυξ, Ο 359. γαμψώνυχες τρόποι, Ο 1306.
γάνος ἀμπέλου, Β 1320.
γανοῦσθαι. ἐγανώθην, Λ 7.
γάνυμαι, Σ 612.
Γανυμήδης, Ει. 724.
γὰρ aliquando significat *scilicet*, *nimirum*: ut Λ 379. Π 273. 376. 442. Ο 471. Λ 598. 607. Aliquando, *igitur*,

et sic semper in interrogatione, ut Π 403. Ν 1179. Λ 594. Εκ. 786. Ο 74. 102. 1525. Λ 489. Non redundat in ἀλλὰ γὰρ, sed valent istæ particulæ *et enim*, Π 425. ubi nugatur Scholiastes, Λ 463. Θ 531. 954. Λ 40. 175. 738. Σ 1114.
γάργαλος, Θ 133. Γηρυτ. 22.
Γαργηττόθεν, e *Gargetto*, qui pagus est Att. Θ 898.
γαστρίδιον, Ν 392
γαστρίζειν, Ι 273. 454. Σ 1529.
γάστρις, *gulosus*, Θ 816. Ο 1604.
γαστρώδης, Π 560.
γάστρων, Β 200.
γαῦλος, Ο 598. 602.
γαῦρος, Β 282.
γεγῶσα, *nata*, Λ 641.
γειτνιῶ, *vicinus sum*, Εκ. 327.
γείτων. ἡ ἐκ τῶν γειτόνων, Π 435. τὴν ἑταίραν ἐκ τῶν γειτόνων, Λ 701.
Γέλα, urbs Siciliæ, Λ 606
γελᾶν aliquando cum dativo construitur, ut ἐγέλασα ψολοκομπίαις, Ι 696. ὅστις οὖν τούτοισι γελᾷ, Ν 560. aliquando additur præpos. ἐπὶ, ut ἐφ' οἷς γελῶσιν οἱ θεώμενοι, Β 2.
γέλοιος, seu γελοῖος, Π 697. Β 6. 541. Ν 1241. Ο 99. Λ 1058. γελοιότερος, Ο 802.
γέλως Μεγαρόθεν κεκλεμμένος, Σ 57. πρᾶγμα εἰς γέλων τρέψαι, Σ 1260. ἀποσβῆσαι τὸν γέλων, Β 45. γέλωτα ὀφλισκάνειν, Ν 1035.
γενεαὶ ἀνδρῶν, Ο 609.
γενειᾶν, Εκ 145.
γένειον καὶ κέρατα, Ο 902.
Γενετυλλὶς, Λ 2. Ν 52. Γενετυλλίδες, Θ 130.
Genitivus pretii, Π 519. Ν 876. Λ 812. 1055. Αναγ. 16.
γένυα θηρῶν, Ο 1063.
γεννάδας, Β 179. 640. 738. Εκ. 304. Ι 240.
γενναῖον βούλημα, Π 493.
γενναιοπρεπῶς, Ει. 988.
γεννικώτατον κρέας, Ι 457.
γένυς, υος, Λ 1257. γένυς ξουθὴ, Ο 214. 744. πολυφάγος, Ο 1065.
γεραιὸς, *senex*, Λ 419. γεραίτερος, *natu major*, *senior*, Ι 1004. 1301. Εκ. 473. Λ 1126 γεραίτατος, Λ 286.
γεραίρειν φωνῇ, *cantu celebrare*, Θ 961.
Γεραίστιος, Neptuni epithet. Ι 561.
γέρανος, Ο 1137. κρώζουσα, Ο 710.
γέρας πατρῷον, Β 1146. 1148.
γέρας προφέρειν, Θ 113.
Γέρης, nom. propr. Εκ. 932. Λ 605.
γεροντανωγεῖν, Ι [illegible]99.
γερόντιον, Ν 790. Ι 42. Λ 993.
γέρων, Π 258. Ν 129. δὶς παῖδες οἱ γέροντες, Ν 1417.
γερωσία, Dor. pro γερουσία, Λ 980.
γέ τοι, Π 424. Σ 934. 1146.
γεύεσθαι τῆς θύρας, Β 462.
γεῦμα, Λ 187.
γεωμετρεῖν, Ο 995.
γεωμετρία, Ν 202.
γεωργεῖν πολλὴν, Εκ. 592. subaud. γῆν.
γεωργικὸς λεὼς, Ει. 921. γεωργικὰ σκεύη, Ει. 552.
γεωργὸς, Ει. 551. Π 903.
γηγενὴς, Ν 853. γηγενὲς φύσημα, Β 825.
γήδιον, Ει. 570.
γήθυον, Αιολ. 3.
γήθω. γέγηθα, Ι 1317. Ει. 335. Θ 510.
γῆν πρὸ γῆς διώκειν, Λ 235.
γῆρας, Σ 441. ἀφίκεσθαι εἰς γῆρας, Ο 606. τὸ γῆρας ἐκδὺς, Ει. 336. ἐκκοκκιῶ τὸ γῆρας, Λ 364. ἀποσείσασθαι τὸ γῆρας, Λ 670.
Γηράσκειν, Λ 593.
γηροβοσκεῖν, Λ 678.
γηρύειν, Ει. 805.
γῆρυν μαλθακὴν ἱέναι, Ο 233.
Γηρυόνης, Λ 1082.
γῆς πέδον, Ν 573.
γήτειον, ἀμπελόπρασον. εἶδος βολάνης παρεικὸς πράσῳ, Β 622. Σ 496. 498. Ι 677.
γίγαρτα, τὰ, Ει. 634.
γίγνεσθαι. τούτων γενοῦ μοι, Ν 107. γίγνει pro γενήσει, Ι 177. Vide not. ad Β 52.
γιγνώσκω. Vide not. eandem. γνώσομαι, Ν 536. 842. ἔγνων ἡττημένος, Ι 658.
γλάμων, Β 588. Εκ. 254. 398.
Γλάνις, nom. propr. Ι 1004. 1035. 1097.
Γλαυκέτης, nom. propr. Ει. 1008. Θ 1033.
γλαυκὴ ἅλς, Β 666. γλαυκὴ λίμνη, Ο 1339.
γλαῦξ, Ι 1093. Ο 516. Σ 1086. γλαῦκ' Ἀθήναζε, Ο 301. γλαῦκες Λαυρειωτικαὶ, Ο 1106.
γλαυκὸν κῦμα, Θ 45.
γλαφυρώτατος, Ο 1272.
γλαχὼ, Λ 874. γλάχων, Λ 861. 869.
γλίχεσθαι, ἐπιθυμεῖν, Γεωργ. 7.
γλίσχρος, Λ 452. γλισχρότατα, Ει. 482.
γλίσχρων, Ει. 193.
γλοιὸς, Ν 449.
γλυκερὸς, Θ 1192.
Γλύκη, nom. propr. Β 1344.
γλυκύθυμος Ἔρως, Λ 551. ὕπνος, Ν 706.
γλυκύτερον, Ο 1342.
γλυκύτατος, Εκ. 1046. Λ 462. 467. Λ 872.

Δ.

Δράκυλλος, nom. propr. A 612.
δράκων, I 198. 206.
δρᾶμα, B 920. 947. 1021. A 415.
δραμεῖν δρόμον περὶ ψυχῆς, Σ 376. δραμών, Π 222. Σ 832.
δρᾶν, Π 4. 57. 87. τοὐναντίον, Π 14. πολλὰ πανοῦργα, I 823. δρᾶν τινά τι, Π 868. Σ 598. δεινότατα ἔργων δέδρακέ με, Σ 908. οὐδὲν δράσεις, nihil efficies, frustra eris, Ex. 704. δρᾶν πυῤῥόν τι, aliquid rubrum cacare, Ex. 1061. Imperativus δρᾶ, Ex. 470. O 1163.
δραπέτης, prima longa, A 1187. ἐστιγμένος, O 760.
δραπετεύειν, Ει. 62. Σ 168.
Δρακοντίδης, nom. propr. Σ 185.
δραχμὴ, Π 884. B 173. N 612. A 66. Ει. 1263. prima semper correpta. Vide not. ad Π 1019. Ει. 1201.
δρέπανον, B 576. Ει. 1200.
δρεπανουργὸς, Ει. 548.
δρέπειν λειμῶνα Μουσῶν, B 1300.
δριμὺς, I 808. δριμὺς πρέσβυς, O 255. κόνδυλος, Ει. 257. δικαστὴς, Ει. 349. βλέπειν δριμὺ, B 562. δριμύτερον, Π 693. δριμύτατος, Σ 277. δριμύτατος καπνὸς, Σ 146.
δρομαῖον ὁρμᾶν πόδα, B 478.
δρόμος, N 25. 28. Σ 376.
δροσερὸς, Π 298. N 277. 338.
δροσίζεσθαι, B 1312.
δρόσος, N 350. 978. δρόσος ἀπόπτυστος, I 1285. δρόσος pro aqua, B 1339.
δρυκολάπτης, O 480. 979.
δρυογόνα ὄρη, Θ 114.
δρύοχοι, Θ 52.
δρυπέπης, Λ 564.
δρῦς, N 402. I 528.
δρύφακτος, Σ 386. 552. 830. I 675.
δρῶ pro δράσω, Σ 457. B 130. N 694.
δύναμαι. τί δύναται τοῦτο; quid hoc sibi vult? Π 842.
δύνατος λέγειν, I 350. ποιεῖν, Π 186.
δύο usurpant Attici, nunquam δύω, B 1405. Π 441. N 483. 1060. Σ 928. I 133.
δύομαι, Σ 148.
δυσαμέριος, B 1287.
δυσάρεστος ἀνὴρ, Ex. 180.
δυσβουλία, N 587.
δυσγάργαλις, Αναγ. 6.
δυσγενὴς, B 1219.
δυσδαίμων, I 1249.
δυσκάθαρτος, Ει. 1250.
δυσκολαίνω, N 36. A 887.
δυσκολία, Σ 106.
δυσκολόκαμπτος, N 971.
δυσκολόκοιτος, N 420.
δύσκολος, Σ 942. δύσκολος βίος, Π 263. δύσκολον γερόντιον, I 42.
δυσκολώτερος, Σ 1105. δυσκολώτατος χρήστης, N 240.
δυσκρίτως ἔχειν, B 1433.
δυσμαθὴς, N 646.
δυσμενὴς, Θ 757.
δύσμορος, O 7.
δυσπινὴς, A 426.
δύσποτμος, A 419.
δύστηνος, O 354. δύστηνος ὄνειρος, B 1332.
δυστοκεῖν, B 1423.
δυστυχεῖν, B 1449.
δυσφορεῖν, Θ 73. B 922.
δωδεκαμήχανος, B 1327.
Δωδώνη, O 716.
δωμάτιον, conclave, A 160. δωμάτιον Διὸς, B 100. 311.
δῶρα κρείττω τῶν Ἀλεξάνδρου, O 1104.
δωριστὶ, I 989.
δωροδοκεῖν, O 510. 513. Σ 669. I 66. 802. 834.
δωροδοκηστὶ, I 996.
δωροδόκος, I 403.
Δωρεῖ συκοπέδιλε, initium cantici, I 529.

E.

ΕΑ, interjectio, Θ 1105. O 1495. Ει. 60.
εα terminatio accusativi in unam syllabam coalescit, B 76.
ἐᾶν. ἔασον, Ex. 1039. ἐῶ, ἔα, in unam syllabam coalescunt, A 734. ἔα 'ὔτ', ἔα 'υτὸν, A 945. B 1243.
ἔβα, N 30.
Ἔβρος ποταμὸς, O 774.
ἐγγίγνεται, licet, facultas est, B 690.
ἐγγλωττογάστορες, O 1695. 1702.
ἐγγλωττοτυπεῖν, I 782.
ἐγγράφεσθαι, I 1371. εἰς τοὺς πλουσίους, I 926.
ἐγγυᾶσθαι, Π 1202.
ἐγγυητὰς καταστῆσαι, Ex. 1064.
ἐγγυτάτω τοῦ γένους, O 1665.
Ἐγείρειν, B 340.
ἐγκαθαρμόζειν αὐχένα εἰς τετρημένον ξύλον, A 681.
ἐγκαθίζεσθαι, B 1523. Θ 184.
ἐγκαθεύδειν, A 614.
ἐγκαθίημι, A 308.
ἐθκαθίζεσθαι, Ex. 23. 98.
ἐγκαλεῖν, O 1455.
ἐγκαλύπτειν, B 911. ἐγκαλύπτεσθαι, Π 714. Θ 500 N. 11. ἐγκαλύψασθαι, Π 707. N 735.
ἐγκάναξον, I 105.
ἐγκάπτειν, Σ 791.
ἐγκατακείμενος, Π 742.
ἐγκατακλίνειν, Π 621. O 122.

ἐγκατακρούειν, de saltantibus dicitur, B 831.
ἐγκαταμιγνύειν, A 581.
ἐγκεῖσθαί τινι, A 309.
ἐγκεκορδυλημένος, N 10.
ἐγκεντρὶς, Σ 427. 1073.
ἐγκέφαλος. σεισεῖσθαι τὸν ἐγκέφαλον, N 1276. ἐγκεφάλου θρίω δύο, B 134.
ἐγκέχοδα, B 479. Σ 626.
ἐγκιρνᾶν κρατῆρας, Ex. 841.
ἐγκονισρᾶσθαι, N 48.
ἐγκολληβάζειν, I 265.
ἐγκονεῖν, Π 255. Ex. 489. O 1324. Σ 240. A 1088.
ἐγκονιῆν, Lacon. pro ἐγκονεῖν, Λ 1311.
ἐγκράζειν, Π 428.
ἐγκρούειν, de saltantibus, B 374.
ἐγκρούειν, impingere, Σ 130.
ἐγκρύπτω, O 1608.
ἐγκρυφιάζειν, I 822.
ἐγκυκᾶσθαι, A 939.
ἐγκυκλεῖν, Σ 699.
ἔγκυκλον, genus vestis muliebris, Λ 113. 1162. Θ 261. 499. Ex. 536.
ἐγκυκλοῦν, Σ 395.
ἐγκύπτειν. ἐγκεκυφὼς, B 425. ἐγκεκυφότες, N 191. ἐγκύψας κάτω, B 804. ἐγκύψασα, Θ 790.
ἐγκώμιον, N 1205.
ἔγρεσθαι, Σ 774.
ἐγχαίνειν, A 221. Σ 1006. 1349. ἐγχαίνειν τῇ πόλει, I 1313. οὐ ζῶντος ἐμοῦ ἐγχανοῦνται, Λ 272. ἐγχανὼν, N 1436.
ἐγχάσκειν, Σ 721.
ἐγχεῖν. ἔγχεον, I 118. 121. ἐγχεάμενος, Σ 906.
ἐγχειρεῖν, Π 717. N 476. A 365.
ἐγχειρητὴς κακῶν ἔργων, O 257.
ἐγχίλιον, A 1043.
ἔγχελυς, ἐγχέλεως, N 559. I 864. A 880. Λ 36.
ἔγχελυς, A 702. Σ 510. A 889.
ἐγχυτρίζειν, Σ 289.
ἐγχώριοι θεοὶ, I 577.
ἔγωγε, Π 147. 270. et passim. Pro affirmatione ita, vel sic, N 826.
ἐγὼ δ' sæpe male scriptum pro ἔγωγ', A 739. Ex. 173. 728. Σ 1188.
ἐγῷδα, Θ 502. Ex. 797.
ἐγὼ εἰ, pes iambus, Σ 1224.
ἐγῷμαι, Θ 442.
ἐγώνγα Dor. pro ἔγωγε, Λ 986. 990. A 754. 764.
ἔδομαι, κατέδομαι, temporis futuri, Ex. 595. N 121. O 26. 588. Ει. 717.
ἐδηδοκὼς, I 362.
ἕδρα, I 1405. ἕδρας καταλαβεῖν, Ex. 21. 86. ἐκ ἔτι Βύλης ἕδρα, Θ 79. ἕδρα τυμβήρης, Θ 889. σελήνης ἕδρα, N 1507.
ἕδρα, culus, Θ 133.

ἑδραῖος, Θ 664.
εἰ cum imperfecto vel aoristo indicat. præcedente vel sequente in altero membro ejusdem temporis et modi verbo cum particula ἄν, B 1374. Π 583. Ex. 140. 191. 219. 407. 423. N 1056. O 1223. Vide not. ad A 149.
εἰ cum optativo præcedente aut sequente in altero membro verbo optativo cum particula ἄν, Λ 111. B 533. 585. Π 1037. Ex. 791. 794. N 870. O 163. 197. Σ 1405. A 1196.
εἰ cum fut. indicat. posito in altero membro verbo optativo cum particula ἄν, Ex. 162.
εἰ cum subjunctivo non construitur, B 594. Π 216. Σ 190.
ει terminatio 2. pers. passivæ locum habet tantum in indicativo, Λ 194. 939.
εἴ τις et ὅστις sæpe commutata, Ει. 118.
εἶα, interjectio, Π 292. 316. Ει. 459. et passim.
εἰδέα, Θ 436.
εἰδέναι. οὔ τοι γ', ὥστε κἀμέ γ' εἰδέναι, non quod sciam, Θ 34. N 1252.
εἶδος, τὸ, Θ 267.
εἴδωλον, O 1393. εἴδωλον τῆς ἥβης, N 976.
εἶεν, interjectio, Θ 407. B 607. ubi vide not. Ει. 877.
εἴθε, utinam. εἴθ' ἐξῆν, Ex. 938. εἴθε λάβοιμι, Ex. 947.
εἰκάδες, N 17.
εἰκάζειν. ᾔκασα, N 350. I 1076. Σ 1308. ᾐκάσμεθα, O 807.
εἰκελόνειρος, O 687.
εἴμεναι Dor. pro εἶναι, A 775. ubi vide not.
εἴκειν, similis est, O 1298. εἰκέναι, N 185. εἰκὼς, O 697.
εἰκὸς, B 900. A 703. εἰκότα, A 692.
εἰκότως ἔχειν, Θ 207.
εἰκὼν, εἰκόνος, B 906.
εἰκὼ, εἰκοῦς, N 559.
Εἰλείθυια, Λ 742. Ex. 369.
εἴλη, Σ 772.
εἱλίσσειν, B 1314. 1348.
εἶμι, ibo, Π 605. O 1690. A 484.
εἶναι. οὐκέτ' εἴμ' ἐγὼ, A 1185. οὐκ ἔστιν ἐν αὑτοῦ, sui non est compos, Σ 642. οὐδὲν εἴμ' ἄρα, nullus sum, Σ 997. οὐδὲν εἶ, Ex. 144. εἶναι μετὰ γυναικὸς, consuetudinem habere cum muliere, Π 1081.
εἵνεκα Atticis poëtis inusitatum: ubi producta prima opus est, adhibent οὕνεκα, A 74. Π 329. Ex. 639. Ει. 210.
εἴξασι, similes sunt, N 341. 343. videntur, O 96. 383. εἴξεις, similis eris, N 1001.

ἐξείρειν, Σ 423. Ι 378.
ἐξελᾷν, futurum, Σ 1230. item ἐξελῶ, Ν 123. 802. Ι 363. et passim. ἐξεληλακὼς, Ν 828.
ἐξελέγχειν, Β 960. Ν 1062.
ἐξελκύειν, Ει. 315. 506.
ἐξεμεῖν, Β 11. Ι 1148. Α 6. 586.
ἐξεπαίρειν τινὰ, Α 623.
ἐξεπίτηδες, Π 916.
ἐξεπίστασθαί τι, Σ 1249.
ἐξερᾷν, Σ 993. Α 341.
ἐξερημοῦσθαι, Ει. 647.
ἐξέρπειν, Ν 710. Ι 607.
ἐξέρχεσθαι, Ο 512. Α 240.
ἐξετάζειν, Θ 437.
ἐξέτης, sexennis, Ν 862.
ἐξευρεῖν, Β 406. Σ 85. Ι 145. 1194. ἐξευρημένος, active, Α 119.
ἐξεύρημα σοφὸν, Εκ. 577.
ἐξευρίσκειν, Ι 800.
ἐξέχει εἵλη, Σ 771.
Ἐξηκεστίδης, nom. propr. Ο 11. 764. 1527.
ἐξηπεροπεύειν, Α 840.
ἐξιδίειν εἰς θοιμάτιον, Ο 791.
ἐξίημι, Ι 756.
ἐξικνεῖσθαι, Β 1176.
ἐξιτοῦν, Λ 291.
ἐξίστασθαι τοῖς χοροῖς, Β 354. 370. ἐξίστω, imperativus, Α 617.
ἐξισῶσαι, Β 688.
ἐξμίδιμνος, Ει. 631.
ἔξοδον αὐλεῖν, Σ 582.
ἔξοδος, expeditio bellica, Ν 579. Ει. 1131. χαλεπὴ γυναικῶν ἔξοδος, Λ 16.
ἐξοικίζεσθαι, Ει. 197. 203.
ἐξοικοδομεῖν, Ο 1124.
ἐξολισθαίνειν, Εκ. 286. Ει. 141. τὰς διαβολὰς, Ι 491.
ἐξόλλυμι. ἐξολῶ, Π 418. 879. ἐξολεῖν, Σ 1229. Ν 1136. ἐξολῶν, Ι 143. ἐξολέσειν, Α 1153. Π 592. ἐξόλωλας, Ει. 366. ἐξολωλότες ὑπὸ τοῦ λιμοῦ, Ει. 483.
ἐξομματοῦσθαι, Π 635.
ἐξομόρξασθαι, Α 843.
ἐξόπισθε, Β 286. Ι 22.
ἐξορμᾷν κοῦφον πόδα, Θ 659.
ἐξωλέστερον ζῶον, Π 443. κακὸν, Εκ. 1053. 1070.
ἐξώλης ἀπόλοιο, Ει. 1072.
ἐξωμίζειν τὸν βραχίονα, Εκ. 267.
ἐξωμὶς, Λ 662. 1021. Σ 444. Αιολ. 11.
ἐξωμοσία, Εκ. 1026.
ἐξώπιος, Θ 881. 884.
ἑορτάζειν, Α 1079.
ἐπάγειν, Θ 365.
ἐπαγλαΐζειν, Εκ. 575.
ἐπαΐειν, Ν 650. Σ 516.
ἐπαινιῶ, Lacon. pro ἐπαινέω, Λ 198.

ἐπαινεῖν, Π 745. Ι 460. 595. οὐκ ἐπαινῶ ἤκουσαν ἄρτι, Λ 70. adsentior, approbo, Ο 1616. beneficii oblati gratiam facio, Β 508.
ἔπαινος, Ι 526.
ἐπαίρειν τινα, impellere, Ν 42. 1457. Β 1041. Ο 1657. ἔπαιρε σαυτὸν, Α 937. Σ 996. ἐπαίρομαι, erigor, Λ 937.
ἐπακούειν, Θ 628. Ν 274.
ἔπαλξις, Α 72.
ἐπαμύνειν, Β 1357.
ἐπαναβαίνειν, Ι 169.
ἐπαναβάλλεσθαι τὰ ἱμάτια, Εκ. 276.
ἐπαναβοᾷν, Π 292.
ἐπαναγκάζειν, Π 525. 533. 799.
ἐπαναγορεύεσθαι, Ο 1072.
ἐπαναίρεσθαι, surgere, Ι 784.
ἐπανακρούεσθαι, Ο 648.
ἐπαναμένειν, Ν 803. 843. Εκ. 790.
ἐπαναπηδᾷν, Ν 1375.
ἐπαναστρέφειν, Β 1102.
ἐπαναστρέφεσθαι, Ι 152.
ἐπανατίθημι, Σ 148.
ἐπαναφυσᾷν, Θ 1175.
ἐπαναχωρεῖν, Λ 461.
ἐπανέρομαι, interrogo, Β 435.
ἐπανθεῖν, Ν 978. 1174. ἐπανθοῦσι πολιαὶ τρίχες, Σ 1065. ἐπανθεῖ τοῖς μήλοις τὸ τρυφερὸν, Εκ. 903.
ἐπανθοῦσα θρὶξ, Εκ. 13.
ἐπανθρακίδες, Α 670.
ἐπανίστασθαί τινι, Ο 1584. ἐπανίστω, imperativus, Π 539.
ἐπανορθοῦν, Α 529.
ἐπαποδύεσθαι πράγματί τινι, Λ 615.
ἐπαρήγειν, Σ 402.
ἐπαρκεῖν τοῖς δεομένοις, Π 830.
ἐπασκεῖν σοφίαν, Ν 1025.
ἐπάττειν, Α 1171.
ἐπαυχεῖν, Ο 628.
ἐπαφαυαίνομαι, unde ἐπαφαυάνθην, Β 1089.
ἐπαχθῆ ῥήματα, Β 940.
ἐπεγείρειν, Ο 83.
ἐπεγκάπτειν, Ι 493.
ἐπείγεσθαι, Α 1070.
ἐπεὶ pro nam, Α 258. Ν 688. Β 660.
ἐπεὶ οὐ, pes iambus, Α 273.
ἐπειθόμην, ἐπεθόμην commutantur sæpissime, Εκ. 772. Ο 1011. Σ 749. 1027.
ἐπεισπαίω, Π 805.
ἐπεισπηδᾷν, Ι 363.
ἐπεισφέρειν, Θ 1164.
ἔπειτα aliquando interrogat, Π 1148. Ν 226. 1249. Θ 637. et commode reddi potest per *itane?* Interdum significat *tamen*, ut Θ 884. Ο 29. Α 126. 498. Interdum reddi potest per *atqui*, ut Π 938.

ἐπεκροφεῖν, Ι 701.
ἐπεντείνειν ἀνδρικώτερον, Ει. 514.
ἐπεξιέναι, Β 1118.
ἐπερείδεσθαι, Β 1102. ταῖς βακτηρίαις, Εκ. 277.
ἐπερήσομαι, interrogabo, Α 98. ἐπερησόμενος, Π 32.
ἐπέρχεσθαί τι σαφῶς τινι, *aliquid clare alicui exponere*, Ι 618. ἐπέρχεσθαι πάντα, *omnia oratione persequi*, Σ 636.
ἔπεσθαί τινι, Π 308. μετά τινος, Π 823.
ἐπεσθίειν, Θ 1164.
ἐπέτειος τὴν φύσιν, Ι 518.
ἐπεύχεσθαι θεοῖς, Σ 388.
ἐπέχειν, *ori admovere*, Ει. 1167. *præbere*: παῖν ἐπίσχες, Ν 1382. ἐπέχειν ταῖς ἀρχαῖς, Α 490. ἐπίσχες, Β 851. Ι 847. τοῦ τόκου, Λ 742. τοῦ δρόμου, Ο 1200.
ἐπήκοος, Θ 1157.
ἐπί. ἐπὶ ταλάντῳ χρυσίου, Ο 154. νικᾷν ἐπὶ κριταῖς πᾶσι καὶ θεαταῖς, Ο 445. ἐπὶ ταῖς οἰκίαις, *in domibus*, Σ 801. ἐπὶ κώπην ἥξειν, Β 199. Cum accusativo interdum significat *propter* vel *causa*: ut κατῆλθον ἐπὶ ποιητὴν, Β 1418. ἐπὶ τί πάρεστε; *cujus rei gratia adestis?* Α 1101. ἐφ' ὅ τι ἡμᾶς ξυγκαλεῖς, Λ 22. Vide etiam Λ 481.
ἐπιαλεῖν, Ν 1299.
ἐπιβάλλειν τινὶ χεῖρας, Λ 440. σύμβολον, Ο 1215. ἐσθῆτα, Εκ. 536.
ἐπιβατεύειν τινὶ, Β 48.
ἐπιβολὴ, *mulcta*, Σ 769.
ἐπιβουλεύειν, Π 370. 1111.
ἐπιβρίμεσθαι, Β 680.
ἐπιβύειν τὸ στόμα, Π 379.
Ἐπιγένης, nom. propr. Εκ. 931.
ἐπιγίγνεσθαι, Ι 136.
ἐπιγλωττᾶσθαι, Λ 37.
Ἐπίγονος, nom. propr. Εκ. 167.
ἐπιγράφεσθαι, Α 1095. προστάτην ἑαυτῷ, Ει. 684.
Ἐπίδαυρος, Β 364.
ἐπιδακρύειν, Σ 881.
ἐπιδεικνύναι, *ostendere*, Α 765.
ἐπιδείκνυσθαι, *artis suæ specimen publice edere*, Β 771.
ἐπίδειξις. εἰς ἐπίδειξιν ἔρχεσθαί τινι, Ν 269.
ἐπιδειπνεῖν, Ι 1140.
ἐπιδέξια, τὰ, Ο 1493. περίιθι τὸν βωμὸν ἐπιδέξια, Ει. 957.
ἐπίδεσμος, Σ 1440.
ἐπιδηλές ἐστι κλέπτων, Εκ. 661.
ἐπιδημεῖν, Θ 40.
ἐπιδήμιος πόλεμος, Ει. 1098.
ἐπιδῆσαι, Β 1038.
ἐπιδιαρραγῆναι, Ι 701.
ἐπιεικῶς ἐξεπίστασθαί τι, Σ 1249.
ἐπιζεῖν, Α 321. Θ 468.

ἐπιθαυμάζειν τὸν διδάσκαλον, Ν 1147.
ἐπιθήκη, Σ 1391.
ἐπιθύειν, Π 1116.
ἐπιθυμεῖν σοφίας, Ν 412. κόρης, Εκ. 611. 618.
ἐπικαθίζεσθαι, Π 185.
ἐπικαθῆσθαι, Β 1046.
ἐπικαλεῖν, Ει. 663.
ἐπικεῖσθαι, Ι 252.
ἐπικελεύειν, Ει. 1317.
Ἐπικηχοδὼς, Ο 68.
ἐπικηρυκεύεσθαί τινι, Θ 336. 1163.
ἐπικλάειν, Θ 1063.
ἐπίκλαυτος, Β 683.
ἐπικλείειν, Ει. 101.
ἐπίκληρος παῖς, Ο 1653. Σ 583. 589.
ἐπίκλητος, Ει. 1266.
ἐπικλίνειν τὴν θύραν, *claudere januam*, Εκ. 420.
ἐπικλινὴς, Λ 575.
ἐπίκλιντρον, Εκ. 907. Αναγ. 16.
ἐπικνᾷν, Ο 533. 1582. 1586.
ἐπικοκκύστρια, Θ 1059.
ἐπίκουρος, Ι 1319.
Ἐπίκουρος, nom. propr. Εκ. 644.
ἐπικρατεῖν, Α 767. τινὸς, Β 266.
Ἐπικράτης, nom. propr. Εκ. 71.
ἐπικρώζειν, Ι 1051.
ἐπικρούειν, Θ 1004.
ἐπικτυπεῖν, Ο 780. ταῖς ποσὶ, Εκ. 483.
ἐπικύπτειν, Θ 239.
ἐπικωμάζειν, Α 982.
ἐπίκωπος, Α 231.
ἐπιλαμβάνεσθαί τινος, Α 596.
ἐπιλανθάνεσθαι, Π 466. Ν 855. ἐπιλελήσμην, Σ 605.
ἐπιλέγειν, Ι 418.
ἐπιλείπειν, *deficere*, Π 554. τὸ πέος τοὺς πρεσβύτας ἐπιλείπει, Εκ. 620.
ἐπιλήσμων, Ν 129. 485. 629.
ἐπιμαίνεσθαι πράγματί τινι, Σ 1469.
ἐπιμανδαλωτὸς, Α 1201.
ἐπιμαρτύρομαι, Ν 495. Σ 1437.
ἐπιμελητὴς, Π 907.
ἐπιμύειν, Σ 934.
ἐπινενασμένος, Εκ. 838.
ἐπινεύειν, Α 115.
ἐπινίκιον, Εκ. 1181.
ἐπινοεῖν, Θ 338. Ι 884.
ἐπίνοια, Π 45. ἀστειοτάτη, Ι 539. γνώμης, Εκ. 574. ἐπινοίας θαυμαστὰς ἐξευρίσκειν, Ι 1322. καινὴν ἐπίνοιαν ζητεῖν, Σ 346. λοιδορεῖν οἶνον εἰς ἐπίνοιαν, Ι 90. τίν' ἔχοντες ἐπίνοιαν ἤμελον; Ο 405. τίς ἡ ἐπίνοιά σου; Ει. 127. ἐπίστασθαι τὴν ἐπίνοιαν, Εκ. 589.
ἐπίξηνον, *mensa coquinaria*, Α 318. 355. 358. 365, 366.
ἐπ' ὀλίγου εἴχετο, Λ 31.
ἐπιορκεῖν, Β 102. Ν 402. Εκ. 1160. Ο 1609. Ι 298. 428.

ἐπίορκος, Ν 397. 400. Β. 275. ἐπίορκον ὅρκον ὀμόσαι, Β 150.
ἐπιοῦσα ἐλπὶς, Θ 870. ἡμέρα, Εκ. 105.
ἐπίπαστα, Ι 103. 1089.
ἐπιπέτομαι, Ο 48. 1471.
ἐπιπηδᾶν κυμίνῳ, Ν 550. ἀγρίως τινὶ, Σ 705.
ἐπιπίνειν, Ι 354.
ἐπιπολῆς, Π 1207.
ἐπίπονος, Β 1370.
ἐπιῤῥεῖν, Ν 1294.
ἐπιῤῥύζειν, Σ 705.
ἐπισίζειν, Σ 704.
ἐπισκευάζειν. τὰ τρίτ' ἐπισκευασμένα, Α 613.
ἐπισκοπεῖν, Ι 1173. 1186.
ἐπίσκοπος, Ο 1022.
ἐπισκύνιον ξυνάγειν, Β 823.
ἐπισμῇ, Θ 389.
ἐπίσταμαι, Ο 1432. Σ 959.
ἐπιστατεῖν, Θ 373.
ἐπιστάτης, Εκ. 10. alla, Ο 436.
ἐπιστέλλειν, mandare, Ν 608.
ἐπιστομίζειν, Ι 845.
ἐπιστρατεύειν τινὶ, Ο 1522. ἐπιστρατεύεσθαι, Σ 11. 1124.
ἐπιστροφαὶ βούνομοι, Β 1383.
ἐπιτήδειος, Εκ. 79. Ει. 1228. 1254.
ἐπίτηδες, Εκ. 116. Σ 391. Ι 893. 1135. 1184. Ει. 142.
ἐπιτηδεύειν τι, Ν 1015. Β 1069.
ἐπιτηρεῖν, Ι 1031.
ἐπιτίθημι, Β 621. 888. Σ 96.
ἐπίτιμος, Β 702.
ἐπίτονος, funiculus, quo lectus intenditur. Α 923.
ἐπιτρέπειν, Π 915. 1078. Ν 799. ἐπιτρέπειν τινὶ, arbitrio alicuius permittere, Εκ. 179. Σ 521. Α 1115.
ἐπιτρίβειν, perdere, Ν 243. 438. Β 571. Π 120. enecare, Β 1018. verberibus contundere, Ν 1376. τυπτόμενον ἐπιτριβῆναι. Ν 972. 1407. ἐπιτρίβην, Α 1022. ἐπιτρίβεσθαι, perdi, Π 351. 1119. Εκ. 1068. Ει. 369. Α 1090. ἐπιτρίβειν πόθῳ, Α 888.
ἐπιτετριμμένος, Α 876.
ἐπίτριπτος, Π 275. 619. Α 557.
ἐπιτροπεύειν τὸν δῆμον, Ι 212. 426. 949.
ἐπιτυγχάνειν τινὶ, in aliquem incidere, Ν 195. 535. ἐπιτυγχάνειν τινὸς, Π 245.
ἐπιτύφεσθαι, Α 221.
ἐπίφθονος, Ι 1274.
ἐπιφορεῖν, Ει. 167. 225.
ἐπιφυλλίδες, Β 92.
ἐπιχαίρειν, Ει. 1015.
ἐπιχαλκεύειν, Ν 422.
ἐπίχαλκος ἀσπὶς, Σ 18.
ἐπιχαρίττω, imperativus, Bœotice pro ἐπιχαρίζου, Α 884.
ἐπιχαρίτως, Α 867.

ἐπιχέζειν. Futurum ἐπιχεσοῦμαι, Α 440. 441. Εκ. 640.
ἐπιχειλὴς, Ι 814.
ἐπίχειρα, τὰ, Σ 581.
ἐπιχειρεῖν, Β 81. Εκ. 429.
ἐπιχρῆσθαι, Α 1287.
ἐπιχωρεῖν, Εκ. 890.
ἐπιχώριος τρόπος, Π 47. ἐπιχώριον, Π 342. Ν 1173. Α 523. 832.
ἐπιψακάζειν, Ει. 1141.
ἔποικος, Ο 1307.
ἐποικτείρειν, Θ 1048.
ἐπολολύζειν, Ο 783. Ι 616.
ἐπομβρία, Ν 1120.
ἐπόμνυμι, Ν 1227. ἐπόμνυμαι, Π 725.
ἐποποῖ, Ο 58.
ἐποπτεύειν, Β 745. 1143. ἐποπτεύων πατρῷα κράτη, Β 1126. 1138.
ἔπος, Π 268. Ι 39. ἔπος παραξυνάρδιον, Α 315. ἔπος πρὸς ἔπος ἐρείδεσθαι, Ν 1375. οὐδὲν πρὸς ἔπος, temere, Εκ. 751. versus, Θ 412. verbum, i. e. proverbium, Ο 507.
ἐπουρίζειν, secundo vento provehi, Θ 1226.
ἔποχος, equo insidens, Α 677.
ἔποψ, Α 771. Ο 47. et passim in eadem fabula.
ἐπταβόειος θυμὸς, Β 1017.
Ἑπτ' ἐπὶ Θήβας, Drama Æschyli, Β 1021.
ἑπτάκις, Α 698.
ἑπτέτης, Β 418. ἑπτέτις, Θ 480.
ἐπύλλιον, Β 942. Α 398. ἐπύλλια Εὐριπίδου, Ει. 532.
ἐπώδυνον τραῦμα, Α 1205.
ἐπώζειν, κρώζειν, de avibus, Ο 266.
ἐπωνυμία, Π 1164.
ἔραμαι, amo, Σ 751.
ἐρᾶν, Β 957. Π 179. ἐρᾶν φαγεῖν, Ο 76. Α 146. τοῦ δικάζειν, Σ 89. ἀκοῦσαι, Π 1009. ταλαιπώρων πραγμάτων, Ο 135. κακῶν, Ο 143.
ἐρανιστὴς, Ολκ. 22.
ἐρατεινὸς, amabilis, Α 1297.
ἔρανος, Α 651. Α 615. πατρῷος, Α 653.
Ἐρασινίδης, Β 1196.
ἐραστὴς, Ν 976. Π 154. Ι 732. ἐράστης πραγμάτων, i. e. πολυπράγμων, Ει. 191. πονηρῶν πραγμάτων, Ν 1459. τοῦ πονεῖν, Π 254. χώρας τινὸς, Ο 1279.
ἐργάζεσθαί τινα κακὸν, Π 73. 465. αἴσχιστα ἐργάζεσθαί τινα, Σ 787. αἴσχιστον ἔργον, Β 1474. ἐργάζεσθαι ἔργον, Π 445. Ο 1430. ἐργάσασθαι πολλὰ χρήματα, magnas opes acquirere, Ι 840. τοιοῦτον ἐμοὶ ἔργον ἐστ' εἰργασμένον, Ι 844. ἐργάσομαι δεινόν τι ἔργον, Α 128. σχέτλιον ἔργον εἰργασμένος, Ο 1175. τὸ χρῆμ' ἐργάζεται, Εκ. 148.

ἐργασία γῆς, Β 1034.
Ἐργασίων, nom. propr. Σ 1201.
ἐργαστήριον, Ι 744.
ἐργάτης, Α 611. ἐργάτης λεὼς, Ει. 632.
ἔργον οὐδέν ἐστι στροφῶν, Π 1154. οὐδὲν ἔργον ἑστάναι, Α 424. οὐδὲν ἔργον ἐστὶ λευκῶν ὀδόντων, Ει. 1309. ubi vide not. οὐκέτ' ἔργον ἐγκαθεύδειν, Α 614. οὐ δόλου νῦν ἔργον, nunc non est opus dolo, Π 1158. ἐμὸν ἔργον ἐστὶν, Θ 1172. σὸν ἔργον, Α 381. Ν 1494.
ἔρδειν τέχνην, Σ 1431.
ἐρέβινθος, Εκ. 45. 606. Ν 1396. Ει. 1136. membrum virile, Β 545. Α 801.
ἐρεβοδιφᾶν, Ν 192.
ἔρεβος, τὸ, Ο 693, 694.
ἐρεθίζειν, Α 475. ζῶον ἠρεθισμένον, Σ 1104. ἐρεθιζόμενος φέψαλος οὐρίᾳ ῥιπίδι, Α 668.
ἐρεθίσματα, Ν 312.
ἐρείδειν εἴς τινα, Ν 558. κατά τινος, Ι 627. κρημνοὺς, Ι 628. ὀρμαθοὺς μελῶν, Β 914. vorare, Ει. 25. 31. pro βινεῖν, Θ 488. Εκ. 616. ἔπος πρὸς ἔπος ἐρείδεσθαι, Ν 1375.
ἐρείκειν, Αμφ. 7.
ἐρεῖν, Ι 476. ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται, Π 114.
ἐρέπτεσθαι, Ι 1294.
ἔρεσθαι τινὰ, percontari de aliquo, Ο 167.
ἐρέτης, Ι 542. Σ 1097.
ἐρέφειν πρὸς ἀετὸν, Ο 1110.
Ἐρεχθείδης, Ι 1015. 1030.
Ἐρεχθεὺς, Ι 1022.
ἐρήμας τρυγᾶν, Σ 634. Εκ. 885.
ἐρημία, Α 787. Σκυθῶν, Α 704. λύχνων, Ο 1484.
ἔρημος, Π 447.
ἐριβρεμέτας, Β 814.
Ἐρινὺς, Π 423. Ἐρινύων ἀποῤῥὼξ, Α 812.
ἔριον, Α 571. Ν 50. τὰ ἔρια, τἄρια, Β 1387. Εκ. 215. ἔρια πεπταμένα, Ν 343. οὖλα, Β 1067. Μιλήσια, Α 729. εἰσυπηρὰ, Α 1177. ἐρίων τάλαντον καταπίνειν, Σ 1147.
ἐριοπωλικῶς, Β 1386.
Ἐριούνιος, Β 1144.
ἐρίτιμοι τρίποδες, Ι 1016.
ἐριωλὴ, Ι 511. Σ 1148. Vide not. ad Α 1177.
ἕρκος, Ο 528.
ἕρμα, ατος, Ο 1429.
Ἑρμῆς, Ν 1234. Ο 572. Στροφαῖος, Π 1153. Ἐμπολαῖος, Π 1155. Α 816. Δόλιος, Π 1157. Θ 1202. Ἡγεμόνιος, Π 1159. Ἐναγώνιος, Π 1161. Ἀλεξίκακος, Ει. 422. Χθόνιος, Β 1126. 1145. Ἐριούνιος, Β 1144. Ἀγοραῖος, Ι 297. Νόμιος, Θ 977. ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, Ει. 385. ὦ φίλ' Ἑρμῆ, Ν 1478.

Ἑρμίδιον, Ει. 382. 924.
Ἕρμιππος, nom. propr. Ν 557.
ἑρμοκοπίδαι, Α 1094.
ἔρνος Κύπριδος, Εκ. 973. Λατοῦς, i. e. Diana, Θ 321.
ἔρομαι, interrogo, Ν 345. ἐρήσομαι, interrogabo, Ν 1409.
ἕρπειν, Σ 552. ὁ πόλεμος ἑρπέτω, Α 129. Ι 673.
ἑρπετὰ, Ο 1069.
ἑρπύζειν θύραζε, Σ 272.
ἕρπυλλον, Ει. 168.
ἔῤῥειν, ire, abire, Α 336. ἐῤῥήσετε, abibitis, Α 1240. Σ 1329. οὐκ ἐς κόρακας ἐῤῥήσετε; Ει. 500. ἤῤῥησε, Β 1192.
ἐῤῥωγὼς, Π 546.
ἐρυθρόπους, avis, Ο 303.
ἐρυθρὸς, Ν 539. Α 787. Ἐρυθρὰ θάλαττα, Ο 145. Ι 1088.
ἐρυμνὰ δώματα, Θ 871.
Ἔρυξις, nom. propr. Β 934.
ἔρχεσθαι, aliquando significat ire, abire, ut Θ 485.
ἐρωδιὸς, avis, Ο 886. 1142.
Ἔρως, Cupido, Amor, Ο 574. 696. 700. Α 991. ἀμφιθαλὴς χρυσόπτερος, Ο 1737.
ἐς magis Atticum quam εἰς, Α 1. 972.
ἐσαῦθις, Εκ. 983.
ἐσέῤῥειν, Σ 147. Vide εἰσέῤῥειν.
ἐσθεῖν, Ο 1169.
ἐσθίειν, Ει. 14. 31. ἑαυτὸν, dolore se macerare, Σ 287.
ἔσθος, τὸ, Ο 943.
ἐς κόρακας. Sic Attici semper; nunquam εἰς κόρακας, Π 394. Β 187. 607. Ν 646. Ο 28. Σ 852. 982. Ει. 19. ἔῤῥ' ἐς κόρακας, Π 604. βάλλ' ἐς κόρακας, Π 782. Ν 133. ἐς κόρακας οἴχεσθαι, Σ 51. παῦ' ἐς κόρακας, Α 864. ἐξελῶ σ' ἐς κόρακας, Ν 123. ἐς κόρακας ἀποφθείρεσθαι, Ν 789. ἐς κόρακας βαδίζειν, Ει. 117. ἐς κόρακας ἐῤῥήσετε, Ει. 500.
ἐσμὸς, examen apum, Σ 1107. ἐσμὸς γυναικῶν, Α 353.
ἐσπηδᾶν, Ι 545.
ἔσσυτο, Θ 126.
ἑστάναι, stare, Ο 1308. Ει. 896. ἑστήξω, stabo, Α 634.
Ἑστία, Π 795. Σ 844. ἀφ' Ἑστίας ἄρχεσθαι, Σ 846. εὔχεσθαι τῇ Ἑστίᾳ, Ο 864.
ἑστιᾶν τινα, convivio excipere aliquem, Ολκ. 22. τέττιγας, Ν 1360. ἑστιᾶν γάμους, celebrare nuptias, Ο 132. ἑστιᾶσθαι, Ν 1354. ἑστιᾶσθαι ἐνύπνιον, Σ 1218.
ἑστιοῦχος, Ο 865.
ἐσχάρα, Α 888. Σ 938. Ο 1232. Αιολ. 10. τὰς ἐσχάρας κυνᾶν, de cunnilingo, Ι 1286.

Ζ.

pro Διὸς, Ο 1470. τί γὰρ ὁ Ζεὺς ποιεῖ; *quænam est cœli tempestas?* Ο 1501.
ζηλότυπος, Π 1016.
ζηλοῦν. ζηλῶ σε τῆς εὐβουλίας, Α 1008. τῆς εὐτυχίας, Σ 1450. τῆς παιδεύσεως, Θ 175. τῆς εὐγλωττίας, Ι 837. ζηλοῦντες, Ν 1210.
ζηλωτὸς, Σ 451. ζηλωτότατος βίος, Ν 463.
ζημία, Π 1124. Λ 737.
ζημιοῦν, Α 717.
ζῆν, Β 1082. 1477. ζῆν ἀπό τινος, Ει. 850. ζῆν ἐκ ταυτοῦ, Εκ. 591. τῶν κεράμων πονηρίᾳ, Θ 868.
ζητεῖν pro *conari, studere,* Π 573. 590.
ζύγιος, sc. ἵππος, Ν 122.
ζυγὸν, τὸ, *lorum, calcei, corrigia,* Α 417.
ζυγοθρίζειν, Ν 745.
ζωμεύματα, Ι 279.
ζωμίδιον, Ν 389.
ζωμὸς, Ν 386. Ι 357. 360. 1174. Ει. 716. 885.
ζωνίον, Λ 72.
ζωπυρεῖν, Λ 682.

Η.

Ἢ interrogativum, *an?* Ν 248.
ἦ pro ἦν, *eram,* Α 643. Π 77. Ι 1339. Ο 1363. Σ 1091.
η cum sequente vocali aut diphthongo in unam syllabam coalescit: Α 128. Β 695. Θ 288. 476. Λ 458. 769. Ν 1084.
ἡβᾷν, Β 1055. Σ 357.
ἥβη, Ν 976. Σ 236. ἐφ' ἥβης, Ι 524. ἀπολαῦσαι τῆς ἥβης, Λ 591.
ἡβυλλιᾷν, Β 516.
ἡγεῖσθαί τινι, Ο 675. τοῖς τυφλοῖς, Π 15. τοῖς προβατίοις, Π 299.
Ἡγέλοχος, nom. propr. Β 303.
ἡγεμονεύειν ὁδὸν, Ει. 1093.
ἡγεμόνιος, Π 1159.
ᾔδειν, 3. persona, Σ 558. 635. Ει. 1182.
ἥδεσθαι, Π 288. Ει. 291. ἥδεσθαί τινι, Ι 623. 653. ἥδομαι cum participio, Εκ. 1009. Ει. 1127. 1161. Α 635. Ν 1171. Ο 325.
ἡδέως ζῆν, Π 262.
ἤδη, Ν 386. 766. Εκ. 316. μετὰ τοῦτ' ἤδη, Θ 655. ὡς τάχιστ' ἤδη, Θ 662. cum futuro, δείξει τ' ἤδη, Θ 673. ἤδη ποτε, Ν 346. Σ 222.
ᾔδη, ᾔδης, ᾔδησθα, ᾔδη, Θ 554. Εκ. 551. Ν 329. Ο 511. Α 35.
ἡδίων, Ει. 3. 1140
ἡδονὴ, Ν 1072. αἰσχραὶ ἡδοναὶ, Ι 1284. ὑφ' ἡδονῆς, Π 289.
ἦδ' ὅς, Λ 514. Σ 795.
ἡδυμελὴς, Ο 659.
ἥδυσμα, Σ 496. 499. Ι 678.
ἠθὰς, ἄδος, Εκ. 151. Ο 271.
ἥκιστα, Π 203. ἥκιστα πάντων, Π 440.
Ἠλεῖος, Ο 149.
Ἤλεκτρα, Ν 534.
ἤλεκτροι, Ι 532.
ἡλιάζω, Α 380. ἡλιάζεσθαι, Σ 772. Ι 799.
Ἡλιαία, Ι 897.
ἡλιαστὴς, Ο 109. Σ 206. 891. 1340. Ι 255.
ἡλιαστικὸς ὀβολὸς, Ν 863.
ἠλίβατος θρόνος, Ο 1732.
ἠλιθιάζω, Ι 1124.
ἠλίθιος, Θ 290. Β 917. Ν 872. Ο 523. Α 443. ἠλιθιώτατος, Εκ. 765.
ἡλικιώτης, Ν 1006.
ἡλίκος. Β 55.
ἧλιξ. Σ 245. Α 236.
ἡλιομανὴς, Ο 1096. ubi vide not.
ἥλιος, Ν 584. 1280. ἐπειδὰν ἥλιος τραπῇ, Εκ. 416.
ἠλύγη, Α 684.
ἡμεδαπὸς, Ει. 220.
ἦμεν pro ἤειμεν, Π 659. Εκ. 490.
ἦμεν, Dor. pro εἶναι, Α 741. 771.
ἦ μὴν, Π 608. Σ 277. 643. 1332.
ἡμέρα. μεθ' ἡμέραν, Π 930. ἡμέρα ἐξέλαμψεν, Ει. 304. ἡ νῦν ἡμέρα, Ει. 435. ἡμερῶν τριῶν, *per tres dies,* Ει. 716.
ἡμερινὸς, Ει. 163.
ἡμερὶς, Α 997.
ἡμεροσκόπος, Λ 849. Ο 1174.
ἡμέτερα κέρδη τῶν σοφῶν, pro κέρδη ἐμῶν τῶν σοφῶν, Ν 1202. Vide ἐμὸς αὐτοῦ βίος.
ἠμὶ, φημὶ, Β 37. Ν 1145.
ἡμιδιπλοίδιον, Εκ. 318.
ἡμιεκτέον, Ν 643. 645.
ἡμίθεος, Β 1060.
ἡμιθνὴς, Ν 504.
ἡμικάκως, Θ 449.
ἡμίκραιρα, Θ 227.
ἡμὶν, ὑμὶν, ultima correpta, Α 124. Π 286. Ει. 390. 583.
ἥμισυ. οὐδ' εἰς ἥμισυ, Θ 452.
ἡμιτύβιον, Π 729.
ἡμιωβολιαῖον, Β 554.
ἦν pro ἦσαν, Λ 1260.
ἤν, ἠνὶ, ἢν ἰδοὺ, Ι 26.
ἡνία, Ο 1738. ἡνίαι τῆς πόλεως, Εκ. 466. τῆς Πνυκὸς, Ι 1109. ἡνίαι Λακωνικαὶ, *lora, quibus soleæ* Λακωνικαὶ *appellatæ adstringebantur,* Εκ. 508.
ἡνίκα, Π 107. 248. Ν 607. 618. 622. Ο 714. Ει. 1159.
ἡνιοχεῖν Μουσῶν στόματα, Σ 1022.
ἡνίοχος, Ει. 904. ἡνίοχος αἰγίδος, Pallas, Ν 602.

ἧνσει, Laconice pro ἦνθε, Λ 1257.
ἤν τε βούλησθ', ἤν τε μὴ, Π 638. Vide in βούλομαι.
ἤν τι πάθω, *si moriar,* Εκ. 1105.
ἤνυστρον, Ι 356. 1179.
ἤπειρος, Α 534.
ἠπιαλεῖν, Α 1164.
ἠπίαλος, Σ 1038.
ἤπιος, Σ 879. Ει. 934.
ἤπου, Θ 63. Π 700. 832. 970. Σ 725.
ἧρα, Bœotice pro ἦρα, Α 913.
Ἥρα, Ο 1633. 1731. 1741. Τελεία, Θ 973.
Ἡράκλεια, τὰ, *Herculis festum,* Β 651. Ἡράκλεια λουτρὰ, Ν 1051.
Ἡρακλεῖδαι Παμφίλου, Π 385.
Ἡράκλεις, vocativus, Ο 1574. 1586. Π 374. 417. Ν 184. ὦ ἄναξ Ἡράκλεις, Α 94. ὦ πολυτίμηθ' Ἡράκλεις, Α 807.
Ἡρακλέους ὀργὴν ἔχειν, Σ 1030. Ει. 752.
Ἡρακλῆς, Β 282. Ν 1050. Ο 567. νὴ τὸν Ἡρακλέα, Θ 26. Ἡρακλῆς ξενίζεται, Λ 928. Ἡρακλῆς τὸ δεῖπνον ἐξαπατώμενος, Σ 60.
ἠρέμα, Β 315. Ει. 82.
ἠρινὸς, Ο 683. 714. ἠρινὰ, neutrum plur. pro adverbio, Ει. 800.
ἡρῷναι, Ν 315.
ἡρῷον, Σ 819.
ῃς, terminatio Ionica dativi pluralis, Β 1211. Ο 659. Ι 1327.
Ἡσίοδος, Β 1033.
ἥσυχα, Ν 324.
ἡσυχῇ, Π 692. 735.
ἡσυχία. καθ' ἡσυχίαν, Α 1224. ἡσυχίαν ἔχειν, Π 921. ἄγειν, Β 321.
ἥσυχος. ἔχ' ἥσυχος, Π 127. Ν 1244. μέν' ἥσυχος, Θ 925. Ο 1199. ἥσυχον ἐᾷν τινα, Σ 190.
ἡτέρα, ἡ ἑτέρα, Λ 85. 90. 736.
ἦτρον τῆς χύτρας, Θ 509.
ἡττᾶσθαι, Π 482. Ι 1230. ἡττᾶσθαί τινος, Ο 70.
ἡττητέα, Λ 450.
ἧττων κέρδους, Π 363. ἔρωτος, Ν 1081. ἧττων τινὸς, Π 944. ἧττων λόγος, Ν 113. 893. 1038.
Ἥφαιστος, Π 661.
ἠχεῖν, Ν 164.
Ἠχὼ, Θ 996. 1059. Ο 215.

Θ.

ΘΑΚΟΣ, Β 1515. 1522. Ν 993.
θαλάμαξ, Β 1074.
θαλαμία (ὀπὴ), Ει. 1232. θαλαμίαι (κῶπαι), Α 553.
θάλαττα, Ν 1290. Ο 146. ἄγειν ἐπὶ θάλατταν, Π 656. θαλάττῃ λούμενος, Π 658.
θαλαττοκοπεῖν, Ι 830.
θαλερὰ δάκρυα, Ι 1271.
Θαλῆς, Ν 180. Ο 1009.
θαλίαι, Ο 733. Ν 309. θαλίαι μακάρων, Ει. 780.
θαλλὸς, Εκ. 743.
θαλλοφόρος, Σ 544.
θάλπειν, Ο 1092. θάλπειν τινὰ λόγοις, Ι 210.
θάλπος μεσημβρινὸν, Ο 1096.
θαμὰ, Ο 234.
θάμβος αἱρεῖ τινα, Ο 781.
θαμινὰ, Π 292.
θάμνος, Ο 614. Ει. 1298.
θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ, Β 1392. βαρύτατον κακῶν, Β 1394. τῷ θανάτῳ μέλημα, Εκ. 905.
θάπτειν, Ο 396. τῷδ' ἐστὶ μηδὲ ταφῆναι, Εκ. 592. καταλείπειν μηδὲ ταφῆναι, Π 556.
θάρρει, Π 328. 452. 1091.
θαρρεῖν πρὸς ἑαυτὸν, *animum colligere,* Εκ. 1060.
θᾶσθε, Dor. pro θεᾶσθε, Α 770.
Θάσιος οἶνος, Π 1021. Θάσιον ταμνίον, Α 196. ἀμφορείδιον, Εκ. 1119. Θασία, sub. ἅλμη, Α 671.
θατέρῳ, τῷ ἑτέρῳ, Εκ. 498. ubi subauditur ὀφθαλμῷ.
θαῦμά μ' ἐλάμβανε, Ο 511. θαῦμα οὐδὲν, *nihil mirum,* Π 99.
θαυμάσιος, Θ 463.
θαυμασίως, Ν 1240.
θαυμαστὸς, Β 207. Π 340. Σ 13.
θαψίνη γυνὴ, Σ 1413.
Θεαγένης, nom. propr. Α 63. Ο 822. 1127. 1295. Ει. 928. Σ 1183.
θέαμα, Ο 1716.
θεᾶσθαι. τεθεᾶσθαι, Θ 797. imperativus θεῶ, Β 131. Α 262. οἱ θεώμενοι, *spectatores,* Β 1475. Ν 518. Π 798.
θεατὴς, Ο 753. δεξιὸς, Ι 228.
θέατρον, Ι 508. δεξιὸν, Ι 233.
Θείβαθεν, Θείβαθι, Bœotice, Α 862. 868. 911.
θείκελος, pro θεοείκελος, Λ 1252.
θεῖν, *currere,* Π 259. Α 564. futurum θεύσομαι, Ι 485. θεύσονται δρόμῳ, Ο 205.
θεῖος. κατὰ θεῖον, Ι 147.
θεῖος, *avunculus,* Ο 1648. Ν 124.
θεμέλιος λίθος, Ο 1137.
θέμις. οὐ θέμις, Ν 140. καὶ θέμις, καὶ μὴ θέμις ἐστὶ, Ν 295.
Θεμιστοκλῆς, Ι 84. 812, 813. 818. 884.
θεμιτὸν, Θ 1151.
θένειν, Β 855. Ι 640. Α 564. Σ 1384. Ο 54. 1613. θένειν τὴν γνάθον, Α 821.
Θέογνις, Θ 170. Α 11. 140.
Θεόδωρος, Α 605.
θεομισὴς, Ο 1548.

I.

K.

κύβος, Β 1400. Π 243.
Κυδαθηναιεὺς, nomen gentile, Σ 895. 902.
κυδοιδοπᾶν, Ν 616. Ει. 1152.
Κυδοιμὸς, Ει. 255. κυδοιμὸν ἐμβαλεῖν, Α 573.
κῦδος ὀπάζειν, Ι 200.
κυδώνια στρουθία, Α 1199.
κυεῖν, osculari, Α 923. Θ 915. Β 755. Ν 81. Ο 141. Ει. 709.
κυεῖν, prægnatem esse, uterum gestare, Λ 745. 752. Θ 641.
κυκᾶν, Ι 251. 692. τὴν Ἑλλάδα, Ει. 270. τὴν Βουλὴν, Ι 363. τὸν βόρβορον ἄνω καὶ κάτω, Ι 866. τὰς ἐσχάρας, Ι 1286. κορκορυγὴν, Λ 491. κυκᾶν καὶ ταράττειν πάντα, Ει. 320. κυκῶμαι, active, Ει. 1169. ὑπὸ τοξότου κυκώμενος, Λ 707. τἄλλα τε πάντ᾽ ἐκυκήθη, Λ 489.
κυκανᾶν, Θ 852.
κυκεὼν βληχωνίας, Ει. 712.
κύκηθρον, Ει. 654.
κυκησίτεφρος, Β 711.
κυκλεῖν ὄμμα, Θ 958. πόδα, Ο 1379.
κυκλιοδιδάσκαλος, Ο 1403.
κύκλιος χορὸς, Β 366. Ν 333. κύκλια μέλη, Ο 918.
κυκλοβορεῖν, Α 381.
Κυκλοβόρος, Ι 137.
κύκλος ἱερὸς θεᾶς, Β 440. ὀφθαλμῶν κύκλοι, Σ 432.
κύκλου βάθος, alta cœli convexa, Ο 1715.
κυκλοτερὴς, Ο 1008.
κύκλῳ τρέχειν, Ο 662. περισκοπεῖν, Εκ. 487.
Κύκλωψ, Π 290. 296.
κύκνος, Ο 869. κύκνου πολιώτερος, Σ 1064.
Κύκνος, nom. propr. Β 963.
κυλίνδειν, Ι 1249. κυλίνδεσθαι, Σ 492. τὸ κοινὸν ὥσπερ Αἴσιμος κυλίνδεται, Εκ. 208.
κύλιξ, Α 938. Π 1132. Λ 195. φιλοτησία, Λ 203.
κυλίχνη, Ταγην. 12.
κυλίχνιον, Ι 906.
Κυλλήνη, Ι 1081.
κυλλὸς πούς, Ο 1379. κυλλὴ χεὶρ, Ι 1083.
κυλοιδιᾶν, Λ 472.
κῦμα οὔριον, Ι 433. ἐκ κυμάτων γαλῆν ὁρῶ, Β 304. κυμάτων ἐν ἀγκάλαις, Β 704.
κύμινδις, avis, Ο 1181.
κυμινοπρίστης, Σ 1357.
κυναλώπηξ, Ι 1067. 1073.
κυνῆ, galerus, Ν 268.
κυνεῖν, Α 1209. Ει. 1138. ubi vide not.
κύνειος θάνατος, Σ 898. κύνεια τοῖς ὀνείοις μιγνὺς, Ι 1399.
κύνες θηρευτικαὶ, Π 157.
κυνῆ, galerus, vel galea, Σ 445. ἱερὰ, Α 751. Ἄϊδος, Α 390.
κυνηγετεῖν, Ι 1382.
κυνηδὸν, Ν 491. Ι 1033.
Κυνθία πέτρα, Ν 596.
κυνίδιον, Ει. 641. Σερίφιον, Α 542.
κυνίσκη, Β 1360.
Κύννα, nomen meretricis, Ι 765. Σ 1032. Ει. 755.
κυνοκέφαλος, Ι 416.
κυνοκλόπος, Β 605.
κυνοκοπεῖν, Ι 289.
κύπειρος, Β 243.
Κύπρις, Εκ. 722. 965. Λ 988. θεὰ, Λ 1290. θήλεια, Θ 205. Κύπριδος ἔρνος, Εκ. 973.
Κυπρογένεια Ἀφροδίτη, Λ 551.
κυπτάζω, Ν 509. Ει. 731. γυνὴ περὶ τὸν ἄνδρ᾽ ἐκύπτασεν, Λ 17.
κύπτειν, Θ 930. Ι 1354. ὁμόσ᾽ εἶμι κύψας, Εκ. 863. ἴθι κύψας, Β 1091.
κυρβασία ὀρθὴ, Ο 487.
κύρβις, Ν 448. πιλαργῶν κύρβεις, Ο 1354.
κυρηβάζειν, Ι 272.
κυρήβια, Ι 254.
Κυρήνη, nomen meretricis, Θ 98. Β 1328.
κυρία ἐκκλησία, Α 19.
κύριος, maritus, Ι 969. κύριος τοῦ σώματος, Π 6.
κυρκανᾶν, Θ 429.
κύρμα, Ο 430.
κυρόω. ταῦτα κυρώσειας, Θ 369.
κυρσάνιος, vox Laconica, Λ 983. 1248.
κύσθος, Λ 1158. Α 782. 789. κύσθου λεοντῆ, Β 430.
κύστις, Ν 405.
κύτος θώρακος, Ει. 1224.
κύτταρος, Θ 516. Σ 1111. οὐρανοῦ κύτταρος, Ει. 199.
κυφὸς, Π 266. Α 703.
κύφων, Π 476. 606.
κυψέλη ἐξμίδιμνος, Ει. 631.
κύων, ἡ, Α 158. 1215. Λ 1160. Π 157. μὰ τὸν κύνα, Σ 83. κύων καρχαρόδους, Ι 1017. Κυδαθηναιεὺς, Σ 895. ἐς κυνὸς πυγὴν ὁρᾶν, Εκ. 255. κυνὸς πρωκτὸν φυσᾶν, Α 863.
κωδάριον, Β 1203.
κώδιον, Β 1478. Π 166. Ι 400. Ει. 1122.
κώδων ἀκαλανθὶς, Ει. 1078.
κωδωνίζειν, Β 79. 723.
κωδωνοφαλαρόπωλος, Β 963.
κωδωνοφορεῖν, Ο 842. 1160.
κώθων, Ι 600. φαεινὸς, Ει. 1094.
κωκύειν μακρὰ, Α 1222. Β 34.
Κωκυτὸς, Β 472.
κῶλα ἀμπάλλειν, pedes vibrare, jactare,

quod celeriter currentes faciunt, Β 1358.
κωλακρέτης, Ο 1541. Σ 695. κωλακρέτου γάλα, Σ 724.
κωλῆ, Π 1128. veretrum, Ν 989. 1018. Vide not. ad Ο 560.
Κωλιὰς, Λ 2. Ν 52.
κωλύειν, Εκ. 862. Ο 463. Ι 972. Ν 1449.
Κωμαρχίδης, Ει. 1142.
κωμαστὴς Διόνυσος, Ν 606.
κωμήτης, vicinus, Ν 965.
κωμῆτις, vicina, Λ 5. Δραμ. 5.
κῶμος, ὁ, Θ 104. 988. Π 1040.
κωμῳδεῖν, Π 557. Α 631. 655. κωμῳδεῖσθαι, Β 368. Σ 1026.
κωμῳδικὰ ἔπη, Σ 1047.
κωμῳδοδιδασκαλία, Ι 516.
κωμῳδοδιδάσκαλος, Ι 507. Ει. 737.
κωμῳδολοιχεῖν, Σ 1318.
κωμῳδοποιητὴς, Ει. 734.
κώνειον, Β 124. 1051.
κώνωψ, Π 537. Ι 1038.
Κωπαΐς, Α 880. 883. 962. Ει. 1005.
κωπεὺς, Α 422. κωπέας, ligna remis faciendis apta, Α 552.
κώπη, Β 197. 199. Σ 1119. Ι 601. παρατείνειν τινὰ ἐφ᾽ ἔνδεκα κώπαις, Ι 546.
κωπίον, Β 269.
κωρυκὶς, Fragm. 134.
κώρυκος, Α 1211.
κωφὸς, Α 681.

Λ.

ΛΑΒΔΑ κατὰ τοὺς Λεσβίους, Εκ. 920.
λαβεῖν, λαθεῖν, sæpe commutata, Θ 419. 1016.
λαβέσθαι cum genitivo, Σ 434. 1342. Α 1214.
λαβὴν δοῦναι, Ι 841. ἐνδοῦναι, Ι 847. Λ 672. παραδοῦναι, Ν 551.
Λάβης, nomen canis, Σ 836. 937.
λάβραξ, Ι 361.
λαγαρὸς, Εκ. 1167.
λαγαρίζεσθαι, Σ 674.
λαγόνες, Β 1095. Σ 1193. λαγόνας σποδεῖν, Β 662.
λαγχάνειν, Π 277. 972. τῷ κυάμῳ λαχὼν, Ο 1022. ἀρχίδιον λαχόντες, Ο 1111.
λαγῶα, Ι 1193. Ει. 1150. 1196. Α 1006. 1110. ζῆν πᾶσι λαγῴοις, Σ 709. λαγῷα ἀναπηγνύασι, Εκ. 843.
λαγῴδιον, Α 520.
λαγωθηρᾶν, Λ 789.
λαγὼς, Σ 1203. Ι 909. Α 878.
λάζυσθαι, Α 209.
λάθρα, Β 746. 1168. Θ 91. 184. cum genitivo, Σ 347.
λαίθαργος, Ι 1068.
λαικάζειν, Θ 57. Ι 167.
λαικαστὴς, Α 79.
λαικάστρια, Α 529. 537.
λαιμάττειν, Εκ. 1178.
λαῖμα, τὸ, Ο 1563.
λαιμὸς, Ο 1560.
λαιμότμητα ἄχη, Θ 1054.
λάϊνος, Λ 449.
Λαΐς, Π 179.
Λαισποδίας, Ο 1569.
λακαταπύγων, Α 664.
Λακεδαιμόνιοι, Ι 467. 1053. Α 52. 356. 482. 509. 652.
Λακεδαίμων, urbs, Ν 214. Ο 813. 1012. regio, Λ 1144.
λακεῖν, Π 39. ῥῆμα γενναῖον, Β 97. τί λέλακας; Λ 410. futurum λακήσομαι, Ει. 381. 384.
λακέρυζα κορώνη, Ο 609.
λακίδες πέπλων, vestes laceræ, Α 423.
λακκόπρωκτος, Ν 1330.
λάκκος ὕδατος, Εκ. 154.
Λακρατίδης, nom. propr. Α 220.
λακτίζειν, Α 799. Θ 509. Ν 136.
Λάκων, Λάκωνες, Λ 1139. 1150. 1295. Ι 743. Ει. 478. 701. αἰσχροκερδεῖς καὶ διειρωνόξενοι, Ει. 623.
Λακωνικὸς, Ει. 212. Λ 628. Εκ. 356. Ν 186. Λακωνικὸν πνίγος, Λ 276. Λακωνικαὶ, genus calceamenti, Θ 142. Εκ. 74. 269. 345. 542. Σ 1159. 1163. Λακωνικαὶ ἡνίαι, Εκ. 508. Λακωνικὰ κλειδία, Θ 423.
λακωνομανεῖν, Ο 1281.
λαλεῖν, Α 442. τί λαλεῖς; Θ 1083.
λαλητικὸν, Ι 1381.
λαλιὰ, Ν 931. Β 1069.
λαλίστερος, Β 91.
λάλος, Ει. 653.
Λαμαχίππιον, Α 1207.
Λάμαχος, Θ 841. Β 1039. Α 270. 566. et deinceps Ει. 473. 1290.
λαμβάνειν, Ι 439. κακὸν, Ν 1310.
Λαμία, Σ 1035. 1177. Ει. 758.
Λαμίας, nom. propr. Εκ. 77.
λαμπάδιον, Λ 1177.
λαμπὰς, Λ 316. 1217. Θ 655. 1153. Β 131. 340. 1087. 1098. Εκ. 50. ἱερὰ, Θ 101. Β 1525. λαμπάδα δραμεῖν, Σ 1203. λαμπάδες δίπυροι, Β 1361, κεκαμένοι, Θ 280.
λάμπεσθαι, Β 293.
Λαμπιτὼ, Λ 77. 998.
λαμπρὸς, Π 144. Ι 760. Α 48.
λαμπρύνεσθαι, Ι 556. τὰς κόρας, Π 635.
Λάμπων, nom. propr. Ο 521. 988.
λανθάνειν, Θ 419. 589. 600. 664. Εκ.

λυσιτελεῖν, Π 509.
λύσσα, ἡ. λύσσῃ παράκοπος, Θ 681.
λυσσάνιος, seu potius λισσάνιος, vox Laconica, Λ 1171.
λυχνίδιον, *parvum candelabrum*, Αἰολ. 12. Δραμ. 11.
λυχνοποιὸς, Ει. 690.
λυχνοπώλης, Ι 739.
λύχνος, Θ 238. Ν 56. 1065. Α 453. Σ 219. λύχνος πότης, Ν 57. τροχήλατος, Εκ. 1. λύχνον ἅπτειν, Ν 18. Β 1338. ἀποψιλοῦσθαι τῷ λύχνῳ, Λ 828.
λυχνοῦχος, Α 938. Αἰολ. 11.
λυχνοφοριῶ, Lacon. pro λυχνοφορέω, Λ 1003.
λῶ, λῇς, λῇ, λῶμες, Dor. pro θέλω, θέλεις, θέλει, θέλομεν, Λ 95. 1105. 1162. 1163. 1188. Α 749. 764. 772. 788.
λωβᾶσθαί τινα, Ι 1408.
λωβηταὶ τέχνης, Β 93.
λωποδυτεῖν, Π 165. Β 1075. Εκ. 565.
λωποδύτης, Θ 817. Β 772. Ο 497.

M.

MA in affirmatione nunquam adhibetur nisi comite particula ναί. Vide not. ad Λ 465. οὔτοι μὰ τοὺς θεοὺς, Ι 235. μὰ τὸν Ἀπόλλω, οὐκ, Θ 269. οὐ μὰ τὼ θεὼ, Θ 718. μὰ Δί' οὐ δῆτ' οὐχὶ, Π 712. οὐ μὰ Δί' οὐ, Β 493. Ν 1066. Σ 396. μὰ Δί' οὐ μέντοι, Σ 665. μὰ Δί' ἀλλὰ, *immo vero*, Π 22. 101. 111. Θ 1125.
μὰ per se negans absente οὐ, nec sequente ἀλλὰ, Θ 748. 897. Β 951. Π 400. Ο 109. Ι 336. μὰ et νὴ a librariis commutata, Λ 465. Π 764. Εκ. 1085. Ο 24.
μὰ τὸν, μὰ τὴν, suppresso dei vel deæ nomine, Β 1374.
μαγγανεύειν, Π 310.
μαγειρικὰ ῥημάτια, Ι 216.
μαγειρικῶς, Ι 376. Α 1015. Ει. 1017.
μάγειρος, Ι 418.
Μάγνης, Comicus poëta, Ι 520.
μαδᾶν, Π 266.
μάδδα, Dor. pro μάζα, Α 732. 835.
μάζα, Π 192. 544. Εκ. 606. 665. Ι 55. Ει. 1. φυστὴ μάζα, Σ 610.
μαζίσκη, Ι 1105. 1166.
μαθητιᾶν, Ν 183.
μαῖα, Εκ. 915.
μαιεύεσθαι, Α 695.
μαίνειν τινὰ, Θ 561.
μαίνεσθαι, Σ 744. εἰ μὴ μαίνομαι, Θ 470. Ν 660. μάλα πλεῖν ἢ μαίνομαι, Β 103. 751.

μαινὶς, Β 985.
Μαιῶτις λίμνη, Ν 273.
Μάκαρες, *Dii*, Ο 703. Μακάρων νῆσοι, Σ 639. εὐωχία, Β 85.
μακαρία. ἄπαγ' ἐς μακαρίαν, Ι 1151.
μακάριος, Β 1482. Ι 157. χιλῶναι μακάριαι τοῦ δέρματος, Σ 1292.
μακαρίζειν, Σ 429. 588.
μακαρίτης βίος, Π 555.
μακαρίως πράττειν, Π 629.
μακέλλη Διὸς, Ο 1240.
μακκοᾶν, Ι 62. 396.
μακρὰν, Β 434. μακρὰν ἄπωθεν, Ο 1184. οὐκ ἐς μακρὰν, Σ 454.
μακρὸς, Ι 207. μακρὰ, subaud. γραμμὴ, Σ 106. μακρὰν, subaud. ῥῆσιν, ἔοικε λέξειν, Θ 382. μακρὰ κλάειν, Θ 211. Εκ. 425. κωκύειν, Β 34. οἰμώζειν, Π 111. Ο 1207. ὀτοτύζεσθαι, Λ 520.
μάκρος, τὸ, pro μῆκος, Ο 1131.
μακρῷ εὐνούστατος, Ει. 673.
μάκτρα, Β 1159. Π 545.
μαλακίων, Εκ. 1058.
μαλακὸν ἐνδιδόναι, Π 488. μαλακὸν βλέμμα, Π 1022.
μαλακῶς καθίζεσθαι, Ι 785.
μαλάττειν τινὰ, Ι 389. μαλάττεσθαι, Σ 973.
μαλάχη, Π 544.
μάλη. ὑπὸ μάλης ἔχειν δόρυ, Λ 985.
μαλθακιστία, Ν 727.
μαλθακός εἰμι, Σ 714. μαλθακόν τι βαλεῖν, Β 595. μαλθακὴ γῆρυς, Ο 233. μεταστρέφειν πρὸς τὸ μαλθακώτερον, Β 539.
μαλθακῶς κατακείμενος, Λ 70. μαλθακῶς φιλεῖν, Α 1200.
μάλιστα, responsio affirmantis, Ν 253.
μᾶλον, Dor. pro μῆλον, Λ 155.
Μαμμάκυθος, Β 990.
μαμμᾶν, Ν 1383.
μαμμία, Λ 878.
μὰν, Dor. pro μὴν, Λ 170. 183. 206. Α 765. 771. 878.
μανδαλωτὸς, Θ 132.
Μανῆς, servile nomen, servum vel famulum quemlibet notans; Λ 908. 1212. Β 965. Ο 523. 1311. 1329. Ει. 1146. Μανία, *serva, ancilla*, Θ 728. Β 1345.
μανθάνειν, *discere*, Ν 89. 239. 636. μαθήσομαι, Ν 130. *intelligere, percipere*, Β 195. 765. 1169. 1444. Ο 1003.
μανία, Π 501. μανίαι, Ει. 65. μανίας μαίνεσθαι, Θ 793. μανίαις φλέγων, Θ 680. εἰς τοσοῦτο τῶν μανιῶν ἐλήλυθας, Ν 832.
μανικόν τι βλέπειν, Π 424. μανικὰ πράγματα, Σ 1496.
Μανόδωρος, nomen servi, Ο 657.
μαντεία, ἡ, Ο 719.

μαντεῖος Ἀπόλλων, Ο 722.
μαντεύεσθαι, *oraculum consulere*, Ο 593. 596. Σ 159.
μάντευμα, Σ 161.
μαντικῶς, Ει. 1026.
μάντις σοφὸς, Π 11.
Μαραθὼν, Β 1296. Ι 781. Θ 806. Α 697. τὸ ἐν Μαραθῶνι τροπαῖον, Σ 711. Ι 1334. λειμὼν ἐρόεις Μαραθῶνος, Ο 247.
μαραθωνομάχης, Α 181.
μαραθωνομάχος, Ν 986.
Μαρικᾶς, Ν 553.
Μαριλάδης, Α 609.
μαρίλη, Α 350.
μαρμάρεος, Ν 287.
μάρμαρος, Λ 1172.
μάρπτειν, Ι 197. Ει. 1100.
μαρτύρομαι, Β 528. Π 932. Ν 1222. 1297. Ει. 1119. Σ 1436.
μάρτυς, Π 499. μάρτυρες, Ν 1152. μαρτύρων ἐναντίον, Εκ. 448.
Μαρψίας, nom. propr. Α 702.
μασᾶσθαι, Π 321. Εκ. 554. Σ 780. Ι 717. Ει. 1310.
μάσθλης, Ν 449. Ι 269.
μασταρύζειν ὑπὸ γήρως, Α 689.
μαστιγίας, Λ 1240. Β 501. Ι 1228.
μάστιξ, Θ 933. 1135. Ο 1464.
μαστροπὸς, Θ 558.
Μασυντίας, nomen servi, Σ 453.
μασχάλαι, Α 852. λόχμης δασύτεραι, Εκ. 60.
ματεύειν, *quærere, inquirere*, Θ 663.
μάτην, Θ 1131.
μάττειν, Ει. 14. 23. μάττειν μάζαν, Ι 55. ἐπινοίας, Ι 539. γογγύλη μεμαγμένη, Ει. 28. μεμαγμένον σκῶρ, Π 305. μάττεσθαι τἄλφιτα, active, Ν 788.
ματτυολοιχὸς, Ν 451.
μάχαιρα, Ν 1063. κεκαρμένος μοιχὸν μιᾷ μαχαίρᾳ, Α 849.
μαχαιρὶς, Ι 412. ubi vide not.
μάχιμος, Λ 454. Ο 1368. μαχιμώτατος, Α 153.
μάχομαι, Ει. 754. Ο 759. futur. μαχοῦμαι, Π 1076.
Μεγάβυζος, Ο 484.
Μεγαίνετος, Β 965.
Μεγακλῆς, Ν 46. 70. 124. 815.
μεγαλοδωρότατος, Ει. 393.
μεγαλόπετρος, Λ 482.
μεγαλοπρεπὴς, Σ 1186. μεγαλοπρεπέστατον ἔργον, Ο 1125.
μεγαλώνυμος, Θ 315. Ν 569.
Μέγαρα, urbs, Ει. 246.
Μέγαράδε, Α 524.
Μεγαρῆς, Α 526. 535. 721. 753. Ει. 481. 500.

μεγαρίζειν, unde μεγαρικός, Α 822.
Μεγαρικὸς, Α 522. 750. 830. Μεγαρικὰ μαχανὰ, Α 738. Μεγαρικὸν ψήφισμα, Ει. 609. Μεγαρικὰ χοῖρος, Α 768. Μεγαρικὰ σκέλη, Λ 1170.
Μεγαρόθεν, Σ 57.
Μεγαροῖ, Α 758.
μεγασθενὴς, Ν 566.
μεδεῖν, *imperare, gerere*, Β 666. Ι 560. 585. 763.
μέδιμνος, Π 986. ὑπὲρ μέδιμνον κύριος, Εκ. 1025.
μεθίημι, Λ 485. Β 1384. 1393. μὴ μεθῇς τὸν ἄνδρα, Ι 841. μεθίεμαι plerumque cum genitivo construitur, Β 830. Π 42. 75. occurrit etiam cum accus. Σ 416.
μεθιστάναι. μεθέστηχ' ὧν πρότερον εἶχε τρόπων, Π 365. πολὺ μεθέστηκε, Π 994. μεθίστησι τοῦ χρώματος, *mutat colorem*, Ι 398. μεθιστὰς τὸν τρόπον, Σ 748. μετέστη ξηρῶν τρόπων, Σ 1451.
μεθύειν, Λ 1230. Εκ. 139. Ι 104. 1400.
μεθυποδήσασθαι, Εκ. 544.
μεθύση γραῦς, Ν 555.
μεθυσοκότταβοι, Α 525.
μειαγωγεῖν τὴν τραγῳδίαν, Β 798.
μειδιᾶν, Θ 513.
Μειδίας, nom. propr. Ο 1297.
μειράκιον, Π 88. 975. 1096. Εκ. 702. Ν 990. Β 1071. Ι 1375. μειράκιον κατάπυγον, Σ 687.
μειρακίσκη, Β 409. Π 963.
μειρακύλλιον, Β 89.
μεῖραξ, ἡ, *puella*, Θ 410. Π 1071. 1079. Εκ. 611. 696. 1138.
μελαγκόρυφος, avis, Ο 887.
μελαγχολᾶν, Π 12. 366. 903. Εκ. 251. Ο 14.
μέλαθρα, τὰ, Θ 411. 874. Ο 1247.
μελαίνεσθαι, Εκ. 736.
μελάμπυγος, Λ 802.
μελάμφυλλα ὄρη, Θ 997.
Μελάνθιος, nom. propr. Ο 151. Ει. 804. 1009.
Μελανίππη, Θ 547.
Μελανίων, nom. propr. Λ 785. 807.
μελανοκάρδιος, Β 470.
μελανονεκυείμων, Β 1336.
μελανόπτερος, Ο 695.
μελανοσυρμαῖος λεὼς, Ægyptii, Θ 857.
Μελέαγρος, Drama Euripidis, Β 864.
μέλει. οὐδέν μοι μέλει, Β 655. μὴ μελέτω σοι μηδὲν, Π 208. ἐμοὶ μελήσει τοῦτο, Π 229. Ει. 149. μέλειν, Θ 952. μέλον, Σ 1288.
μέλεος, *miser*, Θ 1037. μελέα μήτηρ, Σ 312. ὦ μέλεοι, Ει. 1063. ὦ μέλεε, Ει. 380. ὦ μέλε, sic compellantur tam feminæ, quam viri, Α 56. 157. Εκ.

120. 133. 245. N 33. 1192. Σ 1400. I 671. Ει. 137.
μελετᾷν σοφίαν, Π 511.
μέλημα, Ex. 905. χρυσοδαίδαλτον ἐμὸν μέλημα, Ex. 972.
Μελησίας, nom. propr. N 686.
μελία φυλλόκομος, O 742.
μέλι, Π 1121. Ἀττικὸν μέλι, Ει. 252. Θ 1192.
μελίγλωσσα ἔπη, O 908.
μελισσόνομοι, B 1273.
Μελιστίχη, nom. propr. Ex. 46.
Μελίτη, pagus Att. B. 501.
Μελιτίδης, B 991.
μελιτοπῶλαι, I 853.
Μέλιτος, nom. propr. B 1302. Γηρυτ. 9.
μελιτοῦττα, A 601. N 507. O 567.
μέλιττα, N 45. Σ 107. μέλιττα Μούσης, Ex. 973.
μελίττιον, Σ 366.
μέλλειν, cunctari, Θ 661. B 1509. Π 255.
μελλοδειπνικὸν μέλος, Ex. 1153.
μελλονικιᾷν, O 639.
μελοποιεῖν, Θ 42. 67.
μελοποιὸς, B 1250. 1328.
μέλος, Π 294. B 874. 915. 1248. 1255. O 1374.
μέλπειν, Θ 961.
μελύδριον, Ex. 883.
μελῳδεῖν, Θ 99. O 226. 1382.
μεμβρὰς, piscis, Σ 493.
Μέμνων, B 963. N 622.
μέμφεσθαι μέμψιν, Π 10. μέμφεσθαι τινί τι, Θ 830. N 525.
μέμψιν ἐπιφέρειν τινι, B 1253.
μὲν absolute, non sequente δὲ, O 1214. 1220. B 378.
μὲν οὖν, Π 287. 347. 412. 437. Θ 206. 257. 424. 861. Aliquando *immo* significat, ut Ex. 111. 765. I 911. O 341. 1464. aliquando *saltem*, vel *certe* verti potest, ut Ex. 1102.
Μενέλαος, A 155. Θ 910. O 509. Μενέλεως, Θ 867. 901.
μενετοὶ θεοὶ, O 1620.
μενοινᾷν, Σ 1080.
μένος πυρὸς, A 666.
μέντοι γε, Θ 709.
μέριμναι, N 1404.
μεριμνοφροντιστὴς, N 101.
μέρος. ἐν τῷ μέρει, *vicissim*, A 540. B 32. 497. ἐν μέρει, O 1228. Σ 1319.
μέσατος, Σ 1502.
μεσημβρία, O 1499.
μεσημβρινὸς, Σ 774. A 40.
μεσημερινὸς, O 1096.
μέσον ἔχειν τινά. Translatio ducta a luctatoribus, N 1047. ἔχομαι, ἔχει, ἔχεται μέσος, A 571. B 469. I 388. καταστιθέναι τι ἐς τὸ μέσον, Ex. 602.

μεσοῦν. ἐπειδὴ τὸ δρᾶμα μεσοίη, B 924.
Μεσσήνη, A 1141.
μεστὸς, Π 188. 193. 695. I 814.
μέτα, pro μετέστι, Ex. 173.
μεταβάλλειν τοὺς τρόπους, B 734. Π 36. μεταβάλλεσθαι τοὺς τρόπους, Σ 1461.
μεταβιβάζειν, Ει. 947.
μετάβουλος, A 632.
μεταδοῦναι τινός τινι, A 961.
μεταιτεῖν, I 775. μεταιτεῖν μέρος τινὸς, Σ 972.
μετακυλινδεῖν αὑτὸν, B 536.
μεταλαβεῖν τινὸς, Π 370.
μέταλλα, O 593. Σ 659. I 362.
μεταλλάττειν φύσιν, O 117.
μεταμανθάνειν, Π 924.
μεταμέλει, Π 358. N 1114.
μεταμώνιος, Ει. 117.
μεταπείθειν, A 626.
μεταπυργᾶσθαι, Ex. 217.
μεταπέμψασθαι, Π 341. 609. A 1087.
μεταπίπτειν ἐξ ἰχθύστου, O 626.
μετάρσιος, O 1383.
μετασκευάζειν ἑαυτὸν, Ex. 499.
μεταστρέφειν ἑαυτὸν πρὸς τὸ μαλθακώτερον, B 538.
μεταστρέφεσθαι, A 537.
μετατρέχειν παρά τινα, Ει. 261.
μετάτροπος, Ει. 945.
μεταχειρίζεσθαι, I 345.
μετεγγράφεσθαι, I 1370.
μετέρχεσθαί τινα, Ex. 363. πρᾶγμα, A 268.
μέτεστί μοι τούτου, O 1666. 1668.
μετέχειν τῶν κακῶν, Π 5. μετέχειν τινὶ μέρος τινὸς, Π 226. μετέχειν τινὶ πληγὰς ἴσας, Π 1144.
μετέωρα, τὰ, O 690. μετέωρα χωρία, O 818. πράγματα, N 228. 1284.
μετεωρίζεσθαι, N 404. ὑπὸ λόγων μετεωρίζεσθαι, O 1447.
μετεωροκοπεῖν, Ει. 92.
μετεωροσοφιστὴς, N 360.
μετεωροφέναξ, N 333.
μετιέναι τι, *ire ad aliquid petendum*, I 605. Ει. 274. *redire*, N 1408.
μέτοικος, A 580. I 347. A 508. Ει. 297.
μετοικίσασθαι, *domum mutare*, Ex. 754.
μετόρχιον, Ει. 568. Γεωργ. 17.
μετουσία, Θ 152. B 442.
μέτρια καὶ δίκαια, N 1137. μέτριος ἀνὴρ, Π 245.
Μέτων, O 997. 1010.
μέτωπον, Π 942. ἀνασπᾷν τὰ μέτωπα, I 631. χαλᾷν τὸ μέτωπον, Σ 655.
μὴ, *ne*, cum indicativo, N 493.
μὴ vetat, in absoluta negatione non adhibetur, nisi adjuncto οὐ, Ex. 1000.
μὴ vetans cum præsente construitur in imperativo, cum aoristo in subjuncti-

vo: A 1036. B 1380. Π 598. Excipitur μὴ ψεῦσον, Θ 870.
μηδαμῇ, Θ 1162. μηδαμῶς, B 581.
μηδὲ ἓν, Π 37.
Μήδεια, Dramatis titulus, Ει. 1012.
μηδέν. νομίζειν τινὰ τὸ μηδὲν, O 577.
μήδεσθαι ἄφθιτα, O 689.
Μηδικὸς, B 938.
Μῆδοι, Θ 337. 365. Σ 1099. I 478. 781. Ει. 108.
Μῆδος, avis, O 277.
μηκύνειν, *longum esse in oratione*, A 1132.
μήκων, O 160.
Μηλιεὺς, gentile nom. A 1169.
Μήλιος, N 830. λιμὸς Μήλιος, O 186.
μηλολόνθη, N 763.
μῆλον, *mammilla*, A 155. Ex. 903. *malum*, N 978. μήλῳ βληθεὶς, N 997.
μηλοσφαγεῖν, A 189. O 1232.
μὴν, particula expletiva. οὐδὲ μήν γε, Π 373. Σ 480. καὶ μὴν, Π 380. Θ 200. ἦ μὴν, N 865.
μήνη, idem quod μηνίσκος, O 1115.
μηνίσκος, O 1114.
μηνύειν, A 206.
μὴ οὐ, B 695. A 320. cum articulo τὸ, B 68. O 37.
μηρὰ καίειν, Ει. 1088. 1092.
μηρία, τὰ, Ει. 1021. μηρίων κνίσσα, O 193. 1517.
μήρινθος, Θ 928.
μηρὸν προβάλλεσθαι, N 973. τὼ μηρὼ ξυνέχειν, N 966.
μητρίδιον ἀκαλῆφαι, A 549.
μητρόθεν, A 478.
μηχανὴ, Σ 149. A 738. Θ 927. μηχανὴ σωτηρίας, Θ 765. μηχανὴν ἐκπορίζειν, Σ 365. προσφέρειν τινὶ, Θ 1132. καινὰς μηχανὰς προσφέρειν πρός τινα, N 479. μηχαναὶ Σισύφου, A 391. ταῖς μηχαναῖς ὑπερακοντίζειν τινὰ, O 363.
μηχανᾶσθαί τι φρενὶ, A 445.
μηχάνημα, Ex. 872. I 850. 901.
μηχανοδίφης, Ει. 792.
μηχανοποιὸς, Ει. 174.
μιαρὸς, B 466. N 450. 1325. μιαρὰ κεφαλὴ, A 285. φωνὴ, I 218. μιαρώτατος, Ει. 183. 187. A 182. μιαρώτατος περὶ τὸν δῆμον, I 831.
μιαρῶς, I 800.
μίγνυσθαι τοῖς ἀδελφοῖς, B 1081.
Μίδας, Π 287. nomen servi, Σ 433.
Μίκα, nom. pr. feminæ, Θ 760.
μικκός γα μᾶκος, Dor. pro μικρός γε μῆκος, *brevis staturæ*, A 909.
μικροπολίτης, I 817. μικροπολιτικὸν, Fragm. 74.
μικρὸς, σμικρὸς, apud Aristophanem primam semper producunt, A 98. Θ 745. B 55. Π 147. Ex. 287. 629. N

429. 630. 1014. 1018. O 1108. Σ 5. 702. 797. 1290. 1511. I 788, 789. 1222. A 523. Ει. 213. 609. 660.
μικρὸς ὁρᾷν, Ει. 821.
Μίκων, pictor, A 679.
Μιλήσια στρώματα, B 542. ἔρια, A 729.
Μιλήσιοι, A 108. Π 1002. 1075. I 361. 932.
Μιλτιάδης, I 1325.
μίλτος, ἡ, Ex. 378.
μιλτοῦν. σχοινίον μεμιλτωμένον, A 22.
Μίμαντος σκόπελος, N 273.
μίμαρκυς, A 1112.
μιμεῖσθαι, Π 291. 312.
μίμησις, Θ 156. B 109.
μινθοῦν, Π 313. B 1075.
μινύρεσθαι, Ex. 880.
μινυρίζειν, O 1414. Σ 219.
μισεῖν, B 1427. I 400. 510. A 299.
μισητία, Π 989. O 1620.
μισθάριον, Σ 300.
μισθαρχίδης, A 597.
μισθὸς, Π 408. N 245. ἐντελὴς, I 1367. μισθὸν πορίζειν, I 1019. μισθοὶ τῶν ποιητῶν, B 367. μισθὸν φέρειν, *stipendium accipere*, A 66. 137.
μισθοῦν, A 958.
μισθοῦσθαι μισθωτοὺς, O 1152.
μισθοφορὰ, I 807.
μισθοφορεῖν, O 584. 1367. Σ 683. A 602. 608. διχόθεν μισθοφορεῖν, Ει. 477. μισθοφορεῖν τὰ δημόσια χρήματα, Ex. 206.
μισθοφόροι τριήρεις, I 555.
μισόδημος, Σ 473.
μισολάκων, Σ 1165.
μισολάμαχος, Ει. 304.
μισόπολις, Σ 411.
μισοπορπακιστάτη, Ει. 662.
μίτρα, Θ 257. 941.
μιτροφορεῖν, Θ 163.
Μιτυλήνη, I 834.
μνᾶ, N 21. 1224.
μνημονικὸς, N 483.
μνημόσυνον, Σ 538. 559.
μνησικακεῖν, A 590. Π 1146. N 999.
μογερὸς, A 1208.
μόγις, A 328. Θ 447.
μογιῶμες, Dor. pro μογίομεν, A 1002.
μόθων, ὁ, Π 279. I 635. 697.
μοι eleganter et cum emphasi abundat, ut ἢν οὖν μάθῃς μοι, N 116. ἄπελθε νῦν μοι, A 458. τί μοι μεταστρέφεσθε, A 125. τί μοι σκυθρωπὸς ἐξελήλυθας δόμων; A 707. Vide A 202. 1074. Θ 291. B 946. A 129.
μοῖρα σπλάγχνων, Ει. 1105.
Μοῖραι ὄλβιαι, B 453.
μοιχεύειν, N 1076. O 558. 793.
μοιχὸς, Θ 343. 345. Π 168. N 1079.
μοιχὸς, genus tonsuræ, A 849.

N.

νιώσοικος, Α 96.
νεώτερόν τι δρᾶν, Εκ. 338.
νὴ Δία, Π 165. 202. νὴ τοὺς θεοὺς, Π 74. νὴ τὸν οὐρανὸν, Π 129. νὴ τὼ θεὼ, *per Cererem et Proserpinam*, Λ 51. νὴ τὸν Ἀπόλλω, Εκ. 160. νὴ τὴν Ἀθηνᾶν, Ει. 218. νὴ τὴν Ἄρτεμιν, Εκ. 90. νὴ semper affirmat, tametsi quandoque negationi junctum occurrit, ut Θ 640. Ν 217.
νήειν πυρὰν, Λ 269. 373. ἀμφορῆς νενησμένοι, Ν 1203.
νήνεμος αἰθὴρ, Θ 43. 51. νήνεμος αἴθρη, Ο 778.
νήπιον εἰπεῖν τι, Ν 105.
νηπύτιος, Ν 868.
Νηρεὺς, Θ 325.
νησιῶται, Ει. 298.
νησιωτικὸς κλητὴρ, Ο 1422.
νῆσος, Ι 170. Λ 653. νῆσοι μακάρων, Σ 640. ἱεραὶ νῆσοι, Ι 1319.
νηστεύειν, Θ 949. Ο 1519.
νῆττα, *anas*, Ο 566. Ει. 1004.
νηττάριον, Π 1011.
νίγλαρος, Α 554.
νικᾷν, Β 1027. 1473. Ν 419. δίκην, Σ 581. δίκας, Ι 93. γνώμην, Σ 594. γνώμας, Ν 432. κριταῖς πᾶσι, Ο 445. ἑνὶ κριτῇ, Ο 447. τουτὶ σὺ νικήσεις; Ν 1335.
Νίκη, Dea, Α 317. Ο 574. Ι 589.
νικητήριον, Ι 1253.
Νικίας, Εκ. 428. Ο 363. Ι 358.
νικόβουλος, Ι 615.
Νικόμαχος, nom. propr. Β 1506.
Νικόστρατος, Σ 81. 83.
Νιόβη, Β 912. 920. Σ 580.
νίφει, Σ 773. Α 1141. νίφεσθαι, Α 1075.
νιφόβολα πεδία, Ο 952.
νιφόεις σκόπελος, Ν 273.
νοεῖν, Β 955. τί νοεῖ χρησμὸς, νόμος, *quænam est mens oraculi, legis*, Π 55. Ν 1186.
νόημα, Ν 229. 705. Ο 195. Ι 1203.
νοθεῖα χρήματα, Ο 1656.
νόθος, Ο 1650. 1661.
νοΐδιον, Ι 100.
νομάδες Σκύθαι, Ο 941.
νομίζεται, *moris est*, Π 625. Ν 962. 1185. 1420. λαμβάνειν τὰ νομιζόμενα, Π 1185.
Nominativum Attici interdum ponunt pro vocativo: ut ὁ παῖς, *heus puer*, Β 40. Εκ. 833. ὁ Καρίων, Π 1100. ubi vide not. Ο 1628. et passim.
Νόμιος Ἑρμῆς, Θ 977.
νόμισμα, *quod more receptum est*, Ν 248. νόμισμα τῶν κοτυλῶν διαλυμαίνεσθαι, Θ 348. *nummus*, Β 720. 722.
νομὸς, *pascuum*, Ο 239. 1287.

νόμος, *musicæ modus, canticum*. νόμοι κιθαρῳδικοὶ, Β 1282. ἱερῶν ὕμνων, Ο 210. νόμος Ὀλύμπου, Ι 9. ἀηδόνιος, Β 683. ὄρθιος, Ι 1279. νόμον ἡδὺν ᾄδειν, Ει. 1160.
νόμος, *lex*. πειθαρχεῖν τοῖς δεδογμένοις νόμοις, Εκ. 762, 763. νόμοι καθεστῶτες, 1400. νόμος ἐστὶ κείμενος, Β 761. ὁ ἐν πίττοις νόμος, Εκ. 987. τοῖς νόμοις πειστέον, Εκ. 1022. νόμοι ἀργαλέοι, Λ 324. βοηθεῖν τοῖς νόμοις, Π 914.
νόσον νοσεῖν, Ο 31. νόσος χρηστῶν ἀνδρῶν, Σ 80. νόσος ἐν τῇ πόλει ἐντετοκυῖα, Σ 651. νόσων ἐξακέσεις, Β 1033.
νοστεῖν, *redire*, Π 610. pro ἔρχεσθαι, Α 29. νοστεῖν πάλιν, Ο 1270.
νοτεραὶ ῥανίδες, Β 1311.
νοτία ὁδὸς, Ο 1398.
νοτίζειν, Θ 857.
νουβυστικὸς, Εκ. 441.
νουβυστικῶς, Σ 1294.
νουθεσία, Β 1009.
νουθετεῖν, Β 830. Σ 111. νουθετεῖν αὐτὸν, Σ 743. τινὰ κονδύλοις, Σ 254.
νουμηνία, Ν 1191. Σ 96. 171. Ι 43. Α 999.
νοῦς. κατὰ νοῦν πράττειν, Ι 549. Ει. 762. χωρεῖ κατὰ νοῦν, Ει. 940. ποῦ τὸν νοῦν ἔχεις; Εκ. 156. νοῦν ἔχοντες, Ν 835. νοῦν ἔχων καὶ φρένας, Β 534. νοῦν καὶ φρένας ἔχειν πρός τι, Θ 291. νοῦν ὀλίγον κεκτημένος, Εκ. 747. νοῦς παρὼν ἀποδημεῖ, Ι 1120. οὐκ ἔνι ταῖς κόμαις, Ι 1121. ξυλλέγων ἐπύλλια, Α 398. πέτεται, Σ 93. ἀπὸ νοῦ κατακεσὼν, Ν 1273. νοῦν προσέχειν, Ν 575. Π 113. 151. τινὶ vel πρός τινι, Ν 1010. Ι 1014. 1064. μὴ τὸν ἐμὸν οἴκει νοῦν, Β 105.
νυκτερείσια ἔργα, Θ 204.
νυκτερινὸς, Σ 2. Α 1163.
νυκτερὶς, *avis*, Ο 1296. 1564.
νυκτοπεριπλάνητος, Α 264.
νύκτωρ, Θ 258. Ο 1491. Ν 173.
νυμφεύτρια, Λ 1056.
νύμφη, Θ 478. νύμφην ἀγαγέσθαι, Π 529.
Νύμφη. Νύμφαι θεαὶ, Ει. 1070. οὔρειαι, Ο 1098. ὀρεσίγονοι, Β 1344. ὀρείπλαγκτοι, Θ 326. Νυμφῶν χοροὶ, Θ 992.
νυμφίδιος ᾠδὴ, Ο 1728.
νυμφικὸν λουτρὸν, Λ 378.
νυμφίος, Θ 413. Ει. 859. Λ 1049. 1066. ζῆν νυμφίων βίον, Ο 161.
νῦν δὴ, i. e. ἀρτίως, μικρὸν ἔμπροσθεν, *modo*, Β 410. Ο 923. Ει. 5. ubi legendum νῦν δὴ ἔφερες.
νυνμενί, Ο 448.
Νὺξ μέλαινα, Β 1335. μελανόπτερος, Θ 695.

νύχθ' ὅλην, Ν 36. ἀπὸ μέσων νυκτῶν, Σ 218. τῶν νυκτῶν, *noctu*, Εκ. 668.
Νυσήιος Διόνυσος, Β 215. Νύσιος, Λ 1282.
νυστάζειν, Ο 638.
νυστακτὴς ὕπνος, Σ 12.
νύττειν, Π 784. γνώμην γνωμιδίῳ, Ν 321.
νύχιος, Ο 698.
νωδὸς, Π 266. Α 715.
νῶτον, Ι 289. νῶτα, Ει. 747. αἰθέρος ἀστεροειδέα νῶτα, Θ 1067.

Ξ.

ΞΑΙΝΕΙΝ, Λ 536. 579. Εκ. 89. τὸν πέπλον, Ο 827.
Ξανθίας, nomen servi, Β 271. Ν 1485. Σ 1. Α 243.
ξανθίζειν, Λ 1047.
Ξάνθιππος, nom. propr. Ν 64.
ξενηλατεῖν, Ο 1013.
ξενίας φεύγειν, *peregrinitatis postulari*, Σ 718.
ξενίζειν τινὰ, Β 1480. Α 85. 127. ξενίζεσθαι, Λ 928. Α 73.
ξενικὸς, Α 634. τὸ ξενικὸν, Π 173.
Ξενοκλέης, Θ 169. Β 86. ὁ Καρκίνου, Θ 440.
ξένος, *hospes*, ξενοδόκος, Β 109.
Ξενοφάντης, nom. propr. Ν 349.
Ξένυλλα, nom. propr. Θ 633.
ξεστὸς πίναξ, Θ 778.
ξηροὶ τρόποι, Σ 1452. ξηρὸς ἄνεμος, Ν 404.
ξιφίδιον, Λ 53.
ξίφος, Σ 166. 714. Α 342. Β 564.
ξιφουργὸς, Ει. 547.
ξουθὸς, Β 932. Ο 214. 676. 744. 800. Ει. 1177.
ξυγγενὴς, Α 789. Ο 368. Ι 1280.
ξυγγέωργος, Π 223.
ξυγγίγνεσθαι τινὶ, Ι 467. ἐς λόγους τινὶ, Ν 252.
ξυγγιγνώσκω, *cognosco*, Ι 427. *ignosco*, Ν 138. Σ 1001.
ξύγγνωστος, Θ 418.
ξυγγογγυλίζειν, Λ 975. Θ 61.
ξυγγραφῆ, pro ξυγγραφία, Α 1151.
ξυγγράψασθαι, Θ 432.
ξυγκαλεῖν, Λ 22.
ξυγκατάγειν, Θ 339.
ξυγκαταδαρθεῖν, Εκ. 613. 622.
ξυγκατακλίνεσθαι, Λ 981. Ν 49.
ξυγκεῖσθαι. ξυγκείμενα σημεῖα, Εκ. 6. καθάπερ ἦν ξυγκείμενον, Εκ. 61.
ξυγκεράννυσθαι, Π 853.
ξυγκολλᾶν, Σ 1041.
ξυγκολλητὴς ψευδῶν, Ν 446.
ξυγκροτεῖν, Ι 471.

ξυγκρούειν τὼ χεῖρε, Β 1029.
ξυγκυκᾶν, Α 531. Π 1108.
ξύγκωμος, Α 264.
ξυγχαίρειν τινὶ, Ι 1333.
ξυγχωρεῖν τινι, Α 1111.
ξυζώννυμι, Θ 255.
ξυζώσασθαι, *succingere se*, Λ 536. Θ 656.
ξυλλαμβάνειν τινα, Α 206. Λ 434. τῇ πόλει τὰ δυνατὰ, Εκ. 861. τινὶ τοῦ πράγματος, Σ 734. τῶν σχοινίων, Ει. 437. ξυλλαμβάνεσθαι, Λ 313. Σ 400. Ι 229.
ξυλλέγεσθαι, Π 503. Σ 1107.
ξύλον. ἐξ ἀξίου γοῦν του ξύλου, proverb. Β 736. ξύλον τετρημένον, lignum, cui noxiorum cervices vel pedes inseruntur, Λ 680. πεντεσύριγγον, Ι 1049. ξύλῳ δῆσαί τινα, vel ἐν ξύλῳ, Ι 367. 394. 705. ξύλῳ φιμοῦν τὸν αὐχένα, Ν 592. ἄνευ ξύλου βαδίζειν, Β 717. τὸ πρῶτον ξύλον, *prima sedes*, Σ 90. Α 25.
ξυμβαίνειν ἐκ τοῦ πολέμου καὶ τοῦ νείκους, Σ 867. ξυμβαίνειν κοινῇ, Ν 67. ἐὰν ξυμβῶ τι σοι, Β 175. Ἀθηναίοις οὐ ξυνέβαινεν Αἰσχύλος, Β 807.
ξυμβάλλειν, *conjicere*, Σ 72.
ξυμβοηθεῖν, Λ 247.
ξυμβολὴ, Α 1210, 1211.
ξύμβολον, Π 278.
ξύμβουλος, Α 651.
ξυμβύεσθαι, Σ 1110.
ξυμμαχία, Π 178.
ξύμμαχος, Π 218. Ι 222.
ξυμμιγνύειν τινὶ, *congredi*, vel *colloqui cum aliquo*, Εκ. 516.
ξυμπαίζειν τὴν ἑορτὴν, Ει. 818.
ξυμπαραινεῖν, Β 687.
ξυμπλαττεῖν, Ει. 869.
ξυμπλέκεσθαί τινι, Α 704.
ξυμποδίζειν, Β 1512.
ξυμπονηρεύεσθαι, Δ 404.
ξυμπόσιον, Σ 1005. Λ 1225. Ει. 770.
ξυμπότης, Λ 1227. Β 297. Α 1135.
ξυμποτικὸς, Σ 1209. ξυμποτικὰ πράγματα, Α 1142.
ξύμπτυκτος, Β 800. in not.
ξυμφέρειν, Β 1459. Π 38. ξυμφέρειν τινὶ, Εκ. 869. ξυμφέρειν ἐπὶ τὸ βέλτιον, Εκ. 475. ξυνοίσει, Ν 590. ξυνοίσεται, Ν 594. ξυνοίσεις, Ι 1233. ξυνενεγκεῖν, Α 252. ἐὰν μὴ τῇ γυναικὶ ξυμφέρῃ, Λ 166.
ξυμφοιτᾶν, Ι 988.
ξυμφορὰ, Α 1203. Β 1164. ἐπ' ἀγαθαῖς ξυμφοραῖς, Λ 1276. καινῇ ξυμφορᾷ πεπληγμένος, Θ 179. ξυμφορὰ γενήσεται τὸ πρᾶγμα, Εκ. 488.
ξύμφορον, Θ 139. Σ 1126.
ξυμψῆσαι, Ν 975.

ξυμψηφίζεσθαί τινι, Λ 2.
ξυνάγειν, Λ 585.
ξυναγείρειν, Π 584.
ξυναγωνίζεσθαί τινι, Θ 1061.
ξυναθροίζειν, Λ 585.
ξυνακολουθεῖν, Π 43.
ξυναντᾶν, Π 41. 44.
ξυναποδιδράσκειν, Β 81.
ξυνάπτειν ἑαυτὸν ἐς λόγους τινὶ, Λ 468.
ξυναρπάζειν τι, Ν 775. Β 1343. ξυναρπάσασθαί τινα μέσον, Λ 437.
ξυναυλία, Ι 9.
ξύναυλος βοὰ, Β 212.
ξυνδιαφέρειν, Ι 597.
ξυνδικαστὴς, Σ 197. 215. 430.
ξυνδοκεῖν, Λ 167. Ο 197. 811. 1630.
ξυνειδέναι ἑαυτῷ καλόν τι, Ι 184. ξύνοιδ' ἐμαυτῇ πολλὰ δεινὰ, Θ 477. ξυνείσομαι, Σ 999. ξυνειδέναι, pro εἰδέναι, Θ 475. 553. Π 214.
ξυνεῖναι τῷ κόπῳ, Π 321. πράγμασι, Β 959. τινὶ, Ο 650. γνώμαις καὶ μερίμναις, Ν 1404. γνώμαις ἑτέρων, Σ 1460.
ξυνειρκτικὸς, Ι 1378.
ξυνεκμαχεῖν, Λ 1154.
ξυνεκμοχλεύειν, Λ 430.
ξυνεκποτέα, Π 1085.
ξυνελθεῖν ἀλλήλοις ἐς λόγον, Ι 1300.
ξυνεμβάλλειν, Λ 246.
ξυνέμποροι, Β 396.
ξυνεξευρεῖν, Θ 601.
ξυνεπεύχεσθαι, Θ 951.
ξυνεπομνύναι, Λ 237.
ξυνεργὸς, Ι 588.
ξυνέρχεσθαι, Λ 25. 39.
ξυνεσπίπτειν. ξυνεσπεσοῦμαι μετὰ σοῦ, Ex. 1095.
ξύνευνος, Ex. 953.
ξυνέχεσθαι κακῷ, Ex. 1096.
ξυνεχὲς, Ι 21. ξυνεχῶς, Β 915.
ξυνηγορεῖν, Λ 685. ξυνήγορος, Σ 482. Ι 1358. 1361. Α 705. 715.
ξυνηπεροπεύειν, Λ 843.
ξυνθηματιαῖοι στέφανοι, Θ 458.
ξυνθιασώτης, Π 508. Σ 728.
ξυνίημι, *intelligo*, Π 45. Β 957. Ει. 603. Α 1016. ξυνῆκα, Α 101. Ο 946. in not.
ξυνίστασθαι, Ι 863. ξυστῆναί τινι, *pedem cum aliquo conferre*, ut luctatores faciunt, Σ 1031.
ξυνναυμαχεῖν, Β 702.
ξυννεφεῖ, Ο 1502.
ξυννήχεσθαι, Ex. 1104.
ξύννομος, Ο 678.
ξύνοδος ἀργαλέα, Β 1532. νυκτερινὴ, Ι 477.
ξυνοικεῖν, Π 437.
ξυνοικία, Θ 273. Ι 1001.

ξύνοικος, Π 1147.
ξυνομνύναι, Ι 236. Λ 1007.
ξυνουσία θηλύφρων γυναικῶν, Ex. 110. ξυνουσίαι σοφαὶ, Θ 21. κομψὸς ἐν ξυνουσίᾳ, Ν 649.
ξυνουσιαστικὸς, Σ 1209.
ξυνοπταθεύειν, *una assare*, Λ 844.
ξυνταλαιπωρεῖν, Λ 1221.
ξυντάξασθαι, Λ 452.
ξυντεκνοῦν, Θ 15.
ξυντέμνειν, Β 1262.
ξυντεταμένως, Π 325.
ξύντεχνος, Β 763.
ξύντομος, Β 123.
ξυντρίβειν τὴν ἐπίνοιαν, Σ 1050. ξυντρίβεσθαι τῆς κεφαλῆς, Ει. 71.
ξύντροφος, Ο 679. Α 989.
ξυντυγχάνειν τινὶ, Ν 608.
ξυντυχία, Β 1006.
ξυνῳδὰ φρονεῖν τινι, Ο 634.
ξυνωμοσία, Ι 476.
ξυνωμότης, Ι 257. 452. 628. 862. Σ 345.
ξυνωρικεύεσθαι, Ν 15.
ξυνωρὶς, Ν 1302.
ξυρᾶν. ἐξυρημένος, Θ 191.
ξυροδόκη, Θ 220.
ξυρὸν, τὸ, *novacula*, Θ 219. Ex. 65.
ξυροφορεῖν, Θ 218.
ξυῤῥηγνύειν. ξυῤῥήξασ' εἰς ἓν ἅπαντα, Ex. 674.
ξυσπουδάζειν, Ει. 768.
ξυσσιτεῖν τινὶ, Ι 1325.
ξυσσίτια, Ex. 715.
ξύσσιτος, Β 1075. Π 602. Σ 557.
ξυστείλασθαι θαἰμάτια, Ex. 99. ξυσταλεὶς, Σ 424.
ξυστὶς, Λ 1189. Ν 70.
ξυστρέφειν, Θ 61. Α 975.

Ο.

Ὃ pro διὸ, Ex. 338.
ὀβελίσκος, Ν 178. Ο 388. 672. Σ 354. 364. Α 1007.
ὀβολὸς, Ν 118. ἡλιαστικὸς, Ν 863. ὡς μέγα δύναστον τὼ δύ' ὀβολὼ, Β 141.
ὀβολοστάτης, Ν 1155.
ὀβριμοπάτρα, Palladis epithet. Ι 1178.
ὀγκύλλεσθαι, Ει. 465.
ὀγκῶσαι τὸ φρόνημα, Σ 1024. ὀγκώσασθαι, Β 703.
ὀδὰξ, Λ 301. Π 690. Σ 164. 943.
ὀδελὸς, pro ὀβελὸς, Α 796.
ὀδοιπλανεῖν, Α 69.
ὀδοιπόρος, Α 205.
Ὀδόμαντις, Α 156. 164.
ὀδόντες λευκοὶ, Ει. 1310.
ὁδὸς, *modus, ratio*, Π 506. ἣν ἔχομεν ὁδὸν,

Ει. 733. ὁδοῦ ἀτραπὸς, Ν 75. ὁδὸς λογίων, Ι 1015. ὁδὸν μακρὰν διέρχεσθαι, Ι 621. τῆς αὐτῆς ὁδοῦ, Ει. 1155.
ὀδυνᾶν, Λ 164. ὀδυνᾶσθαι, Β 650. Π 722. Σ 283. Α 3. 9.
ὀδύνη, Π 1131. Θ 484. ὀδύναις περιωδυνημένος, Α 526.
ὀδυνηρὸς, Λ 231. ὀδυνηρότερος, Π 526.
ὀδυρτὴ λόγχη, Α 1226.
Ὀδυσσεὺς, Ο 1561. Σ 181. 351.
ὄζειν, Ν 50. 398. 1007. Α 190. 192. 196. Ex. 648. ὄζειν ἡδὺ τῆς χρόας, Π 1020. κακὸν τῶν μασχαλῶν, Α 852. πλειόνων καὶ μεγάλων πραγμάτων, Λ 616. τὸν ἄνδρα δεῖ ἀνδρὸς ὄζειν, Λ 663. ὡς ἄν, ὦ γυναῖκες, ὄζωμεν γυναικῶν, Λ 687. τῶν ἱματίων ὀζήσει δεξιότητος, Σ 1059.
ὀθόνιον, Α 1176.
οἶ, *heu, væ*, Ει. 933.
οἷ, *quo*. οὐκ ἤκουσας οἷ προβαίνει τὸ πρᾶγμα, Λ 836.
Οἴαγρος, nom. propr. Σ 589.
οἶδα, Π 360. 2. pers. οἶσθας, Σ 4. οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον, pro δράσεις, Ο 54. Ι 1158. Ει. 1061.
οἰδεῖν, Β 940. 1192.
Οἰδίπους, Β 1182. Ex. 1042.
οἶδμα θαλάσσης, Ο 250. ἀτρυγέτου γλαυκᾶς λίμνας, Ο 1339.
οι ε raro in ου coalescunt; sed ε eliditur, Θ 158. Β 461. 1399. Π 828. Σ 34. 158. Ι 1000. 1003.
οἰζυρὸς, media correpta, Α 948. Ν 655. Ο 1641. Σ 1504. 1514.
οἴκαδε, Θ 283. 1206. Π 43.
οἴκαδις, Α 742. 779.
οἰκεῖν νοῦν, Β 105. οἰκεῖν ἐν ταυτῷ, Ο 967.
οἰκείως, *familiariter*, Λ 1118. *convenienter, ut par est*, Θ 197.
οἰκέτης, Β 982. Π 26. Ν 5. 7.
οἰκίδιον, Ν 92.
οἰκίζειν πόλιν, Ο 172. 1277.
οἰκογενὴς, Ει. 788.
οἰκόθεν οὐκ ἔχω, Ει. 522.
οἰκότριψ, Θ 426.
οἰκουρεῖν, Α 1060. Σ 970.
οἰκουρὸς ὄφις, Λ 759.
οἰκτείρειν, Σ 328. 556.
οἰκτροχοεῖν φωνὴν, Σ 555.
οἶμαι, Θ 27. Λ 156. Π 267. Α 919.
οἴμοι τῶν κακῶν, Π 389. οἴμοι τάλας, Π 169. 880. 930. οἴμ', ὡς τεθνήξει, Α 590. ubi indignantis est exclamatio. Aliquando gaudentis est, ut οἴμ', ὡς ἥδομαι, Ν 773.
οἰμωγὴ, Ει. 1276.
οἰμώζειν μακρὰ, Π 111. μεγάλα, Ο 1503. οἴμωζε, *male pereas*, Π 876. Α 1035. οἰμώζετε, Β 257. οἰμώξεσθε, Ν 217.

οἰμώζειν λέγω σοι, Π 58. οἰμώζων καθεδεῖται, Λ 841. οὐκ οἰμώξεται; Β 178. κεφαλαὶ κολάκων οἰμωζομένων, Σ 1033. Ει. 756.
οἰμωκτὸς, Α 1195.
οἰνάνθη, Β 1320. Ο 588.
οἰναρίζειν, Ει. 1147.
Οἰνεὺς, Β 1238. 1240. Α 418. 420.
οἰνήρυσις, Α 1067.
οἰνοπίπης, Θ 393.
οἶνος, Ι 90. 95. ἐν οἴνῳ, i. e. *in symposio*, Λ 1227.
οἰνοῦττα, Π 1121.
οἷον. οὐδὲν οἷόν ἐστι, *nihil obstat, quominus*, Ο 966. οὐδὲν οἷον, *nihil par est*, Λ 135.
οἶσε, *fer*, Β 482. Α 1099. 1101. 1122.
οἰσπώτη, Λ 575.
οἰστροδόνητος, Θ 324.
οἰσυπηρὸς, Λ 1177.
οἴχεσθαι ὥς τινα, *ad aliquem ire*, Π 32. παρά τινα, Ο 1270. οἴχεται φροῦδος, Α 208. φεύγων, Π 933. διαφυγὼν οἰχήσεται, Θ 653. ἀποδρὰς ᾤχου, Β 468. ᾤχετο, Ex. 196.
Οἰώνιχος, nom. propr. Ι 1287.
οἰωνὸς, Ο 691. 1089. Ι 28.
ὅκα, Dor. pro ὅτε, Λ 1251. Α 754.
ὀκέλλειν, Α 1159.
ὀκλαδίας, Ι 1384. 1386.
ὀκταδάκτυλος, Λ 109.
ὀκταπλάσιον, Ι 70.
ὀλαὶ, *molæ*, i. e. *hordeum sale mixtum*, Ι 1167. Ει. 948. 960.
ὀλβίζειν, Θ 118.
ὄλβιοι δόμοι, Ο 1708.
ὄλεθρον τετοκυῖα χαράδρα, Σ 1034. Ει. 757. ὄλεθρον γέροντες, Λ 325.
ὀλέκρανον, Ει. 443.
ὀλίγιστος, Π 628.
ὀλιγοδρανὴς, Ο 686.
ὀλίγου, *pene*, Θ 935. Σ 829. Α 348. 381.
ὄλισβος, Λ 109. Θεσμ. Π 8.
ὀλισθαίνω, Β 690.
ὁλκὰς, Ι 171. Ει. 37.
ὁλκοὶ σμίλης, Θ 779.
ὄλμος, Σ 201. 238.
ὀλολυγὴ, Λ 240. Ο 222.
ὀλολύζειν, Ι 1327. Ει. 97.
Ὀλοφύξιοι, Ο 1042.
ὀλοφυρμὸς, Σ 390.
Ὀλυμπία, Σ 1387.
Ὀλυμπιάδες Χάριτες, Ο 782.
Ὀλυμπιᾶσι, Λ 1131. Σ 1382.
Ὀλυμπικὸς ἀγὼν, Π 583.
Ὀλύμπιος, Α 530. Ζεὺς, Ν 366. 817. Ο 130. Ὀλύμπιοι θεοὶ, Θ 960.
Ὄλυμπος, Ο 578. σεμνότατος, Θ 1069. Ὀλύμπου κορυφαὶ, Ν 270.
Ὄλυμπος, tibicen, Ι 9.

Π.

πανδοκεῖον, B 550.
πανδοκεύτρια, B 114. Π 426. Σ 35.
Πάνδροσος, Cecropis filia, A 439.
Πανδώρα, O 971.
Πανέλληνες, Ει. 302.
πανήγυρις, Ει. 342.
παννυχίδες, B 371.
παννυχίζειν, B 446. N 1069.
πανοπλία, Π 951. O 434. 830.
πανόπτης, Εκ. 80.
πανουργεῖν, Π 368. 876. 1145. A 658.
πανουργιππαρχίδης, A 603.
πανοῦργος, B 546. 549. Π 37. I 249. πανουργότατα, I 56.
πανσέληνος, A 84.
παντᾶ, Dor. pro πάντως, A 169. 180. 1013. 1081. 1096.
Παντακλῆς, B 1036.
παντάρχης, O 1059.
πανταχῆ, Θ 660. 665. 957.
πανταχοῖ, Λ 1230. O 165. Σ 1004.
παντόπτης, O 1058.
πάντως, Π 273. πάντως δήπου, Θ 805. πάντως γε μὴν, I 232.
πάνυ σφόδρα, Π 25. 745. πάνυ μὲν οὖν, *omnino*, Π 97. Pro eo etiam simpliciter dicitur πάνυ, ut Π 393. πάνυ καλῶς, blande recusandi formula, B 512.
πανύστατος, A 1184.
πανώλεθρος, Λ 1039. O 1289.
πὰξ, παπὰξ, παπαππὰξ, παπαπαππὰξ, N 390.
παπαὶ, Π 220. A 1214.
παπαιὰξ, Λ 924. Σ 235.
παππάζειν, Σ 609.
πάππαν καλεῖν, Εκ. 645. Ει. 120.
παππίας, Σ 297. Ει. 128.
παππίδιον, Σ 1213. Σ 655.
πάππος, N 65. O 374. I 447. πάππους φύειν, O 765.
παππῷος βίος, O 1452. ἔρανος, A 653.
παρὰ et περὶ confusa, B 1068.
παρὰ, *præ*, cum accusativo, Θ 440.
παρά τινος λέγειν τινί τι, *alicujus nomine aliquid alicui dicere*, A 1057. οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα, *fieri aliter non potest*, Ει. 110. N 698.
πάρα, pro πάρειμι, omnibus personis et numeris serviens, Σ 316. 899. A 862. 1091.
Paragogæ a librariis sæpe omissæ, Λ 487. N 976.
παραβαίνειν ἐς τὸ θέατρον, I 508. A 629. πρὸς τὸ θέατρον, Ει. 735. παραβαίνειν κύκλῳ, Σ 1528. παραβαίνειν θεσμοὺς, ὅρκους, O 331, 332. τὰς σπονδὰς, O 461.
παραβάλλειν τινὰ παρά τινα, *aliquem alicui objicere*, O 333. τοὺς ὀφθαλμοὺς, I 173. τοὺς γομφίους, Ει. 34.
παραβάλλεσθαι, *scapham appellere*, B 180. παραβαλοῦ τῷ κωπίῳ, B 269. παραβάλλεσθαι ἄκατον, *navem impellere*, I 762. παραβάλλεσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς, N 362.
παραβλέπειν, B 409. Σ 497. παραβλέπειν θατέρῳ, sub. ὀφθαλμῷ, Εκ. 498.
παραβοηθεῖν, I 257.
παράβολος, Σ 192.
παράγειν, *in medium producere*, B 154.
παραγράφειν, Λ 513.
παράδειγμα εἶναι τοῖς ἄλλοις, Θ 670.
παραδιακονεῖν, O 838.
παραδοῦναι ἑτέρῳ τὴν βουλείαν, *Senatoris dignitatem alii cedere*, Θ 809.
παραδῦναι, Εκ. 55.
παραινεῖν, *consilium dare*, Θ 9. B 1420. A 617. Ει. 253.
παραιτεῖσθαι, *rogare, precibus lenire*, Σ 1257. pro simplici αἰτεῖσθαι, I 37.
παρακαθῆσθαί τινι, B 1492.
παρακαττύεσθαι, Π 663.
παρακεῖσθαι, Λ 1048.
παρακιλητίζειν, Ει. 900.
παρακινδυνεύειν, Σ 6. I 1054. A 645. παρακεκινδυνευμένον, B 99.
παρακλέπτειν τῶν ἡμερῶν, Ει. 414.
παρακλίνειν τῆς θύρας, *leviter aperire januam*, Ει. 981.
παρακονᾶσθαι, B 1116.
παράκοπος, Θ 681.
παρακόπτεσθαι, passive, *fraudari*, N 640. παρακεκομμένα ἀνδράρια, A 517. παρακόψασθαι, *fraudare*, I 859. παρακόψασθαί τινα ἀγαθῶν, *bonis aliquem per fraudem privare*, I 807.
παρακούειν τινὸς, B 750.
παρακύπτειν, Εκ. 202. 884. 924. Σ 178. A 16. Ει. 982. 985. ἐκ θυρίδος, Θ 797.
παραλέχεσθαι, unde παραλέλεξαι, Εκ. 904.
παραληρεῖν, B 594. I 531.
πάραλος, A 1158. πάραλος ναῦς, O 1204. οἱ πάραλοι, B 1071. Λ 58.
παραμπυκίδδειν, Dor. pro παραμπυκίζειν, Λ 1316.
παραμυθεῖσθαι λόγοις, Σ 115.
παρανοεῖν, N 1480.
παράνοια, N 1476. παρανοίας αἱρεῖν τινα, *dementiæ reum aliquem agere*, N 845.
παράνομος, Θ 684. Π 415. 967.
παραξόνια, B 819.
παραπαίειν, *delirare*, Π 508. Ει. 90.
παραπεπληγμένος, A 831. Εκ. 139.
παραπετάσματα, B 938.
παραπλὴξ ἄνθρωπος, Π 242.
παρὰ πολὺ, Π 445.
παραπρίσματα ἰπῶν, B 882.

παράρυθμος, Θ 121.
παράσημος, A 518.
παρασκευάζεσθαι, B 784. Π 410. N 607. ἐκβαίνειν παρασκευάζεται, B 848. μελῳδεῖν, O 226. Θ 99. παρεσκευασμένος, Π 77. I 1152. A 37. αὐτομολεῖν παρεσκευασμένος, Ει. 451. παρεσκευασμένοι φέρειν, Εκ. 771. παρεσκευασμένη τράπεζα, Εκ. 839. πάντα παρεσκευασμένα, A 1089.
παρασκευὴ νεῶν, A 190.
παραστατεῖν, Θ 370. Εκ. 9.
παραστορέννυμι, futur. παραστορῶ, I 481.
παρασύρειν τῆς στάσεως, I 527.
παρατείνεσθαι, N 212, 213.
παρατέμνειν, Λ 132. παρταμοῦσα, A 116.
παρατεταγμένος, Σ 1123.
παρατίλλεσθαι, Π 168. A 31. B 316. τὴν βληχὼ παρατετιλμένη, Λ 89. δέλτα παρατετιλμέναι, Λ 151.
παρατιθέναι, I 52. 57. 1205. A 583.
παρατρώγειν τινὸς, B 988. Ει. 415.
παράττειν, Σ 988.
παραφαίνειν τι τοῦ σώματος, Εκ. 94. πάρφαινε, Λ 183.
παραφρονεῖν, B 1499. Π 2. N 844.
παραχαλᾶν, I 434.
παραχορδίζειν, Εκ. 295.
παρβακὸν χωρίον, *ager imbribus udus*, Ει. 1148.
παρδαλῆ, O 1250.
πάρδαλις, N 347. πόρδαλις, Λ 1015.
Παρδόκας, nom. servi, B 608.
πάρεδρος, O 1753.
παρείας ὄφις, Π 690.
παρεῖναί τινι, *alicui esse convivam*, O 131.
παρελαύνειν τοὺς ἀντιπάλους, Σ 1050. ἐναντίω δυ' ἅρματι, O 1127-1129.
παρελθεῖν τινα ἀναιδείᾳ, I 277.
παρενσαλεύειν, Π 291.
παρεξαυλεῖσθαι, A 681.
παρεσπύζειν, Εκ. 398. 511.
παρέρχεσθαι, *in medium procedere*, Θ 443.
παρεσθίειν, I 1026.
παρεστιδεῖν, Λ 156.
παρέχειν πράγματά τινι, Π 20. 102.
παρέχειν κακὰ κακῶς, Λ 162. Vide in κακῶς.
παρθενεῖα, O 919.
παρθένος, singulari sensu usurpatur, N 530. παρθένοι τρήρεις, I 1302. παρσένος Lacon. Λ 1263. 1272.
παρίημι, *permitto, sino*, Π 331. I 340, 341. *laxo, solvo*, I 436. 440. παρεῖναι συμφορὰν, *culpam remittere, condonare*, B 699.
παρισοῦν, Σ 565.
Παρμένων, nom. servi, Εκ. 868.
Παρνασία πέτρα, N 603. Παρνάσιοι ἄνθρακες, A 348. Παρνασὸς, B 1212. Παρνασῶν μεγέθη, B 1057.
Πάρνης, mons Atticæ, N 323.
πάρνοψ, O 185. 588. Σ 1311. A 150. 152.
παροίγειν, Gall. *entrouvrir*, Ει. 30.
παροιμία, Θ 528.
παροινικώτατος, Σ 1300.
παροίνιος, A 981.
παρορᾶν τινί τι, pro ὁρᾶν τι παρά τινι, O 454.
Πάρος, insula, Σ 1189.
παρουσία κακῶν, Θ 1049.
πάροχος γάμων, O 1740.
παρρψωνεῖν, Εκ. 226.
παῤῥησία, Θ 541.
πᾶς. ἄκουε πᾶς, subaud. λεώς. Vel est pro ἀκούετε πάντες, Θ 372. sic πᾶς χώρει, pro χωρεῖτε πάντες, Ει. 555. ἐν τῷ Τριβαλλῷ πᾶν τὸ πρᾶγμα, O 1677. πάντα πεποίηται καλῶς, Θ 231. πάντ' ἔχεις, *recte rem tenes*, O 1460. πᾶς τις, *quilibet, nemonon*, Θ 786. N 1135. O 526.
πάσασθαι, *comedere*, Ει. 1281.
Πασίας, nom. propr. N 21. 30.
πασπάλη. οὐδὲ πασπάλην, Σ 91.
πάσσαξ, Λ 763.
παστία ἁλσί, Ει. 1074.
πάσχειν κακῶς, Π 900. πάσχειν εὖ ὑπό τινος, A 1146. ἀγαθόν τι παθεῖν, Εκ. 894. χαρίεντα πάθοιμ' ἄν, Εκ. 794. πάσχειν πολλὰ γλυκέα, Ει. 592. τί πείσομαι; *quid mihi eveniet?* N 461. *quid agam?* N 791. τί χρῆμα πάσχεις; *quid tibi accidit?* N 816. δεινὰ πάσχομεν, A 678. πείσομαι, A 323. πεισόμεθα, B 252. ἀνόσια ἐπάθομεν, O 328. ταυτὸν πεπονθέναι ἐς τοῦτο καὶ ἐς ἐκεῖνο, B 718. οἷον πέπονθας ἀγαθὸν ἐς τὰ πράγματα, I 131. πέπονθας ὅπερ οἱ τὰς ἐγχέλεις θηρώμενοι, I 864. τοῦτο σκαιῶν θεατῶν ἐστι πάσχειν, Σ 1013. πάσχει τοῦτο καὶ τὰ κάρδαμα, *hoc etiam accidit nasturtio*, N 234. πάσχειν pro πράττειν. τί γὰρ πάθω; Λ 884. τί πάθω, Π 603. N 798. ὁρᾷς ἃ πάσχεις; N 662. οὗτος τί πάσχεις; *heus tu, quid agis?* O 1044. 1164. τί παθὼν, N 402. Ει. 700. τί παθοῦσαι, N 340. Sæpe apud Comicum descriptorum errore occurrit τί μαθὼν, pro quo reponendum τί παθὼν, ut Λ 599. Π 908. N 1506. Σ 251. A 826.
παταγεῖν, N 378. 384. 389.
πάταγος, N 382. A 539. πάταγος χύτρειος, Λ 329.
πατάξαι τὴν θύραν, B 38. πατρὸς γνάθον, B 149. πὺξ πατάξας, B 543. πόθος ἐπάταξε τὴν καρδίαν, B 54.

πατεῖν βουλὴν, I 166. πατεῖσθαι, I 69.
πατερίζειν, Σ 652.
πάτερα, Θ 136. B 1427. Λ 147.
πατραλοίας, B 274. 773. N 911. 1327.
πατρίδιον, Σ 986.
πατρικὸς φίλος, O 142.
πάτριος. κατὰ τὰ πάτρια, A 1000. οὐ πάτριον τοῦτ᾽ ἐστι, *hoc non est more a majoribus tradito receptum*, Ex. 778.
πατρὶς, Π 1151. O 10.
Πατροκλείδης, nom. propr. O 790.
Πατροκλῆς, Π 84.
Πάτροκλος, B 1041.
πατρῷος, Apollinis et Jovis epith. N 1468. O 1527. ubi vide not. πατρῷα χρήματα, O 1658. ἄλφιτα, N 106. κακὰ, N 1163. σώζειν τὰ πατρῷα, Θ 819.
πάτταλος, Σ 808. παττάλους ἐγκρούειν εἰς τὸν τοῖχον, Σ 129. ἐμβάλλειν τινὶ πάτταλον, Θ 222. I 375. ἔχειν μηδὲ πάτταλον, Ex. 284.
πάτταλος, *mentula*, Ex. 1020.
παύειν τινὰ τῆς ὕβρεως, O 1259. τοῦ θράσους, I 429. ἱππικῆς, N 1403. παῦσον τὸ τρυφερὸν ἦθος αὐτοῦ, Σ 377. παύσας ὑμᾶς ἐξαπατᾶσθαι, A 634. παῦε, pro παῦσαι, B 269. Ex. 160. Ει. 326. παῦ᾽ ἐς κόρακας, O 889. Λ 864. παύεσθαι ἐξ ἀχέων, B 1531. τῆς ἰῳδῆς, Ει. 29. παῦσαι φυσῶν, καλῶν, μελῳδῶν, O 859. 889. 1382. παῦσαι φλαυρῶν, Π 360. παύσασθε τῶν στρατευμάτων, Λ 762.
παύειν, *compescere*. ἔπαυσα τοὺς βινουμένους, I 877. τοὺς ξυνωμότας, I 862. παῦε ὑπερζέοντα, I 919.
παῦλα κακῶν, Λ 772.
παῦρα, *pauca*, Ει. 764.
Παύσων, nom. propr. Θ 949. Π 602. A 854.
παυσίπονος, B 1321.
Παφία Ἀφροδίτη, Λ 856.
Παφλαγὼν, N 581. I 2. 6. et passim.
παφλάζειν, Ει. 314.
πάφλασμα, O 1243.
παχύκνημος, Π 560.
παχὺς, N 539. βόρβορος παχὺς, B 145. παχὺ πρᾶγμα, Λ 23. χάρις παχεῖα, Ex. 1048. παχεῖα χοῖρος, A 766. παχεῖαι πέδαι, Σ 435. παχὺς pro *dives*, Σ 288. I 1139. Ει. 639.
πεδάρσιος, O 1197.
πέδη, Π 276. Σ 435.
πέδιλον, Θ 1099. πέδιλα, O 973.
πεδίον ἀφιλλὲς, I 527. πεδίον, pro *muliebri pudendo*, Λ 88.
πέδον γῆς, N 573. κλεινὸν πέδον, Π 772.
πεζομαχεῖν, Σ 685.
πεζὸς, A 622. πεζὴ μάχη, I 567.
πεῖ, Bœotice pro πῆ, A 895.
πειθαρχεῖν τοῖς νόμοις, Ex. 762.

πείθειν, Π 43. 600. πειθὼν τὴν βουλὴν, τοὺς κυρίους, Π 949. B 1168. οὐδείς γέ μ᾽ ἂν πείσειεν, τὸ μὴ οὐκ—B 68. πεπειθοίη, A 940. πείθομαι, Π 31. 251. οὐ πείθομαι, Π 336. εἴ τι τούτων πείθομαι, A 151. πείσομαι, N 90. 1000. οὐ πείσομαι τῷ ἀνδρὶ, *marito morem non geram*, Λ 223. πείθεσθε τούτῳ ταῦτα; *ista ne huic creditis?* Θ 592. τί πείθομαί σοι, Σ 761. τί πίθωμαι δῆτά σοι; N 87. τί σοι πιθώμεσθα, O 164. πιθοῦ, N 87. Σ 729. 661. πεποίθειν, N 1347. τὰ παρ᾽ ἡμῶν ἴσθι σοι πεπεισμένα, Θ 1170.
πειθὼ, B 1391. 1395. N 1398. *Suada*, dea, Λ 203.
πεινῆν, N 441. Σ 1270. A 734.
πεῖρα, ἡ, O 583.
Πειραιεὺς, I 815. 885. Ει. 145. 165.
πειρᾶν, Π 150. 1067. I 517. Ει. 763. Σ 1025.
πειρᾶσθαι, *conari, tentare*. πειράσομαι, Θ 268. *experiri, periculum facere*. πεπειράσθω, Σ 1129. πειρασεῖσθε τὰ πρᾶτα τᾶς λιμοῦ, A 743. πειραθέντες παντοίας μούσης, I 506.
Πείσανδρος, Λ 490. O 1556. Ει. 395.
πέκειν. κριὸς ὡς ἐπέχθη, N 1356.
πεκτεῖν πόκον προβάτων, O 714. πεκτούμενος, Λ 685.
πελαγίαν πλάκα, B 1438.
πέλαγος πολιὸν, O 350.
πελάζειν σῶμά τινι, O 1399.
πελάθειν, Θ 58. οὐ πελάθεις ἐπ᾽ ἀρωγὰν, B 1265. 1277.
πέλανος, Π 661.
πελαργιδεὺς, O 1356.
πελαργικὸς ἄναξ, O 868. πελαργικὸν τεῖχος, O 832.
πελαργὸς, O 1355.
πέλεθος, Λ 1170.
πελειὰ, species columbæ, O 575.
πελεκᾶν, O 1157.
πελεκᾶς, O 882. 1155.
πελεκῖνος, avis, O 883.
Πελλήνη, urbs Achaiæ, Λ 996. O 1421.
Πελοποννήσιοι, A 33. I 279. A 620. 623. 720.
Πέλοψ, B 1232.
πέλτην σείειν, Λ 563.
πελώριον πρᾶγμα, O 321.
πεμπταῖος, O 474.
πενέστης, Σ 1272. 1274.
πένης, Π 29. 150. 553. Ex. 566.
πενιχρὸς, Π 976.
πεντάκις, Ει. 242.
πεντακοσιοστὴ, Ex. 1007.
πεντεσύριγγον ξύλον, I 1049.
πεντετάλαντος δίκη, N 558. 774.
πεντώβολον ἡλιάσασθαι, I 798.

πέος, Θ 62. 142. 643. 648. N 734. Σ 739. I 1010. A 1060. 1066. 1216. Ει. 870. 880.
πεπαίνειν, Ει. 1168. πεπᾶναι ὀργὴν, *iram mitigare*, Σ 646.
πέπαται, *possidet*, O 943.
πέπειρος, *ætate maturus*, Ex. 896.
πέπλος, O 823. I 566. 1180. A 423.
πεπλώματα, A 426.
πεποιθὼς, Π 449.
πέπονθα, Π 855, 856. 967. πεπονθέναι δεινὰ, N 610. τοὐναντίον πέπονθε τοῖς πολλοῖς, Π 1047.
πεπότηται ἡ ψυχή μου, N 319.
πέπραγα, pro πράττω, Π 629. 633.
πεπταμένα ἔρια, *lanæ expansæ*, N 343.
πεπωκὼς et πεπτωκὼς eorumque composita sæpe commutantur, Λ 395. Ex. 140.
πέπων, I 260. Ει. 1166.
περ et παρ commutata. Ex. 513. Σ 1050. I 333.
πέρα, adverb. ultima longa. πέρα κλύειν, *supra quam unquam fuit auditum*, O 416.
περαίνειν, B 1170. 1283. Π 563. 648. περαίνεται τὰ λόγια, Σ 799.
περαιοῦσθαι, *trajicere*, B 138.
περαιτέρω, Θ 703. O 1500.
περᾶν, O 1195.
περαντικὸς, I 1378.
Περγασαὶ, pagus Att. I 321.
πέρδεσθαι, Π 176. Ex. 78. 464. N 9. I 115. πέπορδα, N 392. Ει. 335. Vide not. ad Ει. 547.
πέρδιξ, O 297. 767. 1292.
περί. Hujus præpositionis ultima nunquam eliditur. Pro ὑπὲρ, I 1038.
περιάγειν τὴν κεφαλὴν, Ει. 682.
περιαιρεῖν. περιελῶ σ᾽ ἀλαζονείας, I 290.
περίαλλα, adverbial. Θ 1070.
περιαλουργὸς τοῖς κακοῖς, A 856.
περιαμπίσχειν τινὰ, I 893.
περιάπτειν τινί τι, Π 590. A 640.
περιαρμόζεσθαι, Ex. 274.
περιβαίνειν, A 979.
περιβάλλειν χεῖρας, *brachiis amplecti*, Θ 914.
περιβαρίδες, muliebres calcei, Λ 45. 47.
περιγίγνεσθαι, *superesse, superare*, Π 554.
περιδέξιος, N 950.
περιδέω, *circumligo*, Ex. 127.
περιδήσασθαι, Ex. 120, 121. κράνος, B 1038. γένειον, Ex. 118. πώγωνα, Ex. 100. 273.
περιδόσθαι, *pignus dare cum aliquo*, N 644. ubi vide notam. A 1115. περίδου μοι περὶ θυμιτᾶν ἁλῶν, A 772. περὶ τῆς κεφαλῆς περιδόσθαι, I 791.

περίδρομοι κύνες, B 472.
περιειλόμενος ἐν ῥακίοις, B 1066.
περιεῖναι, *superesse*, Ex. 1035.
περιεργάζεσθαι, Ex. 220.
περιέρρειν, *circumire, obambulare*, I 533.
περιέρχεσθαί τινα, *aliquem circumvenire*, I 1142.
περιζώννυμι. ὁ δῆμος τοῦτον τὸν ἄνδρα περιεζώσατο, Ει. 687.
περίθετος κεφαλὴ, Θ 258.
περιθέσθαι. περίθου τὸν στέφανον, Ex. 131. Θ 380. περίθεσθε ὁπλὰς, A 740.
περιϊδεῖν, Ex. 369. 1054. 1068. A 167. Ει. 10.
περιϊέναι, *circumire*, Π 709.
περικατάγνυμι, Λ 357.
περικαλλὴς, Θ 282.
Περικλείδας, nom. propr. Λ 1138.
Περικλῆς, N 213. 859. I 283. A 530. Ει. 606.
περικοκκύζειν, I 697.
περικόμματα σκευάζειν ἔκ τινος, I 372.
περικομμάτιον, I 770.
περίκομψος, Ει. 994.
περικυκλοῦσθαι, O 346.
περικυλίειν, Ει. 7.
περικωμάζειν παλαίστρας, Σ 1025.
περικωνεῖν τἀμβάδια, Σ 600.
περιλαλεῖν, Ex. 230.
περιλαμβάνεσθαι, Π 934.
περιλείχειν, Π 736.
περίλεξις, N 318.
περιμάχητος, Θ 319. O 1404.
περιμένω, Π 643.
περινέφελος ἀὴρ, O 1192.
περινοεῖν, B 958.
περινοστεῖν, Θ 796. Π 121. 494.
περίοδος γῆς, N 206.
περιόπτεσθαι, *negligere*, Λ 1019. Θ 698. οὐ μή σε περιόψομαι ἀπελθόντα, *non te sinam abire*, B 509.
περιουσία, N 50.
περιπατεῖν ἄνω κάτω, A 709.
περίπατος, B 942. 953.
περιπέττειν, Π 159. περιπεφθεὶς ῥηματίοις, Σ 668.
περιπεταστὸς, A 1201.
περιπίπτειν κακοῖς, B 969. ἤν μοί τι περιπίπτῃ κακὸν, Θ 271. περιπεσοῦμαι τῷ ξίφει, Σ 523.
περιπλεῖν. πολλὰ περιπεπλευκὼς, B 535.
περίπολος, O 1177.
περιπτίσσειν. περιεπτισμένοι, A 507.
περιπτυχαὶ δόμων, O 1241.
περιρραίνειν τοὺς βωμοὺς, A 1130.
περίσεμνος, Σ 604.
περισκοπεῖσθαι, Ex. 487.
περισοβεῖν τὰς πόλεις, i. e. περιτρέχειν, Θ 1425.
περισοφίζεσθαι, O 1646.

περιστερὰ, Λ 755.
περιστεφανοῦν, *de corona hominum aliquem circumstantium*, Π 787.
περιστίαρχος, Ἐκ. 128.
περιτειχίζειν πλίνθοις, Ο 552.
περιτιλλόμεναι ὦραι, Ο 696.
περιτίλλειν, Ι 373.
περιτοξεύειν, Α 712.
περιτρέχειν, Θ 657. περιτρέχομαι, Β 193.
περίτριμμα δικῶν, Ν 447.
περιτρώγειν, Σ 596. 672. Α 258.
περιυβρίζειν, Θ 555. Σ 1319.
περιφανέστατος, Ι 206.
περιφανῶς, Π 948.
περιφλύειν, Ν 396.
περιφοραὶ τῆς σελήνης, Ν 172.
περιφρονεῖν τὰ πράγματα, Ν 741. τὸν ἥλιον, Ν 225. 1503.
περιφῦναι, Ι 151.
περιφύσητος, Α 323.
περιχαρὴς τῷ πράγματι, Σ 1477. Ει. 309.
περιψῆν τὰ βλέφαρα, Π 730.
πέρνασθαι, *vendi*, Ι 176.
Πέρσαι, Drama Æschyli, Β 1026.
περσέπολις, Ν 967.
Περσεὺς, Θ 1011. 1101.
Περσέφαττα, Θ 287. Β 671.
περσικαὶ, genus calceamenti muliebris, Λ 229. ubi vide not.
Περσικὸς ὄρνις, *gallus*, Ο 485. 707. 833.
Περσὶς, genus pallii, Σ 1137.
πέρυσι, *anno*, Θ 1060. Σ 1038. Α 378.
περυσινὸς, Β 986.
πέταλον, Β 682.
πέτομαι, Ο 573. ubi vide not. 704. 1199. 1230. 1287. de amantium inconstantia dicitur, Ἐκ. 899. πέτου, *vola*, i. e. *celeriter curre*, Λ 321. eodem sensu accipitur particip. πετόμεναι, Λ 55.
πέτρα, Ο 20. 54. Ι 313. 754. 783.
πέττειν. ἔπεττεν ἄρτους, Β 505. πόπανα πέττεται, Ἐκ. 843. ὁ πλακοῦς πέπεπται, Ει. 869. πεπεμμένος, Π 1126. 1136. 1142.
πεύκη, Β 1212. Ν 604. Ι 1310.
πήγανον, Σ 480.
Πηγάσιον, Ει. 76.
Πήγασος, Ει. 135.
πηγνύειν τοὺς ποταμοὺς, Α 139.
πηδᾷ ἡ καρδία, Ν 1391.
πηδάλιον, Ει. 142. κρεμάσαι πηδάλιον, Θ 711. πηδαλίοις ἐπιχειρεῖν, Ι 542.
πηκτὴ, θηρευτικὸν ὄργανον, Ο 528.
πηκτὶς, Θ 1217.
Πηλεὺς, Drama Euripidis, Β 863. Heros, Ν 1063. 1067.
πήληξ, Β 1017.
πηλὸς, Ο 686. 839. 1143. Σ 248. 257.
πηλοφορεῖν, Ἐκ. 310. Ο 1142.

πημαίνεσθαι, Α 842.
Πηνελόπη, Θ 547. 550.
πηνέλοψ, avis, Ο 298. 1302.
πηνίκα, *quando*, Ἐκ. 857. πηνίκ' ἐστὶ τῆς ἡμέρας; Ο 1498. πηνίκ' ἄττα. Sic legebatur Ο 1514. ubi vide not.
πηνίσματα, Β 1315.
πήρα, Π 298.
πηροῦν, Β 623.
πῆχυς, Β 799.
πιέζειν τῷ καπνῷ, Λ 311. πιέζειν τοὺς ὑπευθύνους, Ι 259. αὐχμὸς πιέζει τὰς ἀμπέλους, *siccitas gravis est vitibus*, Ν 1120. πιέζει με ἡ ἀνάγκη, Ν 437. πιέζομαι, Β 3. 30.
πιθάκνη. Vide in φιδάκνη.
πιθανὸς, Θ 464.
πιθανῶς, Θ 268.
πιθηκίζειν, Σ 1290.
πιθηκισμὸς, Ι 887.
πίθηκος, Β 708. Ο 440. Α 120. 907. ἀνάπλεως ψιμυθίου, Ἐκ. 1072. χαλκοῖ πίθηκοι, Ει. 1065.
πίθος, Ει. 613. 703.
πικρὸς, Θ 853. Ο 1045. 1468.
πιλίδιον, Α 439.
πῖλος χαλκοῦς, *cassis*, Λ 562.
πιλοῦν, Λ 577.
πίμπρημι. πιμπράμενος, Λ 341.
πινακηδὸν, Β 824.
πινάκιον τιμητικὸν, Σ 167.
πινακίσκος, Π 813.
πινακοπώλης, Ο 14.
πίναξ, Π 996. ξεστοὶ πίνακες, Θ 778.
Πινδάρειον ἔπος, Ο 939.
πίνειν, Ι 92. 349. Ἐκ. 135. οἶνον ἀνθοσμίαν, Β 1150. ἐν τῷ γράμματι, Π 972. πῖν' ἐπὶ συμφοραῖς, Ι 406. futur. πίομαι, Ι 1289. 1401.
πινῶν, a πινάω, *sordidus*, Λ 279. Π 297.
πινοτήρης, Σ 1510.
πιππίζειν, Ο 307.
πιπράσκειν. πιπρᾶσθαι, Α 735. πιπράσομαι, Σ 179.
πίπτειν ἔξω τῶν κακῶν, Β 970. εἰς τὸν ὦμον, Ι 571. ἐς εὐνὴν καὶ γαμήλιον λέχος, Θ 1122. πίπτειν, *excidere*, de poëta cujus fabula non stetit, Ι 540.
Πίσα, Β 1232.
Πισίας, nom. propr. Ο 766.
πίσος, Αμφ. 7. πίσινον ἔτνος, Ι 1171.
πίστιν δοῦναι, Α 1185. οἷς οὐ πίστις μένει, Α 308.
πιστὸν οὐδέν ἐστιν αὐτοῖς, Λ 629.
πιστότατος, Π 27.
πίσυνος, Ν 949. Σ 385. Ει. 84.
πίττα, Β 364. Α 190.
Πίτταλος, medicus, Σ 1432. Α 1032. 1222.
πιτυλεύειν, Σ 678.

πίων, Β 1092. Ι 1190. ἀσελγῶς πίονες, Π 560.
πλαδδίην infinitivus Dor. Α 171. πλαδδίη, imperativus, Α 990.
πλαίσια ξύμπτυκτα, Β 800.
πλάκα πελαγίαν, Β 1438.
πλακοῦς, Π 191. 995. 1127. πλακοῦντος κύκλος, Α 1125. πίων πλακοῦς, Ι 1190. πλακοῦς πέπεπται, Ει. 869. ἐντυχεῖν πλακοῦσιν πλανωμένοις ἐρήμοις, Ει. 1314. πλακοῦντας ὀπτᾶν, Β 507.
πλανᾶσθαι, Ο 44. Ει. 1314.
πλάνος, Σ 873.
πλανύττειν, Ο 3.
πλάσματα πηλοῦ, Θ 686.
πλάστιγξ, Β 1378. Ει. 1248.
Πλαταιεῖς, Β 694.
πλάτανος, Ν 1008. Ι 528.
πλάτη, Θ 770. 772. ναυτίλος πλάτη, Β 1207.
πλᾶτις, *uxor*, Α 132.
πλάτος, τὸ, Ο 1129.
πλατούμενοι κωπίοις, Α 552.
πλάττειν, Ν 879. Σ 926.
πλατυγίζειν, Ι 830.
πλατὺς καταγέλως, Α 1126. πλατὺ καταχρέμψασθαι, Ει. 816. ταῖς πλατείαις τύπτεσθαι, sub. χερσὶ, Β 1096.
πλεῖν, pro πλέον, Attice, Λ 589. Β 18. 90. 91. 1129. Π 1184. Ἐκ. 808. Ν 1041. 1065. Ο 6. 1251. 1305. Ι 444. Α 858. καὶ μάλα πλεῖν ἢ μαίνομαι, Β 103. 751.
πλεῖν, *navigare*, Β 1077. Λ 392. πλευστέα, Λ 411.
πλείων, ὁ καὶ ἡ, πλεῖον, τὸ, comparativi, Ν 432. 1290. 1292. 1294. 1295. Ἐκ. 179. accusativ. πλείω, Β 160. οἱ πλείονες, *mortui*, Ἐκ. 1073. τί πλεῖον εἴσοισει; Ἐκ. 810. πλεῖον, adverb. Ἐκ. 1132.
πλέκειν παντοίας παλάμας, Σ 644. πλέκεσθαι ἄρκυς, *nectere retia*, Λ 790.
πλέκος, τὸ, Α 454. Ει. 528.
πλεκοῦν, Λ 152.
πλεκτάνη καπνοῦ, Ο 1717.
πλέων, πλέον, comparativi, ut πλείων, πλεῖον, Ν 1288. τί πλέον πλουτεῖν ἐστι; *quid prosunt divitiæ?* Π 531. οὐδὲν ἔσται σοι πλέον, Ἐκ. 1094.
πλεύμων, Λ 367. Β 474. 712. 827. Ει. 1069.
πλευρὰ, Β 1095. Σ 1293.
πλευρῖτις, Ἐκ. 417.
πλέως, *plenus*, Attice pro πλέος, Θ 734. neutrum πλέων, Β 1372. femin. πλέα, Ι 281. 305. 1218.
πληγὴν παρὰ πληγὴν, Β 643. μαχαιρίδων πληγαὶ, Ι 412. πληγῶν δεῖσθαι, Ν 493. πληγὰς λαβεῖν, Β 673. 747. Ἐκ.

324. προστρίβεσθαι, Ι 5. στέγειν, Σ 1295.
πληκτίζεσθαι, verbum palestræ Venereæ, Ἐκ. 964.
πλῆκτρον, Ο 1365. πλῆκτρον αἴρειν, Ο 759.
πλὴν, Π 106. 199. πλὴν ἄρ' ἢ, Θ 532.
πλήρης ὁ δῆμος, Ἐκ. 95.
πληροῦν τὰς τριήρεις, Π 172. πληρουμένης τῆς ἐκκλησίας, Ἐκ. 89.
πλήρωμα, Σ 660.
πλησίος, Λ 471. πλησίον τινὸς, Θ 481. ὁ πλησίον, Ἐκ. 565.
πλησιόχωρος, Σ 393.
πλησμονὴ, Π 189.
πλήσσειν, Σ 1490. πεπλήγη, Ο 1350. ἐπλήγης, Β 1048.
πλινθεύειν, Β 800. Ν 1126.
πλίνθος, Β 621. Ο 552.
πλινθουργεῖν, Π 514.
πλινθοφορεῖν, Ο 1139. 1149.
πλινθοφόρος, Ο 1134.
πλοιάριον, Β 139.
πλόκαμος, Ν 336.
πλουθυγίεια, Ο 731. Σ 677. Ι 1091.
πλούσιος, Π 285. Ι 262. et passim.
πλουτεῖν, Π 30. et passim. πλουτεῖν ἀπὸ τῶν κοινῶν, Π 569. ἀνὴρ πλουτῶν, ἄλλως τ' ἠλίθιος κἀβέλτερος, Θ 290.
πλοῦτος ἀφανὴς, Ἐκ. 602.
Πλούτων, divitiarum deus, idem qui Πλοῦτος, Π 727.
πλύνειν, Π 166. 514. τὰς κοιλίας, Ι 160. Π 1178. πρωκτὸν, Θ 248.
πλύνειν, *probris onerare*, Α 381.
πλυνὸν ποιεῖν τινα, Π 1061.
Plusquamperfecti terminatio Attica, ἐπεπόνθη, Ἐκ. 650. ἐληλύθης, Ι 822. 1044. ἐκεχήνη, Α 10. ἠκηκόη, Ει. 616. Vide in ᾔδη. προσῄειν, tertia singul. Π 696. πεποίθειν, Ν 1347.
πλώειν, *navigare*. οἷ πεπλώκαμεν; Θ 878.
πλωτὴρ, Ἐκ. 1087.
πνεῖν Ἀλφειὸν, Ο 1121. συκοφαντίας, Ι 437.
πνεῦμα, Ι 441. πνεῦμα λεῖον καὶ καθεστηκὸς, Β 1003.
πνεύμων, Β 829.
πνίγειν, Ν 1376. πνίγεσθαι, Ν 1036. διχίδιον ἐν λοπάδι πεπνιγμένον, Σ 511.
πνιγεὺς Ν 96. Ο 1001.
πνιγηρὸς, Β 122.
πνῖγος, τὸ, Ο 726. 1091.
Πνυκίτης, Ι 42.
Πνὺξ, Πνυκὸς, Πνυκὶ, Πνύκα, Θ 658. Ἐκ. 243. ubi vide not. 281. 384. Σ 31. Ι 165. 749. 751. 1109. 1137. Α 20. Ει. 680.
ποδαγρᾶν, Π 559.

πρηγορεών, Ο 1113. Ι 374.
πρημαίνουσαι θύελλαι, Ν 336.
πρηστὴρ, Λ 974.
Πρίαμος, Ο 512.
πρίασθαι, Π 883. Ν 23. 749. Α 691. 737. Ο 715. Ι 44. 676. πρίω, Ν 614. Α 34. πρίασο, Α 870. πόσου πρίωμαί σοι τοῦτο; Α 812. ἐγὼ πρίωμαι τῷδε; Β 1229.
πρίειν τοὺς ὀδόντας, Β 927.
πρὶν cum infinitivo, Π 259. Σ 1325. cum subjunctivo, Λ 1005. πρὶν ἂν, πρίν κεν, Π 24. Ει. 1076. 1112.
Πρινίδης, nom. pr. Α 612.
πρινίδιον, Ο 615.
πρίνινος, Α 180.
πρῖνος ἐμπρησθεὶς, Β 859.
πρινώδης θυμὸς, Σ 383.
πρίων serra, Σ 694. Α 36. ubi etiam participium esse possit a πρίω serra seco.
προαγωγὸς, Θ 341. Β 1079.
προαγωγεύειν ἑαυτὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς, Ν 980.
προαιρεῖν, e penu depromere, Θ 419.
προαναβάλλεσθαι, Ει. 1267.
προβάδην, Β 351.
προβαίνειν τὸν πόδα, Εκ. 161.
πρόβατα, Ο 583. 714. Σ 32. pro stupidis hominibus, Ν 1203.
προβάτιον, Π 293. 299. προβατίου βίος, Π 922.
προβατοπώλης, Ι 132.
προβήματα, Π 759.
προβιβᾷς, Ο 1570.
πρόβλημα κακῶν, Σ 615.
πρόβολος, Ν 1161.
πρόβουλος, Λ 421. 467. Α 755.
προβουλεύειν, Ι 1342. προβεβούλευται, Εκ. 623.
προβύειν λύχνον, ellychnium producere, Σ 249, 250.
προγράφειν τι ἐν τοῖς πινακίοις, Ο 450.
προδιδάσκειν, Π 687. Ν 476. 987.
προδιδόναι τὰς πύλας, Ο 766. φρούριον, Β 362. τὸν χρησμὸν, Λ 780. τὰ πράγματα, Ι 241. τὴν Ἑλλάδα, Ει. 408. μὴ προδῷς με, Θ 229.
Πρόδικος, nom. pr. Ν 361. Ο 692.
προδότιδες, Θ 393.
προεδρία, Θ 834. Ι 575. 702. 704. Α 42.
προηγεῖσθαί τινι, Π 1195.
προθέλυμνος, Ι 528. προθέλυμνον ἀπολέσαι τινὰ, Ει. 1210.
προθέσθαι, de sepeliendo cadavere, Λ 611.
προθύειν τινὸς, Θ 38.
προθύματα, Π 660.
πρόθυμος εἰς τὰ πράγματα, Π 209.
προθύμως, Π 257. 282. 324.
πρόθυρον, Εκ. 709. Σ 802. 875.

προϊέναι, prodire, e domo exire, Θ 69. Εκ. 31. in nota.
προϊέναι, a προΐημι, Ν 1214.
προῖκα, gratis, Ν 1426. Ι 577. 679.
προκαλεῖσθαι, Α 652. 984.
προκαταγιγνώσκειν, Σ 919.
προκεῖσθαι, de mortuo dicitur, Εκ. 537. Θ 474. προκείμενος, pro νεκρὸς, Εκ. 537. πρόκειται περὶ σωτηρίας, de salute proposita est deliberatio, Εκ. 401.
Πρόκνη, Ο 665.
προκρούειν γυναῖκα, præagitare, Εκ. 1017, 1018.
Προκρούστης, Εκ. 1021.
προκυλινδεῖσθαί τινι, Ο 501.
προκύπτειν, Β 412.
προλαγχάνειν, Εκ. 1159.
προλείπειν, Θ 927.
πρόλογος, Β 1119.
προμανθάνειν, Ν 966.
προμάχεσθαί τινος, Σ 957.
προμελετᾷν, Εκ. 117.
Προμηθεὺς, Ο 1504.
προμηθικῶς, Ο 1511.
προμνήστρια, Ν 41.
πρόμος, Θ 50.
Πρόναπος, nom. propr. Σ 74.
Pronomen relativum casu substantivi, quo refertur, non verbi, quicum construitur: Θ 835. Β 13. Π 1128. Εκ. 665. Ο 271. Σ 467. 907. Α 6.
Προνόμου πώγων, Εκ. 102.
προοίμιον, Ι 1343.
προσφιλεῖν κακὸν ταῖς πλευραῖς, Σ 3.
προξενεῖν τινῶν, Θ 576.
Προξενιάδης, nom. propr. Σ 325.
Προξενίδης, Ο 1126.
πρόξενος, Ο 1021.
προπηλακίζειν, Θ 386.
πρόπολος, πρόσπολος, Π 670. Β 1333. Ν 436.
προπύλαιον, Λ 265. Ι 1326.
πρόῤῥιζον ἀπόλλυσθαι, Β 587.
πρὸς, adverbialiter pro προσέτι, Λ 628. Π 1001. Β 415. Ι 578.
πρὸς cum genitivo personæ officium notans: πρὸς ἀνδρός ἐστι, viro convenit, Π 355. οὐ πρὸς ὑμῶν, Σ 1014. σοφοῦ πρὸς ἀνδρὸς, δεξιοῦ πρὸς ἀνδρός ἐστι, Θ 177. Β 540.
πρός τινος λέγειν, e re alicujus dicere, Σ 647.
πρὸς cum genitivo, in obsecrationibus: πρὸς τῶν θεῶν, Π 458. Σ 1418. et passim. πρὸς τῆς δεξιᾶς, Θ 936. πρὸς τῶν γονάτων, Ει. 1113. πρὸς τῶν κρεῶν, Ει. 378.
πρὸς cum accusativo, præ, Α 860. Cum variis substantivis in accusativo, vice adverbii, Β 844. 1457. Εκ. 467.

πρὸς ὄρθρον, Λ 1089. Εκ. 20. πρὸς ἕω, Εκ. 312.
προσαγαγίσθαι, Ο 141.
προσαγορεύειν, Π 323.
προσᾴδειν, Ι 401.
προσαιτεῖν, Α 429. 452.
προσαναλίσκεσθαι, Α 701.
προσαμφιέννυμι, Ι 891.
προσαποβάλλειν, Ν 1256.
προσαυδᾷν, Θ 1019.
προσαυλεῖν μέλος, Εκ. 892.
προσβάλλειν. βροτοῦ με προσέβαλε, subaud. ὀσμὴ, Ει. 180.
προσβιάζεσθαι, Π 16.
προσβιβάζειν, πείθειν, Ο 425. Ι 35.
προσβολὴ, Ι 389. Ει. 39.
προσγελᾷν, Ει. 600.
προσδίδωμι, Ει. 955.
προσδοκᾷν, Θ 81. 846. 963. Σ 56.
προσειδέναι χάριν, Σ 1420.
προσεικέναι, Εκ. 1161.
προσεκτίλλειν, Ο 286.
προσελοῦμεν, Β 730.
προσεπιορκεῖν, Λ 1238.
προσεπιπτέρπεσθαι, Β 232.
προσέρπειν, accedere, Σ 1509. 1533.
προσέρχεσθαι, Π 239. Σ 1508. Εκ. 644.
προσέτι, Β 490. Ο 855. Λ 984.
προσεύχεσθαι τὸν θεὸν, Π 958.
προσέχειν ἑαυτῷ, Εκ. 294. τοῖς ἔργοις, Π 553. Vide in γνώμη, et in νοῦς. προσέχεσθαί τινι, Σ 105.
προσήκειν γένει, Β 698.
προσιέναι, accedere, Εκ. 29. 42. πρόσεισί σοι, accedet ad te, Α 848. προσῄειν, Π 696. τὰ προσιόντα χρήματα, Εκ. 712. τὰ προσιόντα, reditus, Σ 664.
προσίεσθαι. ἓν δ' οὐ προσίεταί με, Ι 359. τοῦτ' οὐ δύναταί με προσίεσθαι, Σ 742.
προσίπτασθαι, Α 865.
προσίστασθαι. προσίσταμεν, Α 683.
προσίσχεσθαι, Π 1096.
προσκάειν. προσκεκαυμένα σκεύη, Σ 939.
προσκαλεῖσθαι, in jus vocare, Β 578. Ν 1277. Ο 1426. Σ 1334. 1406. προσκαλεῖσθαί τινα ὕβρεως, aliquem injuriarum postulare, Σ 1417.
προσκατατιθέναι, Ν 1235.
προσκεῖσθαί τινι, Ι 761. τῇ θύρᾳ, Σ 142.
προσκέπτεσθαι, Ι 154.
προσκεφάλαιον, Λ 926. Π 542. Σ 676. Α 1090.
προσκινεῖσθαι, Α 227. Εκ. 256. Ει. 902.
προσκλήσεις, Σ 1041.
προσκόπτειν, Σ 275.
προσκύειν, Ι 640. πρόσκυσον τὴν γῆν, Ι 156.
προσκυλίειν, Σ 202.
προσκυνεῖν τινα, Π 771. Σ 516.
προσκύπτειν, Σ 608.
προσμανθάνειν, Θ 20. 24.

προσνείμασθαι, Ο 563.
προσόδιον, Ο 853.
πρόσοδοι, Ν 307.
προσουρεῖν τινι, Β 95.
προσπαρδεῖν, Β 1074.
προσπατταλεύειν, Π 943.
προσπίπτειν πρός τινα, Ι 31.
προσπνεῖ μοι κρεῶν, subaud. ὀσμὴ, Β 338.
προσποιεῖσθαι τὸν δῆμον, Ι 215. προσποιεῖσθαι τῶν χρημάτων, Εκ. 871.
προσπταίειν, Π 121.
προσραίνειν μίλτον κύκλῳ, Εκ. 379.
προσταλαιπωρεῖν, Λ 766.
προστατεῖν τινος, Ι 325.
προστάτης, Π 920. Εκ. 176. Ι 1128. Ει. 684. Β 569.
προστάττειν, Εκ. 458.
προστιλᾷν, Ν 411.
προστρίβεσθαί τινι πληγὰς, Ι 5.
προσφέρειν τινὶ δᾷδα, Π 1052. ἄκραν χεῖρα, Λ 436. 444. καινὰ σοφὰ, μηχανὴν, Θ 1130. 1132. προσφέρειν πρός τινα καινὰς μηχανὰς, Ν 480. προσφέρειν πάντας ἐλέγχους, Λ 484.
προσφερὴς, Εκ. 67.
προσφθείρεσθαι, Εκ. 248.
πρόσφορος, Ο 124. Σ 809. Ει. 1025.
προσφύειν, ἀποδεικνύειν, Ν 372.
πρόσχημα, Β 913.
πρόσωπον λάμπον, Ι 550. ῥάκη προσώπῳ, Π 1065.
προτείνειν δραχμὰς, Π 1019.
προτενθεύειν, Ν 1200.
προτένθης, Ν 1198.
προτεραίτερος, Ι 1163.
πρότερον. αἱ πρότερον ἁμαρτίαι, Ι 1355.
προτιμᾷν, ὑπόλογον ποιεῖσθαι, Β 638. 655. Α 27. προτιμῶ σου οὐδὲν, Π 883.
πρὸ τοῦ, Εκ. 222. Sic melius disjunctim scribitur.
προυργιαίτερον, Α 20.
προὔργου. ποιεῖν τι τῶν προὔργου, Π 623.
προὔργου τι δρᾷν, Εκ. 784.
προυφείλω, προοφείλω, Α 648. Σ 3.
πρόφασις, Ν 55. Ι 466. Α 345. Σ 339. Εκ. 1111.
προφάσεις παρέχειν, Ο 581.
προφασίζεσθαι περιφανῆ πράγματα, Α 756.
προφήτης, Ο 972.
προφθάνειν. προὔφθης με παρακύψασα, Εκ. 884.
προφορεῖσθαι ἄλλως τὴν ὁδὸν, Ο 4.
προφυλάττειν, Α 1146.
προφυρᾷν, εὐτρεπίζειν, Θ 75. Ο 462.
προχειρίζεσθαι, Εκ. 729.
προχοαὶ Νείλου, Ν 272.
πρόχους, ἡ, Ν 272.
πρύμναν ἀνακρούεσθαι, Σ 399.
πρυτανεῖον, Ι 167. 281. Α 125. δειπνεῖν ἐν

πρυτανείῳ, Ει. 1084. σίτησιν ἐν πρυτανείῳ λαμβάνειν, Β 764.
πρυτανεῖα, τὰ, Ν 1134. 1180. 1197. 1199. 1255. Σ 659.
πρυτανεύειν περὶ εἰρήνης, Α 60.
Πρύτανις, Θ 654. 764. 854. 923. 936. Β 1287. Εκ. 396. Ι 300. 665. 674. Α 23. 40. 54. 167. 173.
πρῴ, Atticis semper est monosyllabum, Α 612. 1065. Εκ. 290. Ο 129. 132. Σ 104.
πρωκτὸς, Π 152. Ν 164. 193. 714. Β 237. Εκ. 364. Ι 78. Α 83. πρωκτὸς κυνὸς, Α 863. πρωκτὸς λουτροῦ περιγιγνόμενος, Σ 604.
πρωκτοτηρεῖν, Ι 878.
πρῷμος. τὰ πρῷμα τῶν καρπίμων, Σ 264.
πρὼν, ῶνος, Β 665.
πρῷος, Ει. 1001. 1164.
πρῴρα κυανέμβολος, Β 1318.
πρωρατεύειν, Ι 543.
Πρωτέας, nom. propr. virile, Θ 876. 883.
Πρωτεὺς, Θ 874. 881. 891. 897.
πρῶτος. τὴν πρώτην, subaud. ὥραν, primo quoque tempore, Θ 662.
πρωὐδᾶν, pro προαυδᾶν, Θ 556.
πταίρειν, sternutare, Β 647.
πταρμὸς, Ο 720.
πτελέα, Ν 1008.
πτεροδόνητος, Ο 1390. 1402.
πτερόεις κεραυνὸς, Ο 576.
πτερὸν, Α 584. 977. 1103. Ο 1303. 1310. τοῖς αὑτῶν πτεροῖς, proverb. Ο 808.
πτεροποίκιλος, Ο 248. 1411.
πτερορρυεῖν, Ο 106. 284.
πτεροῦν, Β 1437. Ο 1334. 1361. πτεροῦσθαι, Ο 804. ἔπος ἐπτερωμένον, Β 1388.
πτεροφόρον Διὸς βέλος, *fulmen*, Ο 1714. πτεροφόρα φῦλα, aves, Ο 1757.
πτέρυγες, Ο 574. et passim. Α 970.
πτερύγων ἀκμὴ, Β 1352.
πτερυγίζειν, Π 575. Ο 1466. Ι 522.
πτερυγωτὸς, Ι 1086.
πτέρωσις, Ο 94. 97.
πτερωτὸς φθόγγος, Ο 1198.
πτηνὸν ὀρνίθων γένος, Ο 1707. πτηνῶν γένη, Θ 46.
πτήσσειν, Θ 36. Β 315. Θ 777. εἰς ἕνα χῶρον, Λ 770.
πτίλον, Α 585. 588. 1182.
πτισάνη, Γηρυτ. 4. Ολκ. 18.
πτόρθος μαλάχης, Π 544.
πτύσσομαι, Ν 267.
πτωχεία, Π 549.
πτωχεύειν, Ν 921.
πτωχίστερος, Α 425.
πτωχοποιὸς, Β 842.
πτωχὸς, Α 413. 498. 558. 594.
πυγὴ, Β 1070. 1095. Α 82. Ν 1013. 1018. Ι 365. ἐς κυνὸς πυγὴν ὁρᾶν, Εκ. 255.
πυγίδιον, Ι 1368. Α 638.
πυγμὴ, Σ 1384.
πύελος, Θ 562. Σ 141. Ι 1060. Ει. 843.
Πυθάγγελος, Tragicus poëta ignobilis, Β 87.
Πυθιὰς βοὴ, Ο 857.
Πυθικὸς χρησμὸς, Ι 1229. Πυθικὴ δάφνη, Π 213. τὸ Πυθικὸν, Ι 220.
Πύθιος Ἀπόλλων, Σ 869. Πύθιοι, Πύθιαι, subaud. θεοὶ, Θ 332, 333. κύκνος Πύθιος, Ο 869.
Πυθοῖ, Λ 1131.
Πυθῶδε, Ο 189.
Πυθὼν, Β 659. Ι 1273.
πυκνὸς, *callidus*, Ο 429. πυκνὸς, *spissus, densus*, Ει. 365. πυκνὴ φρὴν, Α 445. Εκ. 571.
πυκνότερον, *crebrius*, Θ 648.
πυκνότης, *densitas*, Ν 384. 406. *calliditas*, Ι 1132.
πυκνοῦν, Ν 702.
πυκνῶς, *callide*, Θ 438.
πυκτὶς, animal quoddam, Α 879.
Πύλαι, nomen loci, Λ 1131.
πυλαιμάχος, Ι 1172.
πύλη, *porta*, Λ 423. 428. Ι 1246.
Πύλος, nomen loci, Α 104. 1163. Ν 186. Ι 55. 76. 355. 702. 742. 846. 1058. 1167. 1201. Ει. 219. 665.
πυλοῦσθαι πύλαις, Ο 1158.
πυνθάνομαι, *sciscitor*, Π 25. 36. πυνθάνεσθαί τι, *de aliqua re percontari*, Θ 619. πυνθάνεσθαι τινός τι, Ο 1120. Α 204.
πυνθάνεσθαι, *audire, percipere*, Π 40. 55. 72. 113. 120. ἐπεπύσμην, Θ 596. Ο 470. Ει. 615.
πὺξ, Ει. 898. πὺξ πατάσσειν, Β 548.
πυὸς, Σ 710. Ει. 1150. Θεσμ. Π 2. Ωρ. 1.
πυραμοῦς, Θ 94. Ι 277.
πυρὰν νήειν, Λ 269.
πῦρ ἀπότροπον, Εκ. 792. Λήμνιον, Λ 299. τὸ πῦρ ἐγρήγορεν, Λ 306. διὰ τοῦ πυρὸς βαδίζειν, Λ 133.
πυργίδιον, Ι 793.
πύργος σιδηροῦς, Ι 1040. ὁ Τιμοθέου πύργος, Π 180.
πυργοῦν, Ει. 749. πυργώσας ῥήματα σεμνὰ, Β 1004.
πυρετὸς, Σ 1038.
πυρέττειν, Σ 813.
πυριάτης, Σ 710.
Πυριλάμπης, nom. propr. Σ 98.
πυρορραγὴς, Α 933.
πυρὸς, *triticum*, Π 986. Εκ. 547. Ο 506.

566. 621. Ει. 1145. πυροὺς πρίασθαι, Σ 1405.
πυρπολεῖν, Θ 727. Σ 1079. Ο 1580. Ν 1497.
Πύρρανδρος, nom. propr. Ι 901.
Πυρρίας, nomen servile, Β 730.
πυρρίχη Κινησίου, Β 153. πυρρίχην βλέπειν, Ο 1169.
πυρροπίπης, Ι 407.
πυρρὸς, Εκ. 329. Ι 900.
πυρφόρος ἀστὴρ, Θ 1050. πυρφόροι αἰετοὶ, Ο 1248. πυρφόρον ἔγχος Διὸς, *fulmen*, Ο 1749.
πυρώδης ἀστεροπὴ, Ο 1746.
πυτιναῖα πτερὰ, Ο 798.
πώγων, Α 120. πώγων Ἐπικράτους, Εκ. 71. Προνόμου, Εκ. 102. ἐρραμμένος, Εκ. 24. πώγωνα καθιέναι, Εκ. 100. περιδῆσαι πώγωνά τινι, Εκ. 127. περιδήσασθαι πώγωνα, Εκ. 273.
πωλεῖν, Π 167. πωλεῖσθαι, pro *prodi*, Ει. 633.
πώλης, pro πωλῶν, *venditor*, Ι 131. 133. 140.
πωλίον, Σ 189. Ει. 75.
πῶλος πτηνὸς, Ει. 126. πῶλοι, Λ 1308.
πώμαλα, οὐδαμῶς, Π 66.
πῶς, *quare? qui fit, quod? quomodo?* Π 575. Β 786. Α 24. 496. Εκ. 524. 615. Ν 398. Σ 21.
πῶς ἂν cum optativo construitur, Λ 912. Ι 1324. sæpe redditur per *utinam*, Θ 24.
πῶς ἂν δοκεῖς cum verbo infinitivo, Ο 355.
πῶς δοκεῖς, πόσον δοκεῖς, Π 742. Εκ. 399. Ν 881.
πῶς φὴς, *quid ais?* Π 268.

Ρ.

Ρ initio vocis præcedentem vocalem brevem producit: Π 1065. Σ 1487. Ι 546.
ῥαβδίζειν, Λ 587.
ῥάβδος, Ο 527.
ῥαβδοῦχος, Ει. 734.
ῥᾴδιον, Θ 68.
ῥᾳδίως, Εκ. 761. Σ 1074. ῥᾷστα, Π 507.
ῥαθαπυγίζειν, Ι 796.
ῥαίνειν ἐς τὰ βλέφαρα, Β 1441.
ῥάκιον, Β 1063. 1066. Σ 128. Α 412. 415. Ει. 740.
ῥακιοσυρραπτάδης, Β 842.
ῥάκος, Β 405. Π 540. 1065. Α 433.
ῥακώματα, Α 432.
ῥάμφος, Ο 99.
ῥανὶς βέβληκέ με, Α 171. ῥανίδες, Β 1312.
ῥάπτειν, Π 513. ῥάψασθαι, Ν 538. ἐρραμμένος, Εκ. 24.
ῥαφανὶς, Ν 981. ῥαφανῖδες ἰσχναὶ, Π 544.
ῥαφανιδοῦσθαι, Ν 1083.
ῥάχις, ἡ, Λ 314.
ῥαψῳδεῖν, Εκ. 678.
ῥέγκω, *sterto*, Ν 5. 11. Ι 104. ῥέγκομαι, Ι 115.
ῥεῖν πολλῷ ἐπαίνῳ, Ι 526.
ῥέπειν, Β 1393. ὁ χρησμὸς εἰς τοῦτο ῥέπει, Π 51.
Repetendæ voces a librariis sæpe omissæ, Λ 524. 831. Θ 196. 630. 689. 768. 771. 1191. 1226. Β 1001. Εκ. 998. Σ 1364. Ι 32. 341. Α 425. Ει. 166.
ῥηγνύειν φωνὴν, Ν 357. 960. γῆς δάπεδον ἀρότροις, Π 515. ῥήγνυσθαι, Ν 378. βροντὴ ἐρράγη, Ν 583.
ῥημάτιον, Ν 942. Α 444. ῥημάτια μαγειρικὰ, Ι 216.
ῥῆσις, Β 151. Ν 1371. ῥῆσις μακρὰ, Α 416. καλλίστη, Σ 580.
ῥήτωρ, Θ 292. 382. 530. Π 30. 567. Ι 60. 325. 358. 880. Α 38. 680.
ῥιγοῦν, Ν 442. Α 1146. participium ῥιγῶν, Ν 416. Ο 712. Α 857.
ῥιγῶν infinitivus Dor. Atticis usitatus, Ο 935. Σ 446.
ῥίζα, Π 283.
ῥιζίον, Ο 654.
ῥινὸς, οῦ, Ει. 1274.
ῥιπίζειν, Β 360. Εκ. 482.
ῥιπὶς, *flabellum*, quo ignis suscitatur, Α 888. εὐρεῖα ῥιπὶς, Λ 669.
ῥιπτάζειν. πολλαῖς ἀγρυπνίαις ἐρριπτασμένον, Λ 27.
ῥιπτεῖν, Εκ. 507.
ῥὶς, ῥινὸς, Π 314. 703. Ν 344. Β 620. Εκ. 630. Ει. 21.
ῥίψασπις, Ν 353. Ει. 1186.
ῥὶψ, ῥιπός. κᾂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι, Ει. 699.
ῥοὰ, *malum Punicum*, Σ 1268.
ῥοαὶ Νείλου, Θ 855. Σκαμάνδριαι, Θ 864.
Ῥόδιον μύρον, Λ 944.
ῥόδον. ῥόδα μ' εἴρηκας, Ν 910. πάττε πολλοῖς τοῖς ῥόδοις, Ν 1330. ῥόδοις ἐστεφανωμένος, Ι 966.
ῥοθιάζειν, Α 807. Βαβυλ. 14.
ῥόθιον αἴρεσθαί τινι, Ι 546.
ῥοῖβδος, Ν 407.
ῥοίζημα, Ο 1182.
ῥοπαλισμὸς, Λ 553.
ῥόπαλον, Β 47. 495. Ο 497.
ῥοπή. ἁ πόλις ἔχεται ῥοπᾶς, Σ 1235.
ῥοφεῖν, Σ 812. 906. 982. Ι 51. 905. Α 278. futur. ῥοφήσομαι, Σ 814.
ῥυάχετος, Λ 170.
ῥυγχίον, Α 744.

ῥύγχος, Θ 348. 364. 479. 672. 1138. 1155.
ῥυθμὸς, Ν 638. 648. Εκ. 1168. ῥυθμὸς, χορείας, Θ 955.
ῥυμὴ, Ν 407. Ο 1182. κεραμικὴ, Εκ. 4. πτερύγων, Ει. 86.
ῥύμμα, τὸ, Λ 377.
ῥυπᾷν, Ο 1282. ῥυπῶν, Λ 279. Π 266.
ῥύπος, cera sigillaris, Λ 1199.
ῥυππαπαὶ, nauticum celeusma, Β 1073. Σ 909.
ῥύπτομαι, Λ 17.
ῥύσασθαι τινὰς πολέμου, Λ 342.
ῥυσὸς, Π 266.
ῥυτὶς, Π 1051.
ῥύτωρ χρυσέων τόξων, Apollo, Θ 108.
ῥῶ, litera, Θ 781.

Σ.

ΣΑΒΑΖΙΟΣ, Λ 388. Ο 873. Σ 9, 10.
σάγμα, Σ 1142. Α 574.
σάθη, ἡ, Λ 1119.
σαίνειν κέρκῳ, Ι 1031.
Σάϊοι, gens Thracica, Ει. 1298.
σαίρειν. Dicitur de canibus iratis et ringentibus: inde σεσηρὼς, Ει. 620. Σ 901.
σάκανδρος, pudendum muliebre, Λ 824.
Σάκας, nom. propr. Ο 31.
σάκκος, saccus, Α 745. item σάκος, Α 822. Λ 1211.
σάκος, barba prægrandis, Εκ. 502.
σάκτας, Π 681.
Σαλάβακχα, quæ et Σαλαβακχὼ, famosa meretrix, Ι 765. Θ 805.
Σαλαμίνιος, Εκ. 38. Σαλαμινία, sub. ναῦς, Ο 147. 1204.
Σαλαμὶς, Λ 59. 411. Ι 785.
σάλος πόντιος, Θ 872.
σάλπιγξ, Β 1042. Ν 165. Α 1001. Ει. 1240.
σὰ μὰν, Megarice, pro τί μὴν, Α 757. 784.
Σαμοθρᾴκη, Ει. 277.
Σάμος, Σ 283.
σαμφόρας, Ν 122. 1298. Ι 603.
σανδαλίσκος, Β 405.
σανίδιον, Ει. 202.
σανὶς, Θ 940. σανίδες, Σ 349. 848.
σαπρὸς φορμὸς, Π 542. σαπροὶ πινακίσκοι, Π 813. σαπρὰ τρὺξ, Π 1087. de homine infirmo et debili, Σ 138. γέρων καὶ σαπρὸς, Ει. 698. σαπρὸν, obsoletum, Π 323. σαπρὸν σχοινίον, Σ 1343. σαπρὰ βύρσα, Σ 38. σαπρὰ γραῦς, Θ 1025. Εκ. 884. 926. 1098. σαπρὰ εἰρήνη, pax antiqua, Ει. 554.
Σαρδανάπαλος, Ο 1021.

Σάρδεις, Σ 1139.
Σαρδιανικὸν βάμμα, Α 112. Ει. 1174.
Σαρδὼ, Σ 700.
σαρκάζειν, Ει. 482.
σαρκασμοπιτυοκάμπτης, Β 966.
Σαρπηδὼν, Ν 622.
Σάτυροι, Θ 157.
σαυλοπρωκτιᾷν, Σ 1173.
σαφά. εἰ σάφ' εἰδότες, Θ 596. σάφ' ἴσθ' ὅτι, Π 889.
σαφέστατα, Π 46.
σαφῶς, Β 1434. Π 40.
σέβας, Ν 302.
σέβειν, Ν 600. τὰ θεῖα, Π 497. σέβεσθαι, Θ 123.
Σεβῖνος, Β 427.
σεβίζειν, Θ 106. 674.
σεῖε, σείων, Λ 730.
σείειν, Π 213. σείειν καὶ ταράττειν, Ι 840. σείειν χθόνα, Ο 1751. ὁ θεὸς σείων, Λ 1142. ὁ Ποσειδῶν σείσας, Α 511. σείειν τὴν καρδίαν, Α 12. vexare, exagitare, Ει. 639. τὸν ἐγκέφαλον σεσεῖσθαι, Ν 1276.
σειραφόρος, Ν 1300.
σεισμὸς, Εκ. 791.
σειστὸς, Α 346.
σελαγεῖσθαι, Α 924. Ν 286. 604. ubi σελαγεῖ est 2. persona formæ passivæ.
Σελάρτιος, nom. propr. Σ 459.
σέλας, Ο 1711.
σέλευ, Lacon. pro θέλει, Λ 1080.
σεληναίη, Ν 614.
σελήνη, Ν 171. 584. 608. ἄγουσα τὰς εἰκάδας, Ν 17. σελήνην καθαιρεῖν, Ν 750.
σέλινον, Σ 480.
Σέλλος, nom. propr. Σ 325. 1243. 1267.
Σεμέλη, Ο 559.
σεμνοπροσωπεῖν, Ν 363.
σεμνὸς, Β 178. Π 275. Ν 48. σεμνοὶ λόγοι, Β 1496. Σ 1174. σεμναὶ θεαὶ, Ι 1312. Θ 224. σεμναὶ γυναῖκες, Εκ. 617. σεμνὰ ἱμάτια, Β 1061. Π 940.
σεμνύνεσθαι, Β 1020. Ο 727.
Σερίφιος, Α 542.
σέρφος, Ο 82. 569. Σ 352.
σέτω, Lacon. pro θέτω, Λ 1081.
σηκὶς, Σ 768.
σῆμα, sepulcrum, Θ 786. 788. Εκ. 1108.
σημαίνειν, obsignare, Λ 1199.
σημεῖον δακτυλίου, Ι 952, 953. Σ 585. ἐν ταῖς ναυσὶ, Β 933.
σηπία, Εκ. 126. 554. Α 351. 1041.
σηροκτόνος, Lacon. Λ 1262.
σήσαμα, Ο 159. Σ 676.
σησαμοῦς, Θ 570. Α 1092. Ει. 869.
Σθενέβοια, Β 1043. 1049.
Σθένελος, Σ 1313.

σθένω. καθ' ὅσον ἂν σθένω, Π 912.
σιὰ, Lacon. pro θεὰ, Λ 1263. 1320.
Σίβυλλα, Ει. 1095. 1116.
σιβυλλιᾷν, Ι 61.
Σιβύρτιος, Α 118.
σῖγα, adverbium, Α 238.
σιγᾷν, Λ 516. Β 915. futur. σιγήσομαι, Λ 515. Π 18. Ει. 102. imperat. σίγα, Θ 99.
σίγειν, Lacon. pro θίγειν, Λ 1004.
σιγῇ, adverbialiter, Ει. 1053.
σιγῆν, infinitivus Doricus, Α 778. in nota.
σιδάρεος, Ν 249.
σιδηροβριθὴς, Β 1402.
σιδηροῦς ἀνὴρ, Α 491.
σίδιον, Ν 881.
Σιδώνιον ἄστυ, Β 1225.
σίζειν, Ι 930. Α 1158.
Σικελία, Ει. 250.
Σικελικὸς, Σ 838. 897.
σίκυον, Α 520. Ει. 1001.
Σικυὼν, Ο 968.
σίλφιον, Π 925. Ο 534. 1579. 1582. Ι 895.
Σιμαίθα, meretrix, Α 524.
σίμβλος χρημάτων, Σ 241.
σιμὸς, Εκ. 705. σιμότερος, Εκ. 617. σιμὸν χωρίον, locus acclivis, Λ 288.
Σιμοῦντις γῆ, Θ 110.
Σίμων, nom. propr. Ν 351. 399. Ι 242. Εκ. 867. ubi nomen est servi.
Σιμωνίδης, Ν 1356. 1362. Ο 919. Σ 1410. Ει. 697.
σιναμωρεῖσθαι, Ν 1070.
σιὸς, Lacon. pro θεὸς, Λ 81. 174. 983. 1095. 1171. 1174. 1180. 1299. 1306. Ει. 214.
σιπύη, Π 806. Ι 1296.
σίραιον, Σ 878.
σισύμβριον, Ο 160.
σισύρα, media brevi, Λ 933. Β 1459. Εκ. 840. Σ 1158.
Σίσυφος, Α 391.
Σιτάλκης, Α 134. 141.
σιτεῖσθαι, Π 543. Ν 491. ἀπομαγδαλίας, κυνὸς βορὰν σιτεῖσθαι, Ι 414. 416.
σίτησις ἐν πρυτανείῳ, Β 764. σίτησιν αἰτεῖν, Ι 574.
σιτία, Α 548. Εκ. 234. τὰν πρυτανείῳ σιτία, Ι 709. σιτία ἡμερῶν τριῶν, Α 197. Ει. 312.
σιτίζειν, Ι 716.
σιφωνίζειν τὸν οἶνον, Θ 557.
σιωπᾷν, Α 530. 713. futur. σιωπήσομαι, Ει. 309. οὐκ ἂν σιωπήσαιμι, Λ 378.
σιωπὴ, Β 916.
σκαιὸς, Π 1023. Ν 629. 655. Σ 1266. ubi opponitur τῷ δεξιός. σκαιὸς καὶ ἀπαίδευτος, Σ 1183. σκαιὸς θεατὴς, Σ 1013. σκαιότατος, Π 46. σκαιότατον ἔπος, Ο 174.
σκαιῶς, Π 60. σκαιῶς λέγειν τι, Εκ. 644.
σκαλαθῦραι, Εκ. 611.
σκαλαθυρμάτια, Ν 630.
σκαλεύειν ἄνθρακας, Ει. 440.
σκάλοψ, σκάλοπος, Α 879.
Σκαμάνδριαι ῥοαὶ, Θ 864.
Σκάμανδρος, Β 928.
Σκαμβωνίδης, Σ 81.
σκανδάληθρα ἐπῶν, Α 687.
σκάνδιξ, Α 478. 480.
σκάπτειν, Π 525. σκάπτειν οὐκ ἐπίσταμαι, Ο 1432.
σκαριφισμοὶ λήρων, Β 1497.
σκατοφάγος, Π 706.
σκάφη, ἡ, Εκ. 742. Α 139. Ι 1315.
σκάφιον, τὸ, caput, Ο 806. fragm. 16. Genus tonsuræ, Θ 838. Γήρᾳ, 15. matula, Θ 633.
σκάφος, Β 1382. Α 541. σκάφος πόλεως, Σ 29.
Σκεβλίας, nomen servi, Β 608.
σκέλος, Ι 272. Α 220. Ει. 825. Β 294. ἀνάγειν ἐπὶ σκέλος, Ο 383. σκέλος ἀνατείνειν, Λ 799. ῥίπτειν, Ει. 332. αἴρειν τὰ σκέλη, Εκ. 265. Ει. 889. σκέλη Μεγαρικὰ, Λ 1170. κακτῶν σκελῶν, Λ 1259. ὁ κατὰ τοῖν σκελοῖν, Ει. 241. χωλὸς τὼ σκέλη, Θ 24. τὼ σκέλη χορεύετον, Ει. 325.
Σκέλλιος, nom. propr. Ο 126.
σκέπτεσθαι, Π 576. Εκ. 749. Ει. 29.
σκερβόλλειν, Ι 821.
σκευάζειν, Α 739. τινὰ, ὥσπερ γυναῖκα, Θ 591. τινὰς φρυκτοὺς, Σ 1331. σκευάζειν ἔκ τινος περικόμματα, Ι 372. εὐνοῦχος ἐσκευασμένος, Α 121. ἐσκευασμένα ἄλφιτα, Ι 1104.
σκευάριον, Β 170. Π 809. 839. 1139. Εκ. 753. Ει. 201.
σκευὴ, ἡ, Β 108. Ι 1324. Ει. 763.
σκεύη, τὰ, supellex, Εκ. 728. Β 12.
σκευηφορεῖν, Β 15.
σκευοποιὸς, Ι 232.
σκευοφόρος, Β 497.
σκηνεῖσθαι, Α 69.
σκηνὴ, Ει. 731. Θ 658. σκηνὴν καταλαμβάνειν, Ει. 880.
σκήπτεσθαι, causari, Π 904. Εκ. 1027.
σκῆπτρον, Ο 480. 510. ἀποδιδόναι τινὶ, Ο 1600. 1626. σκῆπτρα τρίβειν, Ο 635.
σκῆψις. ἀγὼν οὗτος σκῆψιν οὐκ ἐνδέξεται, Α 392.
σκιάδειον, Ι 1348. ubi vide not.
σκιὰ ὄνου, Σ 191.
Σκιάποδες, Ο 1553.
σκιερὸς, Ο 349. Σ 757.
σκιμαλίζειν, Α 444. Ει. 549.

σκίμπους, Ν 254. 709.
σκιοειδία φῦλα, Ο 686.
σκίπων, Σ 727.
Σκίρα, τὰ, nomen festi, Θ 834. Ex. 18. 59.
σκίῤῥον, Σ 925.
σκιρτᾶν, Π 761. Ν 1078. Σ 1305.
Σκίταλοι, Ι 634.
Σκιώνη, urbs Thraciæ, Σ 210.
σκληρὸς δαίμων, Ν 1264. σκληρὸς τοὺς τρόπους, Ει. 350. σκληρὰ τιτθία, Λ 1199. τί τοῦτ' ἔχεις τὸ σκληρόν; quid habes hic duri? Λ 748.
σκληρῶς καθήμενος, Ι 783.
σκολιὸν, Α 532. σκολιὰ δέχεσθαι, Σ 1222. σκολιὸν λέγειν, Σ 1240. σκολιὰ Μελίτου, Β 1302.
σκόμβρος, Ι 1008.
σκοπεῖν, Β 1155. σκοπεῖσθαι, Ex. 207.
σκόπελος, Ν 273.
σκοπιὰ τηλεφανὴς, Ν 281.
σκοπιωρεῖσθαι, Σ 361.
σκορδινᾶσθαι, Β 922. Σ 642. Α 30.
σκοροδάλμη, Ι 199. 1095. Ex. 292.
σκορόδια, Π 818.
σκοροδίζειν, Ι 946. ἐσκοροδισμένος, Ι 494. Α 166.
σκόροδον, Π 718. Β 555. 987. Ι 600. Α 164. 761. 813. 831. Ει. 258. σκόροδα διαμασᾶσθαι, Θ 494. φαγεῖν, Λ 689. σκορόδοις ἀλείφειν, Ει. 502.
σκότιος, Ο 1389.
σκοτοδινιῶ, Α 1221.
σκοτοδινιῶ, Α 1219.
Σκύθαινα, ancilla, Λ 184.
Σκύθαι Νομάδες, Ο 941. Σκυθῶν ἐρημία, Α 704.
Σκύθης, lictor, Λ 451. 455. Θ 1017. 1026. 1182.
σκυθρωπάζειν, Λ 7. Π 756.
σκυθρωπὸς, Λ 707.
σκιλεύειν, Λ 461.
σκυλοδεψεῖν, Π 514.
σκυλοδέψης, Ex. 420. Ο 490.
σκύμνος, Ι 1039. σκύμνος λέοντος, Β 1431.
σκυτάλη Λακωνική, Λ 991.
σκυτάλιον. σκυτάλια φορεῖν, Ο 1283.
σκύταλον, τὸ, Ex. 76. 78.
σκυτεὺς, Ο 491.
σκύτινος, Ν 880. σκύτινον ῥάψασθαι, Ν 538. σκυτίνη ἐπικουρία, Λ 110.
σκῦτος, εος. σκύτη πωλεῖν, Ι 868. σκύτη βλέπειν, Σ 643. νοῦς ἐν τοῖς σκύτεσιν, Ει. 669.
σκυτοτομεῖν, Π 162. 514.
σκυτοτομικὸν πλῆθος, Ex. 432.
σκυτοτόμος, Λ 414. 416. Ex. 385. Ι 740.
σκώληξ, Σ 1111.
σκῶλος, ὁ, genus spinæ, Α 810.

σκῶμμα, Π 316. Ει. 750.
σκωμμάτιον, Σ 1289.
σκώπτειν, Π 557. 886. 973. Ν 922. Ι 525. Β 58.
σκωπτόλης, Σ 788.
σκωρραμὸς κωμῳδικὴ, Ex. 371.
σκῶρ ἀεὶ νέων, Β 146. σκῶρ μεμαγμένον, Π 305.
σμερδαλέος, Ο 553.
σμῆνος, Ν 297.
Σμικύθης. nom. propr. Ι 969.
Σμικυθίων, nom. propr. Ex. 46. Σ 401.
Σμίκυθος, nom. propr. Ex. 293.
σμίλαξ, Ν 1007. Ο 215.
σμιλεύματα, Β 819.
σμίλη, Θ 779.
σμινύη, Ν 1486. 1500. Ο 602. Ει. 546.
Σμοιὸς, nom. propr. Ex. 846.
σμύρνη κατάλειπτος, Ι 1332.
σμώχειν ἀμφοῖν ταῖν γνάθοιν, Ει. 1308.
σοβαρὸς, Π 872. Ν 406. σοβαρὸν μέλος, Α 673.
σοβαρῶς, Ει. 83.
σοβεῖν, Σ 211. σοβεῖν πόδα ἐν κύκλῳ, Σ 1523.
σοι, haud secus ac μοι, aliquando redundat, ut τί σοι μαθήσομαι; Ν 111. Vide etiam Ν 206. Ex. 136. Ο 1392. Β 1119. Aliquando ponitur pro παρὰ σου, a te: ut πόσου πρίωμαί σοι ταῦτα, Α 812. ὠνήσομαί σοι, emam a te, Α 815.
Σόλων, Ν 1187. Ο 1160.
σοροπηγὸς, Ν 846.
σορὸς, ἡ. Α 600. Λ 691. Π 277. Σ 1365.
σοῦ, σοῦ, interjectio, Σ 209.
Σουνιάρατος, Neptuni epith. Ι 560.
Σουνιέρακος, Ο 868.
Σούνιον, Ν 401.
σοῦσθαι, Σ 458.
σοφίζεσθαι, Ι 721. ἀλλότρια, Ι 299.
σόφισμα, Β 17. 872. 1104. Π 160. Ν 205.
σοφιστὴς, Ν 331. 1111. 1309.
Σοφοκλῆς, Β 76. 79. 787. 1516. Ο 100. Ει. 695. Σοφοκλέους μέλη, Ει. 531.
σοφός. ἄνδρες σοφοὶ, Β 1411.
σοφῶς, Ι 196. Λ 401. Β 1434.
σπαθᾶν, Ν 53. 55.
σπᾶν, Ει. 498. Θ 928. Σ 175.
σπανίζειν, Ν 1285. Σ 252.
σπαράττειν, Α 688.
σπάργανα, Α 431.
Σπάρτη, urbs, Λ 984. 999. 1305. Θ 860. 919. Ο 814.
σπαρτίον, Ει. 1247.
σπατίλη, Ει. 48.
σπασμὸς, tentigo, Λ 845. 1089.
σπείρειν, Ο 710. ἐσπαρμένα, Ει. 1140. σπείρειν καινοτάταις διανοίαις, Σ 1044.

ὡς ὁ πλεῖστος ἔσπαρται λόγος, Β 1206.
σπίλιθος, stercus, Ex. 595.
σπένδειν, Ν 426. 578. 623. Ι 106. 221. ἐσπεισάμην, Α 293. 727. ἐσπείσω Λάκωσιν, Α 304.
σπερμολόγος, Ο 232. 579.
Σπερχειὸς, Β 1383.
σπεύδειν, Π 255. Ει. 672.
Σπίνθαρος, nom. propr. Ο 762.
σπινίδιον, Νησ. 1.
σπίνος, avis, Ο 1079. Ει. 1149.
σπλάγχνα, Ν 1036. Ο 519. Ει. 1111. σπλάγχνα θερμαίνειν κότῳ, Β 844. τὰ σπλάγχν' ἀγανακτεῖ, Β 1006. σπλάγχνα διασπαράττειν, Β 473. πάσασθαι, Ει. 1092. κατατετμημένα, Ο 1524. σπλάγχνων χεῖρ' ἐπιπλῆσαι, Ο 975. ἀπέχεσθαι, Σ 654. σπλάγχνοις παραγίγνεσθαι, Ι 410.
σπλαγχνεύειν, Ο 984.
σπλήν. τὸν σπλῆνα ἐκβαλεῖν, Θ 3.
σπογγιὰ, Β 482. 487.
σπογγίζειν, Θ 247.
σπόγγος, Σ 600.
σποδᾶς ἔχων, Λ 173.
σποδεῖν, Λ 366. Β 662. Ex. 942. 1016. Ν 1376. Ο 1016. Ει. 1306. σποδεῖσθαι, Ex. 113. 908.
σποδίζειν, Σ 329.
σπολὰς, Ο 933. 935. 944.
σπονδὴ, Ι 669. 796. Ει 433. 1104. 1110. Ἀγαθοῦ Δαίμονος, Ι 106. ἐγχεῖν σπονδὴν, Ει 1102. σπονδαὶ τριακοντούτιδες, Ι 1388. Λ 194. 252. σπονδὰς ποιεῖσθαι πρός τινα, Ο 1599. Α 52. 131. 268.
σπονδοφόρος, Α 216.
Σποργίλος, nom. propr. Ο 300.
σπουδάζειν, serio agere, vel loqui, Π 557. Β 813. festinare, Θ 572.
σπουδαρχίδης, Α 595.
σπουδὴν ποιεῖν τι, Β 522. κατὰ σπουδὰς, Ι 1370. σπουδὴν ἔχειν, properare, Λ 288.
σπυρίδιον, Λ 453. 469.
σπυρὶς, Ει. 1105.
στάδιον. πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα, Β 91. στάδια πλεῖν ἢ χίλια, Ο 6. ἑκατὸν σταδίοισιν ἄριστος, Ν 430.
σταθεύειν, Λ 376. Ex. 127. Α 1041.
σταθμᾶσθαι. ταλάντῳ μουσικὴ σταθμήσεται, Β 797.
σταθμὸς, statera, Β 1365. 1407. postis, ἄπελθε λαΐνων σταθμῶν, Λ 449.
στακτὸν μύρον, Π 529.
σταλαγμὸς, Α 1033.
σταμνίον οἴνου, Λ 196.
Στάμνιος, nom. propr. per jocum fictum, Β 22.

στάμνος, Π 545.
στασιάζειν, Λ 768. Ο 1014. Ι 590.
στάσις. Β 359. sedes, statio, Π 954. Ι 527. στάσις μελῶν, Β 1281.
στατὴρ, Π 816. Ν 1041.
στάχυς, Β 1240. Ι 393.
στέγειν τὰς πληγὰς, Σ 1295.
στέλεχος, τὸ, Λ 336.
στέμμα, Ει. 948. στέμματα, Π 39. 686. Ο 893. Σ 476.
στέμφυλον, Ν 45. Ι 806.
στεναχοῦσα στοὰ, Α 548.
στένειν, Σ 180. Α 30.
στενοκώκυτοι τρίχες, Λ 448.
στενολεσχεῖν, Ν 320.
στέργειν, Β 229.
στεριφὴ, sterilis mulier, Θ 641.
στεῤῥὸς, Λ 219. ψυχὴ στεῤῥὰ, Ν 420.
στεφάνη, Ex. 1034. Ι 968.
στεφανηπλοκεῖν, Θ 448.
στεφανίζω. ἐστεφάνιξα, Dor. Ι 1225.
στέφανος, Π 1089. Ex. 122. 691. Ν 256. Σ 710. Ι 1227. Α 551. 1091. στέφανος ἀνθέμων, Α 992. κοτίνου, Π 586. 592. μύρτων, Β 330. ξυνθηματιαῖος, Θ 458. αὖος, Ι 534. στεφάνοις κατάπαστος, Ι 502. στέφανον ἔχειν, Π 21. 1041. πλέκειν, Θ 400. 458. Ex. 844. περιτίθεσθαι, Ex. 131. Θ 380. ἀφαιρεῖν, Π 22. ἀφαιρεθῆναι, Ν 625. στεφάνους ἀνείρειν, coronas nectere, Α 1006.
στεφανοῦν, Ex. 538. στεφάνῳ χρυσῷ στεφανοῦν, Ο 1274. στεφανοῦν εὐαγγέλια, Ι 647. στεφανοῦν χρηστοῖς ἤθεσι, Ν 959. στεφανώσασθαι, Λ 602. Α 1145. καλάμῳ, Ν 1006. ἐστεφανωμένος, Π 757. 820. ῥόδοις, Ι 966. δάφνῃ, Ει. 1044.
στῆθι, Π 444.
στήλη, Λ 513. Ο 1050. 1054. Α 727.
στήμονα νεῖν, Λ 519.
Στήνια, nomen festi, Θ 834.
στιβαρὸς, Θ 639.
στιβὰς, Π 663. στιβὰς σχοίνων, Π 541. στιβάδες, Ει. 348.
στιγματίας, Λ 331.
στίζειν, Β 1511. στίζεσθαι βακτηρίᾳ, Σ 1296. ἐστιγμένος, Ο 760.
στίλβειν, Ο 697.
Στιλβίδης, nom. propr. Ει. 1031.
Στιλβωνίδης, nom. propr. Ο 139.
στίλη, Σ 213.
στικτὸς γέρων, Α 180.
στῖφος, Ι 852. Ει. 564.
στίχες λαῶν, Ι 163.
στίχος Β 1239.
στλεγγὶς, Θ 556.
στοὰ, porticus, Λ 548. cella penuaria, Ex. 14.
στοιβὴ, Β 1178.
στοιχεῖον δικάστουν, Ex. 652.

στοῖχος. ἐπὶ στοίχου, *ordine*, vel *longa serie*, Ex. 756.
στολὴ γυναικὸς, Θ 92. γυναικεία, Θ 851. ἱππικὴ, Ex. 846.
στόλος, Ο 46.
στόμα συγκλείειν, Θ 40. ἐξ ἑνὸς στόματος, Ι 670. ἔχειν τι διὰ στόμα, Α 855. στόμα τῆς εἰσβολῆς, Ex. 1107.
στοματουργὸς, Β 826.
στομοῦν, Ν 1108. 1110.
στομφάζειν, Σ 721.
στόμφαξ, Ν 1367.
στορνύναι λέχος, Ει. 844.
στραγγεύεσθαι, Ν 131. Α 126.
στραγγουρία, Σ 810.
στραγγουριᾶν, Θ 616.
στρατεύεσθαι, Ν 692. Α 1052. ἐστρατευμένος, Β 1113.
στρατηγεῖν, Β 1196. Ν 586. Ι 288. 1313.
στρατηγία, Π 192.
στρατηγικῶς, Ο 362.
στρατηγὶς, ἴδος, Ex. 835.
στρατηγὸς, ὁ, Ν 582. Ι 166. Α 569. ἡ στρατηγὸς, Ex. 491. 500.
στρατιὰ, pro στρατεία, Λ 592. Θ 828. 1169.
στρατιὰ, *exercitus*, Α 149.
στράτιον, Σ 618.
Στρατονικὴ, nom. propr. Θ 807.
Στρατυλλὶς, nom. propr. Λ 365.
Στράτων, nom. propr. Ο 942. Ι 1374. Α 122.
στρατωνίδης, Α 596.
στρεβλὸς, Θ 516. στρεβλὰ παλαίσματα, Β 878.
στρεβλοῦν, Β 620. Ν 620. Ι 775. στρεβλοῦσθαι ἐπὶ τροχοῦ, Π 875. Λ 846.
στρεπταίγλη ὁρμὴ νεφελῶν, Ν 335.
στρέφειν ἑαυτὸν εἰς πονηρὰ πράγματα, Ν 1455.
στρέφεσθαι, *versari*, Λ 385. *verti*, πρὸς τίνας στρεφθῶ λόγους; Θ 1128.
στρεψοδικεῖν, Ν 434.
στρεψοδικοπανουργία, Ο 1468.
στρεβιλικίγξ, Α 1035.
στροβεῖν, Ν 702. Σ 1528. Ι 386. στροβήσεται ὄμματα, Β 817.
στρόβιλοι Καρκίνου, Ει. 864.
στρογγύλος, Ν 751. 1127. στρογγύλα ῥήματα, Α 686.
Στρούθιος Φιλοκράτης, Ο 1077.
στρουθὸς, *passer*, Λ 723. Σ 207. στρουθῶν νέφος, Ο 578.
στρουθὸς, ἡ, pro στρουθοκάμηλος, Ο 874. Α 1105.
στροφαῖος, Π 1153.
στροφεῖν. στροφεῖ τι πνεῦμα περὶ τὸν ὀμφαλὸν, Ει. 175.
στροφεὺς, *cardo januæ*, Θ 487.

στροφὴ, Β 775. Π 1154. Ex. 1026. στροφὰς κατακάμπτειν, Θ 68.
στρόφιγξ γλώσσης, Β 892.
στρόφιον, Fragm. 59.
στρόφις, Ν 451.
στρόφος μ' ἔχει τὴν γαστέρα, Θ 484.
Στρυμόδωρος, nom. propr. Σ 233. Λ 273.
στρυφνὸν ἦθος, Σ 877.
στρώματα, Π 624. Ν 37. 1069. Β 165. 439. Ex. 418. 541. Ι 605. Α 1090. 1136. Μιλήσια, Β 542. αἴρεσθαι τὰ στρώματα, Β 437. 596.
στυγεῖν, Θ 1144. Λ 33. 472.
στυγερὸς, Α 1208. στυγερὸν πάθος, Α 1191.
Στυγὸς πέτρα, Β 470.
στύειν, Λ 214. 598. 869. 989. 996. 1178. Θ 158. Ο 557. Ει. 728. στύεσθαι, Λ 152. Ο 1256. Α 1220.
Στυμμόδωρος, nom. propr. Λ 259.
στυππειοπώλης, Ι 129.
στυφιδανὸς, Σ 1364.
στυφιλισμὸς, Ι 537.
στυφοκόπος, Ο 1299.
στωὰ, pro στοὰ, Ex. 676. Βασίλειος, ἀλφιτόπωλις, Ex. 683. 685.
στωμυλία, Β 1069.
στωμυλιοσυλλεκτάδης, Β 841.
στωμύλλειν, Β 1310. Ν 1003.
στωμύλλεσθαι, Θ 1073. Β 1071. Ι 1374. Ει. 994.
στωμύλματα, Β 92. 943.
στωμύλος, Α 429.
συβαρίζειν, Ει. 344.
Σύβαρις, Σ 1435. Συβαρίτης, Σ 1427. Συβαρῖτις, Σ 1438.
Συβαριτικὸς λόγος, Σ 1259.
συβίνη, barbare, pro σιβύνη, Θ 1197. 1215.
συγγενὴς, Ει. 618.
συγγίγνεσθαι φροντίσι, Ι 1291.
συγγράφειν, *pingere*, abundante præpositione, Ο 805.
συγκατακεῖσθαι, Ex. 614.
συγκύπτειν, Σ 570. Ι 854.
συγχειμάζεσθαι, Π 847.
συγχορεύειν, Ο 1761.
σύζυγος, Π 945.
συκάζειν, Ο 1699.
συκίδιον, Ει. 598.
συκίδων μοσχίδια, Α 996.
σύκινος, Π 946. σύκινος κλάδος, Σ 897. σύκινον ξύλον, Σ 145.
σῦκον. σῦκα ἐπὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς, Β 1247.
συκοπέδιλος, Ι 529.
συκοφαντία, Ι 437.
συκοφαντεῖν, Ο 1431. Σ 1096. Α 519.
συκοφάντης, Π 31. 873. Ο 1423. Α 559. 725. συκοφάντου δῆγμα, Π 885.
συκοφάντρια, Π 970.
συλλήβδην, Π 646. ξυλλήβδην, Σ 657.

συμβαίνειν, *congruere*, Ι 220.
συμβάλλειν, *conjicere*, Σ 50. συμβάλλειν ῥινοὺς, Ει. 1274. πρὸς ἀλλήλους ἱμάτια, Ex. 446.
σύμβολον, Ex. 296. ἐπιβάλλειν τινὶ, Ο 1214.
συμβουλεύειν, Ν 793. συμβουλεύεσθαι μετά τινος, Ν 475.
συμμαχικὸν, τὸ, Ex. 193.
συμμιγνύειν λέχος τινὶ, Θ 891.
συμπαίστρια, Β 411.
συμπαραινέσας ἔχω, Ο 852.
συμπαραστατεῖν, Β 385. Ex. 15.
συμποιεῖν τινι, Θ 158.
συμπροπέμπειν, Β 402. 413.
συμφορὰ ἀγαθὴ, Ι 655. πῖν' ἐπὶ συμφοραῖς, Ι 406.
συμφορώτατον, Π 1162.
συμφυσᾶσθαι, Ι 468.
συναλιάζειν. συναλίαξε, Λ 93.
συνάπτειν χειρὶ χεῖρα, Θ 955.
συναπτὸς, Ex. 508.
συνδικαστὴς, Σ 266.
σύνδουλος, Ει. 745.
συνδρᾶν, Ex. 16.
συνεῖναι μετά τινος, *cum aliquo degere*, Π 504. συνεῖναι γυναικὶ, *rem habere cum muliere*, Ex. 619.
συνείρειν, *connectere*, Θ 1079.
συνέριθος, Ει. 786.
συνηγορικὸν, τὸ, Σ 691.
συνθέλειν, Ο 851.
συνθήκη, Λ 1268. συνθήκας ποιεῖσθαί τινι, Ει. 1065.
συνθηρεύεσθαι, Θ 156.
συννοεῖσθαι, Β 598.
σύννομος, Ο 209.
συνταράττειν, Ν 1037. συνταράττεσθαι, Α 7.
συντέμνειν πολλοὺς λόγους ἐν βραχεῖ, Θ 178.
συντυροῦσθαι, Ι 479.
συντυχία ἀγαθὴ, Ο 545.
Σύρα, nomen ancillæ, Ει. 1146.
Συρακούσιος, nom. pr. Ο 1297.
σύριγμα, Λ 554.
συρίζειν, Π 689.
συρμαία, Ει. 1254.
σύρφαξ, Σ 673.
συσκιδαννύναι, Β 904.
συσκευάζειν τὸ δεῖπνον, Σ 1251.
συσκηνήτρια, Θ 624.
συσπλαγχνεύειν, Ει. 1115.
συσσώζειν, Θ 270.
συστέλλειν τὰ ἱστία, Β 999. συστέλλεσθαι ἑαυτὸν, Ex. 486.
συχνὴ οὐσία, Π 754.
σφαγεῖον, Θ 754.
σφάγια, τὰ, Λ 204. Ο 1559.
σφαγιάζειν, Ο 569, 570.

σφάκος, *salvia*, Θ 486.
σφάλλεσθαι, Β 689. 736. Π 351. σφαλλόμενος προσέρχεται, Σ 1324.
σφενδάμνινος, Α 181.
σφενδόνη, Ν 1125. Ο 1185. 1187.
σφέτερος, *suus*, Β 1464.
σφηκιὰ, Σ 224. 229. 404. Λ 475.
σφηκίσκος, Π 301.
σφηκώδης, Π 561, 562.
σφήκωμα, Ει. 1216.
σφὴν, Β 801.
σφὴξ, σφηκὸς, Σ 430. 1090. 1103. Α 864.
Σφήττιος, Ν 156. Σφήττιον ὄξος, Π 720.
Σφὶγξ, Β 1287.
σφογγίῳ βεβυσμένον χυτρίδιον, Λ 463.
σφονδύλη, Ει. 1077.
σφόνδυλος, Σ 1489.
σφραγίδιον θριπήδεστον, Θ 427.
σφραγιδονυχαργοκομήτης, Ν 332.
σφραγὶς, Ο 1213. σφραγῖδα ἐπιβάλλειν τινὶ, Ο 560. Θ 415. οἱ σφραγῖδας ἔχοντες, Ex. 632.
σφριγᾶν, Λ 80. Ν 799.
σφῦρα, *malleus*, Ει. 566.
σφυράδων ἀποκνίσματα, Ει. 790.
Σφυρόμαχος, nom. propr. Ex. 22.
σφυρὸν, Σ 276. Α 1177. 1179.
σχάζω, σχάω. οὐκ ἴσχων, Ν 409.
σχάσας τὴν φροντίδα, Ν 740. σχασάμενος τὴν ἱππικὴν, Ν 107.
σχέθειν τινὰ τῆς ὕβρεως, Λ 425.
σχεῖν τινα τοῦ τολμήματος, Λ 284. τῆς βοῆς, Λ 380.
σχελίδες, Ι 362.
σχετλιάζειν, Π 477.
σχέτλιος, Β 1476. ὦ σχέτλι' ἀνδρῶν, Β 1049. σχέτλιον ἔργον εἰργασμένος, Θ 1175. σχέτλια πέπονθα πράγματα, Π 856. σχέτλιόν γε, Λ 498.
σχῆμα, Ex. 150. Σ 1485. Ι 1331.
σχηματίζειν, Ει. 324.
σχίζα, Ει. 1024. 1031.
σχινδάλαμος, Ν 130.
σχινδαλμὸς, Β 819.
σχῖνος, Π 720.
σχοινίον, Ει. 36. 437. Σ 1342. μεμιλτωμένον, Α 22.
σχοῖνος, Λ 229. σχοίνων στιβὰς, Π 541.
σχολάζειν, Α 412.
σχολὴ, Π 282. Λ 407. Θ 376. κατὰ σχολὴν, Ex. 48.
σώζειν τὰ πατρῷα, Θ 819. τοὺς στρατιώτας, Ex. 233.
σώζεσθαι, Λ 497. Ex. 219. σωστέον, Α 501.
σωκρατεῖν, Ο 1282.
Σωκράτης, Β 1491. Ο 1555. Ν 104. et passim.
Σωκρατίδιον, Ν 223. 237.
σώρακος, Δαν. 11.

T.

τιθασευτὴς, Σ 704.
τιθέω pro τίθημι. Vide ad Α 895. διατιθεῖς pro διατίθης. ἐντίθεις pro ἐντίθης, Ν 59. προστίθει, Ν 63. imperat. τίθει pro τίθετι, Λ 243.
τίθημι. τιθέναι πόδα, iter facere, Θ 1100. imperat. θὲς, Α 185. reddo, efficio, ut τιθέναι λεῖον, Ει. 1086.
Τιθράσιαι Γοργόνες, Β 477.
τιθύμαλλος, Εκ. 405.
Τιθωνὸς ἀνὴρ, Α 688.
τίκτειν, Θ 845. τίκτειν καρπὸν, Ν 1119. ῥήματα, Β 1059. τίκτειν ἐν τοῖς ἱεροῖς, Β 1080. ἡ τικοῦσα, mater, Λ 636. futur. τέξομαι, Λ 744.
τίλλειν ἑαυτὸν, capillos sibi vellere, Ει. 546. ἑαυτοῦ πρωκτὸν, Β 424. τίλλεσθαι τίφρᾳ, Ν 1083. τίλλεσθαι ὑπὸ τῶν συκοφαντῶν, Ο 285.
τιμάω, Ν 428. Ο 1275. τιμᾶν βλέπω, Σ 847. τιμᾶν τὴν μακρὰν, Σ 106.
τίμημα, multa, litis æstimatio, Σ 897. τίμημα ἐπιγράφειν τῇ δίκῃ, Π 480.
τιμητικὸν πινάκιον, Σ 167.
Τιμοθέου πύργος, Π 180.
Τιμόκλεια, Θ 373.
Τίμων, Α 808. 813. Ο 1549.
τιμωρεῖσθαι, Λ 304.
τινάσσειν, Β 328. 342.
Τισάμενος, nom. pr. Α 603.
Τισιάδης, nom. pr. Σ 401.
τὶς, aliquis: quandoque redundat, ut ἄτοπός τις, Π 163. φιλόπτωχός τις εἶ, Θ 752. οὑτοσί τις, Ο 1121. Ει. 1044. ποῖός τις, Ει. 674.
Τιτᾶνες, Ο 469.
τίτθη, nutrix, Λ 958. Θ 609. Ι 716.
τιτθίον, Α 83. Θ 143. 691. Β 412. Π 1067. Λ 1199. Ει. 863.
τιτθοί, Θ 640.
τιτυβίζειν, Ο 1681.
τίφη, insectum quoddam pennatum, Α 920. 925.
τλάω. οὔπω τέτληκας ἡμῖν φράσαι, Π 280.
τλήμων. ὦ τλήμων ἐγὼ, Π 777. θανάτου τλήμων, Θ 1072.
Τληπόλεμος, Ν 1266.
τοι, particula expletiva: ut οἶδά τοι, Π 29. ὦ τοι, Β 1480. οὔ τοι, Π 64. ἔγωγέ τοι, Π 147. γέ τοι, Π 1041. καίτοι, Π 1178. Ν 1074. Σ 980. 1459. Α 370. ἐγώ τοί σοι λέγω, Ο 356.
τοίνυν, ultima modo longa, modo brevi: Β 321. 1013. Π 567. 1161. Ν 356.
τοῖχος, Α 144. ὁ εὖ πράττων τοῖχος, Β 537. τοίχους διορύττειν, Π 565.
τοιχωρυχεῖν, Π 165.
τοιχωρύχος, Β 773. Π 204. 869. 909. 939. 1141. Ν 1327.
τόκος, partus, Λ 742. 754. Θ 845.
τόκος, usura, fœnus, Θ 843. 845. Ν 18. 20. 240. τόκοι τόκων, Ν 1156.
τόλμημα τολμᾶν, Π 419. Εκ. 106.
τόλμης ἔργα, Θ 702.
τολμᾶν. ὦ πάντα σὺ τολμῶν, Ν 375.
τολυπεύειν, Λ 587.
τολύπη, Λ 586.
τόμιον, τὸ, Λ 192. τὰ τόμια, Λ 186.
τόμος γαστρὸς, Ι 1179. πλακοῦντος, Ι 1190.
τονθορύζειν, Α 683. ubi vide not.
τόνος, funis, quo intendebantur lecti, Ι 532. Composito nomine appellatur etiam ἐπίτονος, Α 923.
τόξευμα, Σ 1084.
τόξον, Β 1357.
τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς, Λ 8.
τοξότης, Λ 433. Θ 923. 940. 1002. 1193. Εκ. 143. 258. Ι 665. Α 54. 707. 711.
τοξοφόρος, Dianæ epithet. Θ 970.
τοπάζειν, Σ 73.
τοπαρχία, Π 17. 961.
τορεῖν, clara voce eloqui, unde τετορήσω, Ει. 381.
τορνεύειν, Θ 54. τορνεύειν ᾠδὴν, Θ 986.
τορύνη, Ο 78. Ι 984.
τορύνειν, Ι 1172.
τορῶς, Β 1102.
τότε, olim, prius, modo, Λ 1023. Θ 13. Π 1117. Εκ. 641. Ι 483.
τοτὲ μὲν, τοτὲ δὲ, vel ποτὲ μὲν, ποτὲ δὲ, Ι 540. Β 290.
τοὔμπαλιν, contra, Λ 1045.
τοὐναντίον δρῶν, ἢ προσήκει, Π 14. τοὐναντίον πέπονθε τοῖς πολλοῖς, Π 1047.
τοὔργον αὐτὸ δείξει, Λ 375.
τουτάκις, interea, Ει. 1079.
τραγαλίζειν, Σ 674.
Τραγασαῖος, Α 808. 853.
τραγέλαφος, Β 937.
τραγήματα, Β 510. Π 190. 996. Εκ. 844. Λ 1091.
τραγικώτερος, Ει. 136.
τραγομάσχαλος, Ει. 813.
τράγος, Π 295. 313. 820. Ν 661. Ο 1057.
τραγῳδεῖν τινα, Θ 85.
τραγῳδία, Β 95. 862. 913. 935. Α 400. 412. 464. Π 423. τήρει μὴ τραγῳδία γένη, Ει. 148. προσᾴδειν Μορσίμου τραγῳδίαν, Ι 401.
τραγῳδικὸν βλέπειν, Π 424. τραγῳδικὸς θρόνος, Β 769. τραγῳδικὴ τέχνη, Β 1459.
τραγῳδοδιδάσκαλος, Θ 88.
τραγῳδοποιὸς, Θ 30.
τραγῳδὸς, Θ 391. Γηρυτ. 9. Vide in χορός.
τράμις, ἡ, Θ 246.
τράπεζα, Εκ. 838. Ει. 1032. εἰσήρετο ἡ τράπεζα, Β 518.
τρασιὰ, Ν 50.
τραυλίζειν, Ν 862. 1381. Σ 44. 46.
τραῦμα ἐπώδυνον, Λ 1205.
τραχήλια, Σ 968.
τράχηλος, Ι 490.
τραχὺς ἐχῖνος, Ει. 1086.
τρεῖν. ἀνὴρ οὐ τρεῖ τὸ πρᾶγμα, Λ 494.
τρέμειν τὰ πράγματα, Ι 262.
τρέπειν τὰ ἐξημαρτημένα ἐπὶ τὸ βέλτιον, Ν 589. ἐπὶ τὰ βελτίω τρέπου, Σ 986. ἐς γέλων τρέπειν τὸ πρᾶγμα, Σ 1261. κατὰ σεαυτὸν τρέπου, Ν 1263. Λ 1019. ἐπειδὰν πρῶτον ἥλιος τραπῇ, Εκ. 416. ποῖ τρέπεται τὰ χρήματα, Σ 665. ποῖ τέτροφας τὰς ἐμβάδας, Ν 858. Vide in ποῖ. ὅποι τέτραπται γῆς, Α 207. ποίαν ὁδὸν νῷν τρεπτέον, Ι 72. εἶ πρῶτά με ἔδει τραπέσθαι, Β 37. ἐς κεφαλὴν τρέποιτ' ἐμοὶ, Α 833.
τρέφειν ὑπήνην, Σ 477. αἰγιαλὸν, Σ 110. τρέφεσθαι, esse, existere, πότερον ὡς ἀνὴρ τρέφει; Θ 141. πολέμιος ἐπ' ἐμοὶ ἐτράφη, Ο 335.
τρέψασθαι, in fugam vertere, Ι 275.
τρῆμα, Σ 141. Pro pudendo muliebri videtur accipi: Εκ. 906.
τρήρων, Ει. 1067. τρήρων πέλεια, Ο 575.
τρίαινα, Ν 566. Ι 839.
τριαινοῦν τῇ δικέλλῃ τὸ γήδιον, Ει. 570.
τριακοντούτιδες. Vide in σπονδή.
Τριβαλλὸς, Ο 1627. 1677. Τριβαλλοὶ, Ο 1529. 1533.
τρίβειν, Ει. 8. 16. Θ 486. Π 717. Π 789. τρίβειν βίοτον, Π 526. βίον γεωργικὸν, Ει. 590. σκῆπτρα, Θ 635. τὸ πέος, Σ 739. ἀτραπὸς τετριμμένη, Β 123.
τριβή. βίος οὐκ ἄχαρις εἰς τὴν τριβὴν, Ο 156. τριβὰς περίζειν, Α 386.
τριβολεκτράπελος, Ν 1003.
τρίβολος, ὁ, Λ 576.
τρίβων, peritus, Ν 869, 870.
τρίβων, pallium, Λ 278. Σ 1131. Α 184. 343. Πυθαγ.
τριβωνικῶς, Σ 1132.
τριβώνιον, Π 714. 842. 882. 897. 935. Σ 33. 116. σμικρὸν πάνυ, Λ 278.
τρίδραχμος, Ει. 1202.
τριέμβολον σύομαι, Ο 1256.
τριηραρχεῖν, Β 1065. Ι 912.
τριήραρχος, Θ 837. Α 546.
τριήρης, Ι 1074. τριήρεις, Π 172. Ο 108. Ι 279. 555. 1185. 1300. 1353.
τρικότυλος, Θ 743.
Τρικορυσία ἐμπὶς, Λ 1032.
τριλοφία, Ο 94.
τρίμετρον, Ν 642.
τρίμμα, tritus, exercitatus, Ν 260. Ο 430.
τριόρχης, genus accipitris, Ο 1181. Σ 1534.
τριόρχος, Ο 1206.
τρίπαλαι, Ι 1153.
τριπλάσιος ὄρνις Κλεωνύμου, triplo major Cleonymo, Α 88. τριπλάσιον κεκράξομαί σου, Ι 285. τριπλάσιον ἐκείνου κατέστακας, Ι 718.
τρίπους, Εκ. 744. 787. τρίποδες ἐκ χρυσηλάτου, Π 9. διὰ τριπόδων ἐριτίμων, Ι 1016.
τριπτὴρ δικῶν, Α 937.
Τριπτόλεμος, Α 48. 55.
τρισκακοδαίμων, Β 19. Θ 209. 875. Π 851. Λ 1024. Ει. 1271.
τρισμακάριος, Ν 166. Σ 1293. Λ 400.
τριτάλαντον βάρος, Λ 338.
Τριτογένεια, Palladis epithet. Α 347. Ν 989.
Τριτογενὴς, Ν 1189.
τριχίδες, Εκ. 56. Ι 662. Α 551.
τριχόβρωτες, Λ 1111.
τριχορρυεῖν, Ει. 1222.
τριψημερεῖν, Σ 849.
τριώβολον, Π 329. Εκ. 292. 308. 380. Ν 1235. Σ 1128. Ι 51. 800. φράτορες τριωβόλου, Ι 255. ἄξιος τριωβόλου, Π 125.
τρομερὸς, Ο 951.
τροπαῖον, Λ 285. στῆσαι, Ι 521. στήσασθαι, Θ 697. Π 453. θέσθαι, Λ 318. Vide in Μαραθών.
τροπαλλὶς σκορόδων, Α 813.
τροπὴν ποιεῖσθαί τινος, in fugam aliquem vertere, Ι 246.
τρόπις τοῦ πράγματος, Σ 30.
τρόπος ἐπιχώριος, Π 47. ἄθεοι τρόποι, Θ 671. ὅσοις μέτεστι τοῦ χρηστοῦ τρόπου, qui bonis moribus præditi sunt, Π 630. τούτου τοῦ τρόπου εἰμὶ, his sum moribus, hoc sum ingenio, Π 246. οὗτος ὁ τούτου τρόπος πανταχοῦ, Β 563. τοῦτο οὐ τοῦ 'μοῦ τρόπου, Σ 1002. ὁ αὐτοδὰξ τρόπος, Ει. 607. σκληρὸς τοὺς τρόπους, Ει. 350. ἀμενοὶ τοὺς τρόπους, Ει. 935. ξυγγενὴς τοῦ 'μοῦ τρόπου, Θ 574. τρόπους μεταβάλλειν, Π 36. μεταβάλλεσθαι, Σ 1461. ὑπηρετεῖν τοῖς τρόποις τινὸς, Β 1432. τοὺς τῶν ἀγροίκων τρόπους οἶδα χαίροντας, Α 371.
τροποῦσθαι, alligari, de remis dicitur, Α 553.
τροπωτὴρ, Α 549.
τροφαλὶς τυροῦ, Σ 838.
Τροφώνιος. ἐς Τροφωνίου, sub. ἄντρον, Ν 508.
τροχιλία, Λ 722.
τροχήλατος λύχνος, Εκ. 1.
τρόχιλος, avis, Ο 79. Α 876. Ει. 1004.
τροχοποιεῖν, Π 513.
τροχὸς, Ν 31. τροχὸς ἡλίου, Θ 17. τροχῷ

ἐλαθεὶς λύχνος, Ex. 4. ἐπὶ τροχοῦ στρεβλοῦσθαι, Λ 846. Π 875. ἐπὶ τοῦ τροχοῦ ἕλκεσθαι, Ei. 452.
τρυβλίον, B 985. O 77. I 650. τρυβλίον μισθοῦ, εἰρήνης ῥοφῆσαι, I 905. Α 278. κεραμεύειν τὰ τρυβλία, Ex. 252. διακαθαίρειν τὰ τῶν γυναικῶν τρυβλία, Ex. 847.
τρυγᾷν, Ei. 912. τρυγᾷν τῇ γλώττῃ, O 1698. τρυγᾷν ἐρήμας, subaud. ἀμπέλους, proverb. Ex. 885. Σ 634.
τρυγικὸς χορὸς, Α 628.
τρυγοδαίμονες, N 296.
τρύγοιπος, Π 1087. Ei. 535.
τρυγονᾷν τὴν θύραν, Ex. 34.
τρυγῳδία, comœdia, Α 499, 500.
τρυγῳδικὸς χορὸς, Α 886.
τρυγῳδὸς, Σ 650. 1537.
τρυγὼν, O 302. 979.
τρύμη, N 948.
τρὺξ, τρυγὸς, Π 1085. N 50. νεόπλουτος τρὺξ, Σ 1309. τρὺξ παλαιὰ καὶ σαπρὰ, Π 1086. τρὺξ γλυκεῖα, Ei. 576.
τρύπημα νεὼς, Ei. 1234. τρύπημα, pudendum muliebre, Ex. 624.
τρυσίβιος γαστὴρ, N 421.
τρυτάνη, Σ 39.
τρυφάλεια, B 1016.
τρυφᾷν, Α 405. N 48.
τρυφεραινθεὶς, Σ 688.
τρυφερὸς, Σ 551. 1169. τὸ τρυφερὸν, Ex. 901. τρυφερὸν καὶ μαλακὸν, Σ 1455.
τρυφὴ, lascivia, petulantia, B 21. Π 818. ἐξέλαμψε τῶν γυναικῶν, ἡ τρυφὴ, Λ 387.
Τρυφῆς πρόσωπον, Ex. 974.
τρύχεσθαι, Α 68. Ei. 989.
τρύχη, τὰ, Λ 418.
τρωγάλια, τὰ, Π 798. Ei. 772.
τρώγειν, Α 801. 803. Ei. 1324. fut. τρώξομαι, Α 806.
τὺ, Dor. pro σὺ, I 1225. Α 730. 779.
τυγχάνω, nanciscor, I 112. sum, et hoc sensu participio jungi solet: τυγχάνει ὢν, Π 35. τύχω εἰσελθὼν, Π 237. 242. τύχῃ λέξας, Π 3. τύχῃ πειρῶν, Π 150. τυγχάνει ἔνδον οὖσα, Ex. 336. τύχοι χέσας, Ex. 320. τυχεῖν ἐσπαρμένα, Ei. 1140.
τυκίζειν, O 1138.
τύλη, ἡ, Α 860. 954.
τύλος, Α 553.
τυμβεύειν, Θ 885.
τυμβήρης ἕδρα, Θ 889.
τύμβος, B 1139. 1172. ἀπὸ τύμβου πεσὼν, Σ 1370. ὦ τύμβε, ó capule, vel, ut Plautus ait, capuli decus, Λ 372.
τυμβωρύχος, B 1149.
τυμπανισμὸς, Λ 388.
τύμπανον, Λ 3. Π 476. Σ 119.

Τυνδάρεως, Θ 860. Τυνδάρειος παῖς, Helena, Θ 919. Τυνδαρίδαι, Λ 1301.
τυννοῦτος, B 139. N 878. I 1220. Α 357.
τυντλάζειν, Ei. 1148.
τύπτειν, τύπτεσθαι, N 494. Π 1015. τύπτεσθαι πολλὰς, subaud. πληγὰς, N 972. futur. Atticum τυπτήσω, Π 21. N 1443. τυπτήσομαι, N 1379.
τυραννεῖν, O 483.
τυραννεύειν τινὸς, Λ 631.
τυραννὶς, Σ 417. 464. 488. τυραννίδα καθίστασθαι, Σ 502. φρονεῖν, Σ 507. τυραννὶς Διὸς, Π 124. ἀποστερεῖν τινα τῆς τυραννίδος, O 1605.
τύραννος, Θ 339. O 1673. 1708. θεῶν τύραννος Ζεὺς, N 564.
τυρβάζειν, Σ 257. τυρβάζεσθαι, Ei. 1007.
τυρόκνηστις, Λ 231. O 1579. Σ 938. 963. Αἰολοσ. 10.
τυρόνωτος πλακοῦς, Α 1125.
τυροπωλεῖν ποιητῶν τέχνην, B 1369.
τυροπώλης, I 854.
τυρὸς, O 533. I 480. 771. Σ 910. 913. χλωρὸς, B 559.
τύφειν καπνῷ, Σ 457. 1079.
τυφλὸς, Π 13. 15. 48. τυφλὰ τίκτειν, Ei. 1078.
τυφογέρων, Λ 335. N 908.
τυφὼς, Α 974. B 848. N 336. I 511.
τύχη. τύχῃ ἀγαθῇ, O 435. 675. Θ 283. Ex. 131. ἐπ' ἀγαθῇ τύχῃ, Σ 869. μάκαρι σὺν τύχᾳ, O 1722. τύχαι, Α 1197. θρασυσάντυγις, N 1264. τύχαι μεγάλαι κατέχουσιν αὐτοὺς, magna gaudent felicitate, O 1726.
τυχηρῶς, Θ 305. Α 250.
τωθάζειν τινὰ, Σ 1362. 1368.

Υ.

ΥΑΛΙΝΟΝ ἔκπωμα, Α 74.
ὕαλος, N 768.
ὑβρίζειν, Π 564. Ex. 664. Α 400. ὑβρίζειν εἴς τινα, Π 899. εἰς τοὺς θεοὺς, N 1506. futur. ὑβριοῦμαι, Ex. 666. ὑβρίζεσθαι τὰς γνάθους, Θ 903.
ὕβρις, Α 399. ὕβρεως, Λ 425. ὕβρεος, Π 1044. Θ 465. ὕβριν ὑβρίζεσθαι, Π 1044. ταῦτ' οὐχ ὕβρις ἐστί; Λ 658. N 1299. B 21.
ὑβριστὴς, Π 1074. N 1068.
ὑβριστότατος, Σ 1303.
ὑγιαίνειν, sana mente præditum esse, Π 364. 507. 1060. 1066. N 1275. Α 1228. O 1214. bene valere, O 605. ὑγίαινε, vale, B 165. Ex. 477.
ὑγίεια, O 603, 604.
ὑγιὲς οὐδὲν, Π 37. 50. 274. 355. 362. Ex. 325. Θ 394. Λ 956. οὐδὲν ὑγιὲς λέγειν, Θ 636. οὐκ ἔσθ' ὑγιὲς ὑμῶν οὐδενὸς, Π 870.

ὑγρὰ, elliptice, pro mari, Σ 678.
ὑδρία, Ex. 678. 738. O 602. Σ 926.
ὑδριαφόρος, Ex. 738.
ὑδρορρόα, Σ 126. Α 922. 1186.
ὕδωρ κατὰ χειρὸς, O 464. Σ 1216.
ὕδωρ, pluvia. ὁ θεὸς ὕδωρ ποιεῖ, pluit, Σ 261.
ὕειν, N 368. 371. 1280. Σ 774.
ὑετὸς, Σ 263.
ὑηνία, Ei. 928.
ὑθλεῖν, N 783.
υἱΐδιον, Σ 1356.
ὑλακτεῖν, Σ 904. 1402.
Ὕλας, nomen servi, I 67.
ὑληφόρος, Α 272.
ὑλόδρομοι θῆρες, Θ 47.
ὑμέναιος, O 1728. 1735.
Ὑμὴν, ὦ Ὑμέναι, O 1742. 1754. Ei. 1332.
ὑμεναιόω. πρίν κεν λύκος οἶν ὑμεναιοῖ, Ei. 1076. 1112.
ὑμνιῶ, Dorice, pro ὑμνέω, Λ 1305.
ὕμνοι εὐπάλαμοι, I 530. ἐρατοὶ, Θ 993.
ὑομουσία, I 986.
ὑπάγειν, retrocedere, abire, O 1017. adhibetur etiam pro προάγειν, εἰς τοὔμπροσθεν πορεύεσθαι, ut N 1298. ὑπάγεθ' ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ, B 174.
ὑπαγωγεὺς, O 1149.
ὑπᾴδειν, B 366. 874.
ὑπακούειν τῆς εὐχῆς, N 263. ὑπακούειν τινὶ, Α 878.
ὑπαλείφεσθαι, Ei. 897.
ὑπανακινεῖν, Ex. 1165.
ὑπανιᾶσθαι, N 1195.
ὑπανίστασθαι τοῖς πρεσβυτέροις, senioribus assurgere, N 993.
ὑπαντὰξ, fragm. 132.
ὑπαποκινεῖν, Θ 924. O 1011.
ὑπαποτρέχειν, Ex. 284.
ὑπάρχομαι. ὑπηργμένος, Λ 1159.
ὑπειπεῖν, Π 997.
ὑπεκκλίνειν, I 272.
ὑπένερθε, B 1067. N 977.
ὑπερακοντίζειν, Π 666. O 363. I 659.
ὑπεραλγεῖν τινος, O 466.
ὑπεραναιδεῖσθαι, I 1206.
ὑπεραποκρίνεσθαί τινος, Θ 186. Σ 951.
ὑπερβάλλειν τῇ μοχθηρίᾳ, Π 109.
ὑπερβάλλεσθαί τινα, N 1035. I 413. 758. ἀναιδείᾳ, I 409. θωπείαις, I 890.
Ὑπέρβολος, Θ 840. B 570. N 551. 558. 623. 876. 1065. Σ 1007. I 1304. 1363. Α 846. Ei. 681. 921. 1319.
ὑπερεπαινεῖν, Ex. 186. I 680.
ὑπερεξηκοντέτης, Ex. 982.
ὑπερέχειν τινὸς σκιάδειον, O 1508. χύτραν, I 1174. 1176. ὑπερέχειν τινὸς, tolerare aliquid, Ei. 17.
ὑπερζεῖν, I 920.
ὑπερηνορέων, Ei. 53.
ὑπέρλαμπροι ἀκτῖνες, N 571.
ὑπερμαίνεσθαι, B 776.
ὑπέρμεγας, I 158.
ὑπερπαίειν, superare, Ex. 1118.
ὑπερπλουτεῖν, Π 354.
ὑπερπυππάζειν, I 680.
ὑπερπυρριάζειν, B 308.
ὑπέρσοφος, Α 972.
ὑπέρτερα νέρτερα θεῖναι, Α 772.
ὑπέρτονος βοὰ, N 1154.
ὑπερυθριᾷν, Π 702.
ὑπερφέρειν, præstare, I 584.
ὑπερφιλῶ, Π 1072.
ὑπερφρονεῖν τοὺς θεοὺς, N 226. ὑπερφρονεῖν τῶν νόμων, N 1400.
ὑπερφυὴς, B 611. N 76. I 141. ὑπερφυὴς τὸ μέγεθος, Π 734. Ei. 229. ὑπερφυὴς ὅσος, Π 750. ὑπερφυέστατον, Θ 831.
ὑπερφυῶς, Α 142.
ὑπέρχεσθαί τινα, obrepere, circumvenire, I 269. 459.
ὑπερχολᾷν, Λ 693.
ὑπερῷον, Π 811. Ex. 698. I 1001.
ὑπεύθυνος, Σ 102. I 259. Α 938.
ὕπεχ' ὧδε τοὐξάλειπτρον, Λ 1063. ὕπεχε τὴν φιάλην, Ei. 431. ὑπέχειν τὴν ἐκεχειρίαν, Ei. 908.
ὑπέχειν, præbere, Λ 841. subire, Θ 196.
ὑπήκοα πάντα τῷ πλουτεῖν, Π 146.
ὑπηνέμιον ᾠὸν, O 695.
ὑπήνη ἄκουρος, Σ 477. ὑπήνην μολύνειν, I 1286. ὑπήνας ἕλκοντες, Λ 1072.
ὑπηρεσία, Σ 602.
ὑπηρετεῖν, Σ 518. ὑπηρετεῖν τινι, Π 979. τοῖς τρόποις, B 1432.
ὑπιέναι λάθρα, clam subire, Σ 465.
ὑπίσχομαι, polliceor, Θ 344.
ὕπνος νυσταχτὴς, Σ 12. γλυκύθυμος, N 705. ὕπνου τυχεῖν, Α 713. ὕπνου ὁρᾷν οὐδὲ πασπάλην, Σ 91.
ὑπνῶν, Dor. pro ὑπνοῦν, Λ 143.
ὑπὸ aliquando adhibetur pro μετὰ, ut οὐδ' ὑφ' ἡλίκων νεανίδων, Θ 1030. ὑπὸ πτερύγων, O 1426. Α 970.
ὑποβάλλεσθαι παιδίον, Θ 340. 407. 565.
ὑποβλέπειν τινὰ, Λ 519. Θ 396.
ὑπογάστριον, Σ 195.
ὑπογλυκαίνειν, I 216.
ὑπογραφεὺς δικῶν, I 1256.
ὑποδεδιὼς, O 65.
ὑποδεῖσθαι, calceos induere, Ex. 36. ὑποδεῖσθαι τὰς Λακωνικὰς, Ex. 269.
ὑποδηλοῦν, Θ 1011.
ὑποδοχὴ, Ei. 530.
ὑποδραμεῖν, I 742.

ὑποδύειν, Π 735. Σ 182. 188. ὑποδύεσθαι, Σ 205. 1168. ὑπόδυθι τὰς Λακωνικὰς, Σ 1159.
ὑποδύσασθαι καττύματα, Σ 1160.
ὑποθέειν, εῖν, Ι 1161.
ὑποθυμὶς, avis, Ο 302.
ὑποθωπεύειν, Σ 610. Α 639.
ὑποικουρεῖν, Θ 1168.
ὑποῖξαι, Θ 424.
ὑποκινεῖν, Β 644.
ὑποκορίζεσθαι, Π 1011.
ὑποκριτὴς, histrio, Σ 1279.
ὑποκρούειν, Α 38. Εκ. 256. 588. ἔφθης μ' ὑποκρούσας, Εκ. 596. ὑποκρούσασθαι, Π 548.
ὑποκρούειν, verbum Venereum, idem quod ἐλαύνειν, ἐρείδειν, subigere, Εκ. 618.
ὑποκύπτειν, Σ 555.
ὑπόκωφος, Ι 43.
ὑπολείπεσθαι, a tergo relinqui, de cursoribus: Β 1092.
ὑπόλισπα, seu potius ὑπόλισφα πυγίδια, Ι 1368.
ὑπόλοιπον, Π 431.
ὑπολύριος δόναξ, Β 233.
ὑπολύειν, solvere calceos alteri, Ν 152. Θ 1183. ὑπολύσασθαι, solvere sibi calceos, Α 950. Π 927.
ὑπολύεταί μου τὰ γόνατα, Λ 216.
ὑπόμακρος ῥάβδος, Ει. 1243.
ὑπονοεῖν τι εἴς τινα, Π 361.
ὑποπεινῆν, Π 536.
ὑποπέρδεσθαι, Β 1097.
ὑποπιθηκίζειν. ὑπό τι μικρὸν ἐπιθήκισα, pro ὑπεπιθήκισα μικρόν τι, Σ 1290. Simplex πιθηκίζειν est Θ 1133. constructum barbare a Scytha, οἷον ἐπιτήκιζέ μοι.
ὑποπίμπρημι, Λ 349.
ὑποπίνειν, Ο 494. ὑποπεπωκὼς, Ει. 874. ὑποπεπωκυῖα, Λ 395.
ὑποπίπτειν, animo humili et servili se alicui submittere, quod adulatores facere solent, Ι 47.
ὑποπιττοῦν, Π 1093.
ὑποπλάττεσθαι, Σ 108.
ὑπόπτερος, Ο 786. 797.
ὑποῤῥέοντος τοῦ χρόνου, Ν 1289.
ὑποσκαλεύειν τὸ πῦρ, Λ 1014.
ὑποστένειν, Λ 162.
ὑποστορεννύναι, Εκ. 1030.
ὑποταράττειν, Σ 1285.
ὑποτείνειν μισθοὺς, Λ 657.
ὑποτέμνειν δέρμα, Ι 316. ὑποτέμνεσθαι τὰς ὁδοὺς, Ι 291.
ὑπὸ τῆς σάλπιγγος, ad sonum tubæ, Α 1001.
ὑποτίθεσθαί τινι, suadere, consilium dare, Ο 1362. Λ 522. Εκ. 1154.
ὑποτοπεῖσθαι, Β 958. ubi vide not.

ὑπότριμμα βλέπειν, Εκ. 291.
ὑποτρώγειν τοὺς μισθοὺς, Β 367.
ὑποτύπτειν, Ο 1145.
ὑπουργεῖν, Ει. 430.
ὑποχάσκειν, Π 314.
ὑπόχρεως, Ν 242.
ὑποχωρεῖν τινι τοῦ θρόνου, Β 790.
ὑποψαλάσσειν, Λ 84.
ὑποψωνεῖν, Α 842.
ὕπτιος ῥέγκει, Ι 104. ὑπτία χεὶρ, Εκ. 782. ἀσπὶς, Λ 185. Α 583. κύλιξ, Λ 195.
ὑπώπια, Σ 1386. Α 551.
ὑπωπιάζεσθαι, Ει. 541.
ὑπωρόφιος, Β 1313.
ὕρχη, Σ 676.
ὗς, Π 820. 1106. Ει. 24. 927.
ὑσπλαγὶς, Λ 1000.
ὕσπαξ, Λ 1001.
ὕστατος. ἐν τοῖς ὑστάτοις φράσω, Β 908.
ὑστερόπους, Λ 326.
ὕστερος ἐμοῦ, Εκ. 859. ὕστερον ὀλίγον, Σ 214. ὕστερον τοῦ δέοντος ἅπαντα δρᾶν, Α 57. ὕστερον ἐλθεῖν τοῦ σημείου, Σ 688.
ὑστριχὶς, Ει. 646. ὑστριχίδι μαστιγοῦν, Β 619.
ὑφαίνειν, Π 528. Εκ. 556. χλαῖναν, Α 586. ὑφαίνεσθαι, Σ 1143.
ὑφαίνειν, nectere, machinari, struere, Α 630.
ὑφαιρεῖν, Π 689.
ὑφαιρεῖσθαι, furari, clam surripere, Θ 812. Ι 745. Β 148. 1242. Ν 179. 1199. Σ 556. 958. 1201. Π 1140. ubi vide not.
ὑφαντοδόνητον ἔσθος, Ο 943.
ὑφάπτειν, Θ 730.
ὑφαρπάζειν, Ν 490. Ι 56. θήλειαν Κύπριν, Θ 205. τὴν τῶν ἐλευθέρων Κύπριν, Εκ. 722.
ὑφέλκεσθαι, Εκ. 319.
ὑφίεσθαι, Β 1220. ὑφίεσθαι τοῦ τόνου, Σ 337.
ὑψερεφεῖς ναοὶ, Ν 306.
ὑψιβρεμέτης Ζεὺς, Λ 773.
ὑψικέρατα πέτραν, Ν 597.
ὑψίλοφοι λόγοι, Β 818.
ὑψιμέδων, Ν 563.
ὑψιπέτας αἰετὸς, Ο 1337.

Φ.

ΦΑΙΑΞ, nom. pr. Ι 1377.
φαίδιμος, Β 992.
Φαίδρα, nom. pr. Θ 153. 497. 547. Β 1043.
Φαιδρίας, nom. propr. Λ 356.

φαιδρὸς λάμποντι προσώπῳ, Ι 550. φαιδρὰ ὦτα, Ει. 156.
Φαιναρέτη, nom. propr. Α 49.
φαίνειν, deferre, indicare, accusare, Α 542. 819. 826. 912. 914. 938. φαίνω σε τοῖς Πρυτάνεσι, Ι 300.
φαίνεται ὀρθῶς ἐμοὶ, Εκ. 875.
Φαίνιππος, Α 603.
φακῆ, Π 192. 1004. Σ 811. 814. 984. Ι 1007. Αμφ. 1. Γηρυτ. 4.
φάλαγξ, araneus, Σ 1509. φάλαγγες, Β 1314.
φάλαινα, Σ 35. 39.
φαλακρὸς, Ν 540. Ει 767. 771.
φαληρικαὶ ἀφύαι, Ο 76. Α 901.
φαληρὶς, avis, Ο 565. Α 875.
φάλης, ητος, ὁ, Α 771. Θ 291.
Φαλῆς, Α 263. 276.
φαλλικὸν, τὸ, Α 261.
φαλλὸς, Α 243. 260.
Φαναὶ, nomen loci, Θ 1694.
φανερός. κατὰ τὸ φανερὸν, Θ 525.
φανὴ σισύρα, Εκ. 347. χλαῖνα, Α 845.
φανὸς, ὁ, Λ 308.
Φάνος, nom. propr. Σ 1220. Ι 1256.
φαντάζομαι, pro συκοφαντοῦμαι, Α 823.
φάος, Β 1529. Ι 973.
φάραγξ, Ι 248.
φάρετρα, Ι 1272.
φαρμακὶς γυνὴ, Ν 749.
φαρμακοπώλης, Ν 766.
φάρμακον, Π 302. 309. Ι 906. φάρμακον καταπλαστὸν, Π 716. φαρμάκῳ μελαίνεσθαι, Εκ. 736. φαρμάκοις μαίνειν τινα, Θ 561.
φαρμακὸς, Β 733. Ι 1405.
φαρμάσσεσθαι, Θ 534.
Φαρνάκης, nom. pr. Ο 1028. 1030.
φάρος, τὸ, Θ 890.
Φάρσαλος, urbs, Σ 1271.
φάρυγξ, ἡ, Β 259. 571.
φάσηλος, Ει. 1144.
Φασιανικὸς, Ο 68.
φασιανὸς, Ν 109. φασιανὸς ἀνὴρ, Α 726.
φάσκειν, Λ 519. 752. Θ 502. Β 279.
φάσκωλος, Θεσμ. ΙΙ. 5. 19.
φάτις Μουσάων, Ο 924.
φάτνη, Ν 13.
φατός. οὐ φατὸν, verbis exprimi non potest, Ο 1713.
φάττα, Ο 303. Α 1104. 1106. Ει. 1004.
Φαΰλλος, Σ 1206. Α 214.
φαῦλος, aliquando idem quod αἰσχρὸς, deformis, Εκ. 617. 626. 702. φαῦλον πρᾶγμα, res levis, Λ 14. φαυλότατον ἔργον, opus facillimum, vel levissimum, Ι 213. φαυλότατα καὶ ῥᾷστα, Ν 778.
φαύλως, facile, Ι 404. 509. Εκ. 666. Σ 1012. φαύλως πάνυ, Λ 566. φαύλως φέρειν τι, contemnere, Ο 961. φαύλως ἀποδιδράσκειν, ἐκφεύγειν, facile effugere, Θ 711. Α 215. φαύλως ἐρείδειν, Ει. 25.
φέγγος, Π 640. Β 447. 455. Ι 1319
φείδεσθαι, parcum esse, Π 247. 553. 588. φείδεσθαί τινος, Α 312. Ο 369. τῶν λίθων, Α 319.
Φειδίας, Ει. 605. 616.
Φειδιππίδης, Ν 67.
Φειδιππίδιον, Ν 80.
φειδωλία, Εκ. 750. Ν 835.
φειδωλὸς, Π 237. Ν 421.
Φειδωνίδης, nom. pr. Ν 65.
Φελλεὺς, nomen loci, Ν 71. Α 273.
φενακίζειν, Π 271. 280. Α 90. Ει. 1087. φενακίζεσθαι, Β 921.
φενακισμὸς, Ι 633.
φέναξ, Β 909. Ι 634. Α 89.
φέρε, adverbium, Π 94. 131. Εκ. 33. 1080. Α 541. φέρε δὴ Ει. 361. 959. φέρε δὴ νῦν, Θ 788. φέρ' ἴδω, Θ 603. 630. Ν 787. 847. Ι 1365. Α 4. φέρε δῶ, Ει. 969.
φέρειν βαρέως τι, Εκ. 174. Θ 385.
Φερεκράτης, Λ 158.
φεῦ, fere semper est extra versum, ut Ν 41. φεῦ δᾶ, Λ 198.
φεύγειν. τί σε πέφευγε; quid te fugit, quid te latet? Ει. 1027. futurum φευξοῦμαι, Π 447. 496. φεύγειν γραφὰς, reum esse, accusari, Ι 442. φεύγων, reus, Ν 167. Σ 893. 899. φεύγοντες, rei, Ν 1193. Σ 390. 880. φεύγων ξενίας, Σ 718. δειλίας φευξούμενος, Α 1129.
φέψαλος, Α 279. 668. Σ 227.
φεψάλυξ, Λ 107.
φήληξ, Ει. 1165.
φήμη, Ο 720. φήμη ἀγαθὴ, Σ 864. Ι 1320.
φημί. οὔ φημι, nego, Β 1167.
φήνη, avis, Ο 304.
φθάνω. οὐκ ἂν φθάνοιτον τοῦτο πράττοντε, non poteritis effugere, quin hoc patiamini, Π 485. Vide not. ad Π 1133. οὐ φθάνειν, sequente καὶ in alio membro, idem quod ἅμα καὶ, ut Ν 1384. simulac dixisses, statim ego—aliquando redditur per adverbium prius, ut, μὴ φθάσαιέ μ' ἐπὶ τὴν χύτραν ἐλθὼν, Π 685. ἀνέωξάς με φθάσας, Π 1102.
φθέγγεσθαι, de janua crepante, Π 1099.
φθέγμα, Ν 319. 364. Θ 267. Ο 204. 223. 683. φθέγμα θυσίας, Ει. 235.
φθεῖρες, Π 537. φθειρσὶ πολεμεῖν, Ει. 740.
φθείρεσθαι, ire, venire, vagari, cum suo aut alterius malo: vide not. ad Εκ. 248. φθείρου, abi in malam rem, Π 598. 610.
Φθίνυλλα, nomen fictum, Εκ. 935.
Φθιώτης Ἀχιλλεὺς, Β 1264.

X.

X sæpe a librariis positum pro γ, Π 340. Ο 575. 1072.

χαίνειν ἄνω, Ν 172. Ο 51. χαίνειν πρός τι, Ν 996. πρός τινα, Ι 651. 804. κέχηνα, Α 30. τί κέχηνας; Α 426. ἐκεχήνη, Α 10. χανεῖν, Σ 342. κεχηνὼς, Σ 617. Ι 263. 380. κεχηνότες Μαμμάκυθοι, Β 990.

χάϊος, *bonus, nobilis*, Α 40. χαϊώτερος, Λ 1157.

Χαιρέας, nom. pr. Σ 687.

χαίρειν κελεύω, Α 200. χαίρειν ἐᾶν, Π 1187. χαίρειν προσαγορεύειν, *salvere jubere*, Π 322. χαίρειν φράσαι, Ν 609. χαῖρε πολλὰ, Α 832. ἐχάρην, Β 1028. ἐχάρην ὕμνοις, Ο 1743. οὐ χαιρήσεις, Π 64. οὐ χαιρήσετον, Ι 235. Οὔτις σὺ τι χαιρήσων γ' ἴσει, Σ 186. οὐ χαίρων ταῦτα τολμήσει λέγειν, Α 563. κεχάρηκας, Σ 764. κεχάρησαι, Σ 389. χαίρω φειδόμενος, *gaudeo parsimonia*, Atticismus: Π 247. χαίρεις θωπευόμενος, Ι 1116. Mulieres βινούμεναι χαίρουσιν, Εκ. 228. χαίρομαι, barbare pro χαίρω, Datismus: Ει. 291.

Χαιρεφῶν, Ν 104. 144. 156. 503. 831. 1465. Ο 1296. 1564. Σ 1408. 1412.

χαιρηδὼν, Α 4.

Χαιρίδης βομβαύλιοι, Α 866.

Χαῖρις, nom. pr. Ο 858. Α 16. Ει. 951.

χαίτη λασιαύχην, Β 822.

χάλαζαι στρογγύλαι, Ν 1127. χάλαζαι ῥημάτων, Β 852.

χαλαζᾶν, Ι 381.

χαλᾶν τὸ μέτωπον, Σ 655. τὴν ὀργὴν, Σ 727. τῆς ὀργῆς, Ο 383. τοὺς μοχλοὺς, Λ 310.

χαλαρὸς, Σ 1495. χαλαρὰ ὑποδήματα, Θ 263.

χαλεπαίνειν, Β 1020.

χαλεπὸς καὶ δύσκολος, Σ 942. χαλεπὴ χεὶρ, Λ 1116. χαλεπὸν ἔργον, Λ 1112. χαλεπώτατον, Ι 516.

χαλεπῶς, Π 60.

χάλικες, Ο 839.

χαλκεύειν, Π 163. 513. χαλκεύεσθαι, Ι 469.

χαλκεὺς, Ο 490.

Χαλκηδὼν, Ι 174. 1303.

χαλκήλατος, Β 929.

Χαλκιδεὺς, Ι 238.

Χαλκιδικὸν ποτήριον, Ι 237.

Χαλκίοικος, Palladis epithet. Λ 1300. 1321.

χαλκίον, Α 1128. πονηρὰ χαλκία, Β 725.

χαλκόκροτοι ἵπποι, Ι 552.

χαλχοῦς, ὁ, Εκ. 815. 818. 822.

χαλκοφάλαρα δώματα, Α 1072.

χαλκώματα, Σ 1214.

χαμᾶζε, Α 341. 344. χαμᾶζε πίπτειν, Σ 1012.

χαμάθεν, Σ 249.

χαμαὶ, Α 637. Ν 231. 697. Ι 155. Λ 869. ubi tamen vetustissimæ membranæ habent χαμεῦς.

χαμεύνη, Ο 816.

χανδάνω, Β 260.

χᾶνες, Dor. pro χῆνες, Α 878.

χάος, Ν 424. 627. Ο 192. 691. 693.

Χάονες, nomen gentis, Ι 78. Α 604. 613.

χαράδρα, Σ 1034. Ει. 757.

χαραδριὸς, avis, Ο 266. 1141.

χαρακτὴρ τῶν ῥημάτων, Ει. 220.

χαρὰν λέγειν τινὶ, Π 637.

χάραξ, ἡ, Σ 1201. Α 986. 1178. Ει. 1263.

Χάρης, nom. pr. Α 604.

χαρίεις. χαρίεντα πάθοιμ' ἄν, Εκ. 794. χαρίεντα δῶρα, Π 849. χαρίεντα σοφίζεσθαι, Ο 1401. χαρίεντες Λακωνικοί, Λ 1226. χαρίεν, Π 145. Β 1491.

χαρίζεσθαι, Ι 54. 776. 1368. Ει. 392. χαρίζεσθαί τινί τι, Α 437. Θ 756. 939. κεχαρισμένος, Ει. 386.

χαρίζεσθαι, de muliere sui copiam viris faciente, Εκ. 629. Hinc sumta metaphora Comœdia dicitur ὀλίγοις χαρίσασθαι, Ι 517.

Χαρινάδης, nom. pr, Σ 232. Ει. 1155.

Χαριξένη, nom. pr. Εκ. 943.

Χάριππος, Ν 64.

χάρις μεγάλη καὶ παχεῖα, Εκ. 1048. χάριν νέμειν τινὶ, *alicui gratificari*, Ο 384. χάριν προσείσομαι, Σ 1420. τοῦ χάριν, *quapropter*, Π 53. οὐδεμίαν τῷ βίῳ χάριν ἔχω, *ingrata mihi est vita*, Α 865. οὐδεμίαν σιτίοις χάριν οἶδ' ἐσθίων, Α 869.

Χάριτες, Ο 1100. Α 988. Ει. 41. 797. Ὀλυμπιάδες, Ο 782. Φρύγιαι, Θ 121. Χαρίτων θρέμμα, Εκ. 973. Χαρίτων μετέχειν πλεῖστον, Εκ. 582. ubi vide not.

Χαριτιμίδης, nom. pr. Εκ. 293.

Χαρμῖνος, nom. pr. Θ 804.

χαροπὸς, Ει. 1065.

Χάρυβδις ἁρπαγῆς, Ι 248.

Χάρων, Inferorum portitor, Λ 606. Β 183. Π 278.

χασκάζειν, Σ 695.

χάσκειν ἀλλοσέ ποι, Ι 1032.

χασμᾶν, Ι 824.

χάσμημα, Ο 61.

χαῦνος, Ο 819.

χαυνοπολίτης, Α 635.

χαυνόπρωκτος, Α 106.

χαύνωσις, Ν 875.

χεζητιᾶν, Β 8. Εκ. 313. 368. Ν 1387. Ο 790.

χεζικηνικὸν βάμμα, Ει. 1176.

χέζω, Ν 391. Εκ. 320. 372. Ι 70. Α 82. χέζομαι, Ι 1057. Σ 941. κεχεσμένος, Λ 1170.

χεῖλος κοτυλισκίου, Α 459. χείλη διεῤῥυηκότα, Ν 873.

χειμάζειν, Ο 1097. χειμαζομένη πόλις, Β 361.

χειμέρια πράγματα, Α 1141.

χειμὼν ὀρνιθίας, Α 876.

χεὶρ, *brachium*, περίβαλλε χέρας, Θ 914. *manus*, ἀνέλκειν τινὰ τῆς χειρὸς, Σ 569. διδόναι τὴν χεῖρα, Λ 1119. χεῖρας αἴρειν, Εκ. 264. ὕδωρ κατὰ χειρὸς, vide in ὕδωρ.

χεῖρον. οὐ χεῖρον, *non abs re fuerit*, Ι 37.

χειροτέχνης, Π 533. 617.

χειροτεχνικώτατος, Σ 1276.

χειροτονεῖν, Εκ. 297. 797. Ο 1571. Α 598. 607. χειροτονητέον, Εκ. 266.

χειροῦν τινα πρὸς βίαν, Σ 443. χειροῦσθαι, Σ 439.

χειρουργία, Λ 673.

χελιδὼν, Α 770. Θ 1. Ο 714. 1412. Ι 419. Θρηκία, Β 681. χελιδόνων μουσεῖα, Β 93. οὐκ ὀλίγων δεῖσθαι χελιδόνων, Ο 1417. τιτυβίζειν ὥσπερ αἱ χελιδόνες, Ο 1681. ὅταν χελιδὼν ἠρινὰ φωνῇ κελαδῇ, Ει. 801.

χελύνην ἐσθίειν ὑπ' ὀργῆς, Σ 1083.

χελώνη, Σ 429. 1292.

χερνίπτεσθαι, Ει. 961.

χέρνιψ, Ο 850. 897. 958. Ει. 956. μιᾶς ἐκ χέρνιβος βωμοὺς περιῤῥαίνοντες, Λ 1129.

Χεῤῥόνησος, Ι 264.

χεσείω, Ν 295. Ι 888. 998.

χέω. χεῦσον νόμους ὕμνων, Ο 210.

χὴν συγγεγραμμένος, Ο 806. τὸν χῆνα ὀμνύναι, Ο 521.

χηναλώπηξ, Ο 1295.

χθεσινὸς, Β 987. Σ 281.

χθὲς καὶ πρώην, Β 726.

Χθόνιος Ἑρμῆς, Β 1126. 1145. χθόνιον γέρας, Β 1148. χθονία βροντὴ, Ο 1745.

χθὼν ἱερὰ, Ν 282. χθὼν Παλλάδος, Ν 300.

χίδρα, τὰ, Ι 806. Ει. 596.

χίλιοι, Ι 225. 660. Α 1055.

χιλιόπαλαι, Ι 1155.

χιμαρὸς, Ι 661.

χίμετλον, Σ 1167.

χιονόβλητοι κορυφαὶ Ὀλύμπου, Ν 270.

Χῖος, Β 970. Χῖος οἶνος, Εκ. 1139. Χῖοι, Ο 879. 880. Ει. 171.

χιτὼν, Ι 881. 886. οὔλων ἐρίων χιτὼν, Β 1067.

χιτώνιον, Λ 48. 150. Π 984.

χιτωνίσκος, Ο 946. 955.

χιὼν, Α 138.

χλαῖνα, Λ 586. 1156. Β 1459. Ο 493. Σ 738. 1132. Α 845.

χλαμὺς, ἡ, Λ 987.

χλανίδιον, Λ 1189.

χλανὶς, Εκ. 848. λευκὴ, Ο 1116. γαμικὴ, Ο 1693. χλανίδες, Σ 677.

χλανίσκιον, Α 519.

χλανισκίδιον μικρὸν, Ει. 1002.

χλευάζειν, Β 376.

χλιαίνω. χλιανεῖς σεαυτὸν, Λ 386. χλιαίνεσθαι, Εκ. 64.

χλιαρὸς, Α 975.

χλιδᾶν, Λ 640.

Χλόη, Cereris epithet. Λ 835.

χλωρὸς τυρὸς, Β 559.

χνοῦς ἐπήνθει τοῖς αἰδοίοις, Ν 978.

χοανεύειν, Θ 57. 62.

χοάνη, Θ 18, 19.

Χόες, nomen festi, Α 961. 1076. 1211.

χοῦς, *congius*, genitivus χοῶς, Θ 347. Ει. 537. accusativ. χοᾶ, Ι 95. 113. 355. Α 1086. 1133. accusat. plur. χοᾶς, Εκ. 44. Ν 1238. Α 1000. 1068.

χοῖνιξ, Π 276. Εκ. 424. Σ 440. 718. Ει. 1144. 1217. χοῖνιξ ἁλῶν, Α 814. ἄρτος ἀπὸ χοίνικος, Λ 1207.

χοίρεια κρέα, Β 338.

χοιρίδιον, Σ 573. Α 521. Ει. 374. 387.

χοιρίνη, Σ 333. 349. χοιρινῶν ὄζων, Ι 1332.

χοιρίον, Α 740. 777. μυστηρικὸν, Α 747. obscena compellatio, Σ 1353.

χοιρόθλιψ, Σ 1364.

χοιροκομεῖον, Λ 1073. Σ 844.

χοιροπώλης, Α 818.

χοῖρος, Π 308. Α 739. μυστικὴ, Α 764.

χοῖρος, pudendum muliebre, Θ 289. 538. 540. Εκ. 724. Α 771. et deinceps.

χολᾶν. πείθεσθαι χολῶσιν ἀνδράσι, Ν 833.

Χολαργεὺς, gentile pagi Att. Α 855.

χολὴ, Β 4. χολὴν κινεῖν, Σ 403. χολὴ ἐπιζεῖ, Θ 468. γυναιξὶν ἔνεστι χολὴ, Λ 465.

χόλιξ, Σ 1144. Ι 1179. Ει. 717. Βαβυλ. 20.

Χολλίδης, gentile pagi Att. Α 406.

Χολοζύγης, fictum cognomen Demostrati, Λ 397.

χόλος, Β 814.

χόνδρος, Δαιταλ. 5. Ολκ. 18. χόνδρον λείχειν, Σ 737.

χόνδροι ἁλὸς, Α 521.

χοραγὸς, Λ 1315.

χορδεύειν τὰ πράγματα, Ι 214.

χόρδευμα, Ι 315.

ὠμὸς, *crudus, immaturus*, I 260.
ὠμοσπάρακτος, I 345.
ὠνεῖσθαι, Π 140. 519. ὠνήσομαι τούτῳ, pro παρὰ τούτου, Ει. 1261. Vide supra in σοι. ἐωνημένος, active, Π 7.
ὤνιος, Α 758.
ᾠὸν, Α 836. τίκτειν, Ο 695. ᾠὰ ἐκκυλίνδειν, Ει. 134.
ὠδῖν, Β 180. 208. Ο 1395.
ω ου, *monosyllabum*, Α 273. 1036. 1171. Θ 717. Β 33. 508. Ι 340.
ὥρα 'στιν, *tempus est* aliquid faciendi, Α 393. ὥρα βαδίζειν, Εκ. 30. ὥρα ἦν πάλαι, *jam pridem tempus est*, Εκ. 877. ὥρα νέα, *ver*, Ι 419. ὥρα ἦρος, Ν 1008. ὧραι, *tempestates anni*, Ο 709. ἐς τὰς ὥρας τὰς ἑτέρας, Ν 562. ἐς τὰς ὥρας, Β 380. ὧραι καρπῶν, Β 1034. ὧραι περιτελλόμεναι, Ο 696. ἐκ τῶν ὡρῶν εἰς τὰς ὥρας, Θ 950. ἱεραὶ ὧραι, Θ 948. ἐν ὥρᾳ, *tempestive*, Εκ. 395. Σ 242. 689. Ει. 122. *primo vere*, Ν 1117. ὥρασιν, ὥρας ἱκέσθαι, Λ 391. ὥρα, *pulchritudo, venustas*, Ο 1723. πρὸς τέρμασιν ὥρας, Ο 705.
Ὧραι, *Horæ*, deæ, Ει. 456.
ὡραῖος θεὸς, Β 394. παῖς. Ο 138. ὡραιοτάτη, Β 291. 514. Λ 1148.
ὡρακιᾷν, Β 481. Ει. 702.

Ὠρεὸς, urbs, Ει. 1047. 1125.
ὠρικός. ὠρικὴ ὑληφόρος, Α 272.
ὠρικῶς, Π 963.
ὡς, Attice pro πρὸς vel εἰς, sed cum rebus animatis tantum construitur, ut Ει. 104. ὡς τὸν Δί' ἐς τὸν οὐρανόν. Solœcum esset ἐς τὸν Δί' ὡς τὸν οὐρανόν. Vide Π 32. 89. 152. 404. Θ 894. 1020.
ὡς aliquando significat *nam, quoniam*: ut Π 649. Εκ. 43. Ο 461. Λ 1055. Ει. 152. et passim.
ὡσπερεὶ, Α 115. Εκ. 537.
ὥστε cum indicativo, Λ 700. Π 141.
ὠστίζεσθαι, Λ 330. Π 330. Α 24. 42. 844.
ὦ 'τὰν, Λ 501. Π 66. Ν 1267. et passim.
ὦτα ὄνου, Π 287.
ὡὑτὸς, ὁ αὐτὸς, Θ 906.
ὠφέλεια. τίς παρ' ἡμῶν ἐστιν ὠφέλειά σοι; Θ 183.
ὠφελεῖν τινά τι, Π 1135. ὠφελεῖν τοὺς φίλους, Ι 94. πάτραν, Β 1427. ὠφελεῖν τινι, Ο 420.
ὠφελήσιμος, Ο 316.
ὠχριᾷν, Β 307. Ν 103. Ει. 642.
ὠχρὸς, Λ 1140. Π 422. ὠχρὰ χροιά, Ν 1016.

FINIS.

Excudebat N. Bliss, Oxon.

VOLUME 4

ARISTOPHANIS

COMŒDIÆ

EX OPTIMIS EXEMPLARIBUS EMENDATÆ:

CUM

VERSIONE LATINA,

VARIIS LECTIONIBUS, NOTIS,

ET

EMENDATIONIBUS.

ACCEDUNT

DEPERDITARUM COMŒDIARUM FRAGMENTA,

ET

INDEX

VERBORUM, NOMINUM PROPRIORUM, PHRASIUM, ET PRÆCIPUARUM PARTICULARUM.

A

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK.

TOM. IV.

OXONII:

TYPIS ET SUMTU N. BLISS.

1810.

ARISTOPHANIS
LYSISTRATA.

ARISTOPHANIS
LYSISTRATA.

DRAMATIS PERSONÆ.

LYSISTRATA.
CALONICE.
MYRRHINA.
LAMPITO.
CHORUS SENUM.
CHORUS MULIERUM.
STRATYLLIS.
PROVISOR.
MULIERES QUÆDAM.
CINESIAS.
PUER.
CADUCEATOR LACEDÆMONIORUM.
LEGATI LACEDÆMONIORUM.
POLYCHARIDES.
CIRCUMFORANEI QUIDAM.
FAMULUS.
ATHENIENSIS QUIDAM.

ARISTOPHANIS LYSISTRATA.

LYSISTRATA, CALONICE, MYRRHINA, LAMPITO.

LYS. AT si quis in ædem Bacchi vocasset eas, aut Panos, aut Coliadis, aut Genetyllidis, ne transire quidem liceret præ multitudine tympanorum: nunc autem nulla adest hic mulier. Verumtamen hæc vicina mea foras exit. Salve, ô Calonice.

CAL. Et tu mecastor salve, Lysistrata. Sed quid conturbata es? exporge frontem, carissima: non enim te decent contracta supercilia.

LYS. Sed, ô Calonice, uritur mihi cor, et valde me piget sexus nostri, quoniam viri existimant nos esse nequam.

CAL. Quippe tales pol sumus.

LYS. Quumque edictum illis fuerit huc convenire, deliberaturis de re non levi, dormiunt, nec veniunt.

CAL. Sed, ô carissima, venient. Mulieribus domo prodire non ita facile est. Alia enim marito operam dat: alia famulum excitat: alia puerum in lecto collocat, alia lavat, alia cibo in os indito placat.

LYS. Sed erant magis necessaria curanda ipsis.

CAL. Quid autem est, mea Lysistrata, cur nos mulieres convocas? Quænam illa res est aut quanta?

LYS. Magna.

CAL. Num etiam crassa?

LYS. Ita me servet Jupiter, crassa.

CAL. Quî fit ergo, ut non veniamus?

LYS. Nihil tale est: cito enim convenissemus. Sed est quiddam a me quæsitum, multis vigiliis in omnes partes versatum.

CAL. Mirabor, ni subtile quid sit versatum istud in omnes partes.

LYS. Adeo subtile, ut universæ Græciæ salus sita sit in mulieribus.

CAL. In mulieribus? Parum ergo abest, quin nulla sit

LYS. Ita ut arbitri nostri sit, salvam esse rempublicam, aut nullos superesse, nec Peloponnesios—

CAL. Nullos superesse edepol optimum est.

LYS. Bœotiosque omnes perire funditus.

CAL. Non omnes, quæso; sed anguillas excipe.

LYS. De Athenis autem nil tale ominabor: tu ipsa conjecturam facias. Si vero convenerint huc mulieres ex Bœotia simul et Peloponneso, nosque Atticæ, communiter servabimus Græciam.

CAL. Sed quid possent mulieres prudenter agere et præclare?

nosne, quæ sedemus pigmentis nitentes, ornamentis excultæ, crocotas gestantes, et Cimbericas rectas, et peribaridas?

LYS. Immo enimvero hæc ipsa sunt, a quibus salutem spero; crocotulæ, et unguenta, et peribarides, et anchusa, et pellucidæ tunicæ.

CAL. Quo tandem modo?

LYS. Ita ut illorum, qui nunc vivunt, virorum contra alium hastam nemo tollat.

CAL. Crocotam ergo, ita me Ceres amet et Proserpina, mihi tingendam curabo.

LYS. Nec clypeum sumat.

CAL. Cimbericam induam.

LYS. Nec gladiolum.

CAL. Peribaridas emam.

LYS. Annon ergo adesse mulieres oportebat?

CAL. Quin pol volando venisse oportuit dudum.

LYS. Sed, pro dolor! videbis eas esse nimis Atticas, dum omnia faciunt justo tardius. At nec ex maritimis ulla mulier adest, nec ex Salamine.

CAL. Sed has scio in celocibus trajecisse matutinas.

LYS. Nec, quas sperabam et confidebam ego primas hic adfore, Acharnenses mulieres veniunt.

CAL. Attamen Theagenis uxor, tanquam horsum venire cupiens Hecatæ simulacrum consuluit. Sed ecce accedunt quædam: item aliæ etiam. Hem, hem! undenam sunt?

LYS. Ex Anagyro.

CAL. Edepol ut dicis. Anagyrus ergo mihi videtur commotus.

MYRR. Num tardius advenimus, ô Lysistrata? quid ais? cur taces?

LYS. Non laudo, Myrrhina, modo advenientem in re tanta.

MYRR. Vix enim in tenebris cingulum inveni, sed, si res urget, fare præsentibus nobis.

LYS. Immo potius opperiamur paulisper, dum Bœotiæ et Peloponnesiæ mulieres veniant.

MYRR. Multo tu rectius dicis: et ecce jam hæc Lampito accedit.

LYS. O carissima Lacæna, salve Lampito. Quam formosa videris, ô dulcissima! quam pulchro colore, quam vegeto es corpore! vel taurum strangulare possis.

LAMP. Næ istuc ecastor credo, siquidem corpus exerceo, et subsultans pede podicem ferio.

LYS. Quam bellas habes papillas!

LAMP. Tanquam victimam pertractatis me.

LYS. Hæc autem adolescentula altera, cujas est?

LAMP. Primaria ecastor fœmina Bœotia venit ad vos.

LYS. Pol Bœotia est, pulchrumque habens campum.

CAL. Et pol mundum, vulso pulegio.

LYS. Quænam vero est illa altera puella?

LAMP. Bona quidem ecastor, sed Corinthia.

LYS. Bona edepol videtur, ut illic esse solent.

LAMP. Jam vero quis congregavit mulierum hunc cœtum?

LYS. Ipsa ego.

LAMP. Dic igitur nobis, quid velis.

LYS. Ita sane, carissima.

MYRR. Dic tandem quodnam sit serium illud negotium.

LYS. Jam dicam. Sed priusquam dicam, vos hoc interrogabo pauxillum quidpiam.

MYRR. Quidquid voles.

LYS. Liberorum vestrorum patres nonne desideratis absentes in militia? Sat enim scio unicuique vostrûm peregre abesse virum.

CAL. Meus quidem vir jam quinque menses, ô miser, abest in Thracia observans Eucratem.

LYS. Meus vero totos sex menses ad Pylum.

LAMP. Meus autem, si quando ab exercitu redeat, mox adnexo sibi clypeo evolat.

LYS. Sed nec mœchi relicta est scintilla. Ex quo enim nos prodiderunt Milesii, ne olisbum quidem vidi octo digitos longum, qui nobis esset coriaceum auxilium. Velletisne ergo, si quam ego fabricam invenero, bello mecum finem imponere?

MYRR. Per Deas juro me velle, si me oporteat vel encyclum hocce opponere pignori, sumtamque pecuniam hoc ipso die ebibere.

CAL. Ego vero mihi videor vel rhombi instar meipsam dissectura, et dimidium mei datura.

LAMP. Ego vero vel ad Taygetum ascenderem, si ibi Pacem sim visura.

LYS. Dicam ergo; siquidem res celanda non est. Nobis enim, ô mulieres, si volumus cogere viros ad colendam pacem, abstinendum est—

MYRR. Quo? dic.

LYS. Facietisne ergo?

MYRR. Faciemus, si vel nos mori oporteat.

LYS. Abstinendum igitur nobis est a pene. Quid mihi aversamini? quorsum itis? Vos inquam, cur labra distorquetis, et renuitis? cur color mutatur? cur lacrima fluit? facietisne, an non facietis? aut quid cogitatis?

MYRR. Non fecerim, sed bellum serpat.

CAL. Nec edepol ego, sed bellum serpat.

LYS. Hoccine dicis tu, rhombe? atqui modo aiebas te vel dimidium tui abscissuram.

CAL. Aliud, aliud quidquid voles. Vel per ignem, si oporteat, incedere volo. Hoc potius, quam quod de pene dicebas, ad quem nihil est quod compares, ô cara Lysistrata.

LYS. Tu vero, quid?

LAMP. Et ego volo per ignem.

LYS. O libidinosum sexum omnem nostrum! non temere est, quod de nobis fiunt Tragœdiæ: nihil enim sumus, nisi *Neptunus et scapha*. Sed, ô cara Lacæna (tu enim si fueris sola mecum, perpitam rem adhuc restituere poterimus) adsentire mihi.

LAMP. Per ecastor difficile est feminas dormire solas sine mentula. Hoc tamen perpeti oportet: nam pacem fieri oportet maxime.

LYS. O carissima et sola harum femina.

MYRR. Si autem, quod absit, quam maxime abstineamus a quo tu dicis, magisne eapropter fiet pax?

LYS. Multo magis, ita me ament Divæ. Si enim domi sederemus pigmentis oblitæ et in amorginis subuculis nudæ incederemus glabro cunno, arrigerent viri, et coire cuperent: nos autem si non accederemus, at nos contineremus, sat scio mox pacem eos facturos.

LAMP. Sane Menelaus olim conspectis, ut puto, Helenæ nudis papillis, ensem abjecit.

MYRR. Quid vero, ô misella, si nos omiserint viri?

LYS. Tum istud Pherecratis adhibe, *Canem excoriatum excoriare.*

MYRR. Nugæ sunt ista simulacra. Si vero comprehensas in cubiculum vi traxerint nos?

LYS. Renitere apprehensis foribus.

MYRR. At si verberent?

LYS. Tum præbe, sed maligne. Nulla enim his inest voluptas, si per vim fiant. Aliisque modis molestia eos afficere oportet. Nec dubites, quin ocius defatigentur: nunquam enim ex eo voluptatem vir capiet, ni mulieri simul jucundum sit.

MYRR. Si vobis hoc videtur, nobis itidem videtur.

LAMP. Et nos quidem nostris viris persuadebimus, ut ubique sine dolo malo pacem colant. Sed Atheniensium colluviem quomodo quis adducere possit, ut ne rursus delicias faciat?

LYS. Ne sis sollicita: nos, quod in nobis erit, nostratibus persuadebimus.

LAMP. Nequicquam, quamdiu in triremes conferentur studia, et in Divæ æde adservabitur immensa illa pecuniæ vis.

LYS. Sed et hoc etiam bene provisum et præcautum est: occupabimus enim arcem hodie. Nam provectioribus ætate mulieribus hoc mandatum est negotium, ut, dum nos hæc constituimus, sub specie sacrificandi occupent arcem.

LAMP. Omnino fieri possit: etenim sic bene autumas.

LYS. Cur ergo non hæc quamprimum, ô Lampito, jurejurando confirmamus, ut irrupta sint?

LAMP. Jusjurandum modo concipito, ut juremus.

LYS. Recte autumas. Ubi est Scythæna? quo spectas? Pone in conspectu clypeum supinum: et mihi det hostias aliquis.

MYRR. Lysistrata, quo sacramento nos adstringes?

LYS. Quonam? In clypeum, ut Æschylum aiunt fecisse quondam, ove mactata—

MYRR. Ne, quæso, mea Lysistrata, juraveris in clypeum quicquam super pace.

LYS. Quodnam erit ergo jusjurandum?

MYRR. Si sumtum alicunde album equum immolemus, et super eo juremus.

LYS. Quorsum album equum?

MYRR. Sed quomodo jurabimus nos?

LYS. Edepol tibi dicam, si velis. Collocato supino grandi calice nigro, in eum immolemus Thasii vini urceum, et juremus aquam in calicem nos non infusuras.

LAMP. Dii boni, quale juramentum! dicere nequeam quantum illum probem. Intus efferat aliquis foras calicem et urceum.

LYS. O carissimæ mulieres, quanta vis fictilium! hoc sumto calice statim quis hilarabitur: eum depone, et hostiam mihi prehende. O Suada domina, et amicitiæ phiala, propitia mulieribus accipe hæc sacra.

MYRR. Boni coloris est sanguis et pulchre profluit.

LAMP. Quin etiam, ita me Castor amet, suave olet.

LYS. Sinite primam me, ô mulieres, jurare.

MYRR. Non, per Venerem; nisi sortita fueris.

LYS. Prehendite omnes calicem, ô Lampito, dicatque pro vobis una, quæcunque ego dixero; vos vero in eadem jurabitis et rata habebitis: *Nec adulter, nec vir ullus est—*

MYRR. *Nec adulter, nec vir ullus est.*

LYS *Qui ad me accedet rigente nervo.* Dic.

MYRR. *Qui ad me accedet rigente nervo.* Papæ! labant genua mea, ô Lysistrata.

LYS. *Domi casta degam ætatem—*

MYRR. *Domi casta degam ætatem.*

LYS. *Crocotam gestans et comta—*

MYRR. *Crocotam gestans et comta.*

LYS. *Ut meus vir quam maxime incendatur—*

MYRR. *Ut meus vir quam maxime incendatur.*

LYS. *Nec unquam sponte viro meo morem geram—*

MYRR. *Nec unquam sponte viro meo morem geram.*

LYS. *Si vero me invitam vi cogat—*

MYRR. *Si vero me invitam vi cogat.*

LYS. *Maligne ei præbebo et motus non addam.*

MYRR. *Maligne ei præbebo et motus non addam.*

LYS. *Non tollam calceos sursum ad lacunar.*

MYRR. *Non tollam calceos sursum ad lacunar.*

LYS. *Non conquiniscam instar leænæ in cultri manubrio.*

MYRR. *Non conquiniscam instar leænæ in cultri manubrio.*

LYS. *Hæc si rata habeam, liceat mihi hinc bibere.*

MYRR. *Hæc si rata habeam, liceat mihi hinc bibere.*

LYS. *Si vero transgrediar, aqua impleatur calix.*

MYRR. *Si vero transgrediar, aqua impleatur calix.*

LYS. Vosne omnes jurejurando hæc firmatis?

CAL. Ita, per Jovem.

LYS. Age, ego sacrificabo hanc hostiam.

MYRR. Partem modo, ô cara, ut statim ab initio amicæ inter nos simus.

LAMP. Quis ille clamor?

LYS. Hoc illud est, quod dicebam. Nam mulieres arcem Deæ jam occuparunt. Sed, ô Lampito, tu quidem abi, et res vestras

compone: has autem relinque nobis hîc obsides. Nos vero cum ceteris, quæ sunt in arce, mulieribus, una occludamus ingressæ ostium repagulis.

MYRR. Nonne putatis contra nos suppetias venturos mox viros?

LYS. Flocci eos non facio. Non enim tantas minas, nec tantum ignem ferentes venient, ut claustra hæc reserare possint, nisi ea, quæ diximus, conditione.

MYRR. Nunquam certe, ita me Venus amet. Frustra enim nos mulieres vocaremur invictæ et scelestæ.

CHORUS SENUM, CHORUS MULIERUM, STRATYLLIS, PROVISOR, MULIERES QUÆDAM.

CHOR. SEN. Perge, Draces; præi pedetentim, etsi dolet tibi humerus, ferenti tantum onus virentis olivæ.

SEMICH. Profecto multa præter spem eveniunt in longa ætate. Vah! quis enim unquam sperasset, ô Stymmodore, se auditurum, ut mulieres, quas pavimus domi, malum manifestum, obtinerent sacrum simulacrum, et occuparent arcem meam, pessulisque et claustris vestibulum occluderent?

SEMICH. Sed quam citissime properemus ad arcem ire, ô Philurge, ut circumponentes hos caudices ipsis, quotquot hoc facinus instituerunt et aggressæ sunt, pyra una aggesta, incendamus nostris manibus omnes, uno animo: inprimis autem Lyconis uxorem. Non enim, ita mihi Ceres propitia sit, quoad ego vixero, nobis illudent. Nam nec Cleomenes, qui arcem prius occupavit, abivit sine malo suo: sed is, licet Laconicos spiritus gerens, abscessit, armis mihi traditis, exiguam plane et detritam habens lacernam, squalidus, sordidatus, hirsutus, inde a sex annis illotus. Ita oppugnavi ego virum illum tamen, per sedecim ordines disposito exercitu, dormiens ad portas. Harum vero, quæ Euripidi et diis omnibus invisæ sunt, ego non reprimam præsens audaciam tantam? Ne ergo amplius in Tetrapoli meum sit tropæum. Sed enim hoc mihi viæ conficiendum superest, acclive istud spatium, ad arcem, quo propero; et danda opera, ut protelo ducamus hæc ligna sine jumento; nam mihi bajularii vectes humerum comprimunt. Attamen ire oportet, et sufflare ignem, ne forte extinctus imprudentem me deficiat, quum ad finem viæ pervenero. Fu, fu. Dii boni, qui fumus! Quam vehemens, ô dive Hercules, adoriens me ex olla, uti rabiosus canis, mordet mihi oculos! Et est Lemnius ignis iste omnino: non enim alioqui morsu sic læsisset gramias meas. Festina ad arcem et fer opem Divæ: quando enim ei magis quam nunc succurremus? Fu, fu. Dii boni, qui fumus! Istic quidem ignis deûm favore vigilat et vivit. Quidni ergo, depositis hic vectibus, viteam facem in ollam immittimus, accendimus, et in januam arietamus? Et nisi, quum eas vocabimus, arcis claustra laxent mulieres, incendere oportet fores, et fumo premere. Deponamus jam onus. Vah! quantus fumus! papæ! Quis e Samiæ expeditionis ducibus nobis opitulabitur, manumque vectibus admovebit? Desierunt tandem illi dorsum meum premere. At tuum est, olla, carbones excitare: fac tædam incensam quamprimûm mihi feras. Diva Victoria ades, daque nobis, ut mulierum, quæ arcem tenent, præsentem istam audaciam reprimamus, et tropæum erigamus.

CHOR. MUL. Flammam et fumum videor mihi cernere, ô mulieres, tanquam ardentis ignis: festinandum est ocius.

SEMICH. Vola, vola, Nicodice, priusquam incendantur Calyca et Critylla, flatu undique oppressæ, a legibus durissimis et perditis senibus.

SEMICH. At hoc timeo: num tardiore gradu succurro? nam, postquam primo diluculo urnam e fonte ægre implevi, ob turbam et tumultum et strepitum ollarum, inter ancillas stigmatiasque servos pulsata, raptim sublata urna, popularibus meis adustis nunc demum aquam ferens succurro. Audivi enim capulares senes, stipites ferentes, tanquam balneum calefacturos, trium circiter talentûm pondere, impetu ad arcem ire, atrocissimis verbis minaciter dicentes, comburendas esse sceleratas mulieres: quas, ô Diva, ne videam ego ambustas unquam, sed Græciam et cives nostros earum opera bello et furore liberatos. Eapropter, aurea galea fulgens urbis Præses, tuas sedes occuparunt: teque voco adjutricem, si quis illas vir incenderit, ut feras nobiscum aquam.

STRAT. Omitte, oh! quid hoc est, viri improbissimi? Nunquam enim probi, aut pii hoc fecissent viri.

CHOR. SEN. Hanc rem inexpectatam cernimus nobis evenire: mulierum examen foribus succurrit.

CHOR. MUL. Quid nos formidatis? numquid multæ videmur esse? atqui partem nostrûm decem-millesimam nondum videtis.

CHOR. SEN. O Phædria, hasce garrire tam multa sinemus? nonne oportet aliquem nostrûm has verberando baculum frangere?

CHOR. MUL. Deponamus jam urnas nos etiam humi, ut ne impedimento mihi sit, si quis manum admoverit.

CHOR. SEN. Næ hercle, si quis jam maxillas istarum, tanquam Bupali, bis aut ter tutudisset, vocem non haberent.

CHOR. MUL. Atqui en, tundat aliquis: stans ego os præbebo, et nunquam alia canis testiculis te prehendet.

CHOR. SEN. Ni taces, verberando te senectutis meæ vires exhauriam.

CHOR. MUL. Accede modo, et digito tange Stratyllida.

CHOR. SEN. Quid, si contundam eam pugnis? quid mihi facies mali?

CHOR. MUL. Mordicus tibi pulmones et intestina extraham.

CHOR. SEN. Non est Euripide poëta sapientior. Nullum enim animal æque impudens est, atque mulieres.

CHOR. MUL. Tollamus nos aquæ urnam, ô Rhodippe.

CHOR. SEN. Cur tu, ô diis invisa, huc venisti cum aqua?

CHOR. MUL. Tu vero cur cum igne, senex Acheruntice? an ut teipsum combusturus?

CHOR. SEN. Ego, ut aggesta pyra incendam tuas amicas.
CHOR. MUL. Ego vero, ut tuam pyram ista restinguam aqua.
CHOR. SEN. Tu meum ignem restinguas?
CHOR. MUL. Res ipsa mox indicabit.
CHOR. SEN. Nescis, an ista lampade mox te ustulem?
CHOR. MUL. Si forte sordes habes, balneum tibi præbebo.
CHOR. SEN. Tu mihi balneum, obsoleta?
CHOR. MUL. Et quidem nuptiale.
CHOR. SEN. Audistin' ejus audaciam?
CHOR. MUL. Enimvero libera sum.
CHOR. SEN. Reprimam ego tibi hunc clamorem.
CHOR. MUL. Sed non amplius judex in Heliæa sedebis.
CHOR. SEN. Incende comas ejus.
CHOR. MUL. Tuæ sunt partes, ô Acheloë.
CHOR. SEN. Væ misero mihi!
CHOR. MUL. Num calida erat?
CHOR. SEN. Quid calida? nonne desines? quid facis?
CHOR. MUL. Irrigo te, ut regermines.
CHOR. SEN. Sed aridus jam sum et tremulus.
CHOR. MUL. Itaque, quum ignem habeas, teipsum tepefacies.

PROV. Satin' emicuit mulierum luxuria, et tympanorum pulsatio, et frequentes Bacchationes, et illa in ædium tectis Adonia celebrantium lamenta, quæ ego, quum essem in concione, audiebam. Demostratus enim, dignus ille hercle qui male pereat, dicebat navigandum esse in Siciliam: mulier autem tripudians, *hei, hei, Adoni*, inquit. Porro Demostratus dicebat milites gravis armaturæ esse conscribendos e Zacyntho: mulier autem in tecto temulenta, *Plangite Adonin*, ait. Contra omni studio enitebatur diis invisus ille et scelestus Cholozyges. Tales earum sunt obscenæ cantilenæ.

CHOR. SEN. Quid, si audias harum insolentiam? quæ tum aliis contumeliis nos adfecerunt, tum etiam effusis urnis nos lavarunt, ita ut vestes nobis quatiendæ sint, tanquam si imminxissemus.

PROV. Merito sane, ita me Neptunus amet marinus. Quum enim nos adjutores simus nequitiæ mulierum, easque luxuriam doceamus, hujusmodi nascuntur ab illis consilia. Qui talia dicimus in officinis opificum: *O aurifex, monili, quod fabricaveras uxori meæ, dum ea vesperi saltabat, glans excidit ex foramine; mihi quidem navigandum est in Salaminem: tu autem, si vacat, quovis pacto circa vesperam veni, et ei glandem inferas.* Porro alius quispiam hæc ad sutorem dicit, juvenem, et qui penem habet haudquaquam puerilem: *O sutor, uxoris meæ pedis digitulum premit corrigia, utpote tenellum: hanc itaque tu meridie veniens, laxa, ut latior fiat.* Talia ex istis evenire solent, siquidem ego, qui Provisor sum, quum nunc, scriptis remigibus, pecunia opus sit, portis excludor a mulieribus. Sed nihil proderit ad hunc modum stetisse: cedo vectes, ut illarum contumeliam retundam. Quid obstupescis, miser? Tu etiam. quo respicis, qui nihil præter cauponam spectas, nonne admotis ad portas vectibus eas istinc revellitis? hinc ego etiam simul vellam.

LYS. Ne revellite: ultro enim ipsa exeo. Quid vectibus est opus? non enim tam vectibus opus est, quam sana mente.

PROV. Siccine vero impurissima? ubi est Sagittarius? comprehende istam, et manus ei post tergum liga.

LYS. Per Dianam juro, extremam mihi si manum admoverit, publicus sit licet minister, flebit.

PROV. Heus tu, pavesne? nonne corripies mediam, tuque cum isto una, et properabitis ligare?

STRAT. Per Pandroson juro, si huic tantum manum injicies, mox cacabis calcatus.

PROV. Ecce vero *cacabis!* Ubi est alter sagittarius? Hanc primam constringe, quia occepit loqui.

LYS. Per Luciferam Dianam juro, si hanc digito attigeres, cyathum mox petes.

PROV. Quid hoc est? ubi sagittarius? hanc retine. Faxo ego, ut desinatis huc exire.

STRAT. Per Tauricam Dianam juro, si ad hanc accesseris, evellam tibi capillos cum largo tuo fletu.

PROV. Heu me miserum! deseruit me sagittarius, sed mulieribus cedere prorsus nos dedecet. Quin instructa acie obviam eis eamus, ô Scythæ.

LYS. Edepol ergo experiemini et apud nos intus esse quatuor cohortes pugnacium mulierum armis instructarum.

PROV. Retorquete manus earum, ô Scythæ.

LYS. O sociæ mulieres, procurrite foras: ô quæ in foro semina, ova et olera venditis: ô cauponæ, quæ allia et panes venditis, nonne trahetis, nonne ferietis, nonne propulsabitis, nonne conviciabimini, nonne impudenter agetis? desinite, recedite, spolia ne detrahite.

PROV. Hei mihi! quam male res successit meis sagittariis!

LYS. Sed quidnam arbitrabaris? an ancillas aggredi te putasti? aut mulieribus bilem inesse non existimas?

PROV. Immo hercle perquam multam, si prope sit caupo.

CHOR. SEN. O qui multa incassum verba effudisti, Provisor hujus urbis, cur cum hisce bestiis verbis-velitationi te committis? nescis quali balneo istæ nos modo laverint indutos vestibus, idque sine lixivio?

CHOR. MUL. Sed, ô bone, non oportet aliis temere admovere manum: sin hoc feceris, omnino tibi tumebunt oculi. Modeste enim ego, tanquam virgo, sedere volo, nemini hîc molestiam adferens, ne festucam quidem loco movens, dum ne quis me premat et irritet tanquam crabrones.

CHOR. SEN. O Jupiter! quid faciemus istis bestiis? hæc enim sunt intolerabilia. Sed inquirendum tibi mecum est in hoc malum, quid volentes Cranaam occupaverint, curque petricosam inaccessam arcem, sacrum templum. Sed interroga et ne crede, et adhibe omnia argumenta. Turpe enim nobis inexploratam rem ejusmodi sinere nostra negligentia.

PROV. Equidem hercle hoc primum cupio ex ipsis quærere: quid volentes arcem nostram repagulis occlusistis?

LYS. Ut pecuniam salvam præstaremus, nec propter eam bellaretis.
PROV. Propter pecuniam ergo bellamus?
LYS. Quin cetera omnia turbata sunt. Pisander enim, et qui magistratus ambiunt, ut habeant quod depeculentur, semper aliquas turbas concitare solent. Jam vero faciant quidquid libuerit: nam ex ista pecunia nihil amplius deproment.
PROV. Quid facies ergo?
LYS. Rogas? Nos eam dispensabimus.
PROV. Vosne pecuniam dispensabitis?
LYS. Quid mirum tibi videtur? nonne utique domi penum omnem vobis dispensamus?
PROV. Sed non eadem res est.
LYS. Quomodo non eadem?
PROV. Hinc bellum gerendum est.
LYS. At primum nihil opus est belligerare.
PROV. Quonam ergo alio modo servabimur?
LYS. Nos servabimus vos.
PROV. Vosne?
LYS. Nos vero.
PROV. Indignum hoc quidem.
LYS. Servaberis tamen, etiamsi nolis.
PROV. Rem atrocem dicis.
LYS. Stomacharis: attamen hoc tibi faciendum est.
PROV. Per Cererem, iniquum est.
LYS. Habenda salus est, ô bone.
PROV. Et si non opus mihi sit ea?
LYS. Eapropter multo magis.
PROV. Sed vobis unde in mentem venit, ut bellum et pacem curaretis?
LYS. Id vobis dicemus.
PROV. Dic igitur ocius, ne plores.
LYS. Ausculta jam, et conator manus comprimere.
PROV. Sed non possum: mihi enim præ iracundia difficile est eas cohibere.
LYS. Ergo multo magis plorabis.
PROV. Istuc quidem, ô vetula, tuo capiti crocitaveris: tu vero mihi quæ ad rem sint dicito.
LYS. Hoc agam. Superiore quidem bello et tempore tulimus patienter modestia nostra vos viros, quidquid ageretis; non enim sinebatis nos mutire, postea non placebatis nobis: sed sentiebamus satis quid ageretis: domique sæpe audivimus vos magnis de rebus mala consilia cepisse. Deinde interno dolore ægræ cum risu interrogabamus vos: *Quid vobis hodie in concione constitutum est columnæ inscribere de pace?* Tum vir, *Quid hoc ad te*, aiebat, *nonne tacebis?* Et ego tacebam.
MUL. QUÆD. At ego nunquam tacuissem.
PROV. At plorasses, nisi tacuisses.
LYS. Ego vero domi tacebam. Audito forte alio quo deteriori

consilio vestro, quærere solebamus: *Mi vir, qui fit, ut hæc tam stulte agatis?* At ille statim limis me intuens dicebat: *Nisi subtemen neveris, dolebit tibi caput diu: bellum autem curabunt viri.*
PROV. Recte quidem ille hercle dicebat.
LYS. Quonam modo *recte*, ô perdite, si nobis nec submonere vos licuit, prava consilia agitantes? sed quum jam vos audiremus per compita palam dicentes: *Non est vir in urbe, non hercle quisquam est alius;* posthæc statim Græciam servare communiter visum est mulieribus congregatis: cur enim fuisset diutius expectandum? Si igitur nobis meliora suadentibus vicissim volueritis auscultare et vicissim tacere, ut nos tunc, fieri possit, ut vos restituamus.
PROV. Vosne nos restituatis? sane acerbum dictu et intolerabile.
LYS. Tace.
PROV. Tuone jussu, ô scelesta, taceam ego? idque præsertim quum flammeo caput obtectum habeas? emori me malim.
LYS. Sed si istuc solum tibi est impedimento, flammeum hocce a me acceptum circumpone capiti tuo, deinde tace. Hunc etiam sume calathum, et succinctus lanam carpe, fabas esitans: *bellum autem curabunt mulieres.*
CHOR. MUL. Recedite, ô mulieres, ab urnis, ut et nos vicissim amicis nostris opitulemur. Ego enim nunquam defetiscar saltando, neque lassitudo molesta capiet genua mea: voloque adire omne periculum cum istis, virtutis causa, quibus inest ingenium, inest gratia, inest audacia, inest et sapientia, inest addicta reipublicæ virtus cum prudentia conjuncta. Sed ô fortissimarum aviarum, et tactu urentium matercularum progenies, ite animo ardenti et ne mitescite: nam adhuc secundo vento curritis.
LYS. Sed si Cupido ille dulcis, et Cypria Venus, amorem vobis in sinum et in femina inspiraverit; deinde vero si viris tentiginem jucundam ingeneraverit, ut quasi baculos penes erigant, spero fore aliquando, ut *Lysimachæ* a Græcis vocitemur.
PROV. Quodnam ob facinus?
LYS. Si effecerimus, ut desinant cum armis in foro versari et insanire.
MUL. QUÆD. Maxime, ita me Paphia Venus amet.
LYS. Nunc enim et qua ollæ, et qua venduntur olera, obambulant per forum cum armis, quasi Corybantes.
PROV. Ita hercle: sic enim fortes decet.
LYS. Profecto res est ridicula, si quis clypeum Gorgonis capite insignitum tenens, emat coracinos.
MUL. QUÆD. Vidi equidem ecastor comatum quemdam equitum tribunum, qui equo insidens in æreum pileum injiciebat ovum a vetula sumtum. Thrax vero alius peltam quatiens et jaculum, uti Tereus, terrefaciebat caricarum venditricem, et ficus maturas deglutiebat.
PROV. Quomodo igitur poteritis vos turbatas res multas sedare, et dissolvere in regionibus?
LYS. Perfacile.

PROV. Quomodo? ostende.

LYS. Sicuti fila, quum nobis sunt turbata, sic prehendimus, et subducimus fusis hac et illac; ita et bellum istud dissolvemus, si quis sinat, diducentes id per legationes hac et illac.

PROV. Ex lana ergo et filis et fusis res periculosas, ô fatuæ, vos putatis sedaturas?

LYS. Et vos, si vobis aliquid inesset sanæ mentis, ex nostro lanificio sumto exemplo rempublicam administraretis.

PROV. Quidum? fac videam.

LYS. Primum quidem oportebat vos, tanquam lanam in balneo, eluentes sordes, homines nequam præcipites ex urbe virgis expellere, et tribulos seligere; et istos qui inter se cohærent, et sese trudunt, magistratus affectantes, distrahere, eorumque capita defloccare: deinde omnes in calathum carminare communem benevolentiam, immiscendo et inquilinos, et si quis hospes aut amicus sit vobis; et si quis debeat ærario, hos quoque immiscendo. Quin etiam urbes, quas deducti ex hac terra coloni tenent, scire vos oportebat veluti glomeres quosdam nobis jacere, seorsum singulas: deinde ab istis omnibus sumere oportebat filum, hucque adducere, et omnia in unum cogere, deinde facere glomerem magnum, et ex eo texere Populo lænam.

PROV. Nonne indignum est hæc istas lanæ instar purgare et glomerare, quæ belli minime participes sunt?

LYS. Atqui, ô sceleratissime, plusquam duplum id ferimus, quæ primum quidem peperimus filios, et armatos emisimus.

PROV. Tace: noli meminisse malorum.

LYS. Deinde, quando oportet nos oblectari, et flore ætatis frui, solæ cubamus ob militiam. At quod nostra intersit mittite: discrucior vero propter virgines in thalamis consenescentes.

PROV. Non ergo et viri senescunt?

LYS. Edepol longe diversum est quod dicis. Vir enim peregre adveniens, etiamsi canus sit, cito puellam ducit virginem: mulieris autem brevis est opportunitas, quam nisi apprehendat, nemo vult eam ducere: sedet autem omnia captans.

PROV. Sed quicunque senex penem adhuc arrigere valet—

LYS. Tu ergo cur non moreris? morti tempestivus es. Sandapilam emes: utique mellitam tibi placentam pinsam. Sume hanc corollam et cinge caput.

MUL. I. Et istas vittas accipe a me.

MUL. II. Et hanc cape coronam.

LYS. Quid tibi deest? quid desideras? Vade in navem; te Charon vocat: in mora es, quominus in altum provehatur.

PROV. Nonne acerbum est hoc me pati? sed mehercle certum est ad collegas ire cum isto ornatu, et meipsum iis ostendere.

LYS. Num expostulas, quod te non collocavimus? sed post tertium diem a nobis venient tibi summo mane tridualia parata.

CHOR. SEN. Non amplius decet dormire, quicunque est liber; sed accingamus nos, viri, ad hoc negotium. Jam enim hæc res plura et majora olere facinora mihi videtur: et præcipue odoror Hippiæ tyrannidem; metuoque valde, ne Lacones aliqui viri huc convenerint in Clisthenis domum, et has diis invisas mulieres dolo incitent, ut occupent opes nostras, et mercedem, unde ego victitabam. Indignum enim est ab istis admoneri cives, easque, mulieres quum sint, loqui de æreo clypeo, et insuper nobiscum agere de pace cum Laconibus, quibus non plus inest fidei, quam hianti lupo. Sed, ô viri, hæc illæ texuerunt ad tyrannidem occupandam. At enim nunquam mihi dominabuntur, siquidem cavebo, et *gestabo gladium deinceps in myrti ramo*, et in foro stabo armatus prope Aristogitonem. Hoc modo autem stabo juxta ipsum: ipse enim mihi auctor est, ut hujus diis invisæ vetulæ percutiam maxillam.

CHOR. MUL. At vos domum ingressos ne mater ipsa agnoverit. Sed, ô carissimæ vetulæ, primum hæc humi deponamus. Nos enim, ô cives, orationem exordimur civitati utilem; atque adeo merito: nam illa in deliciis splendide educavit me. Septem annos nata statim arcana in Minervæ pompa gestavi: deinde molitrix fui: tum decennis, Dianæ dominæ, fluenti crocota amicta, Brauroniis consecrata fui: demum adulta virgo canistrum gestavi, habens caricarum catenam. Numquid ego debeo civitati suadere utilia? licet autem femina nata sim, absit invidia, si meliora præsentibus adferam: nam symbolæ etiam ego particeps sum, quippe quæ viros in commune adfero: vobis autem miseris senibus nulla hujus pars est. Nam symbolam avorum, quæ dicitur, collatam ex Medorum spoliis, quum consumseritis, non vicissim adfertis tributa: sed insuper etiam periculum est, ne a vobis perdamur. Num ergo mutire licet vobis? Si autem molestus mihi eris, crudo hoc cothurno buccam tibi percutiam.

CHOR. SEN. Annon hæc contumelia est magna? quin et incrementum res captura mihi videtur magis. Sed obviam ire oportet huic malo, quicunque coleatus est vir. Sed exomidem exuamus. Nam vir debet olere statim virum, nec decet vestibus involutum esse. Sed agite lupipedes, quicunque ad Lipsydrium convenimus, quum adhuc essemus: nunc oportet, nunc adsumere rursus juvenile robur, et extollere totum corpus, et decutere senium hocce. Si enim quis nostrûm hisce vel exiguam ansam dederit, nihil remittent illæ ab adsiduo labore; verum et naves fabricabunt, et adhuc conabuntur navalibus præliis decertare, et contra nos navigare, ut Artemisia: sin ad equitandum se convertant, deleo dehinc equites nostros ex catalogo. Nam equo maxime gaudet, eique firmiter invehit mulier; nec currente facile deciderit: specta sis Amazonas, quas Micon pinxit in equis pugnantes cum viris. Sed istarum omnium in numellam indere hoc collum oportet.

CHOR. MUL. Ecastor, si me irritassis, suem meam laxabo jam, et faxo hodie, ut vellicatus populares tuos inclames. Sed et nos, ô mulieres, ocius exuamur, ut oleamus feminas pertinaciter iratas. Nunc ad me veniat aliquis, ut ne amplius comedat allia neque fabas nigras. Nam si dixeris tantum male, sum enim valde irata, *aquilæ parienti scarabæus tibi ero obstetrix*.

MUL. QUÆD. Vos enim nihili faciam, si mihi vivat Lampito, et Thebana amica nobilis Ismenia. Non enim potis eris, nec si septies decreta facias, qui odio es, ô perdite, omnibus et vicinis. Nam

et heri, quum Hecatæ festum ludicrum instituerem, liberis meis amicam arcessivi ex vicinia, puellam bonam et amabilem, Bœotiam anguillam : illi autem negarunt se missuros propter tua decreta. Nec unquam hujuscemodi decreta facere desinetis, priusquam vos aliquis crure arreptos in præceps dejiciat.

CHORUS MULIERUM, LYSISTRATA, MULIERES QUÆDAM, CHORUS SENUM, SENEX QUIDAM.

CHOR. MUL. Dux facinoris hujus et consili, cur mihi tristis exivisti ex ædibus ?

LYS. Malarum feminarum facta et muliebris animus anxiam me reddunt, et sursum deorsum agunt.

CHOR. MUL. Quid ais ? quid ais ?

LYS. Vera, vera.

CHOR. MUL. Quid mali est ? dic nobis, quæ amicæ tuæ sumus.

LYS. Sed turpe est dicere, et difficile reticere.

CHOR. MUL. Ne me celes, quid nobis evenerit male.

LYS. Prurimus libidine, ut brevissime dicam.

CHOR. MUL. Io Jupiter!

LYS. Quid Jovem inclamas ? hæc sane ita habent. Equidem eas abstinere non amplius possum a viris : aufugiunt enim. Primam quidem deprehendi foramen pertundentem, ubi Panos est sacellum : aliam e trochlea sese devolventem : aliam vero transfugium parantem: porro unam passeri insidentem, jam volare cogitantem deorsum in domum Orsilochi, crinibus prehensam heri retraxi : omnesque prætextus extundunt domum abeundi. Jam quædam earum venit. Heus tu, quorsum curris ?

MUL. I. Domum ire volo : domi enim mihi est lana Milesia, quam tineæ rodunt.

LYS. Quæ tineæ ? nonne ibis retro ?

MUL. I. Sed cito revortar, per Divas juro, dummodo in lecto extendero—

LYS. Ne extende, neque abeas usquam.

MUL. I. Sed lanamne perire sinam ?

LYS. Ita, si necesse sit.

MUL. II. Me miseram, me miseram, ob amorgidem, quam reliqui domi non decorticatam !

LYS. En alia, ad amorgin non decorticatam quæ egreditur. Redi huc.

MUL. II. At per Luciferam juro, me actutum inde huc redituram, ubi eam decorticavero.

LYS. Noli decorticare : nam si tu istuc inceptaveris, itidem alia mulier facere volet.

MUL. III. O diva Lucina, retine partum, donec in locum profanum ivero.

LYS. Quid nugaris ita ?

MUL. III. Jamjam pariam.

LYS. Atqui heri non eras prægnas.

MUL. III. Verum hodie. Sed domum me ad obstetricem, ô Lysistrata, dimitte quam primum.

LYS. Quam fabulam narras ? quid habes hic duri ?

MUL. III. Masculum infantem.

LYS. Non tu ecastor. Profecto ahenum habere quoddam videris cavum. Sciam modo. O ridicula ! sacram galeam habes, et prægnatem te esse dicis !

MUL. III. Et edepol prægnans sum.

LYS. Cur ergo hanc habebas ?

MUL. III. Ut, si me occupasset partus adhuc in arce, parerem in galeam istam ingressa, ut columbæ.

LYS. Quid dicis ? cur manifestæ rei verba prætendis ? non lustricum galeæ diem hic expectabis ?

MUL. IV. At non possum amplius ne quidem dormire in arce, ex quo serpentem illum æditum vidi.

MUL. V. Ego vero misera pereo insomnia ob continuum titubantium noctuarum clangorem.

LYS. O scelestæ, mittite ficta ista portenta. Fortassis viros desideratis. Nos vero nonne putas illis desiderio esse ? sat scio, molestas transigunt noctes. Sed, ô bonæ, sustinete fortiter, et durate paululum adhuc. Nobis enim editum est oraculo, superiores nos futuras, si seditionem inter nos non fecerimus. Sic autem habet oraculum.

CHOR. MUL. Dic nobis quid dicat.

LYS. Tacete jam. *Sed quando hirundines trepidæ in unum locum convenerint epopas fugientes, abstinebuntque a mentulis, tum finis erit malorum, et summa faciet ima Jupiter altifremens.*

CHOR. MUL. Supra jacebimus nos ?

LYS. *Sin dissidium fecerint, et avolarint e sacro templo hirundines, jam non videbitur avis ulla esse lascivior.*

CHOR. MUL. Perspicuum edepol oraculum : ô Cœlites ! ne jam despondeamus animum lassitudine, sed ingrediamur. Etenim turpe erit, ô carissimæ, si oraculo defuerimus.

CHOR. SEN. Fabulam volo narrare quandam vobis, quam olim ipse puer audivi : sic autem habet. Erat adolescens quidam Melanion, qui fugiens nuptias abiit in deserta, et in montibus habitabat : deinde lepores venabatur, texens retia, et canem unum habebat. Nec amplius rediit domum, propter odium : adeo mulieres abominatus est ille. Nos vero non minus quam Melanion, qui sumus casti.

SEN. QUID. Volo te osculari, vetula.

MUL. QUÆD. Non ergo cepam comedes.

SEN. Et sublato crure te calce ferire.

MUL. Silvam multam geris.

SEN. Nam et Myronides erat hispidus illa parte, nigroque podice, timendus hostibus omnibus : sic etiam Phormio.

CHOR. MUL. Et ego volo fabulam quandam vobis narrare Melanioni respondentem. Timon quidam erat implacabilis, inaccessis spinis circumseptus faciem, Furiarum propago. Iste inquam Timon fugit propter odium, multa mala imprecatus improbis viris. Sic

ille rursus vestrûm oderat malos viros semper: mulierum autem erat amantissimus.

MUL. QUÆD. Visne buccam tibi percutiam?

SEN. QUID. Haudquaquam timeo.

MUL. Sed crure feriam.

SEN. Cunnum ostendes.

MUL. Sed tamen non videbis, licet vetula sim, cum crinitum, at deglabratum lucernæ flammula.

LYSISTRATA, MULIERES QUÆDAM, MYRRHINA, CINESIAS, PUER, CHORUS SENUM.

LYS. Io, io mulieres, venite huc ad me celeriter.

MUL. I. Quid est? dic mihi, quis est iste clamor?

LYS. Virum, virum video accedere furibundum, Veneris percitum orgiis.

MUL. II. O diva, Cypri, et Cytherorum, et Paphi regina, perge recta via, quam instituisti.

MUL. I. Ubi est, quisquis est?

LYS. Apud Cereris.

MUL. I. Ecastor næ est aliquis. Nam quis esse possit?

LYS. Videte. Novitne aliqua vestrûm?

MYRR. Pol equidem novi: et est meus vir Cinesias.

LYS. Tuum sit munus torrere et versare illum, et decipere amando et non amando, et omnia præbere, præter illa, quorum conscius est calix.

MYRR. Ne sollicita sis: faciam ista ego.

LYS. Quin et ego hic manens una tecum decipiam et uram istum. Vos autem abite.

CIN. Hei mihi misero! quanta discrucior convulsione et tentigine, non secus ac si in rota torquear!

LYS. Quis est iste, qui stat cis custodes?

CIN. Ego.

LYS. Vir?

CIN. Vir utique.

LYS. Nonne ergo hinc facesses?

CIN. Tu vero quænam es, quæ me ejicis?

LYS. Diurna speculatrix.

CIN. Per deos ergo obsecro, evoca mihi Myrrhinam.

LYS. Ecce vero! egone ut Myrrhinam tibi vocem? Tu autem, quis es?

CIN. Vir illius, Pæonides Cinesias.

LYS. O salve carissime: non enim obscurum apud nos est tuum nomen, nec ignobile; semper enim te in ore habet uxor tua, et si ovum aut malum sumat, *Cinesiæ sit hoc*, inquit.

CIN. Dii vostram fidem!

LYS. Ita est, per Venerem juro. Tum si de viris incidat sermo aliquis, statim dicere solet uxor tua, *cetera omnia nugas esse præ Cinesia.*

CIN. Agedum voca ipsam.

LYS. Quid? dabisne aliquid mihi?

CIN. Equidem hercle illico si velis. Habeo autem istud: quod itaque habeo, do tibi.

LYS. Descendam igitur, et vocabo eam tibi.

CIN. Quam citissime ergo. Nam prorsus ingrata mihi vita est, ex quo exivit illa domo: atque intrare tædet: desolata mihi videntur omnia: neque unquam quicquam me juvat quod edo: nam riget mihi nervus.

MYRR. Amo equidem, amo illum: sed non vult a me amari. Proinde ne me ad hunc vocaveris.

CIN. O dulcissima Myrrhinula, cur istæc agis? descende huc.

MYRR. Non ecastor ego illuc descendam.

CIN. Ne quidem me vocante, Myrrhina?

MYRR. Nihil enim mei indigens me vocas.

CIN. Egone nihil indigens? immo perditus.

MYRR. Abeo.

CIN. Noli, quæso: sed saltem puerulo ausculta. Heus tu, nonne vocas matrem?

PUER. Mater, mater, mater.

CIN. Heus tu, quid agis? nonne te miseret pueruli sextum jam diem illoti et mamma carentis?

MYRR. Utique miseret me: sed negligens est ei pater.

CIN. Descende, insana, pueruli gratia.

MYRR. Hem! quale est peperisse! descendendum; quid enim agam?

CIN. Mihi quidem junior illa videtur facta esse multo, et amabilius intueri: et quod se difficilem præbet, meique fastidit, illud ipsum nimirum est, quod me enecat desiderio.

MYRR. O dulcissime filiole mali patris, age deosculabor te dulcissimum matri tuæ.

CIN. Cur, ô improba, hæc facis, aliisque obsequeris mulieribus? Et me molestia, teque ipsam tædio adficis.

MYRR. Potin' es ut abstineas manum?

CIN. Quæ nobis autem domi sunt communia bona, perditum is.

MYRR. Parvi pendo illa.

CIN. An parvi pendis, quod tramam differunt gallinæ?

MYRR. Ita ecastor.

CIN. Veneris orgia non celebrasti tanto tempore. Nonne redibis?

MYRR. Haud pol ego, nisi pacem faciatis inter vos, et desinatis belligerare.

CIN. Ergo, si tibi ita placet, id etiam faciemus.

MYRR. Ergo, si tibi ita placet, domum redibo: nunc autem quin redeam sacramento teneor.

CIN. Saltem aliquantisper mecum decumbe.

MYRR. Non sane: etsi non possim negare te a me amari.

CIN. Amas? cur ergo non decumbis, ô Myrrhina?

MYRR. O ridende, num præsente puerulo?

CIN. Non hercle. Sed tu, ô Manes, fer eum domum. Ecce puerulus jam tibi hinc amotus: tu vero non decumbes?
MYRR. Sed, ô perdite, ubi fieri id potest?
CIN. Ad Panos sacellum percommode.
MYRR. At quomodo in arcem casta redire potero?
CIN. Facillume, in Clepsydrâ si laveris.
MYRR. Scilicet, ô perdite, jurata pejerabo?
CIN. In caput meum vertat. De jurejurando ne sis sollicita.
MYRR. Agedum feram lectulum nobis.
CIN. Nequaquam: sufficit nobis humi cubare.
MYRR. Ita me Apollo juvet, ut ego te, quamvis turgentem libidine, non reclinaverim humi.
CIN. Amat me valde, satis apparet, uxor.
MYRR. En, decumbe properans, et ego exuo vestes. At, perii! teges efferenda est.
CIN. Quæ, malum, teges? haud mihi quidem.
MYRR. Ita mihi Diana propitia sit: turpe est enim super loris cubare.
CIN. Sine deosculer te.
MYRR. En.
CIN. Papæ! revertere huc ergo quam celerrime.
MYRR. En teges. Decumbe: jam exuo vestes. Sed, perii! cervical non habes.
CIN. At nihil opus est mihi.
MYRR. At ecastor mihi.
CIN. Profecto penis hicce uti Hercules hospitio excipitur.
MYRR. Surge, subsulta.
CIN. Jam omnia habeo.
MYRR. Itane omnia?
CIN. Agedum ô aurea.
MYRR. Jam strophium solvo: tu vero memento, ne, quam dedisti de pace ineunda, fidem fallas.
CIN. Peream hercle prius.
MYRR. Sed lodicem non habes.
CIN. Nec hercle opus est: sed futuere volo.
MYRR. Ne fis sollicitus, et istud facies: cito enim redeo.
CIN. Stragulis perdet me hæc femina.
MYRR. Erigere.
CIN. At iste jamdudum erectus est.
MYRR. Vin' ut te inungam?
CIN. Ne hoc Apollo sirit.
MYRR. Per Venerem, velis nolis, inungere.
CIN. Utinam, ô supreme Jupiter, effusum fuisset istuc unguentum!
MYRR. Porrige manum, sume et inungere.
CIN. Istuc hercle unguentum minime est suave, nisi terendo bonum sit; nec concubitum olet.
MYRR. Me miseram! Rhodium unguentum extuli.
CIN. Bonum est: hoc mitte, ô fatua.

MYRR. Nugaris.
CIN. Qui illum dii omnes perduint, qui primus coxit unguentum!
MYRR. Cape hoc alabastrum.
CIN. Sed aliud habeo. At tu, ô perdita, decumbe, et ne fer mihi quicquam.
MYRR. Istuc agam, ita me Diana amabit. Calceos igitur exuo. Sed, ô carissime, vide, ut decernas aliquid de pace facienda.
CIN. Consulam—Perdidit me et adtrivit mulier tum aliis omnibus, tum quod me excoriatum relinquens abiit. Hei mihi! quid faciam? quem futuam, postquam spe excidi potiundæ pulcherrimæ? quomodo hancce educabo? ubi Cynalopex? loca mihi mercede nutricem.
CHOR. SEN. In maxumis malis, ô infelix, et animi angore cruciaris; et me tui miseret. Heu! heu! Quinam renes possint durare? quis animus? qui colei? quis lumbus? quis penis intentus, nec mane permolens aliquam?
CIN. O Jupiter! quam diræ convulsiones!
CHOR. SEN. Ita de te merita est execrabilis et scelesta illa.
CIN. Immo hercle cara et dulcissima.
CHOR. SEN. Quid, malum, *dulcissima?* Scelerata, scelerata utique. O Jupiter, ô utinam ipsam, velut acervos acerum, magno venti turbine contortam et rotatam auferas, deinde dimittas: illa autem rursus feratur in terram: deinde repente in mentulam incidat et infigatur!

CADUCEATOR LACEDÆMONIORUM, PROVISOR, CHORUS SENUM, CHORUS MULIERUM.

CAD. Ubi Athenarum est Senatus, aut ubi sunt Magistratus? Volo aliquid novi dicere.
PROV. Tu vero quis es? utrum homo, an Conissalus?
CAD. Caduceator ego sum, ô stulte: testor deos geminos: veni Sparta, pacis conciliandæ gratia.
PROV. Ergone advenisti hastam sub axilla gerens?
CAD. Non ego hercle.
PROV. Quo te versas? quidve prætendis sagum? an dolent tibi inguina ex itinere?
CAD. Ineptus mecastor est hic homo.
PROV. Sed arrigis, impurissime.
CAD. Non ego hercle: noli nugari.
PROV. At quid est hoc tibi?
CAD. Scytala Laconica.
PROV. Sit modo hæc scytala Laconica: sed mihi, tanquam scienti, dic verum; quomodo sese res vestræ habent Lacedæmone?
CAD. Erecta est universa Lacedæmon, et socii omnes arrigunt: Pellena opus est.
PROV. Undenam istud malum in vos ingruit? num a Panos ira?
CAD. Non. Principium quidem sola Lampito: deinde ceteræ simul Spartanæ mulieres uno consensu viros a cunnis abegerunt.
PROV. Quomodo ergo habetis?

CAD. Ærumnis conficimur: nam per urbem incurvi ambulamus, tanquam lucernas gestantes: mulieres autem ne tangi quidem sibi cunnum a nobis patiuntur, priusquam omnes unanimi consilio pacem faciamus cum Græcia.

PROV. In hanc rem undique conjurarunt mulieres: nunc demum intelligo. Sed quamprimum renuntia, ut de pace legatos plena cum potestate huc mittant: ego vero Senatui dicam, ut alios hinc lectos mittant legatos, ostendens hunc penem.

CAD. Volabo: nam optime prorsus autumas.

CHOR. SEN. Nulla est bestia muliere inexpugnabilior, nec ignis, nec ulla pardalis tam impudens.

CHOR. MUL. Hæc vero ita esse intelligis, et bellum geris, dic mihi, quum tibi nunc, ô improbe, liceat certam me habere amicam?

CHOR. SEN. Equidem mulieres odisse non desinam.

CHOR. MUL. Sed quando voles, desines: nunc autem non patiar te nudum sic esse: video enim, quam sis ridiculus. Verum accedam, et tibi hanc exomidem induam.

CHOR. SEN. Istuc quidem hercle non perperam facitis: verum præ iracundia illam modo exui.

CHOR. MUL. Primo quidem vir videris: deinde non es ridiculus: et nisi mihi molestus fuisses, ego tibi hanc bestiolam, quæ oculo tuo nunc insidet, prehensam exemissem.

CHOR. SEN. Hoc nimirum erat, quod me cruciabat, mordaculus ille. Erue id: et ubi detraxeris, ostende mihi. Nam dudum hercle oculum mihi morsicat.

CHOR. MUL. Sed faciam id, etsi homo sis morosus. O Jupiter! ingens utique aspectu culex inest tibi. Nonne vides? annon iste culex est Tricorysius?

CHOR. SEN. Edepol me beasti. Nam dudum me fodiebat, quasi puteum faceret: itaque, postquam exemtus est, fluit mihi lacrima largiter.

CHOR. MUL. Sed detergam ego te, etsi valde sis malus; et osculabor.

CHOR. SEN. Ne osculeris.

CHOR. MUL. Velis nolis, tamen.

CHOR. SEN. Male pereatis, ut estis ingenio ad blandiendum composito! et est vetus illud verbum vere et non perperam dictum: *Neque cum perniciosissimis, neque sine perniciosissimis.*

CHOR. MUL. Sed nunc tecum paciscor, me deinceps nec facturam amplius vobis, nec passuram à vobis quicquam mali: sed jam cœtu facto incipiamus una canticum. Ita nos, ô viri comparamus, ut nulli civium ne minimum quidem male dicamus: sed contra potius omnia bona et dicamus et faciamus: etenim sufficiunt præsentia hæc mala. Sed profiteatur quicunque vir aut femina pecunia eget, et accipere vult minas duas aut tres: nam plurimum est intus, nosque habemus cruminas: et si aliquando Pax exoriatur, quicunque nunc mutuabitur, is quæ a nobis acceperit nunquam reddet. Convivio autem excepturæ sumus hospites quosdam Carystios, viros bonos et fortes: et est nonnihil pultis: et porcellus erat mihi, quem mactavi: sicque carnes habebitis teneras et bonas. Venite ergo in domum meam hodie: tempori autem oportet hoc facere lotos, vos ipsos et liberos vestros; deinde intro ire, nec quemquam interrogare: sed recta ingredi, tanquam in domos vestras, strenue. Fortassis autem janua erit clausa.

CHOR. SEN. Sed e Sparta isti legati, trahentes barbas, adveniunt, quasi paxillum, cui porcelli adligantur, circa femora habentes.

CHORUS SENUM, LEGATI LACEDÆMONIORUM, POLYCHARIDES, LYSISTRATA, CHORUS MULIERUM, CIRCUMFORANEI QUIDAM, FAMULUS, ATHENIENSIS QUIDAM.

CHOR. SEN. Primum quidem, ô Lacones, salvete: deinde dicite nobis quo in statu huc veneritis.

LEG. Cur vobis rem multis verbis narremus? cernere licet, quo in statu venerimus.

CHOR. SEN. Papæ! huic malo intenduntur nervi perquam vehementer; gliscitque fervor pejorem in modum.

LEG. Res verbis adumbrari nequit: quid verbis opus est? sed veniat quis, et quo tandem pacto voluerit, pacem nobis constituat.

CHOR. SEN. Atqui et istos conspicor indigenas, tanquam luctatores pueros, a ventre rejicientes vestes, ita ut athleticum quid hic morbus videatur.

POL. Quis indicet nobis Lysistratam, ubi sit? nam viri adsumus et nos hujuscemodi.

CHOR. SEN. Et alter hic morbus alteri congruit. Numquid mane tentigo vos capit?

POL. Immo perimus, dum hoc experimur. Quare, nisi pacem quis inter nos ocius conciliet, fieri non poterit, quin Clisthenem futuamus.

CHOR. SEN. Si sapitis, vestes sumetis, ut ne quis eorum, qui Hermas truncant, vos videat.

POL. Recte, ita me Jupiter amet, autumas.

LEG. Ita me Castores, recte omnino. Agedum amiciamur.

POL. Salvete, ô Lacones: turpe est, quod nobis accidit.

LEG. O Polycharida, male utique nobis fuisset, si vidissent isti viri mentulas nostas erectas.

POL. Agite, Lacones, aperte profitendum est: quare huc advenistis?

LEG. De pace legati.

POL. Recte dicitis; et nos ob eam rem. Quidni ergo vocamus Lysistratam, quæ sola nos conciliare possit?

LEG. Ita edepol, et, si vultis, Lysistratum.

CHOR. SEN. Sed nihil opus est, ut videtur, a vobis eam evocarier: ipsa enim, re audita, egreditur.

POL. Salve mulier omnium fortissima: nunc te decet esse formidabilem, probam, simplicem, gravem, mitem, callidam. Nam primarii Græciæ viri, tuis illecebris capti, tibi permiserunt, et communi consilio commiserunt querelas suas.

LYS. Sed non difficile negotium est, si quis subantes eos offendat, et mutuo masculæ Veneris usû abstinentes. Sed mox scibo. Ubi est Pax ? adduc primum Laconas prehensos manu, sed non dura, nec superba, neque, ut viri nostri solebant, invenuste ; sed ut mulieres decet, familiariter omnino. Si tibi quis manum non dederit, mentula prehensum duc. Age tu etiam Athenienses duc istos, qua concedent parte prehensos. Vos Lacones, state huc prope me : vos autem istinc, et verba mea percipite. Mulier quidem sum : mens tamen inest mihi : et primum quidem a natura mihi inditum fuit, ut recte sentirem : tum, præceptis multis e patre meo et senioribus auditis, erudita sum non male. Volo autem vos communi argumento increpare, idque merito : qui, licet eadem aqua lustrali aras conspergatis, tanquam cognati, Olympiæ, Pylis, Delphis, (Quot alia memorarem loca, si vellem esse prolixior ?) quum non desint barbari hostes, tamen infestis exercitibus Græcos et eorum urbes pessundatis. Communis quidem ista oratio hactenus mihi finitur.

POL. At ego tentigine pereo.

LYS. Deinde vos Lacones, nam ad vos me convertam, nonne scitis, ut olim huc veniens Periclides Laco, Atheniensibus supplex, ad aras sedit, pallidus, in purpureo amictu, auxiliares copias petens ? nam tunc vos urgebat Messena, et una Neptunus terram quatiens. At Cimon cum quatuor millibus armatis profectus universam servavit Lacedæmonem. His ab Atheniensibus acceptis beneficiis, vastatis terram, cujus talia sunt in vos merita.

POL. Injurii sunt isti hercle, ô Lysistrata.

LEG. Injurii sumus : sed vix dici potest, quam pulcher sit hujus culus.

LYS. At putasne me vos Athenienses absoluturam culpa ? nonne meministis, ut vicissim Lacones, quando servilibus tunicis induti eratis, venientes armati, multos occiderunt Thessalos, multosque Hippiæ amicos et socios, soli suppetias vobis ferentes illo die, et restituta vobis libertate, pro servili tunica populum vestrum pallio amicierunt denuo ?

LEG. Nondum vidi mulierem præstantiorem.

POL. At ego cunnum nunquam pulchriorem.

LYS. Cur ergo, quum tam multa et præclara merita vestra exstent, pugnatis, et non desistitis a malitia ? cur non reconciliamini ? age, quid obstat ?

LEG. Nos quidem volumus, si quis nobis encyclum istud reddere velit.

LYS. Quodnam, ô bone ?

LEG. Pylum, ut dudum eam flagitamus et captamus.

POL. Illud quidem vobis nunquam eveniet, per Neptunum juro.

LYS. Concedite illis, ô boni.

POL. Postea quamnam movebimus ?

LYS. Aliud reposcite pro isto castellum.

POL. Perii ! date igitur nobis hunc Echinuntem primo, et Maliensem sinum pone adjacentem, et Megarica Crura.

LEG. Non edepol omnia, ô insane.

LYS. Sinite, ne contende de Cruribus.

POL. Jam exuta veste nudus arare volo.

LEG. At pol ego stercus convehere quamprimum.

LYS. Ubi pax vobis reconciliata fuerit, istuc facietis. Sed si de pace vobis constat sententia, deliberate, et socios adeuntes rem cum iis communicate.

POL. Nam quos, ô bone, socios ? arrigimus. Annon idem nostris sociis videbitur, omnibus futuendum esse ?

LEG. Sic edepol meis.

POL. Immo hercle Carystiis.

LYS. Recte dicitis. Nunc curate ut puri sitis, ut nos mulieres in arce convivio vos excipiamus de illis quæ in cistis habemus. Jusjurandum et fidem illic invicem date, deinde uxore sua accepta, vestrûm unusquisque abibit.

POL. Sed eamus quam citissime.

LEG. Duc quo tu vis.

POL. Ita hercle, quam celerrime.

CHOR. MUL. Stragulas vestes et lænas, et xystidas, et aurea vasa, quidquid est mihi, sine invidia volo omnibus præbere, ut ferant suis liberis, si quando alicujus filia canistrum in sacris gestet. Omnibus vobis dico, ut sumatis nunc de meis opibus e domo mea, et nihil tam bene obsignatum esse, quin ceram revellatis, et quæ intus condita sunt auferatis. Sed qui omnia circumspexerit, nihil videbit, nisi quis vestrûm acutius cernit, quam ego. Si vero alicui cibus deest, quo vernas et parvulam sobolem numerosam pascat, licet a me sumere contritas fruges : at est panis unius chœnicis, aspectu valde magnus. Quisquis igitur vult pauperum, eat in domum meam saccos habens et peras, accepturus fruges : Manes autem servus meus eis indet. Verumtamen ad januam meam ne quis accedat, prædico : sed caveat canem.

CIRC. Aperi januam.

FAM. Nonne vis loco cedere ? Vos, quid sedetis ? Num vultis, ut ego lampade hac vos comburam ? molesta est hæc statio.

CIRC. Non recedam.

FAM. Sed si omnino id faciendum est, ut vobis gratificemur, durabimus.

CIRC. Et nos tecum una durabimus.

FAM. Nonne abitis ? Male erit vestris capillis et flebitis largiter. Non abitis, ut Lacones ex ædibus quiete abeant rerum omnium saturi ?

ATH. QUID. Nunquam equidem vidi tale convivium. Faceti utique erant Lacones : nos autem in vino convivæ sapientissimi.

CHOR. SEN. Recte autumas, quia sobrii insanimus. Quod si Athenienses me audient, madidi semper obibimus legationes ubicunque. Nunc enim si quando Lacedæmonem venimus sicci, statim circumspicimus, ecquid turbare possimus. Itaque quid dicant, non audimus : quæ vero non dicunt, hæc suspicamur perperam : et nuntiamus non eadem de iisdem rebus. At nunc omnia placuerunt, ut si quis

cantaret Telamonis, quum cantare debuisset scolion Clitagoræ, tamen laudaremus, et insuper pejeraremus.

FAM. Sed isti rursus huc conveniunt. Nonne facessitis, verberones?

CIRC. Ita hercle: jam enim intus egrediuntur convivæ.

LEG. O Polycharida, cape tibias, ut ego tripudiem et canam lepide in Athenienses et nos simul.

POL. Quin tu cape tibias, per deos obsecro: nam nihil me magis oblectat, quam si vos saltantes conspicer.

LEG. Excita, ô Mnemosyne, juvenes hosce, et meam Musam, quæ nostra et Atheniensium præclara facta novit: quando hi quidem ad Artemisium, diis similes, impetum fecerunt in naves hostiles, et Medos vicerunt. Nos vero Leonidas ducebat, tanquam apros, exacuentes dentem: plurima autem circa ora spuma efflorescebat, plurimaque simul defluebat cruribus. Erant enim viri Persæ numero non pauciores, quam arena. Silvarum potens Diana venatrix, huc ades, virgo diva, ad fœdus nostrum, ut concordiam nostram diu tuearis, utque jam deinceps amicitia permaneat facilis, inito fœdere; et astutiam vulpinam missam faciamus: ô huc ades, ô venatrix virgo.

LYS. Agite nunc rebus bene peractis ceteris, abducite istas, ô Lacones; has autem, vos: vir apud mulierem, et mulier stet apud virum. Et deinde ob felicem rerum successum, choreis in deorum honorem ductis, caveamus deinceps rursus peccare.

CHOR. ATHEN. Adduc chorum, adduc etiam Gratias: præterea Dianam advoca; advoca etiam geminum Dianæ, chori ducem, Pæanem benignum: advoca Nysium, cui cum Mænadibus oculi sunt flagrantes: Jovemque igni coruscum, et conjugem venerandam advoca beatam: deinde vero deos, quibus testibus utemur non obliviosis circa magnanimam pacem, quam fecit diva Cypris. Alalæ io Pæan, tollite vos sublimes, io! tanquam victoria potiti, io! Euœ, euœ; Euæ, euæ. Lacon, tu jam profer cantilenam novam post novam.

CHOR. LAC. Taygetum amabilem relinquens, rursus veni Musa Lacæna, venerandum nobis celebrans Amyclarum deum, et Chalciœcam Minervam, Tyndaridasque fortes, qui ad Eurotam ludunt. Eia naviter ingredere, levem pallii quatiens institam, ut Spartam celebremus, cui deorum chori sunt curæ, et pedum strepitus: puellæ vero propter Eurotam, ut pulli equini, subsultant, crebro pedum pulsu festinantes, comasque quassant, tanquam Bacchæ thyrsis ludentes. Præit autem Ledæ filia casta, dux chori pulchra. Sed age manu fluxos capillos implica vittæ, et pedibus salta, salta ut cerva: plausum simul fac choreis utilem, et divarum fortissimam Chalciœcam celebra, bellatricem.

ARISTOPHANIS

THESMOPHORIAZUSÆ.

DRAMATIS PERSONÆ.

MNESILOCHUS *Euripidis socer.*

EURIPIDES.

FAMULUS *Agathonis.*

AGATHO.

CHORUS *Agathonis.*

PRÆCO.

CHORUS *Mulierum Thesmophoria celebrantium.*

MULIERES QUÆDAM.

CLISTHENES.

PRYTANIS.

SCYTHA LICTOR.

ARISTOPHANIS

THESMOPHORIAZUSÆ.

MNESILOCHUS, EURIPIDES, FAMULUS AGATHONIS, AGATHO, CHORUS AGATHONIS.

MNES. O Jupiter! quando tandem hirundo apparebit? perdet me homo, in orbem me circumducens a matutino usque tempore. Licetne vero, priusquam lien mihi excutiatur, percontari te, quo me ducis, ô Euripides!

EUR. Sed non audire te oportet omnia, quæ statim præsens videbis.

MNES. Quid ais? iterum memora. Non oportet me audire?

EUR. Non, si quæ statim visurus es.

MNES. Neque ergo videre me oportet?

EUR. Non, si quæ auditurus es.

MNES. Quidnam mihi suades? attamen scite loqueris. Scilicet, ut censes, nec audiendum, nec videndum mihi est.

EUR. Utriusque enim horum diversa est natura. Aliud est *non videre*, aliud est *non audire*: hoc scias.

MNES. Quomodo aliud?

EUR. Ita hæc olim discreta fuerunt. Etenim æther, quum primum secerni cœpit, et animalia in se gignere motu prædita, quo quidem cernere oportet, primum fabricavit oculum, instar Solis rotæ: auditus vero infundibula, aures perforavit.

MNES. Propter infundibulum ergo neque audio, neque video. Gaudeo hercle me hæc didicisse. Quantum est cum sapientibus conversari!

EUR. Multa talia discere possis a me.

MNES. Utinam ergo præter bona ista excogitare queas, quanam ratione adhuc addiscam, non esse claudum cruribus!

EUR. Accede huc et adhibe mentem.

MNES. Ecce.

EUR. Viden' ostiolum hoc?

MNES. Sic hercle opinor.

EUR. Tace nunc.

MNES. Taceo ostiolum.

ERU. Ausculta.

MNES. Auscultabo et tacebo ostiolum.

EUR. Hîc habitat inclytus ille Agatho, tragicus poëta.
MNES. Qualis est iste Agatho ?
EUR. Est quidam Agatho---
MNES. Num niger ille et robustus ?
EUR. Non : sed alius quis. Nunquamne vidisti ?
MNES. An barbatus ille ?
EUR. Nunquamne vidisti ?
MNES. Haud hercle vero, quod quidem sciam.
EUR. Atqui præcidisti tu eum : sed non noveras forsan. Sed procul deliteamus, quia foras egreditur famulus quis ejus, ignem gerens et ramos myrteos : sacrificaturus videtur pro felici carminum elaboratione.
FAM. Favete linguis, omnis populus, ore compresso. Versatur enim intra heriles ædes Musarum sacer cœtus cantica modulans. Compescat autem ventos tranquillus æther, fluctusque maris non resonet cœruleus.
MNES. Bombax.
EUR. Tace : cur loqueris ?
FAM. Volucrum genus omne somno quiescat, agrestiumque ferarum per silvas vagantium pedes ne solvantur.
MNES. Bombalobombax.
FAM. Nam constituit suaviloquus Agatho, antistes noster—
(MNES. An pædicari ?
FAM. Quis vocem emisit ?
MNES. Tranquillus æther.)
FAM. Statumina pangere, dramatis exordia : curvat vero novas testudines versuum : et alios quidem tornat, aliorum conglutinat membra : gnomas effingit : nomina commutat rebus : in modum ceræ versus liquat, et rotundat, et in forma fundit.
MNES. Et clunem agitat.
FAM. Quis rusticus septis appropinquat ?
MNES. Qui paratus est tibi et poëtæ illi suaviloquo, perforato septo, rotundatum hunc penem et contortum in culi formam fundere.
FAM. Mirum, ni, quum juvenis esses, valde fueris protervus, ô senex.
EUR. O bone, hunc quidem jube valere : tu vero Agathonem huc mihi evoca omni studio.
FAM. Non est quod me roges : nam ipse egredietur illico, quippe qui carmina modulari occipit. Hieme enim flectere strophas non est facile, nisi quis foras progrediatur in solem.
MNES. Quid igitur agam ?
EUR. Opperiredum : nam egreditur. O Jupiter, quid me facere cogitas hodie ?
MNES. Per Jovem, percontabor hominem, quid hoc rei sit. Quid gemis ? quid gravaris ? clam me non decet te habere, qui sis gener meus.
EUR. Est malum mihi magnum præparatum.
MNES. Quodnam ?

EUR. Hodie decernetur, vivatne adhuc, an perierit Euripides.
MNES. Et quomodo ? si quidem nunc neque in foris jus dicitur, nec Senatûs est consessus, quia tertius est dies, Thesmophoriorum medius.
EUR. Hoc ipsum nimirum exitio mihi futurum præsagit mihi animus. Insidias enim struxerunt mihi mulieres, et in Dearum ædem convenerunt hodie, in perniciem meam deliberaturæ.
MNES. Quam ob causam ?
EUR. Quia in tragœdiis eas traduco, et convicia illis dico.
MNES. Per Neptunum et Jovem merito hoc tibi evenerit. Sed, quum hæc ita comparata sint, quid habes quod contra machineris ?
EUR. Agathoni poëtæ tragico si persuasero, ut Thesmophoria adeat.
MNES. Quid facturus, quæso ?
EUR. Ut verba faciat in mulierum concilio, et quæ in rem meam sint pro me dicat.
MNES. Utrum palam, an clam ?
EUR. Clam, stola muliebri indutus.
MNES. Lepidum hercle inventum, et a tuo more minime alienum. Fallaciarum enim nostra est palma.
EUR. Tace.
MNES. Quid rei est ?
EUR. Egreditur Agatho.
MNES. Et qualis ille est ?
EUR. Is est, qui nunc advehitur.*
MNES. Profecto cœcus sum : non enim video virum ullum hîc præsentem : at Cyrenen video.
EUR. Tace ; jam enim, ut carmina moduletur, se comparat.
MNES. Formicinas semitas, aut quid aliud flebili voce cantillabit ?
AG. Sacram Inferis Deabus accipientes facem, puellæ, cum libera patria, choros agitate, et clamorem tollite.
CHOR. Cuinam deorum, dic age, festum hoc celebratur ? facile enim animum induco deos colere.
AG. Age nunc instrue, Musa, aureo arcu insignem Phœbum, urbis qui condidit mœnia in Simoëntide terra.
CHOR. Salve, festivissimis canticis celebrate Phœbe : qui musicis in certaminibus sacrorum præmiorum honoribus excellis.
AG. Et nemorosis in montibus degentem virginem laudate, Dianam silvestrem.
CHOR. Celebrare et beatam prædicare pergo venerandam Latonæ prolem, Dianam integram.
AG. Latonamque, et pulsus Asiaticæ citharæ, a pede nunc discrepantes, nunc ei respondentes rhythmo, ad quos moventur Phrygiæ Gratiæ.
CHOR. Veneror Latonamque reginam, citharamque matrem hymnorum, probato masculo clamore, per quem fulgor emicat divinis ex oculis, et per nostram subitam vocem : quorum gratia regem Phœbum laudibus orna. Salve Latonæ fili beate.

MNES. Quam dulce melos, ô venerandæ Genetyllides, et effeminatum, et blandius lasciviusque quibusvis osculis, ita ut audienti mihi podicem ipsum subierit titillatio! Et te, ô adulescens, Æschyli verbis in Lycurgo interrogare volo. Cujas est effeminatus iste? quæ patria? quæ stola? quæ confusio vitæ? Quid barbito rei est cum crocota? quid lyræ cum redimiculo? quid palæstrica ampulla et strophium? quam non conveniunt! quænam est speculi et ensis societas? quisnam vero ipsus es, adulescens? num vir es? at ubi penis? ubi læna? ubi viriles calcei? an vero femina? ubi igitur papillæ? quid ais? quid taces? Sed utique ex cantu conjecturam de te faciam, siquidem ipse non vis dicere.

AG. O senex, senex, invidiæ quidem convicium audivi; sed dolore non affectus sum. Ego autem vestem, pro iis quæ animo meditor, gero. Poëtam enim oportet fabularum, quas facit, argumentis convenientes adsciscere mores. Ac primo quidem muliebres quando quis facit fabulas, muliebrium morum corpus ipsum poëtæ particeps esse oportet.

MNES. Equum igitur agitas, quum Phædram facis.

AG. Viriles autem si quis faciat, virile istud corpori inest ipsi. At quæ natura non habemus, illa demum imitando studemus adsequi.

MNES. Ergo quum Satyros facies, voca me, ut opera mea te adjuvem pone stans arrecto veretro.

AG. Præterea illepidum est poëtam videre, agrestis qui sit et hirsutus. Considera porro Ibycum illum et Anacreontem Teïum, et Alcæum, qui harmoniæ venustatem conciliarunt, mitras gestasse, et molliter, Ionum more, saltasse. Phrynichus quoque, de hoc enim certe audivisti, et ipse pulcher erat, et pulchris induebatur vestibus: idcirco utique et pulchra erant ejus dramata. Necesse enim quemlibet paria naturæ suæ facere.

MNES. Propterea utique Philocles, qui turpis est, turpia facit: Xenocles autem, qui malus est, mala facit: porro Theognis, qui frigidus est, frigida facit.

AG. Necesse omnino. Quare, quum illud nossem, corpus meum curavi diligenter.

MNES. Quomodo obsecro?

EUR. Desine latrare. Namque ego istuc ætatis talis eram, quando incepi fabulas facere.

MNES. Tibi hercle non invideo educationem tuam.

EUR. Sed cujus gratia veni, sine me dicere.

MNES. Dic.

EUR. Agatho, sapientis est viri, si quis paucis verbis multa scite complecti possit. Ego vero nova calamitate percussus supplex ad te venio.

AG. Quanam re indigens?

EUR. Constituerunt mulieres me perdere hodie in festo Thesmophoriorum, quia ipsis male dico.

AG. Quodnam igitur a nobis est auxilium tibi?

EUR. Maximum. Nam si inter mulieres, clam eas, sedeas, ita ut mulier esse videaris, causamque meam dilucide agas, servabis me. Solus enim condigne pro me dicere queas.

AG. Quidni vero ipse causam tuam dicis præsens?

EUR. Dicam tibi. Primum quidem noscor: deinde canus sum, et barbam habeo. Tu vero formoso es vultu, candidus, rasus, muliebri voce, delicatus, specie decora.

AG. Euripides—

EUR. Quid est?

AG. Fecistin' aliquando hunc versum? *Jucundum tibi est lucem intueri: patri vero id non jucundum putas?*

EUR. Equidem.

AG. Ne igitur speres tuum malum nos subituros esse: nam insaniremus utique. Sed ipse quod tuum est, eo quo par est animo feras. Calamitates enim non dolos struendo ferre nos æquum est, sed patiendo.

MNES. Enimvero tu, impudice, latiorem culum habes, non dicendo, sed patiendo.

EUR. Quid vero causæ est cur illuc ire formides?

AG. Pejori exemplo periturus essem, quam tu.

EUR. Quidum?

AG. Qui? quia viderer mulierum opera nocturna clepere, et surripere muliebrem Venerem.

MNES. Ecce vero *clepere!* immo hercle pædicari. Sed, ita me Jupiter servet, speciosus est prætextus.

EUR. Quid igitur? faciesne quæ te rogo?

AG. Neutiquam hoc credas.

EUR. O me infelicissimum! ut periit Euripides!

MNES. O amicissime, ô gener, ne tibi desis.

EUR. Quanam igitur ratione me expediam?

MNES. Hunc quidem longum flere jube: me vero, ad quodcunque vis, utere.

EUR. Age igitur, quoniam tute ipsum tradis mihi, exue hanc vestem.

MNES. Ecce, humi jacet. Sed quid me facere cogitas?

EUR. Radere hanc barbam; inferiorum vero partium pilos adurere.

MNES. Fac ergo, si tibi videtur; vel tradere meipsum tibi non debebam unquam.

EUR. Agatho, sine novaculis nunquam deprehenderis: unam igitur nobis nunc commoda.

AG. Sume ipse ex hac theca.

EUR. Liberalis es. Tu vero sede: infla buccam dextram.

MNES. Hei mihi!

EUR. Quid clamitas? paxillum ori tibi indam, ni taceas.

MNES. Attatæ, attatæ!

EUR. Heus tu, quo curris?

MNES. Ad Eumenidum fanum: non enim, per Cererem, hic manens secandum me præbebo.

EUR. Nonne ridiculus eris semiraso capite?

MNES. Parum id curo.

EUR. Per deos obsecro, nequaquam prodideris me : huc accede.
MNES. O me infelicem !
EUR. Immotus sede, et erige caput. Quo te vertis ?
MNES. Mu, mu.
EUR. Quid mussitas ? omnia belle peracta sunt.
MNES. Væ misero mihi ! levis ergo militabo.
EUR. Animo liquido et tranquillo es : nam formosus videberis omnino. Vin' ipse te spectare ?
MNES. Si tibi ita placet, speculum affer.
EUR. Viden' teipsum ?
MNES. Non mehercle, sed Clisthenem.
EUR. Surge, ut pilos tibi aduram ; et inclina te.
MNES. Hei mihi misero ! porcellus fiam.
EUR. Adferat huc aliquis intus facem vel lucernam. Inclina te : caudæ cave nunc extremæ.
MNES. Curabo id hercle. At vero uror. Heu me miserum ! aquam, aquam, vicini, priusquam podex suppetias ferat ad flammam restinguendam.
EUR. Bono animo es.
MNES. Qui bono animo sim, flamma ambustus ?
EUR. Sed nihil tibi amplius molestiæ reliquum est : plurimus enim tibi labor exantlatus est.
MNES. Heu, heu, fuliginem! ambusta mihi omnia sunt circa podicem.
EUR. Istuc ne cures : illum enim alius quis spongia absterget.
MNES. Utique flebit, si quis podicem meum abluerit.
EUR. Agatho, quandoquidem operam tuam mihi invides, at saltem pallam hancce commoda nobis et strophium : non enim dices te istis carere.
AG. Sumite et utimini, lubens concedo.
MNES. Quid igitur sumam ?
AG. Crocotam primum sume et indue.
MNES. Per Venerem, suavem spirat odorem mentulæ.
AG. Præcinge illum celeriter.
MNES. Cedo nunc strophium.
EUR. Ecce.
MNES. Age nunc indue ornamenta cruribus meis.
EUR. Vittis opus est et mitra.
AG. En galericulum, quod ego noctu gesto.
EUR. Quin et hercle perquam commodum est.
MNES. Mihine aptum erit ?
AG. Immo edepol optime habet.
EUR. Cedo encyclum.
AG. Hoc sume e lectulo.
EUR. Calceis opus est.
AG. Hos meos sume.
MNES. An apti mihi erunt ?
EUR. Quidni ? num laxos gestare amas ?
AG. Tu hoc ipse videas. Sed quandoquidem omnia habes, quorum tibi opus est, intro aliquis quam citissime me vehat.

EUR. Vir quidem hic nobis speciem mulieris utique præ se fert. At quum loqueris, fac ut vocis sono mulierem imiteris bene et verisimiliter.
MNES. Id conabor.
EUR. Vade igitur.
MNES. Non hercle, nisi juraveris mihi—
EUR. Quidnam ?
MNES. Te servaturum esse me omnibus modis, si quid mihi accidat mali.
EUR. Juro igitur per Ætherem, domicilium Jovis.
MNES. Quid potius quam per Hippocratis contubernium ?
EUR. Juro igitur per omnes funditus deos.
MNES. Memento igitur hoc: mens juravit, non vero lingua. Hanc jurejurando minime obstringere volo.

(Auditur mulierum acclamatio: mutata scena templum conspicitur.)

EUR. Abi propere celeriter. Nam concionis signum in Thesmophorio apparet : ego vero abibo.
MNES. Huc age Thratta, sequere. O Thratta, vide, ardentibus facibus quanta ascendat fuligo. Sed, ô perpulchræ Thesmophoræ, recipite me bonis avibus, et huc, et hinc rursus domum. O Thratta, cistam de capite depone, et deinde exime placentam, ut eam sumam et libem Deabus. Domina valde honorata, cara Ceres, et Proserpina, da mihi, ut multa sæpe tibi libare queam : sin minus, at nunc saltem lateam : utque filiæ meæ cunnus virum nanciscatur divitem, quamvis stolidum et insipientem, et ad mutonem adtentam habeat animi mentem. Ubi, ubi sedere potero loco commodo, oratores ut audiam ? tu vero, ô Thratta, hinc facesse : servis enim non licet concioni interesse.

PRÆCO, CHORUS MULIERUM THESMOPHORIA CELEBRANTIUM, MULIERES QUÆDAM, MNESILOCHUS, CLISTHENES.

PRÆC. Favete linguis, favete linguis. Vota facite Thesmophoris, Cereri et Proserpinæ, et Pluto, et Calligeniæ, et juvenum altrici Terræ, et Mercurio, et Gratiis, ut concio hæc et concilium præsens pulcherrime et optime habeatur, multumque prosit urbi Atheniensium, et feliciter nobis ipsis vertat ; et ut, quæ præclaris factis et orationibus merebitur quam optime de populo Atheniensium et mulieribus, ea vincat : hæc precamini et vobis ipsis bona. Io Pæan, io Pæan, io Pæan : gaudeamus.
CHOR. Hæc fieri optamus, et deorum genus precamur, ut ad has preces appareant læti. Jupiter magni nominis, et aurea lyra decore, Delum qui colis sacram ; et tu omnium victrix virgo, cæsia oculos, auream quæ vibras hastam, quæque urbem habitas florentissimam, huc veni : et multi nominis, ferarum interfectrix puella, pulchræ Latonæ germen : tuque marine venerande Neptune, maris rector, relicto piscoso turbinibusque agitato Nerei penetrali ; marinæque puellæ et Nymphæ montivagæ. Aurea quoque lyra accinat precibus nos-

tris. Ex voto concionem habeamus, Atheniensium nobiles mulieres.

PRÆC. Preces adhibete diis Olympiis, et deabus Olympiis, et Pythiis deis, et Pythiis deabus, et Deliis deis, et Deliis deabus et reliquis diis. Si quis malum aliquod machinatur muliebri populo, vel pacem offert Euripidi, Medisve, unde detrimentum capiant mulieres; vel tyrannidem affectat, vel cum aliis conspirat, ut tyrannum reducat; vel mulieris alicujus, quæ infantem supposuerit, nomen detulit; vel si mulieris alicujus ancilla lenocinium faciens, rem hero in aurem insusurrat, aut si aliquo missa, falsos nuntios adfert; vel si quis mœchus mulierem decipit mendaciis, et non dat quæ promiserit; vel si quæ anus dona dat mœcho; vel si dona accipit ab alio meretrix, amicum suum prodens; et si quis caupo vel caupona, congii vel cotylarum usu receptam mensuram adulterat, ut male pereat ipse et tota familia, imprecamini: vobis autem aliis omnibus ut dii dent multa bona, precamini.

CHOR. Junctis precamur precibus, ut rata urbi, rataque populo hæc vota fiant, utque suffragiis omnibus vincant, uti par est, quæ optima suaserint: quæcunque vero decipiunt, violantque jurisjurandi formulas moribus receptas, proprii lucri gratia, et in publicum detrimentum; vel plebiscita et legem quærunt abrogare, novis promulgatis; arcanaque hostibus nostris produnt, vel Medos inducunt in regionem nostram, ad eam perdendam, impie agunt, injuriaque adficiunt civitatem. Sed tu, imperio qui regis omnia Jupiter, hæc rata facias, ut nobis dii adsint, quamvis mulieres simus.

PRÆC. Audite omnes. Placuerunt hæc Senatui mulierum, Timoclea præside, Lysilla scribæ vicem obeunte, dicente Sostrata; concilium haberi mane, die medio Thesmophoriorum, quo nobis quamplurimum est otii, et consultari primum de Euripide, quid illum pati oporteat: videtur enim injuriam facere nobis omnibus. Quis concionari vult?

MUL. I. Ego.

PRÆC. Circumda igitur hanc coronam capiti, priusquam verba facias. Tace, sile, adtento esto animo: exscreat enim jam, quod faciunt oratores: longam orationem habitura videtur.

MUL. I. Ecastor nulla ambitione inducta, ô mulieres, loquutura surrexi: sed enim jampridem graviter fero misera, quum contumeliis vos lacessi videam ab Euripide, illo olerum venditricis filio, multaque et varia audire opprobria. Quibus enim ille nos conviciis non incessit? ubi nos non calumniatur, sicubi spectatores vel pauci conveniunt, et tragœdi et chori? fallaces nimirum, et virorum amatrices vocans, vinolentas, proditrices, loquaces, nulli rei neque frugi bonæ, magnum viris malum. Quapropter simul ac ingrediuntur domum a theatro revertentes, limis nos intuentur, dispiciuntque protinus, an forte adulter quispiam intus sit occultatus. Facere autem nobis nihil amplius, ut antidhac, licet; adeo homo hic mala docuit viros nostros: ut si quæ nectat mulier corollam, amare videatur; et si cui per domum cursitanti vas aliquod excidat, vir rogitet: *Cujusnam in honorem fracta est olla? non alius procul dubio, quam Corinthii hospitis.* Morbo laborat puella aliqua? statim frater dicit: *Color hicce mihi non placet puellæ.* Porro si carens liberis mulier quæpiam sibi partum supponere velit, neque hoc clam facere licet: viri enim jam adsident proxime. Et apud senes, qui puellas antea ducebant, nos calumniatus est, ita ut non sit senex ullus, qui uxorem ducere velit, propter hunc versum: *Imperat enim seni marito uxor.* Deinde hic etiam in causa est cur gynæconitides obsignent jam, et pessulis occludant, custodientes nos, et præterea Molossos alant, terriculamenta mœchis, canes. Et hæc quidem ignosci possunt: quæ vero nobis antidhac sumere licebat, quum ipsæ e cella penuaria depromeremus, farinam, oleum, vinum, ne ista quidem amplius licet. Ipsi enim jam viri parvas claves gestant, occultas, et maxime malignas, Laconicas nescio quas, tres habentes dentes. Nihilominus antea licebat clam aperire ostium, si faciendum curassemus nobis triobolarem anulum. Nunc autem familiarum illa pernicies, Euripides, viros docuit corrosa vermibus sigilla appensa gestare. Itaque opus esse mihi videtur, ut exitium aliquod huic homini quaqua ratione moliamur, vel toxico, vel alio quovis dolo, ut pereat. Hæc ego palam dico: reliqua vero cum scriba in syngrapham conferam.

CHOR. Nunquam hac audivi versutiorem feminam, neque majore facundia pollentem: omnia enim dicit recte, omnesque species examinavit, et omnia ponderavit mente: prudenterque et callide argumenta invenit bene excogitata; adeo ut, si diceret juxta illam Xenocles Carcini filius, vobis omnibus videretur ille, ut quidem opinor, plane nihil dicere.

MUL. II. Pauca sunt, quæ ut dicerem, ipsa in medium processi. Nam cetera quidem recte hæc accusatione comprehendit; quæ vero ipsa passa sum, ea dicere volo. Mihi enim vir mortuus est in Cypro, liberis quinque relictis parvulis, quos ego ægre alebam corollis nectendis in foro, ubi venduntur myrti. Antea igitur vix ac ne vix quidem vitam meam sustentabam: nunc vero hic tragœdiarum suarum commentis persuasit viris deos non esse, unde fit, ut ne dimidiam quidem partem amplius vendamus. Itaque omnibus suadeo et dico, ut puniatis hunc virum multis de causis. Agrestia enim, ô mulieres, nobis facit mala, utpote agrestibus oleribus ipse innutritus. Sed in forum abibo. Viris enim quibusdam oportet, ut coronas nectam locatitias viginti.

CHOR. Altera hæc libertas dicendi lepidior adhuc, quam prior, apparuit: adeo facete dixit, non intempestive, prudentia prædita et versuto ingenio: neque dicta ejus intellectu difficilia, sed omnia ad persuadendum accommodata. Oportet autem hujus injuriæ nobis virum illum insignes dare pœnas.

MNES. Vos quidem, ô mulieres, acriter irasci et vehementer Euripidi, talia audientes opprobria, non mirum est, neque effervescere vobis bilem. Nam et ego ipsa, ita mihi salvi sint liberi, odi virum illum, nisi insanio. Verumtamen oportet, ut nobismet ipsis reddamus rationes: solæ enim sumus, nec metus est, ne foras efferantur nostri sermones. Quid illum accusamus, graviterque ferimus, si duo nobis vel tria flagitia, de quibus rescivit, exprobravit, quum faciamus innumera? Ego enim ipsa primum, ne de alia dicam, conscia mihi sum multorum scelerum:

illud vero omnium longe scelestissimum, quod, tres modo dies nupta, dum maritus meus mecum noctu concumbebat, admisi. Erat mihi amicus, qui septuenni mihi vitium obtulerat: hic amore mei captus venit, et januam unguibus leniter scalpsit. Id quod res erat illico cognovi: clam igitur descendo. Vir autem rogat: *Quo descendis?—Quo?* respondi, *tormina me cruciant ventris, ô marite, et dolor; qua gratia ad latrinam eo.—Vade igitur*, inquit. Tum ille quidem conterere cedrides, anethum, salviam: ego vero, postquam aqua cardinem conspersi, egressa sum ad mœchum: deinde inclinato corpore juxta aram pro foribus stans, prehensaque adnixa lauro, subagitata fui. Hæc nunquam, animadvertite, dixit Euripides: neque, ut a servis et mulionibus permolimur, si desint alii mœchi, dicit: neque ut, quum maxime noctu ab aliquo subagitatæ fuerimus, mane allia mandimus, ne vir ab excubiis domum rediens, aliquid mali nos fecisse statim suspicetur. Hæc, vides, nunquam dixit. Si vero Phædram conviciis incessit, quid hoc ad nos? Neque istuc dixit unquam, ut mulier ostendens viro encyclum ad lucem expansum, jubens mirari quam pulchrum esset, obtectum mœchum emiserit: non utique hoc dixit. Aliam vero ego novi mulierem, quæ decem totos dies parturire se dixit, donicum infantem emerit. Vir interea urbem obibat, medicamenta emens accelerando partui. Domum autem adtulit anus in olla infantem, cui, ne vagiret, os favo obturaverat: tum, ut capite innuit anus, mulier illico clamat: *Abi, abi; jam enim, ô marite, mihi videor paritura.* Ventrem enim ollæ calcibus ferierat infans: et hic quidem lætus abiit. Illa autem favum ex ore infantis extraxit, qui illico vagire cœpit. Deinde scelesta anus, quæ infantem adtulerat, adcurrit subridens ad virum, et dicit: *Leo, leo tibi natus est, expressa tui imago, et cum cetera omnia, tum etiam mentula tuæ similis, tortuosa, instar nucamenti pinei.* Hæc non perpetramus facinora? hæc utique, per Dianam: deinde vero irascimur Euripidi, a quo non plus audivimus, quam fecimus?

CHOR. Hoc utique mirum, unde inventa sit resista, et quænam educaverit regio hanc adeo audacem. Talia enim tam impudenter aperte dicere improbam non rebar inter nos ne ausuram quidem fuisse unquam. Sed omnia nunc evenire queant; et verbum laudo vetus illud: *Sub omni enim lapide dispicere oportet, ne latens forte mordeat orator.* Enimvero impudentibus suopte ingenio mulieribus nihil pejus est ad omnia, præter mulieres.

MUL. III. Haud sane, per Agraulam, ô mulieres, sapitis: sed vel fascinatæ estis, vel malum aliquod magnum vobis aliud contigit, si hanc sinitis pestem talibus nos omnes injuriis adficere. Quapropter, si quæ est vestrûm, quæ hanc ulcisci velit, bene est: sin minus, nos ipsæ et pedisequæ, cinere alicunde sumto, hujus depilabimus cunnum, ut discat mulier quæ sit, mulieribus in posterum non male dicere.

MNES. Ne, quæso, cunnum, ô mulieres. Si enim quum esset libera concio, et liceret verba facere omnibus civibus, quæ adsumus, tum dixi quæ noveram ad excusandum Euripidem idonea, an idcirco pœnas me dare vobis æquum est pilorum vulsione?

MUL. III. Annon vero te pœnas dare æquum est? quæ sola sustinuisti causam viri defendere, qui nos multis malis adfecit, dum de

industria excogitat fabularum argumenta, sicubi femina improba exstitit, Melanippas faciens et Phædras: de Penelope vero nunquam fecit drama, quod femina casta esse videretur.

MNES. Atqui hujus rei causam novi. Etenim ne unam quidem hujus ætatis mulierum dixeris Penelopen: Phædras vero omnes omnino.

MUL. III. Audite, ô mulieres, quid dixerit improba de nobis omnibus rursus.

MNES. At vero ecastor nondum dixi omnia, quorum conscia sum; quapropter, si vultis, plura dicam.

MUL. III. Sed plura non possis. Quæcunque enim noveras, effudisti omnia.

MNES. Non ecastor decies-millesimam partem eorum, quæ facimus: siquidem hoc non dixi, viden'? ut strigilibus sumtis, postea tanquam per siphonem adtrahimus vinum.

MUL. II. Male pereas.

MNES. Nec ut carnes ex Apaturiis lenis dantes, deinde mustelam dicimus—

MUL. III. Miseram me! nugaris.

MNES. Nec, ut virum securi mulier percusserit, dixi: neque ut philtris alia virum ad insaniam adegerit: neque ut aliquando sub balneatorio solio defoderit—

MUL. III. Pestem oppetas.

MNES. Acharnica suum patrem.

MUL. III. Hæccine ferant aures nostræ?

MNES. Neque ut tu, quum ancilla peperisset marem, tibi ipsi eum subposuisti, tuam vero filiolam tradidisti illi.

MUL. III. Haud sane, per Deas, tu impune hæc dixeris; sed evellam tibi pilos.

MNES. Nunquam, per Jovem, tu me attinges.

MUL. III. At ecce.

MNES. Ecce contra.

MUL. III. Accipe pallam meam, Philista.

MNES. Admove manum modo, atque ego te, per Dianam—

MUL. III. Quid facies?

MNES. Sesaminam placentam, quam comedisti, hanc faciam ut caces.

CHOR. Desinite conviciari: nam mulier quædam festinans ad nos adcurrit: quare, antequam nos conveniat, tacete, ut sedate audiamus quæ dictura est.

CLIS. Caræ mulieres, adfines morum meorum, me quidem amicum esse vobis, satis ostendunt malæ meæ: insano enim mulierum amore teneor, vobisque patrocinor semper: et nunc, quum audierim rem magni momenti ad vos pertinentem, de qua paulo ante in foro sermo erat, venio eam delaturus, nuntiaturusque vobis, ut videatis et caveatis, ne vobis incautis accidat grave malum et magnum.

CHOR. Quid est, ô puer? puerum enim te par est vocare, quoad malas adeo leves habes.

CLIS. Euripidem aiunt adfinem quemdam suum, senem hominem, huc misisse hodie.

CHOR. Cui faciendæ rei, aut cujus consili gratia?

CLIS. Ut quidquid consultaretis, et facere decerneretis, ille esset sermonum vestrorum explorator.

CHOR. At quomodo fefellit nos mulieribus immixtus vir?

CLIS. Pilos ipsi adussit et evulsit Euripides, et quod ad reliqua omnia, ut mulierem adornavit.

MNES. Hæccine isti creditis? Quis enim vir adeo stultus sit, ut pilos sibi evelli patiatur? Haud equidem crediderim, ô venerandæ Deæ.

CLIS. Nugas blatis. Non enim venissem nuntiaturus, nisi audivissem hæc ex illis, qui rem certo sciunt.

CHOR. Rei sane indignæ nuntius ad nos adfertur. Quare, mulieres, non cunctari oportet, sed circumspicere virum, et quærere, ubi clam ingressus inter nos delitescat. Et tu nobiscum eum deprehendere stude, ut gratiam hanc et illam a nobis ineas, ô amice.

CLIS. Age videam. Quænam es prima tu?

MNES. Quo me vertam?

CLIS. Excutiendæ enim estis.

MNES. Me miserum!

MUL. IV. Mene, quæ sim, rogabas?

CLIS. Ita.

MUL. IV. Cleonymi uxor.

CLIS. Scitisne vos quænam sit hæc femina?

CHOR. Novimus omnino: sed alias explora.

CLIS. Hæc vero quænam est, quæ infantem portat?

MUL. IV. Nutrix, per Jovem, mea.

MNES. Nullus sum.

CLIS. Heus tu? quo abis? mane hic. Quid istuc mali?

MNES. Sine mingere me.

CLIS. Impudens utique es. Tu igitur rem tuam age: opperior enim hîc.

CHOR. Opperire, quæso, et observa eam diligenter: solam enim illam, ô bone, non novimus.

CLIS. Heus tu, perdiu mingis.

MNES. Nimirum, ô miselle, stranguria laboro. Heri enim edi nasturtium.

CLIS. Quid de nasturtio garris? quin vade huc ad me.

MNES. Quid, quæso, me trahis ægrotantem?

CLIS. Dic mihi, quisnam est maritus tibi?

MNES. Maritum meum, qui sit, rogitas? nostin' aliquem Cothocidensem?

CLIS. Aliquem? quemnam? Estne aliquis ille, qui et aliquando—

MNES. Aliquis, filius alicujus.

CLIS. Nugari mihi videris. Venistin' huc jam antea?

MNES. Ecastor quotannis.

CLIS. Et quænam est tua contubernalis?

MNES. Quædam.

CLIS. Heu me miserum! nihil dicis.

MUL. V. Amove te. Ego enim examinabo hanc probè e sacris superioris anni: tu vero hinc recede, ne audias, qui vir es. At tu, dic mihi, quid primum nobis sacrorum ostensum fuit? agedum, quid primum erat?

MNES. Quid primum? bibebamus.

MUL. V. Quid vero post hoc secundum?

MNES. Propinabamus.

MUL. V. Hæc quidem audivisti ex aliquo. Quid vero tertium?

MNES. Scaphium Xenylla petiit: non enim aderat matula.

MUL. V. Nihil dicis. Huc veni, huc, Clisthenes: hic est vir, quem autumas.

CLIS. Quid igitur faciam?

MUL. V. Vestes illi exue: nihil enim sani dicit.

MNES. Itane vestes exuetis mihi, novem liberorum matri?

CLIS. Solve cito strophium, impudentissima.

MUL. V. Ut et firma videtur, et robusta! nec edepol mammas, uti nos, habet.

MNES. Nempe sterilis sum, nec unquam prægnans fui.

MUL. V. Itane nunc? Paulo ante vero mater eras novem liberorum.

CLIS. Sta erectus. Quo penem trudis deorsum?

MUL. V. Eccum, vide, prominet, et optimi coloris est.

CLIS. At ubi est?

MUL. V. Rursus in anteriorem partem abit.

CLIS. Utique hic non est.

MUL. V. Etenim huc revertitur.

CLIS. Isthmum aliquem habes, homo: sursumque et deorsum penem trahis retrahisque frequentius quam Corinthii.

MUL. V. Nimirum scelestus hic ista nobis convicia dixit Euripidis defendendi gratia.

MNES. Me miserum! in quas memet conjeci molestias!

MUL. V. Agedum quid faciemus?

CLIS. Hunc adservate sedulo, ne fuga hinc elabatur: ego vero ista Prytanibus nuntiabo.

CHOR. Nos igitur deinceps lampadas jam accendere oportet, succinctasque bene et viriliter, pallisque exutas, quærere, an forte et alius vir clam ingressus sit, et obire Pnycem totam, tentoriaque et vias perlustare.

SEM. Eia igitur primum quidem oportet levem efferre pedem, et dispicere quaquaversum silentio: maxime vero oportet properare: nam cunctandi copia non est amplius: sed quamprimum oportet citissime in orbem currere. Eia age nunc investiga, et scrutare celeriter cuncta, an quis in his locis insidiator alius forte delitescat. Quaquaversum circumfer oculos, et tam ab illa, quam ab hac parte omnia dispice accurate. Si enim non latuerint cœpta ejus impia, non solum dabit pœnas, sed prætereа etiam aliis omnibus erit exemplum injuriæ, injustorumque facinorum, et impiorum morum: dicetque esse deos manifesto: documentoque erit in posterum omni-

bus hominibus venerari deos, et juste pietatem colentes, legibusque consentanea cogitantes, recte facere. Et nisi hæc faciant, talia illis erunt: eorum si quis deprehensus fuerit in nefario facinore, furore ardens, rabieque insanus, si quid fecerit, omnibus manifesto apparebit feminis et mortalibus, injuste et impie factorum pœnas deum repetere confestim solvendas.

CHOR. Sed nobis videntur omnia fere perspecta esse recte: non enim conspicimus ullum alium inter nos latitantem.

MUL. VI. Ah, ah! Quo, quo fugis? heus, heus tu, non manebis? miseram me, miseram! et infante rapto ab uberibus meis e conspectu aufugit.

MNES. Clama quantumlibet: at hunc nunquam præmansis nutries buccellis, nisi me amittatis: sed hic super femora percussus gladio cruentas venas, sanguine imbuet aram.

MUL. VI. O me miseram! annon opem feretis, mulieres, et clamore multo sublato, statuetis de hoc tropæum? sed unico infante me sinetis impune privarier?

CHOR. Ah, ah! ô venerandæ Parcæ, quodnam video novum rursus prodigium? ut nihil aliud reperire est, quam audaciæ facinora et impudentiæ! quale rursus fecit facinus! quale, amicæ, hoc!

MNES. Quomodo vestram effrænatam insolentiam retundam?

CHOR. Nonne indigna hæc sunt, et ultra omnem modum?

MUL. VI. Indigna utique, quod meum mihi eripuit infantem.

CHOR. Quid ergo dicendum est ad hæc? quum talia faciens frontem adeo perfricet.

MNES. Necdum saue desii.

MUL. VI. Sed non eo redibis, unde venisti: nec facile fuga hinc elapsus dices, quantum ausus scelus evaseris: male vero peribis.

MNES. Hoc quidem nunquam fiat; abominor.

CHOR. Quis igitur deorum immortalium te adjutum veniat, qui tam impie te geras?

MNES. Frustra blateratis: nam ego hanc parvolam nunquam amittam.

CHOR. Sed, per Deas, haud impune mox in nos illudes, verbaque dices impia. Nefariis enim factis vicissim, ut par est, hæc tua ulciscemur. Fortasse autem te, conversa ad malum diversi generis, inhibebit fortuna quædam.

MUL. VI. Sed his adsumtis mulieribus, oportet te ligna efferre, et comburere improbum istum, igneque ustulare quam citissime. Quæsitum eamus sarmenta, ô Mania; nam ego te reddam titionem hodie.

MNES. Succende et combure. Tu vero Creticum amiculum exue cito, et mortis tuæ, infans, solam ex mulieribus accusa matrem tuam. Quid hoc rei est? in utrem mutata est puella vino plenum, etiam Persicas habentem. O calidissimæ mulieres, ô bibacissimæ, et ex quacunque re excogitantes rationem bibendi: ô magnum cauponibus bonum, nobis autem contra malum: malum vero etiam supellectili et subtemini.

MUL. VI. Admove multa sarmenta, Mania.

MNES. Admoveas licet. Tu vero responde mihi hoc: hunc infantem peperisse te dicis?

MUL. VI. Et decem menses illum in utero gestavi.

MNES. Gestastin' tu?

MUL. VI. Ita me sospitet Diana.

MNES. Trium cotylarum, aut quanti capacem? dic mihi.

MUL. VI. Quid mihi fecisti? exuisti, impudens, meum infantem vestibus, qui tantillus est.

MNES. Tantillus?

MUL. VI. Per ecastor parvus.

MNES. Quot annos vero natus est? tres congios, an quatuor?

MUL. VI. Fere tantum, et quantum temporis a proximis Liberalibus effluxit. Sed redde eum.

MNES. Non. Testis mihi sit hic Apollo.

MUL. VI. Cremabimus igitur te.

MNES. Cremetis licet: hæc vero jugulabitur illico.

MUL. VI. Ne facias, obsecro te: sed me, potius quam hunc, quocunque vis, affice malo.

MNES. Amans liberorum videris esse natura: sed nihilominus hæc jugulabitur.

MUL. VI. Hei mihi, filia! Da mihi alveum, Mania, ut saltem sanguinem filiæ meæ excipiam.

MNES. Subpone eum: gratificabor enim hoc unum tibi.

MUL. VI. Male pereas. Quam invidus es et malevolus!

MNES. Pellis hæc sacerdoti cedet.

MUL. VI. Quid cedet sacerdoti?

MNES. En accipe.

MUL. VII. Miserrima Mica, quis puella te privavit? Quis dilectam et unicam filiolam tibi eripuit?

MUL. VI. Improbus hic. Sed quandoquidem ades, custodi ipsum, ut adsumto comite Clisthene, Prytanibus, quæ fecit scelestus ille, indicem.

MNES. Age vero, quænam erit ratio expediendæ salutis? quis conatus, quod commentum? auctor enim hujus negoti, et qui me conjecit in tantas molestias, nondum usquam apparet. Age, quemnam, quem nuntium mittere possim ad eum? At rei expediendæ rationem novi ex Palamede. Ut ille, literis inscriptas palmulas projiciam. Sed non sunt in promptu palmulæ. Undenam misero fieri possit palmularum copia? unde? Quid vero si pro palmulis has statuas literis inscriptas disjecero? melius multo id fuerit. Lignum enim et hæ sunt, et illæ erant lignum. O manus meæ, aggredi oportet rem, quæ viam nobis ad salutem aperit. Agite igitur, tabellarum politarum plagulæ, recipite scalpri sulcos, nuntios meorum malorum. (hei mihi! malum est istuc Rho: nam quem per sulcum vadit?) Ite, festinate per omnes vias, hac, illac: celeritate opus est.

CHOR. Nos vero ad spectatores conversæ, nosmetipsas laudemus; quamvis nemo non muliebri generi multa convicia dicat, quasi merum simus malum hominibus, et a nobis oriantur omnia, lites,

rixæ, seditio, molestus dolor, bellum. Sed quæso vos, si malum sumus, cur ducitis nos uxores, si vere malum sumus? et interdicitis, ne exeamus, et ne quæ nostrûm ex fenestra prospiciens deprehendatur? quin tanto labore malum studetis custodire? Quod si egressa fuerit mulier aliquo, neque inveniatis eam domi, insanum in modum insanitis, quos oportebat diis libare et lætari, si revera ex ædibus evaserit vobis malum, nec illud repereretis domi. Et si forte lusu defatigatæ dormiamus in alienis ædibus, unusquisque malum hoc investigat, lectos circumiens. Et si e fenestra prospexerimus, studet quilibet malum illud spectare: et si quæ pudore suffusa recesserit, multo magis quisque cupit, ut caput exserens malum rursus se conspiciendum præbeat. Adeo nos manifesto sumus vobis multo meliores: idque ex instituto examine apparere potest. Examinemus, utri deteriores sint: nos enim dicimus vos: vos vero nos. Consideremus igitur, et opponamus singulos singulis, comparantes feminæ et viri nomina singula inter se. Nausimachæ scilicet cedit Charminus: manifesta enim sunt facta: et Cleophon deterior omnino est Salabaccha: cum Aristomache vero, prænobili illa Marathonia, et cum Stratonice nemo vestrûm a longo jam tempore, ne conatur quidem certare. Sed Eubulæ aliquis ex superioris anni senatoribus præstat, qui scilicet alteri munus senatorium cessit? At ne ipse quidem hoc dixeris. Sic itaque nos multo meliores viris gloriamur esse. Neque femina, quæ ex publica pecunia quinquagena talenta furari consueverit, bigis urbem invehitur: sed, quum plurimum surripit, sportam tritici viro suffurata, eodem die illam reddit. Sed nos horum multos ostendere possemus ista facientes, et præterea ventri, magis quam nos, deditos, et grassatores, et scurras, et plagiarios. Quin immo patrimonia multo minus quam nos conservare sciunt. Nobis enim salvum usque adhuc liciatorium, scapus textorius, calathisci, umbella: viris autem hisce nostris periit quidem multis scapus ex ædibus, cum ipsa lancea: multi autem alii bellicis in expeditionibus ab humeris abjecerunt clypeum.

De multis mulieres nos jure expostulare possemus cum viris: de uno vero præcipue, quod est omnium longe maximum. Oportebat enim, nostrarum si quæ peperisset utilem civitati virum, ordinum ductorem, vel imperatorem, adfici honore aliquo, primamque sedem illi tribui in festo Steniorum et Scirorum, aliisque festis, quæ celebrare solemus. Sin timidum et inutilem virum quædam peperisset femina, vel trierarchum ignavum, vel gubernatorem imperitum, posteriorem eam sedere, capite detonso, illa, quæ fortem virum peperisset. Qui enim par est, ô cives, Hyperboli matrem sedere, albis indutam vestibus, et promissa coma, juxta matrem Lamachi, et fœnori locare pecuniam? cui, si fœnori alicui dedisset, et fœnus exigeret, oportebat dare neminem usuras, sed auferre vi pecuniam cum hoc dicto: *Digna scilicet es fœnore, quæ talem peperisti fœtum!*

MNESILOCHUS, MULIER VII. EURIPIDES, PRYTANIS, CHORUS.

MNES. Strabus factus sum, dum expectans oculorum aciem illuc defigo: ille autem nondum apparet. Quid, miror, impedimento esse possit? fieri sane non potest, quin eum frigidi Palamedis pudeat. Qua igitur illum adducere queam fabula? At novi; recentem Helenam imitabor. Omnino enim mihi est muliebris vestitus.

MUL. VII. Quid rursus machinaris? aut quid circumspectas? acerbam Helenam videbis mox, nisi modeste te geras, donec Prytanum aliquis veniat.

MNES. ut HELENA. Nili hæc sunt pulchris Nymphis decora fluenta, qui pro cœlesti pluvia Ægypti solum candidæ irrigat, nigra syrmæa victitantem populum.

MUL. VII. Omnium machinarum peritus es, per Hecaten luciferam.

MNES. Mihi vero patria est quidem haud ignobilis, Sparta: pater autem Tyndareus.

MUL. VII. Tibine, ô perdite, iste est pater? immo vero Phrynondas.

MNES. Helena autem vocor.

MUL. VII. Fis rursus femina, antequam prioris fraudis, qua feminam mentitus es, dederis pœnas?

MNES. Viri autem multi propter me ad Scamandria fluenta occubuerunt.

MUL. VII. Utinam tu quoque!

MNES. Et ego equidem hic sum; at miser maritus meus Menelaus nondum advenit. Quid igitur vivo corvorum ignavia? sed aliquid quasi blanditur cordi meo. Ne frusteris, ô Jupiter, appropinquantem spem meam.

EUR. ut MENELAUS. Quis harum mœnitarum ædium est dominus, qui hospites excipiat in mari fluctibus agitato tempestatem passos et naufragium?

MNES. Protei hæc est domus.

EUR. Cujusnam Protei?

MUL. VII. O infelicissime, mentitur ecastor. Nam mortuus est Proteas annis abhinc decem.

EUR. Ad quam vero terram appulsa est navis nostra?

MNES. Ægyptum.

EUR. O me miserum! quo tempestate delati sumus!

MUL. VII. Credisne, ô stulte, huic male perituro, nuganti nugas? Thesmophorium hoc est.

EUR. Ipse vero Proteus, estne domi, an foris?

MUL. VII. Certe nausea laboras adhuc, hospes, qui postquam audivisti mortuum esse Proteam, tamen rogitas sitne domi an foris.

EUR. Heu! heu! mortuus est. Ubi vero conditus est sepulcro?

MNES. Hoc est ipsius sepulcrum, ad quod sedemus.

MUL. VII. Male pereas, et peribis utique, qui audes sepulcrum vocare aram.

EUR. Cur vero sedes in hac sepulcrali sede, palla obtecta, hospes?

MNES. Vi cogor nuptiis cum Protei filio inire lecti societatem.

MUL. VII. Quid rursus, infelix, decipis peregrinum hunc? Hicce fraudum artifex huc ascendit, hospes, ad mulieres, auri furandi gratia.

MNES. Latra, corpus meum incessens maledictis.

EUR. Heus, peregrina, quænam est hæc anus, quæ te conviciis insectatur?

MNES. Hæc est Theonoë, Protei filia.

MUL. VII. Non, per Deas: sum Critylla, Antithei filia, domo Gargettia: tu vero es scelestus.

MNES. Quæcunque vis, dic: nunquam enim nubam fratri tuo, deserens Menelaum meum ad Trojam maritum.

EUR. Mulier, quid dixti? huc aciem oculorum tuorum converte.

MNES. Intueri te coram me pudet, ob contumeliam quam passæ sunt genæ meæ.

EUR. Hoc quid est? Vocem intercludit mihi stupor. O dii, quam faciem video? quænam es mulier?

MNES. At tu quis es? Eadem enim te et me admirationis tenet ratio.

EUR. Num Græca es, an indigena mulier?

MNES. Græca. Sed et tuum genus discere cupio.

EUR. Helenæ te similem maxime video, mulier.

MNES. Ego vero te Menelao, saltem quod ad olera.

EUR. Recte nimirum agnoscis virum miserrimum.

MNES. O sero tandem veniens tuæ conjugis in amplexus, accipe me, accipe me, marite: circumda collo meo brachia: fac te osculer: abduc me, abduc, abduc, abduc me adsumtam quam citissime.

MUL. VII. Plorabit utique, per Deas, quicunque te abduxerit, percussus hac face.

EUR. Tu uxorem meam prohibes me, Tyndarei filiam, Spartam abducere?

MUL. VII. Hei mihi, quam versutus et tu mihi esse videris, et hujus particeps consiliorum! Haud temere dudum de Ægypto nescio quid garriebatis. Sed hic quidem dabit pœnas: accedit enim Prytanis, et lictor.

EUR. Incommodum est hoc: sed clam discedendum mihi est.

MNES. At ego quid faciam infelix?

EUR. Mane quietus. Non enim te prodam unquam, quoad vixero, nisi destituant innumeri me doli.

MUL. VII. Hic quidem funiculus nihil adtraxit.

PRYT. Hiccine est improbus ille, quem dixit nobis Clisthenes? heus tu, quid te occultas? Immitte ejus collum in asserem, lictor, et eum adliga: deinde hic locatum custodi, nec quemquam ad eum accedere sine; sed flagellum tenens, cæde, si accesserit aliquis.

MUL. VII. Sic edepol recte jubes. Parum enim abfuit, quin modo hunc mihi eriperet veterator nescio quis.

MNES. O Prytani, obsecro te per dextram, quam soles cavam porrigere, nummos si quis obtulerit, exiguum quid mihi, quamvis morituro, gratificare?

PRYT. Quid tibi gratificer.

MNES. Vestibus nudatum me jube ut lictor adliget asseri, ne crocotis et mitris indutus vir senex risum præbeam corvis, dum eos pascam.

PRYT. At vero hisce indutum Senatui visum est te ligari, ut prætereuntium quilibet videat manifesto scelestum te esse.

MNES. Jappapæax! ô crocota, quid mihi fecisti? non est amplius spes ulla salutis.

CHOR. Agite nunc ludamus, sicut mos hic est mulieribus, quando veneranda Dearum orgia festis temporibus celebramus, quæ et Pauson jejunio colit, sæpe illas rogans, ut alio post aliud festo talia curæ sint frequenter sibi. Incipe tripudiare, incede leviter pedibus, move te in orbem, manui conjunge manum, secundum rhythmum choreæ quælibet incedat: ingredere velocibus pedibus. Circumspicere quoque, omnem in partem circumferendo oculos, oportet choreæ orbem. Simul et genus cœlestium deorum cane quælibet, et celebra voce, choreas cum omni lætitia agitantes. Si quis autem sperat maledicturam in templo me, quæ sum femina, viris, non recte sentit. Sed oportet, velut rem rursus novam, primum orbicularis choreæ concinnum constituere gressum. Procede pedibus, pulchræ fidicinem lyræ canens deum, et arcigeram Dianam, reginam castam. Salve, ô longe jaculans, præbe nobis victoriam. Junonemque nuptiarum præsidem carmine celebremus, ut par est, quæ omnibus in choris ludit, et claves nuptiarum servat. Mercuriumque pastoralem precor, cum Pane et Nymphis dilectis, ut adrideat nobis benigne, nostris gaudens choreis. Extolle itaque alacriter duplicem complosis manibus saltationem. Ludamus, ô mulieres, sicut mos est; jejunemusque omnino. Sed eia in aliam partem rursus te circumage, moto in numerum pede: clara voce modulare omnem cantilenam: dux vero noster sis hic ipse tu, hederifer Bacche domine: ego enim te canticis et saltationibus celebrabo Evium, ô Bacche, Bromie et Semelæ gnate, choris gaudens, quique in montibus, Nympharum amabiles inter hymnos Evium, Evium, Evoë cum cantu et choreis iteras: circum vero te resonat Cithæronia Echo, densisque frondibus opaci montes et umbrosi, silvæque saxosæ reboant, circumque te hedera foliis pullulans capreolo floret.

LICTOR, MNESILOCHUS, EURIPIDES, CHORUS.

LICT. Hic nunc plorabis sub dio.
MNES. O lictor, obsecro te.
LICT. Ne me quicquam roges.
MNES. Laxa clavum.
LICT. At hoc tibi faciam.
MNES. Væ mihi misero! magis magisque eum infiges.
LICT. Magis adhuc, si velis.
MNES. Attatæ, attatæ! male pereas.
LICT. Tace, infelix senex. Age, afferam stoream, ut custodiens te recumbam.

MNES. Egregia hæc sunt commoda, quæ ex Euripide percipio. Heu, dii, Jupiter Servator! non periit spes omnis, vir non videtur me proditurus: sed mihi signum occulte dedit Perseus emicans, oportere me fieri Andromedam. Equidem re ipsa vinctus sum. Manifestum est igitur, eum venturum, ut me servet: alioqui enim non prætervolasset.

EUR. ut PERSEUS. Caræ virgines, caræ, utinam accedere possim, et Scytham latere. Audias, ô quæ adloqueris eas, quæ sunt in antris, adnue, sine ad uxorem me accedere.

MNES. Immisericors, qui me vinculis constrinxit miserrimum mortalium. Ægre quidem putidam anum effugi, perii tamen: nam custos jamdudum mihi adstat hic Scytha, postquam exitio destinatum, amicisque destitutum suspendit me, corvis pabulum futurum. Viden'? non inter choros, neque æquales puellas, calculorum fiscellam sto habens: sed arctis vinculis constricta, ceto præda Glaucetæ exposita sum. Cum Pæane, non nuptiali, sed qui vinctis conveniat, lugete me, ô mulieres, quæ indignis affecta sum malis, infelix; ô misera ego, misera! . . . sed a cognatis: sed inter injustas calamitates virum, mei auctorem infortunii, obtestantem, lacrimosum Orci lessum excitantem, heu, heu, heu, heu! qui me rasit primum, qui me crocota induit, et postea ad hoc misit templum, ubi congregatæ mulieres. O fati mei inexorabilis dæmon! ô me diris devotum! Quis coram hæc mala intuens meæ non miserebitur calamitatis ingentis? utinam ignifera ætheris stella miserum me prorsus perdat! non enim immortale Solis jubar intueri mihi jucundum est amplius, postquam suspensus fui, doloribus guttur angentibus furiatus, ut celeri itinere ad mortuos descenderem.

EUR. ut ECHO. Salve, cara filia: patrem autem Cepheum, qui te exposuit, male perdant dii.

MNES. ut ANDROMEDA. Tu vero quænam es, quæ meam miserata es calamitatem?

EUR. Echo, verba recinens sono garrulo, quæ superiore anno in hoc eodem loco Euripidi et ipsa adjutrix fui. Sed, ô filia, te quidem id facere oportet, lamentari nimirum miserabiliter.

MNES. Te vero lamentis respondere mihi.
EUR. Curæ id mihi erit: sed initium fac dicendi.

MNES. O Nox sacra, quam longum cursum moves, per stelligera convexa bigis invecta ætheris sacri, emetiendo venerando Olympo.
EUR. *Olympo.*
MNES. Cur, quæso, ego Andromeda præ omnibus aliis malorum portionem sortita sum?
EUR. *Portionem sortita sum.*
MNES. Mortis misera!
EUR. *Mortis misera.*
MNES. Enecabis me, anus, garriendo.
EUR. *Garriendo.*
MNES. Edepol molesta huc intrasti valde.
EUR. *Valde.*
MNES. O bone, sine me solum canere lessum, et gratificaberis mihi: desine.
EUR. *Desine.*
MNES. Male pereas!
EUR. *Male pereas.*
MNES. Quid hoc mali?
EUR. *Quid hoc mali.*
MNES. Nugaris.
EUR. *Nugaris.*
MNES. Plora.
EUR. *Plora.*
MNES. Ejula.
EUR. *Ejula.*
LICT. Heus tu, quid garris?
EUR. *Heus tu quid garris.*
LICT. Prytanes vocabo.
EUR. *Prytanes vocabo.*
LICT. Quid hoc mali?
EUR. *Quid hoc mali.*
LICT. Unde hæc vox?
EUR. *Unde hæc vox.*
LICT. Tune loqueris?
EUR. *Tune loqueris.*
LICT. Plorabis.
EUR. *Plorabis.*
LICT. Rides me?
EUR. *Rides me.*
MNES. Non ego hercle, sed mulier proxima hæc.
EUR. *Proxima hæc.*
LICT. Ubi est scelesta? ecce fugit. Quo, quo fugis?
EUR. *Quo, quo fugis.*
LICT. Nonne prehendes?
EUR. *Nonne prehendes.*
LICT. Adhuc vero mussitas?
EUR. *Adhuc vero mussitas.*
LICT. Prehende scelestam.

EUR. *Prehende scelestam.*

LICT. Loquacem et detestabilem mulierem.

EUR. ut PERSEUS. O dii, quamnam barbaram in terram delati sumus celeri talari? per medium enim ætherem secans viam, pede volo alato Perseus, ad Argos dirigens cursum, et Gorgonis caput ferens.

LICT. Quid ais de Gorgone: Scribæ caput, tu Gorgonis esse dicis?

EUR. Sic aio.

LICT. At ego tibi *Gorgo* dico.

EUR. Atat quemnam hunc scopulum video, et virginem deabus similem, tanquam navem in portu, vinclis adnexam?

MNES. O hospes, miserere mei miserrimæ: solve me vinclis.

LICT. Tu ne loquere. Audesne sceleste? moriturus, linguax es tamen?

EUR. O virgo, miseret me tui, quam sic suspensam video.

LICT. Non est virgo, sed scelestus senex, et fur, et versutus.

EUR. Ineptis, Scytha: hæc enim est Andromeda, filia Cophei.

LICT. Specta penem hunc; num tibi parvus videtur?

EUR. Cedo huc mihi manum, ut attingam puellam, age, Scytha. Hominibus enim morbi omnibus sunt: at me puellæ hujus amor invasit.

LICT. Æmulum me non habes. Quandoquidem igitur podex huc conversus est, tibi non invideo, quin eum præcidas.

EUR. Quidni me sinis solvere eam, Scytha, et ruere in concubitum amplexusque uxoris meæ?

LICT. Si tam valde cupis senem pædicari, tabula perforata a tergo culum divide.

EUR. Immo solvam vincla.

LICT. Flagello igitur te cædam.

EUR. Atqui hoc faciam.

LICT. Caput igitur tuum ensis abscindet hic.

EUR. Heu, heu! quid faciam? ad quos me convertam sermones? sed eos non admittet barbarum ingenium. Rudes enim et inficetos qui novis aggreditur lepidis commentis, operam is ludos facit. Sed alia quædam huic conveniens fabrica est admovenda.

LICT. Improba vulpes, ut conatur decipere me!

MNES. Memento, Perseu, ut me miseram deseris.

LICT. Scilicet flagellum adhuc sentire vis.

CHOR. Palladem choris gaudentem mihi mos est huc vocare in chorum, virginem nuptialis jugi expertem puellam, quæ urbem nostram tenet, solaque manifesto regit imperio, Clavigeraque vocatur. Appare, ô tyrannis, ut par est, inimica; populus te vocat mulierum: veni autem cum Pace festis amica. Ceres et Proserpina, venite lætæ, propitiæ, lucum in vestrum, ubi viris non fas est intueri orgia veneranda Dearum: ubi, facibus ardentibus, ostenditis immortalem faciem. Venite, accedite, precamur, ô Thesmophoræ admodum venerandæ. Si enim unquam ante, exauditis precibus nostris, venistis, nunc venite, oramus huc ad nos.

EURIPIDES, CHORUS, LICTOR, MNESILOCHUS.

EUR. Mulieres, si vultis in posterum pacem facere mecum, id nunc licet, ea conditione, ut nullum a me unquam posthac convicium audiatis: hanc vobis pacem offero.

CHOR. Qua inductus causa hoc demum nobis proponis?

EUR. Hic in assere vinctus socer meus est. Eum igitur si recepero, nullum unquam maledictum a me audietis: sin mihi non obtemperaveritis, de iis, quæ domi nunc occulte machinamini, apud viros ex militia reversos vos criminabor.

CHOR. Nos quod adtinet, scias te nobis rem persuasisse: at barbaro huic eandem ipse persuadeto.

EUR. ut ANUS. Mei officii est: et tui, ô Elaphium, quæ tibi in via dixi, ea ut facere memineris. Primum igitur transi, et subduc vestis sinum: tu vero, Teredon, inflatis tibiis cane Persicam saltationem.

LICT. Quid bombus hic sibi volt? comissationem quis excitat mihi?

EUR. Opus est, ô lictor, ut præludat puella hæc: saltatura enim pergit ad viros quosdam.

LICT. Saltet et præludat; non prohibebo ego. Quam agilis et levis est! ut pulex in vellere.

EUR. Age, vestem subduc, filia, hanc; sedensque in genibus Scythæ, pedes protende, ut solvam tibi calceos.

LICT. Recte, recte; sede, sede, næ, næ, filiola. Hei mihi! quam rotundæ sunt papillæ, instar rapæ!

EUR. Tibia cane ocyus. An adhuc Scytham formidas?

LICT. Pulchræ hercle sunt nates.

(Nudatus lictoris penis alternis emergit et demergit.)

EUR. Male huic erit, nisi intus manserit.

LICT. Attamen pulchra est species arrectæ hujus mentulæ.

EUR. Recte est: vestem rursus indue: tempus est nobis jam abeundi.

LICT. Annon prius me osculabitur?

EUR. Omnino osculare ipsum.

LICT. Oh, oh, oh! papæ! quam dulce est os, instar mellis Attici! quare non concumbit mecum?

EUR. Vale Lictor: non enim hoc fieri fas est.

LICT. Næ, anicula, gratificare hoc mihi.

EUR. Dabin' igitur drachmam?

LICT. Næ, næ, dabo tibi.

EUR. Fer igitur pecuniam.

LICT. At nihil habeo: pharetram saltem hanc sume.

EUR. Postea puellam huc reduces.

LICT. Sequere, filia: tu vero custodi senem hunc, ô anicula. At quodnam est tibi nomen?

EUR. Artemisia.

LICT. Utique nominis meminero. Artomuxia.

EUR. Mercuri, fraudum patrone, ista quidem adhuc recte facis. Tu igitur hinc te proripe cursu, puella illa abducta. Ego vero solvam hunc. Tu autem vide, ut strenue, quum solutus fueris, et celerrime fugias, contendasque ad uxorem et liberos domum.

MNES. Mihi hoc curæ erit, quum primum solutus fuero.

EUR. Solvitor. Quod igitur nunc te facere convenit, fuge, priusquam lictor veniens te adsequatur.

MNES. Hoc jam ago.

LICT. O anicula, quam venusta est tibi filiola, nec difficilis, sed mitis—Ubinam est anus? hei mihi, ut perii! quonam hinc abiit senex? ô anicula, ô anus, factum tuum non laudo, anicula, Artamuxia. Decepit me anus. Apage hinc te quam citissime, ô pharetra: recte vero *subine* dicitur; per eam enim in me illuditur. Hei mihi! quid faciam? Ubi est anus? Artamuxia.

CHOR. Percontarisne de anu, quæ pectidas gestabat?

LICT. Sic, sic. Vidistin' eam?

CHOR. Hac abiit et ipsa, et senex quidam eam sequebatur.

LICT. Senex crocota indutus?

CHOR. Aio. Adhuc eos adsequi possis, si insequaris hac.

LICT. O scelesta anus! quanam aufugit via? Artamuxia.

CHOR. Recta, quæ sursum tendit, via insequere. Quo curris? annon retro hac insequeris? contrariam insistis viam.

LICT. Infelix ego! at interim currit Artamuxia.

CHOR. Curre jam. In maximam malam crucem ventus te secundus ferat. Sed lusum est satis nobis: quare tempus est eundi domum unamquamque. Thesmophoræ autem nobis bonam pro his gratiam rependant.

ARISTOPHANIS

RANÆ.

DRAMATIS PERSONÆ.

XANTHIA *servus.*

BACCHUS.

HERCULES.

MORTUUS.

CHARON.

CHORUS RANARUM.

CHORUS INITIATORUM.

ÆACUS.

ANCILLA *Proserpinæ.*

CAUPONÆ.

EURIPIDES.

ÆSCHYLUS.

PLUTO.

ARISTOPHANIS

RANÆ.

XANTHIA, BACCHUS, HERCULES, MORTUUS, CHARON, CHORUS RANARUM.

XANTH. Dicamne aliquid ex usitatis istis, ô here, super quibus semper rident spectatores?

BACCH. Ita hercle, quidquid vis, præter illud *Premor.* Hoc vero cave dixeris: jam enim plane satietas me cepit.

XANTH. Neque aliud quiddam lepidum?

BACCH. Modo ne dixeris: *Quam afflictor!*

XANTH. Quid? numnam illud oppido ridiculum dicam?

BACCH. Immo hercle audacter. Illud tantum vide ne dicas.

XANTH. Quodnam?

BACCH. Ut cacaturias, jactans lignum bajulatorium de humero in humerum.

XANTH. Neque ut, tantum onus ferens, nisi aliquis id demat mihi, pedam?

BACCH. Nequaquam, obsecro, nisi quum vomiturus ero.

XANTH. Quid ergo opus erat, ut hanc sarcinam ferrem, si nihil eorum fecero, quæ Phrynichus facere solet, et Lycis, et Amipsias, sarcinas bajulantes identidem inducentes in comœdiis.

BACCH. Ne faxis: nam ego si spectator sedeam, et istorum commentorum quoddam videam, plus quam anno senior factus abeo.

XANTH. O miserrimum igitur humerum huncce, si afflictatur quidem, at ridiculum tamen nihil proferet!

BACCH. Annon hæc insolentia est et mera mollitia, quando ego, qui Bacchus sum et Stamnii filius, pedes incedo et delassor, hunc autem vehi facio, ut ærumnarum sit expers, et onus non ferat?

XANTH. Annon ergo fero ego?

BACCH. Quomodo fers, qui veheris?

XANTH. Hæc ferens.

BACCH. Quomodo?

XANTH. Ægre admodum.

BACCH. Atqui nonne quod tu fers, onus hoc fert asinus?

XANTH. Non sane, quod ego habeo et fero: non, ita me servet Jupiter.

BACCH. At quomodo fers, qui profecto ipse ab alio fereris?
XANTH. Nescio: sed humerus tamen hicce premitur.
BACCH. Tu ergo, quandoquidem asinum te juvare negas, invicem sublatum asinum ferto.
XANTH. Hei mihi misero! Nam cur ego prælio navali non interfui? tum certe plorare te longum jussissem.
BACCH. Descende, sceleste: namque ad januam nunc accedam hancce, quo me primum divertere oportebat. Puer, puer, heus puer.
HERC. Quis januam pultavit? quam centaurice insultavit, quisquis est! Dic mihi, hoc quid erat?
BACCH. Heus puer.
XANTH. Quid est?
BACCH. Non animadvertisti?
XANTH. Quidnam?
BACCH. Quam vehementer me timuerit.
XANTH. Ita, per Jovem, ne insanires.
HERC. Nequeo, per Cererem, risu me admoderarier, etsi labra præmordeo: sed tamen rideo.
BACCH. O bone, accede: tui enim alicujus rei indigeo.
HERC. Sed non possum dispellere risum, quando pellem leoninam crocotæ injectam video. Quæ mens istorum est? quid convenere cothurnus et clava? ubi gentium peregrinatus es?
BACCH. Clisthenem inscendi.
HERC. Et decertasti prælio navali?
BACCH. Et quidem naves depressimus hostiles duodecim, ni fallor, aut tredecim.
HERC. Vosne?
BACCH. Per Apollinem juro.
HERC. Tum ego expergefactus fui.
BACCH. Porro legenti mihi in nave apud me ipsum Andromedam, derepente desiderium cor percussit, quam putas vehementer?
HERC. Desiderium? quantum?
BACCH. Parvum, instar Molonis.
HERC. An feminæ?
BACCH. Non sane.
HERC. Ergo pueri?
BACCH. Nequaquam.
HERC. Ergo viri?
BACCH. Attatæ!
HERC. Concubuisti cum Clisthene?
BACCH. Ne me irrideas, frater. Enimvero male habeo: tale me discruciat desiderium.
HERC. Quale, ô fratercule?
BACCH. Declarare nequeo: attamen per imaginem tibi indicabo. En unquam derepente concupivisti pultem?
HERC. Pultem? papæ! millies in mea vita.
BACCH. Num rem ipsam perspicue edoceo? an aliud quid dicam?

HERC. De pulte quidem nihil amplius dixeris: nam satis intelligo.
BACCH. Tale igitur me dilaniat desiderium Euripidis, idque mortui. Et nemo mihi hominum persuaserit, quin eam ad illum.
HERC. Num ad Inferos deorsum?
BACCH. Immo edepol si quid adhuc est inferius.
HERC. Cujus rei indigens?
BACCH. Opus est mihi bono poëta: tales enim nulli sunt amplius: et qui vivunt, mali sunt.
HERC. Quid? annon Iophon vivit?
BACCH. Hoc tamen, et solum adhuc superest bonum; si saltem bonum hoc est etiam: non enim satis scio quomodo id quoque comparatum sit.
HERC. Nonne ergo Sophoclem, qui prior est Euripide, sursum es ducturus, si omnino inde aliquem educere debes?
BACCH. Non, priusquam Iophontem seorsum sumtum exploravero, quid solus sine Sophocle facere valeat. Præterea Euripides, homo versutus, vel conaretur una huc aufugere: alter autem tam illic, quam hic, facilis est.
HERC. Agatho vero ubi est?
BACCH. Reliquit me et abiit, bonus poëta et amicis desiderabilis.
HERC. Quo terrarum miser ille?
BACCH. Ad Beatorum epulas.
HERC. Xenocles vero?
BACCH. Pereat utique.
HERC. Pythangelus autem?
XANTH. De me vero nulla mentio, cui tam valde premitur humerus.
HERC. Annon alii hic sunt adolescentuli, qui tragœdias faciunt, plus quam decies mille? Euripide plus quam stadio loquaciores?
BACCH. Rejiculi hi sunt racemuli, loquaculi, hirundinum musea, contaminatores artis, qui, si modo chorum acceperint, et semel tantum in Tragœdiam minxerint, viribus exhausti protinus evanescunt. Fecundum vero poëtam non amplius invenias, quæras licet, qui verbum generosum sonet.
HERC. Quomodo fecundum?
BACCH. Ita fecundum, ut proferat audacem aliquam dictionem hujuscemodi, *Æthera Jovis ædiculam*, aut *Temporis pedem*, aut *Mentem quidem noluisse per sacra jurare, sed linguam pejerasse seorsum a mente.*
HERC. Ergone tibi hæc placent?
BACCH. Plus utique quam insano modo.
HERC. Profecto inepta sunt, vel te judice.
BACCH. Ne tu meum habites animum: nam habes domum.
HERC. Atqui omnino pessima videntur esse.
BACCH. Cœnare me doceas.
XANTH. De me autem nulla mentio.
BACCH. Quin audi, qua gratia te imitatus cum hoc ornatu vene-

rim: nempe ut mihi hospites tuos enarres, si mihi opus sit illis, quibus tunc usus es, quum ad Cerberum proficiscereris. Hos indica mihi, et portus, et ubi panis venalis, lupanaria, mansiones, diversoria, fontes, vias, urbes, cœnacula, cauponas, ubi cimices paucissimi.

XANTH. De me autem nulla mentio.

HERC. Tune etiam audebis ire, miserrime?

BACCH. Nihil amplius contradicas: sed de viis doce, qui citissime ad Inferos perveniamus; unamque monstra, quæ neque calida, neque nimis frigida sit.

HERC. Agedum, quamnam earum tibi primam dicam? quam? una quidem est a scabello et reste, si teipsum suspendas.

BACCH. Desine: suffocatoriam dicis.

HERC. Sed est via compendiosa et trita, illa per mortarium.

BACCH. Num cicutam dicis?

HERC. Maxime.

BACCH. Frigidam quidem illam et algidam; statim enim tibias conglaciat.

HERC. Vin' celerem et declivem tibi dicam?

BACCH. Ita edepol, præcipue quum non sim nimis expeditus viator.

HERC. Perrepta igitur in Ceramicum.

BACCH. Quid tum?

HERC. Ubi turrim illam excelsam inscenderis...

BACCH. Quid faciam?

HERC. Lampadem, dum mittetur, illinc specta: deinde quando jubebunt spectatores eam mitti, tunc et tu teipsum mitte.

BACCH. Quorsum?

HERC. Deorsum.

BACCH. Sed perderem cerebri membranas duas. Nolim hanc viam ire.

HERC. Quid igitur?

BACCH. Illam, quam tu ivisti tunc.

HERC. Sed longa est navigatio. Primo enim venies ad paludem maximam et profundissimam.

BACCH. Deinde illam quomodo transmittam?

HERC. In navicula tantilla senex quidam navita te transvehet, mercede accepta, duobus obolis.

BACCH. Hui! quantum ubique pollent duo illi oboli! quomodo pervenerunt illuc etiam?

HERC. Theseus eos perduxit. Posthæc angues et belluas videbis innumeras, horrendas.

BACCH. Ne me terrefacias, neu pavorem incutias: non enim me deterrebis.

HERC. Deinde cœnum spissum, et stercus supernatans semper; in illo autem jacentes, sicubi quispiam aut hospitem injuria adfecit aliquando, aut puero, quem subagitabat, pecuniam surripuit, aut matrem permoluit, aut patri malam percussit, aut pejeravit, aut orationem aliquam Morsimi transcripsit.

BACCH. Edepol oportebat his addi, si quis Pyrricham Cinesiæ didicit.

HERC. Exinde circumfundetur tibi flatus quis tibiarum, lumenque videbis pulcherrimum, sicut hic, et myrteta, et beatos cœtus virorum et feminarum, crebrosque manuum plausus.

BACCH. Isti vero quinam sunt?

HERC. Initiati—

XANTH. Ergo equidem hercle asinus sum vehens mysteria: sed ista non feram amplius.

HERC. Qui tibi indicabunt omnia, quibus opus tibi fuerit. Illi enim proxime in ipsa via ad ostium Plutonis habitant. Sed multum vale, ô frater.

BACCH. Ita faxit Jupiter! et tu quoque valeto. At tu stragula rursus suscipe.

XANTH. Priusquam deposuerim etiam?

BACCH. Et quidem cito admodum.

XANTH. Haudquaquam, obsecro te: sed conduc aliquem mercede ex illis qui efferuntur, cui decretum sic hoc iter.

BACCH. Si vero neminem invenero?

XANTH. Tunc me ducito.

BACCH. Recte autumas. Etenim efferunt quidam huncce mortuum. Heus tu: tibi quidem dico, tibi, qui mortuus es. Vin' tu, homo, minutam supellectilem ad Inferos ferre?

MORT. Quanta est?

BACCH. Ista.

MORT. Pendesne mercedem duas drachmas?

BACCH. Non hercle, sed minus.

MORT. Vos, vespillones, pergite.

BACCH. Exspecta, ô bone, si possim tecum mercede pacisci.

MORT. Nisi duas drachmas deposueris, ne loquaris.

BACCH. Accipe novem obolos.

MORT. Reviviscam potius.

XANTH. Quam superbus est execrabilis iste! annon plorabit? Ego ibo.

BACCH. Probus es et generosus. Pergamus ad navem.

CHAR. Oop! appelle cymbam ad litus.

XANTH. Hoc quid est?

BACCH. Hæc pol palus ipsa est, quam nobis dicebat; et navem conspicor.

XANTH. Ita me Nuptunus amet, atque iste Charon est.

BACCH. Salve Charon, salve Charon, salve Charon.

CHAR. Quis in requiem e miseriis et molestiis, quis in oblivionis campos, aut ad asini vellera, aut ad Cerberios, aut ad corvos, aut ad Tænarum?

BACCH. Ego.

CHAR. Cito inscende.

BACCH. Quorsum appellere tibi videtur? num revera ad corvos?

CHAR. Ita hercle, vel tui gratia. Inscende modo.

BACCH. Puer, huc ades.
CHAR. Servum non veho, nisi prælio navali una decertavit de carnibus.
XANTH. Non hercle potui, quia tum mihi forte dolebant oculi.
CHAR. Itaque paludem curriculo circumcurres.
XANTH. Ubi ergo opperiar?
CHAR. Apud Auæni lapidem, juxta mansiones.
BACCH. Intelligin'?
XANTH. Omnino intelligo. Hei misero mihi! cuinam occurri primum domo egressus?
CHAR. Sede ad remum. Si quis præterea navigaturus est, festinet. Heus tu, quid facis?
BACCH. Quid faciam? quid aliud, quam sedeo ad remum, ubi ipse jusseras?
CHAR. Nonne ergo huc sedebis, ventriose?
BACCH. En.
CHAR. Nonne projicies manus, atque extendes?
BACCH. En.
CHAR. Ne nugas agas; sed obnixus remum age strenue.
BACCH. At quomodo potero, imperitus quum sim et insuetus maris atque navigationis, agere remum?
CHAR. Facillime: audies enim cantus pulcherrimos, ubi semel remo incubueris.
BACCH. Quorumnam?
CHAR. Ranarum, cycnorum, admirandos.
BACCH. Celeusma cane.
CHAR. Oop op! Oop op!
CHOR. Brekekekex coax coax. Brekekekex coax coax. Palustris fontium soboles, tibiarum cantu permistum clamorem edamus, sonoram meam cantilenam, coax, coax, qua Nyseum Jovis filium Bacchum in Limnis cantavimus, quando ebria, in festo sacro Chytrorum, hominum turba ad meum lucum comissatum venit. Brekekekex coax coax.
BACCH. Ego vero dolere incipio podicem, *coax*, *coax*.
CHOR. Brekekekex coax coax.
BACCH. Vos autem nihil id scilicet curatis.
CHOR. Brekekekex coax coax.
BACCH. Sed pereatis una cum vestro *coax*. Nihil enim aliud estis quam *coax*.
CHOR. Equidem merito, ô male curiose. Me enim amarunt et Musæ lyra scite canentes, et cornipes Pan, qui ludit vocalibus calamis: in deliciis etiam me habet citharœdus Apollo, propter arundinem, quam lyræ idoneam alo sub aqua in paludibus. Brekekekex coax coax.
BACCH. Ego vero pustulas habeo, et culus mihi dudum sudat; atque mox propendens dicet, *Brekekekex coax coax*. Sed, ô cantus amans gens, desinite.
CHOR. Immo magis canemus, si unquam serenis in diebus saltavimus per cyperum et phleon, gaudentes carminibus, quæ inter natandum cantantur: aut si Jovis ad fugiendum imbrem, celerem choream profundis sub aquis agitantes cantavimus cum bullarum ruptarum crepitu, Brekekekex coax coax.

BACCH. Hoc vobis eximo.
CHOR. Indigna ergo patiemur, si nobis silendum sit.
BACCH. Immo ego indigniora, si remum agendo disrumpar.
CHOR. Brekekekex coax coax.
BACCH. Ploretis: non enim id curo.
CHOR. At nos clamabimus, quantum fauces nostræ capiunt, toto die, Brekekekex coax coax.
BACCH. Isto quidem non vincetis.
CHOR. Neque tu nos certe.
BACCH. At nec vos tamen me unquam. Vociferabor enim, si opus sit, vel toto die, usque dum istuc vestrum superem *coax*.
CHOR. Brekekekex coax coax.
BACCH. Scilicet aliquando vestrum inhibiturus eram *coax*.
CHAR. Ohe desine, desine. Remo appelle navem ad litus. Egredere, solve naulum.
BACCH. En, accipe duos obolos.

BACCHUS, XANTHIA, CHORUS INITIATORUM.

BACCH. Xanthia! ubi Xanthia? echo Xanthia!
XANTH. Au.
BACCH. Accede huc.
XANTH. Salvus sis, here.
BACCH. Quid istic est?
XANTH. Tenebræ et cœnum.
BACCH. Vidistin' ergo alicubi parricidas illic, et perjuros, quos dicebat ille nobis?
XANTH. Tu vero non vidisti?
BACCH. Immo, ita me Neptunus amet, nunc etiam video. Age vero, quid faciamus?
XANTH. Optimum nobis erit progredi: nam iste locus est, ubi beluas illas horrendas esse dicebat ille.
BACCH. Quam valde plorabit! præstigias faciebat, ut ego timerem, ex æmulatione, quia me bellicosum esse scit. Nihil enim adeo arrogans est, ut Hercules. Ego vero optem in discrimen quodpiam incidere, et occasionem nancisci edendi facinoris, quod dignum sit isto itinere.
XANTH. Atqui hercle sentio strepitum aliquem.
BACCH. Ubi, ubi est?
XANTH. Pone.
BACCH. Pone igitur eas.
XANTH. Sed est ante nos.
BACCH. Præcede igitur.
XANTH. Atqui hercle video beluam magnam.

BACCH. Qualis est?

XANTH. Horrenda. Porro in omnes species se vertit: modo fit bos, modo mulus, modo mulier pulcherrima.

BACCH. Ubi est? age, accedam ad eam.

XANTH. Sed non amplius est mulier, at vero nunc canis.

BACCH. Ergo Empusa est.

XANTH. Sane igni coruscat tota facie.

BACCH. Et crus æreum habet?

XANTH. Ita edepol, et stercoreum alterum. Certo hoc scias,

BACCH. Quo me ergo convertam?

XANTH. Quo vero ego?

BACCH. O sacerdos, serva me, ut sim compotor tuus.

XANTH. Peribimus, ô rex Hercules.

BACCH. Ne me appelles, homo, obsecro, neu nomen meum edas,

XANTH. O Bacche igitur.

BACCH. Istuc multo minus altero dixeris.

XANTH. Perge qua is: huc ades, ô here.

BACCH. Quid vero est?

XANTH. Bono animo es: optime nobiscum agitur. Licet enim nobis dicere, ut Hegelochus: *Namque post fluctus rursus mustelam video.* Disparuit Empusa.

BACCH. Jura.

XANTH. Per Jovem juro.

BACCH. Et iterum jura.

XANTH. Per Jovem ergo.

BACCH. Jura, inquam.

XANTH. Per Jovem, inquam.

BACCH. Hei misero mihi! ut expallueram viso spectro! At iste exterritus plus quam ego expalluit. Hei mihi! undenam mala ista mihi accidere? quem deorum dicam me perditum ire? *Æthera, Jovis ædiculam*, an *Temporis pedem?*

(Tibia canit intus aliquis.)

XANTH. Heus tu.

BACCH. Quid est?

XANTH. Non audivisti?

BACCH. Quidnam?

XANTH. Tibiarum sonum.

BACCH. Ita sane, et quidem tædarum me adflavit aura quædam oppido mystica. Sed tacite ex insidiis auscultemus.

CHOR. Iacche, ô Iacche! Iacche, ô Iacche.

XANTH. Hoc illud est, here; ludunt alicubi hic Initiati, quos nobis narrabat ille: nam Iacchum cantant, ut Diagoras.

BACCH. Et mihi ita videntur. Quapropter silentium agere optimum est, ut rem perspicue cognoscamus.

CHOR. Iacche, ô qui sanctissimas sedes hic incolis, Iacche, ô Iacche, veni ad sacros sodales, choros in hoc prato ducturus, pullulantem multis fructibus circa caput tuum quatiens myrti coronam, audacique saltans pede liberam illam et jocosam, cui plurimæ insunt veneres, tuum decus, puram, sanctis mystis solemnem choream.

XANTH. O veneranda et sanctissima Cereris filia, quam suavis odor porcinæ carnis me adflavit!

BACCH. Non igitur quiescere poteris, si aliquid intestini hic esse persentiscas?

CHOR. Excita flammeas lampadas, quas advenis in manibus quatiens, ô Iacche, lucifer nocturnorum orgiorum stella: ignibus refulgit pratum: genu palpitat senum; excutiunt mœrores, longævæque ætatis veteres annos, sacrorum tuorum honorum participes ut fiant. Tu vero, qui lampade luces, procedens educ in floridum et palustre solum saltatricem pubem, ô beate.

SEM. Lingua favere oportet, et loco cedere choris nostris, quicunque expers est horum sermonum, aut mentem non habet puram, aut germanarum orgia Musarum nec vidit adhuc, nec saltavit, nec Cratini taurivori Bacchicæ linguæ mysteriis est initiatus, aut scurrilibus versibus delectatur intempestivum risum moventibus, aut inimicam seditionem non compescit, nec facilis est civibus; sed excitat eos et inflammat, proprii lucri cupidus: aut vexatæ calamitatibus civitatis præses, muneribus corrumpitur: aut castellum prodit, aut naves; aut res vetitas mittit ex Ægina, Thorycion alter, vicesimarum exactor perditissimus, coria, et lintea, et picem mittens Epidaurum; aut alicui persuadet, ut hostibus pecuniam det fabricandis navibus; aut concacat Hecatæ imagines, dum choris dithyrambicis succinit: aut si quis rhetor mercedem poëtarum adrodit, quia traductus fuit in patriis Bacchi sacris. Istis edico, iterum iterumque edico, ut loco cedant mysticis choris. Vos vero excitatè cantum, et pervigilia nostra, huic festo convenientia.

SEM. Procede nunc quisque strenue in floridos sinus Infernorum pratorum, tripudians, salibus et dicteriis sannisque ludens. Satis enim in peragendis his sacris emicuit studium nostrum. Sed incede et vide, ut Servatricem divam egregie extollas, voce eam celebrans, quæ regionem se conservaturam profitetur semper, etiamsi Thorycion nolit.

SEM. Age nunc alio genere hymnorum frugiferam reginam, Cererem deam, ornantes, divinis cantibus celebrate.

SEM. Ceres, purorum orgiorum regina, ades nobis, et conserva tuum chorum; daque ut ego tuto omni tempore ludere et saltare possim, multaque ridicula dicere, et multa seria; et quando condigne tuo festo luserim et riserim, ut victor coroner.

SEM. Eia age, nunc etiam cantibus huc voca festivum illum deum, sodalem hujus choreæ.

SEM. Iacche sancte, carminis hoc festo cantari soliti suavissimi inventor, huc ades, et nos comitare ad deam, et ostende quam longam viam sine labore conficias.

SEM. Iacche saltationis amans, prosequere me: tu enim discidisti ad risum usque et ad vilitatem hoc sandalium et istos pannos, et id excogitasti, ut impune ludere et saltare nobis liceat.

SEM. Iacche saltationis amans, prosequere me. Etenim limis adspectans, puellæ modo vidi, et quidem admodum formosæ, collu-

dentis, e tunica leviter scissa promicantem papillam. Iacche saltationis amans, prosequere me.

XANTH. Ego vero lubens soleo comitari, et cum ipsa ludens saltare volo.

BACCH. Et ego insuper.

CHOR. Vultisne ergo ut simul ludos faciamus Archedemum, qui septuennis nondum habebat phratoras: nunc autem dux populi est apud supernos manes, et principatum nequitiæ illic obtinet? Clisthenem autem audio in sepulcris podicem vellicare suum, et pilantem lacerare genas: et plangere pronus, et plorare, et inclamare solet Sebinum, qui Anaphlystius est. Quin et Calliam aiunt, istum Hippobini filium, cunni leonina indutum decertare prælio navali.

BACCH. Possetisne nobis indicare, Pluto ubinam hic habeat? peregrini enim sumus, et modò huc advenimus.

CHOR. Ne longius abeas, neque iterum me interroges: sed scito ad ipsum ostium te pervenisse.

BACCH. Tolle rursus, puer, stragula.

XANTH. Quid hoc erat aliud, quam *Jovis Corinthus* in stragulis?

SEM. Ducite nunc sacram choream Divæ, per nemus floriferum ludentes, qui participes estis pii festi: ego vero cum virginibus ibo et mulieribus, ubi Dearum est pervigilium, facem sacram portaturus.

SEM. Eamus in rosis referta florida prata, nostro more pulcherrimis choreis ludentes, quas beatæ Horæ quotannis reducunt. Nobis enim solis Sol et lux jucunda est, qui sumus initiati, piosque nos gessimus et erga peregrinos et erga cives.

BACCHUS, XANTHIA, ÆACUS, ANCILLA PROSERPINÆ, CAUPONÆ, CHORUS INITIATORUM.

BACCH. Agedum quomodo januam pultabo? quomodo? Quonam hic modo pultant incolæ?

XANTH. Ne tempus teras, sed aggredere januam, ut ornatu, sic etiam animo Herculem referens.

BACCH. Heus puer.

ÆAC. Quis iste?

BACCH. Hercules ille fortis.

ÆAC. O execrande, et impudens, et audax, et impure, et perimpure, et impurissime, qui canem nostrum Cerberum protractum abegisti obtorto collo, et fuga te cum eo proripuisti, quem ego custodiebam. Sed nunc medius teneris: talis te Stygis atra petra et Acherontius scopulus sanguine manans adservant, et Cocyti circumcursantes canes, Echidnaque centiceps, quæ viscera tua discerpet: pulmonesque tuos corripiet Tartesia muræna: renes vero tuos cruentatos una cum ipsis intestinis distrahent Gorgones Tithrasiæ, quas citato cursu arcessam ego.

XANTH. Heus tu, quid fecisti?

BACCH. Cacavi. Opem implora dei.

XANTH. O ridicule, nonne cito surges, priusquam te videat alienus quispiam.

BACCH. Sed linquor animo: verum fer ad cor meum spongiam.

XANTH. En, accipe.

BACCH. Admove.

XANTH. Ubi est? Dii boni! hic habes cor?

BACCH. Nam præ metu in inferiorem ventrem delapsum est.

XANTH. O timidissime deorum tu atque hominum.

BACCH. Ego? quomodo timidus essem, qui spongiam a te petii? nemo sane alius hoc fecisset.

XANTH. Quid vero?

BACCH. Jacuisset olfaciens, si timidus esset: ego autem surrexi, et ad hæc abstersi nates.

XANTH. Fortia sane facta, ô Neptune!

BACCH. Ita hercle, opinor. At tu nonne formidasti strepitum verborum et minas?

XANTH. Flocci non feci, ita me Jupiter amet.

BACCH. Agedum, quandoquidem animosus et fortis es, tu fias ego, clava hac sumta et leonina pelle, si quidem nullo timore quatiuntur viscera tua: ego vero in partem ero tibi bajulus.

XANTH. Cedo ea celeriter; mos enim gerendus est: et intuere Herculeum Xanthiam, an timidus futurus sim, et tui similem habiturus animum.

BACCH. Non pol mei similis eris, sed revera ille Melitensis verbero. Agedum stragula ista tollam.

ANC. O carissime, venistin' Hercules? huc ingredere. Nam Diva, ut audivit te advenisse, statim pinsuit panes, coxit leguminum fresorum ollas, pultis duas aut tres; bovem assavit integrum, placentas torruit, collabos: sed ingredere.

XANTH. Bene vocas: gratia est.

ANC. Ita me Apollo amet, ut ego te nunquam sinam abire; quandoquidem et carnes avium elixavit, et bellaria frixit, et vinum miscuit suavissimum. Sed ingredere mecum.

XANTH. Perbenigne.

BACCH. Nugas agis: non enim te amittam.

ANC. Namque et tibicina tibi una est intus pulcherrima, et saltatrices duæ aut tres.

XANTH. Quid memoras? saltatrices?

ANC. Pubescentes, et recens vulsæ. Sed ingredere: nam coquus jam pisces erat detracturus foco, et mensa intro ferebatur.

XANTH. Agedum dic primo tibicinis illis, quæ intus sunt, me ipsum jam ingredi. Tu, puer, sequere me hac et fer stragula.

BACCH. Heus tu, siste gradum. Nequaquam, opinor, pro re seria habes, quod te joculo feci Herculem: nec ultro nugeris, Xanthia: sed sublata rursus hæc fer stragula.

XANTH. Quid est? non cogitas, ut puto, mihi adimere, quæ ipse dedisti.

BACCH. Non sane cogito, sed jam istuc facio. Depone pellem.

XANTH. Testes horum ego deos voco, iisque ultionem committo.

BACCH. Quos deos? annon vero ineptum et stultum est, te sperare, ut Alcumenæ filius sis, qui servus es et mortalis?

XANTH. Bene sane. Habe hæc. Forte enim aliquando mei indigebis, si deus volet.

CHOR. Hoc viri est cordati et sapientis, quique multum circumnavigaverit, convertere seipsum semper ad illud latus navis, quod bono statu est, potius quam, instar pictæ imaginis, stare, eodem retento habitu. At convertere se ad molliorem sortem, sciti est hominis, et plane Theramenis.

BACCH. Annon vero ridiculum esset, si Xanthia quidem servus, in Milesiis stragulis prostratus, subagitans saltatricem, matulam me sibi ferre juberet: ego vero hunc intuens mentulam mihi fricarem; iste vero, utpote homo vafer, hoc animadverteret, et impacto pugno anteriores mihi dentes e maxilla excuteret?

CAUP. I. Plathana, Plathana huc ades. Hic ille est scelestus, qui in cauponam ingressus aliquando, sedecim panes nobis comedit.

CAUP. II. Sane ecastor ille ipse est.

XANTH. Malum imminet nonnemini.

CAUP. I. Et carnium insuper elixarum frusta viginti, semiobolaria singula.

XANTH. Pœnas dabit nonnemo.

CAUP. I. Et multa illa alia.

BACCH. Mulier, nugas agis, nec scis quid dicas.

CAUP. I. Ergone sperabas, quod cothurnos haberes, me non te amplius agnituram?

CAUP. II. Quid vero? multa illa salsamenta nondum dixi, neque ecastor caseum illum recentem, misera ego, quem una cum ipsis fiscellis devoravit: deinde quum pecuniam ab ipso exigerem, intuitus est me torve, et mugiit.

XANTH. Hujus omnino facta hæc sunt; ita solet ubique.

CAUP. II. Et gladium strinxit furibundo similis.

XANTH. Ita hercle, ô misera.

CAUP. II. Nos autem pavidæ metu in superiorem contignationem illico nos proripuimus: at ille impetu aufugit, sumtis etiam storeis.

XANTH. Et hoc hujus factum est. Sed aliquid vobis faciendum erat.

CAUP. I. Agedum voca mihi huc Cleonem, patronum meum.

CAUP. II. Tu vero mihi, si modo inveneris, Hyperbolum, ut istum funditus perdamus.

CAUP. I. O faucem improbam! quam libenter tibi lapide dentes molares effringerem, quibus contrivisti meum peculium!

CAUP. II. Ego vero in Barathrum velim te injectum.

CAUP. I. Ego vero, sumta falce, guttur tibi vellem exscindere, quo panes succineritios deglutisti. Sed Cleonem arcessam, qui eum hodie in jus vocabit, et hæc ejus facta extricabit.

BACCH. Pessime peream, nisi Xanthiam deamo.

XANTH. Novi, novi mentem tuam, desine loqui. Nolim Hercules fieri.

BACCH. Minime gentium hoc dixeris, mi Xanthisce.

XANTH. Et quomodo Alcumenæ filius fieri possem ego, qui simul servus et mortalis sum?

BACCH. Scio, scio te iratum esse, idque non injuria. Etiam si me verberares, tecum non expostularem. Immo si in posterum unquam tibi ornamenta hæc ademero, radicitus et ego et uxor liberique pessimis exemplis pereamus, ut Archedemus lippus.

XANTH. Accipio jusjurandum, et hac conditione ornatum adsumo.

CHOR. Nunc tuum est officium, postquam ornatum hunc rursus accepisti, quem habebas prius, juvenilem animum ostendere usque, et rursus torvum tueri, dei memorem illius, cujus præ te fers speciem. Quod si stulte rem gerere deprehenderis, et aliquid commiseris, quod mollem et ignavum arguat, denuo tollere te stragula necesse erit.

XANTH. Bene monetis, ô amici: sed et ipsus eadem jam mecum cogito. Istum quidem, si boni evenerit quidpiam, hæc adimere rursus conaturum mihi sat scio: sed tamen ego præbebo me fortem et animosum, et acerbe, velut origanum, tuentem. Ita faciundum erit, ut videtur: nam audio jam crepitum januæ.

ÆAC. Constringite ocius hunc canifurem, ut pœnas det: properate.

BACCH. Imminet nonnemini malum.

XANTH. Nonne in malam rem ibitis? ne accedite.

ÆAC. Eia etiam pugnare incipis? Tu Dityla, et tu Sceblia, tuque Pardoca, accedite huc et depugnate cum isto.

BACCH. Nonne ergo res indigna est? istumne alios verberare, qui furari aliena ipse solet?

XANTH. Infinitum quantum.

ÆAC. Indignum quidem et intolerandum, fateor.

XANTH. Atqui per Jovem juro; si unquam veni huc, emori volo, aut si quicquam tuorum furatus sum, quod vel unius pili facias. Et ecce incipiam facinus generosum: accipe hunc servum, et tormentis ex eo rem quære, atque, si me injurium deprehenderis, abduc me et occidito.

ÆAC. Quomodo ergo quæram?

XANTH. Omnibus modis: in scala eum ligans, suspendens, flagellis cædens, excorians, torquens, quin naribus acetum infundens, lateres imponens: cetera omnia fac: tantum ne porris verberes eum, nec aliis novis.

ÆAC. Æqua prædicas: tum si verberibus mutilavero tibi servum, præsentarium a me petito argentum.

XANTH. Non utique ego: sed ita hunc abductum torque.

ÆAC. Immo in hoc ipso loco, ut coram in os tibi dicat. Tu depone sarcinas ocius, ac vide ut nihil hic dicas mendaci.

BACCH. Edico ut me nemo torqueat, qui sum immortalis: sin, tua culpa tibi evenire putato, quidquid evenerit mali.

ÆAC. Quid ais?

BACCH. Aio me immortalem esse, Bacchum, Jovis filium: hunc autem esse servum.

ÆAC. Hæccine audis?

XANTH. Profecto audio; et multo magis est flagris cædendus. Si enim deus est, non sentiet.

BACCH. Quidni igitur, siquidem et tu ais deum te esse, tu quoque pariter mecum plagas accipis?

XANTH. Justa est hæc oratio. Utrum autem nostrûm videris priorem plorare, aut rationem aliquam habere verberum, hunc tu pro deo ne habeas.

ÆAC. Procul dubio tu generosus es homo: nam non refugis id quod justum est. Exuite jam vestes.

XANTH. Quomodo igitur quæstionem exercebis, ut par est?

ÆAC. Facile. Alternis plagas accipietis.

XANTH. Recte autumas. Ecce, specta an me videas commoveri.

ÆAC. Jam percussi te.

XANTH. Minime hercle.

ÆAC. Nec mihi videris sensisse. Sed ad hunc ibo et percutiam eum.

BACCH. Quando tandem?

ÆAC. Atqui jam percussi.

BACCH. Quomodo ergo non sternutavi?

ÆAC. Nescio: hunc rursus tentabo.

XANTH. Nonne igitur properabis? Iattatæ!

ÆAC. Quid sibi volt hoc *iattatæ?* num doluit?

XANTH. Non hercle. Sed cogitabam, quando Diomenses Herculis festum celebrant.

ÆAC. Hominem religiosum! huc rursus eundum.

BACCH. Hei, hei!

ÆAC. Quid est?

BACCH. Equites video.

ÆAC. Quid itaque fles?

BACCH. Cepas olfacio.

ÆAC. Itane verbera nihili facis?

BACCH. Nihil curo.

ÆAC. Eundum igitur est ad hunc rursus.

XANTH. Hei mihi!

ÆAC. Quid est?

XANTH. Spinam hanc mihi exime.

ÆAC. Quid hoc rei est? huc rursus eundum.

BACCH. *Apollo, qui forte nunc Delum aut Delphos incolis—*

XANTH. Indoluit. Nonne vidisti?

BACCH. Haud ego quidem: nam iambi Hipponactis reminiscebar.

XANTH. Namque nihil efficis: sed ilia cæde.

ÆAC. Nihil profecto efficio. Sed jam præbe ventrem.

BACCH. *Neptune—*

XANTH. Indoluit nonnemo.

BACCH. *Qui Ægei promontoria tenes, aut cærulei regnas maris in fundo—*

ÆAC. Neutiquam, ita me Ceres amet, cognoscere possum, uter vestrûm sit deus. Sed ingredimini: nam herus ipse vos cognoscet, et Proserpina, quum sint dii ipsi etiam.

BACCH. Recte autumas. Vellem autem hoc te prius fecisse, antequam plagas acciperem.

CHOR. Ad sacros choros ades, Musa, et veni, ut delecteris carmine meo, visura numerosam populorum multitudinem, ubi sapientiæ innumeræ sedent, ambitiosiores Cleophonte, cujus in labris garrulis acerbe fremit Thracia hirundo, super barbaro folio sessitans: cantat autem lugubre lusciniæ carmen, ut sit periturus, etiamsi pares fuerint calculi.

SEM. Æquum est ut sacer chorus, quod in rem est civitatis moneat et doceat. Primum itaque videtur nobis exæquandos esse cives cum civibus, et metus adimendos: tum si quis aliquid peccaverit, deceptus Phrynichi artificiis, aio oportere facultatem esse illis, qui tunc lapsi sunt, causa dicta, diluendi priora peccata. Præterea neminem in civitate aio oportere ab honoribus excludi. Etenim turpe est illos, qui semel interfuerunt prælio navali, et Platæenses statim fieri, et dominos pro servis. Equidem nec istud negare possim recte se habere; verum laudo: hæc enim sola sapienter fecistis. Præterea æquum est vos illis, qui vobiscum sæpe jam, ut et parentes eorum, interfuerunt præliis navalibus, quique genere vobis propinqui sunt, unam hanc noxam remittere, idque petentibus. Sed, ô sapientissimi, ira nonnihil laxata, demus operam, ut omnes homines nobis quasi cognatos faciamus, et ut omnibus adipisci honores et esse civibus liceat, qui una decertarint prælio navali. Si autem in concedenda civitate tumidos et superbos nos gesserimus, præsertim quum in ulnis fluctuum jactemur, in posterum non recte sapere videbimur.

CHOR. Quod si ego callidus sum dispicere vitam hominis et mores, qui plorabit aliquando, non diu immorabitur vel simius ille, qui nunc molestus est, pusillus Cligenes, balneator ille pessimus omnium quotquot tractant cinerem ex falso nitro et creta mixtum. Hoc autem quum sciat, non erit pacatus, ne forte spolietur vestibus ebrius, sine ligno incedens.

SEM. Sæpe animadvertimus civitati nostræ evenire idem circa bonos et probos cives, quod ei evenit circa veteres nummos et novos. Nam et illis, quamvis non sint adulterini, sed optimi omnium, ut constat, nummorum, et soli probe cusi, et tinnitu probati ubique, tam apud Græcos, quam apud barbaros, non utimur omnino: sed malis his æneis nuper cusis, notæ pessimæ. Et cives illos, quos scimus esse ingenuos et modestos, virosque justos, bonos item et probos, et educatos in palæstris et choris et musica, indignissimis contumeliis adficimus: istis autem æreis et peregrinis, et Pyrrhiis,

malis et malo genere prognatis, ad omnia utimur, licet postremi venerint; quibus civitas antehac ne pro piacularibus quidem facile usa fuisset. Sed nunc saltem, ô stolidi, mutatis moribus, utimini rursus bonis viris: nam hoc, si bene vobis cesserit, laudem merebitur: sin aliquid fuerit offensum, saltem ex honorato ligno pati videbimini, si quid patiamini.

ÆACUS, XANTHIA, CHORUS INITIATORUM.

ÆAC. Egregius vero, ita me Jupiter Servator amet, est vir tuus herus.

XANTH. Quomodo non egregius, qui potare et futuere tantum scit?

ÆAC. Illud vero annon mirum, quod te non verberaverit, mendaci palam convictum, qui servus herum te diceres?

XANTH. Plorasset utique.

ÆAC. Istuc quidem servile illico fecisti, quod ego lubenter facio.

XANTH. Lubenter, obsecro?

ÆAC. Immo Epopta esse mihi videor, quando clam hero maledico.

XANTH. Quid vero, quando, acceptis plagis multis, foras abeundo mussitas?

ÆAC. Tunc etiam voluptate adficior.

XANTH. Quid autem, quando curiosus es?

ÆAC. Adeo hercle, ut nihil sciam dulcius.

XANTH. Pro germane Jupiter! etiamne sermones captans, quando heri colloquuntur?

ÆAC. Immo plus quam insano modo.

XANTH. Quid demum, quando extraneis sermones illos prodis?

ÆAC. Egone? Pol ego, quando hoc facio, semen emittere mihi videor.

XANTH. O Phœbe Apollo! injice mihi dextram, et da te osculandum, ipseque me osculare, atque dic mihi, per Jovem obsecro, qui nobis est converbero, quis iste est tumultus intus et clamor et concertatio?

ÆAC. Æschyli et Euripidis.

XANTH. Vah!

ÆAC. Motus enim, motus ingens exortus est inter mortuos, et magna omnino seditio.

XANTH. Quanam ex re?

ÆAC. Lex quædam hic statuta est, ut ex artibus majoribus et elegantioribus ille, qui est præstantissimus sui generis artificum, in Prytaneo cibum capiat, sedemque proxime a Plutone habeat,—

XANTH. Intelligo.

ÆAC. Usquedum veniat in ea arte sapientior ipso alius quispiam: tunc autem loco cedere oportet.

XANTH. Cur autem hoc turbavit Æschylum?

ÆAC. Tenebat ille tragicum solium, ut qui esset præstantissimus in ista arte.

XANTH. Nunc vero quis?

ÆAC. Euripides quum primum huc descendit, edidit specimen artis grassatoribus, et crumenisecis, et parricidis, et parietum perfossoribus, quorum hominum apud Inferos vilissima est annona: illi autem audientes contrarias disputationes, et flexuras, et strophas, summopere insanierunt ejus amore, et sapientissimum judicarunt: deinde fiducia elatus capessit solium, ubi Æschylus sedebat.

XANTH. Et lapidibus non fuit impetitus?

ÆAC. Non hercle: sed multitudo clamabat judicio decernendum esse, uter artis peritia excelleret.

XANTH. Scilicet sceleratorum illorum?

ÆAC. Et pol altissimo clamore.

XANTH. Æschylo vero non adsistebant adjutores alii quipiam?

ÆAC. Bonorum exiguus est numerus, ut hic etiam.

XANTH. Quid ergo Pluto facere cogitat?

ÆAC. Certamen quamprimum committere, comparationemque et probationem instituere eorum in arte peritiæ.

XANTH. Sed qui factum, ut sibi non Sophocles vindicaret solium?

ÆAC. Haudquaquam ille hercle. Sed quum primum huc advenit, osculatus est Æschylum, et injecit ei dextram, et sponte cessit, nullam de solio controversiam movens. Nunc autem sedet, ut ait Clidemides, observator certaminis: et si Æschylus vicerit, continebit se in suo loco: sin minus, de artis peritia decertaturum se dixit cum Euripide.

XANTH. Quid ergo fiet?

ÆAC. Edepol non ita multo post, et quidem hoc ipso in loco, horrendum illud certamen exorietur. Etenim in trutina perpendetur ars musica.

XANTH. Quid? tragœdiamne ad libram appendent?

ÆAC. Et regulas efferent et normas versuum, et quadrata compactilia formabunt instar laterum, et diametros et cuneos. Nam Euripides tragœdias se examinaturum ait, singulis seorsum sumtis versibus.

XANTH. Mirum ni graviter ista ferat Æschylus.

ÆAC. Ideo torvum intuebatur, capite in terram demisso.

XANTH. Quis vero judex erit?

ÆAC. Hoc difficile erat: nam sapientum virorum magnam deprehenderunt penuriam. Neque enim Æschylo cum Atheniensibus conveniebat,—

XANTH. Multos forte inter eos esse putabat perfossores parietum.

ÆAC. Ceterosque nugaces esse existimabat in dignoscendis ingeniis poëtarum. Rem deinde commiserunt hero tuo, quia peritus artis erat. Sed ingrediamur. Nam quum majori studio quidpiam agunt heri nostri, parata nobis sunt verbera.

CHOR. Mirabor, ni vir grandiloquus horrendam iram in præcordiis foveat, quando celerem loquacitatem animadvertet dentes exacuentis adversarii: tum demum præ furore acerrimo oculos distorquebit. Existent autem verborum alte cristatorum galeatæ et veloces concertationes, scindularumque subtilium audaces rotationes, et ramenta operum, refutante altero viro artificis ingeniosi verba sesquipedalia. Tum iste erigens comantis cervicis hirsutam setam, horribile supercilium contrahens, rugiens, emittet verba compaginata, tanquam tabulas, ea revellens, giganteo spiritu. Hinc jam dicendi magistra, versuum examinatrix, lubrica lingua volubilis invidiosos concutiens frenos, concidens adversarii verba, minutatim refellet pulmonum plurimum laborem.

EURIPIDES, BACCHUS, ÆSCHYLUS, CHORUS INITIATORUM, PLUTO.

EUR. Nolim a solio desistere, ne adhorteris: nam isto me potiorem esse aio in arte nostra.

BACCH. Æschyle, quid taces? non enim te fugiunt hæc dicta.

EUR. Cum gravitate aliquamdiu stabit tacitus primo, id quod identidem in tragœdiis factitabat præstigiator ille.

BACCH. O bone, ne nimis magna loquere.

EUR. Ego hunc novi, et dudum perspexi, hominem feros fingentem mores, contumaci præditum, effreni, impotenti, et bipatenti ore, sine ullo modo loquentem, turgida verba cumulatim fundentem.

ÆSCH. Itane, ô fili rusticæ divæ? tu in me hæc dicis, ô blateramentorum collector, et mendicorum fictor, et pannorum consutor? at faxo ut cum magno tuo malo dixeris.

BACCH. Desine, Æschyle, neve excandescas iracundia.

ÆSCH. Minime vero, priusquam ostendero perspicue, qualis homo sit iste claudorum fictor, qui nunc adeo ferox est.

BACCH. Nigram, pueri, nigram pecudem efferte: nam turbo erumpere conatur.

ÆSCH. O qui Creticas colligis monodias, nuptiasque nefarias infers in artem!

BACCH. Reprime te, ô valde honorande Æschyle: tu vero, ô ærumnose Euripide, si sapis, a grandinibus remove te ocius, ne grandiori verbo tempora tibi feriens præ iracundia, excutiat Telephum. At tu, Æschyle, non iracunde, sed leniter argue et arguitor. Conviciari autem non decet viros poëtas, tanquam mulieres quæ panem vendunt: tu vero statim vociferaris eodem strepitu, quo ilex incensus.

EUR. Equidem paratus sum, et non refugio, mordere, aut morderi prior, si huic videtur, in versibus, in melicis, in tragœdiæ nervis, et mehercle in Peleo, et Æolo, et Meleagro, immo etiam in ipso Telepho.

BACCH. Tu vero quid cogitas facere? dic Æschyle.

ÆSCH. Voluissem quidem hic non contendere: nam ex æquo nobis non est certamen.

BACCH. Quid ita?

ÆSCH. Quia mea poësis mecum non interiit: quæ autem fecit ille, cum eo interiere, ita ut quæ dicat habiturus sit. Tamen, quoniam tibi videtur, mos tibi gerendus est.

BACCH. Agedum thus aliquis huc et ignem mihi det, ut, antequam hi argutentur, preces concipiam, ut certamen istuc quam scitissime decidam. Vos vero Musis carmen aliquod accinite.

CHOR. Jovis ô novem filiæ virgines, castæ Musæ, quæ subtiles in disserendo adspicitis solertes mentes virorum sententias procudentium, siquando in arenam cum suis acute excogitatis descendant versutisque artibus luctatoriis, contradicendo inter se certaturi; adeste inspecturæ vim duorum facundissimorum orium: præbete autem verba, et subtilem scobem versuum. Nunc enim magnum illud sapientiæ certamen incipit.

BACCH. Precamini jam vos etiam aliquid, priusquam versus recitetis.

ÆSCH. O Ceres, quæ meam mentem aluisti, effice me dignum tuis mysteriis.

BACCH. Tu etiam sume thus et in ignem inde.

EUR. Recte. Sunt enim alii dii, quos ego invoco.

BACCH. Peculiaresne quipiam tibi, et novæ notæ?

EUR. Admodum.

BACCH. Age ergo, invoca peculiares tuos deos.

EUR. Æther, meum pabulum, et linguæ volubilitas, et intelligentia, et nares olfactoriæ, adnuite ut recte redarguam dicta, quæ carpere aggrediar.

CHOR. Et nos quidem avemus ex viris sapientibus audire sermones aliquos concinne medulatos, doctoque adesse certamini. Etenim lingua eorum efferari cœpit, animusque haud ignavus ambobus est, nec pigra mens. Par est igitur ut speremus alterum quidem aliquid urbani et limati dicturum: alterum autem convellentem illud, grandibus verbis irruendo, dissipaturum multas verborum tricas.

BACCH. Sed ocius oportet orationes incipere, ita tamen ut dicatis urbana, et nec imagines, nec qualia possit alius dicere.

EUR. Equidem de me ipso, qualis poëta sim, dicam postremo loco: primo autem ostendam hunc fuisse jactatorem et impostorem, quibusque rebus spectatores deceperit, quos fatuos acceperat, apud Phrynichum educatos. Primo enim unum quemlibet sedere faciebat obvelatum, Achillem forte, aut Niobam, faciem ejus non ostendens, prætextum tragœdiæ, nec tantillum mutientes.

BACCH. Non hercle quicquam.

EUR. Chorus autem protrudere solebat series carminum continuas quatuor: at illi silebant.

BACCH. Ego vero gaudebam hoc silentio, et me illud delectabat non minus, quam si qui hodie loquantur.

EUR. Stolidus enim eras: scias hoc velim.

BACCH. Et mihimet ipsi videor. Cur autem hoc faciebat ille?

EUR. Nempe ex ostentatione, ut spectator sederet exspectans, quando Nioba loqueretur tandem: interea ipsum drama procedebat.

BACCH. Hominem improbum! quam turpiter ergo ab eo deceptus sum! quid pandicularis et impatiens es?

EUR. Quia eum convinco. Deinde, ubi ad hunc modum nugatus fuisset, dimidia jam dramatis pacte acta, verba quædam grandia duodecim eloquebatur, superciliosa et cristata, horrenda veluti terriculamenta, ignota spectatoribus.

ÆSCH. Hei misero mihi!

BACCH. Tace.

EUR. Perspicuum autem nihil dicebat.

BACCH. Ne frende dentibus.

EUR. Sed aut Scamandros, aut fossas, aut clypeorum insignia, ære ductas grypho-aquilas, et verba grandia prærupta, quæ conjectura adsequi non erat facile.

BACCH. Ita hercle: nam ego aliquando longo tempore noctis vigilavi quærens mecum, quinam sit ales flavus ille equo-gallus.

ÆSCH. Insigne est, ô perquam rustice, quod navibus adpingi solet.

BACCH. At ego Eryxin putabam esse Philoxeni filium.

EUR. Ergone in tragœdiis oportebat et gallos fingere?

ÆSCH. Tu vero, diis invise, quæ fecisti, cedo, qualia sunt?

EUR. Non edepol equigallos feci, nec capricervos, ut tu, cujusmodi in aulæis Persicis pingi solent. Sed quum primum artem a te accepi turgentem inani fastu, et verbis molestis, primulum eam statim attenuavi, et ei pondus detraxi, substitutis versiculis et deambulationibus, et betis minutis, additoque nugamentorum succo e libris expresso et percolato: deinde eam nutrivi monodiis, admisto Cephisophonte. Tum non garriebam quidlibet temere, neque quæcunque se offerrent miscebam: sed qui prodibat in scenam, statim is mihi primo genus edisserebat fabulæ.

BACCH. Nam istud hercle tibi magis decorum erat, quam tuum ipsius dicier.

EUR. Deinde a primis inde versibus nullam personam otiosam siri: sed loquebatur mihi et mulier, et nihil minus servus, atque herus, item virgo et anus.

ÆSCH. Ergone non eras morte dignus his ausis?

EUR. Non hercle. Nam populare est istuc meum factum.

BACCH. Istud quidem, ô bone, omitte; non enim ea de re pulchra tibi diputatio.

EUR. Deinde istos artem dicendi docui.

ÆSCH. Fateor equidem. Sed antequam doceres, utinam medius fuisses disruptus!

EUR. Et subtilium regularum usum, verborumque flexus, animadvertere, videre, intelligere, versare dolos, amare, machinari astutias, suspicari, comminisci quidlibet.

ÆSCH. Non equidem nego.

EUR. Res domesticas introducens, quibus utimur et adsuevimus; unde etiam facile reprehensus fuissem: nam isti harum rerum gnari reprehendissent artem meam. Non autem fastuosum strepitum edidi, spectatores ab intelligendo abducens; neque eos perterrefaciebam, Cycnos inducens et Memnonas, equos agitantes phaleris et tintinnabulis ornatos. Dignosces autem utriusque, hujus, et meos discipulos. Hujus enim sunt Phormisius, Megænetusque ille servus, tubis, hastis, barbis horridi, amarulento risu Sinidem referentes: mei autem sunt Clitophon, et Theramenes ille scitus.

BACCH. Theramenes? vir sane callidus et acris ad omnia, qui si in malum aliquod incidat, et prope adstet, elabi solet, non Chium, sed Cium se professus.

EUR. Talem equidem prudentiam istis induxi hominibus, ratiocinatione indita arti tragicæ, et consideratione, ut jam intelligant omnia, et perspiciant; et cum alia, tum rem familiarem administrent melius, quam antidhac, et speculentur singula, sic dicentes: *Quomodo istuc se habet? Ubi illud est? Quis hoc sumsit?*

BACCH. Ita edepol. Proinde jam Atheniensium quilibet, ut intravit domum, inclamat servos, sciscitaturque: *Ubi est olla? Quis caput comedit mænæ? Catinus proximo anno emtus interiit mihi. Ubi allium illud hesternum? Quis adrosit olivam?* Antea vero stolidi ore hiante, ut Mammacuthi quidam et Melitidæ, sedebant.

CHOR. *Hæc quidem adspicis, inclyte Achilles.* Tu vero, age, quid ad hæc dices? hoc tantum vide, ne te abripiat iracundia, et extra oleas ferat: nam acerba in te dixit. Sed, ô generose, cave ne iracunde contradicas; verum contractis velis, extrema eorum ora ventum accipe: deinde magis magisque navem guberna, et observa quando ventum lenem et placidum nactus fueris. Sed, ô qui primus Græcorum alte exstruxisti magnifica verba, et exornasti tragicas nugas, audacter emitte rivum.

ÆSCH. Irascor equidem ob hunc congressum, et fervent mihi bile viscera, quod mihi contra hunc disputandum erit: ne tamen dicat ad incitas me redactum, age, responde mihi, cujus rei gratia admirari oportet poëtam?

EUR. Dexteritatis et disciplinæ, quia homines efficimus meliores in civitatibus.

ÆSCH. Hoc igitur si tu non fecisti, verum ex bonis et generosis eos improbissimos reddidisti, quo supplicio dices te dignum esse?

BACCH. Morte. Ne hunc interroga.

ÆSCH. Specta igitur quales eos a me primum acceperit; an fortes et quadricubitales, nec detrectantes munia publica, nec circumforaneos, nec versutos, ut nunc sunt, neque præstigiatores; verum spirantes hastam et lanceas et galeas cum albis cristis, et cassidas et ocreas, et animos septemplicem clypeum gestantis Ajacis.

BACCH. Sane procedit hoc malum: enecabit me galeis usque commemorans.

EUR. Tu vero quanam ratione eos tam fortes esse docuisti?

BACCH. Dic Æschyle, neque adeo sævi ferociter te jactans.

ÆSCH. Tragœdiam faciens Marte refertam.

BACCH. Quamnam?

ÆSCH. *Septem ad Thebas*, quam nemo spectavit, quin cuperet bellator fieri.

BACCH. Atqui male hoc abs te factum est: nam Thebanos audaciores reddidisti ad movendum bellum: ideoque vapula.

ÆSCH. At vobis licebat bellicis rebus operam dare; sed eo non vos convertistis. Deinde edita tragœdia *Persis*, itidem eos docui cupidos esse vincendi hostes perpetuo, adornavique opus pulcherrimum.

BACCH. Utique gravisus sum, auditis quæ nuntiabantur de Dario mortuo, quumque statim Chorus, manibus sic complosis exclamaret, *Iu, iu.*

ÆSCH. Hæc nempe tractare decet poëtas. Namque considera inde ab initio, quam utiles fuerint præstantiores illi poëtæ. Orpheus enim initiationes docuit, et a cædibus abstinere: Musæus autem remedia morborum et vaticinia: Hesiodus vero agriculturam, fructuum tempora et sementis: at ille divinus Homerus unde gloriam et decus adeptus est, nisi ex eo quod utilia docuerat, acies ordinare, virtutes bellicas, armis viros instruere?

BACCH. Attamen Pantaclem edocere non potuit ineptissimum illum: nuper enim quum pompam duceret, impositam capiti suo galeam primum subligavit, deinde cristam ei adligare tandem cogitavit.

ÆSCH. Sed alios edocuit multos et fortes, quorum unus est Lamachus heros. Ab hoc autem Homero exempla expressit mens mea, et multas virtutes effinxit Patroclorum, Teucrorum, Thymoleontum, quibus excitarem unumquemque civem, ut se his adæquaret, siquando tubæ signum audiret. At hercle Phædras non faciebam impudicas nec Sthenebœas: nec scio an in ullam unquam feminam amantem versus fecerim.

EUR. Non hercle: nam nihil Veneris tibi inerat.

ÆSCH. Nec opto ut insit: tibi autem tuisque plurima Venus semper insideat, ut et te ipsum pessumdedit.

BACCH. Ita est per Jovem: nam quæ alienarum mulierum commentus es flagitia, iisdem impetitus pœnas luisti.

EUR. Et quid civitati nocent, ô infortune, meæ Sthenebœæ?

ÆSCH. Quia ingenuas feminas ingenuorum virorum uxores adduxti, ut cicutam biberent, quod puderet eas propter tuos Bellerophontas.

EUR. An vero historiam de Phædra composui aliter ac exstabat?

ÆSCH. Immo hercle, ut exstabat. Sed, quod malum est, oportet poëtam celare, et non producere, nec in scenam edere. Nam uti puerulos magister docet, ita adultos poëtæ. Omnino autem decet nos utilia memorare.

EUR. Si ergo tu Lycabetos memores nobis & Parnasorum altitudines, hoccine est utilia docere? quem oportebat humano more loqui.

ÆSCH. Sed, ô perdite, necesse est magnarum sententiarum et cogitationum similia etiam verba producere. Alias par est etiam semideos grandioribus verbis uti: nam et vestibus multo splendidioribus utuntur, quam nos. Quæ quum ego pulchre instituissem, tu fœdasti.

EUR. Quo facto?

ÆSCH. Primo quum reges pannis induisti, ut miserabiles hominibus viderentur esse.

EUR. Ergone in hac re nocui? quo facto?

ÆSCH. Idcirco jam nemo dives vult triremem instruere suo sumtu: verum pannis sese involvens unusquisque flet, et pauperem se esse ait.

BACCH. Et quidem, ita me Ceres amet, subtus habens tunicam e molli lana textam: qui vero hæc dicens fefellerit, eum in foro piscatorio emergere videas.

ÆSCH. Deinde loquacitatem excolere et argutias docuisti, quæ res et palæstras evacuavit, et culos contrivit adolescentulorum nugas garrientium, et nautis persuasit, ut refragarentur magistris. At tum, quando ego vivebam, nihil aliud sciebant, quam offam poscere et *Rhyppapæ* clamare.

BACCH. Ita hercle, et oppedere etiam in os inferiori remigi, et concacare commensalem, et nave egressi veste aliquem spoliare: nunc autem obloquuntur, et non amplius agunt remos, et huc illuc navigant.

ÆSCH. Quorum vero scelerum non est auctor? nonne lenas ostendit iste, et parientes in fanis mulieres, et concubitu fratrum mistas, et quæ dicant, *vitam non esse vitam?* Hinc etiam civitas nostra scribis impleta est, et scurris, qui, simiarum more, populum fraudibus decipiunt semper: lampadem vero nemo scit ferre jam amplius exercitationis neglectu.

BACCH. Nemo hercle: ita ut risu pene emortuus sim in Panathenæis, quum tardus quidam homo curreret incurvus, albus, obesus, longo intervallo relictus, et misere se torquens: deinde Ceramicenses in portis stantes percutiebant ei ventrem, latera, ilia, nates: ille vero percussus palmis, subinde pedendo, extincta lampade, currebat.

CHOR. Magnum negotium, vehemens concertatio, grave bellum instat. Itaque operosum erit discernere, ubi alter contenderit valide, alter vero refutare possit et obniti scite. Sed nolite in eodem consistere: sunt enim viæ et aliæ multæ argutiarum. Quicquid igitur habetis ad disceptandum, hoc dicite, percurrite, et revelate tam vetera quam recentia; et audete aliquid subtile et scitum atque argutum eloqui. Si vero id veremini, ne inscitia quadam laborent spectatores, ita ut, si quæ subtilia dicatis, intelligere nequeant, ne timete: quoniam hoc non amplius ita se habet. Nam exercitati sunt, et librum quisque habens discit sapientiam: præterea ingenio maxime

pollent, quod nunc ipsis acutius etiam est. Nihil itaque timete, sed omnia percurrite, spectatorum, utpote sapientum, gratia.

EUR. Igitur ad ipsos prologos me tibi convertam, ut, quod primum est in tragœdia, primo examinem sciti illius poëtæ: erat enim obscurus in rebus enuntiandis.

BACCH. Et quemnam illius prologum examinabis?

EUR. Multos admodum. Primum recita mihi illum ex Orestea.

BACCH. Silete jam omnes. Recita Æschyle.

ÆSCH. *Mercuri Terrestris, qui paterna inspectas imperia, servator mihi sis et adjutor roganti: venio enim in hanc terram et revertor—*

BACCH. Estne in istis quidpiam quod carpere velis?

EUR. Plus quam duodecim.

BACCH. At vero omnia ista non sunt plura, quam tres versus.

EUR. Sed unusquisque eorum habet viginti peccata.

BACCH. Æschyle, auctor tibi sum ut taceas: sin minus, præter hos tres iambos, reus eris plurium.

ÆSCH. Egone ut coram hoc taceam?

BACCH. Si me audis.

EUR. Quippe initio statim peccavit immane quantum. Viden' ut nugaris?

BACCH. Nil curo.

ÆSCH. Quomodo dicis me peccasse?

EUR. Repete denuo.

ÆSCH. *Mercuri Terrestris, qui paterna inspectas imperia—*

EUR. Annon Orestes hoc dicit in tumulo patris mortui?

ÆSCH. Haud aliter dico.

EUR. Anne ergo Mercurium inspectasse dicit, ut pater interierit suus per vim manu muliebri, clandestinis dolis?

ÆSCH. Non illum inquam Dolosum, sed Eriunium Mercurium vocavit *Terrestrem*, quod et addito declaravit verbo, quia *paternum* istud munus obtinet.

EUR. Majus adhuc, quam volebam, peccatum commisisti. Si enim quod *Terrestris* sit, *paternum* hoc habet munus—

BACCH. Hoc pacto esset inde a patre tumulorum suffossor.

ÆSCH. Bacche, non uteris vino fragrante.

BACCH. Recita ei alium: tu vero vitium observa.

ÆSCH. *Servator mihi sis et adjutor roganti: venio enim in terram hanc et revertor—*

EUR. Bis idem nobis dixit sapiens Æschylus.

BACCH. Quomodo bis?

EUR. Considera orationem: ego autem tibi declarabo. *Venio enim in terram hanc*, inquit, *et revertor*. Idem est autem *venio* quod *revertor*.

BACCH. Ita hercle, tanquam si quis vicino suo dicat: *Commoda mihi mactram, aut, si vis, magidem.*

ÆSCH. Non utique istud, ô garrule homo, idem est: sed versus est omnium optimus.

BACCH. Quomodo ergo? doce me qua ratione istuc dicas.

ÆSCH. *Venire* quidem *in terram* cuicunque licet, qui patriæ particeps est: hic enim calamitatis expers venit. At exsul et *venit* et *revertitur*.

BACCH. Bene, ita me Apollo amet. Quid tu dicis, Euripide?

EUR. Nego Orestem domum *reversum fuisse*: clam enim venit, non impetrata venia ab iis, penes quos imperium erat.

BACCH. Bene, ita me Mercurius amet. At quod dicis non intelligo.

EUR. Recita igitur alium.

BACCH. Age tu recita, Æschyle, ocius: Tu vero ad vitium respice.

ÆSCH. *Tumuli in vertice hæc renuntio patri, ut audiat et auscultet.*

EUR. Idem alterum rursus dicit. Nam *audire* et *auscultare* idem est planissime.

BACCH. Mortuis enim loquebatur, ô improbe, quibus ne ter quidem dicentes sufficimus.

ÆSCH. Tu vero quemnam ad modum faciebas prologos?

EUR. Edisseram: et si alicubi bis idem dixero, aut si farturam videris inesse, quæ nihil ad rem pertineat, me despue.

BACCH. Agedum fare: non enim meæ sunt loquendi partes, sed auscultandi, quam recte se habeant tuorum prologorum versus.

EUR. *Erat Œdipus ab initio beatus homo—*

ÆSCH. Non hercle, non inquam: sed ipsa natura miser, utpote quem, prius quam satus esset, Apollo prædixit patrem suum occisurum, et prius quam natus esset. Quomodo is *erat ab initio beatus homo?*

EUR. *Deinde factus est miserrimus mortalium.*

ÆSCH. Non hercle, non inquam: nam non desiit idem esse qui ante. Quo enim pacto? quando ipsum recens jam editum hiberno tempore in testa exposuerunt, ne educatus patris fieret interfector: deinde cum magno suo malo pervenit ad Polybum tumentibus pedibus: postea vetulam juvenis ipse duxit uxorem, et ad hæc suam ipsius matrem: denique se ipsum excœcavit.

BACCH. Beatus fuisset, si cum Erasinide etiam classis præfectus fuisset.

EUR. Deliras: ego vero prologos recte facio.

ÆSCH. At jam hercle non vellicabo versuum singula verba: sed, diis propitiis, a lecythulo prologos tuos disperdam.

EUR. A lecythulo tu meos?

ÆSCH. Unico tantum. Nam sic facis versus, ut tuis iambis adaptari possint omnia, et pellicula, et lecythulus, et culeolus. Id autem ostendam illico.

EUR. Ecce vero! tu id ostendes?

ÆSCH. Aio.

BACCH. Recitare jam oportet.

EUR. *Ægyptus, ut fama maxime pervulgata est, cum filiis quinquaginta navi Argos appellens—*

ÆSCH. Lecythulum deperdidit.

EUR. Quid rei erat hic lecythulus? non plorabit?

BACCH. Recita ei alium prologum, ut rursus cognoscat.

EUR. *Bacchus, qui thyrsis et hinnulorum pellibus instructus inter tædas super Parnasum saltat choreas agens—*

ÆSCH. Lecythulum deperdidit.

BACCH. Heu! rursus percussi sumus a lecytho.

EUR. Sed non amplius molestus erit. Nam ad istum prologum non poterit applicare lecythum. *Beatus haud est ullus ab omni parte: vel enim summo natus genere opibus caret, vel ignobilis—*

ÆSCH. Lecythulum deperdidit.

BACCH. Euripide.

EUR. Quid est?

BACCH. Vela tibi submittenda sunt, ut mihi videtur: nam lecythulus iste validum emittet ventum.

EUR. Nihil moror, ita me Ceres amet: nunc enim ei excutietur ille.

BACCH. Age recita alium, et cave a lecytho.

EUR. *Cadmus, relicta quondam urbe Sidonia, Agenoris filius—*

ÆSCH. Lecythulum deperdidit.

BACCH. O bone, lecythum eme, ne nobis corrumpat prologos.

EUR. Quid ita? Egone ab hoc emam?

BACCH. Si me audis.

EUR. Minime vero. Nam multos prologos potero dicere, ubi iste non poterit aptare lecythum. *Pisam profectus Tantalo natus Pelops velocibus equis—*

ÆSCH. Lecythulum deperdidit.

BACCH. Viden'? rursus aptavit lecythum. Sed, ô bone, adhuc nunc vende eum quovis pacto: emes enim obolo pulchrum omnino et bonum.

EUR. Nondum hercle: sunt enim adhuc multi mihi. *Œneus aliquando ex arvis—*

ÆSCH. Lecythulum deperdidit.

EUR. Sine recitem prius totum versum. *Œneus aliquando ex arvis copiosa collecta segete, e primitiis sacra faciens—*

ÆSCH. Lecythulum deperdidit.

BACCH. Inter ipsa sacra? Ecquis illum ei abstulit?

EUR. Mitte istum, ô bone: ad hunc enim dicat. *Jupiter, ut ab ipsa Veritate dicitur—*

BACCH. Perdet te: dicit enim: *Lecythulum deperdidit.* Quippe lecythulus iste prologis tuis, tanquam ficus oculis, adhæret. Sed, obsecro per deos, ad cantica ejus te converte.

EUR. Equidem possum demonstrare, ipsum esse malum canticorum auctorem, atque eadem subinde repetere.

CHOR. Quid tandem fiet? nam ego sane solicitus cogito, quamnam reprehensionem conferet in virum, qui multo plurima jam et pulcherrima carmina fecit, præ omnibus istis qui nunc sunt poëtæ. Miror sane, quomodo reprehensurus hunc sit Baccheum regem: et ei timeo.

EUR. Admiranda scilicet carmina! res ipsa mox indicabit. Nam in unum omnia ejus carmina concidam.

BACCH. Et ista ego, sumtis calculis, computabo.

(Tibicen diaulium accinit.)

EUR. *Achilles Phthiota, cur, audita hominum cæde, non festinas in auxilium, laboris remedium? Mercurium generis auctorem honoramus, paludis adcolæ. Non festinas in auxilium, laboris remedium?*

BACCH. Duo isti jam sunt *labores* tibi, Æschyle.

EUR. *Inclutissime Achæorum, Atrei multis imperans gnate, percipe hæc: non festinas in auxilium, laboris remedium?*

BACCH. Tertius, Æschyle, tibi *labor* iste.

EUR. *Favete linguis. Melissarum præsides jam in eo sunt, ut Dianæ domum aperiant. Non festinas in auxilium, laboris remedium? Penes me est jus invocandi justum imperium sanctorum virorum. Non festinas in auxilium, laboris remedium?*

BACCH. O Jupiter Rex! res *laborum* quanta illa est! Equidem in balneum ire volo: præ *laboribus* enim renes mihi intumuere.

EUR. Ne, quæso, prius quam et aliud audieris statarium canticum, e citharœdicis modis concinnatum.

BACCH. Age expedi, et *laborem* ne adde.

EUR. *Ut in Achæorum duplex imperium, Græciæ pubem, Phlattothrattophlattothrat, sphingem tristificam, rectorem canem, mittit, Phlattothrattophlattothrat, cum hasta et manu strenua bellicosus ales, Phlattothrattophlattothrat, postquam permisit audacibus canibus aëra pervagantibus, ut inciderent, Phlattothrattophlattothrat, in eos qui ad Ajacem una inclinarent, Phlattothrattophlattothrat.*

BACCH. Quid rei est istud *Phlattothrat?* Estne ex Marathone? aut unde collegisti restionis carmina?

ÆSCH. At ego ex bono in aliud bonum traduxi hæc, ne idem cum Phrynicho Musarum sacrum pratum viderer carpere. Sed hic quæ canit, ea sumit ab omnibus meretriculis, scoliis Meliti, Caricis tibiarum modis, lessis, choricis cantilenis; quod et illico palam fiet. Ferat huc aliquis lyram. Sed quid lyra ad istum? ubi est muliercula testulis crepitantibus ludens? adesdum Euripidis Musa, ad quam cantare ista decet carmina.

BACCH. Nunquamne hæc Musa Lesbias imitata est? non?

ÆSCH. *Alcedones, quæ apud perennes maris fluctus cantillatis, tingentes humidis alarum guttis corpus, rore humectatæ: et vos, quæ sub tectis in angulis habitantes araneæ e e e e evolvitis digitis extenta jugo fila, pectinis arguti curas; ubi tibiarum amans delphin exsultabat proris cæruleis, oracula et stadia: florentis vitis lætitiam, uvæ capreolum curas solventem. Circumda mihi brachia, nate. Viden' hunc pedem?*

BACCH. Video.

ÆSCH. *Quid vero? an hunc vides?*

BACCH. Video, inquam.

ÆSCH. Hujuscemodi quum tu facias, audes mea carmina reprehendere, qui duodecim figuras Cyrenæ imitaris modulando? hæc quidem sunt tua carmina: volo autem adhuc monœdiarum tuarum percurrere rationem. *O Noctis atra caligo, quodnam mihi triste insomnium mittis e tenebris, Orci ministrum, animam inanimem habentem, nigræ Noctis filium, horribili specie, pulla veste indutum, truculenta tuentem, magnos ungues habentem? sed mihi, ô famulæ, lucernam accendite, et in urceis e fluviis rorem adferte, et aquam calefacite, ut divinum insomnium lustrem. Io marine dive! hoc illud est. Io contubernales, ista prodigia spectate. Rapto meo gallo evasit Glyca. Nymphæ montigenæ! O Mania comprehende eam. At ego misera tum forte intenta eram operi meo, fusum oppletum lino e e e e evolvens manibus, glomerem faciens, ut primo mane in forum ferrem et venderem. At ille subvolabat in ætherem levissimo alarum motu, mihique dolores reliquit; lacrimasque oculis fundebam misera. Sed, ô Cretenses, Idæ filii, sumtis sagittis, succurrite, cruraque leviter movete, et cingite domum. Simulque Dictynna virgo, Diana formosa, canes habens secum, perlustret domum quaquaversum. Tu vero Jove nata Hecata, geminam protendens facem velocissimis manibus, prælluceas mihi in domum Glycæ, ut ingressa detegam furtum.*

BACCH. Missa jam facite carmina.

ÆSCH. Et mihi satis. Nam ad stateram volo hunc ducere, quæ sola ostendet utriusque nostrûm poësin, qualis sit: explorabit enim pondera verborum.

BACCH. Adeste huc, siquidem hoc etiam mihi faciundum est, ut poëtarum artem ad libram tanquam caseum vendam.

CHOR. Industrii sunt sapientes. Nam istuc aliud est monstrum novum, mirabilitatis plenum, cujusmodi quis alius excogitasset? Edepol ego, si quis id mihi dixisset quispiam e vulgo, ne credidissem unquam, sed putassem eum nugas agere.

BACCH. Agite jam, accedite ad lances.

EUR. En adsum.

BACCH. Easque prehendentes versum uterque recitet, nec dimittatis, prius quam ego vobis coccyzavero.

EUR. Prehendimus.

BACCH. Versum jam recitate ad stateram.

EUR. *Utinam Argoa nunquam pervolasset navis.*

ÆSCH. *Sperchie fluvie, et boum pascua.*

BACCH. Cucu. Dimittite. Multo sane inferius vergit hujusce versus.

EUR. Quamobrem?

BACCH. Quia imposuit fluvium, illorum more, qui lanas vendunt, madefaciens versum, tanquam lanam: tu vero versum alatum imposuisti.

EUR. Sed alium quempiam recitet contraque appendat.

BACCH. Prehendite igitur rursus.

EUR. En prehendo.

BACCH. Recita.

EUR. *Non est Suadæ templum aliud quam oratio.*

ÆSCH. *Sola enim ex diis Mors dona non appetit.*

BACCH. Dimittite, dimittite: hujus versus rursus vergit deorsum: Mortem enim indidit gravissimum malorum omnium.

EUR. At ego Suadam, versum egregium plane.

BACCH. Sed Suada res levis est, et mente caret. At tu alium quære ex illis, qui sunt majoris ponderis, qui tibi lancem impellat deorsum, robustum quempiam et magnum.

EUR. Age ergo ubi est mihi talis? ubi esse dicam?

BACCH. *Jecit Achilles duo puncta et quatuor.* Recitate: nam hæc ultima est appensio.

EUR. *Instar ferri grave dextra comprendit lignum.*

ÆSCH. *Super curru currus, super cadavere cadaver.*

BACCH. Circumvenit te nunc etiam.

EUR. Quidum?

BACCH. Duos currus indidit et cadavera duo, ita ut ne centum quidem Ægyptii pondus tollerent.

ÆSCH. Nec mecum amplius singulis versibus certet: sed in stateram ipsemet, liberi, uxor, Cephisopho, ingressus sedeat, adsumtis etiam libris: ego vero duos tantum meorum versuum recitabo.

BACCH. Sapientes sunt isti viri, equidem a judicio abstinebo: nam neutrum illorum volo mihi infensum reddere. Alterum enim sapientem judico, altero delector.

PLUT. Nihil igitur eorum efficies, quorum causa venisti.

BACCH. Si vero sententiam pronuntiavero, quid tum?

PLUT. Altero adsumto abibis, utrumlibet prætuleris, ne frustra huc veneris.

BACCH. Dii te ament. Agite vos auscultate mihi: ego poëtam huc veni quæsitum.

EUR. Qua gratia?

BACCH. Ut sospitata civitas choros instituat. Uter itaque vestrûm civitati suaserit quidpiam utile, hunc abducere constitui. Primum ergo de Alcibiade qualem fovetis utrique sententiam? civitas enim male habet.

EUR. Quid autem de illo sentit?

BACCH. Quid sentiat? et desiderat eum, et odit, et cupit habere. Sed quid sentiatis de illo, dicite.

EUR. Odi civem, qui ad juvandam patriam tardus est, ad lædendam vero, promtissimus, quique se ex difficultatibus celeriter expedit, civitati autem prospicere nequit.

BACCH. Euge, ô Neptune! tu vero quam habes sententiam?

ÆSCH. Non oportet leonis catulum in urbe educare: si vero aliquis educatus fuerit, moribus ejus obsecundandum.

BACCH. Nescio, ita me Jupiter amet, utram in partem senten-

tiam feram: alter enim sapienter dixit: alter perspicue. Sed adhuc unam uterque sententiam dicite, ecquam rationem habetis servandæ civitatis.

EUR. Si quis pro alis Cleocrito applicet Cinesiam, et auræ utrumque tollant super moris æquor.

BACCH. Ridiculum quidem videretur. Sed quid sibi volt hoc commentum?

EUR. In prælio navali acetabula manibus tenentes, acetum inspergerent oculis hostium. Sed aliud quid novi et dicere volo.

BACCH. Dic.

EUR. Si illa, quæ nunc infida sunt, pro fidis habeamus: et illa, quæ fida sunt, pro infidis.

BACCH. Quomodo? non intelligo. Rudius aliquanto dic et planius.

EUR. Si civibus, quibus nunc fidimus, illis diffidamus: et quibus non utimur, istis utamur, forte sospitaremur. Si enim nunc illorum opera infelices sumus, quomodo contraria istis agentes, salvi non essemus?

BACCH. Bene sane, ô Palamedes! ô ingenium lepidissimum! num ipsus hæc invenisti, an Cephisopho?

EUR. Ego solus: sed acetabula Cephisopho.

BACCH. Quid autem dicis tu?

ÆSCH. Civitatem primumdum dic mihi, qualibus viris utatur. Num probis?

BACCH. Qui? odit eos pessime.

ÆSCH. Malis autem delectatur?

BACCH. Non sane illa quidem: sed necessitate coacta iis utitur.

ÆSCH. Quomodo ergo aliquis ejusmodi urbem servaverit, cui nec laneum, nec pelliceum stragulum convenit.

BACCH. Quæso reperi aliquid, si forte e malis emergere denuo possit.

ÆSCH. Illic dicam: hic autem nolo.

BACCH. Minime. Sed hinc mitte sursum bona.

ÆSCH. Quando terram hostium putaverint suam esse; suam vero, hostium: et quæstum esse naves, inopiam vero esse quæstum.

BACCH. Bene quidem: sed judex hæc deglutit solus.

PLUT. Fer sententiam.

BACCH. Hoc erit judicium vestrum. Eligam enim eum quem cupit animus meus.

EUR. Memor itaque deorum, per quos abducturus me jurasti domum, elige amicos tuos.

BACCH. *Lingua juravit:* Æschylum vero eligam.

EUR. Quid fecisti, impurissime hominum?

BACCH. Egone? Judicavi vicisse Æschylum. Nam quidni?

EUR. Adhucne me adspicis, in quem turpissimum admisisti flagitium?

BACCH. Quid turpe, si spectatoribus non ita videtur?

EUR. Improbe, patierisne ut mortuus maneam?

BACCH. Quis scit an *vivere* sit *mori, spirare* vero *cœnare*; et *dormire, vellus?*

PLUT. Itote ergo intro, Bacche.

BACCH. Quam ob rem?

PLUT. Ut hospitali epulo vos excipiam, priusquam abeatis.

BACCH. Recte hercle autumas: hæc enim res mihi molesta non est.

CHOR. Beatus vir est, qui perfectam habet sapientiam: quod multis ex argumentis discere est. Etenim iste, quia sapere visus est, rursus redibit domum, bono civium, et bono suorum cognatorum et amicorum, quia perspicax et prudens est. Pulchrum itaque est, non Socrati adsidentem garrire, abjecta arte musica, omissisque iis, quæ præcipua sunt artis tragicæ. Sermonibus autem tetricis et subtilitatibus nugarum immorari otiosum, desipientis est hominis.

PLUTO, ÆSCHYLUS, CHORUS INITIATORUM.

PLUT. Agedum, Æschyle, lætus abi, et serva urbem nostram præceptis utilibus, et castiga stultos: sunt autem multi. Atque istuc trade Cleophonti, et hoc quæstoribus illis, Murmeci simul et Nicomacho; hoc autem Archenomo: et dic ipsis ut cito ad me huc veniant, et ne cunctentur. Ni vero cito venerint, ego, ita me amet Apollo, fodicabo ipsos, et quadrupedes constrictos, una cum Adimanto Leucolophi filio, mox huc demittam.

ÆSCH. Faciam hæc: tu autem solium meum da Sophocli custodiendum et servandum, si forte aliquando huc redeam. Nam hunc mihi secundum esse judico in sapientia. Memineris vero, ut vafer ille homo et falsiloquus et scurra nunquam in sede mea vel invitus sedeat.

PLUT. Prælucete igitur vos huic lucernis sacris, simulque prosequimini, suis ipsum canticis et carminibus celebrantes.

CHOR. Principio felix iter abeunti poëtæ et in lucem properanti date, Dii inferi: deinde civitati magnorum bonorum bonas excogitationes. Nam magnis malis et acerbo armorum conflictu liberaremur hoc pacto. Pugnet autem Cleopho, et alius quicunque istorum voluerit, in patrio suo solo.

ARISTOPHANIS

PLUTUS.

DRAMATIS PERSONÆ.

CARIO *famulus.*

CHREMYLUS *herus.*

PLUTUS.

CHORUS RUSTICORUM.

BLEPSIDEMUS *amicus Chremyli.*

PAUPERTAS.

MULIER *uxor Chremyli.*

VIR JUSTUS.

SYCOPHANTA.

ANUS.

ADOLESCENS.

MERCURIUS.

SACERDOS JOVIS.

ARISTOPHANIS

PLUTO.

CARIO, CHREMYLUS, PLUTUS, CHORUS.

CAR. O JUPITER Diique, quam molesta res est servum esse desipientis domini! Si enim optima quæque servus dixerit, secus autem facere hero videatur, servo evenire aliquid mali necesse est. Nam qui natura corporis sui dominus est, eum in illud jus habere non sinit Fortuna, sed illum qui id emerit. Atque hæc quidem ita se habent. Sed Loxiam, qui vaticinatur e tripode aureo, accuso hac justa accusatione, quod, medicus quum sit et vates, ut aiunt, sapiens, atra bili percitum dimisit herum meum; qui pone sequitur hominem cœcum, contra faciens atque eum conveniebat facere. Nam nos, qui videmus, cœcos ducimus: iste autem sequitur, ac me insuper sequi cogit, nihil prorsus mihi respondens. Quapropter non potest fieri ut taceam, nisi dixeris, cur hunc sequamur tandem, here; sed facessam tibi negotium: non enim me verberabis, qui coronam habeo.

CHREM. Immo hercle, detracta prius corona, si mihi molestus eris, ut magis dolorem sentias.

CAR. Nugæ! non enim quiescam, priusquam dicas mihi, quis tandem sit iste. Animo namque prorsus benevolo hoc sciscitor.

CHREM. At te non celabo: meorum enim vernarum fidelissimum te duco et occultissimum. Ego, qui vir sum pius et justus, iniqua utebar fortuna, et pauper eram.

CAR. Novi equidem.

CHREM. Alii autem ditescebant sacrilegi, causidici, et sycophantæ, et scelesti.

CAR. Credo.

CHREM. Scitatum igitur profectus sum ad deum, meam quidem hominis miseri rem familiarem fere jam existimans exhaustam esse: de filio autem, qui mihi unicus est, interrogaturus, an eum oporteat mutatis moribus fieri improbum, injustum, omnis honestatis expertem, utpote qui vitæ id putarem conducere.

CAR. Quid ergo Phœbus profatus est e sertis?

CHREM. Audies. Clare namque Deus dixit mihi hocce: *cui occurrerem primum egressus, ab eo me jussit non amplius discedere, eique persuadere, ut me sequatur domum.*

CAR. Cui ergo primo occurristi ?
CHREM. Huic.
CAR. Itane non intelligis mentem dei, hominum ineptissime, quæ tibi dicit clarissime, filium tuum ut educes vernaculo more ?
CHREM. Quonam argumento istuc judicas ?
CAR. Nimirum vel cœcus cognoscere sibi hoc videatur, *valde esse conducibile nihil boni conari hoc tempore.*
CHREM. Non potest fieri ut oraculum illo vergat, sed ad majus aliud quidpiam. Quod si nobis dixerit iste, quinam sit, et qua gratia, et cujus rei indigens venerit nobiscum huc, intelligeremus quænam sit mens oraculi nostri.
CAR. Agedum tutemet te indica, quinam sis, priusquam faciam quæ deinceps consecutura sunt. Dicere oportet quam citissime.
PLUT. Equidem ejulare te jubeo.
CAR. Intelligis quem se dicat esse ?
CHREM. Tibi hoc dicit, non mihi. Nam rustice et duriter eum interrogas. At tu, si tibi placent hominis candidi mores, dic mihi.
PLUT. Plorare equidem tibi dico.
CAR. Amplectere virum et omen oblatum a Deo.
CHREM. Haud impune, ita mihi Ceres propitia sit, id feres amplius.
CAR. Nisi enim declares qui sis, male te malum perdam.
PLUT. O boni, discedite a me.
CHREM. Haudquaquam.
CAR. Equidem optimum est quod dico, here: perdam hominem hunc pessime. Statuam enim eum in loco aliquo prærupto; post ibi relicto homine abibo, ut inde delapsus cervices frangat.
CHREM. Tolle vero sublimem ocius.
PLUT. Nequaquam.
CHREM. Dicesne igitur ?
PLUT. Sed si audiatis me, qui sim, sat scio, aliquid mali facietis mihi, nec me dimittetis.
CHREM. Nos quidem hercle, si modo velis ipse.
PLUT. Amittite nunc me primum.
CHREM. Ecce amittimus.
PLUT. Audite jam. Necesse est enim, ut videtur, me dicere, quæ celare constitueram. Ego enim sum Plutus.
CHREM. O impurissime hominum omnium ! itane vero tacebas, Plutus quum esses ?
CAR. Tu Plutus, tam ærumnoso statu ?
CHREM. O Phœbe Apollo, et dii et dæmones et Jupiter ! Quid ais ? illene revera es tu ?
PLUT. Ille inquam.
CHREM. Is ipsusne es ?
PLUT. Ipsissimus.
CHREM. Unde igitur, dic mihi, squalidus incedis ?

PLUT. E Patroclis domo venio, qui non lavit postquam natus est.
CHREM. Cœcitatem autem hanc dic mihi, undenam te affligtet ?
PLUT. Jupiter ita me male habuit, hominibus invidens. Ego enim quum essem adhuc adolescentulus, minatus eram, me ad justos et sapientes et modestos solos iturum : ille autem me fecit cœcum, ut ne dignoscerem illorum quemquam : adeo ille probis invidet.
CHREM. Atqui a probis honore adficitur solis et a justis.
PLUT. Adsentior tibi.
CHREM. Age, quid ergo ? si rursus cerneres, ut antidhac, fugitaresne tum malos ?
PLUT. Ita aio.
CHREM. Iresne vero ad bonos ?
PLUT. Maxime quidem : multo enim eos non vidi tempore.
CHREM. Et nihil mirum sane : nec enim ego, qui cerno.
PLUT. Dimittite nunc me. Jam enim me et mea omnia cognoscitis.
CHREM. Non hercle : sed multo magis te retinebimus.
PLUT. Nonne dicebam fore ut molestias exhibeatis mihi ?
CHREM. At tu sine, quæso, ut hoc tibi persuadeam, et ne deseras me. Non enim invenies me ipso, etiamsi quæras, hominem melius moratum. Non inquam, Jovem testor : nec enim est alius, præterquam ego.
PLUT. Hæc dicunt omnes : quando autem me adepti sunt revera, et evaserunt divites, plane supra modum fiunt mali.
CHREM. Ita quidem obtinet : sunt tamen non omnes mali.
PLUT. Non hercle omnes modo, sed ad unum omnes simul.
CAR. Flebis largiter.
CHREM. At tu ut scias, quanta, si apud nos maneas, eventura sint bona, adverte animum, ut intelligas. Arbitror enim, modo deus adnuat, me ista te liberaturum cœcitate, restituto tibi visu.
PLUT. Minime istuc feceris ; nolo enim rursus visum recipere.
CHREM. Quid ais ?
CAR. Homo iste ingenio natus est ad miseriam.
PLUT. Jupiter enim, sat scio, quum primum stulta horum facta animadvertet, penitus me perdet.
CHREM. Nunc vero nonne hoc facit, qui te passim offendentem errare sinit ?
PLUT. Nescio : at ego illum formido maxime.
CHREM. Itane ? ô timidissime omnium deorum ! Putasne vero fore Jovis tyrannidem et fulmina trioboli, si visum recipias tu vel in modicum tempus ?
PLUT. Vah ! ne dixeris ista, miser.
CHREM. Quiesce : ego enim ostendam te Jove multo plus posse.
PLUT. Mene tu ?

CHREM. Per cœlum juro. Et primum quidem per quemnam imperat Jupiter Diis?

CAR. Per argentum: plurimum enim est ei.

CHREM. Age, quis itaque est, qui hoc ei præbet?

CAR. Hicce.

CHREM. Per quem vero sacrificant illi? nonne per hunc?

CAR. Et quidem hercle precantur palam, ut ditescant.

CHREM. Nonne igitur hicce causa est, et facile finem imponat, si velit, his rebus?

PLUT. Quid ita?

CHREM. Quia haud quisquam hominum sacrificaret amplius nec bovem, nec libum, nec aliud quicquam, te nolente.

PLUT. Quomodo?

CHREM. Quomodo? nullo modo fiet, ut emat scilicet, nisi tu præsens ipse des argentum: itaque Jovis potentiam, si tibi molestus fuerit, tolles solus.

PLUT. Quid autumas? Per me sacrificant ei?

CHREM. Aio ego. Atque hercle si quid est præclarum et pulchrum, aut venustum hominibus, id per te fit: omnia enim divitiis parent.

CAR. Sane equidem propter pauxillum argenti servus sum factus, quod non æque essem dives.

CHREM. Et meretriculas aiunt Corinthias, siquando eas pauper quispiam adtentaverit, ne animum quidem advertere; si vero dives, clunem eas extemplo illi obvertere.

CAR. Quin et pueros aiunt idem istuc factitare, non amatorum, sed pecuniæ gratia.

CHREM. Non probos vero, sed meritorios, quoniam non flagitant pecuniam probi.

CAR. Quid ergo?

CHREM. Alius equum generosum, alius canes venaticos.

CAR. Namque dum pudet eos forte pecuniam petere, verbo involvunt malitiam.

CHREM. Artes item omnes propter te et commenta quævis callida inter homines sunt inventa. Alius enim eorum corium secat in sutrina sedens.

CAR. Alius ferrum cudit, alius fabricatur e ligno.

CHREM. Alius aurum fundit, quod a te accepit.

CAR. Alius edepol obvios in viis expilat, alius parietes perfodit.

CHREM. Alius fullonicam exercet.

CAR. Alius lavat pelles.

CHREM. Alius coria macerat: alius vendit cepas.

CAR. Alius deprehensus in adulterio propter te vulsuram patitur.

PLUT. Hei me miserum! hæc me dudum latuerant.

CAR. Magnus vero Rex nonne propter hunc superbit?

CHREM. Concio nonne propter hunc agitur?

CAR. Quid? triremes nonne tu imples? dic mihi.

CHREM. Conductum vero in Corintho exercitum nonne hic alit?

CAR. Pamphilus nonne propter hunc plorabit?

CHREM. Nonne Be onopoles una cum Pamphilo?

CAR. Nonne Agyrrius propter hunc pedit?

CHREM. Nonne Philepsius tui causa fabulas narrat?

CAR. Nonne propter te auxilia sunt Ægyptiis?

CHREM. Nonne propter te Philonidem amat Laïs?

CAR. Timothei autem turris—

CHREM. Ea quidem te obruat. Nonne omnia negotia propter te geruntur? solus enim omnino tu es omnium causa, et malorum et bonorum: hoc probe scias ita esse.

CAR. Itaque et in bellis superiores identidem sunt, super quibus iste sessitaverit solus.

PLUT. Egone tanta possum solus efficere?

CHREM. Et istis hercle multo plura. Ideo nec plenus tui quisquam est factus unquam. Nam aliarum rerum est omnium satietas: amoris.

CAR. Panum.

CHREM. Musicæ.

CAR. Bellariorum.

CHREM. Honoris.

CAR. Placentarum.

CHREM. Virtutis.

CAR. Ficuum.

CHREM. Ambitionis.

CAR. Pultis.

CHREM. Imperi.

CAR. Lentis.

CHREM. Tui autem plenus nemo unquam fuit. Sed si quis talenta lucratus fuerit tredecim, multo magis cupit sedecim lucrarier: quæ si confecerit, quadraginta vult, aut sibi vitalem vitam esse negat.

PLUT. Recte quidem mihi videmini dicere omnino: sed de uno tantum solicitus sum.

CHREM. Qua de re? memora.

PLUT. Quo pacto ego potentiæ hujus, quam vos dicitis habere me, compos fiam.

CHREM. Enimvero hercle haud temerarium est, quod dicant omnes, rem plenam timoris esse divitias.

PLUT. Minime vero: sed me calumniatus est parietum perfossor quispiam. Quum enim aliquando irrepsisset in domum, nihil potuit illinc auferre, occlusis omnibus repertis: tum providentiam meam nominavit *timiditatem*.

CHREM. Ne jam tibi curæ sit quicquam: nam si eris promto et parato animo ad res agendas, faxo, ut cernas acutius Lynceo.

PLUT. Quomodo igitur poteris hoc efficere, mortalis quum sis?

CHREM. Spem aliquam bonam foveo ex illis, quæ mihi dixit Phœbus ipse, Pythicam quatiens laurum.

PLUT. Ergone ille etiam horum est conscius?

CHREM. Ita inquam.

PLUT. Videte—

CHREM. Liquido es et tranquillo animo, ô bone: ego enim, scias hoc velim, tametsi me necesse sit mortem oppetere, ipse hæc efficiam.

CAR. Et, si voles, ego etiam.

CHREM. Multi autem erunt etalii nobis adjutores, quibus, utpote justis viris, non est unde vitam sustentent.

PLUT. Papæ! miseros utique prædicas nobis adjutores.

CHREM. Non; si modo ditescant denuo. Sed tu curriculo curre.

CAR. Quid faciam? dic.

CHREM. Socios nostros agricolas arcesse (forte autem invenies in agris eos cum ærumnis conflictantes) ut quilibet huc veniens, æqualem nobiscum accipiat hujus Pluti partem.

CAR. Jam eo: sed carnis hoc frustum aliquis e domo capiat, et intro ferat.

CHREM. Mihi erit curæ: sed perge currere. Tu vero, Plute, deorum omnium præstantissime, intro mecum huc ingredere: domus enim hæc est, quam te divitiis oportet hodie implere, qua jure qua injuria.

PLUT. At ægre admodum fero, deos testor, quod mihi identidem in domum alienam ingrediendum sit. Quippe nihil inde boni mihi obtigit unquam. Si enim ad parcum forte ingressus fuero, continuo me defodit in ima terra: tum si quis accedat probus homo et amicus rogatum, ut sibi commodet pauxillum pecuniæ, negat se vero vidisse me unquam. Sin ad insanum et prodigum hominem intravero, scortis et aleis objectus, nudus domo excido, cis brevissimum tempus.

CHREM. Non enim in hominem moderatum incidisti unquam, qualis fere sum ego semper; nam et parsimonia delector, ut nemo alius; et rursus, siquando usus veniat, sumtibus. Sed ingrediamur: nam volo ut te videat uxor mea, et gnatus unicus, quem ego post te amo maxime.

PLUT. Credo.

CHREM. Cur enim tibi quispiam veritatem non dicat?

CAR. O qui sæpe jam cum hero meo commune allium edistis, amici viri et populares, laborisque amantes, ite, properate, festinate: nam tempus non est cunctandi, sed est in ipso articulo, quo oportet vos opem ferre.

CHOR. Nonne vides nos jamdudum properantes alacriter, ut par est viros imbecillos et jam senes? at tu forte æquum censes me currere, priusquam istuc dicas mihi, qua gratia herus tuus arcessiverit nos.

CAR. Nonne jamdudum tibi dico? ipse vero non audis. Herus etenim meus dicit vos jucunde omnes victuros, frigida ista et dura vivendi ratione solutos.

CHOR. Quænam vero res est illa, aut unde, quam ille narrat?

CAR. Advenit huc habens secum senem quemdam, ô miseri, squalidum, incurvum, ærumnosum, rugosum, calvum, edentulum, et hercle etiam arbitror verpum eum esse.

CHOR. O qui aureum nuntium adportas, quid ais? iteradum ista mihi: significas enim eum cum acervo pecuniarum advenire.

CAR. Immo cum acervo senilium malorum.

CHOR. Num putas, si nos deluseris, id te impune laturum, me præsertim baculum habente?

CAR. Prorsusne vero hominem ingenio me putatis adeo versuto esse, nec unquam arbitramini me sani quicquam dicere?

CHOR. Quam severus est perditissimus ille! at tibiæ tuæ clamant, *Iu, iu*, chœnices et compedes desiderantes.

CAR. Quum jam sorte ducta litera jus in loculo dicturus sis, quid ire cessas? Charon vero tibi symbolum dat.

CHOR. Disrumparis! ut molestus es et ingenio versipelli, qui deludis nos, et nondum dicere sustinuisti, cujus rei causa nos herus tuus vocaverit huc; qui multis laboribus exerciti, quamvis non esset otium, strenue huc advenimus, per multas alliorum radices transeuntes.

CAR. Sed non celabo amplius: venit enim, ô amici, Plutum adducens herus: qui vos divites faciet.

CHOR. An revera divitibus esse nobis licet omnibus?

CAR. Ita hercle: et quidem Midas faciet, si aures asininas sumatis.

CHOR. Ut lætor, ut delector, ut cupio tripudiare præ gaudio! siquidem tu hæc re ipsa vera prædicas.

CAR. At ego volo, *threttanelo*, Cyclopem imitans, et hoc modo pedibus impellens, vos agere. Sed eia filioli clamitantes, et cum balatu edentes ovicularum caprarumque olentium carmina, sequimini, arrectisque veretris, instar hircorum lascivite.

CHOR. Nos autem conabimur, *threttanelo*, Cyclopem te, ubi balantes invenerimus sordibus inquinatum, peram habentem et olera agrestia, vino gravem, ducentem oviculas, temere alicubi somno oppressum, excœcare, sumta ingenti et præusta sude.

CAR. At ego Circam illam, quæ medicamina miscet, quæ sodalibus Philonidis aliquando Corinthi persuasit, ut tanquam porci subactam merdam comederent, quam ipsa subegerat illis, imitabor omnibus modis: vos autem præ gaudio grunnientes, sequimini matrem porcelli.

CHOR. Nos itaque te Circam, miscentem medicamina, et officiis subliuentem atque contaminantem socios, comprehendentes, præ gaudio Laërtis filium imitantes, a testiculis suspendemus; stercoreque tibi oblinemus, tanquam hirco, nares: tu vero, ut Aristyllus, ore hiante lambens, dices: *Sequimini matrem porcelli.*

CAR. Sed ohe! omissis jam cavillationibus, ad aliud cantici genus convertimini: ego autem domum ingressus, clam hero meo, volo sumere nonnihil panis et carnis; atque ubi manducavero, sic postea opus obire.

CHOR. *(Deest cantiuncula Chori.)*

CHREMYLUS, CHORUS, BLEPSIDEMUS, PAUPERTAS.

CHREM. Si salvos vos esse jubeam, ô populares, ea jam antiqua est et obsoleta compellatio: itaque amanter vos complector, quod venistis promte et contente, nec socorditer. Facite autem ut etiam in ceteris rebus mihi adjutores adsitis, simulque veri hujus dei servatores.

CHOR. Confide: namque videbor tibi prorsus martium quiddam intueri. Esset enim absurdum, si propter tres quidem obolos identidem in concione alii alios trudimus et impellimus, ipsum autem Plutum paterer a quoquam mihi eripi.

CHREM. Atqui video etiam Blepsidemum huncce accedentem. Satis apparet ex incessu ejus et festinatione, eum aliquid harum rerum inaudivisse.

BLEP. Quid hoc rei sit? unde et quomodo Chremylus divus factus sit repente? non credo. Tametsi mehercle sermones multi ferebantur hominum in tonstrinis desidentium, eum repente factum esse divitem. Est autem cum hoc ipsum mirandum, tum quod, prospera utens fortuna, amicos arcessit. Non sane facit hoc pro recepto hic more.

CHEM. Sed nihil celando, ita me dii ament, dicam, ô Blepsideme. Melius quam heri nobiscum nunc agitur: adeoque participem te fieri bonorum, nihil prohibet; es enim unus ex amicis.

BLEP. Verene es factus, uti prædicant, dives?

CHREM. Fiam equidem actutum, si deus volet: inest, inest enim periculum quidpiam in hoc negotio.

BLEP. Quale?

CHREM. Rogas?

BLEP. Dic cito, quod dicere vis.

CHREM. Ut, si rem istam ex sententia geramus, simus perpetuo fortunati: sin aliquid fuerit offensum, ut funditus pereamus.

BLEP. Mala merce mihi videris onustus; nec mihi istuc placet. Nam subito sic ditari nimis, et rursus in metu esse, hominis est qui nihil boni patravit.

CHREM. Quemadmodum nihil boni?

BLEP. Si nimirum quidpiam furatus inde venis, aut argentum aut aurum ab Apolline, et nunc forte facti te pœnitet.

CHREM. Pro averrunce Apollo! haud equidem hercle.

BLEP. Desine nugari, ô bone; novi enim clare.

CHREM. Noli tu quicquam tale de me suspicari.

BLEP. Heu! quam nihil omnino sani est apud quemquam! verum omnes ad unum serviant lucro.

CHREM. Per Cererem haud sana mente mihi esse videris.

BLEP. Quam multum recessit a pristinis moribus!

CHREM. Mi homo, te certe atra bilis agitat.

BLEP. At neque vultu est satis composito et quieto; sed et is indicio est eum aliquid mali perpetrasse.

CHREM. Tu quidem quid blateres, novi: nempe, quasi ego quidpiam furatus fuerim, cupis particeps fieri.

BLEP. Particeps fieri cupio? cujusnam?

CHREM. At non ita se res hæc habet: sed aliter longe.

BLEP. Num vi aliquid, non furto, abstulisti?

CHREM. Larvæ te ac intemperiæ agitant.

BLEP. At vero nec cuiquam damnum fecisti?

CHREM. Non certe ego.

BLEP. O Hercules! age, quonam igitur quis se vertat? nam verum non vis fateri.

CHREM. Accusas enim, prius quam rem cognoveris.

BLEP. O amice, hoc tibi negotium exiguo admodum sumtu volo expedire, priusquam audiant ista cives, os oratorum nummis obturans.

CHREM. Et quidem hercle, ut mihi videris, tribus hanc in rem impensis minis, familiariter mihi duodecim imputares.

BLEP. Video nonneminem qui ad tribunal sedebit, et supplex olivæ ramum protendet, cum liberis et uxore; qui prorsus non differet quicquam ab Heraclidis Pamphili.

CHREM. Apage istæc, insane: solos enim probos, et lepidos, et modestos mox divites reddam.

BLEP. Quid ais? adeone multa furatus es?

CHREM. Vah! tu istis commemorandis malis me perdes.

BLEP. Tu quidem te ipsum, ut mihi videris.

CHREM. Non equidem; quoniam Plutum, ô stulte, habeo.

BLEP. Tu Plutum? Quemnam?

CHREM. Ipsum deum.

BLEP. Et ubinam est?

CHREM. Intus.

BLEP. Ubi?

CHREM. Apud me.

BLEP. Apud te?

CHREM. Omnino,

BLEP. Nonne in malam rem abibis? Plutus apud te?

CHREM. Ita inquam, per deos adjuro.

BLEP. Verane dicis?

CHREM. Aio.

BLEP. Per Vestam obsecro.

CHREM. Testor Neptunum.

BLEP. Marinumne dicis?

CHREM. Si alius est quispiam Neptunus, alium etiam illum.

BLEP. Itane ad nos amicos tuos non transmittes eum?

CHREM. Res nondum in eo est.
BLEP. Quid ais? non in eo, ut nos participes facias?
CHREM. Non hercle: oportet enim prius—
BLEP. Quid?
CHREM. Curare nos ut videat—
BLEP. Quisnam videat? effare.
CHREM. Plutus, ut antehac, quovis tandem pacto.
BLEP. Estne enim revera cœcus?
CHREM. Ita: cœlum testor.
BLEP. Non temere ergo factum, quod ad me nunquam venerit.
CHREM. At jam porro veniet, si dii voluerint.
BLEP. Annon medicum oportuit introducere aliquem?
CHREM. Quis vero medicus est nunc in urbe? Nam et merces nihili est, et ars.
BLEP. Videamus tamen.
CHREM. At nullus est.
BLEP. Neque mihi videtur.
CHREM. Non hercle. Verum, quod dudum meditabar ego, optimum est, si illum in Æsculapi fano incubare faciamus.
BLEP. Multo quidem certe, ita me dii ament. Ne igitur cunctare; sed da operam, ut perficias aliquid.
CHREM. Atqui jam vado.
BLEP. Festina igitur.
CHREM. Hoc ipsum facio.
PAUP. O qui facinus audax et impium et nefarium facere sustinetis, homunculi miseri! quo? quo? quid fugitis? nonne resistetis?
BLEP. Hercules, te invoco.
PAUP. Ego enim vos perdam malos male: facinus enim audetis non tolerabile, sed quale nemo alius unquam est ausus neque deus, neque homo: adeoque periistis.
CHREM. Tu vero, quænam es? pallida namque mihi videris esse.
BLEP. Fortasse Erynnis est ex tragœdia: et quidem furibundum quid et tragicum intuetur.
CHREM. At vero faces non habet.
BLEP. Plorabit igitur.
PAUP. Quam vero putatis me esse?
CHREM. Cauponam, aut ovorum venditricem: non enim tanto clamore nos adorta esses, nulla provocata injuria.
PAUP. Itane? anuon vero gravissima perpetrastis, qui me cogitatis ex omnibus locis ejicere?
CHREM. Nonne superest tibi Barathrum? sed quænam sis, quidni statim dicis?
PAUP. Quæ efficiam hodie, ut detis pœnas, pro eo quod me quæritis hinc penitus exstirpare.
BLEP. Numquid est caupona ista ex vicinia, quæ iniqua cotylarum suarum mensura semper me fraudatur?
PAUP. Equidem Paupertas ego sum, quæ vobiscum habito a multis annis.

BLEP. *(aufugiens, audito Paupertatis nomine)* O Rex Apollo, diique, quo quis fugiat?
CHREM. Heus tu, quid agis? ô timidissimum animal! nonne manebis?
BLEP. Minime omnium.
CHREM. Non manebis? sed viri duo feminam fugimus unam?
BLEP. Paupertas enim est, ô miser, qua nusquam ulla nata est belua pestilentior.
CHREM. Sta, obsecro, sta.
BLEP. Non ego certe.
CHREM. Atqui, tibi dico, scelus multo pessimum omnium scelerum admittimus, si deum solum relinquentes aliquorsum fugerimus, hujusce metu, neque depugnaverimus.
BLEP. Quibus armis, aut qua potentia freti? Quam enim loricam, quem clypeum impurissima hæc pignori non opponit?
CHREM. Bono animo es: scio enim deum illum solum facile hanc profligaturum.
PAUP. Etiamne vos mutire audetis, ô placula, quum manifeste in flagitio pessimo deprehensi sitis?
CHREM. Tu vero, perditissima, quid conviciis incessis nos, ne tantillum quidem injuriæ passa?
PAUP. Nullane, quæso, putatis vos me injuria adficere, qui Plutum facere conamini oculatum denuo?
CHREM. Quid vero? injuriine in te sumus, si universis hominibus bona præbemus?
PAUP. At quid vos boni excogitare possitis?
CHREM. Quid? Primumdum si te ejiciamus e Græcia.
PAUP. Si me ejiciatis? et quonam putatis vos malo majore mactaturos homines?
CHREM. Quonam? si nimirum hujus incepti obliviscamur.
PAUP. Atqui primum ipsa volo vobis de hac re rationem reddere. Et si ostendero solam me vobis omnium esse bonorum causam, meoque beneficio vos vivere, recte est: sin minus, facite jam quodcunque vobis videbitur.
CHREM. Hoccine tu audes, impurissima, dicere?
PAUP. Patere modo te doceri: nam perquam facile arbitror me ostensuram, te tota via errare, si justos te ais ditaturum.
CHREM. O fustes et nervi, nonne opem feretis?
PAUP. Ne quiritare, neve exclama, priusquam rem intelligas.
BLEP. Ecquis vero possit non exclamare *Iu, iu*, talia audiens?
PAUP. Qui mente est integra.
CHREM. Quam ergo multam tibi irrogabo, si causa cecideris?
PAUP. Quæcunque tibi videbitur.
CHREM. Recte autumas.
PAUP. Idem enim, si vincamini, vobis patiundum erit.
BLEP. Putasne sufficere mortes viginti?
CHREM. Huic quidem: at nobis duæ sufficient solæ.
PAUP. Effugere non poteritis, quin hoc patiamini: aut quid possit habere aliquis, quod mihi jure opponat?

CHOR. Sed jam oportet vos argutum quidpiam proferre, quo vincatis hancce, adlatis rationibus ei contradicentes: nihil vero molliter et remisse agatis.

CHREM. Ego me arbitror cognovisse, istuc omnibus ex æquo esse in promtu, nimirum justum esse, ut bonis hominibus bene sit; malis autem et impiis, contra. Hoc quum nos cuperemus, vix tandem invenimus, quo id effectum daremus, consilium pulchrum et generosum, et per omnia utile. Si enim Plutus nunc cernat, neque cœcus obambulet, ad bonos homines ibit, et eos non deseret: malos autem et impios fugitabit: atque sic deinde efficiet, ut omnes fiant boni et divites, rerumque divinarum observantes. Atqui quod hominibus melius sit istoc ipso, quis invenire possit?

BLEP. Nemo. Ego tibi hujus rei testis ero: ne hanc interroges.

CHREM. Ut enim nunc humana vita comparata est, quis non putabit insaniam esse, vel potius furorem? Plurimi enim hominum, licet sint mali, opibus abundant, quas injuste collegerunt: plurimi autem, quamvis probi admodum, inopia et fame laborant, et tecum maximam ætatis partem degunt. Aio itaque, si Plutus cernat aliquando, esse aliam, quæ his rebus finem imponat, viam, quam si ingrediatur ille, majora bona hominibus præbeat.

PAUP. At ô qui omnium facillime hominum adducti estis, ut insaniretis, duo vetuli, in delirando et allucinando socii, si hoc fiat quod vos cupitis, nego id vobis profuturum esse. Si enim Plutus de integro cernat, distribuatque æqualiter sese, nec artem ullam, nec scientiam quisquam hominum colet. Ambabus autem istis sublatis, quis volet ferrum cudere, aut naves compingere, aut vestes consuere, aut rotas facere, aut coria secare, aut lateres coquere, aut vestimenta polire, aut coria macerare, aut, aratris proscisso terræ solo, Cereris fruges metere, si otiosis esse licebit vobis, ista omnia negligentibus?

CHREM. Nugaris. Nam ista omnia nobis, quæcunque modo enumerasti, famuli perficient.

PAUP. Unde igitur habebis famulos?

CHREM. Ememus scilicet pecunia.

PAUP. At primo quis erit, qui vendat, quando pecuniam et ille habebit?

CHREM. Lucri cupidus mercator quispiam e Thessalia veniens, a plurimis plagiariis.

PAUP. At primo nec plagiarius erit ullus, juxta illam nempe quam dicis rationem. Quis enim dives volet istuc faciens discrimen adire vitæ? itaque ipse arare coactus et fodere et alia opera facere, multo ærumnosius teres ætatem, quam nunc.

CHREM. In caput tuum vertat!

PAUP. Præterea non poteris aut in sponda dormire; non enim erit: aut in tapetibus; quis enim texere volet, cui aurum suppetat? neque unguentis inungere poteritis sponsam, quando eam ducetis domum, nec eam ornare sumtuosis vestibus ostro perfusis et acu pictis,

Atqui ditescere quid juvat istis omnibus egentes? apud me autem ea omnia in promtu sunt, quibus indigetis. Ego enim tanquam domina adsideo, cogens opificem, ut propter egestatem et penuriam quærat, unde victum habeat.

CHREM. Tunc vero præbere quicquam boni possis, præter pustulas e balneo, et puerulorum esurientium anicularumque turbas numerumque pediculorum et culicum et pulicum, nec dico quantum præ multitudine? qui molesto circa caput stridore expergefaciunt, canentes, *Esuries, sed surge.* Præterea ut habeant pro veste pannos, pro lecto stramentum e juncis, culicibus plenum, quod dormientes excitat: et stoream ut habeant pro tapete putridam, pro pulvino lapidem prægrandem sub capite: et ut pro pane comedant malvæ germina: pro pulte folia exilium raphanorum: utque habeant pro scamno fracti urcei operculum: pro mactra dolioli latus, idque etiam rimosum. Numquid multorum bonorum te omnibus hominibus ostendo esse causam?

PAUP. Tu quidem meam vitam non memorasti: illam autem mendicorum exagitasti.

CHREM. Atqui mendicitatis paupertatem dicimus esse sororem.

PAUP. Vos quidem, qui etiam Thrasybulo Dionysium similem esse dicitis. Verum mea vita nihil tale experta est; nihil hercle, neque experietur. Mendici enim vita, quam tu dicis, est, vivere nihil habentem: pauperis autem, vivere parce, laboribus addictum; nihil quidem ei superesse, verum etiam nihil deesse.

CHREM. Pro Ceres! quam beatæ memoriæ vitam ejus narras! si parcendo et laborando tantum non relinquat, unde sepeliri possit.

PAUP. Deridere incipis et cavillari, posthabitis seriis; ignorans me homines meliores reddere, quam Plutus, et ingenio et specie. Nam apud hunc podagrosi, ventriosi, et crassi suras, pinguesque sunt supra modum: apud me autem tenues et graciles, hostibusque formidabiles.

CHREM. Forsan enim a fame hanc ipsis gracilitatem præstas.

PAUP. De temperantia jam disseram vobis, et demonstrabo mecum esse modestiam, Pluti autem esse, injurias inferre.

CHREM. Sane itaque furari modestum est, et parietes perfodere.

BLEP. Ita hercle: si quidem latere hæc facientem oportet, quid ni modestum est?

PAUP. Adspice modo oratores in urbibus, ut se, quamdiu sunt pauperes, populo et reipublicæ justos præstant, at e publicis pecuniis ditati, mox injusti fiunt, et insidiantur plebi, popularisque status fiunt hostes.

CHREM. At non mentiris horum quicquam, licet valde sis maledica. Verumtamen nihilominus plorabis, ne propterea superbias, quoniam studes nobis persuadere meliorem esse paupertatem divitiis.

PAUP. Tu vero refutare me nondum potes in ista re, sed nugaris, et frustra strepis.

CHREM Qui fit ergo, ut te omnes fugitent?

PAUP. Quia meliores eos reddo. Contemplari licet hoc maxime

in pueris: etenim illi patres fugitant, qui bene cupiunt ipsis: adeo difficile est dignoscere id quod justum est.

CHREM. Dices itaque Jovem non satis dignoscere quod sit optimum: nam et ille divitias habet.

BLEP. Hanc autem ad nos ablegat.

PAUP. At ô qui mentem lippientem habetis Saturniis gramiis, Jupiter inops est utique; idque jam clare te docebo. Si enim dives esset, quomodo instituens ipse Olympiacum certamen, ubi Græcos universos quinto quoque anno congregat, proclamaret victores athletas, coronatos oleastri ramo? atqui auro potius oportebat, si esset dives.

CHREM. Hoc ipso ergo ostendit ille, se magni facere divitias. Dum enim parcit et nihil earum volt erogari, dumque rebus nihili victores coronat, divitias sibi servat.

PAUP. Rem ei multo turpiorem, quam est inopia, studes adfingere, si, dives quum sit, adeo est sordibus et lucri cupidus.

CHREM. Sed te Jupiter perdat oleastro prius redimitam.

PAUP. Vosne mihi ausos contradicere, quasi non omnia vobis bona eveniant propter paupertatem!

CHREM. Ex Hecata hoc quærere licet, an ditescere, an vero esurire sit melius. Dicit enim eos, qui abundant opibus, cœnam sibi singulis mensibus adpositum venire, eam vero pauperes homines rapere, priusquam adposita sit. Sed perieris, et ne mutias quicquam amplius. Non enim persuadebis, tametsi persuadeas.

PAUP. *O cives Argivi, audite qualia dicat.*

CHREM. Pausonem invoca commensalem tuum.

PAUP. Quid agam misera?

CHREM. In maximam malam crucem abi ocius a nobis.

PAUP. Quorsum autem eam?

CHREM. In nervum ito: ne cessa, sed propera.

PAUP. Atqui vos me aliquando huc arcessetis.

CHREM. Tum redibis: nunc vero te aufer. Melius est enim ut ego ditescam: tuo autem capiti male sit.

BLEP. Equidem hercle volo dives factus convivari cum liberis meis et uxore; et lotus atque nitidus procedens e balneo, opificibus et Paupertati oppedere.

CHREM. Nobis quidem abiit perdita ista: ego vero et tu Deum quam citissime ducamus in Æsculapi fanum, ut illic incubet.

BLEP. Ne vero cessemus, ne rursus aliquis accedens impedimento sit, quo minus faciamus, quod ad rem pertineat.

CHREM. Heus Cario famule, stragula efferre oportet, ipsumque deum ducere, ut moris est, ceteraque simul, quæ intus parata sunt.

CHOR. *(Deest Chori canticum.)*

CARIO, CHORUS, MULIER, PLUTUS, CHREMYLUS.

CAR. O qui sæpe Theseis tenuiter epulati estis, senes, pane admodum modico, quam nunc estis fortunati, quam beata est sors vestra, ceterique omnes, qui probis estis moribus!

CHOR. Quid est, optime tuorum sodalium? videris enim advenire nuntius alicujus boni.

CAR. Herus meus factus est fortunatissimus, vel potius ipse Plutus: nam ex cœco factus est oculatissimus, habetque nitentes pupillas, Æsculapio usus medico propitio.

CHOR. Nuntias mihi quod gaudeam, nuntias mihi quod exclamem.

CAR. Licet jam lætari, velitis nolitis.

CHOR. Alta voce laudabo optimi patris filium, et ingens illud mortalibus jubar, Æsculapium.

MUL. Quisnam iste clamor est? nuntiabitne aliquid boni? hoc enim cupiens ego dudum intus desideo, hunc opperiens.

CAR. Cito, cito affer vinum, hera, ut et ipsa bibas: lubens enim oppido hoc facis. Nam omnia bona uno quasi fasce comprehensa tibi fero.

MUL. Ubi ergo sunt?

CAR. Ex illis quæ dicam cognosces illico.

MUL. Age igitur expedi quidquid dicis tandem.

CAR. Ausculta igitur: nam ego rem omnem a calce usque in caput tibi demensam dabo.

MUL. Ne quæso in caput mihi.

CAR. Annon bona ea, quæ modo evenerunt?

MUL. Non res ipsas inquam.

CAR. Etenim quum extemplo pervenimus ad Deum, virum ducentes tunc quidem miserrimum, at nunc felicem ac beatum, si quisquam alius, primum quidem ipsum ad mare deduximus, deinde abluimus.

MUL. Edepol næ ille beatus erat: homo senex, frigido lotus mari.

CAR. Deinde ad delubrum Dei concessimus. Postquam autem in ara placentæ et liba consecrata fuere flamma Vulcani, reclinavimus Plutum, uti par erat: nostrûm autem unusquisque torum sibi consarcinavit.

MUL. Aderantne alii etiam, opem Dei desiderantes?

CAR. Unus quidem Neoclides, qui cœcus quidem est, at furando facile videntes superat; aliique multi omnis generis morbis implicati. Postquam autem lucernis exstinctis nos jussit dormire Dei minister, edixitque, ut, si quis sonitum sentiret, taceret, omnes placide decubuimus. Ego autem dormire non poteram, sed me pultis olla quædam percellebat, posita non procul a capite aniculæ cujusdam, ad quam misere cupiebam adrepere. Deinde suspiciens video sacerdotem liba rapere et caricas de sacra mensa. Postilla circumibat aras omnes ordine, sicubi aliquod panificium esset relictum: deinde hæc sacro ritu condebat in sacculum aliquem. Ego autem existimans jam omnino fas esse talia facere, ad ollam illam pultis erigor.

MUL. Scelestissime hominum! non verebaris Deum?

CAR. Immo equidem hercle, ne prius ad ollam accederet cum

suis corollis: nam sacerdos ejus mihi documento fuerat. Anicula vero, quum jam strepitum meum sentiret, manu ollam subtrahere conata est: ego autem, subilo edito, mordicus eam adripui, non secus ac si pareas anguis fuissem: illa vero extemplo manum retraxit, jacuitque quiete, stragulis involuta, præ metu visiens acerbius mustela. At ego tunc bonam partem pultis absorbui: post impletus requievi.

MUL. Deus vero ad vos non accederat?

CAR. Nondum. Posthæc etiam ridiculum quiddam feci: nam accedente ipso vehementer admodum pepedi: nam venter meus inflatus erat.

MUL. Mirum ni illi nauseam moveris.

CAR. Minime: verum Jaso quædam, quæ ipsum sequebatur, erubuit: et Panacea sese evertit, naribus compressis: nam thus ego non pedo.

MUL. Ipse autem Deus?

CAR. Ne id quidem hercle curavit.

MUL. Utique inurbanum hunc deum esse dicis.

CAR. Neutiquam hercle: sed merdivorum.

MUL. Hem scelus!

CAR. Post illa me ipse etiam extemplo cooperui timens: ille autem ivit circum circa, morbos inspiciens omnes recte admodum atque ordine: deinde puer ei lapideum mortariolum adposuit, et pistillum, et capsulam.

MUL. Lapideam?

CAR. Non hercle inquam, non ipsam capsulam.

MUL. At vero quo modo videbas, ô tervenefice, qui te coopertum fuisse dicis?

CAR. Per palliolum: pol enim foramina habebat non pauca. Primo itaque Neoclidi medicamentum ad illinendum cœpit terere, injectis alliorum Teniorum tribus capitibus: deinde contudit illa in mortario, admiscens gummi et scillam: his deinde aceto perfusis Sphettio, oblevit ei palpebras extrorsum versas, ut cruciaretur magis. At ille vociferans atque clamans fugit exiliens: ipse autem Deus ridens dixit: *Hic jam sede perlitus, ut mea opera desinas interesse concioni, possisque eam ejurare.*

MUL. Quam amans reipublicæ est ille Deus et sapiens!

CAR. Posthinc Pluto adsedit; et primo quidem caput attrectavit: deinde puro sudario sumto, palpebras circumabstersit: Panacea vero obvelavit ei caput purpureo involucro, et faciem totam: deinde Deus sibilavit, atque prosiluerunt illico e delubro serpentes duo immani magnitudine.

MUL. Dii boni!

CAR. Isti autem tacite purpureum involucrum subeuntes, palpebras circumlambebant, ut mihi quidem videbatur; et priusquam tu heminas vini decem ebiberes, Plutus, hera mea, surrexit videns. Ego autem plausi præ gaudio, herumque excitavi. At deus statim se abscondit ipsique serpentes in delubrum. Qui autem juxta ipsum cu-

babant, quantopere existimas? Plutum amplexi sunt, et tota nocte vigilarunt, usquedum illuxit. Ego autem laudabam deum maximopere, quod cito Plutum fecisset videntem, Neoclidem vero magis fecisset cœcum.

MUL. Quantam habes potentiam, ô rex domine! Sed dic mihi, ubi est Plutus?

CAR. Venit. Verum circa eum erat immensa hominum turba. Qui enim prius justi fuerant, victumque habuerant modicum, ipsum amplexabantur, salutabantque omnes gaudio perfusi: quicunque autem fuerant divites, opesque multas habuerant, et victum sibi injusta ratione acquisiverant, supercilia contrahebant, vultumque præ se ferebant tetricum. Illi autem pone sequebantur, sertis redimiti, ridentes bona verba dicentes: personabat autem calceus senum, in numerum compositis gressibus euntium. Sed eia omnes pariter uno ordine saltate, tripudiate, choreas ducite: nemo enim vobis domum ingressis nuntiabit, farinam non inesse in sacco.

MUL. Equitem, ita mihi Hecate propitia sit, volo coronare te, ob lætum nuntium, panum clibanitiorum serie, qui talia nuntiaveris.

CAR. Ne ergo cunctare amplius: jam enim viri adsunt prope ostium.

MUL. Age vero domum ingressa, afferam bellaria, tanquam in recens emtos oculos effundenda.

CAR. Ego autem obviam procedere illis volo.

CHOR. *(Deest Chori cantiuncula.)*

PLUT. Et quidem primum saluto Solem, deinde almæ Palladis inclytum solum, universamque Cecropis regionem, quæ me excepit. Pudet autem me miseriæ meæ. Mene cum istiusmodi hominibus inscium convixisse! illos autem, qui digni erant meo consortio, fugitavi, omnium rerum ignarus, ego miser. Quam male utrumque feci! sed omnibus in contrarium conversis, ostendam deinceps cunctis hominibus, quam invitus me ipsum improbis tradiderim.

CHREM. Facesse in malam rem. Quam molesti sunt amici, qui statim apparent protinus, quum quis prospera utitur fortuna! Etenim fodicant, et tibias fricant, declarantes unusquisque benevolentiam quamdam. Nam quis me non salutavit? quænam me in foro non circumdedit senilis turba?

MUL. Carissime vir, et tu et tu salvete. Age nunc, moris enim est, bellaria ista sumam et te iis perfundam.

PLUT. Nequaquam. Me enim primum, postquam visum recepi, domum ingrediente, nihil efferre decet, sed potius inferre.

MUL. Itane non accipies bellaria hæc?

PLUT. Intus quidem apud focum, uti mos est. Præterea irrisionem sic quoque vitabimus. Non enim decet poëtam caricas et bellaria spectatoribus projicere, et istis eos ad risum compellere.

MUL. Recte prorsus autumas. Nam ecce Dexinicus iste jam surrexit, tanquam arrepturus caricas.

CHOR. *(Deest canticum Chori.)*

suis corollis: nam sacerdos ejus mihi documento fuerat. Anicula vero, quum jam strepitum meum sentiret, manu ollam subtrahere conata est: ego autem, subilo edito, mordicus eam adripui, non secus ac si pareas anguis fuissem: illa vero extemplo manum retraxit, jacuitque quiete, stragulis involuta, præ metu visiens acerbius mustela. At ego tunc bonam partem pultis absorbui: post impletus requievi.

MUL. Deus vero ad vos non accederat?

CAR. Nondum. Posthæc etiam ridiculum quiddam feci: nam accedente ipso vehementer admodum pepedi: nam venter meus inflatus erat.

MUL. Mirum ni illi nauseam moveris.

CAR. Minime: verum Jaso quædam, quæ ipsum sequebatur, erubuit: et Panacea sese evertit, naribus compressis: nam thus ego non pedo.

MUL. Ipse autem Deus?

CAR. Ne id quidem hercle curavit.

MUL. Utique inurbanum hunc deum esse dicis.

CAR. Neutiquam hercle: sed merdivorum.

MUL. Hem scelus!

CAR. Post illa me ipse etiam extemplo cooperui timens: ille autem ivit circum circa, morbos inspiciens omnes recte admodum atque ordine: deinde puer ei lapideum mortariolum adposuit, et pistillum, et capsulam.

MUL. Lapideam?

CAR. Non hercle inquam, non ipsam capsulam.

MUL. At vero quo modo videbas, ô tervenefice, qui te coopertum fuisse dicis?

CAR. Per palliolum: pol enim foramina habebat non pauca. Primo itaque Neoclidi medicamentum ad illinendum cœpit terere, injectis alliorum Teniorum tribus capitibus: deinde contudit illa in mortario, admiscens gummi et scillam: his deinde aceto perfusis Sphettio, oblevit ei palpebras extrorsum versas, ut cruciaretur magis. At ille vociferans atque clamans fugit exiliens: ipse autem Deus ridens dixit: *Hic jam sede perlitus, ut mea opera desinas interesse concioni, possisque eam ejurare.*

MUL. Quam amans reipublicæ est ille Deus et sapiens!

CAR. Posthinc Pluto adsedit; et primo quidem caput attrectavit: deinde puro sudario sumto, palpebras circumabstersit: Panacea vero obvelavit ei caput purpureo involucro, et faciem totam: deinde Deus sibilavit, atque prosiluerunt illico e delubro serpentes duo immani magnitudine.

MUL. Dii boni!

CAR. Isti autem tacite purpureum involucrum subeuntes, palpebras circumlambebant, ut mihi quidem videbatur; et priusquam tu heminas vini decem ebiberes, Plutus, hera mea, surrexit videns. Ego autem plausi præ gaudio, herumque excitavi. At deus statim se abscondit ipsique serpentes in delubrum. Qui autem juxta ipsum cubabant, quantopere existimas? Plutum amplexi sunt, et tota nocte vigilarunt, usquedum illuxit. Ego autem laudabam deum maximopere, quod cito Plutum fecisset videntem, Neoclidem vero magis fecisset cœcum.

MUL. Quantam habes potentiam, ô rex domine! Sed dic mihi, ubi est Plutus?

CAR. Venit. Verum circa eum erat immensa hominum turba. Qui enim prius justi fuerant, victumque habuerant modicum, ipsum amplexabantur, salutabantque omnes gaudio perfusi: quicunque autem fuerant divites, opesque multas habuerant, et victum sibi injusta ratione acquisiverant, supercilia contrahebant, vultumque præ se ferebant tetricum. Illi autem pone sequebantur, sertis redimiti, ridentes bona verba dicentes: personabat autem calceus senum, in numerum compositis gressibus euntium. Sed eia omnes pariter uno ordine saltate, tripudiate, choreas ducite: nemo enim vobis domum ingressis nuntiabit, farinam non inesse in sacco.

MUL. Equitem, ita mihi Hecate propitia sit, volo coronare te, ob lætum nuntium, panum clibanitiorum serie, qui talia nuntiaveris.

CAR. Ne ergo cunctare amplius: jam enim viri adsunt prope ostium.

MUL. Age vero domum ingressa, afferam bellaria, tanquam in recens emtos oculos effundenda.

CAR. Ego autem obviam procedere illis volo.

CHOR. *(Deest Chori cantiuncula.)*

PLUT. Et quidem primum saluto Solem, deinde almæ Palladis inclytum solum, universamque Cecropis regionem, quæ me excepit. Pudet autem me miseriæ meæ. Mene cum istiusmodi hominibus inscium convixisse! illos autem, qui digni erant meo consortio, fugitavi, omnium rerum ignarus, ego miser. Quam male utrumque feci! sed omnibus in contrarium conversis, ostendam deinceps cunctis hominibus, quam invitus me ipsum improbis tradiderim.

CHREM. Facesse in malam rem. Quam molesti sunt amici, qui statim apparent protinus, quum quis prospera utitur fortuna! Etenim fodicant, et tibias fricant, declarantes unusquisque benevolentiam quamdam. Nam quis me non salutavit? quænam me in foro non circumdedit senilis turba?

MUL. Carissime vir, et tu et tu salvete. Age nunc, moris enim est, bellaria ista sumam et te iis perfundam.

PLUT. Nequaquam. Me enim primum, postquam visum recepi, domum ingrediente, nihil efferre decet, sed potius inferre.

MUL. Itane non accipies bellaria hæc?

PLUT. Intus quidem apud focum, uti mos est. Præterea irrisionem sic quoque vitabimus. Non enim decet poëtam caricas et bellaria spectatoribus projicere, et istis eos ad risum compellere.

MUL. Recte prorsus autumas. Nam ecce Dexinicus iste jam surrexit, tanquam arrepturus caricas.

CHOR. *(Deest canticum Chori.)*

CARIO, VIR JUSTUS, CHREMYLUS, SYCOPHANTA, CHORUS.

CAR. Quam suave est, ô viri, rem feliciter gerere, præsertim si nihil domo extuleris. Nobis enim bonorum acervus in domum irruit, sine ullo cujusvis intertrimento. Panarium quidem plenum est alba farina: amphoræ autem vino rubro fragranti: argento et auro omnia nobis vasa efferta sunt, adeo ut mirari subeat: puteus oleo plenus: ampullæ unguentis refertæ; cœnaculum caricis. Acetabula omnia, et patellæ, et ollæ æreæ jam sunt: scutellas vero putidas, piscarias illas, argenteas jam videre est: muscipula autem nobis repente facta est eburnea. At nos famuli ludimus par impar stateribus aureis: nates autem detergimus, non lapillis amplius, sed alliis, præ luxuria, semper. Et nunc herus quidem meus immolat suem et hircum et arietem coronatus: me autem exire compulit fumus; nec enim poteram intus manere: nam palpebras mihi mordebat.

JUST. Sequere me, puer, ut ad Deum eamus.

CHREM. Eia quis iste est, qui huc accedit?

JUST. Homo prius quidem miser, nunc autem fortunatus.

CHREM. Apparet e numero bonorum te esse.

JUST. Maxime.

CHREM. Quid itaque vis tibi?

JUST. Ad deum istum venio: nam is mihi magnorum bonorum auctor est. Ego enim quum facultates satis amplas a patre mihi relictas accepissem, subveniebam inopibus amicis, existimans hoc in vita esse utile.

CHREM. Mirum, ni te cito defecerit pecunia.

JUST. Omnino.

CHREM. Itaque postea miser eras?

JUST. Omnino. Et ego quidem arbitrabar, quibus antea benefecissem indigentibus, eos me habiturum amicos vere firmos, siquando egerem: illi autem me aversabantur, et me videre se dissimulabant.

CHREM. Etiam deridebant te, sat scio.

JUST. Omnino. Squalor enim meæ supellectilis me perdidit.

CHREM. Sed jam non amplius.

JUST. Eapropter ad deum merito huc veni, ut eum adorem.

CHREM. Sed quid detritum pallium facit ad deum, quod fert puer hic, qui te comitatur? dic mihi.

JUST. Et hoc dedicaturus ad deum venio.

CHREM. Num in hoc pallio initiatus es majoribus mysteriis?

JUST. Non: verum in eo alsi annos tredecim.

CHREM. Calcei vero?

JUST. Et isti una hibernum frigus tolerarunt.

CHREM. Ergo istos etiam dedicandos adtulisti?

JUST. Ita hercle.

CHREM. Lepida sane dona deo ferens venis.

SYC. Hei infortunatus ego! quam penitus perii miser! ô terque quaterque infortunatus et quinquies, et duodecies, et decies-millies. Iu, iu! ita multiplici obrutus sum infortunio.

CHREM. Apollo averrunce et dii servatores! quin est quod huic homini evenit mali?

SYC. Annon vero intoleranda mihi nunc evenerunt mala? qui amisi omnia, quæ domi habebam, per deum hunc, qui futurus est cœcus de integro, si modo jura non deficiant.

JUST. Ego propemodum rem cognoscere me arbitror: accedit enim aliquis oppressus calamitate: videtur autem esse homo pravæ notæ.

CHREM. Ita hercle. Recte ergo ei fit, quod perit.

SYC. Ubi, ubi est iste, qui solus nos omnes opulentos extemplo se facturum pollicitus fuerat, si modo visum rursus reciperet? at ille multo potius perdidit nonnullos.

CHREM. Et quemnam sic male adfecit?

SYC. Me ipsum.

CHREM. Num unus ex improbis eras et parietum perfossoribus?

SYC. Nihil hercle sani vobis ambobus inest: nec fieri potest, quin meam habeatis pecuniam.

CAR. Pro magna Ceres! quam se ferocem intulit hic sycophanta! apparet eum fame urgeri.

SYC. Tu quidem mox cito ad forum ibis: ibi enim tormentis cogeris in rota confiteri tua scelera.

CAR. At tu ejula.

JUST. Ita me Jupiter Servator amet, ut magni faciendus est Græcis omnibus Deus ille, quod sycophantas perditurus est malos male.

SYC. Hei miser ego! Num tu etiam hujus furti particeps, me derides? nam alioqui unde accepisti vestimentum hocce? heri autem te vidi detrito amictum pallio.

JUST. Nihil te moror: gesto enim emtum drachma ab Eudamo anulum huncce.

CHREM. Sed nullum reperias contra sycophantæ morsum.

SYC. Quid est, nisi hoc insignis contumelia est? irridetis; at quid hic agatis, nondum dixistis. Etenim nulli bono hic estis.

CHREM. Non tuo hercle: scias hoc velim.

SYC. De meo enim edepol cœnabitis.

CHREM. Ut hoc verum est, ita tu cum tuo teste disrumparis, nullo cibo repletus.

SYC. Negatis? intus est, ô impurissimi, magna vis piscium in frustra concisorum, et carnium assarum. Uhu, uhu, uhu, uhu, uhu, uhu.

CHREM. Odorarisne aliquid, scelus?

JUST. Frigus fortasse, quia tam detrito amictus est pallio.

SYC. Hæccine toleranda sunt, ô Jupiter diique ceteri! mene ab istis sic ludibrio haberi! heu, quam crucior, quod vir bonus et patriæ amans hæc mala suffero!

CHREM. Tune patriæ amans et vir bonus?
SYC. Ut nemo alius.
CHREM. Atqui responde mihi quod te interrogabo.
SYC. Quidnam?
CHREM. Esne agricola?
SYC. Tu me adeo insanire putas?
CHREM. Sed mercator?
SYC. Sane eum me esse simulo, siquando usus venit.
CHREM. Quid ergo? num artem aliquam addidicisti?
SYC. Non hercle.
CHREM. Quomodo igitur victitabas, aut unde, quum nihil ageres?
SYC. Publica negotia procuro et privata omnia.
CHREM. Tune? qua impulsus causa?
SYC. Sic lubet.
CHREM. Quomodo igitur tu sis vir bonus, ô parietum perfossor, si in iis, quæ nihil ad te adtinent, odium tibi concilias?
SYC. Itane vero ad me non adtinet de mea mihi patria me bene mereri pro meis viribus, ô fatue?
CHREM. Bene mereri de patria estne aliena curare?
SYC. Est sane legibus succurrere, quæ positæ fuerint, et non permittere, si quis peccet.
CHREM. Annon vero data opera civitas judices constituit, qui his præsint?
SYC. At quis nomina defert?
CHREM. Qui vult.
SYC. Atqui is ego sum: proinde in me recidunt civitatis negotia.
CHREM. Improbum igitur hercle præsidem habet. At nonne malles tranquillitate perfruens in otio vivere?
SYC. At tu pecudis vitam commemoras, si nullum erit studium, in quo ætatem teras.
CHREM. Nec meliora te doceri sineres?
SYC. Non, si mihi dares Plutum ipsum et Batti silphium.
CHREM. Depone ocius vestem.
CAR. Heus tu, tibi dicit.
CHREM. Deinde calceos exue.
CAR. Omnia hæc tibi dicit.
SYC. Quin age, accedat aliquis vestrûm huc ad me, si quis vult.
CAR. Atqui is sum ego.
SYC. Hei miser! interdiu vestibus spolior.
CAR. Tu enim vis, aliena negotia curans, cibum habere.
SYC. *(ad testem)* Viden' tu quæ facit? horum te testem voco.
CHREM. Sed in pedes se conjecit, quem adduxti testem.
SYC. Væ mihi! solus ab istis circumclusus sum.
CAR. Nunc clamitas?
SYC. Væ iterum mihi!
CAR. Da tu mihi detritum istud pallium, quo amiciam sycophantam huncce.
JUST. Minime vero: nam Pluto consecratum est dudum.

CAR. Ubinam ergo melius dedicabitur, quam si homini nequam et parietum perfossori injiciatur. At Plutum ornari decoris vestimentis par est.
JUST. Calceis autem istis quid faciemus? dic mihi.
CAR. Et istos actutum ad frontem, tanquam ad oleastrum, clavis adfigam huic.
SYC. Abibo: nam sentio me multo inferiorem esse vobis. Si vero socium mihi adscivero quempiam, tametsi ficulneum, potens iste Deus ut mihi pœnas det, faxo hodie; quandoquidem solus et unus tollit manifesto popularem statum, re nec in senatu, nec apud populum deliberata.
JUST. Tu vero, quoniam armatura mea instructus incedis, age in balneum curre: deinde ibi primam stationem obtinens te calefacias: nam et eandem ego olim tenui.
CHREM. Sed balneator protrahet eum foras prehensum testiculis: nam, ubi eum viderit, animadvertet ipsum esse ex sequioris notæ hominibus. At nos ingrediamur, ut adores Deum.
CHOR. *(Deest Chori canticum.)*

ANUS, CHORUS, CHREMYLUS, ADOLESCENS.

AN. Anne, optimi senes, ad domum novi istius Dei vere pervenimus, aut tota via aberravimus?
CHOR. At scito ad ipsum te pervenisse ostium, adolescentula: nam lepide sciscitaris.
AN. Age ergo, familiarium quempiam evocabo foras.
CHREM. Ne faxis: ego enim ipse egressus sum. Sed quamobrem maxime veneris, dicere te par est.
AN. Perpetior gravia et nefaria, ô amice: nam ex quo Deus iste cœpit videre, haud vitalem reddidit vitam mihi.
CHREM. Quid vero est? num tu etiam sycophantria inter mulieres eras?
AN. Haud ecastor ego.
CHREM. Aut literam non sortita es, quæ tibi jus daret gratiis bibendi?
AN. Irrides: ego vero perii. Ita uror misera.
CHREM. Annon itaque properabis dicere, quid te tam male urat?
AN. Ausculta. Erat mihi adolescentulus, quem amabam, pauper quidem, sed venusto vultu, et pulcher et probus. Nam si qua re mihi forte opus esset, omnia faciebat mihi decenter et scite; ego vero vicissim in iisdem omnibus operam ei dabam.
CHREM. Quid autem erat, quod a te peteret maxime?
AN. Non multa: etenim me impendio reverebatur. Sed viginti drachmas petebat quandoque ad vestem emendam: octo autem ad calceos: et tunicam sororibus emere me jubebat, matrique pallam, frumentique petebat modios quatuor.
CHREM. Haud multa sane, ita me Apollo amet, ista sunt, quæ commemorasti: sed apparet illum te reveritum esse.

AN. Et hæc quidem non ex avaritia petere se a me dicebat, verum amicitiæ gratia, ut meam gestans vestem, mei recordaretur.

CHREM. Hominem narras supra modum tui amantem.

AN. Sed nunc scelestus non eodem amplius erga me est animo: verum prorsus est immutatus. Quum enim placentam istam, ceteraque ei bellaria, quæ huic lanci imposita sunt, misissem, et subindicassem me ad vesperam venturam—

CHREM. Quid fecit? dic mihi.

AN. Placentulam istam nobis insuper remisit, ea lege, ut ne amplius illuc venirem, addito etiam hoc dicterio: *Olim fuere fortes Milesii.*

CHREM. Apparet moribus fuisse non improbis: deinde dives factus, non amplius capitur lenticula: antehac autem præ inopia omnia devorabat.

AN. Atqui antehac quotidie, ita me amet Ceres et Proserpina, ad ostium meum accedebat semper.

CHREM. Efferendi causa?

AN. Non ecastor, sed tantum vocis meæ audiendi cupidus.

CHREM. Quin immo accipiendi gratia.

AN. Tum pol, siquando tristem me esse sentiret, *anaticulam* me et *palumbulam* blande vocabat.

CHREM. Deinde forte nummos petebat ad calceos.

AN. Majoribus autem Eleusiniis quia vectam me carpento forte quis adspexisset, ob id toto die vapulavi: tanta æmulatio incesserat illum adolescentulum.

CHREM. Nam lubenter, uti videtur, comedebat solus.

AN. Quin et manus me perpulchras habere solebat dicere.

CHREM. Quum scilicet porrigerent viginti drachmas.

AN. Cutemque meam suave dicebat olere.

CHREM. Merito hercle, siquando nimirum Thasium infunderes.

AN. Adspectumque me habere mollem et pulchrum.

CHREM. Non inficetus erat homo, sed sciebat vetulæ subantis viatica comedere.

AN. Hæc itaque Deus iste, ô amice, non recte facit, qui profitetur se injuria lacessitis præsto futurum semper.

CHREM. Quid igitur faciat, dic; et effectum dabitur.

AN. Ecastor æquum est cogere eum, qui a me beneficia acceperit, ut mihi vicissim benefaciat: aut indignus est qui ne minimo quidem fruatur bono.

CHREM. Nonne igitur singulis tibi noctibus referebat gratias?

AN. At dicebat se vivam me nunquam deserturum.

CHREM. Recte quidem: at nunc non amplius vivere te putat.

AN. Præ mœrore enim contabui, ô amicissime.

CHREM. Non: sed putrefacta es, ut mihi videris.

AN. Itaque profecto per anulum me transire feceris.

CHREM. Si quidem is anulus sit cribri circulus.

AN. Sed eccum, ipsus hic advenit adolescentulus, de quo dudum conqueror. Videtur comissatum ire.

CHREM. Apparet. Coronam etenim gestans et facem incedit.

AD. Salvere jubeo.

AN. Quid ait?

AD. Amica vetus, celeriter sane incanuisti, cœlum testor.

AN. Misera ego, quanta contumelia adficior!

CHREM. A multo tempore te non videtur vidisse.

AN. Quanto tempore, miser, qui heri apud me fuerit?

CHREM. Ergo contra ei evenit, atque aliis plerisque: ebrius enim, ut apparet, acutius cernit.

AN. Minime: sed semper incompositis fuit moribus.

AD. O rex maris Neptune, et dii seniles, quantum rugarum in facie habet!

AN. Ah, ah! facem mihi ne admove.

CHREM. Recte sane autumat. Si enim ipsam vel unica scintilla attigerit, tanquam vetustum oleæ ramum eam comburet.

AD. Vin' aliquantisper mecum ludere?

AN. Ubinam, miser?

AD. Istic, sumtis nucibus.

AN. Quemnam ludum?

AD. Quot habes dentes?

CHREM. At cognoscam ego etiam: habet enim tres fortasse, aut quatuor.

AD. Solve: nam unicum tantum molarem habet.

AN. Homo miserrime! non mihi videris esse sanæ mentis, qui coram tot viris me conviciis perfundis.

AD. Equidem tibi prodesset, si quis te calida perfunderet.

CHREM. Non sane, quia nunc mangonice sese habet: sin abluatur ista cerussa, videbis manifesto faciei rugas.

AN. Quum sis homo senex, deliras, uti video.

AD. Fortasse attentat te, et papillas contrectat tuas, existimans hæc se clam me facere.

AN. Non meas quidem, non inquam, sceleste, ita me Venus amet.

CHREM. Non sane, ita mihi Hecate propitia sit: nam utique insanirem. Verum tamen, ô adolescens, non sinam adolescentulam ut odio habeas istam.

AD. Ego vero eam efflictim amo.

CHREM. Atqui te accusat.

AD. Qua de re accusat?

CHREM. Ait te petulantem esse et dicere, *Olim fortes fuisse Milesios.*

AD. Ego de hac tecum non contendam.

CHREM. Quid ita?

AD. Reverentia ætatis tuæ: nam nunquam alteri concessissem ut istuc faceret. Nunc vero lætus abi adsumta adolescentula.

CHREM. Novi mentem tuam, novi: non amplius forte vis esse cum illa.

AN. Quis autem est permissurus?

AD. Non sollicitarem sane anum subagitatam inde a tredecies mille annis.

CHREM. At tamen quoniam vinum non dedignatus es bibere, etiam fæx tibi exhaurienda erit.

AD. Sed hæc fæx est nimis vetus et putris.

CHREM. Ergo colum istis omnibus medebitur.

AD. Sed abi intro: Deo enim volo ingressus dedicare coronas hasce, quas habeo.

AN. Ego vero ei etiam aliquid dicere volo.

AD. At ego jam non intrabo.

CHREM. Bono animo es: nihil formida: non enim tibi vim inferet.

AD. Recte omnino mones: nam satis multo tempore eam sublevi.

AN. I præ: ego autem pone te ingrediar.

CHREM. Quam pertinaciter, ô supreme Jupiter, hæc anicula, velut ostreum, adolescenti adhærescit!

CHOR. *(Deest Chori canticum.)*

CARIO, MERCURIUS, SACERDOS JOVIS, CHREMYLUS, ANUS, CHORUS.

CAR. Quis est, qui pultat fores? quid hoc est? nemo, ut videtur, pultat: sed nimirum ostiolum sic temere sonitu edito gemit.

MERC. Tibi, tibi inquam dico, Cario, resiste.

CAR. Eho, dic mihi, tune fores pultabas tam improbe?

MERC. Non hercle, sed jam pultaturus eram: deinde occupasti aperire. Sed curriculo curre et evoca huc herum, deinde uxorem ejus et liberos, deinde et famulos, deinde canem, deinde te ipsum, deinde porcum.

CAR. Dic mihi, quid est?

MERC. Jupiter, ô miserrime, vult in eodem vos commistos catino universos in Barathrum injicere.

CAR. Istiusmodi rerum nuntio lingua exciditur. Sed cur tandem hæc facere cogitat nobis?

MERC. Quia facinus gravissimum patrastis. Ex quo enim denuo cœpit videre Plutus, nemo nec thus, nec laurum, nec libum, nec victimam, nec aliud quicquam nobis diis sacrificat.

CAR. Non hercle; neque sacrificabit. Male enim nostri curam gerebatis tunc.

MERC. De ceteris quidem diis minus anxie laboro: at ego perii et interii.

CAR. Recte sapis.

MERC. Antea enim apud cauponas mane statim habebam omnis generis lautitias, offam vino subactam, mel, caricas, quæcunque par est Mercurium edere: nunc autem esuriens, sursum porrectis pedibus, requiesco.

CAR. Nonne vero merito, ut qui damno cauponas mactabas subinde, quum tamen istiusmodi bona ab illis haberes?

MERC. Heu miser ego! heu placentam quarto cujusvis mensis die pistam!

CAR. *Absentem desideras et frustra vocas.*

MERC. Eheu pernam, quam ego comedebam!

CAR. Uni tu pernæ innixus hic sub dio salta.

MERC. Et intestina calida, quæ ego comedebam!

CAR. Intestinorum tormina te videntur vexare.

MERC. Eheu calicem æquali portione vini et aquæ temperatum!

CAR. Hoc insuper epoto, quamprimum hinc facesse.

MERC. Numquid me amicum tuum ope tua juvares?

CAR. Si ejusmodi re tibi opus est, in qua tibi prodesse possim.

MERC. Si mihi panem bene pistum præbens, comedere dares, et magnum frustum carnis victimarum earum, quibus intus sacrificatis.

CAR. At illa efferri nefas est.

MERC. Atqui quando aliquod vasculum heri tui surripiebas, semper ego faciebam, ut latere posses.

CAR. Ea quidem conditione, ut ipse particeps fieres, ô parietum perfossor: nam obvenire tibi solebat grandis placenta bene pista.

MERC. Quam deinde solus comedere solebas.

CAR. Non enim partem æquam plagarum mecum accipiebas, siquando deprehenderer flagitio aliquo commisso.

MERC. Ne memineris veterum malorum, si Phylen occupasti. Sed, per deos obsecro, contubernalem me recipite.

CAR. Itane, diis relictis, hic manebis?

MERC. Vestra enim conditio est melior multo.

CAR. Quid vero? num transfugere tibi lepidum videtur?

MERC. *Patria enim est omnis regio ubi homini bene est.*

CAR. Quem, quæso, usum nobis præstabis, si hic fueris?

MERC. Januæ vertendæ me præsidem facitote.

CAR. Vertendæ? atqui nihil opus est versutiis.

MERC. At negotiationum.

CAR. At nunc ditescimus. Quid ergo Mercurium Cauponarium alere nobis opus est?

MERC. Itaque doli artificem.

CAR. Doli? minime. Non enim opus est jam dolo, sed simplicibus moribus.

MERC. At viæ ducem.

CAR. Sed Deus jam videt: adeoque duce non amplius indigebimus.

MERC. Itaque certaminum præses ero: et quid adhuc dices? Pluto enim convenientissimum est instituere certamina musica et gymnica.

CAR. Quam bonum est cognomina multa habere! iste enim hac ratione invenit sibi victum. Non temere omnes judices omni sæpe studio contendunt, ut multis tribunalium literis inscribantur.

MERC. Itaque hac conditione ingrediar.

CAR. Et quidem eluc ipse ad puteum accedens exta victimarum, ut statim officiosum te mihi probes.

SAC. Quis possit mihi certo indicare, ubi sit Chremylus?

CHREM. Quid est, vir optime?

SAC. Quid, nisi male? Ex quo enim Plutus iste cœpit videre, pereo fame: nam quod comedam, non habeo, tametsi sum sacerdos Jovis Servatoris.

CHREM. Quænam vero, amabo, causa est hujus rei?

SAC. Nemo dignatur amplius sacrificare.

CHREM. Quam ob rem?

SAC. Quia omnes sunt divites. At tunc, quum nihil habebant, mercator salvus reversus domum mactabat victimam aliquam: alius item quispiam, quod judicio absolutus fuisset: alius vero litabat, et invitabat sacerdotem: nunc nemo sacrificat prorsus quicquam, neque in fanum intrat, nisi cacatum plus quam decies milleni.

CAR. Nonne ergo ex his, quæ tibi rite obveniunt, sumis?

SAC. Igitur ipse etiam mihi videor, Jove Servatore deserto, hic mansurus.

CHREM. Bono animo es: nam Deo volente, bene erit. Jupiter enim Servator hic adest, sponte adveniens.

SAC. Omnia bona itaque nuntias.

CHREM. Dedicabimus ergo actutum, manta modo, Plutum in eo loco, ubi antehac erat, ærarium Deæ perpetuo custodiens. Sed efferat aliquis huc faces incensas, ut tu eas gestans præcedas ante Deum.

SAÇ. Omnino quidem hæc fieri oportet.

CHREM. Plutum aliquis evocet foras.

AN. Ego vero quid faciam?

CHREM. Ollas, quibus Deum dedicabimus, cape, et in capite fer modeste, siquidem venisti varia veste induta.

AN. Et illa, quorum causa veneram?

CHREM. Omnia confient. Veniet enim ad te adolescentulus ad vesperam.

AN. At tu quidem si pro illo spondeas venturum eum ad me, ita ecastor portabo ollas.

CAR. Profecto ollis istis contra atque aliis evenit; nam ceteris quidem ollis anus in summo est: huic autem nunc anui in superficie sunt ollæ.

CHOR. Haud amplius itaque decet nos cunctari, sed recedere retrorsum: nos enim cantantes oportet istos a tergo sequi.

ARISTOPHANIS

ECCLESIAZUSÆ.

DRAMATIS PERSONÆ.

PRAXAGORA.

MULIERES QUÆDAM.

CHORUS MULIERUM.

BLEPYRUS *maritus Praxagoræ.*

VIR QUIDAM.

CHREMES.

VIR I. *bona in medium depositurus,*

VIR II. *non depositurus.*

VETULÆ III.

PUELLA.

ADOLESCENS.

ANCILLA.

HERUS.

ARISTOPHANIS

ECCLESIAZUSÆ.

PRAXAGORA, MULIERES QUÆDAM, CHORUS.

PRAX. O LUCIDUM jubar lychni fictilis, conspicuis in locis perquam commode suspensum, (namque tuam originem fortunasque exponemus, ô lychne; nempe rota ductus impulsu figuli, singulis in naribus splendidos Solis honores habes.) da motu tuo condicta flammæ signa. Tibi quippe uni aperimus consilia nostra; atque adeo merito, siquidem in cubiculis nostris dum varias rei Venereæ schemas experimur, tu nobis ades, neque quisquam ex ædibus abigit oculum tuum, crissantium corporum inspectorem. Solus autem, ô lychne, in arcanos usque feminum recessus luces, deustulans pullulantes pilos: tum etiam nobis cellas frugibus et Lyæo latice refertas furtim reserantibus ades. Ac in hisce omnibus adjutor quum sis, nihil tamen vicinis enuntias. Quamobrem conscius eris præsentium consiliorum, quæcunque Sciris decreverunt mulieres amicæ meæ. Sed nulla earum adest, quas venisse oportuit: et tamen jamjam lucescet hoc: actutum habebitur concio, et sedes nobis capiendæ sunt, ut olim Sphyromachus dixit, si satis meministis: *Oportet mulieres inter viros sedentes latere.* Quidnam autem sit? an nondum consuerunt barbas, quas ut haberent constitutum fuerat? an vero vestes virorum subducere eis difficile fuerit? Atat advenientem lucernam prospicio. Age, mihi retro huc concedendum est, ne forte qui horsum venit, vir aliquis siet.

MUL. I. Nunc eundi tempus est: præco enim modo prodeuntibus nobis domo altera vice cantavit.

PRAX. At ego vos opperiens noctem perpetem vigilavi. Verum age, hanc vicinam e proximo evocem, leniter scalpens januam. Cauto enim opus est, ne quid vir ejus persentiscat.

MUL. II. Audivi sane, dum mihi induco calceos, scalptionem digitorum tuorum, quippe quæ non dormiebam; siquidem vir, ô mea tu, (Salaminius autem est quicum nupta sum ego) tota me nocte usque et usque agitavit in stragulis. Itaque adeo illius vestem nunc demum capere potui.

MUL. I. Atat video prodeuntem Clinaretam, et Sostratam, et una cum iis vicinam hanc Philænetam.

PRAX. Ecquid festinabitis vos? Sancte enim dejeravit Glyce, quæ nostrûm postrema venerit, eam tribus vini congiis et cicerum chœnice multatum iri.

MUL. I. En, Smicythionis non vides Melistichen in virilibus calceis festinantem? Ea quidem sola mihi videtur a viro exisse otiose.

MUL. II. Quid? nonne vides cauponis uxorem Geusistratam dextra lampadem tenentem, unaque Philodoreti et Chæretadæ sponsam?

PRAX. Sed et alias bene multas video horsum tendentes, mulierum quæ sunt in urbe excellentissimas quasque.

MUL. III. Ego quidem, ô dilecta, diu multumque fui sollicita, donec e domo furtim elabi potuerim. Vir enim meus totam noctem misere tussiit, trichiis here in cœna offertus.

PRAX. Sedete igitur, ut vos, quando huc omnes convenisse video, de iis interrogem, quæ in Sciris decreta sunt, quo sciam ea feceritis nec ne.

MUL. IV. Ego sane: nam primum omnium alas habeo hirsutiores fruticeto, itidem ut convenerat. Tum vero, si quando vir meus ad forum se conferret, totum corpus perungebam, et sic stans in sole toto die excoquebar.

MUL. V. Ego quoque: novaculam enim domo ejeci extemplo, tota ut pilosa fierem, neque quicquam mihi cum muliere simile esset.

PRAX. Habetis vero barbas, quibuscum ut conveniremus, nobis omnibus edictum fuerat?

MUL. IV. Ego quidem, per Hecaten, pulchram hancce habeo.

MUL. V. Ego itidem unam, Epicratis barba non paulo pulchriorem.

PRAX. Vos autem quid autumatis?

MUL. IV. Habere se autumant: dictis enim adnuunt.

PRAX. Et quidem cetera vobis, ut video, factitata sunt: Laconicos enim calceos habetis et scipiones, vestesque viriles, prout a nobis præceptum fuerat.

MUL. VI. Ego quidem hunc Lamiæ dormientis baculum domo etiam mecum extuli.

MUL. I. Hic sane unus ex iis baculis est, quorum pressus pondere pedit Lamias. Aptus esset, per Jovem Servatorem, hic homo, si Panoptæ renonem indueret, carnificem quibus vellet modis ludificari.

PRAX. Dicite, quæso, dum adhuc astra in cœlo apparent, qui tandem ea, quæ posthæc agenda sunt, faciemus? conventus enim, ad quem nos accinximus, statim ab Aurora inchoabitur.

MUL. I. Sane Ecastor: itaque capere te sedem oportet ex adverso tribunalis, in quo Prytanes sedent.

MUL. VII. Hæc quidem mecum adtuli, ut congregata concione carminare possim.

PRAX. *Congregata?* misera.

MUL. VII. Ita sane, per Dianam. Qui enim minus bene rhetores audiam, si carminem? nudi autem mihi sunt pueri domi.

PRAX. Ecce vero carminantem! quam quidem nullum corporis membrum oportebat ostendere spectatoribus. Res vero bella et nimis jocosa nobis accideret, si frequenti in populi cœtu transcendens subsellia nostrûm quæpiam, rejecta veste eugium ostenderet Sin priores sederimus, collectis vestibus, latebimus. Quum vero barbas demiserimus, quas illic ori nostro circumligabimus, quis, amabo, nos videns non reputaverit viros? Agyrrius enim Pronomi barbam habens, cunctos fefellit: atqui prius mulier erat: nunc autem, ut vides, summum in republica locum tenet. Quocirca, per diem crastinum obsecro, tam magnum audeamus facinus, si qua ratione urbis administrationem capere possimus, quo boni quidpiam in eam conferamus. Nunc enim nec velis nec remis ratem provehimus.

MUL. VII. At quæso tandem, quonam fiet modo, ut mulierum conventus concionari possit?

PRAX. Sane vero nihil facilius. Quippe vulgo dictitant, eos ex adolescentibus, qui plurimum subiguntur, dicendi peritissimos esse: id autem nobis per fortem fortunam suppetit.

MUL. VII. Nescio ego. Periculosa autem res est inexperientia.

PRAX. Inde est quod huc data opera convenimus, ut ante meditemur quæ nobis illic dicenda erunt: age autem, nonne ocius barbam tibi circumligabis, tuque et ceteræ omnes, quæ in dicendo exercitæ sunt?

MUL. VIII. Quænam autem, ô stulta, nostrûm loqui nescit?

PRAX. Age igitur, barbam tu tibi præliga, citoque vir fias. Ego autem, positis in medio coronis, barbam et ipsa mihi circumligabo, sicut vos facietis, si forte quid dicere mihi videbitur necesse.

MUL. II. Age, ô dulcissima Praxagora, aspice sodes, quam ridicula res videatur.

PRAX. Qui autem ridicula?

MUL. II. Veluti si sepiis assatis barbam quis cicumligaret.

PRAX. Heus lustrator, mustelam circumfer: prodi in medium. Ariphrades, linguam comprime, transi et sedem cape. Quænam concionari vult?

MUL. VIII. Ego.

PRAX. Impone igitur capiti coronam, quod faustum et felix sit.

MUL. VIII. Ecce.

PRAX. Verba facito.

MUL. VIII. Itane antequam biberim dicam?

PRAX. Ecce vero *biberim!*

MUL. VIII. Quid igitur, ô inepta, opus fuerat coronam sumere?

PRAX. Apage te hinc. Talia fortasse nobis fecisses et illic.

MUL. VIII. Sed enim nonne et viri in concione bibunt?

PRAX. En iterum *bibunt!*

MUL. VIII. Sane, per Dianam, et quidem meracius. Unde et decreta quæcunque faciunt, inspicientibus et attente considerantibus insana videntur et dementia, velut ebriorum hominum commenta. Quin etiam, per Jovem, libant: sin minus, cujus rei gratia ita diis supplicarent, vinum nisi adesset? præterea conviciantur inter sese, quasi bene appoti; temulentosque, qui se gerant indecore, efferunt e cœtu lictores.

PRAX. Abi, abi sis et sede: mulier enim nihili es.

MUL. VIII. Ecastor næ mihi satius erat barbam non sumere: siti enim, opinor, nunc miseræ mihi dissilient viscera.

PRAX. Estne vestrûm alia quæ velit dicere?

MUL. IX. Ego.

PRAX. Age ergo coronare: res quippe nunc agitur: daque operam ut viriliter et probe dicas, baculo decore innixa.

MUL. IX. *Profecto optassem quempiam eorum, qui dicendo assueti sunt, ea dicere, quæ optima sint, ut sederem otiosus: at nunc ne unam cauponam sivero, quantum quidem mea sententia valuerit, in diversorio suo lacus aquæ facere. Mihi quidem non placet, per Cererem et Proserpinam—*

PRAX. *Per Cererem et Proserpinam?* O misera, ubinam tibi mens est?

MUL. IX. Quid vero est? Nondum enim a te petii bibere.

PRAX. Non sane: sed, quum vir sis, per Cererem et Proserpinam jurasti: quanquam cetera lepidissime locuta es.

MUL. IX. O per Apollinem!

PRAX. Desine, quæso: frustra enim concioni interfuerim, nihilque promoverim, nisi mos loquendi accurate observatus fuerit.

MUL. IX. Cedo coronam: nam rursus concionabor. Videor enim mihi satis apte quippiam meditata. *Mihi enim, ô mulieres, quæ hic sedetis—*

PRAX. *Mulieres* rursus, ô misella tu, compellas, quæ viros compellare debes.

MUL. IX. Erroris causa est Epigonus iste. Quippe eo respiciens, coram mulieribus dicere me putabam.

PRAX. Facesse hinc tu quoque, et posthac sede: ego enim ipsa, ut videor, sumta hac corona, vestrûm omnium causa concionabor, deos primum precata, ut, quæ constituimus, ad felicem exitum perducam. *Æque ad me adtinet hujus regionis cura, atque ad vos. Doleo autem et fero iniquo animo omnia urbis nostræ incommoda: quippe illam video præfectis utentem perpetuo malis: eorumque si quispiam vel diem unum bonus sit, totos decem dies malus est. Alii fortassis commiseris rempublicam? plura etiam mala faciet. Difficile autem viros morosos monere; vos, inquam, ô cives, qui reformidatis eos, qui vos amare volunt: iis autem, qui amare nolunt, supplicatis perpetuo. Fuit tempus, quum conciliis nullo modo uteremur, sed Agyrrium pravum hominem censebamus: nunc autem, quum iis utamur, alius quidem accipiens pecuniam, id mirum in modum laudat; qui vero non accipit, eos morte dignos deputat, qui in conciliis mercedem ferunt.*

MUL. I. Per Venerem, hæc belle dicis.

PRAX. Misera, *Venerem* nominasti. Lepida vero et jocosa nobis faceres, in concione si id diceres.

MUL. I. At non dicerem,

PRAX. Ne igitur nunc assuesce dicere. *Præterea confœderationem hanc quum considerabamus, deque ea deliberabamus, vulgo dictitabant perituram civitatem, si minus illa fieret: postquam inita est, indigne ferre cœperunt: rhetorum autem ille, qui eam suaserat, extemplo fugiens abiit. Naves in mare deduci, satis placet inopi: divitibus autem et agricolis non placet. Corinthiis succensetis: illi autem tibi, ô popelle, boni et commodi sunt: iis itidem commodus esto. Argeus rudis est, Hieronymus autem sapiens. Salus leviter caput exseruit, at illam respuitis, ne Thrasybulum ipsum advocantes.*

MUL. I. Eugepæ, quam prudens vir!

PRAX. Nunc, ut decet, laudasti. *Vos enim, ô popule, horum omnium causa estis, qui pecuniam publicam in mercedem vestram fertis. Privatim singuli spectatis, quod quisque lucrabitur; commune autem, quemadmodum Æsimus, volvitur. Atqui si mihi auscultaveritis, adhuc servabimini. Mulieribus enim aio oportere vos urbem nostram tradere: etenim illis domi procuratricibus et dispensatricibus utimur.*

MUL. II. Bene, bene, per Jovem, bene. Perge, ô bone.

PRAX. *Ut autem melius quam nos moratæ sunt, ego docebo. Primum enim cunctæ lavant lanas aqua calida pro more veteri: neque temere novi quid tentantes ipsas videas. Atheniensium vero civitas, si hoc bene teneret, nonne servaretur, nisi quid aliud novi curiose frustraque actitaret? Sedentes illæ frigunt obsonia, sicut et prius: capite ferunt, sicut et prius: Thesmophoria agunt, sicut et prius: viros suos male habent, sicut et prius: adulteros domi habent, sicut et prius: et ut illis dent, obsonantes fallunt, sicut et prius: vinum meracum amant, sicut et prius: subagitatæ gaudent, sicut et prius. His igitur, ô viri, urbem tradentes, non est, quod frustra argutemur; neque rogitemus, quid illæ acturæ sint: sed omnimodo sinamus illas imperare, hoc unum considerantes, quod videlicet matres quum sint, milites servare cupiunt. Dein cibaria quisnam melius submittat, quam quæ peperit? ad parandas divitias solertissimum est muliebre ingenium; et mulier si imperet, haud unquam facile decipiatur: quippe illæ decipere assuetæ sunt. Cetera quidem omittam: in his autem si mihi fidem habueritis, felices vitam omnem degetis.*

MUL. I. Bene, ô jucundissima Praxagora, et ingeniose. Unde quæso hæc, ô bona, didicisti tam callide?

PRAX. Fugarum tempore cum viro habitavi in Pnyce: tum sæpius ibi audiens rhetorum conciones, et ipsa concionari didici.

MUL. I. Non temere igitur, ô bona, dicendi perita es et sapiens; et te ducem mulieres, abhinc eligimus, si hæc, quæ cogitas, facies. Verum si Cephalus irruens convicietur tibi, quo modo ei in concione contradices?

PRAX. Eum dicam delirare.

MUL. I. At hoc norunt omnes.

PRAX. Sed et atra bile percitum esse.

MUL. I. Hoc itidem sciunt omnes.

PRAX. Præterea et acetabula male fingere, rempublicam autem bene et pulchre.

MUL. I. Quid si Neoclides lippus probra tibi ingerat?

PRAX. Huic ego dicam, ut in canis culum inspiciat.

MUL. I. Quid, si te pulsent?

PRAX. Ego contra movebor, utpote quæ non imperita sim plurimarum pulsationum.

MUL. I. Hoc unum a nobis provisum non est: si te lictores trahant, quid tandem facies?

PRAX. Subnixis sic alis reluctabor: neque enim media prehendar.

MUL. I. Nos autem, si te sublimem rapiant, amittere jubebimus.

MUL. II. Hæc quidem nobis pulchre cogitata sunt: illud vero non prævidimus, quonam modo manus tollere tunc meminerimus: quippe non manus, sed pedes tollere adsuetæ sumus.

PRAX. Res ista difficilis est: tamen extendendæ manus ab humero nudantibus alterum brachium. Nunc autem agite, vestes succingite, induamini citissime Laconicos calceos, quemadmodum virum videtis, quum in concionem, aut foras singulis diebus iturus est. Tum vero, quum ea se bene habuerint, barbas vobis adligate. Quum vero bene compositæ illas scite aptaveritis vobis, tunc etiam virorum pallia, quæ subduxistis, ceteris superinjicite, et baculis innixæ, incedite, canticum aliquid senile canentes, more rusticorum incitatæ.

MUL. II. Bene autumas: nos autem præeamus illis. Nam et alias puto ex agris in Pnycem venturas exadvorsum mulieres.

PRAX. Verum festinate. Quippe mos est, ut qui usque a mane in Pnyce non adfuerunt, abeant ne minimum quidem lucri referentes.

CHOR. Progrediendi tempus est, ô viri; id enim nos memores dicere perpetuo oportet, ne forte nobis excidat: neque enim mediocre periculum nobis adsit, si deprehendamur aggressæ tale facinus in tenebris.

SEM. Eamus in concionem, ô viri; nam interminatus est Thesmotheta ei, qui non primo mane, offusis etiamnum tenebris super terram, venerit pulvere conspersus præ festinatione, acerba tuens, alliata muria contentus, ei inquam, non daturum se tres obolos. Sed, ô Charitimida, tuque Smicythe, et Drace, sequere festinabunde, operam dans, ut nihil aberres ab iis, quæ te illic effecta dare necesse est. Ceterum symbolo accepto prope invicem sedeamus, ut ea decernamus omnia, quæ amicarum nostrarum in rem bene conducant. At vero quid loquor? *amicorum* enim dicere debueram.

SEM. Vide autem ut propellamus istos, qui ex Astu veniunt; qui quidem antehac, quum unicum obolum acciperent ad concionem venientes, sedebant confabulantes: nunc autem præ turba molesti sunt. At enim quum Archon erat generosus ille Myronides, nemo ausus fuisset e reipublicæ administratione mercedem ferre: sed veniebat unusquisque in sacculo habens potum simul panemque et duas cepas, tresque olivas circiter. Nunc autem triobolum accipere postulant, quum aliquid publicæ rei faciunt, quasi viles operarii, qui lutum ferunt.

BLEPYRUS, VIR QUIDAM, CHREMES, CHORUS, PRAXAGORA.

BLEP. Quid hoc rei est? Quonam mihi uxor evanuit? nam circa Auroram dies est; illa autem non apparet. At ego jaceo jamdiu cacaturiens, soleas quæritans in tenebris et pallium: postquam autem illud manibus studiose tentando non potui invenire, jam vero januam aderat pultans Copræus, hoc ego uxoris meæ amiculum capio, ejusque Persicas induo. Sed ubinam locus est secretus? ubinam commode cacaverim? at sane noctu ubicunque cacare vacat: neque enim me quisquam nunc cacantem viderit. Hei misero mihi, quod, senex quum essem, duxerim uxorem! quot ego verberibus plecti dignus sum! Neutiquam enim boni quidpiam actura exiit. Verum utut hæc sunt, interim cacandum est tamen.

VIR QUID. Quis illic est? nonne Blepyrus vicinus? Per Jovem ille ipsus est. Dic mihi, quid sibi vult hoc rubrum quo contegeris? an te Cinesias alicunde concacavit?

BLEP. Minime: sed cum uxoris meæ crocotula, quam illa induere solet, domo exii.

VIR. Pallium vero tuum ubinam est?

BLEP. Dicere nequeo; in stragulis enim diu quæsitum non reperi.

VIR. Quid postea? tu non uxori imperasti ut diceret?

BLEP. Non per Jovem: quippe intus non est: sed clam me evasit domo. Quamobrem metuo ne quid mali designet.

VIR. Per Neptunum, eadem tibi prorsus eveniunt, quæ mihi. Uxor etenim mea disparuit, sumto pallio, quod ego ferre soleo. Neque hoc me modo male habet: sed et calceos ipsos abstulit: nullibi enim eos reperire potui.

BLEP. Per Bacchum, nec ego meas Laconicas: sed sicut eram cacaturiens, pedibus in cothurnos immissis huc festinavi, ut ne cacarem in læna, quippe quæ recens lota et nitida est.

VIR. Quid, quæso, illud sit? num ad prandium eam amicarum quæpiam vocavit?

BLEP. Mea quidem sententia: non enim malis morata est moribus, quod quidem sciam.

VIR. At tu funem cacas. Mihi vero tempus est abeundi in concionem, si modo cepero pallium, quod mihi unicum est.

BLEP. Ego itidem, ubi cacavero: nunc autem pirum quoddam silvestre occludens mihi podicem retinet cibos.

VIR. Num pirum illud est, quod Laconicis dixit Thrasybulus?

BLEP. Per Bacchum, tenaciter mihi adhærescit. At enim quid agam? nec enim solum me angit hoc præsens malum: sed quando edero, quonam mihi abibit dehinc stercus? Nunc enim hic, quicunque tandem ille sit Achradusius vir, ostium obseravit. Quis igitur medicum mihi arcessat, et quem? quis eorum, qui clunibus operam dant, artis est peritissimus? hanc sane callet Amynon, at fortasse negabit. Antisthenem quispiam huc evocet omni modo: hic enim homo, ut facile conjicias, si ingemiscentem audias, novit quid sibi velit culus cacaturiens. O veneranda Lucina, ne me siris disrumpi obserato podice, ut ne fiam lasanum comicum.

CHREM. Heus tu, quid facis? num cacas?

BLEP. Egone? non equidem hercle amplius; sed resurgo.

CHREM. Quid vero uxoris tuæ amiculum induisti?

BLEP. Quippe illud temere in tenebris intus cepi. At unde agis te, quæso?

CHREM. E concione.

BLEP. Jamne ergo dimissa est?

CHREM. Ita hercle, et quidem diluculo. Et pro Jupiter! plurimum risum præbuit rubrica, quam undique sparserant.

BLEP. Proinde triobolum accepisti.

CHREM. Utinam vero! sed tardior veni; unde hercle me piget pudetque, quum præter inanem saccum nihil reportem domum.

BLEP. Quæ vero fuit causa?

CHREM. Plurima hominum turba, quanta nunquam venitsimul in Pnycem. Et sane quum illos intueremur, cunctos pro sutoribus coriariis habuimus. Quippe mirum in modum alba videbatur illa multitudo, quæ concionem replebat. Itaque non accepi triobolum, neque plurimi alii.

BLEP. Nec igitur ego acciperem, si nunc irem?

CHREM. Quidum? non pol, etiamsi eo profectus fuisses, quum secunda vice cecinit gallus.

BLEP. Væ misero mihi! *Antiloche, me viventem lugeas, magis quam triobolum: nullus enim sum ego.* Verum quæ res fuit, cur tanta turba mature adeo convenerit?

CHREM. Quid aliud, quam quod Prytanibus visum est de salute reipublicæ sententias rogare? Tum statim primus Neoclides lippus prodiit: dein populus exclamat, quam putas valide? *Nonne indignum est audere hunc concionari, quum præsertim de salute reipublicæ agatur, qui sibi palpebrarum pilos non potuerit salvare?* Ille autem reclamans et circumspectans ait: *Quid enim me facere oportuit?*

BLEP. *Allia simul terentem cum silphio, Laconicumque miscentem tithymallum, tibi inungere vesperi supercilia,* ei dixissem ego, si adfuissem.

CHREM. Post hunc Euæon, ille ingeniosissimus, processit nudus, ut quidem plerisque videbatur: ipse enim negabat se pallium habere. Deinde orationem habuit maxime popularem. *Videtis quidem,* inquit, *me ipsum quoque salutis egentem quatuor staterum: nihilominus dicam, quomodo rempublicam et cives servetis. Si enim indigentibus lænas præbeant fullones, statim incipiente bruma, laterum dolor neminem nostrûm capiat unquam. Quibuscunque autem lectus non est, nec stragulæ vestes, eant illi apprime loti dormitum apud pellionum aliquem: is vero januam si claudat hiemis tempore, tribus scorteis penulis multetur.*

BLEP. Per Bacchum, satis commoda. Si et hæc adjecisset, nemo, opinor, contra decrevisset: ut farinæ venditores scilicet indigentibus tres chœnices in cœnam præberent omnibus: sin minus, plurimum plorarent; ut id fructus et commodi plebs a Nausicyde ferat.

CHREM. Posthæc autem formosus juvenis quidam, candido vultu, prosiluit, Niciæ similis, ut concionem haberet, et occepit dicere: *Oportere rempublicam mulieribus mandari.* Tum tumultuari cœpit sutoria multitudo et clamare, *bene ipsum et apte dicere:* at ii, qui ex agris venerant, reclamarunt.

BLEP. Mentem enim habebant, per Jovem.

CHREM. Verum inferiores erant numero: ille autem magis magisque vociferabatur, de mulieribus quidem bona plurima dicens, de te vero mala plurima.

BLEP. Quid autem dixit?

CHREM. Primumdum dixit te versipellem et fraudulentum.

BLEP. Et te?

CHREM. Ne adhuc me istud roges. Dein furem.

BLEP. Me solum?

CHREM. Immo hercle et sycophantam.

BLEP. Me solum?

CHREM. Immo hercle vero horuncce omnem multitudinem.

BLEP. Hoc quidem quis infitias iverit?

CHREM. At feminam dicebat rem esse sapientia plenam, et parandis divitiis aptam: nec illas arcana ex Thesmophoriis identidem efferre: te vero et me ex curia, quidquid Senatus decresset, efferre dicebat.

BLEP. Et sane, per Mercurium, id mentitus non est.

CHREM. Deinde mutuas inter se dare vestes, aurum, argentum, pocula, idque solas solis, non coram testibus, et ea omnia reddere, neque invicem fraudare; quod nostrûm plurimos facere prædicabat.

BLEP. Sane, per Neptunum, et quidem coram testibus.

CHREM. Tum mulieres neminem criminari, aut in jus vocare, neque popularem statum evertere. Sed multa et bona aliaque quam plurima de mulieribus bene dicebat.

BLEP. Quid tandem decretum est?

CHREM. Committi rempublicam illis: id enim unum videri quod in urbe nostra nondum factum sit.

BLEP. Ac decretum est?

CHREM. Ita dico.

BLEP. Eaque omnia illis committuntur, quæ viris antehac curæ erant?

CHREM. Ita se hæc habent.

BLEP. Neque ego amplius in foro jus dicam, sed uxor?

CHREM. Neque tu, quos habes liberos, ales in posterum, sed uxor.

BLEP. Neque suspirare diluculo amplius opus erit mihi?

CHREM. Non, per Jovem; sed mulieribus ea curæ sunt: tu autem securus sine gemitu pedens domi manebis.

BLEP. Hoc unum timendum est nobis æqualibus, ne scilicet illæ, ubi reipublicæ habenas susceperint, tum nos vi cogant—

CHREM. Nam quam rem?

BLEP. Subagitare ipsas.

CHREM. Si vero non possumus?

BLEP. Prandium non dabunt.

CHREM. Tu vero istuc hercle age, ut prandeas et futuas simul.

BLEP. Nihil tam odiosum est, quam invitum aliquid facere.

CHREM. Verum si reipublicæ istud conducit, id viros omnes facere oportet. Nam et quoddam seniorum dictum circumfertur, nempe: *Quæcunque stulta et fatua decreverimus, ea omnia nobis in melius converti.* Atque utinam ita contingat, et convertantur quidem, ô veneranda Pallas et dii ceteri. Verum abeo: tu autem vale.

BLEP. Et tu, ô Chreme.

CHOR. Incede, progredere: an est quisquam virorum, qui nos

sequatur? converte te et adspice: custodi te caute, multi enim sunt hic fraudulenti et versipelles, ne quis a tergo habitum nostrum observet. Sed pedibus quam pote plurimum sonans incede. Nobis enim dedecus afferat omnibus ea res, si a viris deprensa fuerit. Quamobrem succinge te, circumquaque observans, et illuc, et huc ad dextram, ne hæc res infortunio nobis sit. Sed festinemus: namque prope illum jam sumus locum, unde in concionem perreximus, quum eo ivimus. Quin conspicitur jam domus, ex qua est dux illa, egregium commenta facinus, quod comprobarunt cives. Itaque non est, ut amplius cunctemur opperientes, barbasque mento aptatas habentes, ne quis forte nos videat, et medium in agmen nostrum involet. Sed age huc in umbra accedens ad parietem, limis respiciens, rursus habitum muta, et compone te ad eundem modum, quo antea culta eras: et ne cuncteris: quippe jam ducem nostrûm omnium e concione venientem videmus. Sed festina omnis, et tædeat te barbam amplius habere, præsertim quum illæ adveniant vestem solitam jam pridem indutæ.

PRAX. Hæ nobis res, ô mulieres, prospere cesserunt, de quibus deliberavimus. Sed quam citissime antequam nos vir quispiam videat, projicite penulas: facessat hinc virilis calceus, Laconicorum laxate colligata lora, baculos dimittite. Ac tu quidem istas mulieres compone: ego vero volo intro subrepens, priusquam vir me videat, pallium ejus reponere eo, unde sumsi, ut et alia, quæ domo extuli.

CHOR. Omnia quæ dixti, jam composita sunt: tuum autem est deinceps docere, quidnam agentes conducibile tibi videbimur recte auscultare. Nunquam enim cum ulla muliere, quæ te peritior acriorque esset, scio me congressam fuisse.

PRAX. Opperimini nunc, ut ejus imperi, quod mihi modo mandatum est, vobis consiliariis utar; si quidem illic in medio tumultu et rebus asperis fortissimas vos experta sum.

CHOR. *(Deest Chori canticum.)*

BLEPYRUS, PRAXAGORA, CHORUS.

BLEP. Heus tu, unde venis, Praxagora?

PRAX. Quid tua, ô bone, interest?

BLEP. Quid mea intersit? quam inepte hoc rogas!

PRAX. Saltem de mœcho aliquo non mihi narrabis.

BLEP. Non de uno forte.

PRAX. Atqui istud tibi explorare licet.

BLEP. Quo modo?

PRAX. Si capite unguentum redoleo.

BLEP. Quid vero? non subagitatur etiam mulier absque unguento?

PRAX. Non ecastor ego.

BLEP. Cur igitur et quonam abiisti diluculo, subducto mihi pallio?

PRAX. Mulier quædam socia et amica nocte me arcessivit parturiens.

BLEP. Itane non poteras, priusquam eo ires, rem mihi dicere.

PRAX. Mulieri præsto esse oportebat, cui tam prope instabat partus.

BLEP. Saltem mihi dixisses. Sed subest hic aliquid mali.

PRAX. Non, per Cererem et Proserpinam. Sed sicut tum eram, abii. Rogabat enim ea, quæ me arcessebat, ut quam citissime possem, ad sese irem.

BLEP. Itane vero non oportebat te vestimenta tua sumere? sed postquam me meis exueras, injecto mihi tuo amiculo, abiisti, relinquens me tanquam mortuum, nisi quod non coronasti me, neque lecythum adposuisti.

PRAX. Frigus enim erat; ego autem gracilis et paulo infirmior; ideoque ut calefierem, ista indui: te vero in calore jacentem et stragulis reliqui, mi vir.

BLEP. Laconicæ autem meæ tecum abierunt, et baculus meus simul.

PRAX. Ut pallium tuerer, meos cum tuis calceos mutavi, te imitans, et pedibus sonans, et lapides feriens baculo.

BLEP. Scin' igitur amisisse te tritici sextarium, quem ego accepissem, si concioni interfuissem?

PRAX. Ne sollicitus sis: nam marem peperit puerum.

BLEP. Concio?

PRAX. Non ecastor: sed mulier illa ad quam ivi. Verum, amabo, habitane est concio?

BLEP. Ita hercle. Non memineras me tibi heri dixisse?

PRAX. At enim nunc reminiscor.

BLEP. Nec igitur quæ illic decreta sunt nosti?

PRAX. Pol horum nihil novi.

BLEP. Sede igitur sepias esitans. Vobis enim rempublicam mandatam esse dicunt.

PRAX. Quid ut faciamus? texamus?

BLEP. Non hercle; sed ut administretis.

PRAX. Quænam?

BLEP. Res omnes, quæ ad civitatem adtinent.

PRAX. Per Venerem, beata erit civitas in posterum.

BLEP. Quamobrem?

PRAX. Multis de causis. Non enim audacibus viris licebit turpia in eam et indigna patrare deinceps, neque ullo modo testimonium falsum dicere, neque criminari.

BLEP. Neutiquam, per deos obsecro, istuc feceris, neque mihi victum meum auferas.

CHOR. O mi homo, sinito uxorem dicere.

PRAX. Non despoliatorem esse, non invidere vicinis; neminem nudum, neminem pauperem esse, non conviciari, non pignora a debitoribus auferre.

CHOR. Per Neptunum, magna pollicetur, nisi mentiatur.

PRAX. At id ego effectum dabo, ita ut vera dixisse mihi tute sis testis, et hic ipse nihil contradicere possit.

CHOR. Nunc demum illud est, quum te prudentem animum et philosophicam cogitationem excitare oportet, scientem mulieribus

amicis succurrere. Ad communem enim felicitatem adhibenda tibi est linguæ solertia, quæ civilem populum adornet infinitis prosperitatibus vitæ, et demonstret, quid occasio possit. Indiget quippe sapienti quopiam commento respublica nostra. At perfice modo res, quæ nec factæ unquam, neque commemoratæ fuerint antea. Oderunt enim nostri homines, si vetera sæpius spectent. Sed non cunctandum: quin potius commentationes ejus rei aggrediendæ sunt. Nam cito quidpiam agere, valde gratiosum est apud spectatores.

PRAX. Atqui commoda me suasuram esse confido spectatoribus, si mavelint novi quidpiam sequi, quam moribus antiquis adhærere. Hoc est quod maxime formido.

BLEP. De novarum quidem rerum studio ne metuas: has enim sectari, nobis pro alio quovis imperio est, ut et veterum rituum negligentes esse.

PRAX. Ne igitur quispiam vestrûm mihi contradicat, neque me prius interpellet, quam commentationem meam noverit, et me audierit loquentem. Quippe dicam omnes oportere omnibus uti communiter, omniumque rerum participes esse, et ex iisdem bonis vivere; non autem hunc divitem, illum vero miserum esse; neque hunc magnum agrum colere, illi vero ne satis quidem terræ esse sepeliendo cadaveri; neque servis hunc compluribus uti, illum autem ne pedisequum quidem habere. Sed unum omnibus communem victum faciam, eumque similem.

BLEP. Quomodo igitur omnibus communis erit?

PRAX. Comedes stercus prior me.

BLEP. Et stercoris etiam participes erimus?

PRAX. Non ecastor mea hæc est sententia: sed me interpellasti. Hocce enim dictura eram: nempe agros primo faciam omnibus communes, et pecunias, et alia quæ uniuscujusque sunt. Dein ex illis omnibus, factis communibus, vos omnes alemus, dispensantes et parcentes, et animum adtendentes.

BLEP. At quomodo qui agros non possidet, pecuniam vero et Daricos, opes scilicet occultas—

PRAX. Hæc in medium deponet, et qui non deposuerit, pejerabit.

BLEP. Quippe et pejerando quæsivit.

PRAX. Sed ei prorsus non conducet.

BLEP. Quamobrem?

PRAX. Nemo enim quicquam paupertatis causa faciet: quippe omnes omnia habebunt, panes, salsamenta, placentas, lænas, vinum, corollas, cicer. Quocirca quid lucri esset non deponenti omnia in commune? tu, si quid excogites, fac palam.

BLEP. Nonne et nunc ii plurimum furantur, quibus hæc omnia suppetunt?

PRAX. Antea quidem, ô amice, quum prioribus legibus utebamur: nunc autem, erit enim ex communi victus omnibus, quidnam emolumenti erit non deponenti?

BLEP. Si puellam conspicatus, eam cupiat, velitque clam molere, habebit quod det, ex his bonis sumens: communium autem participabit, cum ea dormiens.

PRAX. At enim ei licebit gratiis una dormire. Namque faciam, ut illæ communes cum viris cubent, et cuilibet volenti liberos pariant.

BLEP. Quomodo autem, si omnes iverint ad formosissimam illarum, et postulabunt eam subagitare?

PRAX. Fœdiores et simæ juxta lepidiores sedebunt: tum si quis harum aliquam cupiet, deformem prius inibit.

BLEP. At quomodo nos seniculos, si cum turpioribus simus, non ante nos deficiet penis, quam eo perveniatur, quo nobis eundum dicis?

PRAX. Non pugnas ciebunt formosæ.

BLEP. Qua de re?

PRAX. Bono animo es, ne formida, non pugnabunt.

BLEP. Qua de re, inquam?

PRAX. Ut vobiscum congrediantur. Et tibi quidem posita hæc lex est: quæ autem ad nos pertinet solerter excogitata est. Quippe ita cautum et consultum est, ne cujus feminæ foramen vacuum sit.

BLEP. Viri autem quid facient? nam fugient illæ viros deformes, et ad formosos se conferent.

PRAX. At fœdæ observabunt formosos, quum abibunt a cœna: itidem deformes illi observabunt in foro et aliis locis publicis: neque licebit feminis cum formosis viris cubare, priusquam deformibus et pumilis copiam sui fecerint.

BLEP. Nunc igitur Lysicratis nasus æque ac formosi juvenes superbiet.

PRAX. Sane, ita me Apollo amet. Hoc quidem decretum oppido populare est, et mera irrisio superborum, eorumque qui anulos gerunt, quum embas eis dicet: *Heus tu, seniori cede, et coram opperire dum ego, peracta re, tibi secundas partes exigendas dabo.*

BLEP. Quomodo igitur, nobis sic viventibus, unusquisque liberos suos dignoscere potis erit?

PRAX. Quid opus est? Quippe suos patres existimabunt eos omnes esse qui ætate provectiores erunt.

BLEP. Itaque bene et naviter in posterum senem omnem præfocabunt præ ignorantia, quandoquidem et nunc patrem cognoscentes, strangulant tamen. Quid? quum ignotus erit parens, quomodo non tunc eum male concacabunt?

PRAX. Sed qui forte illic aderit, non permittet. Olim quidem non erat eis cura patrum alienorum, quicunque illos verberaret: at nunc si quis seniorem percussum audierit, timens ne parentem ipsum suum is pulset, talia facientibus adversabitur.

BLEP. Hæc quidem omnia non insulse dicis: verum si Epicurus accedens, aut Leucolophas patrem me vocitet, id mihi grave sit audire.

PRAX. At aliud longe est istoc gravius.

BLEP. Quidnam!

PRAX. Si te Aristyllus osculetur, te suum patrem esse dictitans.

BLEP. Fleret sane et ejularet.

PRAX. At tu oleres calaminthain. Verum ille natus est, ante-

quam decretum hoc fieret: quamobrem frustra metuas, ne te osculetur.

BLEP. Id sane graviter ferrem. Terram autem quis colet?

PRAX. Servi. Tibi autem curæ erit, quum jam decempedalis erit umbra solarii, uncte et laute ire ad cœnam.

BLEP. De vestibus autem, quæ ratio earum parandarum erit? id enim ex te sciscitari lubet.

PRAX. Quæ quidem vobis nunc sunt, iis utemini: in posterum autem vobis alias texemus.

BLEP. Unum adhuc a te quæsitum volo. Si quis multam alicui debeat, a magistratibus damnatus, undenam hanc solvet? non enim æquum est e publica pecunia.

PRAX. Sed enim primo ne lites quidem erunt.

BLEP. Hoc vero quam multos homines pessumdabit!

PRAX. Hoc quoque ego decretum feci. Nam cujus rei causa, ô miser, lites essent?

BLEP. Plurimarum sane, per Apollinem: primum enim hujusce; si quis aliquid cuipiam debens neget.

PRAX. At fœnori qui pecuniam daret, unde eam sumeret, rebus omnibus in commune depositis? manifestarius fur esset scilicet.

BLEP. Per Cererem, bene doces. Hoc igitur dicito mihi: qui alios verberabunt, unde injurias persolvent, quum bene appoti obvios male mulcaverint? de hoc enim ambigere te arbitror.

PRAX. A maza, quam ipsus edit: hanc enim quum quis ei ademerit, non facile deinceps injuriam faciet, sic ventre multatus.

BLEP. Nec etiam fur erit ullus?

PRAX. Qui enim furabitur, qui omnium sit particeps?

BLEP. Neque obvios nocte spoliabunt?

PRAX. Non pol, si domi dormias; nequidem si foris, ut antea. Victus enim omnibus suppetet. Si quis autem alium spoliare velit, is ultro vestimenta sua dabit: quid enim ei opus esset repugnare? quippe meliora prioribus illis ex communi accipiet.

BLEP. Neque etiam alea ludent homines?

PRAX. Nam cujus lucri gratia id quis faceret?

BLEP. Quam vero vitæ rationem institues?

PRAX. Communem omnibus. Urbem enim me facturam dico instar unius habitationis, omnia in unum committendo, ita ut alter in alterius ædes facile ingrediatur.

BLEP. Cœnam autem ubi adpones?

PRAX. Fora Judicialia et porticus virorum cœnacula faciam.

BLEP. Tribunal autem ad quid utile erit?

PRAX. Super illud imponam crateras et aquales: et stantes in eo pueri bellica laude clarorum virorum fortia canent facta, timidorumque, si qui fuerint, probra, ut pudore suffusi a cœna abstineant.

BLEP. Per Apollinem, rem festivam narras. Vascula autem, in quæ sortes conjiciuntur, ubinam repones?

PRAX. In foro ea ponam; tum stans juxta statuam Harmodii sorte omnes ducam, donec sortitus gaudens abeat, sciens in qua litera cœnaturus sit: et præco eos proclamabit, qui ex litera *Beta*

erunt, ut in porticum Basilicam sequantur cœnaturi; eos autem qui ex *Theta* erunt, in eam, quæ inde denominatur; eos vero, qui ex *Kappa* erunt, in porticum ut eant, ubi frumentum venale.

BLEP. Frumento ut se ingurgitent?

PRAX. Non ecastor: sed ut ibi cœnent.

BLEP. Cui autem litera educta non fuerit, secundum quam cœnet, eos omnes expellent?

PRAX. At id apud nos non erit: quippe omnia omnibus copiosa præbebimus, ita ut unusquisque cum corolla facem sumens e convivio abeat ebrius: porro mulieres in biviis occursantes iis, qui a cœna redibunt, hæc dicent: *Huc ad nos deflecte: hic apud nos formosa puella est. Apud me quoque*, alia inquiet, desuper ex cœnaculo, *et quidem pulcherrima et candidissima: prius tamen oportet te mecum quam cum ea cubare.* Formosos autem et adolescentulos secutæ deformiores talia dicent: *Heus tu, quo curris? prorsus nihil ages, quum illuc veneris: nam lege sancitum est, ut lepidas simi et turpes priores futuant, vos autem interea folia bifera fici capientes in vestibulis masturbemini.* Age nunc dicito mihi, placentne hæc vobis?

BLEP. Admodum.

PRAX. Itaque in forum mihi eundum est, ut accipiam bona in commune deponenda, adsumta præconissa quapiam maxime vocali. Hæc enim me facere necesse est, quæ dux reipublicæ electa fui: opus est præterea, ut convivales cœtus constituam, ut celebretis primum hodie convivium.

BLEP. Jam enim convivabimur?

PRAX. Ita dico. Tum vero meretrices coërcere volo omnes, earumque quæstui finem imponere.

BLEP. Quamobrem?

PRAX. Manifesta res est: ut decerpamus ipsæ florem adolescentulorum. Nec famulas ornatas oportet ingenuarum Venerem intercipere, sed cum servulis tantum cubare catonacam gestantibus, iisque ut placeant cunnum sibi vellere.

BLEP. Age ergo, tecum ibo comes juxta latus, ut obviorum convertam in me oculos, et mihi dicant: *Nonne suspicitis hunc Præfectæ nostræ maritum?*

CHOR. *(Deest canticum Chori.)*

VIR I. bona in medium depositurus, VIR II. non depositurus, PRÆCO, CHORUS.

VIR I. Ego quidem ut in forum supellectilia feram parabo, et substantiam omnem recensebo. Heus tu, cinachyra, huc bella belle prodi foras, rerum mearum prima, ut bene trita canistrigeræ vicem obeas, tu quæ multos jam meos saccos evertisti. Ubinam est sellifera? olla huc exi: sane hercle nigra es: nec posses nigrior esse, tametsi pigmentum coxisses, quo Lysicrates canos tingit. Sta

quam decretum hoc fieret: quamobrem frustra metuas, ne te osculetur.

BLEP. Id sane graviter ferrem. Terram autem quis colet?

PRAX. Servi. Tibi autem curæ erit, quum jam decempedalis erit umbra solarii, uncte et laute ire ad cœnam.

BLEP. De vestibus autem, quæ ratio earum parandarum erit? id enim ex te sciscitari lubet.

PRAX. Quæ quidem vobis nunc sunt, iis utemini: in posterum autem vobis alias texemus.

BLEP. Unum adhuc a te quæsitum volo. Si quis multam alicui debeat, a magistratibus damnatus, undenam hanc solvet? non enim æquum est e publica pecunia.

PRAX. Sed enim primo ne lites quidem erunt.

BLEP. Hoc vero quam multos homines pessumdabit!

PRAX. Hoc quoque ego decretum feci. Nam cujus rei causa, ô miser, lites essent?

BLEP. Plurimarum sane, per Apollinem: primum enim hujusce; si quis aliquid cuipiam debens neget.

PRAX. At fœnori qui pecuniam daret, unde eam sumeret, rebus omnibus in commune depositis? manifestarius fur esset scilicet.

BLEP. Per Cererem, bene doces. Hoc igitur dicito mihi: qui alios verberabunt, unde injurias persolvent, quum bene appoti obvios male mulcaverint? de hoc enim ambigere te arbitror.

PRAX. A maza, quam ipsus edit: hanc enim quum quis ei ademerit, non facile deinceps injuriam faciet, sic ventre multatus.

BLEP. Nec etiam fur erit ullus?

PRAX. Qui enim furabitur, qui omnium sit particeps?

BLEP. Neque obvios nocte spoliabunt?

PRAX. Non pol, si domi dormias; nequidem si foris, ut antea. Victus enim omnibus suppetet. Si quis autem alium spoliare velit, is ultro vestimenta sua dabit: quid enim ei opus esset repugnare? quippe meliora prioribus illis ex communi accipiet.

BLEP. Neque etiam alea ludent homines?

PRAX. Nam cujus lucri gratia id quis faceret?

BLEP. Quam vero vitæ rationem institues?

PRAX. Communem omnibus. Urbem enim me facturam dico instar unius habitationis, omnia in unum committendo, ita ut alter in alterius ædes facile ingrediatur.

BLEP. Cœnam autem ubi adpones?

PRAX. Fora Judicialia et porticus virorum cœnacula faciam.

BLEP. Tribunal autem ad quid utile erit?

PRAX. Super illud imponam crateras et aquales: et stantes in eo pueri bellica laude clarorum virorum fortia canent facta, timidorumque, si qui fuerint, probra, ut pudore suffusi a cœna abstineant.

BLEP. Per Apollinem, rem festivam narras. Vascula autem, in quæ sortes conjiciuntur, ubinam repones?

PRAX. In foro ea ponam; tum stans juxta statuam Harmodii sorte omnes ducam, donec sortitus gaudens abeat, sciens in qua litera cœnaturus sit: et præco eos proclamabit, qui ex litera *Beta*

erunt, ut in porticum Basilicam sequantur cœnaturi; eos autem qui ex *Theta* erunt, in eam, quæ inde denominatur; eos vero, qui ex *Kappa* erunt, in porticum ut eant, ubi frumentum venale.

BLEP. Frumento ut se ingurgitent?

PRAX. Non ecastor: sed ut ibi cœnent.

BLEP. Cui autem litera educta non fuerit, secundum quam cœnet, eos omnes expellent?

PRAX. At id apud nos non erit: quippe omnia omnibus copiosa præbebimus, ita ut unusquisque cum corolla facem sumens e convivio abeat ebrius: porro mulieres in biviis occursantes iis, qui a cœna redibunt, hæc dicent: *Huc ad nos deflecte: hic apud nos formosa puella est. Apud me quoque*, alia inquiet, desuper ex cœnaculo, *et quidem pulcherrima et candidissima: prius tamen oportet te mecum quam cum ea cubare.* Formosos autem et adolescentulos secutæ deformiores talia dicent: *Heus tu, quo curris? prorsus nihil ages, quum illuc veneris: nam lege sancitum est, ut lepidas simi et turpes priores futuant, vos autem interea folia bifera fici capientes in vestibulis masturbemini.* Age nunc dicito mihi, placentne hæc vobis?

BLEP. Admodum.

PRAX. Itaque in forum mihi eundum est, ut accipiam bona in commune deponenda, adsumta præconissa quapiam maxime vocali. Hæc enim me facere necesse est, quæ dux reipublicæ electa fui: opus est præterea, ut convivales cœtus constituam, ut celebretis primum hodie convivium.

BLEP. Jam enim convivabimur?

PRAX. Ita dico. Tum vero meretrices coërcere volo omnes, earumque quæstui finem imponere.

BLEP. Quamobrem?

PRAX. Manifesta res est: ut decerpamus ipsæ florem adolescentulorum. Nec famulas ornatas oportet ingenuarum Venerem intercipere, sed cum servulis tantum cubare catonacam gestantibus, iisque ut placeant cunnum sibi vellere.

BLEP. Age ergo, tecum ibo comes juxta latus, ut obviorum convertam in me oculos, et mihi dicant: *Nonne suspicitis hunc Præfectæ nostræ maritum?*

CHOR. *(Deest canticum Chori.)*

VIR I. bona in medium depositurus, VIR II. non depositurus, PRÆCO, CHORUS.

VIR I. Ego quidem ut in forum supellectilia feram parabo, et substantiam omnem recensebo. Heus tu, cinachyra, huc bella belle prodi foras, rerum mearum prima, ut bene trita canistrigeræ vicem obeas, tu quæ multos jam meos saccos evertisti. Ubinam est sellifera? olla huc exi: sane hercle nigra es: nec posses nigrior esse, tametsi pigmentum coxisses, quo Lysicrates canos tingit. Sta

juxta ipsam ; huc ades, ô ornatrix : huc hydriam feras, hydriaphore : tu autem huc prodi, ô citharistria, quæ me sæpius excitasti, ut in concionem irem, nocte intempesta, modum orthrium canens. Prodeat quispiam alveolum capiens ; favos effer, oleaginos ramos huc prope statue, effer itidem duos tripodas et ampullam : ollulas jam, aliaque viliora vasa omittite.

VIR II. Egone mea ut deponam ? utique hercle infelix essem, et exigua mente præditus. Nunquam id faciam, ita me Neptunus amabit ; sed ejusmodi decreta primum examinabo sæpius, et attente considerabo. Neque enim meum sudorem, et quod ægre comparsi miser, nullius emolumenti causa sic imprudenter amittam, priusquam didicerim, qui se res omnis habeat. Eho tu, quid sibi hæc supellectilia volunt ? num aliam in domum migras, qui hæc omnia extulisti, aut pignori ea oppositurus fers ?

VIR I. Minime.

VIR II. Cur igitur ordine sic stant omnia illa ? an præconi Hieroni pompam ducitis ?

VIR I. Minime hercle ; sed ea reipublicæ delaturus sum in forum, secundum sancitas leges.

VIR II. Delaturus es ?

VIR I. Omninô.

VIR II. Infelix igitur es, per Jovem Servatorem.

VIR I. Quomodo ?

VIR II. Quomodo ? facile dictu est.

VIR I. Quid ? nonne legibus parere oportet ?

VIR II. Quibus, ô miser ?

VIR I. Iis quæ sancitæ sunt.

VIR II. Quæ sancitæ sunt ? ô quam insanus es !

VIR I. Insanus ?

VIR II. Quidni enim ? immo hercle omnino omnium es stultissimus.

VIR I. Quia facio, quod decretum est ? Atqui virum probum maxime omnium ea exsequi oportet, quæ publica auctoritate mandata sunt.

VIR II. Virum stolidum scilicet.

VIR I. Tu vero deponere tua in commune non paras ?

VIR II. Id ego cavebo, priusquam viderim, quid consili capiat populus.

VIR I. Quid enim aliud, quam parati omnes sunt ferre bona sua ?

VIR II. At id si vidissem, tum demum crederem.

VIR I. Enimvero id per vias prædicant.

VIR II. Prædicabunt scilicet.

VIR I. Et sublatis in humerum sarcinis se deferre dicunt.

VIR II. Dicent scilicet.

VIR I. Enecas me, omnibus his fidem nullam habens.

VIR II. Fidem nullam habebunt scilicet.

VIR I. Jupiter te male perdat.

VIR II. Male perdent scilicet. Putas civem aliquem sua delaturum, qui saltem vel pauxillum mentis habeat ? neque enim e more nostro istuc est : sed nos capere tantum oportet, ita me Jupiter amet. Quippe ita et dii solent : id autem ex illorum manibus nosces : simulacra etenim, quum fundimus preces, ut bona nobis largiantur, stant manu supina porrecta, non quasi quicquam datura, sed ut aliquid accipiant.

VIR I. O perditissime, sinito me quod facto est opus facere : hæc enim colliganda mihi sunt. Quo abiit lorum ?

VIR II. Quid enim ? revera hæc feres ?

VIR I. Sane hercle ; adeoque jam duos hos tripodas una simul colligo.

VIR II. O quæ dementia ! non opperiri te, quid alii facturi sint, ac tum demum—

VIR I. Quid tum demum facere ?

VIR II. Adhuc opperiri, postilla vero cunctari etiamnum.

VIR I. Quamobrem tandem ?

VIR II. Si terræ motus creber fiat, aut mali quis ignis ominis emicet, aut mustela transiliat, desinant profecto omnes bona sua in forum deferre, ô stupide.

VIR I. Lepide hercle mecum ageretur, si, dum opperirer, interim non haberem ubi istæc deponerem.

VIR II. At enim potius timeas, ut alicunde capere possis. Sed habeto bonum animum, depones, etiamsi ad ultimum mensis diem veneris.

VIR I. Quidum ?

VIR II. Ego nostros homines novi, qui in decernendo præproperi sunt, ac rursum negant facturos se, quæ decreta fuerint.

VIR I. Sua comportabunt, ô amice.

VIR II. Si vero non ferant, quid tum ?

VIR I. Securus esto, ferent.

VIR II. Si vero non ferant, quid tum ?

VIR I. Cum ipsis pugnabimus.

VIR II. Si vero superiores erunt, quid tum ?

VIR I. Abibo, supellectilibus relictis.

VIR II. Si vero ea divendant, quid tum ?

VIR I. Disrumparis.

VIR II. Si vero disrumpar, quid tum ?

VIR I. Bene facies.

VIR II. Tu vero ferre etiamnum cupies ?

VIR I. Ego sane : namque vicinos meos video sua comportantes.

VIR II. Nimirum Antisthenes sua deferet ? Multo sane lepidius ei videretur plus quam triginta dies prius cacare.

VIR I. Plora.

VIR II. Antimachus autem chori magister quid in commune deferet plus, quam Callias ? Profecto hic homo rem suam perdet.

VIR I. Molesta loqueris.

VIR II. Quid molesta ? quasi non videam quotidie ejusmodi decreta fieri. Non illud meministi, quod de sale factum est ?

VIR I. Memini quidem.

VIR II. Et alterum, quando scivimus de æreis illis nummis? meministine?

VIR I. Immo damno mihi fuit recens illa cusa moneta. Nam, venditis uvis, abivi plenam habens æreis drachmis maxillam: dein in forum ad emendam farinam profectus sum: ibi quum sacculum jam eirecipiendæ sustinerem, proclamavit præco: *Neminem accipere debere æreos nummos in posterum; argento enim utimur.*

VIR II. Quid? Nonne nuper omnes dejerabamus, quingenta mox reipublicæ talenta fore ex tributo quadragesimæ, quam excogitarat Euripides? ibique continuo nullus non Euripidem laudibus evehebat. At postquam attentius considerantibus res ipsa visa est, quod dici solet, *Jovis Corinthus*, neque ad necessaria suffecit, denuo nullus non Euripidi convicia dicebat.

VIR I. At res, ô bone, non in eodem sunt statu. Nam tunc nos viri rempublicam administrabamus; nunc autem mulieres.

VIR II. Quæ ne me commeiant, ita me Neptunus amet, cavebo sedulo.

VIR I. Nescio quid nugeris. Cape tibi lignum bajulatorium, puer.

PRÆC. O cives omnes adeste; nunc enim ita res est: venite, festinate recta ad Præfectam nostram, ut vobis sortes ducentibus Fortuna sigillatim indicet, ubinam cœnaturi sitis, quia mensæ oneratæ et refertæ sunt bonis omnibus, et paratæ sunt, lectulique lodicibus et tapetibus aggesti sunt: crateras miscent unguentariæ mulieres, eosque ordine statuunt: piscium tomi assantur, leporinæ carnes verubus figuntur, placentæ pinsuntur, corollæ plectuntur, bellaria friguntur: juvenculæ ollas fresæ fabæ coquunt: Smœus autem inter illas, equestri indutus pallio, mulierum patinas detergit: senex vero venit cum molli læna et delicatis calceis, una cum aliquo adolescentulo cachinnans; et pallium ibi projectum temere jacet. Proinde venite, quandoquidem is qui mazam fert jam stat exspectans: agite ergo, maxillas diducite.

VIR II. Utique ergo ibo: quid enim hic moror? quandoquidem ita reipublicæ visum est.

VIR I. Et quo ibis tu, qui bona non deposuisti?

VIR II. Ad cœnam.

VIR I. Non sane, si mulieribus illis cor inest, priusquam bona adferas.

VIR II. At enim adferam.

VIR I. Quando?

VIR II. Officium meum, ô amice, moræ non erit.

VIR I. Quidum?

VIR II. Quippe dico alios etiam me posteriores adlaturos.

VIR I. Ibis interim tu cœnaturus tamen?

VIR II. Quid enim agam? quippe decet sapientes reipublicæ pro virili opitulari.

VIR I. Si autem te impediant, quid tum?

VIR II. Contra ibo demisso capite.

VIR I. Si autem te verberent, quid tum?

VIR II. Eas in jus vocabo.

VIR I. Si autem te irrideant, quid tum?

VIR II. Ad fores stans—

VIR I. Quid facies, cedo?

VIR II. Cibos rapiam ex inferentium manibus.

VIR I. Abi igitur illuc posterior. At tu, ô Simo, tuque ô Parmeno, tollite hanc meam omnem substantiam.

VIR II. Age sis una cum iis ferendo operam tibi præstabo.

VIR I. Tu? haudquaquam. Vereor enim, ne, apud Præfectam nostram postquam deposuero mea, ea tibi vindices.

VIR II. Ergo hercle fabrica mihi opus est aliqua, ut quæ mea sunt mihi habeam, eorum autem, quæ in commune pinsuntur, particeps quoquo modo fiam. Recte mihi videtur: eundum est strenue, ut cœnem, neque cunctandum est.

CHOR. (*Deest canticum Chori.*)

MULIERES VETULÆ TRES, ADOLESCENS, PUELLA, FAMULA, HERUS, CHORUS.

AN. I. Quid tandem viri non veniunt? jamdudum tempus est. Ego autem fuco oblita sto et crocotam induta, otiosa, cantillans apud me canticum, ludibunda, ut quempiam illorum prætereuntem complectar. O Musæ, in os meum descendite, molliculam cantiunculam ad Ionicos modos commentæ.

PUEL. Nunc quidem prior me e fenestra prospexisti, ô putrida. Nempe rebaris, me non præsente, desertas vineas te vindemiaturam, et cantando quempiam allecturam. Ego autem, si id facies, contra canam. Etsi enim spectatoribus tritum id nimis et fastidiosum quandoque est, tamen jucundi aliquid habet et comici.

AN. I. Huncce adloquere, et cum eo abscede hinc: tu vero amicellule tibicen, tibiis sumtis, dignum te ac me canticum accine. Si quis lepide sibi vult esse, is apud me dormiat. Neque enim noviciis puellis inest solertia, sed iis solis quæ maturiores sunt: neque ulla magis contenta esse velit, quam ego amico, quicum rem habuerim, sed ad alium quempiam illico avolet.

PUEL. Ne puellis invideas: quippe voluptas inest delicatis earum cruribus, et efflorescit in illarum papillis: tu vero, ô anus, collocata es et uncta, Orci delicium.

AN. I. Excidat tibi foramen, et sellam amittas, quum voles subagitarier, et in lecto serpentem reperias, et ad te attrahas, volens osculari.

PUEL. Eheu, eheu! quid agam? non venit mihi taurus: sola autem hic relinquor. Nam mater mea alio abiit; et si quid superest, pro nihilo habeo. Sed, ô nutrix, precor, arcesse huc Orthagoram, ita tua ætate fruaris, tibi supplico.

AN. I. Jam, ô misella, more Ionico pruris: videris autem et *Lab-*

da secundum Lesbios. Sed meas mihi nunquam præripies delicias: meam autem horam nec frustra abire facies, nec adeo intercipies.

PUEL. Canta quantumvis, et prospice e fenestra, velut mustela: nemo enim ad te prius ingredietur, quam ad me.

AN. I. Anne ut efferaris?

PUEL. Mirum quod siet, ô marcida.

AN. I. Minime vero.

PUEL. Quid enim dicat subans anus?

AN. I. Non tibi molestum erit meum senium.

PUEL. Quid igitur? an magis anchusa, et tua cerussa?

AN. I. Quid mecum loqueris?

PUEL. Quid vero per fenestram prospicis?

AN. I. Ego? canto apud me Epigeni meo amico.

PUEL. Tibi enim amicus sit quispiam præter Gerem?

AN. I. Ipsus tibi ostendet: actutum enim ad me veniet: sed eccum adest.

PUEL. Tui quidem, ô pernicies, nihil egens.

AN. I. Ita me Jupiter amet, ut mei eget, ô pestifera!

PUEL. I. Id statim ipsus ostendet: nam ego hinc recedo.

AN. I. Et ego pariter, ut noris me multo magis sapere.

AD. Utinam liceret cum puella dormire, et nihil ante subagitare resimum et anile: neque enim istuc tolerabile est viro libero.

AN. II. Itaque, per Jovem, magno tuo malo futues: neque enim sub Charixena hæc aguntur. Secundum legem æquum est ista fieri, siquidem in populari statu vivimus. Sed secedam, et aucupabo eum, quid tandem faciet.

AD. Utinam, ô dii, formosam illam solam deprehendam, ad quam appotus venio, jampridem desiderans.

PUEL. Decepi scelestam illam aniculam: quippe abiit, putans videlicet me intus mansuram.

AN. I. Verumenimvero hic ipsus est, cujus modo meminimus. Huc quidem veni, huc ades, quod mihi amicum est: huc ad me accede, et tota nocte mecum concumbe. Quippe me mirum in modum amor tuorum capillorum agitat: insana autem me incessit cupido, quæ me vellicat. Concede, quæso, Amor, et facito ut iste in lectum meum veniat.

AD. Huc tandem, ô huc ad me descendens ostium hoc aperi: sin minus, fusus hic jacebo mortuus. O amicula, in tuo sinu volo lascivire cum tuis natibus. Venus, quid me hujus desiderio in furorem agis? Concede, quæso, Amor, et facito ut ista in lectum meum veniat. Hactenus quidem pro mea necessitate satis dictum fuit: tu vero mihi, ô mea voluptas, oro te, aperi ostium, et amplectere me. Quippe propter te labores perpetior. O ludicrum meum aureolum, Veneris germen, Musæ apicula, Gratiarum alumna, Mollitiei facies, aperi, amplectere me; quippe propter te labores perpetior.

AN. I. Heus tu, quid pultas ostium? mene quæritas?

AD. Haudquaquam.

AN. I. Ostium tamen pultabas.

AD. Emoriar igitur.

AN. I. Cujusnam vero rei indigens huc venisti cum face?

AD. Anaphlystium hominem quemdam quærens.

AN. I. Quemnam?

AD. Qui te ipsam subagitet, quem forte etiam exspectas.

AN. I. Ita sane, per Venerem, velis nolis.

AD. At quæ supra sexaginta annos sunt, eas nunc non inducimus, sed in aliud rejicimus tempus: quippe eas, quæ intra viginti annos sunt, judicamus.

AN. I. Ista quidem in priori reipublicæ statu obtinebant, ô dulcissime; nunc autem lege decretum est uti nos primum inducamur.

AD. A volente quidem, juxta legem latrunculorum ludo præscriptam.

AN. I. At enim non cœnas juxta legem latrunculorum ludo præscriptam.

AD. Nescio quid dicas. Hæc mihi pultanda est.

AN. I. Quum videlicet prius meam pultaveris januam.

AD. Sed nunc pollinarium cribrum non petimus.

AN. II. Scio ego me abs te amari: nunc autem stupes, quod me foris reperisti: verum admove mihi os.

AD. At enim, ô misella, amatorem tuum formido.

AN. II. Quemnam?

AD. Pictorem illum scitissimum.

AN. II. Ille autem quisnam est?

AD. Qui mortuis ampullas pingit: quamobrem abi intro, ne te pro foribus conspicetur.

AN. II. Novi quid velis.

AD. Etenim hercle ego te quoque novi.

AN. II. At Venerem obtestor, cui sorte obtigi, haud te amittam.

AD. Deliras, ô anicula.

AN. II. Nugaris tu: ego enim te ad lectum meum ducam.

AD. Quid, quæso, opus sit uncos extrahendis cadis emere, quum, hujuscemodi vetulam demittendo, liceat e puteis cados educere?

AN. II. Ne cavilleris me, ô miser; sed huc domum sequere.

AD. At enim mihi necesse non est, nisi quingentesimam annorum tuorum reipublicæ solvisti.

AN. II. Per Venerem nihilominus obsequere: nam mirifice gaudeo, ubi cum tuis æqualibus dormio.

AD. Ego vero mirifice gravor, siquando cum tuis æqualibus mihi dormiendum sit; neque ad id faciendum unquam adduci potero.

AN. II. Sed, per Jovem, hoc te coget.

AD. Hoc autem, quid est?

AN. II. Decretum, juxta quod tibi ad me veniendum est.

AD. Recita ipsum, quodnam tandem est.

AN. II. En tibi recito: *Censuerunt mulieres, si vir juvenis puellam habere cupiat, eam non ante subagitare, quam aniculam prius permoluerit: sin nolit hanc prius permolere, at expetat ju-*

venculam, liceat provectioribus ætate mulieribus juvenem illum trahere impune, mentula prehensum.

AD. Hei mihi! *Procrustes* hodie fiam.

AN. II. Nostris scilicet legibus parendum est.

AD. Quid si me eripiat ex popularibus aut ex amicis veniens quispiam?

AN. II. At rei, quæ supra medimnum sit, nulli nunc viro competit auctoritas.

AD. Ejuratio vero nulla est?

AN. II. Non enim tergiversatione opus est.

AD. At enim mercatorem me esse causabor.

AN. II. At enim plorabis.

AD. Quid igitur oportet facere?

AN. II. Hac ad me sequi.

AD. Et hæc mihi faciendi necessitas est?

AN. II. Et Diomedea quidem.

AD. Substerne igitur primum aliquantulum origani, amputatosque palmites quatuor suppone, et vittis caput cinge, et adpone ampullas, et lustralis aquæ urceum pro foribus statue.

AN. II. Immo etiam coronam adhuc emes mihi.

AD. Ita, per Jovem; si modo consumtis cereis forte superes: arbitror enim te, statim atque intro ingressa fueris, morituram.

PUEL. Quo hunc trahis tu?

AN. II. Eum, qui meus est, domum induco.

PUEL. At non sapienter id facis: non enim ætatem habet, ut tecum dormiat, qui tantilla ætate est: quandoquidem mater ei potius, quam uxor esses. Proinde si legem hanc constituatis, totum orbem Œdipis replebitis.

AN. II. O tervenefica, præ invidia hunc sermonem commentata venis. At ego te ulciscar.

AD. Per Jovem Servatorem, gratum mihi fecisti, ô mel meum, hanc anum a me amovens. Quare pro his meritis ad vesperum gratiam tibi magnam et crassam referam.

AN. I. Heus, heus tu, quonam huncce trahis, contra legem, qua cautum est scilicet, ut is prius mecum dormiat?

AD. Væ mihi misero! undenam emersisti, ô perdita? nam hoc quidem malum illo altero perniciosius.

AN. I. Huc ambula.

AD. Haudquaquam, obsecro, patiare ab istac me trahi.

AN. I. At non ego te traho, verum lex ipsa.

AD. Non me tu quidem trahis, sed Empusa, cui saniosis pustulis totum corpus tumet.

AN. I. Hac, ô mollicelle, sequere propere, et ne obloquitor.

AD. Age ergo, sinito saltem ire me cacatum, ut animum interea recipiam; sin minus, hic tu me actutum præ metu rubrum quid facientem videbis.

AN. I. Bono animo es; ambula, intus cacabis.

AD. Quin metuo, ne plus etiam, quam volo. Sed sponsores tibi duos dabo idoneos.

AN. I. Nullos volo.

AN. III. Heus, heus, quo tu cum ista ambulas?

AD. Non ambulo, sed trahor. Verum, quæcunque sis, Dii tibi multa bona dederint, quæ me male haberi haud pateris. At at, ô Hercules, ô Panes, ô Corybantes, ô Castores, quanto hoc malum illo altero etiam perniciosius est! at quid hoc tandem, obsecro, negoti est? an cerussæ plena simia, vel anuis spectrum huc ex Orco reversum?

AN. III. Ne me irrideas; sed hac sequere.

AN. I. Hac quidem ad me.

AN. III. Nunquam enim te amittam.

AN. I. Neque ipsa quoque.

AD. Distrahetis me, ô male perituræ.

AN. III. Certe enim ex lege oportuit te mihi morigerari.

AN. I. Minime, si quæ alia deformior anus intervenerit.

AD. At vero si a vobis, ô vetulæ, absumtus fuero, qui tandem postea ad formosam illam accedam?

AN. III. Tu quidem ipse dispicias: interim tibi hoc faciundum, quod volo.

AD. Utra vero vestrarum subagitata defungar?

AN. I. Nescis? huc veni.

AD. Hæc igitur me dimittat.

AN. III. Immo huc ad me veni.

AD. Sane quidem, si me ista dimittat.

AN. I. At ecastor ego te haud dimisero.

AN. III. Neque pol ego.

AD. Molestæ vero portitores essetis.

AN. I. Quid ita?

AD. Quia vectores hinc illinc trahentes deartuaretis.

AN. I. Huc tacitus veni.

AN. III. Non, per Jovem, sed ad me.

AD. Plane res est secundum Cannoni decretum: videlicet diremtum me futuere oportet. Sed qui tandem fieri poterit, ut ambas, quasi remos duos, agitem?

AN. I. Facile istuc, si ollam bulborum comederis.

AD. Væ misero mihi! propius jam ad ostium trahor.

AN. III. Sed nihil promovebis: una enim tecum intro me conjiciam.

AD. Ne faxis, per deos: uno enim malo premi melius est quam duobus.

AN. III. Per Hecaten, velis nolis, a te non divellar.

AD. O me ter miserum, siquidem diem integrum et noctem integram putrida anus subigenda est: tum postquam hac defunctus fuero, denuo Phryne altera repetenda erit, quæ ampullam ad maxillas habet. Annon igitur ego infelix sum? certe iratis diis natus, per Jovem Servatorem, et infortunatus, qui cum hujusmodi belluis natabo. Tamen mementote, si quid mihi acciderit, sæpius coacto ab hisce impuratis scortis intro navigare, sepelire me in ipso aditus ostio; superstitemque, cui immortuus fuero, illam in summo tumulo, post-

quam eam fervida pice oblevcritis, pedesque ejus plumbo malleolis circumfuso muniveritis, superimponere loco ampullæ.

CHOR. *(Deest Chori cantilena.)*

FAM. Felicem vero Atticum populum; me quoque non minus felicem; heram vero meam longe omnium felicissimam! Vos quoque felices estis, quæ juxta fores nostras adestis, vicinique omnes et populares nostri: felix cum illis ego quoque ancilla, quæ caput perunxi unguentis, pro Jupiter! ut bonis! sed ista omnia longe longeque superant amphorulæ vino Thasio plenæ: hujus enim odor in capite diutius remanet: illa autem marcescentia cito evanescunt. Proinde multo, at quam multo, ô dii! meliores sunt amphorulæ. Infunde ergo merum, tota nocte lætiorem me reddet, vinum illud eligens, quod maxime odoratum sit. Sed, ô mulieres, dicite mibi herum meum, maritum dominæ meæ, ubi sit.

CHOR. Istic si maneas, nobis videris eum repertura.

FAM. Sane vero; nam eccum ad cœnam venit. O here, ô fortunate, et terbeate.

HER. Egone?

FAM. Sane ecastor tu quidem, ut nemo alius. Te enim quis alius existat magis beatior, qui, quum plures triginta millibus civium in urbe sint, solus tamen ex illis impransus es.

CHOR. Prorsus felicem hominem narras.

FAM. Quo tandem? quo abis?

HER. Ad cœnam.

FAM. Sane, per Venerem, longe omnium postremus. Tamen jussit me hera ut te adsumerem, et una tecum has puellas ducerem. Vini autem Chii copia magna relicta est, et multæ aliæ res bonæ. Itaque ne cessetis. Tum si quis spectatorum nobis favet, et judicum si quis non aliud, quam jus, respicit, veniat nobiscum: nam iis omnia præbebimus. Itaque quod dico, liberaliter dices omnibus, et cave quemquam omiseris; sed passim voca senes, adolescentes, pueros; nam ipsis cœna parata est omnino omnibus, si nempe quisque domum suam abierit.

CHOR. Ipsa autem jam ad cœnam festinabo, hanc facem pulchre et decore manu gestans. At tu, quæso, quid ita cunctare, neque tecum ducis has puellas? Dum autem ipse descendas, ego canticum accinam aliquod cœnaturis aptum.

Nunc judices aliquid monere volo, ut qui inter illos sapientes sunt, de me judicent, eorum memores, quæ sapienter dicta a me audierunt: tum ut qui lubenter rident, ii de me judicent, memores quam festive et ridicule multa protulerim. Itaque, ni fallor, fere omnes de me ferre sententiam jubeo. Neque nobis obsit, quod ductis sortibus primi prodierimus; sed eos horum omnium memores condecet, servata jurisjurandi fide, de Choris semper ex merito judicare, neque improbarum meretricum morem imitari, quæ semper postrema tantum benefacta in memoria habent. O, ô, nunc tempus est, amicæ mulieres, si rem agere volumus, subsultim ad cænam ire: Cretico igitur rhythmo move tu pedes.

SEM. Hoc quoque facio.

CHOR. Et has quoque leves agili crure ad rhythmum moveri. Nam mox adponentur ostrea, salsamenta, cartilaginosi pisces, mustelli, reliquiæ calvariarum cum acri intrito, laserpitium cum melle interfuso, turdi, merulæ, columbæ, gallinaceorum tosta capitula, cincli, liviæ, leporinæ carnes cum intinctu defruti, cum alis. Tu itaque, his auditis, propere et celeriter patellam sume et ovum, dein festina, ut cœnes.

SEM. Sed jam vorant alii.

CHOR. In altum tollimini crure agili, euæ: cœnabimus, parta victoria lætæ, euœ, euæ.

ARISTOPHANIS

NUBES.

DRAMATIS PERSONÆ.

STREPSIADES.

PHIDIPPIDES.

FAMULUS *Strepsiadis.*

DISCIPULI *Socratis.*

SOCRATES.

CHORUS NUBIUM.

JUSTUS ORATOR.

INJUSTUS ORATOR.

PASIAS *fœnerator.*

TESTIS *Pasiæ.*

AMYNIAS *fœnerator.*

CHÆREPHON.

ARISTOPHANIS

NUBES.

STREPS. Eheu, eheu! O supreme Jupiter, satin' infinita res est noctium? nunquamne dies fiet? Atqui dudum ego audivi gallum. Servi tamen stertunt: at antehac id non ausi fuissent. Pereas itaque, Bellum, multis de causis, tum vero quia nec servos castigare mihi licet. Sed neque bonus iste adolescens expergiscitur tota nocte; verum pedit, quinque lodicibus involutus. Sed, si videtur, stertamus obtecti.

At enim non possum dormire miser, qui mordeor a sumtibus, et præsepi, et alieno ære, propter istum gnatum. Ille vero comam alens equitat, et bigas agit, et equos somniat: at ego pereo, quum video Lunam adducere vigesimos dies: nam usuræ procedunt.—Accende, puer, lucernam, et effer tabellas, ut sumtis illis recolam, quot sint quibus debeo, et usuras computem.—Age videam, quid debeo? Duodecim minas Pasiæ. Quamobrem duodecim minas Pasiæ? quonam eas insumsi? Quando coppatiam emi. Hei miser! utinam excussus mihi prius fuisset oculus lapide!

PHID. Philo, inique agis: persequere tuum ipsius curriculum.

STREPS. Hoc illud est malum, quod me perdidit: nam etiam dormiens rem equestrem animo agitat.

PHID. Quot cursibus peragitur curule certamen?

STREPS. Me quidem patrem tuum multis tu exagitas cursibus.—At enim quodnam me post Pasiam invasit æs alienum? Tres minæ pro curriculo et rotis Amyniæ.

PHID. Abduc equum domum, volutatum prius in pulvere.

STREPS. At, ô miser, evolvisti me ex meis bonis, siquidem aliis jam obnoxius sum e re judicata, alii autem pro usuris aiunt pignora se capturos.

PHID. Quæso, pater, quid ita anxius es, et tota nocte huc illuc te versas?

STREPS.. Mordet me Demarchus quispiam e stragulis.

PHID. Sine me, ô bone, aliquantulum dormire.

STREPS. Dormi tu ergo: scito tamen æs istuc alienum omne in caput tuum recasurum.—Heu! utinam pessimis exemplis periisset pronuba illa, quæ me impulit, ut matrem tuam ducerem! Ruri enim agebam vitam suavissimam, squalidam, incomtam, neglectam, redundantem apibus et ovibus et fracibus. Postilla uxorem duxi Megaclis, Megaclis fili, ex sorore neptem, rusticus urbanam, superbam,

luxuriosam, Cœsyræ moribus imbutam. Hanc postquam duxeram, cum ea cubabam olens mustum, ficus, lanarum copiam: illa vero unguentum, crocum, collabellata oscula, sumtus, heluationes, Coliadem et Genetyllidem. Non equidem dicam otiosam eam fuisse; sed texebat. Ego autem ei pallium hoc ostendens, eoque utens prætextu, dicere ei solebam: *Mulier, telam nimis densas.*

FAM. Oleum nobis non inest in lucerna.

STREPS. Hei mihi! cur enim bibulam istam accendisti mihi lucernam? huc accede, ut plores.

FAM. Cur, obsecro, plorem?

STREPS. Quia e crassis ellychniis unum indidisti.—Post illa, quum nobis jam natus esset filius iste, mihi scilicet et bonæ illi mulieri, inter nos primum de nomine obortum est jurgium ad hunc modum. Illa quidem equum addebat nomini, *Xanthippum*, aut *Charippum*, aut *Callippidem* eum nuncupans: ego vero avi imponebam ei nomen *Phidonidem*. Hactenus quidem processit concertatio: postea tandem convenit inter nos, et dedimus ei nomen *Phidippidi*. Hunc autem illa gnatum gremio complexa blande adloquebatur: *Quando tu grandis factus currum agitabis versus urbem, ut Megacles, croceo amictus pallio!* Ego autem dicebam: *Immo quando tu capras duces e Phelleo, ut pater tuus, renone indutus!* Sed meis dictis nequaquam paruit: verum fortunis meis equinum offudit morbum. Et nunc tota nocte mecum meditatus, viæ unam rationem inveni admirabiliter excellentem; quam si isti persuasero, salvus ero. Verum excitare prius ipsum volo. Quomodo ergo eum quam mollissime expergefaciam? quomodo? Phidippides, Phidippidisce!

PHID. Quid est, mi pater?

STREPS. Osculare me et manum cedo dexteram.

PHID. En. Quid est?

STREPS. Dic mihi, amas me?

PHID. Ita, Neptunum hunc testor Equestrem.

STREPS. Neutiquam mihi, quæso, Equestrem istum memora: hic enim deus est mihi causa malorum. Verum, si me corde revera amas, ô gnate, gere morem mihi.

PHID. Quid tibi ergo morem vis geram?

STREPS. Immuta quam ocissime mores tuos, et abi, ut discas, quæ ego jubebo.

PHID. Dic jam quid jubeas.

STREPS. Obtemperabisne aliquantum mihi?

PHID. Obtemperabo, ita me Bacchus amet.

STREPS. Huc ergo converte oculos. Viden' ostiolum hoc et domunculam?

PHID. Video: at, quæso, quid est hoc, pater?

STREPS. Animarum sapientum hæc est schola. Hic habitant viri, qui sermonibus alios ad credendum inducunt, cœlum esse furnum, qui circa nos siet, nos autem esse carbones. Ipsi docent, si quis pecuniam ipsis det, quo pacto quis dicendo vincat et justam et injustam causam.

PHID. Quinam vero sunt?

STREPS. Non callide novi nomen: sunt viri boni, meditationibus dediti.

PHID. Au! miseri illi quidem; novi. Jactatores illos luridos et discalceatos dicis, quorum unus est perditus ille Socrates, itemque Chærephon.

STREPS. Ah, ah! tace; ne stulte loquere. Verum si qua te tangit cura paterni victus, fi mihi unus horum, et rem equestrem missam face.

PHID. Non facerem, ita me Bacchus amet, etiamsi dares mihi Phasianos illos, quos alit Leogoras.

STREPS. Eja obsecro, hominum mihi carissime, abi et te doceri sine.

PHID. Et quid tibi discam?

STREPS. Aiunt apud eos esse geminos hos sermones: meliorem nempe, quisquis ille sit, et pejorem: istorum sermonum alterum, pejorem inquam, aiunt vincere, etiamsi injustissima dicat. Si itaque disceres mihi injustum illum sermonem, quæcunque nunc propter te debeo, istorum nihil quicquam, ne obolum quidem, cuipiam solverem.

PHID. Haud sane tibi obtemperabo: non enim sustinerem adspicere equites, si mihi color vultus corruptus esset.

STREPS. Non itaque amplius, ita mihi Ceres propitia sit, de meis comedes, neque ipsus, neque jugalis equus, neque samphora: sed exigam te domo in malam rem.

PHID. Sed me sine equis esse non patietur avunculus meus Megacles. At domum ingrediar; te vero negligam.

STREPS. Sed non ego tamen, postquam cecidi, jacebo. Verum, invocatis diis, in scholam ibo, et memet ipse docendum dabo. Quomodo ergo, quum senex sim, et obliviosus, et tardus, sermonum exquisitorum subtilitates addiscam? Eundum est. Quid multum cunctor, et non potius ostium pulto? Puer, heus puer!

DISC. Facesse hinc in malam rem. Quis est qui pultavit fores?

STREPS. Phidonis filius Strepsiades Cicynnensis.

DISC. Rusticus utique es, qui inconsiderate januam tam improbe calcitrasti, et cogitationem, quam animo conceperam, mihi excussisti.

STREPS. Ignosce mihi; procul enim hinc habito ruri. Sed dic mihi, quodnam erat illud, quod tibi ex animo excussi?

DISC. Sed fas non est hæc cuiquam dicere, nisi discipulis.

STREPS. Mihi ergo audacter dicito: ipsus enim venio in scholam discipulus.

DISC. Dicam: sed credere debes mysteria hæc esse. Modo interrogabat Chærephontem Socrates, pulex quot suos ipsius saltaret pedes: quum enim momordisset Chærephontis supercilium, in caput Socratis inde saltavit.

STREPS. Quomodo, quæso, istud metitus est?

DISC. Scite admodum. Cera liquefacta, deinde pulice prehenso,

immersit pedes ejus in ceram: post, refrigerato pulici adhæserunt calcei Persici, quos ille detraxit, iisque spatium dimetitus est.

STREPS. O supreme Jupiter, quanta subtilitas mentis!

DISC. Quid vero, si aliud Socratis audias inventum?

STREPS. Quale? obsecro, enarra mihi.

DISC. Interrogabat ipsum Chærephon Sphettius, utrum putaret culices ore canere, an vero podice.

STREPS. Quid, quæso, nam dicebat ille de culice?

DISC. Intestinum culicis dicebat esse angustum: per illud autem tenue flatum vi pergere versus podicem: deinde angusto intestino adjacentem cavum podicem flatus violentia sonare.

STREPS. Tuba itaque est podex culicum. O ter beatus ob perspectam intestini naturam! Facile hercle reus absolvetur, qui tam bene norit intestinum culicis.

DISC. Nuper vero sublimis cogitatio abrepta ei fuit a stellione.

STREPS. Quomodo? dic mihi.

DISC. Dum noctu investigabat ille Lunæ vias et conversiones, sursumque spectabat ore hiante, de tecto concacavit eum stellio.

STREPS. O lepidum stellionem, qui Socratem concacavit!

DISC. Heri autem vesperi cœna nobis non erat.

STREPS. Hem! quid itaque inveniendo cibo excogitavit?

DISC. Insperso in mensam tenui pulvere, veruculum incurvavit, deinde circino sumto, vestem e palæstra surripuit.

STREPS. Quid ergo Thalem illum miramur? Aperi, aperi propere scholam, et mihi quamprimum ostende Socratem: gestio enim discipulus fieri: sed aperi ostium. O Hercules! unde ego has bestias esse dicam gentium?

DISC. Quid mirare? cui videntur esse similes?

STREPS. Lacedæmoniis illis, qui e Pylo captivi adducti sunt. Sed quid terram intuentur isti?

DISC. Quærunt subterranea.

STREPS. Bulbos ergo quærunt. Ne jam istuc amplius curate: ego enim scio ubi sint magni et pulchri. Quid vero isti faciunt, qui tam cernuos se inflectunt?

DISC. Perscrutantur ima Erebi et Tartari.

STREPS. Quid ergo podex in cœlum spectat?

DISC. Seorsum ille astronomiam discit. Sed ingredimini, ne ipsus in nos forte incidat.

STREPS. Nondum etiam, nondum: sed maneant, ut cum ipsis communicem pauxillum quid rerum mearum.

DISC. Sed non possunt sub dio foris commorari nimis longo tempore.

STREPS. Per deos obsecro, quid hæc sunt? dic mihi.

DISC. Hæc quidem astronomia est.

STREPS. Hoc vero, quid?

DISC. Geometria.

STREPS. Hoc ergo quam ad rem usui est?

DISC. Ad dimetiendam terram.

STREPS. Illamne, quæ sorte distributa fuerit?

DISC. Non; verum universam.

STREPS. Facete dicis: est enim hoc inventum populare et utile.

DISC. Hæc autem est terræ descriptio universæ. Viden'? hæ quidem sunt Athenæ.

STREPS. Quid dicis? minime credo. Quippe judices sedere non video.

DISC. Atqui hoc est revera solum Atticum.

STREPS. Et ubi sunt Cicynnenses, populares mei?

DISC. Hic insunt. Eubœa autem, ut vides, hæcce, in longitudinem oppido protensa.

STREPS. Scio: nam a vobis protensa est et a Pericle. Sed Lacedæmon ubi est?

DISC. Ubi sit? hæc est.

STREPS. Quam prope a nobis! sed opere studete maximo, ut eam a nobis abducatis quam longissime.

DISC. Sed mehercle fieri non potest.

STREPS. Vapulabitis igitur. Age, quis vero est vir iste in carnario?

DISC. Ipsus.

STREPS. Quis ipsus?

DISC. Socrates.

STREPS. O Socrates! I tu, voca mihi eum magna voce.

DISC. Tute ipse sane voca: nam mihi otium non est.

STREPS. O Socrates, ô Socratisce.

SOC. Quid me vocas, mortalis?

STREPS. Primum quidem, quid facias, obsecro, dic mihi.

SOC. Per aërem incedo et Solem contemplor.

STREPS. Itane a crate deos despicis, non vero a terra? siquidem—

SOC. Neutiquam enim possem recte indagare res cœlestes, nisi suspenso animo, et permista meditatione cum aëre sibi consimili. Si vero humi stans superna ab inferiore loco spectarem, nunquam possem illa indagare. Enimvero terra vi quadam trahit ad se humorem meditationis. Idem autem contingit nasturtio.

STREPS. Quid ais? Meditatio trahit humorem in nasturtium? Age vero, mi Socratisce, huc ad me descende, ut me illa doceas, quorum gratia veni.

SOC. Quam autem ob rem venisti?

STREPS. Cupiens addiscere artem dicendi; nam ab usuris, creditoribusque difficillimis agor, feror, bona mea pignori capta diripiuntur.

SOC. Quomodo vero non animadvertisti ære te alieno obrui?

STREPS. Perdidit me morbus equestris terribilis voracitatis. Sed doce me alterum tuorum sermonum, illum, inquam, qui nihil reddit. Mercedem vero, quamcunque petieris, præsentaria pecunia me tibi soluturum per deos jurabo.

SOC. Per quosnam deos jurabis tu? primum enim dii nobis non sunt in usu.

STREPS. Per quid ergo juratis? an per ferreos nummos, ut in Byzantio?

SOC. Vin' res divinas cognoscere clare et recte, quænam sint?

STREPS. Volo hercle, si modo ullæ sunt.

SOC. Et venire in colloquium cum Nubibus, nostris deabus?

STREPS. Maxime.

SOC. Sede itaque in sacro grabbato.

STREPS. En, sedeo.

SOC. Porro coronam hanc cape.

STREPS. Quorsum coronam? Eheu, Socrates, cave sis, ne me, sicut Athamantem sacrificetis.

SOC. Non fiet: verum qui initiantur, omnia ista nos iis facimus.

STREPS. Quid, quæso, inde lucri capiam?

SOC. In dicendo fies tritus, crepitaculum, pollen: sed quiesce.

STREPS. Pol me non falles: nam si ad hunc modum consper-gar, pollen fiam.

SOC. Lingua favere oportet senem, precibusque aures adhibere. O rex, immense Aër, qui terram sublimem tenes, lucideque Æther, venerabilesque divæ, Nubes, quæ tonitrua et fulmina volvitis, sur-gite et apparete, ô dominæ, philosopho sublimes.

STREPS. Nondum etiam, nondum, priusquam duplicata lacinia caput obtexero, ne compluar. Mene vero infelicem domo egressum fuisse sine galero!

SOC. Adeste igitur, ô venerandæ Nubes, ut vosmet huic ostenda-tis, sive in Olympi vertice sacro nivali sedetis; sive Oceani patris in hortis sacram choream instituitis cum Nymphis; sive forte in Nili fluentis aquam aureis gutturniis hauritis; sive Mœoticam ob-tinetis paludem, sive Mimantis nivosam rupem, exaudite, et acci-pite hoc sacrificium, sacris his gavisæ.

CHOR. Perennes Nubes, tollamur manifestæ, roscida natura agiles, patre ab Oceano graviter fremente ad celsorum montium ver-tices arboribus comantes, unde conspicuas longe lateque speculas despectamus, sacramque terram fructuum parentem, et divinorum fluviorum sonitus, et pontum sonantem gravi murmure: nam infati-gabilis oculus Ætheris coruscat lucido jubare. Sed decussa caligi-ne imbrifera, immortalem revelantes speciem, terram spectemus lon-ge prospiciente oculo.

SOC. O maxime venerabiles Nubes, manifesto audistis me vocan-tem. Sensistine vocem, simulque mugitum tonitrus divini?

STREPS. Vos equidem veneror, ô sanctæ Nubes, vestrisque volo tonitrubus oppedere; adeo iis auditis contremisco et timore percul-sus sum: et, sive fas est, sive non est fas, jam volo cacare.

SOC. Ne illudas, neu facias, quod perditi isti comici; sed ore fave: magnum enim dearum examen incipit moveri cum cantu.

CHOR. Virgines imbriferæ eamus, ut pingue solum Palladis, for-tium virorum feracem terram Cecropis videamus amabilem, ubi cul-

tus arcanorum sacrorum, ubi mystica domus inter sacras initia-tiones ostenditur, diisque cœlestibus munera, templaque summis educ-ta tectis, et simulacra, et supplicationes beatorum sanctissimæ, co-ronisque ornata deorum sacrificia, epulæque omni tempore anni: vere autem adventante Bromia festivitas, et suaviter resonantum Cho-rorum incitamenta, et tibiarum gravis cantus.

STREPS. Per Jovem te obsecro, dic mihi, ô Socrates, quænam sunt illæ, quæ vocem istam emiserunt majestate plenam. Num He-roinæ aliquæ sunt?

SOC. Minime: verum cœlestes Nubes, magna numina hominibus otiosis, quæ sententias, et dicendi peritiam, et mentem nobis sugge-runt, et præstigias, et loquacitatem et fallaciam et perceptionem.

STREPS. Idcirco igitur audita earum voce, volitat anima mea, jamque de rebus subtilibus disputare gestit, et de fumo garrire, et sententiola sententiolam pungendo alteri orationi contradicere; adeo ut cupiam, si quo pacto liceat, eas aperte videre.

SOC. Specta igitur huc ad Parnethem: jam enim eas cerno sen-sim et placide descendentes.

STREPS. Age, ubi? ostende.

SOC. En, procedunt magno numero, per loca cava et densa se-ipsas obliquas inferentes.

STREPS. Quid hoc rei, quod eas non video?

SOC. Juxta aditum.

STREPS. Jam demum vix eas dispicio.

SOC. Nunc tamen vides ipsas, nisi gramias in oculis habes instar cucurbitæ.

STREPS. Hercle equidem. O venerandæ! locum jam omnem te-nent.

SOC. Has tamen tu deas esse nesciebas, nec eas pro numinibus habebas.

STREPS. Non hercle: verum nebulam et rorem et fumum eas esse existimabam.

SOC. Non enim edepol scis, ut multos istæ alant sophistas, vates Thurinos, medicos, prodigos, poëtas dithyrambicis choris qui flec-tunt modos, hominesque qui de rebus ætheriis disserentes audienti-bus fucum faciunt; hos, inquam, omnes alunt otiosos et nihil agen-tes, quoniam ipsas laudibus celebrant.

STREPS. Propterea igitur versibus suis crepare solent *humida-rum Nubium lucem avertentium celerem impetum, cirrosque cen-ticipitis Typhonis, furentesque procellas, item aërias, udas, adun-cis unguibus alites, in aëre natantes, imbresque aquarum rorantum Nubium*: deinde pro his versibus deglutiunt *mugilum magnorum et bonorum frusta carnes avium turdorum.*

SOC. Propter has tamen immerito.

STREPS. Dic mihi, quæso, undenam eis accidit, si revera Nubes sunt, ut similes sint factæ mulieribus? non enim illæ tales sunt.

SOC. Age, quales ergo sunt?

STREPS. Non satis callide scio: saltem similes videntur lanis

expansis; non hercle mulieribus, ne tantillum quidem. Istæ vero nares habent.

SOC. Responde nunc mihi quod te interrogabo.

STREPS. Dic ergo cito quidquid vis.

SOC. Vidistin' aliquando, sursum spectans, nubem Centauro similem, aut pardo, aut lupo, aut tauro?

STREPS. Ego hercle vero: sed quid tum?

SOC. Nempe fiunt quidquid lubitum est. Namque si comantem quempiam conspiciant pædiconem ex hirsutis illis, qualis est Xenophantis filius, insaniam ejus irridentes, Centauris se assimulant.

STREPS. Quid ergo? si depeculatorem ærari Simonem videant, quid faciunt?

SOC. Mores ejus ut arguant, lupi repente fiunt.

STREPS. Hoc igitur ipsum est, quamobrem Cleonymum heri conspicatæ, qui clypeum abjecit, quia timidissimum eum videbant, cervi factæ sunt.

SOC. Et nunc, quod Clisthenem adspexerunt, viden'? eo mulieres factæ sunt.

STREPS. Salvete itaque, ô dominæ, atque jam, si cui alii unquam, et mihi, rupto silentio, mittite altisonam vocem, ô præpotentes reginæ.

CHOR. Salve, ô senex annose, sapientum investigator sermonum; tuque subtilissimarum nugarum sacerdos, dic nobis cujus rei indiges. Haud enim facile obtemperemus sophistarum alii cœlestia scrutantium, excepto Prodico: huic quidem doctrinæ et ingeni ergo; tibi vero, quia superbus incedis, hac illac oculos versans, et discalceatus multa mala sustines, nobisque fretus vultum ad gravitatem componis.

STREPS. O Terra! quæ vox! quam sacra, quam venerabilis, quam prodigiosa!

SOC. Enimvero istæ solæ sunt Deæ: cetera omnia sunt nugæ.

STREPS. Sed agedum, per Terram te obtestor, Jupiter Olympius nonne nobis Deus est?

SOC. Quis Jupiter? quæso, ne nugeris: ne quidem est Jupiter.

STREPS. Quid ais tu? quis pluit ergo? Istuc enim primum omnium mihi demoustra.

SOC. Hæ nimirum ipsæ: magnis autem signis hoc te docebo. Age, ubinam tu Jovem sine Nubibus unquam pluere vidisti? Atqui oportebat eum cœlo sereno pluere; has autem peregre abesse.

STREPS. Recte, ita me Apollo amet, istud hoc tuo argumento adstruxti: atqui antehac revera putabam Jovem per cribrum meiere. Sed quis ille sit, qui tonat, dic; hoc facit me tremere.

SOC. Hæ tonant, quum volvuntur.

STREPS. Quomodo, audacissime?

SOC. Ubi multa aqua oppletæ fuerint, et vi ad motum excitatæ, in præceps actæ necessario, plenæ imbris, inde graves in se invicem incidentes, rumpuntur et edunt fragorem.

STREPS. Sed quisnam est, qui impellit eas, ut ferantur? nonne Jupiter?

SOC. Minime: verum ætherius turbo.

STREPS. Turbo? hoc me latuerat, Jovem nimirum non esse, sed pro eo Turbinem nunc regnare. Sed de tonitrus fragore me nondum docuisti.

SOC. Non audivisti me tibi dicere Nubes plenas aqua incidentes in se invicem fragorem edere propter densitatem?

STREPS. Age, qua ratione hoc possim credere?

SOC. A te ipso, ut te docebo. Nunquamne Panathenæis tibi contigit, ut te implesses jure, posteaque tibi turbaretur venter, isque concussus subito strepitum edere cogeretur?

STREPS. Ita mehercle: et quidem statim incipit me pessime habere, et turbatur: et jusculum sicut tonitru strepit, et horrendum mugit, sensim primum *pax;* deinde subjungit *papax;* mox demum *papappax;* et quando caco, plane tonat *papapappax*, sicut illæ.

SOC. Considera igitur, e tantillo ventre quam vehementer pepederis: aërem autem hunc immensum quomodo non verisimile est magno strepitu tonare? Hinc ergo et nomina ista ΒΡΟΝΤΗ, ΠΟΡΔΗ sunt similia inter se.

STREPS. Sed fulmen undenam venire possit, igni coruscans? hoc me doce; et torrefacit nos feriens, alios vivos amburit. Hoc enim Jupiter manifesto jaculatur in perjuros.

SOC. Et quomodo, ô fatue, et Saturni tempora redolens, et fabellis anilibus innutrite, si perjuros ferit, quomodo, inquam, Simonem non combussit, neque Cleonymum, neque Theorum? sunt tamen isti valde perjuri. Sed jaculatur suum ipsius templum, et Sunium promontorium Atticæ, et proceras quercus. Quanam ex causa? non enim quercus utique pejerat.

STREPS. Nescio: recte tamen autumare mihi videris. At vero quid, quæso, est fulmen?

SOC. Quando ventus aridus sursum sublatus in istis inclusus fuerit, intus eas inflat, tanquam vesicam: deinde ubi suamet vi eas rupit, extrorsum fertur concitatus propter densitatem, stridulo impetu se ipsum comburens.

STREPS. Edepol mihi prorsus idem aliquando evenit Jovialibus. Ventriculum cognatis torrebam, quem incidere omiseram imprudens: ille vero inflabatur: deinde repente medius crepans, in ipsos oculos mihi fartum ejaculatus est, et faciem combussit.

CHOR. O qui præclaram cupivisti sapientiam a nobis apisci, quam beatus inter Athenienses, ceterosque Græcos eris, si memoria et studium tibi non deest, et ærumnarum patientia inest in corde; nec defatigaris vel stando, vel eundo; neque frigus moleste fers, neque prandere cupis; vino etiam abstines, et gymnasiis, aliisque ineptiis; et istud optimum esse putas, quod quidem scitum virum decet, vincere nimirum factis et consiliis, et lingua pugnando.

STREPS. Sed de corde duro et præfracto, studioque et cura somnum obturbante; item ventre parco, vitamque discruciante, et vel thymbra contento, ne sis sollicitus: nam eo nomine me præbere possim, ut ferrum in me cudant.

SOC. Sed hoc etiam confirma, te in posterum nullum habiturum deum, præter eadem ipsa, quæ nos pro diis habemus; nimirum Chaos hoc, et Nubes, et Linguam: hæc tria inquam.

STREPS. Nec prorsus adloquerer alios, si vel obvius eis fierem: neque sacrificarem, neque libarem, neque thus adolerem.

CHOR. Nunc itaque dic nobis audacter quidnam tibi faciamus: nam frustra non eris, si nos colas, et admireris, et studeas esse politus.

STREPS. O dominæ, quod a vobis peto, id paululum quiddam est omnino; nimirum ut Græcos in facultate dicendi anteire possim centum stadiis.

CHOR. Immo erit hoc a nobis tibi: ita ut jam ab hoc tempore in sententiis pro concione dicendis nemo tam sæpe vincat quam tu.

STREPS. Ne mihi contingat de arduis rebus sententias dicere: istuc enim haud cupio: sed tantum pro me ipso lites pervertere, et elabi e manibus creditorum.

CHOR. Adipisceris igitur quæ optas: non enim ardua cupis. Sed te ipsum trade intrepidus nostris ministris.

STREPS. Faciam istud, vobis fretus; nam urget me necessitas propter equos illos coppatias, et conjugium, quod me perdidit. Nunc ergo utuntor me prorsus ut lubet; istuc meum corpus ipsis trado, quod verberibus tundant, fame, siti, squalore, algu conficiant, pro utre excorient, modo æs effugiam alienum, et hominibus videar esse audax, loquax, temerarius, procax, scelestus, mendaciorum conglutinator, inventor verborum, tritus in litibus, tabula legum, crepitaculum, vulpes, terebra, subactus, simulator, lubricus, arrogans, cento, impurus, versutus, molestus, impudens. Modo his me nominibus appellet obvius quisque, faciunto isti plane quod lubuerit, et, si volunt, ita me Ceres amet, ex me intestina farciunto, et scholasticis adponunto.

CHOR. Animus quidem inest huic haud timidus, sed promtus. Scias autem velim, si hæc didiceris a me, famam, quæ cœlum adtingat, inter homines te consecuturum.

STREPS. Quid mihi eveniet?

CHOR. Omni tempore mecum beatissimam vitam ages unus omnium.

STREPS. En unquam potis erit fieri, ut istuc videam?

CHOR. Ita ut multi ad fores tuas semper sedeant, cupientes te convenire, et tecum colloqui, atque communicare tuæ solertiæ negotia et lites multis talentis æstimatas, de quibus consultabunt tecum. Sed incipe senem docere quidquid constituisti, et incita animum ejus, et ingeni vires explora.

SOC. Agedum dic mihi tu ingenium tuum, quale sit; ut illo cognito, machinas posthac novas tibi admoveam.

STREPS. Quid vero? num me, per Deos obsecro, tanquam murum oppugnare cogitas?

SOC. Non: sed pauca quædam interrogare te volo, an memoria polleas.

STREPS. Ita hercle, gemino modo. Nam si mihi debeatur, præpolleo memoria: sin ipsus debeam, hei misero mihi! prorsus sum obliviosus.

SOC. Insitamne habes vim dicendi?

STREPS. Haud dicendi quidem, sed defraudandi.

SOC. Quomodo igitur poteris discere?

STREPS. Bene: ne sis sollicitus.

SOC. Age nunc, da operam, ut quum primum sapientem aliquam quæstionem proposuero de rebus cœlestibus, eam extemplo arripias.

STREPS. Quid? num canum in morem sapientiam comedam?

SOC. Homo iste rusticus est et barbarus. Vereor, ô senex, ne plagis indigeas. Age videam, quid facias, si quis te verberet?

STREPS. Verberor. Deinde ubi me paululum continui, antestor: deinde ubi rursus pauxillum intermisi, in jus voco.

SOC. Age nunc depone vestem.

STREPS. Quæ tibi a me facta est injuria?

SOC. Nulla: sed mos est ut nudi ingrediantur.

STREPS. Atqui ego non ingredior res furtivas quæritatum.

SOC. Depone: quid nugaris?

STREP. Hoc, quæso, dic mihi: si diligens fuero, et cupide didicero, cuinam tuorum discipulorum ero similis?

SOC. Ingenio nihil differes a Chærephonte.

STREPS. Hei miser! semimortuus fiam.

SOC. Ne multum loquere, sed propera, et sequere me hac ocius.

STREPS. In manum da mihi placentam mellitam prius: nam timeo huc intro, tanquam in Trophonii antrum, descendens.

SOC. Perge: quid sic morare circa ostium?

CHOR. Sed abi lætus ob istuc animi robur. Feliciter eveniat huic homini, quod ætate multum provecta, recentioribus ingenium suum rebus imbuit, et sapientiam colit.

Spectatores, dicam vobis libere veritatem; per Bacchum juro, cujus alumnus ego sum. Equidem ita vincam et pro sapiente habear, ut, quia vos putabam spectatores elegantes esse, istamque esse præstantissimam mearum comœdiarum, idcirco vobis primum eam volui gustandam offerre, cui insumsi laborem plurimum: deinde abscessi ab hominibus ineptis victus, meo quidem immerito. Ob hæc incuso vos, qui sapientes estis, quorum causa commentatus ista fueram. Sed neque sic tamen mea sponte deseram cordatiores. Ex quo enim hic apud viros, apud quos jucundum est vel verba facere et *Modestus* meus et *Cinædus* non male audivere; egoque (nam virgo adhuc eram, necdum licebat me parere) exposui fœtum, quem alia quædam puella susceptum abstulit; vos autem educastis liberaliter et instituistis: exinde, inquam, satis spectata est mihi vestra fides et benevolentia. Nunc itaque, ut Electra illa, venit hæc Comœdia, quærens an forte incidere possit in spectatores tam sapientes: agnoscet enim, si modo eum conspiciat, fratris cincinnum. Quam vero modestis sit moribus, videte; quæ primum quidem non ingressa est, consutum quiddam habens coriaceum, pendulum, rubrum in

summo, crassum, ut pueris risus excitetur; neque irrisit calvos, nec cordacem saltavit: nec senex, qui versus recitat, baculo verberat adstantem, dicta mordacia retundens; neque irrupit in scenam cum facibus, nec *Io, io*, clamat: sed sibimetipsi et versibus fidens advenit. Et ego quidem, qui talis poëta sim, non superbio; neque studeo vos decipere, bis terve eadem introducendo. Verum semper novas formas comminiscor, quas inferam, nihil inter se similes, scitas et lepidas omnes: qui plurima valenti gratia Cleoni ventrem percussi, nec amplius tamen ei insultavi jacenti. Isti autem, ubi semel ansam dedit Hyperbolus, miserum illum assidue conculcant, ejusque matrem. Primum quidem omnium Eupolis *Maricam* protraxit, quum nostros *Equites* in alium habitum male commutasset malus, addita, quæ cordacem saltaret, anu temulenta, quam pridem Phrynichus commentus fuerat, objeceratque marinæ beluæ. Deinde Hermippus rursus Hyperbolum traduxit; et jam omnes alii insectantur Hyperbolum, imagines meas de anguillis imitantes. Cuicunque ergo ista risum movent, is meis ne capiatur: sin meis inventis et me ipso delectabimini, in futurum tempus recte sapere videbimini.

SEM. Cœlo regnantem, diisque imperantem magnum Jovem Choro ut adsit primum invoco: deinde præpotentem tridentis dominum, terræque et salsi maris ferum motorem: et nominatissimum patrem nostrum, Ætherem venerabilem, nutricium omnium: equorumque agitatorem illum, qui prælucidis radiis permeat totum terræ solum, magnus apud deos et apud mortales deus.

CHOR. O sapientissimi spectatores, huc advertite mentem. Vos enim, a quibus passæ sumus injuriam, palam incusamus. Nam quum præ ceteris diis plurimum commodemus urbi, nobis tamen solis omnium deorum nec sacrificatis, nec libatis, quæ vos conservamus. Si enim absque ullo judicio decernatur expeditio aliqua, tunc aut tonamus, aut stillamus. Namque diis invisum illum coriarium Paphlagonem quum eligeretis ducem exercitus, supercilia contraximus, et indignatæ sumus, tonitrusque erupit cum fulmine: Luna autem solitas deseruit vias, et Sol, ellychnio statim in se contracto, negavit se lucere velle, si Cleo duceret exercitum: nihilominus eum elegistis. Aiunt enim *mala consilia capere hanc civitatem solere; sed quæcunque peccaveritis, illa deos in melius convertere*. Ista vero quo pacto convenient, facile vos docebimus: nempe si Cleonem, voracem illum larum, sordium et furti damnatum, capistraveritis, cervicemque ejus nervo constrinxeritis, id si peccatum fuerit, rursus in pristinum vobis, atque in melius res ea cedet reipublicæ.

SEM. Huc ades tu quoque Phœbe rex, Delie, excelsa qui tenes Cynthiæ rupis cacumina; tuque beata, quæ auream Ephesi domum habitas, in qua magnifice te colunt Lydorum puellæ; tuque patria nostra dea, Ægida quæ moderaris, urbis præses Minerva: et qui Parnasiam obtinens petram cum tædis fulges, Delphicas inter Bacchas conspiciendus, commissator Bacchus.

CHOR. Quum nos huc profectionem moliremur, convenit nos

Luna, mandavitque nobis, ut suis verbis plurimam Atheniensibus et sociis diceremus salutem. Hoc primum. Deinde irasci se aiebat: etenim atrocia perpessam esse, ut quæ vobis omnibus commodaret, non verbis, sed re palam. Primum quidem quot mensibus haud drachma minus pro tæda, adeo ut dicant omnes egredientes vesperi: *Ne facem emito, puer, quoniam Lunæ pulchra lux est.* Aliaque beneficia se vobis præstare dicit: vos tamen dierum rationem habere non recte, verum susque deque turbare: adeo ut interminari sibi deos identidem dicat, quando cœna fraudantur, et abeunt domum sacra non adepti, quæ ipsis fieri debuissent juxta statum dierum ordinem: deinde quum diis operari oportet, vos quæstiones de reis habetis et judicia exercetis: contra vero sæpe, nobis diis jejunia agentibus, quando nimirum lugemus aut Memnonem aut Sarpedonem, vos libatis et ridetis. Idcirco hoc anno sorte ducto ad Amphictyonum conventum legato Hyperbolo nos dii coronam ademimus; et merito: sic enim magis sciet, vitæ dies agendos esse secundum Lunæ cursum.

SOCRATES, STREPSIADES, CHORUS.

SOC. Per respirationem, per Chaos, per Aërem juro, ut ego non vidi hominem tam rusticum ullum, nec tam stupidum, nec tam ineptum, nec tam obliviosum; qui subtilitates quasdam parvas discens, eas obliviscitur, antequam plene didicerit. At tamen eum foras vocabo huc in lucem. Ubi Strepsiades? exi sumto grabbato.

STREPS. Sed eum non me sinunt efferre cimices.

SOC. Propere depone et adverte animum.

STREPS. En.

SOC. Age, quid vis nunc primum discere, quod antea nunquam didiceris? dic mihi. Utrum de metris, aut de versibus, an vero de rhythmis?

STREPS. De metris equidem; quia nuper a venditore farinæ defraudatus fui duobus chœnicibus.

SOC. Non hoc te rogo; sed quodnam pulcherrimum metrum esse putes; trimetrumne an tetrametrum?

STREPS. Equidem semisextario nullum præstare puto.

SOC. Nihil dicis tu homo.

STREPS. Certa mecum pignore, ni tetrametrum est semisextarium.

SOC. I in malam crucem. Quam rusticus et indocilis es! cito tu de rhythmis aliquid disceres scilicet.

STREPS. Quid autem mihi proderunt rhythmi ad victum?

SOC. Primum quidem ut sis commodus et facetus in convictu; deinde ut intelligas, quinam sit rhythmus secundum enoplium, et quinam secundum dactylum.

STREPS. Secundum dactylum? at edepol novi.

SOC. Dic ergo.

STREPS. Quis alius, nisi dactylus hic? antehac vero, quum puer essem, iste.

SOC. Rudis es et stolidus.

STREPS. Atqui, ô miser, horum nihil discere cupio.

SOC. Quid vero?

STREPS. Illud, illud, inquam, sermonem illum injustissimum.

SOC. Sed alia sunt, quæ te prius discere necesse est; quadrupedum quænam sint vere masculina.

STREPS. At novi equidem, nisi insanio, quid masculinum sit: nempe ΚΡΙΟΣ, ΤΡΑΓΟΣ, ΤΑΥΡΟΣ, ΚΥΩΝ, ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ.

SOC. Viden' quid facias? et femellam vocas ΑΛΕΚΤΡΥΟΝΑ, itidem uti et masculum.

STREPS. Age vero, quomodo?

SOC. Quomodo? ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ et ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ.

STREPS. Verum est quod dicis, ita me Neptunus amet. Sed jam quomodo femellam nuncupem?

SOC. ΑΛΕΚΤΡΥΑΙΝΑΝ: alterum autem ΑΛΕΚΤΟΡΑ.

STREPS. ΑΛΕΚΤΡΥΑΙΝΑΝ inquis? Belle, per Aërem juro: adeo ut pro ista sola doctrina opplebo farina undique tuam ΚΑΡΔΟΠΟΝ.

SOC. Ecce autem rursus alterum hoc peccatum. ΚΑΡΔΟΠΟΝ marem vocas, quæ tamen femina est.

STREPS. Quomodo ego marem ΚΑΡΔΟΠΟΝ voco?

SOC. Maxime quidem, sicuti ΚΛΕΩΝΥΜΟΝ.

STREPS. Qua ratione? dic.

SOC. Idem valet tibi ΚΑΡΔΟΠΟΣ et ΚΛΕΩΝΥΜΟΣ.

STREPS. Sed, ô bone, ne quidem erat Cleonymo mactra, verum in rotundo mortario farinam subigebat. At deinceps quomodo appellare decet?

SOC. Quomodo? ΚΑΡΔΟΠΗΝ, itidem ut dicis ΣΩΣΤΡΑΤΗΝ.

STREPS. ΚΑΡΔΟΠΗΝ feminam rectius vocas: istuc autem longe rectissimum esset, si, ut ΚΑΡΔΟΠΗ, diceretur etiam ΚΛΕΩΝΥΜΗ.

SOC. Præterea de nominibus hominum discere te necesse est, quænam sint masculina, et quæ feminina.

STREPS. Sed novi equidem quæ feminina sint.

SOC. Dic ergo.

STREPS. *Lysilla, Philinna, Clitagora, Demetria.*

SOC. Masculina vero nomina quæ sunt?

STREPS. Perquam multa: *Philoxenus, Melesias, Amynias.*

SOC. Atqui, ô stulte, hæc non sunt masculina.

STREPS. Non masculina apud vos hæc sunt?

SOC. Nequaquam. Nam quomodo vocares, si in Amyniam incideres?

STREPS. Quomodo vocarem? sic: *Ades, ades, Amynia.*

SOC. Viden'? mulierem jam *Amyniam* appellas.

STREPS. Nonne illum merito, qui militiam detrectat? Sed quid juvat ista discere, quæ omnes scimus?

SOC. Nihil quidem hercle. Sed tu decumbens huc—

STREPS. Quid faciam?

SOC. Excogita quidpiam circa negotia tua.

STREPS. Ne me, quæso, super hoc grabbato jubeas decumbere: sed, si omnino decumbendum est, humi eadem ista sinas me excogitare.

SOC. Fieri aliter nequit.

STREPS. Infelix ego, quas hodie pœnas cimicibus dabo!

SOC. Meditare jam et dispice: in omnes partes te ipsum versa, mente arcte constipata. Celeriter, quum in aliquam difficultatem incideris, ad aliud commentum transili: somnus autem dulcis absit ab oculis.

STREPS. Iattatæ, iattatæ!

SOC. Quid tibi accidit? quid male te habet?

STREPS. Pereo miser: e grabbato prorepentes mordent me cimices, et mihi latus dilaniant, et animam ebibunt, et testiculos evellunt, et culum perfodiunt, et me perdunt.

SOC. Ne nunc nimis graviter doleas.

STREPS. At quomodo? Quum mihi perierint opes, perierit color, perierit anima, perierit calceus, et ad hæc mala etiam pervigil cantans propemodum ipsus perierim.

SOC. Heus tu, quid agis? meditarisne?

STREPS. Egone? meditor, ita me Neptunus amet.

SOC. Quid ergo meditatus es?

STREPS. An cimices aliquid de me sint relicturi.

SOC. Peribis pessime.

STREPS. Sed, ô bone, jam perii.

SOC. Ne molliter agas, sed caput operi. Inveniendum enim est commentum defraudatorium, et aliqua captio.

STREPS. Heu! quis itaque in me injiciat e pellibus agninis commentum privativum?

SOC. Agedum, videam primo quid agat iste. Eho tu, dormis?

STREPS. Non equidem hercle.

SOC. Habesne aliquid?

STREPS. Edepol nihil ego.

SOC. Nihil prorsus?

STREPS. Nihil, nisi penem hunc, quem teneo dextra.

SOC. Nonne te cooperiens ocius aliquid meditaberis?

STREPS. Qua de re? hoc enim, quæso, dic mihi, Socrates.

SOC. Ipsemet quod primum invenire vis, eloquere.

STREPS. Plus millies audivisti, quid ego velim: de usuris, inquam, ne illas solvam cuiquam.

SOC. Agedum cooperias te, et cohibe apud te cogitationem subtilem: minutatim considera rem, recte dividens eam et contemplans.

STREPS. Hei miser!

SOC. Quiesce, et si forte hæsitaveris in aliquo commento, omitte et ab eo discede: deinde cogitationem rursus commove, et denuo idem illud pensita.

STREPS. O Socratisce carissime!

SOC. Quid est, mi senex?

STREPS. Habeo commentum ad fraudandas usuras.

SOC. Fac illud palam.

STREPS. Dic mihi ergo: si mulierem veneficam Thessalam emerem, et noctu deducerem Lunam; deinde conclusam in theca aliqua rotunda, tanquam speculum, asservarem?
SOC. Quid, quæso, hoc tibi prodesset?
STREPS. Rogas? si non amplius oriretur Luna uspiam, usuras non darem.
SOC. Quid ita?
STREPS. Quia in singulos menses pecunia datur fœnori.
SOC. Bene. Sed aliud rursus tibi proponam callidum quidpiam. Si tibi forte scriberetur dica quinque talentûm, quomodo eam obliterares? dic mihi.
STREPS. Quomodo? quomodo? nescio: sed quærendum.
SOC. Ne jam circa te ipsum coërceas et contineas cogitationem semper; sed laxatam dimitte meditationem in aërem, tanquam scarabæum lino ex pede revinctum.
STREPS. Inveni obliterationem dicæ callidissimam, ut ipsus etiam fateberis.
SOC. Qualem?
STREPS. En unquam apud pharmacopolas lapidem vidisti, pulchrum illum et pellucidum, quo ignem accendunt?
SOC. Crystallum dicis?
STREPS. Illud, inquam.
SOC. Cedo, quid faceres?
STREPS. Si hoc sumto, quando scriberet dicam scriba, longius ego stans sic ad Solem literas liquefacerem dicæ mihi scriptæ?
SOC. Lepide, ita me Gratiæ ament.
STREPS. O! quam lætor, quod quinque talentûm dicam obliteravi!
SOC. Age nunc celeriter istuc arripe.
STREPS. Quidnam?
SOC. Quo pacto, in judicium vocatus, actoris petitionem everteres, si eo res recidisset, ut condemnari te oporteret, quia testes non produceres?
STREPS. Perquam facile et levi negotio.
SOC. Dic ergo.
STREPS. Atqui dico: si nimirum prius, dum adhuc una superest lis decidenda, antequam mea introducatur, curriculo abirem, et me suspenderem.
SOC. Nihil dicis.
STREPS. Immo equidem vere, ita me dii ament. Nam nemo contra me mortuum introduceret litem.
SOC. Nugaris; apage: nolim te amplius docere.
STREPS. Quid ita, mi Socrates, per deos obsecro?
SOC. Sed tu statim obliviscceris quæcunque didiceris. Nam, dic mihi, quid erat, quod primo docebaris?
STREPS. Age videam, quid erat primum? primum quid erat? quænam erat illa, in qua nimirum subigimus farinam? hei mihi! quænam erat?

SOC. Nonne in malam rem hinc facesses, obliviosissime et stolidissime senex?
STREPS. Hei infelix! quid me fiet? nam pereundum mihi erit, quia non didici versute dicere. Sed vos, ô Nubes, date mihi bonum aliquod consilium.
CHOR. Nos quidem, ô senex, istud consilium tibi damus: si tibi forte est gnatus, quem educaveris, illum ut mittas, qui pro te discat.
STREPS. At est quidem mihi gnatus præclaræ indolis: verum is discere nonvult. Quid igitur agam?
CHOR. Tu vero hoc ei permittis?
STREPS. Namque bona est corporis habitudine, et viget, et originem ducit ex mulieribus superbis de prosapia Cœsyræ. Sed eum arcessam; sin noluerit, haud potis ero, quin eum extrudam domo. Sed tu ingressus opperire me paulisper.
CHOR. Sentisne, ut per nos solas ex omnibus diis plurima actutum bona potiere. Namque iste paratus est omnia facere, quæcunque jusseris: tu vero hominis attoniti et palam spe elati cognito ingenio, eum attonde, quamplurimum potes. Solent enim fere hujusmodi res cito immutarier.

STREPSIADES, PHIDIPPIDES, SOCRATES, CHORUS, JUSTUS ORATOR, INJUSTUS ORATOR.

STREPS. Non amplius hic manebis, per Nebulam juro: sed abi, et comede Megaclis columnas.
PHID. O miser, quæ te intemperiæ agitant, mi pater? non recte sapis, Jovem Olympium testor.
STREPS. Ecce autem, ecce, *Jovem Olympium!* ô stultitia! hunccine ista ætate Jovem putare esse ullum?
PHID. At quæso, quid hoc rides?
STREPS. Quia mecum reputo te puerulum esse, vetustaque et obsoleta ut credas animum inducere. Attamen accede, ut plura scias; et aliquid tibi dicam, quo tu cognito vir eris. Cave autem ne istuc quemquam doceas.
PHID. En adsum. Quid est?
STREPS. Jurasti modo per Jovem.
PHID. Equidem, ut dicis.
STREPS. Vide ergo, quam bonum sit discere. Non est Jupiter, mi Phidippides.
PHID. Quis ergo?
STREPS. Turbo regnat, qui Jovem expulit.
PHID. Eho, quid deliras?
STREPS. Scias hoc ita se habere.
PHID. Quis hæc dicit?
STREPS. Socrates Melius, et Chærephon, qui novit pulicum vestigia.
PHID. Tune eo usque insaniæ es progressus, ut hominibus atra bile percitis credas?

STREPS. Bona verba. Ne male dixeris de viris sapientibus et cordatis, quorum, præ parsimonia, nullus unquam se tonderi aut exungi sivit, neque in balneum ivit lavatum. Tu vero, tanquam si mortuus essem, me bonis eluis. Sed abi quamprimum, et pro me disce.

PHID. Quid vero boni ab illis disci potest?

STREPS. Itane? omnis humana sapientia. Quin cognosces, quam ipse sis rudis et pinguis ingeni: sed præstolare me paulisper hic.

PHID. Hei mihi! quid faciam, delirante patre? Vocatumne in jus dementiæ eum arguam, an fabris loculorum indicem ejus insaniam?

STREPS. Age videam, quemnam putas hunc esse? dic mihi.

PHID. ΑΛΕΚΤΡΥΟΝΑ.

STREPS. Bene sane. Hanc vero, quid eam esse dices?

PHID. ΑΛΕΚΤΡΥΟΝΑ.

STREPS. Idemne utrumque? ridiculus es. Ne itaque deinceps ita dixeris? sed hanc voca ΑΛΕΚΤΡΥΑΙΝΑΝ: istum vero ΑΛΕΚΤΟΡΑ.

PHID. ΑΛΕΚΤΡΥΑΙΝΑΝ inquis? hæccine tam præclara didicisti, intro ingressus nuper ad impios illos Telluris filios?

STREPS. Aliaque præterea multa: sed quandocunque aliquid addiscerem, continuo obliviscebar, annis præpeditus.

PHID. Ideone etiam vestem perdidisti?

STREPS. At enim non perdidi: verum studiis impendi.

PHID. Calceos vero quo contulisti, ô stolide?

STREPS. Ut Pericles, ad necessarios usus perdidi. Sed age, ambula, eamus: et, modo patri sis obsequens, per me sane pecca. Ego etiam me olim tibi adhucdum sexenni scio obsecutum esse balbutienti, quando obolum illum quem ex Heliæa primum acceperam, ex eo tibi emi plostellum Jovis festo.

PHID. Profecto tibi olim ista molestiam parient.

STREPS. Bene sane, quod morem geris. Ades, huc ades, ô Socrates, egredere; adduco enim tibi gnatum istum meum, cui vel nolenti persuasi.

SOC. Enim puer est adhuc rerum imprudens, et corbibus hic pendentibus non adsuetus.

PHID. Tu sane adsuetus fies, si pendeas.

STREPS. Nonne in malam rem ibis? magistro tu convicium dicis?

SOC. Ecce autem *si pendeas*, inquit! quam stulte locutus est, et labiis diductis! Quomodo iste unquam disceret, quanam arte judicio absolveretur, aut testes citaret, aut elevaret adversarii dicta, contrariaque persuaderet? atqui hæc pro talento didicit Hyperbolus.

STREPS. Ne sis sollicitus: doce modo: nam ingeniosus est. Etenim quum adhuc puer tantillus esset, jam intus fingebat domos, et naves sculpebat, et plostella coriacea fabricabat, et ex putamine malorum punicorum ranas faciebat scitissime. Sed tu da operam,

ut illos sermones addiscat, meliorem, inquam, quisquis ille sit, et pejorem, qui injusta dicendo meliorem evertit; si minus ambos, saltem injustum illum, quovis pacto.

SOC. Ipsemet discet ab ipsis sermonibus.

STREPS. Ego autem abero. Istuc igitur memineris, ut ad omnia e jure petita argumenta contradicere queat.

CHOR. *(Deest Chori cantilena.)*

JUST. Huc procede, et ostende te spectatoribus, licet audax sis.

INJ. I quo lubet: nam multo magis apud multitudinem dicendo te perdam.

JUST. Tu me perdas? quis es?

INJ. Sermo.

JUST. At inferior.

INJ. Sed te vincam, qui me potiorem te esse dicis.

JUST. Quanam arte, quave sapientia?

INJ. Commenta nova inveniendo.

JUST. Ista enim florent propter istos stultos.

INJ. Non stultos, verum sapientes.

JUST. Perdam te pessime.

INJ. Quid faciendo? dic.

JUST. Illa dicendo, quæ justa sunt.

INJ. Sed ista evertam contradicendo: nam esse justitiam plane nego.

JUST. Negas esse?

INJ. Cedo, ubi est ergo?

JUST. Apud deos.

INJ. Quomodo, quæso, si justitia est, Jupiter non periit, qui patrem suum in vincula conjecit?

JUST. Au! istuc sane malum procedit. Nauseam facit; date mihi pelvim.

INJ. Decrepitus es et inconcinnus.

JUST. Cinædus es et impudens.

INJ. Mihi rosæ videntur quæ dicis.

JUST. Et scurra.

INJ. Liliis me coronas.

JUST. Et parricida.

INJ. Non animadvertis, ut me auro conspergas.

JUST. Olim certe non auro, verum plumbo conspergebaris.

INJ. At nunc illud est mihi ornamentum.

JUST. Quanta est tua audacia!

INJ. Quanta vero tua ineptia?

JUST. Propter te frequentare ludum nullus vult adolescens: et agnoscent olim Athenienses, qualia doceas stultos.

INJ. Turpiter squalles.

JUST. Tu autem es dives, tametsi antehac mendicabare, Telephum illum Mysum te esse prædicans, e perula depromtas Pandeleti sententias rodens.

INJ. O quantam memoras mihi sapientiam!

JUST. O quanta est stultitia tua, et civitatis, quæ te alit, corrumpentem mores adolescentum!

INJ. Hunc non docebis tu, qui senex es et delirus.

JUST. Si modo servari eum oportet, et non loquacitatem solum exercere.

INJ. Huc accede, et istum sine insanire.

JUST. Vapulabis, si manum ei admoveas.

CHOR. Desinite rixæ et conviciorum: sed ostendite, tu quidem prioris ævi homines qualia docueris; tu vero novam disciplinam; ut audita et dijudicata vestra lite, in ludum alterutrius eat.

JUST. Facere ista volo.

INJ. Ego etiam volo.

CHOR. Age, quis vestrûm dicet prior?

INJ. Isti concedam: deinde ex illis, quæ dixerit, ipsum novis verbis et sententiis, quasi sagittis, configam: postremo si hiscere occeperit, totam faciem et oculos, quasi a crabronibus, compunctus sententiis meis, peribit.

CHOR. Nunc ostendent isti, freti callidis sermonibus, et cogitationibus, et meditationibus sententias procudentibus, uter eorum dicendo sit melior: etenim hic nunc summo in discrimine versantur sapientiæ, de qua meis amicis maximum est certamen. Sed, ô qui priores homines moribus bonis decorasti, rumpe vocem, qua delectaris, et indolem tuam ostende.

JUST. Dicam igitur veterem disciplinam, quomodo comparata fuerit, quum ego justa dicendo florerem, et modestia adhuc moribus recepta esset. Primum quidem decebat nullius pueri mutientis vocem audiri: deinde incedere oportebat in viis modeste euntes ad citharœdum vicanos nudos et confertos, etiamsi ningeret instar farinæ: deinde cantilenam docebat, quam discerent, femina non comprimentes, aut *Palladem invictam vastatricem urbium*, aut *Longe vagantem clamorem*, traditum intendentes a patribus modum. Si vero eorum aliquis scurrile quid inceptaret, fracta mollique voce canens, auctor ipse inventi, et in modis Chios vel Siphnios imitans, quales sunt flexiones illæ vulgo nunc acceptæ, quas Phrynis invexit, tam laboriosæ, is male mulcabatur, multis contusus verberibus, tanquam qui Musas aboleret. In palæstra autem oportebat sedere pueros femore prætenso, ne quid indecori ostenderent extrariis: tum rursus quando surgerent, arenam converrere, et providere, ne impressam aliquam imaginem pubis relinquerent amatoribus. Nullus tunc puer ungebatur infra umbilicum; quapropter in genitalibus ros et lanugo, sicut in malis, florescebat: nec ad amatorem accedebat, voce molliter infracta et modulata, lacivisque oculis alliciens, ipse suus leno: nec sumere licebat cœnanti caput raphani, neque anethum seniorum præripere, nec apium, nec pisces comedere, nec turdos, nec pedem alterum alteri implicare.

INJ. Antiqua sane hæc sunt, et Diipoliis coæva, plena cicadis, et Cecida, et Buphoniis.

JUST. Attamen hæc sunt illa, quibus mea disciplina viros educavit, qui Marathone pugnarunt: tu autem nunc homines doces statim vestibus involvi: adeoque enecor indignatione, quando in Panathenæis, ubi eos saltare oportet, aliquis clypeum peni prætendens negligit Tritogeniam. Proinde, ô adolescens, audacter me potiorem sermonem elige; et tunc disces odisse forum, et a balineis abstinere, et erubescere ob turpia, et, si quis te ideo cavilletur, excandescere, et senioribus accedentibus loco cedere, nec malo facere tuis parentibus, nec aliud quicquam turpe admittere, quia Pudoris signum debes effingere: nec ad saltatricem irrumpere, ne istis rebus inhiantem malo petat meretricula, famaque tua deteratur; nec contradicere patri quicquam, nec, Japetum eum vocitando, meminisse malorum illius ætatis, quæ te educavit.

INJ. Si huic, ô adolescens, de istis credas, ita me Bacchus amet, similis eris Hippocratis filiis, et vulgo te vocabunt bliteum.

JUST. Immo nitidus et florens in palæstris versaberis; non garries in foro inconditas nugas, quales isti nunc, neque traheris in jus ob rem levem, quæ te tum perdere possit propter calumnias adversariorum: verum in Academiam descendens, sub sacris oleis decurres, redimitus calamo albo, cum modesto æquali tuo aliquo, smilacem redolens et otium, et albam populum folia germinantem, verno tempore gaudens, quando platanus ulmo susurrat. Quod si hæc quæ dico facias, eoque advertas animum, habebis semper pectus pingue, colorem nitidum, humeros magnos, linguam exiguam, nates magnas, penem parvum. Sin illis rebus, quibus isti nunc, studebis, primum quidem habebis colorem pallidum, humeros parvos, pectus tenue, linguam magnam, nates parvas, penem magnum, decretum longum: et persuadebit tibi, ut credas quidquid turpe est, illud esse honestum, quidquid honestum, illud turpe; et ad hæc Antimachi mollitie oppleberis.

CHOR. O sapientiæ excelsæ et inclytæ cultor, quam suavis orationi tuæ et modestus inest flos! Beati ergo erant, qui tunc vivebant, quum tu adhuc eras, prioris ævi homines. Tu vero, cui molle atque facetum aduuit Musa, contra ista oportet aliquid novi te adferre; nam iste vir multam laudem adeptus est. Solerti autem consilio videtur tibi opus fore adversus eum, si virum illum volueris superare, et non ludibrium debere.

INJ. Atqui dudum mihi præfocantur ilia, cupienti omnia ista contrariis sententiis conturbare. Nam ego Pejor quidem Sermo ob id ipsum vocor a scholasticis, quia primus excogitavi, quomodo quis legibus et juri contradicere possit: sed hoc auro contra carum non est, si nimirum suscipias causam debiliorem, et tamen vincas. Sed specta, quomodo confutabo disciplinam hujus, cui confidit; qui negat se passurum te calida lavari. Quo itaque argumento vituperas calida lavacra?

JUST. Quia pessima sunt, et hominem reddunt ignavum.

INJ. Quiesce: nam ecce te medium teneo, ut elabi nequeas. Dic mihi, quemnam ex Jovis filiis fortissimi animi putas fuisse, et labores plurimos exantlasse?

JUST. Mea quidem sententia nemo potior fuit Hercule.

INJ. Ubinam, quæso, vidisti unquam frigidas balineas Herculeas? et quis tamen erat fortior?

JUST. Hæc sunt illa nimirum, quæ adolescentibus quotidie in ore sunt, et efficiunt ut balneum sit plenum, palæstræ vacuæ.

INJ. Vituperas deinde hanc in foro versandi consuetudinem; at ego laudo. Nam si hoc malum esset, Homerus nunquam fecisset Nestorem oratorem, et ceteros sapientes omnes. Redeo nunc hinc ad linguam, quam iste negat juniores exercere debere; ego vero aio. Tum etiam modestiam colendam esse ait. Quæ duo maxima sunt mala. Nam cui tu unquam propter modestiam vidisti boni quidpiam obtigisse? Dic mihi, et me dictis refelle.

JUST. Multis: nam Peleus ista de causa accepit a diis machæram.

INJ. Machæram? lepido sane lucro auctus, miserrimus ille. At Hyperbolus ex lychnis vendendis talenta accepit perquam multa propter malitiam; non vero, ita me Jupiter amet, non ille machæram.

JUST. Thetidem etiam, quod modestus esset, duxit Peleus.

INJ. Quæ deinde, deserto illo, abiit: non enim erat protervus, nec is, qui dulci ludo perpetem noctem in stragulis duceret: mulier autem gaudet, si probe subagitetur. Sed tu nugator ineptus es. Nam considera, ô adolescens, omnia quæ in modestia insunt, quantisque voluptatibus sis cariturus, pueris, mulieribus, cottabis, piscibus, vino, cachinnis. At si istis defraudareris, quid esset, quamobrem vitam amares? sed de istis hactenus. Transeo nunc ad naturæ necessitates. Peccasti, amasti, stuprum fecisti quidpiam, tum deprehensus es; periisti: causam enim orare nescis. At si mecum fueris, indulge genio, salta, ride, nihil putato turpe. Si enim cum aliena uxore rem habens deprehendaris, ipsi marito præfracte dicito te injuriam non fecisse: deinde ad Jovem causam refer, quia et ille amori mulierum succubuit: tu vero mortalis qui sis, quomodo possis esse potentior Jove?

JUST. Quid vero? si raphanismum et vulsuram patiatur tibi morem gerens, habebitne aliquod argumentum, quo ostendat, se laticulum non esse?

INJ. Quid tum, si laticulus sit? quid inde fiet illi mali?

JUST. Quidnam vero majus isto malum possit illi unquam contingere?

INJ. Quid itaque dices, si hac in re te vicero?

JUST. Tacebo: quid enim aliud agerem?

INJ. Agedum dic mihi, patroni causarum ex quorum hominum ordine sunt?

JUST. E laticulis.

INJ. Credo. Quid vero? tragici poëtæ ex quorum ordine sunt?

JUST. E laticulis.

INJ. Recte autumas. Et populi moderatores ex quorum ordine?

JUST. E laticulis.

INJ. Ergone agnoscis tandem te nihil dicere? Etiam inter spectatores utri sint plures, specta.

JUST. En, specto.

INJ. Quid vides ergo?

JUST. Multo plures mehercle laticulos video. Nam et istum novi ego, et illum, et crinitum huncce.

INJ. Quid ergo dices?

JUST. Vincimur. O cinædi, per deos obsecro, accipite meum pallium; nam ad vos transfugio.

SOC. Quid itaque? utrumne vis prehensum istum tuum gnatum abducere, an ut eum doceam dicendi artem?

STREPS. Doce et castiga, et memento, ut bene mihi exacuas eum: ex altera parte ut ei bucca valeat ad leviores lites; alteram vero buccam ejus exacue, ut valeat ad majora negotia.

SOC. Ne sis sollicitus; recipies eum argutatorem probum.

PHID. Immo pallidum, opinor, et miserum.

SOC. Ite nunc.

PHID. Arbitror autem fore, ut te horum pœniteat.

CHOR. Judices quid lucrabuntur, si aliqua Chorum hunc juste juverint, volumus vobis enarrare. Nam primum quidem ineunte vere, si volueritis agrum novare, pluemus vobis primis, ceteris posterius: deinde vites, jam natis uvis, custodiemus, ut neque eas siccitas, neque nimia lædat pluvia. Si vero nos Deas contemserit mortalis quispiam, is advertat animum, quantis eum ulciscemur malis, quum e fundo suo nec vinum, nec aliud quicquam percipiet. Nam quando germinaverint oleæ et vites, concidentur, adeo validis eas contundemus fundis. Si vero lateres illum fingere videbimus, pluemus; et tecti ejus tegulas rotunda comminuemus grandine. Tum si quando nuptias aut ipsus, aut cognatus, amicusve quis celebrabit, tota nocte pluemus: ut forsitan malit vel in Ægypto potius fuisse, quam judicasse perperam.

STREPSIADES, SOCRATES, PHIDIPPIDES, PASIAS, TESTIS, AMYNIAS, CHORUS.

STREPS. Quintus, quartus, tertius, postea secundus, deinde, quem ego maxime omnium dierum timeo et horreo et abominor, statim post illum est vetus et novus. Nam unusquisque eorum, quibus debeo, juramentum apud judices præstat, pignoraque deponit, affirmans se funditus me pessumdaturum, tametsi interea ut parcant, æquosque se præbeant, his verbis eos oro: *O bone, velis istud jam non flagitare, illud differre, hoc remittere.* At illi negant se unquam hoc pacto sua recipere posse, et me pipulo differunt, injustum esse hominem dicentes, seque nomen meum delaturos. Nunc itaque deferant: parum enim id curo, siquidem Phidippides artem dicendi bene addidicit. Sed mox scibo, scholæ ostium ubi pultavero. Puer heus, puer, puer.

SOC. Strepsiadem salvere jubeo.
STREPS. Dii te ament. Sed istum farinæ saccum prius accipe. Oportet enim magistrum munere aliquo beare. Et mihi gnatum dic, quem nuper introduxti, an sermonem illum addidicerit.
SOC. Addidicit.
STREPS. Bene sane, ô Fraus regina!
SOC. Adeoque quamlibet litem facile efficiet, ut vincas.
STREPS. Etiamne si testes adfuissent, quum fœnore acciperem?
SOC. Multo magis, etiamsi mille adfuissent.
STREPS. Itaque exclamabo alte intensa voce: Io! nummularii, væ vobis: nunc pereatis, et vos ipsi, et sors, et usuræ usurarum; nihil amplius mihi nocebitis. Talis mihi educatur in istis ædibus gnatus, ancipiti lingua micans, propugnator meus, conservator domus, inimicis gravis, profligator paternarum curarum et magnarum molestiarum, quem evoca ocius foras ad me. O gnate, ô fili, fili, egredere domo; audi patris tui vocem.
SOC. Hic vir ille est.
STREPS. O amice, ô amice.
SOC. Accipe eum ad te, et abi.
STREPS. Io, io, gnate mi, Iu, iu! ut lætor, quum primum colorem tuum intueor: nunc facies indicat te paratum primo ad negandum, deinde ad contradicendum, et istud vernaculum revera in te apparet et viget, nempe: *Quid ais tu?* et *simulare se injuriam accepisse, quum ipsus alteri intulerit, et, sat scio, male fecerit.* In vultu etiam tuo inest Atticus obtutus. Nunc ergo da operam, ut me serves, quia perdidisti etiam.
PHID. Quid ergo formidas?
STREPS. Veterem et novum diem.
PHID. Estne autem dies aliquis vetus et novus?
STREPS. Ad quem se aiunt in jus vocaturos, depositis pignoribus.
PHID. Peribunt ergo, qui deposuerint; non enim fieri potest, ut unus dies biduum sit.
STREPS. Istucne fieri non possit?
PHID. Nam quo pacto? nisi simitu eadem mulier et anus sit et puella.
STREPS. Atqui lex ita fert.
PHID. Non enim, ut reor, legem intelligunt recte, quid sibi velit.
STREPS. Quid sibi vult ergo?
PHID. Solon ille antiquus erat ingenio populari.
STREPS. Hoc quidem nihil facit ad veterem et novum diem.
PHID. Ille igitur citationem in duos dies constituit, in veterem et in novum, ut pignora litigantes deponerent novilunio.
STREPS. Cur itaque veterem addidit?
PHID. Cur, ô fatue? ut sistentes se rei uno die prius, sponte se a litibus dissolvant, re composita; sin minus, ut mane ipso novilunio acrius postulentur.

STREPS. Cur ergo magistratus non ipso noviluni die pignora accipiunt; sed pridie, veteri et novo die?
PHID. Idem enim facere mihi videntur, quod gulosi in conviviis. Ut quam citissime litigantium pignora raperent, idcirco uno die præverterunt.
STREPS. Euge, ô miseri, quid sedetis stolidi, qui nobis sapientibus ludibrium debetis, quum nihil aliud sitis, quam lapides, numerus, pecudes, amphoræ temere coacervatæ? Quare in me ipsum et gnatum istum ob hanc felicitatem canendæ sunt mihi laudes. *Quam beatus, ô Strepsiades, ipsus es, quam sapiens, et qualem filium educas!* mihi nempe dicent amici et populares admirabundi, quando tu perorando vinces in foro causas. Sed introducere te prius volo et convivio excipere.
PAS. Ergone quemquam oportet suorum quicquam aliis projicere? nunquam sane. Sed satius erat tunc statim frontem perfricuisse potius, quam molestias cepisse. Siquidem nunc etiam ob meam ipsius pecuniam te traho testem citationis, insuperque ex amico inimicus fiam populari meo. Attamen nunquam dedecorabo patriam, quoad vixero: verum Strepsiadem vocabo in jus—
STREPS. Quis homo est?
PAS. Ad veterem et novum diem.
STREPS. Testor in duos eum dixisse dies. Sed quamobrem me citas?
PAS. Propter duodecim minas, quas accepisti, quum emeres equum illum varium.
STREPS. Equumne? nonne auditis, quem vos omnes scitis odisse rem equestrem?
PAS. Immo hercle vero per Deos adjurabas, te eas redditurum.
STREPS. Edepol enim nondum tunc addidicerat mihi Phidippides invictum illum sermonem.
PAS. Nunc autem eapropter infitias ire cogitas?
STREPS. Quem enim alium fructum caperem ex illa doctrina?
PAS. Etiam sustinebis mihi negare per Deos juratus, ubi ego jussero?
STREPS. Quosnam Deos?
PAS. Jovem, Mercurium, Neptunum.
STREPS. Sane hercle. Immo tres obolos lubens perdium, ut mihi juramentum deferas.
PAS. Pereas itaque adhuc propter impudentiam!
STREPS. Sale si perfricetur hic homo, melius se habeat.
PAS. Vah, ut derides!
STREPS. Sex congios capiet.
PAS. Ita me magnus amet Jupiter et Dii, ut tu istuc haud impune dixeris.
STREPS. Mirifice delector Diis tuis; et Jupiter juratus risum movet doctis.
PAS. Næ tu pro his dictis aliquando pœnas dabis. Sed redditurus ne sis, an non, pecuniam, responde, et me dimitte.

STREPS. Otiose nunc consiste: ego enim actutum tibi respondebo clare.
PAS. Quid tibi videtur facturus?
TEST. Redditurus pecuniam videtur.
STREPS. Ubi iste est, qui a me repetit argentum? dic, hoc quid est?
PAS. Hoc quid sit? ΚΑΡΔΟΠΟΣ.
STREPS. Ergone repetis argentum, qui tam rudis es? non redderem vel obolum cuiquam, qui ΚΑΡΔΟΠΟΝ vocaverit eam, quæ est ΚΑΡΔΟΠΗ.
PAS. Non itaque reddes?
STREPS. Non, quod ego quidem sciam. Nonne igitur properabis et ocius hinc a foribus te abripies?
PAS. Abibo. Scias tamen me pignora apud judices depositurum, aut ne vivam amplius.
STREPS. Perdes itaque et illa cum duodecim minis: quanquam ego nolim hoc tibi evenire, quia ΚΑΡΔΟΠΗΝ stulte vocasti ΚΑΡΔΟΠΟΝ.
AMYN. Io! hei mihi!
STREPS. Hem! quisnam iste est ejulatus? numquid aliquis Carcini deorum vocem edidit?
AMYN. Quid? hoc scire vultis, quis ego sim? sum homo miserrimus.
STREPS. Abi ergo tuam viam.
AMYN. O genium iratum meum! ô Fortunam. quæ rotas diffringit curruum meorum! ô Pallas, ut me perdidisti!
STREPS. Quid autem mali tibi fecit Tlepolemus?
AMYN. Ne me irrideas, ô bone; sed mihi pecuniam jube ut reddat filius, quam accepit, præsertim quum nunc male me habeam.
STREPS. Quamnam istam pecuniam narras?
AMYN. Quam ille fœnore sumsit.
STREPS. Male itaque revera tibi fuit, ut videtur.
AMYN. Namque hercle equos agitans decidi.
STREPS. Quid itaque deliras, tanquam si ab asino decideris?
AMYN. Deliro autem, si pecuniam recipere volo?
STREPS. Non potest fieri ut tu sis sanus.
AMYN. Quidum?
STREPS. Nam cerebro quasi emoto esse mihi videris.
AMYN. At tu, ita me Mercurius amet, videris in jus rapiendus, nisi reddis argentum.
STREPS. Responde mihi nunc, utrum putas Jovem identidem recentem aquam pluere, aut Solem retrahere ab imo sursum eandem istam aquam.
AMYN. Nescio ego utrum fiat, neque mihi curæ est.
STREPS. Quomodo ergo recipere argentum te æquum est, si nihil nosti de rebus cœlestibus?
AMYN. At si penuria obstat quin sortem reddas, redde saltem fœnus.

STREPS. Fœnus vero quodnam est animal?
AMYN. Quid aliud, nisi quod singulis mensibus, singulisque diebus magis magisque augetur argentum, sensim labente tempore?
STREPS. Recte autumas. Quid itaque? potestne fieri, ut mare auctius esse nunc putes, quam antehac?
AMYN. Non hercle; sed æquale: non enim illud augeri decet.
STREPS. Quomodo ergo, homo perdite, quum mare nihilo fiat auctius, influentibus fluviis, tu studes argentum tuum auctius facere? nonne te hinc auferes ex ædibus? heus puer, affer mihi stimulum.
AMYN. Hujus facti testes appello.
STREPS. Perge; quid cessas? nonne te movebis, tu Samphora?
AMYN. Nonne hæc contumelia est?
STREPS. Non erumpes? contundam te, sub culum te pungens, funalem equum: fugisne? Eram ergo te moturus loco una cum ipsis rotis tuis et bigis.
CHOR. Hem! quale est adamare res pravas! Quippe hic senex, qui ejusmodi res adamavit, fraudare hos vult pecunia, quam sumsit fœnore: nec fieri poterit, quin hodie eveniat ei aliquid, quod faciet, ut iste argutator, ob ea quæ patrare cœpit, improvisum aliquod malum accipiat. Nam puto eum actutum inventurum, quod dudum quærebat, nimirum ut filius ei possit docte contrariis sententiis oppugnare jura, adeo ut omnes vincat, cum quibus congressus fuerit, quamlibet prava dicat. Forte autem, forte optabit vel mutum cum esse.

STREPSIADES, PHIDIPPIDES, CHORUS, DISCIPULI SOCRATIS, SOCRATES, CHÆREPHON.

STREPS. Io! io! O vicini et cognati et populares, ferte vapulanti auxilium quovis pacto. Hei mihi misero! ô caput! ô maxilla! scelesle, patrem verberas?
PHID. Aio, pater.
STREPS. Videte confitentem, quod me verberet?
PHID. Utique.
STREPS. O scelerate, et parricida, et parietum perfossor?
PHID. Eadem hæc iterum dic mihi, et plura maledicta ingere. Num tu etiam scis me lubenter male audire?
STREPS. Prostibulum popli.
PHID. Consperge me multis rosis.
STREPS. Patrem verberas?
PHID. Immo hercle etiam ostendam jure me id fecisse.
STREPS. O impurissime, ecquo pacto fieri potest, ut quis jure verberet patrem?
PHID. Id equidem demonstrabo, et te vincam dicendo.
STREPS. Istud tu vinces?
PHID. Longe quidem et facile. Eligo utrum ex duobus sermonibus me velis perorare.
STREPS. Quibus sermonibus?
PHID. Utrum velis potiorem an inferiorem?

STREPS. Equidem hercle curassem te doceri, ô perdite, juri contradicere, si hoc eras mihi persuasurus, justum et honestum esse, patrem verberari a filiis.

PHID. Immo arbitror me tibi ita persuasurum, ut, ubi audiveris, ne ipse sis mihi contradicturus.

STREPS. Atqui audire volo, quid dicas.

CHOR. Tuum est, ô senex, providere, quo pacto virum hunc vincas: nam iste, si non quapiam fiducia fretus esset, non esset adeo protervus: sed est aliquid, quod eum audacem facit: quippe palam est hominis præfidens sibi animus. Sed unde primum inceperit hæc rixa, oportet dicere Choro; et hoc tibi omnino erit agendum.

STREPS. Equidem unde primum cœperimus conviciari inter nos, ego dicam. Quum enim jam epulati essemus, ut scitis, primo eum jussi lyram capere, et canere carmen Simonidis, *Aries ut detonsus fuit:* at ille statim dicere, ineptum esse canere ad citharam inter pocula, velut mulierem hordea molentem.

PHID. Annon vero tunc statim oportuit verberari te et conculcari, cantare jubentem, haud secus ac si convivio cicadas acciperes?

STREPS. Talia et intus tunc effutiebat, qualia nunc; et Simonidem dicebat malum esse poëtam. Et ego vix quidem, sed tamen continebam me primo: deinde jussi illum, ut sumta saltem myrto quidpiam ex Æschylo mihi recitaret. At ille continuo: *Recte enimvero jubes! namque ego Æschylo primum inter poëtas locum tribuo, strepitus pleno, incomposito, duro, confragoso.* Hic jam quomodo putatis cor meum commotum fuisse? tamen compressa ira dixi ei: *Quin tu saltem recentiorum aliquid recita, quæcunque sunt scita ista et elegantia.* At ille statim cecinit ex Euripide longam orationem, quomodo subagitavit frater, pro Averrunce! sororem uterinam. Ego autem non amplius me continui, sed confestim incesso multis et turpibus conviciis: postea, ut fieri solet, maledicta maledictis cumulavimus: denique iste exsilit, tum tundit, cædit, suffocat, et me perditum it.

PHID. Annon merito tuo, qui Euripidem non laudas sapientissimum?

STREPS. Illumne sapientissimum? O quem te memorem? sed rursus vapulabo.

PHID. Idque mehercle jure.

STREPS. Et quo jure? qui te, ô impudens, educavi tam sedulo, ut, si quid balbutires, statim omnia persentiscerem quæ velles. Quippe si *Bryn* diceres, ego confestim bibere dabam: si *Mamman* peteres, aderam ferens tibi panem: *Caccan* vix prolocutus eras, et ego te susceptum foras efferebam, atque ante me tenebam. Tu vero nunc angens me clamantem, et vociferantem me cacaturire, non sustinuisti efferre, impurissime, foras me: sed inter suffocandum ibidem cacavi.

CHOR. Arbitror utique juniorum corda palpitare exspectatione, quidnam dicturus sit. Si enim iste, qui talia perpetravit, dicendo effecerit, ut hæc credantur jure fieri, cutem seniorum non emeremus, ne quidem cicere. Tuum est, ô vibrator et quaesator novarum sententiarum, quamdam persuadendi rationem conquirere, ut dicere videaris justa.

PHID. Quam suave est rebus novis et scitis imbui, et leges constitutas spernere posse. Ego enim quamdiu rei tantum equestri studui, ne tria quidem verba profari poteram, quin peccarem. At nunc postquam iste ab illis rebus me abduxit ipsemet, et ego adsuevi subtilibus sententiis et orationibus et meditationibus, arbitror fore ut edoceam, fas esse patrem castigare.

STREPS. Equita ergo, per Jovem obsecro; nam satius est me quadrigas alere, quam vapulantem pessumdari.

PHID. Illuc autem redibo, unde mihi sermonem abrupisti, et primum hoc te interrogabo: me puerum verberastine?

STREPS. Ita, inquam, quia bene volebam et tibi prospiciebam.

PHID. Dic mihi, quæso, annon et me tibi æquum est bene velle similiter, et te verberare, si quidem bene velle, verberare est? Quomodo enim decet corpus tuum verberum esse immune, meum autem non esse? atqui liber natus sum ego etiam. Plorant filii; at patri non plorandum esse censes?

STREPS. Quid ita?

PHID. Dices, lege receptum esse, ut puer hoc patiatur? at ego contra dicerem, senes bis pueros esse. Et æquius multo est senes plorare, quam juniores, quanto minus æquum est ipsos peccare.

STREPS. Sed nusquam gentium lege receptum est, ut pater istud patiatur.

PHID. Nonne ergo homo erat, sicut tu et ego, qui primo illam legem tulit, et dicendo persuasit veteribus ut ei parerent? Qui minus, quæso, licet mihi etiam legem novam ferre filiis, ut deinceps patres suos contra verberent? Plagas interim, quascunque accepimus, priusquam lex hæc daretur, missas facimus, et concedimus, ut impune flagris concisi simus ab ipsis. Specta vero sis gallos et alias bestias, quomodo patres suos ulciscantur. Attamen quid differunt a nobis illi, nisi quod decreta non perscribunt?

STREPS. Quid itaque, quando gallos per omnia imitaris, non stercus itidem comedis, et in pertica dormis?

PHID. Non eadem ratio est, ô bone; nec sane Socrati ita videtur.

STREPS. Quare tempera verberare: alioqui te ipsum olim culpabis.

PHID. Quidum?

STREPS. Quia æquum est, ut ego te castigem, et tu filium tuum, si tibi aliquis fuerit natus.

PHID. Si vero non fuerit, frustrane ego ploravero, tuque me irriso moriere?

STREPS. Mihi, ô æquales, æquum dicere videtur: et puto istis concedendum esse, quod par est. Nam plorare nos oportet, nisi quod justum est faciamus.

PHID. Specta vero aliam adhuc sententiam.

STREPS. Peribo enim, ni fecerim.

PHID. Et forte non ægre feres istuc tibi evenisse, quod modo perpessus es.

STREPS. Quomodo vero? doce quid inde mihi commodabis.

PHID. Matrem etiam, sicut et te, verberabo.

STREPS. Quid ais? quid ais tu? hoc jam aliud majus malum.

PHID. Quid, si pejore illo adhibito sermone evincam dicendo, matrem verberari oportere?

STREPS. Quid aliud vero? Istuc si feceris, nihil obstabit, quin te ipsum injicias in Barathrum cum Socrate, et sermonem illum pejorem. Per vos, ô Nubes, hæc mihi accidere, qui vobis omnes res meas commisi.

CHOR. Tutemet tibi horum causa es, qui te ipsum convertisti ad mala facinora.

STREPS. Cur itaque hæc mihi tunc non dicebatis, sed hominem rusticum et senem spe extulistis?

CHOR. Semper istud factitamus, quotiescunque cognoverimus aliquem fraudes adamare, usquedum ipsum conjiciamus in aliquod malum, ut discat deos revereri.

STREPS. Eheu! acerba ista sunt, ô Nubes, sed justa. Non enim oportebat me pecuniam, quam fœnore acceperam, defraudare. Nunc igitur, mi carissime, veni mecum, ut Chærephontem illum impurum et Socratem perdas, qui me et te deceperunt.

PHID. Sed haudquaquam magistros læserim.

STREPS. Immo reverere Jovem Patrium.

PHID. Ecce autem *Jovem Patrium!* quam stultus es! Estne vero Jupiter aliquis?

STREPS. Est.

PHID. Non potest fieri: nam Turbo regnat, qui Jovem expulit.

STREPS. Non expulit: sed ego tum arbitrabar Jovem esse turbinem hunc. Hei misero mihi! quum te etiam, qui fictilis es, pro deo habuerim.

PHID. Istic tibi ipse desipe et nugare.

STREPS. Hei mihi ob istam insaniam! quantum desipiebam, quum etiam deos propter Socratem ejicerem! at, ô carissime Mercuri, nequaquam mihi succenseas, neque me perdas; sed da veniam mihi, quem garrulitas delirantem concinnaverat: et fias mihi consultor, utrum eos publice reos postulem, an aliud faciam, quod tibi videtur. Recte mones, quod non sinis lites consuere, sed quamprimum jubes incendere domum his argutatoribus. Adesdum, Xanthia, sumta scala egredere, ligonem etiam ferens, deinde ascende supra scholam, et, usquedum in ipsos ruere facias domum, everte tectum, si herum amas. Mihi vero aliquis ferat facem accensam, et faxo ego, ut illorum nonnemo pœnas mihi det hodie, etiamsi valde sint arrogantes.

DISC. I. Io, io!

STREPS. Tuum est, ô fax, plurimam flammam mittere.

DISC. I. Tu homo, quid facis?

STREPS. Quid faciam? quid aliud, quam disputo de subtilibus rebus cum trabibus hujus domus?

DISC. II. Heu! quis nobis incendit domum?

STREPS. Ille, cujus vestem cepistis.

DISC. II. Perdes nos, perdes.

STREPS. Hoc enim ipsum etiam volo, nisi ligo fallat spes meas, aut ego forte prius delapsus cervicem fregero.

SOC. Eho tu, quid facis, quæso, qui in tecto es?

STREPS. Per aërem incedo, et Solem contemplor.

SOC. Hei mihi misero! suffocabor infelix.

CHÆR. At ego perditus comburar.

STREPS. Nam qua fiducia freti contumeliosi eratis in deos, et Lunæ sedem speculabamini? pelle, jace, feri multis de causis, maxime vero quum scias eorum in deos impietatem.

CHOR. Præite foras: Chorus enim nobis satis est actus hodie.

ARISTOPHANIS

AVES.

DRAMATIS PERSONÆ.

EUELPIDES.
PISTHETÆRUS.
TROCHILUS *famulus Epopis.*
EPOPS.
CHORUS AVIUM.
PHŒNICOPTERUS.
PRÆCONES.
SACERDOS.
POETA.
FATIDICUS.
METO.
INSPECTOR.
LEGISLATOR.
NUNTII.
IRIS.
PATRICIDA.
CINESIAS.
SYCOPHANTA.
PROMETHEUS.
NEPTUNUS.
TRIBALLUS.
HERCULES.
FAMULUS *Pisthetæri.*

ARISTOPHANIS

AVES.

EUELPIDES, PISTHETÆRUS, TROCHILUS, EPOPS, CHORUS, PHŒNICOPTERUS, PRÆCO.

EUEL. Rectane jubes, qua arbor illa conspicitur?

PISTH. Disrumparis! hæc enimvero retro eundum esse crocitat.

EUEL. Quid, miser, sursum deorsum oberramus? peribimus frustra viam euntes redeuntesque.

PISTH. Mene vero miserum cornici obsequutum iter decucurrisse stadiorum plus quam mille!

EUEL. Mene vero infelicem graculo obsequutum detrivisse ungues digitorum!

PISTH. Atqui nec ubi terrarum simus amplius equidem novi.

EUEL. Hinccine tu patriam invenias alicubi?

PISTH. Nunquam hercle: ne Execestides quidem hinc inveniat.

EUEL. Væ mihi!

PISTH. At tu, amice, istam viam ingreditor.

EUEL. Certe malo nos multavit ille ab aviario foro avium venditor Philocrates atra bile percitus; qui solas hasce inter omnes aves dixit nobis indices futuras esse Terei Epopis, qui ales factus est, vendiditque istum Tharrelidæ graculum obolo; hanc vero tribus: at enim utrisque nihil aliud inest quam morsicare. Et quid tu nunc hiante ore prospectas? Estne locus aliquis, quo per petras nos adhuc duces? non enim hic est ulla via.

PISTH. Nec pol hic uspiam est semita.

EUEL. An neque cornix quicquam de via dicit?

PISTH. Non: eadem hercle nunc crocitat atque antea.

EUEL. Quid ergo de via dicit?

PISTH. Quid enim aliud, quam se rodendo abesuram dicit meos digitos?

EUEL. Nonne vero miserum est, nos, qui cupimus ad corvos ire, et id jam molimur, non tamen invenire posse viam? Nos etenim, ô viri, qui huic sermoni interestis, haud consimili morbo laboramus, atque ille est Sacæ. Is enim, quum civis non sit, vi sese intrudit: nos autem tribu et genere insignes, cives cum civibus, nemine pellente, evolavimus e patria utrisque pedibus; non ipsam quidem illam odio habentes urbem, quasi non magna sit vere et fortunata, omnibusque communis habentiam in ea litibus perdituris.

Enimvero cicadæ unum mensem, aut duos, in arborum cantant ramis; at Athenienses semper judiciis affixi cantant omnem vitam. Propterea hanc viam ingredimur, canistrumque ferentes, et ollam, myrrhinasque, erramus, locum investigantes negoti molestiæque vacuum, ubi perpetuam sedem figamus. Iter autem utrisque nobis est ad Tereum Epopem, utpote a quo sciscitari avemus, sicubi talem viderit urbem iis in locis ad quæ pervolavit.

PISTH. Heus tu.

EUEL. Quid est?

PISTH. Jamdudum mihi cornix, sursum ut tendamus, quiddam significat.

EUEL. Hic itidem graculus sursum hians spectat, quasi aliquid mihi monstraret: neque omnino fieri potest, quin hic sint aves. Jam scibimus, ubi sonitum pultando fecerimus.

PISTH. Scin' vero quid facias? crure tuo pulta petram.

EUEL. At tu capite, sis, duplex ut exoriatur sonus.

PISTH. Ergo itaque sumto lapide pulta.

EUEL. Utique, siquidem videtur. Puer, heus puer.

PISTH. Quid tu mihi? Epopem evocaturus, *Puer* dicis. Nonne vice *pueri* decebat *Epopoi* inclamare?

EUEL. Epopoi. Efficiesne ut pultem denuo? Epopoi.

TROCH. Quinam hi? quis inclamat herum?

EUEL. Apollo Averrunce, qui rictus!

TROCH. Væ mihi misero! aucupes isti sunt.

EUEL. O bone, quid conturbaris? nam cur meliora non loqueris?

TROCH. Male peribitis.

EUEL. Atqui homines non sumus.

TROCH. Quid ergo?

EUEL. Hypodedios ego sum, avis Lybica.

TROCH. Nihil dicis.

EUEL. At enim interroga pedes nostros.

TROCH. Hicce vero quis est ales? quin dicis?

PISTH. Epicechodos equidem Phrasianicus.

EUEL. At tu, quid tandem animalis es, obsecro?

TROCH. Ales equidem servus.

EUEL. Num ab aliquo superatus es gallo?

TROCH. Minime. Sed quando herus meus in epopem est conversus, tunc fieri me quoque optavit alitem, ut a pedibus me haberet et ministrum.

EUEL. An igitur avi etiam usus est ministro aliquo?

TROCH. Hic quidem, opinor, utpote qui antehac homo fuerit olim, nunc quidem comedere cupit apuas Phalericas: ego, sumta trulla, ad apuas curro: nunc autem pultem desiderat; tudicula opus est et olla; tudiculam arcessitum curro.

EUEL. Trochilus ales iste est. Scin' ergo quid facias, Trochile? herum nobis voca.

TROCH. Atqui hercle modo obdormivit, postquam comedit myrti baccas, et vermes aliquot.

EUEL. Attamen illum excita.

TROCH. Equidem liquido scio illum hoc ægre laturum: vestri tamen gratia illum expergefaciam.

PISTH. Male pereas: ita me occidisti metu.

EUEL. O me infortunatum! etiam graculus mihi evolavit præ metu.

PISTH. O tu timidissimum animal, pavens amisisti graculum?

EUEL. Dic mihi, quæso, nonne tu prolapsus amisisti coturnicem?

PISTH. Non equidem hercle.

EUEL. Ubi igitur est?

PISTH. Avolavit.

EUEL. Non ergo amisti, ô bone? quam virili es animo!

EP. Aperi silvam, ut exeam tandem.

EUEL. O Hercules! hoc quid tandem est animalis? quænam hæc est pennarum, quæ triplicis cristæ ratio?

EP. Quinam illi sunt, qui me quærunt?

EUEL. Consentes Dii .... qui te male mulcasse videntur.

EP. Num mihi illuditis, formam videntes alarum? Equidem eram, hospites, antehac homo.

EUEL. Tibi non irridemus.

EP. Cui ergo?

EUEL. Rostrum tuum nobis ridiculum videtur.

EP. Talibus ergo Sophocles injuriis adficit in Tragœdiis me Tereum.

EUEL. Tune itaque Tereus es? utrum ales an pavo?

EP. Ales equidem.

EUEL. At enim ubi tibi sunt pennæ?

EP. Defluxerunt.

EUEL. Anne morbo aliquo?

EP. Minime. Sed hieme cunctis alitibus pennæ defluunt; iterumque aliæ enascuntur. Sed dicitote mihi, vos quinam estis?

EUEL. Nos? mortales sumus.

EP. Cujates gente?

EUEL. Unde triremes illæ pulchræ sunt.

EP. Num Heliastæ?

EUEL. Minime. Sed alterius moris, Apeliastæ.

EP. Seriturne ibi illud semen?

EUEL. Toto in agro si quæras, pauxillum inde feres.

EP. Cujus itaque rei indigentes huc venistis?

EUEL. Te convenire cupientes.

EP. Qua de re?

EUEL. Quia primum quidem olim homo fuisti, uti nos: argentumque item debuisti olim, uti nos; idque si non redderes, gaudebas olim, uti nos: deinde vero in avium conversus naturam, et terram circumvolasti et mare; et omnia, quæcunque homo, quæque avis, pernosti. Eo igitur supplices ad te huc venimus, si quam nobis urbem indicare habeas tenellam, cui molliter, ut in villosis stragulis, incubemus.

EP. Itane majorem Athenis urbem quæris?

EUEL. Non quidem majorem, sed nobis commodiorem.

EP. Palam est aristocratiam te quærere.

EUEL. Egone? minime. Quin Scelliæ filium abominor.

EP. Qualem ergo lubentissime habitetis urbem?

EUEL. Ubi summa sint ejusmodi negotia; meas veniens ad fores mane aliquis amicorum hæc mihi talia dicat: *Per Jovem Olympium rogo, ut una mecum sis et tu, tuique liberi, loti tempori: epulas enim nuptiales celebraturus sum: neque aliter omnino feceris: sin minus, ne ad me tunc invisas, quum res fuerint adversæ.*

EP. Edepol næ tu miserabilium rerum cupiditate duceris. Quid vero tu?

PISTH. Haud dissimilia et ipsus amo.

EP. Quænam?

PISTH. Ubi quis mihi obvius hæc exprobret, tanquam injuria adfectus, pueri formosi pater: *Egregie vero mihi filium, ô Stilbonide, quum obviam haberes redeuntem a gymnasio lotum, non osculo tetigisti, non adlocutus es, non illexisti, neque testiculos adtrectasti, quum mihi paternus sis amicus!*

EP. Miser, quanta expetis mala! sed interim est, qualem dicitis, beata civitas propter Erythræum mare.

EUEL. Hei mihi! nequaquam nobis maritimam urbem memores, ubi apparebit calatorem vehens summo mane Salaminia navis. Græcam vero urbem habenne nobis indicare?

EP. Quidni ad Eleum Lepreum incolendum migratis?

EUEL. Quia, ita me Dii ament, etsi non viderim, abominor tamen Lepreum, Melanthi causa.

EP. Atqui alii utique sunt Locridis Opuntii, ubi commode potest habitari.

EUEL. Equidem vero Opuntius ut fiam, auri talentum non meream. At hæc cum avibus qualis est vita? Istuc enim tu nosti accurate.

EP. Non injucunda degere: quippe ubi primum oportet vivere sine marsupio.

EUEL. Multam sane e vita abstulisti depravationem.

EP. Depascimur autem in hortis alba sesama, myrtique baccas, et papaver, et sisymbria.

EUEL. Vos igitur vivitis recens nuptorum vitam.

PISTH. Heu, heu! profecto magnum video consilium in avium gente, et potentiam, quæ exsistere possit, si mihi obtemperetis.

EP. Quid tibi obtemperemus?

PISTH. Quid mihi obtemperetis? Primum quidem ne circumvoletis quoquoversus ore hiante, quia res est istæc indecora. Quod ut argumento tibi ostendam, en illic apud nos si quis de inconstantibus illis, quos volitare dicimus, interroget, *Quænam est hæc avis?* Teleas hæc dicet: *Homo est instabilis, immo avis volitans, vaga, nullum unquam momentum in eodem permanens.*

EP. Ita me Bacchus amet, recte ista carpis. Quid igitur faciamus?

PISTH. Condite unam urbem.

EP. Qualem autem condamus aves urbem?

PISTH. Itane vero? ô sinisterrimum prolocute verbum! despice deorsum.

EP. Enimvero despicio.

PISTH. Adspice nunc sursum.

EP. Adspicio.

PISTH. Circumage collum.

EP. Næ hercle operæ pretium fecero, si collum distorqueam.

PISTH. Vidistine quid?

EP. Nubes equidem et cœlum.

PISTH. Nonne hic vero est avium polus?

EP. Polus? quo pacto?

PISTH. Ac si quis diceret, *locus*. Quoniam autem illud circumrotatur, et transit per omnia, propterea vocatur *polus*. Illic autem si urbem condideritis, et septo semel circumdederitis, ex illo polo nominabitur urbs: quo facto hominibus imperabitis, uti locustis; ipsos autem deos perimetis fame Melia.

EP. Quidum?

PISTH. In medio nimirum situs aër terram hinc disterminat: tum, sicuti nos, si ire velimus Delphos, Bœotos transitum rogamus, similiter quando sacrificabunt homines diis, nisi vectigal vobis pendant dii, per urbem alienam vestrumque Chaos femorum oblatorum nidorem non transmittetis.

EP. Iou, iou! Terram obtestor, decipulas, nebulas et retia, haud ego commentum lepidius audivi unquam, adeo ut lubenter tecum condere cuperem hanc urbem, si idem visum fuerit ceteris avibus.

PISTH. Quis igitur eam rem ipsis exponat?

EP. Tute. Ego enim eas, quum barbaræ essent antidhac, edocui humanam vocem, quum longo tempore una fuissem.

PISTH. Quo pacto, quæso, ipsas convocaveris?

EP. Facile. Huc enim extemplo ingressus in fruticetum, et excitata deinde mea luscinia, advocabimus eas: illæ vero nostram vocem ubi exaudiverint curriculo adcurrent.

PISTH. Alitum ô tu carissime, ne igitur consistas; sed obsecro te, age, quam citissime in fruticetum ingredere, et excita lusciniam.

EP. Age vitæ mihi consors, desine somni, sacrorumque modos effunde hymnorum, quos divino ore flebiliter cantas, meumque tuumque lacrimabilem Ityn complorans tenelli oris liquidis cantibus. Purus procedat per comantes taxos ad Jovis usque sedem sonus, ubi aureo decorus crine Phœbus tuum exaudiens melos, ad tuos elegos responsans, pulsat eburneam citharam, deorumque statuit choros: tum vero ex immortalium ore exit concordans simul divina beatorum acclamatio.

(Tibia canit intus aliquis.)

PISTH. Pro Jupiter! ô delectabilem aviculæ vocem! ut melle perfudit universum fruticetum!

EUEL. Heus tu.
PISTH. Quid est?
EUEL. Quid taces?
PISTH. Quid ita?
EUEL. Epops ad cantandum iterum se comparat.
EP. Epopoi, popopo, popoi, popoi. Io, io, ito, ito, ito, ito, ito huc aliqua sociarum mihi volucrium, quotquot fertiles agrorum tractus depascimini, infinita genera hordeivorarum, seminaque legentium gentes celeriter volantes, mollem emittentes vocem; quæque in sulcatis agris super glebis cacabatis tam exili sono, gaudentes voce. Tio tio tio tio tio tio tio tio. Et quæcunque vestrûm per hortos in hederæ ramis vagamini, quæque per montes, et quæ silvestrem depascimini olivam arbutumque; cito advolate ad meam vocem: trioto trioto trioto tobrix. Quæque paludosis in vallibus aculeatos culices devoratis; et quæ roscida terræ loca incolitis, pratumque amœnum Marathonis; atque avis picta alas attagen, attagen: quarumque super marinos ponti fluctus gens cum alcedinibus volat: huc adeste res novas audituræ. Omnia enim huc genera congregamus longicollium alitum. Quippe venit argutus quidam senex, novi inventor consili, novarumque rerum auctor. Igitur ite ad conferendos sermones cunctæ huc, huc, huc, huc.
CHOR. Torotorotorotorotorotinx, ciccabau, ciccabau, torotorotorototililinx.
PISTH. Viden' aliquam avem?
EUEL. Nullam equidem, ita me juvet Apollo; et tamen inhians in cœlum suspicio.
PISTH. Frustra ergo, ut videtur, in fruticetum ingressus Epops sese, tanquam si ovis incubet, abscondit, charadrium imitatus.
PHŒN. Torotinx, torotinx.
PISTH. At, ô bone, hæcce jam aliqua venit avis.
EUEL. Avis quidem hercle. At quænam illa est? anne vero pavo?
PISTH. Hic ipse nobis indicabit. Quænam est ista avis?
EP. Hæc non est una illarum familiarium, quas vos videtis continuo; sed palustris.
PISTH. Papæ! pulchra sane et punicea.
EP. Quippini? Siquidem et nomen ipsi sit Phœnicoptero.
EUEL. Heus tu.
PISTH. Quid clamitas?
EUEL. Alia hæc iterum avis.
PISTH. Edepol næ alia, peregrina, ut videtur, alienamque hic sedem habens. Quænam hæc est absurda oracula canens avis monticola?
EP. Nomen huic Medus est.
PISTH. Medus? ô rex Hercules! Quo demum pacto sine camelo, Medus quum sit, advolavit?
EUEL. Hæc autem alia cristata avis quænam est?

PISTH. Quid tandem istuc portenti est? non itaque tu solus es Epops, sed et hic alter.
EP. Hic quidem Philoclis est filius ex Epope prognati: ego vero avus ipsi sum paternus; ac si dicas: *Hipponicus Calliæ filius, et ex Hipponico Callias.*
PISTH. Callias igitur est hic ales. Ut ipsi plumæ defluunt!
EUEL. Scilicet, ut qui generosus sit, a sycophantis deplumatur, et femellæ insuper evellunt ipsi pennas.
PISTH. O Neptune! eccum alium denuo versicolorem illum alitem. Quo vero nomine censetur iste?
EP. Hic est Catophagas.
PISTH. Num vero Catophagas alius est atque Cleonymus? qui autem potis est, ut, Cleonymus quum sit, non abjecerit cristam? At vero quid sibi volunt isti avium apices? an diaulum cursuri venerunt?
EUEL. Scilicet, ut Cares, ô bone, in collium apicibus incolunt, securitatis ergo.
PISTH. O Neptune! nonne vides quantum sit congregatum malum avium?
EUEL. Apollo rex, quæ nubes! Iou, iou! præ volantum multitudine ne introitum quidem licet amplius conspicari.
PISTH. Hic perdix est; iste vero, ita me Jupiter amet, attagen; hic autem penelops, et iste alcedo.
EUEL. Ecquis vero ille est pone alcedonem?
PISTH. Quis ille sit? cerylus.
EUEL. Num igitur cerylus est ales?
PISTH. Quippini? an non et Sporgilus? hæc vero noctua est.
EUEL. Quid ais? quis noctuam Athenas deportavit?
PISTH. Pica, turtur, alauda, eleas, hypothymis, columba, nertus, accipiter, palumbus, cuculus, erythropus, ceblepyris, porphyris, strix, urinatrix, ampelis, ossifraga, picus.
EUEL. Iou, iou, quantum avium! Iou, iou, quantum merularum! ut pipiunt et cursitant perstrepentes! numquid nobis minitantur? væ mihi! utique ora pandunt, atque in me respiciunt et te.
PISTH. Id quidem et mihi videtur.
CHOR. Popopopopopopopopoi. Ubinam est qui me vocavit? quo tandem in loco degit?
EP. Hic jampridem adsum, neque amicos desero.
CHOR. Tititititimprou. Quem itaque tandem amicum sermonem mihi adferens?
EP. Popularem, tutum, justum, jucundum, conducibilem. Duo enim viri subtilis ingeni huc advenerunt ad me.
CHOR. Ubi? qua ratione? quid inquis?
EP. Ab hominibus aio advenisse huc duos senes: secum autem habentes veniunt stipitem rei prodigialis.
CHOR. O tu, qui maximum commisisti flagitium, ex quo equidem natus sum et eductus, quid dicis?

EP. Quod tibi memoro, ne id tibi adhuc terrorem incutiat.
CHOR. Quid mihi fecisti?
EP. Viros admisi amantes hujus consorti.
CHOR. Tune istuc fecisti facinus?
EP. Idque etiam fecisse gaudeo.
CHOR. Et jam nunc ubinam sunt?
EP. Apud nos, si quidem apud vos ego sim.
CHOR. Hei, hei! proditi sumus, et infanda perpessi. Qui enim amicus erat, et in iisdem pariter nobiscum pascebatur campis apud nos, transgressus est instituta vetera, violavitque sacramenta avium, et in dolum me devocavit, insidiisque exposuit generis impii, quod, ex quo fuit natum, ad gerendas mecum inimicitias increvit. De hoc autem postmodum alite videbimus: hos vero senes æquum mihi videtur nunc dare pœnas, et dilacerari a nobis.
PISTH. Ut igitur periimus!
EUEL. Causa tu quidem nobis es istorum malorum sola. Quam enim ob rem me inde abduxti?
PISTH. Ut me sequereris.
EUEL. Ut equidem potius maximopere plorem.
PISTH. Ea sane in re deliras valde.
EUEL. Quidum?
PISTH. Plorabis scilicet, si semel oculi tibi fuerint excisi.
CHOR. Io, io, irrue, fac hostilem impetum et letalem, alasque simul ingere, et circumcinge viros hos: nam utrosque plorare oportet, rostroque præbere meo escam. Nullus etenim mons umbrosus, neque nubes ætheria, neque canum est mare, quod excipiat istos me effugientes. Sed ne nunc cunctemur illos vellicare et mordere. Ubinam est ordinum ductor? inducat dextrum cornu.
EUEL. Hoc ipsum illud est. Quo fugiam infelix?
PISTH. At tu, non permanebis?
EUEL. Utin' ab istis differar?
PISTH. At enim quomodo istos te cogitas effugere posse?
EUEL. Nescio quo pacto.
PISTH. At ego profecto tibi dicam, nobis pugnandum esse manentibus, et has capiendas esse ollas.
EUEL. Quid autem olla nobis proderit?
PISTH. Tum quidem noctua nos non invadet.
EUEL. Quid autem istis aduncos ungues habentibus faciam?
PISTH. Vericulum ocius arripe, atque ita erectum tibi prætende.
EUEL. Oculis vero quidnam?
PISTH. Illis acetabulum inde sumtum adpone, aut catinum.
EUEL. O sapientissimé, bene sane illud adinvenisti et imperatorie: tu vero jam Niciam exsuperas machinationibus callidis.
CHOR. Eleleleu, procede, demitte rostrum; cunctari non decet. Trahe, velle, feri, percute, primamque ollam confringe.
EP. Dicite mihi, quam tandem ob causam, omnium pessimæ beluarum, perdetis, nullam passi injuriam, hos viros, et distrahetis, qui meæ conjugis cognati sunt et tribules.

CHOR. Quid enim his magis parcemus, quam lupis? aut quos alios puniemur, qui nobis adhuc inimiciores sint?
EP. At si natura quidem sunt inimici, animo tamen amici sunt, atque huc etiam veniunt, ut utile quid vos edoceant.
CHOR. Quo tandem hi modo utile quid nos edocere queant, aut ostendere, qui avis jam meis exstiterint hostes?
EP. Sed ab inimicis sane multa discunt sapientes. Cautio enim omnia conservat: ab amico autem illam non discas: at hostis cautos esse nos coëgit. Primum enim civitates ab hominibus didicerunt hostibus, non amicis, exstruere alta mœnia, et naves habere longas: istuc autem repertum servat liberos, familiam, rem.
CHOR. Atqui, uti nobis videtur, sermones primum audire utile est: discat enim quis et ab inimicis sapiens quiddam.
PISTH. Hi vero iram remittere videntur: retro parumper cede.
EP. Illud vero justum est; mihique hanc vos gratiam facere decet.
CHOR. Et sane in nulla alia unquam tibi re contrarii fuimus.
PISTH. Magis pacem agunt nobiscum: quapropter ollam et catinos humi depone: et hastam oportet, hoc inquam veru, nos deambulare tenentes intra castra, ad ipsam ollam, extremam eam respicientes e propinquo. Nequaquam enim nobis fugiendum est.
EUEL. Vera loqueris: si tamen occubuerimus, ubi terrarum sepeliemur?
PISTH. Ceramicus nos excipiet. Ut enim publice condamur, Prætoribus dicemus, nos cum hostibus depugnantes cecidisse ad Orneas.
CHOR. Recipe te iterum in ordines, eodem unde abieras, animumque depone pronus juxta iram, tanquam gravis armaturæ miles: istosque percontemur, quinam sint, et unde venerint, et quid consili gerant. Hem! Epops, te voco.
EP. Cujus autem rei cupidus audiendæ me vocas?
CHOR. Quinam hi sunt et unde?
EP. Hospites e sapiente Græcia.
CHOR. Quænam eos tandem fors induxit, ad aves uti venirent?
EP. Cupido vitæ vestræ atque consuetudinis, tuique, tecumque habitandi, et usque una degendi.
CHOR. Quid ais? quidnam enimvero dicunt?
EP. Incredibilia et hactenus inaudita.
CHOR. Videtne commodi aliquid, quod sibi ex hac habitatione contingat, quoque confidat, si nobiscum sit, se hostem superare, aut amicis prodesse posse?
EP. Magnam aliquam prædicat felicitatem, inenarrabilem et incredibilem; hæc omnia scilicet esse tua, quæque hîc atque illic sunt, quæque horsum spectant, argumentis adstruit.
CHOR. Satin' sanus est?
EP. Difficile dictu, quam sit prudens.

CHOR. Sapitne ei pectus?

EP. Est callidissima vulpes, ipsa astutia, promti consili, subactus, versutus totus.

CHOR. Dicere ipsum, dicere ad me jube. Auditis enim, quos mihi narras, sermonibus, in spem erigor.

EP. Agite vero vos ambo, omnem illam armaturam sumite rursus, et, quod felix faustumque sit, suspendite in camino intus prope epistatem: tu vero ea, quorum causa hosce convocavi, edissere atque expone.

PISTH. Haud equidem hercle, nisi illi mecum tale paciscantur pactum, quale simius ille ensium faber cum sua pepigit uxore, ut neque illi me commordeant, neque testiculis trahant, neque fodicent—

EP. Illumne metuis? intelligis. Nequaquam.

PISTH. Non hunc, sed oculos dico.

CHOR. Spondeo equidem.

PISTH. Jurejurando igitur hæc mihi confirma.

CHOR. Ita istis omnibus vincam judicibus, et his cunctis spectatoribus.

PISTH. Eveniet hoc quidem.

CHOR. Sin fefellero, ut uno tantum judice vincam.

PRÆC. Audite populi: gravis armaturæ nunc quidem milites sumtis armis revertantur domum: nos autem consideremus, quæ sint nobis in tabulis præscribenda.

CHOR. Subdolum quidem semper et vafrum omni modo natus est homo: at tu tamen eloquere. Fors enim commodum aliquid in medium protuleris, quod mihi excogitaveris, aut potestatem quandam majorem, quæ præterierit me imprudentem: tu autem illud perspicis. In commune, quæso, consule: quodcunque enim mihi bonum conciliaris, illud erit commune. Sed cujuscunque rei causa huc venire animum induxti, confidenter eloquere: neutiquam enim pacta, antequam quid velis acceptum fuerit, violaverimus.

PISTH. Edepol næ dicere gestio; dudumque mihi macerata est una oratio, quam porro subigere nihil vetat. Puer, affer corollam: ad manus aquam ocius quis ministret.

EUEL. Cœnaturine sumus, aut quid?

PISTH. Haud sanequam: sed dicere quæro jampridem magnam aliquam rem et pinguem, quæ istorum emolliat animos. Adeo vestri causa percrucior, qui, quum antea reges essetis—

CHOR. Nos reges? cujus?

PISTH. Vos inquam, omnium quæcunque sunt, mei primum, hujusce, et Jovis ipsius; quippe qui antiquiores prioresque exstitistis Saturno et Titanibus et Terra.

CHOR. Et Terra?

PISTH. Ita hercle.

CHOR. De istoc, ita me Jupiter amet, nihil inaudiveram.

PISTH. Indoctis nimirum es moribus, atque incuriosus, neque Æsopum trivisti, qui dicit alaudam avem ante omnia primum exstitisse, ipsa Terra priorem: deinde morbo patrem ejus fuisse exstinctum, quum Terra nondum esset: illum autem jacuisse insepultum ad quintum usque diem: illam vero consili expertem præ ineluctabili rei difficultate, patrem suum in capite contumulasse.

EUEL. Pater itaque alaudæ nunc conditus est post mortem in Cephalis.

EP. Nonne itaque, si Terra priores, prioresque diis exstiterint, ad eos, utpote antiquissimos, juste pertinebit regnum?

EUEL. Ita hercle: quapropter valde in posterum oportet te rostrum alere. Non enim facile Jupiter sceptrum restituet pico.

PISTH. De diis sane, eos in homines non habuisse imperium antiquitus, sed illud penes aves fuisse, eosque regnasse, multa sunt indicio. Ac primum quidem, ut inde ordiar, vobis ostendam gallum regno potitum fuisse, Persisque imperasse ante omnes, Dariumque et Megabyzum: quapropter nominatur adhucdum Persicus ales, ex eo imperio.

EUEL. Ideo videlicet nunc etiam, uti Magnus Rex, graviter incedit, tiaram in capite gerens, solus alitum, rectam.

PISTH. Tantum autem potuit, tantaque ejus tum fuit imperi magnitudo et dignitas, ut ad hoc usque tempus, propter potestatem, quam tunc olim obtinuit, quando solummodo diluculo cantaverit, exsiliant omnes ad opus, ærarii, figuli, coriarii, sutores, balnearii, farinæ venditores, clypeorum lyrarumque confectores, et calceis in tenebris indutis ad res suas properent.

EUEL. Illud quidem ex me quære: lænam enim perdidi miser e Phrygia mollique lana, istius opera. Ad nominalia enim aliquando pueri celebranda vocatus compotabam in urbe, atque jam obdormiebam: priusquam vero desiissent ceteri bibere, gallus iste cecinit: ego autem diluculum esse ratus Alimuntem discessi: et vix processeram extra murum, atque grassator clava mihi dorsum percutit: tum ego procido, jamque opem imploraturus eram; is me interea veste spoliavit.

PISTH. Miluus itidem Græcis tunc imperitavit, regnoque potitus est.

EP. Græcis?

PISTH. Et primus ille, quum regnum obtineret, docuit in genua procumbere, conspectis miluis.

EUEL. Ita me Bacchus amet, ego quum forte aliquando miluum vidissem, ad terram me demisi, quumque supinus jacerem hiante ore, obolum deglutivi, vacuumque ære sacculum domum retuli.

PISTH. Ægypti autem totiusque Phœniciæ cuculus erat rex, et quum cuculus cecinisset *coccu*, universi tum Phœnices frumenta et hordeum in arvis demetere solebant.

EUEL. Non temere ergo istuc proverbio jactatur: *Coccu, recutiti in agros.*

PISTH. Tantam autem obtinuerunt imperi potestatem, ut si

quis etiam regnaret in Græcorum urbibus Agamemnon aut Menelaus, super sceptris considebat avis, particeps eorum, quæ ille acciperet dona.

EUEL. Id equidem ignoraveram; atque adeo mirari subibat, siquando in tragœdia prodiret Priamus aliquis avem tenens, quæ erecta in summo sceptro Lysicratem observaret, quibusnam ille muneribus corrumperetur.

PISTH. Quod autem omnium maxime mirandum est; Jupiter ille, qui nunc regnat, aquilam avem gerit in capite, ut qui rex sit; ejusque filia, noctuam: Apollo vero, tanquam famulus, accipitrem.

EUEL. Cererem obtestor, ut istæc recte fabularis. At vero quamnam ob causam ista habent?

PISTH. Ut, quum quis sacrificat, ipsisque in manus, ut sacrorum est ritus, exta deponit, ipsæ ante Jovem exta accipiant. Neque tunc hominum ullus per deum quempiam jurabat, sed per aves universi: et adhucdum Lampon per anserem jurat, quum decipit aliquem: tanto opere vos omnes antehac venerabiles et sanctos habuerunt: nunc autem mancipia, fatuos et servulos viles. Jamque adeo vos in templis etiam tanquam furiosos feriunt: nemo non ut vos capiat auceps ponit laqueos, tendiculas, virgas, septa, nebulas, retia, pedicas; deinde vos captos vendunt universos: emtores vero manibus imum vobis ventrem contrectant: neque tantum, quandoquidem ista facere videtur, vos assatos adponunt, sed comminutum radula caseum, oleum, silphium, acetum adjiciunt; istisque simul intritis, jusculum aliud dulce et pingue conficiunt, illudque calidum in vos ipsos effundunt, tanquam si morticinæ carnes essetis.

CHOR. Longe vero, longe acerbissimam orationem apportasti, mi homo, ut deplorem patrum meorum ignaviam, qui istos a majoribus traditos honores ad meam usque ætatem non propagarint, sed aboleri siverint. Tu vero, deo mihi propitio, et peropportune advenisti mihi servator. Tibi enim commissis pullisque meis et memetipso, secure degam. Sed quid facere expediat, tu nos nunc præsens edoce: nam vivere nos certe indignum est, nisi redipiscamur quovis pacto regnum nostrum.

PISTH. Et primum itaque moneo, una ut avium sit urbs: deinde ut omnis aër circum, atque universum hocce intervallum commœniatur magnis lateribus coctilibus, uti Babylon.

EP. O Cebrione et Porphyrio, quam terribilem urbem!

PISTH. Porro autem quum illa fuerit excitata, imperium ut a Jove repetatis: si autem negarit, et noluerit, neque extemplo suæ sibi imbecillitatis conscius consenserit, sacrum illi bellum indicatis, deosque vetetis per vestram regionem rigente nervo transire, sicut antea descendebant, Alcumenas, Alopas et Semelas stupraturi: sin adeant, ut mentulam eis anulo constringatis, ne amplius illas futuant. Ad homines autem alium alitem vos mittere legatum jubeo, ut avibus, utpote regnum adeptis, sacra dehinc faciant, et deinde

demum diis: unicuique autem deorum decore adjungant avem aliquam, prout singulæ singulis convenient: Veneri si quis faciat, avi phaleridi triticum offerat: si quis Neptuno pecudem sacrificet, triticum anati consecret: Herculi vero si bovem, gaveæ placentas libet mellitas: si Jovi immolet regi arietem, rex est orchilus ales, cui ante ipsum Jovem decet culicem coleatum mactare.

EUEL. Perplacet culex ille mactatus: nunc intonet magnus Jovis.

EP. Etenim quo pacto nos homines existimabunt esse deos, non vero graculos? quippe qui volemus, pennasque habeamus.

PISTH. Nugaris: nam pol et ipse Mercurius volat, tametsi deus est, alasque gerit; aliique itidem dii permulti: et, ut alios omittam, Victoria volat aureis alis; immo hercle Amor. Quin Iridem Homerus similem esse dixit trepidæ columbæ.

EP. Nonne Jupiter intonabit, nobisque aligerum immittet fulmen?

PISTH. Si autem homines præ inscitia vos quidem nihil esse duxerint, illos vero tantum deos, qui sunt in Olympo, tunc oportet passerum seminilegularumque subvolantem nubem, eorum ex agris sublectum semen consumere: tum ipsis Ceres esurientibus triticum distribuat.

EUEL. At hercle recusabit, ipsamque videbis causas prætendentem.

PISTH. Corvi itidem jumentorum, quibus terram arant, pecudumque oculos effodiant, ut experiantur an dii sitis: tum ipsis Apollo, qui medicus est, medeatur: operam enim mercede locat.

EUEL. Modo hoc ne fiat, antequam par quod habeo buculorum primum vendiderim.

PISTH. Te vero si ducant esse deum, te vitam, te Terram, te Saturnum, te Neptunum, omnibus illi rebus bonis affluent.

EP. Vel unum mihi istorum commodorum memora.

PISTH. Primum quidem illis vitium florem locustæ non depascentur: nam unica noctuarum et strigum turma eas absumet: deinde non pergent culices et vermiculi ficus exedere: sed enim eos omnes prorsum subleget unus turdorum grex.

EP. Divitias autem unde dabimus eis? illud enim inprimis amant.

PISTH. Consulentibus illis aves hæce metallifodinas dabunt ditissimas, et mercaturas lucrosas vati indicabunt; ita ne naviculariorum quidem unus peribit.

EP. Qua ratione non peribit?

PISTH. Prædicet semper quædam ex avibus homini auspicium capienti de navigatione: *Nunc ne naviges, hiemabit: nunc naviga, lucrum obtinget.*

EUEL. Gaulum emo et nauclerus fio, nec apud vos manere velim.

PISTH. Thesauros itidem argenti eis indicabunt, quos majores

in terra defoderunt: etenim aves hoc sciunt. Proverbio quippe apud omnes fertur: *Nemo thesaurum meum novit, nisi forte quædam avis.*

EUEL. Gaulum vendo, ligonem emo, hydriasque effodio.

EP. At quo pacto sanitatem ipsis præbebunt, quæ apud deos est?

PISTH. Si secundis vivant in rebus, nonne illa est magna sanitas? Istuc pro certo habeas, hominem qui adversa utatur fortuna, neminem prorsus sanum esse.

EP. At quo tandem modo ad senectam pervenient? Etenim illa quoque est in Olympo: an vero in puerilibus annis mori eos oportet?

PISTH. Tantum hercle abest, ut trecentos ipsis addituri sint aves annos.

EP. A quo?

PISTH. Rogitas? a se ipsis. Nescin' quinque hominum ætates vivere stridulam cornicem?

EUEL. Papæ? quanto præstat hos nobis imperare, quam Jovem!

PISTH. Quidni multo? Primumdum fana nos iis ædificare non oportebit lapidea, neque portas adstruere deauratis tabulis: verum sub fruticibus et ilicibus habitabunt: venerandis autem avibus templum erit arbor olivæ. Neque Delphos, nec ad Ammonem profecti, illic sacra faciemus: verum inter arbutos et oleastros stantes, hordeaque porrigentes et triticum, precabimur eas extensis manibus, aliquam ut nobis bonorum partem largiantur: atque hæc nobis confestim erunt pauxillum tritici porricientibus.

CHOR. O senex, qui mihi multo amicissimus ex inimicissimo es factus, nunquam erit, ut ego sponte mea a tua sententia discedam. Namque tua erectus oratione, comminatus sum et adjuravi, si tu mecum pactus corcordibus verbis et justis, sine fraude sancteque conceptis, iveris adversus deos mecum consentiens, fore, ut non longo tempore dii deinceps sceptra mea terant. At quæ viribus efficienda erunt, ea nobis mandentur: quæ autem consilio sunt administranda, illa tibi omnia concreduntur.

EP. Atqui mehercle haud dormitandi amplius tempus nobis est, neque cessandi Niciæ more; sed quam ocissime aliquid efficiendum est. Primo autem ingredimini in nidum meum, et ad festucas meas, ad præsentia sarmenta: nobisque nomen edite vestrum.

PISTH. Atqui hoc facile est: mihi nomen est Pisthetæro.

EP. Huic autem quodnam?

PISTH. Euelpides Thriensis.

EP. Ita valeatis ambo.

PISTH. Accipimus omen.

EP. Huc igitur ingredimini.

PISTH. Eamus: tu nos introduc.

EP. Age.

PISTH. Atat, perii! huc retrorsus gradum flecte. Age sciam,

dic nobis: quomodo ego et iste vobiscum erimus volantibus, quum volare nequeamus?

EP. Bene vero.

PISTH. At tu etiam atque etiam considera: nam in Æsopi fabulis hoc scilicet traditum est vulpem haud bono suo societatem aliquando cum aquila coiisse.

EP. Animo sis defæcato. Est enim radix quædam, qua comesa, eritis alati.

PISTH. Hac quidem conditione ingrediamur. Agedum Xanthia, et tu Manodore, tollite stragula.

CHOR. Heus tu, tibi dico.

EP. Quid me vocas?

CHOR. Hos quidem tecum duc et lauto excipe prandio: at dulce canentem, et voce Musis æquiparandam lusciniam relinque nobis huc excitam, ut cum ea ludamus.

PISTH. O, per Jovem rogo, istuc ipsis obsequere: excita aviculam illam ex arundinibus; huc illam evoca, per deos obtestamur, ut et nos quoque lusciniam contemplemur.

EP. Si quidem vobis ita videatur, sic faciendum est. Procne, egredere, teque ipsam hospitibus ostende.

PISTH. O supreme Jupiter! quam bella avicula, quam tenera, et quam candida!

EUEL. Scin' vero quam ipsi crura lubens divaricarem?

PISTH. Quantum autem habet auri, tanquam virgo!

EUEL. Equidem, opinor, non me continebo, quin illi feram osculum.

PISTH. Sed, ô miserrime, rostrum habet e duobus verubus.

EUEL. At hercle oportet, tanquam ab ovo, eximere ab illius capite corticem, et sic dein eam osculari.

EP. Eamus.

PISTH. Duc jam nos faustis ominibus.

CHOR. O amica, ô tenella, ô dilectissima avium omnium consors, hymnorum meorum socia luscinia, venisti, venisti, apparuisti, suavem mihi sonum adferens: at ô tu, dulce sonante quæ modularis tibia, modis vernis incipe anapæstos.

Agite vero homines in tenebris vitam degentes, foliis adsimiles, imbecilli, figmenta luti, umbræ similis et inanis turba, sine pennis brevi ævo functi, ærumnosi mortales, viri somniis pares, advertite mentem nobis immortalibus, sempiternis, ætheriis, seni expertibus, æterna animo versantibus, ut, ubi omnia recte a nobis audiveritis de cœlestibus rebus, naturam avium, ortumque deorum, fluviorum, Erebi atque Chao ubi bene cognoveritis, Prodicum meo nomine plorare jubeatis posthac.

Chaos erat et Nox, Erebusque niger in principio et Tartarus amplus: Terra vero non erat, neque aër, nec cœlum. Erebi autem in infinito gremio omnium primum peperit irritum furva Nox ovum, ex quo, temporibus exactis, propullulavit Amor desiderabilis, ra-

dians tergo aureis alis, celerrimæ ventorum vertigini similis: ille vero alato caliginosoque mi... Chao in Tartaro ingente edidit nostrum genus, et primum eduxit in lucem. Neque enim deorum genus ante erat, quam omnia commiscuisset amor. Omnibus autem inter se confusis, prodiit Cœlum, et Oceanus, atque Terra, deorumque beatorum genus immortale. Sic itaque nos sumus multo antiquissimi omnium deorum. Nos autem Amore esse prognatos, non pauca sunt indicio: volamus enim et adsumus amantibus. Multos enimvero formosos pueros, qui dejeraverant se nunquam morigeros fore, deflorescente jam prima ætate, nostræ potestatis munere subegerunt amatores; hic quidem coturnice dato, alter porphyrione, alius ansere, et item alius Persica ave. Omnia vero mortalibus contingunt a nobis alitibus, quæ maxima sunt. Primum quidem anni tempora nos designamus, veris, hiemis, autumni: ut serant, quando grus clangens in Libyam migrat; tunc itidem nauclero significat, ut suspenso clavo dormiat; præterea Oresti lænam contexant, ne homines, si alserit, vestibus spoliet. Miluus posthæc apparens aliud anni tempus designat, quum scilicet ovibus vernam tondere lanam tempestivum est. Deinde hirundo, quum læna jam vendenda est, et æstivum aliquod comparandum amiculum. Sumus autem vobis Ammon, Delphi, Dodona, Phœbus Apollo. Ab avibus enim primum auspicati, ad omnia dehinc negotia vos confertis, ad mercatum, ad victum quærendum et ad nuptias. *Avis* item nomine censetis quæcunque ad vaticinia et futura discernenda pertinent: omen vobis *avis* est; sternutationemque vocatis *avem;* signum, *avem;* vocem, *avem;* famulum, *avem;* asinum, *avem.* Annon itaque manifesto vobis sumus fatidicus Apollo? Nos igitur si pro diis habueritis, uti poteritis pro vatibus Musis, auris, anni tempestatibus, hieme, æstate, moderato æstu: neque aufugientes considebimus sursum superbi in nubibus, quemadmodum Jupiter; sed præsentes largiemur vobismetipsis, liberis atque nepotibus opes cum sanitate conjunctas, felicitatem, vitam, pacem, juventam, risum, choreas, festa convivia, gallinarumque lac; adeo ut satietas vobis suboritura sit præ bonorum copia: ita ditescetis omnes.

SEM. Musa silvestris, tio tio tio tio tiotinx, versicolor, quacum ego in saltibus, montiumque verticibus, tio tio tio tio tiotinx, fraxino insidens foliis comanti, tio tio tio tio tio tinx, ex ore meo tenello sacros carminum modos Pani edo, Magnæque deûm Matri montanæ, ad quos venerandas ducat choreas, totototototototototototinx; unde, velut apis, Phrynichus immortalium carminum depascebatur fructum, semper proferens suavem cantilenam, tio tio tio tio tiotinx.

CHOR. Si quis vestrûm, spectatores, cum nobis avibus velit degere, jucunde vitam deinceps ut agat, ad nos veniat. Quæcunque enim hic sunt turpia, legibusque obnoxia, illa apud nos aves omnia sunt honesta. Hic enim si patrem pulsare lege sit indecorum, hoc ipsum apud nos pulchrum est, si quis ad patrem adcurrerit, dixeritque percutiens: *Tolle calcar, si pugnas.* Si quis vero vestrûm fugitivus

sit literatus, attagen iste apud nos versicolor habebitur. At si quis forte est barbarus e Phrygia æque ac Spintharus, frigilla avis hic erit e Philemonis genere: si vero quispiam servus est e Caria, quemadmodum Execestides, avos sibi procreet apud nos, et inveniantur ipsi gentiles. Quod si Pisiæ filius portas prodere infamibus voluerit, perdix fiat, genuinus parentis pullus, siquidem apud nos turpe non sit perdicum more aufugere.

SEM. Taliter olores, tio tio tio tio tiotinx, commissis modulantes vocibus, simul alis concussis perstrepentes canere solent Apollinem, tio tio tio tio tiotinx, in litore insidentes ad Hebrum fluvium, tio tio tio tio tiotinx; perque ætheria nubila transit clamor, omneque ferarum genus stupefactum auscultat, fluctusque componit tranquilla serenitas; totototototototototototinx: totus autem adsonat Olympus, regesque deos capit admiratio: Olympiades vero melos Gratiæ, Musæque lætæ reciunnt, tio tio tio tio tiotinx.

CHOR. Nihil est melius neque jucundius quam plumis vestirier atque avem esse. Nam, ne longe abeam, si quis e vobis spectatoribus esset alatus, atque esuriens tragœdorum choris ægre impatienterque adsisteret, is evolaret, et domum reversus pranderet, deinde saturatus ad nos iterum revolaret: et si quis e vobis Patroclides forte cacaturiret, non ille pallium contaminaret, sed alio avolaret, et postquam pepedisset, spiritumque recepisset, iterum devolaret. Tum si quis vestrûm, quisquis ille sit, cum aliena rem haberet uxore, videretque maritum mulieris in gradibus senatoriis, iste itidem hinc a vobis, motis alis avolaret, et postquam futuisset, illinc rursus in suam sedem huc se referret. Nonne igitur alatum esse quantivis est pretî? Etenim Diitrephes, vimineas qui tantum habet alas, creatus est Tribus præfectus, deinde equitum magister, deinde ex nullius momenti homine magnus evasit et fortunatus: et nunc flavus est et Equigallus.

PISTHETÆRUS, EUELPIDES, EPOPS, CHORUS, SACERDOS, POETA, FATIDICUS, METO, INSPECTOR, LEGISLATOR.

PISTH. Ista quidem sic se habent: at, ita me Jupiter amet, haud ego rem magis ridiculam vidi unquam.

EUEL. Quid rides?

PISTH. Tuas pennas. Scin' cui alatus maxime sis adsimilis? rudibus lineis anseri depicto.

EUEL. Tu autem merulæ caput in orbem deplumatæ.

PISTH. Istis quidem adsimulati sumus, idque, ut ait Æschylus, *non alienis, sed nostris ipsorum pennis.*

EP. Age jam nunc quid faciendum?

PISTH. Primum nomen urbi imponendum est, magnum aliquod atque illustre: deinde diis sacra facienda.

EUEL. Ita mihi quoque videtur.

EP. Age videam, quid nostræ nominis erit urbi?

PISTH. Vultisne conspicuo illo et a Lacedæmone sumto Spartæ nomine vocemus ipsam?

EUEL. Hercules! Spartam nomen ut ego imponam urbi meæ? ne grabato quidem sparteos funiculos, si modo junceos habeam.

PISTH. Quodnam igitur illi nomen imponemus?

EUEL. Istinc desumtum, ex nubibus et sublimibus regionibus, amplum quid valde.

PISTH. Vin' Nubicuculiam?

EP. Iu, Iu! Pulchrum revera et magnificum invenisti nomen.

EUEL. Numquid hæc est illa Nubicuculia, ubi multæ sunt illæ Theagenis opes, et Æschinis omnes?

PISTH. Optimum quidem est, ut hanc eam esse dicas, aut campum Phlegræum, ubi terrigenas Gigantes jactabundi dii superarunt.

EUEL. Splendida prorsus est hæc urbs. Quis vero deus tutelam habebit urbis? cuinam texemus peplum?

PISTH. Quidni sinamus Urbanam Minervam præsidem esse urbis?

EUEL. Qui vero possit urbs bene esse morata, ubi dea femina integram armaturam habet, Clisthenes autem radium textorium?

PISTH. Quis autem murum urbis Pelargicum obtinebit?

EP. Ales hinc e nobis origine Persica, qui ubique dicitur acerrimus esse Martis pullus.

EUEL. O pulle domine! ut idoneus erit ille deus ad incolendas petras!

PISTH. Agedum tu vade ad aërem, illisque, qui murum exstruunt, ministeria præstato: cæmenta adporta, lutumque nudus macera, pelvim fer sursum, de scala decide, custodes constitue, ignem absconde semper, cum tintinnabulo circumcursita, atque ibi dormi: præcones mitte, unum ad deos sursum, alterumque desuper ad homines deorsum, indeque rursus ad me.

EUEL. Tu vero hic remanens, per me licet, plora.

PISTH. I, ô bone, eo quo te mitto: nihil enim eorum, quæ dixi, sine te geretur. Ego vero, ut sacra peragam novis diis, sacerdotem, qui pompam ducat, vocabo. Heus puer, puer, canistrum afferte et gutturnium.

CHOR. Sociam operam conjungo, consentio, adhortor, supplicationes magnificæ et splendidæ ut fiant diis; insuperque ad persolvendas gratias victima quæpiam simul ut immoletur. Eat, eat Pythii carminis clamor in honorem Dei, et concinat Chæris cantilenam.

PISTH. Desine tu inflare tibiam. O Hercules! quid illud erat rei? Ita me Jupiter amet, ego multa quum viderim et admiranda, nondum usque adhuc corvum vidi capistratum.

EP. Sacerdos, hoc age, operare diis novis.

SAC. Faciam hercle. Sed ubi ille, qui canistrum tenet? Veneramini Vestam avicularem, miluumque Larem, et alites Olympios atque Olympias cunctos et cunctas.

CHOR. O accipiter, tutela Suni, salve Rex Pelargice.

SAC. Cycnumque Pythium et Delium, Latonamque coturnicem ingentem, et Dianam acalanthidem.

PISTH. Non amplius Colænis dicatur, sed acalanthis Diana.

SAC. Et frigillam Sabaziam, struthumque, Magnam Matrem deûm hominumque.

CHOR. Cybebe domina, struthe, mater Cleocriti, da Nubicuculiensibus sanitatem et salutem, ipsis, sociisque Chiis.

PISTH. Chii sane me delectant, ubique adjuncti.

SAC. Heroesque et aves, heroumque natos, et porphyrionem, et pelicanum, phlexidemque, tetracem, pavonem, eleam, bascam, elasam, ardeam, falconem, ficedulam et parum.

PISTH. Desine; in malam rem: desine clamare. Heu, heu! ad qualem, miserrime, victimam vocas nisos et vulturios? nonne vides vel unum miluum istuc omne abripere posse? aufer te hinc tuasque infulas: ipsus enim hæc sacra solus peragam.

SAC. Ergo alterum rursus ad gutturnium tibi me oportet accinere carmen, pium sanctumque, et invocare deos, unum aliquem solummodo, si modo satis habebitis cibi. Has enim, quæ adsunt, victimas nihil aliud esse dicas, quam barbam et cornua.

PISTH. Sacra facientes veneremur volucres deos.

POET. Nubicuculiam illam fortunatam celebra, Musa, tuis hymnorum cantibus.

PISTH. Quid hoc rei est? undenam? dic mihi, quis es?

POET. Is ego sum, qui mellifluorum carminum fundo cantus, Musarum famulus expeditus, secundum Homerum.

PISTH. Ergone servus quum sis, comam alis?

POET. Non ita est: verum omnes sumus nos poëtæ Musarum famuli expediti, secundum Homerum.

PISTH. Non temere est ergo, quod lacerum habes amiculum. Sed, ô poëta, quis te huc adegit furor?

POET. Carmina confeci in Nibicuculiam vestram, dithyrambosque multos et elegantes, virginaliaque cantica, quæ Simonideis etiam æquiparentur.

PISTH. Quando fecisti tu ea, et a quo tempore?

POET. Jamdudum equidem, jamdudum hanc urbem concelebro.

PISTH. Nonne ego hoc ipso in articulo nominalia urbis sacra facio, et nomen, tanquam pueruto, nunc primum ei imposui?

POET. Sed est celerrima Musarum fama, qualis equorum micans pernicitas. Tu vero pater, Ætnæ conditor, divinorum honorum cognominis, largire mihi, quodcunque tuo tibi capite adnuens velis propitius dare mihi.

PISTH. Istuc nobis malum hominis facesset negotia, nisi defun-

gamur, quidpiam illi dantes. Heus tu, qui sagum habes et tunicam, illud exue, et da lepido poëtæ. En tibi sagum: prorsus enim mihi frigere videris.

POET. Donum quidem hocce lubens accipit mea Musa: tu vero animo tuo percipe hos Pindari versus—

PISTH. Importunus iste a nobis non discedet.

POET. *Nomades enim inter Scythas palatur Straton, qui textilem vestem non possidet; indecorum autem venit sagum sine tunica.* Intellige quid dicam.

PISTH. Intelligo, nempe tunicam accipere te velle. Exue tu: poëtæ enim benefacere oportet. Hanc sume et abi.

POET. Abeo, atque hinc digressus carmina hæc in urbem vestram componam. Concelebra, ô Apollo aureo sedens in solio, tremulam hanc et frigidam urbem: in campos nive conspersos fertilesque veni: alalan.

PISTH. Hercle enimvero istos effugisti frigidos campos, accepta hac tunica. Haud pol ego malum hoc unquam sperassem, ut ille tam cito quicquam inaudiret de urbe nostra. Rursus tu circumi sumto gutturnio.

SAC. Favete linguis.

FAT. Ne immola hircum.

PISTH. Tu vero quis es?

FAT. Quis sim? fatidicus.

PISTH. Itaque nunc plora.

FAT. O bone, res divinas ne contemtui habeas: namque Bacidis exstat vaticinium, quod manifesto respicit ad Nubicuculiam.

PISTH. Cur ergo de eo certiorem me non fecisti, antequam ego hanc urbem conderem?

FAT. Divinum me impedivit numen.

PISTH. Sed nihil obstat, quin ista carmina audiamus.

FAT. *At quando incoluerint lupi canæque cornices eodem in loco Corinthum inter et Sicyonem—*

PISTH. Quid mihi, quæso, cum Corinthiis est?

FAT. Obscure per illud Bacis indicavit aërem. *Primum Pandoræ faciendum est albi velleris ariete: quique meorum primus venerit carminum interpres, illi domanda vestis pura, et calcei novi—*

PISTH. Estne istic scriptum de calceis?

FAT. Hem specta, eccum libellum. *Phialaque insuper est danda, et extis ei implenda manus—*

PISTH. Etiamne istic scriptum exta esse danda?

FAT. Hem specta, eccum libellum. *Siquidem illa, divine juvenis, confeceris, uti præcipio, aquila in nubibus eris: ni vero dederis, neque turtur eris, neque aquila, nec picus.*

PISTH. Ista etiam istic insunt scripta?

FAT. Hem specta, eccum libellum.

PISTH. Neutiquam igitur simile est illud oraculum isti, quod egomet mihi ex Apollinis vaticiniis descripsi: *Quum vero homo invocatus venerit, ineptus ostentator, et sacra facientibus odio erit, extorumque partem sibi flagitabit, tunc demum verberibus ipsi latera contundere oportet—*

FAT. Equidem te nugas dicere arbitror.

PISTH. Hem specta, eccum libellum. *Nec parce quicquam, nec aquilæ in nubibus, neque si vel Lampon fuerit, magnusve Diopithes.*

FAT. Ista etiam istic insunt scripta?

PISTH. Hem specta, eccum libellum. Non foras abibis in maximam malam crucem?

FAT. Væ mihi misero!

PISTH. Non tu hinc te alio proripies oracula enarratum?

MET. Ad vos venio—

PISTH. Ecce aliud iterum hocce malum. Quam vero ob causam tu huc ades? quæ consili ratio? quod institutum? cur ad hoc te iter accinxisti?

MET. Dimetiri vobis aërem volo, non secus atque terram solent geometræ, et in jugera dirimere.

PISTH. Per deos quæso, quis tu homo es?

MET. Quis ego sim? Meto, quem novit Græcia omnis et Colonus.

PISTH. Dic sodes, quid illud vero rei habes?

MET. Regulas aëris. Ut enim verbo dicam, totus aër forma maxime consimilis est furno: ego igitur adposita sursum hac ipsa curva regula, impositoque circino—intelligisne?

PISTH. Non sane.

MET. Rectam admovebo regulam, dimetiarque, ita ut circulus exsistat tibi quadratus, inque medio forum: eo autem ducant undique viæ rectæ, ad ipsum illud medium, sicut a Sole, qui ipse rotundus est, recti quaquaversum radii refulgent.

PISTH. Hem homo Thaletis instar sapiens! Meto—

MET. Quid me vis?

PISTH. Scin', quam te amem? atque si mihi obsequeris, hinc ocius te amove.

MET. Quid enim est periculi?

PISTH. Sicuti Lacedæmone peregrini hinc expelluntur, frequentesque per urbem infligi occeperunt plagæ.

MET. Num orta est inter vos seditio?

PISTH. Non edepol istuc.

MET. Sed qui vero?

PISTH. Communi consensu male mulcare omnes jactatores visum est.

MET. Itaque hercle me hinc subducam.

PISTH. Et vero haud scio an celeri fuga verbera sis evitaturus: hæc enim ecce e propinquo tibi impendent.

MET. Væ mihi misero!

PISTH. Nonne jamdudum id tibi dicebam? non tuo te modulo metieris, atque alio recipies?
INS. Ubi sunt hospitum patroni?
PISTH. Quis hic Sardanapalus est?
INS. Inspector huc venio, fabæ sorte electus, ad Nubicuculiam.
PISTH. Inspector? quis vero te huc misit?
INS. Improbus libellus Teleæ.
PISTH. Quid? Vin' ergo, accepta mercede, carere molestia, atque abire?
INS. Perquam lubenter, ita me dii deæque ament. Quippe concioni oportebat me adfuisse domi manentem: sunt enim nonnulla a me in rem Pharnacis confecta.
PISTH. Amove te, accepta mercede: est autem ea hæcce.
INS. Quid rei est istuc?
PISTH. Habita super Pharnace concio.
INS. Antestor me verberatum, qui Inspector sum.
PISTH. Non te proripies? non auferes judiciarias tuas urnas? nonne hæc sunt intolerabilia? et mittunt jam Inspectores in hanc urbem, antequam sacra diis facta fuerint.
LEG. *Si vero Nubicuculiensis Atheniensem læserit—*
PISTH. Quid istuc iterum est mali libelli?
LEG. Decretorum populi venditor sum, novasque leges ad vos huc venio venditurus.
PISTH. Quid autem?
LEG. *Utuntor Nubicuculienses iisdem mensuris, ponderibus et legibus, quibus Olophyxii.*
PISTH. Tu vero vapulans jam mox illis uteris, quibus Ototyxii.
LEG. Heus quid agis?
PISTH. Nonne tu hinc tuas leges auferes? acerbas ego tibi hodie leges ostendam.
INS. Arcesso Pistbetærum injuriarum in Munychionem mensem.
PISTH. Itane vero? etiamnum tu hic stabas?
LEG. *Si vero quis expellat magistratus, neque recipiat secundum præscriptum edicti in columna—*
PISTH. Væ mihi misero! Tune etiam hic eras adhuc?
INS. Disperdam te, et dicam tibi decem millium drachmarum scribo.
PISTH. Ego vero tuas urnas comminuam.
INS. Meministin' ut olim publicam columnam vesperi concacasti.
PISTH. Ehodum, aliquis illum comprehendat. Heus tu, non manebis?
SAC. Hinc nos præpropere digrediamur, hircum intus diis sacrificaturi.
SEM. Jam nunc mihi cuncta adspicienti, cunctaque regenti mortales omnes sacra facient votivis precibus. Universam enim terram inspicio, et conservo bene florentes fructus, interimens omnigenûm genera animalium, quæ omnia in terra ex calyce progerminantia ore voraci, arboribusque insidentia, fructus depascuntur: itidem conficio, quæ hortos odoratos corrumpunt pessimis modis; reptiliaque et noxia venenato morsu, quantum eorum est, vi alarum mearum internecione pereunt.

CHOR. Hac maxime die per præconem promulgatur: si quis vestrûm Diagoram interficiat Melium, accipiet talentum: itidem si defunctorum tyrannorum quempiam quis occidat, talentum accipiet. Nos igitur etiam ista nunc hic promulgare volumus: si quis vestrûm Philocratem occiderit Struthium, talentum accipiet: sin vivum adduxerit, quatuor; quia frigillas colligans, septenos obolo vendit; turdos itidem sufflans palam ostendit, et indigne habet; merulis etiam in nares immittit pennas; similiterque comprehensas columbas habet inclusas, aliasque cogit aves illicere, in reti deligatas. Hæc publicare volumus: et si quis vestrûm aves alat conclusas in caveis, edicimus ut dimittatis: quod si morem non gesseritis, vos ab avibus comprehensi invicem apud nos vincti, illices eritis.
SEM. O fortunatam volucrium gentem avium, quæ hieme lænis amictæ non sunt: neque rursus calore nos urunt æstus late resplendentes radii: sed florida per prata foliorum in gremiis incolo, quando meridianis solis ardoribus furiata stridula vates argutum resonat melos: hiemem vero transigo cavis in antris, colludens Nymphis monticolis; vernasque depascimur virgineas et candidas myrti baccas, Gratiarumque hortulos.
CHOR. Judicibus aliquid dicere volumus de victoria, quam si nobis adjudicaverint, iis omnibus bona largiemur, ita ut dona accipiant multo majoris preti, quam illa Paridi data. Primum igitur, cujus rei maxime omnis judex cupidus est, noctuæ nunquam vos destituent Laurioticæ, sed intus inhabitabunt, et in marsupiis vestris nidificabunt, excludentque minutos nummulos. Præterea tanquam in templis habitabitis: ædium enim vestrarum tectis pinnas addemus. Et si forte apti fueritis magistratum, et quid surripere volueritis, celerem vobis in manus accipitrem dabimus. Si vero aliquo ad cœnam eatis, gulas vobis mittemus. Sin victoriam nobis abjudicetis, curate vobis lunulas fabricarier, tanquam statuis: nam quicunque vestrûm lunulam non habebit, quando candida læna eritis induti, tunc maxime pœnas nobis dabitis, ut ab omnibus avibus concacemini.

PISTHETÆRUS, NUNTII, CHORUS, IRIS, PRÆCO, PATRICIDA, CINESIAS, SYCOPHANTA.

PISTH. Pulcherrime, ô aves, sacris litavimus. At mirum a mœnibus nullum adhuc adesse nuntium, ex quo cognoscamus, quæ ibi gerantur. Eccum vero occurrit aliquis Alpheum spirans.

NUNT. I. Ubi, ubi est, ubi, ubi, ubi est, ubi, ubi, ubi est, ubi, ubi locorum est Pisthetærus Imperator?

PISTH. Adest.

NUNT. I. Exædificata tibi sunt mœnia.

PISTH. Bene dicis.

NUNT. I. Pulcherrimum opus et magnificentissimum, ut in summo muro, etenim tanta est illius latitudo. Proxenides Compasensis et Theagenes sibi occurrentes agitarent currus, quibus equi essent juncti pari magnitudine atque Durius, et facile prætermearent.

PISTH. Hercules tuam fidem!

NUNT. I. Longitudo autem, egomet enim murum dimensus sum, centum est ulnarum.

PISTH. Pro Neptune! quanta longitudo! qui vero illum exstruxerunt talem?

NUNT. I. Aves, nemoque præter eas alius, non Æpyptius laterum bajulus, non lapicida nec faber aderat; sed ipsæ suamet industria, adeo ut in admirationem hoc me rapiat. Ex Libya quidem venerunt triginta circiter millia gruum, quæ lapides deglutiverant, quibus fundamenta substernerentur: hos autem creces rostris suis complanabant: aliæ autem lateres adportabant ciconiæ decem mille: aquam autem ferebant e terra ad aërem charadrii, ceteræque aves fluviatiles.

PISTH. Lutum vero quinam illis adferebant?

NUNT. I. Fulicæ in pelvibus.

PISTH. At quo pacto lutum in pelves injiciebant?

NUNT. I. Istuc, ô bone, inventum est lepidissime. Anseres eruentes pedibus suis, veluti palis, lutum in pelves ingerebant.

PISTH. Quid pedes igitur non conficiant?

NUNT. I. Atque edepol anates etiam præcinctæ lateres adportabant: sursum autem volabant, tergo impositam trullam gerentes, tanquam pueruli: lutum in ore ferebant hirundines.

PISTH. Quorsum igitur mercenarios quis amplius mercede conducat? Age videam: quid enim? ligna quæ ad murum pertinebant, quinam elaborarunt?

NUNT. I. Aves erant fabri lignarii callentissimi pelecani, qui rostris dedolaverunt portas: erat autem sonitus ab iis, dum dolarent, excitatus, qualis est in navali. Et omnia nunc ista portis sunt instructa, pessulis occlusa, et undequaque custodiuntur, circumeuntur, tintinnabulo vigiliæ explorantur, ubique excubiæ sunt constitutæ, et nocturnæ faces in turribus. Sed ego hinc digrediens me abluam: tu autem ipse jam nunc cetera perfice.

CHOR. Heus tu, quid agis? an miraris tanta celeritate murum esse commœnitum?

PISTH. Ita equidem hercle: etenim res est admiratione digna. Nam revera hæc mihi falsis commentis similia videntur. Sed quid accidit novi? ecce enim ab excubitoribus nuntius hic ad nos accurrit, bellicum intuens.

NUNT. II. Iou, iou, iou, iou, iou, iou!

PISTH. Quid hoc negoti est?

NUNT. II. Indignissima nobis acciderunt. Illorum enim aliquis, qui apud Jovem sunt, deorum jam modo per portas involavit in aërem, clam graculis qui excubias agunt diurnas.

PISTH. O quam nefarium et indignum designavit facinus! Quis deorum?

NUNT. II. Ignoramus: quod autem alas haberet, hoc tantum scimus.

PISTH. Nonne igitur oportebat circuitores extemplo adversus eum mittere?

NUNT. II. Atqui misimus triginta mille accipitres, sagittarios equites: discursant quicunque curvos habent ungues, strix, buteo, vulturius, cymindis, aquila: celerrimo motu, alarumque stridoribus æther agitatur, dum deus inquiritur: neque procul abest, sed hic, ni fallor, jam est.

PISTH. Ergo fundas capere oportet et arcus. Huc accedat quicunque minister: nemo non sagittas mittat: fundam mihi aliquis det.

CHOR. Bellum oritur, bellum infandum, inter me et deos. At quilibet custodiat aërem nubibus obductum, quem Erebus genuit; nec ullus deorum clam te hac se penetret: quisque vero intentis oculis circumspectet. Nam prope jam est deus sublimis, agitatarumque alarum sonitus exauditur.

PISTH. Heus tu, quo, quo, quo volas? mane quieta, esto immota, hic consiste, sustine cursum. Quæ es? cujas? Jam dicere oportebat, unde tandem venias.

IR. A diis ego quidem Olympiis.

PISTH. Nomen autem quodnam tibi est? navis, an petasus?

IR. Iris velox.

PISTH. Paralus, an Salaminia?

IR. Hoc autem quid rei est?

PISTH. Hanc nonne aliquis comprehendet subvolans buteo bene peculiatus?

IR. Mene comprehendet? quid id tandem est mali?

PISTH. Multum plorabis.

IR. Absurda utique hæc res est.

PISTH. Per quasnam portas urbem ingressa es, scelestissima.

IR. Nescio ecastor equidem per quasnam portas.

PISTH. Audin' eam, ut nos ludos facit? adiistin' ad graculorum præfectos? quid ais? sigillumne habes a ciconiis?

IR. Quid hoc est mali?

PISTH. Non accepisti?

IR. Satin' sanus es?

PISTH. Neque symbolum ullus tibi avium immisit præfectus, qui tecum fuerit?

IR. Ecastor mihi nullus immisit, ô fatue.

PISTH. Et tu tamen, quæso, sic tacite transvolas per urbem alienam et aërem?

IR. Qua enim alia via deos volare oportet?

PISTH. Illud equidem hercle ignoro: hac quidem certe non. Quin nunc etiam injuria es. At hoccine scis, te unam omnium Iridum summo jure comprehensam fuisse morituram, si quidem ex merito plectereris?

IR. Atqui immortalis sum.

PISTH. At sic tamen periisses. Intoleranda enim nobis evenirent, mea sententia, si ceteris quidem imperitemus; vos autem dii petulantes sitis, et non agnoscatis, nobis, utpote potioribus, invicem auscultandum esse. Eloquere vero mihi, quo te alarum remigio agas.

IR. Egone? ad homines a patre devolo, mandatura, Diis Olympiis ut sacrificent, oves boresque in aris mactent, et compita nidore repleant.

PISTH. Quid ais tu? quibus diis?

IR. Quibus? nobis, in cœlo qui sumus, diis.

PISTH. Vos scilicet dei estis?

IR. Et quis vero alius est deus?

PISTH. Aves hominibus nunc sunt dii, quibus etiam operari decet, non autem, ita me Jupiter amet, Jovi.

IR. O stulte, stulte, graves ne commove deorum iras, ut ne genus omne tuum ad internecionem Jovis ligone funditus evertat Justitia, fuligo autem Licymnii fulminis tuum corpus ædiumque ambitum in cineres redigat.

PISTH. Auscultadum: desine tumidorum verborum inanis strepitus: quiesce. Age, dic mihi, Lydumne quempiam, an Phrygem his dictis perterrefacere te putas? scin' vero, si Jupiter amplius mihi molestus fuerit, me ædes ipsius et domos Amphionis combusturum igniferis aquilis? mittamque porphyriones in cœlum contra eum alites, pardi pelle amictos, numero plus quam sexcentos. Et quidem unus olim Porphyrion negotium ei exhibuit. Tu vero si mihi odio esse pergas, tua primum famulæ crura sustollens, femoraque diducens, ipsam Iridem inibo: ut mireris, quomodo mihi hoc senectæ penis adeo rigeat, ad ternosque valeat compressus.

IR. Disperеas, inepte, cum istis tuis dictis.

PISTH. Non tu hinc te proripies? nonne confestim eurax, patax?

IR. Quod si hanc tuam insolentiam pater meus non compescuerit—

PISTH. Væ misero mihi! nonne alio avolans fumo et fuligine implebis juniorum aliquem?

CHOR. Interdiximus ne amplius Jove nati dii per meam transeant urbem, neve quisquam mortalis victimas in templis adolens hac amplius ad deos mittat fumum.

PISTH. Metuo sane præconem, qui ad homines abiit, ne nunquam revertatur.

PRÆC. O Pisthetære, ô beate, ô sapientissime, ô celeberrime, ô sapientissime, ô politissime, ô terbeate, ô silentium impera.

PISTH. Quid vero dicis?

PRÆC. Ista te aurea corona sapientiæ ergo coronant et condecorant omnes populi.

PISTH. Accipio. Cur autem tanto me opere honorant populi?

PRÆC. O tu, qui celeberrimam condidisti ætheriam urbem, nescis quanto sis apud homines honore, quotque habeas hujus regionis amatores. Etenim antequam hanc condidisses urbem Laconas imitandi studio tum insaniebant homines omnes, comam alebant, esuriebant, sordebant, Socratem æmulabantur, scipiones Laconicos gestabant: nunc vero vice versa avium amore insaniunt; omniaque præ voluptate faciunt, quæ aves, easque imitantur. Primum quidem omnes e vestigio e lectulo simul provolant mane, sicuti nos ad pascua; deinde simul se conferunt ad libellos, atque ibi depascuntur plebiscita. Tam aperte vero avium insaniunt amore, ut etiam plerisque indita sint avium nomina. *Perdix* enim caupo quidam vocatur claudus; Menippo autem nomen est *Hirundo;* Opuntio *Luscus corvus; Alauda* Philocli: *Vulpanser* Theageni; *Ibis* Lycurgo; Chærephonti *Vespertilio;* Syracusio *Pica:* Midias autem illic *Coturnix* nominatur; nam similis est coturnici a pugnace gallo caput ictæ. Omnes autem præ avium amore carmina cantant, in quibus mentio quædam hirundinis est inserta, aut penelopis, aut, si mavis, anseris, aut columbæ, aut alarum, aut saltem de pennis inest pauxillum quiddam. Ita quidem res illic se habent. Unum autem hoc tibi dico. Huc venient illinc plus quam sexcenti, qui alas sibi expetunt, moresque avium curvis unguibus rapacium: adeoque pennæ tibi pro advenis alicunde parandæ sunt.

PISTH. Non igitur hercle cunctandi nobis copia est; sed tu quamprimum ito, et corbes atque cophinos omnes imple pennis, easque mihi huc foras Manes efferat: ego autem advenientes quosque excipiam.

CHOR. Brevi certe tempore populosam hancce urbem hominum aliquis vocaverit.

PISTH. Fortuna modo faveat.

CHOR. Prævalet amor urbis meæ.

PISTH. Ocius afferre jubeo.

CHOR. Quid enim huic non inest urbi, quod commodum non sit immigranti? Sapientia, Amor, immortales Gratiæ, et comis Tranquillitatis placida facies.

PISTH. Quam tarde ministras! nonne ocius properabis?

CHOR. Cito quis adferat calathum cum pennis. Tu vero hunc rursum excita, atque istum in modum verberato: nimis enim tardus est, haud secus atque asinus.

PISTH. Manes etenim est ignavus.

CHOR. Tu vero hasce primum pennas ordine dispone, simul et musicas, et fatidicas, et marinas; deinde operam da, ut unumquemque considerans, iis quæ in singulos conveniant, prudenter alis ornes.

PISTH. Non amplius, strigas obtestor, tibi parcam, quum te tam ignavum esse videam et tardum.

PAT. Utinam aquila fiam altivolans, ut volem supra sterilis cæruleique undas maris.

PISTH. Veridicus fuisse videtur nuntius. Nam nescio quis iste accedit aquilas cantans.

PAT. Papæ! nihil est jucundius, quam volare. Capior equidem avium legibus: nam sane earum amore insanio, et volito, et cupio habitare vobiscum, teneorque desiderio vestrarum legum.

PISTH. Quarum legum? multæ enim avium sunt leges.

PAT. Omnium: præcipue vero, quod pulchrum habetur apud aves patri collum obtorquere, eumque mordere.

PISTH. Immo hercle fortem illum omnino existimamus, qui, pullus adhuc quum sit, patrem pulsaverit.

PAT. Propterea equidem huc transmigravi, patremque suffocare cupio, omniaque ejus bona habere.

PISTH. Sed lex est nobis avibus antiqua in ciconiarum tabulis: Postquam pater ciconia pullos suos alendo fecerit volatiles omnes, oportet pullos patrem vicissim alere.

PAT. Edepol operæ pretium fecero huc veniens, si pabulum etiam patri suppeditare me oporteat.

PISTH. Nihil est: quandoquidem enim venisti nobis benevolus, alas tibi, tanquam avi orbæ, aptabo. Tibi autem, juvenis, non male præcipiam, sed ipse quæ didici, quum essem puer. Tu enim patrem ne verberato: sed hac in manum sumta ala, istoque calcis aculeo in alteram, existimans galli esse cristam quam habes, excubias age, milita, stipendia merendo victum tibi para: patrem sine vivere. Sed quoniam pugnax es, in Thraciam avola, atque ibi pugna.

PAT. Recte, ita mihi Bacchus faveat, consulere mihi videris: tibique sane morem geram.

PISTH. Certe itaque sapies.

CIN. Subvolo ad Olympum levibus alis, volatuque vias permeo, modo has, modo illas, carminum—

PISTH. Isti negotio opus est tota pennarum sarcina.

CIN. Intrepida mente et indefesso corpore novas semper sectans.

PISTH. Tiliaceum Cinesiam amplectimur. Quid huc pedem tu claudum in gyrum versas?

CIN. Avis fieri volo, arguta luscinia.

PISTH. Desine cantillare, quodque dicere habes, edissere.

CIN. Alis tua opera instructus cupio in sublime subvolans ex nubibus nova sumere aëris vertigine contorta et caligine obvoluta exordia.

PISTH. An itaque ex nubibus quispiam exordia captet?

CIN. Immo enimvero illinc pendet ars nostra. Dithyramborum enim qui maxime splendidi sunt, iidem sunt aërii, caliginosi, cæruleum splendentes, et leves, tanquam alis agitati. Tu vero actutum scies, audias modo.

PISTH. Haud equidem audiam.

CIN. Immo mehercle tu quidem. Omnem namque percurram tibi aërem, simulacra volatilium, ætherem permeantium, avium longicollium.

PISTH. Oop!

CIN. Utinam subsultans marino cursu una cum ventorum flatibus incedam—

PISTH. Hercle equidem tuos flatus et spiritus compescam.

CIN. Nunc australi via pergens, nunc autem contra ad Boream appropinquans, importuosum ætheris sulcum secans. Lepida, ô senex, et scita excogitasti commenta.

PISTH. Nonne etiam tu gaudes, dum pennis agitaris?

CIN. Hoccine tu facis poëtæ dithyrambico, quem Tribus certatim sibi semper omnes expetunt?

PISTH. Vin' ergo etiam apud nos remanens Leotrophidæ sumtus suppeditanti e Cecropia tribu chorum docere volantum avium?

CIN. Ludificas me planissime. Sed id scias velim, me non conquieturum, usque dum volucris factus aërem percurram.

SYC. Quænam hæ sunt aves, nihil habentes, versicolores, alas pandens ô picta hirundo?

PISTH. Malum hocce haud leve excitatum est. Ecce alius iterum huc cantillans accedit.

SYC. O quæ alas explicas versicolor iterum iterumque hirundo.

PISTH. In vestem suam hoc mihi scolion cantare videtur; apparetque eum non paucis hirundinibus egere.

SYC. Quis ille est, qui alis instruit huc advenientes?

PISTH. Ipse hic adest: sed quo tibi opus sit, dicendum est.

SYC. Alis, alis opus est: ne iterum percontare.

PISTH. Num recta Pellenem volare cogitas?

SYC. Nequaquam: sed citator sum insulanus, et sycophanta—

PISTH. O te artis felicem!

SYC. Et litium investigator. Proinde volo sumtis alis pernici volatu circuire urbes omnes, reos ubique citans.

PISTH. At vero volando qui callidius reos citare possis?

SYC. Non istuc quidem hercle; sed ut ne prædones mihi negotium facessant, cum gruibus illinc revertar rursus, saburræ loco multis deglutitis litibus.

PISTH. Enimvero dic mihi, illudne operis obis? Juvenis qui sis, an peregrinos injuste reos agis?

SYC. Quid enim agam? nam fodere nescio.

PISTH. Sed alia utique negotia sunt honesta, unde victum sibi parare hominem hoc ætatis decebat, justo potius modo, quam litibus consuendis.

SYC. O bone, ne me præceptis, sed alis instruas.

PISTH. Nunc quum hæc dico, alas addo tibi.

SYC. Et quomodo tu verbis hominem alatum concinnaveris?

PISTH. Omnes verbis, tanquam alis, extolluntur.
SYC. Omnes?
PISTH. Nonne audivisti in tonstrinis patres identidem dicere adolescentulis? *Mirifice gnatum meum adolescentulum Diitrephes sermonibus suis, quasi alis additis, impulit, ut equos agitaret.* Alius vero quispiam dicit filium suum ad scribendas tragœdias alas sumsisse, mentemque ejus circa illam rem volitare.
SYC. Ergone sermonibus etiam homines alati fiunt?
PISTH. Fiunt, inquam: nam sermonibus sublimis erigitur animus, atque homo extollitur. Ita te etiam erectum volo utili oratione: convertere ad opera honesta.
SYC. At ego nolo.
PISTH. Quid ergo facies?
SYC. Familiæ meæ nolo esse dedecori. Avitum mihi vitæ genus est delatorem agere. Sed tu me alis instrue velocibus et levibus, accipitris, aut strigis, ut, postquam peregrinos citavero, et eorum deinde illic apud magistratus nomina detulero, postea rursum istuc volem.
PISTH. Intelligo: sic dicis: ut nimirum condemnetur illic, antequam eo advenerit, peregrinus.
SYC. Prorsus intelligis.
PISTH. Post is quidem illuc navigat causam dicturus; tu vero interea istuc revolas, rapturus ejus bona.
SYC. Rem tenes. A turbine nihil me differre oportet.
PISTH. Intelligo turbinem. Atque edepol sunt mihi pulcherrimæ alæ Corcyreæ hujuscemodi.
SYC. Væ mihi misero! scuticam habes.
PISTH. Alas quidem, quibus ego hodie te instar turbinis faciam circumrotari.
SYC. Heu me miserum!
PISTH. Non hinc avolabis? non tu hinc ocius in malam rem abibis, perditissime? acerbam jam nunc experieris pervertendi juris malitiam. Nos abeamus collectis alis.
CHOR. Multa sane et nova et mirabilia volitando cognovimus, et res vidimus, quas nemo facile credat. Enata est enim arbor quædam peregrini admodum et inauditi generis, a corde longiuscule, Cleonymus dicta, nulli quidem rei utilis, at sic tamen timida et magna. Hæc vere semper germinat, et sycophantias edit: at ei hieme rursus clypei, tanquam folia, defluunt. Est itidem locus aliquis apud ipsas tenebras, hinc procul in lucernarum vastitie, ubi cum heroibus homines una prandent et conversantur, præterquam vesperi. Id enim temporis non amplius erat tutum obviam illis fieri. Si quis enim mortalium occurrisset Orestæ heroi noctu, nudabatur vestibus, ab eoque percutiebatur partes corporis quasque nobiliores.

PROMETHEUS, PISTHETÆRUS, CHORUS.

PROM. O me infelicem! caveam modo ne me Jupiter conspiciat. Ubi est Pisthetærus?
PISTH. Hem, quid hoc est? Quid, malum, sibi vult hæc capitis obvolutio?
PROM. Deorumne hic quempiam pone me vides?
PISTH. Nullum equidem hercle. Quis vero tu es?
PROM. Quodnam igitur diei tempus est?
PISTH. Quodnam? aliquantulum post meridiem. At tu, quis es?
PROM. Inclinatne in vesperam, an præcipitat magis?
PISTH. Væ mihi, ut te abominor!
PROM. Quid enim facit Jupiter? detergitne, an obducit cœlo nubes?
PISTH. Male pereas.
PROM. Sic quidem me detegam.
PISTH. O care Prometheu!
PROM. Desine, desine, ne clamites.
PISTH. Quid enim est?
PROM. Sile: ne meum nuncupes nomen: quippe perdideris, si me Jupiter hic videat. Sed ut tibi enarrem res supernas, quomodo se habeant, hanc umbellam sume, et supra caput meum sustine, ne me conspiciant dii.
PISTH. Ha, ha, he; bene illud excogitasti, et more tuo solerter. Ocius itaque succede, ac deinde audacter loquere.
PROM. Itaque jam nunc ausculta.
PISTH. Operam tibi do sedulam: fabulare.
PROM. Prorsus periit Jupiter.
PISTH. Quando periit?
PROM. Ex quo vos urbem in aëre condidistis. Hominum enim nemo quicquam amplius sacrificat diis, neque nidor a victimarum femoribus ascendit ad nos ab eo usque tempore. Sed sicut in Thesmophoriis jejunium agimus, sacrorum primitiis carentes. Barbari vero dii esurientes, Illyriorumque more absonum stridentes, clamitant bellum se desuper illaturos Jovi, ni emporia præbeat libera et aperta, ut importentur exta concisa.
PISTH. Suntne enimvero alii quidam barbari dii supra vos?
PROM. Nonne enim barbari sunt, e quibus Patrius est suus Execestides?
PISTH. Nomen vero barbaris istis diis quodnam est?
PROM. Quodnam sit? Triballi.
PISTH. Intelligo: inde nimirum illud *Dispereas* est natum.
PROM. Verissime. Hoc autem unum tibi plane dico, legatos huc esse venturos, de pactis qui agant, a Jove illisque superioribus Triballis: vos vero ne pacta ineatis, ni reddiderit avibus sceptrum denuo Jupiter, et Basileam uxorem tibi matrimonio jungat.

PISTH. Quæ est Basilea?
PROM. Formosissima virgo, quæ fingit fulmen Jovis, ceteraque omnia, consilia recta, æquas leges, modestiam, navalia, calumniam, Colacretem, triobolarem judicum mercedem.
PISTH. Omnem igitur penum administrat.
PROM. Ita est: quam si tu a Jove acceperis, cuncta habes. Ista ut tibi declararem huc veni. Nunquam enim non animi in homines propensi sum.
PISTH. Et tui vero solius inter deos munere cibos super prunas torremus.
PROM. Deos vero, ut nosti, odi omnes male.
PISTH. Semper quidem hercle deorum osor fuisti.
PROM. Timon purus putus. Sed ut hinc ocius abeam, cedo mihi umbellam, ut si me Jupiter e cœlo conspexerit, sequi videar canistrigeram.
PISTH. Sume itidem hanc sellam, eamque cum umbella fer.
CHOR. In Sciapodum vero finibus lacus est quidam obscœnus, ubi ab Orco animas evocat Socrates. Eo et Pisander venit, obsecrans ut animam sibi videre liceret, quæ illum etiamnum viventem deseruerat: victimamque secum habebat camelum, agnum aliquem, cujus præciso gutture, retro, ut olim Ulysses, abiit: deinde ascendit ipsi ab Inferis ad sanguinem cameli bibendum Chærephon Vespertilio.

NEPTUNUS, TRIBALLUS, HERCULES, PISTHETÆRUS, FAMULUS Pisthetæri, CHORUS.

NEPT. Urbs Nubicuculiæ, uti vides, hæc est, ad quam legati mittimur. Heus tu, quid agis? adeon' in sinistrum latus rejicis pallium? nonne tu id convertes ad dextram? Quid, miserrime, eodem naturæ vitio laboras, quo Læspodias? O popularis licentia, quo nos tandem cogis, si quidem hunc delegerunt legatum dii!
TRIB. Quin quiescis?
NEPT. Male pereas: enimvero te vidi omnium multo barbarissimum deorum. Age vero, Hercules, quid faciemus?
HERC. Dudum tibi dixi, illum hominem me velle strangulare, quicunque tandem sit, qui ducto muro deos interclusit.
NEPT. Sed, ô bone, delecti sumus de pace legati.
HERC. Tanto magis illum strangulare certum est.
PISTH. Radulam det mihi quispiam: adfer laserpitium; caseum quis adportet; suscita carbones.
HERC. Virum salvere jubemus nos dii tres.
PISTH. Sed rasum inspergo laserpitium.
HERC. Cujus autem istæ sunt carnes?
PISTH. Aves quædam novarum rerum studio aggressæ populares aves injusta perpetrasse visæ sunt.
HERC. Tum tu illas, amabo, laserpitio prius conspergis?

PISTH. Salve, Hercules; quid est?
HERC. Legati huc missi venimus a diis de bello componendo.
FAM. Oleum non inest in ampulla.
PISTH. Atqui pingues esse aviculas convenit.
HERC. Nobis enim bellum gerere nihil lucri adfert: vosque, si nobis diis essetis amici, pluviam aquam haberetis in paludibus vestris, alcedoniaque ageretis semper. De istis omnibus legati plena potestate instructi venimus.
PISTH. Atqui neque unquam antea nos lacessivimus vos bello, et nunc etiam parati sumus vobiscum, si videtur, si quidem aliud etiam, quod justum sit, volueritis facere, pacta inire: conditiones autem hæ sunt. Sceptrum ut nobis avibus denuo Jupiter reddat: atque ita conciliemur. Hac conditione legatos ad prandium voco.
HERC. Mihi quidem hæc sufficiunt et suffragor.
NEPT. Quid, ô miserrime, tam stultus es et gulosus? an regno patrem privabis?
PISTH. Siccine vero? non enim vos dii plus poteritis, si rebus, quæ infra in terra sunt, præsint aves? Nunc quidem sub nubibus latentes, atque inclinantes sese, pejerant vestrum numen mortales. Aves autem si socios habueritis, quando quis corvum adjuraverit et Jovem, corvus ad perjurum clanculum volando accedet, percussumque oculum ipsi excutiet.
NEPT. Ita me Neptunus amet, ista perpulchre dicis.
HERC. Mihique etiam sic videtur.
PISTH. Quid autem tu ais?
TRIB. *Nabaisatreu.*
PISTH. Viden'? et hic ista comprobat. Alterum nunc etiam audite, quantum vobis commodi simus adlaturi. Si quis hominum victimam deorum alicui voverit, deinde is astu eludat, ita inquiens; *faciles sunt dii et moræ patientes:* neque solvat præ avaritia; nos et ista exigemus.
NEPT. Age, fac sciam, quo pacto?
PISTH. Si forte dinumeraverit nummulos hic homo, aut lavans in balneo consideat, miluus devolabit, surreptumque duarum ovium pretium referet deo.
HERC. Ut sceptrum illis denuo reddatur, suffragio meo confirmo.
NEPT. Interroga nunc Triballum.
HERC. Heus tu, Triballe, an plorandum tibi videtur?
TRIB. *Saunaca bactaricrousa.*
HERC. Nos omnino recte loquutos esse dicit.
NEPT. Si quidem hæc vobis utilia videntur, et mihi itidem videntur.
HERC. Heus tu, de reddendo sceptro quæ rogas, nobis facere acceptum est.
PISTH. Atqui hercle aliud etiam est, cujus mihi in mentem venit. Junonem enim relinquo Jovi: sed Basilea virgo uxor mihi elocanda est.

NEPT. Pacem non cupis ex animo. Domum revertamur.

PISTH. Parum id mihi curæ est. Coque, jusculum oportet te dulce conficere.

HERC. O hominum divinissime Neptune, quo te agis? nosne unam ob mulierem bellum geremus?

NEPT. Quid itaque faciamus?

HERC. Quid? conveniamus.

NEPT. Quid, inepte, non animadvertis te jamdudum circumveniri? tute enim rem tuam perdis. Namque si Jupiter moriatur, tradito hisce imperio, tu pauper eris. Ad te enim omnia devolvuntur bona, quæ Jupiter moriens reliquerit.

PISTH. Hei mihi misero, quam tibi callidis dictis os sublinit! huc ad me secede, ut tibi quid dicam. Circumducit te tuus patruus, ô stulte: ex bonis enim paternis ne hilum quidem tibi obveniet secundum leges: quippe nothus es; non genuinus.

HERC. Egone nothus? quid ais?

PISTH. Tu vero hercle, ut qui e peregrina muliere sis natus: aut quonam pacto unicam esse heredem Minervam putes, quæ filia est, si fratres una sint genuini?

HERC. Quid autem, si mihi moriens pater reliquerit bona, ut quæ nothis lege permittantur?

PISTH. At eum lex non sinit. Ipsus hic Neptunus, qui te nunc incitat, litem tibi primus de paterna hereditate movebit, genuinum se esse fratrem dictitans. Quin etiam recitabo tibi Solonis legem: *Nothus jure propinquitatis hereditatem ne adeat, liberi si sint genuini: sin liberi non sint genuini, ad proximos agnatos hereditas devolvatur.*

HERC. Nullum itaque mihi obtigerit jus in paterna bona?

PISTH. Ne minimum quidem hercle. Dic autem mihi, an tribulium tabulis jam te pater curavit inscribi?

HERC. Nequaquam: illudque jam olim miratus sum.

PISTH. Quid sursum hians spectas irato et verbera minante vultu? a nobis autem si stes, ego te constituam regem, gallinarumque tibi lac præbebo.

HERC. Jampridem sane justa mihi petere videris de ista virgine, illamque ego tibi concedo.

PISTH. Quid tu vero?

NEPT. Seorsum atque aliter sentio.

PISTH. Omnis nunc res in Triballo posita est. Quid tu ais?

TRIB. Pulchram virginem magnamque Reginam avi concedo.

HERC. Concedere tu dicis?

NEPT. Ita me Jupiter amet, non hic se concedere dicit, nisi tam incondita blatit verba, quam cantillans hirundo.

PISTH. Proinde virginem hirundinibus concedendam esse ait.

NEPT. Vos nunc ambo litem componite et paciscimini: ego, si quidem ita vobis videatur, silebo.

HERC. Nobis, quæ tu rogas, omnia concedere placet. Sed ipse nobiscum ito in cœlum, ut Basileam, ceteraque omnia ibi accipias.

PISTH. Commodum igitur hæ aves concisæ sunt ad nuptiales epulas.

HERC. Vultisne vero, ut ego hic remanens interim carnes assem? vos autem ite.

NEPT. Tune carnes asses? magnam enimvero voracitatem narras. Non ibis nobiscum?

HERC. Molliter sane me curassem.

PISTH. At vestem nuptialem huc mihi quis adferat.

CHOR. In Pharis vero, apud Clepsydram versuta est Englottogastorum natio, qui lingua metunt, serunt, vindemiant, et ficus legunt: sunt autem genere barbari, Gorgiæ et Philippi: et ab istis Englottogastoribus Philippis mos invaluit, ut ubique regionis Atticæ lingua seorsum a ceteris extis secetur.

NUNTIUS, CHORUS, PISTHETÆRUS.

NUNT. O summe felices, magisque quam verbis possit exponi, ô ter beatum volucrium avium genus, excipite regem vestrum fortunatis in ædibus. Talis enim accedit, qualis neque illustris adspectu stella fulsit in auro splendente domo; neque Solis clarum radiorum jubar tantum resplenduit. Venit autem ducens secum mulierem inenarrabili pulchritudine, vibrans fulmen, alatum Jovis telum: miræ suavitatis odor ad altissima cœli diffunditur; spectaculum egregium: suffituum vero auræ levi motu adtollunt volumina fumi. Hic vero ipsus est: sed oportet divæ Musæ sacrum, bonaque verba fundens, os aperire.

SEM. Recede, discede, abscede, concede, circumvolate fortunatum virum fausto venientem omine. Hem, hem, quanta venustas! quæ pulchritudo! O qui felicissimum huic urbi matrimonium inisti! magna, magna contigerunt per huncce virum generi avium commoda: sed hymenæis et genialibus excipite carminibus ipsum, sponsamque ejus Basileam.

SEM. Junoni olim Olympiæ excelsi solii regem magnum diis Parcæ conjunxerunt tali hymenæo: Hymen, ô Hymenæe. Floridus autem Amor aureis alis retro adductas regebat habenas, Jovis pronubus beatæque Junonis: Hymen, ô Hymenæe.

PISTH. Delector hymnis, delector cantibus: laudo vestrum sermonem. Jam vero nunc age, Jovis ipsius celebrate tonitrua sub terram mugientia, igneaque fulgura, horrendumque et coruscum fulmen.

CHOR. O fulguris aureum lumen, ô Jovis immortale telum igniferum, ô inferna, gravesonantia, et imbrifera simul tonitrua, quibus vir iste nunc terram concutit, omnium per te potitus, et adsidentem sibi Basileam habet Jovis. Hymen, ô Hymenæe.

PISTH. Sequimini nunc nuptias, ô genera omnia aligerûm soda-

lium, ad ædes Jovis et lectum genialem. Porrige, ô beata, tuam manum, alisque meis prehensis, mecum salta: tollens autem ego allevabo te.

CHOR. Alalæ, Ie Pæan, Tenella præclare victor, ô deorum summe!

ARISTOPHANIS

VESPÆ.

DRAMATIS PERSONÆ.

SOSIA, } *servi Philocleonis.*
XANTHIA, }

BDELYCLEO.

PHILOCLEO.

CHORUS SENUM VESPARUM *habitu.*

PUERI.

CANIS.

MULIER PANARIA.

VIR QUIDAM ACCUSATOR.

ARISTOPHANIS

VESPÆ.

SOSIA, XANTHIA, BDELYCLEO, PHILOCLEO, CHORUS, PUERI.

SOS. Heus tu, quid facis, infelix Xanthia?

XANTH. Custodiam nocturnam dissolvere disco.

SOS. Magnum ergo quoddam malum debebas lateribus tuis. Anne etiam scis qualem custodiamus beluam?

XANTH. Scio: sed cupio paululum dormire.

SOS. Tu vero periclitare; nam et meis oculis jam aliquid dulce offunditur.

XANTH. Profecto insanis, aut Corybantum more furere incipis.

SOS. Non: sed gravis me quis sopor incessit ex Sabazio.

XANTH. Eundem ergo mecum colis Sabazium. Nam et mihi modo quasi hostis quis Medus invasit palpebras, capitis quassator sopor; et sane mirum somnium somniavi modo.

SOS. Et ego unum certe, quale nunquam antehac. Sed tu narra prior.

XANTH. Visa est aquila devolans in forum, magna oppido, rapere unguibus clypeum æratum, et procul in cœlum auferre: deinde illum clypeum visus est abjecisse Cleonymus.

SOS. Nihil ergo a gripho differt Cleonymus. *Qui fit, quæso,* rogabit aliquis inter convivas fabulans, *ut una eademque belua in terra et in cœlo et in mari clypeum abjecerit?*

XANTH. Hei mihi! quid ergo mali eveniet mihi, qui tale insomnium vidi?

SOS. Ne sis sollicitus: nihil enim erit mali, ita me ament dii.

XANTH. Attamen dirum est omen homo abjiciens arma. Tu vero jam tuum narra.

SOS. Sed est magni momenti: nam ad totam reipublicæ navem attinet.

XANTH. Propera igitur memorare carinam illius rei.

SOS. Visus sum circa primum somnum videre concionem sedentum in Pnyce pecudum, baculos habentium et pallia: deinde inter istas pecudes mihi videbatur verba facere balæna omnivora, quæ vocem habebat obesæ suis.

XANTH. Au!

SOS. Quid est?

XANTH. Desine, desine; ne narra. Pessime olet insomnium istud putorem corii.

SOS. Deinde impura illa balæna trutinam tenens, bubulum appendebat adipem.

XANTH. Hei mihi misero! populum nostrum vult distrahere.

SOS. Videbatur autem mihi Theorus prope humi sedere, coracis habens caput: tum vero Alcibiades mihi dixit ore balbo: *Celnisne? Theolus colacis habet caput.*

XANTH. Recte id quidem Alcibiades balbutiit.

SOS. Annon monstri hoc simile est, Theorus corvus factus?

XANTH. Minime; immo optimum est.

SOS. Quomodo?

XANTH. Rogas? homo erat: deinde repente factus est corvus. Nonne hinc manifesta conjectura augurere, cum subvolantem a nobis ad corvos iturum?

SOS. Ergone duobus obolis non conducam te, qui tam perspicue conjicis somnia?

XANTH. Age vero, spectatoribus argumentum eloqui volo, ubi prius pauca hæc eos monuero. Nihil a nobis exspectent magnum nimis, nec etiam jocos Megaris furtim conquisitos. Nobis enim nec sunt, qui nuces ex sportula jaciant spectatoribus, servi: nec est Hercules cœna defraudatus, nec iterum Euripides petulanter traducitur; neque etiam, quia Cleo fortunæ favore inclaruit, propterea eundem illum hominem rursus aceto perfundemus. Sed est nobis argumentum non ineptum, quod vestram quidem sapientiam non superat, sed tamen magis est scitum et elegans, quam quævis insulsa comœdia. Nempe herus est nobis, qui in superiore ædium parte dormit, magnus ille in cœnaculo. Iste nobis imperavit, ut suum patrem adservemus, quem intus conclusit, ne foras exeat. Morbo enim pater ejus laborat mirabili, quem nemo facile noverit, neque conjecerit, qui sit, nisi ex nobis audiatis: si minus creditis, ipsi conjecturas facitote. Amynias quidem iste Pronapi filius ait, esse eum amatorem aleæ: sed nihil dicit.

SOS. Nihil hercle; sed de se hunc morbum conjectat.

XANTH. Haud sane recte. Est tamen *Amator* quidem exordium hujus mali. Iste vero, Sosia, ad Dercylum ait, amatorem eum esse compotationum.

SOS. Nequaquam; si quidem iste morbus etiam virorum est bonorum.

XANTH. Nicostratus autem Scambonides ait eum amatorem esse sacrificiorum, aut hospitum.

SOS. Per canem juro, Nicostrate, non est amator hospitum. Nam cinædus est Philoxenus.

XANTH. Frustra nugamini: non enim invenietis. Si autem scire cupitis, jam tacete: declarabo enim nunc morbum heri mei. Quippe amator est Heliææ, ut nemo alius: insanitque hujus rei, judicandi inquam, cupidine, et gemit, si non in primo sedeat judicum subsellio. Noctu autem somni ne tantillum quidem videt: si vero pauxillum conuivere cœpit, tamen noctu etiam mens volitat illic circa clepsydram. Et quoniam assuefactus est calculum tenere, tribus compressis digitis expergefactus surgit, quasi thus imponeret acerræ novilunio. Et mehercle, si alicubi videat inscriptum in janua, *Bellus Demus Pyrilampis filius*, ipse ire solet, et juxta scribere: *Bellus Camus Judiciarius.* Gallum autem gallinaceum, qui cecinerat vesperi, dixit, se excitare tarde, quia corruptus esset a reis argento. Statim autem a cœna cum clamore poscit calceos: deinde ubi illuc ante diluculum venit, dormit adnixus et hærens columnæ, instar conchæ. Præ severitate autem ducta omnibus longa linea, tanquam apis aut bombylius domum ingreditur cum unguibus cera sublitis. Et quia timet ne aliquando eum calculi deficiant, litus habet renovatque semper domi, ut ferendæ sententiæ copiam habeat. Ita æstuat: magis autem monitus, semper magis judicare studet. Hunc itaque custodimus obductis inclusum pessulis, ne exeat. Filius enim ejus morbum graviter fert. Et primum quidem dictis lenibus adlocutus suasit ei, ne gestaret pallium, neve exiret foras: at ille morem non gessit. Deinde illum lavit, et purgavit, quin etiam postea Corybantum sacris piari curavit: ille autem tympanum tenens exsiluit, et judicaturus in forum irruit. Quum autem istis initiis ei nihil profuisset, in Æginam navigavit, ibique prehensum noctu in Æsculapii fano incubare fecit: at ille summo mane apparuit apud cancellos. Exinde non amplius domo exire eum sivimus: ille vero elabebatur per cloacas et foramina: nos autem, quæcunque erant perforata, obturavimus pannis, et obsepivimus: ille vero paxillos infigebat parieti, quibus, ut graculus, innixus, exsiliebat: nos demum totum atrium circumcirca retibus obduximus, illumque sic adservamus. Est autem nomen seni Philocleo, quo sane dignus est, ita me Jupiter amet: filio autem ejus Bdelycleo, quippe qui mores habeat caperofrontipervicos.

BDEL. O Xanthia et Sosia, dormitisne?

XANTH. Hei mihi!

SOS. Quid est?

XANTH. Bdelycleo surgit.

BDEL. Nonne curret vestrûm alter huc ocius? nam pater in culinam est ingressus, rimaturque aliquid, tanquam mus in caverna delitescens: sed specta, ne per foramen alvei elabatur: tu autem januæ incumbe.

SOS. Hoc ago, here.

BDEL. O Rex Neptune! quid est, quod fumarium ita sonat? Eho, quis es tu?

PHIL. Fumus equidem exeo.

BDEL. Fumus? age videam cujus ligni.

PHIL. Ficulnei.

BDEL. Sane hercle, quod quidem unum omnium fumum facit acerrimum. Sed non intro te referes citissime? ubi est fumarii operculum? regredere. Agedum asserem etiam superimponam. Istic jam aliud quodvis machinare. At ego infelix sum, ut nemo alius, qui Fumo patre natus jam perhibebor.

SOS. Tu puer, januam trude: valde preme atque fortiter: ego etiam illuc veniam. Seram diligenter observa et vectem, et vide ne vectis glandem derodat.

PHIL. Quid facere vultis? non me exire sinitis, impurissimi, judicaturum? Ergo abibit indemnatus Dracontides.

BDEL. Istuccine vero tu graviter ferres?

PHIL. Etenim consulenti mihi olim Delphis oraculum respondit Deus, me tum mortem oppetiturum, quando mihi indemnatus reus abiisset.

BDEL. Apollo Averrunce! quale hoc est oraculum!

PHIL. Age, obsecro, emitte me, ne disrumpar.

BDEL. Per Neptunum juro, ut ego te nunquam emittam, Philocleo.

PHIL. Itaque corrodam mordicus arreptum rete.

BDEL. Sed non habes dentes.

PHIL. Me miserum! quomodo te occidam? quomodo? date mihi gladium ocius, aut tabellam damnatoriam.

BDEL. Homo iste magnum aliquod molitur malum.

PHIL. Non equidem hercle, non, inquam; sed vendere volo asinum una cum clitellis abductum: nam novilunium est.

BDEL. Nonne ego etiam, quæso, possem eum vendere?

PHIL. Non ita ut ego.

BDEL. Immo hercle melius: sed educ asinum.

XANTH. Qualem prætextum intulit! quam callide, ut eum emittas citius!

BDEL. Sed inanem retraxit hamum: mihi enim doli suboluerat. Sed ingressus asellum educere volo, ut ne foras rursus emicet senex. —Aselle, cur fles? anne quod hodie venum ibis? quid ingemiscis, quiane Ulyssem aliquem non vehis?

XANTH. Sed mehercle quemdam vehit, huncce subtus pendulum.

BDEL. Quemnam? age videam.

XANTH. Istum.

BDEL. Hoc quid est? quisnam es, quæso, tu homo?

PHIL. Utis sum mehercle.

BDEL. Utis tu? cujas?

PHIL. Ithacus ex Fugacia.

BDEL. At faxo hercle, ut non sine magno tuo malo Utin te esse dixeris. Sursum trahe eum ocius. Impurissimus ille, quorsum subierat! mihi sane videtur simillimus esse pulli subrumi asellæ, qua viator invehit.

PHIL. Nisi me missum feceritis, pugnabimus.

BDEL. Qua de re, quæso, pugnabis nobiscum?

PHIL. De asini umbra.

BDEL. Improbus es, sed rudis et desperatæ audaciæ.

PHIL. Egone improbus? non hercle. Sed tu non sentis nunc me esse virum optimum: at senties forte, quando comedes sumen, quod adponet tibi senex Heliasticus.

BDEL. Trude asinum et te ipsum in domum.

PHIL. O judices, mei socii, tuque, ô Cleo, succurrite.

BDEL. Intus vociferare, clausis foribus. Trude tu multos lapides ad ostium, et glandem rursus immitte in vectem, transversumque oppone tignum, cui fulciendo propere advolve magnum mortarium.

SOS. Hei mihi misero! unde incidit in me glebula?

XANTH. Forte mus desuper eam tibi injecit alicunde.

SOS. Mus? non hercle: sed iste serpens heliastes, qui tegulas subiit.

BDEL. O me miserum! iste homo passer fit: avolabit. Ubi est rete? ubi? apage, apage, retro apage te. Edepol næ satius esset me Scionem custodire, quam hunc meum patrem.

SOS. Agedum, quoniam istum abegimus, nec potis est, ut clam nobis elabatur, cur non obdormiscimus pauxillum?

BDEL. Sed, ô miselle, venient paulo post sodales judices vocantes hunc meum patrem.

SOS. Quid ais? at nondum illuxit.

BDEL. Nondum hercle. Tamen solito tardius excitantur hodie, quippe qui a media nocte eum semper arcessunt, lucernas habentes, suavissimaque e veteris Phrynichi Phœnissis cantillantes carmina, quibus eum evocant.

SOS. Itaque, si opus erit, jam eos lapidibus impetemus.

BDEL. Sed, ô miser, si quis irritaverit genus istud senum, simile est illud crabronibus. Extremis enim in lumbis aculeum habent acutissimum, quo pungunt, et vociferando saltitant, et jaculantur, instar scintillarum.

SOS. Animo liquido et tranquillo es: nam si ego lapides habeam, multorum judicum examen dissipabo.

CHOR. Perge, procede strenue. Cessas, ô Comia? at hercle, antea non cessabas; sed tam firmus eras, quam lorum caninum: nunc autem te vincit Charinades eundo. O Strymodore Conthylensis, optime judicum, estne hic forte Euergides, aut Chabes Phlyensis? Adest, quidquid superat, appapæ, papæ, papæax! ex illa juventute, quæ tum florebat, quando in Byzantio contubernales eramus custodes ego et tu; deinde obambulantes noctu panariæ illius surripiebamus ligneum mortarium, quo fisso oleris agrestis nonnihil coquebamus. Sed festinemus, ô viri; nam de Lachete nunc judicium fiet. Aiunt autem omnes eum habere alveare plenum pecunia. Itaque heri Cleo, columen nostrum, nos jussit mature adesse, instructos in tres dies ira acerba contra ipsum, ut illius ulciscamur injurias. Eia agite, festinemus, ô æquales, antequam illucescat: per-

gamus, simulque cum lucerna usquequaque dispiciamus, ne quis ex insidiis imprudentes nos opprimat.

PUER. Lutum istud, mi pater, pater, cave.

CHOR. Tu igitur humi festucam sume, et lucernam emunge.

PUER. Non. Sed hocce digito mihi videor lucernam probe emuncturus.

CHOR. Quamobrem, ô stulte, digito promoves ellychnium, præsertim in ista olei penuria? non enim te mordet, quando care est emendum.

PUER. Edepol, si pergitis pugnis nos commonefacere, exstinctis lucernis nos domum abibimus: tum forte in tenebris hac lucerna carens, lutum turbabis ambulans, tanquam attagen.

CHOR. Profecto ego alios etiam te majores castigo. Sed istud, quod calco, mihi cœnum videtur. Et mirum ni quatuor ad summum cis dies necesse fuerit Jovem pluere: adeo increvere in lucernis fungi: solet autem quam maxime, si istud fiat, pluere. Expetunt autem fructus, quicunque sunt serotini, pluviam et Boreæ flatum. Quidnam huic sodali nostro judici, qui in hisce habitat ædibus, dicam accidisse, quod non prodit huc ad gregem nostrum? sane antehac non solebat remulco trahi: sed primus nobis præibat cantans Phrynichi carmen; etenim est cantus amans: sed ego censeo, ut hic stantes, ô viri, et cantantes eum eliciamus; si forte audiens meam cantilenam præ voluptate prorepat foras.

Quid causæ est, quamobrem ante ostium non apparet nobis hic senex, nec responsat? num perdidit calceos, aut digitum pedis in tenebris alicubi impegit, unde malleolus ei intumuit homini seni? et forte etiam inguen ei doleat. Sane multo acerrimus erat omnium nostrûm, et solus oratione non flectebatur. Sed si quando aliquis eum supplex rogaret, tum ille capite sic demisso dicebat, *Lapidem coquis.* Forte etiam propter istum hominem, qui nobis heri elapsus est, decipiens nos, et dicens *Se Atheniensium reipublicæ favere, quæque in Samo gererentur, primum se indicasse;* id, inquam, ægre ferens, forte nunc in febre cubat. Nam sic homo est. Sed, ô bone, surge, et ne te ipsum edas, neque stomacheris. Etenim adest homo quidam opulentus ex iis, qui Thraciam prodidere, quem vide ut infames plectasve capite.

I præ, puer, progredere.

PUER. Gratificaberisne ergo mihi, pater, si quid abs te rogem?

CHOR. Omnino, mi filiole: sed dic, quid velis me tibi emere boni: arbitror autem te dicturum talos fortasse, mi fili.

PUER. Neutiquam hercle, pater dulcissime; sed ficus: plus enim placent.

CHOR. Non edepol emam, si vel suspendatis vos.

PUER. Non edepol ergo amplius te deducam.

CHOR. Nam ab ista tenui mercede judiciaria oportet tertium me nunc habere panem et ligna et obsonium; tu autem præterea ficus a me petis?

PUER. Age vero, mi pater, si noluerit Prætor nunc fieri consessum judicum, unde ememus prandium? habesne spem aliquam bonam nobis, aut *viam Helles sacram*?

CHOR. Apapæ! heu! Equidem hercle nescio, unde nobis erit cœna.

PUER. Cur me ergo peperisti, ô infelix mater, ut molestias sufferam in alendo patre?

CHOR. Inutile ergo, ô saccule, te habui decus.

PUER. Heu, heu! parati nobis sunt gemitus.

PHILOCLEO, CHORUS, BDELYCLEO, SOSIA, XANTHIA, CANIS.

PHIL. Amici, dudum tabesco, per foramen vos audiens, vobisque responsare cupiens. Sed canere nequeo. Quid agam? adservor ab istis. Jampridem enim cupio vobiscum ire ad urnas judiciarias, et mali quid facere. Sed, ô Jupiter, tona vehementer, et me subito fac fumum, aut Proxeniadem, aut Selli filium, qui mentitur labruscam: ne dubita, ô rex, istud mihi gratificari, sortem miseratus meam: aut me fulmine ardenti cinefac ocius: deinde me sublatum flatu impelle in acidam muriam ferventem; aut me in lapidem illum converte, super quo calculos dinumerant.

CHOR. Quis est ergo, qui te sic cohibet, et occludit fores? Dic; nam amicis dixeris.

PHIL. Gnatus meus. Sed ne clamate: etenim in anteriore parte ædium dormit: sed submissiore voce loquimini.

CHOR. At ista faciens, ô nugator, quanam a re se prohibiturum te cogitat? quamnam prætendit causam?

PHIL. Non sinit me, ô amici, judicare, nec quidpiam mali facere. Sed me conviviis exhilarare paratus est; ego autem nolo.

CHOR. Hoccine impurus ille ausus est hiscere, Populi et Cleonis osor, quia nimirum vera dicis de navibus?

PHIL. Nunquam sane iste homo hoc ausus fuisset dicere, nisi conjurationis esset alicujus particeps.

CHOR. Sed hæc quum ita sint, tempus est maximum, ut quæras novum aliquod commentum, quod te faciat clam isto viro huc descendere.

PHIL. Quidnam id esse possit? vos quærite. Nam ego quodlibet faciam, tanta flagro cupiditate per subsellia spatiari cum calculo.

CHOR. Estne, quæso, foramen aliquod, quod intus possis perfodere, atque elabi pannis tectus, uti callidus ille Ulysses?

PHIL. Omnia sunt obsepta, nec vel formicæ patet exitus. Sed aliud quidpiam quærere vos oportet: per foramen perrepere non licet.

CHOR. Meministin' ergo, ut militans olim furatus es verua, iisque depactis in murum ex eo te demisisti, quando Naxus capta fuit?

PHIL. Novi: sed quid istud? non enim hic status rerum illi similis est. Quippe juvenis tum eram, et poteram furari, integerque vigoris eram: nec quisquam me custodiebat: sed mihi tuto licebat fugere: nunc autem cum armis satellites ordine dispositi per vias in speculis sunt: eorum autem duo isti ad ostium, tanquam mustelam, quæ carnem furata est, me observant, verua manibus tenentes.

CHOR. Sed etiamnum exprome aliquam machinationem quamprimum, ô mellite; nam Aurora adest.

PHIL. Optimum itaque erit perrodere rete. Ignoscat autem mihi Dictynna quod retia lædo.

CHOR. Viri fungeris officium ad salutem tendentis: sed admove tuam maxillam.

PHIL. Perrosum hoc quidem est: sed nihil quicquam clamate: verum caveamus, ne Bdelycleo persentiscat.

CHOR. Nihil formides, ô amice, nihil: nam ego illum, si mutit, cogam mordere cor suum, et de vita certare; ut sciat non esse calcanda Cereris et Proserpinæ scita. Sed funem aptato ad fenestram, deinde alligatum te ipsum demitte, et concipe animo furorem Diopithis.

PHIL. Age nunc, si isti sentiant hæc, et me velint reducere atque retrahere intro, quid facietis? dicite jam.

CHOR. Opem tibi feremus, et omne robur adsciscemus animi, ut nequeant te cohibere: talia nos facinora inceptabimus.

PHIL. Faciam igitur quod suadetis, vobis fretus; et mementote, si quid mihi acciderit, ut me vestris manibus sublatum et defletum, sub cancellis sepeliatis.

CHOR. Nihil mali accidet tibi, ne timeas: sed, ô bone, demitte te ipsum audacter, invocatis patris diis.

PHIL. O Lyce domine, heros vicine; tu enim iisdem, quibus ego, delectaris, perpetuis reorum lacrimis et lamentis: huc sane venisti habitatum data opera, ut ista audires, et solus omnium heroum voluisti apud flentem sedere: miserere mei, et me vicinum tuum nunc serva. Sic nunquam ad tuas storeas mingam aut pedam.

BDEL. Eho tu surge.

SOS. Quid negoti est?

BDEL. Quasi vox quædam me circumsonat.

SOS. An senex ille aliquorsum prorepit?

BDEL. Non hercle: sed fune se vinctum demittit.

SOS. O impurissime, quid facis? nunquam descendes.

BDEL. Ascende ocius in alteram fenestram, et verbera ramis, si qua ratione retro se convertat, illis cæsus.

PHIL. Nonne suppetias venietis, quotquot hoc anno litigaturi estis, ô Smicythio, et Tisiade, et Chremo, et Pheredipne? Quando autem, nisi nunc, opitulabimini mihi, antequam magis introrsum trahar?

CHOR. Dicite mihi, quid cessamus commovere illam bilem, quam solemus, quum quis nostrum crabronum examen excitaverit? nunc, nunc ille iracundiæ nostræ stimulus, quo sontes castigamus, acutus

erigitur. Sed, abjectis tunicis, ocius, ô pueri, currite et clamate, et Cleoni hæc nuntiate, ipsumque jubete venire, ut contra hominem reipublicæ osorem et pessime periturum, quia sententiam hanc introducit, lites non oportere judicarier.

BDEL. O boni, rem ipsam audite et ne clamate.

CHOR. Pol in cœlum usque tollemus clamorem: nam hunc ego non deseram.

BDEL. Annon intolerabilia sunt hæc, et manifeste tyrannica?

CHOR. O cives, et Theore deorum contemtor, et si quis alius assentator nobis præsidet!

XANTH. O Hercules! spicula etiam habent. Nonne vides, ô here?

BDEL. Sane, quibus Philippum Gorgiæ filium judicantes perdiderunt.

CHOR. Et te rursus perdemus. Sed unusquisque convertere huc, et exserto spiculo hunc pete, constipatus, ordinatus, ira et furore plenus, ut deinceps sciat quale examen irritaverit.

XANTH. Atqui hercle hoc jam grave est, si pugnandum erit: nam ego quidem timeo, quum eorum aculeos video.

CHOR. Sed amitte virum; sin minus, aio te beatas prædicaturum testudines, ob tergi duritiam.

PHIL. Eia nunc, ô sodales judices, crabrones irritabiles, partim in culum ei involate irati; partim oculos circumcirca pungite et digitos.

BDEL. O Mida, et tu Phryx, huc succurrite, et tu Masyntia, istumque tenete, neque cuiquam eum dimittite; sin minus, in crassis compedibus jejunia agetis. Nam ego jam sæpius ficulneorum foliorum crepitum audivi.

CHOR. Nisi hunc dimiseris, spiculum infigetur tibi.

PHIL. O Cecrops heros, domine noster, in draconem desinens, paterisne me sic a barbaris hominibus opprimi, quos ego docui quatuor mensuras lacrimarum fundere in chœnicem?

CHOR. Ergone in senectute multa non insunt incommoda scilicet? nunc etiam ambo isti veterem herum vi capiunt, subiguntque, immemores renonum et exomidum, quas iste eis emit, et galerorum, et ut hieme pedes eis fovebat, ne quando frigerent: sed illis non inest in oculis pudor nec reverentia veterum calceorum.

PHIL. Nonne me nunc quidem dimittes, pessima bestia, nec in memoriam revocans, quando te uvas furantem deprehendi, et adductum ad oleam probe flagris concidi usque ad invidiam? at tu ingrati animi homo eras. Sed dimitte me et tu, et tu, priusquam gnatus meus huc excurrat.

CHOR. Sed horum mox pœnas nobis dabitis non ita multo post; ut sciatis, qualis sit mos hominum iracundorum et justorum et acerba tuentium.

BDEL. Cæde, cæde, ô Xanthia, et abige crabrones ab ædibus.

XANTH. Atqui hoc ago; sed et tu largo fumo illos preme.

SOS. Nonne in malam rem facessetis? non abibitis? percute caudice.

XANTH. Et tu imposito in ignem Æschine Selli filio, fac fumum. Eramus ergo vos abacturi tandem.

BDEL. Sed mehercle non tam facile illis defunctus fuisses, si forte de carminibus Philoclis comedissent.

CHOR. Annon ergo hæc manifesta sunt pauperibus, ut clam me imprudente insinuarit se tyrannis? siquidem tu, ô improbissime, superbique illius sectator Amyniæ, a legibus nos arces, quas constituit nostra civitas, neque causam ullam prætendens, neque orationem comem, quamobrem solus ipse domineris.

BDEL. Possemusne sine pugna et acuto clamore sermones conferre inter nos, et in gratiam redire?

CHOR. Tecumne conferam sermones, ô populi osor, et monarchiæ cupide, et familiaris Brasidæ, qui gestas fimbriam e tæniis, et barbam intonsam alis?

BDEL. Edepol næ satius est, ut a patre meo prorsus abscedam, potius quam quotidie conflicter cum tantis malis.

CHOR. Nec in apio nec in ruta sunt adhuc res istæ: hoc enim inseremus vilissimum verbum: et nunc quidem nihil dolet tibi; sed dolebit, quum orator eadem ista in te ingeret crimina, conjuratosque tuos vocabit.

BDEL. Obsecro per deos, estisne vos hinc discessuri? sin aliter, constitutum est mihi vapulare usque et verberare toto die.

CHOR. Nunquam desistam, donec aliqua pars mei reliqua erit, quando tu ad tyrannidem affectas viam.

BDEL. Nempe omnia vos tyrannidem et conjurationem nominatis, sive majus, sive quis minus crimen alicui intentet, cujus ego tyrannidis nomen quinquaginta annis ne semel quidem audiveram. Sed nunc multo vilior est salsamentis, adeo ut illius nomen jam in foro etiam circumferatur. Nam si quis emat orphos, nolit autem membradas, illico dicit ille, qui in proximo vendit membradas: *Iste homo videtur obsonare ad tyrannidem.* Si quis autem porrum petat ad condiendas apuas, olerum venditrix limis intuens dicit illi: *Porrum petis: dic mihi, num paras tyrannidem? an putas tibi Athenas condimenta tributi instar ferre?*

XANTH. Me quoque scortum, quum heri meridie ad illud ingressus essem, quia jubebam, ut supinum agitaret equum, iratum interrogavit, *an Hippiæ tyrannidem constituam.*

BDEL. Hæc enim istis auditu jucunda: et nunc ego, quia volo, ut pater meus, his relictis moribus, primo mane domo non egrediatur, delationibus et litibus misere vacaturus, sed vitam agat splendidam, uti Morychus, insimulor ista facere ex conjuratione, tyrannidisque studio.

PHIL. Tuo quidem hercle merito: namque ego vel gallinarum lac nihili faciam præ ista vivendi ratione, a qua me nunc abducere satagis: neque delector raiis, nec anguillis; sed libentius comederem liticulam minutam in patina suffocatam.

BDEL. Namque edepol assuevisti ejusmodi rebus delectari. Sed si poteris patienter silere, et cognoveris quæ dicam, arbitror tibi me ostensurum, ut ista omnia te falsum habeant.

PHIL. Fallor, quando judico?

BDEL. Et quidem derideri te non sentis ab hominibus, quos tu tantum non adoras. Quin insciens servitutem servis.

PHIL. Desine memorare servitutem mihi, qui omnibus impero.

BDEL. Haud tu quidem: verum servus es, dum te putas imperare. Nam doce nos, ô pater, quid tibi accedit dignitatis, qui tributa Græciæ in rem tuam convertis.

PHIL. Plurimum vero: voloque his arbitrium permittere.

BDEL. Ego etiam. Dimittite nunc eum omnes, et gladium mihi date. Nam si argumentis a te victus fuero, gladio incumbam. At, perii! dic mihi, quid, si non acquieveris arbitrorum sententia?

PHIL. Nunquam bibam meri mercedem Boni Geni.

CHOR. Nunc autem te, qui e nostra palæstra es, oportet dicere quid novi, ut videaris—

(BDEL. Ferat mihi huc scrinium aliquis ocius.

CHOR. Sed non prorsus homo nihili videberis esse, si istud tibi jubes dari.) non ita, ut adolescens iste, verba facere. Vides enim quam magnum tibi instet certamen, in quo omnia in discrimen adducuntur, si, quod absit, iste victor erit.

BDEL. Etenim quæcunque dixerit, memoriæ causa summatim notabo.

PHIL. Quid autem vos dicitis, si iste oratione me superaverit?

CHOR. Non amplius senum turba utilis foret, nec hilum. Nam irrideremur per vias omnes et thallophori vocaremur, litium putamina. Sed ô qui disceptabis de universo imperio nostro, nunc audacter omnium linguæ tuæ virium fac periculum.

PHIL. Equidem statim ab ipsis carceribus imperium nostrum argumentis ostendam, ut nullo regno sit inferius. Quid enim fortunatum aut beatum magis nunc est judice, aut deliciis magis abundans, aut formidabilius animal, præsertim sene? quem primum quidem prorepentem e lecto observant apud cancellos homines magni et quadricubitales: deinde statim accedens aliquis injicit mihi manum mollem, quæ furta fecit publicæ pecuniæ: supplicesque mihi ad genua accidunt sontes, vocem miserabilem fundentes: *Miserere mei, ô pater, obsecro te, si et tu unquam surripuisti aliquid, magistratum gerens, aut in militia contubernalibus obsonans.* Qui nec an viverem sciret, nisi a me jam antea crimine absolutus fuisset.

BDEL. Quod de supplicibus dicis, illius hoc esto mihi monumentum.

PHIL. Deinde ingressus, precibusque oneratus, et ira detersa, intus nihil horum quæ promiserim, facere soleo. Sed audio reos omnigenas voces mittentes, ut absolvantur. Age, quæ non ibi blandimenta potest audire judex? alii deflent paupertatem suam, eaque quibus revera premuntur mala cumulant aliis, donec æquaverit ali-

quis sua meis. Alii narrant fabulas nobis: alii Æsopi ridiculum quoddam: alii dicteria dicunt, ut ego rideam et iram deponam. Atque si his non moveamur, liberos extemplo protrahit, filias et filios manu ducens: ego autem ausculto: at illi capita simul demittentes balant: deinde per illos pater, tanquam deum, me obsecrat, tremens, ut se noxa liberem: *Quod si delectaris agni voce, filii vocem miserearis. Si vero porcellis delecter*, orat, *ut filiæ voce movear.* Atque tunc nos intensionem iræ nonnihil relaxamus. Annon magnum hoc est imperium et divitiarum irrisio?

BDEL. Hoc alterum erit, quod literis mandabo, divitiarum tua irrisio. Et commoda mihi memora quæ habes tu, qui Græciæ imperare te dicis.

PHIL. Etiam puerorum ætas quum examinatur, nobis licet pubem eorum contemplari; et si Œagrus in judicium veniat, non ante absolvitur, quam nobis ex Nioba orationem recitet, optimam quamque eligens. Si autem tibicen causam vincat, pro latæ sententiæ mercede nobis judicibus e foro egredientibus exodium modum tibia canit capistratus. Et si pater quis moriens filiam, quam unicam relinquat hæredem, testamento det alicui nuptum, nos tabulas et concham sigillo decore impositam longum flere jubemus, et rescindimus, puellamque damus illi, qui precibus nos ad suas partes adduxerit: et ista quum facimus, immunes sumus reddendæ rationis: ceterorum autem magistratuum nullus.

BDEL. Honesta quidem sunt quæ dixti cetera, ob eaque felicem te prædico: at quod rescindis testamentum de unica hærede, injuste facis.

PHIL. Præterea quum Senatus, itemque populus, in cognitione magni alicujus criminis dubius hæret, decreto facto reos ad judices amandant: deinde Euathlus et magnus ille pulpator clypeique abjector Cleonymus dicunt se non proditeros vos, et pro populari statu pugnaturos. Et apud populum nullius unquam oratoris sententia valuit, nisi dixerit judicum confessus esse dimittendos, quum primum unam litem judicaverint. Ipse autem Cleo, qui clamore omnia domat, solos nos non arrodit; sed observat, manu tenens flabellum, muscasque a nobis abigit. Tu autem patri tuo nihil istorum fecisti unquam. At Theorus, quamvis nequaquam inferior vir sit Euphemo, spongiam habens e pelvi calceos nobis pice illinit. Considera autem a quibus me excludis et arces commodis, quæ tu servitium esse et ministerium te dicebas probaturum.

BDEL. Dic usque ad satietatem: nam utique desistes aliquando ab isto præclaro tuo imperio, et videberis *podex loturam pervincens.*

PHIL. Sed quod jucundissimum est omnium istorum, cujus oblitus fueram; quum domum redeo, mercedem habens, atque ingredientem simul omnes amplectuntur propter argentum; et primo gnata me lavat, et pedes ungit, et me prona deosculatur, atque me *pappam* vocitans, interea triobolum lingua sua mihi ex ore expiscatur: deinde uxorcula mihi subblandiens mazam adfert non multum

subactam postea mihi adsidens me sic invitat: *Comede istud; manduca istud.* His ego delector; nec mihi opus erit, ut ad te respiciam et ad condum promum, quando prandium adponat, maledicens mihi et murmurans, ne mox aliam mihi pinsat offam. Hæc possideo, propugnaculum malorum, munimentumque telis arcendis. Tum si mihi vinum sitienti non infuderis, *asinum* hunc adtuli vino plenum: deinde paudus ipse memet ingurgito: ille autem hians rudit, et contra tuum *turbinem* grande et horrendum pedit. Annon magnum imperium obtineo, nec inferius Jovis regno? qui eadem audio de me dici, quæ Jupiter de se. Nam si nos tumultuemur, quilibet prætereuntium autumat: *Quam vehementer tonat forum judiciale, ó supreme Jupiter!* Et quando fulmino, poppysmate me adorant, et cacant præ metu divites vel maxime superbi. Et tu me in primis times ipse, times, inquam, ita me Ceres amet; ego vero peream, si te timeo.

CHOR. Nunquam tam accurate quemquam audivimus, neque tam prudenter verba facere.

PHIL. Non: verum ille desertas vineas sperabat se vindemiaturum; probe enim norat me hac arte plurimum valere.

CHOR. Ut autem omnia persecutus est, et nihil præteriit, adeo ut extollerer quidem auscultans, et jus dicere in Beatorum insulis ipse mihi viderer, dulcedine ejus verborum perfusus.

PHIL. Ut iste jam pandiculatur, et non est apud se! Efficiam certe, ut tu scuticas præ oculis habeas hodie.

CHOR. Oportet autem te omnigenos nectere dolos, ut elabaris: difficile enim iram meam mollire, si quis a me non dicat. Proinde tuum est quærere molam bonam recensque cæsam, si nihil tale dixeris, quod meam iracundiam frendere possiet.

BDEL. Difficilis equidem est labor, cui adhibendum acrius majusque ingenium, quam Comicorum sit, morbum sanare civitati ex longo tempore ingenitum. Sed, ô pater noster Saturno gnate—

PHIL. Desine patrem commemorare. Nisi enim cito ostenderis me servire, non est, ut mortem effugias, etiamsi oporteat me extis abstinere.

BDEL. Ausculta modo, mi patercule, paulisper exporrecta fronte; atque primo quidem computa levi negotio, non calculis, sed digitis, tributa universa, quæ ab urbibus nobis conferuntur: præterea vectigalia seorsum, et multas illas centesimas, prytanea, metella, fora, portus, mercedes, sectiones. Istorum redituum summa est circiter bis mille talenta. Hinc jam pone mercedem annuam judicibus, qui sunt sex mille; non enim plures in hac urbe habitatis: cedunt itaque vobis centum et quinquaginta talenta.

PHIL. Ne quidem decima pars ergo nobis in mercedem cedit.

BDEL. Non hercle. Sed quorsum abit reliqua pecunia?

PHIL. Ad eos qui semper hæc verba in ore habent: *Nunquam prodam Atheniensium colluviem; verum pro Populi libertate pugnabo semper.*

BDEL. Tu enim, ô pater, ipsos tibi adsciscis dominos, speciosis illis dictis deceptus. Deinde isti quinquagenorum talentûm munera ab urbibus extorquent, hujusmodi minis terrorem incutientes: *Aut tributum dabitis, aut ego intonans urbem vestram evertam.* Tu vero contentus es, si imperi tui rejectanea rodas. Socii autem nostri ut senserunt reliquam turbam e phimo sorbere et comedere res nihili, te quidem habent pro Conni calculo: istis autem adferunt munera, salsamentorum orcas, vinum, tapetes, caseum, mel, sesama, pulvinaria, phialas, lænas, coronas, torques, pocula, opes cum sanitate. Quibus autem tu imperas post multos terra marique exantlatos labores, eorum tibi nemo ne caput quidem allii ad condiendos pisciculos dat.

PHIL. Non hercle: sed ipse tres allii bulbos ab Eucharida qui peteret misi. At odiosus es, istam servitutem omittens, quam mihi demonstraturus eras.

BDEL. Nonne vero servitus magna est, quum omnes isti magistratus gerentes, et ipsi, et eorum assentatores, mercedes accipiunt: tu vero, si quis tibi tres obolos det, contentus es, quos ipse remigando et terrestribus præliis depugnando, et urbes obsidendo quæsieras multo labore? Et præterea, quod me in primis excruciat, alieno jussu ad forum ire cogeris, quando domum tuam ingressus impudicus adolescentulus, Chæreæ filius, sic divaricatis cruribus stans, lascivo et ad mollitiem composito gestu, tibi edicit, ut summo mane et tempestive judicaturus eas, quia quicunque vestrûm post datum signum venerit, triobolum non accipiet. Ille vero qui reipublicæ dat operam, pro patrocinio drachmam accipit, etiamsi ad concionem serius venerit: deinde alium quemdam eorum, quos in magistratu collegas habet, participem facit, si quis reorum aliquid dederit: atque ita ambo de composito negotium conficere student: deinde, velut quum serra rursum prorsum ducitur, alter trahit, alter remittit: tu vero hietans quæstorem respicis, et quæ gerantur non animadvertis.

PHIL. Hæccine mihi faciunt! hei mihi, quid dicis? ut mihi cor profundum moves, facisque ut magis advertam animum, nec scio quomodo me adfectum reddas.

BDEL. Specta igitur, ut, quum tibi et universis ditescere in proclivi sit, involutus sis nescio quibus angustiis, ab istis, qui populo se studere simulant semper: qui urbibus plurimis imperans inde a Ponto ad Sardiniam usque, non habes quo fruaris, præter istud quod fers mercedis minimum: idque ex lanæ flocculo instillant identidem tibi paulatim, ad sustentandam vitam, tanquam pultem. Pauperem enim te esse volunt, idque qua gratia velint, dicam tibi; nempe ut cognoscas tuum nutricium, et quum iste te instigabit et tanquam canem immittet in quempiam inimicorum, ferociter tu illis insultes. Si enim vellent victum præbere populo, perfacile id esset. Sunt enim urbes mille, quæ tributum nobis conferunt: harum si unicuique injungeretur, ut viginti viros aleret, viginti millia civium viverent in omnibus deliciis, abundantes carne leporina, coronis omnigenis, colostra et decocto lacte, illisque perfruentes, quibus digna est patria nostra, erectumque Marathone tropæum: nunc autem, tanquam olivantes, illum comitamini, qui mercedem distribuit.

PHIL. Hei mihi! quid ita quasi torpore manus mea perfunditur, et gladium tenere non possum, sed jam mollesco?

BDEL. At si quando ipsi timeant, Eubœam dant vobis, et frumenti promittunt quinquagenos modios se præbituros: nihil autem unquam dederunt, præter quinque modios nuper hordei; et hos vix, peregrinitatis postulatus, accepisti per chœnices singulatim admensos. Ideo inclusum semper ego te habui, alere te cupiens, ne isti irrideant te acerbe. Et nunc certum est præbere tibi quidquid voles; tantum quæstoris lac bibere haud te sinam.

CHOR. Utique sapiens erat, qui dixit: *Priusquam amborum orationem audiveris, ne judica.* Nam tu mihi nunc longe vincere videris. Itaque jam ira laxata scipiones abjicio. Sed, ô æqualis et sodalis noster, obtempera, orationi obtempera, ne imprudentem te præbe, neque rigidum infractumque. Utinam mihi adfinis aut cognatus fuisset aliquis, qui me talia monuisset! Tibi autem nunc deorum aliquis manifeste præsens adjutor est in hac re, et palam beneficia in te confert, quæ tu quoque præsens accipe.

BDEL. Equidem alam ipsum, præbens quæcunque seni conveniunt; alicam lingendam, lænam mollem, lodicem, meretricem, quæ penem ei fricet lumbosque. Sed quod tacet, nihilque mutit, id non potest mihi placere.

CHOR. Quid sibi agendum sit, ipse nunc secum reputat: jam enim agnoscit, quantum insaniebat modo; criminique sibimet ipse vertit, quæcunque tu illum hortatus es, se iis obsecutum non fuisse. Nunc igitur forte tuis dictis paret, et sapit, mutatis in posterum moribus, tibique morem gerens.

PHIL. Hei mihi!

BDEL. Heus tu, quid mihi clamas?

PHIL. Ne mihi quicquam istorum pollicere. Illa amo: illic siem, ubi præco dicit: *Quis suffragium nondum tulit? surgat.* Atque adstem urnis judiciariis, ultimus eorum qui calculum in phimum demittunt. Propera, anima mea. Ubi mea est anima? sine me transire, ô caliginosa. Hercules ne sirit, ut nunc ego inter judices sedens Cleonem furti reum deprehendam!

BDEL. Per deos obsecro, mi pater, age obtempera mihi.

PHIL. Quid obtemperem tibi? dic quidquid voles, præter unum.

BDEL. Quodnam id est? fac sciam.

PHIL. Ut a judiciis abstineam: illam enim consuetudinem Orcus adimet mihi prius, quam ego tibi obsequar.

BDEL. Tu itaque, quandoquidem istud libenter facis, illuc quidem ne amplius eas; sed hic manens, jus dicito familiaribus.

PHIL. Qua de re? quid nugaris?

BDEL. Eadem fac, quæ illic fiunt. Quia ostium clam aperuerit famula, hanc unica multabis multa, quod quidem illic utique factitabas. Et ista in posterum facies, ut rationi consentaneum est: quum ortus fuerit calor solis mane, judicium exercebis in sole: si vero ningat, aut pluat, ante focum sedens, causas cognosces: et licet meridie surgas, nullus te cancellis excludet Thesmotheta.

PHIL. Satis hoc mihi placet.

BDEL. Præterea si quis causam nimis longa oratione dicat, non exspectabis esuriens, te ipsum crucians simul et oratorem.

PHIL. Quomodo ergo potero, ut antidhac, causam recte cognoscere, si comedam interim?

BDEL. Multo quidem melius: etenim hoc vulgo dicitur, *Judices, mentientibus testibus, vix rem cognovisse ruminando.*

PHIL. Utique mihi persuades. Sed illud nondum dicis, mercedem unde sim accepturus.

BDEL. A me.

PHIL. Bene est istud, quod seorsum, non cum alio accipiam. Nam turpissime mecum egit nuper Lysistratus ille scurra: quum enim accepisset drachmam mecum, venit in forum piscarium et eam ærea moneta permutavit; deinde mihi imposuit in manum tres squamas mugilis, quas ego in os condidi: nam obolos me rebar accepisse: deinde offensus odore eas exspui, illumque in jus trahere volui.

BDEL. Is vero quid ad hæc dixit?

PHIL. Rogas? Galli me aiebat stomachum habere; *Itaque facile concoques pecuniam*, inquit.

BDEL. Vides ergo quantum tibi inde accedet lucri.

PHIL. Non parum sane. Sed quod facturus es, face.

BDEL. Manta modo: ego autem mox adero ista ferens.

PHIL. Vide sis, ut oracula perficiantur. Audiveram enim fore ut Athenienses aliquando singuli jus dicant in suis ædibus, et in vestibulis ædificet sibi unusquisque forum parvulum oppido, instar Hecatæ sacelli, ubique ante fores.

BDEL. En: quid jam dices? nam omnia fero, quæcunque dixi, et multo etiam plura. Etenim matula, si micturias, ista juxta te pendebit prope paxillo.

PHIL. Scitum certe istud, et seni utile omnino invenisti remedium stranguriæ.

BDEL. En et ignis, cui lens adposita, sorbere si quid necesse fuerit.

PHIL. Istud etiam scitum est. Nam si vel febricitem, mercedem tamen accipiam. Istic enim manens lentem sorbebo. Sed cur hunc ad me extulistis gallum?

BDEL. Ut, si dormias, dum aliquis causam dicit, iste cantans desuper te excitet.

PHIL. Unum adhuc desidero: cetera autem placent mihi.

BDEL. Quidnam?

PHIL. Simulacrum Lyci herois si qua ratione efferas.

BDEL. Ecce ob oculos adest, et ipsus ille est heros.

PHIL. O heros domine, quam terribilis es aspectu, qualis Cleonymus nobis videtur!

SOS. Ergo nec ipse, tametsi heros est, arma habet.

BDEL. Si ocius sederes tu, ocius etiam litem ego citarem.

PHIL. Cita modo: nam sedeo ego dudum.

BDEL. Agedum, quamnam ei primum introducam litem? fecitne quid mali quispiam e familia? Thratta ancilla, quæ adussit nuper ollam—

PHIL. Eho tu reprime te; nam parum abest, quin me perdideris. Num sine cancellis litem citaturus es, qui inter res sacras primi nobis apparere solent?

BDEL. Edepol non adsunt, sed curram, et ipse actutum efferam foras. Quid hoc rei est? Quam multum valet, quibus adsuescas locis!

XANTH. Abi in malam rem. Istiusnemodi nos canem alere!

BDEL. Quid rei est, sodes?

XANTH. Nonne enim Labes iste canis in culinam modo irruens abreptum Siculum caseum comedit?

BDEL. Hæc itaque noxa patri prima introducenda est: tu vero ades et accusa.

XANTH. Non ego hercle: verum alter canis ait se accusaturum, siquis introducat actionem.

BDEL. Agedum adduc eos huc.

XANTH. Ita sane facere oportet.

PHIL. Hocce quid est?

BDEL. Suile vimineum Laris.

PHIL. Itane manu sacrilega ablatum adfers?

BDEL. Non: sed a Lare facto initio aliquem conteram.

PHIL. Sed propera introducere litem: nam ego multam intuor.

BDEL. Agedum efferam nunc tabulas et stylos.

PHIL. Hei mihi! obtundes me enecabisque tempus terendo: mihi sat erat ungue sulcos ducere in tabula.

BDEL. En accipe.

PHIL. Cita nunc.

BDEL. Jam in eo sum.

PHIL. Quis iste est primus?

BDEL. Perii! ut piget oblitum me esse urnas judiciarias efferre!

PHIL. Heus tu, quorsum curris?

BDEL. Ad quærendas urnas.

PHIL. Nequaquam, ego enim istis cotylis usurus eram.

BDEL. Optime ergo: omnia enim adsunt nobis, quibus opus est, præter clepsydram.

PHIL. Hoc vero quid est? annon clepsydra?

BDEL. Lepide excogitas hæc instrumenta, et more vernaculo. Sed quamprimum aliquis intus efferat ignem et myrtos et thus, ut vota primum faciamus diis.

CHOR. Nos etiam in libaminibus et votis verba bona dicemus vobis, quia ex concertatione et jurgio mutuam generose reconciliastis gratiam.

BDEL. Linguis nunc primum favete.

CHOR. O Phœbe Apollo Pythie, hoc negotium, quod machinatur iste ante fores, da ut prospere nobis omnibus cedat, ut ab erroribus liberatis. Io Pæan!

BDEL. O Rex domine, vicine Agyieu vestibuli mei, nova hæc accipe sacra, quæ patris mei in gratiam nunc primum comminiscimur, et mitiga hos ejus nimis austeros et rigidos mores, pro defruto pauxillum mellis iracundiæ ejus admiscens, ut jam deinceps fiat hominibus clemens, et reorum magis misereatur, quam accusatorum, illisque orantibus illacrumet, et deposita asperitate, ab iracundia sua demat urticam.

CHOR. Nos simul tecum precamur et accinimus tibi, in novo constituto magistratu, propter ea quæ modo dixisti. Benevoli enim sumus tibi, ex quo sensimus te populum amare, ut nemo eorum, qui nunc sunt te juniores.

BDEL. Siquis Heliææ judicum foris est, ingreditor: nam quumprimum causidici orare inceperint, non intromittemus amplius.

PHIL. Quisnam est iste reus? ut condemnabitur!

XANTH. ut ACC. Audite nunc accusationis libellum. Dicam subscripsit canis Cydathenæensis Labeti Æxonensi, quod solus contra jus et fas comedit caseum Siculum: pœna esto boia ficulnea.

PHIL. Immo mors canina, si semel convictus fuerit.

BDEL. Equidem Labes reus iste adest.

PHIL. O impurus ille! quam furaciter etiam intuetur! ut dentes restringens se decepturum me arbitratur! ubi est accusator Cydathenæensis ille canis?

CAN. Hau, hau.

BDEL. Alter iste rursus est Labes, bonus latrare et ollas lingere.

SOS. ut PRÆC. Sile, sede: tu vero ascende et accusa.

PHIL. Agedum simul et ego hancce infundam et sorbebo.

XANTH. ut ACC. Audistis quam dicam scripserim huic, ô judices: etenim indignissimum facinus admisit et in me et in navales socios. Nam in angulum se proripiens plurimum caseum desicilissavit, et se implevit in tenebris—

PHIL. Satis hercle facti manifestus est, siquidem mihi pessimum fœtorem casei ructavit in faciem modo impuratus iste.

XANTH. ut ACC. Nec me petentem fecit participem. At vero quis vobis bene facere poterit, nisi quis et mihi cani aliquid projecerit?

PHIL. Nihil impertivit?

XANTH. ut ACC. Ne mihi quidem, qui consors ei sum.

PHIL. Fervidus enim vir est, nec minus ac lens ista.

BDEL. Per deos obsecro, mi pater, ne condemnes, priusquam ambos audiveris.

PHIL. Sed, ô bone, res manifesta est; ipsa enim clamat.

XANTH. ut ACC. Ne ergo dimittite eum, utpote qui multo omnium canum lubentissime solus vorat, qui circumnavigans mortarium, urbium exedit crustam.

PHIL. Nec mihi adeo superest, qui rimas obturem urcei.

XANTH. ut ACC. Proinde istum castigate: nunquam enim poterit una domus duos fures alere: ne in vanum frustra latrem ego; sin minus, deinceps non latrabo.

PHIL. Hui, hui! quantas ejus commemoravit nequitias! furax omnino ille homo est. Nonne et tibi videtur, galle? næ hercle; adnuit ille quidem. Heus tu Thesmotheta! ubi ille est? matulam mihi det.

SOS. ut THESM. Ipse deme: nam ego testes citabo. Labeti testes adsunto; catinus, pistillum, radula, craticula, olla, ceteraque adusta vasa. Sed meiisne tu adhuc, nec sedes?

PHIL. Nondum: sed istum arbitror cacaturum hodie.

BDEL. Annon desines rigidus esse et difficilis, idque erga reos, semperque eis mordicus inhærebis? Ascende tu, Labes, et crimen purga. Quid taces? eloquere.

PHIL. Sed iste nihil habere videtur, quod dicat.

BDEL. Habet quidem: sed idem ei puto accidisse, quod olim accidit reo Thucydidi: buccas stupore percussus obmutuit subito. Facesse hinc: ego enim causam tuam defendam. Difficile quidem est, ô viri, crimine invidioso arcessiti canis patrocinium suscipere: dicam tamen. Bonus enim est et lupos fugat.

PHIL. Immo fur iste quidem et conjuratus.

BDEL. Neutiquam hercle: sed natum quantum est canum optimus est, quique possit præesse magno pecori.

PHIL. At vero quid prodest, si caseum comedit?

BDEL. Nempe pro te pugnat, et custodit januam, ceteraque optimus est: si autem quidpiam surripuit, condona eum; citharam enim pulsare nescit.

PHIL. Vellem equidem, ut nec literas sciret, ut ne patrato scelere orationem conscripsisset.

BDEL. Audi, ô bone, meos testes. Ascende tu, radula, et dic alta voce: tu enim tunc quæsturam exercebas: responde clare: nonne comminuisti militibus dividenda quæ acceperas? Ait se comminuisse.

PHIL. Sed mehercle mentitur.

BDEL. O bone, miserere afflictorum. Iste enim Labes et capita piscium edit et spinas: nec unquam in eodem loco manet. Alter vero ille nihil aliud scit quam domum custodire: quippe manens ibi semper, quæcunque quis inferat, eorum partem sibi flagitat: si quis vero non det, mordet eum illico.

PHIL. Au! quidnam est mali, quo mollesco? malum quoddam evenit mihi, et persuadeor.

BDEL. Age, mi pater, obsecro, miserescite ejus, et nolite perdere. Ubi sunt liberi? ascendite, ô miseri, et gannitu orate, obsecrate, et lacrimate.

PHIL. Descende, descende, descende, descende.

BDEL. Descendam: et quamvis istud *descende* complures jam deceperit, descendam tamen.

PHIL. Abi in malam rem. Ut nocet sorbuisse! Ecce enim illacrimavi ego, quod, animo quidem meo, haud fecissem unquam, nisi implessem me lente.

BDEL. Nonne ergo absolvetur?

PHIL. Difficile scitu.

BDEL. Age, mi patercule, ad meliora convertere. Hoc sumto calculo, ad posteriorem urnam connivens transili, et eum absolve, ô pater.

PHIL. Minime: nam citharam pulsare nescio.

BDEL. Agedum, hac te celeriter circumducam.

PHIL. Estne hæc prior urna?

BDEL. Hæcce.

PHIL. Huc demissus esto hicce calculus.

BDEL. Deceptus est, et absolvit imprudens.

PHIL. Age effundam calculos humi: nam qua fortuna certavimus?

BDEL. Res ipsa videtur ostensura. Absolutus es, ô Labes. Pater, pater, quid tibi accidit?

PHIL. Hei mihi! ubi est aqua?

BDEL. Erige, erige te ipsum.

PHIL. Illud dic mihi: reverane absolutus est?

BDEL. Ita hercle.

PHIL. Nullus ego sum.

BDEL. Ne sis sollicitus, ô bone; sed surge.

PHIL. Quomodo ergo id ego mihi conscire potero, hominem reum meo calculo fuisse absolutum? quid me nunc denique fiet? sed, ô dii sancti, ignoscite mihi: invitus enim id feci, et non est moris mei.

BDEL. Ne feras id ægre; ego enim te, ô pater, splendide alam, ducens mecum quocunque, ad cœnam, ad convivium, ad spectacula, ut reliquum vitæ tempus degas jucunde: neque te irridebit Hyperbolus, os tibi sublinens offuciis. Sed ingrediamur.

PHIL. Id nunc fiat, si videtur.

CHOR. Sed ite vos læti, quo vultis, celeriter. At, ô innumerabiles catervæ, nunc quæ recte dicentur, ne decidant humi in vanum, cavete? nam inscitorum est spectatorum id committere, et non vestrûm.

Nunc vero advertite animum, ô populi, si vera nec fucata loquentem amatis: nam incusare spectatores poëtæ nunc libido est: ait enim vos in se injurios esse, de quibus prior sæpe bene meritus est, partim non aperte, sed clam adjutans alios poëtas, quum Euryclis divinationem et mentem imitatus, in alienos ingressus ventres, comicas multas fudit fabulas: partim vero aperte postea, quum ipsemet ausus est periculum subire, non alienarum, sed suarum ipsius Musarum ora moderans. Quum autem tantis honoribus elatus fuisset, quantis neminem mactavistis unquam, negat credidisse se summum attigisse fastigium, aut tumidos spiritus sumsisse, et palæstras comissabundum circuisse ut tentaret pueros; et si quis amator ad se properaret, indigne ferens perstringi amasium suum, negat se ulli unquam morem gessisse, consilio usus honesto, ne videlicet Musas, quibuscum consuescit, lenas redderet. Et quando primum docere cœpit, negat se homines aggressum fuisse; sed herculeo impetu maxima monstra adortum se ait, quum statim ab initio audacter congressus est cum illa immani rictu horrenda belua, cujus ab oculis terribiles Cynnæ radii micabant, centumque capita assentatorum perditissimorum circumlambebant ei caput: vocem autem habebat gurgitis perniciem enixi, odorem phocæ, illotos Lamiæ coleos, culum cameli. Hujusmodi monstrum quum conspicatus esset, negat se timuisse, et muneribus id placavisse: verum etiamnum pro vobis pugnat, atque se præter istud monstrum incubos et febres aggressum superiore anno, qui patres strangulabant noctu, et avos suffocabant, et in cubilibus incubantes, quicunque vestrûm lites odere, litium contestationes, et citationes, et testimonia illis conglutinabant, ita ut perterriti multi ad Polemarchum se proriperent. Talem malorum depulsorem, hujusce purgatorem regionis, quum inveneritis, tamen anno superiore prodidistis, serentem sententias grata novitate commendabiles, quas, quia non recte intellexeratis, incrementum capere non sivistis: quamvis per Bacchum inter libamina sæpe adjuret, nunquam meliores istis versus comicos quemquam audivisse. Vobis quidem turpe est non statim illorum præstantiam cognovisse: sed poëta nihilo deterior apud sapientes habetur, si postquam adversarios prætervectus est, spem victoriæ confregit. At in posterum, ô boni, poëtarum illos, qui studebunt aliquid novi dicere et invenire, magis amate et colite, atque eorum sententias servate et recondite in arcas cum pomis. Hæc si facietis, toto anno vobis vestes redolebunt dexteritatem.

SEM. O nos olim fortes in choris, fortes in præliis, ob idque solum viri pugnacissimi! Olim hæc erant, olim: nunc autem perierunt, et cycno jam candidiores efflorescunt hi nobis capilli. Sed ex istis etiam reliquiis oportet robur adsumere juvenile. Ego meum senium præstantius esse puto multorum adolescentum cincinnis et ornatu et impudicitia.

CHOR. Si quis vestrûm, spectatores, conspecta mea persona, miretur, quum videat medium me gracilem esse factum in modum vespæ, aut quæ mens sit hujus mei aculei, facile hunc ego docebo,

si vel indoctus fuerit antea. Nos, quibus aculeatus est podex, Attici sumus, vera et sincera nobilitate soli insignes, indigenæ; fortissimum genus, quodque hanc rempublicam sæpius adjuvit in præliis; quando venit Barbarus, fumo premens incendiisque vastans universam regionem, cupidine incitatus favos nostros vi eximendi. Nam confestim facta excursione cum hasta et clypeo, pugnam ipsis conseruimus, ira proluti acri, vir juxta virum stans, præ iracundia mordens sibi labra: tela volantia cœlumque diemque ex oculis eripiebant: sed tamen in fugam compulimus eos circa vesperam, diis opem ferentibus: noctua enim ante conflictum transvolarat nostrum exercitum. Deinde fugientes insecuti sumus, tanquam thynnos pungentes eos in braccas: illi autem fugiebant, genæque et supercilia ipsis interea pungebantur, ita ut apud Barbaros ubique etiamnum nihil Attico crabrone perhibeatur fortius.

SEM. Utique acer tum eram, quippe qui nihil prorsus timerem: et sane delevi perduelles, navigans illuc triremibus. Non enim tunc curabamus, quomodo scite orationem diceremus, vel calumniaremur aliquem: sed laudis illius erat inter nos æmulatio, quis optimus clueret remex. Itaque quum multas ceperimus urbes, virtuti nostræ id maxime debetur, quod huc ferantur tributa, quæ depeculantur juniores.

CHOR. Si nos contemplemini diligentius, ad omnia invenietis nos consimiles crabronibus, tum vivendi ratione, tum etiam moribus. Primo enim nullum animal, si irritetur, nobis magis est iracundum, neque truculentius. Deinde et cetera omnia cum crabronibus molimur. Nam per examina collecti, tanquam in diversa alvearia migrantes, partim apud Archontem, partim apud Undecimviros, partim in Odeo jus dicimus: alii etiam juxta mœnia stipati arcte, in terrem capite demisso, vix moventes se ipsos, tanquam vermes in cellulis. Ad reliqua etiam vitæ necessaria invenienda ingenio sumus promtissimo. Nam quemlibet pungimus, victumque inde nobis paramus. Sed enim fuci quidam inter nos sedent carentes aculeo, qui exspectantes tributi nostri fructum comedunt otiosi. Hoc autem est molestissimum nobis, si quis non militans aufert mercedem nostram, licet pro salute hujus urbis nec remum, nec hastam, nec pustulam ceperit. Sed rem in pauca conferam; censeo ut deinceps quicunque civium non habuerit aculeum, is ne triobolum accipiat.

PHILOCLEO, BDELYCLEO, CHORUS.

PHIL. Nunquam profecto pallium hoc vivus exuam, quod quidem solum mihi in acie saluti fuit, quum vehemens ille Boreas ingruit.

BDEL. Nihil boni, ut videtur, cupis evenire tibi.

PHIL. Haudquaquam enim hercle mihi expedit pretiosam vestem gestare. Nam et nuper, quum me pisciculis opplessem, maculatam vestem fulloni purgandam detuli, cui debitam mercedem triobolum solvi.

BDEL. Saltem periculum fiat, quandoquidem mihi te ipsum semel dedidisti, ut tibi benefaciam.

PHIL. Quid ergo jubes me facere?

BDEL. Missum hoc pallium face, et hancce lænam conjice in collum instar pallii.

PHIL. Ergone filios generare et educare oportet, quum iste me nunc suffocare vult?

BDEL. Hem, hanc cape et injice tibi, et ne loquere.

PHIL. Per deos obsecro, quid hoc mali est?

BDEL. Alii vocant Persida, alii Gaunacum.

PHIL. At ego lodicem esse putabam Thymœtidem.

BDEL. Nec mirum id quidem: nam Sardes nunquam adiisti. Alioquin enim nosses; nunc autem ignoras.

PHIL. Egone? non hercle, non, inquam. Sed mihi quidem videtur persimilis esse Morychi villoso sago.

BDEL. Minime: sed Ecbatanis ista texuntur.

PHIL. An Ecbatanis fiunt tramæ flocci?

BDEL. Nequaquam, ô bone; sed hoc a Barbaris texitur magno sumtu, siquidem hæc læna facile talentum absorpsit lanæ.

PHIL. Nonne ergo *Laniperdam* hanc oportebat appellare potius, quam Gaunacum?

BDEL. Mane sis, ô bone, et consiste, dum indueris.

PHIL. Hei mihi misero! quantum calorem impurata hæc in me eructavit!

BDEL. Nonne amicieris?

PHIL. Non equidem hercle: sed, ô bone, si necesse est, clibanum induite mihi.

BDEL. Age sis, ipse ergo te amiciam: tu perge modo.

PHIL. Porro huc etiam depone fuscinam.

BDEL. Quid ita?

PHIL. Ut me eximas, prius quam liquefiam et diffluam.

BDEL. A ge nunc exue illos detestabiles calceos, et propere indue Laconica has baxeas.

PHIL. Egone ut sustineam induere unquam ab hostibus consuta infesta calceamenta?

BDEL. Pedem immitte, ô bone, propere, deinde innitere fortiter, in Laconicam.

PHIL. Injuriam tu quidem mihi facis, qui in hostile solum me cogis deferre pedem.

BDEL. Immitte nunc et alterum pedem.

PHIL. Minime vero istum: nam unus digitorum ejus Laconas odit quam maxime.

BDEL. Aliter fieri nequit.

PHIL. Infelix ego, qui in senectute pernionem non habebo!

BDEL. Propera induere: deinde more divitum sic incede cum molli et delicato motu corporis.
PHIL. En: specta jam habitum meum, et considera cui potissimum ex divitibus sum incessu similis.
BDEL. Cuinam? furunculo, cui impositum ex alliis emplastrum.
PHIL. Et profecto jam mihi libido est clunem motitare.
BDEL. Agedum, sciesne graves et præclaros sermones exsequi coram viris doctis et lepidis?
PHIL. Equidem.
BDEL. Quosnam ergo proferres?
PHIL. Permultos. Primum quidem ut Lamia capta pepederit. Deinde ut Cardopio matrem suam—
BDEL. Ne mihi narra fabulas: sed de rebus humanis sermones perhibe, quales maxime domi solemus.
PHIL. Jam igitur ego novi eorum, qui maxime sunt domestici, istum: *Olim mus erat et mustela*—
BDEL. *O stolide et indocte*, inquit Theogenes stercorario, idque eum objurgans. De muribus et mustelis vis narrare inter viros?
PHIL. De quibus ergo narrare me oportet?
BDEL. De rebus splendidis. Ut sacram legationem obieris una cum Androcle et Clisthene.
PHIL. At ego nullibi ludos spectavi, nisi in Paro, idque duobus obolis pro mercede solutis.
BDEL. Ergo oportet saltem te dicere, ut illico pancratio certaverit Ephudion cum Asconda præclare, senex jam et canus, qui tamen haberet latus robustum, et manus, et ilia, thoracemque firmissimum.
PHIL. Ohe, desine; nihil dicis. Qui enim pancratio certaret thorace indutus?
BDEL. Hunc in modum confabulari solent sapientes. Sed aliud quid dic mihi. Si apud hospites biberes, qualenam velles tuum ipsius memorare facinus fortissimum in juventute patratum?
PHIL. Illud, illud quidem meorum est fortissimum, quum Ergasionis ridicas furatus sum.
BDEL. Enecas: quas tu, malum, narras ridicas? Quin potius? ut aprum olim sectatus fueris aut leporem? vel ut lampadem ferens cucurreris? excogitato facinore aliquo, quod juvenilem audaciam spiret quam maxime.
PHIL. Ergo equidem novi audacissimum hoc, quum Phayllum cursorem, adhuc catulaster, persecutus sum judicio, et vici duobus calculis ob maledicta accusatum.
BDEL. Desine, et huc potius accumbe, ut discas quomodo te in conviviis et conversationibus gerere debeas.
PHIL. Quomodo ergo accumbam? dic propere.
BDEL. Composite et decore.
PHIL. Siccine me jubes accumbere?

BDEL. Nequaquam.
PHIL. Quomodo ergo?
BDEL. Genua extende, et, ut palæstræ peritum decet, flexiles artus molliter defunde in stragulis: deinde lauda ex adpositis æreis vasis quidpiam; lacunar contemplare; aulæ crepitacula mirare. Affertur aqua manibus. Mensæ ferantur intro. Cœnamus. Jam loti sumus. Libamus—
PHIL. Per deos obsecro, num epulamur insomnium?
BDEL. Tibicina inflavit tibias. Convivæ autem sunt Theorus, Æschines, Phanus, Cleo, hospes alius nescio quis ad caput Acestoris. Tu una cum istis es; proinde vide, ut scolia scite excipias.
PHIL. Itane? ut nullus Diacriorum.
BDEL. Hem, faciam periculum: etenim jam sum ego Cleo. Incino autem prior Harmodium: tu vero excipies. *Nullus unquam vir fuit Atheniensis*—
PHIL. *Non sane fur versutior.*
BDEL. Hoccine tu canis? peribis. Magno enim cum clamore minitabitur se perditurum te, et interemturum, atque ex hac regione expulsurum.
PHIL. At ego, siquidem minabitur, aliud hercle occinam: *Heus tu, homo! tibi dico, furiose et præpotens, evertes adhuc hanc civitatem? illa autem jam labat, mox ruinam datura.*
BDEL. Quid vero? si Theorus ad pedes tuos accumbens canat, prehensa Cleonis dextra: *Admeti historiam, ô amice, doctus, viros bonos ama.* Quid illi referes scolion?
PHIL. Equidem canore et musice referam ad hunc modum: *Non licet vulpinari, nec ambobus fieri amicum.*
BDEL. Post illum Æschines Selli filius excipiet scolion, vir sapiens et musicus, sicque incinet: *Pecunias et opes Clitagoræque et mihi cum Thessalis*—
PHIL. *Multas sane dissipasti tu atque etiam ego.*
BDEL. Ista quidem probe tu calles. Sed jam tempus est, ut cœnaturi eamus ad Philoctemonem. Heus puer Chruse, cœnam compone in cistam nobis, ut aliquantisper inebriemur.
PHIL. Nequaquam. Noxium est potare: etenim oriuntur ex vino januarum effractiones, verbera, lapidum ictus; deinde quum quis crapulam edormivit, præsenti pecunia multam pendere oportet.
BDEL. Non, si apud viros honestos et bonos fueris. Aut enim veniam petunt ab eo quem offenderis; aut ipse fabulam aliquam facetam narras, Æsopicam ridiculam, aut Sybariticam, ex illis quas audieras in convivio: deinde rem in risum deducis, ita ut ille abeat, missum te faciens.
PHIL. Operæ pretium est igitur, ut fabulas multas addiscam, siquidem hoc pacto pœnas non luam, ubi mali quidpiam patravero. Agesis eamus: nil nobis objiciat moram.
CHOR. Sæpe mihi visus sum urbanus et lepidus esse, nunquam

ineptus et inscitus. Sed multo magis stolidus mihi visus est Amynias Selli filius, de Crobyli prosapia, ille, quem ego aliquando vidi pro pomo et malo punico cœnare cum Leogora: esurit enim sicut et Antipho. Sed enim Pharsalum abiit legatus: deinde ibi solus cum solis Thessalorum Penestis una erat, ipse penesta quum sit non minus ac quivis alius.

SEM. O felix Automenes, quam te beatum prædicamus! filios genuisti solertissimos artifices; primum quidem omnibus gratum, virumque maxime catum, illum, inquam, fidibus canere doctissimum, quem venustas comitabatur: alterum histrionem, difficile dictu quam scitum! porro Ariphradem multo ingeniosissimum; quem aliquando jurabat pater nullo magistro usum, sed suopte ingenio per se didicisse lingua patrare, lupanaria intrantem identidem.

SEM. Sunt, qui me dixerunt in gratiam rediisse cum Cleone. Quum is me nonnihil turbaret urgens, et me probris proscinderet, demumque quum vapularem, qui foris erant, deridebant me valde vociferantem, spectabantque, non quod illos aliqua mei tangeret cura, sed tantum ut viderent, an aliquando pressus dicterium aliquod emissurus essem. Quod ego quum persentiscerem, subblandiri paululum cœpi. Proinde nunc, aiunt, *Ridica delusit vitem.*

XANTHIA, CHORUS, PHILOCLEO, BDELYCLEO, MULIER PANARIA, ACCUSATOR.

XANTH. O beatas vos testudines ob vestram cutem, et ter beatas, præut est illa laterum meorum cutis! quam bene et provide tergum vestrum testa obtexistis, quæ plagas illæsa tolerat: at ego perii, quum tergum meum baculo inscribitur.

CHOR. Quid est, ô puer? nam puerum, tametsi est senex, eum vocare par est, qui plagas acceperit.

XANTH. Annon ergo ille senex malum erat atrocissimum, et convivarum multo petulantissimus? Etsi adessent Hippylus, Antipho, Lyco, Lysistratus, Theophrastus, Phrynichus, horum tamen ille omnium longe erat injuriosissimus. Quum enim se primum implevit multis deliciis, occepit saltare, tripudiare, pedere, ridere, ut asellus hordeo saturatus, et me verberavit probe, *Puer, Puer*, compellans. Deinde ut ipsum vidit Lysistratus, increpuit eum, hac usus similitudine: *Similis es, ô senex, fæci recens ditatæ, et viatori qui aufugit in paleas.* At ille sublato clamore ipsum contra similem esse dixit *locustæ, quæ floccos amisit palli, et Sthenelo supellectile spoliato.* Illi vero plausum excitarunt, excepto Theophrasto solo, qui labra distorquebat, utpote vir scitus et elegans. Tum senex Theophrastum percontari sic infit: *Dic mihi, quare superbis, venustusque et lepidus haberi vis, qui scurriliter divitibus subpalparis semper?* Hujusmodi contumeliis singulos insectabatur, cavillans rustice, præterea que fabulas narrans ineptissime, nihil ad rem facientes. Deinde postquam inebriatus est, domum venit, verberans omnes, quicunque illi fieret obviam. Et eccum jam titubans accedit; sed facessam hinc, priusquam plagas accipiam.

PHIL. Desinite, concedite. Plorabit aliquis eorum, qui pone me sequuntur. Vah! ut vos, nisi facessitis, ô improbi, hac teda torrefaciam!

BDEL. Profecto tu dabis cras pro istis pœnas nobis omnibus, etsi valde juveniliter audax es. Nam una omnes veniemus, te in jus vocaturi.

PHIL. Hui, hui, *vocaturi!* Obsoleta hæc vestra sunt. Num etiam scitis, me ne nomen quidem litium patienter audire? Io, io! ista mihi placent: abjice camos judiciarios. Nonne vero abibitis? ubi est judex Heliasticus? in malam crucem abeat. Ascende huc, aureola melolonthe, fune hoc manu prehenso: firmiter eum tene; sed cave: nam putris est funis ille: attamen fricari gaudet. Vide autem quam te callide subduxerim, convivis jam ore morigeraturam: quamobrem huic peni gratiam refer. Sed non referes, nec opus aggrediere, sat scio: verum decipies et huic peni irridebis cum magno cachinno: nam et aliis multis idem factitasti. At si nunc facilem te benignamque præbeas, ego te, ubi gnatus meus mortuus fuerit, redemtam ex lupanari habebo pro pellice, ô cunne mi. Nunc autem meorum ipsius bonorum non sum dominus: sum enim juvenis et magna cura custodior. Adservat enim me filiolus meus, et est morosus, ceteraque scrupulosus et sordidus cumini sector et nasturti scalptor. Proinde mihi timet, ne corrumpar; nam præter me pater ei nullus est. Sed eccum illum, adversum te et me celerem videtur conferre gradum. Sed quamprimum consiste, his tedis sumtis, ut eum juveniliter ludos faciam, haud secus ac ille me olim, antequam initiarer.

BDEL. Heus tu, decrepite, et cunnitriba, desideras et videris amare formosam sandapilam. At ita me Apollo amet, ut tu istuc haud inultum feres.

PHIL. Quam lubenter comederes ex aceto litem!

BDEL. Nonne indignum est mihi illudere te, qui tibicinam convivis clam abduxisti?

PHIL. Quamnam tibicinam? quid ita ineptis, tanquam a tumulo delapsus?

BDEL. Pol eccam, opinor, ipsam, quæ tibi adstat Dardanis.

PHIL. Non: verum in foro teda diis uritur.

BDEL. Hæccine teda?

PHIL. Teda utique. Nonne vides variegatam?

BDEL. Quid vero nigrum hocce est ejus in medio?

PHIL. Pix nimirum ex ipsa ardente exsudat.

BDEL. Sed iste nonne podex est a tergo?

PHIL. Immo tedæ ramus hic eminet.

BDEL. Quid ais tu? quis ramus? tu vero nonne huc ibis?

PHIL. Ohe, ohe! quid facere cogitas?

BDEL. Hanc abducere ademtam tibi, ut qui te putem rancidum senem esse et nil potesse.

PHIL. Operam mihi da modo. Etenim ludos Olympicos quum spectarem ego, Ephudion pugnavit cum Asconda egregie, senex jam: deinde pugno feriens prostravit juniorem. Proinde cave, ne suffusis cruore oculis sugillatisque abeas.

BDEL. Næ hercle Olympiam probe didicisti.

PAN. Age, per deos obsecro, assiste mihi. Iste enim homo est, qui me perdidit, teda pulsando, et excussit hinc panes decem singulos unius oboli, et alios quatuor sarcinæ impositos.

BDEL. Viden', quid feceris denuo? etiam lites paratæ sunt nobis propter tuam temulentiam.

PHIL. Minime, siquidem hæc component facetæ fabulæ. Quippe scio me huic reconciliatum iri.

PAN. Ita me sospitent Ceres et Proserpina, ut tu non impune illuseris Myrtiæ Ancylionis filiæ et Sostratæ, qui sic meas merces perditum iveris.

PHIL. Ausculta, mulier; fabulam tibi volo narrare lepidam.

PAN. Ne mihi quidem ecastor, ô fatue.

PHIL. Æsopum a cœna redeuntem vesperi audax et temulenta quædam adlatravit canis. Tum ille dixit: *O canis, canis, utique hercle, si pro mala lingua alicunde triticum emeres, sapere mihi videreris.*

PAN. Etiam derides me? In jus te voco, quisquis es, ad Ædiles, ob datum mercibus meis damnum, testem habens Chærephontem istum.

PHIL. Quin hercle potius auscultas, si quid tibi dicere videbor? Lasus olim et Simonides carmine certabant: tum dixit Lasus; *Nihil moror.*

PAN. Eho, siccine vero?

PHIL. At tu, Chærephon, testis adesse mihi videris mulieri buxeæ, Inoni pendenti ad pedes Euripidis.

BDEL. Sed eccum alium virum, qui, ut videtur, huc venit te citaturus: viatorem utique secum ducit.

ACC. O me infelicem! Postulo te, ô senex injuriarum.

BDEL. Injuriarum? ne, per deos obsecro, ne cites eum: ego enim pro illo pœnam tibi persolvam, quamcunque statueris, et gratiam insuper habebo.

PHIL. Equidem cum ipso in gratiam redibo ultro. Fateor enim eum a me verberatum, et lapidibus impetitum fuisse. Sed accede huc prius: permittisne meo arbitrio, ut quanti injuriam æstimavero, tantum tibi argenti pendam, et amicus deinceps tuus sim, an ipse indicabis, quantum tibi dari velis?

ACC. Dic tu modo; nam lites fugito, otiumque sector.

PHIL. Sybarita quidam de curru deciderat, et grave vulnus acceperat capite; etenim peritus non erat equestris rei: tum quidam ex amicis superveniens dixit ei: *Quam quisque norit artem, in hac se exerceat.* Sic tu quoque curre ad Pittalum.

BDEL. Similia hæc etiam sunt reliquis tuis moribus.

ACC. Saltem tu memento quem ad modum ille respondit.

PHIL. Audi, ne fuge. In Sybari mulier olim fregerat echinum—

ACC. Hujus etiam dicti testem te esse volo.

PHIL. Echinus ille vero teste quodam adhibito in jus vocabat mulierem Sybaritidem; tum illa dixit: *Ita me Proserpina amet, si omissa hac contestatione, celeriter fasciam emisses, saperes magis.*

ACC. Illude, usquedum Archon litem hanc introduci jubeat.

BDEL. Ita me Ceres amet, ut tu non amplius hic manebis: sed sublimem medium ego te arreptum—

PHIL. Quid agis?

BDEL. Quid agam? fero te hinc intro. Sin minus, testes deficient illos tam multos qui te in jus vocaturi sunt.

PHIL. Æsopum quondam cives Delphici.

BDEL. *Nihil moror.*

PHIL. Furatum esse phialam insimulabant Apollinis: at ille narravit eis, ut olim scarabæus—

BDEL. Vah! enecas me cum tuis scarabæis—

CHOR. Laudo fortunas tuas, ô senex. En quo pervenit ex arida illa et aspera vivendi ratione! alia jam pro illis edoctus, utique deliciis mollitieque indulgebit plurimum. Sed forte nolet: nam recedere difficile est ab ingenio, quo semper quis fuit: quamvis multis id accidit, ut aliorum consiliis utentes mutaverint mores. Multam vero laudem, meo sapientumque judicio, reportabit ob suam erga patrem pietatem, et solertiam, Philocleonis gnatus. In nullum enim tam comem incidi, nec ullius mores ita deamavi, nec unquam tam effuse lætatus sum. Quid enim ille adversum patrem dixit, in quo non vicerit, cupiens parentes honestioribus ornare studiis?

XANTHIA, PHILOCLEO, BDELYCLEO, CHORUS.

XANTH. Res turbidas et intricatas, ita me Bacchus amet, in ædes nostras aliquis deus invexit. Senex enim noster, ut diu multumque potavit, tibiamque audiit, lætitia perfusus, totam noctem saltationes illas antiquas continuat, quibus certavit Thespis in choris, seque ait mox saltando ostensurum, Tragicos, qui nunc sunt, fatuos et insulsos esse.

PHIL. Quis vestibuli sedet in foribus?

XANTH. Hoc malum jam procedit.

PHIL. Claustra laxentur ista: namque jam initur saltationis exordium—

(XANTH. Quin potius forte furoris exordium.)

PHIL. Quæ latera magna vi torquet. En ut naris mugit, et vertebra sonat!

XANTH. Bibe helleborum.

PHIL. Ferit Phrynichus, ut gallus—

(XANTH. Ni caveam, calcibus me feries.)

PHIL. Vibratis in altum calcibus micans: hiat podex.

XANTH. Quo in loco te moveas vide.

PHIL. Nunc enim in nostris artubus vertitur laxum acetabulum.

BDEL. Nihil hercle boni, nil profecto; sed furor hic quidem est.

PHIL. Age nunc edicam et provocem, qui mecum certent. Si quis tragœdus autumat se scite saltare, huc accedat mecum decertaturus saltatione. Ait quis, an nemo?

BDEL. Unus iste solus.

PHIL. Quis ille est infelix?

BDEL. Filius Carcini medius.

PHIL. At iste absorbebitur: nam ipsum perimam impactis in numerum pugnis: est enim rhythmi prorsus imperitus.

BDEL. Sed, ô miser, alius tragœdus Carcinita venit, illius frater.

PHIL. Edepol ergo obsonatus sum.

BDEL. Nihil hercle aliud, quam carcinos: nam accedit alius etiam filiorum Carcini.

PHIL. Quid hoc rei est, quod adrepit? acetabulumne an araneus?

BDEL. Pinnoteres iste est in hac familia, minimus natu, qui tragœdiam facit.

PHIL. O Carcine, ô felix liberorum prole! quanta multitudo decidit orchilorum! Sed in certamen contra eos descendendum est, ô miser. Muriam misce istis, si vicero.

CHOR. Agedum nos omnes paulum concedamus illis, ut libere ante nos turbinis instar versent se ipsos.

SEM. Agite, ô celeberrimi filii patris marini, saltate juxta arenam et litus maris sterilis, squillarum fratres. Velocem pedem agitate in orbem, et in morem Phrynichi calces quis vibret, ut videntes crura sursum jactata, cum admiratione exclament spectatores.

SEM. Versa te ipsum, duc gyros, ventrem tuum feri, jacta crus sublime, turbines fiant. Etenim ipse quoque adserpit pater istorum, regnator maris, lætus filiis suis, tribus saltatoribus bene peculiatis. Sed, si libenter saltatis, educite nos quamprimum foras: hoc enim antehac nemo periclitatus est, saltantem ut dimitteret comicorum chorum.

ARISTOPHANIS

EQUITES.

DRAMATIS PERSONÆ.

DEMOSTHENES.

NICIAS.

ISICIARIUS *cui nomen* AGORACRITUS.

CLEO.

CHORUS EQUITUM.

DEMUS.

ARISTOPHANIS

EQUITES.

DEMOSTHENES, NICIAS, ISICIARIUS,
CLEO, CHORUS.

DEM. IATTATÆAX! hem mala! Iattatæ! Qui illum Paphlagonem, recens emtum malum, male dii perdant cum ejus consiliis! Ex quo enim in hanc domum se malis intulit avibus, plagas assidue infligit servis.

NIC. Pessime hercle pereat primarius iste Paphlago cum suis calumniis!

DEM. Infelix, quomodo te habes?

NIC. Male, sicut et tu.

DEM. Agedum huc ades, ut lamenta misceamus, Olympi flebiles imitati modos.

NIC. Mu mu, mu mu, mu mu, mu mu, mu mu, mu mu.

DEM. Quid lamentamur frustra? nonne oportebat nos quærere aliquam salutem nobis, et non flere amplius?

NIC. Quænam igitur evenire nobis possit salus? dic tu.

DEM. Quin tu dic mihi, ut ne tecum contendam.

NIC. Equidem, ita me amabit Apollo, prior non dixerim. Sed dic audacter; deinde dicam etiam tibi.

DEM. *Utinam mihi diceres, quæ me dicere oportet!*

NIC. Sed mihi non inest confidentia barbara. Quo tandem modo dicam hoc scite, et Euripideo more?

DEM. Apage: ne scandicem mihi obtrudas: sed inveni aliquam cantilenam recessus ab hero.

NIC. Dic ergo continenter *fugiamus*.

DEM. Age, dico *fugiamus*.

NIC. Nunc subjunge *trans* isti *fugiamus*.

DEM. *Trans*.

NIC. Optime. Quasi masturbares, nunc primo sensim dic *fugiamus*: deinde frequenter, subjuncto *trans*.

DEM. *Fugiamus trans fugiamus transfugiamus.*

NIC. Hem, nonne jucundum est?

DEM. Sane hercle, ut dicis: sed cuti hoc omen timeo.

NIC. Quid ita?

DEM. Quia cutis abscedit masturbantibus.

NIC. Optimum igitur nobis est pro præsenti rerum statu, ut supplices accidamus ad cujusvis signum dei.

DEM. *Signum?* quale signum? Quæso enim, putasne esse deos?

NIC. Ego quidem.

DEM. Quonam vero edoctus argumento?

NIC. Quia diis invisus sum immerito meo.

DEM. Facile me adducis in tuam sententiam.

NIC. Sed dispiciamus aliam rationem.

DEM. Vin' ut rem omnem spectatoribus enarrem?

NIC. Non abs re fuerit: sed unum hoc eos rogemus, manifestum ut nobis vultu faciant, an sermonibus nostris et rebus delectentur.

DEM. Jam eloquar. Nobis est herus feris moribus, fabas esitans, cerebrosus, *Demus* Pnycensis, morosus seniculus, surdaster. Iste superiore novilunio emit servum, coriarium Paphlagonem, vaferrimum, calumniatorem pessimum. Ille, perspecto senis ingenio, coriarius Paphlago, canis in modum hero se submittens, blandiri, suppalpari, adulari cœpit, eumque decipere, oblatis præsegminibus coriorum minutis, hæc dicens: *O Deme, i lavatum, ubi prius unam litem dijudicaveris: sume offam, sorbe, jenta, cape triobolum: vin' ut cœnam tibi anteponam?* Deinde abripiens quodcunque nostrûm quispiam paraverit, hero illud largitur Paphlago. Nuper etiam quum ei mazam pinsuissem in Pylo Laconicam, vaferrimo nescio quo me modo circumvenit, surreptamque ipsus adposuit hero, quam ego pinsueram. Nos autem abigit, nec sinit ut herum alius colat: sed coriaceum flabellum tenens, cœnanti adstat hero, et rhetoras arcet; canitque oracula: inde senex intentam Sibyllis habet mentem: ille vero ubi eum videt studio jam stupidum, opus adgreditur. Nam familiares aperte falsis criminibus accusat: deinde flagris cædimur nos. Ipse vero Paphlago circumcursitat famulos, petit, turbat, munera captat, hæc dicens: *Videtis, ut Hylas propter me flagris cæditur? nisi me placaveritis, hodie moriemini.* Nos vero illi damus: sin aliter, conculcati a sene octuplum cacamus. Nunc itaque diligenter consideremus, ô bone, quamnam viam insistere, et ad quemnam nos convertere debeamus.

NIC. Optima fuerit, ô bone, via, quam dixi, illa, *fugiamus*.

DEM. Sed nihil clam Paphlagone fieri potest: nam ipsemet omnia inspectat. Habet enim crus alterum in Pylo, alterum in concione. Cruribus itaque ejus tanto intervallo divaricatis, culus reapse est in *Hiantia:* manus utraque in *Petilia:* mens vero in *Cleptdum* tribu.

NIC. Mori itaque optimum erit nobis: sed vide ut moriamur quam maxime viriliter.

DEM. Qui, quæso? qui possimus quam maxime viriliter?

NIC. Optimum est nobis taurinum potare sanguinem: nam Themistoclis letum maxime expetendum est.

DEM. Non hercle sanguinem, sed merum Boni Geni. Forte enim utile quid excogitaverimus.

NIC. Ecce vero *merum!* Ergone de potu tibi agitur? qui vero utile quid excogitaverit homo temulentus?

DEM. Itane, ô stulte, ineptis, aqua te ingurgitans? audesne vinum calumniari, ut acuendæ menti minus idoneum? possisne vero quidpiam vino invenire efficacius? viden'? quum potant homines, tunc ditescunt, negotia peragunt, vincunt lites, beati fiunt, prosunt amicis. Sed effer mihi cito vini congium, mentem ut irrigem, et dicam lepidum quiddam.

NIC. Hei mihi! quid nobis facies cum tuo potu?

DEM. Bona. Sed affer: ego vero decumbam. Si enim inebriatus fuero, omnia ista conspergam consiliolis, sententiolis, et ratiunculis.

NIC. O factum bene, quod deprehensus non fui, quum vinum intus furarer!

DEM. Dic mihi, quid facit Paphlago?

NIC. Postquam liguriit publicatos cibos mola conspersos, improbus ille stertit ebrius, in coriis supinus jacens.

DEM. Agesis infunde mihi jam vinum largiter.

NIC. Cape jam libamen, et liba Bono Genio: trahe, trahe potionem Geni Pramnii.

DEM. O Bone Geni, tuum est hoc consilium, non meum.

NIC. Dic, obsecro, quid est?

DEM. Oracula cito Paphlagonis clam effer domo, dum dormit.

NIC. At hæc Geni consilia vereor ne *mali* esse deprehendam.

DEM. Agedum ipsemet mihi admovebo congium, ut mentem irrigem, et dicam lepidum quiddam.

NIC. Quam valde Paphlago stertit et pedit! Proinde facile clam eo sacrum illud oraculum abstuli, quod ipse maxima custodiebat cura.

DEM. O solertissime, cedo illud, ut legam. Tu vero propere vinum infunde. Age videam quidnam hic insit. O vaticinia! da mihi poculum cito.

NIC. Eccum. Quid ait oraculum?

DEM. Aliud infunde.

NIC. Estne in vaticiniis istuc *Aliud infunde?*

DEM. O Bacis!

NIC. Quid rei est?

DEM. Da mihi poculum cito.

NIC. Sæpiuscule, opinor, Bacis usus est poculo.

DEM. O impure Paphlago, ergone ideo cavebas dudum, formidans istud, quod de te editum est, oraculum?

NIC. Quidum?

DEM. Hic exstat, quo pacto ipse pereat.

NIC. Quonam vero?

DEM. Quonam? Oraculum planissime dicit, ut primo exsistat stuparum venditor, qui primus rempublicam tenebit.

NIC. Unus jam iste est venditor. Quid posthæc? memora.

DEM. Post hunc rursus pecudum alius venditor.

NIC. Duo isti jam sunt venditores. Et quid huic accidere oportet?

DEM. Ut dominetur, usquedum alius homo sceleratior ipso exoriatur: postea perit. Succedit enim coriorum venditor Paphlago, rapax, clamosus, Cyclobori vocem habens.

NIC. Interimendus ergo erat pecudum venditor a coriorum venditore?

DEM. Ita hercle.

NIC. Væ misero mihi! undenam gentium unus adhuc exsistet venditor?

DEM. Adhuc est unus mirificam artem habens.

NIC. Dic, obsecro, quis est?

DEM. Dicamne?

NIC. Sane hercle.

DEM. Isiciorum venditor est, qui hunc perdet.

NIC. Isiciorum venditor? Insignem vero artem, ô Neptune! age, ubi istum inveniemus virum?

DEM. Quæramus eum.

NIC. Sed eccum ultro accedit ad forum, non sine numine.

DEM. O beate isiciorum venditor, ades, ades, carissime, ascende, qui civitati et nobis servator huc prodiisti.

IS. Quid est? cur me vocatis?

DEM. Huc ades, ut audias, quam sis felix et valde fortunatus.

NIC. Agedum deme ipsi abacum, et Dei oraculum ipsum edoce, quomodo se habeat; ego autem ibo et speculabor quid rerum agat Paphlago.

DEM. Agesis tu supellectilem hanc primulum humi depone, deinde Tellurem adora et deos.

IS. En. Quid est?

DEM. O beate et opulente, ô qui nunc quidem nullus es, cras autem eris maximus! O Athenarum dux fortunatarum!

IS. Quamobrem, ô bone, non me sinis abluere istos ventriculos, isiciaque vendere, sed me ludibrio habes?

DEM. Quosnam, stulte, ventriculos? huc adspice. Nempe vides ordines horum populorum.

IS. Video.

DEM. Istorum omnium tu dux et princeps eris, et fori, et portuum, et concionis: Senatum calcabis: prætores defringes, nervo constringes, in carcerem conjicies: ipsus in Prytaneo scortaberis.

IS. Egone?

DEM. Tu quidem; et nondum omnia vides. Sed ascende etiam in hunc abacum, et specta insulas omnes circumcirca.

IS. Specto.

DEM. Quid vero? Emporia et naves onerarias?

IS. Equidem.

DEM. Qui ergo non sis valde fortunatus? Etiam oculum detorque in Cariam dexterum, alterum autem in Chalcedonem.

IS. Scilicet fortunatus ero, si strabo fiam?

DEM. Immo hæc omnia per te veneunt. Fies enim, ut oraculum hoc prædicat, vir maximus.

IS. Dic mihi, quomodo ego, qui isiciarius sum, vir fiam?

DEM. Ob id ipsum enim fies magnus, quia malus es, et unus e foro, itemque audax.

IS. Indignum me esse deputo, qui potens adeo fiam.

DEM. Hei mihi! quid est quod te indignum autumas? videris mihi præclari quidpiam tibi conscire. Num ex bonis et probis es prognatus?

IS. Immo, per deos adjuro, sum ex malis.

DEM. O fortunate, quam magnum a natura habes adjumentum rerum gerendarum!

IS. Sed, ô bone, nec liberalem doctrinam adtigi, præterquam literas, nec eas quidem satis feliciter.

DEM. Hoc unicum tibi officit, quod vel male literas scis. Reipublicæ enim administratio non doctum amplius competit in hominem, nec bene moratum, sed in rudem et sceleratum: tu vero noli negligere, quæ tibi dant in vaticiniis dii.

IS. Quo modo itaque dicit oraculum?

DEM. Bene, ita me dii ament, varieque, et scita ambiguitate contextum est. *Sed quum maxillis prehenderit coriaria aquila unco rostro prædita draconem stupidum, potorem sanguinis, sane tunc Paphlagonum quidem muria alliata peribit: intestinorum autem venditoribus magnam deus largitur gloriam, nisi si maluerint isicia vendere.*

IS. Quomodo ergo hæc ad me pertinent? edoce me.

DEM. Coriaria quidem aquila est Paphlago iste.

IS. Quid vero significat *unco rostro prædita?*

DEM. Istuc subindicat curvis eum manibus rapere et ferre.

IS. Sed draco quorsum spectat?

DEM. Planissimum hoc est. Draco enim est longum quiddam: isicium itidem longum: deinde sanguinis potor et isicium est et draco. Itaque draconem ait coriariam aquilam superare jam posse, si verbis se decipi non sinat.

IS. Hæc quidem vaticinia me vocant: sed miror qua ratione aptus sim procurandis populi negotiis.

DEM. Res est facillima. Ea, quæ nunc facis, face: turba, implica, ut intestina soles, ita res omnes; populum fac tuum semper, verbulis eum demulcens coquinariis. Cetera tibi sunt in mundo, quibus populum concilies tibi: vox dira, natura malus es, forensis es: habes omnia, quibus usus est ad rempublicam administrandam: oracula conveniunt, et ipsum Pythicum. Sed capiti coronam impone, et liba Coalemo, et vide, ut strenue obsistas homini isti.

IS. Et quis adjutor erit mihi? nam eum et divites metuunt, et plebs formidat paupercula.

opem ferent tibi, et civium quotquot boni sunt et probi, et ex spectatoribus quisquis est cordatus, et ego cum ipsis, eritque adjutor deus. Et cave timeas: ipsius enim non videbis vultum; nam personam effingere, quæ eum referret, nullus præ metu voluit artifex. Attamen plane cognoscetur: nam spectatores sciti sunt.

NIC. Væ misero mihi! Paphlago egreditur.

CLEO. Næ haud impune, ita me amabunt Consentes dii, feretis, quod in rempublicam conjurastis dudum. Istuc Chalcidicum poculum quid vult sibi? non potest fieri, quin Chalcidenses ad defectionem sollicitetis. Peribitis, moriemini, sceleratissimorum par.

DEM. Eho tu, quid fugis? non manebis, ô egregie isiciarie? ne prodas negotium. Viri Equites, adeste, tempus est. O Simo, ô Panæti, nonne agetis equos ad dextrum cornu? Prope adsunt viri: sed resiste tu quoque, et revertere rursus: apparet pulvis quem excitant, unde cognoscas eos propius imminere. Sed defende, pelle, et in fugam eum verte.

CHOR. Cæde, cæde veteratorem, et perturbatorem equestrium turmarum, et publicanum, et abyssum malitiæ, et gurgitem rapinarum, et veteratorem, et veteratorem: identidem enim hoc dicam; namque veteratorie ille plus semel singulis diebus agit. Sed verbera, pelle, perturba, age, rue, et exsecrare eum, uti nos facimus, eique instans clama. Cave autem ne effugiat: quippe novit vias, per quas Eucrates fugit ad furfures.

CLEO. O senes Heliastæ, cognati trioboli, quos ego pasco, æqua et iniqua clamitans, succurrite: nam ab hominibus conjuratis verberor.

CHOR. Merito sane tuo, quippe qui communia bona, prius quam sorte distribuantur, devoras, et pertrectas premisque reos, tanquam ficus, spectans ecquis eorum sit crudus, aut maturus, aut nondum maturus: et observas, siquis civium simplex est instar agni, opulentus, a negotiis remotus, et fugitans litium: tum si quem videas otiosum et oscitantem, huc evocatum ex Chersoneso medium prehendis, collum implicas nexu brachii, humerumque retorques, sicque afflictum præcidere soles.

CLEO. Vos una in me insurgitis: at, ô viri, propter vos vapulo, quia sententiam dicturus eram in Senatu, ut æquum sit in urbe exstare monumentum vestræ fortitudinis.

CHOR. Quam gloriosus, quam subactus est! Viden' quomodo nobis tanquam senibus subrepit, et nos deludit. Sed si hac ratione vincit, eadem ferietur: si vero huc declinaverit, in crus impinget.

CLEO. O cives, ô popule, quales mihi beluæ ventrem percutiunt!

CHOR. Etiam clamitas, qui semper urbem vastas?

IS. At ego te isto meo clamore primum fugabo.

CHOR. At si quidem eum clamore viceris, triumphale canticum tibi accinetur: sin impudentia ipsum superaveris, palma nostra est.

CLEO. Hunc hominem defero, aioque eum extulisse triremibus Peloponnesiorum juscula.

IS. At ego hunc, ita me Jupiter amet, quia ventre vacuo currit in Prytaneum, post revertitur inde currens pleno.

DEM. Quin etiam, ita me Jupiter amet, effert inde res vetitas, panem et carnem, et piscium frusta, quæ nec Pericli obtigerunt unquam.

CLEO. Moriemini jamjam.

IS. Triplo plus vociferabor.

CLEO. Clamando superabo te.

IS. Vociferando superabo te.

CLEO. Calumniabor te, ubi prætor eris.

IS. Concidam tibi tergum.

CLEO. Circumcidam tibi tuas arrogantias.

IS. Molitiones tuas præcidam.

CLEO. Adspice me oculis non conniventibus.

IS. In foro ego etiam educatus fui.

CLEO. Differam te, si quid mutis.

IS. Stercore te oblinam, si loqueris.

CLEO. Ego fateor me esse furem: tu vero negas.

IS. Quin, ita me Mercurius Forensis amet, etiam pejero, si me furantem viderint.

CLEO. Alienas igitur artes æmularis: et te deferam apud magistratus, quod non decimatos diis sacros possides ventriculos.

CHOR. O impure et flagitiose et clamose, audacia tua omnem terram implevit, omnemque concionem et telonia, et tabularia, et tribunalia. O qui omnia, ut cœnum, confundis, et universam urbem nostram peturbasti, qui Athenas nostras obtudisti clamitans, et qui e specula publica vectigalia, ut piscatores e scopulis thynnos, observas!

CLEO. Novi unde res ista consuitur dudum.

IS. Si tu non nosti rationem suendi coria, nec ego rationem farciendi intestina: qui dolose incidens corium infelicis bovis, vendebas agricolis astute, ut videretur crassum, et prius quam unum diem id gestaverint, duobus palmis majus erat.

DEM. Edepol eadem fraude usus est mecum, ita ut valde irrisui fuerim popularibus meis et amicis: nondum enim Pergasis eram, quum jam natarem in calceis.

CHOR. Annon ergo inde a principio exseruisti impudentiam, quæ unicum præsidium est rhetorum? qua tu fretus mulges peregrinorum opulentiores, ipse facile inter eos princeps: Hippodami vero filius liquitur lacrimis. Sed enim exortus est homo alius multo te impurior, id quod lætor, qui te dejiciet e loco, et, ut ex his satis apparet, te superabit versutia et audacia et præstigiis. Sed, ô qui ibi nutritus es, unde prodeunt viri, qui quidem sunt, nunc ostende vanum esse illud verbum, quod jubet *modeste educari.*

IS. Atqui audite, qualis iste sit civis.

CLEO. Nonne me sines verba facere?

IS. Haud sane hercle, quia et ego malus sum. Sed de hoc ipso primum decertabo tecum, quis debeat prior verba facere.

CHOR. Quod si huic argumento non cesserit, adde etiam, quia sis malis prognatus.

CLEO. Non mihi concedes?

IS. Non hercle.

CLEO. Immo hercle.

IS. Non: ita me Neptunus amet.

CLEO. Hei mihi! disrumpar.

IS. At ego te non sinam.

CHOR. Sine, sine, per deos obsecro, eum disrumpi.

CLEO. Qua fiducia fretus dignum te censes qui mihi contradicas?

IS. Quia dicendi peritus et ego sum atque condiendi.

CLEO. Ecce vero *dicendi!* Pulchre tu sane, negotium aliquod tibi oblatum suscipiens, in frusta discerperes, tractaresque, ut par est. Sed scinne, quid ego tibi evenisse putem? quod plerisque solet. Si forte unam liticulam bene defendisti contra inquilinum advenam quempiam, nocte tota susurrans, et tecum in viis loquens, aquam potans, et speciminis gratia recitans, amicisque molestiam exhibens, propterea te peritum esse dicendi putas, ô fatue.

IS. At tu quo usus potu effecisti, ut civitas nunc tua solius loquacitate obstupuerit muta?

CLEO. Mihine vero opposueris hominum quemquam? qui simul ac thynni frusta calida devoravero, et post ebibero meracioris vini congium, vexabo omnes in Pylo duces.

IS. Ego vero bovis omasum et ventrem suillum si deglutivero, deinde jusculum superimbibero illotus, guttur præcidam rhetoribus, et Niciam commotum reddam.

CHOR. Cetera quidem, quæ dixti, placent mihi: unum autem improbo, quod solus jusculum exsorbebis.

CLEO. Sed non turbabis Milesios, devoratis lupis.

IS. At bovillis costis devoratis metalla redimam.

CLEO. Ego vero in Senatum irruens, vi omnia infima summis paria faciam.

IS. Ego vero podicem tuum pro intestino agitabo.

CLEO. Ego vero podice impulsum te extrudam cernuum.

CHOR. At, per Neptunum, trahes me quoque, si quidem hunc traxeris.

CLEO. Ut ego te in nervo constringam!

IS. Timiditatis reum te agam.

CLEO. Corium tuum sellis obducetur.

IS. Excoriabo te, et faciam ex te saccum furtorum.

CLEO. Distenderis humi paxillis adfixus.

IS. Minutalia ex te faciam.

CLEO. Palpebras tuas evellam.

IS. Ingluviem tuam excindam.

DEM. Atque hercle immisso ei in os paxillo, coquorum more, deinde linguam ejus extrahentes, spectabimus probe, ipso hiante, an ei culus strumas habeat.

CHOR. Erant ergo igne alia quædam calidiora, et in urbe verbis impudentibus alia impudentiora: et hæc res non est adeo contemnenda. Sed insta et versa, nihil fac modicum: nunc enim medius tenetur. Nam ubi primo congressu molliorem eum feceris, timidum reperies; ego enim novi ejus mores.

IS. Attamen iste, qui talis fuerat per omnem vitam, visus est vir fortis esse, quum falcem in alienam immisisset messem: et nunc spicas illas, quas inde adduxit, in nervo constrictas arefacit, et vult vendere.

CLEO. Non metuo vos, quamdiu Senatus vivit, et Populi persona sedet stupida.

CHOR. Vah! ut impudens est ad omnia, nec mutat colorem confidentiæ indicem!

CLEO. Nisi te odi, fiam una de pellibus Cratini, et docear accinere Morsimi tragœdiam.

CHOR. O qui circa omnia et in omnibus munera captans sessitas, ut apis in floribus, utinam facile, ut invenisti, ita ejicias bucceam! tunc demum cantarem, *Bibe, bibe secundis rebus.* Arbitror etiam Juli filium, senem illum puerorum sectatorem præ lætitia Pæanem et Bacchebacchum cantaturum.

CLEO. Ita me Bacchus amet, ut impudentia me non superabitis, aut nunquam Jovis Forensis intersim sacris.

IS. Ita me pugni juvent, quos sæpe et multis de causis perpessus sum inde a puero, et plagæ cultellis mihi inflictæ, ut spero me superaturum te in hac re: aut frustra offis nutritus, quibus manus absterguntur, in hanc molem excreverim.

CLEO. *Offis*, ô scelestissime, ut canis, nutritus fuisti? quomodo ergo qui canis cibum esitas, cum cynocephalo pugnabis?

IS. Quin edepol aliæ sunt fraudes, quas puer feci. Nam decipiebam coquos, coram sic dicens: *Spectate pueri, annon videtis? ver novum adest, hirundo venit.* Tum illi spectabant: ego vero interea carnis aliquid furabar.

CHOR. O astutissimum corpus, quam solerter providebas! quasi urticas esitans, ante adventum hirundinum surripiebas.

IS. Id quidem plerumque clam eos faciebam: at si quis eorum animadvertisset, abscondens carnem inter femina, per deos furtum abjurabam. Proinde dixit rhetor, qui me id facientem viderat: *Fieri non potest, quin iste puer olim rempublicam administret.*

CHOR. Bene sane conjectavit: atque satis apparet, unde documentum ceperit: quod nimirum furto facto pejerabas, et culus tuus carnem tenebat.

CLEO. Audaciam tuam, immo, ut puto, amborum compescam. Nam erumpam vehemens, magnoque incumbam impetu, terram simul et maria perturbans temere.

IS. Ego vero, isiciis contractis, committens me ipsum fluctibus secundis, multum plorare te jubebo.

DEM. Et ego, si quid fatiscat, sentinam observabo.

CLEO. Non tu, ita me Ceres amet, Atheniensium multa talenta impune furatus fueris.

CHOR. Specta, et pedem veli nonnihil laxa: nam Cæcias iste jam calumnias spirat.

CLEO. Te vero certo scio ex Potidæa habere decem talenta.

IS. Quid ergo? vin' accepto uno istorum talentûm tacere?

CHOR. Lubens acciperet homo. Sed tu extremos funes laxa.

IS. Ventus remittit.

CLEO. Lites quatuor tibi intendam centenorum talentûm.

IS. Tibi autem ego viginti desertæ militiæ, peculatus vero plus quam mille.

CLEO. Aio te ex illis ortum esse, qui piaculum in Deam admisere.

IS. Avum tuum aio unum fuisse ex satellitibus—

CLEO. Quibusnam? memora.

IS. Byrsinæ, matris Hippiæ.

CLEO. Impostor es.

IS. Veterator es.

CHOR. Verbera ipsum valide.

CLEO. Iu! Iu! verberibus me cædunt conjurati.

CHOR. Verbera ipsum validissime; tunde ejus ventrem tuis istis intestinis et colis, et vide ut castiges hominem. O vastissimum corpus, animique fortissimi, qui servator apparuisti reipublicæ, nobisque civibus, quam probe et versute supplantatum oratione vicisti! utinam te laudare possimus, ita ut gestimus!

CLEO. Haud clam me erat, ita me Ceres amet, ista omnia strui: sed sciebam ita compingi et conglutinari.

CHOR. Hei mihi! Tu vero nihil ex carpentaria fabrica dicis?

IS. Haud clam me est quid rerum gerat Argis. Simulat quidem se nobis Argivos conciliare: at privatim illic Lacedæmonios convenit. Atque hæc novi quamobrem conflentur: quippe propter captivos cuduntur.

CHOR. Bene sane; tu contra cude, quum ille conglutinat.

IS. Atque illinc etiam homines quidam eadem struunt. Neque tu, si vel argentum et aurum dederis, vel etiam amicos ad me supplicatum miseris, me adduces, ut ego hæc Atheniensibus non indicem.

CLEO. Equidem illico in Senatum ibo, et vestras conjurationes deferam, et coitiones nocturnas contra rempublicam, et ut conspiretis cum Persarum Rege, et ista, quæ apud Bœotos coagulastis negotia.

IS. Quanti ergo venit apud Bœotos caseus?

CLEO. Ego te, ita me juvet Hercules, distendam.

CHOR. Agedum tu, quo sis animo et qua mente præditus, nunc ostende, si quidem olim occultavisti carnem inter femina, ut ipse fateris. Nam celeriter currendum tibi erit in senatum: iste enim eo irruens nos omnes calumniabitur, et clamorem tollet.

IS. Jam ibo; sed primumdum ventriculos cultrosque hosce hic statim deponam.

CHOR. Cape modo hunc adipem, et eo collum tibi inunge, ut elabi possis e calumniis.

IS. Recte autumas et ex usu palæstræ.

CHOR. Tum etiam allia hæc sume et degluti.

IS. Quid ita?

CHOR. Ut fortius, ô amice, pugnes pastus allio; et festina ocius.

IS. Hoc ago.

CHOR. Memento jam ut mordeas, prosternas, et cristas rodas, et ut palearibus devoratis huc redeas. Sed abi lætus, et rem ex animi mei sententia gere; et te custodiat Jupiter Forensis, victorque inde rursus venias, sertis conspersus. Vos autem anapæstis nostris animum advertite, qui omnigenam doctrinam experti estis.

Si veterum quispiam Comicorum nos adigere voluisset, ut carmina ejus recitaturi in theatrum prodiremus, haud sane facile id a nobis impetrasset: nunc autem dignus est poëta hicce, cujus in gratiam hoc faciamus, quia eosdem nobiscum odit, et quod justum censet, non veretur dicere, fortique animo it obvius turbini et circio. Quod autem vestrûm multi ad ipsum accedentes mirentur, ut ait, et rogitent, cur non dudum chorum sibimet ipse poposcerit, ejus rei causam nos jussit verbis edisserere. Ait autem se non dementia adductum, ut cunctaretur, verum quod existimaret artem comicam rem esse omnium difficillimam; nam quum multi jam eam tentarint, paucis eam sui copiam fecisse: præterea quod vestrum ingenium dudum cognosceret, in horas mutabile, veteresque poëtas, simul ac consenescunt, a vobis deseri. Primo quidem non ignorans, quid evenisset Magneti, quum jam canesceret, qui licet multas victorias a choris adversariorum reportarit, omnigenas voces mittens, psaltrias introducens, aves, Lydos, psenas, et batrachio colore faciem oblinens, non perduravit tamen: sed mala in ætate, non enim in juventute, demum ejectus est, senior factus, quod sales eum deseruerant. Deinde Cratini recordatus, qui quondam multa laude fluens, per planos campos impetu ferebatur, et radicibus evulsas vehebat quercus et platanos, suosque funditus adversarios: quin et canere tunc in convivio nihil licebat, præterquam ista Cratini, *Doro ficubus pedes ornata*, et *Fabri ingeniosorum hymnorum;* adeo ille florebat. Sed nunc quum videatis illum delirare, non miseremini, postquam labant clavi, nec superat chorda, harmoniis fatiscentibus: at senex obambulat despectui habitus, coronamque aridam gerens, ut Connas, siti perit, quem decebat ob victorias illas priores bibere in Prytaneo, et non tanquam delirantem contemni, verum spectare bene unctum, ad ipsum Bacchi signum sedentem. Crates item quas non iras ve-

stras et vexationes pertulit? qui vos modico sumtu pastos dimittebat, ore delicatissimo perquam urbanas sententias pinsens: iste tamen solus duravit, aliquando cadens, aliquando non. Hæc metuens hicce semper cessavit, dicere etiam solitus, *oportere remigem fieri, priusquam aliquis clavum teneat, deinde proræ custodem et speculatorem ventorum, tum demum gubernare sibi navem.* Horum igitur omnium gratia, quia modestus est, nec temere ingressus nugas agit, plausum ipsi excitate multum, et eum undenis remis prosequimini fausta acclamatione Lenæa, ut poëta lætus abeat, re ex sententia gesta, hilari fronte nitens.

SEM. Equestris Neptune, cui æripedum equorum strepitus et hinnitus placet, nec non veloces, cærulea rostra habentes, mercenariæ triremes, gloriantiumque curruum agitatione juvenum certamina, quos perdit equorum cura; huc ades in chorum, ô tridente aureo conspicue, ô delphinorum rex, qui in Sunio adoraris et in Geræsto, nate Saturno, Phormioni amice, Atheniensibusque præ ceteris diis in præsenti.

CHOR. Laudare volumus majores nostros, qui viros se præstabant dignos hoc solo, et ut eorum facta in peplo pingerentur, qui terrestribus et navalibus præliis ubique semper victores, huic urbi decus conciliarunt: neque quisquam eorum unquam, hostibus conspectis, eorum numerum curavit; sed animo erant ad pugnandum parato. Quod si forte caderent in humerum in prælio aliquo, pulverem abstergebant, et deinde negabant se lapsos esse; quin denuo luctabantur. Nec eorum, qui antea ducebant exercitus, ullus victum sibi publice præberi petebat compellans Clezænetum. At nunc nisi prærogativam sedis obtineant et cibum publicum, negant se pugnaturos. Nos vero volumus pro aris et focis gratiis et fortiter pugnare: insuperque nihil petimus, nisi hoc unicum, ut, si quando pax fiat et a bello sit otium, ne nobis invideatis comam alentibus et cutem nitide curantibus.

SEM. O præses urbis Pallas, ô quæ sanctissimam omnium, belloque et poëtis, opibusque excellentem regis terram, huc ades et adduc tecum illam in exercitibus et præliis nostram adjutricem Victoriam, choro nostro amicam, quæ nobiscum hostibus adversatur. Hic igitur nunc appareas: oportet enim viris istis quovis pacto tribuere te victoriam nunc etiam, si unquam alias.

CHOR. Quorum conscii sumus de equis, ea volumus prædicare: digni autem sunt, quibus bene dicatur. Multa enim bella socia opera gesserunt nobiscum, irruptionibusque et præliis interfuere. Sed quæ in terra fecerunt, ea non adeo miramur, ut quum in hippagines insiluerunt, fortium virorum more, et coëmerunt pocula militaria, itemque allia et cepas; deinde sumtis remis, uti nos homines, incumbentes vociferabantur: *Hippapæ! quis incumbet remis? Magis capessendum opus. Quid facimus? Nonne ages remum, ô Samphora?* Exsilieruntque in Corinthum: deinde juniores fodiebant ungulis cubilia, et stragula quæsitum ibant, edebant autem cancros pro herba Medica, si quis prorepcret foras; quin et in profundo eos venabantur. Proinde Theorus dixit sic locutum esse cancrum Corinthium: *Indignum est, ô Neptune, si nec in profundo quidem potero, nec in terra, nec in mari effugere Equites.*

CHORUS, ISICIARIUS, CLEO, DEMUS.

CHOR. O carissime hominum et strenuissime, quantam mihi absens exhibuisti curam! Nunc itaque postquam salvus rediisti, narra nobis quomodo rem gesseris.

IS. Quid aliud, quam victoriam in Senatu me adeptum fuisse?

CHOR. Nunc ergo par est, ut omnes faustum clamorem tollant. O qui præclara dicis, multo autem præclarioribus factis dicta superas, utinam mihi recenseas omnia perspicue! nam ego mihi videor vel longam viam confecturus, ut auscultem. Proinde, vir optime, dic audacter: nam omnes gratulamur tibi.

IS. Equidem operæ pretium est audire res istas. Nam statim a tergo hinc eum sequutus sum: at ille intus tonantem rumpens vocem, Equites increpuit, monstra et portenta loquens, confragosis verbis incessens, et conjuratos memorans. Quæ quum omnia tanquam vero simillima Senatus audivisset, mendaciis ejus tam facile oppletus est, quam atriplex nascitur, et acerbe intuebatur, frontemque corrugabat. Atque ego, quum jam cognossem eum illius verba admittere, et fallaciis decipier, *Agite* inquam, *Dii præsides ignobilitatis et fraudum et stultitiæ et hominum vafrorum atque scurrilium, tuque, ô forum, in quo puer eruditus sum; nunc mihi audaciam, nunc mihi linguam expeditam date et vocem impudentem.* Hæc meditanti mihi a dextra pepedit cinædus quidam, et ego adoravi; deinde podice impetens discussi cancellos, et magno oris hiatu exclamavi: *Viri Senatores, famam bonam adportans, bona renuntiare vobis primum volo: ex quo enim bellum hoc ingruit, nunquam vidi apuas viliores.* Horum autem vultus statim sereni facti sunt: deinde coronam mihi decreverunt ob faustum nuntium. Et ego indicavi eis rem secretam, compendi verba multa faciens, ut apuas emant multas uno obolo, trullas omnes colligerent, quæ apud opifices prostant: illi vero plauserunt, et me ore hiante spectarunt. At ille animadvertens, Paphlago inquam, non ignarus cujusmodi verbis maxime capiatur Senatus, sententiam dixit: *O viri, jam censeo, quia res lætæ renuntiatæ sunt, ut ob bonum nuntium immolentur centum boves Minervæ.* Rursus ad illum inclinavit Senatus. At ego animadvertens me bubulo fimo vinci, ducentis additis bobus illum superavi: præterea auctor fui, ut Dianæ mille capellæ voverentur, si cras sardinæ centenæ venirent obolo. Rursus ad me conversus de meo ore pependit Senatus. At ille, his auditis, perculsus, nugas cœpit agere: deinde ipsum traxerunt Prytanes et lictores.

Ceteri autem stantes de apuis tumultuabantur: ille vero supplex orabat, ut paulisper exspectarent, *dum*, inquiebat, *ea, quæ caduceator Lacedæmone veniens dicturus est, audiveritis; adest enim de pace ineunda verba facturus.* At illi uno omnes ore clamarunt: *Nunc vero de pace? postquam, ô fatue, senserunt apuas apud nos viles esse? non opus est nobis pace; sed serpat bellum.* Et cum clamore jusserunt Prytanes Senatum dimittere. Deinde omni ex parte cancellos transilierunt. Ego vero clam cursitans coëmi coriandrum omne et porrum, quantum erat in foro: deinde ad apuas condiendas indigentibus ipsis illa dedi, et gratiis largitus sum. Illi vero supra modum laudabant, et mihi blandiebantur omnes, adeo ut, Senatu universo ad meas partes adducto, adsim, ob unius oboli coriandra viritim data.

CHOR. Ita prorsus rem gessisti, uti fortunatum decet hominem: invenit autem veterator ille alium præstigiis multo majoribus ornatum, et omnigenis dolis, et verborum illecebris. Sed meditare, ut quam optime perficias reliquam partem certaminis: adjutores autem nos te habere benevolos scis dudum.

IS. Sed eccum accedit Paphlago, fluctus vano conatu propellens, et turbans et miscens, non secus ac si me deglutire velit. Vah confidentiam!

CLEO. Nisi te disperdam, si quid veterum mihi mendaciorum inest, omnibus exemplis intercidam!

IS. Suave mihi est audire tuas minas; rideo fumos tuæ jactantiæ, saltito, mothonem alta voce canto.

CLEO. Ita me Ceres amet, nisi te exedam ex hac terra, non amplius vivam!

IS. *Nisi me exedas?* Ego vero peream, nisi te ebibam, teque exsorpto disrumpar!

CLEO. Disperdam te, per primam sedem juro, quam ob Pylum adeptus sum.

IS. Ecce vero *primam sedem!* vah! ut ego te videbo ex prima illa sede ad ultima theatri subsellia relegatum!

CLEO. In nervo te constringam, per Cœlum juro.

IS. Quam iracundus es! age, quid tibi dem edere? quid tibi velles anteponi, quod lubentissime comederes? an cruminam?

CLEO. Evellam tibi unguibus intestina.

IS. Præcidam tibi, quasi ungues, cibos quos ex Prytaneo capis.

CLEO. Ad populum te traham, ut mihi pœnas des.

IS. At ego te traham, et complurium te criminum accusabo.

CLEO. At, ô improbe, tibi non credit: ego vero ipsum ludificor, quantum volo.

IS. Quam valde existimas populum tuum esse!

CLEO. Enim scio quibus ferculis capiatur.

IS. At, quemadmodum nutrices solent, maligne ipsum cibas. Nam præmandens, pauxillo ei in os indito, ipse triplo plus deglutis.

CLEO. Quin hercle, quæ mea est solertia, populum et amplum et angustum facere queo.

IS. Quippini? culus etiam meus hoc scite facit.

CLEO. O bone, ne putes te in senatu mihi illudere: ad populum eamus.

IS. Nihil impedit: en perge; nobis ne sit quicquam moræ.

CLEO. O Deme, huc egredere, per Jovem obtestor, ô pater.

IS. Egredere sane, Demule carissime.

DEM. Quinam sunt qui clamant? nonne abibitis ab ostio? olivæ ramum januæ appensum mihi convulsistis.

CLEO. Egredere, ut videas quibus adficior contumeliis.

DEM. Quisnam injuriis te lacessit, Paphlago?

CLEO. Propter te verberor ab isto et ab his adolescentibus.

DEM. Quare?

CLEO. Quia te colo et sum amator tuus.

DEM. Tu vero quis es scilicet?

IS. Rivalis sum hujusce, qui te dudum amo, cupiens tibi bene facere, ut et alii multi boni et probi viri: sed non possumus propter huncce: tu enim similis es pueris illis, qui amatores habent: bonos et probos non admittis; sed te ipsum venditoribus lucernarum, iisque qui coria consuunt, aut secant, aut vendunt, dedis.

CLEO. Merito: nam populo bene facio.

IS. Dic ergo qua ratione.

CLEO. Quia præfectos exercitus ad Pylum circumveniens, quum illuc navigassem, Laconas huc adduxi.

IS. Ego vero circuiens ex taberna ollam surripui cum cibo, quem alius coxerat.

CLEO. Sed ocius conventum age, mi Deme, ut cognoscas uter nostrûm sit tibi benevolentior, et dijudica, ut illum ames.

IS. Quæso, inquam, dijudica, modo ne in Pnyce.

DEM. Nolim in alio loco considere; sed, ut antea, cives oportet convenire in Pnycem.

IS. Væ misero mihi! ut perii! nam senex hicce domi quidem vir est sapientissimus: quum vero in ista rupe sedet, tam hianti ore stupet, quam qui ficus adligans, petiolis fractis hæret.

CHOR. Nunc funes omnes movere te oportet, et animum præsentem adferre solertemque, et orationem captiosam, ut istis hunc superes. Est enim homo versipellis, quique impedita expedire facile potest. Proinde opera danda tibi est, ut multus et vehemens contra illum prodeas; sed cave tibi, et prius quam ille impetum in te faciat, tu prior delphinas erige, et lembum appelle.

CLEO. Deam Minervam præsidem hujus urbis precor, si erga populum Atheniensem sum optime post Lysidem et Cynnam et Salabaccham adfectus, ut, quemadmodum nunc, nihil agendo cibum capiam in Prytaneo: si autem te odi, et non pro te pugno, solum me obponens, peream, et serra dissecer, et discindar in lora jugalia.

IS. Et ego, mi Deme, si te non amo et magni facio, coquar disse-

ctus in tenuissima minutalia: atque si his verbis non credis, super hac mensa minutissime radar cum caseo in moreto, et harpagine correptis testiculis trahar in Ceramicum.

CLEO. At, ô Deme, quomodo exsistere possit civis, qui te magis amet, quam ego? præcipue quum tibi meis consiliis utenti conlocupletaverim ærarium, alios torquendo, alios augendo, ab aliis petendo; non curans privatorum ullum, dum tibi gratificarer.

IS. Istud quidem, ô Deme, nihil habet præclari: nam idem præstabo et ego: alienos enim panes rapiens anteponam tibi. Primum autem id te docebo, hunc te non amare, nec tibi esse benevolum, nisi propter id ipsum, quod pruna tua perfruitur. Etenim te, qui cum Persis de hac regione digladiatus es Marathone, et victo hoste effecisti, ut possimus nostras res gestas magnifice crepare, non respicit, tam duriter sedentem super his lapidibus, sicut ego, qui hoc pulvinar consui et tibi fero. Age vero surge, deinde sede molliter, ne atteras podicem illum, qui in prælio ad Salaminem laboravit.

DEM. Mi homo, quis es? num aliquis de prosapia Harmodi? Nam revera præclarum est hoc facinus et oppido populare.

CLEO. Quam parvis a blandimentis ei benevolus factus es!

IS. Nam tu quoque rebus multo levioribus eum inescasti.

CLEO. Immo si quisquam visus est unquam, qui magis pugnet pro populo, aut qui te magis amet quam ego, capitis certamen inire volo.

IS. Et quomodo tu illum amas, quem quum videas octavum jam annum habitare in doliis et turriculis, ejus non misereris tamen, sed inclusum fumo enecas, et offerente pacem Archeptolemo, eam dissipasti, legatosque abigis ab urbe, pede nates eorum verberans, qui ad inducias invitant.

CLEO. Nempe ut Græcis omnibus imperet. Exstat enim in vaticiniis fore, ut ille in Arcadia quinos obolos pro judiciali mercede accipiat, si exspectaverit. Utique alam ego hunc et curabo, atque inveniam qua jure quave injuria, unde triobolum habeat.

IS. Non ideo hercle, ut hic imperet Arcadiæ, satagis, sed ut magis rapias, et plura dona captes ab urbibus; populus autem propter belli caliginem tuas sutelas non videat, sed necessitate et inopia, stipendique cupiditate ore hiante te spectet. Quod si aliquando ipse in agrum reversus vixerit in pace, et esu granorum recentis frumenti se recrearit, et olivas convenerit, cognoscet cujusmodi bona ei præcideris propter stipendia. Deinde tibi redibit exacerbatus et ferus, calculum contra te quærens. Quæ quum tu scias, hunc decipis, et somnia tua jactas.

CLEO. Annon vero indignum est te hæc in me dicere, et calumniari apud Athenienses et populum, qui præclarius jam multo meritus sum de republica, quam Themistocles, ita me Ceres amet?

IS. *O cives Argivi, audite qualia dicat.* Tune Themistocli te æquiparas? qui quum plenam ad labra usque nostram urbem repperisset, eam redundantem fecit: præterea prandenti ei Piræeum insuper pinsuit, et, nihil de pristinis amovens, novos pisces adposuit. At tu studuisti urbem Atheniensium parvam facere, interpositis muris eam dividens, oracula canens, qui te Themistocli æquiparas. Et ille quidem abit in exsilium; tu vero Achilleis placentis vesceris.

CLEO. Annon acerbum est, ô Deme, hæc me ab isto audire, quia te amo?

DEM. Heus tu, quiesce, neve conviciis eum pete. Nam sat longo tempore me clam defraudasti.

IS. Impurissimus est, ô Demule, et multa nequiter egit, te oscitante, caulesque repetundarum succidens deglutit, et ambabus manibus inferciens, haurit reipublicæ bona.

CLEO. Faxo ego ut non gaudeas; nam te furatum esse tres myriadas convincam.

IS. Quid tumultuaris? quid strepitas? qui pessimus es erga populum Atheniensem. Et te ostendam, ita me Ceres amet, aut ne vivam, ex Mitylene plus quam quadraginta minas dono accepisse.

CHOR. O qui omnibus hominibus maximo emolumento exortus es, beatum te prædico ob dicendi facultatem; si enim ita perrexeris, maximus eris Græcorum, et solus tenebis rempublicam, sociisque imperabis, tridentem gerens, quo magnam pecuniæ vim conficies, quatiens et turbans. Sed ne dimittas hominem, postquam tibi ansam præbuit: facile enim eum vinces, ejusmodi habens latera.

CLEO. Nondum, ô boni, eo rediit res, ita me Neptunus amet; exstat enim meum quoddam facinus adeo præclarum, ut omnibus meis inimicis os obturare possim, quamdiu aliquid supererit de clypeis in Pylo captis.

IS. Subsiste in mentione clypeorum; nam mihi ansam dedisti. Non enim debueras, si populum amas, consulto sinere eos cum amentis dedicarier. Sed est hæc, ô Deme, molitio quædam, ut, si tu velis hunc hominem castigare, tibi non liceat. Vides enim, ut sit illi constipata ista caterva coria vendentium juvenum: circa istos habitant venditores mellis et caseorum, qui omnes in unum conspirant. Proinde, si tu frendeas iratus, et exsilium illi mediteris, dereptis noctu istis clypeis currerent ad occupanda granaria nostra.

DEM. Væ misero mihi! ergone habent amenta? ô scelestе, quam diu me decepisti et fraudasti!

CLEO. O bone, ne te sinas a quovis dicente persuaderi, neve putes me ipso unquam te inventurum amicum meliorem: qui solus conjuratos compescui: neque me latet ulla conspiratio in urbe, sed statim vociferari soleo.

IS. Quippe idem facis, quod qui piscantur anguillas. Si enim lacus sit sedatus, nihil capiunt: quum autem sursum deorsum cœnum perturbaverint, capiunt. Tu quoque capis, quando civitatem turbas. Unum vero dic mihi hoc: quum tot coria vendas, dedistine unquam huicce de tuo soleam ad calceos, tu, qui te amare eum dicis?

DEM. Non sane hercle.
IS. Ergone cognoscis eum qualis sit homo? at ego tibi hocce par calceorum emi et do gestandum.
DEM. Judico te omnium, quod sciam, optime de populo meritum esse, et benevolentissimum te esse reipublicæ atque digitis pedum.
CLEO. Annon ergo acerbum est calceos quidem apud te tantum valere, meorum autem erga te meritorum te oblivisci, qui compescui cinædos, deleto Grytto?
IS. Annon ergo acerbum est, te culos quidem inspectare, et cinædos compescere? quamvis omnino ex invidia compescueris eos, ut nulli in posterum oratores existant. Hunc autem istac ætate Demum quum videas carere tunica, nunquam hiberno tempore dignatus es eum veste utrinque manicata: at ego tibi istam do.
DEM. Tale quid Themistocles nunquam excogitavit; quamvis solers et illa sit Pyræei munitio, non majus illud videtur inventum, quam hocce tunicæ.
CLEO. Væ misero mihi! qualibus me adulationibus exagitas!
IS. Minime: sed id facio, quod poti solent, quum cacaturiunt: nam ut illi soleis alienis, ita ego tuis utor moribus.
CLEO. Sed non superabis me palpationibus. Nam ego superinduam ei hanc vestem; tu vero plora, improbe.
DEM. Phui! nonne in maximam malam crucem ibis, qui pessime corium oles?
IS. Et de industria tibi istam vult induere, ut te suffocaret. Antea etiam tibi insidiatus est: meministin' quum caulis laserpiti vili pretio veniret?
DEM. Equidem memini.
IS. Data opera iste effecit ut vili veniret, ut ementes ederetis, deinde in Heliæa judices visiendo sese invicem enecarent.
DEM. Ita me Neptunus amet, idem mihi stercorarius quidam dixit.
IS. Annon tunc tam crebro visientes pudore suffundebamini?
DEM. Sane hercle fuit hoc Pyrrhandri commentum.
CLEO. Qualibus, ô improbe, scurramentis me turbas!
IS. Dea enim me jussit vincere te jactantia.
CLEO. At non vinces me. Ego enim aio me tibi daturum, ô Deme, nihil agenti sorbere catinum mercedis judiciariæ.
IS. Ego vero tibi pyxidem et medicamentum do, ut tibiarum ulcera tibi circumungas.
CLEO. Ego vero canos tuos legens, juvenem te faciam.
IS. Hem, accipe caudam leporinam, ut tibi ocellos circumtergeas.
CLEO. Quum te emunxeris, ô Deme, in caput meum digitos absterge.
IS. Immo in meum, immo in meum.
CLEO. Faxo ego, ut triremem instruas tua impensa, ita ut navem veterem habens, in eam tibi sumtuum nullus sit finis, nec fabricationis: comminiscar etiam, ut putre velum accipias.

CHOR. Homo iste ebullit: seda, seda effervescentem; subducendum aliquid de lignis; despumandum de minis nonnihil isto cochleari.
CLEO. Dabis mihi pulchre pœnas, tributis pressus: ego enim operam dabo, ut inter divites censearis.
IS. Ego vero minabor quidem nihil; opto autem tibi hæc: ut sartago quidem cum sepiis stet super igne stridens: tu autem rogationem laturus de Milesiis, et lucraturus talentum, si rem confeceris, properes sepiis te ingurgitare, priusquam in concionem eas: deinde, antequam ederis, arcessat te aliquis, et tu talentum accipere volens, vorando suffoceris.
CHOR. Belle, ita me Jupiter amet, et Apollo, et Ceres.
DEM. Et sane videtur mihi cetera etiam esse manifesto bonus civis, qualis nemo ad hoc tempus vir exstitit hominibus istis, quorum complures veneunt obolo. Tu vero, Paphlago, qui te mei amantem esse dicis, me exacerbasti, et nunc redde mihi anulum; nam non amplius opum mearum custos eris.
CLEO. Habe tibi. Hoc tamen scias velim, si me non sines procurare rempublicam, nequiorem me ipso alium denuo exoriturum.
DEM. Fieri nequit, ut iste sit meus anulus: sane signum aliud videtur esse, nisi forte parum cernunt oculi.
IS. Fac sciam quid signi tibi fuerit.
DEM. Bubulæ adipis thrium assatum.
IS. Non illud est.
DEM. Non thrium? quid vero?
IS. Mergus hians super petra loquens pro concione.
DEM. Au! miser ego!
IS. Quid est?
DEM. Aufer hinc procul. Non meum habuit, sed Cleonymi. Hunc autem accipe a me, et penum meam administra.
CLEO. Nondum etiam, ô here mi, obsecro te, priusquam oracula mea audias.
IS. Et mea ergo.
CLEO. Sed si huic credas, cœcum te fieri necesse est.
IS. Et si huic, verpum te fieri necesse est usque ad pectinem.
CLEO. Immo mea oracula dicunt fore, ut imperes universæ terræ, coronatus rosis.
IS. Mea vero dicunt, ut purpureo indutus sago acu picto et coronatus in aureo curru persequaris Smicythem et dominum.
CLEO. Quin abi et affer illa, ut hic audiat ea.
IS. Maxime.
DEM. Tu etiam affer tua.
CLEO. Ecce eo.
IS. Ecce hercle eo: nihil impedit.
CHOR. Jucundissima lux hujus erit die præsentibus et adventan-

tibus, si Cleo perierit: quamvis seniores quosdam morosissimos in digmate litium audivi contradicere: *Si iste non evasisset magnus in Republica, non exstitura fuisse duo ista utilia vasa, pistillum et truam.* Sed hoc etiam illius demiror porcinæ eruditionis: pueri enim, qui cum eo ludum frequentarunt, dicunt ad solam Doricam harmoniam fides eum aptare consuevisse, aliam vero noluisse discere; deinde citharistam iratum abduci eum jussisse, cum hoc dicto: *Harmoniam puer iste non potis est addiscere, nisi quæ nomine refert munera.*

CLEO, ISICIARIUS, DEMUS, CHORUS.

CLEO. En, specta; necdum omnia effero.
IS. Hei mihi! quam valde cacaturio! necdum omnia effero.
DEM. Quænam sunt ista?
CLEO. Oracula.
DEM. Omniane?
CLEO. Miraris? atqui hercle adhuc est mihi una arca plena.
IS. Mihi autem cœnaculum et duo conclavia.
DEM. Facite sciam cujusnam sint hæc oracula.
CLEO. Mea quidem sunt Bacidis.
DEM. Tua vero, cujus?
IS. Glanidis, qui fuit frater Bacidis natu major.
DEM. Nam qua de re sunt?
CLEO. De Athenis, de Pylo, de te, de me, de omnibus rebus.
DEM. Tua vero, qua de re?
IS. De Athenis, de lente, de Lacedæmoniis, de scombris recentibus, de his qui in foro inique metiuntur frumenta, de te, de me: penem iste sibi mordeat.
DEM. Facite ergo, ut ea mihi legatis, illud præcipue, quod de me est editum, quo delector, nempe ut *aquila fiam in nubibus.*
CLEO. Jam ergo audi et huc adverte mentem. *Percipe, Erechthida, rationem oraculorum, quæ Apollo tibi profatus est e penetrali per tripodas venerandos: servare te jussit sacrum canem, serratos habentem dentes, qui prius latrans, et pro te acerrime vociferans, mercedem tibi acquiret; et nisi hoc fecerit, peribit: multi enim ex odio contra eum crocitant graculi.*
DEM. Pol ego haud intelligo, quid hæc sibi velint. Quid enim est Erechtheo cum graculis et cane?
CLEO. Ego quidem sum canis ille: nam pro te latro. Tibi vero dixit Apollo, ut canem me serves.
IS. Non hoc dicit oraculum: verum canis hicce, ut fores tuas, ita etiam oracula arrodit: mihi enim unum est aliud, quod vere de hoc cane dicit.
DEM. Dic ergo: prius autem lapidem capiam, ne me illud de cane mordeat oraculum.

IS. *Animadverte, ô Erechthida, canem Cerberum plagiarium, qui adulans cauda, et te cœnantem observans, exedet tuum cibum, siquando tu hietans aliorsum spectes. Clam autem noctu ingredietur in culinam, et canina voracitate patinas et insulas delambet.*
DEM. Multo melius, ita me Neptunus amet, ô Glani dixisti.
CLEO. Audi, ô bone, tum demum dijudica. *Est mulier, parietque leonem sacris in Athenis, qui pro populo contra multos culices pugnabit, tanquam pro catulis suis stans; quem tu observa, muro exstructo ligneo, et turribus ferreis.*
DEM. Scin' quid hæc significent?
IS. Haud ego hercle.
CLEO. Perspicue Deus tibi dixit, ut me serves. Ego enim tibi sum pro leone.
DEM. Et quomodo me inscio factus es Proleo?
IS. Unum de industria te non edocet ex hoc vaticinio, quod solum ferreus murus est et lignum, in quo te adservare hunc jussit Loxias.
DEM. Quomodo ergo illud dixit Deus?
IS. Istum ut constringas jubet in ligno quinque foraminibus pertuso.
DEM. Hæc vaticinia nunc impleri mihi videntur.
CLEO. Ne credas: invidæ enim cornices crocitant: at tu accipitrem amare memento, qui tibi adduxit vinctos Lacedæmoniorum coracinos.
IS. Hoc quidem periculum temere adiit ebrius Paphlago. Cur id, Cecropida imprudens, habes pro egregio facinore? nam mulier etiam facile ferat onus, si vir sublatum id ei imponat: non tamen pugnaverit; nam cacaverit, si pugnaverit.
CLEO. Sed istuc animadverte, Pylum, quam tibi dixit, ante Pylum. *Est Pylus ante Pylum—*
DEM. Quid istud *Ante Pylum* sibi vult?
IS. Ait se solia in balneo occupaturum.
DEM. Hodie igitur illotus ero.
IS. Ipse enim solia nobis præripuit. Sed istud de classe dicit meum oraculum, ad quod te animum advertere oportet omnino.
DEM. Adverto: tu vero lege, nautis meis quomodo stipendium primo dabitur.
IS. *Ægida, observa canivulpem, ne te decipiat, clam mordentem, dolosam, astutam, callidam.* Scin' quid hoc sit?
DEM. Philostratus est canivulpes.
IS. Non hoc dicit: sed quas naves identidem iste petit veloces ad colligendas ab insulanis pecunias, has vetat ei dare Loxias.
DEM. At quomodo triremis est *canivulpes?*
IS. Quomodo? nempe et triremis est et canis rex velox.
DEM. Cur vero *cani* addita est *vulpes?*
IS. Vulpeculis adsimulavit milites, quoniam uvas comedunt ruri.

DEM. Esto: vulpeculis autem illis stipendium quod detur ubi est?

IS. Id ego præbebo quoque in tres dies. Sed hoc adhuc audi oraculum, quo te vitare jussit Apollo Cyllenen, ne te illa decipiat.

DEM. Quamnam Cyllenen?

IS. Hujus manum finxit Cyllenen esse merito, quia dicere hicce solet, *Injice in cyllen.*

CLEO. Perperam autumas. Per Cyllenen enim Phœbus recte innuit manum Diopithis. Sed est mihi de te oraculum alatum, ut *aquila fias et omni terræ imperes.*

IS. Mihi autem ut et terræ, et Erythræo mari, utque in Ecbatanis jus dicturus sis lambens conditos cibos.

CLEO. At ego insomnium vidi, et mihi videbatur ipsa Dea e cotyla in populum infundere opes et sanitatem.

IS. Ego etiam, ita me Jupiter amet; quippe mihi videbatur ipsa Dea ex arce descendere, eique noctua insidere, deinde majori e calice infundere utriusque in caput, tuum quidem, ambrosiam, hujus autem, muriam alliatam.

DEM. Iu, iu! nemo profecto erat Glanide sapientior. Quin memet tibi committo, ut senem me cures, et quasi puerum denuo edoceas.

CLEO. Nondum, obsecro te, sed exspecta: nam hordea tibi præbebo et victum quotidie.

DEM. Hordeorum mentionem sufferre nequeo. Sæpe deceptus sum a te et a Theophane.

CLEO. Immo farinam tibi dabo præparatam.

IS. Ego vero parvas mazas jam pistas et pisces tostos: nihil obstabit, quin illico edas.

DEM. Properate igitur perficere, quod vultis. Uter enim vestrûm mihi plus benefecerit, huic ego tradam habenas Pnycis.

CLEO. Curram itaque jam prior.

IS. Non tu hercle, sed ego.

CHOR. O Deme, præclarum utique habes imperium, quandoquidem omnes homines metuunt te, tanquam tyrannum: sed mobilis es, et si quis tibi aduletur, teque decipiat, delectare: tum etiam oratorem semper ore hiante spectas: mens autem tua præsens est absens.

DEM. Mens non inest comis vestris, si me haud sapere existimatis. At ego sic desipio ultro. Nam ipsi mihi voluptas est potitare in dies; et unum alere volo furacem præsidem: hunc autem, quando oppletus est, sublatum percutere soleo.

CHOR. Recte quidem sic feceris, si tibi, ut dicis, prudentia inest in isto more tam multa: si hos data opera, tanquam publicas victimas, alis in Pnyce: deinde siquando tibi desit obsonium, horum aliquem qui pinguis sit, mactas et comedis.

DEM. Spectate, an callide istos circumveniam, qui se sapere putant, et me fallere. Quippe ipsos semper observo, eos, quum furantur, me videre dissimulans: deinde quæcunque de meis furati fuerint, cogo eos rursus evomere, camum eis pro specillo in guttur immittens.

CLEO, ISICIARIUS, DEMUS, CHORUS.

CLEO. Abi hinc in maximam malam crucem.

IS. Tu quidem, ô perdite.

CLEO. O Deme. Ego quidem paratus terdudum sedeo, cupiens tibi benefacere.

IS. Ego vero decies dudum, et duodecies dudum, et millies dudum, et antea dudum, dudum, dudum.

DEM. Ego vero exspectans tricies millies dudum exsecror vos, et antea dudum, dudum, dudum.

IS. Scin' ergo quid facias?

DEM. Si nesciam, tu id mihi dices.

IS. Jube me simul et istum, tanquam a carceribus missos, ex æquo tibi benefacere.

DEM. Hoc agere me par est. Abscedite.

IS. Ecce.

DEM. Currite jam.

CLEO. Subverti haud me sinam.

DEM. Profecto beatus ero oppido hodie amatorum horum opera, nisi delicias faciam.

CLEO. Viden'? ego tibi prior extuli sellam hanc.

IS. At non mensam tu: verum ego multo prior extuli.

CLEO. Ecce ego fero tibi hanc parvam mazam, ex farre illo pistam, quod ex Pylo adtuli.

IS. Ego vero offas panis, quas excavavit ipsa Dea manu eburnea.

DEM. Quam magnum ergo digitum habes, ô veneranda!

CLEO. Ego vero e pisis pultem boni coloris et bonam, quam tudiculavit Pallas, cujus auspiciis Pylum expugnavi.

IS. O Deme, manifesto te respicit Dea: nunc etiam tenet ollam supra te juris plenam.

DEM. Putasne hanc urbem habitari potuisse tamdiu, nisi perspicue ollam supra nos tenuisset?

CLEO. Hoc frustum piscis dedit tibi Dea fugatrix exercituum.

IS. At Virgo patrima carnem in jure elixam, item intestini, et omasi, et ventriculi frustum.

DEM. Pulchre gratiam retulit, pepli memor.

CLEO. Gorgonis capite et crista insignis Dea te comedere jubet de hac placenta in longum ducta, ut remos ducamus et navigemus commode.

IS. Hæc etiam cape.

DEM. Et quid istis faciam intestinis?

IS. Ea tibi consulto misit Dea, ad statuminandas intrinsecus na-

ves: quippe manifesto respicit classem nostram: cape et poculum duobus vini, tribus aquæ mistum cyathis.

DEM. O Jupiter! quam suave vinum! ut facile fert ternas aquæ partes?

IS. Etenim Tritonia cum ternavit.

CLEO. Accipe nunc a me pinguis placentæ frustum.

IS. A me vero totam placentam hancce.

CLEO. Sed leporinam non habebis unde ei des: at ego.

IS. Hei mihi! undenam leporinæ mihi copia fiat! mi anime, nunc scurrile quidpiam inveni.

CLEO. Viden' hancce, ô perdite?

IS. Parum id curo. Sed enim isti ad me veniunt.

CLEO. Quinam?

IS. Legati, qui crumenas habent refertas pecunia.

CLEO. Ubi, ubi sunt?

IS. Quid hoc ad te? nonne omittes hospites? O Demule, viden' leporinam, quam tibi fero?

CLEO. Væ misero mihi! nefarie meam surripuisti.

IS. Etenim tu quoque hercle Laconas illos ex Pylo.

DEM. Dic, amabo, quo commento eam rapuisti?

IS. Commentum quidem est Deæ: furtum vero meum.

CLEO. At ego periculo meo leporem venatus sum.

IS. Ego vero eum assavi.

DEM. Abi: nam non nisi adponenti gratia est.

CLEO. Hei mihi! vincar impudentia, perditus.

IS. Cur non dijudicas, ô Deme, uter nostrûm melior vir sit erga te et ventrem?

DEM. Quonam ergo documento usus, inter vos sapienter dijudicasse videri queam spectatoribus?

IS. Dicam tibi. Vade et cistam meam tacite comprehende, et explora ecquid insit: hujus itidem Paphlagonis. Sic procul dubio recte judicabis.

DEM. Age videam, quid ergo inest?

IS. Sed vacuam vides, ô patercule; omnia enim tibi adtuli.

DEM. Hæc quidem cista populo favet.

IS. Accede igitur etiam huc ad cistam Paphlagonis. Jamne vides?

DEM. Hei mihi! quantis bonis repleta est! quam magnam in ea placentam recondidit: mihi autem tantillum præcisum dedit.

IS. Idem fecit antidhac etiam: ex illis quæ capiebat, pauxillum tibi dabat: ipsus autem sibi majores partes anteponebat.

DEM. O impure, itane me decipiebas, furtum faciens? *Ego autem te coronis et donis ornavi.*

CLEO. At ego furabar reipublicæ bono.

DEM. Depone ocius coronam, ut isti eam imponam.

IS. Depone ocius, verbero.

CLEO. Minime vero: nam mihi oraculum est Pythicum, declarans a quo solo vinci me necesse sit.

IS. Nempe declarans meum nomen, idque perquam perspicue.

CLEO. Atqui volo documento explorare an congruas cum oraculo: et ex te primum hoc tantum percontabor; quem ludum frequentasti puer?

IS. In culinis concinnabar pugnis.

CLEO. Quid ais? ut oraculo percellitur animus meus! Esto: quid vero apud palæstræ magistrum didicisti?

IS. Furari et furtum abjurare, testesque in oculos intueri.

CLEO. *O Phœbe Apollo Lycie, quid tandem me facies?* Quamnam vero artem exercuisti jam adultior?

IS. Isicia vendebam.

CLEO. Quid præterea?

IS. Futuebar.

CLEO. Væ mihi infortunato! Jam nullus sum. *Tenuis quædam est spes, quæ nos sustinet.* Et mihi hoc tantum dic, utrum in foro isicia vendebas, an ad portas.

IS. Ad portas, ubi salsamenta venum exponuntur.

CLEO. Hei mihi! oraculum adimpletum est. Volutate intro huncce infelicem. O corona, vale: invitus equidem te amitto: habebit te alius, fur quidem non pejor, forte tamen fortunatior.

IS. Jupiter Græcanice, palma tua est.

CHOR. O salve victor, et memor esto, te virum evasisse mea opera. Modicum autem hoc a te peto, ut fiam tibi scriba in judiciis, uti nunc Phanus est.

DEM. Mihi autem, quodnam sit tuum nomen, eloquere.

IS. Agoracritus: nam in foro litigando pastus sum.

DEM. Agoracrito igitur memet committo, eique Paphlagonem hunc trado.

AG. Equidem te, ô Deme, curabo sedulo, ut fatearis te hominem nullum vidisse meliorem me erga Oscitantium urbem.

SEM. Quid pulchrius incipienti opus aut finienti, quam velocium equorum agitatores cantare, nulloque convicio Lysistratum aut Thumantin domo carentem sponte lacessere? Etenim iste, ô bone Apollo, esurit, et uberrimas lacrimas fundens supplex tuam Delphis tangit pharetram, quia summa laborat inopia.

CHOR. Maledicere improbis neutiquam est invidiosum: quin id laudi bonis dabit, qui recte judicat. Quod si autem homo ille, quem par est ex me multa maledicta audire, esset vulgo notus, non facerem mentionem alius amici viri. Nunc itaque Arignotum homo qui ignoret, nemo est, nisi qui nesciat, quid sit album, aut qui sit orthius modus. Huic vero frater est, moribus ei haud germanus, Ariphrades improbus: sed enim sciens prudensque talis est. Est autem non tantum malus, nec enim hoc sensissem, neque pessimus tantum: verum etiam insuper excogitavit quiddam. Linguam enim suam polluit turpibus voluptatibus, in ganeis lambens despuendum illum rorem, et inquinans barbam, et conturbans labra pudendorum, Polymnestea carmina faciens, et consuescens cum Œo-

nicho. Quicunque igitur hominem istum non valde exsecratur, nunquam ex eodem poculo nobiscum bibet.

SEM. Sæpe nocturnis cogitationibus occupatus fui, et quæsivi, qua de causa tam improbe comedat Cleonymus. Aiunt enim illum more pecudum vorantem bona divitum hominum vix abire a panario: at illos eum orare, ut sibi æque edendi veniam det: *Age, ô præclare, per genua te obsecro, exi et parce mensæ.*

CHOR. Aiunt convenisse triremes ad colloquendum inter se, et unam aliquam earum, quæ maxima erat natu, dixisse: *Nonne auditis, ô virgines, quæ in urbe fiunt? aiunt quemdam petiisse nostrarum centum ad expeditionem in Chalcedonem, civem improbum, vappam Hyperbolum.* Triremibus autem aiunt id visum esse grave et intolerabile, et quamdam earum dixisse, quæ cum viris nondum consueverat: *Pro Averrunce! meus certe navarchus ille nunquam erit; sed si necesse est, a cossis corrosa et putrefacta hic consenescam; nec Nauphantæ Nausonis filiæ navarchus ille sit, ne sit, inquam, ô Dii! si quidem ex picea et lignis sum ego etiam compacta. Si autem Atheniensibus placet illa sententia, videtur mihi optimum nobis esse, si in Thesei aut Eumenidum fanum navigemus, ibique supplices sedeamus. Non enim nobis imperans irridebit urbem: sed naviget seorsum solus in malam rem, si vult, alveos illos, in quibus lucernas vendebat, in mare deducens.*

AGORACRITUS, CHORUS, DEMUS.

AG. Linguis favere oportet et os comprimere, et a testibus citandis abstinere, et fora judicum occludere, quibus ista urbs gaudet, et propter novas prosperitates oportet, ut theatrum Pæanem canat.

CHOR. O qui auxiliator sacris apparuisti insulis et lumen Athenis, quamnam ferens bonam famam venisti, ob quam plateas repleamus nidore?

AG. Populum vobis decoxi, et pulchrum eum ex turpi feci.

CHOR. Et ubi nunc est ille, ô admirandi auctor commenti?

AG. Antiquas incolit violis coronatas Athenas.

CHOR. Qui videre eum possimus? quemnam habet ornatum? et qualis factus est?

AG. Qualis antehac fuit, quando cum Aristide et Miltiade cibum una capiebat: jam autem illum videbitis: crepant enim ab eo vestibuli fores. Sed gratulamini Athenis ob antiquam receptam speciem, Athenis, inquam, admirandis, decantatis, in quibus habitat inclytus ille Populus.

CHOR. O nitidæ, violis coronatæ, præclaræ Athenæ, ostendite nobis monarcham illum Græciæ et hujus soli.

AG. Hic ille est cicadas in capillis gestans, splendens antiqua specie, non calculos redolens, sed pacem, myrrha delibutus.

CHOR. Salve, ô Græcorum Rex: tibi gratulamur: nam bona tibi obtigerunt et civitate digna, et illo in Marathone tropæo.

DEM. O hominum carissime, huc accede, Agoracrite. Quantis me decoquendo bonis adfecisti!

AG. Egone? sed, ô bone, necdum scis, qualis antehac fueris, neque quid feceris: nam pro deo me haberes.

DEM. Quid ergo feci antehac? dic mihi, qualis eram?

AG. Principio quidem, si quando in concione diceret aliquis: *O popule, amator sum tuus, teque colo, et curam tui gero, et consultum tibi solus volo:* his si quis uteretur exordiis, subsiliebas, et jactabas caput ferociter.

DEM. Egone?

AG. Deinde ille, te decepto, abibat.

DEM. Quid ais? hæccine mihi fecerunt, nec ego id sensi?

AG. Nam aures tuæ hercle diducebantur instar umbellæ, et rursus contrahebantur.

DEM. Adeone ineptus ego fui et præ senectute delirans?

AG. Quin etiam, quum duo oratores verba facerent, altero dicente *parandam esse classem*, altero autem, *solvendam esse judicibus mercedem;* tunc qui de mercede dicebat, superato illo qui de classe rogationem tulerat, abibat. Heus tu, quid demittis caput? nonne loco manebis?

DEM. Pudet me profecto priorum peccatorum.

AG. At culpa non est tua, ne sis sollicitus, sed eorum, qui te sic decepere. Nunc autem, dic mihi; si quis advocatus scurra dicat: *Non est vobis judicibus panis, nisi hanc causam damnaveritis:* huic patrono quid facies? dic mihi.

DEM. Sublimem tollam et in Barathrum injiciam, e collo ei suspendens Hyperbolum.

AG. Istuc quidem recte et sapienter jam dicis: sed in ceteris quomodo rempublicam ordinabis? age, dic mihi.

DEM. Primo remigibus longarum navium, quum primum in portum appulerint, mercedem integram dabo.

AG. Multis adtritis natibus gratum fecisti.

DEM. Deinde catalogo militum inscriptorum civium nullus in alium transcribetur ordinem studiis fautorum: sed sicut initio erat, ita erit inscriptus.

AG. Istuc momordit clypeum Cleonymi.

DEM. Nec imberbis ullus in foro concionabitur.

AG. Ubi ergo concionabuntur Clisthenes et Strato?

DEM. Adolescentulos illos dico in myropoliis versari solitos, qui sedentes hæc garriunt: *Dexter est Phæax, et solerter eruditus fuit: quippe auditorem oratione quasi constrictum tenet, et quodlibet adsequitur: sententias etiam cudit, et est perspicuus, facileque affectus movet, optime comprimens tumultuantes.*

AG. Nonne tu es pædico istorum locutuleiorum?

DEM. Non hercle; sed cogam istos omnes venatum ire, a faciendis decretis abstinentes.

AG. Accipe ergo hac conditione sellam hanc plicatilem, et pue-

rum coleatum, qui eam tibi gestet, et, siquando videbitur, hunc tibi sellam face.

DEM. O me beatum, qui pristinum in statum reducor!

AG. Istuc dices demum, quum tricennales inducias tradidero tibi. Adeste ocius vos Induciæ.

DEM. O Jupiter supreme, quam venustæ sunt! obsecro per Deos, licetne cum illis rem habere? quomodo illas cepisti, amabo?

AG. Nonne eas Paphlago intus absconderat, ne tu eas caperes? nunc itaque tibi eas do, ut rus abeas, tecum eas abducens.

DEM. Paphlagonem autem, qui ista fecit, dic, quo malo mactabis?

AG. Non magno, nec alio ullo, nisi ut artem meam obtineat, et ad portas isicia vendat solus, caninas carnes miscens asininis, ebriusque scortis convicia dicat, et ex balneorum soliis haustam aquam bibat.

DEM. Bene excogitasti id, quo dignus est, nimirum ut cum scortis et balneatoribus digladietur maledictis. At te pro his beneficiis in Prytaneum invito, et in sedem, quam obtinebat impurissimus ille: sequere autem sumta viridi hac veste. Et illum educat aliquis ad exercendam suam artem, ut videant ipsum hospites, quos contumeliis solebat adficere.

CHOR. *(Deest Chori cantiuncula.)*

ARISTOPHANIS

ACHARNENSES.

DRAMATIS PERSONÆ.

DICÆOPOLIS.

PRÆCO.

AMPHITHEUS.

LEGATI *Athenienses.*

PSEUDARTABAS.

THEORUS.

CHORUS *Acharnensium.*

UXOR *Dicæopolidis.*

FILIA *Dicæopolidis.*

CEPHISOPHO.

EURIPIDES.

LAMACHUS.

MEGARENSIS.

PUELLÆ *Filiæ Megarensis.*

SYCOPHANTA.

BŒOTUS.

NICARCHUS.

FAMULUS *Lamachi.*

AGRICOLA.

PARANYMPHUS.

NUNTII.

ARISTOPHANIS

ACHARNENSES.

DICÆOPOLIS, PRÆCO, AMPHITHEUS, LEGATI *Athenienses*, PSEUDARTABAS, THEORUS, CHORUS.

DIC. QUAM multa sunt, quæ mihi cor momorderunt! Quæ vero me delectarunt, pauca, perpauca, quatuor omnino. At quæ me cruciarunt, tot sunt, quot litus arenas, et quot Gargara segetes habent. Age videam, quid me delectavit, ob quod merito gavisus fuerim. Scio equidem, quanam re visa cor meum maxime exhilaratum fuit, illis nimirum quinque talentis, quæ Cleo evomuit. Quanto ob hanc rem delibutus fui gaudio! et Equites deamo ob istuc factum, quo quidem Græcia juvatur omnis. Sed contra aliud me excruciavit animi, tragicum quiddam, quum, postquam dudum ore hiante exspectassem Æschylum, præco alta voce dixit: *Introduc, ô Theognis, tuum chorum.* Quam valde putas id meum cor concussisse? sed ob aliud quiddam aliquando delectatus fui, quum Dexitheus ingressus est vitulo certaturus, fidibusque cantaturus Bœotium. At hoc anno tædio enectus fui, et mihi distorsi collum, quum prodiit Chæris, ut Orthium modum tibia caneret. Verum ex quo in balineis me sordibus purgari curo, nunquam supercilia mea sic momordit lixivium, ut nunc, quum tempore legitimæ concionis matutinæ, deserta est Pnyx hæcce. At illi confabulantur in foro, et sursum deorsum fugitant rubrica tinctum funem. Nec Prytanes veniunt. Sed ubi tandem sero advenerint, tum mirum in modum sese invicem trudent, confestim ingruentes, concurrentes, certantesque de primo subsellio. Pax autem quo pacto fiat, nihil pensi habent: ô cives, cives! At ego semper primus in concionem veniens sedeo: deinde quum hic solus sum, ingemisco, hieto, pandiculor, pedo, dubius hæsito, baculo solum conscribillo, pilos mihi evello, computo, rus spectans, pacis cupidus, urbem exosus, pagum autem meum desiderans, qui mihi nunquam dixit, *Carbones eme*, nec *acetum*, nec *oleum;* nec norat illud *eme.* Sed ipse omnia ferebat, et aberat istud, quod mihi cor dissecat, *eme.* Nunc itaque adveni plane paratus clamare,

obloqui, conviciari oratores, si quis aliud quam de pace dicat. Sed eccos jam Prytanes meridie advenientes. Nonne dicebam? hoc illud est, quod autumabam, in prima subsellia se quisque intrudit.

PRÆC. Procedite ulterius, procedite, ut intra lustratum sitis locum.

AMPH. Jamne aliquis dixit?

PRÆC. Quis verba facere vult?

AMPH. Ego.

PRÆC. Quis tu es?

AMPH. Amphitheus.

PRÆC. Non homo?

AMPH. Non: sed immortalis. Nam Amphitheus erat Cereris et Triptolemi filius; ex illo Celeus nascitur: Celeus autem uxorem duxit Phænaretam aviam meam, ex qua Lycinus natus est, qui me immortalem genuit. Mihi vero soli permiserunt dii inducias pacisci cum Lacedæmoniis. At ego immortalis qui sum, ô amici, viaticum non habeo: non enim mihi subministrant Prytanes.

PRÆC. Eho lictores—

AMPH. O Triptoleme et Celee, mene abripi patiemini?

DIC. O Prytanes, injuriam facitis congregato populo, quum hunc virum abduci jubetis, qui volebat nobis inducias facere, et suspendere clypeos.

PRÆC. Sede tacitus.

DIC. Non faciam, ita me Apollo amet, nisi de pace consultationem mihi proponatis.

PRÆC. Prodeant legati, qui ad Regem missi fuerant.

DIC. Quem regem? tædium enim me cepit legatorum, et pavonum illorum, stolidarumque jactantiarum.

PRÆC. Sile.

DIC. Papæ! ô Ecbatana! quis hic est habitus insolens?

LEG. Misistis nos, Euthymene Archonte, ad Magnum Regem, attributa nobis in singulos dies duarum drachmarum mercede.

DIC. Hei mihi drachmarum!

LEG. Afflictati autem sumus misere, per Caystrios campos oberrando sub tentoriis, in carpentis molliter cubantes, ærumnis confecti.

DIC. Scilicet mecum bene agebatur, quum ad propugnaculum in paleis cubarem.

LEG. Excepti autem hospitio cogebamur bibere e vitrei poculis et aureis phialis merum dulce.

DIC. O Cranai civitas, num sentis, ut te ludificentur legati?

LEG. Barbari enim solos eos esse viros deputant, qui plurimum valent esse et bibere.

DIC. At nos eosdem scortatores et cinædos esse deputamus.

LEG. Anno autem quarto ad regiam pervenimus: sed Rex abierat ventris exonerandi gratia, abducto secum exercitu, mensesque perpetuos octo cacavit in aureis montibus.

DIC. Quanto autem tempore contraxit podicem?

LEG. Plenilunio: deinde abiit domum: tum nos hospitio excepit, nobisque anteposuit integros e clibano boves.

DIC. Et quis vidit unquam boves in clibano tostos? ô jactantiam!

LEG. Atque hercle avem triplo majorem Cleonymo adposuit nobis: nomen autem ei erat *Derisor*.

DIC. Propterea ergo tu nos derides, acceptis duabus drachmis.

LEG. Et nunc venimus adducentes istum Pseudartabam, qui est Regis oculus.

DIC. Utinam, ô Legate, tuum ipsius oculum tundendo excutiat corvus!

PRÆC. Prodeat Regis oculus.

DIC. O magne Hercules! Per deos obsecro, mi homo, stationemne vides, aut circa promontorium flectens navale observas, adeo timide incedis et caute circumspicis? suffultus mihi videtur oculus tuus loro, ut remus in navi.

LEG. Agedum tu eloquere, quæ te Rex misit nuntiaturum Atheniensibus, ô Pseudartaba.

PSEUD. Iartaman-exarx' anapissonai satra.

LEG. Intellexistisne quid dicat?

DIC. Non equidem, ita me Apollo amet.

LEG. Ait Regem vobis aurum missurum. Enuntia majore voce et clare aurum.

PSEUD. Non accipies aurum, cinæde Iaona.

DIC. Hei mihi misero! quam clare!

PRÆC. Quid jam dicit?

DIC. Rogas? Cinædos esse dicit Iaonas, si exspectant aurum a Barbaris.

LEG. Nihil istius dicit; sed auri medimnos commemorat iste.

DIC. Quosnam medimnos? tu quidem magnus es jactator. Sed abi: ego autem hunc solus examinabo. Agedum tu dic mihi clare, huic, inquam, homini, ne te tingam tinctura Sardianica; anne aurum nobis mittet Rex Magnus?

(renuit Pseudartabas.)

Temere itaque decipimur a legatis.

(adnuit Pseudartabas.)

Græco utique more isti viri adnuunt. Nunquam quisquam faciet, quin indidem sint ex hac urbe. Et eunuchorum alter iste qui sit, novi: Clisthenes, inquam, est, Sibyrti filius. O qui culum invenisti calidi consili! talemne, ô simie, habens barbam, eunuchi ornatu nobis huc venisti? Iste vero quis est? num forte Strato?

PRÆC. Sile, sede. Regis oculum Senatus vocat in Prytaneum.

DIC. Nonne hæc ad suspendium aliquem adigant? et tamen hic diutius moror! Istis, si quos hospitio excipere velint, semper patent Prytanei fores. Sed perpetrabo facinus magnum et memorabile. Ubinam est mihi Amphitheus?

AMPH. Eccum adest.
DIC. Tu mihi, sumtis his octo drachmis, inducias paciscere cum Lacedæmoniis soli, et liberis et uxori: vos vero legatos mittite, et auras captate.
PRÆC. Accedat Theorus, qui a Sitalce rediit.
THEO. Eccum.
DIC. Alius jactator hicce prodire jubetur.
THEO. Non multo tempore morati fuissemus in Thracia—
DIC. Non hercle, nisi multam mercedem acciperes.
THEO. Nisi contecta fuisset omnis Thracia nive, et fluvios constrinxisset gelu sub idem tempus, quando hic Theognis certavit tragœdiis. Interea potavi cum Sitalce; et sane supra modum studiosus erat Atheniensium, vereque amator vester: itaque etiam in parietibus scripsit *Athenienses belli*. Gnatus autem ejus, quem civem adscivimus Atheniensem, cupiebat isicium comedere ex Apaturiis, et patrem oravit, ut patriæ succurreret: at ille juravit libans se opem laturum cum tanto exercitu, ut Athenienses dicant: *Quanta multitudo locustarum advenit!*
DIC. Male peream, si quicquam istorum, quæ tu hic dixti, credo, præter locustas.
THEO. Et nunc illam gentem, quæ bellicosissima habetur inter Thracas, nobis misit.
DIC. Istuc quidem jam perspicuum fieri occipit.
PRÆC. Vos Thraces adeste, quos Theorus adduxit.
DIC. Quid hoc mali est?
THEO. Odomantorum exercitus.
DIC. Quorum Odomantorum? Dic mihi, hoc quid erat? quisnam Odomantis mutilavit penem? quis?
THEO. Isti, si quis eis mercedem dederit duas drachmas, incursionibus infestabunt omnem Bœotiam.
DIC. Hisne recutitis duas drachmas? ingemiscat utique remigum universus populus, sospitator urbis. Hei mihi misero! pereo: ab Odomantis allia mihi populantur. Nonne projicietis allia?
THEO. O improbe, cave ne accedas ad istos, qui alliati sunt.
DIC. Siccine me injuria affici sinitis, ô Prytanes, in patria, idque a barbaris hominibus. Sed interdico, ne concio habeatur Thracibus super mercede. Dico autem vobis ostentum factum esse, et me gutta pluviæ percussit.
PRÆC. Thraces abeant, et adsint post tertium diem: nam Prytanes dimittunt concionem.
DIC. Hei mihi misero! quantum alliati perdidi! Verumenimvero ex Lacedæmone adest iste Amphitheus. Salve Amphithee.
AMPH. Nondum etiam, priusquam currere desiero. Nam fuga me effugere oportet Acharnenses.
DIC. Quid rei est?
AMPH. Tibi ferens inducias huc properabam: sed olfecerunt quidam Acharnenses vetuli, duri senes, iligni, immites, qui olim Marathone pugnarunt, acerni; mox autem uno ore exclamarunt: *O impurissime, inducias fers, quum vites excisæ sint ab hostibus?* simulque lapides colligebant in pallia. Ego autem in pedes me conjeci; illi vero me persecuti sunt vociferantes.

DIC. Vociferentur sane illi. Tu vero fersne inducias?
AMPH. Fero, inquam, tria hæcce specimina. Istæ quidem sunt quinquennales; cape et gusta.
DIC. Phui!
AMPH. Quid est?
DIC. Non placent mihi, quia redolent picem et apparatum navium.
AMPH. Decennales has ergo cape, easque gusta.
DIC. Redolent istæ etiam perquam acerbe legatos in urbes abeuntes questum de sociorum mora.
AMP. At istæ sunt induciæ tricennales terra marique.
DIC. O festivitas! redolent istæ quidem ambrosiam et nectar; nec jubent commeatum parare in tres dies; palamque et aperte dicunt, *I, quo lubet*. Has accipio et libo et bibo, Acharnensibus multum valere jussis: ego vero solutus bello et ærumnis, rus ibo, ibique agam Liberalia.
AMP. At ego fugere pergam, ne me corripiant Acharnenses.
CHOR. Hac omnis sequere, persequere, et sciscitare de homine ex viatoribus omnibus: nam ad rempublicam pertinet comprehendi hunc hominem. Sed mihi indicium facite, si quis novit quonam se gentium convertit iste qui fert inducias.
SEM. Effugit, abiit, evanuit.
CHOR. Hei mihi misero! O ætatem meam senectam! non sane in mea juventute, quum onustus carbonibus Phayllum assequebar currendo, iste ita facile induciarum gerulus a me tunc agitatus, effugisset, nec tam levi pede se abstulisset. At nunc, quum jam rigent genua mea, et Lacratidæ seni prægravantur crura, effugit.
SEM. At persequi eum oportet. Ne etenim unquam nos irrideat, licet senes simus, gloriando se Acharnenses effugisse, qui, ô Jupiter et dii, cum hostibus meis inducias pactus est, contra quos a me bellum infestum magis magisque augetur, ob vastata mea prædia: nec remittam, priusquam velut juncus ipsis infixus hæream acutus, molestus, infestans eos classe, ne unquam conculcent meas vites.
CHOR. Sed conquirere oportet hominem et lapidibus eum obruere, et persequi e loco in locum, donec inveniatur tandem. Nam ego lapidibus eum petendo satiari non possum.

DICÆOPOLIS, CHORUS, UXOR, FILIA, CEPHISOPHO, EURIPIDES, LAMACHUS.

DIC. Ore favete, ore favete.
CHOR. Silete omnes. Audistisne hunc faventiam imperare? hic

ipsus est, quem quærimus. Sed huc omnes concedite: nam, ut videtur, iste homo sacrificaturus prodit.

DIC. Ore favete, ore favete. Procede paulo ulterius, tu canistrifera: erectum autem phallum statuat Xanthia.

UX. Depone canistrum, ô filia, ut sacra auspicemur.

FIL. Mater, huc mihi porrige trullam, ut pulte perfundam placentam hancce.

DIC. Ista quidem apparastis bene. O magne Dionyse, adnue, ut qui grato animo hanc pompam tibi duxi, et sacrificavi cum familiaribus, prospere agitem Dionysia ruralia, militia defunctus, utque mihi bene cedant induciæ tricennales.

UX. Age, filia, da operam, ut canistrum bella belle portes, vultu austero, thymbramque tuens. O quam beatus erit, qui te inibit, facietque ut mustelæ non minus videantur visire, quam tu, sub lucis exortum! Progredere, et in turba sedulo cave, ne quis clam tuum arrodat aurum.

DIC. Vos, ô Xanthia, erectum oportet tenere phallum pone canistriferam: ego vero subsequens Phallicum accinam: tu vero, mulier, specta me de tecto. Procede. Phalle, Bacchi amice, comissationum socie, noctivage, adulter, puerorum amator, sexto te demum adloquor anno, in pagum meum reversus lubenti animo, postquam inducias mihimet pactus sum, ærumnis et præliis et Lamachis defunctus. Multo enim est jucundius, ô Phalle, Phalle, si quis inveniens lignatricem venustam, Strymodori ancillam, furantem ligna ex Phelleo, sublimem mediam arripiat, humique prosternat, et ibidem permolat, ô Phalle, Phalle. Si nobiscum potaveris, hesterno vino gravis, mane pacis catinum sorbebis: clypeus autem in fumo pendebit.

CHOR. Iste ipse est, iste. Jace, jace, jace, jace: percute impurum istum. Annon jacies, nonne?

DIC. O Hercules! quid hoc est? ollam mihi confringetis.

CHOR. Quin te lapidibus obruemus, ô impurum caput.

DIC. Quamobrem, ô maxime omnium Acharnensium senes?

CHOR. Istuc rogas? impudens es et sceleratus, ô proditor patriæ, qui quum solus ex nobis inducias pepegeris, tamen audes adspicere me.

DIC. Nescitis utique quamobrem pepigerim. Itaque audite.

CHOR. Tene ut ego audiam? peribis. Obruemus te lapidibus.

DIC. Nequaquam, priusquam audiatis. Sed reprimite vos, ô boni.

CHOR. Non me reprimam; neque tu jam verba feceris: nam odi te Cleone adhuc pejus, quem ego aliquando concidam Equitibus in soleas. Ex te autem longam orationem non audirem, qui amicus factus es Laconibus; sed pœnas de te sumam.

DIC. O boni, Laconas missos facite, et audite an recte inducias pepigerim.

CHOR. At quo modo possis id recte factum dicere, si modo semel pepigisti cum illis, quibus nec ara, nec fides, nec jusjurandum certum manet?

DIC. At equidem scio Laconas, quos nimis premimus odio, non esse omnium malorum nobis causam.

CHOR. Non omnium vero, ô nequissime? hæccine audes dicere palam coram nobis? et tamen ego tibi parcam?

DIC. Non omnium, inquam, non omnium. Quin ego, quem videtis, ipse varie ostendere possim, eos etiam in nonnullis injuriam pati.

CHOR. Istud jam verbum acerbum est, et cor meum perturbat, si tu audebis pro hostibus apud nos verba facere.

DIC. Et, nisi dixero, quæ justa sunt, ac populo talia videbuntur, super trunco lanionio posita cervice volo verba facere.

CHOR. Age, ô populares, cur parcimus lapidibus, quin hunc concerpamus ut lanam puniceæ vesti faciendæ.

DIC. En qualis fuligo iracundiæ rursus in vobis exardescit! non audietis, non audietis me, quæso, ô Acharnidæ?

CHOR. Non sane audiemus.

DIC. Indigne ergo mecum agetur.

CHOR. Dispeream, si audivero.

DIC. Nequaquam, ô Acharnici.

CHOR. Scito te jam moriturum.

DIC. Faciam ergo quod vos mordeat. Contra enim occidam illos, qui amicorum vestrorum sunt vobis carissimi. Quippe a vobis habeo obsides, quos jugulabo.

CHOR. Dicite mihi, viri populares, quid minatur hoc verbum Acharnicis? num cujuspiam nostrûm, qui adsumus, gnatum tenet intus conclusum? aut quanam fiducia fretus tam audax est?

DIC. Jacite, si vultis, lapides: at ego hunc perdam: mox autem cognoscam, ecquem vestrûm tangit carbonum cura.

CHOR. Periimus! cophinus iste meus est popularis. Sed ne faxis, quod instituisti: nequaquam ô nequaquam.

DIC. Utique hunc occidam: ejula quantumvis; etenim haud auscultabo.

CHOR. Perdes ergo æqualem istum meum et amicum carbonarium.

DIC. Nec vos, quæ dicerem, auscultabatis modo.

CHOR. At nunc dic, si tibi videtur, vel de Lacedæmoniis ipsis, quodcunque animo tuo collubitum est. Nam istum ego cophinulum haud deseram unquam.

DIC. Jamprimum mihi lapides effundite humi.

CHOR. En tibi humi jacent: tu etiam vicissim depone gladium.

DIC. Sed videndum ne in palliis forte supersint absconditi lapides.

CHOR. Excussi sunt humi. Nonne vides, ut excutitur pallium? sed ne mihi causas finge; verum depone gladium: nam et sinus excutitur hicce, dum saltans in alteram partem convertor.

DIC. Debebatis ergo clamorem omnes tollere, simulque lapides excutere: parum autem abfuit quin pessum irent carbones Parnasii, idque propter imprudentiam suorum popularium: adeoque formidine pressus fuit hic cophinus, ut atri pulveris, ad morem sepiæ, multum mihi cacaverit. Enimvero viris periculosum est tam immiti esse animo, ut statim jaculentur et clamitent, nolintque auscultare æquas conditiones, qualem ego offero, quum volo super trunco lanionio dicere omnia, quæcunque pro Lacedæmoniis dixero: et tamen amo etiam vitam meam ego.

CHOR. Cur itaque non dicis, foras prolato trunco lanionio, quodcunque tandem, ô perdite, dicendum habes tanti momenti? quid enim cogites, audire prorsus aveo. Sed, quemadmodum ipse tibi pœnam decrevisti, huc truncum statue, postque incipe dicere.

DIC. En, videte. Iste est truncus lanionius: vir autem qui verba faciet, hic, ego inquam, tantillus. Clypeo me non muniam hercle; ne id putetis. Dicam autem pro Lacedæmoniis, quæ mihi videantur, quamvis multa timeam. Nam et animi agricolarum scio quam valde gestiant, si ipsos et civitatem laudet homo quispiam jactator, qua jure qua injuria. Atque hic tum non advertunt animum se venundari. Senum item novi ingenium, ut nihil spectent, quam calculo ut mordeant. Ipse quoque quid a Cleone sim passus, scio, propter comœdiam præterito anno editam; nam me in Senatum protractum calumniatus est, et falsa in me effutiit crimina, et magno verborum fragore obtudit, et maledictis perfudit, ut minimum abfuerit, quin perirem, fœdatus ejus conviciis. Nunc igitur primum, antequam verba faciam, sinite me amiciri in modum hominis miserrimi.

CHOR. Quid tam versute et dolose moliris, atque moras nectis? sumas per me licet ab Hieronymo umbrosam aliquam et hirsutam Orci galeam: deinde expande machinationes Sisyphi: nam istud certamen nullam excusationem admittet.

DIC. Tempus nunc est ut fortem animum adsumam, et mihi adeundus est Euripides. Puer, puer!

CEPH. Quis iste?

DIC. Estne intus Euripides?

CEPH. Non intus est, intus est, si mentem habes.

DIC. Quomodo intus, et rursum non intus?

CEPH. Recte, ô senex. Animus quidem foris colligens versiculos non intus est: ipse autem intus in sublimi sedens facit tragœdiam.

DIC. O terbeate Euripide, qui servum habes tam sapienter respondere doctum! evoca ipsum.

CEPH. At fieri hoc nequit.

DIC. Attamen. Non enim abierim: sed pultabo januam. Euripide, Euripidisce, ausculta mihi, si unquam auscultasti cuiquam. Dicæopolis vocat te Chollides, ego, inquam.

EUR. Sed non est otium.

DIC. Sed te huc promoveri jube.

EUR. Sed id fieri non potest.

DIC. Attamen.

EUR. Sed promovebor quidem: verum descendendi non est otium.

DIC. Euripide—

EUR. Quid vociferaris?

DIC. In sublime evectus tragœdias facis, quum idem liceat humi? non temere est, quod claudos fingis. Quid vero? pannos ex tragœdia habes, vestem miserabilem. Non temere est, quod mendicos fingis. Sed per ego te genua obsecro, mi Euripide, da mihi panniculum aliquem veteris fabulæ; nam me oportet recitare Choro longam orationem, quæ quidem mortem mihi adfert, si dixero male.

EUR. Nam quos tibi dem pannos? num illos, in quibus Œneus iste certavit, infelix senex?

DIC. Non Œnei erant, sed adhuc miserioris.

EUR. Vin' cœci pannos Phœnicis.

DIC. Non Phœnicis, non inquam. Sed alius quis erat Phœnice miserior.

EUR. Quasnam homo iste tandem laceras petit vestes? num illas mendici Philoctetæ dicis?

DIC. Non: sed multo magis mendicioris isto.

EUR. Numquid sordidum vis amictum, quem habuit claudus Bellerophontes ille?

DIC. Non Bellerophontes; sed et ille quidem erat claudus, mendicus, garrulus, disertus.

EUR. Novi hominem: Telephum Mysum dicis.

DIC. Telephum inquam: hujus da mihi, obsecro, velamina.

EUR. Tu, puer, da ei laceras vestes Telephi: jacent autem supra Thyesteas, mediæ inter Inus pannos.

CEPH. En accipe.

DIC. O Jupiter, qui omnia perspicis et specularis, adnue ut miserrimum exorner in modum. Euripide, quandoquidem ista indulsisti mihi, da mihi et alia, quæ ad pannos hosce pertinent, Mysium capiti pileolum. Quippe oportet mendicum me adsimulare hodie, esse quidem, qui sum, sed eum non videri; spectatores quidem scire me, qui siem, chorum autem stolidum adstare, ut eum verbulis ludificer.

EUR. Dabo: nam prudenti animo subtilia machinaris.

DIC. Dii tibi bene faciant; Telepho autem, ut ego cupio. Euge! ut jam plenus vocularum fio! sed opus est mihi etiam baculo, qualem mendici gerunt.

EUR. Cape hunc, et abscede a lapideis postibus.

DIC. Vides, anime mi, ut repellar ab ædibus, licet adhuc mihi multa supellectile sit opus: nunc igitur fac instes obnixe petendo, mendicando, et flagitando. Euripide, da mihi sportellam lucernam perustam.

EUR. Quid tibi, ô miser, usus est opere illo plectili?

DIC. Usus quidem nullus: id tamen adsumere volo.

EUR. Molestum esse te mihi scias, et ab ædibus discede.

DIC. Eheu! Dii te perinde, ut matrem tuam olim, felicitent!

EUR. Facesse hinc jam.

DIC. Nondum, obsecro: sed unum modo da mihi caliculum, præfractum cui labrum sit.

EUR. Accipe ista et aufer. Scias vero te molestum esse ædibus.

DIC. Nondum scis hercle, quantis me afflictas malis. At, ô suavissime Euripide, hoc tantum da mihi, ollulam spongia obturatam.

EUR. Tu homo, adimes mihi omnem tragœdiam; cape hanc et abi.

DIC. Abeo. Sed quid agam? Etenim unum est adhuc, quo indigeo, quod nisi nactus fuero, perii. Audi, ô dulcissime Euripide: istæc si accipiam, abibo, et non accedam amplius: in sportellam da mihi tenuia olerum folia.

EUR. Perdes me: en tibi. In nihilum redactæ sunt fabulæ meæ.

DIC. Sed nihil amplius petam; verum abibo: etenim molestus sum nimis, non reputans odiosum me fieri regibus. Hei mihi misero! ut perii! oblitus id sum, in quo res omnes meæ sitæ sunt. Euripidisce dulcissime, ô carissime, pessimis exemplis peream, si quid a te petiero amplius, præter unicum, hoc solum, hoc solum. Scandicem da mihi a matre acceptam tua.

EUR. Homo contumeliam dicit. Ædium compinge fores.

DIC. O anime, sine scandice erit eundum. Num scis quantum certamen mox certaturus sis, dum sustinebis pro Lacedæmoniis dicere? procede nunc, anime mi: isti sunt carceres. Restas? non ibis, licet Euripidem imbiberis? laudo te: age nunc, ærumnosum cor meum, illuc abi; deinde caput illic præbe, et dic quæcunque tibi videbuntur, aude, i, procede, age, cor meum.

CHOR. Quid facies? quid dices? Scito jam impudentem te esse et ferreum hominem, qui civitati præbens cervices solus omnibus vis contradicere.

SEM. Homo iste intrepidus rem aggreditur. Eia age, quandoquidem ipsemet cupis verba facere.

DIC. Ne mihi succenseatis, spectatores, si mendicus apud Athenienses dicturus sum de republica in comœdia: nam et comœdia novit quod justum est. Ego autem dicam acerba quidem, sed justa. Non enim nunc me calumniabitur Cleo, quod peregrinis præsentibus civitati convicia dicam. Quippe soli sumus, ludique fiunt in Lenæo: et nondum peregrini adsunt; nec enim tributa veniunt, neque ex urbibus socii: sed soli sumus nunc et perpurgati, omnique carentes gluma; nam civium glumam advenas vocare soleo.

Equidem Lacedæmonios impense odi: atque utinam ipse Neptunus, qui in Tænaro colitur, terræ motu excitato, omnibus subvertat domos: nam et mihi sunt ab illis vites excisæ. Verumenimvero (dicam enim libere, quoniam amici sunt, qui orationi huic intersunt) cur istorum causam in Lacedæmonios conferimus? Nostrum enim quidam, ô viri, non civitatem universam dico; memineritis istud, quod non civitatem dico; sed homunciones pessimi et pravæ notæ, infames, adulterini, semicives calumniis vexarunt Megarenses: et si quis melopeponem forte videret, aut lepusculum, aut porcellum, aut allium, aut micam salis, *Megarica hæc sunt*, aiebant, et correpta vendebantur eodem die. Atque hæc quidem levia et vernacula. Sed vero Simætham meretricem profecti Megara adolescentes quidam clam rapiunt ebrii: post illa Megarenses dolore exacerbati duas contra surripiunt meretrices familiares Aspasiæ: et inde occepit bellum erumpere Græcis universis, ex tribus inquam scortis. Hinc Pericles ille Olympius præ iracundia fulminabat, tonabat, conturbabat Græciam, leges ferebat scoliorum ad exemplum scriptas, ut Megarensibus nec in Attica regione, nec in foro, nec in insulis, nec in continenti liceret manere. Tum vero Megarenses, quum jam esurirent sensim, Lacedæmonios orarunt, ut eorum ope decretum immutaretur illud propter scorta factum: at noluimus nos, illis sæpe deprecantibus. Hinc jam strepitus armorum exoriebatur. *Dicet aliquis: Non oportuit. Verum, quid oportuit, dicite.* Si quis Lacedæmoniorum profectus navi, per calumniam Seriphiis ademtum vendidisset catellum, sedissetisne domi, neglectis Seriphiis? multum certe abest: immo quam citissime deduxissetis naves trecentas, fuissetque urbs plena tumultu militum, clamoribus de triremium eligendis præfectis, strepitu stipendia accipientium, Palladia deaurantium, trudentium se confertim in porticum, ubi admetiuntur frumenta: plena utribus, scalmorum loris, cados ementibus, alliis, olivis, cepis in reticulis, corollis, sardinis, tibicinis, suggillis: navale vero annon plenum fuisset lignis ad fabricandos remos aptis, clavis sonantibus, coriis foramina, per quæ remi exseruntur, munientibus, tibiis, celeusma canentibus, incitamentis et sibilis? scio utique hæc vos facturos fuisse: *Telephum autem non idem putamus facere? vobis itaque mens non inest.*

SEM. Siccine vero, ô perdite, et impurissime? hæc tu, qui mendicus es, audes in nos dicere, et exprobras, si quis inter nos fuit vitiligator?

SEM. Ita me Neptunus amet, quæcunque dicit justa sunt et vera, nihilque mentitur.

SEM. Ergone, si justa erant, hunc ea dicere oportebat? sed cum magno malo suo hæc ausus erit dicere.

SEM. Eho tu, quo curris? non manebis? nam si percutis hunc virum, ipse mox sublimis rapiere.

SEM. Io Lamache, io fulgur emittens oculis, fer opem, ades, ô terrificas cristas celeri quatiens motu, io Lamache, ô amice, ô tribulis: tum si quis est manipuli ductor, aut dux exercitus, sive oppugnator mœnium, propere succurrat aliquis; nam medius teneor.

LAM. Unde clamorem audivi bellicum? ubi auxilio, ubi tumultu facto est opus? quis Gorgonem e theca excitavit meam?

SEM. O Lamache heros, cristarum et cohortium—

SEM. O Lamache, nonne enim iste homo dudum universæ urbi nostræ maledicit?

DIC. O Lamache heros, ignosce, obsecro, si, mendicus quum sim, aliquid dixi, et nugas blateravi.

LAM. Quid ergo in nos dixti? nonne eloquere?

DIC. Haud memini amplius: nam præ metu armorum vertigine laboro. Sed obsecro te, aufer a me terriculamentum clypei tui.

LAM. En.

DIC. Nunc eum huc colloca supinum.

LAM. Jacet.

DIC. Cedo mihi nunc pennam de galea.

LAM. Eccam tibi pennam.

DIC. Tene nunc meum caput, ut vomam. Nauseam enim mihi movent cristæ.

LAM. Heus tu, quid cogitas? vin' tibi hac penna vomitum ciere?

DIC. Quippini? dic mihi ergo cujusnam sit ista penna.

LAM. Alitis est.

DIC. Numquid gloriosi cujusdam?

LAM. Heu! quam mox peribis!

DIC. Nequaquam, ô Lamache. Non enim vi res hæc agitur. Si autem viribus polles, quin me verpum facis? nam bene vasatus es.

LAM. Hæccine tu, mendice, in ducem exercitus dicis?

DIC. Egone mendicus?

LAM. Quis ergo es?

DIC. Quisnam? civis bonus, non ambitiosus; verum, ex quo bellum durat, militans: tu vero, ex quo bellum durat, mercenarius dux es.

LAM. Suffragiis enim me crearunt—

DIC. Cuculi tres scilicet. Hæc itaque ego aversatus, inducias pepigi, quod viderem canos quidem viros in acie; juvenes autem, tui similes, fugitantes laborem, quosdam in Thracia, qui tres drachmas merebant, Tisamenos, Phænippos, et Hipparchidas nequissimos: alios apud Charetem: alios in Chaonia, Geretes, Theodoros, gloriososque Diomenses: alios in Camarina, in Gela, et in Catagela.

LAM. Nam suffragiis erant creati duces.

DIC. Quæ autem causa est, cur vos quidem mercedem accipiatis undecunque, istorum autem nemo? Quæso, Marilade, an tu, qui jam canus es, legationem unquam obiisti, nec ne? renuit: et tamen iste modestus est et laboris amans. Quid vero Dracyllus, et Euphorides, aut Prinides? novitne aliquis vestrûm Ecbatana, aut Chaonas? negant: sed novit ille de Cœsyræ prosapia et Lamachus, quibus nuper, propter stipem non collatam et æs alienum, amici omnes, ut solent qui vesperi aquam per fenestras effundunt qua pedes abluere, dicebant, *Abscede.*

LAM. O plebis licentia! hæccine ergo sunt toleranda?

DIC. Non sane, si Lamachus stipendia non mereat.

LAM. At ego adversum Peloponnesios omnes bellum semper geram, eosque quavis ratione lacessitos, navibus, terrestribusque copiis, commotos reddam, quantum potero.

DIC. Ego vero prædico Lacedæmoniis omnibus et Magarensibus et Bœotiis, ut emant vendantque in foro meo: sed Lamacho non.

CHOR. Homo iste vincit argumentis, et populum inducit, ut mutata sententia probet inducias: sed accingamus nos ad anapæstos recitandos.

Ex quo poëta noster comicis animum adpulit choris, nondum prodiit spectatoribus dicturus scitum lepidumque se esse. Quoniam autem falso insimulatur ab inimicis apud Athenienses præcipites consilii, quasi civitatem ludibrio sibi habeat, populumque proscindat conviciis, opus est ut respondeat illis apud Athenienses mutare solitos consilia. Ergo autumat poëta multorum se vobis bonorum auctorem esse, cujus opera factum, ut non amplius tam facile patiamini vobis a peregrinis verba dari, nec adulatoribus delectemini, nec remisse rempublicam administretis. Antehac autem legati ab urbibus missi, si vellent vos circumvenire, primo *violis coronatos* vos appellabant; quod simulac dixerat quispiam, statim propter *coronas* in primoribus natibus sedebatis. Tum si quis vobis subpalpans diceret, *O nitidæ et pingues Athenæ*, is quam vellet rem conficiebat, ob pinguedinem, qua vos, tanquam apuas, perunxerat. Hæc quia fecit poëta, multorum bonorum causa vobis exstitit: tum etiam ostendit sociarum civitatum incolas, ut populari regantur imperio. Itaque jam ex urbibus tributum vobis adferentes venient, videre cupientes poëtam hunc præstantissimum, qui periculum non refugit quominus diceret Atheniensibus quæ justa sunt. Tam late autem ejus audaciæ fama pervagata est, ut et Magnus Rex, legatos explorans Lacedæmoniorum, sciscitatus fuerit ex ipsis primum, utri classe prævalerent: deinde, utris poëta iste multa convicia dicat: hos enim homines inquiebat meliores futuros, et bello longe superaturos, qui ejus uterentur consiliis. Propterea Lacedæmonii vos ad pacem invitant, et Æginam sibi reddi flagitant, non quod insulam illam tanti faciant, sed ut poëtam hunc e prædiis suis ejiciant. Sed vos neutiquam timeatis, ne quando comœdias docens traducat, et in ludibrium vertat justa consilia: autumat vero se multa bona vos docturum, ut beati fiatis, non suppalpando, non mercedem ostentando fautoribus, non fraudibus aut versutiis fallendo, nec laudibus demulcendo; sed ea ipsa quæ optima erunt docendo. Proinde Cleo machinetur, et quidlibet adversum me struat: nam a meis partibus honestum et justum stabit, nec unquam deprehendar erga rempublicam talis, qualis ille est, timidus et morbosissimus.

SEM. Huc ades, Musa, quæ flagrantem ignis habes vim, acuta Acharnica, qualiter e prunis ilignis favilla subsilit, quando torrendi impositi sunt pisciculi, dum alii Thasiam miscent recentem muriam, alii pinsunt farinam; sic veni rapidum carmen, intensum, agreste, tecum ferens, ad me popularem tuum.

CHOR. Nos senes vetusti civitatem incusamus: non enim pro

dignitate rerum a nobis in prœliis navalibus gestarum alimur in senectute; sed acerba perpetimur a vobis: qui, quando nos senes litibus implicaveritis, ab oratoribus adolescentibus nos sinitis haberi ludibrio, quum nihil simus amplius, sed hebetes et detriti, quibus pro Neptuno Tutore est baculus. Stamus autem murmurantes ad lapideum tribunal, nihil videntes præter nebulam Justitiæ circumfusam. At juvenis, qui secum meditatus est causas orare, cito reum ferit rotundis, quæ copulat, verbis; deinde protractum interrogat, tendiculas verborum statuens, Tithonum lacerans, turbans, vexans: at iste præ senectute labia contrahit; deinde multam debens abit: postea singultit et lacrimat, amicisque dicit: *Quo mihi sandapila erat emunda, hoc multatus abeo.*

SEM. Hoccine modo æquum est senem perdere, canum hominem, apud Clepsydram, qui multos labores cum sodalibus pertulit, et calidum abstersit virilem sudorem, eumque uberem, qui fortem se præstitit Marathone pro republica? Itane vero, quum vigebamus, hostem Marathone persequendo premimus, et nunc ab hominibus improbis premimur criminibus, et condemnamur demum? Quis Marpsias contra hæc aliquid dicet?

CHOR. Quomodo enim æquum est, hominem senio incurvum, qualis est Thucydides, perire, tanquam Scythicæ implicatum solitudini, negotium habentem cum hoc Cephisodemo, loquaci causidico? Quippe miseratus sum, et lacrimas mihi detersi, quum vidi a sagittario vexari senem virum, Thucydidem illum, qui, ita me Ceres amet, quum integer esset ævi, ne Cererem quidem ipsam facile passus fuisset sibi molestam esse: verum primum quidem luctando dejecisset Euathlos decem, clamando autem et vociferando superasset sagittariorum tria millia, tum sagittis confixisset sagittarii ipsius paternos cognatos. Sed quandoquidem nos senes somnum capere non sinitis, decreto publico sciscite causarum cognitiones seorsum fieri, ut adversum senem senex oret edentulusque causidicus, junioribus autem obponatur cinædus et loquax, et Cliniæ filius. Et judicio quidem malos persequi oportet deinceps: at si quis agatur reus, multam irroget senex seni, juvenis autem juveni.

DICÆOPOLIS, MEGARENSIS, PUELLÆ, SYCOPHANTA, CHORUS.

DIC. Isti sunt limites fori mei. Hic mercari Peloponnesiis licet et Megarensibus, et Bœotiis, ea lege ut mihi vendant, Lamacho autem non. Agoranomos autem, qui foro præsint, constituo tres sorte lectos, quibus lora sunto Lepreatica. Huc neque sycophanta ingreditor, nec alius quicunque Phasianus est homo. Ego autem columnam inscriptam formula, juxta quam inducias pepigi, arcessam, ut eam collocem conspicuam in foro.

MEG. Salve forum Atticum, gratum Megarensibus! desiderabam

te, ut matrem, ita me Jupiter amet præses amicitiæ. Sed ô ærumnosæ puellæ miseri patris, ascendite ad mazam, si modo eam alicubi inveniatis. Audite, quæso, et mihi advertite ventrem: utrumne vendi vultis, an esurire pessime?

PUEL. Vendi, vendi.

MEG. Ipse equidem optimum hoc censeo. Verum quis adeo ineptus sit, qui vos emat, damnum manifestarium? sed est mihi Megarica quædam fabrica. Porcellorum ad speciem vos adornabo, et porcellos me ferre dicam. Induite istas porcellorum ungulas, et date operam, ut videamini ex bona scrofa editæ. Nam, ita me Mercurius amet, si domum redieritis, extrema famis et pessima mala experiemini. Age induite et hæc rostra; deinde in saccum sic irrepite: videte autem, ut grunniatis, et *coï* dicatis, et mittatis vocem porcellorum mysticorum. Ego vero vocabo Dicæopolin. Ubi est Dicæopolis? Vin' porcellos emere?

DIC. Quid? homo Megaricus?

MEG. Ad mercatum venimus.

DIC. Quomodo vos habetis?

MEG. Esurimus assidue sedentes ad ignem.

DIC. Atqui hercle suave est ad ignem sedere, si adsit tibicen: verum quid aliud agitis nunc?

MEG. Rogas? sane quum inde ad mercaturam proficiscebar, Provisores id dabant operam, ut quam citissime et pessime periremus.

DIC. Mox ergo liberabimini a malis.

MEG. Quippini?

DIC. Quid aliud vero Megaris agitur? quanti venit frumentum?

MEG. Apud nos eodem honore et pretio est, quo Dii.

DIC. An ergo salem affers?

MEG. Annon vos salinas tenetis?

DIC. Ne quidem allia?

MEG. Quæ, malum, allia, quorum vos semper, quum irruptionem in agrum nostrum facitis, tanquam rustici mures, capita paxillo effoditis?

DIC. Quid ergo fers?

MEG. Equidem porcos sacres.

DIC. Pulchre dicis. Ostende.

MEG. Utique pulchri sunt. Sustolle, si lubet: hem, quam pinguis iste et pulcher!

DIC. Quid hoc rei erat?

MEG. Porcus mehercle.

DIC. Quid ais tu? cujas est hic porcus?

MEG. Megaricus. Annon porcus est?

DIC. Mihi quidem non videtur.

MEG. Nonne hoc absurdum est? spectate hominis incredulitatem! negat hunc esse porcum. Atqui, si placet, mecum da pignus in salem cum thymo tritum, nisi sit iste porcus Græcorum more.

DIC. Porcus est quidem, sed hominis.
MEG. Ita, per Dioclem juro, et quidem mei. Tu vero illos cujus esse putas? vin' grunnientes audire?
DIC. Equidem, ita me dii ament.
MEG. Mitte ocius vocem, porcelle. Non usus est tibi silentio, perditissime: Mercurium adjuro, domum reportaberis denuo.
PUEL. Coï, coï.
MEG. Estne hic porcus?
DIC. Nunc quidem porcus videtur; sed si probe nutriatur quinque annos, cunnus fiet.
MEG. Certo scias, matri exæquabitur.
DIC. Sed ne quidem sacrificari hic potest.
MEG. Quidum? Qua de causa sacrificari non potest?
DIC. Caudam non habet.
MEG. Juvenculus enim est: sed adultus habebit magnam et crassam et rubram. Sed si alere vis, hic tibi porcus bonus est.
DIC. Quam germanus est hujus cunnus alteri!
MEG. Est enim ex eadem matre et ex eodem patre. Si vero crassior factus fuerit, et pullulantibus obsitus pilis, aptissimus erit porcus, qui Veneri sacrificetur.
DIC. Sed Veneri porcus sacrificari non solet.
MEG. Non porcus Veneri? immo solæ deorum omnium: et fit porcorum istorum caro suavissima, cum figitur veru.
DIC. Jamne vero sine matre comederent?
MEG. Ita sane, per Neptunum juro; quin etiam sine patre.
DIC. Quid autem potissimum comedunt?
MEG. Quidquid dederis. Ipsus ab illis quære.
DIC. Porce, porce.
PUEL. I. Coï, coï.
DIC. Comederesne cicer?
PUEL. I. Coï, coï, coï.
DIC. Quid vero? caricasne?
PUEL. I. Coï, coï.
DIC. Tu vero quid? comederesne eas etiam?
PUEL. II. Coï, coï.
DIC. Quam acute ad caricas clamant! Efferat aliquis huc intus caricas porcellis. Anne etiam comedent? Papæ! quanto vorant cum strepitu, ô venerande Hercules! Cujates sunt isti porcelli? nempe ex *Voracia* videntur esse. Sed fieri non potest, ut omnes caricas comederint.
MEG. Nisi quia unam earum sustuli hancce.
DIC. Edepol lepidæ sunt istæ pecudes. Quanti emerim a te hos porcellos? age.
MEG. Alterum quidem alliorum manipulo: alterum vero, si tibi collubuerit, unico salis chœnice.
DIC. Emam abs te. Opperire hic.

MEG. Hæc quidem prospere gesserunt. Mercuri, lucri dator, adnue, ut uxorem meam sic vendam, meamque ipsius matrem.
SYC. Heus tu, cujas es?
MEG. Porculator Megaricus.
SYC. Proinde porcellos istos, teque ipsum deferam, tanquam hostiles.
MEG. Ecce iterum hoc ipsum redit, unde nobis exortum est principium malorum.
SYC. Cum magno tuo malo megaricissabis: nonne dimittes saccum?
MEG. Dicæopoli, Dicæopoli, deferor a nescio quo.
DIC. Quis est, qui te defert? vos vero, Agoranomi, nonne excludetis quadruplatores foras? Quid, malum, ô stolide, quadruplare sine funali?
SYC. Annon deferam hostes?
DIC. Cum magno tuo malo, nisi aliorsum abeas, ubi calumniam exerceas.
MEG. Quale hoc Athenis inest malum!
DIC. Bono animo es, Megarice. Age, quo porcellos vendidisti pretio, accipe allia ista et salem; multumque vale.
MEG. Sed valere apud nos moris non est.
DIC. In meum ergo caput vertat, quia minus opportune dixi.
MEG. O porcelli, facite nunc periculum, an sine patre possitis edere mazam cum sale, si modo quis dederit.
CHOR. Sane iste homo beatus est: nonne audivisti, quo evadat consilium illud? lucrum faciet ille in foro desidens; et si quis ingressus fuerit Ctesias, aut delator alius, ejulans sedebit: nec alius quisquam clam obsonans tibi damnum dabit, nec affricabit Prepis impudicitiam suam tibi, nec in turba truderis a Cleonymo; verum lænam habens nitidam transibis: nec obviam tibi factus Hyperbolus litibus te implebit: nec in foro ambulans congredietur te Cratinus, semper forficibus cinædico tonsus: nec improbissimus ille Artemo, nimis expeditus arte musica, cui graveolens hircus in alis cubat: neque etiam te ludibrio habebit in foro Pauson ille pessimus, nec Lysistratus, Cholargensium opprobrium, sceleribus, quasi purpura, tinctus, algens et esuriens assidue plus triginta diebus quot mensibus.

BŒOTUS, DICÆOPOLIS, NICARCHUS, CHORUS, FAMULUS Lamachi, PRÆCO, AGRICOLA, PARANYMPHUS, NUNTII, LAMACHUS.

BŒOT. Testis sit Hercules, ut mihi pessime dolet callus humeri. Depone placide pulegium, Ismenia: vos vero, quotquot adestis Thebani tibicines, osseis tibiis inflate canis culum.
DIC. Desine; in malam rem. Non facessent a foribus cra-

brones? unde advolarunt perditissimi ad januam mihi raucisoni tibicines, pulli Chæridis?

BŒOT. Me volente sane, hospes, abierint in malam rem, ita mihi faveat Iolaus: nam inde a Thebis pone me flantes, etiam flores pulegii depulerunt humi. Sed, si lubet, eme quidpiam istorum, quæ fero, gallos gallinaceos, aut cicadas.

DIC. O salve Bœotule, collicum helluo, quid fers?

BŒT. Quidquid omnino boni est apud Bœotos, origanum, pulegium, storeas, ellychnia, anates, graculos, attagenas, phalaridas, regulos, mergos—

DIC. Ergo quasi tempestas, quæ aves sternit humi, venisti ad forum.

BŒOT. Quin etiam fero anseres, lepores, vulpes, talpas, erinaceos, feles, pyctidas, lutras, anguillas Copaicas.

DIC. O qui suavissimum piscem fers hominibus, da mihi copiam illas salutandi, si fers anguillas.

BŒOT. Maxima virginum quinquaginta Copaidum, exi, et huic hospiti gratificare.

DIC. O dilectissima et dudum expetita, venisti desiderabilis comicis choris, grata etiam Morycho. Vos famuli efferte foculum mihi huc et flabellum. Spectate, pueri, pulcherrimam anguillam, quæ desiderata, vix demum sexto venit anno: salutate ipsam, ô filii: prunas autem vobis præbebo, hujus hospitæ gratia. Sed intro aufer ipsam; nunquam enim ego, ne mortuus quidem, sine te velim esse, si cum betis cocta sis.

BŒOT. Hujus autem pretium quo pacto mihi solvetur?

DIC. Hanc dabis mihi tanquam vectigal fori. Sed siquid vendis ex ceteris istis, dic.

BŒOT. Equidem omnia.

DIC. Cedo, quanti ea æstimas? aut alias hinc merces vis reportare domum.

BŒOT. Quidquid Athenis est, quod non sit apud Bœotos.

DIC. Apuas itaque emes et asportabis, aut fictilia.

BŒOT. Apuas, inquis, aut fictilia? atqui hæc sunt illic; sed quod apud nos non est, hic autem affatim.

DIC. Equidem scio: asporta igitur quadruplatorem, sicut vas fictile ligatum.

BŒOT. Ita me Dioscuri ament, scilicet multum lucrifacerem, si abducerem, tanquam simium flagitiis multis plenum.

DIC. Sed eccum commodo huc venit Nicarchus iste quempiam delaturus.

BŒOT. Parvæ utique staturæ hic est.

DIC. Sed nihil nisi nequitia.

NIC. Cujusnam sunt istæ merces?

BŒOT. Hujus hominis, mei, inquam, ex Thebis: testis sit Jupiter.

NIC. Itaque hicce ego ista defero, utpote hostilia.

BŒOT. Quid, malum, eo te impellit, ut cum avibus bellum pugnamque ineas?

NIC. Immo te quoque deferam insuper.

BŒOT. Quanam in re læsus?

NIC. Dicam equidem tibi, istorum gratia qui hic adstant: ab hostibus importas ellychnia.

DIC. Itane, quæso, propter ellychnia hominem defers?

NIC. Quippe unum eorum facile incenderet navale.

DIC. Ellychnium incenderet navale?

NIC. Arbitror.

DIC. Quo pacto?

NIC. Bœotius aliquis id infixum blattæ et incensum immitteret in navale per canalem, observato Boreæ flatu vehementiore, et si corriperet naves ignis semel, extemplo flammis collucerent cunctæ.

DIC. O perditissime! itane vero collucerent flammis ob blattam et ellychnium?

NIC. Antestor.

DIC. Comprime ei os: da mihi sarmenta, ut eum illigem, feratque Bœotus, tanquam vas fictile, ne frangatur inter ferendum.

CHOR. Illiga bene, vir optime, hospiti mercem hanc, ut ne eam inter portandum frangat.

DIC. Id mihi curæ erit, quandoquidem tinnitus ejus arguit garrulum quiddam, et igni ruptum, et diis invisum.

CHOR. Quidnam vero faciet illo?

DIC. Vas erit ad omnia utile: crater malorum, trapetum litium, candelabrum ad reddendæ rationi obnoxios patefaciendos, et calix, in quo negotia mista turbentur.

CHOR. Sed quomodo quis secure utatur ejusmodi vase, cujus continuo strepitu tantopere personat domus?

DIC. Firmum est, ô bone, ut non facile frangatur unquam, si pedibus suspendatur demisso capite.

CHOR. Jam bene satis colligatus est.

BŒOT. Equidem constitui manipulos meos colligere.

CHOR. Itaque, hospes optime, una sustolle hunc etiam prehensum, et ablatum jacito quocunque lubet, aptum ad omnia sycophantam.

DIC. Vix colligavi tandem hominem male perditum. Accipe et sustolle hoc fictile vas, ô Bœotie.

BŒOT. Agedum submitte callosum humerum, Ismeniche, et operam da, ut feras istum caute.

DIC. Nihil utique boni feres, sed tamen id saltem lucri feceris, hoc ferens onus: beatus eris quadruplatorum gratia.

FAM. LAM. Dicæopoli.

DIC. Quis est? quid me vocas?

FAM. Quia postulat a te Lamachus, ut sibi pro ista drachma turdos impertias aliquot ad Choas: postulat etiam ut sibi tribus drachmis vendas anguillam Copaicam.

DIC. Qualis est ille Lamachus, qui anguillam petit?

FAM. Ille terribilis, ille laborum patiens, qui clypeum Gorgone insignitum concutit, motans tres umbrosas cristas.

DIC. Non ei mehercle venderem, etiamsi mihi daret illum suum clypeum: sed ad salsamenta cristas suas motans se conferat: si autem tumultuabitur, Agoranomos advocabo. Ego autem adsumtis his, quæ emi, intrabo *sublatus alis turdorum et merularum.*

CHOR. Vidistis, vidistis, ô cives omnes, virum prudentem et sapientissimum, ut ei nunc, postquam inducias pepigit, omnia coëmere liceat, quæ solent a mercatoribus advehi, quorum alia domi sunt utilia, alia comedentem juvant, tepida cœnæ adposita. Simul etiam magnos spiritus sumit, hasque plumas ante ostium projicit, documento futuras opipari victus: bona huic sponte suggeruntur omnia. Martem ego nunquam excipiam domo, neque apud me unquam Harmodium cantabit mecum accumbens, quia vinolentus et contumeliosus homo est, qui ad nos omnibus abundantes bonis commissabundus irruens, omnia nobis intulit mala, evertens, effundens, et cædens etiam, tametsi eum sæpe invitabamus comiter his verbis: *Bibe, accumbe, cape hoc amicitiæ poculum.* At ille multo magis flammam admovebat ridicis, effundebatque nostrum vinum violenter e vitibus.

DIC. O Veneris venustæ, et amicarum Gratiarum socia Pax, mene ignorasse, quam pulchra esses facie? Utinam me et te copulet Amor aliquis, coronatus rosis, ut iste pictus! aut forte putas me nimis esse senem? sed si te prehendam, videor mihi adhuc tria tibi applicaturus commoda: primo quidem ducam viticulæ longum sulcum; deinde juxta hunc tenera germina ficuum, et tertio loco vitis palmitem plantabo ille ego senex, et circa prædium omne seram oleas, ut ambo ungamur oleo festis noviluniis.

PRÆC. Audite populi. More patrio congiis potate ad tubæ clangorem: qui autem exhauserit primus, utrem Ctesiphontis accipiet.

DIC. O pueri, ô mulieres, nonne audivistis? quid agitis? non auscultatis præconi? Elixas facite, torrete, versate in igne, detrahite a verubus carnes leporinas: ocius corollas nectite: cedo vericula, ut figam turdos.

CHOR. Laudo fortunas tuas, ob eam, qua polles, prudentiam, multoque magis, mi homo, ob præsentes epulas.

DIC. Quid ergo dicetis, quando videbitis turdos, ut assabuntur?

CHOR. Arbitror et hoc te recte dicere.

DIC. Sarculo suscita ignem.

CHOR. Audistine, ut more coquino, sciteque et cœnatorie sibi omnia administrari jubeat?

AG. Hei mihi misero!

DIC. Pro Hercules! quis iste?

AG. Homo infortunatus.

DIC. Ergo quo occepisti, perge tua via.

AG. O carissime, quandoquidem induciæ tibi soli pactæ sunt, admetire mihi aliquid pacis, saltem in quinquennium.

DIC. Quid mali tibi accidit?

AG. Interii amisso boum pari.

DIC. Unde?

AG. E Phyla ceperunt Bœotii.

DIC. O termiserum! nihilominus tamen læna amiciris candida?

AG. Qui quidem, ita me Jupiter amet, alebant me fimo bovino, quasi omni genere deliciarum.

DIC. Quid igitur opus est tibi?

AG. Oculos meos corrupi, boves illos deflendo. Sed, si tibi curæ est Dercetes Phylasius, Pace unge mihi oculos ocius.

DIC. At, ô miser, medicinam publice non facio.

AG. Age vero obsecro, unge, si forte boves meos recuperare possim.

DIC. Haud potis est: sed abi ploratum ad Pittali discipulos.

AG. Saltem unam guttam Pacis in istum calamum instilla.

DIC. Ne tantillum quidem: sed quo vis abi et ejula.

AG. Heu me infelicem amissorum boum!

CHOR. Homo iste per suas inducias aliquid nactus est dulcedinis: nec videtur quemquam participem facturus.

DIC. Perfunde has lactes melle: assa sepias.

CHOR. Audin' altam ejus vocem?

DIC. Torrete anguillas.

CHOR. Enecabis me vicinosque fame et nidore et clamore, talia vociferans.

DIC. Torrete ista, et facitote ut pulchre flavescant.

PAR. Dicæopolis.

DIC. Quis iste? quis iste?

PAR. Misit tibi carnes has sponsus quis e nuptialibus epulis.

DIC. Benigne fecit, quisquis est.

PAR. Orat autem, ut, carnium istarum gratia, infundas in hunc alabastrum cyathum Pacis unicum, ne militatum abire cogatur, sed domi manens usque futuat assiduo.

DIC. Aufer, aufer istas carnes, et ne mihi dederis; nam non infunderem, etsi mille drachmas dares. Sed mulier ista quænam est?

PAR. Pronuba est, vult sponsæ nomine aliquid tibi dicere soli.

DIC. Agedum tu, quid dicis?—Quam ridicula, pro dii immortales, est petitio sponsæ, enixe flagitantis a me, ut sponsi pénis domi manere queat. Fer huc mihi inducias ut dem ei soli, quoniam femina est, et indigna, quæ belli adficiatur incommodis. Huc age mulier, ampullam porrige.—Scisne quomodo utendum sit isto? Dic sponsæ, quando militum fiet delectus, noctu hoc inungat sponsi mentulam.—Aufer inducias: cedo trullam, ut vinum infundam in congios.

CHOR. Sed eccum huc festinat aliquis contracto supercilio, quasi horrendum quiddam nuntiaturus.

NUNT. I. O labores, et prælia, et Lamachi!

LAM. Quis circum ædes æreis phaleris insignes strepit?

NUNT. I. Proficisci te jubent Prætores hodie sumtis celeriter cohortibus et cristis, et aditus regionis custodire, licet ningat. Nam sub ipsum Choum Chytrorumque festum nuntiavit illis aliquis prædones Bœotios incursionem fecisse in agros.

LAM. O Prætores quanto plures tanto pejores!

DIC. Nonne molesta hæc res est, quum nec festum celebrare mihi licet? ô exercitum bellolamachaicum!

LAM. Væ misero mihi! tune derides me jam?

DIC. Visne pugnare cum Geryone quatuor pennis cristato?

LAM. Ah ah! qualem mihi præco nuntium adtulit!

DIC. Ah ah! mihi vero qualem adportabit iste, qui huc adcurrit?

NUNT. II. Dicæopolis.

DIC. Quid est?

NUNT. II. Ad cœnam propere abi, et fer tecum cistam cum congio; namque te arcessit Bacchi Sacerdos: sed festina: convivas moraris dudum. Cetera enim omnia parata sunt, tori, mensæ, pulvinaria, stragula, coronæ, unguentum, bellaria; scorta adsunt, amyli, placentæ, liba sesamo sparsa, crusta, saltatrices pulchræ, Harmodi deliciæ. Sed quam citissime propera.

LAM. Me miserum!

DIC. Quippe tu magna Gorgone insignisti clypeum tuum. Occludat quis ostium et cœnam paret.

LAM. Puer, puer, effer huc mihi sportam.

DIC. Puer, puer, effer huc mihi cistam.

LAM. Salem thymo intritum fer, puer, et cepas.

DIC. Mihi autem pisces: nam cepas fastidio.

LAM. Folio involutum fer huc mihi salsamentum vetus.

DIC. Et tu mihi, puer, libum in folio: id autem illic assabo.

LAM. Fer huc mihi pennas illas de galea.

DIC. Mihi vero palumbos fer et turdos.

LAM. Pulchra est et candida struthocameli penna.

DIC. Pulchra est et flava palumbi caro.

LAM. Mi homo, desine armaturam meam deridere.

DIC. Mi homo, potin' es, ut ad turdos non respicias?

LAM. Thecam mihi effer, in qua triplex recondita est crista.

DIC. Et mihi da lancem carne refertam leporina.

LAM. Utique crinivoræ tineæ cristas meas corroserunt.

DIC. Utique ante cœnam lactes leporinas comedam.

LAM. Mi homo, potin' es, quin me alloquaris?

DIC. Non te alloquor: sed ego et puer rixamur dudum. Vin' pignus mecum dare, Lamacho judice, utrum locustæ sint suaviores, an turdi.

LAM. Vah! ut contumeliosus es!

DIC. Locustas judicat multo suaviores.

LAM. Puer, puer, hastam deprome et huc effer mihi.

DIC. Puer, puer, fartum intestinum deprome et fer huc.

LAM. Age, vaginam hastæ detraham; tene, puer, obnitere.

DIC. Et tu, puer, istum tene, et obnitere.

LAM. Fer, puer, fulcra mei clypei.

DIC. Mei etiam fulcra effer, panes e clibano.

LAM. Fer huc orbem clypei Gorgonem in tergo habentem.

DIC. Et mihi orbem placentæ caseum in tergo habentem.

LAM. Annon hic derisus est hominibus multus?

DIC. Annon hæc placenta est hominibus dulcis?

LAM. Perfunde tu, puer, æreum clypei umbonem oleo. Video in clypeo imaginem senis, qui reus erit timiditatis.

DIC. Tu melle placentam perfunde. Hic quoque perspicua est senis imago, plorare jubentis Lamachum Gorgasium.

LAM. Fer huc, puer, loricam bellicam.

DIC. Loricam et mihi, puer, effer congium.

LAM. Hac ego adversum hostes pectus muniam.

DIC. Hoc ego adversum compotores pectus muniam.

LAM. Stragulis, puer, alliga clypeum: ego autem hanc sportam sumam et ipsemet mihi gestabo.

DIC. Cœnam, puer, alliga cistæ: ego autem hanc vestem sumam et abibo.

LAM. Clypeum tolle, puer, et ambula. Ningit. Papæ! hiberna hæc negotia.

DIC. Tolle cœnam. Convivalia hæc negotia.

*CHOR. Ite jam læti in militiam. Quam dissimiles vias ingredimini! ille quidem bibet coronatus: tu autem algebis et excubias ages. Ille dormiet cum puella formosissima: tu vero penem tibi fricabis.

SEM. Antimachum illum Psacadis filium, historicum et poëtam, ut aperte dicam, male perdat Jupiter: qui me infelicem, festo Lenæorum choragus dimisit incœnatum. Quem utinam aliquando videam sepiæ comedendæ cupidum: et illa tosta, in fartagine stridens, cum sale in mensa jacens, in cœnaculum appellat; deinde quum voluerit ille eam prehendere, canis rapiat et aufugiat.

SEM. Præter istud malum, aliud ei nocturnum eveniat: febricitans domum ex equitatione se recipiat: deinde ebrius quis Orestes furore percitus caput ei comminuat: ille autem lapidem in eum jacere volens in tenebris manu prehendat merdam recens cacatam, faciatque impetum tenens illiusmodi lapidem, tum aberrans scopo, feriat Cratinum.

FAMULUS LAMACHI, LAMACHUS, DICÆOPOLIS, CHORUS.

FAM. O servuli, qui estis in ædibus Lamachi, aquam, aquam in

ollula calefacite, linteola, ceratum parate, lanam succidam, fasciam ligando malleolo pedis. Vir ille vulneratus est sude, dum transiliret fossam, et malleolus ipsi luxatus est, et caput fregit impingens lapidi; et Gorgonem e clypeo excitavit: quum autem terribilis illa pinna cecidisset ad petras, Lamachus horrendum edidit carmen: *O inclytum lumen, nunc extremum te videns linquo lucem meam.* Tantum elocutus, in canalem lapsus, surgit, et in fugitivos quosdam incidit, prædones persequens et hasta premens. Sed eccum adest ipse: ocius aperi januam.

LAM. Attapattata! acerbos dolores et frigus, quibus crucior! Interii miser, hostili percussus lancea. Illud ergo lamentabile et ejulabile mihi esse possit; namque si me videat Dicæopolis vulneratum, illudet mihi, ridebitque meum infortunium.

DIC. Attalattata! Papillæ istæ quam duræ sunt, et similes cydoniis malis! date mihi savium, aureæ, et morsiunculas, et collabellate oscula. Nam congium primus exhausi.

LAM. O tristis casus meorum malorum! heu, heu, vulnera excruciantia!

DIC. Io, io, salve Lamache eques!

LAM. Ah me miserum!

DIC. Ah me ærumnosum!

LAM. Quid tu me blande compellas?

DIC. Quid tu me mordes?

LAM. Miser ego propter duram in prælio symbolam!

DIC. Ergone hoc Choum festo symbolas quis exigebat?

LAM. Io io, Pæan, Pæan!

DIC. Sed non celebrantur hodie Pæonia.

LAM. Prehendite, prehendite meum crus. Papæ! tenete me, ô amici.

DIC. Vos autem meum penem ambæ medium prehendite, ô amicæ.

LAM. Vertigine laboro caput percussus lapide, et tenebræ mihi offunduntur.

DIC. At ego concumbere volo, quia tentigine rumpor, et in tenebris futuere gestio.

LAM. Foras efferte me in domum Pittali pæoniis manibus.

DIC. Ad judices me efferte. Ubi est Rex? date mihi utrem.

LAM. Infixa est meis ossibus dolorifica lancea.

DIC. Videte hunc congium vacuum. Io triumphe!

CHOR. Io triumphe ergo, quandoquidem tu vocas, ô senex!

DIC. Et insuper, meraciore infuso, uno spiritu exhausi.

CHOR. Io triumphe! ô generose, i, sumto utre.

DIC. Sequimini jam cantantes *Io triumphe.*

CHOR. Age sequemur tua causa, Io triumphe! cantantes te et utrem.

ARISTOPHANIS

PAX.

DRAMATIS PERSONÆ.

FAMULI DUO TRYGÆI.

TRYGÆUS.

PUELLÆ *filiæ Trygæi.*

MERCURIUS.

BELLUM.

TUMULTUS.

CHORUS.

HIEROCLES.

FALCARIUS.

CRISTARIUS.

LORICARIUS.

TUBICEN.

GALEARUM FABER.

HASTARIUS.

PUER LAMACHI.

PUER CLEONYMI.

ARISTOPHANIS

PAX.

FAMULI, TRYGÆUS, PUELLÆ, MERCURIUS, BELLUM, TUMULTUS, CHORUS.

FAM. I. Fer, fer turundam quam citissime scarabæo.
FAM. II. Ecce.
FAM. I. Da perditissimo illi.
FAM. II. Atque utinam tu suaviorem hac nunquam turundam comedas!
FAM. I. Da offam aliam ex asinino formatam stercore.
FAM. II. Ecce autem rursus.
FAM. I. Ubi vero est, quam modo ferebas? annon devoravit eam?
FAM. II. Sane hercle. Quin ereptam glomeravit pedibus totamque deglutivit.
FAM. I. Sed quam primum tere multas et spissas.
FAM. II. Viri sterquilinilegi, ferte mihi opem, per deos obsecro, nisi vultis committere, ut præfocer.
FAM. I. Aliam, aliam da pueri cinædi: tritam enim cupere se autumat.
FAM. II. Ecce. Unam quidem, ô viri, suspicionem a me segregaturus mihi videor. Nemo enim dixerit me inter pinsendum mazam comedere.
FAM. I. Phui! fer aliam, et aliam, et aliam; aliasque præterea tere.
FAM. II. Haud equidem hercle. Non enim amplius queo sentinam hanc perpeti: ipsam itaque una cum scarabæo sumam et intro auferam.
FAM. I. Ita edepol in malam rem, et te ipsum insuper.
FAM. II. Vestrûm autem, si quis novit, dicat mihi, unde emere possim nasum non perforatum. Nullum enim opus ærumnosius est, quam scarabæo pinsentem cibum præbere. Nam sus aut canis, ita ut cacaveris, facile et celeriter vorat: iste autem præ superbia fastidit, et comedere non dignatur, nisi toto die teram, eique adponam,

tanquam mulieri, turundam subactam. Sed an desierit edere, speculabor, forem pauxillum sic aperiens, ne me videat. Incumbe, ne desinas unquam edere, usquedum imprudens disrumparis. En, ut pronus vorat execrabilis ille, tanquam luctator, maxillas contorquens; caput interea manusque quodammodo circumducens, ut ii qui crassos rudentes in naves onerarias convolvunt. Res immunda et fœtida et vorax est iste scarabæus. Nec cujusnam deorum sit hoc peculium scio: haud sane Veneris mihi videtur esse nec Gratiarum.

FAM. I. Cujus ergo est?

FAM. II. Haud fieri potest, quin sit hoc signum Jovis Fulgeratoris.

FAM. I. Jam igitur spectatorum aliquis dicat, juvenis forsan opinione sua sapiens: *Quid hoc rei est? Quorsum pertinet iste scarabæus?* Deinde ipsi vir Ionicus aliquis adsidens dicat: *Ad Cleonem, ni fallor animi, pertinet hoc; nam ille impudenter merdam comedit.* Sed domum ingressus scarabæo dabo bibere.

FAM. II. At ego hujus rei rationem pueris, et adolescentibus, et viris, illisque qui viros ætate superant, edisseram, illisque etiam qui ultra communem virorum sortem, longiorem vitæ capiunt usuram. Herus meus novum insanit in modum, non quo vos, sed alio plane novo. Per totum enim diem cœlum suspiciens hianti ore sic increpat Jovem, aitque: O Jupiter, quid vis facere? depone scopas: ne verre Græciam—

TRYG. Eheu! eheu!

FAM. II. Silete: nam ejus vocem audire mihi videor.

TRYG. O Jupiter, quid demum facere nostro populo cogitas? non animadvertis te urbes nostras exhaurire?

FAM. II. Hoc nimirum illud malum est, quod dicebam: nam specimen insaniæ ejus auditis. Quæ autem statim ab initio dixit, quando eum cœpit agitare bilis, audietis. Secum enim hoc in loco ita loquebatur: *Utinam possem recta via ad Jovem pergere!* Deinde tenuibus scalulis fabricatis, eas conscendebat, pedibusque et manibus nitens, in cœlum conabatur scandere, donec præcipiti casu cervices defregit sibi. Postea heri, quum se proruisset, nescio quorsum, foras, domum reversus est cum Ætneo maximo scarabæo, et deinde me ejus equisonem esse coëgit. Atque ipse demulcens eum, tanquam pullum equinum, *O Pegasule mi*, inquit, *generose ales, fac ut me vehens ad Jovem recta voles.* Sed quid agat, spectabo, sic per clathros exserens caput. Hei mihi misero! adeste huc, adeste, ô vicini: herus enim meus sublimis tollitur in aërem, scarabæo, tanquam equo, insidens.

TRYG. Placidus, placidus, sensim, ô scarabæe, ne mihi ferociter nimis incede, statim a principio robore fretus, priusquam sudaveris, et solveris artuum nervos alarum motu vehementi; et ne spira mihi tetrum odorem, obsecro te: sin istuc facturus es, hic potius maneas nostris in ædibus.

FAM. II. O here, mi domine, ut deliras!

TRYG. Sile, sile.

FAM. II. Quorsum, quæso, sublimis volitas temere?

TRYG. Græcorum omnium causa volito, audax molitus insolensque facinus.

FAM. II. Quid volitas? quid frustra insanis?

TRYG. Ore favere decet, et nihil mali omnino mutire, sed bona verba dicere: hominibusque dic ut sileant, atque ut fimeta et cloacas novis lateribus instaurent, podicesque claudant.

FAM. II. Nullo pacto a me impetrabis ut sileam, nisi mihi dixeris, quorsum volare cogitas.

TRYG. Quorsum, nisi ad Jovem in cœlum?

FAM. II. Qua mente?

TRYG. Interrogaturus eum quid de Græcis universis facere constitutum habeat.

FAM. II. Si autem id tibi non declararit?

TRYG. Scribam ei dicam, ut qui prodat Græciam Persis.

FAM. II. Nunquam, ita me Bacchus amet, hoc me vivo facies.

TRYG. Fieri aliter nequit.

FAM. II. Iu, iu, iu! O puellæ, deserit vos solas pater, in cœlum proficiscens clanculum. Sed orate patrem, ô miseræ.

PUEL. O pater, ô pater, ergone vera ædibus nostris fama venit, te cum avibus, me deserentem, ad corvos iturum evanidum? Estne aliquid horum revera? Dic, ô pater, si me amas.

TRYG. Arbitrari licet, ô filiæ; illud autem est certissimum, dolore me premi, quando vos panem petitis, *pappam* me vocitantes, domi autem ne gutta quidem argenti est omnino. Si autem re bene gesta rediero, habebitis mature semper collyram magnam, et cum ea pugnum obsoni loco.

PUEL. Ecqua tibi erit itineris conficiendi ratio? navis enim te non vehet viam hanc.

TRYG. Alatus vehet me pullus: haud navigabo.

PUEL. Quæ vero mens tua est, qui scarabæo juncto veharis ad deos, ô pater?

TRYG. In Æsopi fabulis invenitur, ut solus ille omnium volucrum ad deos pervenerit.

PUEL. Incredibilem memoras fabulam, ô pater, pater, ut olens bestia ad deos venerit.

TRYG. Venit propter inimicitias quas olim cum aquila gerebat, ut ejus ova in præceps devolveret, sicque eam ulcisceretur.

PUEL. Quidni ergo aligerum jungebas Pegasum, ut diis videreris magis tragicus.

TRYG. At, ô misella, duplici commeatu mihi opus fuisset: nunc autem quos ipsus comedero cibos, iisdem hunc alam.

PUEL. Quid si in profundas ceciderit maris undas, quomodo emergere poterit, volucris quum siet?

TRYG. Data opera clavum habeo, quo utar: navis autem mihi erit Naxi fabricatus cantharus.

PUEL. Quis autem te portus fluctu delatum excipiet?

TRYG. Nimirum in Piræeo est Canthari portus.

PUEL. Illud provide ne impingas, et illinc delabaris; deinde claudus Euripidi argumentum præbeas, et trægœdia fias.

TRYG. Mihi quidem hæc curæ erunt: sed valete. Vos vero, quorum gratia istos labores tolero, ne visite, neu cacate cis tres dies. Nam si olfecerit in sublime elatus iste, præcipitem me dabit et spe dejiciet. Sed age, Pegase, lætus incede, aurato freno strepitum excita, micans auribus. Quid agis, quid agis? quo detorques nares ad cloacas? tolle te ipsum audacter a terra, et deinde pernices alas pandens, recta perge ad Jovis aulam, a merda nasum abstinens, et a quotidianis cibis omnibus. Heus tu homo, quid facis, tu, inquam, qui cacas in Piræeo ad lupanar? perdes me, perdes: nonne defodies, et super ingeres terræ quam plurimum, summoque in tumulo plantabis serpillum, et unguentum infundes? nam si hinc delapso gravius mihi quid acciderit, mortis meæ pœnas dabit Chiorum civitas, quinque talentis multata propter tuum culum. Hei mihi! ut paveo! nec amplius joco hoc dico. O machinarie, adverte animum ad me: jam torquet se mihi flatus aliquis circa umbilicum, et, nisi cautionem adhibeas, scarabæo saginam dabo. Sed prope a diis esse me puto, atque jam perspicio Jovis ædem. Ecquis tutelam Jovis januæ gerit? nonne aperietis?

MERC. Unde vocis humanæ ad me accidit sonus? O dive Hercules! quid hoc mali est?

TRYG. Hippocantharus.

MERC. O impure tu et audax et impudens, et impure, et nimium impure, et impurissime, quomodo huc ascendisti, ô impurorum impurissime? quodnam est nomen tibi? nonne dices?

TRYG. Impurissimus.

MERC. Cujas es? dic mihi.

TRYG. Impurissimus.

MERC. Pater tibi quis est?

TRYG. Mihine? impurissimus.

MERC. Haud causam dices, per Tellurem juro, quin moriaris illico, nisi profitearis mihi quid tandem sit nominis tibi.

TRYG. Trygæus Athmonensis, vinitor probus, non sycophanta, nec litium amans.

MERC. Quamobrem vero venisti?

TRYG. Ut carnes hasce tibi ferrem.

MERC. O miselle, satin' salvus venis?

TRYG. O gulose, viden' ut jam tibi non videor esse impurissimus? age nunc voca sis mihi Jovem.

MERC. Eheu, eheu, eheu! quod ne tantam quidem emensus viam prope ad deos accessurus es. Absunt enim, ut qui heri emigrarint.

TRYG. Quo terrarum?

MERC. Perii! *terrarum* ais?

TRYG. Quorsum ergo?

MERC. Perquam procul, in penitissimum abditissimumque cœli recessum.

TRYG. Quomodo ergo tu hic solus es relictus?

MERC. Deorum adservo reliqua vascula, ollulas, tabellas et amphorulas.

TRYG. Sed quapropter emigrarunt dii?

MERC. Quia Græcis irati sunt: ideo quem ipsi antea obtinebant locum, eum Bello incolendum dederunt, eique permiserunt, ut vos tractet plane arbitratu suo. Ipsi autem sursum quam longissime migrarunt, ut ne viderent vos amplius prœliantes, nec supplicantes sibi prorsus sentirent.

TRYG. Sed cur nobiscum ita agi voluerunt? dic mihi.

MERC. Quia belligerare malebatis, pacem illis sæpe conciliantibus. Atque si quando Lacones essent superiores, ipsorum hæc fere erant verba: *Nunc, ita me Castores ament, Atticus pœnas dabit.* Contra si Athenienses meliuscule rem gessissent, venirentque Lacones de pace agentes, vos illico solebatis dicere: *Officiis nobis os sublinitur, ita me servet Minerva: Per Jovem minime mos eis gerendus est: venient denuo, si Pylum habeamus.*

TRYG. Est illa quidem sermonis nostri genuina forma.

MERC. Quamobrem nescio an Pacem unquam sitis visuri.

TRYG. Quorsum ergo abiit?

MERC. Bellum eam injecit in antrum profundum.

TRYG. In quodnam?

MERC. In istud infimum. Deinde viden' quam multos superingesserit lapides, ut eam nunquam prehendatis?

TRYG. Dic mihi, quidnam ergo mali jam nobis parat?

MERC. Nescio, nisi unum hoc, eum vesperi mortarium immanis magnitudinis intulisse.

TRYG. Quorsum, quæso, isto mortario utetur?

MERC. Contundere in eo urbes cogitat. Sed ibo; etenim, ut opinor, exiturus est: tumultuatur utique intus.

TRYG. Hei misero mihi! age effugiam ipsum: namque sensi quasi mortari bellici sonitum ipse etiam.

BEL. Io mortales, mortales, mortales ærumnosi, quam valde actutum maxillis dolebitis!

TRYG. O dive Apollo, quanta mortari amplitudo! quantum autem malum est solus belli adspectus! An iste est ille quem fugimus, ille truculentus, ille durus, ille divaricatis cruribus firmans gradum?

BEL. Io Prasiæ termiseræ, et quinquies, et decies iterum iterumque, ut peribitis hodie!

TRYG. Istud quidem, ô viri, nihil adhuc ad nos pertinet: malum enim hocce est Laconicæ.

BEL. Io Megara, Megara, ut actutum conteremini, universa in moretum iutrita.

TRYG. Papæ, papæ! quam magnos et acerbos Megarensibus injecit fletus!

BEL. Io Sicilia, ut peris tu etiam! Qualis civitas comminuetur misera! age infundam et mel hocce Atticum.

TRYG. Heus tu, auctor sum tibi, ut alio utaris melle. Quatuor obolis hoc venit: parce Attico.

BEL. Puer, puer Tumultus.

TUM. Quid me vocas?

BEL. Male plorabis. Stasne otiosus? nescis enim pugnum istum, ut sit acerbus.

TUM. Hei mihi misero! mi here, num allia indidisti in pugnum?

BEL. Affersne pistillum curriculo?

TUM. At, ô bone, non est nobis: heri huc commigravimus.

BEL. Nonne vero ad Athenienses curres petitum cursim?

TUM. Curram equidem hercle; sin minus, plorabo.

TRYG. Agite, quæso, quid faciemus, ô miseri homunciones? videte quam magno versemur in periculo. Quippe si pistillum ferens venerit, isto contundet urbes otiose. Sed, ô Bacche, pereat, nec reversus ferat!

BEL. Eho tu.

TUM. Quid est?

BEL. Non affers?

TUM. Qui, malum, afferam? Periit Atheniensibus, vides, pistillum, coriarius, inquam, ille, qui turbabat Græciam.

TRYG. Bene sane, ô veneranda domina Minerva, factum est, quod periit ille, et quidem opportuno reipublicæ tempore, antequam moretum nobis infunderet.

BEL. Non igitur aliud ex Lacedæmone arcessere properabis?

TUM. Hoc ago, here.

BEL. Cito ergo redi.

TRYG. O viri, quid nobis fiet? nunc in summo res est discrimine. Sed si quis forte vestrûm in Samothracia est initiatus, nunc precari decet, ut qui pistillum arcessit, illius distorqueantur pedes.

TUM. Hei mihi misero, hei mihi iterum, iterumque hei mihi!

BEL. Quid est? num non fers nunc etiam?

TUM. Periit enim et Lacedæmoniis pessimum illud pistillum.

BEL. Quomodo, sceleste?

TUM. In Thraciam utendum aliis quum dedissent illud, perdiderunt.

TRYG. Bene, bene factum, ô Dioscuri! forte bene erit: habete bonum animum, mortales.

BEL. Cape rursus hæc vasa, eaque intro aufer: ego vero ingressus pistillum faciam.

TRYG. Nunc hoc ipsum Datidis carmen iterare commodum est, quod ille cantabat aliquando masturbans meridie: *Quam lætor, quam delector, quam gaudeor!* Nunc nobis, ô Græci, tempus se dat opportunum, ut soluti litibus et præliis extrahamus Pacem omnibus caram, antequam rursus aliud quoddam pistillum impedimento sit. Sed, ô agricolæ, et mercatores, et fabri, et opifices, et inquilini, et hospites, et insulani, huc adeste omnes populi, sumtis quamprimum ligonibus et vectibus et restibus. Nunc enim arripere licet Boni Geni poculum.

CHOR. Huc accedat quisque strenue ad salutem recta. O Græci, quotquot estis, succurramus, si unquam alias, soluti bellicis aciebus et malis cruentificis. Dies enim illuxit hæc inimica Lamacho. Proinde, si quid est opus facto, dic nobis et impera, quasi architectus aliquis. Non enim potis est ut defatisci hodie mihi videar, priusquam vectibus et machinis in lucem protraxerim illam dearum omnium maximam et vitium amantissimam.

TRYG. Nonne silebitis, ne nimium lætabundi hoc negotio Bellum excitetis intus vestris clamoribus.

CHOR. At nos lætamur, audito isto de extrahenda Pace edicto; longe enim diversum est ab illo, quo toties venire jussi fuimus trium dierum commeatum habentes.

TRYG. Cavete nunc formidantes Cerberum illum, ne ira æstuans et vociferans, ut modo, quum hic erat, impedimento nobis sit, quo minus deam extrahamus.

CHOR. Nemo est, qui eam mihi nunc quovis pacto eripiat, si semel in meas venerit manus.

TRYG. Heu! heu! occidetis me, ô viri, nisi clamorem remittatis. Foras enim se proripiens omnia hæc conturbabit pedibus.

CHOR. Misceat sane, et conculcet omnia, et turbet: non enim facile gaudio moderabimur hodie.

TRYG. Quid hoc mali est? quid accidit vobis, ô viri? Neutiquam, per deos obsecro, corrumpatis saltando pulcherrimum negotium.

CHOR. Equidem hercle saltare non cogito; verum præ voluptate, me non movente, ipsa crura saltitant.

TRYG. Ne amplius etiam: sed desine, desine saltare.

CHOR. En jam desii.

TRYG. Dicis quidem: sed nondum desinis.

CHOR. Unam hanc choream sine me ducere, et non amplius.

TRYG. Hanc unam ergo: at ne præterea saltetis quidquam.

CHOR. Non saltaremus, si quid tibi prodessemus.

TRYG. Sed videte, nondum desiistis.

CHOR. Istuc modo crus dextrum si jactavero, jam tum mehercle desinam.

TRYG. Hoc equidem vobis ita concedo, ut amplius mihi molesti ne sitis.

CHOR. Sed et sinistrum etiam necesse est ut nonnihil jactem. Quippe lætus sum, et lætitia differor, et pedo, et rideo, magis quam si senectam exuissem, quia clypeum effugi.

TRYG. Ne gaudete, quæso, adhuc; nondum enim certo rem scitis. Sed quando prehenderimus ipsam, tunc gaudete, et clamate, et ridete. Quippe tum demum licebit vobis navigare, manere, futuere,

dormire, interesse ludis solemnibus, epulari, cottabo ludere, Sybariticis deliciis frui, *Iu! Iu!* exclamare.

CHOR. Utinam mihi liceat videre hunc diem aliquando. Ærumnas enim toleravi multas, et stramenta, Phormionis peculium. Nec amplius me invenies judicem acerbum et difficilem, nec asperum durumque ingenio, sed mollem me videbis, multoque mitiorem, ubi solutus fuero belli molestiis. Etenim satis longo jam tempore perimus et atterimur, dum vagamur in Lyceum et ex Lyceo cum hasta et cum clypeo. Sed quo facto tibi maxime gratificemur age eloquere: te enim imperatorem legit nobis benigna quædam fortuna.

TRYG. Age jam dispiciam, quorsum istos lapides amoliemur.

MERC. O impure et temerarie, quid facere cogitas?

TRYG. Nihil mali; sed id quod Cillicon.

MERC. Periisti homo infelix.

TRYG. Siquidem sortitio fiat: tu enim, qui Mercurius es, sortibus dirigendis quid facturus sis scio.

MERC. Periisti, interiisti.

TRYG. In quem diem?

MERC. Jam statim.

TRYG. At nihil adhucdum emi, nec farinam, nec caseum, tanquam periturus.

MERC. Atqui jam contritus es.

TRYG. Quomodo ergo non sensi me tanta affici voluptate?

MERC. Num scis Jovem prædixisse mortem illi, qui hanc effodiens deprehensus fuerit?

TRYG. Ergone nunc me mori omnino necesse est?

MERC. Scias hoc ita esse.

TRYG. Da igitur mutuas mihi tres drachmas in porcellum; oportet enim initiari me, priusquam moriar.

MERC. O Jupiter fulminator—

TRYG. Per deos obsecro, domine, ne nos indices.

MERC. Nolim silere.

TRYG. Immo per carnes te rogo, quas tibi ultro adtuli.

MERC. At, ô miselle, eradicabit me Jupiter, nisi alto clamore hæc palam fecero.

TRYG. Noli nunc clamare, obsecro te, Mercuriole. Vos vero dicite mihi, quid accidit vobis? sic statis attoniti? ô perditi, ne parcite precibus; sin minus, consilium nostrum clamore denuntiabit ille.

CHOR. Neutiquam, ô domine Mercuri, neutiquam hoc feceris, si quem gratum et acceptum tibi porcellum a me oblatum meministi te comedere, nec meritum illud parvipendas istoc in negotio.

TRYG. Non audis, ut adulentur tibi, ô Rex domine?

CHOR. Ne fias iratus ex propitio supplicibus nobis, ut istam nancisci nequeamus: sed gratificare nobis, ô humanissime, et munificentissime deorum, si detestaris Pisandri cristas et supercilia: sic te victimis sacris, et supplicationibus magnificis honorabimus, ô domine, semper.

TRYG. Age, obsecro, miserere supplicis eorum vocis, quoniam majori etiam te quam antehac cultu dignantur.

MERC. Furaciores enim nunc sunt quam antehac.

TRYG. Atque tibi indicabo rem atrocem et magni momenti, quæ contra deos omnes suscipitur.

MERC. Age, sodes, eloquere: forte enim permoveris me.

TRYG. Namque Luna et veterator ille Sol vobis insidiantur a longo jam tempore: Barbaris produnt Græciam.

MERC. Curnam vero id faciunt?

TRYG. Quia hercle nos quidem vobis sarificamus: istis autem barbari sacrificant. Quocirca, ut par est, vellent vos omnes perire, ut sacra, quæ ceteris diis offerri solent, acciperent ipsi omnia.

MERC. Hæc ergo causa est, cur dudum dies imminuerunt clanculum, et orbem arroserunt aurigatione subdola.

TRYG. Rem hercle loquere. Proinde, amice Mercuri, adjuva nos alacri animo, et illam una nobiscum extrahe. Atque tibi magna illa Panathenæa celebrabimus, ceterasque omnes deorum ferias, ita ut deinceps in honorem Mercuri agitentur Mysteria, Diipolia, Adonia: tum ceteræ urbes a malis liberatæ Averruncatori sacrificabunt Mercurio ubique: aliaque præterea multa habebis bona. Primum autem dono tibi phialam hancce do, ut ea libare possis.

MERC. Hei, quam misericors semper sum vasorum aureorum gratia! Vestrum deinceps negotium est, ô viri: age cum ligonibus ingressi ocius lapides amovete.

CHOR. Hoc agemus: tu vero nobis, ô deorum sapientissime, adsta, et, ut fabrûm præfectus, quidquid facto opus sit, impera: ceterum invenies nos ad ministrandum non ignavos.

TRYG. Agedum tu ocius porrige phialam, ut opus auspicemur deos precati.

MERC. Libatio fit, libatio: ore favete, ore favete.

TRYG. Inter libandum precamur, ut præsens dies fiat multorum bonorum Græcis omnibus initium; quique promto animo funes nobiscum contigerit, ille vir ut nunquam sumat clypeum.

CHOR. Edepol ne clypeum sumam: sed in pace potius degam ætatem, habens amicam et fodicans carbones.

TRYG. Quisquis autem bellum præoptat, is nunquam desinat, ô dive Bacche, e cubitis suis telorum cuspides eximere.

CHOR. Tum si quis cupiens ordines ducere, tibi lucis usuram invidet, ô diva Pax, in præliis idem ei contingat, quod Cleonymo solet.

TRYG. Tum si quis hastarum faber, aut institor clypeorum, ut merces suas melius vendat, bellum cupit, is a prædonibus captus nihil nisi hordeum comedat.

CHOR. Tum si quis imperator esse volens non adjuverit, aut servus aliquis transfugere ad hostes parans, in rota versetur et flagris cædatur: nobis vero bona eveniant ΙΗ ΠΑΙΩΝ ΙΗ.

TRYG. Aufer istud ΠΑΙΕΙΝ et dic tantum ΙΗ.

CHOR. IH, IH ergo, IH tantum dico.
TRYG. Mercurio, Gratiis, Horis, Veneri, Cupidini—
CHOR. Et Marti.
TRYG. Non, non.
CHOR. Nec saltem Enyalio?
TRYG. Non.
CHOR. Subtendite quisque, et funibus deducite lapidem.
MERC. O eia.
CHOR. Eia magis.
MERC. O eia.
CHOR. Eia adhuc magis.
MERC. O eia, ô eia.
TRYG. Sed pari jugo non trahunt viri. Nonne simul incumbetis? ut turgentes simulato nisu operam frustramini! male plorabitis, vos Bœotii.
MERC. Eia ergo.
TRYG. Eia ô!
CHOR. Agite vos etiam una trahite.
TRYG. Ergone non traho, et ex fune pendeo, et incumbo, et serio rem gero?
MERC. Qui fit ergo, ut non procedat opus?
CHOR. O Lamache, injurius es, qui nobis obstas hic sedens: nihil opus est nobis, ô bone, tua Gorgone.
MERC. Nec isti traxerunt. Dudum est, quum Argivi nihil aliud curant, quam ut derideant eos, qui conflictantur ærumnis, præsertim quum bifariam mereant stipendia.
TRYG. Sed Lacones, ô bone, trahunt strenue.
MERC. Scinne vero, ut trahant? quotquot eorum ligna tractant, ii soli enixe incumbunt; sed non sinit ærarius faber.
CHOR. Nec Megarenses quicquam agunt; trahunt tamen, perquam avide diducentes rictum, catulorum instar dum ossa arrodunt, quippe qui fame mehercle pereant.
TRYG. Nihil promovemus, ô viri: sed uno animo omnes nos denuo aduiti oportet.
MERC. O eia.
TRYG. Eia magis.
MERC. O eia.
TRYG. Eia mehercle.
MERC. O eia, ô eia.
CHOR. Parum sane promovemus.
TRYG. Nonne indignum est alios quidem tendere et trahere, alios vero retrahere? Plagas accipietis vos Argivi.
MERC. Eia ergo.
TRYG. Eia ô!
CHOR. Quam malevoli sunt quidam inter nos!
TRYG. Vos ergo, qui pacis cupiditate flagratis, trahite fortiter.
CHOR. Sed sunt, qui impediunt.

TRYG. Viri Megarenses, nonne malo cruciatu hinc facessetis? odit enim vos Dea, alliorum memor, quibus illam unxistis primi. Vobis etiam Atheniensibus edico, ut desinatis isti adhærere parti, unde nunc trahitis: non enim nisi judiciis exercendis occupati estis. Sed si cupitis illam extrahere, ad mare nonnihil recedite.
CHOR. Agite, ô viri, capessamus jam opus nos soli agricolæ.
MERC. Procedit sane negotium multo magis vobis, ô viri.
CHOR. Ait procedere negotium: sed enitere quisquis ades.
TRYG. Profecto soli agricolæ opus extrahendo peragunt, et nemo alius.
CHOR. Age nunc, age quisque. Atqui jam prope est: ne ergo remittamus, sed intendamus fortius: jamjam confectum est negotium. O eia nunc, ô eia omnes; ô eia eia, ô eia eia, ô eia eia, ô eia omnes.
TRYG. O Diva uvarum datrix, qua te compellem oratione? unde sumam verbum decies mille amphorarum capax, quo te salutem? non enim habeo domo. O salve, Opora, et tu etiam ô Theoria. O qualis est vultus tibi, ô Theoria! ô quale et quam suave spiras intimo corde, dulcissimum, quasi vacationem militiæ et unguentum! num ergo similis est odor sportæ militaris?
CHOR. Abominor inimici hominis infestissimum vas textum vimine: illud enim olet ructum acidum cepæ; hæc autem olet poma, convivium, Dionysia, tibias, tragœdos, Sophoclis carmina, turdos, versiculos Euripidis—
TRYG. Plora tu quidem, qui eam falso insimulas: non enim delectatur forensium oratiuncularum artifice.
CHOR. Hederam, qualum quo mustum percolatur, balantes oves, sinum mulierum ad furnos cursitantium, ancillam temulentam, inversum congium, aliaque multa et bona.
MERC. Age adspice nunc, ut inter se confabulantur civitates reconciliatæ, et rident lubenti animo, tametsi sunt omnes mirum in modum suggillatæ, et cucurbitulas cuti inhærentes habent.
TRYG. Et horum etiam spectatorum intuere vultus, ut cognoscas singulorum artem.
MERC. Hei miser! Istum enim cristarum artificem nonne vides semet vellicantem? ille autem qui ligones factitat obpedit jam huic ensium fabro.
TRYG. At falcarius nonne vides ut gaudeat, et hastarum fabrum ut digito infami notet?
MERC. Age nunc jube agricolas abire.
TRYG. Audite populi: agricolæ abeant, sumtis rusticis instrumentis, in agrum quam citissime, sine hasta et sine gladio, et sine jaculo. Nam omnia jam plena hic sunt pacis antiquæ: sed unusquisque eat ad opus faciendum in agrum cantato Pæane.
CHOR. O dies optata justis et agricolis, postquam te lubens adspexi, convenire volo vites; atque etiam ficus, quas ego sevi junior, salutare animus est nobis longo post tempore.

TRYG. Nunc igitur, ô viri, adoremus primo Deam, quæ nobis
ademit cristas et Gorgonas: post illa danda opera ut festino gradu
abeamus domum, quisque ad suam villam, mercati nonnihil salsamenti
melioris in agrum.
MERC. O Neptune, quam pulchra adspectu eorum caterva!
quam densa et compacta, instar mazæ et cœnæ collatitiæ!
TRYG. Namque mehercle si splendens bene instructus sit mal-
leus, et tridentes rastri refulgeant ad solem, eorum ope pulchre con-
serantur ordines: atque adeo jam cupio ire in agrum, et longo post
tempore vertere rastro agellum. Sed, ô viri, revocate in memoriam
pristinam illam vivendi rationem, quam præstabat ista olim vobis, et
caricas constipatas, et ficus, et myrtos, mustumque illud dulce, pra-
tumque violarum illud ad puteum, et olivas, quarum flagramus desi-
derio, et pro istis hanc nunc Divam salutate.
CHOR. Salve, salve, ô carissima; quam cupidis advenisti nobis
tui! domiti enim et victi sumus tui desiderio, te Deam cupientes in
agrum remeare. Quippe nobis eras maximum emolumentum, ô ex-
petita omnibus, quicunque rusticam terebamus vitam: sola enim nos
juvabas. Nam multis fruebamur olim, te vigente, rebus dulcibus,
quæ sine sumtu et gratæ accidebant. Quippe rusticis eras recens
hordeum fresum et salus. Itaque tibi et vites, et teneræ ficus, ce-
teræque omnes stirpes adridebunt, te cupide recipientes. Sed ubi-
nam a nobis abfuit istæc multo isto tempore? hoc nos edoce, ô deo-
rum benevolentissime.
MERC. O sapientissimi agricolæ, mea jam percipite verba, si
vultis audire hanc, quomodo perierit. Prima quidem causa fuit
Phidias adversa fortuna usus; deinde Pericles metuens ne in partem
veniret ejusdem infortuni, quia formidabat indolem vestram, præ-
fractumque ingenium, priusquam aliquid mali pateretur, ipse in-
flammavit rempublicam: quippe injecta parva scintilla decreti Me-
garici, excitavit tantum bellum, ut præ fumo omnes Græci lacrima-
rent, quique illic, quique hic sunt. Ut autem primum semel au-
divit vitis, crepuit, et cadus percussus iracunde recalcitravit ca-
dum. Non amplius erat quisquam, qui hæc sedaret: ipsa autem Pax
disparuit.
TRYG. Hæc sane, ita me Apollo amet, ex nemine resciveram,
nec quomodo cum ea conjunctus esset Phidias, audiveram.
CHOR. Nec ego, nisi nunc: propterea ergo formosa erat Pax,
utpote genere illi conjuncta: multa sane nobis latent.
MERC. Deinde postquam cognorunt civitates, quibus imperaba-
tis, vos esse vobis invicem exasperatos, dentesque restringere, omnia
in vos machinabantur tributorum metu, et pecuniarum largitionibus
in partes suas adducebant Lacedæmoniorum primores: isti autem,
utpote homines sordidi appetentes lucri, exterosque decipere sueti,
hac turpiter abjecta, bellum arripuerunt: deinde illorum lucra agri-
colis erant intertrimento. Nam triremes hinc missæ ad ulciscendas
injurias, hominum etiam immerentium ficus comedebant.

CHOR. Immo merito, quoniam ficum meam exciderunt illi, quam ego severam et educaveram.

TRYG. Ita me Jupiter amet, ô bone, merito sane: nam et meam, lapide injecto, sex modiorum capacem cistam frumentariam perdiderunt.

MERC. Deinde, ut ex agris convenere in urbem agricolæ, eodem modo se etiam venales haberi, quo urbani, facile animadvertere; sed quum essent sine uvis, et desiderarent ficus, spectabant oratores: qui quum satis nossent pauperes infirmos esse, et laborare inopia victus, Divam istam sæpius clamoribus suis, tanquam furcillis, abegerunt, quoties illa, regionis hujus amore, sese conspiciendam exhibuit. Ex sociis autem illos quatiebant, qui essent pinguiores et opulentiores, affingentes hujuscemodi causas, *Brasidæ favet.* Tum vos istum falso oppressum crimine, tanquam catuli, lacerabatis. Urbs enim pallida morbo et in metu desidens, quæcunque quis per calumnias parta ei objiceret, lubentissime comedebat. At exteri, quum plagas viderent, quas isti infligebant, auro iis qui hæc faciebant, os obturabant; ita ut illos quidem facerent divites, Græcia autem desolaretur vobis non animadvertentibus. Caput autem istis rebus erat coriarius.

TRYG. Desine, desine, Mercuri domine, horum ne memineris; sed sine istum hominem esse apud Inferos, ubi est: non enim noster est ille vir amplius, sed tuus. Quæcunque igitur dixeris in illum, licet nequam fuerit, dum vixit, et loquax, et sycophanta, et miscuerit omnia et turbaverit, hæc inquam omnia tuis dehinc exprobrabis. Sed cur sileas, ô Diva, dic mihi.

MERC. At hujus rei causam non facile animum inducet ut dicat spectatoribus: est enim iis valde irata, ob ea quæ perpessa est.

TRYG. Tibi saltem dicat ipsa paulum modo.

MERC. Dic mihi, ô carissima, quo erga istos sis animo; age ô mulierum clypeis inimicissima.—Esto: audio. Hæccine expostulas? intelligo.—Audite vos, quamobrem de vobis conqueratur. Ait se ultro venisse post res in Pylo gestas, cistamque adtulisse plenam induciis, sed rejectam fuisse ter in concione.

TRYG. Peccavimus in hac re; sed ignosce: mens enim nostra tunc erat in coriis.

MERC. Audi sis nunc, quod me modo interrogavit, quisnam malevolus ipsi maxime fuerit hic, et quis amicus, qui prælia ne fierent studuerit?

TRYG. Benevolentissimus quidem multo erat Cleonymus.

MERC. Qualis ergo videtur esse in re bellica Cleonymus?

TRYG. Animi fortissimi, nisi quod non est filius cujus ipse ait patris. Nam si quando exeat militatum, statim, quum arma abjiciat, *subjectitius* esse arguitur.

MERC. Adhuc nunc audi, quod me modo interrogavit, quis nunc obtineat suggestum in Pnyce?

TRYG. Hyperbolus illum nunc locum tenet. Heus tu, quid facis? quonam caput tuum circumagis?

MERC. Aversatur populum, indigne ferens, quod malum præsidem sibi adscivit.

TRYG. At non amplius utemur eo; nunc autem quia populus indigebat tutore, nudusque erat, hoc viro interim, tanquam munimento, se præcinxit.

MERC. Quærit, qui tandem ista conductura sint reipublicæ.

TRYG. Prudentiores fiemus quodammodo, quia lucernarum artifex est. Antehac quidem palpabamus res gerendas in tenebris; at nunc de omnibus rebus ad lucernam consultabimus.

MERC. O! ô! qualia jussit me ex te sciscitari!

TRYG. Quænam?

MERC. Plurima, etiam vetusta illa, quæ reliquit olim: et primo quidem quid rerum agat Sophocles, percontabatur.

TRYG. Bene ac beate est illi; et tamen evenit ei mirabile quiddam.

MERC. Quid?

TRYG. E Sophocle fit Simonides.

MERC. Simonides? quomodo?

TRYG. Quoniam senex et sordidus lucri causa vel in crate naviget.

MERC. Quid vero? estne in vivis adhuc Cratinus ille sapiens?

TRYG. Mortuus est, quando Lacones irruptionem fecerunt.

MERC. Quid ei accidit?

TRYG. Rogas? animi deliquium passus est: quippe dolori temperare non poterat, quum videret dolium vino plenum frangi. Alia etiam quam multa censes contigisse urbi infortunia? quapropter, ô domina, nunquam a te divellemur.

MERC. Age ergo hac lege accipe Oporam hancce tibi uxorem, deindeque in agris cum illa habitans procrea tibi uvas.

TRYG. O carissima, huc ades, et da mihi copiam tui osculandi. Numquid detrimenti capturus tibi videor, ô domine Mercuri, si longo post tempore Oporam subagitavero?

MERC. Non, si re patrata misturam pulegii biberis. Sed quamprimum hancce Theoriam suscipe, et ad Senatum perduc, cujus quondam erat.

TRYG. O beate tu Senatus ob hanc Theoriam! quantum sorbebis jusculi per triduum! quam multa comedes viscera cocta et carnes! sed, ô amice Mercuri, vale multum.

MERC. Tu quoque vale, mi homo; lætus abi, et memor esto mei.

TRYG. O scarabæe, domum, domum avolemus.

MERC. Non est hic, ô bone.

TRYG. Quorsum ergo abiit?

MERC. Currum Jovis subiit, et fulmen gerit.

TRYG. Unde ergo miser ille istic habebit cibos?

MERC. Ganymedis ambrosiam comedet.

TRYG. Quomodo ergo descendam ego?

MERC. Bono animo es, recte: hac, juxta ipsam Deam.

TRYG. Adeste, vos puellæ; sequimini me ocius: nam plurimi vos exspectant cupidi arrecto pene.

CHOR. Sed abi lætus: nos autem interea hanc supellectilem comitibus servandam committamus: quippe solent præcipue circa scenas plurimi fures morari occulti, et mala patrare. Sed tu custodi hæc strenue: nos autem spectatoribus dicamus ex instituto nostro quæcunque nobis ratio suadet atque animus.

Equidem oportebat ut, si quis comicus poëta in digressione ad spectatores per anapæstos se ipsum laudaret, illum verberarent lictores: sin, ô Jovis filia, æquum est, quempiam honore adfici, qui præstantissimus hominum et celeberrimus evaserit in arte comœdias docendi, poëta noster magna se laude dignum esse ait. Primo enim solus omnium effecit, ut quos habet æmulos, ii desierint pannos mendicorum irridere, et cum pediculis belligerare: deinde Hercules illos pinsentes, et famelicos, et fugitivos, et fraudulentos, et se consulto verberibus offerentes, collutulatos expulit primus: servos etiam facessere coëgit, quos semper producebant flentes, idque eapropter, ut conservus ridens alterius plagas sic eum interrogaret; *O miser, quid accidit cuti tuæ? num hystrix invasit tibi in latera cum magno exercitu, tergumque tuum exscidit et vastavit?* Sublatis his ineptiis, odiosisque et ignobilibus nugis, magnam fecit artem vobis, quam ædificavit, et alte quasi turribus eduxit verbis magnificis, et sententiis, dicteriisque haud trivialibus; operam non abutens perstringendis privatis homuncionibus, mulieribusve: sed herculeo quodam impetu maxima monstra aggreditur, transcendens coriorum fœtores tetros et cœni commoti minas. Et primum quidem omnium oppugno ipsam illam serratis dentibus immanem beluam, cujus ab oculis terribiles micabant Cynnæ radii, caput autem ejus circumlambebant centum capita perditissimorum adulatorum; quæ vocem habebat torrentis stragem edentis, odorem phocæ, coleos Lamiæ illotos, culumque cameli. Hujuscemodi viso monstro non extimui, sed pro vobis pugnans et pro insulis, obstiti ei semper. Quapropter nunc vos æquum est reddere gratiam mihi, et memores esse. Etenim antehac, quum rem ex sententia gessissem, non obambulabam palæstras, puerosque solicitabam; sed sumta supellectile statim abibam, in paucis molestus, in plerisque delectabilis, servato in omnibus officio. Proinde fautores me habere decet et viros et pueros: calvos etiam admonemus, ut suo studio nos adjuvent in adipiscenda victoria. Unus enim quisque dicet, me victore, ad mensam et in conviviis: *Porrige calvo illi, da calvo illi de bellariis aliquid, et ne detrahe quicquam præstantissimo poëtarum, viro qui frontem habet.*

SEM. Musa, tu, bello repudiato, mecum, cum amico tuo, choreas exerce, Deorum celebrans connubia, hominumque convivia, et beatorum epulas: tibi enim hæc in primis curæ sunt. Si autem Carcinus venerit, et tecum oraverit, ut cum filiis suis choreas instituas,

ne obtemperes, nec eas adjutrix illis: sed puta omnes esse coturnices domesticos, saltatores brevicervicos, statura nanos, caprinorum stercorum ramenta, machinarum inventores. Etenim dixit eorum pater, illud, quod præter spem sibi obtigerat argumentum fabulæ, a mustela vesperi strangulatum fuisse.

SEM. Tales decet Gratiarum pulchricomarum hymnos celebres sapientem poëtam cantare, quando vere novo hirundo sessitans voce perstrepit, et chorum non habet Morsimus, neque Melanthius: cujus acerbissimam vocem garrientis audivi, quum tragicum chorum haberent frater ejus et ipse, ambo Gorgones gulosæ, batidispices, Harpyiæ, anuum fututores, impuri, olentes hircum, piscium pernicies: quos despue screatu magno et largo, diva Musa, et mecum læta festivitatem celebra.

TRYGÆUS, FAMULUS, CHORUS, HIEROCLES.

TRYG. Quantæ molis erat pervenire usque ad deos! mihi hercle fesso dolent oppido crura. Parvi utique desuper intuenti mihi videbamini. De cœlo quidem spectanti videmini sane maligni, hinc autem multo maligniores.

FAM. Venistin', ô here?

TRYG. Ut ego audivi ex quodam.

FAM. Qualem expertus es fortunam?

TRYG. Dolent mihi crura, magnum iter emenso.

FAM. Age dic nunc mihi.

TRYG. Quidnam?

FAM. Vidistin' alium quempiam hominem in aëre vagantem præter te ipsum?

TRYG. Non, nisi forte duas aut tres dithyrambicorum poëtarum animas.

FAM. Quid autem faciebant?

TRYG. Volitantes colligebant prooemia nescio quæ, natantium in aëre virorum nugas.

FAM. Non ergo illud esse verum in aëre deprehendisti, quod vulgo dicunt, nos stellas fieri, quando quis nostrûm moritur?

TRYG. Maxime.

FAM. Ecquænam est illic nunc stella?

TRYG. Ion Chius, qui olim hic fecit canticum illud *Eoum*, tanta cum approbatione, ut eum statim omnes *Eoum sidus* appellarent.

FAM. Quænam ergo sunt illæ discurrentes stellæ, quæ ardentes cursitant?

TRYG. Sunt illæ quædam e stellis divitibus, quæ a cœna redeunt laternas habentes, et in laternis ignem. Sed adsume ocius istam et introduc eam, et solium elue, et aquam calefacce, et sterne mihi atque huic genialem lectum: hisque peractis redi huc. Ego autem alteram hancce reddam Senatui interea.

FAM. Undenam vero has accepisti?

TRYG. Unde? nempe ex cœlis.

FAM. Haud ego jam deos faciam trioboli, si lenocinium faciunt, uti nos homines.

TRYG. Non quidem ita solent: sunt tamen inter illos quidam, qui ex hoc quæstu sibi victum parant.

FAM. Age ergo eamus. Dic mihi, aliquidne huic comedendum dabo?

TRYG. Nihil. Nam nolet comedere, nec panem, nec mazam, solita semper apud superos ambrosiam lingere.

FAM. Ain' *lingere?* Ergo ei pelvis etiam paranda est.

CHOR. Sane feliciter senex iste, quantum videre licet, nunc rem gerit.

TRYG. Quid ergo, quum sponsum me videbitis nitidum?

CHOR. Dignus eris, quem omnes beatum prædicent, mi senex, rursus juvenis factus, unguento delibutus.

TRYG. Opinor. Quid vero, quando cum illa concumbens papillas prehendam?

CHOR. Fortunatior videberis, quam Carcini strobili.

TRYG. Nonne vero merito? qui scarabæo invectus servavi Græcos, ita ut omnes in agris degentes tuto jam futuant et dormiant.

FAM. Lavit puella, et recte se habent circa nates omnia? placenta cocta est; libum sesaminum conficitur; ceteraque parata sunt omnia: sed pene opus est.

TRYG. Age ergo reddamus Theoriam hancce Senatui propere.

FAM. Quænam est hæc mulier? quid ais?

TRYG. Theoria illa est, quam nos aliquando madidi subagitavimus, Brauronem eam deducentes: hoc certo scias, et vix potuit capi.

FAM. O here, quantam culus iste quinto quoque anno voluptatem adfert!

TRYG. Eia, quis vestrûm est justus? quisnam? quis hanc ad se receptam custodiet Senatui? Heus tu, quamnam hic delineationem facis?

FAM. Quid, malum, rogas? ad Isthmia tentorium peni meo designo.

TRYG. Nondum dicitis vos, quis sit custoditurus? Huc ades tu; deponam enim te in medium adductam.

FAM. Iste innuit.

TRYG. Quis?

FAM. Rogas? Ariphrades, obsecrans ut ad se adducatur.

TRYG. Sed, ô stulte, succum ejus lambendo hauriet irruens. Agedum tu depone prius hanc supellectilem humi. Senatus, vosque Prytanes, videte hanc Theoriam: spectate quanta bona vobis adferens tradam, ita ut statim possitis sustollentes crura hujus in sublime patrare sacra. Hancce culinam videte quam sit pulchra: propterea etiam fuligine nigra est: istic enim, antequam bellum oriretur, Senatui ollæ stabant olim. Deinde cras statim nobis hanc habentibus

certamina licebit instituere pulcherrima, humi luctari, quadrupedum in morem stare, unctisque ritu pancratio certantium strenue ferire, fodicare, simul pugnis et pene. Post autem tertia die cursus equestres instituetis, ubi singulator singulatorem prævertet, currusque super curribus eversi flantes et spirantes mutuis movebuntur successibus: alii autem jacebunt recutiti aurigæ lapsi circa metam. Sed, ô Prytanes, accipite Theoriam. Hem, quam lubenter adsumsit eam iste Prytanis! at non faceres, si quid gratiis introducendum ad Senatum fuisset tibi, sed vidissem te prætendentem vacationem simulque manum accipiendo muneri.

CHOR. Certe de omnibus bene meretur civis similis tui.

TRYG. Quum vindemiabitis, multo magis scietis qualis sim.

CHOR. Nunc etiam id satis tu quidem ostendis. Servator enim omnibus hominibus es factus.

TRYG. Quid ergo dices, quum ebibes musti poculum?

CHOR. Immo secundum deos tibi semper primas deferemus.

TRYG. Optime enim de vobis promeritus sum ille ego Trygæus Athmonensis, qui gravissimis ærumnis liberavi plebeiam turbam, populumque agrestem: quique Hyperbolum repressi.

CHOR. Age vero, quid deinceps nobis faciendum est?

TRYG. Quid aliud, nisi hanc dedicemus adhibitis leguminum ollis?

CHOR. Ollisne? tanquam querulum Hermulam?

TRYG. Quid ergo videtur? vultisne saginato bove?

CHOR. Bove, inquis? nequaquam, ne suppetias aliquorsum currere oporteat.

TRYG. Num ergo porca pingui et magna?

CHOR. Minime.

TRYG. Cur?

CHOR. Ne fiat porcina Theagenis spurcitia.

TRYG. Quanam ergo sodes ex ceteris victimis censes?

CHOR. Ove.

TRYG. Ove?

CROR. Ita hercle.

TRYG. Sed est Ionicum hoc vocabulum.

CHOR. De industria, ut, si in concione quis dixerit bellum esse gerendum, tum qui illic sedebunt, præ metu dicant Ionice, *Ovæ!*

TRYG. Recte utique dicis.

CHOR. Et sint cetera lenes: atque ita alii erga alios erimus animo agnino, erga socios autem multo mitiores.

TRYG. Age ergo adduc quam citissime ovem: ego interea aram parabo, in qua sacrificabimus.

CHOR. En ut omnia quæ Deus vult, fortunaque secundat, procedunt ex sententia, aliaque aliis istorum opportuno tempore sese offerunt!

TRYG. Hoc utique satis apparet: nam ara, ecce, jam foris est.

CHOR. Festinate ergo, dum divino jussu impetum cohibet conversa belli aura. Nunc enim Deus palam res in melius refert.

TRYG. Canistrum adest, cui mola salsa inest, et corona, et culter: ecce etiam ignem, nec, præter ovem, nobis quicquam moræ est.

CHOR. Nonne ergo omni studio festinabitis? Nam si Chæris vos viderit, invocatus accedet, ut canat tibiis, et certo scio vos ei flanti seque ipsum fatiganti daturos tandem aliquid.

TRYG. Agedum tu sume canistrum et gutturnium, atque circumi aram ocius dextrorsum.

FAM. Ecce circumivi: aliud jam impera.

TRYG. Agedum torrem hunc in aquam immergam: tu concute ocius: tu autem porrige salsæ partem molæ; ipseque fac lustreris, tradita mihi hac face: projice spectatoribus etiam aliquantum frugum.

FAM. En.

TRYG. Jamne dedisti?

FAM. Ita mehercle: nec istorum quotquot sunt spectatorum ullus est, quin habeat hordeum.

TRYG. Nonne etiam mulieres acceperunt?

FAM. Sed ad vesperam dabunt eis viri.

TRYG. Quin precamur? Quis hîc adest? ubinam sunt multi et boni?

FAM. Age dem istis: multi enim sunt et boni.

TRYG. Istosne putasti bonos esse?

FAM. Quippini? qui nimirum, quum eos tanta aqua perfuderimus, in eundem istum veniunt et consistunt locum.

TRYG. Sed quam primum precemur; precemur jam. O veneranda regina, Dea honoranda, Pax, domina chororum, domina nuptiarum, accipe sacrificium nostrum.

CHOR. Accipe, obsecro, ô carissima; nec fac itidem, ut solent mulieres adulteræ. Quippe illæ semiadapertis foribus prospectant; et siquis advertat ipsis animum, recedunt; deinde, si abeat, prospectant rursus. Tu nihil horum fac itidem nobis.

TRYG. Ne hercle feceris, sed ostende totam te ipsam, ut ingenuam decet, amatoribus nobis, qui tui desiderio tertium jam et decimum maceramur annum. Dissolve pugnas et tumultus, ut Lysimacham te vocemus. Compesce festivas illas nostras suspiciones, quibus adducti nugas garrientes alii alios calumniamur: et tempera nos Græcos denuo amicitiæ succo, et ignoscendi voluntatem mitiorem admisce mentibus nostris. Effice, ut forum nostrum bonis rebus abundet, grandibus alliis, cucumeribus præcocibus, pomis, malis punicis, lænis parvis in usum servorum: et ex Bœotia ut videamus multos, qui ferant anseres, anates, palumbes, trochilos: et Copaïdum anguillarum ut sportæ veniant, utque circa eas conferti nos opsonantes in turba luctemur cum Morycho, Telea, Glauceta, aliisque helluonibus multis; deinde Melanthius ut veniat posterior ad forum, illæ autem venditæ jam sint, et iste ejulet, deinde ex Medea

sic lamentetur: *Perii, perii, postquam e manibus exciderunt mihi anguillæ in betis delitescentes*: et homines ut ejus malis gaudeant. Hæc, ô veneranda, precantibus nobis da.

FAM. Cape cultrum, et scite, ut coquum decet, fac mactes ovem.

TRYG. Sed fas non est.

FAM. Quamobrem?

TRYG. Nimirum Pax non gaudet cæde, nec cruentatur ejus ara; sed intro ablatam victimam macta, femoraque exemta huc effer: et sic ovis præbitori servatur.

CHOR. Te ergo foris nunc manentem oportet assulas huc reponere ocius, ceteraque insuper quæ ad rem sacram pertinent.

TRYG. Nonne tibi aruspicum ritu videor cremium ponere?

CHOR. Quippini? Quid enim te fugit, quod requiri possit in sapiente viro? aut quid non pervides mente, quod pervidere oporteat illum, cujus probata est solertia, expeditaque animi audacia?

TRYG. Assula incensa Stilbidem fumo premit. Mensam etiam adferam; nec opus erit famulo.

CHOR. Quis non laudaret hujuscemodi virum, qui multa perpessus, servavit sacram urbem? quare nunquam non habebitur admirandus omnibus.

FAM. Peracta sunt quæ imperasti. Cape femora hæc et in ignem impone: ego vero ad exta et liba ibo.

TRYG. Mihi erunt ista curæ. Sed jam venisse te oportebat.

FAM. Ecce adsum: num cessasse tibi videor?

TRYG. Assato nunc ista probe: namque eccum accedit aliquis lauro coronatus. Quis homo est tandem?

FAM. Quam arrogans videtur! Vates est aliquis.

TRYG. Non hercle, sed Hierocles.

FAM. Ille ipse nimirum est ex Oreo sortilegus. Quidnam porro dicturus est?

TRYG. Satis apparet illum adversaturum paci.

FAM. Minime: sed ad nidorem ingressus est.

TRYG. Adsimulemus, quasi non videamus eum.

FAM. Recte dicis.

HIER. Quodnam hoc est sacrificium, et cuinam fit deo?

TRYG. Assato tu tacite, et cave ne lumbum adtigas.

HIER. Nonne dicetis cuinam deorum sacrificatis?

TRYG. Num cauda bene habet?

FAM. Bene sane, ô diva Pax amica.

HIER. Age proseca nunc, et prosicias da.

TRYG. Præstat prius assare.

HIER. Atqui hæc jam sunt assata.

TRYG. Nimis curiosus es, quisquis es. Disseca: ubi mensa? libamentum cedo.

HIER. Lingua seorsum præciditur.

TRYG. Meminimus. Sed scin' quid facias?

HIER. Si dixeris.

TRYG. Ne loquere nobiscum quicquam. Nam sanctæ Paci sacra facimus.

HIER. O miseri mortales et insipientes—

TRYG. In caput tuum vertat.

HIER. Qui præ stoliditate Deûm voluntatem non intelligentes fœdus iniistis viri cum truculentis simiis—

FAM. Ha ha he.

TRYG. Quid rides?

FAM. Faceti mihi videntur truculenti simii.

HIER. Et stupidæ columbæ vulpeculis creditis, quarum dolosa mens, dolosum ingenium.

TRYG. Utinam fiat tuus pulmo tam calidus, ô jactator, quam sunt hæc exta!

HIER. Nisi enim Nymphæ deæ Bacin deceperunt, nec Bacis mortales, nec rursus Nymphæ Bacin ipsum—

TRYG. Dii te eradicent, ni bacissare desinis.

HIER. Non erat in fatis, ut jam dissolverentur vincula Pacis, sed tunc primum—

TRYG. Sale conspergenda hæc sunt.

HIER. Nondum enim placet beatis diis, ut a bello desistamus, antequam lupus ovem ineat. Dum blatta fugiendo visiens teterrimum emittet fœtorem, et clamosa canis partus concitata stimulis cœcos gignet, tamdiu nondum oportebat pacem fieri.

TRYG. Quid ergo facere nos oportebat? num a bello non desistere? aut sortiri utri ploraturi essemus magis, quum liceret nobis, inito fœdere, Græciæ communiter imperare?

HIER. Nunquam efficies, ut cancer incedat recte.

TRYG. Nunquam cœnabis posthac in Prytaneo; neque, postquam res peracta est, vaticinia facies deinceps.

HIER. Asperum erinaceum nunquam reddideris levem.

TRYG. Num Atheniensibus verba dare aliquando desines?

HIER. Quo enim oraculo jussi victimæ femora adolevistis diis?

TRYG. Isto nimirum, quod pulcherrimum fecit Homerus: *Sic illi quidem inimica belli nube depulsa, Pacem amplexi sunt, et eam dedicarunt mactata victima. Sed postquam femora combusta fuere, visceribus pasti libarunt poculis: ego autem dux eram viæ: at sortilego nemo dabat calicem fulgentem.*

HIER. Hæc non ad me pertinent: non enim hoc dixit Sibylla.

TRYG. At sapiens ille mehercle Homerus perquam scite dixit: *Nec tribules, nec legem, nec Larem habet ille, qui bellum amat intestinum horrendum.*

HIER. Vide ne dolo aliquo mentem tuam decipiens miluus, corripiat.

TRYG. (*ad famulum*). Istuc tu cave: nam hoc metuendum est extis oraculum. Infunde vero libamen, et extorum partem huc cedo.

HIER. Sed si vobis ita faciendum videtur, ipsemet etiam ego mihi ministrabo.

TRYG. Libamen, libamen.

HIER. Infunde mihi etiam et extorum partem porrige.

TRYG. At nondum hoc placet beatis diis: sed istud potius, ut nos libemus, tu autem abeas. O veneranda Pax, permane nobiscum omni vitæ tempore.

HIER. Affer huc mihi linguam.

TRYG. Tu vero tuam hinc aufer.

HIER. Libamen.

TRYG. *(ad famulum)*. Hæc etiam cum libamine sume ocius.

HIER. Nemone dabit mihi de extis aliquid ?

TRYG. Non enim possumus nos prius dare, antequam lupus ovem ineat.

HIER. Immo per genua te obsecro.

TRYG. Frustra, ô bone, supplicas: non enim levem reddes asperum erinaceum. Agite, spectatores, adeste, comedite exta nobiscum.

HIER. Ego vero quid?

TRYG. Sibyllam comede.

HIER. Haud sane, per Tellurem adjuro, vos hæc comedetis soli; sed abripiam ea vobis: sunt enim in medio posita.

TRYG. Percute, percute, percute istum Bacin.

HIER. Antestor.

TRYG. Et ego, te nempe esse helluonem et arrogantem hominem; percute ipsum, et baculo cohibe jactatorem illum.

FAM. Tu quidem id cura: ego vero victimarum pelles, quas hicce per fraudem accepit, ei detraham. Nonne depones pelles, sacrificule? audistin'? qualis iste corvus ex Orco venit! nonne avolabis ocius in Elymnium?

SEM. Lætor, lætor, quod carere licet casside, et caseo, et cepis. Non enim ex præliis voluptatem capio; sed si apud ignem perpotem cum caris sodalibus, comburens ligna, quæcunque fuerint aridissima, æstivo calore exsiccata, et in carbonibus torrens cicer, fagumque in ignem immittens, et simul Thrattam subagitans, dum uxor lavat. Nihil enim jucundius est, quam si, facta jam semente, deoque eam irrigante, sic fabuletur vicinus aliquis: *Dic mihi sodes, quid facimus interea, ô Comarchida? mihi quidem potare placet, dum deus juvat sata. Age, mulier, frige phaselorum tres chœnices, triticique nonnihil eis admisce, atque ficus depromme. Vocet Syra Manen ex agro, quandoquidem non licet pampinare hodie, neque glebas frangere, quum ager sit uvidus: et a me ferat aliquis turdum et fringillas duas. Erat etiam recondita domi colostra, et quatuor frusta carnis leporinæ, nisi quid illorum abripuit mustela vesperi: sane strepebat intus nescio quid et tumultuabatur. Ex illis, inquam, frustis fer nobis tria, puer, et unum da patri: myrtos fructiferos pete ab Æschinada; simulque, eadem est enim via, Charinadem aliquis vocet, ut potet nobiscum, dum bene facit, et incrementum dat deus frugibus.*

SEM. Quando cicada cantat suavem suam cantilenam, lætor dispiciens Lemnias vites, an jam maturescant: nam fructum præcocem producunt: lætor etiam intuens grossum tumescentem; deinde quum est maturus, comedo, suavitatemque exploro, simulque dico: *Amicæ tempestates!* et nonnihil thymi terens misturam bibo: deinde fio pinguis eo æstatis tempore: his, inquam, lætor magis, quam si intuear diis odiosum centurionem tres cristas habentem, puniceamque chlamydem coloris intensissimi, quam ille tincturæ esse ait *Sardianicæ*: sin forte pugnandum sit ei ista amicto chlamyde, tunc illa tingitur tinctura *Merdianica*: deinde fugit primus, tanquam celer equigallus, cristas concutiens; ego autem sto retia servans. Quando autem domi sunt, intolerabilia faciunt, dum alios inscribunt in catalogum, alios temere delent bis aut ter. Cras quidem profectio est: huic vero cibus non est emtus: nesciebat enim quum domo egrederetur se militiæ adscriptum esse: deinde ad simulacrum Pandionis consistens, nomen suum in catalogo videt, inopsque consili currit flens amare. Ista nobis faciunt agricolis; urbanis vero secus, illi diis hominibusque invisi armorum abjectores: pro quibus pœnas adhuc dabunt mihi, si deus volet: multis enim me læserunt injuriis, qui domi quidem sunt leones, in acie autem vulpes.

TRYGÆUS, FALCARIUS, CRISTARIUS, LORICARIUS, TUBICEN, GALEARUM FABER, HASTARIUS, PUER LAMACHI, PUER CLEONYMI, CHORUS.

TRYG. Io! io! Quanta multitudo venit ad nuptiales epulas! Cape hanc galeam, et cristis mensas deterge, siquidem illius nullus est usus amplius: deinde infer placentas et turdos, plurimamque leporinam et panes.

FALC. Ubi Trygæus est, ubi?

TRYG. Turdos coquo.

FALC. O carissime Trygæe, quanta bona in nos contulisti, quum pacem fecisti! nam antidhac nemo emisset falcem vel teruncio: nunc vero eas quinquagenis drachmis vendo: iste autem ternis drachmis cados vendit in agros. Sed, ô Trygæe, cum ex falcibus sume, tum ex istis, quidquid voles, gratiis: et istæc accipe. Ex iis enim quæ vendidimus, et unde lucrum fecimus, dona hæcce tibi ferimus ad nuptias.

TRYG. Agite ergo, depositis istis apud me, ingredimini ad cœnam ocius: etenim iste armorum institor accedit æger animi.

CRIS. Hei mihi! Trygæe, quam me funditus perdidisti!

TRYG. Quid vero est, infortunate? num tibi forte dolet caput cristis erumpentibus?

CRIS. Pessum dedisti meum opificium et victum, hujusque, et istius hastarum fabri.

TRYG. Quid preti, amabo, solvam tibi pro istis duabus cristis?

CRIS. Tu ipse quid das?

TRYG. Quid dem rogas? pudet dicere. Tamen quia multo labore implicitæ et adstrictæ sunt, facile pro iis darem tres caricarum chœnices, mensam ut detergam hacce.

CRIS. Fer igitur intus huc caricas: quippe satius est, ô bone, quam nihil accipere.

TRYG. Aufer, aufer eas hinc in malam rem: pili eis defluunt, nihili sunt. Cristas has non emerem, ne una quidem carica.

LOR. Hac autem lorica decem minis æstimata, commissa fabre, quid faciam miser?

TRYG. Hæc quidem nequaquam tibi damno erit: sed da eam mihi eodem pretio, quo tibi constitit: nam ad id apta est, ut quis in eam exoneret alvum—

LOR. Desine conviciorum in me et merces meas.

TRYG. Hoc modo adpositis tribus lapillis. Annon commode?

LOR. Qua vero parte terges nates, homo ineptissime?

TRYG. Hac, immissa manu per foramen, quo brachium exseritur, et illac—

LOR. Ergo utraque manu?

TRYG. Ita hercle, ne furtum fecisse deprehendar obturando navis foramine.

LOR. Ergone super vase decem minarum sedens cacabis?

TRYG. Equidem hercle, ô perdite. Anne vero putas me podicem meum venditurum vel mille drachmis?

LOR. Agedum effer argentum.

TRYG. Sed, ô bone, podicem mihi premit tua lorica; aufer, non emam.

TUB. Quid vero ego tandem hac tuba faciam, quam emi olim sexaginta drachmis?

TRYG. Plumbum si infundas in hanc cavitatem, deinde si superne virgam infigas longiusculam, fiet tibi pensilis cottabus.

TUB. Hei mihi! derides me.

TRYG. Sed aliud consilium dabo. Plumbum quidem, ut dixi, infunde: ex hac autem parte funiculis suspensam lancem adde, et plane tibi fiet illud, quo possis ficus in agro servis tuis appendere.

GAL. FAB. O implacate dæmon, ut me perdidisti, quando pro his galeis minam olim dedi! et quid jam faciam? quis enim eas emet?

TRYG. Abi et vende eas Ægyptiis, sunt enim aptæ ad metiendam syrmæam.

HAST. Hei mihi! ô galearum faber, quam misera est nostra conditio!

TRYG. Huic quidem nihil evenit mali.

GAL. FAB. Sed quid est adhuc, ad quod galeis utatur quispiam?

TRYG. Si hujusmodi ansas discat quis facere, multo pluris eas vendet, quam nunc.

GAL. FAB. Abeamus, ô hastarum faber.

TRYG. Nequaquam; quia ab hoc ego hastas istas emam.

HAST. Quantum ergo das?

TRYG. Si bifariam diffindantur singulæ, sumam eas pro ridicis, centenas drachma.

HAST. Contumelia hæc est: discedamus hinc, ô bone.

TRYG. Ita hercle: nam pueri jam exeunt huc invitatorum, micturi, ut quæ cantaturi sunt præmeditentur, ni fallor. Sed, ô puer, si quid cantare cogitas, hic propter me adstans prius præludium cantus face.

PUER I. Nunc rursus a bellicosis viris exordiamur—

TRYG. Desine bellicosos cantare, præsertim, ô perditissime, facta jam pace. Male doctus es et execrabilis.

PUER I. Illi autem quum jam prope essent concurrentes inter sese, scuta et clypeos conserebant umbonibus munitos.

TRYG. *Clypeos?* nonne desines clypeos memorare nobis?

PUER I. Hic virum ejulatus exoriebatur simul et supplicatio.

TRYG. *Virûm ejulatus*, inquis? plorabis, ita me Bacchus amet, ejulatus canens, eosque umbonibus munitos.

PUER I. Sed quid canam tandem? tu enim dic mihi, quibus delecteris.

TRYG. Cane, *Sic illi quidem comedebant boum carnes*, et quæ sunt istiusmodi: *Prandium adponebant et quæcunque sunt esu suavissima.*

PUER I. Sic illi quidem comedebant boum carnes, sudantumque equorum cervices solvebant jugo, satiati jam bello.

TRYG. Esto: bello satiati sunt; deinde comederunt. Ista cane, ista, ut comederint satiati.

PUER I. Deinde postquam desiere, pectora munierunt.

TRYG. Cupide et lubenter, ut credo.

PUER I. E turribus vero sese effuderunt; clamor autem ingens exortus est.

TRYG. Pessimis exemplis pereas, ô puerule, cum tuis præliis: nihil enim nisi bella canis. Cujusnam vero filius es?

PUER I. Egone?

TRYG. Tu ergo hercle.

PUER I. Filius Lamachi.

TRYG. Hui! mirabar profecto, dum te audiebam, ni tu esses *Bulomachi* hominis et *Clausimachi* alicujus filius. I in malam rem, et hastiferos adiens, iis canta. Ubi mihi Cleonymi est filius? cane, priusquam ingrediaris, aliquid: nam sat scio te pugnas non cantaturum: modesto enim es patre natus.

PUER II. Clypeo quidem meo Saïus aliquis superbit, quem ad fruticem reliqui invitus, instrumentum belli labe carens—

TRYG. Dic mihi, ô pusio, hæccine in patrem tuum canis?

PUER II. Vitam autem meam servavi.

TRYG. At parentum vitam dedecorasti. Sed ingrediamur:

quippe sat certo scio, quæ modo cecinisti de clypeo, horum te nunquam obliturum, qui tali sis patre natus. Vobis autem hic manentibus id jam relinquitur negoti, ut hæc strenue comedatis et consumatis, nec frustra maxillas moveatis. Sed gnaviter incumbite, et raptim mandite utrisque maxillis. Nullus enim, ô ærumnosi, alborum dentium usus est, nisi etiam aliquid mandant.

CHOR. Nobis hæc erunt curæ: bene enim facis et tu, quum nos mones.

TRYG. Sed ô qui antehac esuriebatis, ingurgitate vos leporinis: non enim quotidie licet incidere in placentas sine custode vagantes: quamobrem vorate, aut mox vos pœnitebit. Ore favere oportet, et sponsam huc foras adducere, tedasque ferre, et gratulari omnem populum, ac fauste acclamare, et omnem supellectilem nunc rursus in agrum portare, postquam saltaverimus, et libaverimus, et Hyperbolum expulerimus; deosque precati fuerimus, ut dent Græcis divitias, et ut magnus hordei proventus nobis sit omnibus pariter, vinique, utque ficus comedamus; et uxores ut nobis pariant, bonaque omnia, quæcunque amisimus, de integro collecta recuperemus, et coruscantis ferri ut cesset usus. Veni, ô mulier, in agrum, daque operam, ut mecum bella belle cubes. Hymen ô Hymenææ, Hymen ô Hymenææ!

CHOR. O terbeate, quam merito hæc bona nunc habes! Hymen ô Hymenææ, Hymen ô Hymenææ! Quid ei faciemus? quid ei faciemus? fruemur ea, fruemur ea. Sed nos, ô viri, quibus id mandatum est, sustollamus et feramus sponsum. Hymen ô Hymenææ, Hymen ô Hymenææ!

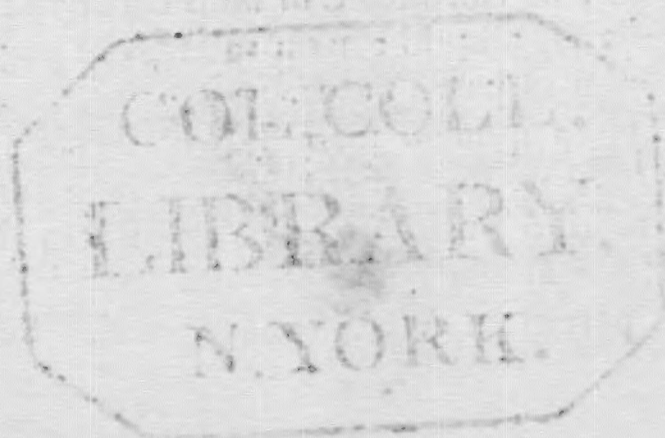
(Desunt complures versus.)

CHOR. Preinde bene habitabitis, nec molestias sustinebitis, sed ficus colligeris. Hymen ô Hymenææ, Hymen ô Hymenææ! Ille habet magnam et crassam, hæc vero dulcem ficum. Dices ergo quum comederis, vinumque biberis multum, *Hymen ô Hymenææ, Hymen ô Hymenææ!*

(Desunt versus aliquot.)

CHOR. Placentas comedetis.

FINIS.

DATE BORROWED	DATE DUE	DATE BORROWED	DATE DUE

